

Thuận Tay Dắt Ra Một Bảo Bảo

Contents

Thuận Tay Dắt Ra Một Bảo Bảo	4
1. Chương 1: Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Trộm	4
2. Chương 2: Hồ Khẩu Thoát Hiểm	7
3. Chương 3: Bị Trục Xuống Núi	10
4. Chương 4: Việc Tốt Khó Làm	11
5. Chương 5: Đùa Giỡn Với Ta? Người Còn Kém Lắm	13
6. Chương 6: Đùa Giỡn Ta? Cho Người Chịu Đủ!	15
7. Chương 7: Giáo Huấn Ngưu Phong	16
8. Chương 8: Mông Đít Của Khỉ Mẹ	18
9. Chương 9: Chính Không Chết Người?	20
10. Chương 10: Bóng Đen Lúc Nửa Đêm	22
11. Chương 11: Quân Tử Dưới Giường	23
12. Chương 12: Muốn Săn Lân Vương	25
13. Chương 13: Nhất Khẩu Túy (*)	27
14. Chương 14: Xảo Ngộ Lân Vương	30
15. Chương 15: Có Vẻ Như Động Tâm	32
16. Chương 16: Tiền Trảm Hậu Tấu	34
17. Chương 17: Là Người Sao?	35
18. Chương 18: Ai?	36
19. Chương 19: Vậy Cũng Được Sao?	37
20. Chương 20: Chuyên Trị Chứng “bực tức thức giấc”	39
21. Chương 21: Bước Thứ Hai Dụ Chồng	40
22. Chương 22: “bệnh Thâm Kín” Của Lân Vương	42
23. Chương 23: Ám Đấu Giữa Nam Nhân	43
24. Chương 24: Giải Độc Hay Là Giết Heo?	45
25. Chương 25: Muỗi Cắn	47
26. Chương 26: Rình Coi	48
27. Chương 27: Đắc Ý Nam Nhân	50
28. Chương 28: Như Thế Nào Đối Phó Hần?	52
29. Chương 29: Dò Xét Sóc Vương Phủ	53
30. Chương 30: Triền Miên Trước Khi Chia Tay	55
31. Chương 31: Sắc Dụ Sóc Vương	57
32. Chương 32: Muốn Ăn Ăn Không Được	59
33. Chương 33: Tuyệt Sắc Bá Đạo Nam	61
34. Chương 34: Bỏ Trốn	63
35. Chương 35: Cao Hứng Thế Thân	65
36. Chương 36: Ai Sợ Ai Hả?	67
37. Chương 37: Tức Đến Sắp Nghẹn	69
38. Chương 38: Tính Người Xui Xẻo	71
39. Chương 39: Có Ma A!!!!	73
40. Chương 40: Trời Oi! Đất Oi....	75
41. Chương 41: Gọi Cô Nãi Nãi	77

42. Chương 42: Mẫu Thân, Con Đến Giúp Người	79
43. Chương 43: Nội Khố Gì?	81
44. Chương 44: Tiểu Tiểu Vs Hoàng Thượng Thối (1)	83
45. Chương 45: Tiểu Tiểu Vs Hoàng Thượng Thối (2) ~ Hoàng Thượng Lăn Lộn	84
46. Chương 46: Hoàng Thượng Đáng Tội Chết	86
47. Chương 47: “bệnh” Đến Kiệt Sức	88
48. Chương 48: Chỉ Cần Động Khẩu, Là Cơm No Áo Ấm Như Thường	90
49. Chương 49: Nước Tiểu Đồng Tử	92
50. Chương 50: Là Hoàng Thượng Hả?	94
51. Chương 51: Ba Ngày Là Khỏi	96
52. Chương 52: Ta Muốn Xuất Cung!!!!!!	99
53. Chương 53: Mang Thai?	101
54. Chương 54: Nương Tử, Nàng Lại Nghịch Ngợm Nữa Rồi	103
55. Chương 55: Sắc Lang ++ Tao Được(*)	105
56. Chương 56: Một Trận Nôn “ợ”	107
57. Chương 57: Mẹ Cháu Đã Nói, Không Thể...	110
58. Chương 58: Điểm Điểm Vs Hoàng Thượng~~ Hoàng Thượng Chưa Cai Sữa	112
59. Chương 59: Một Lũ Ăn Hại!!	114
60. Chương 60: Không Phải Nam Tử Hán, Ta Đây Là Tiểu Bảo Bảo	116
61. Chương 61: Ai Thiếu Đạo Đức?	119
62. Chương 62: Giấu Tiền	121
63. Chương 63: Vị Đại Phu Này Hơi Cuồng	123
64. Chương 64: Hoàng Thượng Bị Trêu Đùa	125
65. Chương 65: Dụng Tâm Không Thuần Khiết	128
66. Chương 66: Điểm Điểm Mất Tích	130
67. Chương 67: Hắc Tử Cứ Chủ	145
68. Chương 68: Người Cha Thứ Tám	151
69. Chương 69: Ai Hạ Độc?	157
70. Chương 70	163
71. Chương 71	169
72. Chương 72: Lân Vương, Nguy Hiểm!	179
73. Chương 73	186
74. Chương 74: “bởi Vì Hoàng Thượng Là Một Thằng Đần!”	194
75. Chương 75: ‘thụy Tiên’, Qua Đây Bằng Bó Giúp Trầm!’	201
76. Chương 76	212
77. Chương 77	219
78. Chương 78: Tiểu Tiểu, Nàng Trở Về Rồi?	225
79. Chương 79	232
80. Chương 80	239
81. Chương 81	247
82. Chương 82	254
83. Chương 83	261
84. Chương 84	268
85. Chương 85	274
86. Chương 86	280
87. Chương 87	286
88. Chương 88: Nội Gián	292
89. Chương 89	300
90. Chương 90: Đe Dọa Điểm Điểm	306
91. Chương 91: Nam Giả Nữ Trang	314
92. Chương 92	319
93. Chương 93	325
94. Chương 94: Hoài Nghi	329
95. Chương 95: Bị Đánh	336

96. Chương 96: Tội Sống Khó Thoát	342
97. Chương 97: Bị Bắt	346
98. Chương 98: Thị Tẩm	352
99. Chương 99	357
100. Chương 100	362
101. Chương 101	367
102. Chương 102: Chương 102	372
103. Chương 103: Chương 103	378
104. Chương 104	383
105. Chương 105	387
106. Chương 106	392
107. Chương 107	397
108. Chương 108	402
109. Chương 109	407
110. Chương 110	411
111. Chương 111	416
112. Chương 112	420
113. Chương 113	427
114. Chương 114	432
115. Chương 115	437
116. Chương 116	443
117. Chương 117	448
118. Chương 118	455
119. Chương 119	462
120. Chương 120	469
121. Chương 121: Chương 112	475
122. Chương 122	481
123. Chương 123: Thích Khách	487
124. Chương 124	492
125. Chương 125	497
126. Chương 126	503
127. Chương 127	510
128. Chương 128	516
129. Chương 129	521
130. Chương 130	526
131. Chương 131	533
132. Chương 132	538
133. Chương 133: Chương 133	544
134. Chương 134	550
135. Chương 135	555
136. Chương 136	561
137. Chương 137: Chương 137	567
138. Chương 138: Chương 138	574
139. Chương 139: Chương 139	581
140. Chương 140	587
141. Chương 141	593
142. Chương 142	598
143. Chương 143	603
144. Chương 144	610
145. Chương 145	616
146. Chương 146	622
147. Chương 147	628
148. Chương 148	634
149. Chương 149	638

150. Chương 150	642
151. Chương 151	646
152. Chương 152	648

Thuận Tay Dắt Ra Một Bảo Bảo

Giới thiệu

Nữ chủ 14 tuổi lần đầu đi làm nhiệm vụ, vô tình thấy có trai đẹp bị hại hạ xuân được, nàng hi sinh t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuan-tay-dat-ra-mot-bao-bao>

1. Chương 1: Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Trộm

Đây là một thời đại không có ghi trong sử sách

Thiên hạ lúc đó, vốn là ba nước đỉnh lập, bởi vì thực lực của ba nước không hơn kém nhau là mấy, thiên hạ cũng thái bình. các tiểu quốc chung quanh phụ thuộc vào những nước lớn mà sống, bách tính cũng có thể miễn cưỡng sống qua ngày.

Vệ Phong —— là nhân vật khiến tất cả các nước đều đau đầu, nhưng trong mắt bách tính thì giống như một vị thần để cung phụng, hắn là người lấy việc trộm đạo làm nghề nghiệp, được mọi người xưng là thiên hạ đệ nhất thần trộm. Nhưng hắn từ trước đến nay không trộm của người tốt, không trộm của quan tốt, chỉ xuống tay với bọn tham quan. Chỉ cần có tiền, ai cũng có thể mời được hắn, nhưng nếu như người muốn hắn làm những việc thương thiên hại lý, hắn sẽ khiến người trở nên thân không có phân văn (nghĩa là ra tay trừng trị đó mà).

Nhưng tham quan trên đời này lại rất nhiều, mà hoàng đế cao cao tại thượng thì có mấy ai nghe được tiếng lòng của lão bách tính? lúc hắn trở thành đối tượng truy bắt của mọi quốc gia, dân chúng lại đang khẩn cầu, khẩn cầu cho hắn có thể sống bình an....

Nhưng trên thế gian không phải chuyện nào cũng theo ý muốn của con người được, ba năm trước, hắn được xưng là thần trộm vẫn là bị quan phủ bắt được. Nghe nói, lúc đó hoàng thượng đích thân dự thẩm, đích thân dụng hình, nhưng hắn vẫn tuôn ra những lời lẽ chính nghĩa vạch tội bọn tham quan. Kết quả, số quan viên đó vẫn ngồi vững vàng, hắn thì lại bị người ta tàn nhẫn chặt đứt gân tay gân chân, bị phán trăm hình (tội chém đầu).

Ngày hành hình hôm đó, bầu trời không một bóng mây tại thời khắc hắn sắp bị hành hình thì mây đen ập ập kéo đến, bách tính tập trung tại nơi hành hình cầu xin mạng sống cho hắn, nhưng hoàng thượng vẫn cứ theo ý mình hạ lệnh chém đầu....

Ngay gần lúc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng đen vụt đến, dấm từ trong tay hoàng thượng, đại thần và mấy ngàn binh sĩ cứu thoát hắn, làm cho hoàng thượng tức muốn xỉu.

Từ đó về sau, không thấy hẩn lộ diện nữa, không có ai biết hẩn còn sống hay đã chết, mà bách tính bởi vì thời gian chậm rãi trôi qua, cũng dần dần lãng quên người này, chỉ ngẫu nhiên khi có những lão nhân nhắc đến hẩn, khuôn mặt lộ ra vẻ kính nể. Gửi thanks

Yến My↓ Re: [Cổ Đại] Thuận tay dắt ra một “ bảo bảo ” - Dương Dương 04.03.2014, 16:31

Chương 1: Mơ hồ thấu tiên

Tuyệt Tình Sơn

Tuyệt Tình Sơn là ngọn núi cao nhất ở Dực Nhật quốc, nó cách kinh thành không xa lắm, nhưng bởi vì địa thế núi dốc đứng, khó leo lên mà có rất ít người leo lên đỉnh núi, lâu dần, ngọn núi này trở nên ít người đến, mà dưới sườn núi bởi vì ít người lui tới mà trở thành nơi thường xuyên có dã thú hung mãnh. Một năm ngẫu nhiên có một hai người đến sườn núi, thường sẽ trở thành mỹ vị trong bụng dã thú. Chính vì thế, trong thời gian dài, không còn ai dám đến Tuyệt Tình Sơn nữa, Tuyệt Tình Sơn đã chân chính trở thành một ngọn núi hoang!

Ai cũng không ngờ đến, trên đỉnh Tuyệt Tình Sơn, sẽ có loại tình huống như thế nào đây? đỉnh núi có một cái lỗ trũng xuống, sâu hơn hai trăm mét, bên trong tuy rằng không phải rất rộng, nhưng bốn mùa đều ấm áp như xuân, hằng năm đều có tiếng chim hương hoa, trong căn phòng đá không lớn lắm có hai người đang ở trong đó, một vị lão nhân thoát nhìn khoảng sáu mươi tuổi hạc phát đồng nhan (tóc bạc nhưng trông vẫn trẻ) và một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi thanh tú động lòng người.

Vị cô nương đó lúc này đang cúi đầu, đứng trước mặt vị lão nhân, bên dưới chân nàng là một con lang (sói) toàn thân màu đen đôi mắt sáng long lanh, trong mắt của con lang không có một tia hung dữ, giống như một chú chó ôn thuận ngồi xổm bên cạnh vị cô nương, trên tay quẩn quanh bởi một con tiểu xà (con rắn nhỏ) màu xanh lục bích, tiểu xà mắt nhắm lại, thiu thiu ngủ. Mà lão nhân trước mặt thì hai mắt trừng trừng nàng, tức giận mắng:

” Nói! là của ai? “

” Sư phụ, cái gì của ai? ” tiểu cô nương không hiểu hỏi vị lão nhân đang phẫn nộ đó, không biết bản thân lại làm sai cái gì rồi.

” Tiểu Tiểu, ngươi còn không biết xấu hổ mà hỏi ta cái gì của ai? là ai làm cho ngươi lớn bụng? ” lão nhân bị làm cho tức gần chết, bắt đầu khẩu không trạch ngôn (nói không suy nghĩ)

” Sư phụ, Tiểu Tiểu không hiểu ý của người a. Không có ai làm cho con lớn bụng cả, con chẳng qua là mập thêm một chút mà thôi...” Tiểu Tiểu ngây thơ xoa xoa bụng, gần đây cũng thật là lạ, tại sao trên người không mọc thêm tí thịt nào, nhưng bụng và thắt lưng thì lại to lên không ít.

” Ngươi...cái đồ ngốc nhà ngươi! cư nhiên không biết ngươi đã mang thai! ” lão nhân giơ tay lên, muốn đánh vào mặt vị đồ đệ duy nhất kia của mình, nhưng giữa chừng thì dừng lại, vẫn là không nhẫn tâm.

Nhìn thấy tay sư phụ giơ lên, Tiểu Tiểu sợ hãi nhắm tịt mắt: bây giờ sư phụ thật hung dữ nha, còn là lần đầu tiên hung dữ với đồ đệ của mình như vậy. Cái gì mang thai, sao lại mang thai a! hơi sợ ngẫm nghĩ, nhưng lại không cảm giác thấy đau đớn, nàng lặng lẽ mở mắt ra, nhìn thấy sư phụ cả người bốc hỏa, vội vàng nói:

” Sư phụ, Tiểu Tiểu thật sự không biết mình đã làm sai cái gì? người nói cho Tiểu Tiểu biết được không? “

Lão nhân thất bại xoay đầu đi, từng câu từng chữ nói:

” Tiểu Tiểu, tự xem mạch đi, xem xem tại sao mình lại mập lên! ” thân là thiên hạ đệ nhất thần trộm, chỉ sợ chuyện thất bại nhất trong đời chính là thu nhân đồ đệ này. Tư chất của đồ đệ này rất khá, chính là bình thường gây họa thì lộ ra chút thông minh, chính mình cũng có thể mắt nhắm mắt mở bỏ qua. Nhưng lần này, cư nhiên lại....

Kì thực, cũng trách bản thân. Năm trước, có người dùng bồ câu đưa thư, bỏ ra năm ngàn lượng để trộm một bức họa trong hoàng cung. Chính mình cũng bắt quá chỉ là muốn thử xem đồ đệ duy nhất này của mình đã học nghệ đến đâu rồi, mới đem nhiệm vụ không phải rất khó này giao cho nàng làm. Thật không ngờ bình thường nàng nghịch ngợm gây sự, bộ dáng ham chơi, lúc chân chính làm nhiệm vụ thì lại không

ché vào đầu được: chưa đến một tháng, đã đem bức tranh kia lấy ra. Lúc đó bản thân còn cao hứng khích lệ nàng, không ngờ...

Nàng trộm tranh thì thôi không nói, ngay cả chứng của người ta cũng thuận tiện trộm về đây, làm cho chính mình lớn bụng...

Ô ô, thân là thần trộm, hắn không phản đối chuyện thuận tay dặt dề. Chẳng qua chúng chỉ là dặt dề dặt bò mà thôi, dặt một đứa nhỏ về đây thì không vui đâu nha...

"Sư phụ, con mang thai rồi ôi..." Tiểu Tiểu cao hứng nói, một bên hạnh phúc xoa xoa bụng mình, một bên nói với sư phụ: "thật không ngờ không phải con mập lên, mà là trong bụng con có thêm một bảo bảo mà thôi, thật thần kì a! sư phụ, người nói con có phải rất ngốc không, lâu như vậy, con cứ nhiên lại không phát hiện ra! nếu không phải người nhắc nhở con, con đến bây giờ cũng chưa biết..."

Nhìn thấy cái miệng huyền thuyên không dứt kia, lão nhân trong lòng than: lúc này, nàng nên cảm thấy xấu hổ mới đúng nha, nhưng sao đồ đệ này của mình lại ngoài dự liệu của người khác thế này? nàng cũng không thử nghĩ xem, chưa thành thân đã lớn bụng, sau này làm sao mà gả cho người ta được đây, bản thân thì không muốn nhốt nàng ở núi này cả đời.

"Đủ rồi! Tiểu Tiểu, người nói đứa nhỏ này là của ai?" đánh gãy lời nàng, lão nhân nghiêm khắc hỏi

"Ô, sư phụ, đứa nhỏ là của con hả?" ngẩng đầu hai mắt long lanh, Tiểu Tiểu không hiểu hỏi: "ở trong bụng con, không phải của con thì của ai?"

"Ta không hỏi cái này, ta hỏi ai là cha đứa nhỏ?" áp chế ý nghĩ muốn bóp chết nàng, lão nhân nói.

"Con cũng không biết! lúc đó, con thăm dò một chút, tìm cơ hội Thái hậu cử hành yến hội, đi trộm bức họa. Vô ý nhìn thấy một nữ nhân muốn cưỡng bạo một soái ca, mà soái ca lại trúng mị độc. Nhìn thấy soái ca đã trúng mị độc nhưng vẫn kiên cường đánh hôn mê nữ nhân muốn khinh bạc hấn kia, con liền khâm phục hấn vạn phần. Con thấy hấn hơi tội nghiệp, bên người lại không có giải dược, con liền giúp hấn. Dù sao hấn lớn lên soái như thế, con cũng không chịu thiệt thòi gì, ai mà ngờ cứ nhiên lại đem về một đứa nhỏ..." Tiểu Tiểu thật thà kể lại sự việc lúc đó, chỉ nhớ soái ca kia rất soái, bây giờ đa quên bộ dáng hấn thế nào rồi.

"Tiểu Tiểu, là ai dạy người như vậy?" lão nhân nhìn đồ đệ một mặt ngây thơ của mình. Thật khó có thể tưởng tượng được nàng lại có cách nghĩ như thế. Bởi vì nam nhân lớn lên rất soái, thay nam nhân giải mị độc, nàng còn không chịu thiệt thòi? nàng nên biết, cả đời nàng, có thể bị phá hủy như thế a.

"Là người a, sư phụ. Người quên rồi sao, người từng nói với con, làm việc gì cũng phải cân nhắc, ngàn vạn lần đừng để chịu thiệt! con là thật sự suy nghĩ qua không chịu thiệt gì nên mới làm mà..."

"Bỏ đi, cái này để sau! Tiểu Tiểu, người có biết nam nhân đó tên gì không?" lão nhân đầu đầu nhìn nàng, tiếp tục dẫn dắt từng bước nói. Nam nhân trong hoàng cung, chắc là không kém đâu, không phải hoàng thượng thì là vương gia, tìm một người như vậy đem nàng phó thác ra ngoài, cũng xem như là tị hợp rồi.

"Không biết, không hỏi!"

"Vậy người không cầm tín vật gì của hấn sao?" lão nhân tiếp tục hỏi, không biết tên cũng không sao, có tín vật thì ta có thể tìm ra hấn, đem đồ đệ ngu ngốc này đá ra ngoài.

Tiểu Tiểu lắc đầu: "Cũng không có, con chỉ cảm bức họa mà người cần liền rời khỏi!"

"Vậy người dự tính làm gì? muốn đi tìm hấn không?" lão nhân nhìn bụng nàng cũng hơi lớn, trong lòng cũng có tính toán.

"Không cần, con một mình nuôi đứa nhỏ là được rồi. Dù sao một tay kĩ nghệ, ăn mặc không lo!" Tiểu Tiểu kiên định nói: "sư phụ, người là thần trộm, vậy con chính là tiểu thần trộm rồi, nuôi một đứa nhỏ cũng không phải là chuyện gì khó chứ?"

"Này, vì sư là thiên hạ đệ nhất thần trộm, nhưng người lại không phải tiểu thần trộm. Tiểu Tiểu, biết người là gì không?" lão nhân hỏi.

” Không biết, sư phụ, nói cho con biết con là gì được không? ” Tiểu Tiểu thành thật nói. Đây là phong hiệu đệ nhất thần trộm cho nàng a, vậy sau này bước chân ra giang hồ có thể dọa được người a.

” Người là thẩu tiên (thần trộm) ” lão nhân tăng thêm giọng điệu, nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Nhưng Tiểu Tiểu đang hưng phấn nên không để ý đến, nàng kéo tay áo sư phụ, ngây thơ hỏi:

” Sư phụ, thẩu tiên có phải thần thẩu tiên tử không? cái tên rất nên thơ nha “

” Không phải ” đánh gãy sự mơ mộng của nàng, lão nhân thất vọng triệt để nói: ” Thẩu tiên chính là đại tiên mà Thần thẩu (thần trộm) dạy ra! sau này ra ngoài đừng nói ta là sư phụ của người đấy! “

Đại tiên mà Thần thẩu dạy ra, hình như không có ý gì tốt a. Nhưng ta không thèm quan, Thẩu tiên chính là Thần thẩu tiên tử, nghĩ thấy buồn cười, Tiểu Tiểu liền phá lên cười

” Chuyện của đứa nhỏ đó, tùy ý người. Nhưng, Tiểu Tiểu, sư phụ chỉ có thể ở cùng người hai năm, hai năm sau người phải hạ sơn ” không thêm để ý đến đồ đệ có chút ngu ngốc về phương diện nào đó, lão nhân phất tay áo rời khỏi.

Tiểu Tiểu dẫn Hắc Tử đến nhà đá của mình, xoa đầu Hắc Tử, nói:

” Hắc Tử, người nói xem tại sao sư phụ lại tức giận như thế chứ? nhiều thêm một đứa nhỏ không phải chỗ này sẽ càng thêm náo nhiệt hơn sao? thật không hiểu...”

” Hắc Tử, người có thích có thêm một bảo bảo không? ” con lang ôn thuận trên mặt đất sau khi nghe lời nói của Tiểu Tiểu, vươn đầu lưỡi, liếm chân liếm tay nàng, Tiểu Tiểu cao hứng nói: ” ta biết chỉ có Hắc Tử là tốt nhất, nhất định sẽ rất thích bảo bảo “

Con tiểu xà quấn trên tay nàng đang ngủ sau khi nghe thấy, bất mãn phun ra xà tin (ta không hiểu cái này là cái gì ^^!), cọ xát vào mặt Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu vỗ vỗ tiểu xà một cái

” Như Như cũng tốt lắm, Như Như cũng thích bảo bảo “

Nghe xong, tiểu xà mới ngả thân ra, tiếp tục ngủ.

2. Chương 2: Hồ Khẩu Thoát Hiểm

” Điểm Điểm, Điểm Điểm! ” chạy hết cả sơn cốc, cũng không tìm thấy Điểm Điểm của ta, ta sốt ruột ngồi xổm trên mặt đất mà khóc: ta chẳng qua chỉ đi nấu cơm có một lát mà thôi, Điểm Điểm có thể chạy đi đâu được chứ?

Hắc Tử chạy đến, ôn nhu liếm tay ta, cọ xát chân ta, ta ngẩng hay mắt nhắm lệ lên, hỏi:

” Hắc Tử. lúc này người đi đâu thế? Điểm Điểm đâu? người có biết nó đi đâu không? ” Hắc Tử lắc đầu, ta xoa xoa đầu nó nói: ” Vậy người đi kêu gọi các bạn của người đi, chúng ta cùng đi tìm Điểm Điểm! ” Hắc Tử vui sướng chạy ra ngoài, trên người Điểm Điểm có mùi của Hắc Tử, ta biết dã lang (sói hoang) bên ngoài sẽ không làm hại Điểm Điểm đâu, cầm lên Như Như vẫn còn đang lười biếng ngủ trên tay, ta gõ đầu nó, lo lắng nói:

” Người cũng phát động bằng hữu của người, cùng nhau đi tìm! tìm không được thì đừng về nữa! ” Như Như liếc mắt ta một cái, bò ra ngoài. Xác định không có trong hốc núi, ta cũng chạy ra sơn ngoại (ngoài núi), có lẽ, nó thật sự ham chơi mà chạy ra ngoài. Ta cần phải nhanh chóng tìm nó về, dã thú bên ngoài rất nhiều, hơn nữa nó còn nhỏ như vậy, cái gì cũng chưa học tốt, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì phải làm sao? Còn nữa, nếu như bị sư phụ biết được, sẽ lại mắng ta một trận.

Ta, tên là Tiểu Tiểu, không biết họ gì, cô nhi một thân một mình, được sư phụ từ bên ngoài dẫn về đây. Năm nay mười tám tuổi, năm năm trước, ta đến hoàng cung trộm bức họa thuận tay dặt dề ” trộm ” thêm một đứa nhỏ về đây. Nó tên Điểm Điểm, năm nay bốn tuổi, kế thừa tất cả các khuyết điểm của ta, bài trừ hết tất cả các ưu điểm của ta.

Cái gì? hỏi ta có khuyết điểm gì hả? đó còn không phải là: nghịch ngợm gây sự, miệng lưỡi trơn tru, thích đùa bỡn Tiểu thông minh (shinku: hình như tên sủng vật của Tiểu Tiểu thì phải), ngay đến người mẹ này mà nó cũng dám đùa bỡn.

Ồ, ưu điểm hả? Đương nhiên rất nhiều, ta rất ngây thơ, nhưng nó lại cứ như ông cụ non (tiểu hài tử bốn tuổi mà cứ như ông cụ non có chút kì quái phải không?); ta rất ôn nhu, nhưng nó rất không ôn nhu (tiểu hài tử bốn tuổi cái mặt cả ngày cứ nghiêm túc có chút biến thái phải không?)....hình như ta cũng không có nhiều ưu điểm cho lắm.

Nhưng mà, thời khắc này, việc cần thiết nhất là tìm ra Điểm Điểm, tuy ra rất trẻ tuổi, nhưng nó xác thực là con của ta a, là cục thịt từ trên người ta rơi ra. Tuy rằng ngày thường đều là sự phụ ta chăm sóc nó, nó cùng với sự phụ ta- sự công của nó- rất thân thiết, nhưng có thân thiết hơn đi nữa thì ta vẫn là mẫu thân của nó. Bây giờ, buổi sáng sự phụ mới rời khỏi, ta cũng chẳng qua là trở tài nấu nấu cơm một chút, thì liền để lạc nó mất rồi, nếu như sự phụ về mà biết được, không biết cái mạng nhỏ của ta còn không?

Lượn vài vòng ở những vùng phụ cận, cũng không thấy bóng dáng Điểm Điểm đâu cả. Có khi nào đã về rồi không? Ta vội vàng quay về trong cốc, tìm kiếm chung quanh, vẫn là không tìm thấy. Cúi đầu ử rũ đi ra ngoài, trùng hợp nhìn thấy một chú sói không lớn lắm chạy qua đây, tiểu lang nhìn thấy ta, vẫy vẫy đuôi với ta (bởi vì quan hệ của ta và Hắc Tử, ta với sói đã là bạn, bọn chúng vẫy đuôi với ta là chuyện đương nhiên! cho nên đừng nói ta không thường thức, chỉ có chó mới biết vẫy đuôi a!)

Sau khi hiểu ý của nó, ta theo phía sau nó đi thẳng về phía trước, tìm cứ đập thành thịch. Có phải Điểm Điểm đã bị thứ gì bắt đi rồi, nếu không thì tại sao Hắc Tử lại để tiểu lang đến thông báo cho ta?

Xa xa, ta nhìn thấy đám sói rất lớn rất lớn ngồi xổm ở đó, cầm đầu chính là Hắc Tử của ta, mà đối diện với đám sói, cư nhiên lại là ba con hổ lớn hung mãnh vô cùng. Mà Điểm Điểm của ta, cư nhiên lại ngồi bên cạnh một con hổ, nhìn trừng trừng cái con quái vật lớn đó!

Ta đi đến trước mặt đám sói, Hắc Tử khó xử nhìn ta, hiển nhiên, nó muốn qua đó cứu Điểm Điểm, nhưng lại sợ lão hổ sẽ làm hại đến Điểm Điểm, Điểm Điểm mở to hai mắt, trơ mắt nhìn con hổ, nó không phát hiện là ta đã đến, ta cũng không dám kêu nó, sợ ta mà kêu nó, nó sẽ chạy về phía ta, lúc đó, lão hổ khẳng định là sẽ làm hại nó...

Làm sao đây? khẩn trương nhìn ba con hổ bên cạnh Điểm Điểm, sự phụ từng dạy ta rất nhiều trộm kĩ, rất nhiều công phu, nhưng mà. Nhưng mà, đối mặt với sự nguy hiểm của Điểm Điểm, ta lại không dám dùng cái nào cả. Thật hối hận, lúc đó có thể thuần một con lang để chơi, tại sao không thuần luôn một con hổ nhỉ? nếu như ta có một con hổ làm sủng vật, thì bọn chúng sẽ nể mặt ta, không làm hại Điểm Điểm.

Bên tai truyền đến tiếng sần sật, ta quay đầu nhìn, khắp nơi đều là rắn cuộn cuộn bò đến, hiển nhiên, là viện binh mà Như Như dẫn đến rồi! Điểm Điểm cũng nghe được tiếng di động như xé gió của đám rắn, cũng quay đầu lại, nhìn thấy ta, cũng nhìn thấy khắp núi đều là xà!

Ta hướng nó vẫy vẫy tay, ý bảo nó đừng lo lắng, cùng đừng chạy qua đây, ta sẽ cứu nó.

Nó không thèm để ý đến ta, lại quay đầu đi xem lão hổ của nó, trong lòng ta oán hận nói: tiểu tử, bình thường người không nghe lời ta, ác một chút thì cũng thôi đi, bây giờ là thời khắc liên quan đến tính mạng, người đừng có tàn khốc như vậy có được không?

Mắt nhìn chăm chăm nó, ta tính toán xem phi thân qua đó cứu nó có thể thành công được hay không. Nếu như là một con hổ, ta đảm bảo có thể cứu thoát nó, nhưng bây giờ có tới ba con hổ a, thật khó khăn....

Kì thực ta chết cũng không sao cả, nhưng mà Điểm Điểm của ta a, mới bốn tuổi mà? làm sao cũng không thể để nó xảy ra chuyện!

Không biết có thể cùng với lão hổ thương lượng một chút được không, đổi người lấy vật được không? Hình như, ra về, lão hổ không đồng ý thì phải? mắt nhìn chăm chăm một người ba hổ, mà quân dự bị phía sau ta cũng đang chờ mệnh lệnh của ta. Cứng không được, mềm thì hơi khó khăn, vậy dùng độc thì sao? nhìn bên cạnh nhiều " người " như vậy, dùng độc cũng không được, ta rất lương thiện, không muốn tàn sát kẻ vô tội

" Lão hổ đại vương, chúng ta thương lượng một chút được không? người thả con ta ra, ta đảm bảo bọn chúng sẽ không làm hại người? " chẳng cần biết nó nghe có hiểu hay không, cứ thương lượng với nó trước rồi

nói sau.

Ba con hổ đông thời liếc mắt khinh thường ta một cái, ngay đến con ta cũng liếc mắt khinh thường nhìn ta:

” Mẫu thân, phía sau nhiều ” người ” như vậy, bọn chúng khẳng định là không tin rồi, mẹ tưởng chúng nó ngốc như mẹ chắc.... để bọn chúng rời khỏi trước đi! ” nhi tử hướng ta khoát tay, cau mày thành thực nói.

” Người.... Điểm Điểm à, ta là mẫu thân người đó nha, dám nói ta ngốc? có đứa con nào như ngươi không? ” tức giận nhìn cái người không lớn kia, nghĩ nghĩ những gì nó nói cũng có đạo lý, ta gật đầu với Hắc Tử, đám lang và xà phía sau bắt đầu rời khỏi, bên cạnh ta chỉ còn Hắc Tử và Như Như.

” Nay, lão hổ đại vương, bây giờ có thể thả người được chưa? ” nhìn thấy bọn chúng biến mất không thấy tung ảnh nữa, ta cẩn cẩn dực dực, dị thường tôn kính nói. haizz, dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu nha, tuy rằng bây giờ là ở bên cạnh lão hổ, cũng là đạo lý này.

” Mẫu thân, đừng có ngây thơ như vậy có được không? lúc này ” người ” của chúng ta đông như vậy bọn chúng ta không thả người, bây giờ ” người ” ít đi bọn chúng càng không thả người.....nhìn con thương lượng với chúng nè! ” lão hổ còn chưa nói chuyện, Điểm Điểm của ta đã lên tiếng rồi, lại còn nói những câu làm cho ta tức đến thổ huyết, ta bốc hỏa trừng mắt nó một cái.

” Tiểu tử, ngươi đừng ‘ chó cắn Lã Động Tân ‘ (*) , không biết lòng người tốt, người mà còn nói thế nữa, ta thật sự sẽ không thêm để ý đến ngươi nữa. Nếu như ngươi bị lão hổ ăn thịt, ta sẽ xem như chưa từng sinh ra đứa con như ngươi, cùng lắm thì ta sẽ ra ngoài ” trộm ” thêm một đứa về đây....Oái, sao ngươi dám bò lên mình lão hổ thế? “

Bây giờ mà nói, không ngờ tới nhi tử đại nhân của ta lại dám leo lên mình lão hổ, hai tay túm chặt tai lão hổ, nó không cần mạng nữa sao?

” Đi nào, Hoa Hoa! con đã nói một mình con có thể đối phó được mà! Mẫu thân, về thôi! ” Điểm Điểm cao hứng nói, con hổ Hoa Hoa dưới thân nó kia bực mình trừng mắt.

Ta vội vàng nói: ” Điểm Điểm, nó hình như tức giận rồi kìa? “

Điểm Điểm lắc đầu, cười ngây thơ: ” Vậy chắc là nó ngại cái tên Hoa Hoa nghe không hay rồi, tên gì thì nghe hay nhỉ? Mẫu thân, nghĩ giúp con một cái tên đi? “

” Ô, được thôi, ai biểu ta thông minh chứ! nó lớn lên cường tráng vậy gọi nó là Tráng Tráng đi? ” lão hổ lại trừng mắt nhìn ta, ta vội vàng nói: ” người không muốn hả, ngại cái tên này bắt nhả sao? vậy không gọi là Tráng Tráng nữa, Hổ Tử là dễ nghe nhất...”

Kết quả là, Điểm Điểm nhà ta đã có sủng vật của mình, Hổ Tử. Còn lớn hơn Hắc Tử của ta, còn uy mãnh nữa!

(*) điển tích ‘ chó cắn Lã Động Tân ‘ :

Lã Động Tân người Hà Trung, họ Lã tên Nham, tự là Động Tân còn gọi là Thuần Dương kiếm khách. Ông là một trong bát tiên của Đạo gia gồm: Chung Ly Quỳ, Lã Động Tân, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quả, Lam Thái Hoà, Tào Quốc Cự, Hà Tiên Cô và Hàn Tương Tử. Tương truyền ông chính là Huê Dương Chơn Nhơn xuống trần đầu thai, trải qua kiếp nạn cuối cùng là “Ái Tình” để đắc đạo. Trên đường đi Lư Sơn tâm sư học đạo, Lã Động Tân vô tình bị lôi vào chuyện trừ yêu cứu tiểu thư của nhà Vương viên ngoại. Con yêu này chính là Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang thần. Bảo vật dùng để bắt yêu là một bức họa đồ, hề dụ được nó nhảy vào họa đồ thì cuộn lại, có thể khiến nó xương cốt thành tro.

Lã Động Tân được giao nhiệm vụ giữ cửa, canh chừng bức họa đồ. Khi dẫn dụ được Hạo Thiên Khuyển nhảy vào bức họa, Lã Động Tân vội cuộn lại, nhưng được nửa chừng thì nghĩ tới chủ của nó là Nhị Lang thần nên lưỡng lự thả bức họa đồ xuống. Hạo Thiên Khuyển thoát ra liền quay sang cắn Lã Động Tân một cái rồi chạy mất.

Lã Động Tân vừa bị cắn đau vừa làm lỡ việc trừ yêu của người ta, đành phải ở lại nhà Vương viên ngoại canh chừng Hạo Thiên Khuyển. Sau nhờ Hằng Nga tiên tử đưa tin, mời Nhị Lang thần xuống mới thu phục được nó.

Người đời sau dùng tích “chó cắn Lã Động Tân” này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đường lại mang vô cớ, làm ơn mà mắc oán.

3. Chương 3: Bị Trục Xuống Núi

Lúc Điểm Điểm của Tiểu Tiểu cười Hồ Tử to lớn về sơn cốc, không nằm ngoài dự liệu, liền nhìn thấy sắc mặt giận dữ của sư phụ. ngẩng đầu nhìn mặt trời vẫn chưa khuất núi, ta thầm than: sư phụ về sớm thế để làm gì? nhưng mà, sợ người tức giận, ta biết khôn mà cúi đầu xuống.

” Tiểu Tiểu, có thể nói cho ta biết đây là chuyện gì không? ” sư phụ chỉ về phía con quái vật lớn kia, nói.

” Là sủng vật mà Điểm Điểm vừa mới thuần được....” nhớ lại lúc sắp ra cửa sư phụ có dặn dò ta, đừng để Điểm Điểm rời khỏi cốc, ta cả người run rẩy.

” Người còn có mặt mà nói hử? nó mới bao nhiêu tuổi? ta dặn dò người thế nào? nếu không phải cháu ngoan của ta thông minh, lão hồ đó có thể nghe lời nó sao? ta chẳng qua chỉ ra ngoài một lát, người lại làm cho ta suýt nữa không được gặp cháu ngoan của ta nữa.....người, người muốn ta tức chết a! ” sư phụ chỉ ta, lần này hình như là tức giận thật rồi.

Ta kéo Điểm Điểm từ trên người lão hồ xuống, vội nói với nó:

” Điểm Điểm, mẫu thân còn chưa kịp hỏi con, ta chẳng qua chỉ trở tài nẫu một bữa cơm, sao con lại chạy ra ngoài rồi? “

” Mẫu thân, con ra ngoài bắt chim ” Điểm Điểm ngẩng đầu, ngây thơ nói.

” Bắt chim? con lại không biết khinh công, bắt được chim sao? “

” Chính vì không biết khinh công, con mới chạy ra ngoài bắt a! ” Điểm Điểm nhìn ta bằng ánh mắt nhìn một kẻ ngu ngốc, ta tức giận hỏi:

” Thế con có thể nói với ta mà, ta giúp con bắt là được rồi. Đúng rồi, Điểm Điểm, sao con lại đụng đến ba con hồ đó vậy? “

” Cái gì? Tiểu Tiểu, người trông con cái kiểu đó đấy hử? Lại còn có ba con hồ? Người....” sư phụ tức đến nổi râu mép nhếch cả lên, hảo hán không chịu thiệt trước mặt, ta mau chóng nhận sai:

” Sư phụ, đều là Tiểu Tiểu không đúng, không trông nom tốt Điểm Điểm. Lần sau không dám nữa, con bảo đảm lúc người không có ở đây sẽ buộc nó trên lưng, một tác cũng không rời, được không? “

Sư phụ đi qua bế Điểm Điểm lên, tức giận nói:

” Tối nay người thu thập đồ đạc, ngày mai xuống núi cho ta. Chừng nào tìm được cha của Điểm Điểm, thì lúc đó trở về đón nó. Giao Điểm Điểm cho người, ta thực không yên tâm! “

” Nhưng mà, sư phụ, người không phải nói Điểm Điểm còn nhỏ, đợi nó lớn rồi mới để con xuống núi sao? để Điểm Điểm ở trên núi, con sẽ không yên tâm....” ta vẫn chưa chết tâm hỏi.

” Không được, Điểm Điểm do ta chăm sóc, người cứ việc yên tâm! để người chăm sóc ta mới không yên tâm! ” sư phụ nói không chút lưu tình.

” Điểm Điểm, con cần mẫu thân lưu lại chăm sóc con, đúng không? ” nhìn thấy dáng vẻ kiên quyết của sư phụ, ta dời mắt về phía Điểm Điểm.

” Mẫu thân, người ngốc như thế, Điểm Điểm không cần người chăm sóc nữa. Người vẫn là xuống núi tìm cha cho ta thì hơn. Điểm Điểm sẽ nghe lời! ” Điểm Điểm chui vào trong lòng của sư phụ, một chút cũng không muốn giữ ta lại.

Nhìn hai ông cụ một lòng muốn bắt ta xuống, không, là hai ông cháu mới đúng, ta cuối cùng cũng không nhịn được nữa chạy về phòng mình, hung hăng lưu lại một câu:

” Được, các người muốn ta xuống núi chứ gì? ta không về nữa! ta trốn đi, để các người không tìm được ta nữa! “

Ta đã nói đến thế rồi, nhưng hai người họ vẫn không thèm để ý đến ta, cứ nhiên không có ai khuyên ta ở lại! buổi tối nằm trên giường, ta càng nghĩ càng tức, con của mình, tại sao lại không giống ta thế? Được, nếu các người đã không lưu ta, vậy ta phải ra ngoài chơi cho sướng thân. Điểm Điểm không phải muốn có một người cha sao? ta đi tìm cho nó, tìm một người cha còn yinh hơn nó, xem có thể đem nó ăn chết không!

Nghĩ đến bộ dáng bị ăn chết của Điểm Điểm, ta nhin không được cười phá lên, tiểu tử này, chính là bị sự phụ chiều hư rồi.

” Mẫu thân, đang nghĩ gì thế? cười gian trá vậy? ” vừa nãy nghĩ quá nhập tâm, cứ nhiên không phát hiện Điểm Điểm của ta đã đến. Ta vội vàng kéo nó vào trong chăn, mắt hướng nơi:

” Điểm Điểm, con đến làm gì? không phải mong ta đi lắm sao? “

Điểm Điểm chui vào trong lòng ta, ủy khuất nói:

” Mẫu thân, Điểm Điểm cũng không nỡ để người đi, nhưng người xem tuổi tác người càng ngày càng lớn, sự công nói, nếu còn không xuống núi tìm cha cho con, con cả đời sẽ không có cha. Mẫu thân à, người nhất định phải mau chóng tìm được cha cho con! “

Trời ơi, đây là đạo lý gì vậy? làm con mà muốn mẫu thân ra ngoài tìm cha giúp nó, cuối cùng cũng biết tác hại của việc chưa lập gia đình rồi. Nhưng ta đã sớm quên hình dáng của người kia rồi? thật hối hận lúc đó thuận tay dặt dề làm việc tốt, nhưng tại sao người tốt lại không được báo đáp thế này?

” Điểm Điểm, con muốn tìm người cha như thế nào? đẹp trai, hay nhiều tiền? hay có quyền thế? ” hỏi điều kiện trước, rồi ra ngoài sưu tầm con mồi, như thế cũng bớt đi nhiều việc, kì thực nghĩ lại, Tiểu Tiểu ta một chút cũng không ngốc a.

” Không cần, con muốn tìm cha ruột của mình là được! ” Điểm Điểm lại dụi vào trong lòng ta, nói.

” Cha ruột? nhưng mà mẫu thân đã quên bộ dáng cha con ra sao rồi? ” ta khó xử nói

” Đó là chuyện của người, con không quản nữa...” Ô ô, đứa trẻ này, ngay đến một chút đầu mối cũng không cung cấp cho ta, liền đi ngủ rồi. (Hân: người còn không biết, làm sao nó biết được?)

Giúp nó cởi bỏ y phục, ta cả người trên dưới kiểm tra một lần, vóc người Điểm Điểm của ta thật khá: tuy chỉ mới bốn tuổi, nhưng trên người ít nhiều cũng có chút cơ thịt, tay ra tay, chân ra chân, mũi ra mũi, miệng ra miệng. Da không phải rất trắng, làn da mịn màng, ngoại trừ phía trên mông phía dưới thắt lưng có một ẩn kí nhỏ hình ngọn lửa, thì không có bất kì dấu hiệu gì khác. Ân, đúng rồi, lúc đó không có lưu lại tín vật gì, thì tìm người có ẩn kí hình ngọn lửa là được.

Ngẫm nghĩ lại tình hình lúc đó, là thịnh yển của thái hậu, vậy có phải các hoàng tử đều đến không? tra xem có bao nhiêu hoàng tử tham gia là được rồi, nhưng mà tiền cung hỏi cái loại tin tức cơ mật quốc gia này thì nên tính kĩ lại cái đã. Bỏ đi, lúc đó nói sau, mấy năm nay, sự phụ sợ ta lại ” dặt ” thêm một đứa nhỏ nào về nữa, luôn không cho ta ra ngoài. Kì thực, lúc đó ta thật sự là chỉ có hảo tâm mà thôi a.....

4. Chương 4: Việc Tốt Khó Làm

Sau khi tiết nuôi rời khỏi Tuyết Tình Sơn, trải qua hơn nửa ngày đi như bay, cuối cùng cũng đến được Đô thành đại đô của Kỳ Quốc, Đô thành có khác a, thôn trang bên cạnh cũng chỉ thấy thưa thớt vài người, mà trên chợ Đô thành, lại nhộn nhịp hẳn, khắp nơi đều là người.

Sáng sớm hôm nay, vốn dĩ ta muốn ở trong phòng nằm vạ thêm chốc lát nữa, nhưng sự phụ mới sáng sớm đã kêu ta dậy, còn đuổi ta xuống núi. Xuống núi thì xuống núi, cái vị sự phụ nhỏ mọn kia của ta cứ nhiên ngay cả một chút cũng chưa cho ta ăn gì, ta tức giận cùng người lí luận, nữ tử yếu đuối một thân một mình như ta hành tẩu ở bên ngoài có bao nhiêu bất lợi, có tiền thì dễ làm việc hơn, không có tiền khó cầu người, nói đạo lý hết cả nửa tiếng. Kết quả, Điểm Điểm của ta thì ngáy khò khò ngon lành, mà sự phụ của ta thì ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần. Mãi đến lúc ta cầm ly lên uống ngụm nước xong, người mới hỏi ta: ” Tiểu Tiểu, nói xong chưa? “

Ta nghĩ nghĩ, cứ tưởng là sự phụ đại phát từ bi, se cho ta chút lộ phí, vội vàng nói: ” nói xong rồi...”

” Mẫu thân, xin hỏi đồ đệ của thiên hạ đệ nhất thần trộm cần lộ phí sao? ” cái tên tiểu tử đáng lẽ đang ngáy khò khò kia không hiểu sao lại tỉnh lại, lại còn đột nhiên nói ra một câu như thế, ta lúc này ngáy ngốc đến tận đâu rồi.

” haizz, Tiểu Tiểu à, xem ra vì sư đã tốn công dạy dỗ ngươi mười năm rồi. Ngay đến Điểm Điểm cũng biết đạo lý này mà ngươi cư nhiên lại không biết? ” sư phụ vuốt râu thở dài.

” haizz, mẫu thân à. con đúng là phục ngươi rồi! sau này ra ngoài đừng nói con là con trai của mẫu thân đây nhé! ” thấy sư phụ của ta nói xong, nhi tử cũng lắc đầu ảo não nói.

” Ngươi.....các người...” chỉ vào hai ông cháu có cùng ý tưởng, ta liền phát ổng tay áo nói: ” được, ta đi! “

Chính vì vậy, ngay cả bao nải đã thu thập tốt cũng không đem đi, ta đã bị làm cho tức chết mà xuống núi. Nhìn thấy mặt trời sắp khuất núi, vuốt cái bụng lép xẹp của mình, lần đầu tiên cảm nhận được mặt xấu của việc đi mà không có lộ phí hành trang, nghĩ thấy hương thơm của bánh bao vừa mới ra lò, xa xa từ lâu truyền đến mùi thơm của thức ăn, bụng càng kêu ục ục. Chẳng lẽ đường đường là Thấu Tiên lại phải đi đến bước đường ăn vụng bánh bao sao?

Tục ngữ nói, ‘ vô phương bắt thành viên ‘ , hành cũng có hành quy (làm việc gì cũng phải có nguyên tắc). Sư phụ là thần trộm, ta từng dạy qua ta quy củ của việc trộm: không được trộm của người tốt, không được trộm đồ của người thật thà; không được nhận những sinh ý thông thiên hại lý. Chỉ không biết việc trộm bánh bao để ăn có được tính là phạm quy củ không nhỉ?

Về mặt chờ đợi nhìn chằm chằm vào cái bánh bao hấp dẫn kia, bụng đã sớm đói đến lép xẹp đứng ở giữa đường. Lúc còn đang suy nghĩ có nên trộm cái bánh bao kia không, đột nhiên nghe thấy người ở phía sau kêu:

” bắt tiểu thấu, bắt hán....”

Ô ô, ta còn chưa có trộm mà, sao lại nói ta như vậy. Lúc quay đầu lại, nhìn thấy một tiểu khát cái (ăn mày) liều mạng chạy về phía trước, rất nhiều người ở phía sau rầm rầm đuổi theo hán. Ý thức được, lúc hán chạy tới bên ta, ta ra tay bắt hán...

Hán bất an quay đầu lại, nhìn thấy người đến càng ngày càng gần, mắt nhìn thấy cánh tay ta gầy yếu, dùng sức thoát khỏi, nhưng không thoát ra được! không ngờ khí lực của ta lại lớn đến thế chứ gì, hán không hiểu nhìn ta một cái, thấp giọng nói: ” bỏ ta ra! “

Ta nhú mày, bực mình nói: ” dưới ban ngày ban mặt, dưới mắt của cô nãi nãi ta, ngươi cũng dám đoạt? trả đồ lại cho người ta! “

Những người ở phía sau lúc này đã chạy đến trước mặt bọn ta, lòng đầy căm phẫn chỉ trích tiểu khát cái trả lại đồ cho vị cô nương kia, mà vị cô nương mất đồ kia đã được nha hoàn dìu chạy đến đây, tức giận nói:

” trả hà bao (túi nhỏ nhỏ dùng để đựng tiền) lại cho ta! “

Miệng tên tiểu khát cái khê động, nhìn vào tay ta đang giữ chặt hán, ánh mắt lộ ra chút giảo hoạt, hán sợ hãi nói:

” Tỷ tỷ, không phải tỷ rất thích hà bao này sao? ta trộm cho tỷ rồi, tỷ đừng đánh ta, ta không phải cố ý....”

Hán cúi đầu xuống, ầng ậc nước mắt, lúc đó ta mới hiểu ra, thì ra hán thấy bản thân chạy không được, muốn kéo ta cùng xuống nước...

” Ngươi.....tiểu khát cái, ta quen biết ngươi sao? đừng có ngậm máu phun người! ” ta tức giận bỏ tay hán ra, hán lại nhanh chóng đem hà bao nhét vào trong tay ta, miệng kêu la:

” Tỷ tỷ, Ngũ nhi không dám nữa, đừng không nhận ta mà...” lời còn chưa nói hết, người xung quanh đã bắt đầu nghị luận:

” Thật không ngờ tỷ tỷ hán lại nhẫn tâm như vậy, chính mình ăn mặc tốt như vậy, để đệ lại ăn mặc bẩn thỉu đến thế...”

” Thì đó, nhìn trúng đồ của người khác, bảo đệ đệ đi trộm, đệ đệ bị phát hiện rồi, lại không có dũng khí thừa nhận...”

” Haizz, chuyện đời khó đoán, có loại tỷ tỷ như thế, căn bản chính là quá ích kỷ đi...”

” Đệ đệ đáng thương, đã đến nước này rồi, vẫn một lòng hướng về tỷ tỷ như thế...”

” Vu tiểu thư, không thể bỏ qua, phải bắt nàng ta đưa đến quan phủ...”

Nghe thấy bọn người này nghị luận lung tung, ta liền đau đầu, người nói ta đang tốt lành lại đi giúp người khác bắt trộm để làm gì? đúng là ăn no không có chuyện làm....nhưng ta lại chưa có ăn no a. Bây giờ bụng ta đói muốn chết.

” Ta không quen biết hần, hần đổ oan cho ta! ” mặc kệ đám người này nghị luận lung tung, ta đem hà bao vút lên đầu tiểu khát cái kia, xoay người rời đi....

” Đứng lại! cô nương, trộm đồ xong liền đi như vậy sao? ” một nam tử xinh đẹp, đưa tay ra chắn đường đi của ta, lạnh lùng hỏi ta.

5. Chương 5: Đùa Giỡn Với Ta? Người Còn Kém Lắm

Ngẩng đầu lên, ta nhìn thẳng vào mắt hần, hần lớn lên rất xinh đẹp, một thân thanh sam nho nhã làm tôn thêm thể hình cân xứng của hần, bên hông có gắn một cây tiêu màu đỏ sậm, thân tiêu sáng trong veo, biểu thị sự yêu thích của chủ nhân đối với nó. Cánh tay sau lưng giờ phút này đã đưa ra trước mặt, trên tay cứ nhiên cầm một cây quạt bạch ngọc giá trị xa xỉ. Hồ hấp của hần nhẹ mà vững vàng, hiển nhiên là biết võ công, nhưng nội công cũng bình thường, đương nhiên là dưới ta. Thân thủ như vậy, cũng muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, trong lòng ta khinh thường cười một tiếng.

Quay đầu về giữa, thấy vị cô nương kia nhìn hần không dời mắt, nét mặt ửng đỏ thẹn thùng, hiển nhiên cô nương đã bị dáng vẻ phong độ của vị công tử kia mê hoặc rồi. Xem ra khẩu vị của cô nương này cũng thật quá tầm thường, mà cũng đang trong lúc vô tình, ta nhìn thấy tên tiểu khát cái đang quỳ dưới đất kia đang lộ ra vẻ mặt hả hê khi thấy người gặp nạn. Vốn dĩ ta nghĩ võ võ mông cứ như vậy mà rời đi, không cùng bọn người này chấp nhặt. Bây giờ xem ra, phải lý luận cho ra ngô ra khoai mới được. (shinku: đoạn này ta chém gió ^^!)

Quay đầu lại, ta hướng cái vị mỹ nam tử tự cho là bắt phạm kia, cười hỏi:

” Công tử, vạn sự vạn vật, cũng phải có chứng cứ. Công tử có tận mắt thấy ta trộm hà bao của vị cô nương này sao? “

” Cái này thì không có! nhưng cô nương xúi dục đệ đệ của mình đi trộm đồ, sau khi sự việc bại lộ liền phủ nhận quan hệ thì là chuyện tất cả mọi người ở đây đều chứng thực ” hần định thần nhàn nhạt nói.

” Ô, vậy sao? công tử làm sao chứng minh được hần là đệ đệ của ta? thấy công tử khẳng định như vậy, không bằng cùng tiểu nữ đánh cược nhỏ một phen. Chỉ cược một trăm lượng được rồi. Nếu như ta có thể chứng minh bản thân không trộm đồ, ta cùng với tên tiểu khát cái kia không có bất kì quan hệ gì, thì công tử phải bồi thường cho ta một trăm lượng bạc phí tổn thất danh dự, nếu như ta không thể chứng minh, tiểu nữ tử nguyện cùng mọi người đi gặp quan. Không biết công tử có dám cược hay không? “

Hai mắt ta khiêu khích nhìn hần, người không phải muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? ta sẽ bắt người trả giá cho việc cứu mỹ nhân của người, thuận tiện moi thêm được chút lộ phí, cái mà Tiểu Tiểu ta hiện giờ thiếu nhất chính là cái này.

” Công tử, cứ việc đem bọn chúng lên gặp quan là được rồi, không cần phải đánh cược với nàng ta...” người vây quanh xem ríu ra ríu rít nói.

Vị cô nương mắt đỏ kia vội vàng nói:

” Vị công tử này, không cần đâu! nếu không thì chính ta trả là được! “

” Một chút tiền nhỏ nhặt này, bản công tử không để trong mắt! ” hần nói xong, từ trong người móc ra mười mấy tờ ngân phiếu, tùy tiện lấy ra một tờ trong số đó, nhìn thoáng qua một cái rồi đem những tờ khác cất vào trong lòng: đang lo không tìm được đối tượng để xuống tay, lần này, là tự người trên chọc ta....

” Đây là một trăm lượng, cô nương có thể nói được rồi chứ! ” không để ý tới tờ ngân phiếu một trăm lượng, hần nói.

Ta xoay người đi đến trước mặt tiểu khát cái, nói:

” Người nói ta là tỷ tỷ của người, tiểu khát cái, người biết ta bao nhiêu tuổi không? Đã thành thân chưa? Ta họ gì tên gì? “

Vừa nói, tay vừa vỗ vỗ bả vai hần một cái, trong tay đương nhiên là âm thầm đỡ trò. Thân là đồ đệ của thần trộm, tuy rằng võ công không cao, nhưng có hai thứ rất lợi hại: một là khinh công, thần trộm mà, đương nhiên chạy rất nhanh rồi; thứ còn lại chính là y thuật và độc thuật, mấy cái này đều là vì để ứng phó với tình huống đặc biệt trong công việc, cũng giống như bây giờ vậy, cho dù ta không dùng khinh công, dùng độc ta cũng có thể thoát khỏi bọn chúng. Nhưng mà, ta vốn lương thiện, trừ phi là vạn bất đắc dĩ, ta vẫn chưa muốn dùng độc nha.

” Ta đương nhiên biết, tỷ tỷ, tỷ...”

Câu nói kế tiếp còn chưa nói xong, hần bất an di chuyển một chút, không thể tin được nhìn ta, tiếp theo đó nói lấp ba lấp bắp:

” Tỷ.... hai mươi tám tuổi.....đã thành thân...” câu kế tiếp vẫn chưa nói ra, chỉ đứng đó run rẩy.

” Cứ cho như là người nói dối, cũng đừng dọa người đến thế chứ? Ta tin, chỉ cần là người có mắt cũng có thể nhìn ra, ta không thể nào đã hai mươi tám tuổi được. Hơn nữa, những người vừa này đuổi đến đây, ở trước mặt còn có ai? Đứng ra đây một chút? “

Mười người, từ trong đội ngũ lục đục đứng ra, ta cười nói:

” vậy ở phía trước, tự nhiên nhìn được truy đuổi hần như thế nào rồi chứ. các người vốn dĩ còn cách hần một đoạn, hần chạy không chậm chút nào, lúc đó, chính ta đã kéo hần lại, sau đó các người mới đuổi đến, đúng không? “

Mấy người đó ngẫm nghĩ một lúc, nói:

” Hình như là vậy...”

” Vậy xin hỏi các vị bằng hữu, nếu ta đúng thật là tỷ tỷ của hần, ta sẽ kéo hần lại, đợi các người đến bắt hần sao? ” đúng là một lũ ngốc, lời nói dối trắng trợn như thế mà cũng tin được.

Đi đến trước mặt tiểu khát cái, ta cười nhạo nói:

” Tiểu khát cái, lần sau lúc mà nói dối, phải bịa chuyện inh một chút! “

Phủi phủi y phục, ta ngẩng đầu tiêu sái bước đến trước mặt mỹ nam tử kia, hai ngón kẹp lấy tờ ngân phiếu kia, khinh thường nhìn hần một cái, dương dương tự đắc mà đi.

Sau khi đi được khá lâu, ta nhìn thấy vị kiêu tiểu thư kia đang đỏ mặt cảm tạ anh hùng, trên tay ta cầm cây tiêu màu đỏ sậm, sau khi cầm trong tay chơi vài lần, liền cất vào trong tay áo, dương dương tự đắc mà đi! Tiểu tử, đây là quà gặp mặt mà cô nãi nãi ta thu của người! sau này gặp lại, tất nhiên là gặp ngân phiếu trong lòng của người rồi, ha ha ha.....

6. Chương 6: Đùa Giỡn Ta? Cho Người Chịu Đủ!

Có tiền đúng là khác thật! Ngồi trong đại sảnh Túy Hương Lâu, nhìn tiểu nhị bưng lên bốn món ăn, ta ăn không khách khí, suy nghĩ đến việc bây giờ Túy Hương Lâu ít nhất là không còn chỗ ngồi, người ở đây rất nhiều, ta vẫn là chú ý hình tượng một chút, ngăn lại sự kích động muốn ăn nuốt ngẫu nhiên, rất khắc chế mà ăn mỹ vị trước mặt. Thật không ngờ, lúc Tiểu Tiểu dịu dàng, nhìn cực kỳ thanh nhã mê người.

Ở bàn bên cạnh, có bốn vị công tử phù dung phong nhã đang ngồi, bọn họ đang thì thầm chuyện gì đó, ánh mắt không ngừng nhìn sang hướng bàn bên đang ăn cơm là ta, ta đương nhiên cảm nhận được rồi, nhưng cũng không thèm để ý, tự mình ăn đồ của mình, đầu rảnh rỗi mà quản nhiều chuyện làm gì.

” Cô nương, đang ăn cơm một mình sao? chi bằng chúng ta cùng nhau ăn đi, được không? ” một vị công tử bạch y đầu to óc heo đi đến, quanh cái lưng mập mập có buộc một sợi thắt lưng nạm vàng, biểu thị gia cảnh giàu có của hắn, nhưng cũng làm cho thắt lưng của hắn nhìn y như cái thùng nước, rất là buồn cười, mấy sợi tóc trước trán kia, làm bộ hất ra phía sau một chút, để lộ ra khuôn mặt mập mập, dùng cái biểu tình tự cho là đẹp trai nhất để nói với ta.

” Nói ta hả? ” ta xoay đầu nhìn một cái, xung quanh không có ai. Hắn gật đầu nói:

” Đương nhiên là nói cô nương rồi! “

Ta cúi đầu xuống, tiếp tục ăn, miệng cười nói: ” Đa tạ hảo ý của công tử! Có điều, bốn cô nương không rảnh! “

Vốn trên mặt đang mang nụ cười trong nháy mắt đã biến mất, mọi người trong đại sảnh nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của hắn cũng lớn tiếng cười ha ha ha, hắn tức giận nói:

” Cô nương, có biết ta là ai không? Ở trong kinh thành này, chưa có ai dám không nể mặt Lưu Phong ta, đừng có mà rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! “

” Ngươi Phong (trâu điên) (*) hả? Ta thấy ngươi cũng không khác trâu điên bị bệnh là mấy. Nếu không, sao không đi mà ăn cơm của ngươi, qua đây phát điên cái gì thế! nói về rượu hả? bốn cô nương không thích uống rượu, rượu mời rượu phạt đều không thích uống! “

Ngẩng đầu lên, khiêu khích nhìn hắn một cái, ta không chút lưu tình nói. Người ngồi xung quanh thời khắc này cười càng lớn tiếng hơn, bọn họ đều không ăn cơm, ngay đến mấy người lúc này ngồi cùng bàn với hắn cũng đã đi qua đây, vây quanh hắn, nói:

” Lưu ca, hôm nay huynh đúng thật là đụng trúng một người thích châm chọc rồi. Ha ha, thôi bỏ đi, chúng ta đi uống rượu nào, đừng ở đây trêu chọc vị cô nương xinh đẹp này nữa. “

Nghe thấy mấy lời châm chọc, ta biết mấy người này bình thường khi dễ không ít nữ nhân, nhưng khi nghe đến từ ” xinh đẹp “, trong lòng ta hả dạ không ít. Nữ nhân, suy cho cùng vẫn là yêu cái đẹp, có người ca ngợi mình, muốn không cao hứng cũng rất khó. Huống chi, đây lại là lần đầu tiên có người khen mình.

” Không được, hôm nay ta không thu phục được vị vô nương cứng đầu này, sau này Lưu Phong ta làm sao dám vác mặt ra ngoài nữa! ” vị nam tử đó hất tay, đến trước bàn của ta, phẫn nộ hỏi: ” Cô nương chẳng lẽ muốn Lưu mỗ đích thân ôm cô nương lên sao? “

Nhìn cái ánh mắt mê đắm của hắn, cúi đầu nhìn thấy hắn đặt cái bàn tay béo búp míp của hắn lên bàn, ta cười tươi nói:

” Bốn cô nương không có cái phúc khí lớn lao đó, công tử...” vừa nói, ánh mắt ta lại ôn nhu nhìn hắn, làm cho hắn điên đảo choáng váng, tay từ từ sờ lên cái móng lợn của hắn, ôn nhu vuốt ve, một cây ngân châm nho nhỏ thần không biết quỷ không hay theo lỗ chân lông đưa vào trong người hắn, trước khi ma trảo của hắn cầm được tay ta, ta nhanh chóng rút tay mình ra, hô lớn: ” Tiểu nhị, qua đây tính tiền! ” có lẽ đột nhiên bị sự ôn nhu của ta dọa, thời khắc này hắn vẫn ngây ngốc tại chỗ, tiểu nhị nơm nớp lo sợ đi đến:

” Tiểu thư, tổng cộng là một lượng bạc ” ta vừa muốn lấy tiền ra, hắn vội vàng nói:

” Tiểu nhị, những gì vị cô nương này gọi cứ tính hết lên bàn kia đi. Cô nương, mời bên này! ” ta cười cười, ăn cơm có người trả tiền, sao mà không nhận chứ? Đứng dậy, trực tiếp đi về phía trước, hần cao hứng nhường mầy với mấy vị bằng hữu, mấy người đó vươn ngón tay cái ra, hần đắc ý cười.

Ta đi tới bàn bên cạnh của bọn hần, vung tay áo một cái, trách hỏi:

” Chỉ có một chút thức ăn như thế? vậy mà cũng mời bốn cô nương qua? ” nói xong xoay người dương dương tự đắc mà đi...

” Cô nương, đợi đã, bọn ta sẽ gọi thêm...” hần vội vã ở phía sau kêu la, ta coi như không nghe thấy tiếp tục đi ra ngoài. Quay đầu lại nhìn một cái, bọn họ không có đuổi theo, nhưng có hai người giống như gia đình đuổi theo ở phía sau, ta không nhanh không chậm mà đi. Ta cố ý chơi đông dạo tây, hai tên gia đình phía sau mệt thở hồng hộc, thấy bọn họ cũng sắp mệt chết rồi, ta rất nhanh chui vào trong đám người kia, rất dễ dàng bỏ rơi mấy tên gia đình đó.

Nằm trong phòng ở khách sạn, nhớ lại mấy tên công tử giàu có ấy, trong lòng ta cảm thấy vui vẻ rất nhiều, không biết ngày mai bọn họ có thể xuống giường được không đây? Chắc là khó lắm, ha ha....

Đến nay cuối cùng cũng xuống núi, đến được kinh thành, nghĩ đến nhiệm vụ khó khăn của mình, e rằng còn phải ở đây một thời gian, nhiệm vụ cần thiết bây giờ là tìm một chỗ đặt chân trước đã. Ở khách sạn thì tốn kém rất nhiều, hơn nữa có một số chuyện không tiện cho lắm, chỉ bằng ngày mai tìm một cái viện nào đó ở lại, như thế cũng tiện cho hành động sau này. Còn nữa, xuất môn ra ngoài mà không có tiền thì thật không ổn, vẫn là nghĩ cách tiếp nhận ít vụ làm ăn thì tốt hơn.

Nên bắt đầu từ đâu trước nhỉ? Vị công tử cầm quạt ngọc kia sao? hình như hần cũng chẳng phải người xấu gì, thôi vậy, nuốt của hần một trăm lượng bạc rồi thì tha cho hần đi, còn có cây tiêu xinh đẹp này, cũng phải tranh thủ xử lý nó. Cái tên công tử mập muốn đùa giỡn ta kia thì sao? Hần là ứng viên rất khá đấy, thôi thì đi tìm hần vậy, nội trong ba ngày, hần sẽ bị độc phát, phải chịu tội đủ bảy ngày mới khỏi được, ha ha ha.... ta muốn xem thử, sau khi trải qua giáo huấn lần này, hần còn dám kiêu ngạo đi ra ngoài tán gái nữa không?

(*) Lưu Phong (: Lú Fèng) đọc lên nghe giống như Ngưu Phong (: nú fèng), có nghĩa là trâu điên.

7. Chương 7: Giáo Huấn Ngưu Phong

Vừa tỉnh giấc, ta liền ngênh ngang đi trên đường hỏi thăm phòng ở, cũng coi như thật sự có duyên, vừa đi dạo chốc lát, thì đụng phải nữ tử hôm trước ta giúp nàng lấy lại hà bao. ta còn chưa nhìn thấy nàng ta, thì nàng ta đã chú ý đến ta rồi, chào hỏi ta từ xa, nếu không phải ngày đó nàng ta nhìn soái ca với ánh mắt nóng bỏng quá gây chú ý, thì ta đã không nhớ ra nàng ta rồi.

” Vị cô nương này, hôm đó đa tạ cô nương đã giúp đỡ ” nàng ta thân thiết chạy đến trước mặt ta, ôn nhu nói.

Ta lắc đầu: ” Ta còn phải đa tạ cô nương đấy? không giao nộp ta cho quan phủ ta đã biết ơn lắm rồi ” ta đây là kẻ tiểu nhân, người khác đối với ta không tốt ta sẽ nhớ ở trong lòng.

” Cô nương cười chê rồi, chỉ là hiểu lầm thôi....còn mong cô nương đừng để bụng! ” nàng ta cười làm lành nói, ta gật gật đầu:

” Ta đại nhân đại lượng, không biết hôm nay cô nương kêu ta lại, còn có chuyện gì khác không? hôm nay ta rất bận....”

Không kiên nhẫn nhìn lên đỉnh đầu mặt trời, hôm nay dậy trễ một chút, mới vừa ra ngoài một lát đã đến trưa rồi. Nếu như còn chưa tìm được phòng trọ, tối nay phải ngủ khách sạn rồi.

” Không biết xưng hô với cô nương như thế nào? Thủy Thủy hôm nay gặp được cô nương, tự nhiên muốn nói lời cảm tạ với cô nương. Nếu cô nương không chê, Thủy Thủy mời cô nương dùng bữa cơm, được không?
“

Nhìn thấy ánh mắt tha thiết của nàng ta, tục ngữ nói thân thủ không đánh người có khuôn mặt tươi cười, hơn nữa, bữa cơm trưa miễn phí, không ăn thì uổng, ta có từ chối chút ít, rồi cũng theo Thủy Thủy đến một tửu lâu gần đó – Túy Nguyệt Lâu.

Ngồi ở một căn phòng trang nhã ở lầu ba, ta lần nữa ngắm cái vị chỉ đem theo một nha hoàn duy nhất kia, hình như cô nương này cả ngày chỉ đi dạo trên phố, sao lại cảm thấy có chút kỳ quặc nhỉ?

” Cô nương, xin hỏi xưng hô như thế nào? ” nhìn thấy ta nhìn chăm chú, nàng ta lơ đãng hỏi.

” Tiểu Tiểu “

” Tiểu Tiểu? ” nàng ta kinh ngạc mở miệng, vẻ mặt nhất thời có chút đáng yêu.

” Tên của cô nương là Tiểu Tiểu sao? Họ thì sao? ” kinh ngạc xong, nàng ta tò mò hỏi.

” Không biết, ta là cô nhi! ” nhìn thấy tiểu nhị bụng thức ăn đến, bụng ta đói đến nổi kêu ừng ực, ta xấu hổ cười một cái.

” Ha ha, Tiểu Tiểu, là ta sơ sót. Chúng ta ăn cơm trước đi! Có thể gọi cô nương là Tiểu Tiểu không? ” nghe nàng ta nói chuyện, cũng chỉ là một đại tiểu thư đơn thuần không có tí tâm kế gì cả.

” Được thôi! ” vừa tẽ cái miếu ngũ tạng, ta vừa rút ra chút thời gian nói. (Tức là vừa ăn vừa nói)

” Tiểu Tiểu, cô nương hiện giờ đang ở đâu vậy? ” Thủy Thủy dụ dằng ăn thức ăn, vừa hỏi.

” Khách sạn! chúng ta mau ăn nhanh đi, ăn xong, ta còn phải đi tìm phòng nữa....”

” Tìm phòng? Cô nương là muốn ở một mình sao? ” Thủy Thủy nhìn thấy ta ăn, nàng ta cũng bắt đầu ăn nhanh.

” Đúng thế, ta vừa đến kinh thành, không muốn cả ngày cứ ở khách sạn! Quá bất tiện! “

” Tiểu Tiểu, phòng thì ta sẽ tìm người giúp cô nương tìm. Nếu không thì cô nương trước tiên cứ đến nhà ta ở được không? Một mình ta ở nhà rất buồn chán! ” Thủy Thủy tỏ vẻ đáng thương nói.

” Ở nhà một mình? Ở nhà không còn ai khác sao? ” Không hiểu nhìn nàng, cách ăn mặc của nàng ta nhìn thế nào cũng giống như đại tiểu thư a.

” Có, nhưng nữ tử trong nhà chỉ có duy nhất một mình ta. Tỷ tỷ ta không lâu trước đã gả cho người ta rồi, một mình ở nhà thật buồn chán a...” nàng ta oán giận nói, thật đúng là đứng nói chuyện không thì thất lưng đau. Một ngày ba bữa như ta, lao tâm lao lực đều không buồn chán, nàng ta chơi cả ngày không buồn chán sao được? [Hắn! Tiểu Tiểu, ngươi lúc nào thì vì ba bữa mà lao tâm lao lực vậy?]

” Chỉ cần ở nhà cô nương không hạn chế tự do của ta, thì ta có thể tạm thời qua đó chơi cùng cô nương vài ngày! ” đã có tiện nghi thì phải lợi dụng, không lợi dụng thì thật uổng, ta thận trọng đáp ứng, nàng ta cao hứng tươi cười.

Ăn xong bữa cơm, ta cũng đã thích tính cách thẳng thắn của nàng ta, hai người bọn ta tuổi xấp xỉ nhau, liền nhận làm bằng hữu.

Trên thế gian này, thật là không nên đắc tội người ta, người ta nói ‘ oan gia ngõ hẹp ‘ có lẽ chính là nói đến tình huống này. Cùng Thủy Thủy ăn cơm xong, vốn định dạo phố một lát sau đó về khách sạn thu thập đồ đạc rồi trực tiếp đến nhà Thủy Thủy ở. Không ngờ vừa bước xuống lầu đã đụng phải bốn tên hoa hoa công tử hôm qua.

Còn chưa nhìn thấy hắn, thì đã nghe thấy tiếng la hét:

” Đứng lại, cô nương! “

Trong thanh âm rõ ràng là mang theo sự tức giận, làm cho ta bực mình liếc hắt một cái. Bốn người cả mặt đều vàng vọt, phảng phất giống như người bệnh vậy, xem ra, hôm qua bọn họ ăn không ít. Hai tên gia đình vậy trước mặt bọn ta.

” Có chuyện gì? ” ta bực mình hỏi. Có một số chuyện, cho dù đúng thật là mình làm, cũng không thể lập tức thừa nhận được.

” Cái con ả thối tha nhà ngươi, hôm qua trong canh của bọn ta đã bỏ cái gì? ” cái tên trâu điên kia thật không có giáo dưỡng mà đến trước mặt ta, thô lỗ hỏi. Thấy tất cả mọi người đang ăn cơm trong đại sảnh, đều đang chăm chú nhìn ta, tay ta ‘ ba ba ‘ hai tiếng, tát lên cái mặt trư béo của hắn.

” Con ả thối tha, cứ nhiên dám đánh ta? ” hắn trợn tròn mắt nhìn ta, cái móng heo mập mạp giơ lên, mắt thấy sắp rơi lên mặt ta, ta đứng dừng nhìn hắn.

” Dừng tay! ” tiếng kêu khê bên cạnh từ trong miệng Thủy Thủy thoát ra, tay của tên Ngưu Phong nhất thời dừng lại, miệng nói:

” Vu tiểu thư, đây là chuyện giữa ta và con ả thối này, cô nương tốt nhất đừng tham gia vào! “

Di? Thủy Thủy rất có tiếng sao? Nhưng cái từ ‘ con ả thối ‘ kia của tên Ngưu Phong thật làm cho cô nãi nãi ta thấy chướng tai, theo quán tính, tay ta lại ‘ ba ba ‘ tát thêm mấy cái, ta cười hung dữ nói:

” Ngưu Phong, lần sau nói chuyện chú ý một chút! Ngươi dựa vào cái gì mà mắng ta? “

8. Chương 8: Mông Đít Của Khỉ Mẹ

“Ngươi....ngươi vốn chính là con ả thối, hôm qua ngươi đã bỏ thêm cái gì vào canh của bọn ta?” hắn tức đến nổi mặt đỏ như gan heo, chỗ vừa nãy ta đánh hắn, giờ phút này cũng hơi sưng lên, đỏ lên, nhìn rất buồn cười!

“Ngươi nhìn thấy ta bỏ thêm cái gì vào canh sao? Ai có thể làm chứng?” Ta khinh thường hỏi, nếu Tiểu Tiểu ta đã hạ được, mà có thể để các người nhìn thấy, vậy ta sẽ không phải là đồ đệ của thần trộm nữa rồi.

“Sau khi cô nương đi qua nhìn một cái, bọn ta ăn xong liền bị tiêu chảy...” Một tên nam nhân gầy hơn Ngưu Phong một chút đi đến, nói chen vào.

“Tiêu chảy, đây không phải chuyện bình thường sao? Ở bên ngoài ăn hại bụng, các người không đi tìm tửu lâu, đến tìm ta làm gì?”

Thủy Thủy kéo kéo tay ta, hỏi khê:

“Tiểu Tiểu, sao ngươi lại gặp phải mấy người này?”

Ta cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Hôm qua muốn đùa giỡn ta, bị ta đùa lại...”

Nàng ta cười: “không sao, bọn họ không dám làm gì ngươi đâu...” ánh mắt trấn định, khiến cho ta không thể không nhìn thêm nàng ta nhiều một chút, nàng ta rốt cuộc có thân phận gì?

“Nhưng tiểu nhị ở tửu lâu cũng bị tiêu chảy mà!” một tên nam nhân khác nữa nói.

“Đây là vấn đề của thức ăn, liên quan gì đến ta....Í, Ngưu Phong, mặt của ngươi sao vậy? Cái mặt vốn béo ục ịch như heo, bây giờ vừa phì vừa thũng, đỏ đỏ càng ngày càng giống... cái mông đít của khỉ, hơn nữa, nên nói là giống cái mông đít của khỉ mẹ, mông đít của mấy con khỉ khác đâu có to như vậy đâu...”

Ta cố ý làm ra vẻ kinh ngạc nói, lời còn chưa nói xong, mấy người chung quanh liền quay lại lớn tiếng cười ha ha. Ngưu phong tức giận mặt càng đỏ hơn, nhưng trên mặt cũng nhún nhó khó chịu, không nói được tiếng nào. Tuy không nói nên lời, nhưng ánh mắt đã thay lời muốn nói, hai tên gia đình sau khi nhận được chỉ thị, liền vây lấy ta, muốn bắt ta...

“Này, Ngưu phong à, ngươi đừng làm xằng làm bậy, bây giờ là ban ngày ban mặt, trước mặt bao nhiêu người như thế này, muốn đánh sao? Một tiểu nữ nhân yếu đuối như ta, ta rất sợ đó!” (Shinku: tỷ xạo quá, tỷ mà yếu đuối sao?)

Lùi về phía sau hai bước, làm ra cái dáng vẻ sợ sệt, ta không cười không kiên nhẫn nói:

“cho dù người muốn đánh cũng không sao, một tiểu nữ nhân yếu đuối như ta ngã cũng không sao, cùng lắm thì đứng chịu đòn thôi. Chỉ là người ấy à...”

Cổ ý dừng một lát, ta chắc lưỡi, thành công nhìn thấy hai tên gia đình đã dừng bước, hần khó khăn hỏi:

“Ta...làm sao?”

Ta lắc lắc đầu, thở dài nói: “Kì thực, cũng chẳng có chuyện gì lớn lắm. Cũng chỉ là cái bản mặt trắng trẻo mập mạp đẹp hơn hoa, trắng hơn bánh bao này của người, sẽ bởi vì thũng mà tiếp tục bị hơn, bị hơn nữa....cho đến khi cả da mặt cũng sáng loáng, cuối cùng là bùng nổ nứt ra, thì không có chuyện gì nữa. Nhà người có tiền không hả? Nhiều tiền không? Phải chuẩn bị trước một ít tiền, sau này tìm một danh y chỉnh lại dung nhan...” còn chưa nói xong, nhìn thấy cái mặt đỏ đỏ kia có chút xám xịt, ta cười đắc ý, người xung quanh không có khinh bỉ nhìn ta, đều dùng ánh mắt hả hê khi thấy người gặp họa để nhìn Ngưu Phong.

“Yêu nữ nhà người...” đúng là miệng chó không mọc ra được ngà voi, ta đi về phía trước một bước, hần theo quán tính mà ôm lấy đầu, ta nhếch miệng cười một cái:

“Ngưu Phong, ta cảnh cáo người, nếu sau này còn dám nói những lời bất kính với nữ nhân, ta tuyệt đối sẽ hung hăng mà đánh vào cái mông đít khỉ nhà người!”

“Người hạ....độc gì...với ta vậy?” vừa nghe xong những lời ta nói, hần cuối cùng cũng hiểu được, lắp ba lắp bắp hỏi.

“Không có hạ độc nha, chỉ là thay phụ thân người giáo huấn người một chút thôi!”

Vừa nói xong, ta kéo tay Thủy Thủy, xoay người rời đi.

“Thủy Thủy, muội lại đi gây họa nữa sao?” chưa ra tới cửa, liền đụng phải vào một bộ ngực rắn chắc, ta tức giận nhìn cái tên nam nhân từ đâu chui ra kia. Nhưng mà cái tên nam nhân này lớn lên rất khá, mặt như quan ngọc, mắt tựa bảo thạch, vóc người thon dài, một thân trường sam màu xanh nhạt, đứng gần người, trên người có một mùi hương thoang thoảng, không giống như mấy tên nam nhân kia, trên người toàn là mùi thối.

“Cô nương, không sao chứ?” nhìn thấy ta ở trong lòng hần rất lâu không chịu đi ra, hần đỏ mặt hỏi.

Nghe xong, ta lập tức nhảy ra, trên mặt có cảm giác nóng nóng đỏ đỏ, vừa nãy chỉ lo ngắm trai đẹp, quên mất bây giờ đang đứng trước bàn dân thiên hạ, còn rất nhiều người ở một bên đang đứng xem, lần này, thật đúng là quá mất mặt rồi.

“Tiểu Tiểu, cô sao rồi?” Thủy Thủy ở bên bắt an hỏi ta, ta cảm kích cười cười:

“Ngực hần thật rắn chắc, ta đụng phải mà cảm thấy choáng váng đầu óc!”

“Tiểu Tiểu? Tên của cô nương là Tiểu Tiểu?” hần hứng thú hỏi, Thủy Thủy vội vàng tiếp lời:

“Đúng thế, ca. Nàng ấy chính là vị cô nương hôm qua đã giúp muội bắt tên khất cái kia. Muội quyết định mời cô nương ấy đến nhà chúng ta ở hai ngày, huynh nói có được không? Huynh phải giúp muội nói với cha mẹ đấy nhé?”

Thủy Thủy kéo tay hần, hưng phấn nói. Nói vậy chứ hần cái vị ca ca này rất thương nàng, trên mặt của chàng đẹp trai kia lộ ra sự cứng chiều, nói: “Đều theo ý muội hết!”

Ánh mắt hần liếc nhìn về phía tửu lầu, thấy Ngưu Phong kia đang đứng ở trước cửa nhìn bọn ta, cười nói:

“Nếu Thủy Thủy đã không gây họa gì, vậy chúng ta về thôi!”

9. Chương 9: Chỉnh Không Chết Người?

Quay về khách sạn vội vã thu thập đồ đạc, đi theo bọn họ đến trước cửa một phủ gia to lớn, bên trên ba chữ vàng chói hiện lên rõ ràng trước mắt Tiểu Tiểu: Thừa tướng phủ! Không phải chứ, tìm một nơi miễn phí, cứ nhiên lại tìm đến phủ Thừa tướng.

Quay đầu nhìn hai huynh muội bọn họ một cái, bọn họ cũng kinh ngạc nhìn cỗ xe màu xanh đậm trước phủ, nhưng lại là một cỗ xe ngựa rất tinh xảo, chẳng lẽ đây không phải xe nhà bọn họ sao?

“Thủy Thủy, đây là nhà cô sao?” Chỉ lên cửa lớn kia, Tiểu Tiểu không xác định hỏi

“Đúng thế, Tiểu Tiểu, Ngưu Phong mà cô nói đến rồi kìa!” Thủy Thủy bất an nhìn ta một cái.

“Cô là tiểu thư Tướng phủ sao? Cha cô là Thừa tướng?” Rất nhanh liền động não, Thừa tướng nha, phải tạo mối quan hệ tốt với người đó, sau này tìm cha của Điểm Điểm không phải sẽ dễ dàng hơn sao?

“Tiểu Tiểu, cha ta đang ở nhà, Ngưu Phong kia đang ở bên trong, chúng ta có nên tránh đi trước không?” Thủy Thủy hướng một bên soái ca nháy mắt một cái, hai người kéo Tiểu Tiểu vào trong một bụi cây.

“Sao phải tránh đi chứ?” Không hiểu nhìn hai huynh muội bọn họ, Tiểu Tiểu ngây thơ hỏi.

“Bọn họ đến tìm cô nương, chắc chắn là vì chuyện của nhi tử họ rồi. Cô nương dám vào không? Cha ta rất nghiêm khắc nha!”

Soái ca vốn là “yêu ai yêu cả đường đi”, nhìn thấy muội muội của hắn thích Tiểu Tiểu, cũng rất quan tâm hỏi han.

“Này, cái này hả, sao không dám chứ? Nói cho hắn ta cách giải độc là được rồi, thật ra phương pháp giải độc rất đơn giản, một lát cứ chờ xem ta nhé.

Vỗ vỗ tay, Tiểu Tiểu tự tin nói. Cùng với hai huynh muội bọn họ bước vào cửa lớn, một người hơn năm mươi tuổi đến mời bọn họ đến đại sảnh, nói là Thừa tướng đang đợi bọn họ.

Chậm rãi đi vào đại sảnh, nhìn thấy đầu tiên đương nhiên là Ngưu Phong có cái mặt giống như mông đít khi mẹ kia rồi. Ngồi giữa là một lão đầu cũng khoảng hơn năm mươi tuổi, để râu mép, nhưng râu mép vẫn chưa trắng hoàn toàn. Mà ngồi bên cạnh hắn là một người nhìn khoảng hơn bốn mươi tuổi, phu nhân bảo dưỡng không được tốt lắm, trên mặt tuy rằng mang nét cười, nhưng nét ưu sắc giữa mày biểu thị tâm tình gần đây của bà ta không được tốt cho lắm, có lẽ bởi vì đã lo nghĩ nhiều, thân thể bà ta có chút hư nhược. Ngồi đầu ở dưới nữa chính là một người nhìn khoảng hơn sáu mươi tuổi, râu của nam nhân đã bạc gần hết. Mặt của lão béo ục ịch, cùng với tên Ngưu Phong kia có chút giống nhau, chỉ là có chuyện khiến cho người khác không hiểu nổi, tại sao tuổi tác của lão đã lớn như vậy rồi, nhi tử lại nhỏ như thế?

Nhìn thấy bọn họ tiến vào, lão mập kia liền đứng dậy, lúc đầu là bực mình nhìn Tiểu Tiểu một cái, tiếp đó liền thay đổi bộ mặt tươi cười giống như Phật Di Lặc: “Vị này chính là Tiểu Tiểu cô nương sao? Nhi tử có chỗ mạo phạm, mong cô nương hãy thứ lỗi!”

Tiểu Tiểu liếc hắn một cái, một bên tay huých Thủy Thủy, Thủy Thủy vội vàng nói:

“Cha, mẹ, để con giới thiệu với mọi người. Đây là vị cô nương hôm qua đã giúp con bắt trộm trên phố, cô nương ấy tên là Tiểu Tiểu.”

Hai vị lão nhân ngồi trên kia vội gật gật đầu, mặt mỉm cười hiền lành, nghĩ đến mấy ngày sau còn phải làm phiền đến bọn họ, Tiểu Tiểu vội cúi người nói:

“Chào bá phụ, bá mẫu!”

“Tiểu Tiểu cô nương, độc của nhi tử có thể làm phiền cô nương giờ cao đánh khê không?” Lão mập nhìn thấy bọn họ chào hỏi khách sáo, hắn gấp gấp hỏi. Tiểu Tiểu trong lòng nghĩ, thật là không có lễ phép. Mới vừa bắt đầu như vậy, bây giờ vẫn như vậy, đúng là cha nào con nấy, một chút cũng không sai!

Tiểu Tiểu không thèm để ý đến lão, lão quay đầu nhìn phu phụ Thừa tướng, nóng lòng hỏi:

“Vu Thừa tướng, Vu phu nhân, có thể giúp lão phu khuyên Tiểu Tiểu cô nương được không, mong cô nương ấy đại nhân đại lượng, giơ cao đánh khẽ?”

Thừa tướng nhìn về phía tên Ngưu Phong vô cùng thâm hiểm, tức giận hỏi:

“Tiểu Tiểu cô nương, cái này...”

“Cha, cha không biết đâu, tên Ngưu Phong này thật là quá đáng. Vừa nhìn thấy Tiểu Tiểu, liền ngăn chúng con lại, luôn miệng mắng “con ả thói”, Tiểu Tiểu chẳng qua là giáo huấn hần một chút mà thôi.”

Không đợi Thừa tướng nói xong, Thủy Thủy đã chạy đến trước mặt Thừa tướng, làm nũng nói.

“Vu Thừa tướng có điều không biết, nói ra cũng không sợ ngài chê cười. Tối qua tiểu nhi trở về, liền bị tiêu chảy suốt năm canh giờ, từ lúc ăn tối xong liền bắt đầu bị tiêu chảy. Mãi đến gần sáng mới hết, suốt cả buổi tối, đều là ngồi chồm hổm ở đó, dậy cũng không dậy được. Lão phu đã từng mời đại phu đến xem, nhưng uống thuốc mấy cũng không có tác dụng, cuối cùng chỉ có thể kêu gã sai vặt điu tiểu nhi, mới không đến nỗi té xỉu trong mao xí (nhà vệ sinh). Lão phu hỏi nhi tử có phải là đã ăn cái gì bậy bạ không, tiểu nhi mới nói chính là có cùng nói vài câu với vị cô nương này, vị cô nương này có đi qua nhìn thức ăn của bọn họ một chút. Sau này mới biết, những người đi cùng với nhi tử cũng trải qua một đêm như thế, thậm chí đến cả tiểu nhi ở tều lâu cũng...”

Ha ha....ai đang cười hả, Tiểu Tiểu chính là đang liều mạng chịu đựng, thật không ngờ ta vừa nghiên cứu chế ra một chút thuốc tiêu chảy liền có tác dụng như vậy? Tác dụng cũng quá rõ ràng rồi, suốt năm canh giờ hả? Chắc chắc...

Tự kỷ một phen, nhìn thấy một bên Thủy Thủy và soái ca đang cười phá lên, mà Thừa tướng và phu nhân thì đang kìm nén đến đỏ cả mặt, cuối cùng Thừa tướng ho khan một tiếng, không tự nhiên nói:

“Việc bị tiêu chảy hết năm canh giờ kia, Lưu chương quỹ có phải nói quá khoa trương rồi không?”

“Không khoa trương, Vu Thừa tướng, ta chỉ là thấy nàng ta đang ăn cơm một mình, hảo tâm muốn mời nàng ta ăn bữa cơm mà thôi, ai mà biết nàng ta cư nhiên...”

Nhìn thấy Tiểu Tiểu hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái, Ngưu Phong sợ hãi cúi đầu.

Tiểu Tiểu cười nói: “Kì thực, chuyện đó không liên quan đến ta. Ta một mình đang ăn cơm, Ngưu Phong thấy ta là một nữ tử yếu đuối, muốn đùa giỡn ta, đương nhiên ta không phục tùng. Liền nhân tiện rời đi. về việc bị đau bụng hả? Có lẽ ngay đến lão thiên cũng nhìn hần không thuận mắt, đem cái này áp đặt lên đầu ta, vậy Tiểu Tiểu ta thật không dám không dám tiếp nhận.”

“Tiểu Tiểu cô nương, cứ cho là việc này không liên quan đến cô nương, độc trên mặt nhi tử hôm nay cô nương có lẽ biết giải chứ? Mong cô nương đại nhân đại lượng, không nên chấp nhặt nhi tử,” Lão mập vẫn là khuôn mặt tươi cười nhìn Tiểu Tiểu, nhưng trong lòng chắc chắn là đang hận Tiểu Tiểu muốn chết.

“Ta không có hạ độc, mặt của hần cũng không phải là trúng độc. Ta đánh hần, chỉ là muốn giáo huấn hần một chút, cũng là thay lão nhân ngài giáo huấn hần một chút, không nên tùy tiện đùa giỡn nữ nhân, cũng đừng tùy tiện mắng nữ nhân!” không thèm để ý đến cái khuôn mặt tươi cười cứng ngắc của lão, ta kéo một bên Thủy Thủy nói: “Thủy Thủy, hôm nay bị cái tên Ngưu Phong này giày vò một rồi, cô dẫn ta ra ngoài tìm chỗ nghỉ ngơi một chút đi!”

Thủy Thủy kéo tay ta, lúc bọn ta chuẩn bị rời khỏi, cái tên Ngưu Phong kia cư nhiên nắm lấy y phục của Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu trừng mắt với hần một cái, hần sợ hãi nhanh chóng thả ra.

“Tiểu Tiểu cô nương, nếu Lưu chương quỹ đã tìm đến đây, có thể nể mặt lão phu được không, bỏ qua cho Lưu Phong lần này đi?”

Lão mập nháy mắt với Vu Thừa tướng một cái, Vu Thừa tướng không tình nguyện hỏi.

Tiểu Tiểu quay đầu lại, nhìn lão mập và một bên Ngưu Phong kia, cười nói:

“Nếu bá phụ đã nói như vậy, Tiểu Tiểu chỉ đành tuân mệnh. Kì thực cái này căn bản không phải là độc, dùng thứ đồ rất bình thường, nội phục gia tăng ngoại dụng (uống thuốc cộng thêm bôi ngoài da), rất nhanh sẽ khỏi!”

“Thứ gì?” Ngưu Phong nghe Tiểu Tiểu nói rất nhanh sẽ khỏi, vội vàng hỏi.

Nhìn cái bản mặt tràn đầy tính tò mò của hắn, Tiểu Tiểu cười nói:

“Thứ này, ở đâu cũng không thiếu, chính là nước rửa chân. Càng nồng càng tốt, càng thối càng tốt, uống hai chén, lại dùng nước rửa chân rửa mặt hai mươi lần, mặt rất nhanh sẽ không còn thùng nữa, hơn nữa càng trở nên láng mịn hơn....”

10. Chương 10: Bóng Đen Lúc Nửa Đêm

Trở lại khuê phòng của Thủy Thủy, soái ca cũng theo tiến vào, hắn vẻ mặt tươi cười nhìn Tiểu Tiểu, nhìn đến nỗi làm cho đầu của Tiểu Tiểu có chút choáng váng. Soái ca, đừng có “phóng điện” với ta nữa được không? Tiểu Tiểu nghĩ thầm. (ý, thời đó có điện để phóng rồi hả?)

“Tiểu Tiểu, thật sự phải dùng nước rửa chân....nội phục cộng thêm ngoại dụng hả?” Thủy Thủy vừa nhìn không được cười to, vừa hỏi.

“Đúng thế, đương nhiên là có tác dụng. Nhưng mà....” đành chỉ ý cười, Tiểu Tiểu nói: “Kì thực, không cần làm vậy cũng khỏi. Chỉ là phải chịu tội thêm vài ngày mà thôi!” huynh muội hai người họ cười sắc súa, Tiểu Tiểu cũng cười theo.

“Nói thêm cho hai người một bí mật nhé, kì thực chỉ cần dùng nước rửa chân lau mặt vài lần là được, cần bản không cần phải uống...”

“Tiểu Tiểu, cô xấu lắm nha....” nghĩ đến bộ dạng uống nước rửa chân của Ngưu Phong, lại nghĩ đến bộ dạng dùng nước rửa chân để lau mặt của hắn, Thủy Thủy cười sắc súa, một bên soái giúp nàng ta vỗ vỗ lưng.

Xấu? Như thế mà gọi là xấu sao? Vậy qua hai ngày lúc Ngưu Phong độc phát, vậy không phải thành “ác” rồi sao? Đợi cho hai người họ cười đủ rồi, soái ca kia mới nói:

“Tiểu Tiểu cô nương, ta tên là Vu Hoa. Ta cũng có thể gọi cô nương là Tiểu Tiểu chứ?”

Nhìn bộ dáng bân bân hữu lễ của hắn, Tiểu Tiểu tự nhiên nói:

“Đương nhiên là được, vậy ta gọi huynh là Vu Hoa nha! Vu Hoa, ta phát hiện huynh lớn lên rất soái nha?”

Đối với những soái ca nhìn thuận mắt, Tiểu Tiểu sẽ không chút keo kiệt nào mà ca ngợi. Nhưng mà, da mặt của Vu Hoa này không được dày cho lắm, lời của Tiểu Tiểu vừa nói xong, mặt của hắn cứ nhiên đỏ ửng cả lên.

“Ca, mặt của huynh đỏ hết cả rồi kìa!” Thủy Thủy hiếu kì mở to mắt, cố ý hỏi vị đại ca hiếm khi đỏ mặt kia.

“Thủy Thủy, đừng nói bậy, muội nhìn lầm rồi!” Vu Hoa xấu hổ quay mặt đi.

Tiểu Tiểu cười nói: “Vu đại soái ca, ta nói đều là sự thật, không cần phải xấu hổ, chẳng lẽ những người khác không khen huynh như thế sao?”

“Ngạch, Tiểu Tiểu, Thủy Thủy, ta còn có chút việc phải ra ngoài, ta đi trước đây.” Vu Hoa không trả lời Tiểu Tiểu, vội vàng tháo chạy.

Nhìn bóng lưng đang chạy trốn kia, Tiểu Tiểu và Thủy Thủy không nghĩa khí cười phá lên.

Vu Hoa đến thư phòng, xem đồng sổ sách trước mắt, xem suốt một canh giờ, nhưng thế nào cũng không xem vào đâu. Mà lúc Vu Thừa tướng đi vào, nhìn thấy được chính là bộ dáng “hồn treo ngược cành cây” của nhi tử.

Khụ khụ....nhẹ ho khan hai tiếng, Vu Hoa mới sực tỉnh, nhìn thấy phụ thân đang ngồi một bên, vội vàng hỏi:

“Cha, sao cha lại đến đây?”

Thừa tướng nhìn nhi tử cả nửa ngày, trầm giọng nói:

“Hoa, Thủy Thủy quen biết vị cô nương kia như thế nào? Cô nương ấy có lai lịch gì?”

Vu Hoa ngẫm nghĩ một lúc, nói:

“Cha, chuyện này, con cũng không biết. Thủy Thủy nói hôm qua Tiểu Tiểu cô nương giúp muội ấy bắt trộm, hôm nay vừa lúc gặp lại, liền cùng nhau đi ăn bữa cơm. Hai người hợp ý, vừa đúng lúc Tiểu Tiểu muốn tìm một căn phòng trọ, liền hẹn cô nương ấy đến phủ của chúng ta!”

“Phải người điều tra lai lịch của cô nương ấy. Cô nương ấy có lẽ không đơn giản, nhìn vị cô nương đầy chính tên Lưu Phong kia thì biết....” Thừa tướng nói đến đây, nhin không được liền cười, mặt của tên Lưu Phong kia, thật là...

Vu Hoa cười nói: “Cha, Lưu Phong hử, Tiểu Tiểu đặt tên cho hắn là Ngưu Phong, Ngưu Phong rồi, ha ha. Nhưng mà con thấy nàng ấy rất ngây thơ, rất đơn thuần, chỉ giống như Thủy Thủy vậy, đùa giỡn một chút mà thôi! Con sẽ phái người điều tra!”

Thừa tướng gật đầu nói: “Hoa, không nên đặt trái tim vào cô nương ấy nhiều quá!”

Vu Hoa cúi đầu nói: “Cha, con biết rồi!”

“Vậy thì tốt, sáu ngày sau, Thủy Tiên sẽ về thăm nhà ba ngày, con phụ trách an bài đi!”

Vu Hoa kinh hỉ ngẩng đầu lên, hỏi: “Cha, không phải nói Thủy Tiên trong cung không được sủng sao? Hình như còn bị cấm túc nữa?”

vu Thừa tướng bất đắc dĩ nói: “Cái này, vi phụ cũng không rõ! Thăm nhà, chính là vinh sủng lớn nhất mà hoàng thượng ban cho nó, phải an bài cho có thể diện một chút. gần đây, cũng đừng để Thủy Thủy chạy loạn khắp nơi nữa!”

Đưa mắt nhìn Vu Thừa tướng rời khỏi, Vu Hoa nhắc bút lên, bắt đầu nghĩ đến những việc cần phải an bài. Thủy Tiên về thăm nhà, cái này thật phiền phức, rất nhiều việc cần phải chuẩn bị.

Tiểu Tiểu cuối cùng không có chung phòng với Thủy Thủy, nàng ngủ tại gian phòng khách bên cạnh khuê phòng của Thủy Thủy. Nằm trên giường, nhìn trăng sao lấp lánh bên ngoài. Tiểu Tiểu hưng phấn không ngủ được. Không ngờ nhanh như vậy đã quen biết một đại nhân vật, còn quen biết một người ‘nhân cao vu đỉnh’ (nói đến Thủy Thủy đó mà), một soái ca đến nau vẫn chưa thành thân, nếu như tìm được cha của Điểm Điểm, lỡ như cha của nó lớn lên không được đẹp hoặc là đã có gia thất, bản thân thành thật sẽ không tiếp nhận. Tới lúc đó thì đến nhờ cậy soái ca này, cũng không tồi cho lắm...

Nhưng mà việc gì cũng phải suy nghĩ kĩ, ngày mai đi dò xét trước xem phòng vệ của tướng phủ như thế nào, mới quyết định có nên tiếp tục ở lại đây không. Còn phải tranh thủ đến hoàng cung dò xét một phen nữa, nhanh chóng xác định những “ứng viên” có khả năng là cha của Điểm Điểm. Bây giờ có chút hối hận rồi, bản thân lúc đầu hảo tâm như thế để làm gì? Tên nam nhân ấy không ôn nhu chút nào, xong chuyện thì khó chịu đến mấy ngày a.

Trong lúc trầm tư, Tiểu Tiểu nhạy cảm cảm giác được có bước chân đi vào phòng mình, nàng lặng lẽ mở mắt, gắt gao nhìn vào cái cửa sổ không xa kia, nhìn thấy một người đẩy cửa sổ một cách thành thực, từ cửa sổ nhảy vào trong, nghe được tiếng hô hấp nhẹ nhàng kia, tay của Tiểu Tiểu siết chặt lại.

Người đến đi tới trước giường của Tiểu Tiểu, trên người không có đem vũ khí, cũng không cảm nhận được sát khí, hắn chỉ là mượn ánh trăng, chăm chú nhìn khuôn mặt ngủ say của Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu nhắm mắt lại, đương nhiên không cảm nhận được chút hứng thú đang dao động của hắn!

11. Chương 11: Quân Tử Dưới Giường

Thân là Thần tiên tiên tử, tất cả các phương diện đều phải phi thường nhạy cảm, mà bóng đen vừa mới tiến vào, chỉ cần ngửi mùi hương quen thuộc trên người, Tiểu Tiểu cũng đã biết là ai rồi, chỉ là không hiểu, hiện tại hắn đến phòng ngủ của mình làm gì? Lẽ nào muốn cưỡng bạo mình sao?

Nắm tay trong mền thả lỏng, trong lòng Tiểu Tiểu cười một tiếng, ày, xem ra sức quyến rũ của mình thật không nhỏ nha? Mới ngày đầu quen biết, chàng đẹp trai này nửa đêm đã đến thăm rồi, nghĩ muốn viếng hân, không phải chuyện nhỏ sao?

“Tiểu Tiểu, rốt cuộc cô là ai?” Chàng đẹp trai thở dài một tiếng, cứ nhiên trực tiếp ngồi xuống giường của Tiểu Tiểu, tay hân nhẹ nhàng ôn nhu vuốt ve khuôn mặt của Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu đang vờ ngủ thì cảm thấy trên mặt ngứa ngứa, thật muốn hất bàn tay kia ra. Nhưng nghĩ đến bản thân đang giả bộ ngủ, liền nhin xuống.

“Là đến dự hoặc ta sao?” Chàng đẹp trai tiếp tục nói. Trong lòng Tiểu Tiểu thở dài một tiếng, Vu Hoa này sao lại bất lịch sự như thế, bản thân còn chưa bắt đầu hành động thì hân đã thích mình rồi sao? Một chút tính khiêu chiến cũng không có.

Tiểu Tiểu cảm nhận được bàn tay trên mặt mình bắt đầu nóng lên, Vu Hoa vội vàng bỏ tay ra. Cảm nhận được biểu tình không được tự nhiên của hân, Tiểu Tiểu cố ý đập mền, lộ ra bắp đùi.

Tuy rằng bên trong có mặc trung y, nhưng cái chân khéo léo và đoạn đùi trắng ngần đều lộ hết cả ra. Trắng bóc, đêm nay không tối lắm, tràn ngập sự dụ hoặc.

Mắt của Vu Hoa, vừa nhìn thấy cái chân thon của Tiểu Tiểu, mặt nhanh chóng đỏ ửng cả lên. Lòng nghĩ, bản thân không phải chưa từng nhìn qua nữ nhân, cũng không phải chưa từng nhìn qua đùi của nữ nhân, tại sao bây giờ nhìn thấy cứ nhiên lại, cứ nhiên lại có cảm giác nhỉ?

Một cỗ nhiệt lưu mạnh mẽ từ bụng dưới dâng lên, Vu Hoa hô hấp khó khăn, nghĩ muốn giúp nàng đưa chân vào trong mền, lại không dám, chỉ có thể cẩn thận một bên kéo mền, muốn dùng mền để đắp cái đùi tuyết trắng gợi cảm kia lại, tay run rẩy kéo cái mền đang bị đè chặt, cũng không biết là giai nhân cố ý hay là vô tình, cứ nhiên cái chân còn lại cũng thò ra, nào bộ Vu Hoa như bị thiêu đốt, không dám tiếp tục ngây ngốc trong căn phòng này nữa, vội vàng chạy về hướng cửa sổ...

Còn chưa thò đầu ra, lại nhìn thấy Thủy Thủy đang lảo đảo từ bên ngoài chạy đến, hân không dám ra ngoài nữa. Nếu như để Thủy Thủy biết, muội ấy sẽ nghĩ sao đây? Nhìn lướt căn phòng thật nhanh, cứ nhiên không có chỗ nào để ẩn thân. Khẽ cắn môi, không thể làm gì khác hơn là gặp người một cái, chui vào dưới giường của Tiểu Tiểu, đợi uội muội liễu lĩnh kia nhanh chóng rời đi.

“Mở cửa, mở cửa đi...” Thủy Thủy vừa gõ cửa phòng Tiểu Tiểu, vừa hô.

Duỗi lưng một cái, Tiểu Tiểu này giờ vẫn chưa ngủ đương nhiên biết có người đang trốn dưới giường. Nàng bất động thanh sắc làm ra bộ dáng vừa tỉnh ngủ, thấp giọng hỏi:

“Chuyện gì vậy, Thủy Thủy?”

“Tiểu Tiểu, cô mở đi rồi ta nói với cô!” Thủy Thủy gõ cửa, sốt ruột nói.

Miễn cưỡng lê bước chân, Tiểu Tiểu mở cửa phòng, Thủy Thủy xông vào:

“Tiểu Tiểu, ta vừa nằm mơ thấy ác mộng, đêm nay cô ngủ cùng ta được không?” Nhìn thấy trên mặt Thủy Thủy ngán lệ, Tiểu Tiểu bất đắc dĩ gật đầu, lách vào trong cửa, trở lại trên giường.

“Tiểu Tiểu, sao cô không đóng cửa sổ lại?” Nhìn thấy cửa sổ mở toang, Thủy Thủy hỏi.

“Không biết nữa, chắc là trước khi đi ngủ quên đóng lại!” Ngáp một cái, Tiểu Tiểu trả lời.

Thủy Thủy đem giày vút bừa sang một bên, một đôi giày thêu hoa rơi xuống dưới giường, lè lưỡi nói:

“Tiểu Tiểu, giày rớt xuống dưới gầm giường rồi, cùng ta tìm được không?”

Nghĩ đến người bên dưới giường, Tiểu Tiểu lắc lắc đầu, nói:

“Tùy cô vậy, ta mệt lắm rồi, ngủ trước đây!” Nói xong, nằm nhích trong giường, Thủy Thủy lắc đầu:

“Thôi bỏ đi, sáng mai tìm sau vậy!” Cũng đắp chăn lại, riu ra riu rít nói chuyện cùng Tiểu Tiểu.

Tội nghiệp cho Vu Hoa ở dưới giường, trốn dưới gầm giường không dám nhúc nhích, không đề phòng được, một chiếc giày của Thủy Thủy lại chui vào trong, vừa vịn đánh trúng mũi hần, vươn tay xoa xoa một cái, cư nhiên lại có chất lỏng màu đỏ chảy xuống:

“Nha đầu này, sao khí lực lại lớn như vậy?” Vu Hoa vẽ mặt đau khổ trầm ngâm.

Đã qua một canh giờ, miệng của Thủy Thủy cuối cùng cũng dừng lại, đợi sau khi nghe được tiếng hít thở đều đều, hần mới len lén bò ra, từ trong cửa sổ đào tẩu!

“Tiểu Tiểu, nên thức dậy rồi!” Tiểu Tiểu đang ngủ sau sưa, nhện không được liền trở mình một cái, tiếp tục ngủ.

“Đừng có làm ồn mẹ, Điềm Điềm!” Nhện không được hô lên một tiếng, Tiểu Tiểu tiếp tục ngủ.

“Tiểu Tiểu sét đánh kìa!”

“Tiểu Tiểu, cháy nhà rồi!”

Thủy Thủy nhìn nha hoàn bên cạnh, hỏi: “Người còn có phương pháp nào khiến cho cô nương ấy thức dậy không?”

Nha hoàn lắc lắc đầu, Thủy Thủy không thể làm gì khác hơn là không phục nhìn cái người đang lười nhác ngủ say kia...

“Còn thế nữa, ta sẽ không khách khí đâu nha!” Tiểu Tiểu híp mắt, uy hiếp cái người đang kêu la mình kia, đột nhiên nghĩ đến, bản thân hình như đang ở trên địa bàn của người ta mà, vội vàng mở to mắt, nhìn thấy vẻ mặt âm ỉt của Thủy Thủy, vội vàng nói:

“Sao thế, Thủy Thủy?”

“Cô hung dữ với ta?” Ai oán nói, đôi mắt đỏ đỏ nhìn giống như thỏ con vậy.

Tiểu Tiểu dễ tính nói: “Xin lỗi nha, Thủy Thủy, ta mắc chứng ‘Bực tức thức giấc’!”

” ‘Bực tức thức giấc’, là chứng bệnh gì thế?” Hai mắt mở to thật to, tò mò hỏi.

“Chính là ngủ không đủ giấc, bị người khác kêu dậy sẽ bực, sẽ tức giận, sẽ hung dữ với người khác...” Tiểu Tiểu không kiên nhẫn nói, lòng nghĩ, thật sự phải nhanh chóng rời khỏi, hai huynh muội Vu gia này, thật là không được bình thường.

“Ô, còn có loại bệnh này nữa sao? Lần đầu tiên ta nghe thấy đó!”

Cái này là ta tự bịa ra, cô đương nhiên chưa nghe qua rồi. Nhưng mà câu này Tiểu Tiểu không nói ra, cự tuyệt sự hầu hạ của nha hoàn, nàng vừa mặc y phục, vừa hỏi:

“Thủy Thủy, mới sáng sớm đã đến kêu ta, có chuyện gì không?”

12. Chương 12: Muốn Săn Lân Vương

“A.... Tiểu Tiểu, cô không nhắc thì suýt nữa ta quên mất, cô mau chóng ăn cơm, lát nữa đi xem mỹ nam!” Thủy Thủy cao hứng nói.

“Mỹ nam? Cái gì mỹ nam? còn đẹp hơn ca ca cô sao?” khó hiểu nhìn nàng ta, tay của Tiểu Tiểu cũng không nhàn rỗi, cầm lấy lược, bắt đầu chải tóc.

“Đề Diệp Tử giúp cô chải tóc là được, tay nàng ta rất khéo đấy” Thủy Thủy nói, cầm lấy cây lược trong tay Tiểu Tiểu đưa cho Diệp Tử, vẽ mặt hướng tới nói:

“Mỹ nam này ầy à, chính là đương kim Lâm vương gia. Y và đương kim vạn tuế gia là hai huynh đệ, vạn tuế gia trước khi đăng cơ chính là Kỳ vương. Hai người họ lớn lên đều rất xinh đẹp, có điều vạn tuế gia rất lạnh lùng, đối với nữ nhân rất vô tình; Lâm vương đối với nữ nhân lại rất ôn nhu, rất biết quan tâm săn sóc, y là tâm mục của tất cả các cô nương chưa lập gia đình trong Đô thành.”

Cắt đứt vẻ mặt say mê của nàng ta, Tiểu Tiểu không thèm để ý đến nói:

“Có gì hay ho chứ, đối với ai cũng tốt hết, đó còn không phải là lạm tình sao?”

“Cũng không phải, cũng không phải!” Nghe thấy đối tượng trong lòng mình bị châm biếm, Thủy Thủy vội vàng giải thích: “Lâm vương không lạm tình chút nào, y không yêu bất kì nữ nhân nào...”

“Không yêu nữ nhân? Hắn yêu nam nhân sao? Vậy mà hắn vẫn là người trong lòng của cô?” Tiểu Tiểu khó hiểu hỏi.

“Cũng không phải, y đối với mọi nữ nhân đều tốt, cũng chính vì không yêu bất kì nữ nhân nào. Những nữ nhân mà hoàng thượng ban cho y, y đều tiếp nhận, lưu tại vương phủ. Nhưng mà, nếu như nữ nhân nào không biết đủ, hoặc là gây rối, thủ đoạn của y tuyệt đối là rất tàn nhẫn. Mặc dù vậy, cái vị trí Lâm vương phi mà y để trống kia vẫn là mục tiêu của rất nhiều nữ nhân!”

Liếc Thủy Thủy một cái, Tiểu Tiểu nói: “Ngu xuẩn! Loại nam nhân như thế có gì hay ho chứ? Cô nói là đi xem mỹ nam, chính là xem hắn sao?”

“Đúng thế, hôm nay ca mời y đến hậu hoa viên, chúng ta len lén qua đó xem được không?” Thủy Thủy làm nũng nói.

“Không đi! Loại nam nhân đó, có tặng cho ta cũng không thèm!”

“Cô không thèm nhưng ta thèm! Tiểu Tiểu, cô đi cùng ta đi, người ta thật sự rất thích y mà?” Trên mặt Thủy Thủy, cư nhiên lại lộ ra vẻ mặt thẹn thùng.

Tiểu Tiểu nghi hoặc nói: “Không phải cô thích cái tên nam nhân hôm trước ngăn cản ta sao?”

“Người đó hả, trông cũng rất được, bắt quá chỉ là bèo nước tương phù, ai mà biết phải đến lúc nào mới được gặp lại, nhưng mà Lâm vương, ta có thể nghĩ biện pháp để tiếp cận y. Đi theo ta đi mà, Tiểu Tiểu?”

Í, thật không ngờ Thủy Thủy này lại lảng nhảng cộng thêm to gan như thế. Đi cùng nàng ta cũng được, thuận tiện xem xem hắn có thể là cha của Điểm Điểm hay không, hi vọng là không phải. Loại nam nhân này, thật là không có tư cách.

Hoa viên của Tướng phủ rất lớn, Thủy Thủy không cho nha hoàn đi theo, chỉ có hai bọn ta. len lén đi theo lối đường mòn quanh co khúc khuỷu, sau khi đi qua một cây cầu, một hoa viên rất lớn, liền nhìn thấy một hoa viên ba bên đều là vườn hoa, một bên là hồ nước có trồng toàn cây liễu, len lút nép ở một khóm trúc cách hồ nước không xa, từ khe hở của cây trúc, có thể nhìn thấy trong hồ nước lặn tẩn gọn sóng, cư nhiên có một chiếc thuyền hoa nhỏ hoa mỹ. Mà trên thuyền hoa không lớn không nhỏ đó, có hai nam tử vẻ mặt phần phật đang ngồi, chỉ cần nhìn phía sau lưng, cũng đủ khiến cho người ta mất mắt.

“Tiểu Tiểu, nhìn thấy chưa, có phải rất đẹp hay không?” Thủy Thủy cả mặt đầy nước miếng nói.

“Chỉ mới nhìn được một bên mặt, cảm thấy rất được! Bắt quá ca ca cô cũng thật biết hưởng thụ, trên hồ uống xoàng (uống rượu với người khác) như vậy, ngược lại có một loại phong vị khác hẳn nhỉ?” Tiểu Tiểu nhìn chiếc thuyền tinh mỹ kia, nói: “Hôm khác, chúng ta có thể lên đó chơi được không?”

Thủy Thủy vẻ mặt mê đắm nhìn thuyền hoa: “Có thể chứ, nhưng mà ta muốn qua đó ngay bây giờ cơ? Quay đầu lại.....quay đầu lại.....Ày, sao y vẫn chưa quay đầu lại nhỉ?”

Tiểu Tiểu khinh bỉ liếc nhìn cái kẻ mê trai kia: “Thật mất mặt, nếu như cô thích hắn, sao không đường đường chính chính đi theo đuổi hắn. Không đi tranh thủ, chỉ biết đứng đây nhìn thì có tác dụng gì? Thủy Thủy, hạnh phúc là do chính mình đoạt lấy...”

“Ta cũng muốn lắm chứ, nhưng không dám! Đừng nhìn y bình thường rất dễ nói chuyện, nhưng khi nghiêm túc, nghe nói rất đáng sợ nha. Trả thù người khác, lại càng đáng sợ hơn ấy...” Thủy Thủy khiếp đảm nhún nhún vai, rụt cổ, cúi thấp đầu xuống.

“Haizz, Thủy Thủy, cô đúng là có sắc tâm mà không có sắc gan mà. Nếu không, ta giúp cô nghĩ biện pháp, tóm lấy hắn?”

“Biện pháp gì?” Thủy Thủy vẻ mặt hưng phấn, hai mắt sáng rực lên.

Tiểu Tiểu nhướn nhướn mày: “Biện pháp tốt nhất, cũng là biện pháp hữu hiệu nhất, chính là tiền trăm hậu tấu!”

“Tiền trăm hậu tấu? là ý gì?” Thủy Thủy không hiểu hỏi.

Tiểu Tiểu gõ một cái lên đầu nàng ta, nói: “Tiền trăm hậu tấu...”

Lời còn chưa nói xong, thì nghe thấy tiếng cây trúc bị bẻ gãy kêu răng rắc, mà Thủy Thủy thì đặt mông ngồi dưới đất, hai tay còn chống trên mặt đất, hai chân hướng lên trời, rất bất nhã cảm tức nhìn ta...

“Cái đó, thật xin lỗi, ta không cố ý. Lúc này sao cô không chịu ngồi vững thế?” Tiểu Tiểu xấu hổ cười cười, nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy nộ khí của Thủy Thủy, rồi đột nhiên đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác...

Tiểu Tiểu buồn bực bực quay đầu lại phía sau, liền nhìn thấy một Vu Hoa vẻ mặt đầy tức giận và một chàng đẹp trai vẻ mặt tràn đầy ý cười đang đứng đó.

Woa...ông trời ơi, thật là quá đẹp trai mà, chỉ nhìn thấy làn da trắng mịn giông như trứng gà mới lột vỏ của hắn [khụ khụ, đương nhiên là cảm nhận rồi, Tiểu Tiểu nhà ta vẫn chưa đi qua sờ mó, ăn ăn đậu hũ của chàng đẹp trai], mắt tựa mực ngọc, mũi như đao tước, môi đỏ thắm....cả người, giống như bước ra từ trong tranh vậy, ngay đến một thân y phục mực sắc cũng theo gió tung bay, làm cho hắn càng thêm phiêu dật như tiên...

“Thủy Thủy, còn không mau đứng dậy? Đây là cái bộ dạng gì vậy!” Vu Hoa tức giận quát lớn, Tiểu Tiểu cũng từ trong sự si mê liền hồi tỉnh lại, xấu hổ quay lại kéo Thủy Thủy vẫn còn ngồi trên mặt đất kia đứng dậy, giúp nàng ta phủi đất trên váy, cúi đầu ha ha cười cười.

“Thủy Thủy, muội đến đây làm gì? Không biết bên này đang có khách sao?” Vừa này Vu Hoa chứng kiến ánh mắt si mê của Tiểu Tiểu nhìn Lân vương, không hiểu sao có một cổ khí tức giận không ngừng dâng lên, bản thân hắn lớn lên cũng rất được mà, tại sao nàng lại không dùng ánh mắt đó nhìn hắn?

“Ca, là Tiểu Tiểu muốn đi dạo ở hậu hoa viên, muội mới cùng với cô nương ấy đến đây. Không ngờ lại gặp Lân vương...” Đúng là nói dối không đỏ mặt, thời khắc mấu chốt biết lấy ta ra làm lá chắn, Thủy Thủy này. Bất quá tội nghiệp mảnh chân tình nàng ta dành cho Lân vương, ta không vạch trần, chỉ làm ra vẻ then thùng cúi đầu.

“Thôi quên đi, Vu Hoa, lệnh muội và vị cô nương này chỉ là vô tình xông vào đây. Nếu đã đến đây rồi, chỉ bằng cùng nhau lên thuyền hoa nói chuyện, không biết ý hai vị cô nương thế nào?” Lân vương ôn nhu nhìn hai bọn ta, trên mặt mang theo ý vị thăm dò.

“Không cần đâu...”

“Được thôi...” Tiểu Tiểu và Thủy Thủy cùng lúc nói, nhưng một người thì đồng ý, một người từ chối. Thủy Thủy nhéo tay Tiểu Tiểu một cái, cao hứng nói:

“Được, nếu Lân vương đã nói như vậy, bọn muội liền cung kính không bằng tuân mệnh!”

Cứ như vậy, hành trình âm thầm quan sát lần này cứ nhiên khiến cho con đường sân chông của Thủy Thủy tiến xa thêm một bước lớn.

13. Chương 13: Nhất Khẩu Túy (*)

(*) Nhất khẩu túy: một ngụm liền say

Trên chiếc thuyền hoa tinh mỹ, có một cái trần che nắng còn cao hơn cả người, mà ở phía dưới cái trần, bày ra một bộ bàn bát tiên (1) được làm thủ công tinh xảo. Vu Hoa vốn mang vẻ mặt bực bội, bởi vì sự kiên trì của Lân vương, cũng nở nụ cười. Sau khi lên thuyền hoa ngồi ngay ngắn xong, dùng tay hướng bên bờ hồ

đẩy một cái, thuyền hoa giống như mũi tên rời cung lướt về phía giữa hồ. May mà Thủy Thủy vững vàng đỡ lấy Tiểu Tiểu, nếu không Tiểu Tiểu thật sự sẽ ngã xuống.

Từ dưới bàn, lấy ra hai bộ dụng cụ dùng trong bữa ăn, Vu Hoa giống như thân sĩ bày ra trước mặt bọn ta, mà Thủy Thủy thì cứ hữu ý vô ý liếc nhìn về phía Lâm vương. Nhìn cái vẻ thẹn thùng của tiểu nữ nhân kia, khóe miệng Tiểu Tiểu hơi nhếch lên một chút.

Vu Hoa cũng lén lút nhìn chăm chú vào động tác của Tiểu Tiểu, thấy ánh mắt nàng đang nhìn Thủy Thủy, không si mê nhìn Lâm vương nữa, vẻ mặt Vu Hoa mới cao hứng nở nụ cười.

“Vu Hoa, không giới thiệu với ta một chút sao?” Lâm vương cười ôn nhu nói.

Tiểu Tiểu ngây ngốc trong giây lát, Lâm vương này thật đúng là bình dị dễ gần, cư nhiên không xưng ‘bổn vương’, mà lại xưng là ‘ta’?

“Là ta thất lễ rồi, để ta giới thiệu với mọi người. Vị này là muội muội của ta, Thủy Thủy; Vị này là bằng hữu của Thủy Thủy, Tiểu Tiểu. Thủy Thủy, Tiểu Tiểu, vị này chính là kinh thành đệ nhất mỹ nam tử, Lâm vương!” Vu Hoa vẻ mặt tươi cười giới thiệu.

Sau khi gạt đầu thi lễ, bọn họ lại bắt đầu nói chuyện, Thủy Thủy còn có thể nói chen vào một hai câu, mà Tiểu Tiểu chỉ có thể ở một bên hứng thú nghe họ nói chuyện.

“Tiểu Tiểu cô nương, quê cô ở đâu vậy?” Sau khi trò chuyện quen thuộc, Lâm vương làm ra vẻ vô ý hỏi.

“Ta cũng không biết, ta là cô nhi, được sư phụ thu dưỡng, vẫn luôn sống trên núi.” Tiểu Tiểu tùy miệng nói, đây cũng chẳng phải bí mật gì, nói không chừng còn có thể nghe được tin tức hữu ích từ miệng Lâm vương.

“Ồ, vậy sao? Vậy là Tiểu Tiểu cô nương vừa mới đến kinh thành rồi?” Lâm vương cao hứng hỏi.

“Đừng có gọi cô nương này cô nương nọ nữa, Lâm vương, trực tiếp gọi ta là Tiểu Tiểu được rồi. Gọi ‘cô nương’ làm cho người nghe có cảm giác như là các cô nương ở kỹ viện vậy...” vốn chỉ là một câu nói đùa, nhưng lại nhìn thấy sắc mặt bọn họ đều cứng lại, Tiểu Tiểu vội vàng nói:

“Lúc này ta chỉ nói đùa thôi. Ta cũng chẳng phải đại gia khuê tú, tất nhiên sẽ không để ý nhiều như vậy làm gì. Lâm vương nếu không ngại, trực tiếp gọi ta là Tiểu Tiểu là được. Hôm trước ta mới đến kinh thành, lần này đến đây là để hoàn thành nhiệm vụ mà sư phụ giao phó...”

“Tiểu Tiểu, cô còn có nhiệm vụ à....sao cô không nói sớm với ta? Nhiệm vụ gì, ta giúp cô hoàn thành là được!” Thủy Thủy nghe đến nhiệm vụ, hai mắt trở nên long lanh.

“Nhiệm vụ này thật sự là có chút khó khăn, chính là giúp tìm ra phụ mẫu ột đứa trẻ mà sư phụ ta nhất định” Tiểu Tiểu rất uyển chuyển bịa ra một câu chuyện. Hết cách rồi, ai bảo Lâm vương trước mắt dễ nói chuyện như vậy, phải biết tận dụng thời cơ chứ.

“Tìm người?” ba đôi mắt đồng loạt nhìn về phía Tiểu Tiểu, Lâm vương hỏi:

“Đứa trẻ bao nhiêu tuổi rồi, phụ mẫu của nó họ gì tên gì? có đặc thù gì?”

Tiểu Tiểu lắc đầu: “Đứa trẻ năm nay bốn tuổi rồi, không biết họ tên phụ mẫu của nó là gì, cũng chẳng biết hình dáng ra sao, càng không có tín vật. Nhưng mà nhìn tướng mạo của đứa trẻ, phụ mẫu của nó chắc cũng khá...” nói đến phụ mẫu, Tiểu Tiểu bắt đầu tự kỷ, Điểm Điểm lớn lên người gặp người thích, người ta tự nhận là cũng có chút xinh đẹp rồi đây....

“Haizz....” ba tiếng thở dài, lúc Tiểu Tiểu còn chưa nói xong, đồng thời vang lên. Bọn họ đều vô lực dời mắt đi.

“Mọi người sao vậy? Sao lại thở dài?” mang cái vẻ mặt đáng yêu, Tiểu Tiểu hỏi.

“Tiểu Tiểu, nhiệm vụ này của cô không hoàn thành được rồi...” Thủy Thủy thở dài nói.

“Ngay đến tướng mạo, họ tên cũng không biết, kinh thành lớn như vậy, sao mà tìm đây...” Vu Hoa nói.

“Nếu như có tín vật, còn có thể thử được. Nếu không có, chỉ có thể chờ đứa trẻ lớn lên, tìm vài người giống giống hỏi thử...” Lân vương kiến nghị nói.

Tiểu Tiểu đảo mắt nhìn biểu tình của ba người họ: “Rồi sẽ có cách thôi, ta phải nhanh chóng tìm được người đó, sau đó thì có thể hỏi sơn rồi...”

“Hỏi sơn? Trên núi chơi vui lắm sao?” Thủy Thủy tò mò hỏi.

Tiểu Tiểu lắc đầu, thở dài nói: “Chơi không vui, nhưng mà trên đó có sư phụ của ta, đó là người thân duy nhất của ta đấy!”

“Ồ, vậy ngày mai ta và cô ra ngoài tìm đi, Tiểu Tiểu, ta nhất định sẽ giúp cô!” Thủy Thủy thề thốt nói, Tiểu Tiểu nắm tay nàng ta xuống, nói nhỏ bên tai nàng ta:

“Đừng quên mục đích của cô, chú ý hình tượng!”

Mặt của Thủy Thủy đỏ ửng, ngược lại Vu Hoa kia rất hiểu chuyện giúp muội muội tìm cơ hội, cười nói:

“Thủy Thủy, muội không phải là suốt ngày nói buồn chán sao? Qua mấy ngày nữa kinh thành sẽ tổ chức Đoan ngo thi hội, biểu hiện tốt một chút, để Lân vương lưu lại ấn tượng tốt về muội, nói không chừng sẽ uộ một cái danh thứ?”

Thủy Thủy xấu hổ cúi đầu, trình độ của bản thân, cái thi hội đó cầm được thứ danh sao? Ca ca thối tha, hũ nào không mở sao lại đi mở hũ đó chứ (việc nào không nhắc lại nhắc đến việc này)?

“Thi hội gì thế? Là làm cái gì? Sao ta chưa từng nghe nói đến?” Tiểu Tiểu vừa nghe nói đến thi hội liền hồi phục tinh thần, tuy rằng bản thân không biết làm thơ, nhưng đến đó ngắm tài tử giai nhân cũng không tệ, tốt nhất là có thêm mấy chàng đẹp trai đến nữa...

“Đoan ngo thi hội, dĩ nhiên là bình thơ luận tài rồi. Thi hội này, sẽ chọn ra hai trạng nguyên, nam nữ mỗi bên một người. Hội sẽ mời Hồng Nho (2) có tiếng trong kinh thành tuyển chọn trước đông đảo mọi người.”

Nghe Lân vương rủ rủ nói, trên mặt Tiểu Tiểu lộ ra sự hưng phấn:

“Nói như vậy là, hai ngày đó, tất cả tuấn nam mỹ nữ trong kinh thành đều đến dự hội sao?”

Vu Hoa gật đầu: “Đúng thế, trên cơ bản là như vậy! Hơn nữa nhiều vị tuấn nam mỹ nữ vẫn chưa xuất giá thành thân đều tại nơi đó sưu tầm...chính là người mình thích...” nói xong, hần liền xấu hổ, cái này chỉ có thể nghĩ trong lòng, sao lại dưới ánh mắt hưng phấn của nàng liền nói hớ thế này?

“Vậy Vu Hoa, ở thi hội lần trước, huynh vẫn chưa tìm được cô nương nào khiến huynh động tâm sao?” Tiểu Tiểu nhìn thấy vẻ xấu hổ của hần, cứ tưởng là hần đã tìm được rồi, nhưng không dám ngổ lời với người ta.

“Không...không có!” Vu Hoa bị nàng nhìn, không hiểu sao mặt lại càng thêm đỏ, Lân vương ở bên lần đầu tiên thấy Vu Hoa đỏ mặt, liền cười ha ha.

“Lân vương, đừng cười nữa, Vu Hoa xấu hổ rồi kìa? Vu Hoa, huynh đã có người trong lòng chưa? Có cần ta giúp một tay không?” Tiểu Tiểu nhiệt tâm nói.

“Ặc, cái đó, thôi quên đi...” ngập ngừng nói xong, Vu Hoa quay mặt nhìn về hồ nước bên thuyền: người ta thích, chính là nàng đó, nàng làm sao giúp được ta?

“Tiểu Tiểu, cô có kinh nghiệm lắm sao? Vừa nãy cô nói ‘tiền trăm hậu tấu’ là ý gì? Lúc nãy cô còn chưa nói với ta? Giúp ta trước rồi mới giúp ca ca ta được không?” Nghe thấy muốn giúp ca ca, Thủy Thủy liền vội vàng hỏi.

Tiểu Tiểu đau đầu nhìn cô nàng, sư phụ vẫn hay nói ta ngốc, sao cô nàng này lại còn ngốc hơn so với ta thế? Loại chuyện này, cũng chỉ là giữa nữ nhân len lén nói với nhau mà thôi, sao có thể ở trước mặt nam nhân nàng ta thích thảo luận làm cách nào để tính kẻ hần chứ?

“Tiền trăm hậu tấu? Là ý gì vậy?” Lân vương ‘không ngại học hỏi kẻ dưới’ liền hỏi.

“Chính là....chính là....chúng ta uống rượu trước đi, muốn nghe cụ thể tí mĩ ra sao, thì hôm khác nói sau” giải bày xong, Tiểu Tiểu cầm ly rượu mạnh trước mặt lên uống một ngụm, chất lỏng cay đắng chui vào giữa họng, nằng gian nan nuốt xuống, mơ mơ hồ hồ nói:

“Xin lỗi, quên mất là ta không biết uống rượu...”

ba người đều tròn mắt, không biết uống rượu? Một ngụm mà cũng say sao?

(1) bàn bát tiên: một bàn & 7 ghế ngồi. Mặt gồm ba sân: trung, hạ, thượng, bố cục đẹp mắt. Xung quanh mặt bàn là 8 rãnh, đục hình 8 ông tiên với 8 tư thế khác nhau tạo thành thế bát tiên. Được làm thủ công tinh xảo.

(2) Hồng Nho: người Nho giáo, ở đây muốn nói đến người học rộng

14. Chương 14: Xảo Ngộ Lâm Vương

Suốt hai ngày, buổi tối Thủy Thủy đều đến tìm Tiểu Tiểu ngủ cùng, Tiểu Tiểu cuối cùng cũng không nhịn được nữa muốn bạo phát!

“Thủy Thủy, cô tìm được phòng cho ta chưa? Ta muốn dọn ra ngoài ở!”

“Tiểu Tiểu, cô giận rồi sao? Ta về ngủ là được chứ gì!” Thủy Thủy chu miệng, từng bước đi ra ngoài. Tiểu Tiểu tức giận nằm trên giường, bây giờ mới biết cái gì gọi là không có tự do. Lúc trước ở trên núi, buổi sáng Điểm Điểm sẽ kêu mình dậy đúng giờ. Bây giờ cứ coi như là thoát được Điểm Điểm, Thủy Thủy này lại còn quá đáng hơn, ban ngày thì dính cùng một chỗ, buổi tối còn cùng ngủ, sáng sớm thức giấc thì không ngừng kêu mình dậy, thật không thể chịu được nữa!

Ngày thứ hai, thoải mái duỗi lưng một cái, mới nhìn thấy mặt trời bên ngoài đã treo cao lắm rồi, hôm nay rốt cuộc cũng được ngủ đủ giấc. Lúc mặc y phục, mới phát giác ra là có điểm không thích hợp, Thủy Thủy đó, không phải là giận rồi chứ?

Buộc thắt lưng rồi đi đến trước khuê phòng của Thủy Thủy, thoáng nghe thấy cuộc nói chuyện ở bên trong.

“Tiểu thư, đừng tức giận nữa, Tiểu Tiểu chắc chắn là không có ý đâu!” Là tiếng của nha đầu Diệp Tử.

“Nhưng hôm qua nàng ấy còn uy hiếp ta, ta chẳng qua chỉ muốn qua đó cùng ngủ thôi mà? Ngủ một mình thấy sợ lắm...” Thủy Thủy nói, Tiểu Tiểu có thể tưởng tượng được bộ dáng đang chu miệng của nàng ta.

“Tiểu thư, có lẽ Tiểu Tiểu ngại hai người ngủ sẽ mệt chẳng! Sau này tiểu thư vẫn không nên qua đó tìm nàng ấy ngủ cùng nữa, người ta sẽ hiểu lầm đấy!”

“Được rồi, một mình một người ở đây, chán quá đi. Người lại chơi không vui chút nào, ta phải giữ Tiểu Tiểu lại, để nàng ấy chơi cùng ta. Chuyện tìm phòng ở, không cần gấp đâu, ta phải giữ nàng ấy ở lại thêm ít lâu nữa!”

Tay của Tiểu Tiểu siết chặt lại, hóa ra, Thủy Thủy này, căn bản là không cho người giúp ta tìm phòng ở, đáng ghét!

Ngươi giận xong, Tiểu Tiểu đẩy cửa đi vào, mặt mang vẻ tươi cười nói:

“Thủy Thủy, tối qua là ta sai, không nên hung dữ với cô! Hôm nay chúng ta ra ngoài đi dạo phố đi, đã mấy ngày không ra ngoài rồi đấy nhá?”

“Tiểu Tiểu, nhưng cô vẫn chưa ăn cơm mà? Ăn chút cơm rồi mới đi đi!” Chỉ vào bàn cơm ở bên cạnh, Thủy Thủy kéo tay Tiểu Tiểu ngồi xuống, trong lòng Tiểu Tiểu cảm thấy ấm áp, hóa ra Thủy Thủy đến giờ vẫn chưa ăn cơm, còn đang đợi mình.

Trên phố vẫn nhộn nhịp tấp nập, không đem theo nha hoàn, hai người họ từ từ đi dạo phố. Chỉ cần Tiểu Tiểu nhìn thấy thích cái gì đó, Thủy Thủy đều sẽ giúp mua về. Đi dạo chưa đến một canh giờ, trên tay hai người họ đã đầy ắp đồ đạc.

“Thủy Thủy, đừng mua nữa, nếu còn mua nữa sẽ không cầm nổi đâu!” Tiểu Tiểu nhìn đồ đạc trên tay, cười nói.

“Nhưng cô thích mà, mấy thứ này cứ xem như ta tặng cho cô là được. Hay là chúng ta về nhà cất rồi quay lại?” Thủy Thủy kiên nghị nói.

“Cái này thì không cần! Ở gần đây có cửa hàng của nhà cô không? Để đồ ở đó rồi nhờ tiểu nhị giúp đưa về là được mà?” Thừa tướng có lẽ là có sản nghiệp của riêng mình, Tiểu Tiểu suy đoán nói.

“Chắc là không có, ca ca chưa từng nói qua, ta không biết!” Thủy Thủy ngây thơ nói, Tiểu Tiểu mặt nhăn mày nhí, thật đúng là đại tiểu thư, hai tay chẳng đựng nước, ngay đến việc nhà mình có sản nghiệp hay không cũng không biết.

“phì...” Phía sau có người bật cười, hai người họ cùng lúc quay đầu lại, liền nhìn thấy Lâm vương một thân kỳ lân quan phục, tay y cầm cây quạt, vẻ mặt đầy ý cười hỏi:

“Tiểu Tiểu, Thủy Thủy cô nương, sao lại mua nhiều đồ như vậy, cần tại hạ giúp không?”

Nhìn thấy cỗ xe ngựa màu lam mạ vàng cách đó không xa của y, Tiểu Tiểu nói:

“Hóa ra là Lâm vương, nếu như ngài có thời gian, giúp bọn ta đem những thứ này đưa đến phủ Thừa tướng là được!”

Lâm vương phớt lờ Thủy Thủy đang một bên ngây ngốc nhìn mình, hỏi:

“Vậy các cô thì sao? Cùng ngồi xe ngựa của ta về đi! Bên trong rất rộng rãi, đủ cho chúng ta ngồi!”

Tiểu Tiểu cười nói: “Không cần đâu, bọn ta còn muốn đi dạo tiếp, cả ngày ở trong Tướng phủ, nhàm chán chết!”

Nhìn Thủy Thủy đứng bên đang si mê, lại nhìn Tiểu Tiểu kia không có dán mắt nhìn mình, Lâm vương đột nhiên rất muốn làm quen với nàng một chút:

“Hai vị tiểu thư nếu đã cảm thấy buồn chán, nếu như nể mặt, tại hạ liền bồi hai vị đến Lâm vương phủ dạo chơi được không?”

Tiểu Tiểu hưng hăng lấy tay nhéo Thủy Thủy một cái, Thủy Thủy liền phục hồi lại tinh thần, không được tự nhiên nhỏ tiếng hỏi: “Chuyện gì thế? Cô nhéo tay ta đau lắm đó, lại khiến ta luống cuống trước mặt vương gia nữa”

“Cô vừa nãy đã đủ luống cuống rồi. Thủy Thủy, Lâm vương hẹn hai chúng ta đến vương phủ của y tham quan, cô có muốn đi thăm dò không?” Tiểu Tiểu thấp giọng nói với Thủy Thủy, lúc ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt mang ý cười của Lâm vương, trong lòng Tiểu Tiểu căng thẳng, Lâm vương này, phỏng chừng những lời nói vừa nãy, y đều nghe hết rồi. Nhưng y lại không giả bộ làm ra vẻ như không nghe thấy, thật đúng là không nể mặt ta.

Mà Lâm vương như đoán được tâm tư của Tiểu Tiểu, làm ra bộ dáng vô tội: không phải cố ý nghe lén đâu nha, là âm thanh cả hai người quá lớn!

“Đi chứ, đi chứ! Nếu Lâm vương đã mời hai bọn ta, đương nhiên phải cung kính không bằng tuân mệnh rồi!” Tiếng hô lớn của Thủy Thủy, thức tỉnh hai người vừa dùng ánh mắt nói chuyện, Lâm vương hữu lễ làm tư thế xin mời, bọn ta liền lên chiếc xe nhìn không phải là lớn lắm kia.

Đúng là người có tiền! Xe của Lâm vương tuy nhìn bề ngoài không lớn lắm, nhưng bên trong lại rất rộng rãi. Xe có ba bên, đều có ghế thấp, chính giữa, có cái bàn nhỏ, dưới bàn, là một cái ngăn kéo lớn, có một số văn kiện vẫn chưa thu xếp gọn còn lộ một góc ra ngoài. Điều này cho thấy, lúc đó y xuống xe rất vội vàng. Tổng thể chiếc xe này cho ta cảm giác rất dễ chịu, bởi vì đối diện với Lâm vương, Tiểu Tiểu xóc màn xe lên, nhìn ra bên ngoài. Mà Thủy Thủy thì thẹn thùng cúi đầu xuống, lén lút ngắm nghía Lâm vương.

Xe ngựa trực tiếp dừng lại trước chính sảnh của vương phủ, sau khi quản gia vén màn xe, Lâm vương nhảy xuống trước, sau đó sẵn sóc diu Thủy Thủy xuống. Mà Thủy Thủy bởi vì vừa cùng tay của Lâm vương tiếp xúc thân mật, mặt liền đỏ ửng. Sau khi Thủy Thủy đã đứng vững, y lại đưa tay qua, Tiểu Tiểu do dự một chút, vẫn là đặt tay lên bàn tay to lớn có chút thô ráp kia. Tay Lâm vương nắm lấy tay của Tiểu Tiểu, một cổ nhiệt lưu từ trên người y truyền đến người nàng, lòng Tiểu Tiểu khê động. Bởi vì chút run rẩy nhỏ nhoi ấy, tâm tình của Lâm vương đột nhiên cao hứng lên.

“Đã trưa rồi, hay là ăn chút cơm đã, rồi ta dẫn mọi người đi dạo vương phủ?” Thấy mặt trời đã treo đến đỉnh đầu, Lâm vương sẵn sóc kiến nghị nói.

“Được!” Thủy Thủy then thùng trả lời, Lâm Vương phân phó nói:

“Đến Túc Nguyệt đình bày thiện đi!”

15. Chương 15: Có Vẽ Như Động Tâm

Dọc theo con đường rộng lớn trong vương phủ, Lâm vương vừa dẫn bọn ta đi vừa giới thiệu phong cảnh của vương phủ, chỉ vừa vào cửa liền nhìn thấy một đại điện đầy khí thế, đây là chủ sảnh của vương phủ. Hai bên chủ sảnh, xa xa có thể nhìn thấy hai cái lầu các cách nhau không xa, khí thế của hai cái tương xứng nhau, đây là ngọa thất của vương gia và vương phi. Chậm bước đi đến chỗ lầu các vừa nhìn thấy, trong đó có một lầu, dùng cuồng thảo viết ba chữ rồng bay phượng múa, Tiểu Tiểu nhìn cả nửa ngày, cuối cùng cũng nhận ra: Lâm Uyên các. Trong lòng Tiểu Tiểu oán giận nói, cái chữ “Uyên” kia khó viết như vậy, vương gia này viết nguệch ngoạc như thế làm cái gì? Suýt nữa là không nhận ra, mắt mặt! Nghĩ đến đây, lặng lẽ lè lưỡi, cái lưỡi linh hoạt màu hồng phấn đưa qua đưa lại, trùng hợp khiến Lâm vương một bên nhìn thấy, ánh mắt y tối sầm lại, cả người giống như có một dòng điện chạy qua vậy, trong chớp mắt cư nhiên lại có dục vọng muốn hôn nàng! muốn chinh miệng nhắm nhấp dư vị cái lưỡi màu hồng phấn kia, bắt gặp ánh mắt của nàng, y hốt hoảng quay đầu đi. (shinku: chắc chắn! đúng là sắc lang 0_O)

Hai nha hoàn nhìn đoan đoan chính chính cung kính đứng tại cửa, nhìn thấy Lâm vương đi đến, vội vàng lên trước nghênh đón. Lâm vương nói: “Để nha hoàn dẫn hai người đến Túc Nguyệt đình dạo chơi trước, ta thay y phục xong, một lát sẽ qua đó!” Nói xong, có chút chật vật đi vào trong tấm thất.

Bọn ta gật đầu, theo hai nha hoàn từ một bên Lâm Uyên các đi qua, cuối con đường nhỏ khúc khúc khuỷu khuỷu, cư nhiên là một hoa viên cực lớn. Mà cửa sau của Lâm Uyên các, cư nhiên lại đối diện với hoa viên này. Xem ra Lâm vương này thật là biết hưởng thụ à nha, nơi ở của chính mình, vô luận trước sau đều có hoa có cỏ, có sơn có thủy.

Túc Nguyệt đình, cách Lâm Uyên các không xa, cũng chỉ có vài trăm bước đi bộ, từ cửa phía sau các đi bảy tám mươi bước, rẽ trái là tới, đình được xây ở bên một thủy trì không lớn lắm, ở trong đình, thì có thể nhìn thấy một hồ nước không được trong lắm ở phía dưới, thần kỳ nhất là, trên mặt hồ yên tĩnh, cư nhiên lại nổi bọt nước. Lẽ nào đây là ôn tuyền (suối nước nóng) sao? Tiểu Tiểu nghi hoặc nghĩ, thuận miệng liền hỏi.

Một tiểu nha hoàn nói: “Hồi tiểu thư, đúng vậy.”

Nghe xong, Tiểu Tiểu hưng phấn muốn xuống đó thử xem, không biết có giống như ôn tuyền trong tưởng tượng không nhỉ? Nhưng còn chưa tới gần đã bị một nha hoàn ngăn cản. Nha hoàn khó xử nói:

“Tiểu thư, không được đâu, vương gia không để bất cứ ai tiếp xúc trì thủy! Nếu như tiểu thư động đến, vương gia sẽ trách tội nô tỳ!”

Nhìn vẻ khó xử kia, Tiểu Tiểu liền thu hồi lòng hiếu kỳ của mình lại. Nhưng mà, nàng chỉ mới nghe sư phụ nói về ôn tuyền thôi, chứ trước nay vẫn chưa từng tắm qua ôn tuyền à nha? Bây giờ biết được Lâm vương phủ có ôn tuyền, nàng làm sao có thể bỏ qua được chứ. Ban ngày không cho động đến, buổi tối lén đến ôn tuyền ngâm mình. còn không được sao?

Đang nói chuyện, mười mấy nữ tử mặc trang phục giống nhau lướt lờ đi đến, bọn họ Hoàn phi Yến gầy (*), người nào người nấy mỹ mạo như hoa. Lân vương này thật đúng là có phúc khí, cho dù là đám nha hoàn tổng thiện (dâng thức ăn) cũng xinh đẹp như vậy, ắt hẳn là nữ nhân của y không có ai xấu rồi.

(*) Hoàn mậ Yến gầy: đầy đặn như Dương Ngọc Hoàn (tức Dương quý phi), mảnh mai như Triệu Phi Yến. Ở đây ý muốn nói người đẹp dáng người từ đầy đặn cho đến thon thả mảnh mai đều có cả.

Tiểu Tiểu lén nhìn Thủy Thủy đứng bên này giờ vẫn im lặng không lên tiếng, nhìn thấy Thủy Thủy đang thất thần nhìn đám nữ tử kia, có phải sự xinh đẹp của họ, đã kích đến lòng tự tôn của nàng ta rồi không?

Bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Tiểu khẽ nắm lấy nàng ta, lén an ủi nàng ta một chút. Nữ nhân á hử, đẹp thôi thì không đủ, phải có đầu óc thì mới lấy được lòng nam nhân! Ánh mắt của mười mấy nữ tử đó lén đánh giá hai bọn ta, nhưng cũng chỉ là lén đánh giá, sau khi đặt thức ăn xuống, bọn họ liền nối đuôi nhau rời khỏi.

Không lâu sau, Lân vương từ cửa sau tẩm cung đi đến, nhìn thấy bên đình hai người vẫn còn đứng như trước, bực mình nói:

“Ngũ Nhi, sao không để khách ngồi? Lĩnh mười gậy!”

Hai nha hoàn dẫn bọn ta đến đầu quỳ trên mặt đất, run rẩy dập đầu tạ ơn.

Không phải chứ, Lân vương này cũng thật quá vô tình, không phải chỉ là không để bọn ta ngồi thôi sao? cần gì phải đánh bọn họ chứ? Tiểu Tiểu vội vàng nói:

“Lân vương hiểu lầm rồi, là ta và Thủy Thủy muốn thưởng thức phong cảnh của vương phủ nên mới chưa ngồi xuống. Bọn họ đã nói qua với ta, là lỗi của Tiểu Tiểu!”

Y một thân trường sam màu trắng, thiếu đi sự uy nghiêm lúc mặc quan phục, nhưng lại tăng thêm phần xinh đẹp nhàn nhã, Lân vương lười biếng cười:

“Nếu Tiểu Tiểu cô nương đã nói giúp cho người, lần này coi như bỏ qua! Ở đây không cần hầu hạ, các người lui xuống đi!”

Tiểu Tiểu yên lòng, lôi kéo Thủy Thủy vẫn còn bị giật mình ngồi xuống, Thủy Thủy của giờ phút này, cư nhiên lại đem vẻ mặt cảm kích. Không phải chứ? Lúc này Lân vương phạt hai nha hoàn kia, chắc chắn là Thủy Thủy hiểu lầm rồi, hiểu lầm ý của Lân vương. Tiểu Tiểu cẩn thận đánh giá Lân vương, nam nhân như vậy, có đúng là ứng cử viên tốt nhất để làm phu quân trong lòng nữ tử không vậy?

“Lúc này có làm hai vị cô nương kinh sợ không? Quy củ trong phủ có chút nghiêm ngặt, nhưng vương phủ lớn như vậy, quy củ không nghiêm thì làm sao quản được bọn họ? Hơn nữa cô nương là khách quý, tiếp đãi khách quý chậm trễ, càng phải xử trí nghiêm khắc hơn!” Lân vương cười cười, tự nhiên gấp thức ăn cho Tiểu Tiểu.

“Lân vương nói đùa rồi, là Tiểu Tiểu vừa này vượt quá. Có điều lúc này quả thật không phải lỗi của hai vị cô nương kia, bọn họ vì Tiểu Tiểu mà chịu phạt, Tiểu Tiểu đương nhiên cảm thấy bất an!” Tiểu Tiểu cẩn thận nói, âm thầm kéo tay Thủy Thủy xuống, ra hiệu cho nàng ta đừng ngăn ngại nữa.

“Ha ha, lúc này ta còn tưởng là bọn họ tiếp đãi cô nương không chu đáo. Tiểu Tiểu, cô cảm thấy phong cảnh ở Túy Nguyệt đình như thế nào?” Ưu nhã uống ly rượu, Lân vương hỏi.

“Phong cảnh như tranh, Lân vương đích thực là biết hưởng thụ. Nhưng cái mà Tiểu Tiểu thích nhất, vẫn là ôn tuyền này.” Tiểu Tiểu không dám uống rượu, chỉ uống một chút nước trà, tự nhiên nói.

“Ôn tuyền của kinh thành, theo như ta biết, chỉ có hai nơi có. Một nơi là hoàng cung, bên trong có hai ôn tuyền. Còn một nơi chính là ở đây, mặc dù là lộ thiên (ngoài trời), nhưng cũng có một phen phong vị khác biệt. Tiểu Tiểu cô nương hình như rất có hứng thú với ôn tuyền nhỉ?”

16. Chương 16: Tiền Trảm Hậu Tấu

“Tò mò thôi, hứng thú thì không có!” Tiểu Tiểu vội vàng trả lời, nhưng nàng không biết là, lúc Lân vương nói đến ôn tuyền, hai mắt nàng phát lóe sáng, cứ như nhìn thấy mỹ vị vậy,...Lúc đó bản thân Tiểu Tiểu cũng không phát hiện ra, nhưng Lân vương một bên thì phát hiện được, cho nên mới hỏi như vậy.

Nghe thấy nàng nghĩ một đằng trả lời một nẻo, trong lòng Lân vương cười thầm, nữ nhân này thật thú vị, đã nhìn quen nhiều loại nữ nhân, nhưng bộ dạng ngây thơ ngay thẳng như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy. Có lẽ là bởi vì sự khác biệt của nàng, cứ muốn nói chuyện với nàng nhiều thêm vài câu, thậm chí an bài nàng đến Túy Nguyệt đình trước nay vẫn chưa có nữ nhân nào đến đây để dùng thiện. Chẳng lẽ bản thân đã động lòng với nàng rồi sao? Làm sao có thể, bản thân mới chỉ gặp nàng có hai lần thôi mà.

Một bên Tiểu Tiểu nhìn thấy Lân vương đang trầm tư, lại nhìn bên kia Thủy Thủy đang đứng ngây ngốc. Mặc dù không quen thân lắm với Thủy Thủy, nhưng tính tình của Thủy Thủy lại rất hợp với mình, nàng ta thích Lân vương, chính mình cũng từng nói qua là sẽ giúp đỡ. Nhìn biểu hiện của Lân vương đối với nàng ta, có vẻ như đối với mình còn thấy hứng thú hơn, nếu dựa vào những thủ đoạn bình thường để có được Lân vương, là tuyệt đối không có khả năng. Vậy hôm nay có phải nên làm chuyện mà mình đã hứa với Thủy Thủy hay không?

Tiền trảm hậu tấu, quả thật là một biện pháp không tồi, trước mắt cũng là cách duy nhất Thủy Thủy có được Lân vương. Võ công của Lân vương không phải là thấp, nhưng nếu xảy ra chuyện, đem Thủy Thủy chạy cũng không có gì là khó.

Hơn nữa gần chỗ này không có người, đều đã bị Lân vương sai đi hết, chỉ có ba người bọn họ, chính mình canh chừng, để Lân vương “xơi” Thủy Thủy. Nếu như Thủy Thủy có thể may mắn mang thai, vậy thì có thể danh chính ngôn thuận trở thành Vương phi. Cho dù không được, phá hủy sự trong sạch của cô nương nhà người ta, cũng có thể dung áp lực của Thừa tướng để thủy thủy gả qua đây.

Suy tính xong, Tiểu Tiểu đã lén bỏ một ít thuốc vào trong rượu của Lân vương, không nhiều lắm, vô sắc vô vị, nhưng hòa vào trong rượu, trộn lẫn với rượu một lúc, tác dụng tuyệt đối không nhỏ, cho dù là ‘trình khiết liệt nam’ cũng khó có thể cưỡng lại được sự lợi hại của “thuốc” đặc chế của Tiểu Tiểu, bản thân chỉ cần nhìn thấy lúc ánh mắt của Lân vương không ổn, tìm một nơi trốn đi quan sát một chút, đảm bảo có thể đạt được mục đích.

Thần không biết quỷ không hay làm xong hết thấy mọi việc, trong lòng Tiểu Tiểu tự khen mình một chút, rồi tiếp tục nói chuyện phiếm với Lân vương, nhìn thấy y đã uống rượu....

Có thể tự do tự tại cùng nàng nói chuyện phiếm như vậy, trong lòng Lân vương đặc biệt cảm thấy khoan khoái dễ chịu, Thủy Thủy ở bên mặc dù ngẫu nhiên nói chen vào một hai câu, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến tâm tình tốt của mình. Tính cách của hai nữ nhân rất giống nhau, nhưng so sánh với Thủy Thủy, thì Tiểu Tiểu tự nhiên hơn, nói chuyện thẳng thắn hơn, đặc biệt là hai con người linh động kia, cứ hữu ý vô tình làm xao động tiếng lòng chưa bao giờ động tâm kia của mình, mà mùi hương nữ tính tự nhiên trên người nàng, lơ đãng bay đến mũi mình, trêu chọc thần kinh mẫn cảm của mình...

Có phải là suy nghĩ quá nhiều rồi không? Chỉ cần nhìn nàng, liền khiến cho trái tim đập loạn xạ. Giống như hồ điệp mê luyến trong bụi hoa vậy, y đã say mê nàng rồi, bất tri bất giác, chỉ muốn nhìn thấy nàng, cùng nàng nói chuyện, tán gẫu. Giống như bây giờ vậy, dẫn nàng vào trong phủ, còn ở Túy Nguyệt đình trước nay chưa từng chiêu đãi người khác này chiêu đãi nàng.

“Vương gia, ta muốn đi giải quyết một chút (chắc là đi WC), hai người cứ nói chuyện trước đi!” Tiểu Tiểu nhìn thấy sự khẩn khiết trong ánh mắt của Lân vương, cố làm ra vẻ trấn định nói: “Ta đến phía trước, hỏi bọn họ một chút là được! Sẽ quay lại nhanh thôi.”

Trước lúc Tiểu Tiểu sắp đi, len lén kéo tay Thủy Thủy, viết bốn chữ “nắm bắt cơ hội” xong, không đợi Lân vương nói lời nào liền rời khỏi...

Thủy Thủy cảm kích nhìn Tiểu Tiểu một cái, lần đầu tiên một mình ở chung với Lân vương, nàng ta cúi đầu thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc đã đỏ ửng...

Lân vương đưa mắt nhìn Tiểu Tiểu biến mất ở ngã rẽ, mà ánh mắt vẫn cứ theo đuổi hình bóng của nàng, ánh mắt chăm chú, vẫn cứ theo đuổi cho đến khi không nhìn thấy hình bóng của nàng nữa. Nghĩ đến bên cạnh vẫn còn một người, mặt của y không tự nhiên liền đỏ ửng. Mà lúc này Thủy Thủy bởi vì Lân vương không nói lời nào, len lén ngẩng đầu lên, trùng hợp nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của Lân vương, quan tâm hỏi:

“Vương gia, người không sao chứ?”

“Không có gì!” Lân vương lại rót một ly rượu, cả khuôn mặt lại càng đỏ thêm.

“Vương gia, mặt người đỏ hết cả lên rồi kìa, thật sự không sao chứ?” Thủy Thủy không yên tâm đứng dậy, bàn tay quan tâm sờ lên trán Lân vương, nhiệt độ cao của cái trán làm cho nàng ta hoảng sợ nói: “Vương gia, trán người nóng quá! Ta đi gọi người tới!”

Lân vương vừa nghe thấy nàng ta muốn đi gọi người, liền vội vàng kéo Thủy Thủy lại, miệng nói: “Không cần!”

Nhìn bộ dạng hiện nay của mình, lúc này gọi người tới, nếu như để người ngoài nhìn thấy, còn ra thể thống gì nữa? Cả đời anh minh của mình sẽ không phải bị phá hủy như vậy đấy chứ? Bởi vì cái kéo tay của y, Thủy Thủy không đứng vững, liền té ngã vào trong lòng Lân vương, hại Thủy Thủy sợ đến nỗi không dám động đậy. Mà Lân vương vốn đã trúng xuân dược của Tiểu Tiểu, ôn hương nhuyễn ngọc chính là giải được duy nhất của y, bởi vì sự yêu thương nhưng nhớ của Thủy Thủy, y hải lòng ‘ưm’ một tiếng....

17. Chương 17: Là Người Sao?

Sau khi Tiểu Tiểu rời khỏi tầm mắt của bọn họ, vẫn còn cảm nhận được ánh mắt chăm chú nóng bỏng ở phía sau lưng mình, nàng nhăn mày khó hiểu: Lân vương hình như thật sự làm đối tượng rồi thì phải, người mà hắn hứng thú đáng lẽ phải là Thủy Thủy chứ, cơ sao cái ánh mắt nóng bỏng kia cứ nhìn chăm chăm vào mình? muốn tuyên thị (tuyên bố+biểu thị) khát vọng nóng bỏng của hắn đối với mình chắc?

“Cô nương, người muốn đi đâu? Nô tỳ có thể giúp người không?” Một trong hai nha hoàn dẫn đường lúc này, thấy Tiểu Tiểu đang hồn vía lên mây đi tới, liền ân cần hỏi han.

Tiểu Tiểu hoàn hồn lại, liếc nhìn nha hoàn kia một cái, vội vàng khách sáo nói:

“Làm phiền tỷ tỷ rồi, ta muốn đi giải quyết một chút, xin hỏi phải đi như thế nào?”

“Để nô tỳ dẫn cô nương qua đó, không xa lắm, chính là bên kia! Vừa này thật cảm tạ ơn cứu giúp của cô nương!” Nha hoàn cung cung kính kính nói, Tiểu Tiểu khiêm tốn đáp:

“Vừa này là lỗi của Tiểu Tiểu, đã khiến cho tỷ tỷ sợ hãi rồi!”

Lúc trở về, Tiểu Tiểu đặc biệt dặn dò nha hoàn kia, nói Vương gia truyền lời, không thể tùy tiện tới gần. Nha hoàn hiểu rõ gật đầu, ánh mắt ám muội quét lên người Tiểu Tiểu, dọa cho Tiểu Tiểu bất an rời đi, mãi đến khi rời khỏi tầm mắt của nàng ta, nàng mới len lén khom người, nấp vào bụi hoa gần Túc Nguyệt đình, nhìn lên “tác phẩm” của bản thân...

Chu choa, thuốc kia thật sự là lợi hại! Người xem Lân vương kia đi, trên mặt đỏ hồng, hai mắt mê mẩn, làn môi diễm hồng, động tác thô lỗ... Ngay đến tai cũng đỏ không ít. Đầu tóc vốn chỉnh tề kia, có hai sợi nghịch ngợm rũ xuống, buông lơ lửng trước ngực, muốn bao nhiêu gọi cảm thì có bấy nhiêu gọi cảm....

Lân vương đang làm gì vậy? Tiểu Tiểu trợn to mắt lên nhìn, miệng của hắn cứ nhiên....Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn! Tiểu Tiểu mặc niệm hai lần, dùng tay che mắt lại, nhưng vẫn là không nhịn được nhìn lên qua khe hở. Nếu không phải lý trí nói với bản thân nữ tử kia là Thủy Thủy, là chính mình sắp đặt nàng ta làm như vậy, nàng còn thật sự muốn qua đó giúp mỹ nam kia giải độc cơ, sợ gì thuận tay dặt thêm một con dê

về, không đúng, phải là dặt thêm một đũa nhỏ về, nàng đều nguyên ý à nha...xơi hân, tính như thế nào vẫn thấy lời! Nhưng nếu như thật sự xơi hân, nàng cũng sẽ không ngốc nghếch mà chỉ như vậy liền trở về thôi đâu, nàng sẽ uống một chút thuốc, vậy không phải diệt được hậu hoạn rồi sao?

“Vương gia, Thủy Thủy...”

Một tiếng Thủy Thủy, làm cho Lâm vương đang mê mẩn liền sực tỉnh. Hân nhìn quanh, nhìn nữ tử trong lòng, nữ tử kia đi giải quyết sao đến giờ vẫn chưa về? không lẽ....?

Từ trước đến nay bản thân mình không phải là người tùy tiện như thế, vậy chắc chắn là hai nữ tử này đã hạ được mình rồi, là Thủy Thủy hay Tiểu Tiểu? Lẽ nào mục đích của bọn họ là muốn mình phải cưới Thủy Thủy? Bây giờ Tiểu Tiểu đâu? Là đang trốn ở một bên cạnh chường hay đang núp ở một góc để rình coi? Lẽ nào đây chính là “tiền trăm hậu tấu” mà hôm trước nàng nói sao? Chính là trước tiên khiến mình muốn Thủy Thủy sau đó cưới nàng ta, hay là muốn ép thành hôn? Bọn họ nghĩ cũng quá đơn giản rồi đấy? Cho dù ta có động đến Thủy Thủy, muốn ngồi lên vị trí Lâm vương phi, còn phải xem nàng ta có năng lực này không....Ức chế sự khó chịu trong người, Lâm vương nói thầm: Cư nhiên dám tính kế với ta, thật đúng là gan bằng trời, hãy xem ta giải quyết nàng ra sao!

Bất động thanh sắc nhìn người trong lòng, lỗ tai nhạy cảm cảm nhận động tĩnh chung quanh. Tại sao chung quanh lại không cảm nhận được tiếng hô hấp của nàng, lẽ nào nàng không có ở gần đây?

Tiểu Tiểu ở một bên rình coi tự nhiên không hiểu Lâm vương này đang muốn làm gì, nàng cũng sốt ruột không thôi, trong lòng thầm mắng: Lâm vương này, rốt cuộc có phải nam nhân không vậy hả, không trực tiếp tìm một bãi cỏ nào đó xử Thủy Thủy, còn dây dưa ở đó làm gì vậy trời, một chút cũng không dứt khoát, sau này chắc chắn phải hạ thêm tí được nữa....

Trong lòng còn chưa mắng hân xong, một bóng dáng bay qua đây, đem nàng ôm vào trong lòng, chuẩn xác che lấp môi nàng...

18. Chương 18: Ai?

Trong lòng còn chưa mắng hân xong, một bóng dáng bay qua đây, đem nàng ôm vào trong lòng, chuẩn xác che lấp môi nàng...

Nhiệt độ ấm nóng trên môi, khiến cho Tiểu Tiểu mê mẩn trong giây lát, mà hương rượu nồng đậm trong miệng hân, khiến cho người không dám uống rượu như Tiểu Tiểu say lảo đảo, cả người choáng váng.

Thân thể nữ tử trong lòng lạnh lạnh, mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể, càng thêm thúc dục xuân dược trong người Lâm vương, hân bá đạo hôn lên làn môi đỏ mọng mê người kia, kiên định tách hai hàm răng Tiểu Tiểu ra...

Gió nhẹ thổi qua, Tiểu Tiểu mở to đôi mắt đang mê mẩn, dưới thân là bãi cỏ mềm mại, bốn bề là từng khóm, từng bụi hoa cỏ cao lớn, bên tai có thể lắng nghe được tiếng kêu của côn trùng, còn ngẫu nhiên truyền đến từng tiếng từng tiếng hót của chim chóc, còn ngửi được mùi hương hoa nồng đậm....

Chung quanh hết thảy đều là cảnh vật xa lạ, sớm đã không nhìn thấy dấu vết của Túy Nguyệt đình! Đây là đâu, nàng mê mẩn nhìn...

“Nhắm mắt lại, chuyên tâm một chút! Tiểu Tiểu!” Bên miệng đau nhức, hân hung hăng cắn nàng một cái.

Tiểu Tiểu sợ hãi lắc đầu, ầm ừc nói: “Vương gia, người không nên đối với ta như vậy, đáng lẽ người nên muốn Thủy Thủy mới đúng chứ...”

“Nàng nói cái gì?” Hân phẫn nộ trừng mắt nhìn nàng.

Đề nén sự khó chịu trong người, Tiểu Tiểu gian nan nói: “Vương gia, người nên đi tìm Thủy Thủy...”

“Nàng còn dám nói? Đồ xấu xa, lá gan của nàng thật lớn, cứ nhiên hạ được ta, vậy thì ta sẽ tận tình mà hầu hạ nàng...” giọng Lâm vương khàn khàn nói, ánh mắt nhìn như thiêu đốt giai nhân, hai tay không ngừng trên thân thể nàng điểm thêm chút lửa thuộc về hắn...

Tiểu Tiểu nhẹ rên rỉ từng tiếng, nghe như tiếng nhạc mỹ miều vậy, vô thanh khích lệ Lâm vương. Nhưng lý trí lại đang nhắc nhở hắn, phải đối tốt với nàng, nàng trong sáng như trân châu vậy, cần hắn dùng trái tim để che chở.

Bởi vì sự miệt mài của hắn, mồ hôi trên trán từng giọt từng giọt rơi lên người Tiểu Tiểu, lúc rơi xuống thì giống như lửa bỏng, nhưng qua đi thì lại trở nên mát lạnh, xúc cảm mát lạnh, làm cho Tiểu Tiểu nhớ đến Thủy Thủy, nhớ đến lời hứa của mình với Thủy Thủy...

Chồng của bằng hữu, không thể giỡn! Cho dù là người mà bằng hữu để ý, có phải nên tránh xa hắn một chút không? Bám vào một tia lý trí cuối cùng, Tiểu Tiểu nói:

“Lâm vương....Bỏ tay ta ra....Ta giúp người giải độc!”

“Đúng thật là nàng hạ độc ta? Nàng có thể giải độc sao? Nhưng mà Tiểu Tiểu à , ta không muốn để nàng giải độc cho ta, ta muốn nàng dùng chính bản thân mình giúp ta giải độc là được rồi....Suyt, đừng nói chuyện, để cho ta yêu thương nàng nào...”

Giống như ngũ lôi oanh đỉnh, trong đầu Tiểu Tiểu trống rỗng! Mặc xác hữu tình của hắn, mặc xác những lời hứa hẹn của hắn, ta đã tận lực rồi, không phải ta dụ dỗ hắn, là hắn mạnh mẽ muốn ta...

Cảm nhận được nữ tử dưới thân đã vì mình chuẩn bị tốt, Lâm vương hôn lên làn môi đỏ mọng của nàng, hôn một cách tinh tế, làm cho nàng đem lực chú ý tập trung hết lên người mình, nàng cuối cùng cũng trở thành của hắn....

Gió nhẹ thổi, ôn nhu quệt đi những giọt mồ hôi trên người bọn họ, ngay đến những con bướm nghịch ngợm, cũng an tĩnh đậu trên đóa hoa, lẳng lặng chăm chú ngắm nhìn một màn mỹ lệ kia...

Vì tác dụng của thuốc, hắn đã ngủ. Mà nàng vẫn thất thần thật lâu, không biết là bởi vì hắn, hay là vì hương rượu nồng nàn trong miệng....

19. Chương 19: Vậy Cũng Được Sao?

Sau một hồi, hồi phục lại tinh thần Tiểu Tiểu nhìn Lâm Vương, ngũ quan tuần mỹ kia của hắn giờ phút này cũng trầm tĩnh lại, chỉ giống như một đứa trẻ vô hại bình thường. Trộm hôn lên mặt hắn một cái, nhẹ nhàng đem hắn dịch xuống, đặt hắn nằm trên đồng y phục đang rải trên đất, tay chân đau nhức, trong lúc vô tình phát hiện vết máu trên người mình. Lè lưỡi với hắn, cảm y phục sang quý của hắn lên, không chút thương tiếc mà lau khô....

Nhìn mỹ nam trần như nhộng trước mắt, khoe miệng Tiểu Tiểu khẽ nhếch: tuyệt sắc như vậy, ăn sạch sẽ, mình tuyệt đối không thua thiệt!

Sau khi mặc xong y phục, nàng nhắc thân lên, bay đến Túy Nguyệt đình, nhìn thấy Thủy Thủy kia y phục không chỉnh tề. Suy nghĩ một phen, trực tiếp ôm lấy Thủy Thủy, bay đến bên cạnh Lâm Vương, cởi sạch y phục của nàng ta, đặt nàng ta vào trong lòng Lâm Vương....

Làm xong hết thấy, Tiểu Tiểu nhìn trên người Thủy Thủy, mặc dù có một chút vết bầm tím, nhưng không nhiều lắm. Nàng lè lưỡi, nhả tâm, tại trên thân Thủy Thủy nhéo vài cái xong, mới phỉ phỉ tay, cười nói: thế mới giống chứ!

Sau đó đến bên cạnh Lâm Vương, tỉ mỉ xem xét thân thể hắn, sao không có sự chật vật giống mình nhỉ? Không được, không công bằng! Nàng không chút do dự cắn xuống một cái, mãi đến khi cảm nhận được có chút huyết vị, mới hài lòng nhả ra, phi thân rời khỏi....

Nhưng mà, Tiểu Tiểu không nhìn thấy rằng, cái người vốn đang ngủ kia đã sớm mở mắt, đẩy khỏi thân thể mềm mại trong lòng ra, về mặt hướng thú nhìn bóng dáng vừa phi thân rời khỏi kia...

Về đến Túy Nguyệt đình, Tiểu Tiểu ngồi xuống, vẻ mặt chờ mong nhìn ôn tuyền trước mặt. Bây giờ cả người đau nhức, thật muốn vào đó tắm quá hà. Nhưng nghĩ đến Lâm Vương kia, không biết khi nào sẽ tỉnh lại, hơn nữa từng mệnh lệnh bất kì người nào cũng không được động đến ôn tuyền đó, nếu như bị người ta bắt được, không biết sẽ ra sao đây?

Haizz, vẫn là buổi tối lén lút đến kiểm tra hiệu quả của ôn tuyền này thì hơn! Cả người đau nhức lại lần nữa chứng minh rằng con người không thể đủ lòng tốt để làm chuyện tốt. Được lắm, khi không sao lại giúp Thủy Thủy làm gì? Còn ngu ngốc để bị người ta bắt được nữa chứ?

Bị bắt rồi thì thôi, sao lại còn trầm mê mỹ sắc nữa chứ...

Lâm Vương kia thì tốt rồi, hần thoải mái, hần cao hứng, bản thân mình thì đau nhức vạn phần, ngay cả việc muốn tại ôn tuyền của hần tắm tấp một cái cũng không dám? Nhỏ mọn chết đi được, sau này rảnh rồi Tiểu Tiểu ta sẽ ngày ngày đến đây tắm, để cho người ngày ngày dùng nước tắm hết, tắm bẩn của ta để tắm....

“Tiểu Tiểu, dậy đi, trời sắp tối rồi, chúng ta phải về sớm một chút...” thanh âm phiền phức vang lên bên tai, Tiểu Tiểu không kiên nhẫn phát tay: “Đừng làm phiền ta, ta muốn ngủ thêm tí chưa, mệt chết ta rồi...”

Thủy Thủy không biết làm sao đành liếc nhìn Lâm Vương ở phía sau, đỏ mặt cúi đầu xuống nói: “Ngại quá, Lâm Vương. Tiểu Tiểu mắc chứng bực tức thức giấc...”

“Bực tức thức giấc? Là ý gì?” Lâm Vương không hiểu hỏi, hình như là lần đầu tiên mới nghe đấy.

“Bực tức thức giấc, chính là ngủ không đủ giấc liền phát giận! Là Tiểu Tiểu nói với ta như vậy!”

“Vậy sao?” Lâm Vương cao hứng nhướng mày, vừa nãy chắc mệt chết nàng rồi, bản thân bình thường cũng khá dũng mãnh, huống chi lúc nãy nàng còn cho thêm xuân được. Hần quay đầu đi, nói: “Nếu đã như vậy, cô nương đừng làm phiền nàng ấy ngủ nữa. Ta phái người đưa Thủy Thủy cô nương về phủ trước, đợi sau khi Tiểu Tiểu cô nương tỉnh dậy, thì đưa nàng ấy về là được!”

Không đợi Thủy Thủy cự tuyệt, hần vỗ vỗ tay, một nha hoàn chạy đến, Lâm Vương nói: “Kêu quản gia an bài một chút, đưa Thủy Thủy cô nương hồi Tướng phủ!”

Không có đường thương lượng, Thủy Thủy lưu luyến rời Lâm Vương phủ. Mà Lâm Vương sau khi thấy Thủy Thủy rời đi, ôn nhu ôm lấy cái người vẫn còn đang trong mộng với Chu công kia, đi về hướng tắm thất phía trước...

cẩn thận đem nàng đặt lên giường, nàng nhắm mắt say sưa ngủ, khóe miệng hơi nhếch lên, hồng quang trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn chưa hoàn toàn biến mất, cổ tay áo lộ ra một đoạn ngâu trên cánh tay, có thể nhìn thấy rõ ràng kiệt tác lúc nãy của mình....

Nghĩ đến vết cắn trên vai mình, bây giờ vẫn còn cảm thấy đau nhức. Nàng đúng thật là nhẫn tâm, lúc đó bản thân đau đến nổi suýt nữa kêu lên. Nhưng mà so với nàng, vết thương trên người mình thật sự là nhẹ hơn nhiều...

Nhớ đến dáng người tuyệt mỹ lúc nàng phi thân bay đi, thật không ngờ nàng cư nhiên còn biết võ công? Nàng che giấu quá tốt, nếu không phải bản thân hần tận mắt nhìn thấy, thật sự là không dám tin à nha? Điểm huyết ngữ của nàng, lấy ra một lọ được cao giá trị liền thành, Lâm Vương ôn nhu xoa lên thân thể nàng, một trận mùi hương thoáng chốc đã tràn ngập cả phòng....

“Ta cũng rất mệt!” Giúp nàng mặc xong y phục, Lâm Vương bắt nhả ngáp một cái, ôm giai nhân ngủ...

“Vương gia! Vương gia!” Tiếng kêu la không sợ chết, đem theo tiếng gõ cửa gấp gấp vang lên, Lâm Vương đang ngủ say bực mình hỏi:

“Có chuyện gì?” Cửa bị đẩy ra, một bóng dáng xông vào trong, thiếu chút nữa đụng vào người Lâm Vương đang đi về phía cửa.... Thân ảnh xông đến bên giường, nhìn thấy giai nhân đang say ngủ kia cùng với y phục nguyên vẹn trên người nàng, mới thở ra một hơi, xấu hổ nhìn Lâm Vương vẻ mặt đang tức giận: “Xin lỗi, Lâm Vương, đã mạo phạm rồi!”

20. Chương 20: Chuyên Trị Chứng “bực Tức Thức Giác”

Ánh mắt sắc bén của Lâm vương, bắn về phía quần gia vẫn theo sát ở phía sau, mà quần gia thì sợ hãi quỳ xuống, dập đầu nhưng không dám hô tha mạng...

“Ra ngoài! ” Bất an liếc nhìn về phía giai nhân trên giường sắp tỉnh, Lâm Vương nhỏ giọng nói.

Lần đầu tiên Vu Hoa thấy Lâm Vương phẫn nộ như vậy, không nghĩ tới Lâm Vương trước giờ luôn tao nhã lịch sự, tính tình tốt cư nhiên cũng có mặt này. Y luyện tiếc nhìn giai nhân đang ngủ say trên giường, trong lòng thầm nói: sau khi trở về phải nói một tiếng với nàng, làm sao có thể tùy tiện ngủ trên giường một nam nhân khác chứ?

Nhớ đến lúc chiều, nhìn thấy muội muội thất hồn lạc phách trở về, bên cạnh lại không có hình bóng quen thuộc kia, y liền sốt ruột hỏi Thủy Thủy. Sau khi biết được nàng đang ngủ tại Lâm Vương phủ, liền lập tức muốn qua đây, đem nàng lôi về. Nếu không phải phụ thân đúng lúc nhìn thấy ngăn cản, bản thân sớm đã qua đây rồi. Nhìn thấy bên ngoài trời đã dần tối, mà nữ nhân kia vẫn chưa trở về, Vu Hoa mới không để ý đến mọi thứ liền xông vào Lâm Vương phủ. Mãi đến khi nhìn thấy nàng bình an, hấn mới yên tâm. Lúc xông vào, sớm đã quên hết hậu quả của việc làm này! Từ lúc nào, nữ nhân này cư nhiên đã lôi kéo toàn bộ sự chú ý của mình? Nếu như không phải hôm nay, sợ rằng vẫn chưa nhìn rõ trái tim của mình.

“Đi!” Lâm Vương quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt lưu luyến của Vu Hoa, Sắc mặt càng trầm hơn, lời nói ra cũng càng băng lãnh hơn.

“Quần gia, người đã làm bao nhiêu năm rồi?” Sau khi Lâm Vương ngồi xuống, không hỏi Vu Hoa chuyện gì, ánh mắt lợi hại liếc về phía quần gia.

“Vương gia tha mạng, nô tài thất trách...”

Vu Hoa tự nhiên biết Lâm vương đang ra oai phủ đầu với mình, y vội vàng bước lên trước nói:

“Vương gia, chuyện hôm nay, không liên quan đến quần gia. Là tiểu dân nhìn thấy sắc trời đã tối, lo lắng Tiểu Tiểu cô nương một mình về nhà sẽ gặp nguy hiểm nên mới qua đây đón nàng...”

Lâm Vương cười lạnh một tiếng: “Nàng ở trong phủ của ta, có thể gặp nguy hiểm gì? Vu Hoa, ý của người là bốn Vương sẽ làm hại đến nàng sao?”

Trong lòng Vu Hoa nghĩ: cái đó là chắc chắn rồi, ngài không làm hại nàng, nhưng sẽ xoi nàng. Nhưng miệng thì không dám như thế, tuy rằng mình là con trai Thừa tướng, nhưng bây giờ dù sao cũng chưa có nhất quan bán chức gì cả. Hơn nữa Lâm Vương lại là hoàng thân quốc thích, là huynh đệ thân cận nhất của Hoàng thượng, bản thân làm sao dám đắc tội với hấn chứ? Y cười trừ: “Lâm Vương nặng lời rồi, tiểu dân không dám! Thật ra là tiểu muội lo lắng cho Tiểu Tiểu cô nương, muốn tiểu dân qua đây đón nàng về!”

Lâm Vương đứng dậy, đứng vững bên cạnh Vu Hoa, hai mắt căm tức nhìn y, cười nói: “Tiểu Tiểu cô nương cùng với tiểu muội của người cũng chẳng có quan hệ gì nhiều đúng không? Bây giờ nàng đang nghỉ ngơi, bốn Vương quyết định lưu nàng lại một đêm. Đợi ngày mai nếu nàng nguyện ý trở về, bốn Vương tự nhiên sẽ để nàng về...”

Cái gì? Lưu tức một đêm? Vậy ngài còn không đem nàng xoi tái hay sao! Vậy không được, Tiểu Tiểu là Vu Hoa ta để ý trước, làm sao có thể nhường cho ngài được? Nhưng Lâm Vương đã nói như vậy rồi, Vu Hoa dĩ nhiên không tìm được một lý do phản bác nào...

Lâm Vương đương nhiên nhìn thấy sự mất kiên nhẫn của vu Hoa, khóe miệng hấn lộ ra một nụ cười tàn nhẫn: “Tiễn khách!”

Nói xong, hậm hực nhìn quần gia một cái, mà quần gia đang mang tội liền vội vàng đi lên phía trước, mời Vu Hoa ra ngoài, ánh mắt Vu Hoa lưu luyến liếc về hướng phòng ngủ, chăm chăm nhìn vào Lâm Vương đang đứng bên cạnh, nói:

“Lâm Vương, nếu như người không phải thật lòng, thì không nên trêu chọc nàng...”

Trên mặt Lâm Vương nở nụ cười càng thêm tươi sáng: “Yên tâm, bốn Vương sẽ không ép buộc nàng! Nàng chỉ là nghỉ ngơi ở đây một đêm mà thôi. Có rời khỏi hay không, là tự do của nàng!”

Nhìn bóng dáng kia biến mất, Lâm Vương liền cười như mèo trộm được cá: sẽ không ép buộc nàng, nhưng nếu như là nàng tự nguyện, bản Vương cũng sẽ không cự tuyệt. Vu Hoa, tình cảm người dành cho nàng, bản vương sao lại không rõ? Trải qua hôm nay, người tưởng rằng bản Vương còn để nàng trở lại Thừa tướng phủ sao? (Shinku: hơ hơ, quả nhiên là hồ lý tu thành tình ^^!)

Vài nha hoàn nối đuôi nhau đi đến, tại trên bàn bày ra toàn những món ngon, Lâm Vương vừa ý liếc nhìn, cao hứng trở về phòng ngủ, chuẩn bị đánh thức giai nhân kia vẫn còn đang trong mộng với Chu công. Tiểu Tiểu nằm trên chiếc giường thoải mái đó, ngủ đến say sưa, nếu không phải sợ nàng bị đói, Lâm Vương thật sự muốn để nàng tiếp tục ngủ...

“Tiểu Tiểu, dậy nào!” Nhẹ nhàng lay nàng, Lâm Vương ôn nhu nói.

“Ừm, ngủ thêm chút nữa!” Mơ mơ hồ hồ nói, Tiểu Tiểu trở mình, ngênh mắt hướng lên trên, đầu hơi chệch, khóe miệng khẽ nhếch lên. Khóe miệng ở gần gối đầu, cứ nhiên chảy ra thứ gì đó trong suốt—— Trời ạ, nàng ngủ không có tương ngủ thì thôi, cứ nhiên lại còn chảy nước miếng!

Trước giờ đều là thích những nữ tử lúc nào cũng đoan đoan chính chính, nếu là trước đây, thị thiếp của mình mà như thế này, hẳn nhất định sẽ phất tay áo bỏ đi, trực tiếp đem nàng nhét vào lãnh cung. Nhưng hôm nay nhìn thấy bộ dạng Tiểu Tiểu như vậy, hẳn ngược lại cảm thấy cực kì đáng yêu. Chả trách bản thân luôn chú ý đến nàng một cách khó hiểu, thì ra ngay đến việc ngủ cũng có cá tính như vậy! (Shinku: sặc, anh này bệnh rồi!)

“Tiểu Tiểu, ăn cơm đi!” Tiếp tục kêu nàng, nàng cũng chẳng thèm để ý, chỉ là bàn tay nhỏ nhắn kia đang lay trước mắt, phồng phồng muốn xua đi ma ám bên lỗ tai. Nhìn động tác đáng yêu kia của nàng, Lâm Vương cười càng vui vẻ.

Chứng bực tức thức giấc ư? Bản Vương liền đại phát từ bi giúp nàng chữa trị, hơn nữa bảo đảm sẽ có hiệu quả, sau khi dùng xong, nói không chừng còn có thể phát nghiệm....ừm, tuyệt đối sẽ bị nghiệm.

Nhìn làn môi kiều diễm ướt át, bỏ qua khóe miệng đang chảy nước miếng trong suốt, nhớ đến cảm giác phiêu dật lúc chiều hôn nàng, hẳn từ từ phủ thân xuống, lần nữa hấp thụ sự ngọt ngào kia...

21. Chương 21: Bước Thứ Hai Dự Chồng

Gần nữa, gần nữa, Lâm Vương cao hứng nhắm mắt lại, chuẩn xác nhắm ngay đôi môi đỏ mọng kia...

Í, sao cảm giác không đúng nhỉ? Môi của nàng từ lúc nào trở nên khô ráo như vậy? Lâm Vương mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt đầy phần nộ, hơn nữa cái mà mình hôn được, cứ nhiên lại là ống tay áo nàng che ngoài miệng....

“Ặc....chuyện này...” Lâm Vương xấu hổ nhìn mỹ nhân đang bốc hỏa kia, lần đầu tiên lắp ba lắp bắp nói không nên lời. trong lòng than vãn: Tiểu Tiểu à, nàng tỉnh rồi cũng không cần gấp, nàng không để ta hôn nàng cũng chẳng sao, nếu nàng dùng tay che miệng thì hay rồi...Như thế, ta xem như cũng hôn được ngọc thủ của nàng, cũng xem như không chịu thiệt thòi gì. Nhưng mà, sao nàng lại dùng tay áo để che miệng chứ? Muốn hôn môi lại hôn phải ống tay áo, nếu như truyền ra ngoài, một đời anh minh của Lâm Vương ta đều bị phá hủy mất....

“Ngài muốn làm gì vậy?” Nhìn tên Lâm Vương kia vẫn còn đang kê vào tay áo của mình, không cần nghĩ cũng biết vừa rồi hẳn muốn làm chuyện gì. May mà mình đủ cảnh giác, nếu không đã bị hắn hôn trộm rồi. Tiểu Tiểu thầm cảm thấy may mắn, nhưng miệng thì làm bộ hỏi như không biết chuyện gì xảy ra.

“Ặc, Tiểu Tiểu, vừa nãy bên mép nàng có dính một hạt cơm, ta muốn giúp nàng lấy nó ra! Nàng tỉnh rồi à?” Lâm Vương vẻ mặt lấy lòng nhìn nàng, trong lòng thầm cảm thấy may mắn đầu óc mình chuyển biến đủ nhanh, phản ứng đủ linh mẫn.

Hạt cơm? Ta đây còn chưa ăn cơm thì lấy đâu ra hạt cơm chứ? Nhưng mà những lời này Tiểu Tiểu chỉ nghĩ thầm trong lòng, miệng không hề nói ra. Vương gia á hử? Thông thường rất coi trọng thể diện, nếu như chọc giận hắn, đối với mình cũng chẳng có ích lợi gì.

Ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh, tay vỗ vỗ giường chiếu mềm mại dưới thân, từ lúc nào, chỗ mình ngủ lại đổi rồi? Đây là đâu, nhìn mấy thứ trang sức xa hoa này, không phải là phòng ngủ của Lâm Vương đấy chứ? Tốt nhất là không phải à nha, bằng không, chính mình thật đúng là sẽ bị hắn hại chết!

“Đây là đâu?” Nhìn vẻ mặt tươi cười của Lâm Vương, Tiểu Tiểu hỏi.

“Tắm thất của bốn vương...của ta!” Lâm Vương kịp thời sửa lại lời nói, xem ra lúc bình thường hắn ở trong phủ đều là xưng hô như vậy.

“Ta vào đây bằng cách nào, không phải ngài bế ta vào đấy chứ?” Tiểu Tiểu vội vàng giấu cánh tay vào trong tay áo, lờ như để hắn nhìn thấy mấy cái chứng cứ trên người mình, thế thì khó mà ăn nói lắm đây.

Lâm Vương ở bên cạnh hiển nhiên đã nhìn thấy động tác của nàng, hắn bắt động thanh sắc nói: “Đúng vậy!”

“Ngài không làm gì ta đấy chứ?” Cúi đầu nhìn y phục trên người, không khác với những gì mình mặc cho lắm, nàng mới yên lòng.

“Không có!” Lâm Vương cam đoan nói. Ngoại trừ cởi hết y phục của nàng, giúp nàng xoa được lên toàn thân, lại giúp nàng mặc lại y phục, sau đó ôm nàng ngủ một giấc, mấy việc khác cái gì cũng chưa làm. Đường nhiên mấy lời này chỉ nghĩ thầm trong lòng, hắn cũng không có nói ra.

“Ô, vậy thì thật cảm ơn ngài rồi, Vương gia! Ta phải về đây, bằng không, Thủy Thủy sẽ rất lo lắng” Tiểu Tiểu từ trên giường bò dậy, cảm thấy trên người tự dưng hết đau rồi, xem ra, ngủ một giấc thật là có tác dụng.

Lâm Vương kéo cánh tay nàng, hỏi: “Trời đã tối rồi, ta đã chuẩn bị thức ăn, chắc nàng cũng đã đói, chúng ta ăn cơm trước đi!”

Không cự tuyệt, Tiểu Tiểu để mặc cho hắn lôi kéo mình đến trước bàn thức ăn ở bên ngoài, tận tình hưởng thụ mỹ vị trước mắt. Đây cũng là một trong những nguyên tắc của Tiểu Tiểu, có tiện nghi thì phải chiếm, đặc biệt là tiện nghi tự mình dâng lên, không chiếm thì đúng là ngốc! Lâm Vương đã chuẩn bị xong các loại món ngon mỹ vị, xem giờ giấc hiện tại, ai mà biết phủ Thừa tướng có để lại cơm ình hay không? Ăn không no, làm sao mà xin lỗi bao tử của mình đây?

Nhưng mà Tiểu Tiểu vẫn chưa biết Vu Hoa đã từng tới đây, nếu như biết được một màn nói chuyện lúc này, nói không chừng nàng sẽ từ bỏ tiện nghi nhỏ trước mặt này, lập tức chạy về phủ Thừa tướng.

Lâm Vương ôn nhu gấp thức ăn cho Tiểu Tiểu, ăn một lúc sau thì đem nước trà không nóng không lạnh đưa đến bên miệng Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu không khách khí mà uống, uống xong lại tiếp tục ăn những món ngon cuộn cuộn không ngừng gia tăng kia.... ăn cũng khá no rồi, nàng mới chợt cảm thấy kinh ngạc, hình như lúc này Lâm Vương chưa có ăn qua cái gì cả?

Đột nhiên ngẩng đầu lên, Lâm Vương vẻ mặt tươi cười hỏi: “Sao thế? Muốn ăn cái gì?”

Cái khẩu khí ôn nhu, ánh mắt quan tâm kia, làm cho Tiểu Tiểu lầm tưởng mình chính là người yêu của hắn. Nhưng làm sao có khả năng chứ? Mình và hắn cũng chẳng thân thiết gì, chỉ mới gặp mặt có hai lần thôi nha...

“Vương gia, sao ngài không ăn?” Tiểu Tiểu tò mò nhìn hắn, lại đem những thức ăn chất cao như núi trong chén của mình chuyển qua chén Lâm Vương một ít, hồn nhiên không cảm nhận được làm như vậy mờ ám cỡ nào....

“Nàng ăn no rồi, ta mới ăn!” Lâm Vương nhìn ánh mắt tự nhiên không chút giả tạo của nàng, cười càng thêm sáng lạn. Gắp những món ngon trong chén lên, nghĩ đến đây là những thứ nàng vừa gắp qua, ăn vào cũng cảm thấy cực kì ngon miệng...

Tiểu Tiểu nhìn trộm hắn, hắn ở dưới ánh sáng của nến, lại ôn nhu như vậy, vô hại như vậy, cộng thêm cái vẻ bề ngoài đẹp hơn cả nữ nhân, chẳng trách hắn lại trở thành mục tiêu đệ nhất của tất cả các thiếu nữ chưa

kết hôn trong thành! Đột nhiên trong đầu lại nghĩ đến mấy chuyện linh tinh lúc chiều, không biết lúc hân hân lại nói như thế nào với Thủy Thủy, Thủy Thủy lại sẽ như thế nào trở về nói với Thừa tướng....

Vừa này hân vẫn chưa hỏi mình, nói như vậy là hân cũng không biết rõ người cũng hân triền miên là ai? Hân sẽ nghĩ là Thủy Thủy chứ? Vậy thì tốt quá rồi, sớm hoàn thành tâm nguyện của Thủy Thủy một chút, cũng coi như là lễ vật mình tặng cho người bằng hữu đầu tiên sau khi hạ sơn.

Bước thứ nhất đã xong, tiếp theo là thám thính sở thích của hân một tẹo. Lo liệu tốt mọi việc, mới có thể làm cho Thủy Thủy sau khi gả qua đây hạnh phúc một chút...

“Vương gia, ngài cảm thấy nữ nhân như thế nào thì tốt?” Nhìn thấy hân tâm tình tốt, Tiểu Tiểu ra vẻ tùy ý hỏi.

Lẽ nào Tiểu Tiểu có ý với mình? Nghĩ đến đây, Lâm Vương cả mặt hướng tới nói:

“Ta thích nữ nhân như thế này....”

22. Chương 22: “bệnh Thầm Kín” Của Lâm Vương

Lẽ nào Tiểu Tiểu có ý với mình? Nghĩ đến đây, Lâm Vương cả mặt hướng tới nói:

“Ta thích nữ nhân như thế này....nàng không cần quá xinh đẹp, cũng không cần quá ôn nhu; không cần thi từ ca phú, cầm kì thi họa mọi thứ tinh thông, cũng không cần đoan đoan chính chính giống như mấy đại gia khuê tú bình thường kia; không cần cười không lộ răng, nhìn thấy người liền khép nép thẹn thùng, cũng không cần mỗi giờ mỗi khắc đều chú ý đến hình tượng của bản thân....Tóm lại, lúc muốn cười thì nàng có thể cười thật lớn, lúc muốn khóc thì nàng có thể khóc thật to; lúc ngây thơ, làm cho người ta nhìn không được yêu thương nàng; lúc ôn nhu, cho dù là nam nhi thiết cốt tranh tranh cũng đều sẽ bị nàng hòa tan; lúc thông tuệ, sẽ làm cả người nàng phát sáng; lúc ngốc nghếch, sẽ làm cho người ta nhìn không được hung hăng muốn gõ vào đầu nàng....Nàng có thể ngồi không có tướng ngồi, ngủ không có tướng ngủ, thậm chí có lúc sẽ chảy nước miếng...”

“Ngừng!” Tiểu Tiểu không nhịn được hô lên.

“Sao vậy?” Lâm Vương không hiểu nhìn nàng, vẻ mặt vô tội.

“Thật không ngờ, Vương gia trước giờ vẫn chưa cười Vương phi là vì sở thích của Vương gia thật khác người à nha!” Tiểu Tiểu thất bại nói. Mấy cái điều kiện này của hân, nếu để Thủy Thủy học, hình như có rất nhiều điểm khó khăn lắm đây. Nhưng nàng cũng tin tưởng, dựa vào năng lực của mình, nhất định sẽ trị khỏi “Bệnh thầm kín” của Lâm Vương!

“Sao lại khác người? Đầu có, sở thích của ta rất bình thường mà!” Lâm Vương phủ nhận nói, đừng nói với ta, lúc chiều cùng nàng triền miên không phải là ta đấy nhá!

“Bình thường? Mới lạ đó? Lâm Vương, hóa ra ngài không thích nữ nhân...” Tiểu Tiểu thành thật nghiêm túc nói: “Cái loại tư tưởng này là không đúng, ngài nên thích...”

“Đội đã! Tiểu Tiểu, ta lúc nào nói qua ta không thích nữ nhân chứ?” Nàng không bị sốt đấy chứ? Lâm Vương muốn sờ thử xem đầu nàng có nóng hay không, nhưng hân lại không dám đưa tay ra, sợ lưu lại ấn tượng không tốt với Tiểu Tiểu.

“Ngài vừa nói, những điều kiện về nữ nhân ngài thích, ta đã phân tích qua. Lúc mới đầu nói chắc chắn là một dã nha đầu tùy chỗ đâu có thể tóm được, tiếp theo nói chính là một đứa trẻ khoảng mười tuổi, còn về đoạn cuối á hả? Đó chính là một đứa bé gái khoảng từ ba đến bảy tám tuổi....đem tất cả những điều đó hợp lại, ta phán đoán ra, người không thích nữ nhân, mà là thích các bé gái dưới mười tuổi hoặc là bé gái sơ sinh....Vương gia, ngài phải biết, cái loại tư tưởng này của ngài là không lành mạnh, ngài là người trưởng thành, là một nam nhân thành thực, sao lại đối với tiểu nữ hài có cái loại tư tưởng này chứ? Lúc rảnh rỗi, thì nên chú ý đến những nữ nhân xung quanh, nếu như không dễ sửa đổi, thì nên đến kĩ viện...”

Lời của Tiểu Tiểu còn chưa nói xong, chỉ thấy Lâm Vương một tay vỗ đầu, cả mặt mang vẻ thống khổ, Tiểu Tiểu vội đi lên phía trước, tay ấn lên đầu hân, thủ pháp thuần thực giúp hân xoa bóp:

“Ta biết đây là “bệnh thâm kín” của ngài, nhưng cũng không cần phải xấu hổ. chỉ cần trị liệu tốt, nghĩ thoáng một chút, vẫn có thể hồi phục lại bình thường. Vương gia, ngài không cần phải lo lắng, ta sẽ không nói với người khác đâu...”

Lân Vương thoải mái nhắm hai mắt lại, cảm nhận được lực đạo vừa phải của bàn tay nhỏ nhắn mềm mại xoa bóp trán mình, cảm thấy thật sự thoải mái nha? Đối với những lời nàng nói, hay là trực tiếp quên nó đi là được. Tiểu chuẩn lúc này mình nói nhưng chiếu theo những gì nàng nói, chẳng lẽ nàng là bé gái chưa đến mười tuổi hả? Nhớ lại cảm giác mất hồn lúc chiều, chỗ nên lớn thì nàng một chút cũng không hàm hồ...Quên đi, cứ để nàng hiểu lầm đi, sẽ có một ngày, nàng sẽ hiểu ra, bản thân ta tuyệt đối là một nam nhân bình thường!

“Vương gia!” Thanh âm của quản gia truyền đến, Tiểu Tiểu ngừng động tác xoa bóp lại, vội vàng ngồi trở về vị trí ban đầu. Lân Vương lưu luyến muốn kéo bàn tay toan rời khỏi kia, nhưng nghĩ đến ngày tháng còn dài, cũng đành từ bỏ.

“Có chuyện gì?” Bực mình vì bị quấy rầy, thanh âm rõ ràng truyền đến tai của quản gia, quản gia run rẩy nói:

“Vu thiếu gia tìm tiểu thư có việc, đã đợi ở bên ngoài hơn một canh giờ rồi...”

“Vu Hoa? huynh ấy đến đón ta về hả?” Tiểu Tiểu cao hứng chạy ra ngoài, Lân Vương nhìn bóng dáng vui vẻ rời khỏi kia, hung hăng trừng mắt với quản gia: đợi ta trở về sẽ tính sổ với ngươi.

Trong phòng khách, Vu Hoa lo lắng bất an chờ đợi. May mà, trở về không lâu, lúc y đang tức thủ vô sách, Lưu chương quỹ lại chạy đến, nói Lưu Phong nhà hắn lại trúng tà rồi, tìm Tiểu Tiểu qua đó xem giúp. Tuy rằng không ưa gì tên Lưu Phong kia, nhưng nghĩ đến có thể lấy cớ này để kêu Tiểu Tiểu trở về, y cao hứng chạy đến Lân Vương phủ. Nhưng lần này quản gia lại liều chết ngăn cản, không để mình tiến vào trong. Nếu không phải thấy lúc bình thường quan hệ của mình với Lân vương khá tốt, bản thân lại là con trai Thừa tướng, nói không chừng y đã sớm đuổi người rồi...

Nghe thấy bọn họ đang dùng bữa, trong lòng mới thả lỏng một chút. Nhưng bọn họ đang ăn cái gì, cần phải ăn đến một canh giờ sao? Nôn nóng bất an đi qua đi lại trong phòng khách, đột nhiên một bóng dáng bay ra, dừng ngay trước mặt mình, mặt đầy ý cười nói:

“Vu Hoa, huynh đến đón ta về sao? Cảm ơn huynh, huynh đối với ta thật tốt!”

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Tiểu Tiểu, hôm nay hai lần đến Lân Vương phủ, những ủy khuất mình phải chịu đựng cũng biến mất vô tung. Nàng để ý đến ta! Trong lòng Vu Hoa cao hứng nghĩ.

“Đúng...” Ánh mắt nhìn thấy Lân Vương theo sát Tiểu Tiểu ra ngoài, nhớ đến những lời nói không lâu trước của Lân Vương, Vu Hoa sửa miệng nói:

“Vương gia, là như vậy, Lưu chương quỹ tìm Tiểu Tiểu có việc!”

Tác giả:....Đoán xem lại có chuyện gì?

23. Chương 23: Âm Đấu Giữa Nam Nhân

“Lưu chương quỹ? Ai thế, không quen biết?” Tiểu Tiểu lắc đầu, những người mà mình quen biết ở kinh thành không có mấy ai.

“Tiểu Tiểu, nàng quên rồi sao? Chính là phụ thân của Ngưu Phong. Ngưu Phong trúng tà rồi, muốn mời nàng qua đó xem có cách gì hay không...” Vu Hoa vừa giải thích, lại nhìn thấy ánh mắt bốc hỏa kia của Lân Vương, trong lòng hơi sợ.

“Ngưu Phong hả? Hắn trúng tà thì liên quan gì đến ta? Ta cũng chẳng phải đại tiên trừ tà, tìm ta thì có ích gì?” Biết rõ tại sao hắn trúng tà, nhưng Tiểu Tiểu lại làm ra vẻ mặt vô tội.

“Cái này, lần trước không phải nàng đã giúp chữa mất sao?” Vu Hoa buồn cười hỏi.

“Vậy thì hấn cứ tiếp tục lấy nước rửa chân, nội phục cộng thêm ngoại dụng là được (shinku: hơ hơ, tức là uống nước rửa chân + rửa mặt bằng nước rửa chân đó)....” Tiểu Tiểu cười càng thêm sáng lạn.

Không có việc gì hai người họ đứng sát nhau như vậy để làm gì? Lân Vương bực mình đi đến, chen vào giữa hai người họ, không hiểu hỏi: “Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Tiểu Tiểu nhìn Lân Vương một cái, nói: “Không có gì, một chút chuyện nhỏ thôi!”

Vu Hoa kinh ngạc nhìn Tiểu Tiểu, mới có mấy tiếng mà thôi, sao cứ cảm thấy quan hệ của hai người họ đã gần gũi hơn rất nhiều? Không được, nguy hiểm! Trong đầu Vu Hoa tự cảnh báo, nhưng ngoài mặt thì vẫn không dám biểu hiện ra ngoài, cho dù có hỏi, cũng phải đợi đến khi về phủ Thừa tướng mới hỏi nàng.

“Tiểu Tiểu, lần này cái đó còn có tác dụng không? Nước rửa chân? Nội phục cộng thêm ngoại dụng?” Vu Hoa nhướn mày hỏi.

“Ta không biết! Thôi thì về xem trước đã, nếu như hấn xuất đủ chấn kim (đòi phí chữa trị đó mà ^^!), ta có thể qua đó xem giúp hấn, nhưng giúp được hay không thì chưa chắc đâu...” Tiểu Tiểu làm ra vẻ khó xử nói, kì thực trong lòng sớm đã vui đến tận trời rồi, thật không ngờ thùng vàng thứ hai từ khi xuống núi này lại dễ kiếm đến thế. Tên Ngưu Phong này thật dở quá, mới có một ngày đã chịu không nổi, nghiêm trọng khinh bỉ hấn!

“Được, vậy chúng ta về đi!” Vu Hoa nghe thấy Tiểu Tiểu nói trở về, liền vội vàng tán thành, Lân Vương phủ này, sau này phải dặn dò hai người bọn họ, ít đến! Lân Vương này cứ nhiên dám rình cướp đi Tiểu Tiểu, thật sự là quá nguy hiểm!

“Đợi đã!” Hai người họ còn chưa bước được nửa bước, Lân vương đã kêu lên.

“Có chuyện gì?” Vu Hoa quay đầu lại hỏi.

“Oh, vừa nãy quên nói lời từ biệt với Lân Vương, đa tạ sự khoản đãi hôm nay của Lân Vương, Tiểu Tiểu còn có chút chuyện, phải về trước rồi!” Nghĩ đến việc ăn chực của người ta hai bữa cơm, dù sao cũng phải cảm ơn người ta. Đường nhiên, ngay đến Vương gia cũng “ăn”, chỉ có thể vui trộm ở trong lòng.

“Tiểu Tiểu, không phải có người muốn tìm nàng sao? Ta đi cùng nàng!” Không thèm để ý đến biểu tình chán kinh của hai người họ, Lân Vương nói xong liền kéo tay Tiểu Tiểu đi ra ngoài.

Vu Hoa nhìn thấy hai bàn tay nắm vào nhau thật chững mắt, chạy vội hai bước, cũng tiến đến bên cạnh Tiểu Tiểu, nói:

“Tiểu Tiểu, nam nữ thụ thụ bất thân, sao có thể tùy tiện để nam nhân nắm tay nàng chứ?”

“Vậy sao? Lúc này ta không chú ý đến!” Nói thật, tay của Lân Vương rất lớn, rất ấm áp, Tiểu Tiểu không nghĩ muốn rút tay ra. Nhưng Vu Hoa đã nói như vậy rồi, nàng cũng không thể không biết xấu hổ để hấn nắm tay nữa. Vội vàng rút tay ra, may mà Lân Vương cũng không làm khó nàng, nàng có chút mất mát buông tay!

Về mất mát của Tiểu Tiểu chỉ trong nháy mắt, nhưng hai nam nhân lúc nào cũng chú ý đến nàng sao lại không nhận ra chứ? Một người thì hết sức cao hứng, tâm hoa nộ phóng; Một người thì khổ não vạn phần, bộ dáng sầu thảm.

Sau khi xuất môn, Lưu chương quỹ [sau này gọi là lão mập] liền đợi trước Lân Vương phủ, phỏng chừng là đang đau lòng cho con trai đang chịu tội ở nhà. Lão nhìn thấy Lân Vương, đầu tiên là sưng sốt, ngay sau đó liền hành lễ với Lân Vương, xoay đầu nhìn Tiểu Tiểu, sốt ruột nói:

“Tiểu Tiểu cô nương, cuối cùng thì cô nương cũng đến rồi, nhất định phải cứu con trai ta!”

“Cứu con trai ông, vậy thì phải đi tìm đại phu chứ, tìm ta thì có ích gì?” Tiểu Tiểu không khách khí trả lời.

“Tiểu Tiểu cô nương, đã tìm qua đại phu rồi, nhưng không nhìn ra là bệnh gì a! Ta cũng không còn cách nào nữa mới đi cầu Tiểu Tiểu cô nương đến đây xem giúp...”

Hấn nói đến nước miếng bay ngang, nước mũi văng tung tóe, Tiểu Tiểu nghe đến phát buồn ngủ, hai nam nhân ở bên cạnh thì nhứu mày bực mình, đợi đến khi lão nói hết, Tiểu Tiểu mới nói: “Đi, hỏi Tướng phủ!”

Lão mập nhìn thấy Tiểu Tiểu muốn đi, liền vội vàng lên phía trước ngăn cản, cười nói:

“Tiểu Tiểu cô nương, lão phu cầu xin cô, hãy xem bệnh giúp con ta đi!” Đều do cái tên nghiệt tử kia, chọc ai không chọc, lại trêu chọc trúng vị tiểu tổ tông này, đầu tiên là suýt chút thì dân bụng chết, tiếp đó thì mặt sưng phù giống như đầu heo, dùng không biết bao nhiêu là nước rửa chân hôi thối mới chữa khỏi. Ai mà biết cái đó vừa khỏi, bây giờ lại....haizz!”

“Không phải ta không muốn đi a, chỉ là có chữa được hay không thì ta không chắc. ta cũng chỉ là y thuật thô thiển mà thôi! Hơn nữa, đêm hôm khuya khoắc thế này, nếu như muốn ta đi, tiền chữa bệnh phải nhiều thêm chút!” Tiểu Tiểu làm khó nói.

Lão mập nghe thấy đáp án của Tiểu Tiểu, cao hứng nói: “Đó là đương nhiên! Tiểu Tiểu cô nương, mời!”

Tiểu Tiểu không di chuyển, khinh thường nhìn lão: “Ông xem ta là con nít ba tuổi hả, trả phí chữa bệnh trước đi!” Nói xong, vươn một đầu ngón tay ra.

“Một lượng?” Tiểu Tiểu lắc đầu: một lượng đủ làm cái gì? Ta đây không đáng tiền đến thế sao?

“Mười lượng?” Tiểu Tiểu lại lắc đầu.

“Một trăm lượng?” Lão mập có chút trợn mắt, không dám tin nhìn nàng, một trăm lượng bạc, đủ ột người dân bình thường xài mấy năm đó.

“Một ngàn lượng?” Nhìn thấy đầu ngón tay cuối cùng cũng hạ xuống, lão mập lau mồ hôi, vị tiểu tổ tông này, thật đúng là đủ tàn nhẫn. Một ngàn lượng bạc, nàng ta cần để làm gì chứ? Bản thân nàng ta tiêu xài tiết kiệm một chút, còn không tiêu xài cả đời sao?

24. Chương 24: Giải Độc Hay Là Giết Heo?

“Tiểu Tiểu cô nương, một ngàn lượng này cũng hơi mắc thì phải?” Lão mập uyển chuyển nói, bình thường lão là người rất keo kiệt bủn xỉn, trong một lúc bắt lão phun ra nhiều như vậy, không bằng trực tiếp lấy mạng lão luôn đi....

“Tùy ông thôi! Suy nghĩ kĩ rồi hãy nói, ta mệt rồi, về ngủ trước đây!” Nói xong, liền đi về hướng xe ngựa.

“Được!” Tại lúc xe ngựa sắp lăn bánh, lão mập đau lòng, đáp ứng nói. Một ngàn lượng thì sao chứ? Tính mạng của con trai mới là quan trọng, run rẩy từ trong lòng móc ra tờ ngân phiếu, từng tờ từng tờ đưa cho Tiểu Tiểu một cách luyến tiếc, về mặt đau lòng kia, làm cho Tiểu Tiểu cười nhếch mép....

Nhìn thấy khí phách của Lưu phủ, Tiểu Tiểu mới cảm thấy cái giá mình vừa đưa ra thật sự là quá ít, một lát phải hỏi lấy thêm mới được. Còn chưa vào đến đại sảnh, đã nghe tiếng kêu rên của Ngưu Phong, Tiểu Tiểu bực mình nhướng mày. Có khó chịu đến thế không vậy? Nhưng mà hình như nàng đã quên, châm (kim) này của nàng trước nay chưa có ai thử nghiệm qua, tưởng tượng và sự thật chắc khoảng cách cũng không bao nhiêu đâu nhỉ? Về phần khoảng cách là bao nhiêu, hai người thì hơi khó để biết.

Lão mập trực tiếp dẫn Tiểu Tiểu bọn họ đến nội thất mà Ngưu Phong đang nằm, càng vào bên trong, tiếng kêu rống của Ngưu phong nghe càng lớn. Tiếng kêu nghe thật bi thảm, khiến cho Lân Vương bực mình nhừu mày, mà Vu Hoa lại đã thấy qua sự lợi hại của Tiểu Tiểu. Từ lần trước Vu Hoa thấy tên đầu heo kia, hắn càng khẳng định, Tiểu Tiểu mà đã chinh người, tuyệt đối sẽ khiến cho người muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Trên người Ngưu Phong ngoại trừ có chút sưng phù, nhìn xa cũng không thấy điểm dị thường gì nhiều cho lắm. Hắn nằm nghiêng trên giường, tiếng ‘ui da’ từ miệng hắn truyền ra, hai nô bộc và hai nha hoàn thì đứng bên cạnh, chờ nghe hắn sai khiến. Sau khi lão mập đi vào trong, liền vội vàng đến trước mặt hắn, nói:

“Phong Nhi, con xem vì phụ mời ai đến này?”

Một câu Phong Nhi (: fēng er: phong nhi = thằng điên), làm cho Tiểu Tiểu suýt chút nữa cười ra tiếng, hóa ra lão mập này cũng biết con trai mình là thằng điên. Quay đầu nhìn hai nam nhân ở phía sau, trên mặt chỉ có vẻ bực mình, lại không có biểu tình gì là muốn cười cả, Tiểu Tiểu vội vàng ngừng cười, đi lên phía trước, xem xét bệnh tình.

Ngưu Phong nhìn thấy Tiểu Tiểu, mấp máy môi, chẳng nói câu nào, ngay đến tiếng kêu rên đau đớn lúc này, cũng khiến hắn nhin xuống. Cái biểu tình muốn mắng mà không dám mắng kia, làm cho tâm tình Tiểu Tiểu vô cùng khoái trá. Mà lão mập ở một bên thì sốt ruột hỏi: “Tiểu Tiểu cô nương, bệnh của tiểu nhi có thể chữa không?”

Tiểu Tiểu cố tính làm ra vẻ nghiêm túc nói: “Ta lại không phải thần tiên, chỉ nhìn thôi thì làm sao biết có chữa được hay không? Phải chẩn mạch trước. Huyền ti đi!” (bắt mạch qua sợi dây tơ)

“Cái này, Tiểu Tiểu cô nương, cô trực tiếp chẩn mạch là được rồi. Huyền ti ngộ nhờ chẩn mạch sai....” Lão mập không yên tâm nói.

“Ông không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao? Ta còn chưa xuất giá, làm sao chẩn mạch cho nam nhân được? Hoặc là nhanh lên một chút, hoặc là ta sẽ về trước nghỉ ngơi đây....” Tiểu Tiểu cố ý ngáp một cái, Lân Vương bên cạnh bộ dáng sẵn sàng nói:

“Tiểu Tiểu, hôm nay trời đã tối lắm rồi, hay là ngày mai hãy qua đây đi!”

“Không được!” Lão mập và Ngưu Phong đồng thanh một lời. Ngày mai, vậy chẳng phải còn phải đau cả đêm sao? Bọn họ lúc này, vẫn không có chú ý đến, Tiểu Tiểu nói là ‘chẩn mạch’ không phải ‘chữa bệnh’.

Một lát sau, một lão đầu cao lớn run rẩy công cái hòm thuốc đi tới, sau khi buộc dây tơ xong, Tiểu Tiểu làm dáng làm vẻ bắt đầu chẩn mạch. Một lúc sau, Tiểu Tiểu nhíu mày, khó xử nói:

“Ngưu Phong trúng độc rồi! Loại độc này là thông qua châm độc đưa vào cơ thể, bảy ngày sau mới phát bệnh. Lúc phát bệnh, tâm đau như bị cắn, trên người sẽ từ từ nổi mụn nước. Những mụn nước này, tuyệt đối không được nạo, nếu như nạo vỡ, sau này sẽ rất khó trị hết! Kỳ hạn phát độc là bảy ngày, thời gian càng dài, tâm đau và mụn nước sẽ càng nghiêm trọng....sau bảy ngày, đến được cũng vô dụng, chỉ có thể chờ chết!”

Trúng độc? Thân thể của Ngưu Phong bắt đầu run rẩy, thầm nghĩ, chính mình đúng là gặp phải thần xui xẻo rồi, sao lại đi đùa giỡn nàng ta chứ. Tuy rằng nàng ta nói trúng độc bảy ngày, nhưng dựa vào trực giác, mười phần thì tám chín phần, độc này là do nàng ta hạ. Nhưng lúc này cái gì hắn cũng không dám nói, bởi vì giải được độc chỉ có nàng ta. Phải đợi sau khi khỏi, rồi mới tìm nàng ta tính sổ.

“Tiểu Tiểu cô nương, làm phiền cô nương giúp tiểu nhi giải độc, cầu xin cô!” Lão mập nghe Tiểu Tiểu nói đến trúng độc, hỏi cứ như thể bắt được một cây cỏ cứu mạng vậy, đây là đứa con độc nhất của lão nha.

“Muốn giải độc, không khó. Chỉ cần Ngưu Phong có thể chịu được vất vả là được. Về phần thời gian là bao lâu à? Phỏng chừng khoảng một canh giờ...”

“Ta chịu được, ta chịu được!” Ngưu Phong vội vàng nói: “Thay vì phải chịu tội cả ngày, ta thà chịu tội trong một canh giờ!”

Tiểu Tiểu gật đầu, tán dương nói: “Dũng khí đáng khen!” Nói xong, nhìn về hướng lão mập, nói: “Đưa tiền đây!”

“Lại đưa tiền? Tiểu Tiểu cô nương, lúc này không phải đã trả tiền cho cô nương rồi sao?” Lão mập lau lau mồ hôi trên đầu nói, vị tiểu tổ tông này, thật là quá đen tối nha.

“Lúc này là xuất chẩn phí (phí mời Tiểu Tiểu ra khỏi cửa để đi chữa bệnh), lần này là phí chẩn mạch cộng thêm phí trị liệu, mỗi cái một ngàn! Có chữa hay không?”

Bàn tay nhỏ bé đưa về phía trước, mồ hôi của lão mập chảy càng nhanh, cái này còn đau hơn là xẻo thịt của lão, phải chữa sao?

“Cha, mau trả tiền đi. Con trai của cha đang chịu đau đớn đây nè!” Nhìn thấy sự do dự của lão mập, Ngưu Phong thúc giục nói. Cái lão quỷ keo kiệt này, đến lúc này rồi, còn so đo một chút hai chút tiền đó...

Sau khi thu tiền xong, Tiểu Tiểu mở hòm thuốc mà lão đầu công đến đây. Lấy ra một cây ngân châm dài nhất, cầm trong tay cân nhắc một chút, cảm thấy chất lượng thật không tồi, chỉ là không biết một châm này cắm xuống, Ngưu Phong có chịu nổi hay không. Nhìn thấy Ngưu Phong vẻ mặt sợ sệt nhìn ngân châm trên tay mình, Tiểu Tiểu lộ ra một nụ cười ác ma: “Đem tay chân hắn cột lại, miệng cũng đem bịt lại!”

“Tiểu Tiểu, nàng xác định đây là muốn giải độc sao?” Nhìn về phía tên Ngưu Phong bị trói giống như con heo mập đợi bị làm thịt, Lân Vương hoài nghi hỏi: “Sao ta cứ cảm thấy giống như muốn giết heo nha...”

25. Chương 25: Muối Cẩn

“Tiểu Tiểu, nàng xác định muốn giải độc sao?” Nhìn hướng Ngưu Phong đang đợi được chữa trị, Lân Vương hỏi rất hoài nghi: “Ta như thế nào lại cảm thấy Tiểu Tiểu muốn giết người ...”

Tiểu Tiểu nghiêm túc nhìn xuống, cười nói: “Vương gia, như người vừa nói, ta cảm giác cũng có chút ổn rồi. Nhưng ta dùng là châm, không phải đao nha, nếu như là đao, chính là giết người rồi... Ngưu Phong, người sợ cái gì? Ta nói là ta dùng đao rồi... Không đúng, ta dùng chính là châm, giết không chết người!”

Tiểu Tiểu vừa nói hết lời, người bốn chân bị trói trụ kia càng run rẩy hơn, mà một bên lão mập sau khi chứng kiến, cũng vội vàng lau mồ hôi lạnh: “Tiểu tiểu cô nương, có gì muốn chuẩn bị sao?”

Tiểu Tiểu quay đầu, tay buông lỏng châm, rơi xuống tay Ngưu Phong, hắn đau đớn kêu lên ô ô...

“Hả, thật xin lỗi, lúc này ta chưa cảm chắc a... Lưu chương quý, ông hỏi có cái gì muốn chuẩn bị, vậy ông trước hết chuẩn bị bàn rượu và thức ăn đi. Ta cùng công tử còn có Lân Vương đêm nay tại đây, chờ xem người còn việc gì hay không, nhân tiện uống rượu ngắm trăng đi!”

“Được! Tiểu tiểu cô nương, cô nương có thể hay không đem kim châm kia lấy ra trước không?” Lão mập chỉ vào kim châm trên tay con mình, hỏi.

“Ha hả, vừa rồi ta đã quên rút, xin lỗi!” Tiểu Tiểu rút cây châm xuống, cầm ở trong tay nghĩ:

“Còn không mau đi chuẩn bị? Lão đầu, lại đây nhìn, ta là lần đầu tiên hạ châm, đừng hạ sai huyết vị ...”

“Cái gì? Lần đầu tiên?” Lần này, trừ Ngưu Phong miệng không nói được lời nào, còn lại mọi người kinh ngạc nhìn nàng, Lân Vương hỏi:

“Lần đầu tiên hạ châm, có thể sai hay không? Hay là để cho lão đầu hạ châm đi?”

“Điểm ấy người yên tâm, Vương gia, người phải tin tưởng ta, mặc dù là lần đầu tiên hạ châm, ta cũng rất có kinh nghiệm. Ta từng cứu chim sẻ, con thỏ, con chó nhỏ... Khi châm qua, chúng ngay cả đau đớn cũng không có lên tiếng...” Tiểu Tiểu vỗ ngực, tự tin nói.

“Ồ, vậy y thuật của Tiểu Tiểu đúng thật rất tốt. Nhưng mà Tiểu Tiểu à, chim sẻ, con thỏ, con chó nhỏ..., chúng nó đều kêu lên đau sao?” Chứng kiến Ngưu Phong cùng lão mập kia sắc mặt trắng bệch, Lân Vương hảo tâm nhắc nhở.

“Hình như sẽ không kêu, nhưng mà bọn chúng cũng không kêu được rồi, bởi vì ta châm một cái, chúng nó cũng đi đời nhà ma rồi...”

Kết quả, Ngưu Phong và lão mập cũng hôn mê bất tỉnh, Lân Vương và Vu Hoa mắt tròn xoe.

“Này, xem ra, một lúc lại phải châm thêm rồi, lần này cứu người cũng không thể cứu không nha”. Tiểu Tiểu phi nhanh hai cây châm xuống, hai người lập tức mở mắt ra, Tiểu Tiểu nói: “Ta phải bắt đầu chữa bệnh rồi, Lưu chương quý, vừa rồi là đùa người chút thôi. Nhanh đi chuẩn bị rượu và thức ăn đi.”

Chỉ thấy nàng nói xong, liền cầm lấy bảy tám cây ngân châm, lấy thế sét đánh không kịp bịt tai, châm vào trên người Ngưu Phong, Ngưu Phong trên mặt lộ ra tia thống khổ thất sắc...

Lão đầu cao lớn run rẩy đi đến trước giường, nhìn vào huyết vị châm được châm, đột nhiên mở to hai mắt, hắn chỉ vào một cây châm hỏi:

“Cô nương, kim châm này chính là huyết đau đớn, có phải châm nhầm rồi không?”

“Cái gì? Huyết đau đớn? Vậy con ta...” lão mập không có đi ra, xoay người nói rất lo lắng.

“Ta đương nhiên biết là huyết đau đớn rồi, muốn nhờ vào huyết vị này mới có thể đem độc bức ra. Nơi này để lại hai người trông coi, chúng ta đi ra ngoài trước đi. Ngưu Phong, ngươi phải kiên trì, không thể té xỉu, nếu như té xỉu rồi, sẽ kéo dài thời gian trị liệu, cho đến lúc toàn bộ độc được bức ra mới thôi, biết không?” Tiểu Tiểu dặn dò.

Một lúc lâu sau, cơm no rượu say ba người vào lại phòng ngủ, chỉ thấy Ngưu Phong mồ hôi đã sớm ướt đầm trên mặt trên người, trong phòng, còn có mùi vị như mùi nước tiểu... Tiểu Tiểu nhéo mũi đi tới, để cho gã sai vật giữ đầu Ngưu Phong, dùng dao cắt vào ngón trỏ của hắn, chỉ thấy máu đen chảy ra. Sau một hồi, máu chậm rãi biến thành màu đỏ, Tiểu Tiểu xem máu khô phục bình thường sau đó mới cho hắn cầm máu, nhỏ châm trên người ra.

Nàng chọn vài cái châm giữa bồn máu đen, từ trong đó lấy ra một cây châm còn nhỏ hơn cả kim may, để cho lão mập nhìn một chút, nói: “Chính là cái này rồi, bây giờ đã tốt lắm, trước tiên ở trên giường nằm bốn năm ngày sẽ khôi phục. Hai ngày đầu đừng ăn cơm, có thể uống nước, 2 ngày sau sẽ bình thường. Tuy nhiên Ngưu Phong, ta bái phục ngươi rồi, lớn như vậy rồi, dĩ nhiên còn có thể tiểu ra quần... Ha ha ha ha...”

Tiểu Tiểu cười lớn rồi đi, lão mập nhìn tình trạng kiệt sức của con mình trên giường giáo huấn: “Phong nhi, sau này cách xa tiểu tổ tông kia một chút!” Sờ trong ngực cất rất nhiều ngân phiếu, hắn đau lòng nói: “Lại làm không công hai năm a!”

Trở lại tướng phủ, Tiểu Tiểu rất mệt chỉ muốn đi ngủ, lại bị Vu Hoa kéo.

“Làm sao vậy?” Nhìn cổ tay bị kéo, Tiểu Tiểu bực mình nói: “Có chuyện nói mau, ta mệt!”

Vu Hoa nhìn giai nhân bộ dáng mệt mỏi, vốn định nói lại ghen trong bụng, ngày mai rồi nói vậy. Nhưng vừa nhìn đến nàng môi có chút sưng, hắn chưa xót ngậm ngùi hỏi: “Tiểu Tiểu, miệng của nàng như thế nào lại sưng lên?”

Kỳ thật, hắn muốn hỏi chính là, có phải hay không Lâm Vương hôn vụng trộm? Nhưng nói đến bên miệng, lại chỉ có thể ghen trong lòng, chính mình còn không có tư cách hỏi cái kia.

Miệng? Tiểu Tiểu đưa tay sờ, trách không được cảm giác không thoải mái, thật đúng là có điểm sưng lên? Lâm Vương khẳng định là cố ý rồi. Nghĩ đến buổi chiều nọ một màn tình cảm mãnh liệt, sắc mặt của nàng có một chút đỏ lên. Nàng tránh đầu Vu Hoa, mắt tự nhiên nói: “Muỗi cắn!”

Nói xong, bỏ chạy quay về phòng ngủ của chính mình. Vu Hoa gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng của nàng, muỗi cắn? Bây giờ có muỗi rồi sao? Còn qua một hai tháng mới có thể có muỗi mà...

26. Chương 26: Rình Coi

Cũng là đêm dài, có người tựa gối liền ngủ, nhưng lại có người ‘cố chăm nan miên’.

Vu Hoa nằm trên giường, trước mắt cứ nghĩ đến đôi môi sưng lên của Tiểu Tiểu cùng với bộ dáng nắm tay bên nhau của hai người họ, trong lòng liền buồn bực khó chịu. Nàng vốn là do mình quen biết trước, nhưng sao lại để Lâm Vương chiếm trước chứ? Nghĩ đến sự si mê của Thủy Thủy đối với Lâm Vương, có thể để Thủy Thủy mê hoặc Lâm Vương không?

Nghĩ đến muội muội, tim hắn cũng hơi nhói lên, thật sự phải để muội đi theo nhà Vương gia sao? Thủy Thủy có thể thích ứng với cuộc sống trong Vương phủ không? Chính mình chỉ có hai muội muội, một người đưa vào hoàng cung, đã cắt đứt hạnh phúc cả đời; mà người còn lại, cũng muốn đưa đến Vương phủ sao?

Trong lúc suy tư, hắn đi tới trong viện, bất tri bất giác, liền đi đến ngoài phòng nàng. Bên trong im ắng, chắc nàng đã ngủ say rồi. Thật muốn vào trong nhìn nàng, nhưng lại không dám.

Nhớ đến một màn bi thảm ngày đó của mình, hắn oán hận nhìn vào trong phòng Thủy Thủy. Nếu như thể người ta biết, mình trốn dưới giường người khác, bị một chiếc giày bay đến đập vỡ mũi, chính mình còn có mặt mũi nào để sống nữa?

Gió nhẹ nhàng thổi, Lân Vương đi về hướng tấm thất của mình, nhìn thấy quần gia một bên cúi đầu, hẩn bực mình hỏi:

“Lại chuyện gì nữa?”

“Vương gia...đêm nay tuyên người nào đến?” Ngữ khí run rẩy, đầu của hẩn cúi thấp càng thêm thấp. Hôm nay hỏa khí của Vương gia thật không nhỏ, chắc là chuyện dục hỏa không được thỏa mãn thì phải? Hi vọng tìm cô nương tốt một chút, một khi tâm tình cao hứng, nói không chừng sẽ không truy cứu sự thất trách của mình nữa....

Lân Vương quay đầu lại, ánh mắt sắc bén quét nhìn hẩn một lượt, cười nói:

“Biệt viện của Vương phủ ,hơi nhỏ, nhưng phong cảnh rất được, là nơi nào?”

Biệt viện? Về kinh ngạc trong mắt quần gia chợt lóe rồi biến mất, nhưng cũng chỉ là trong chớp lát. Suy tư một lúc, hẩn trả lời: “Hồi Vương gia, Liên viên Thành tây. Bên trong chỉ có bốn năm gian phòng, trong viện có một ao sen rất to, phong cảnh xung quanh rất đẹp, lại rất u tĩnh!”

“Liên viên? Ngày mai phái người thu thập một chút, sau khi ta hạ triều liền đến, người chức ở bên đó là được...”

Nói xong, cười nhỏ một tiếng, Lân vương sung sướng đi đến tấm thất, quần gia ngơ ngác nắm bản danh sách trong tay, lẩm bẩm:

“Đơn giản như vậy, liền tha cho ta?”

Tối qua, một giấc ngủ ngon! Tiểu Tiểu mở mắt, kì quái nhìn bốn phía, Thủy Thủy kia, sao lại không ồn ào đến đánh thức mình nhỉ? Chắc là thời gian ngủ lâu quá, lúc tỉnh dậy, trên người không có cảm giác đau nhức ê ẩm như lúc đầu, cúi đầu nhìn, mấy vết hôn xanh xanh tím tím cư nhiên cũng phai nhạt đi rất nhiều. Nhưng nếu như muốn đợi cho nó hoàn toàn biến mất, còn phải qua mấy ngày nữa.

Bàn tay hướng phía dưới gối, mò được ngân phiếu xong, nàng cao hứng cười. Hóa ra, đây không phải là mơ, vừa trừng phạt được Ngưu Phong, lại lời được ngân phiếu. Đây không phải là trộm nha, là ám đoạt đấy chứ?

“Cười gì vậy?” Một đạo âm thanh dễ nghe truyền đến, Tiểu Tiểu liền theo tiếng nói quay đầu lại, nhìn thấy được cư nhiên lại là ánh mắt hàm ý cười của Lân Vương. Nàng hoảng sợ trừng mắt, hẩn đến đây lúc nào?

“Ta cũng là mới vừa đến, thấy nàng vẫn chưa dậy, liền đợi ở bên ngoài. Vừa mới tiến vào thôi!” Đọc ra được nghĩ vẫn trong ánh mắt nàng, Lân Vương cười giải thích nói.

“Người hiện tại làm như vậy thật không đúng, Vương gia. Sao người có thể tùy tiện vào phòng của ta được chứ?” đầu óc Tiểu Tiểu cuối cùng cũng thoát ra khỏi tiểu nhân của hẩn, nàng đem thân mình chui tuột vào trong chăn, mãi đến khi xác định bản thân chỉ lộ ra có đúng một cái đầu, mới yên tâm nhìn hẩn.

Nhìn thấy cử động của nàng, trong lòng Lân Vương vui đến tận trời. Tiểu Tiểu này, thật là quá có ý tứ rồi. Hôm qua hai người cũng đã ‘cái kia’ rồi, nàng còn trốn cái gì? Nhìn môi nàng vẫn còn có chút sưng, Lân Vương cảm thấy rất có cảm giác thành tựu, cái đây là kiệt tác của mình....

“Tiểu Tiểu, môi của nàng sao lại sưng thế?” Vô tội hỏi nàng, đơn giản là vì muốn bức nàng nói ra hết thấy sự việc hôm qua. Kì thực trong lòng, bản thân sẽ không truy cứu tội hạ độc của nàng.

“Ách...” Còn không phải bị người làm sao, Tiểu Tiểu thầm nói, nhưng nghĩ đến hạnh phúc của Thủy Thủy, câu này có như thế nào cũng không nói ra được, nàng bất an nói: “Bị muỗi cắn!”

Cái gì? Cư nhiên dám nói bốn Vương là muỗi? Mặt Lân Vương lúc này xệ xuống, thật muốn đi qua đó áp trụ nàng, hung hăng muốn nàng, hỏi xem chính mình rốt cuộc có phải muỗi hay không....

Tiểu Tiểu chỉ vô tội nhìn hẩn, nghĩ đến hẩn là con muỗi, hơn nữa còn là một con muỗi lớn, trong lòng sớm đã buồn cười muốn chết...

Nhớ đến mục đích đến đây, Lân Vương đè ép sự tức giận, mới quay mặt qua, ôn nhu nói:

“Tiểu Tiểu, không phải nàng muốn tìm một nơi ở sao? Ta đã giúp nàng tìm một chỗ, nàng qua đó xem có thích hay không? Muốn mua muốn thuê đều tùy nàng!”

“Thật không?” Cả mặt Tiểu Tiểu đều sáng lên, thật không ngờ Lâm Vương này thật khá, cứ nhiên giúp mình tìm phòng ở: “Người ra trước đi, ta mặc y phục, chúng ta liền đi xem!”

Nàng đã hạ độc mình sao? Tại sao chỉ đơn giản nhìn nụ cười của nàng, liền có thể đánh tan những gì bất mãn trong lòng? Ngồi ở ngoại sảnh, nghe thấy tiếng thay y phục sột sột soạt soạt, thật muốn đi vào đó xem xem, xem bộ dáng e lệ của nàng. Nhưng bây giờ vẫn chưa thể vào được, Tiểu Tiểu không phải nữ tử bình thường, phải từ từ chinh phục nàng, để nàng cam tâm tình nguyện tiếp nhận mình. Bản thân mình còn có ưu thế, lần đầu tiên của nàng, chính là ỳnh, không phải sao? Nhớ đến mấy vết máu loang lổ trên y phục kia, trong lòng hẳn càng thêm bay bổng...

“Tại sao phải đi cửa sau?” Lại chẳng phải trộm, đi cửa sau hình như rất kì quái.

“Tiểu Tiểu, nàng quên rồi sao, hôm nay là ngày Tiên phi về thăm người thân, cửa trước rất nhiều người!” Thấy nàng mơ mơ hồ hồ, Lâm Vương hảo tâm giải thích.

“Ồ!” Chả trách Thủy Thủy kia không đến làm phiền mình, hóa ra là đi nghênh tiếp phi tử của Hoàng thượng.

“Nàng ấy có đẹp không? Ta cũng muốn nhìn a!” Phi tử của Hoàng thượng, chắc người nào người nấy mạo mỹ như tiên. Hoàng thượng lão đầu kia thật có phúc khí, cưới nhiều nữ tử xinh đẹp như thế, hằng ngày XXOO, có khi nào phòng sự quá độ mà chết không?

Lâm Vương bất đắc dĩ nhìn nữ tử đang suy nghĩ vớ vẩn kia, lắc lắc đầu, chỉ một cái cây cách đó không xa, thở dài nói: “Đứng lên tiếng, chúng ta lên đó!”

“Được a! Được a!” Đang lúc nói chuyện, bên hông đột nhiên siết chặt, cả hai người đều đã không thấy bóng. Chỉ lưu lại một lão đầu gác cổng, miệng lẩm bẩm:

“Thật đúng là hoa mắt, lúc này rõ ràng nhìn thấy hai bóng người mà, sao lại không thấy đâu nữa? Lớn tuổi, già rồi...”

27. Chương 27: Đắc Ý Nam Nhân

“Này, Vương gia, người làm chi ôm thắt lưng ta chặt như vậy hả?” Tiểu tiểu bực mình nhìn thắt lưng bị nắm, kháng nghị nói.

“Không phải sợ nàng té xuống sao? Nàng lại không có võ công? Nếu té rồi làm sao bây giờ?” Lâm Vương sung sướng nói.

Ai không có võ công? Tiểu Tiểu hung tợn nhìn hắn. Chính mình vốn che giấu võ công là chuyện thực, hắn cũng không thể thừa dịp này, gắt gao ôm chính mình, sẽ không sợ dục hỏa thiêu đốt sao? Hay là chính mình vóc người không tốt, mặc dù hắn gắt gao ôm, cũng sẽ không có bất cứ phản ứng gì?

Cúi đầu nhìn về phía bộ ngực của mình, hình như cũng không nhỏ hử; mong thì nhân tiện càng không cần phải nói rồi, tuyệt đối đủ co dãn, đủ cong. Như vậy vóc người không tệ, không tin hắn sẽ không có phản ứng. Trừ phi...

Ha ha, rốt cục biết rồi, hắn thích chính là nữ đồng rồi, tự nhiên chỉ có hứng thú với nữ oa chưa phát dục, cho nên hắn mới dám đem chính mình gắt gao ôm vào trong ngực. Nghĩ đến trước nói qua phải giúp hắn, xem ra, thật đúng là chuẩn bị nhiều xuân dược. Ăn nhiều xuân dược, hắn rất dũng mãnh à, tựa như ngày hôm qua, thật sự là cực kỳ hay!

“Lại đang suy nghĩ cái gì? Cười như vậy gian trá?” Lâm Vương nhẹ nhàng bám vào bên tai Tiểu Tiểu, ác ý thổi vành tai Tiểu Tiểu.

“Không có! Vương gia, ngài như vậy chăm sóc, Tiểu Tiểu thật hảo hảo cảm ơn người nha...” Thanh âm ôn nhu vừa nói, Tiểu Tiểu quay đầu ẩn tình nhìn hắn, cố ý đem khí thổi trên mặt hắn, mà đầu thì làm bộ vui

đầu sâu vào áo hắn, vuốt vuốt ngực hắn (* *hải đường*: chị này gian thấy mò = =.....Shinku: Ta cũng thấy vậy *vuốt cảm*)...

Tử Vương gia, có dũng khí khiêu khích ta, xem ta như thế nào thu thập người! Thế nào cũng phải cho người dục hỏa thiêu đốt.

Đột nhiên ôn nhu, làm cho Lâm Vương hơi kinh ngạc một chút. Chợt lộ ra nét tươi cười mê hồn, ẩn trong đôi mắt thâm tình nhìn chăm chú vào Tiểu Tiểu, làm cho Tiểu Tiểu thấy tụ trong mắt hắn ngay lúc đó là dục vọng...

Bên ngoài tiếng động lớn vang lên làm tất cả dừng lại, Tiểu Tiểu đang đắm chìm trong đôi mắt hắn thanh tỉnh lại. Đôi mắt của nam nhân này, thật đúng là không thể nhìn, rất quý dị rồi, thiếu chút nữa vừa rồi như hắn nói. Phía sau có vật gì cứng cứng, hướng hông của mình? Mặt hơi đỏ một chút, xem ra không riêng gì mình, ngay cả phá hư nam nhân đều sinh lòng ái mộ rồi đây, Tiểu Tiểu một chút cử động cũng không dám đứng. Sợ chính mình hơi chút vừa động, Vương gia nhân tiện ăn chính mình, nếu như vậy, ngày đó Thủy Thủy cố gắng chẳng phải là uống phí?

Cửa chính tướng phủ, tất cả đồng loạt quỳ xuống, chỉ thấy một cổ kiệu xa hoa dừng lại. Mà người quỳ ở dưới cũng đồng thanh xin thỉnh an quý phi, xem chính mình không hô đi, thật đúng là chiếu cố chính mình, Tiểu Tiểu nghĩ lại chưa từng có quỳ qua bất luận kẻ nào đây?

Quý phi? Không phải nói phi sao? Chẳng lẽ quý phi cùng phi vốn là một cấp bậc? Vậy phải tăng một chữ 'quý' làm cái gì? Phiền toái, thật đúng là ăn no rồi rồi việc?

Một nữ tử quần áo hoa mỹ từ trong kiệu được dìu ra, trên đầu rất nhiều vật trang sức, làm cho Tiểu Tiểu bị ép nhìn tới khó chịu, thật không biết nàng như thế nào chịu được. Xem nàng kia dáng vẻ thật yếu đuối, phỏng chừng cũng là một đoá liên hoa trong thiên hạ, đáng tiếc một đoá hoa tốt như vậy tiến Hoàng thượng ,vậy chẳng phải là đoá hoa trên bãi phân trâu sao...

Bồi nàng trở về người không nhiều lắm, sau khi hạ kiệu, những người đó dĩ nhiên nhân tiện rời đi rồi, còn lại hai người cung nữ cùng nàng vào tướng phủ. Bởi vì chỉ nhìn được từ một góc, Tiểu Tiểu vẫn không nhìn được mặt của nàng, nhưng ở cùng trong viện, muốn gặp mặt hắn là không khó đi? Sau này lại nhìn cũng dễ thôi...

Lâm Vương chứng kiến Tiểu Tiểu nhìn không chuyển mắt, ác ý hướng người Tiểu Tiểu nhích lại gần. Tiểu Tiểu bực mình mặt nhăn cau mày, nhìn cách đó không xa đám người rộn ràng nhốn nháo, tay nàng tùy ý vung về phía sau, thân thể chấn động một lát, tay vừa lúc đánh vào dục vọng mạnh mẽ của Lâm Vương , Lâm Vương thở dốc vì kinh ngạc...

“Xin lỗi, Vương gia, ta thật sự không phải cố ý. Vừa mới đánh người chỗ nào rồi, đau không?” Về mặt không biết xấu hổ nhìn nam nhân, Tiểu Tiểu chuẩn bị tâm lí mình sẽ bị mắng rồi đây.

“Không có việc gì!” Không đành lòng trách phạt về mặt nữ nhân ngây thơ kia, Lâm Vương rầu rĩ nói. Nữ nhân, sau này, chờ ta quang minh chính đại có được nàng, ta thế nào cũng phải cho nàng bảy ngày bảy đêm không xuống giường được! Lâm Vương trong lòng thề nói. (* hải đường: soái ca còn gian hơn, hí hí, bắt quá em thích *—*Shinku: Hơ hơ! mãnh nam ^^!)

Bên ngoài đợi mọi người vào nhà rồi, ôm thất lưng Tiểu Tiểu, Lâm Vương trực tiếp đi ra ngoài tướng phủ. Xem một chút sắc trời, nhanh đến giữa trưa rồi, hắn quan tâm hỏi: ” Tiểu Tiểu, buổi sáng nàng cũng không có ăn cơm, đói bụng chưa? Chúng ta ăn cơm trước đi?”

Tiểu Tiểu cảm kích nhìn hắn một cái, mặc hắn dẫn đi tới quán ngay gần đó. Vương gia mặc dù vừa nãy phá hư chuyện một chút, nhưng bản chất là tốt, bây giờ lại cố gắng để quan tâm người khác.

“Làm chi dùng loại này ánh mắt nhìn ta hả, Tiểu Tiểu, nàng sẽ không đột nhiên phát hiện ta rất không tệ đi? Ta vốn rất không tệ, nàng xem ta lớn lên ngọc thụ lâm phong...” Lâm Vương vừa nói tựa nhạc, Tiểu Tiểu quay đầu đi chỗ khác, cả giận nói:

“Vương gia, muốn cho ta ăn ít thì nói rõ ra được rồi , làm chi phải nói ác tâm như vậy?”

“Này... Chẳng lẽ ta nói có sai sao?” Chứng kiến Tiểu Tiểu không kiên nhẫn, Lâm Vương cười làm lành nói: “Tiểu Tiểu, không nói nữa, ta không nói nữa, chúng ta nhanh lên một chút ăn đi, ăn xong rồi, đi xem phòng ở đi...”

28. Chương 28: Như Thế Nào Đôi Phó Hần?

Có quyền thế có khác, ngay đến quản gia giúp tìm được một căn phòng tốt như vậy! Phòng ở không lớn, nhưng rất u tĩnh, một cái đầm sen lớn, khiến cho Tiểu Tiểu yêu nơi này chết đi được! Phòng tuy không lớn, nhưng đón sự phụ và Điểm Điểm đến đây ở vẫn còn rộng chán. Đặc biệt là bãi cỏ lớn kia, hoa viên, Điểm Điểm đến đây khẳng định sẽ chơi đến phát điên. Cửa lớn của viện cũng đủ rắn chắc, không cần phải lo Hắc Tử sẽ chạy ra ngoài...

Ừm, quả thực rất tốt, Tiểu Tiểu nhìn không được mỉm cười.

“Sao rồi? Tiểu Tiểu, thích nơi này không?” Lâm Vương ôn nhu hỏi nàng. Lúc trước cũng từng tặng qua kim ngân châu báu cho nữ nhân a, các nàng cũng cao hứng vạn phần nhận lấy, tại sao lúc đó mình không có cái loại cảm giác nhìn thấy nụ cười của nàng liền cảm thấy mỹ mãn? Giống như bây giờ, chỉ nhìn thấy nụ cười của nàng thôi, trái tim liền bay bổng, nguy hiểm nha....

Thích chứ! Vương gia, người thật lợi hại, sao lại tìm được một nơi tốt như vậy? Giá cả ở đây là bao nhiêu? Người giúp ta đi hỏi chủ nhà một chút, có bán hay không, có thể bán cho ta không?”

Tiểu Tiểu hưng phấn, kéo cánh tay Lâm Vương lắc lắc lắc để, mặt tràn đầy hạnh phúc, làm cho Lâm Vương bị mê hoặc....

“Không bán sao? Vậy thì thôi, trước tiên cứ thuê như vậy cũng tốt!” Thấy vẻ do dự của Lâm Vương, Tiểu Tiểu thở dài sự mặt.

“Ai nói không bán, chắc chắn là bán. Một ngàn lượng, một ngàn lượng bạc hần liền bán....” Thấy giai nhân bực mình, Lâm Vương vội nói. Một ngàn lượng bạc hần là không nhiều lắm, một chút công phu tối qua, nàng đã lời được ba ngàn lượng bạc nha.

“Thật sao?” Tiểu Tiểu vội vàng từ trong lòng móc ra ngân phiếu, đếm từng tờ đưa cho Lâm Vương...

“Cái đó, Tiểu Tiểu cô nương, nàng đừng đưa ngân phiếu cho ta, ta mua tặng nàng, được không?” Lâm Vương ngược ngược nói, bản thân thật sự là không thiếu một chút tiền kia. Vốn là muốn tặng cho nàng, lại sợ nàng sẽ nghĩ lung tung, mới nói đại một cái giá. Thật không ngờ, nàng dợ không được liền....

“Không cần, ta có tiền! Vẫn là ta tự mình mua thì hay hơn! Người cũng chẳng phải là người gì của ta, sao có thể không biết xấu hổ mà lấy đồ của người chứ? Hơn nữa, đồ mình mua, ở mới yên tâm....” Tuy rằng có tiện nghi thì phải chiếm, nhưng Lâm Vương có quyền có thế, nếu như sau này vì căn nhà này mà đề xuất những yêu cầu không hợp lý với mình, như vậy thì không có lời rồi nha.

Đi tham quan hết trong nhà, Tiểu Tiểu đối với nơi này càng thêm hài lòng, nàng cao hứng vuốt, nhìn bốn phía, thật không ngờ nhà vẫn còn tốt như vậy, đồ vật bên trong đều đầy đủ, trực tiếp dọn vào là có thể ở được rồi. Nhìn chần chừ trên giường không còn mới nữa, Tiểu Tiểu nghĩ một lát phải ra ngoài mua một bộ mới về đây, tuy bản thân biết làm, nhưng đồ mình làm khó coi muốn chết, mất thẩm mỹ!

Nhìn thấy dáng vẻ khổ não của nàng, Lâm Vương cười nói: “Lát nữa ta kêu quản gia giúp nàng đem chăn đệm mới đến đây, nàng mới đến đây, chưa quen thuộc với kinh thành, một thân nữ nhi, ra ngoài cũng không tiện...”

Vương gia này, từ khi nào mà đối với ta tốt như vậy? Mắt Tiểu Tiểu rung rung, hai mắt ươn ướt. Mà Lâm Vương, chỉ yêu thương nhìn nàng, trong mắt tràn đầy nhu tình....

Nếu như, hần là cha của Điểm Điểm thì tốt biết bao! Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ đến, nghĩ đến thai ký (vết bớt mới sinh ra đã có) trên thắt lưng hần, khá giống với cái của Điểm Điểm, hần có phải là nam nhân mà đêm đó mình giúp giải độc không nhỉ?

Nghĩ muốn mở miệng hỏi về thai kỳ kia, lại phát hiện những câu này căn bản là nói không nên lời. Nếu như hần hỏi, mình làm sao biết về thai kỳ kia, thì phải nói sao đây? Chẳng lẽ phải dùng chút sắc dụ, dụ hần cởi sạch y phục?

“Vương gia, Hoàng thượng mời người tiến cung một chuyến!” Nhìn thấy công công cấp bách chạy tới, quân gia sợ sệt tiến vào báo cáo. Mặt Lân Vương lập tức đen lại, lúc nào không đến mời, tại sao cứ phải nhè lúc không khí tốt đẹp như vậy chứ? Hần hung hăng trừng mắt về phía người báo tin là quân gia và công công, hai người đều cúi thấp đầu.

“Là quốc sự cấp tốc!” Công công thấp giọng nói.

“Vương gia, người có chuyện thì đi trước đi! Quốc sự quan trọng hơn, quốc sự quan trọng hơn!” Tiểu Tiểu vội vàng khuyên nhủ, phải ứng phó ra sao với Vương gia này đây, chính mình thật sự còn phải suy nghĩ suy nghĩ một chút.

“Được rồi, Tiểu Tiểu, dọn qua đây sớm một chút!” Lân Vương luyến tiếc nhìn Tiểu Tiểu, quay đầu nói với quân gia: “Viện tử này, đã bán cho Tiểu Tiểu với giá một ngàn lượng bạc rồi, đem khế ước nhà và làm nốt thủ tục đi!”

Quân gia ngây ngốc đứng đó, không chú ý đến Lân Vương sớm đã đi xa! Một ngàn lượng? Dù là mười cái một ngàn lượng cũng mua không được nha? Tại sao lại cứ thế mà đem cho Tiểu Tiểu cô nương? Chẳng Vương gia bị bệnh rồi sao?

“Quân gia, phải đến lúc nào mới làm xong? Còn nữa, Vương gia nói kêu ông phái người đem bộ chăn đệm mới đến đây, cũng phải nhanh lên nha, ta muốn nhanh chóng dọn vào đây, phải mất bao lâu mới làm xong?”

chắc không phải là quá khó đấy chứ? Sao quân gia lại có biểu tình thế kia? Chẳng lẽ căn nhà này còn mắc hơn nữa sao? Đừng có đổi ý nha, Tiểu Tiểu rất nghèo, tiền rất ít.

“Hôm nay cô nương liền dọn vào đây đi, lão nô sẽ đi làm ngay, toàn bộ sẽ làm hết trong hôm nay!” Quân gia vội vàng lại tinh thần, lưu loát nói.

Về đến Tướng phủ, thu dọn đồ đạc của mình, Tiểu Tiểu đi đến bên ngoài phòng của Thủy Thủy, mơ hồ nghe thấy tiếng nói nghẹn ngào ở bên trong. Chắc không phải Thủy Thủy đấy chứ? Nàng gõ gõ cửa, đẩy cửa tiến vào, lại nhìn thấy một mỹ nhân hoa lệ đầm mưa(*) khóc, mà Thủy Thủy thì đang đứng một bên để an ủi. Nàng ta là ai?

(*) Lê hoa đới vũ: là một câu thành ngữ. Đại ý: giống như hoa lệ thấm nước mưa, vốn để hình dung tư thái lúc khóc của Dương Quý phi, sau này người ta dùng câu này để hình dung dáng vẻ lúc khóc của người có gái đẹp. Xuất xứ: thời Đường, trong Trường hận ca của Bạch Cư Dị: “ ”

Phiên âm : “Ngọc dung tịch tịch lệ lan can lệ hoa nhất chi xuân đới vũ ”

Dịch nghĩa: “Vẻ ngọc âm thầm vẫn dài hàng lệ, một cành hoa lệ đầm hạt mưa xuân”

Dịch thơ: “Lệ dần mặt ngọc lưa thưa

Cành lệ hoa trĩu hạt mưa xuân đầm”

29. Chương 29: Dò Xét Sóc Vương Phủ

Về đến Tướng phủ, thu dọn đồ đạc của mình, Tiểu Tiểu đi đến bên ngoài phòng của Thủy Thủy, mơ hồ nghe thấy tiếng nói nghẹn ngào ở bên trong. Chắc không phải Thủy Thủy đấy chứ? Nàng gõ gõ cửa, đẩy cửa tiến vào, lại nhìn thấy một mỹ nhân hoa lệ đầm mưa khóc, mà Thủy Thủy thì đang đứng một bên để an ủi. Nàng ta là ai?

“Thủy Thủy, chuyện gì vậy?” Mỹ nhân vừa khóc, tuy rằng bản thân không phải là nam nhân, nhưng nhìn dáng vẻ thương tâm của nàng ta, vẫn là phải quan tâm một chút.

Mỹ nhân đang khóc liền ngẩng đầu lên, son phấn trên mặt sớm đã lem hết, Thủy Thủy lấy khăn tay cẩn thận lau mặt cho nàng ta, lau đi lớp phấn son dày đặc, lộ ra một khuôn mặt trắng nõn, cảm thấy có bảy tám phần giống với Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu, cô về rồi. Đây là tỷ tỷ của ta, Thủy Tiên!” Thủy Thủy thương tâm nói. Tỷ Tỷ về liền khóc lóc thành cái dạng này, không cần nghĩ cũng biết là đã ở trong cung chịu ủy khuất, chính mình sao lại không lo lắng cho được.

“Thủy Tiên? Chính là cái người gọi là cái gì Tiên phi hả?” Tiểu Tiểu tò mò hỏi. Nhìn nữ tử có phần giống với mình này, Tiểu Tiểu cảm thấy nàng ta thật đáng thương, gả cho Hoàng đế lão đầu kia không nói, lão đầu kia lại còn có vô số nữ nhân....

“Là Tiên Quý phi! Tiểu Tiểu, phi và Quý phi hơn kém nhau một bậc, cái này không thể nói lung tung đâu nha....” Thủy Thủy liếc Tiểu Tiểu một cái, thở dài nói: “Tỷ, con người Tiểu Tiểu là như vậy, lòng ngay thẳng miệng nhanh nhẹn, tỷ đừng để bụng nha... cô nương ấy là hảo bằng hữu của muội, có chuyện gì cứ nói với cô ấy, nói không chừng cô ấy có thể giúp được tỷ?”

Thủy Tiên ngẩng đầu nhìn ta một cái sau đó thở dài nói: “Tiểu Tiểu cô nương, đa tạ cô! Nhưng chuyện của ta, ai có thể giúp được ta chứ?”

Cái gì? Ta không giúp được hả? Tiểu Tiểu buồn bực nhìn nàng ta, cũng quá xem thường người đi. Cho dù cô muốn ta đi trộm nội tiết (đồ lót) của Hoàng thượng ta cũng có thể giúp cô làm được, chẳng lẽ so với việc này còn khó hơn sao?

“Thủy Tiên tỷ tỷ, rốt cuộc có chuyện gì, tỷ nói ra đi, ta nhất định sẽ cố hết sức giúp tỷ.” Tiểu Tiểu thành thật nói. nói xong trong lòng liền hối hận, từ lúc nào mà mình thích làm việc nghĩa như thế? Không có thù lao thì nhiệt tình như thế để làm gì?

“Kỳ thực, ngày tháng trong cung của tỷ tỷ không tốt chút nào...” Thủy Tiên u buồn nói, nói đến chuyện người thừa kế ta gạ ở trong cung, nói đến sự bội tình bạc nghĩa của Hoàng thượng, nói đến sự lãnh khốc vô tình của hắn, nói đến sự thống khổ tan nát cõi lòng của mình...

Tiểu Tiểu nghiêm túc lắng nghe, tuy rằng bản thân lên đến Hoàng cung mấy lần, nhưng lại không ngờ quan hệ người bên trong lại phức tạp như vậy, cũng khó trách Thủy Tiên lại đau lòng. Nhưng mà cái này mình thật sự là không giúp được tỷ ấy rồi, trừ phi là tỷ ấy chết...

“Tỷ tỷ, tỷ vẫn còn chưa quên được Lâm ca ca sao?” Thủy Thủy hai mắt ướt đầm, lo lắng hỏi.

“Lâm ca ca? Lại chuyện gì nữa thế?” Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn hai người họ, chẳng lẽ Thủy Tiên sớm đã có người mình thích rồi sao?

“Lâm ca ca chính là Dư Lâm, huynh ấy và tỷ tỷ là thanh mai trúc mã, không ngờ sau này tỷ tỷ cư nhiên lại tiến cung...” Thủy Thủy tự trách nói: “Nếu không phải lúc đó tuổi ta còn nhỏ, ta nhất định sẽ thay tỷ tỷ tiến cung...”

“Thủy Thủy, đừng nói lung tung! Muội nghĩ trong cung cũng tốt vậy sao? Ta chịu khổ đã đành, muội còn nhỏ, lại càng không nên chui đầu vào...” Thủy Tiên vội vàng chặn nói.

Theo lý mà nói, Hoàng thượng hẳn là sẽ không thiếu nữ nhân, sao lại để một nữ nhân trong lòng đã có nam nhân khác ở bên người nhỉ? Hơn nữa, lấy thế lực của Thừa tướng mà nói, là có thể cự tuyệt việc cho tỷ tiến cung....chẳng lẽ, lúc đó tỷ đồng ý tiến cung? Thủy Tiên, hạnh phúc của mình phải do mình nắm lấy, phải do mình giành lấy. Nhưng mà, nếu tỷ đã từ bỏ rồi, thì đừng dây dưa với chuyện trong quá khứ nữa, nếu không, người khó chịu vẫn là tỷ! Chuyện của tỷ, ta giúp không được rồi...”

Tiểu Tiểu lắc đầu, nghĩ đến Thủy Tiên có khả năng là tham đồ vinh hoa phú quý nơi hậu cung nên mới tiến cung, trong lòng bắt đầu khinh bỉ nàng ta, càng không muốn giúp nàng ta. Hơn nữa, chuyện của Hoàng thất, mình chỉ là một nữ tử nhỏ bé, thì có năng lực gì chứ?

“Tiểu Tiểu, muội hiểu lầm rồi, không phải giống như muội nghĩ đâu...” Thủy Tiên ngập ngừng, nhưng rõ ràng có chút lo lắng. Tiểu Tiểu cười nói:

“Thủy Tiên tỷ tỷ đừng gấp, ta biết chỗ khó xử của tỷ. Nhưng mà lần này ta đến là để cáo biệt với Thủy Thủy, ta tìm được nhà rồi, bây giờ phải dọn ra ngoài, nếu rảnh các người có thể đến chơi!”

“Tiểu Tiểu, cô muốn dọn đi sao? Không ở thêm mấy ngày nữa? Lại không có ai chơi với ta nữa rồi....” Thủy Thủy buồn bã nhìn Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu cười nói:

“Đừng buồn nữa, chuyện ta hứa với cô, vẫn còn nhớ! Chính là ở Thành Tây, nếu cô rảnh có thể đến tìm ta!”

Thủy Thủy cáo biệt Tiểu Tiểu trong bộ dáng lưu luyến không rời, lúc Tiểu Tiểu về đến Liên viên thì trời đã tối. Quản gia ở trong nhà đợi nàng, đem khế ước nhà giao cho Tiểu Tiểu, còn để lại một nha hoàn nấu cơm, nhưng Tiểu Tiểu đã cự tuyệt. Vừa mới thoát khỏi một cái lồng giam, nàng thật không muốn bên cạnh lại có thêm một bà quản gia.

Nằm thoải mái trong nhà mới, Tiểu Tiểu nhớ đến vị cô nương gặp lúc chiều, nàng ta là người “phản long phụ phượng” (*) sao? Nhìn dáng vẻ thương tâm của nàng ta, hẳn là đã hối hận rồi? Mình có thể giúp nàng ta không? Nếu như thân thể sau khi chết của nàng ta có thể chuyển ra khỏi cung, nói không chừng, nói không chừng mình có thể giúp được, để nàng ta giả chết....nhưng mà, chuyện này không phải miễn phí là có thể làm tốt được, hay là đợi họ đến nhờ mình, tính sau vậy.

Đều nói tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì lại vạn vạn không thể. Tiểu Tiểu nghĩ muốn có ngày tháng tốt lành, nghĩ muốn nuôi gia đình, không lừa gạt thêm ít tiền sao được?

Cha của Điểm Điểm, có khả năng là Lân Vương, nhưng cũng có khả năng là huynh đệ của hắn. Nhớ được ngoài Lân Vương ra, Vương gia ở kinh thành hình như vẫn còn một người, gọi là Sóc Vương. Nếu như hôm nay mình đã ra ngoài, buổi tối có thể tự do hoạt động, hay là đến yết kiến Sóc Vương trước đi? Xem xem thất lũng hắn có thai ký hay không? Nếu như không có, vậy cha của Điểm Điểm tám phần chính là Lân Vương rồi, chính mình chỉ cần nghĩ biện pháp tóm Lân Vương là được....

Nếu như cũng có? vậy phải làm sao? Còn phải vào cung xem Hoàng thượng có hay không sao? Như vậy phiền phức rồi đây....

(*) Phản Long phụ Phượng: vịn rồng dựa phượng, chỉ những người không tài năng mấy nhưng xuất thân chốn quyền quý, dựa vào gia thế để tiến thân.

30. Chương 30: Triền Miên Trước Khi Chia Tay

Đêm chậm rãi buông xuống, bóng đêm biểu hiện đã tới giờ tỵ. Lúc này, Tiểu Tiểu đang ở ngủ trên giường đột nhiên tỉnh lại, không có chuẩn bị đồ mặc buổi đêm cho tốt, chỉ là mặc vào một thân màu đen giả váy, xoay người một lát đã thấy bóng dáng biến mất.

Trên đường, cửa hàng sớm đã đóng cửa, lạnh lẽo trên ngã tư đường chỉ có thể nghe được vài tiếng xé gió mà thôi, Tiểu Tiểu trước dự định đã dò xét tốt đường, đi tới Sóc vương phủ, sau khi xem xét bốn phía không có ai, nàng trở mình treo tường. Né tránh vương phủ thị vệ, tìm gian phòng Sóc Vương nghỉ ngơi...

Đi dạo hơn phân nửa sân, cũng không tìm được bóng dáng Sóc Vương, hẳn có thể đi nơi nào rồi? Tiểu Tiểu đi tới gần cửa chính, nghĩ tới hẳn trốn ở nơi nào, khó khăn lắm mới vào được thì hẳn hôm nay không có trong phủ?

“Tam ca, huynh đi về trước đi! Ngày mai chúc huynh thuận buồm xuôi gió, sáng sớm đệ sẽ không đến tiễn huynh rồi!” Thanh âm sang sảng tại cửa vọng tới, Tiểu Tiểu theo tiếng nhìn lại, lại chứng kiến Lân Vương cùng một người nam tử cùng nhau đứng ở cửa, vừa mới nói chuyện chính là người nam tử đó Chẳng lẽ hẳn chính là Sóc Vương?

“Ha hã, Ngủ đi à, không cần đệ tiễn! Việc tốt luôn không tới ta, lần này vừa đi, chắc hơn một tháng mới có thể trở về, ta còn không nhớ xa nữ nhân của ta...” Lân Vương uống cũng không ít, say khướt nói.

“Này, Tam ca, vậy nhưng là chuyện tốt hử, người khác nghĩ muốn cầu cũng cầu không được đây? Huynh không nỡ xa nữ nhân của huynh, mang nàng theo không phải được rồi sao? Trên đường cũng có thể giải buồn bực, ha ha...” Sóc Vương cười to nói: ” Đệ đi về ngủ trước, không thì chết! Ngày mai còn phải lâm triều nữa? Tam ca cũng đi thông thả nha...”

Nhìn Lâm Vương ngồi cỗ kiệu rời đi, Sóc Vương mới đi đến bên trong phủ, đi đến hướng cửa lớn phía đông.

Đó là phòng ngủ của hần sao? Hần đi vào không tới nửa canh giờ, trong phòng đèn tắt, mà bên trong phủ trừ gác đêm người tới tới lui lui tiêu sái di chuyển ở ngoài, hết thấy cũng im ắng.

Tiểu Tiểu ẩn vào bên trong phòng Sóc Vương, nghe được tiếng lẩm bẩm rất nhỏ, vốn định dựa vào trước, bắt đắc dĩ trên người hần mùi rượu quá nồng. Mặc dù bóp mũi, cũng cảm thấy có điểm choáng váng đầu óc, hơn nữa hần chỉ cởi áo ngoài, mặc quần áo thật sự nhiều, Tiểu Tiểu không thể làm gì khác hơn là vô công mà phản.

Cúi đầu ủ rũ chạy hướng quay về để trốn thoát, lòng của nàng buồn bực vạn phần, chính mình đường đường đệ tử thần châu, dĩ nhiên đối với rượu thúc thủ vô sách, thật sự là ngu không có thuốc chữa! Quên đi, trở về ngủ một giấc, hôm nào trở lại!

Vừa vào phòng, đã ngửi thấy mùi rượu, Tiểu Tiểu cau mày, chứng kiến trên giường của nàng Lâm Vương đang nằm. Hần như thế nào tới? Không phải ngày mai phải đi sao? Tới làm cái gì?

“Nàng đi đâu?” Mở to đôi mắt mê man vì rượu, Lâm Vương bực mình hỏi.

“Sao người lại ở đây, Vương gia!” Tiểu Tiểu cũng tức giận hỏi.

“Nhớ nàng, đến xem nàng! Tiểu Tiểu, ngày mai... Ta sẽ đến Phong quốc rồi, người theo ta cùng đi, có được hay không?” Lâm Vương lão đảo đứng lên, bộ dáng lúc nào cũng có thể té xỉu.

“Không được, ta không đi! Ta còn có việc muốn làm? Ta có nhiệm vụ...” Chứng kiến hần muốn ngã sấp xuống, Tiểu Tiểu bỏ qua quá khứ giúp đỡ hần một tay, Lâm Vương thuận thế ôm lấy Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu giãy dụa ...

“Tiểu Tiểu, đều là lỗi của nàng...” Lâm vương nói, đối với nàng không có một chút tử lượng nào phả ra mùi rượu, hài lòng nhìn trên mặt hần đỏ ửng.

“Vương gia, người xuống đi, như vậy rất không thoải mái... Người say...” Tiểu Tiểu quay đầu đi chỗ khác, hần lại đem đầu của nàng quay lại, làm cho Tiểu Tiểu nhìn vào mặt hần.

“Ta không có say! Ta hơn một tháng mới có thể trở về, ta sẽ rất nhớ nàng. Cho nên đến xem nàng...” Lâm Vương vừa nói, hôn Tiểu Tiểu, muốn mở cái miệng nhỏ nhắn, hôn nàng thật sâu, hôn đến khi nàng sắp ngất mới buông.

“Tiểu Tiểu, ta nhớ nàng, nàng có nhớ ta không?” vừa nói thì thào, tay hần lặng lẽ cởi bỏ quần áo của nàng.

“Vương gia, dừng tay!” Tiểu Tiểu phản kháng nói.

“Tiểu Tiểu...”

Ánh trăng lặng lẽ ở trên trời di chuyển, dần dần trời đã sáng dần lên, trên giường hai người còn đang ngủ vùi.

“Vương gia, Vương gia!” Cửa sổ truyền đến giọng gọi nhẹ, đang ngủ say nam tử đột nhiên mở mắt, đầu tiên là kỳ quái nhìn bốn phía liếc mắt một cái, tiếp theo nhìn về phía người phụ nữ bám vào trên người chính mình, hần ôn nhu hôn trán của nàng, sau đó cẩn thận đem tay nàng bỏ khỏi người mình, giúp nàng đắp lại chăn, ôm quần áo lên lên rời đi.

Mở ra cửa phòng, quần gia dẫn hai người nha hoàn đi đến, nhẹ nhàng hầu hạ Vương gia rửa mặt ...

“Gia, cô nương làm sao bây giờ? Phải uống được sao?” Đi ra ngoài cửa lớn, trước khi Vương gia lên kiệu, quần gia cẩn thận hỏi.

“Không cần! Hảo hảo chiếu cố nàng, đợi ta trở về”. Lưu luyến nhìn cửa lớn liếc mắt một cái, Lâm Vương cao hứng xuất phát...

Tiểu Tiểu, nàng là của ta, nàng chỉ có thể là của ta! Lân Vương trong lòng thề nói. Chỉ là, hắn như thế nào cũng thật không ngờ, chờ hắn trở về sau này, hết thấy sớm đã không phải...(hải đường: anh này bá đạo ghê gớm, nhưng về sau cũng thật tội * chấm chấm nước mắt*_____ Shinku: oa oa, ta thương anh Lân Vương này quá đi T_T)

Không cần uống được, vậy ý tứ Vương gia là? Quân gia khiếp sợ nhìn về phía trong phòng, đối với hai nha hoàn đi theo nói: “Chuyện hôm nay giữ kín cho ta!”

Nha hoàn hoảng sợ gật đầu, sợ hãi nhìn vẻ mặt trầm tư của quân gia. Cô nương kia, sau này phải lấy lòng.

31. Chương 31: Sắc Dụ Sốc Vương

Thối Vương gia, không có việc gì mãnh liệt thế làm gì? Tiểu Tiểu miễn cưỡng nằm trong ổ chăn, nhìn bên ngoài trời đã tối, nàng trong lòng oán giận nói. Không nghĩ tới một đêm triền miên, dĩ nhiên làm ỉnh ngủ suốt một ngày! Nếu không đói bụng khó chịu, nàng chẳng muốn mở mắt.

Hy vọng hắn cũng mệt chết đi! Tốt nhất ngủ chết trên đường! Điều phải xuất phát như vậy ra sức làm gì? Sau này nhìn thấy hắn tuyệt đối chạy trốn, không trốn mới là đứa ngu!

Duổi đuổi người, mặc xong quần áo, Tiểu Tiểu hướng ra phía ngoài đi đến, nhớ kỹ còn lại nửa con gà ở trên bàn, hắn là còn không có bị hư đi.

Vừa ra bên ngoài, lại ngửi thấy mùi thơm thức ăn, chỉ thấy trên bàn, sáu món điểm tâm, mặc dù có điểm lạnh rồi, nhưng vẫn như cũ có thể tỏa ra mùi vị thức ăn rất thơm.

Vương gia kia coi như có lương tâm! Mở ra cái lồng, Tiểu Tiểu ngửi thức ăn, dù sao không có độc, ngồi xuống mà bắt đầu ăn thôi. Thật đúng là đói bụng, sáu món thức ăn, ăn một hơn phân nửa, mới cảm giác no không ít.

Xem một chút canh giờ bây giờ, vừa lúc thích hợp hoạt động bên ngoài, nàng mặc vào một thân quần áo màu đen, hướng Sốc phủ bay đi.

Mặc váy bay đúng là không có tiện, ngày mai nhất định phải đổi thân y phục dạ hành, cái kia mặc vào thoải mái hơn! Tiểu Tiểu đem váy cuộn ngắn một ít, như vậy tiện hơn nhiều.

Chỗ Sốc Vương nghỉ ngơi hôm qua hết sức yên ắng, tối tĩnh mịch, đi vào nhìn, bên trong một người cũng không có. Lúc này hắn không ngủ, chẳng lẽ Sốc Vương ở chỗ khác cùng nữ nhân triền miên sao? Chắc là thế rồi, nàng hướng chỗ có đèn đi tìm. Tìm thật nhiều phòng nữ nhân, phòng nào cũng tắt đèn rồi, cá biệt mặc dù đèn sáng, nhưng không có thấy bóng dáng của hắn. Ngay lúc nàng nhụt chí nghĩ muốn phải đi về, theo gió nhẹ bay tới, loáng thoáng nghe được tiếng rên rỉ rất nhỏ của nữ nhân...

Tiểu Tiểu trong lòng vui vẻ, hướng chỗ có thanh âm bay đi. Ở chỗ không xa, chỉ thấy trần trụi trong hồ, Sốc Vương cùng một nữ nhân gắt gao dựa vào nhau trong nước. Tay hắn vuốt phần đầy đặn của người kia, mà người kia thì nhẹ nhàng nỉ non tiếng rên rỉ.

Thân thể bọn họ ở dưới nước, nhìn không tới phần eo hắn, chỉ có thể nhìn thấy mặt cùng một chút trên người họ, nước xao động, không khó tưởng tượng ra bọn họ đang làm cái gì...

Tiểu Tiểu lẳng lặng nhìn, thương thức mỹ nam mỹ nữ nửa thân trần, cũng đang chờ xem biểu diễn miễn phí. Xem ra Lân Vương huynh đệ cũng không có mấy người tốt, đều là đám người đại hao sắc!

“Vương gia, ngài nhanh lên một chút ...” mỹ nữ cười duyên nói, thân thể gắt gao dán đến người Sốc Vương.

“Ái phi, người nghĩ muốn ở trong nước làm cho bốn vương muốn người sao?” Nam nhân một tay xuống phía dưới tìm kiếm, mỹ nữ thở dốc vì kinh ngạc, trong miệng tiếng kêu lớn hơn không ít...

“Vương gia, người thật xấu... Nhanh lên một chút...”

“Nói người là tiện nhân, ta sẽ cho người!” Sốc Vương ôn nhu bên vành tai mỹ nữ nói.

Tiểu Tiểu nghe da đầu tê dại, chẳng lẽ Sốc Vương còn có khuynh hướng ngược đãi? Còn muốn làm cho nữ nhân thừa nhận mình là tiện nhân?

Mỹ nữ trên mặt thoáng lộ ra vẻ do dự, nhưng đã được một cơn sóng khoái cảm chinh phục, nàng đôi mắt mông lung nhẹ nhàng nói:

“Ta là tiện nhân, Vương gia...” Nhìn mỹ nữ đỏ bừng sắc mặt, Sóc Vương trên mặt lộ ra ác ý mỉm cười. Hắn dẫn mỹ nữ trong hồ đi tới bên hồ tới nằm trên một cái ghế, khăn tắm bị tùy ý đặt ở trên mặt, hắn tùy tiện nằm ở phía trên, khàn khàn nói:

“Tiện nhân, muốn sao? Chính mình đến! Trước dùng cái miệng nhỏ nhắn của ngươi, biết không?”

Tiểu Tiểu đỏ mặt trống ngực đập mạnh nhìn bọn họ, một khắc sau, nữ tử mới được phép ở trên người hắn...

Không lâu sau, mỹ nữ bắt đầu thì thào: “Vương gia, ta không động đây rồi... Có thể hay không...”

“Không được! Nếu như không thể hầu hạ bốn vương thoải mái, ngày mai ngươi cắt khỏi Vương phủ, đừng để ta nhìn thấy ngươi!” Sóc Vương lạnh lùng nói.

“Vương gia, ta yêu ngươi!” Mỹ nữ ủy khuất khóc lên.

“Nói thêm một câu nữa thì cắt đi!” Sóc Vương thoải mái nhắm mắt lại, không hề để ý tới bộ dáng khóc như mưa của vị mỹ nữ nọ.

Một nén nhang trôi qua, mỹ nữ trên người Sóc Vương lại bắt đầu cầu xin tha thứ:

“Vương gia, ta sai rồi, tha cho ta đi...”

“Sai rồi? Vị trí Sóc Vương phi há để cho ngươi vọng tưởng? Còn dám cho ngươi hưởng Hoàng thượng góp lời, muốn làm cho Hoàng thượng chỉ hôn... Ngươi cũng không ngấm lại, ngươi là ai? Ngay cả hầu hạ nam nhân cũng không xứng, còn không cắt trở về cho ta!”

Sóc Vương nổi giận dùng dùng nói xong, mỹ nữ mặc thêm quần áo che mặt chạy, dáng vẻ yếu điệu làm cho Tiểu Tiểu không khỏi hoài nghi, giai nhân tốt như vậy, Sóc Vương như thế nào có thể cứ như vậy buông tay đây? Mặc dù giáo huấn, như vậy thả nàng đi, chẳng lẽ hắn không cảm giác được nhục nhã thiêu đốt người sao?

Sóc Vương phi thân nhảy trong nước, dùng sức tẩy trừ trên người chính mình. Cho tới hôm nay, Tiểu Tiểu cũng không có chứng kiến lưng Sóc Vương, nàng sốt ruột thầm nghĩ, có muốn hay không ra tay chế trụ hắn đây?

“Người nào, dĩ nhiên nhìn lên bốn vương tắm rửa, ra đây!” Còn không có tới và nghĩ muốn làm như thế nào là tốt, bóng người trong nước bay đến trước mặt Tiểu Tiểu, chế trụ của cổ nàng, hai mắt nhìn chăm chăm vào nàng.

“Ha ha, Vương gia, nô tỳ không cẩn thận chứng kiến quý thể ngài, xin lỗi!” Cảm giác được sát khí hắn, Tiểu Tiểu vội vàng nói.

“Ngươi là nha hoàn trong phủ?” Sóc Vương tay nắm cổ tay Tiểu Tiểu, sau khi xác định nàng không có võ công, mới buông tay chế trụ trên cổ nàng.

” Dạ...”

“Nói bậy! Nha hoàn nào có tay trắng nõn như thế này?” Sóc Vương chỉ tay phần nộn của Tiểu tiểu, lớn tiếng hỏi.

“Kỳ thật, Vương gia, ta là thị thiếp của ngươi. Ngươi mấy tháng chưa từng có đi xem ta rồi, ta là muốn ngươi rồi...” Tiểu Tiểu nói, ra vẻ thẹn thùng nói.

“Thị thiếp? Ngươi là người nào? Lúc nào vào tới phủ, biên hào bao nhiêu?” Sóc Vương vẻ mặt hoài nghi nhìn tiểu cô nương tình quái, có giai nhân này, chính mình sẽ không thể không ấn tượng.

“Vương gia, ta...” Tiểu Tiểu nói dối không được rồi, dứt khoát trực tiếp ngẩng đầu lên, hôn lên đôi môi đỏ thắm gần trong gang tấc của Vương gia. Dùng phương pháp học được từ Lân Vương, trức trặc khiêu khích nam nhân trước mặt. (hải đường: á, không thích không thích đâu, chỉ thích chị với Lân Vương thôi, khổ thân Lân vương của em * * _____ Shinku: hơ hơ, Tiểu Tiểu dám “hồng hạnh xuất tường”, chết chắc rồi!)

Sóc Vương hết sức kinh ngạc, kinh nghiệm sa trường hần như thế nào cảm giác không ra hần trúc trắc? Vị trong miệng nàng thanh thanh, thơm tho làm hần không muốn ngừng lại. Bàn tay bỏ ra ngoài, nhưng cuối cùng không có nhẫn tâm đẩy ra nàng.

Dù sao vốn là nữ nhân trong phủ mình, xong hết rồi thậm vẫn cũng không muộn, nàng còn có thể bay không được? (Shinku: Hơ hơ, anh chắc không?)

Nam nhân đều là động vật nửa thân dưới, chỉ chốc lát sau, hần gắt gao đem Tiểu Tiểu ôm vào trong ngực, tay cũng không thành thật tìm trong quần áo Tiểu Tiểu, vuốt ve nàng...

“Uh...” Tiểu Tiểu trong miệng than nhẹ phát ra động lòng người, cảnh giác buông xuống, cảm giác được ánh mắt lửa nóng của hần, cảm giác được hần... Tiểu Tiểu sinh lòng yêu thích tay nhỏ bé duỗi đến sau lưng hần vuốt ve, làm cho Sóc Vương cuống quýt...

“Tiểu yêu tinh, tại ngươi phóng hỏa...” Sóc Vương nhẹ giọng.

“Àn...”

“Ta đây nhân tiện không khách khí rồi... Ngươi... Ngươi làm cái gì...”

32. Chương 32: Muốn Ăn Ăn Không Được

“Vậy ta không khách khí nữa....ngươi....ngươi đã làm gì....”

Sóc Vương vốn đang trầm mê trong tình dục đột nhiên hô lên, tiếng kêu của hần, bởi vì động tình nên có chút khàn khàn, có chút trầm thấp, nghe hết sức khiêu khích...

“Vương gia, người sao thế, ta cái gì cũng chưa có làm nha?” Tiểu Tiểu không hiểu ngẩng đầu, vô tội nhìn hần.

“Vương gia, người ôm ta chặt quá! Làm ta đau nè, có thể nới lỏng tay không?” Nàng hỏi tiếp, Sóc Vương này, tự dưng ôm chặt như thế để làm gì?

“Tiểu yêu tinh, ngươi thật sự cái gì cũng chưa làm sao?” Sóc Vương hoài nghi hỏi: “Vậy tại sao bốn Vương không thể cử động?”

Tiểu Tiểu thành thật nhìn hần một cái, sợ hãi nói: “Không phải chứ? Vương gia, người thật sự không thể cử động rồi sao?”

“Đúng thế! Chẳng lẽ không phải ngươi vừa điểm huyết bốn Vương sao?” Về mặt không tin, làm cho Tiểu Tiểu không nhìn được đau lòng.

“Vương gia, người biết ta không có võ công, sao có thể điểm huyết của người chứ? Hơn nữa, người có nhận thấy ta điểm huyết không?” Biểu tình ủy khuất kia, dù là ai nhìn thấy cũng đều nhìn không được muốn đem nàng ôm vào lòng.

“Cũng phải, ta vốn bách độc bất xâm, nếu như điểm huyết ta chắc chắn có thể dò ra. Mau giúp ta kêu Lăng Di đến đây, để hần giúp ta xem thử đi!” Xóa bỏ hoài nghi đối với Tiểu Tiểu, hần khôi phục sự trấn định như bình thường, phân phó.

Trong lòng Tiểu Tiểu mừng thầm. Vậy là thật sự chế trụ được ngươi rồi à? Nàng dùng sức đẩy tay Sóc Vương ra, dạo quanh hần một vòng, Sóc Vương thấp giọng nói:

“Ngươi đang làm gì vậy? còn không mau đi mời người đến đây!”

“Vương gia, ta muốn xem vóc người của người có được hay không? Người hả? Một lát chắc chắn sẽ đi mời. Ui, Vương gia, cái màu hồng nhạt trên thắt lưng của người chính là thai ký hả?”

Tay Tiểu Tiểu xoa lên cái ký hiệu kì lạ đó, cùng kiểu dáng với cái trên người Điểm Điểm, màu sắc cũng không khác là bao, hơn nữa đều là ở trên bề mặt da. Chẳng lẽ huynh đệ bọn họ đều có? Vậy chẳng phải rắc rối rồi sao?

“cái này, người tốt hơn là đừng nên biết! Còn không mau đi mời người đến đây!” Sóc Vương tức giận trách mắng.

“Nhưng, Vương gia, ta thật sự rất tò mò! Người không nói cho ta, thì ta sẽ không đi mời người đến đây!” Tiểu Tiểu đùa bỡn nói, trên mặt còn đem theo nụ cười tinh nghịch.

“Người....Tiểu yêu tinh, xem ta sau này như thế nào thu thập người! Cái này là dấu hiệu riêng của các hoàng tử trực hệ hoàng gia, huynh đệ bọn ta đều có!” Tức giận một lúc, cuối cùng cũng là ‘tâm không cam tình không nguyện’ mà nói ra, dù sao thì cái này cũng chẳng phải bí mật lớn lao gì!

“Oh, là vậy sao? Vậy người có biết, ngoài người ra, còn những ai có nữa?” Tiểu Tiểu tiếp tục dụ dỗ nói.

“Nữ nhân nhà người, hỏi cái này làm gì? Mau đi kêu người đi!” Sóc Vương tức đến nổi trong lòng muốn bốc hỏa, nhưng ngoài miệng thì không dám tiếp tục hung dữ nữa, dù sao thì hiện tại bản thân mình cũng đang ở trong tay người ta nha, không thể đắc tội tiểu tổ tông này.

“Một lát ta sẽ đi gọi người, nhưng mà Vương gia, ta thật sự rất tò mò nha....Nói mau lên được không?” Tiểu Tiểu nũng nịu nói, bàn tay còn cố ý sờ soạng lưng tung trên người hắn. Sóc Vương thở dốc một tiếng, thật không ngờ bản thân lại có phản ứng với nàng.

Nhìn thấy dục vọng dâng cao kia, Tiểu Tiểu cười nói: “Nói nhanh đi mà, Vương gia, nếu không ta sẽ tiếp tục....”

“Tiểu yêu tinh, đừng...” Sóc Vương đau đầu nhìn nàng, người tiếp tục, ta lại không thể cử động, vậy chẳng phải muốn ta bị dục hỏa thiêu đốt mà chết hay sao? hay là ứng phó nàng trước đã.

“Có hơn mười người, huynh đệ bọn ta đều có!”

Nghe được câu này, Tiểu Tiểu khổ não gật đầu, hơn mười người đều có, vậy độ khó của việc tìm kiếm không phải sẽ lớn hơn sao? Hôm sau còn phải đến Hoàng cung kiểm tra, xem xem ở hiện trường hôm đó có bao nhiêu Vương gia, sau đó mới điều tra sẽ dễ hơn nhiều....

“Tiểu yêu tinh, mau đi gọi người đi, đêm nay người có còn muốn bốn Vương thị tắm người không hả?” Thấy nàng trầm tư, Sóc Vương mơ hồ cảm thấy có điểm không đúng, vội vàng nhẹ giọng dụ dỗ. Đồng thời lúc dụ dỗ, còn không quên đưa thêm vài cái nháy mắt, câu hồn nàng.

“Gia, người xem, vừa nãy ta suýt chút nữa thì quên, xin lỗi nha, ngày mai người đừng có tìm ta tính sổ nha...”

Vừa nói, lại hôn lên môi của Sóc Vương, hôn đến khi thở hổn hển, một viên dược hoàn đưa vào trong miệng hắn.

Sóc Vương cả kinh nói: “Người vừa nãy cho bốn Vương ăn cái gì?”

“haizz, cũng chẳng có gì, chỉ là thứ có thể khiến cho người dục tiên dục tử mà thôi. Nam nhân mà, đều thích cái này. Vương gia, không cần cảm ơn ta đâu, người hãy hảo hảo hưởng thụ đi, tiểu nữ đi trước đây. Đúng rồi, quên nói với người một tiếng, sau này ngàn vạn lần đừng nên khi dễ nữ nhân như thế, cho dù nàng ta có sai, ta xem xong cũng sẽ thấy mất hứng...”

“Người...” Sóc Vương muốn hỏi người rốt cuộc là ai, nhưng một câu cũng không nói ra được. Đáng chết, từ lúc nào, nàng điểm á huyết (huyết cam) của mình? Giờ thì hay rồi, bên này cũng không có ai dám đến, chỉ có thể đợi đến ngày mai bị người ta phát hiện thôi.

Sóc Vương oán hận mắng: Nữ nhân, đừng để ta tìm thấy người! Tìm thấy người ta nhất định sẽ hoàn trả gấp chục lần trăm lần....trong lòng thư sướng chửi mắng, một cỗ nhiệt lưu đột nhiên từ dưới bụng dâng lên, từ từ tản ra toàn thân.

Nữ nhân này, lúc này ỳnh ăn cư nhiên lại là xuân dược...

Thanh tâm quả dục! Thanh tâm quả dục....mặc niệm một hồi, toàn thân lại càng khó chịu hơn!

A di đà phật, a di đà phật....đếm một trăm lần, mồ hôi chảy trên mặt càng ngày càng lợi hại, cả người giống như bị hỏa thiêu vậy, bỏng rát....

Trời ơi, nàng không phải là muốn mình bị dục hỏa thiêu đốt cả đêm đấy chứ! Sóc Vương không nói nên lời nhìn về phía hồ nước gần trong gang tấc, nếu có thể ngâm trong đó một lát thì thật tốt...

Thời gian từng chút trôi qua, Sóc Vương cuối cùng cũng hiểu, sự trừng phạt lợi hại nhất trên thế gian là cái gì rồi. Không phải nghiêm hình, cũng không phải khảo đánh, bị dục hỏa thiêu đốt nhưng cái gì cũng không làm được điều lợi hại hơn bất cứ thứ gì!

trong lòng, đem khuôn mặt của hắc y nữ tử kia khắc cốt ghi tâm. Ghi nhớ hình dáng của nàng, nhưng cứ không mong đợi mà nhớ đến nụ hôn nhiệt tình của nàng, nhớ đến dư vị ngọt ngào trong miệng nàng, nhớ đến da thịt nhẵn mịn của nàng, nhớ đến bộ dáng đáng yêu lúc lè lười của nàng, nghĩ muốn đem nàng đặt ở dưới thân, hung hăng mà thu thập nàng...

không được! Không được nghĩ đến nàng nữa! Tuy rằng nàng trông có vẻ vô hại, nhưng nàng tuyệt đối không phải là thiên sứ, nàng là ác ma!

Phía đông dần dần sáng lên, mà Sóc Vương vẫn thẳng tắp đứng đó, xung quanh chân, có một khối vệt nước không lớn lắm, đấy là mồ hôi của hắn chảy xuống mà hình thành. May mà xuân dược này có tính chất gián đoạn, cách một canh giờ thì phát tác một lần, nếu không chính mình sớm đã ngổm rồi — sẽ quang vinh trở thành vị Vương gia đầu tiên trong sử sách vì bị dục hỏa thiêu đốt mà chết!

xa xa, nghe thấy có người đi về phía này, Sóc Vương ngấm lại mồ hôi lạnh trên người mình, lại cúi đầu xem một chút dục vọng đang dâng cao của mình...

Cúi đầu? Từ lúc nào mà có thể cúi đầu? Chẳng lẽ...

Thử hoạt động cánh tay cứng ngắc một chút, hắn xoay người nhảy vào hồ...

“Vương gia, người có ở đấy không?”

Tiếng của quản gia truyền đến, cẩn thận gọi.

“có, đợi chút hẵng qua đây!” Vội vàng tắm rửa một cái, xóa bỏ dục hỏa toàn thân, phủ thêm một lớp áo bên ngoài, hắn bước nhanh về phía phòng ngủ...

Hai nha hoàn đang cung cung kính kính đợi hắn ở đó, hai người họ tỉ mỉ giúp Vương gia mặc triều phục. Lúc này, Sóc Vương mới phát hiện, chịu đựng cả đêm, bản thân cư nhiên lại không có chút dục vọng nào!

Rửa mặt xong, hắn đề nén bất an trong lòng, vẫn là thượng triều trước đi! Nữ nhân kia, đợi sau khi trở về sẽ tìm nàng tính sổ!

“Hôm nay, bất luận người nào trong phủ đều không cho phép ra ngoài! Nam nữ đều không

” Trước khi đi, Sóc Vương lạnh giọng nói với quản gia.

33. Chương 33: Tuyệt Sắc Bá Đạo Nam

Bay khỏi Sóc Vương phủ, Tiểu Tiểu bực mình nhíu mày, nhìn sắc trời, sớm đã qua giờ tỵ, giờ này chắc mọi người đều đã ngủ rồi?

Trên người vẫn còn chút ê ẩm đau nhức, nam nhân kia lại không có ở đây, quang minh chính đại đến ôn tuyền của hắn tắm rửa một cái chắc cũng không có gì là quá đáng chứ?

Đương nhiên không quá đáng rồi, toàn thân khó chịu như vậy, còn không phải do tên thối Lân Vương kia làm hại sao! Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu khom người, trực tiếp bay đến Lân Vương phủ.

Vương phủ này, đám thị vệ ở đây chẳng khác gì mấy cọng rác, một chút tính khiêu chiến cũng không có, chẳng cần tốn sức, chốc lát đã bay đến ôn tuyền sau tấm thất của Vương gia. Dưới ánh sáng của trăng sao, ôn tuyền phát ra một sắc thái mộng ảo, mà làn hơi nước lượn lờ kia, lại càng hấp dẫn Tiểu Tiểu nhanh chóng cởi sạch y phục bước vào ôn tuyền....

Âm thanh rất nhỏ len lỏi vào trong nước, nhưng trong màn đêm yên tĩnh thì lại nghe cũng rất rõ ràng. Tiểu Tiểu lo lắng nhìn bốn phía xung quanh, đến khi không phát hiện được bất kì điểm dị thường nào, mới yên tâm tắm rửa...

Nước ấm áp, ôn nhu vuốt ve da thịt mềm mại của Tiểu Tiểu, nàng thoải mái hít một hơi, vui vẻ bơi trong làn nước. Khi thì lặn đầu xuống mặt nước, qua một hồi mới ngoi lên; khi thì ở trong nước bơi qua bơi lại, giống như một mỹ nhân ngư vô ưu vô lo; khi thì xoa nắn thân thể chính mình, rửa những vết bẩn vốn chẳng hề có...

Tắm rửa thật thoải mái, trên khuôn mặt nàng vẫn luôn mang theo ý cười; chơi thật vui, khiến cho nàng quên đi bản thân hiện tại đang ở đâu, quên đi cho dù là Lâm Vương phủ, bởi vì Lâm Vương không có ở đây, vẫn có thể gặp phải nguy hiểm....

Trong bóng tối, có một cặp mắt, nóng bỏng chăm chú nhìn giai nhân trong nước. Ánh trăng không sáng lắm, chiếu lên gương mặt nàng, trên người.... khuôn mặt ngây thơ tươi cười kia, đáng người xinh đẹp kia, thậm chí những vết hôn nhỏ trên người kia hẳn cũng nhìn thấy rất rõ ràng....

Lâm Vương thật đúng là có phúc khí, trong phủ cư nhiên lại giấu một tiểu giai nhân không giống với người thường như vậy! Nghe nói Lâm Vương đã xuất phát, vốn nghĩ muốn đến đây dò xét một chút, không ngờ lại nghe thấy tiếng nước. Theo tiếng nước mà đến đây, lại nhìn thấy tiểu giai nhân xinh đẹp kia....

Có muốn cướp nàng về, làm tình nhân ấm giường của mình không? Người trong bóng tối tự hỏi. Hẳn với Lâm Vương, chính là quan hệ “thủy hỏa bất dung”, cũng chẳng sợ đắc tội với hắn thêm một lần nữa! Giai nhân trong nước, thật sự là rất đúng với khẩu vị của mình, mà đáng người yếu điệu kia, chỉ cần nhìn thôi, cũng đủ khiến hắn “đứng ngồi không yên”....

Nghĩ đến đây, hắn mau chóng bay vào trong ôn tuyền.

Bọt nước bắn ra, nhưng lại không có chút tiếng động nào. Tiểu Tiểu đang nô đùa trong nước cảm giác được có điểm dị thường, vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người tuyệt mỹ đang đứng trước mặt mình: võ công của hắn rất cao, nếu không, bọt nước lớn như vậy lại không nghe thấy tiếng nước. Hắn rất đẹp, nếu không phải ánh mắt bốc hỏa kia, nàng sẽ tưởng rằng hắn là nữ nhân!

Nhưng hắn không phải là nữ nhân, nữ nhân đối với mình, sẽ không có cái ánh mắt nóng bỏng kia. Nghĩ đến tình cảnh của mình, nàng thông minh không có la lên....

Thật ra, hắn căn bản là không sợ Tiểu Tiểu sẽ la lên, hắn có năng lực, có thể tại lúc nàng mở miệng la lên khiến nàng ngậm miệng.

Làm một nữ tử yếu đuối thôi, Tiểu Tiểu sợ hãi nhìn hắn, run rẩy hỏi: “Người là ai?”

“Vốn đã không sợ hãi, cần gì giả làm cái bộ dạng này chứ?” Không trả lời câu hỏi của Tiểu Tiểu, hắn lạnh nhạt cười nói.

Tia cười lạnh nhạt đó, kỳ thật cũng không xem như lạnh nhạt cười, bất quá chỉ là khóe miệng hơi nhếch lên một chút mà thôi. Nhưng dựa vào điểm này, trong nháy mắt lại làm cho hắn trở nên thân cận.

“Oh, người là ai? Mau nói đi!”

“Ta là ai, người không cần phải xen vào, người chỉ cần nhớ kỹ, sau này, là ta chủ nhân của ngươi! Người tên là gì?” Hắn khí phách nói, phảng phất, cứ như là hắn thật sự nắm giữ vận mệnh của Tiểu Tiểu vậy!

“Nếu như ta không đồng ý thì sao? Người có kẻ bán thân không? Làm chủ nhân của ta, người nằm mơ!” Phần nộ nhìn hắn, Tiểu Tiểu vẫn chưa từng bị ai quở thúc qua, cũng không phải là nô tỳ của bất cứ kẻ nào!

Tiểu Tiểu rất tức giận, nàng đã quên chính mình là đang tắm, đã quên nàng bây giờ cả người xích lỏa, cũng đã quên sự phần nộ lúc này....Mãi đến khi nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của hắn, mãi đến khi cảm giác được ánh mắt đang sinh nhiệt của hắn, nàng mới hậu tri hậu giác lén vào trong nước...

“Sau này, kẻ ước bán thân sẽ đưa cho ngươi! Nói tên của ngươi đi!” Nhìn nàng hành động ngây thơ của nàng, hắn thu hồi ánh mắt, tiếp tục sự bá đạo của hắn.

“Không muốn nói sao?” Đợi trong chốc lát, giai nhân vẫn không trả lời, hắc cười nói: “Vậy ta sẽ ban tên cho ngươi, Dạ Yêu! Yêu tinh trong đêm, không cần cảm tạ ta, lại đây giúp ta tắm rửa, ta sẽ hảo hảo yêu thương ngươi!”

“Ta mới...” Tiểu Tiểu vốn nghĩ muốn phản bác, nhưng nhìn thấy hắc đưa người qua đây, một bộ dáng không hề phòng bị, mới nghĩ đến đây không phải là một cơ hội tốt sao?

Nghĩ đến này, Tiểu Tiểu vẻ mặt cảm kích nói: “Được, cảm ơn Gia đã ban tên!”

Vẻ mặt, chỉ là vẻ mặt mà thôi!

“Đừng hòng đùa giỡn với tâm nhân của ta! Còn nữa, Dạ Yêu, sau này đừng gọi ta là Gia, phải gọi là Hoặc!” Giống như biết được ý đồ của Tiểu Tiểu, thanh âm lạnh lùng truyền tới.

“Vâng!” Biết sự cảnh cáo của hắc, nhưng trên thế gian này, có cái gì mà Tiểu Tiểu này không dám nếm thử chứ?

Bàn tay nhỏ nhắn đặt trên lưng hắc, nhẹ nhàng xoa nắn ...

“Hoặc, sao da của ngươi đẹp vậy, còn đẹp hơn cả ta nữa?” Tiểu Tiểu tán dương nói.

“Những vết trên người ngươi là do hắc làm sao?” Hoặc lạnh lùng nói: “Hôm nay bỏ qua cho ngươi, chờ những vết này tiêu tan đi, Hoặc tự nhiên sẽ hảo hảo yêu thương ngươi, yêu thương ngươi cho đến khi ngươi quên hắc mới thôi...”

34. Chương 34: Bỏ Trốn

Sau lưng đau xót, đôi tay kia đột nhiên rời khỏi, hắc gian nan quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy bóng dáng kia phủ thêm quần áo rồi đột nhiên biến mất....

May mà bản thân đã sớm có sự phòng bị, âm thầm dịch chuyển huyết vị dưới lưng, nếu không, thật đúng là sẽ bị nàng tính sổ mất....

Nàng điếm huyết vị đó, chẳng lẽ muốn ở đây ngâm nước cả đêm sao? Thật ác quá, bằng không, chính mình muốn không bị bắt cũng thật khó!

Hoặc lắc đầu, phi thân lên mặc quần áo, khoe miệng lộ ra một tia cười giảo hoạt: Dạ Yêu, nàng trốn không thoát đâu!

Tiểu Tiểu chạy ra được hồi lâu, xác định phía sau không có người, mới bay về Viện của mình, không thấp đèn, trực tiếp chui vào trong ổ chăn, hồi tưởng lại một màn kinh hiểm vừa nãy!

Thật nguy hiểm! Suýt chút nữa, là bị hắc bắt rồi! Nếu như hắc thật sự trở thành chủ nhân của mình, thì làm sao tìm cha cho Điểm Điểm được đây?

Không được, xem ra việc tìm cha phải nhanh chóng tiến hành!

Cái người tự xưng là Hoặc kia, thật đúng là có bản lĩnh mê hoặc linh hồn con người, không biết hắc có lai lịch gì? Cứ như vậy mà buông tha cho mình sao? Có khi nào sẽ đi khắp nơi tìm mình không?

Còn Sóc Vương kia nữa, hành hạ hắc cả đêm, không biết hắc hận mình ra sao đây? Thật không ngờ chỉ một đêm mà thôi, mình đã đắc tội với hai nhân vật lợi hại. Một người là Sóc Vương cao quý, người kia là tên ma đầu có võ công cao cường mà người người trong giang hồ đều sợ hãi. Xem ra thật sự phải đi tìm chỗ trốn thôi, ở đây thật quá nguy hiểm.

Bên này Tiểu Tiểu không biết đã ngủ từ bao giờ, ngủ đến không biết trời trăng gì, bên kia Thừa tướng phủ lại bởi vì một câu nói vô tâm của nàng, sớm đã xảy ra họa.

Biết cuộc sống của nữ nhi trong cung không được tốt, Thừa tướng phu nhân Lâm Mỹ Kiều sáng sớm thức dậy đã đi qua thăm nữ nhi.

Không cần biết tại sao Hoàng thượng lại để cho nữ nhi trở về thăm người thân, có thể nhìn thấy nữ nhi là được. Lần đi hôm nay, không biết phải đợi bao lâu mới được nhìn thấy nữ nhi lần nữa. Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Mỹ Kiều đau buồn vạn phần. Trên khuôn mặt được bảo dưỡng rất tốt liền lộ ra vẻ lo lắng.

Kéo lê bước chân nặng nề, thay đổi vẻ mặt tự nhận là vẻ mặt tươi cười, bà chậm chậm đi đến sương phòng tạm nghỉ của Thủy Tiên. Nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong không có tiếng động, gõ thêm lần nữa, vẫn không có tiếng động....

Một trong số các nha hoàn theo Thủy Tiên về từ trong một căn phòng nhỏ ở bên cạnh nghe thấy tiếng gõ cửa liền đi đến, sau khi chào hỏi phu nhân xong, buồn bực nói:

“Phu nhân, bình thường giờ này nương nương sớm đã dậy rồi. Cũng chưa bao giờ gõ cửa mà lại không nghe thấy âm thanh trả lời, chắc không phải là ngã bệnh rồi chứ....”

Người nói vô tình, người nghe lo lắng. Nghĩ đến việc nữ nhi có khả năng đã ngã bệnh, trong lòng Lâm Mỹ Kiều lại càng lo lắng hơn, bà vừa gõ cửa vừa gọi:

“Thủy Tiên, Thủy Tiên? Con không sao chứ? Ta là mẫu thân đây, mau mở cửa đi...”

Mấy tiếng động trôi qua, bên trong vẫn không có bất kì phản ứng nào, nha hoàn vội vội vàng vàng chạy ra ngoài gọi người, mà Lâm Mỹ Kiều thì ở chỗ này dùng sức để đẩy cửa, ai cũng không ngăn được....

“Mẫu thân, hay là để con!” đỡ lấy thân thể chao đảo muốn ngã của Lâm Mỹ Kiều, Vu Hoa dùng sức đẩy cửa một cái, một chương phong sắc bén vừa xuất, cánh cửa liền đổ ngã ra phía sau....

Vài người nhanh chóng chạy vào phòng, lại nhìn thấy chần đệm xếp ngay ngay ngăn nắp, bên trong cư nhiên lại không có ai!

“Đây....Thủy Tiên....” Lâm Mỹ Kiều dùng sức gọi, Vu Hoa chấn kinh nhìn tứ phía. Cuối cùng tại một góc của bàn trang điểm, nhìn thấy để lại một tờ giấy trắng, vền vền mấy chữ, nhưng lại khiến cho Vu Hoa đại kinh thất sắc!

Tờ giấy trong tay rơi xuống đất, Lâm Mỹ Kiều lượm lên, chỉ thấy trên giấy viết:

Cha, mẫu thân, Hoa, Thủy Thủy, xin thứ cho Thủy Tiên không từ mà biệt....

Hạnh phúc phải dựa vào chính mình nắm bắt lấy, hãy để ta đi tìm kiếm hạnh phúc đi!

Xem xong, Lâm Mỹ Kiều té ngã trên mặt đất, cả mặt trắng bệch....

“Ai có thể nói cho ta chuyện này là sao?” Vu Thừa tướng cầm tờ giấy nặng nề ngã xuống ghế, nhìn mấy người trong sảnh—đây là chuyện xấu, không thể để quá nhiều người biết. Lúc này, biết chuyện cũng chỉ có Vu Hoa, Lâm Mỹ Kiều, Thủy Thủy và nha hoàn kia mà thôi.

“Lão gia, Hoa nhi đã phái người đuổi theo Thủy Tiên rồi, chỉ là chiều nay.....” Lâm Mỹ Kiều bất lực nói. Quý phi hồi cung, thời gian đã được quy định sẵn, nếu như chậm trễ, cũng không phải là tội nhỏ!

“Ta sao biết phải gì? Sao nó lại không hiểu chuyện như thế chứ? Nghiệt chương! đúng là nghiệt chương! chẳng lẽ ông trời muốn diệt Vu phủ của ta sao?”

Vu Thừa tướng ai thán nói. Vừa hạ triều, nhìn thấy quần gia liền cảm giác đã có chuyện, ai mà ngờ là chuyện này chứ? Nếu đã chạy, lại đã qua một thời gian, đâu có dễ mà tìm người chứ? Việc quan trọng hiện nay là làm sao để vượt qua cửa ải này.

“Cha, người nói với Hoàng thượng một tiếng, cứ nói tỷ tỷ ngã bệnh rồi, để tỷ tỷ về trễ hai ngày có được không?” Thủy Thủy sợ hãi nói, nàng cũng không biết tại sao đột nhiên tỷ tỷ bỏ đi, có lẽ là chạy trốn. Bất quá, tỷ ấy đi như vậy thật là không biết nghĩ đến đại cục, thật không biết nếu để Hoàng thượng biết được, sẽ ra sao đây....

“Cho dù còn một hơi thở, cũng phải trở về đúng giờ! Con nghĩ Hoàng thượng dễ nói chuyện đến thế sao? Lần này, nếu như có người mượn cơ hội cáo giác, nói không chừng cả Tướng phủ của chúng ta đều tiêu....haizz!”

“Cha, có nghiêm trọng đến thế không?” Thủy Thủy khẩn trương hỏi, nàng biết Hoàng thượng sẽ tức giận, nhưng không nghĩ lại nghiêm trọng đến vậy.

“Hừ, chứ con nghĩ sao? Các người thử nghĩ xem, phải xử chuyện này ra sao mới được đây!” Vu Thừa tướng lo lắng nhìn bọn họ. Lúc này, bản thân mình cứ nhiên lại không có tí biện pháp gì.

Mặt trời chậm rãi chuyển động trên trời, chớp mắt liền đã đến buổi trưa, còn một canh giờ nữa, thì đến lúc phải giao người, mà người trong đại sảnh, vẫn mặt ủ mày chau như cũ. Thủy Thủy tức giận nói: “Nếu Tiểu Tiểu ở đây thì tốt rồi, cô ấy nhất định sẽ có cách!”

Một câu nói, đã thức tỉnh Vu Thừa tướng, ông nghĩ đến vị cô nương tinh quái kia, một đạo ánh sáng từ trong đầu ông lóe lên: đúng, có lẽ, nàng ta sẽ có cách!

35. Chương 35: Cao Hứng Thế Thân

Ở ngoài Liên Viên, Thủy Thủy cùng Vu Hoa dùng sức gõ cánh cửa, nhưng người ở bên trong lại một điểm phản ứng cũng không có.

“Chuyện gì vậy? Chắc không phải là vẫn chưa dậy đấy chứ?” Thủy Thủy nghi hoặc hỏi: “Lúc này, đáng lẽ phải tỉnh dậy mới đúng nha?”

Tiểu Tiểu vốn thích ngủ nướng, nhưng chưa từng ngủ quá buổi trưa, chẳng lẽ nàng đã xảy ra chuyện?

“Thủy thủy, để ta bế muội vào đi!” Vu Hoa lo lắng rồi liếc nhìn cánh cửa đóng chặt kia một cái, ôm Thủy Thủy leo tường mà qua.

Trong viện im ắng, đứng ở ngoài phòng, Thủy Thủy kêu hai tiếng, bên trong vẫn không có ai trả lời, nàng lo lắng đẩy cánh cửa một chút, cánh cửa cứ nhiên không khóa, chỉ là đóng tạm mà thôi.

Quay đầu liếc nhìn ca ca, Thủy Thủy đi vào trước, bên ngoài phòng còn có một mâm chén đĩa bữa bãi vẫn chưa dọn, mà Tiểu Tiểu cứ nhiên lại đang ở trong phòng ngủ khò khò!

Nhìn thấy Tiểu Tiểu đang ngủ, Thủy Thủy thở ra một hơi, nàng gọi: “Tiểu Tiểu, rời giường đi! Đã giờ nào rồi, bây giờ còn chưa dậy!”

Mỹ nhân ngủ say giật mình, mỹ nhân rớt cục mỡ mắt ra, liếc nhìn bên ngoài một cái, thở dài nói:

“Trời vừa sáng thôi mà, cô lại tới kêu ta! Thủy thủy, ta còn muốn ngủ...”

Trời vừa sáng? Thủy Thủy khó hiểu nhìn cái rèm kéo kia một chút, nếu không làm vậy thì nàng ta lại tưởng trời chỉ vừa mới sáng mắt. Nàng đi ra phía trước, bá đạo một tiếng giật rèm cửa sổ, quay trở lại trước giường Tiểu Tiểu, lay tỉnh nàng:

“Tiểu Tiểu, đã quá trưa rồi, mau đứng dậy nhanh đi, ta có việc muốn tìm cô giúp đỡ đây?”

“Ồ!” Mở mắt ra, mơ mơ màng màng mặc quần áo, Tiểu Tiểu hỏi: “Chuyện gì hả...”

“Thủy Tiên chạy...” Thủy Thủy nhỏ giọng nói, ca ca vẫn còn đang chờ ở bên ngoài, nếu để cho ca ca biết việc Thủy Tiên bỏ trốn có liên quan đến Tiểu Tiểu, chắc chắn sẽ rất tức giận.

“Chạy rồi thì thôi, ta có thể giúp được gì nào?” Đi giày vào, Tiểu Tiểu bắt đầu rửa mặt.

“Nhưng còn có một canh giờ nữa là tỷ ấy phải hồi cung rồi, giao không ra người, cả Tướng phủ đều phải bị liên lụy. Tiểu Tiểu thông minh nhất, cô giúp ta nghĩ ra cách gì đi.” Thủy Thủy nói ra ý đồ tới đây của nàng.

“Những lời này ta thích nghe! Ta rất thông minh, chỉ là đã Thủy Tiên chạy trốn, là tỷ ấy dùng cảm, chẳng lẽ cô muốn ta biến ra cho cô một Thủy Tiên khác à?”

Tiểu Tiểu đi tới bên ngoài, bên bàn ăn, chuẩn bị ăn những thức ăn hôm qua còn sót lại. Thủy Thủy kéo nàng, nói:

“Đến Tướng phủ ăn đi, thời gian không còn kịp nữa, cha lại đang chờ cô đấy?”

Có đồ ăn ngon, đương nhiên không ăn cơm canh thừa, Tiểu Tiểu tùy ý Thủy Thủy lôi kéo hướng ra phía ngoài. Nàng không biết rằng, lần đi này lại thay đổi vận mệnh của nàng sau này.

Mỹ vị món ngon bưng lên, năm sáu người nhìn Tiểu Tiểu một mình ăn ngấu nghiến, Thừa tướng bực mình nhăn mặt nhíu mày, nhưng cũng không oán giận nói ra...

Ăn một lúc, Tiểu Tiểu mới phát hiện bọn họ đều không ăn, khó hiểu hỏi:

“Sao các người không ăn?”

“Đã ăn rồi, bọn ta đều ăn xong rồi...” Vài người cùng nói, kỳ thật, trái tim bọn họ đều treo giữa không trung, đã ăn đâu chứ? Tất cả mọi người đều khần trương không có tâm tình ăn uống.

“Tiểu Tiểu cô nương, cô có cách gì hay không?”

Nhìn sa lậu (*), không tới nửa canh giờ, trong cung tới đây đón người, Thừa tướng cấp bách đầu đầy mồ hôi.

“Có, ngài đi xin Hoàng thượng, hoãn vài ngày tiến cung là được?” Tiểu Tiểu mặt không đổi sắc nói, bọn họ thật đúng là lũ dần, ngay cả phương pháp đơn giản như vậy cũng nghĩ không ra.

“Haizz, cô nương có điều không biết, Quý phi thăm người thân, yêu cầu rất nghiêm khắc, ngay cả canh giờ hồi cung cũng tính toán xong... Trễ một khắc cũng không được, như thế nào có thể hoãn vài ngày chứ?” Thừa tướng thở dài nói, nguyên lai, nàng cũng không có biện pháp gì hay.

“Như vậy nói bị bệnh, Quý phi bị bệnh, thế được rồi chứ?” Tiểu Tiểu đưa ra một cách.

“Haizz... Còn một hơi thở cũng phải tiến cung a!”

“Bảo Quý phi chết rồi, tìm người dịch dung thay thế, thế đã được chưa!” Còn hơi thở thì phải tiến cung, chẳng lẽ chết rồi cũng phải tiến cung chắc?

“Tiểu Tiểu cô nương, Quý phi chết ở bên ngoài, tội còn lớn hơn...” Thừa tướng phân tích quan hệ lợi hại xong, cả nhà lại bắt đầu mày chau mặt khổ.

“Chỉ có biện pháp cuối cùng, tìm người thay Quý phi tiến cung. Không phải nói nàng không được sủng sao? Chỉ cần một điều, tìm một người ở ngoài thay thế, nhất định có thể giấu diếm được một khoảng thời gian. Như vậy, các người thì có thời gian tìm người rồi, sau khi tìm được thì hoán đổi lại là được...”

“Chủ ý hay!” Tiểu Tiểu còn chưa nói xong, Vu Hoa cùng Thủy Thủy tán dương. Tiểu Tiểu quả nhiên thông minh, cư nhiên có thể nghĩ ra chủ ý như vậy, bội phục bội phục! Thủy Thủy len lén hướng Tiểu Tiểu giơ ngón tay cái.

“Chủ ý mặc dù tốt, nhưng chuyện này bị phát hiện là tội khi quân, ai muốn đi đây? Hơn nữa thời gian ngắn như vậy, đi đâu tìm người chứ?”

Đều nói gừng càng già càng cay, những lời này không sai chút nào cả. Tiểu Tiểu nói chưa hết lời, Thừa tướng gần cao hứng một chút mà thôi, tiếp theo liền đến vấn đề mấu chốt —— vấn đề chọn người.

“Trước mắt không phải có sẵn Thủy Thủy rồi sao, đối với tính cách của Thủy Tiên, Thủy Thủy chắc là hiểu rõ...” thái độ thực tế, Tiểu Tiểu nhắc tới.

“Không được, con không thể tiến cung, con mới không cần tiến cung! Cha, hơn nữa, con gốc như vậy, tiến cung, còn có thể ra sao?”

Thủy thủy nghe được nàng nói tên mình, vội vã lên tiếng bác bỏ. Kỳ thật, bình thường, mọi người vốn ích kỷ, tựa như Thủy Thủy, nàng vào được ra không được, chẳng lẽ người khác đi vào thì ra được chắc? Chỉ là thương con của Thừa tướng lại nghĩ đến hạnh phúc của nữ nhi, Thủy Thủy không thể vào cung, vậy lúc này có sẵn người để chọn chính là... (hải đường: nhà này ích kỷ thấy ghét ^ ^)

Cảm giác được Thừa tướng nhìn chăm chú vào mình, thông minh như Tiểu Tiểu như thế nào có thể không rõ ý tứ? Nàng vội vàng khoát khoát tay: “Không được, ta càng không được! Loại sự tình này nói chính xác liên quan đến mạng người, cho ta một vạn lượng bạc ta cũng không đi!”

Vốn là tráo mạng người rồi, nhưng tuyệt đối không phải mạng của nàng, là mạng người khác mà thôi. (shinku: hô hô, chị này cũng ranh ma quá đi ^^!)

“Một vạn lượng?” Thừa tướng mặt phát sáng lên: “Ta cho cô một vạn lượng bạc! Cô vào cung giả ngốc ba tháng, nội trong ba tháng ta sẽ tìm Thủy Tiên trở về để hoán đổi lại với cô?”

“Cha, cha không thể làm như vậy, hậu cung rất nguy hiểm, Tiểu Tiểu ứng phó không được...” Vu hoa nghĩ đến người mình yêu tiến cung, trái tim hần rất đau đớn.

“Người câm miệng cho ta! Chẳng lẽ để cho cả Tướng phủ chúng ta bị xét nhà diệt tộc hay sao?” Thừa tướng mắng xong con mình, tiếp theo ân cần hỏi: “Tiểu Tiểu, có được hay không?”

“Muốn ta đi cũng được, nhưng chí ít phải là hai vạn lượng! Bây giờ đưa trước cho ta một vạn lượng, chờ sau khi ta ở bên trong giả ngu đủ ba tháng sẽ quay lại lấy nốt một vạn lượng nữa, thế nào?” Người đã nguyện ý dùng tiền thuê ta, ta vừa lại đắc tội người khác, muốn tìm một chỗ trốn đi, ta đây cùng người khách khí làm gì? Hừ hừ, lừa chút bạc đã rồi nói sau.

“Tốt! Thành giao! Tiểu Tiểu cô nương, bây giờ xin mời cô để Châu Nhi giúp thay trang phục đi!” Thừa tướng vội vàng nói. Thời gian không còn kịp, ra hai vạn lượng bạc, làm sao so được với nhà hần. Hơn nữa, trước đưa một vạn lượng, tiền còn lại, nàng ta có còn mạng để ra ngoài lấy tiền hay không thì còn chưa nói chắc được. Trong cung, là địa phương ăn thịt người, chỉ cần qua cửa ải hôm nay, cho dù bị Hoàng thượng phát hiện, hần cũng có thể đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên người Tiểu Tiểu! Người không vì mình, trời tru đất diệt! (*nham hiểm, ghét quá*)

“Được rồi!” Tiểu Tiểu làm bộ rất ủy khuất nói: “Đưa ngân phiếu trước cho ta, ta phải tiến cung! Về phần một vạn lượng còn lại, chờ đủ ba tháng ta sẽ trở lại lấy, Thừa tướng cần phải sớm chuẩn bị tốt một chút!”

“Chắc rồi! Chắc rồi!” Thừa tướng vội vàng gật đầu, mà một bên Thủy Thủy không đành lòng lắc đầu, Vu Hoa đau lòng trở mắt đứng nhìn!

Dương Dương: Ha ha, Tiểu Tiểu của chúng ta vào cung rồi, trò hay không ngừng, tiếp tục thượng diễn.

(*) Sa lậu: một dạng như đồng hồ cát, dùng để đo thời gian vào thời xưa.

36. Chương 36: Ai Sợ Ai Hả?

Nguyên bản cần ít nhất một tiếng chuông bị, bởi vì sự an toàn tính mạng của nhiều người, nửa canh giờ đã chuẩn bị xong. Lần đầu mặc cung trang, trên mặt dịch dung, mặc bộ quần áo Thủy Tiên thích nhất, đeo trang sức của Quý phi... Vừa trang điểm xong một cái, trong thiên hạ, cư nhiên cùng Thủy Tiên có chín phần tương tự!

Mặc dù tốc độ các nàng đã rất nhanh rồi, nhưng người bên ngoài như kiến bò trên chảo nóng, bởi vì Loan Kiệu trong cung sớm đã chờ ở đấy rồi, bởi vì giờ tiến cung sớm đã đến.

“Đây là ta sao? Ta xinh đẹp như vậy sao?” Vừa đi tới, Tiểu Tiểu vừa không thể tin hỏi.

“Đương nhiên rồi, tỷ tỷ, không nên nói nữa!” Thủy Thủy đứng một bên nhắc nhở. Thủy Tiên ở loại tình huống này vốn là trầm mặc, sẽ không tùy tiện nói lung tung.

“Ha hả, sau này ta còn rất nhiều trang phục tốt, trang phục như phát sáng nữa!” Tiểu Tiểu không có nghe thấy lời Thủy Thủy nhắc nhở, vẫn như cũ lầm bầm lầu bầu nói, vừa lúc Thừa tướng đến thúc giục.

Xa xa nhìn thấy, hần lại càng hoảng sợ, quá giống, còn tưởng rằng Thủy Tiên đã trở về. Mãi đến nghe thấy Tiểu Tiểu nói, hần mới hiểu được. Hần tiến đến bên người Tiểu Tiểu, thấp giọng nói: “Ít nói, vừa nói sẽ lộ...”

Sáng tỏ gật đầu, chính mình vốn là thể thân, không phải mình tiến cung. Từ hôm nay trở đi, nàng sẽ không có thể gọi Tiểu Tiểu, chỉ có thể gọi Thủy Tiên. Đáng tiếc chính là, trong Liên Viên, (nàng ơi, đoạn này ta

ko hiểu __Shinku: có nghĩa là chị ấy chưa kịp thu dọn “của cải” của chị ấy để ở trong Liên Viên, hơ hơ) ngay cả thu thập một chút cũng chưa kịp. Tranh thủ trở ra xem một chút đi, Tiểu Tiểu thở dài nói.

Ngồi trên kiệu Loan hoa lệ, hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của mọi người, cùng phu nhân lưu luyến không rời cáo biệt. Nàng nhẹ giọng bên tai phu nhân nói vài câu, phu nhân vội vàng gật đầu, bên ngoài còn tưởng rằng các nàng mẹ con tình thâm, kỳ thật Tiểu Tiểu đang vì chính mình phân phó.

Rèm kiệu Loan rốt cục bị kéo xuống, bên trong rất dễ chịu, lúc này chỉ còn lại có Tiểu Tiểu. Vì để kịp thời gian, thân kiệu lắc lư rất mạnh, Tiểu Tiểu ngồi ở bên trong thoải mái nhắm mắt lại! Hậu cung, nàng cũng không cảm thấy sợ hãi, dựa vào võ công và sự thông minh, đủ có thể tự bảo vệ mình. Sở dĩ nguyện ý tiến vào, ngoài việc trốn người khác ra, đương nhiên là vì vào cung để tra ra danh sách những người ở lại trong cung ngày ấy. Có danh sách, giúp tìm cha mới có mục tiêu.

Loan kiệu rốt cục ngừng lại, Tiểu Tiểu ở bên trong ngủ thiếp đi. Bên ngoài công công bắt đầu xuống lên:

“Tiên Quý phi nương nương hạ kiệu!”

Bên trong im ắng, không có một chút thanh âm, công công tiếp tục xuống, xuống đến ba lần, cung nữ đi theo không thể làm gì khác hơn là vén rèm, chứng kiến Tiểu Tiểu không có hình tượng nghiêng dựa cổ kiệu mà ngủ.

“Nương nương, đến cung rồi, hạ kiệu đi thôi!” Cung nữ đối với nàng, nhỏ giọng kêu một tiếng.

“Trời chưa sáng, ta ngủ tiếp một lát...” Tiểu Tiểu lẩm bẩm, ngay cả hai mắt cũng không có mở.

“Nương nương, nhanh lên một chút! Nếu như bị Hoàng thượng phát hiện sẽ phiền toái...” Cung nữ tiếp tục nói, chưa để ý thấy một tiếng hừ lạnh ở phía sau vang lên, cung nữ sợ đến vội vàng quỳ xuống, run rẩy cúi đầu.

“Hừ, Trẫm đã phát hiện rồi! Ái phi, ngủ thật thoải mái! Ở tướng phủ không có ngủ đủ giấc sao?” Thanh âm lạnh lùng, không có chút độ ấm tại bên tai Tiểu Tiểu vang lên, nàng bực mình mặt nhăn nhu mày, tức giận nói:

“Không phải đã nói trời chưa sáng sao Thủy Thủy, ta ngủ một lúc đã...”

Thủy thủy, vốn là tên nhị tiểu thư của Thừa tướng, thật đúng là tỷ muội tình thâm. Hoàng thượng cười thầm nói, đang lo tìm không được nhược điểm của người, không nghĩ tới người tự động đưa lên cửa.

Cái miệng của hán vừa lộ ra nụ cười tàn nhẫn, bạc môi khê mở: “Cầm hai bồn nước đến, làm cho quý phi thanh tỉnh!”

Một chậu nước nhắm mặt nàng hắt xuống, Tiểu Tiểu mơ hồ nghiêng qua một bên, đầu đụng bịch một tiếng vào đỉnh kiệu gỗ, nàng vội vàng che đầu bị đụng, vội vàng mở mắt, muốn nhìn một chút là ai thiếu đức như vậy, cũng dám đem nước đổ lên đầu mình.

Lân Vương? Hán không phải đi ra ngoài sao? Như thế nào đã trở về? Tiểu Tiểu còn chưa mở miệng, người kia đã nói:

“Ái phi bây giờ tỉnh dậy sao? Quấy rầy ái phi nghỉ ngơi rồi, thật sự là xin lỗi.”

“Biết xin lỗi còn dùng nước hắt ta, người rõ ràng vốn là cố ý!” Nguyên lai là Hoàng thượng, cùng Lân Vương lớn lên thật giống nhau. Tiểu Tiểu đứng dậy, cũng không thèm nhìn tới Hoàng thượng liếc mắt một cái, trực tiếp chuẩn mất.

Tiểu Tiểu nói làm cho Hoàng thượng lạng đi một chút, nàng ta tại sao có thể nói với mình như vậy, chẳng lẽ nàng không biết như vậy là bất kính sao? Bất quá như vậy vừa lúc, cho nàng vào lãnh cung, cũng có thể ngăn chặn Thừa tướng rồi

Hán lạnh mặt, tức giận nói:

“Vu Thủy Tiên, Trẫm hảo tâm cho người về nhà thăm người thân, không nghĩ tới người không những không tạ ơn, lại còn dám đối với Trẫm bất kính? Từ hôm nay trở đi, tước bỏ danh hiệu Quý phi, đưa vào lãnh cung!”

Hoàng thượng lạnh lùng nhìn nàng, lần này nhìn người có dám hay không đối với Trầm bất kính!

Lại không cho nàng trở về, rốt cục đem nàng đến lãnh cung rồi. Nghĩ vậy, Hoàng thượng tâm tình tốt lên.

“Tiên phi, còn không mau lĩnh chỉ tạ ơn?”

Là bị sợ sao? Hoàng thượng nhìn Tiểu Tiểu lặng ơ nơi nào đó, hảo tâm nhắc nhở.

Tiểu Tiểu nhìn hẩn, như vậy đã được hạ lãnh cung rồi? Thật đúng là đủ lợi hại, tiến cung ngày đầu tiên tiến vào lãnh cung, bất quá như vậy rất tốt, thế chẳng phải là không cần đối mặt với tên Hoàng thượng đáng ghét này rồi sao? Một giọt nước chảy trên mắt, ngứa ngứa, nàng lấy tay xoa một chút, trên tay cảm thấy dính dính, rất không thoải mái.

Chứng kiến một bên có một chậu nước, bên trong còn hơn phân nửa nước, sạch sẽ, rất mê người. Nàng đi ra phía trước, ngồi xổm xuống, múc nước lên, đem mặt lau sạch sẽ...

“Người...” Hoàng thượng nhìn không rời mắt cái người mà mình không muốn gặp, phần nộ nói:

“Người đang làm cái gì vậy?”

Chậm rãi rửa mặt sạch sẽ, Tiểu Tiểu dùng tay áo lau mặt, thở dài nói:

“Chẳng lẽ người không nhìn sao? Ta vừa mới rửa mặt!”

“Ta biết người rửa mặt, chẳng lẽ người không biết không thể để quần áo không chỉnh tề xuất hiện trước mặt Trầm sao?” Hoàng thượng bốc hỏa hỏi ngược lại.

“Hoàng thượng, ta tại sao quần áo không chỉnh tề, còn không phải do người làm hại? Trên mặt vẫn còn bẩn, ta không rửa mặt ,chỉnh quần áo chỉnh tề rồi sao?” Tiểu Tiểu không khách khí nhìn hẩn một cái, dù sao cũng đến lãnh cung rồi, ai sợ ai hã, cùng lắm thì, cô nãi nãi người bay ra khỏi là xong!

“Người...” Hoàng thượng tức giận chỉ vào nàng, nữ nhân ai dám cùng hẩn nói chuyện nhiều như vậy. Nhưng có thể như thế nào phạt nàng đây, cũng đã biếm vào lãnh cung rồi?

“Vu Thủy Tiên, còn không tiếp chỉ!” Ánh mắt bất tuân như vậy, làm cho Hoàng thượng cực kì tức giận, một câu cũng không nói nên lời. Đến khi Hỉ công công cầm thánh chỉ trong tay, hẩn lại có chủ ý. Tiếp chỉ, chung quy người cũng phải quỳ rồi đi.

Hỉ công công bận rộn phối hợp đem thánh chỉ đưa tới trước mặt Tiểu Tiểu, nàng mở ra vừa nhìn, ngay cả ngự ấn cũng được lắm. Xem ra chuyện hôm nay hẩn đã sớm an bài tốt. Rốt cục cũng biết Thủy Tiên tại sao chạy thoát, phỏng chừng nàng cũng đoán được điểm ấy nên mới bỏ đi. Được, tốt lắm, có dũng khí xếp đặt ta, ta chơi với người!

cạp cạp, công việc mẹ nuôi tiếp tục. Sau Tiểu Tiểu như thế nào chỉnh Hoàng thượng, ha hã, đoán có thưởng à. Đương nhiên, bát cơm cũng muốn đập bể, hào hứng mang theo Tiểu Tiểu, dẫn một chút, Hắc Tử, Như Như, Hồ Tử chờ ta

37. Chương 37: Tức Đến Sắp Nghẹn

Hỷ công công vội vàng đem thánh chỉ đưa đến trước mặt Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu mở ra xem một lượt, ngay đến ngự ấn cũng đã ấn rồi. Xem ra sự việc hôm nay hẩn đã sớm an bài thỏa đáng rồi. Cuối cùng cũng biết tại sao Thủy Tiên kia lại phải chạy trốn, phỏng chừng nàng ấy đã đoán được điểm này nên mới bỏ đi. Được, được lắm, dám tính kế ta, ta sẽ chọc cho người tức chết!

Nàng thành thật nhìn một lượt, vết chữ rất khô, ngay cả mùi mực cũng rất nhạt, dựa theo kinh nghiệm, tờ thánh chỉ này căn bản không phải hôm nay mới viết. Tay Tiểu Tiểu sờ lên chỗ ngự ấn, ngón tay thon dài cùng với tờ thánh chỉ màu vàng kim càng thêm nổi bật , trông rất đẹp mắt!

Nhìn bàn tay nhỏ trắng nõn kia, mặt Hoàng thượng có chút biến đổi, trong lòng oán giận nói: nguyên lai, sao trước nay trẫm lại chưa từng cảm thấy bàn tay của nữ tử lại đẹp đến thế nhỉ? Có phải bị hồng não rồi không, nếu không thì sao lại cảm thấy bàn tay của nàng gợi cảm như thế? [một tên sắc lang].

Tiểu Tiểu đang trầm tư vốn không biết lúc này Hoàng thượng đang nghĩ cái gì, nàng ngậy thơ hỏi: “Cái ngự ấn này, là thật sao? Không phải là giả đấy chứ?”

“Nói nhảm, đích thân trẫm ấn, sao lại là giả được?” Hoàng thượng tức giận nói, cư nhiên dám hoài nghi tính thật giả về tờ thánh chỉ và ngự ấn của trẫm, lá gan của nàng thật đúng là lớn không ít. Đừng tưởng đến lãnh cung rồi thì trẫm không thể làm gì được người nữa, chẳng cần trẫm đích thân xử lí, chỉ cần nêu ra chút ít, sẽ có người nguyện ý đến thu thập người.

“Ồ, người còn đích thân ấn lên à!” Tiểu Tiểu bừng tỉnh đại ngộ nhìn Hoàng thượng, vẻ mặt cười nhạo nói:

“Trí tuệ của Hoàng thượng quả nhiên là người thường theo không kịp, ta chỉ vừa đối với người bất kính, thật không ngờ Hoàng thượng đã dự liệu trước từ lâu. Hơn nữa đã sớm đoán trước biểu hiện của ta, viết hạ thánh chỉ.....Bội phục, bội phục!”

“Người.....”

Mãi đến lúc này, Hoàng thượng rốt cục đã hiểu tia cười nhạo trong mắt nàng là từ đâu mà ra. Nói như vậy, chẳng khác nào nói với mọi người, chính mình đã sớm tìm lý do để trừng phạt nàng hay sao? Hiện nay người xung quanh không ít, không dám đảm bảo bên trong không có tai mắt của ai, truyền ra ngoài, cũng khó mà chặn họng họ lại được a.

“Thánh chỉ đương nhiên là vừa mới viết, thánh chỉ mà trẫm tuyên, là Hỷ công công đến Ngự thư phòng làm theo!” ý này cũng có chút ít thuyết phục, sắc mặt Hoàng thượng lạnh lùng giải thích.

“Ồ, hiểu rồi. Thì ra cái ngự ấn này Hỷ công công cũng có thể động đến, Hoàng thượng đối đãi với thuộc hạ thật là tốt nha. Ưm , đích thực là tốt, một đấng minh quân nha.....” nếu trước đó Tiểu Tiểu còn đang bực mình vì hắn, thì lúc này loáng một cái tâm tình Tiểu Tiểu đã trở nên tốt hơn nhiều.

“Hoàng thượng, nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!” Hỷ công sợ đến nỗi hai chân run rẩy quỳ trên mặt đất, hành động di chuyển ngự ấn là đại tội chém đầu, tuy rằng bản thân không động đến, nhưng tội bị gán cho cũng không phải là nhẹ. (shinku: ưm, đoạn này ta không hiểu cho lắm =_=”)

“Ây da, Hỷ công công à, người có tội gì chứ? Đều không phải là Hoàng thượng ngầm đồng ý cho người làm sao? Hoàng thượng sẽ không trách tội người đâu.....”

Nghiêng mắt nhìn Hoàng thượng một cái, lãnh khốc soái ca kia vốn rất rất tuần tú, giờ phút này khuôn mặt tuần tú đó nhìn y như cục phân (shinku: ta choáng, so sánh hay nhỉ *.*), vẫn còn một câu nữa, bản thân sẽ cố gắng kiên nhẫn. Nghĩ đến đây, đè nén hưng phấn trong lòng, nàng khổ não nói:

“Nếu tờ thánh chỉ này là thật, ngự ấn cũng là thật, nhìn chữ trên đó, rồng bay phượng múa, thật đẹp nha.....không biết nếu như đem ra ngoài cung bán, có thể trị giá mấy lượng bạc đây? Phỏng chừng chắc không rẻ đâu.....”

“Vu Thủy Tiên!” Người nào đó nghiêng răng nghiêng lợi quát.

“Gọi to tiếng như thế làm gì? Ta lại không phải bị điếc!” Tiểu Tiểu che lỗ tai lại, đối với một cung nữ bên cạnh phân phó:

“Vừa nãy người đã nghe thánh chỉ rồi chứ? Còn không nhanh dẫn ta đến lãnh cung trình diện?”

Cung nữ sợ hãi liếc nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng không lên tiếng, nàng sao dám dẫn vị “Đại gia” này đi chứ?

“Chẳng lẽ còn muốn ta tự mình tìm hủ? Hoàng thượng, lão nhân gia ngài cũng thật quá nhỏ mọn đi? Haizz, sớm biết mà.....”

“Vu Thủy Tiên!”

“Có, nghe đây. Có gì nói mau, có.....” ba chữ sau hình như có chút bất nhã, Tiểu Tiểu rất tự giác lược bỏ, dù sao người biết ta biết, trong lòng tất cả mọi người đều biết là được. (shinku: chị này muốn nói “có rầm mau phóng” đây mà ^^!)

“Người thật sự rất muốn đến lãnh cung sao?”

Nếu như là mặt trắng mang theo nụ cười thì gọi là soái ca, nếu như là mặt đen mang theo nụ cười thì gọi là khốc ca, nếu như vốn là mặt trắng, nhưng bây giờ biến thành mặt đen, trên mặt còn mang theo nụ cười, thì nên gọi là gì nhỉ?

Ngũ thế, đương nhiên là khủng bố rồi! Hoàng thượng bây giờ chính là vẻ mặt cười khủng bố, ngay đến hàm răng vốn ngay ngay ngắn ngắn giờ đây cũng nghiêng lên một cách đáng sợ, tất cả những người quỳ xung quanh cũng bắt đầu lạnh run, Tiểu Tiểu cũng rụt vai lại, dùng giọng điệu vô tội nhất nói:

“Hoàng thượng, trời đất chứng giám, ta đâu có muốn đến lãnh cung? Là lão nhân gia ngài an bài ta đến đó mà, ta chẳng qua là tuân chỉ mà thôi.....Hoàng thượng, không phải ngài quên đấy chứ? Thế thì phiền phức rồi.....ta ở đây có thánh chỉ làm chứng.....”

Tiểu Tiểu miệng thì nói, thân thể thì run, thật là mệt nha. Hai vạn lượng tiền lương cao như vậy quả nhiên là khó xơi, kỳ thật người không run rẩy lại giả vờ phát run cũng rất mệt. Nhưng mà oán hận thì oán hận, Tiểu Tiểu vẫn ra sức tiếp tục run.....”

“Hỷ công công, đưa Tiên phi về lãnh cung, cũng hảo hảo dặn dò một tiếng, để bọn họ hảo hảo chiếu cố Tiên phi. Còn về phần mấy nha đầu này, đều đến Phế Nô Ti đi!”

Đề nén xúc động muốn bóp chết nàng, cắt đứt cái miệng nói líu lo không ngừng kia, Hoàng thượng lạnh lùng tuyên bố vận mệnh của mọi người quỳ trên đất. Những người đang quỳ tuyệt vọng toàn thân tê liệt ngã xuống. Phế Nô Ti, sau này còn có thể ngóc đầu lên được sao?

Đội Hoàng thượng đi xa, Hỷ công công mới từ dưới đất bò dậy, đáng thương nhìn Tiểu Tiểu vẫn đứng đó, thở dài nói:

“Nương nương, theo lão nô!”

“Ồ, được thôi. Chúng ta mau qua đó xem đi, lãnh cung thật sự rất lạnh sao?” Theo sát phía sau Hỷ công công, Tiểu Tiểu tò mò hỏi.

“Nương nương, người đến đó thì biết.....” Hỷ công công không nhìn Tiểu Tiểu ở phía sau lấy một cái, mang theo vị chủ tử lớn gan lớn mật này, đi về phía lãnh cung.

Quên mất miệng mồm lạnh lợi vừa nãy của nàng, kỳ thực nàng cũng thật tội nghiệp nha, lúc nãy làm cho Hoàng thượng tức đến thế kia, dưới sự “chiếu cố” khắp nơi, không biết nàng rốt cuộc có thể sống được mấy ngày đây.....

Lấy phiếu lấy phiếu, các tình yêu cảm thấy sao? Đã nghiền không? Chương sau chính là cuộc sống đáng thương của Tiểu Tiểu ở lãnh cung, thật rất đáng thương nha.

38. Chương 38: Tính Người Xui Xẻo

Quanh co khúc khuỷu hồi lâu, ông mặt trời đã sớm xuống núi, quần áo ẩm ướt trên người Tiểu Tiểu cũng được gió làm cho se bớt, nhưng mãi mà lãnh cung trong truyền thuyết còn chưa có đi tới.

Không biết là cố ý hay vô tình, trên đường đến cũng không có đụng tới mấy người phi tử, tới tới lui lui cũng chỉ là vài cung nữ thái giám mà thôi. Nhìn thấy Hỷ công công, bọn họ cũng cung kính cùng hần chào hỏi, đối với Tiểu Tiểu lại khinh khi, xa cách. Đều nói trong hoàng cung không lớn, tin tức lại truyền cực nhanh, nói vậy, bọn họ cũng sớm nghe được phong thanh tin tức Hoàng thượng nói gì rồi.

May là, Tiểu tiểu cũng là một người ân oán rõ ràng, biết bọn họ bắt đắc dĩ, sẽ không đem sự bất công này ghi nhớ với họ. Bằng không, hậu cung chắc sẽ có một trận hỗn loạn có quy mô lớn.

“Hỉ công công, người không báo thù riêng đấy chứ?” Tiểu Tiểu nhìn người kia không nhanh không chậm tiêu sái thân hình ở phía trước nàng , hậu cung, chính mình cũng đã tới, như thế nào không nhớ rõ có lớn như vậy đây? [nói nhảm, người nguyên lai là bay , bây giờ vốn là đi bộ, có thể giống nhau sao? Tiểu Tiểu: mồ hôi, ta đây đã quên]

“Chủ tử, nô tài làm sao dám ?” Hỉ công công lau lau mồ hôi trên mặt, hần lúc nào đi qua nhiều đường như vậy rồi. Nếu Hoàng thượng không giao nhậm vị “Đại thần ” này, chính mình sẽ không dốc hết sức lấy lòng đây? Không có đắc tội nàng mà cũng thiếu chút nữa vì một câu nói của nàng mà chết , đắc tội nàng còn có thể sống sót sao?

Haizz, với quá khứ, nàng cũng không sống tốt bao lâu, chính mình hảo hảo lấy lòng nàng một chút : “Tiên phi nương nương, lãnh cung một hồi tới ngay, rất nhanh !”

“Hừ, như vậy làm phiền Hỉ công công rồi!” Tiểu Tiểu hung tợn khách khí nói. Hỉ công công, đừng nghĩ ta không biết người dẫn ta đi bao nhiêu đường, một hồi, ta sẽ tính sổ với người!

Kết quả là, không nhanh không chậm tiến bước lập tức thăng cấp thành chạy trốn, Tiểu Tiểu buồn cười nhìn bộ dáng thở hổn hển kia của hần , dễ dàng theo ở phía sau. Hừ dọa quả nhiên dùng được, người xem xem bây giờ tốc độ Hỉ công công ? Nếu sớm đi như thế, không phải sớm tới ngay rồi sao?

Ba bước cũng làm hai bước, Tiểu Tiểu chạy tới phía sau Hỉ công công , hảo tâm nhắc nhở nói: “Hỉ công công...”

“Tiên phi nương nương, xin hỏi có gì chỉ giáo?” Hỉ công công dưới chân không có chậm trễ, hơi vừa quay đầu lại, làm ra bộ dáng rửa tai lắng nghe .

“Hỉ công công, phía trước đường có tảng đá...”

Bịch một tiếng, Hỉ công công biến thành bộ dáng chó con hôn đất, hôn môi nhiệt liệt mặt đất...

“Ôi chao, thất lưng ta... Cái mũi ta...”

Hỉ công công đáng thương một tay xoa thất lưng, một tay xoa cái mũi, thẳng cổ gồng quỳ rạp trên mặt đất, ôi chao ôi chao kêu...

Tiểu Tiểu vô tội nói: “Hỉ công công, phía sau không có chó đuổi theo người, người chạy trốn nhanh như vậy làm gì? Ta vừa mới có nhắc nhở qua , người như thế nào cũng không chú ý vậy?” Ta tuyệt đối không phải cố ý nói chậm như vậy à!

55555555, xui xẻo Hỉ công công quỳ rạp trên mặt đất nghĩ đến: phía sau vốn là không có chó, nhưng là có tôn đại thần à! Nếu như người không nói chuyện với ta, ta tuyệt đối sẽ nhìn thấy tảng đá rồi, cũng tuyệt đối sẽ không ngã sấp xuống ...

Trên tay dính dính nước, giơ tay lên vừa nhìn, dĩ nhiên là máu! Trách không được cảm giác cái mũi rất đau, nguyên lai là cái mũi bị thương rồi, cái mũi của mình vốn không cao, lần này, có thể hay không trực tiếp cấp bệ xuống 555555...

“Hỉ công công, người không sao chứ?” Chứng kiến hần thật lâu quỳ rạp trên mặt đất không đứng dậy, Tiểu Tiểu hảo tâm qua xem hần một chút . Nhưng lại không cẩn thận chứng kiến hần đây bụi đất, còn có hai dòng máu mũi kéo dài, mặt và cả bên mép đều là... (shinku: khắc khắc, mắc cười wá)

Bi ai nhìn hần, Tiểu Tiểu thở dài nói: “Hỉ công công, người cũng quá không cẩn thận rồi. Có thể đứng lên không? Nếu không ta đỡ người đứng lên?”

“Không cần... Không cần!” Hỉ công công từ trên mặt đất đứng lên, lấy ra một cái khăn, cẩn thận lau mặt một chút, khuôn mặt giống như vừa lăn lộn , càng thêm đặc sắc.

“Tiên phi nương nương, chúng ta hay là nhanh lên một chút đi thôi, chậm nữa, sẽ chậm trễ giờ dùng bữa mất...”

Tiểu Tiểu nhìn cái mặt “đầy màu sắc” kia, mạnh mẽ đình chỉ ý cười, nghe lời đi theo hần, tiếp tục đi về phía trước .

Sau khi đi vài bước, nàng quay đầu lại nhìn một chút hòn đá hại Hỷ công công, thầm nghĩ: bầu trời tối đen rồi, chờ lúc hắn trở về, có thể hay không lại vấp phải nó một lần nữa?

Hắn là không thể nào? Mặc kệ, tin tưởng hắn không ngu như vậy đi.

Lại đi thêm chừng một nén nhang, rốt cục đi tới lãnh cung trong truyền thuyết. Thật đúng là đủ lạnh, cùng một đường khác với phong cảnh xung quanh, vốn cùng một bầu trời, cùng một chỗ.

Xung quanh lãnh cung, chỉ có vài cây lớn, phỏng chừng là vì không có người sống. Không có hương hoa, không có tiếng chim hót, không có đình đài, không có lầu các... Có chăng, cũng chỉ là một loạt phòng rách nát mà thôi.

“Tiên phi nương nương, đây là viện bỏ không, người nhân tiện ở chỗ này đi!” Hỷ công công chỉ chỉ tận cùng bên trong viện, cẩn thận đối với Tiểu Tiểu nói.

“Cái kia, Hỷ công công, ta như thế nào cảm giác bên trong rất cũ. Gian phòng này bao lâu rồi không có người ở?” Chỉ nhìn thoáng qua, Tiểu Tiểu đã nghĩ đến, nơi này khẳng định người không thể ở.

“Nương nương, cái này nô tài cũng không rõ ràng lắm, Hoàng thượng lại đang chờ nô tài, nô tài đi về trước!”

Nói xong không đợi Tiểu Tiểu đáp ứng, Hỷ công công cũng không quay đầu lại rồi đi.

“Hỷ công công...” Nhìn bóng dáng hoảng hốt chạy trốn, Tiểu Tiểu hảo tâm hô, đáng tiếc chính là Hỷ công công sợ hãi chạy trốn thoát vội vàng về phía trước, ngay cả quay đầu lại cũng không dám. Gặp phải Tiểu Tiểu, hắn hình như thật sự rất xui xẻo.

Tiểu Tiểu thở dài nói: Hỷ công công à, ta cũng chỉ bắt quá là muốn cùng người nói một tiếng, vừa mới xoay người, không cẩn thận chứng kiến cái móng bị dập của ai đó...

Không biết có bị sưng lớn không nhỉ? Tiểu Tiểu liếc nhìn một chút, không lớn không lớn, chẳng qua chỉ có thể nhìn thấy màu sắc của nội khổ (*) mà thôi, cái móng vẫn còn bao trụ được.

Haizz, hậu cung thật đúng là đủ loạn! Công công cũng mặc thành như vậy, phung phí, phung phí nha!

(*) Nội khổ: có thể hiểu nó như là quần lót ^^!

xem hết này chương, nếu như người cười rồi, nhân tiện đầu phiếu; nếu như người cười to rồi, nhân tiện đầu phiếu gia tăng nhấn lại! Nếu như chưa người nào cười, phải đi đâm đầu vào tường mất. Hạ chương dự cáo, phi tử lên sân, Hoàng thượng phun cơm

39. Chương 39: Có Ma A!!!!

Haizz, hậu cung thật đúng là đủ loạn, công công cũng mặc thành cái dạng này, lãng phí, thật lãng phí a!

Nhìn bóng lưng hoảng hốt kia, Tiểu Tiểu lại thở dài thêm tiếng nữa: Hỷ công công đáng thương, trên đường trở về ông phải nhìn kĩ một chút, ngàn vạn lần đừng để ta lại đoán trúng nữa nha.

Lại quay đầu lại nhìn cái viện Hỷ công công vừa mới phân ỉnh, hình như là nơi rách nát nhất trong lãnh cung này, cửa viện thì cong cong vẹo vẹo, căn bản là không thể đóng lại được, tấm ván gỗ phát phối, tuyên cáo thọ tận của chính tấm.

Cỏ dại trong viện mọc um tùm, bên trong có hai gian phòng, cửa sổ cũng rách nát hết cả, cửa cũng chỉ còn lại một cánh—may là bây giờ cũng sắp đến mùa hè rồi, như vậy cũng chỉ hơi lạnh một chút, nếu như là mùa đông, chỗ này người có thể ở sao?

Đẩy một cánh cửa rách nát kia ra, Tiểu Tiểu nhặt một ngọn nến dưới đất lên, tìm một hòn đá lửa để đốt lên. Chân vừa chạm đất, trước mặt cư nhiên là một mảnh đất xám mù mịt, bọt mũi cau mày nhìn lớp bụi dày đặc trên mặt đất, thật không biết nơi này đã bao nhiêu năm mới có người ở qua.

Ánh mắt quét nhìn một lượt hai gian phòng, ngoại trừ cái bàn và hai chiếc ghế miễn cưỡng có thể dùng ra, mấy thứ khác căn bản đều là phế vật, ngay cả dùng cũng không dùng được. Mạng nhện chằng chịt trên giường thì tạm thời không cần nói, trên mặt chiếc chăn then thui, căn bản là người ta không thể đắp được.

Bên cạnh có bàn trang điểm, hai cái tủ quần áo, đều bề nát cả rồi, nhưng tuyệt đối có thể khiến người ta nhận ra đây là bàn trang điểm, kia là tủ quần áo. Giấy dán cửa sổ đều đã rách hết cả, ngay đến rèm cửa cũng không có.....

Mẹ kiếp, đây là nơi quái gì thế hả, cô nài nài ngay cả một phút đồng hồ cũng không muốn đợi ở đây đâu!

Hoàng thượng thôi kia, quý hẹp hòi, quý keo kiệt! Vốn tưởng là mọi thứ ở lãnh cung, cùng lắm cũng chỉ hư hại tí xíu, cũ chút ít, không cần thị tẩm mà thôi.....ai mà biết cư nhiên lại khủng bố thế này? Khó trách Hỷ công công kia chạy nhanh hơn ai hết, nếu sớm biết bên trong thế này, nói thế nào cũng phải lưu hẩn ta lại——quét dọn sạch sẽ rồi mới cút!

Tội nghiệp cho ta là đệ tử duy nhất của Thần trộm——Thấu tiên, cư nhiên lại phải ở nơi bẩn loạn này mà thở dài. Thấu tiên thấu tiên, Thần thấu tiên tử.....

Có thể trộm đồ, trộm tranh, trộm chuông của người ta, vậy đi trộm thêm hai cô cung nữ đến đây giúp chắc cũng không có gì là quá đáng chứ? Nhưng trộm ai đây? Cung nữ trong cung hình như chưa có ai đặc tội với mình nha? Thân là Thấu tiên, Tiểu Tiểu rất có nguyên tắc, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ chiếu cố người ta đâu nha, trừ phi.....

Ai đến đặc tội ta đi! Ai đại phát từ bi đến đặc tội ta đi!

Trong lòng thầm rửa mấy tiếng, sao chưa có ai đến đặc tội Tiểu Tiểu nhỉ?

Tuy rằng cổ nhân có nói, tự mình động thủ, cơm no áo ấm, nhưng Tiểu Tiểu từ trước đến nay, điều mà Tiểu Tiểu ưng ý nhất chính là chính mình động khẩu, người khác động thủ, cũng cơm no áo ấm đấy thôi! Tiểu Tiểu đáng thương, chỉ có thể nghĩ, nhưng tuyệt đối không thể đích thân xử lý cái đồng bẩn loạn trong phòng này. Nếu có Lân vương ở đây thì tốt quá, có thể nhờ hẩn tìm vài người đến giúp sửa sang lại chỗ này một phen!

Di, đúng rồi, bên ngoài lãnh cung không phải có vài cây đại thụ sao? Chỗ này không có cách nào ngủ được, thôi thì ngủ trên cây một đêm vậy! Nhưng ngủ như thế một đêm không mệt chết hay sao?

Lấy ra ngân phiếu một vạn lượng cất ở thắt lưng, nàng hưng phấn hôn chúng một cái.

Nhìn lãnh cung hẻo lánh, cười hắc hắc Tiểu Tiểu đi qua đi lại, phỏng chừng khách quý Hoàng thượng phân phó ngày mai mới đến, cô nài nài phải trở về Liên viên ngủ một giấc đã!

Lại nói Hỷ công công, vội vàng chạy thoát khỏi tầm mắt Tiểu Tiểu cứ như phía sau có ai truy sát hẩn vậy. Đáng thương cho cái lưng nhỏ vẫn còn hơi đau, bất quá so với việc bị “Đại thần” kia kêu lại, chút đau đớn này thì có xá chi?

Haizz, người khác đều ngưỡng mộ mình có phúc phí đi theo bên cạnh Hoàng thượng, lại không biết chỗ khó xử của thiếp thân thái giám. Trước không nói việc thánh tâm khó đoán, một khi Hoàng thượng không vui thì đều có khả năng đầu mình dọn nhà; nhưng mà chủ tử các cung đều là cẩn thận ứng phó, hơi có chút bất cẩn, người xui xẻo còn không phải là mình sao?

Nói hôm nay đi, vốn là Hoàng thượng sớm đã viết xong thánh chỉ, nhưng vị tổ tông kia nói vài câu, suýt chút nữa mình đã phạm phải tội tru di cửu tộc. May mà Hoàng thượng nói vòng vo, để mình hảo hảo chiếu cố nàng một chút. Chính mình chỉ là tuân theo thánh ý đi nửa canh giờ mà thôi, liền ngã chó gặm bùn, ngay cả mũi cũng bị đụng hư.....

Là ai không có mắt, ở trên đường thả cục đá này vậy?

Cái mũi đáng thương của Hỷ công công, lại một lần nữa tiếp xúc thân mật với mặt đất, cái mũi lại thêm một lần nữa nhiệt tình chảy hai hàng chất lỏng màu đỏ, mua một tặng một, ngay đến miệng cũng bị rách luôn, trong miệng mặn mặn.....

Ô ô.....ai có thù oán với ta thế hả, lại ngăn trở ta lần nữa.....quay đầu nhìn cảnh vật xung quanh, sao càng nhìn càng thấy quan thuộc nhỉ? Chẳng lẽ là.....?

Có ma? Nghe nói, lúc ma quấy phá, nó sẽ ở cùng một chỗ, trước đem người làm ngã, sau đó mới hút hồn phách của người đó, rồi lại bám lên người, rồi lại dùng thân thể người đó đi bức hại người khác.....

Nghe nói, tay của ma rất lạnh, chân rất lạnh, trên người cũng rất lạnh.....tay sờ lên người, lạnh, băng.....

Sao mông ta lại cảm thấy lạnh thế nhỉ? Chẳng lẽ.....

Hỷ công công vội vã từ dưới đất nhảy dựng lên, lấy tốc độ chạy nước rút một trăm mét, hướng Ngự thư phòng của Hoàng thượng mà chạy.....

Tại sao lại chạy về hướng Ngự thư phòng?

Lúc này, Hoàng thượng chắc chắn là đang ở Ngự thư phòng chờ tin tức của mình!

Tại sao phải đi tìm Hoàng thượng? Bởi vì Hoàng thượng là chân long thiên tử, bách tà bất xâm nha....

Vài người cầm đèn lồng đỏ đỏ từ xa xa đi đến, vài người mặc hắc y phục phiêu phiêu du du đi đến trước mặt mình, chẳng lẽ đây là đồng bọn của ma quỷ sao? Nhưng mà ở đây chỉ có một con đường thôi, phải làm thế nào để tránh họ đây? Quên đi, hay là cứ đâm thẳng mà đi!

Hỷ công công phóng thật nhanh vào giữa họ mà đi, không cẩn thận đánh rơi một vật của họ, âm thanh loảng loảng thanh thúy vang lên trong đêm tối, bọn họ đuổi tới? Hỷ công công càng chạy thực mạng.....

Bốn người bị đụng trúng, bởi vì cái “người” mới chạy qua kia mà lạng đi một hồi, lúc này là người hả?

Lồng đèn trong tay cẩn thận chiếu lên hộp thức ăn trên mặt đất, chỉ thấy trên đó có vết máu tươi vẫn còn mới, còn ngửi thấy mùi vị hơi tanh tanh.....

“A.....có ma a a a.....”vút hộp thức ăn, đèn lồng cũng ném luôn, mấy người hét to rồi hướng Ngự thiện phòng mà chạy.

nữ tử chết trong lãnh cung rất nhiều lãnh cung có ma là rất bình thường ha ha không phải bịa đặt nha khoog biết xem chương này rồi các tình yêu có cười hay không Dương Dương cười đến đau cả bụng, đừng trách Dương Dương ngược Hỷ công công không như vậy thì làm sao hắc có thể nghe lời Tiểu Tiếu chứ Về việc Hoàng thượng phun cơm chỉ có thể đợi ngày mai thôi phiếu phiếu++lời nhắn còn phải đợi thời cơ thời cơ đến Hắc Tử sẽ hoa hoa lệ lệ lên sàn Nghĩ đến Hắc Tử uy mãnh nếu như xuất hiện ở trong cung là khái niệm gì đây

40. Chương 40: Trời Oi! Đất Oi....

Đều nói không khéo thì không thành sách, kì thực nhiều lúc sự tình vốn là như thế kia. Tiểu Tiếu này đã dự tính chắc chắn hôm nay sẽ không có khách quý đến làm phiền nàng, nàng có thể yên tâm ra ngoài ngủ một giấc ngon lành, nhưng ai mà ngờ tới Hỷ công công sẽ “nháo quỷ” chứ? Cộng thêm sự phóng đại của mấy công công tổng thiện ở Ngự thiện phòng nữa, lãnh cung này muốn lãnh tĩnh (lạnh lẽo yên tĩnh) cũng khó.....

Tiểu Tiếu cất ngăn phiếu, nàng cũng không cho rằng xuất cung là chuyện dọa người gì, liền cứ như vậy nghênh ngang mà đi ra ngoài. Đi ra đến Viện tử của mình, đứng ở đại môn, quay đầu nhìn lại Viện tử sau này mình phải ở, thầm nghĩ sau này chính mình còn phải tự bỏ tiền ra mua chút đồ về. Đặc biệt là ngày mai, cái khác có thể không cần mua, chắn đậm hết thấy là một bộ nhỉ? Hoàng thượng đã nói qua phải “hảo hảo” chiếu cố chính mình, Tiểu Tiếu không cho rằng cung nhân sẽ hảo tâm đưa chân đậm đến đây.

Trong lúc suy tư, cước bộ cũng đã sắp ra khỏi lãnh cung, hình như thấp thoáng nghe thấy tiếng người nói chuyện, thân thể nàng dừng ở trong cửa lãnh cung một chút, trốn ở một bên xem tình hình ngoài cửa. Tiểu Tiếu vẫn lo lắng sẽ có người đến tuần tra, hậu quả của việc tự ý xuất cung hình như có chút nghiêm trọng.

“Người là ai? Lén lén lút lút ở đây làm gì?”

Một nữ tử thân mặc trang phục cung nữ, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào mũi Tiểu Tiếu, rất không khách khí nói.

“Thế người là ai? Đây là nhà của người chắc? Ta thấy người ăn muối không nhiều, quần chuyện nhàn rỗi thì lại không ít đâu!”

Bực mình nhìn cái ả cung nữ đang trợn mắt trừng trừng kia, trong lòng Tiểu Tiểu có hơi cao hứng một chút. Cùng lúc đó, nàng bước nhanh về phía trước, một chưởng đánh vào cái tay đang chỉ vào mũi mình của ả cung nữ....

“Cha mẹ người không dạy qua người à? Tùy tiện dùng tay chỉ vào mũi người khác là rất không lễ phép! Lần này, cô nài nài ta tha cho người, nếu như có lần sau....”

Ánh mắt Tiểu Tiểu trở nên nguy hiểm, khóe miệng khiêu khích nhìn ả cung nữ đang mặt mày tái mét, bàn tay nguy hiểm vuốt ve làn da mịn màng của ả, cười nhạt nói:

“Cái khuôn mặt này của người....”

Thân thể ả cung nữ bắt đầu run rẩy kịch liệt, dùng sức một chút, đem Tiểu Tiểu không hề phòng bị đẩy một cái, Tiểu Tiểu hơi lão đảo, suýt chút nữa ngã xuống đất....

Sự lão đảo này, khiến cho ả cung nữ kia vốn đang sợ hãi liền trấn định lại: còn tưởng là lợi hại lắm, xem ra bất quá cũng chỉ là hư trương thanh thế mà thôi. Nhìn y phục nàng ta mặc trên người, tuy rằng là y phục tiêu chuẩn của phi tần tam phẩm, nhưng bộ dáng mặt nhăn mày nhíu, cộng thêm đầu tóc rối loạn, tám chín phần mười là phi tử mới bị biếm đến đây rồi. Hoặc là....

Nàng ta căn bản không phải là phi tử, chẳng qua chỉ là trộm hoặc nhặt được y phục này mà thôi!

Cả ngày nay vẫn chưa nghe được tiếng khóc nháo nha! Không có tiếng khóc nháo, chắc là không có phi tử nào bị biếm đến đây đâu....hừ, nha đầu chết tiệt, cứ nhiên dám đánh ta, ta sẽ khiến cho người ăn không được đi cũng không xong!

Tiểu Tiểu nhìn ánh mắt đang tính kế của ả cung nữ kia, không biết ả ta sẽ nghĩ ra độc kế gì để đối phó mình đây. Điều nói tranh đấu giữa nữ nhân trong hậu cung ác liệt, là địa phương ăn thịt người trong nháy mắt, Tiểu Tiểu thật không nghĩ một cung nữ nhỏ nhoi trong lãnh cung này cũng có loại ánh mắt độc ác như vậy.....

Vậy chính mình, có phải nên thuận theo ý ả ta hay không....

Tiểu Tiểu run rẩy nhìn ả ta, vẻ mặt hoảng sợ, đối với ả cung nữ kia khoát khoát tay, chậm rãi lui về phía ngoài lãnh cung.

“Nha đầu chết tiệt, người muốn chạy đi đâu?” Nhìn thấy sự sợ hãi của Tiểu Tiểu, ả cung nữ lại càng lớn gan hơn, dùng sức bắt nàng, hung hăng nói:

“Cứ nhiên dám uy hiếp ta? Người chán sống rồi hả? Nha đầu thói nhà người, lại còn dám mặc y phục như vậy, ta nhất định sẽ đem người giao cho nương nương....”

“Đừng mà, đừng như vậy mà....” Tổ vẻ đáng thương nhìn ả ta, nhưng ả vẫn không lộ ra dấu vết của sự buông tay, ngay cả cái tay đang bắt lấy tay Tiểu Tiểu cũng dùng lực rất lớn, Tiểu Tiểu âm thầm mắng một tiếng: đồ nhãi nhép, lát nữa sẽ thu thập người sau!

“Nương nương, nương nương!” Nói xong, liền kéo Tiểu Tiểu đến cái Viện tử mà nàng mới từ trong đó đi ra, còn chưa vào cửa, ả đã kêu lên rồi.

“Như Nhi, văn thiện (bữa tối) tối rồi sao?” Một thanh âm ôn nhu, mang theo tia chờ đợi hỏi.

“Ác, vẫn chưa! Bất quá các người qua đây xem, ta bắt được một tiểu thẩu đây....”

Vài nữ tử ngồi trong phòng, đều ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cũng buồn bực nghĩ, chả trách trong cung này lại tốt như vậy, thì ra là có nhiều phi tử ở đây đến vậy.

“Y phục của người là từ đâu mà có, sao lại mặc y phục của phi tần tam phẩm?” Một nữ tử ánh mắt vốn ôn nhu, ngay lúc nhìn thấy y phục Tiểu Tiểu mặc trên người, đột nhiên hung hăng hỏi.

“Đúng đó, y phục từ đâu mà có? Bọn ta đều không có y phục như vậy? Sao người lại có được?”

“Hừ, chắc chắn là trộm rồi, nếu không thì tại sao....”

.....

Bất luận là nữ tử đang ngồi, hay là đang đứng, đều tiên hô hậu ứng bắt đầu thay phiên nhau khiển trách Tiểu Tiểu đáng thương, Tiểu Tiểu im lặng nghe, trong lòng thì vui đến nở hoa.....

Trời ơi, người cũng quá tốt đi! Đất ơi, người cũng quá công bằng đi! Mọi người ơi, các người cũng quá đáng yêu đi.....

Tiểu Tiểu đáng thương, cuối cùng cũng yên tâm tìm nữ tử giúp nàng quét dọn vệ sinh, dọn dẹp phòng— hơn nữa, còn tuyệt đối yên tâm sử dụng, bởi vì nàng tính toán sơ qua, tổng cộng cả thầy là mười lăm người, cư nhiên không có một ai có thiện chí với mình! Cảm ơn trời đất, cái chức Lão đại này ta làm chắc rồi.

“Dừng!”

Thấy biểu hiện của các nàng không sai biệt lắm, Tiểu Tiểu lớn tiếng hô lên.

“Ôi trời, các người xem, nàng ta cư nhiên dám dùng loại giọng điệu này, dám nói lớn tiếng với chúng ta như vậy.....” một nữ tử nhìn khoảng trên dưới hai lăm hai sáu tuổi, dung mạo cũng khá chỉ vào Tiểu Tiểu, giật mình nói.

Không chút khách khí, một chưởng tát vào cái tay đang dừng trong không trung, nữ tử kia đau đến nỗi ‘ui dai ui da’ mà kêu lên.....

“Trong số các người ai là người đứng đầu?”

Ánh mắt vô hại quét một lượt nhìn mấy nữ tử trong phòng, trong đó có một nữ tử ngồi trước bàn vẽ mặt khôn khéo đứng lên:

“Là ta! Người muốn làm phản sao! Người đâu, mau bắt nha đầu điên này lại, tát thật mạnh cho ta!”

“Dạ! Nương nương!” Hai ma ma hơi lớn tuổi, thân hình hỉ trắng đi đến, một người chế trụ một cánh tay của Tiểu Tiểu, ma ma còn lại thì hung hăng bước tới, trên tay bà ta, cư nhiên đem theo một tấm ván gỗ— Đây rõ ràng không phải dùng tay để đánh, với việc dùng ván gỗ để đánh có gì khác nhau không nhỉ?

41. Chương 41: Gọi Cô Nãi Nãi

“Này, người đừng qua đây, ta là Tiên phi của Hoàng thượng đấy, đánh ta, Hoàng thượng sẽ tìm các người tính sổ.....”

Tiểu Tiểu run rẩy nhìn cây gậy cách mình càng ngày càng gần, tỏ vẻ đáng thương nói.

“Tiên phi? Sao bỗng chốc chưa nghe nói đến có nhân vật này nhỉ? Các người đã nghe qua chưa? Các người có ai nghe qua chưa?” nữ tử kia cười cười nhìn mọi người, bọn họ vẫn là vẻ mặt cười nhạo nhìn Tiểu Tiểu—Tiên phi, lát nữa sẽ khiến người biến thành “quỷ phi”, mặt sưng lên giống như quỷ, không phải ‘quỷ phi’ thì là gì?

“Ui da.....” một tiếng đau đớn kêu lên, mọi người đều buồn bực nhìn Tiểu Tiểu, sao một cô nương xinh đẹp như vậy, mà tiếng kêu lại khó nghe muốn chết?

Không đúng, trên mặt nàng không có vết sưng đỏ, không có tia máu, vẫn là hoàn hảo vô khuyết như ban đầu nha.....thế vừa nãy là ai kêu lên vậy?

Một cước thu thập một người, cái người nắm bả vai Tiểu Tiểu nặng nề té nhào xuống đất, kể cả cái người muốn cầm gậy đánh mình cũng cùng chung số phận, tiếng kêu rên đau đớn của ba người vang lên. Chỉ là tiếng kêu của ba người này nghe không được hay, giống như giết heo vậy, khó nghe chết đi được.

Bực mình nhứ mày, Tiểu Tiểu lượn quanh họ một vòng. Cũng chỉ là lượn một vòng mà thôi, không ai thấy nàng xuất thủ, lại thấy ba vị ma ma mở miệng, nhưng một câu cũng không thốt nên lời.

“Di, ba người các người sao vậy? sao lại ngồi trên đất thế hả? Dưới đất không lạnh à?”

Khó hiểu nhìn mấy ma ma dưới đất, Tiểu Tiểu ra vẻ ngu ngốc hỏi [Ô ô, đều là người làm, còn giả bộ gì nữa! Tiểu Tiểu: ta là kẻ đáng thương, ai thấy ta làm nào, không thấy tức là không tính.]

Ma ma phần nộ trừng mắt nhìn nàng, cuối cùng chỉ có thể rũ hạ mắt, trong lòng khóc thét bản thân thật bất hạnh.

“Ai phụ trách lãnh cung?” không thèm để ý đến ba lão yêu bà dưới đất nữa. Tiểu Tiểu rất vô hại hỏi. (shinku: vô hại á! No no no, ta thấy là ‘vô lại’ thì có)

“Nàng ta.....”

Mấy nữ nhân mặc quần áo có chút hoa lệ đều chỉ về hướng nữ tử thoạt nhìn có chút khôn khéo mà vừa mới muốn đánh Tiểu Tiểu kia, thân thể nữ tử đó thụt lui về sau, khấn trương nói:

“Không phải ta! Không phải ta!”

Tiểu Tiểu đi đến trước mặt ả ta, cho ả ta một cái bạt tai, trên khuôn mặt trắng nõn của nữ nhân ngay lập tức hiện lên một bàn tay năm ngón khéo léo, đỏ cả lên, rất là đáng yêu!

“Vậy sao?” Tiểu Tiểu thấy nàng ta bưng mặt ánh mắt oán hận, lộ ra nụ cười như thiên sứ nói:

“Lúc này là ai nói, ta là nha đầu điên, muốn hung hăng đánh ta? Không phải ngươi à? Chẳng lẽ ta mắc chứng hay quên?”

Nữ nhân đó lại lui về sau một bước, thấy xung quanh nhiều người như vậy, chẳng lẽ từng ấy người lại không khống chế được nha đầu này chắc? Ánh mắt tối sầm lại, trong lòng sớm đã cân nhắc: nếu như không khống chế ả ta, mấy nữ tử các nàng, e rằng sau này sẽ phải chịu sự nghiền ép của ả!

“Mọi người cùng nhau lên, bắt lấy nha đầu điên này!” Miệng thì nói vậy, người thì nhanh chóng lui về sau mấy bước: là mọi người cùng nhau xông lên, nhưng không nói bản thân tiên phong lên trước nha!

Giống như bóng ma vậy, Tiểu Tiểu vọt đến trước mặt ả ta, tay vót ve dấu tay đỏ in trên mặt ả, cười duyên nói: “xem ra một cái tát, ngươi vẫn chưa biết sự lợi hại của cô nãi nãi, ngươi nói xem cô nãi nãi ta phải làm sao để ngươi nhớ kĩ đây?”

Không hề do dự, tay hung hăng nhéo xuống bả vai nàng ta, Tiểu Tiểu tiếp tục nói: “Đánh người không đánh mặt, lần này trước hết cứ như vậy đi. Ngươi tên gì?”

“Hoa Nguyên.....” Trong mắt mang lệ, nhưng sự cố chấp vẫn không hạ xuống, Hoa Nguyên nghĩ, vẫn là nên giữ mặt mũi trước mặt mọi người.

“Hoa Nguyên, tên nghe được đấy! sau này gặp ta, phải gọi Lão đại, biết chưa?” buông lòng nàng ta ra, Tiểu Tiểu ngồi lên vị trí nàng ta vừa ngồi, khinh thường liếc nhìn những người có mặt trong phòng, trong mắt mang theo ý cười nói: “mấy người các ngươi, cũng như vậy! đừng có mà đùa giỡn với ta, bằng không ta sẽ khiến các ngươi muốn sống không được muốn chết cũng không xong! Có muốn xem xem cái gì gọi là ‘muốn sống không được muốn chết cũng không xong’ không? Cô nãi nãi ta hôm nay tâm tình khá tốt, liền hảo tâm cho các ngươi xem một chút.....”

Tiểu Tiểu đi đến trước mặt ma ma mới vừa cầm gậy kia, tay nhẹ nhàng vuốt mặt bà ta một cái, giải khai huyết đạo của bà ta, điểm trụ động huyết (*) của bà ta, sau đó quay lại ghế ngồi, nhìn ma ma kia giống như xem diễn trò.

(*) Động huyết: huyết cử động

Không lâu, mặt ma ma kia bắt đầu đỏ lên, cứ như ăn trứng ớt cay vậy. sau đó mồ hôi từ từ tuôn ra, càng ngày càng nhiều, theo mặt, theo cằm chảy xuống. lúc đầu thì cắn chặt răng, nhưng thời gian chưa đến một nén hương, bà ta bắt đầu cầu xin tha thứ:

“Mặt ta ngứa quá, hãy để ta gãi đi: mặt ta nóng quá, ngươi đã cho cái gì lên mặt ta.....”

“Gọi cô nãi nãi!” Tiểu Tiểu nhìn bà ta, bực mình cải chính nói.

“Cô nãi nãi, cầu xin cô tha cho ta đi!” ma ma vội vàng sửa lại nói.

“Gọi lão đại!” cô nãi nãi, cảm thấy gọi lên nghe có vẻ già? Hay là gọi Lão đại đi! Lão đại uy phong nha!

“Lão đại, tiểu nhân không dám nữa đâu, tha cho ta đi!” ma ma vẻ mặt thống khổ nhìn Tiểu Tiểu, nghĩ muốn quỳ xuống dập đầu cũng không được, về phần mặt, thì càng không có hi vọng rồi.

“Đây mới chỉ là thứ ngoài da, mới như thế mà đã kiên trì không được rồi à? qua thêm một nén nhang, ta tự nhiên sẽ làm theo ý nguyện của người.”

Ai chưa từng thấy ác ma mỉm cười? nhìn Tiểu Tiểu bây giờ thì sẽ biết. Tuyệt đối là nụ cười của ác ma đơn thuần nhất thế gian.

“Các người còn có dị nghị gì?” vừa lòng nhìn vẻ mặt kinh sợ của mọi người, Tiểu Tiểu tâm tình vui vẻ hỏi.

“Lão đại!” lần này, mọi người đều thông minh không có gọi sai. Lão đại thì lão đại, vị tổ tông này tuyệt đối không thể đắc tội được!

“Ừm, rất tốt! những lúc chỉ có chúng ta với nhau, có thể gọi Lão đại. lúc có người ngoài, phải gọi là tỷ tỷ! ta là Tiên phi vừa mới đến hôm nay, lần đầu đến lãnh cung, còn mong mọi người chiếu cố nhiều hơn. Hỷ công công vừa mới phân cho ta cái Viện ở tận cùng trong này, trong đó thật sự quá bẩn, các người qua đó giúp ta quét dọn một chút.....”

“Lão đại, ngày mai đi quét dọn à?” Hoa Nguyên kia vừa bị đánh và tước bỏ địa vị “lão đại” lấy lòng hỏi.

“Không phải! Đi bây giờ, biết chưa? Ngày mai quét dọn, vậy đêm nay ta ở đâu?” Tiểu Tiểu nghiêm chỉnh nhìn các nàng, cả mặt vui vẻ nói.

“Bây giờ? Nhưng mà trời đã rất tối rồi, ngộ nhờ quét dọn không sạch, vậy chẳng phải sẽ làm bẩn y phục của Lão đại hay sao?” Hoa Nguyên lấy lòng đề nghị.

“Cái này.....” Tiểu Tiểu khổ não nghĩ, nàng ta nói cũng có lý, thôi thì đêm nay cứ tìm chỗ nào đó tá túc cũng được.....

“Hoàng thượng giá đáo!” một âm thanh đột nhiên truyền đến, Tiểu Tiểu quay đầu nhìn về phía viện tử, lại thấy đèn đuốc bên ngoài thấp sáng cả lên.....

42. Chương 42: Mẫu Thân, Con Đến Giúp Người

Trên Tuyết Tình sơn, có một đứa trẻ không lớn đang nằm chán dựa vào một con hổ lớn để ngủ, cái đuôi của con hổ còn phe phẩy qua lại, độ lực không lớn va chạm vào đùi bé, giống như đang dỗ bé ngủ vậy.

“Điểm Điểm, con ngủ say ở đây rồi hả?” một lão nhân hạc phát đồng nhan (1) từ bên ngoài đi đến, trong tay cầm một con thỏ con toàn thân trắng như tuyết, sau khi Hắc Tử ở bên cạnh Điểm Điểm nhìn thấy, khinh thường lắc lắc đầu, ra ngoài lâu như vậy, chỉ bắt về được một con thỏ, cũng quá.....

(1) Hạc phát đồng nhan: tóc bạc nhưng mặt thì trẻ.

“Người đây là thái độ gì thế hả?” Một bàn tay lớn vỗ lên đầu Hắc Tử, Hắc Tử ủy khuất chạy đến cọt xát bên người Điểm Điểm, Điểm Điểm liếc nhìn sự phụ một cái, nói:

“Gia gia, con không muốn ăn con thỏ này.....”

“Không phải gia gia, gọi là sư công!” lão nhân cải chính lần thứ một trăm lẻ một.

“Gia gia, con không ăn thỏ...” Điểm Điểm vẫn nói theo ý mình, lão nhân day day đầu nói:

“Y chang mẫu thân con, cố chấp muốn chết. Tùy vậy, Điểm Điểm, con muốn ăn gì nào?”

“Con nhớ mẫu thân quá! Sao mẫu thân còn chưa trở về? không phải chỉ là tìm một người cha thôi sao? Đã xuống núi bảy tám ngày rồi.....” Điểm Điểm vừa dẫu môi, hai hàng nước mắt lưng tròng cứ thế mà bật khóc.

“Điểm Điểm, mẫu thân con là ra ngoài giúp con tìm cha, không phải đi bắt gà bắt vịt bắt chó. Con nghĩ cứ tùy tiện tìm một nam nhân là được chắc? Haizz, nói mấy cái này con cũng không hiểu, đợi thêm một năm nữa đi, nếu như mẫu thân con còn chưa trở về, con cứ đi giúp trộm một người về đây là được.....” lão nhân bế Điểm Điểm lên, thuận thế ngồi xuống chỗ Điểm Điểm vừa ngồi, híp mắt phơi nắng—ừm, thật dễ chịu!

“Gia gia, bây giờ người đi giúp mẫu thân trộm một nam nhân về đây được không? Như thế mẫu thân có thể trở về rồi, lúc mẫu thân ở đây, ngu ngốc như thế, có thể giúp con tìm được cha mới lạ.....gia gia à, nếu bây giờ không đi bắt mẫu thân về, ngộ nhờ nàng lại đi trộm một bảo bảo về đây, thế thì.....”

Mẫu thân à, không phải con xem thường người, là người thật sự có chút ngốc. Con thật không muốn có thêm đệ đệ muội muội đâu, như thế người và gia gia sẽ không thương con mà chỉ thương bọn nó, Điểm Điểm ủy khuất nói.

Mẫu thân à, không phải con trai của người là con muốn hãm hại người đâu, gia gia dạy cho người y thuật inh như thế, nhưng người lại có thể phạm một sai lầm cấp thấp như vậy, thật ngốc a! Nhưng đã phạm một lần, thì có khả năng sẽ phạm lần thứ hai, đề phòng không thể thiếu, nhắc nhở gia gia là rất cần thiết.....

“Nó dám!” sắc mặt lão nhân khế biến, một đứa đã đủ phiền rồi, lại thêm một đứa nữa, vậy chẳng phải Tuyệt Tình sơn sẽ gà bay chó sủa sao? Ngẫm lại tên đồ đệ kia, chuyện như thế nó dám làm lắm chứ, không được, vẫn là nên đi cảnh cáo nó một chút thì hơn!

“Điểm Điểm phải ngoan nha, qua thêm bảy ngày nữa, gia gia có việc phải xuất núi một chuyến, đem theo con thuận tiện đi thăm mẫu thân, được không?” giọng điệu nói chuyện vừa này hình như có chút hung dữ, nhìn nhìn Điểm Điểm, cũng thiếu chút nữa bị dọa cho khóc. Lão nhân vội vàng đỡ dành nói.

“Ô, được ạ, con sẽ giúp mẫu thân một tay! Đúng rồi, gia gia, người có biết mẫu thân đang ở đâu không? Đừng có nói với con là không biết đấy, thế thì con tuyệt đối sẽ ngắt cho người xem, Điểm Điểm lo lắng nhìn lão nhân.

“Tạm thời chưa biết, nhưng chuyện tìm người, có thể làm khó được ta chắc. hơn nữa, với tính cách của mẫu thân con, tám chín phần là sẽ tiến cung, ngốc a.....”

Ngu ngốc còn không phải là người dạy dỗ không tốt hay sao! Trong lòng Điểm Điểm âm thầm bổ sung thêm một câu, nhưng bé lại không có gan nói ra, sẽ bị mắng đó!

“Điểm Điểm, con muốn ăn cái gì nào?” con thỏ trong tay lão nhân bởi vì lúc này bé không thích, sớm đã thả đi, giờ thì hay rồi, bữa trưa không có gì ăn.

“Ăn gà đi, gà ăn mỳ (2)!” Điểm Điểm suy nghĩ một lát, trên ngọn núi này, ngon nhất vẫn là gà rừng. Hai mắt Điểm Điểm chờ mong nhìn lão nhân.

(2) Gà ăn mỳ: món gà nướng bòn–một món ăn nổi tiếng của Hàng Châu (Trung Quốc), vào đây để biết thêm thông tin chi tiết.

“Vớ vẩn! Điểm Điểm, ta không đi bắt đâu, nghĩ ta đường đường là thần trộm, suy bại đến nỗi phải đuổi bắt gà khắp núi à, đừng mà đừng mà!”

Điểm Điểm lắc lắc đầu, hai mắt chuyển sang hướng Hồ Tử, Hồ Tử trực tiếp quay mặt đi, nhìn cũng không thèm nhìn bé một cái: ta là chúa sơn lâm nha, đi bắt gà á, truyền ra ngoài, ta làm gì còn mặt mũi nữa?

Hồ Tử cũng không chịu đi, tay Điểm Điểm vuốt lên người Hắc Tử, Hắc Tử trực tiếp nhắm mắt lại: lang vương bắt gà, trên thế gian này còn có vương pháp nữa không? Nếu như để ta đi bắt hồ ly thì còn được.....

Haizz, Điểm Điểm thở dài một tiếng, một tay nhắc Như Nhi rất thích ngủ kia lên, tức giận nói: “Như Nhi, ta muốn ăn gà rừng, ngươi giúp ta đi bắt một con về đây, không cho phép phản đối!”

Như Nhi ủy khuất nháy nháy mắt, lại nháy nháy mắt: nếu như còn gặp lại Tiểu Tiểu, đánh chết ta ta cũng sẽ nhờ cậy nàng. Mấy người các người, chỉ biết khi dễ động vật nhỏ bé yếu đuối thôi!

Bỏ qua ánh mắt ủy khuất của Như Nhi, Điểm Điểm nói: “Nếu như ngươi cũng không đi, vậy ta sẽ phải chịu đói rồi, đói bụng thì sẽ không đủ dinh dưỡng, vậy thì mẫu thân của ta sẽ....”

Bất đắc dĩ từ trên tay Điểm Điểm trườn xuống, tiểu xà đáng thương, lại bị bóc lột nữa rồi.....

Thấy nó không tình không nguyện, ủy khuất vạn phần, xà ảnh chậm rãi rời đi, Điểm Điểm thở dài nói: “Thật sự là không nên đuổi mẫu thân xuống núi! Nếu như mẫu thân ở đây, tuyệt đối không nói hai lời, lập tức sẽ giúp ta đi bắt gà về đây.....”

Giờ đây, Điểm Điểm cuối cùng cũng nghi ra được chỗ hữu dụng của mẫu thân rồi, nghi ra được lợi ích của việc có mẹ, sớm biết có ngày hôm nay hà tất lúc đầu lại làm thế!

Bất quá câu này của Điểm Điểm không có ai phụ họa, tất cả mọi “người” trong viện tử đều nhắm mắt lại, nằm phơi nắng, đợi Như Nhi đáng thương trở về.....

Lúc này, Tiểu Tiểu đang ở lãnh cung, hồn nhiên không biết chẳng bao lâu nữa một đôi bảo bối sư phụ và nhi tử cộng thêm mấy sủng vật của nàng, đến hậu cung, giúp cho cuộc sống nhiều tai nhiều nạn ở hậu cung này thêm gạch thêm ngói.....

43. Chương 43: Nội Khố Gì?

Trong Ngự thư phòng, tiểu thái giám đến dâng ngự thiện, dọn xong rồi thì chậm rãi rời đi.

“Sóc, sắc trời hôm nay đã muộn, đệ hãy lưu lại bồi ta dùng thiện đi!” Hoàng thượng có chút mệt mỏi, nhìn Sóc vương về mặt đang thối kia, hỏi.

“Ừm!” Sóc vương buồn bực ngồi xuống bàn thiện, trừng mắt nhìn mấy thứ mỹ vị kia, người nào không biết còn tưởng rằng, bọn chúng cùng hân có thâm cừu đại hận gì.

Đều tại nữ nhân chết tiết kia! Hôm nay sau khi hạ triều vội vàng hồi Vương phủ, đem tất cả thị thiếp trong phủ gọi đến một lượt, trong đó lại không có bóng dáng nữ nhân đáng chết kia! Được lắm! cứ nhiên dám gạt bốn vương, nghĩ đường đường là Sóc vương phủ của ta không phải muốn đến thì đến muốn đi thì đi, hơn nữa nữ nhân kia có vẻ như không có võ công. Không phải thị thiếp thì là nha hoàn rồi, tìm đến tất cả nha hoàn trong Sóc vương phủ, mục nội nó, chỉ cần là nữ nhân trong phủ đều gọi đến hết, không ngờ vẫn không có!

Về ra cái bộ dáng khó coi muốn chết kia của nàng, đưa cho quần gia, quần gia nhìn rồi trực tiếp lắc đầu: “Chưa thấy qua, trong phủ không có người này! Vương gia, người này xấu xí như vậy, chỉ cần gặp qua một lần lão nô nhất định sẽ nhận ra!

Sóc vương nhú mày, nàng xấu xí sao? Nữ nhân kia lớn lên xấu xí á? Bán tín bán nghi đem bức họa kia qua xem, mới phát hiện bản thân đem nàng vẽ xấu gấp hai mươi lần! đem bức tranh xé nát vụn, lấy bút vẽ lại lần nữa, một nữ nhân gọi cảm hiện lên trên giấy!

Vội vàng đem bức họa ném cho quần gia, quần gia vẫn nói chưa gặp qua. Nộ khí xông lên, đem mấy tên thị vệ đương trực đánh ột trận, rồi kêu người đến kinh thành lùng bắt khắp nơi.....

Này không, người vẫn còn chưa tìm được, thì bản thân lại bị Hoàng thượng kêu đến đây bồi hân nói chuyện. ô ô, ta cũng rất buồn bực mà? Ai đến bồi ta tâm sự đây?

“Sóc, hai huynh đệ chúng ta đã lâu không gặp phải hảo hảo uống, đêm nay chúng ta không say không về!” đây tiểu thái giám bên cạnh ra, Hoàng thượng đích thân rót rượu cho Sóc vương, khôn phải đều nói ‘nhất túy giải thiên sầu’ hay sao? Chiều hôm nay thật sự là suýt chút nữa bị nữ nhân kia làm cho tức chết.

Ly rượu cứ tràn đầy, mỹ vị trên bàn vẫn chưa động đến bao nhiêu, rượu thì lại uống không ít. Nói hai người, mỗi người đều có chuyện phiền lòng, nhưng bọn họ có nghĩ thế nào cũng không ngờ tới, chuyện phiền lòng của hai người họ cứ nhiên là cùng một nữ nhân.....

“Sóc, đệ có tâm sự gì vậy? mặt hôm nay thật là thối.....”

Nhìn đệ đệ vẫn chưa thể nâng ly, Hoàng thượng hảo tâm hỏi.

“Không có, Hoàng thượng huynh nhìn lầm rồi!” Sóc vương bực bội đáp. Cho dù có, cái loại chuyện phiền đó chỉ cần ta biết người biết, trời biết đất biết là được rồi, có thể ra ngoài lớn tiếng la hét hay sao? Có thể nói với mọi người, đường đường Sóc vương lại bị hạ xuân được, thân thể trần truồng bị dục hỏa thiêu đốt một lúc, sau đó lại không thể.....

“Vậy sao? Nhưng ta lại có chuyện buồn phiền đây. Chiều nay suýt chút nữa thì bị Vu Thủy Tiên kia làm cho tức chết.” Hoàng thượng lại uống một ly, ngấm lại bản thân, đường đường là cửu ngũ chí tôn, có bao

giờ chịu sự bức tức này chứ? Không thể tìm người khác để phát tiết, trò chuyện với đệ đệ của mình, ngồi phát tiết buồn bức hẳn là được rồi.

“Thụy Tiên (tiên nữ)? chính là Tiên Quý phi của huynh hử? tên có chút quái, nhưng nghe nói là đúng tiêu chuẩn của một đại gia khuê tú, nàng sao dám chọc huynh.....” Sóc vương nhướn nhướn mày, trên thế gian này người có thể chọc giận hoàng huynh không nhiều, xem ra Thụy Tiên kia không phải loại hiền thực như trong lời đồn

“Thụy Tiên? Ha ha, cái này ngược lại nghe hay đấy, sau này ta sẽ gọi nàng như vậy.....” nghĩ đến cái tên này sẽ làm cho nàng tức đến nổi giậm chân, tâm tình của Hoàng thượng bắt đầu cao hứng lên, gắp một miếng thịt nai, đưa vào trong miệng, bắt đầu nhấm nháp.....

“Hoàng thượng.....cứu mạng a.....có ma...”

Cứ như cơn gió, một bóng đen từ bên ngoài bay xộc vào, thái giám ngoài cửa ngay cả ngăn lại cũng không có cơ hội, nhìn thấy dáng vẻ của hắn, mấy người gan bé liền hôn mê bất tỉnh.

“Bất thích khách!” không biết ai ở ngoài cửa hô lên một tiếng, một đám thị vệ liền xông vào, gắt gao theo sau bóng đen kia.....

“Phụt...”

Hoàng thượng nghe thấy thanh âm của Hỷ công công trước hết là ngây ra một lúc, rồi lúc nhìn thấy mặt của hắn, miệng bắt đầu co quắp, vô tình đưa mắt đến phía sau vải, thức ăn trong miệng rốt cục không cố kị gì đều phun sạch ra ngoài.....

Bất quá, may mà Sóc vương cảnh giác, hắn nhảy sang một bên, ngoại trừ góc tay áo bị dính chút đỉnh, nơi khác vẫn bình yên vô sự.

“Hoàng thượng!” Sóc vương bức mình trừng mắt nhìn Hoàng thượng, mà Hoàng thượng thì càng cười vui vẻ:

“Hỷ công công, người quay người lại, để trẫm xem một cái?”

“Hoàng thượng, lãnh cung kia nháo quỷ rồi.....” Hỷ công công kinh sợ nói ra những gì xảy ra buổi tối hôm nay, cái bản mặt máu đất lẫn trộn lẫn kia bởi vì hắn nói chuyện mà chuyển động, nước mắt càng thuận thế mà chảy xuống, thành hai dòng nước. Hoàng thượng thế mà lại có hứng thú nghe hắn than khóc trần thuật, Hỷ công công thấy sự chuyên chú của Hoàng thượng, nói càng thêm đặc sắc, mãi đến khi hắn nói hết, rồi dùng tay áo lau mặt một cái, bởi vì nước mắt, cả gương mặt của hắn càng thêm đặc sắc.....

“Xong rồi?” ghen ý cười, Hoàng thượng rất ‘quan tâm’ hỏi.

“Hỏi Hoàng thượng, xong rồi!” Hỷ công công rất ‘bình thường’ trả lời.

“Xoay người lại đây!” Hoàng thượng rất tò mò ‘màu cờ tung bay’ ở phía sau hắn, phía trước đặc sắc như vậy, không biết phía sau lại là quang cảnh gì?

“Hoàng thượng, không được đâu. Đưa lưng về phía Hoàng thượng, chính là bất kính.....” Hỷ công công vội vàng cự tuyệt, nhưng Hoàng thượng lại trầm mặt xuống, tức giận nói:

“Xoay người!”

Hoàng thượng tức giận à? Cảm giác được sự bức mình của Hoàng thượng, Hỷ công công cần cần dục dục chậm rãi xoay người lại, hai tiếng cười to mãnh liệt bộc phát ra ——

“Hỷ công công, người mặc tiết khổ hình quả trứng à?” Hoàng thượng ôm bụng hỏi.

“Không đúng, là hình tam giác lớn!” Sóc vương khẳng định nói.

“Ta nói hình quả trứng thì chính là hình quả trứng!” Hoàng thượng bá đạo nói.

“Vậy chưa chắc, nếu không thì đi qua xem xem, lột ra không phải biết rồi sao.....”

44. Chương 44: Tiểu Tiểu Vs Hoàng Thượng Thối (1)

“VẬY CHƯA CHẮC, NẾU KHÔNG THÌ ĐI QUA XEM XEM, LỘT RA KHÔNG PHẢI BIẾT RỒI SAO.....”

Sóc vương nói xong, thuận thế đi lên phía trước vài bước, lúc đầu Hỷ công công nghe đến hồ đồ đột nhiên hiểu ra, hai tay hướng cái mông của mình sờ thử——

Mẹ của ta ơi, từ lúc nào, trên mông lại rách một lỗ to như vậy? chẳng lẽ lúc nãy té ngã bị ma.....

Nghĩ đến lúc nãy trên mông có cảm giác mát mát, Hỷ công công vội xoay người lại, hoảng sợ nói với Hoàng thượng:

“Hoàng thượng, đây là do quỷ nháo ở lãnh cung làm đó, tay của quỷ sờ lên, rất mát rất lạnh, lúc nô nài muốn chạy về, còn nhìn thấy lửa ma nữa.....”

Sóc vương thấy Hỷ công công xoay người rồi, vẫn còn muốn ra phía sau nghiên cứu xem xem ai nói đúng, Hoàng thượng cười nói:

“ĐƯỢC RỒI, SÓC, ĐỪNG NGHỊCH HỖ CÔNG CÔNG NỮA. HỖ CÔNG CÔNG, NGƯỜI NHANH CHÓNG THU THẬP MỘT CHÚT, TRẦM CÙNG NGƯỜI QUA ĐÓ XEM XEM RỒT CUỘC LÀ MA QUỶ GÌ ĐANG TÁC QUÁI!”

“Ack.....” Hỷ công công chấn kinh nhìn về phía Hoàng thượng, nhất thời quên luôn mình phải nói gì.

“Sao? Người có ý kiến hả?” Hoàng thượng nhướn nhướn mày, nhìn cái bản mặt ‘te tua’ có chút ngây ngốc kia. Sau này còn phải để Hỷ công công ghi nhớ bản mặt ngày hôm nay, nếu như tâm tình mình không tốt, vẽ mấy cái này lên, tùy tiện ở trước mặt nói vài câu, đảm bảo sẽ cười đến đau cả bụng.

“Lão nô không dám, chỉ là bên kia nháo quỷ, lão nô sợ ma quỷ sẽ gây bất lợi cho Hoàng thượng, Hoàng thượng vẫn là đừng nên qua đó.....” Hỷ công công cúi thấp đầu, không dám nhìn Hoàng thượng nữa.

“Ha ha, Hoàng huynh, đệ nói đúng rồi, nội khổ của Hỷ công công là hình tam giác!” Một tiếng cười lớn, Hỷ công công vội vàng dùng tay che cái mông lại, mặt đỏ cả lên muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

“Hỷ công công, ngây ngốc gì nữa? còn không mau thu thập đi?” Thấy sự quần bách của hắn, Hoàng thượng hảo tâm giúp hắn giải vây.

“Vâng! Vâng!” tay che mông lại, Hỷ công công cẩn thận thối lui ra ngoài cửa. cái bản mặt già của ta, lần này thật sự là bị mất hết rồi, Hỷ công công hướng trời ca thán!

Mười sáu cung đẳng (*) mở đường, Hoàng thượng, Sóc vương còn có Hỷ công công, cộng thêm mấy cung nữ, thái giám, thị vệ đi theo, tổng cộng hơn trăm người rầm rộ đi về phía lãnh cung, lấy cớ “dò xét quỷ tình”! mấy cung đẳng uốn lượn dẫn đường, trong màn đêm đen tối. nhìn qua thật đúng là đồ sộ. rất nhiều cung nhân không biết xảy ra chuyện gì, lén lút từ xa nhìn đám người rầm rộ kia, có người vì để có được sự tưởng thưởng của chủ tử, mạo hiểm đi theo phía sau. Đương nhiên, chỉ dùng đầu ngón chân cũng biết nhiều người như vậy, khí phái lớn như vậy, tám chín phần là Hoàng thượng, bọn họ chỉ là xa xa mà nhìn theo, chứ không dám lại gần một bước——nếu như bị Hoàng thượng phát hiện, còn không phải sẽ bị hai chữ ‘chém đầu’ giải quyết hay sao?

(*) cung đẳng: người cầm đèn lồng trong cung để soi đường.

“HỖ CÔNG CÔNG, NGƯỜI ĐANG SỢ HÃI À?” cách lãnh cung càng gần, Hỷ công công run rẩy càng lợi hại mà theo chặt phía sau Hoàng thượng, ngay đến nói chuyện cũng lắp bắp: “Hoàng thượng.....nô tài không.....sợ...”

Không sợ mà còn phát run đến thế sao? Hoàng thượng hiểu rõ cười cười, nhưng không có vạch trần. Nơi cách lãnh cung không xa, nhìn thấy chiếc lồng đèn và hộp thức ăn rớt trên mặt đất, suy nghĩ một chút, Hoàng thượng liền biết cái gì gọi là ‘lửa ma’ rồi, khéo miệng hắn khê nhếch cười lạnh: “Hỷ công công, đây là cái mà người gọi là ‘lửa ma’ đấy hả?”

Tiếp tục đi về phía trước, cách đó không xa liền nhìn thấy hòn đá không lớn lắm, kiêu ngạo nằm đó. Hỷ công công tỉ mỉ nhìn một cái, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, cảm tình cùng với hai lần vấp ngã kia đều là do nó tác quái? Mẹ ơi, là ai nói ‘mỗi người tự quét tuyết ở trước cửa, mặc xác sương gió trên ngôi nhà người ta’ thế hả? Nếu như lần đầu tiên vấp ngã mình thuận tiện đem hòn đá hại người này dịch chuyển

sang một bên, thì còn té ngã lần thứ hai được hay sao? Lại còn tướng thái giám bưng thức ăn kia là ma nữa chứ?

Giờ thì hay rồi, mặt thì giống như ma, trên đường đi không biết đã có bao nhiêu người nhìn thấy, còn trên cái mông kia.....ngẫm lại bản thân là thiếp thân thái giám bên người Hoàng hượng, vốn là chuyện vinh quang biết bao, tất cả mọi người lớn nhỏ trong cung nhìn thấy mình đều tôn kính một tiếng Hỷ công công, nhưng chuyện đại tiểu lâm hôm nay mà truyền ra ngoài, bản thân cò có chỗ đứng trong cung hay sao.....

May mà, lần này Hoàng thượng không có trách mình, chỉ kêu thái giám đem hòn đá kia đi chỗ khác, nhìn sắc trời, hần cười nói: “Sóc, nếu đã đến đây rồi, thì bồi trẫm vào trong xem mấy vị ái phi kia đi?”

Ái phi? Đã bị ném vào lãnh cung rồi, phải là tội phi chứ? Mấy lời như vậy, cũng chỉ có Hoàng thượng mặt không đỏ tim không đập nói ra thôi.

Kỳ thực, trong lòng Hoàng thượng là muốn xem bộ dáng nghèo túng của Tiểu Tiểu, nếu đã dám có dũng khí đắc tội ta, nằng ắt hẳn phải có sự chuẩn bị chết tại nơi này chứ? Hiện tại nằng đang ở trong đó làm gì? Khóc lóc, tức giận hay là.....

Trong lãnh cung im ắng, ngoại trừ một gian phòng sáng đèn ra, còn lại đều là một mảng tối đen. Trong lòng Hoàng thượng bắt đầu cao hứng, loại tình huống này đã nói rõ, nữ nhân kia đang bị phê phán? Hoặc là bị ngược đãi? Đúng lúc có thể qua đó xem nằng ta chết hay chưa, thuận tiện căn dặn mấy người kia không cần phải khách khí với nằng ta, sớm chết sớm siêu sinh nha!

“Hoàng thượng giá đáo!”

Theo tiếng hô, cung nhân nhanh chóng dẫn theo cung đảng đứng ngay ngắn trong viện, trong viện lúc đầu tối đen như mực thoáng chốc đã sáng rực cả lên, mà Hoàng thượng căn bản chưa có chuẩn bị vào đó, liền dừng trong viện tử, đợi các nằng ra ngoài.

Một người, hai người, ba người.....dần dần, tất cả mọi người trong lãnh cung đều ra hết, ánh mắt sắc bén của Hoàng thượng quét về phía đám người đó, trong đó không có nằng!

Nhận ra điều này, khiến hần có hơi chấn kinh, từ lúc nào mà mình lại nhớ rõ nữ nhân đến vậy? liếc sơ một cái, liền có thể nhận ra nằng từ trong đám mấy chục người? Không được không được, nguy hiểm nguy hiểm——nữ nhân này quá nguy hiểm, nằng ta tiền cung cũng không phải mới một hai ngày, cơ sao bản thân đến bây giờ mới phát hiện ra điểm này chứ?

“Người trong lãnh cung đều ra hết chưa?” ánh mắt nguy hiểm liếc về phía trong phòng, nữ nhân kia tám chín phần là vẫn ở bên trong, giám không ra tiếp giá, gan của nằng quả là không nhỏ!

“Hỏi Hoàng thượng, trong phòng không có người....” Hoa Nguyên run rẩy đáp, nhưng nằng không dám nói Tiên phi trốn ở bên trong, nhớ lại sự bi thảm của ma ma, nói rồi, người kế tiếp e rằng sẽ là nằng nha!

45. Chương 45: Tiểu Tiểu Vs Hoàng Thượng Thối (2) ~ Hoàng Thượng Lăn Lộn

Hừ.....Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào bên trong phòng, mấy tên thái giám cũng vào theo, ngay đến Sóc vương ban đầu có chút mất kiên nhẫn cũng ham vui mà vào theo, Hoàng huynh lạ thật đấy! là đang tìm người nào à? Không phải là đang tìm vị Tiên phi mới bị biếm vào kia đấy chứ?

Giống như những gì Hoa Nguyên nói, trong phòng trống không, một người cũng không có.

“Tiên phi mới đến hôm nay đâu rồi?” không vòng vo tam quốc nữa, Hoàng thượng trực tiếp điểm danh.

“Hỏi Hoàng thượng, tội phi không biết! có lẽ là đang ở trong cung của nằng ta!” Hoa Nguyên âm thầm thở phào một hơi, may mà lúc này chưa tố giác Tiên phi, không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, nằng ta lại có thể biến mất không thấy. Thật phi thường, sau này, tiểu tử tông này chỉ có thể nịnh hót, lấy lòng, không thể đắc tội được.

“Hỷ công công, dẫn đường!” âm thanh lạnh lẽo bạc tình từ trong miệng Hoàng thượng thốt ra, từ đầu đến cuối, đối với những nữ nhân đã từng là ái phi này của hắn, hắn cũng chẳng thèm liếc mắt lấy một cái.

Vài cặp mắt mong chờ dõi theo bóng dáng màu vàng kia rời đi. Lãn cung, cho dù có gặp được Hoàng thượng – người khó gặp được một lần này thì sao chứ? Thấy cũng như không chẳng phải là thái độ hiện giờ của hắn hay sao?

Hoàng thượng muốn đến cung của Tiên phi để xem? Sau khi Hỷ công công nghe thấy, lần đầu tiên vì sự thông minh của mình mà cảm thấy cao hứng, vì Hoàng thượng đã nói qua phải chiếu cố tốt cho nàng ta, bản thân liền an bài cho nàng ta một cái viện tử rách nát nhất, cái này chắc có thể kể công đấy chứ?

Hỷ công công ở phía trước dẫn đường, Hoàng thượng đứng ở trước cửa cung đen thui kia, thấy Hỷ công công giúp Tiên phi an bài một cái viện tử rách nát này cảm thấy vô cùng hài lòng. Hắn tâm tình tốt bảo cung nhân lưu ở bên ngoài viện, chỉ đem theo Hỷ công công và Sóc Vương vào trong....

Trong phòng không có đèn, cũng không nghe thấy âm thanh gì hết, chẳng lẽ nữ nhân kia không có ở đây? Len lén đi vào, chính là muốn xem bộ dáng nghèo túng bất lực của nàng ta.

Đi đến cửa, Hỷ công công cầm theo cái đèn lồng nghĩ muốn vào trong xem xem, hai người mới vừa bước lên bậc thềm trước cửa, một thứ không rõ vật thể liền bay ra, chuẩn xác trum lên Hoàng thượng và Hỷ công công.

Đáng chết, ném thứ gì ra ngoài thế? khó thấy như vậy? Mà bản thân dĩ nhiên không hề phòng bị liền bị trúng chiêu?

“Ha ha ha.....” Sóc vương cười ha ha, hoàng huynh vui thật, hắn đi lên phía trước, vừa giúp bọn họ lấy “cái chặn” rách rưới kia vừa nói:

“Hoàng huynh, vị Tiên phi này của huynh thật thú vị....”

Lời của Sóc vương còn chưa nói hết, lại có một chiếc hài rách ném ra , may mà Sóc vương vẫn phòng bị tốt, lách người, chiếc hài đập vào người Hoàng thượng, hai tay Hoàng thượng bắt được. Mà vẻ cười của Sóc vương càng thêm vui vẻ, chỉ là, còn chưa cười ra tiếng, lại có một chiếc hài bay đến, chuẩn xác đập vào mặt hắn.....

Hu hu, khuôn mặt đẹp trai của ta! Tay sờ lên mặt, điều không may là, lực đạo chiếc hài kia ném ra quá lớn, đường đường là chiếc mũi của Sóc vương lại bị đánh bể rồi.....

“Hừm, đệ.....ha ha ha.....” Tiếng cười thay đổi, lần này trở thành Hoàng thượng, vì Sóc vương bị đánh mà cảm thấy cao hứng.

“Hoàng thượng.....” Hỷ công công sợ hãi nhìn Hoàng thượng, chiếc hài kia vừa bắn vừa thối, sao Hoàng thượng vẫn còn ôm trong lòng nhỉ? Sao còn chưa vứt xuống?

Hoàng thượng hiểu rõ cười, tưởng là Hỷ công công muốn nhắc nhở mình làm chính sự trước. Hắn tức giận nói: “Tiên phi, lăn ra đây tiếp giá!”

Gọi ta hả? Tiểu Tiểu ở trong phòng nghe thấy tiếng rống bên ngoài, liền nhìn xuống đất, sau đó sờ soạng đem bụi chà lên mặt mình, trên đầu cũng bôi thêm một chút mạng nhện, đi ra như vậy, tên Hoàng thượng thối kia chắc cũng hài lòng rồi chứ? Còn tên Sóc vương đáng chết kia, nửa đêm nửa hôm đến đây xem náo nhiệt gì chứ? Hừ , tuyệt đối không thể để hắn nhận ra mình, bản thân tránh hắn còn không kịp, nếu bị hắn nhận ra thì sẽ rắc rối lắm đấy.

Nhưng nàng cũng rất muốn biết hắn làm sao để qua đêm đó, có phải cả đời khó quên không nhỉ? Haizz, bảo toàn tánh mạng là quan trọng nhất, trước tiên ra ngoài đem tên Hoàng thượng thối kia đuổi đi đã rồi nói sau, một chết đi được!

Lè lè mè mè đi ra, Tiểu Tiểu vẽ mặt bi lụy nhìn tên Hoàng thượng thối kia vẫn còn đang thân mật ôm chiếc hài thối. Chắc chắn, thật không ngờ hắn còn có loại sở thích này.

“Hoàng thượng, xin lỗi, rất xin lỗi. Ta không biết lăn, ta hiện giờ đang rất mệt, chỉ có thể từ từ ra đây tiếp giá. Nếu không thì, ngài đích thân làm mẫu một lần, nói không chừng rất nhanh ta sẽ học được?”

Hoàng thượng kinh ngạc nhìn “mỹ nhân” bước ra kia, toàn thân là đất, trên đầu còn có mạng nhện rậm rạp, màu sắc trên mặt còn phong phú hơn.....

Đặc biệt là lúc nói, khuôn mặt kia thật buồn cười.....

“Ha ha.....ha ha.....” Hoàng thượng khoa trương mà cười, Sóc vương vốn đang bực mình bịt mũi của mình nhìn thấy bộ dáng hiện giờ của Tiểu Tiểu cũng bắt đầu ha ha mà cười, Tiểu Tiểu nhàm chán nhìn bọn họ, vô tình liếc đến phía sau Hoàng thượng....

Hừm, kia là cái gì thế? Đỏ đỏ, hình như là lửa thì phải, hơn nữa đã cháy đến long bào rồi.....con người quả nhiên không thể làm chuyện xấu, người xem Hoàng thượng đi, chỉ biết cười giấu người ta, long bào của mình bị cháy cũng không biết, chẳng lẽ để đến lúc lửa cháy đến móng hán mới phát giác hả? Có cần nhắc nhở hán không nhỉ? Hay là đổ thêm dầu vào lửa?

“Hoàng thượng, thật không ngờ ngài còn có sở thích này nha? Nhưng mà không sao, trong phòng của ta vẫn còn có rất nhiều ‘hài rách’ như vậy, lát nữa ngài cứ đem về hết đi, lần lượt ôm chơi là được.....”

“Hừm?” Hoàng thượng nhất thời khó hiểu, sau khi hắn thấy trong tay mình đang ôm khư khư chiếc ‘hài rách’, hắn vội vàng ném nó đi, thân thể Tiểu Tiểu chợt lóe, ‘hài rách’ lại quay trở lại trong phòng. Thấy trên mặt Hoàng thượng có vẻ mất tự nhiên, Tiểu Tiểu tiếp tục nói:

“Không ngờ Hoàng thượng ngoài việc có sở thích khác với người thường ra, còn thích sự kích thích đến vậy, lửa thiêu móng, thật sự thoải mái đến vậy à?”

Yên tĩnh! Một giây, hai giây, ba giây.....

Lúc Tiểu Tiểu đếm đến ba, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng kêu lớn của Hỷ công công: “Người đâu, cứu hỏa!”

Haizz, ngu chết đi được! lúc này Hỷ công công cầm theo đèn lồng mà đến, cái chắn kia bay đến trùm lên bọn họ, Sóc vương là giúp Hoàng thượng đi ra Hỷ công công cũng chui ra, nhưng cái đèn lồng hắn cầm theo kia vẫn chưa chui ra nha.....

Mà Hoàng thượng đáng thương, phía sau của long bào hơi dài, đụng đến cái chắn có chút khí đốt, tất nhiên sẽ từ từ cháy lên trên rồi. Chỉ đáng tiếc mấy người này vốn nhay bén, lực chú ý đều đặt trên người Tiểu Tiểu cả rồi, lại không phát hiện cái móng của Hoàng thượng nóng nóng.....

Rất nhiều người xông vào, chỉ thấy Hoàng thượng đứng ở bên tường, lưng hướng về phía tường, không ngừng động đậy.....

“Hoàng thượng, tốt bụng nhắc nhở ngài một chút, như thế này không dập lửa được, ở dưới đất lăn lộn hình như dập lửa nhanh hơn...”

Phần nô quét mắt về phía Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cúi đầu xuống, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ. Một toán người vừa xông vào cúi đầu đứng đó, Hoàng thượng bất đắc dĩ lăn lộn trên đất, xám xịt bò dậy.....

46. Chương 46: Hoàng Thượng Đáng Tội Chết

Phần nô quét mắt về phía Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cúi đầu xuống, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ. Một toán người vừa xông vào cúi đầu đứng đó, Hoàng thượng bất đắc dĩ lăn lộn trên đất, xám xịt bò dậy.....

“Cút ra ngoài!” một tiếng gầm giận dữ, những người đang cúi đầu sợ đến nỗi quỳ xuống đất, run run rẩy rẩy bò ra ngoài.....

“Hỷ công công, chuyện hôm nay, người biết phải làm gì rồi chứ?” Hoàng thượng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, ánh mắt hung hăng trừng Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu nhún nhún vai, thản nhiên nhìn hắn: không liên quan tới ta, ta cái gì cũng chưa làm.

“Hoàng thượng, nô tài chưa nhìn thấy gì hết, cái gì nô tài cũng chưa thấy.....” Những người đang bò ngừng lại, quỳ dưới đất thi nhau dập đầu. Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn họ, cái này thì có gì phải sợ, nhìn thấy thì sao chứ?

“Cút!” Không thèm để ý đến những tiếng cầu xin, Hỷ công công vội vàng đuổi bọn họ ra ngoài, bản thân ông cũng sợ đến phát run, lúc đó người gọi bọn họ vào đây là ông nha.

Nhìn thấy một đám người tuyệt vọng bò ra ngoài, Tiểu Tiểu nhũn mày khó hiểu: “Hoàng thượng đích thân làm mẫu một lần phải lẫn như thế nào, bọn họ sợ cái gì chứ, thật khó hiểu!”

“Thụy phi, đừng tưởng rằng trăm không dám giết người!” Hoàng thượng bước lên trước một bước, tay túm lấy cổ áo Tiểu Tiểu, nhắc nằng lên giống như nhắc một con gà, Tiểu Tiểu cũng chuẩn xác nhìn thấy ánh mắt tràn đầy nộ khí của hắn. (Shinku: chắc chắn, anh nì bạo lực thật =”=)

“Người là tên Hoàng thượng thối, đồ dã man, bỏ ta xuống.....” hai tay không múa máy lung tung, ngược lại bóp chặt lấy tay Hoàng thượng, mãi đến khi tay hắn chảy máu, Hoàng thượng mới bỏ Tiểu Tiểu xuống, vẻ mặt cao thâm khó lường cười nói:

“Hỷ công công, tổn hại đến long thể của Hoàng thượng, đáng tội gì?”

Tiểu Tiểu nhảm chán nhìn hắn, khà khà, chẳng qua chỉ là véo người vài cái, thì trở thành tổn hại long thể của người rồi? Lúc này người còn khiến ta suýt nữa thở không được, vậy người đáng tội gì đây?

“Ack, Hoàng thượng, đáng tội chết!” Hỷ công ông run rẩy liếc nhìn Tiểu Tiểu một cái, tiểu tử công à, đây là do Hoàng thượng hỏi, không phải ta muốn nói, đừng tính sổ hết lên đầu ta nha.

“Ha ha, Hỷ công công anh minh nha, nếu Hoàng thượng đã đáng tội chết, vậy ta không thể phụng bồi, ta còn phải dọn dẹp phòng đi ngủ nữa..... A, khổ ghê! Có một số người nào đó ăn no rừng mỡ không có gì làm, đêm hôm khuya khoắt không chịu đi ngủ, chỉ biết đi làm phiền người khác.....”

Vừa nói, vừa xoay người đi về phía trong phòng, Hỷ công công sau khi nghe xong sợ đến nổi suýt nữa thì quỳ rạp xuống đất:

“Hoàng thượng, nô tài không phải có ý này, nô tài là nói tổn hại Hoàng thượng đáng tội chết, không phải nói Hoàng thượng đáng tội chết.....không phải, là Hoàng thượng đáng tội chết, không phải tổn hại Hoàng thượng đáng tội chết.....không đúng.....”

“Đủ rồi! Thụy phi, những lời người nói vừa nãy là có ý gì?”

Hoàng thượng nóng máu nhìn cái cổ trắng nõn của Tiểu Tiểu, suy nghĩ xem có cần đem cái cổ mảnh khảnh kia vặn gãy hay không. Bằng không, bản thân sớm muộn gì cũng bị nằng ta làm cho tức chết!

“Hoàng thượng, là ta nói chưa rõ ràng hay là năng lực lý giải của ngài có vấn đề? Những lời ta nói đã rõ ràng đến thế rồi, con nít ba tuổi còn hiểu được.....”

“Người....” Hoàng thượng cực kì phần nộ trừng mắt nhìn nằng, to gan thật, cư nhiên dám hoài nghi năng lực lý giải của mình, lại còn dám ám chỉ mình không bằng con nít ba tuổi? Đừng nói là những gì con nít ba tuổi biết thì mình cũng biết, cho dù là những gì con nít mười ba tuổi biết thì mình cũng biết.....

(Shinku: hớ hớ, anh này gốc nhĩ, đi so sánh mình với con nít, há há)

“Đợi đã, nghe ta nói trước đã, Hoàng thượng, ngài phải bảo trọng long thể, không nên động một tí là tức giận. Tức giận tổn hại đến gan, hủy hoại thân thể người cuối cùng chịu thiệt vẫn là bản thân mình. Còn nữa nha, ta không phải gọi là ‘Thụy phi’, ta là ‘Tiên phi’, Hoàng thượng phát âm phải chuẩn một chút. Tuy năng lực lý giải của ta rất mạnh, ngài phát âm không chuẩn ta vẫn có thể lý giải ra, nhưng người khác thì không giống vậy đâu, vạn nhất lý giải sai làm chậm trễ chính sự, há chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Hoàng thượng hay sao....”

Bản trường thiên thuyết giáo vừa mới mở đầu, Hoàng thượng cực kì tức giận ngắt lời:

“Đủ rồi, Thụy phi, không ngờ người còn thấu tình đạt lý đến vậy, quan tâm đến thân thể của trăm, còn muốn vì trăm phân ưu. Được, được lắm, hôm nay trăm đến đây vốn là muốn nói với người một tiếng, người ở đây tám ngày mười ngày thì có thể hồi cung. Bây giờ xem ra, người vẫn rất thích hợp với nơi này, vậy thì

cứ ở đây thêm mấy ngày nữa đi. Hỷ công công, thông báo với Ngự thiện phòng, Thụy phi muốn giảm béo, mỗi ngày đưa thức ăn đã qua đêm là được. Mấy thứ khác, ăn mặc đồ dùng cũng không cần phiền phức, tin rằng nàng có thể tự lo được.....”

Tiểu Tiểu nghe xong, trên mặt lộ ra ý cười khinh thường, còn tưởng là có thủ đoạn đặc biệt gì, hóa ra cũng chỉ là muốn mình đói chết mà thôi, thất vọng thật đấy, trình độ thấp như vậy mà cũng dám đem ra bêu xấu? Ta mà không tặng lại cho ngươi một đại lễ thì cũng quá không phối hợp đi.

Hoàng thượng nói xong, không thấy thần sắc thất vọng hay thống khổ trên mặt nàng, trong lòng hơi có chút mất mát, nhưng cũng coi như là ác rồi. Ban chết cho nàng, đích thực rất đơn giản, một chữ là đủ, nhưng để nàng chết như vậy cũng quá tiện nghi đi. Không bằng, đem nàng ta hành hạ đến sống không bằng chết, đói chết lạnh chết cũng được!

Tiểu Tiểu nhìn bóng dáng rời đi của hắn, nghịch ngợm làm mặt quỷ, không nghĩ tới lại đúng lúc bị Sóc vương quay đầu lại bắt được, Tiểu Tiểu bực mình nói:

“Nhìn cái gì, chưa thấy qua mỹ nữ hả?”

Sóc vương cười cười: “mỹ nữ thì thấy qua rồi, chỉ là chưa thấy qua ai giống nàng. Thụy Tiên, sau này gặp lại!” mang theo tia hứng thú, sao cứ cảm thấy nàng ta có chút quen mắt, đã gặp qua ở đâu rồi nhỉ?

Đi đến đại môn, sớm đã có người mang đến áo khoác mới tinh, Hoàng thượng tiện tay phủ lên, mang theo vẻ mặt tràn đầy tức giận rời khỏi lãnh cung. Mà Sóc vương vẫn cứ cau mày khó hiểu, không biết đang nghĩ cái gì. Đám người phía sau, vẻ mặt khóc tang, chờ đợi Hỷ công công trách phạt, ánh sao trên bầu trời vẫn lấp lánh, không biết bản thân còn có thể thấy nổi mặt trời ngày mai hay không.

Đêm đã canh ba, ánh trăng nhẹ nhàng xuyên thấu qua cửa sổ, Tiểu Tiểu thoải mái nằm ngủ trên chiếc giường của Hoa Nguyên. Đã tổng khứ tên Hoàng thượng thối kia rồi, nàng uể oải trở lại trong viện của Hoa Nguyên, sớm đã có người chuẩn bị nước nóng. Thoải thoải mái tắm rửa, nằm trong chiếc chăn mềm mại ngủ ngon lành, không biết nàng mơ thấy gì, khóe miệng nàng nhếch lên cho thấy tâm tình của nàng rất tốt. Người khác không biết, ở một góc khác của hoàng cung, có người lại cả đêm khó ngủ.

47. Chương 47: “bệnh” Đền Kiệt Súc

Hung hăng trở về cung, Hỷ công công run rẩy giúp Hoàng thượng thay bộ long bào có chút “bất nhả” trên người. Sợ hãi đụng vào thiết bản, Hỷ công công đáng thương hai tay không ngừng run lẩy bẩy, bất quá còn may, dù sao cũng có kinh nghiệm phong phú, có run như thế nào cũng giúp Hoàng thượng thay xong.

“Hỷ công công, ngươi nói xem Thụy phi này có phải cố ý hay không?” đi lòng vòng trong phòng mấy vòng, Hoàng thượng hừ nói.

“Hỏi Hoàng thượng, lão nô không biết.....” Hoàng thượng hỏi câu này thật khó trả lời, giống như hai lần té ngã kia của mình vậy, cảm thấy là trùng hợp, nhưng cũng cảm thấy giống như không phải trùng hợp, trong đó có gì đó cố ý. Bất quá cũng chỉ là đụng đến nàng ta mới xui xẻo như vậy. vốn nghĩ chỉ có mình như thế, không ngờ ngay đến Hoàng thượng cũng không ngoại lệ, vẫn là nên cách xa vị “tiểu tử tông” kia một chút mới được.

“Chắc chắn là có liên quan đến nàng ta, ngươi xem hôm nay đi, sau này trong cung trăm còn có thể gặp ai được nữa. Hỷ công công, tất cả những người nhìn thấy, đều xử lý cả rồi chứ.....” Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có vài trăm người thôi mà? Thứ không thiếu nhất trong Hoàng cung chính là người, nhìn thấy hình tượng chạt vật thể kia của trăm, khó đảm bảo sau này bọn họ không nói ra. Trên thế giới này, chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật, muốn bọn họ hoàn toàn ngầm miệng cũng chỉ có một biện pháp đó thôi.

“Tất cả ư?” Hỷ công công cảm thấy lạnh cả gáy, vậy bản thân có phải cũng nằm trong số ‘tất cả’ đó?

“Đúng thế, có ý kiến hả?” Hoàng thượng quay đầu, nhìn thấy bộ dáng run lẩy bẩy của Hỷ công công, bực bội nói: “người thì khỏi cần, trăm không tin người thì còn có thể tin ai? Còn mấy kẻ khác, đều....”

Hỷ công công lĩnh mệnh lui ra ngoài, Hoàng thượng đi đến tắm thất, tùy ý để mấy cung nữ hầu hạ thay quần áo, còn chưa thay xong, Hỷ công công lại chạy đến:

“Hoàng thượng, lúc này lão nô quên hỏi, cái này....”

Hoàng thượng quay đầu lại nhìn, thứ mà Hỷ công công bưng trên tay, cư nhiên là ngọc điệp của hậu cung (1). Hắn hung hăng trừng Hỷ công công

“Giờ nào rồi?”

“Giờ tỵ....”

“Người cảm thấy hôm nay trăm còn chưa đủ phiền hay sao? Cút!”

Hỷ công công ủy khuất lui ra, chính là cảm thấy tâm tình ngài phiền muộn mới đem ngọc điệp đến để ngài hạ hỏa, bất quá mấy lời này ông cũng chẳng có gan nói ra.

(1) ngọc điệp: mấy thẻ bài để chọn phi tử thị tẩm

Hoàng thượng nhắm mắt lại, nhưng cũng ngủ không được, ngẫm lại chuyện tối nay, hắn đều cảm thấy bất khả tư nghị (2). Long bào bị cháy, theo lý thuyết là do bản thân mình sơ ý, nhưng xưa nay chưa từng sơ ý như thế này, hôm nay lại đột nhiên như vậy, cho nên cũng vô can đến Thụy phi rồi.

(2) Bất khả tư nghị: không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được.

Còn Hỷ công công, ông ta cũng không phải là người không cẩn trọng, nhưng lại có thể cùng va vào một cục đá mà té hai lần, trên mông không biết làm sao mà lại rách một lỗ to tướng, thật sự không liên quan đến Thủy Tiên sao? Thụy Tiên này, về nhà một chuyến mà thay đổi không ít, không phải trúng tà rồi đấy chứ?

Có cần lập tức ban cho nàng ta ba thước vải trắng? Hay là ban cho nàng ta một lọ thuốc độc? Nghĩ đến hai lần đều bị nàng ta làm cho tức đến phát ghen, chết thì tiện nghi cho nàng ta quá, từ từ hành hạ nàng ta mới xả hết cục tức này. Đúng, ngày mai phải đến chỗ chúng phi tử châm ngòi, để bọn họ luân phiên nhau ‘chiếu cố’ nàng ta, tốt nhất là sống không bằng chết, lưu lại một hơi thở cuối cùng là được!

Tưởng tượng đến dáng vẻ hấp hối của nàng ta, nhìn thấy mình đi đến, nàng ta quỳ xuống van xin:

“Hoàng thượng, thần thiếp sai rồi, thần thiếp không muốn sống nữa, ngài hãy để thần thiếp chết một cách thoải mái đi....”

“Hừ, Thụy phi, người nghĩ hay quá nhỉ, trăm vẫn còn chưa nuốt trôi cục tức này, người cứ từ từ mà hưởng thụ đi. Khi nào trăm hết giận, khi đó người có thể chết một cách thoải mái...”

“Hoàng thượng, thần thiếp không muốn đâu, thần thiếp biết sai rồi, để thần thiếp chết đi....”

.....

Ha ha ha ha.....

Hoàng thượng cao hứng bật cười, hành hạ nàng ta đến mức đó thật vui quá, thật sảng khoái. Không cần đích thân động thủ, mà vẫn có thể hưởng thụ khoái cảm của việc báo thù, như vậy mới là cao thủ.

Có phải lúc này cười to tiếng quá rồi không? Hoàng thượng cười đến nỗi đau cả bụng, không cười, không cười.....nhịn cười, sao bụng vẫn còn đau vậy, không được, phải đi giải quyết!

Không kịp mặc quần áo, Hoàng thượng trực tiếp chạy đến cách vách, ngồi chồm hồm cả nửa ngày, cuối cùng uể oải đi ra, nằm xuống tiếp tục ngủ.

Chưa đến một canh giờ, cũng chỉ vừa mới mơ mơ hồ hồ mà ngủ, bụng lại bắt đầu kêu ‘ục ục’, lại muốn đi giải quyết....

“Người đâu!”

Hai tiểu thái giám trực đêm chạy vào, hoảng sợ nhìn bộ mặt tái mét của Hoàng thượng: “mau mời thái y, trẫm thấy không khỏe!”

Nói nửa chừng, người đã chạy đến noãn phòng (3), tiếp tục ngồi xổm.....

Một nén nhang trôi qua, Hoàng thượng như kiệt sức trở về giường, thái y cũng run cầm cập chạy vào, Hỷ công công vốn đang buồn ngủ cũng chạy vào theo, nhìn thấy Hoàng thượng tái nhợt và tiểu tiện liền hoảng hốt: cái này.....Hoàng thượng bị sao vậy?

(3) Noãn phòng: ở đây ý chỉ nhà xí.

“sao rồi?” thấy thái y đang nhíu mày suy tư, qua hồi lâu vẫn chưa thấy ông ta nói gì hần liền bực bội.

“Hồi Hoàng thượng, Hoàng thượng là.....” Thái y nhíu mày, thật sự nhìn không ra mắc bệnh gì, nhưng xác thực bụng có vấn đề, cái này có thể ăn ngay nói thật không?

“Lôi hết tất cả thái y đến đây!”

Ăn hại, đều là kẻ ăn hại, một lũ ăn hại!

“Hỷ công công, đỡ ta qua đó.....” mắng xong, bụng lại bắt đầu kêu ‘ục ục’, nhưng Hoàng thượng ngay đến bước đi cũng xiêu vẹo.

Chiến đấu năm sáu lần, tìm hết tất cả ngự y, tất cả mọi người trong phòng đều đang nghiên cứu bệnh tình của Hoàng thượng. Chưa đề ra được phương án nào, thì bệnh tình của Hoàng thượng lại tốt hơn rồi, kéo dài hơn nửa canh giờ cũng không còn nghe thấy bụng kêu nữa.

Vì chuyện này, thiện thực (4) của Hoàng thượng cũng bắt đầu kiểm tra tỉ mỉ. Đáng tiếc chính là, vẫn không phát hiện ra cái gì.

(4) Thiện thực: thức ăn

Mặc dù cước bộ của Hoàng thượng có chút suy kiệt, nhưng Hoàng thượng vẫn tảo triều, ở một số phương diện nào đó mà nói, hần vẫn là một đế vương không tồi.

Sau khi tảo triều xong, Hoàng thượng cả người vô lực cộng thêm tinh thần uể oải, căn bản đã quên phải đi tìm đám phi tử kia rồi. Ngay cả tấu chương hần cũng chẳng thèm phê duyệt, thì đã khò khò mà ngủ, mãi đến khi màn đêm phủ xuống, bụng bắt đầu xướng tuồng, bọn thái y lại bắt đầu bận rộn, Ngự thiện trừ phòng lại bắt đầu oán trời.....

48. Chương 48: Chỉ Cần Động Khẩu, Là Cơm No Áo Ấm Như Thường

Đang nằm mộng, Tiểu Tiểu ngủi được một trận hương vị, thứ gì vậy? Có vẻ rất ngon. Mở mắt ra, nhìn thấy Hoa Nguyên ngồi bên cạnh, cảm thấy được ánh mặt trời xuyên vào trong phòng, mới nhớ ra bản thân đang ở nơi nào. Tiễn cung rồi, hơn nữa còn là lãnh cung, tốt! vừa đúng lúc có thể hoạt động gân cốt!

Nếu như hỏi Tiểu Tiểu rằng trong Hoàng cung này nơi nào là tốt nhất, Tiểu Tiểu nhất định sẽ cao hứng mà nói rằng, lãnh cung tốt nhất? Hỏi vì sao ư? Đương nhiên là vì lãnh cung tự do rồi, vô cầu vô thúc không ai quản, lúc rảnh rồi không có gì làm còn có thể ra ngoài dạo chơi, dạo chơi mệt rồi thì có thể về ‘nhà’ nghỉ ngơi, thật tốt biết bao.

“Lão đại, Người dậy rồi, dùng thiện trước nha?” Trải qua hành động vĩ đại hôm qua, Hoa Nguyên đã triệt để lĩnh giáo được năng lực của Tiểu Tiểu, nàng thông minh dựa vào cây ‘đại thụ’ này——Lão đại của nàng, bản thân vẫn là Lão nhị thì hơn, nếu như đối nghịch với nàng ta, e rằng cái chức Lão nhị cũng khó làm luôn.

“Ừm!” không cần Hoa Nguyên giúp, Tiểu Tiểu tự mình mặc áo, rửa mặt chải đầu xong đi đến trước bàn thức ăn, nhìn thấy đồng thức ăn không có chút đẹp mắt kia, không hiểu hỏi:

“Ăn cái này à?”

Hoa Nguyên gật gật đầu, lấy lòng nói: “Đúng thế, Lão đại! Đây là bọn ta để lại cho người, là thức ăn ngon nhất, mời người hưởng dụng!”

“Ngon nhất?” Tiểu Tiểu ngồi xuống, chẳng hiểu sao lúc này đang ngủ ngủ thấy mùi thơm như vậy? kì thực cũng chỉ là thức ăn bình thường mà thôi.

Chắc là tại đói! Tối qua nháo một trận vẫn chưa ăn gì cả, thật sự có chút đói bụng, ăn vài miếng, Tiểu Tiểu thấy Hoa Nguyên chỉ đứng một bên, khó hiểu hỏi:

“Hoa Nguyên, cô không ăn hả?”

“Lão đại, ta vẫn chưa đói!” cảm động nhìn Tiểu Tiểu một cái, Lão đại này thật không tồi.

“Hoa Nguyên, đây là cơm của các người, đúng không? Tối qua Hoàng thượng có nói, cách hai ngày mới đưa cơm đến cho ta....” có vẻ như nghĩ ra được gì đó, Tiểu Tiểu nhũn mày nhìn Hoa Nguyên, lúc mới gặp bọn họ rất xem thường mình, còn thị uy với mình nữa, nhưng hôm nay lại đối với mình thật tốt! Chuyện quá khứ, cứ để nó tan thành mây khói đi, sau này, phải đối xử tốt với bọn họ, tranh thủ để bọn họ xuất cung!

“Không phải...” có chút chột dạ nhìn Tiểu Tiểu, thật ra mấy thứ đó là do bọn họ cùng để lại cho Tiểu Tiểu, một phần vì sợ, nhưng càng hi vọng nàng ta có thể vì họ làm chút chuyện gì đó, hoặc là nói có thể bảo vệ cho họ.

“Ta biết rồi, sau này thức ăn ở đây sẽ được cải thiện, ta nghĩ biện pháp là được rồi. Hoa Nguyên, mấy người khác đâu? Không phải là đi giúp ta quét dọn vệ sinh đấy chứ?” trong phòng chỉ có một mình Hoa Nguyên, tám chín phần là đi làm việc rồi.

“Lão đại, đúng thế ạ.”

“Ừm, lát nữa ta sẽ qua đó xem. ta phải quy hoạch thật tốt nhà mới của ta, e là phải ở lại đây thêm một đoạn thời gian nữa đấy?” không để ý đến sự kinh nghi của Hoa Nguyên, Tiểu Tiểu cao hứng nhìn nàng ta.

Ở một đoạn thời gian, không phải ở cả đời sao? Hoa Nguyên như nghĩ đến cái gì đó nhìn bộ dáng ăn cơm không bỏ của Tiểu Tiểu, nàng ta thật khiến người khác khó hiểu!

“Tất cả mọi người nghiêm túc làm việc, quét dọn sạch sẽ một chút!” ăn xong bữa sáng, Tiểu Tiểu trực tiếp đến tiểu viện của mình, nhìn bóng dáng bận rộn của mọi người, cao hứng bật cười.

“Bên này, lau chùi sạch sẽ đi.”

“Dem mấy giấy rách trên cửa sổ gỡ xuống hết đi, không cần nữa!”

“Lão đại, nếu gỡ xuống hết thì sẽ không thể che nắng che mưa nữa....” Hoa Nguyên nhìn giấy dán cửa sổ rách nát kia, trong cung này cũng thật tồi tàn.

“Chả sao cả! Ta nghĩ cách làm mới lại nơi này là được!” Tiểu Tiểu thản nhiên nói.

“Lão đại, chuyện này rất khó, cái người cai quản lãnh cung gì đó rất nghiêm khắc!” Hoa Nguyên tưởng rằng Tiểu Tiểu không biết, nàng ta hảo tâm nói cho nàng biết.

“Ha ha, chuyện nhỏ, cứ để ta lo hết là được!” Tiểu Tiểu tiếp tục nhìn:

“Dem mấy cái chăn, quần áo rách nát kia ném hết ra ngoài! Bàn ghế gãy cũng đem vứt hết đi....”

“Hoa Nguyên, phòng bếp ở đâu, dẫn ta đi xem xem.”

Phòng bếp trong tiểu viện này, cũng sớm đã phủ một lớp bụi dày đặc, trong đó ngoại trừ một cái nồi sắt đã bị tàn phá ra, cái gì cũng không có. Tiểu Tiểu bực bội nhăn mày, lãnh cung này, thật đúng là quá tồi bại.

“Trong lãnh cung, phòng bếp ở đâu là tốt nhất.”

“Lão đại, đồ dùng trong phòng bếp ở cung của ta là tốt nhất, chi bằng đem đồ ở bên đó dọn hết qua đây?” Hoa Nguyên thấy Tiểu Tiểu nhăn mày, trong lòng có chút sợ hãi, nhưng Tiểu Tiểu người ta mới không phải người như vậy, dọn qua đây, còn không nháo cho chính mình nghỉ ngơi không được tốt hay sao?

“Không cần, trong số bọn họ ai nấu cơm ngon nhất?” quay đầu nhìn đám nữ nhân nhiệt tình tận trời kia, Tiểu Tiểu hứng thú hỏi.

“Lão đại, cái này.....trong lãnh cung không thể tự mình nấu cơm, ta cũng không biết.....” Hoa Nguyên khó khăn nhìn Tiểu Tiểu, tự mình nhóm lửa? cho dù là sủng phi cũng khó mà như ý nha, thức ăn trong cung đều là do Ngự thiện phòng thống nhất cung ứng.

“Cái này người khác phải lo, thức ăn ở lãnh cung kém như vậy, chúng ta nhất định phải cải thiện. Cơm thì vẫn phải nấu, một lát người đi hỏi xem, chuyện nhóm lửa, xem xem còn thiếu cái gì, lập danh sách cho ta, ta đi chuẩn bị!”

“Thật sao?” buổi tối, bọn họ đã ăn ớn mấy thứ cơm thừa canh cặn kia rồi, tất cả nữ nhân trong phòng đều không thể tin được mà nhìn Tiểu Tiểu.

“Nhất định là thật rồi, Lão đại của chúng ta nói nàng sẽ có biện pháp.” Hoa Nguyên hưng phấn nhìn Tiểu Tiểu, ngoan ngoãn làm ‘ông truyền thanh’.

Trải qua ba ngày bận rộn, tiểu viện của Tiểu Tiểu cuối cùng cũng rực rỡ hẳn lên. Giấy cửa sổ, cửa, chăn đệm, tủ áo, bàn trang điểm.....tất cả mọi thứ, đều là do công công bên phủ nội vụ lên lút đưa đến. Đồ đạc đưa đến tất nhiên là có bọn họ lo liệu, Tiểu Tiểu chỉ cần phụ trách việc hưởng dụng là được.

Phòng bếp chuẩn bị nhóm lửa, càng được quét dọn sạch sẽ, những thứ còn thiếu, đều ‘mượn’ từ Ngự thiện phòng, ngay đến rau dưa, thịt, gà ở Ngự thiện phòng.....Tiểu Tiểu cũng cách buổi tối qua đó hốt về. Bất quá, chuyện này cũng chỉ có mình Tiểu Tiểu biết, mấy nữ nhân gốc kia chỉ biết Tiểu Tiểu rất lợi hại, thức ăn đến bằng cách nào, bọn họ cũng không rõ.

Đương lúc Tiểu Tiểu ở trong căn phòng mới sạch sẽ của mình, không ngờ, cứ nhiên có một vị khách không mời mà đến để báỉ phòng.....

49. Chương 49: Nước Tiểu Đồng Tử

Ngày thứ tư đến lãnh cung, cuối cùng Tiểu Tiểu cũng được ở trong một căn phòng mới sạch sẽ, nhìn tân gia rực rỡ hẳn lên, ai mà nghĩ đến mấy ngày trước nơi này vẫn còn là một căn phòng chẳng ai ở được? Nằm trên chiếc đệm mới, Tiểu Tiểu cười: thật sự phải cảm ơn Hoàng thượng, nếu như hắn không đến đây, mấy nữ nhân kia sao có thể đối với mình tâm phục khẩu phục, sao có thể cam tâm tình nguyện, tận tâm tận lực giúp mình quét dọn vệ sinh được chứ?

Lãnh cung cũng không tồi, không có người đến làm phiền, lúc muốn ăn thì ăn, lúc muốn uống thì uống, lúc muốn ngủ thì ngủ.....thật tự do tự tại! Bọn họ nhận mình là Lão đại, bản thân mình cũng giúp họ cải thiện bữa ăn, công lao lớn như vậy, có phải cũng đáng để họ giúp mình làm chút chuyện vặt không?

Việc làm của nữ nhân trong hậu cung, đó chính là trang điểm cho thật xinh đẹp, đợi Hoàng thượng đến sủng hạnh. Nhưng nữ nhân trong lãnh cung thì lại chẳng có việc gì để làm cả, ngay đến điều tất yếu để họ trang điểm cũng không có, nên tìm chút việc gì cho họ làm đây? Phải tận dụng mới được.....

Nghĩ đến mấy tờ ngân phiếu cứ cuộn cuộn mà đến, Tiểu Tiểu liền nhin không được bật cười. không ai chê tiền cả, Tiểu Tiểu cũng vậy, cho nên, thời thời khắc khắc bắt tiền là tiền là rất cần thiết. Đủ tiền rồi, ‘Thâu tiên’ Tiểu Tiểu sẽ có thể quang vinh thu binh về núi, thậm chí Lân vương, Hoàng thượng, Sóc vương.....mấy người này, sau khi tìm cha của Điểm Điểm xong, cùng đem về núi hết là được, ha ha.....

“Nường nường cát tường!” là nghĩ quá nhập thần hay là do công lực của mình đã bị thoái hóa? Hỷ công công đã đi đến trong phòng rồi, Tiểu Tiểu lại chẳng hay biết gì hết. Tiểu Tiểu từ trên giường ngồi dậy, thông

thả đi đến ngoài sảnh, đạm thanh nói:

“Hỷ công công, hôm nay ngọn gió nào thổi lão nhân gia ngài đến đây vậy?”

“Hồi nương nương, nô tài đến là để vấn an nương nương, cuộc sống của nương nương thật không tồi nha.....”
Hỷ công công cười lấy lòng, mắt lão liên bốn phía, quả thật là Tôn đại thần, chỉ có thể cung phụng, không thể trêu chọc nàng nha! Hoàng thượng đã thông tri khắp nơi, nàng ta vẫn có thể đem đồ đến, có thể thấy bản lĩnh thật không tầm thường.

“Nhờ phúc của Hỷ công công, cũng tạm được!” Tiểu Tiểu nhìn Hỷ công công, lạnh lùng nói: “Hỷ công công, người không biết rằng chưa được sự cho phép mà đã vào phòng người ta là không lễ phép hay sao?”

Cái này mà nói là tạm được? Hỷ công công thầm than một tiếng, bất quá sau khi nghe xong mấy câu sau, lão vẫn không nhịn được run rẩy:

“Nô tài là nhất thời nóng vội, chỉ nghĩ muốn qua đây thăm nương nương, cho nên.....mong nương nương bỏ qua cho nô tài, nô tài biết sai rồi.....”

Tiểu Tiểu không nói gì, nhìn Hỷ công công quỳ dưới đất thỉnh tội, nàng cười nói: “Hỷ công công, hình như người lạ sai người rồi thì phải? Ta chẳng qua chỉ là một tội phi bị biếm đến lãnh cung, sao có thể nhận sự quỳ lạy của Hỷ công công chứ? Nếu Hỷ công công không còn chuyện gì khác, thì rời khỏi trước đi, ta thật chẳng có tí nhàn rỗi rảnh rang nào đến hầu hạ người đâu!”

Vốn nghĩ, bọn họ có thể kiên trì được tám ngày mười ngày, hoặc là thái y trong cung có thể giải được loại độc đó, thật không ngờ Hoàng thượng lại kém đến vậy, mới ba ngày đã chịu không nổi rồi. Hoàng thượng này, bực chết đi được, chả vui chút nào!

“Nương nương, lão nô biết khả năng nhẫn nại của nương nương, lão nô nguyện ý tận trung với nương nương!” thấy Tiểu Tiểu chuẩn bị tiến vào phòng, Hỷ công công vội vàng lấy lòng. Kì thực, lão hiểu rõ hơn ai hết, tận trung thì sao? Không tận trung thì sao? Tiểu tử tông này, nếu như trêu chọc nàng người sẽ bị chính đến kêu cha khóc mẹ cũng không được!

“Vậy sao? Hỷ công công, ta thật sự là thụ sủng nhược kính. Người muốn tận trung với ta à? Được thôi, giúp ta làm hai chuyện, ta sẽ tin lòng trung thành của người!”

“Nương nương muốn lão nô làm chuyện gì?” Hỷ công công trong lòng cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng quá khó, quá khó thì mình sẽ làm không được.

“Chuyện thứ nhất, rất đơn giản. Hỏi người một câu, chắc người đã nhìn qua thân thể Hoàng thượng rồi, trên lưng hắn, có một cái thai ký màu đỏ lớn chừng này không?” Tiểu Tiểu dùng tay ước lượng độ lớn nhỏ, đạm định hỏi.

Tiền phi từng thị tẩm, bản thân nàng ta không biết hay sao? Trong lòng Hỷ công công phiền muộn, nhưng trên mặt thì không biểu hiện ra ngoài: “Hồi nương nương, trên người Hoàng thượng có thai ký này!”

Tiểu Tiểu thấy thật nhức đầu, xem ra Sốc vương nói không sai, huynh đệ bọn họ đều có, vậy chỉ có thể tìm bằng danh sách rồi. Còn may, loại chuyện này trong cung có ghi chép lại.

“Hỷ công công, nhưng người đến dự yến hội trong cung, chắc đều có ghi chép lại chứ? Đem danh sách những người đến dự thọ yến của Hoàng thái hậu năm năm về trước lại đây cho ta, tốt nhất là những người hôm đó tá túc lại hậu cung cũng ghi chép lại đi.....đây là chuyện thứ hai, có vấn đề gì không?”

Ánh mắt của Tiểu Tiểu quét qua lão, tốt nhất là đừng trêu đùa tâm nhân gì đó với ta.

“Không....không vấn đề!” trong lòng Hỷ công công có chút nghi hoặc, nhưng vẫn sợ hãi đáp lại, Tiểu Tiểu hài lòng gật gật đầu:

“Khi cầm danh sách về đây, ta sẽ tin lòng trung thành của người. Chuyện này, không được cho bất kì người nào biết, bao gồm cả Hoàng thượng! Người có thể đi được rồi đấy!”

“Nương nương, nô tài nhất định sẽ viên mãn hoàn thành nhiệm vụ.” Hỷ công công thề thốt nói, nhưng vẫn chưa có dấu vết muốn rời đi.

“Còn chuyện gì nữa sao?” Nhướn nhướn mày, biết ngay là lão ta sẽ không đơn giản chỉ là đến biểu thị lòng trung thành với ta.

“Nương nương, Hoàng thượng....” lấp ba lấp bắp nói, Hỷ công công đang suy nghĩ xem phải nói ra chuyện kia sao cho thật uyển chuyển.

“Hoàng thượng? Hoàng thượng ghét ta, ta biết!” muốn trêu chọc lão, Hỷ công công thật sự rất buồn cười.

“Nương nương, thật ra Hoàng thượng....trúng độc rồi, đau bụng, có thể....” chắc là rất uyển chuyển rồi, rõ ràng biết lần này Hoàng thượng trúng độc là có liên quan đến nàng ta, nhưng có đánh chết lão lão cũng không dám nói ra.

“Hoàng thượng bị đau bụng? nên tìm thái y mới đúng, Hỷ công công tìm làm người rồi đấy? chẳng lẽ Hỷ công công nghĩ do ta động tay động chân hay sao? Ta ngay đến cơ hội tiếp xúc với Hoàng thượng cũng không có!”

Tiểu Tiểu vẽ mặt oan uổng nhìn Hỷ công công, tuy rằng nàng chẳng oan uổng gì hết.

“Độc của Hoàng thượng tất nhiên là không liên quan gì đến nương nương rồi, lão nô chỉ là nghe nói nương nương hiểu biết rộng, biết rất nhiều chuyện, cho nên qua đây thỉnh giáo nương nương....” có chút bội phục trí tuệ của mình, lời nói inh như vậy mà cũng có thể nói ra!

“Đó là đương nhiên! Thấy Hỷ công công có thành ý như vậy, vậy ta sẽ nhắc nhở người một chút, về việc dùng như thế nào, người có thể đi hỏi thái y!”

Nói xong, Tiểu Tiểu đi đến bên bàn viết, cầm bút hí hoáy viết lên giấy, nhẹ nhẹ thổi khô vết mực, đưa cho Hỷ công công, Hỷ công công cảm kích nói:

“Đa tạ nương nương chỉ điểm!”

“Không cần khách khí, người về trước đi!” Tiểu Tiểu quay đầu lau, cố gắng nhịn cười, đợi Hỷ công công đi khỏi rồi cuộc cũng bật cười ha ha...

Sau khi Hỷ công công ra khỏi tiểu viện, mới cẩn thận mở tờ giấy ra, chỉ thấy ba chữ rồng bay phượng múa trên đó:

Đồng——Tử——Niếu! (*)

(*) Đồng tử niếu: nước tiểu đồng tử

50. Chương 50: Là Hoàng Thượng Hả?

Hỷ công công về đến tẩm cung của Hoàng thượng, Hoàng thượng vẫn còn đang ngủ. Hết cách, mấy ngày gần đây, buổi tối đau bụng dữ dội, vừa tảo triều xong là Hoàng thượng bắt đầu đi ngủ, ngủ đến trời tối, lại tiếp tục bị đau bụng.

Nhìn mấy tên thái y kia bận rộn, Hỷ công công khó khăn nghĩ, có nên thỉnh giáo tác dụng của cái thứ gọi là nước tiểu đồng tử kia không?

Thỉnh giáo, thái y tự nhiên sẽ hoài nghi mình lấy tin tức đó từ đâu, nói không chừng còn hoài nghi mình là người hạ độc, ai bảo mình là thiếp thân thái giám làm gì, là thiếp thân đó nha, dễ dàng hạ độc nhất.

Không thỉnh giáo, thì chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàng thượng chịu khổ, đã ba ngày rồi, nếu còn tiếp tục như vậy thì long thể của Hoàng thượng sao chịu nổi? Ba ngày nay, Hoàng thượng ngay đến tấu chương cũng phê không nổi, chỉ có thể gọi Sóc vương vào cung, đem phần lớn công việc đều ném hết lên người Sóc vương. Ai bảo Lân vương không có ở đây chứ? Nếu như Lân vương ở đây, thì đã có thêm một người giúp đỡ rồi.

Trời đã dần tối, bọn thái y gấp gấp cuống cuống cả lên, mấy loại thuốc mới vừa nghiên cứu đã kêu người đem đến, hi vọng là có tác dụng. Nếu như không có tác dụng, Hoàng thượng thật sự sẽ giết người. Nghĩ đến Hoàng thượng cửu ngũ chí tôn này, có bao giờ chịu khổ như vậy đâu?

“Hỷ công công, còn không mau qua đó hầu hạ? Hoàng thượng chắc cũng sắp tỉnh rồi?” một vị thái y đi đến, liếc nhìn Hỷ công công vẫn còn đứng ngây ra đó một cái, thúc giục nói.

“Ồ, là Tiền thái y à. Ta vào liền đây, cái kia.....” nhìn thấy thuốc cung nữ đang bưng trên tay, Hỷ công công đem những lời muốn nói đều nhin lại hết, trong lòng cầu may, có thể, Hoàng thượng uống xong thuốc này sẽ khỏe lại.

Trong bụng bắt đầu đánh trống, Hoàng thượng bất an mở mắt, đương nhiên, điều đầu tiên sau khi mở mắt chính là.....

Ngồi xổm gần nửa canh giờ, dáng vẻ kiệt sức đi đến giường, nhìn thấy thuốc cung nữ bưng đến, Hoàng thượng nhăn mày, tức giận nói:

“Bảo thái y lăn vào đây cho ta!”

Nói là lăn, nhưng thái y không lăn, bọn họ chỉ bò vào thôi. Nếu như lăn vào mà Hoàng thượng có thể khỏe lại, bọn họ cũng nguyện ý lăn mấy vòng.

“Vô dụng! Chén thuốc này, có tác dụng sao!” tuy thanh âm không lớn, nhưng nộ khí trong lời nói lại làm cho người ta run rẩy.

“Hồi Hoàng thượng, một lát sau.....sẽ.....có tác dụng” Mấy vị thái y không dám ngẩng đầu lên nữa, hết cách, Từ thái y – tổng quản của thái y viện run rẩy trả lời.

“Cái gì gọi là một lát, có tác dụng thì là có tác dụng, không được thì là không được!” tuy thân thể rất hư nhược, nhưng lúc Hoàng thượng mắng người thì vẫn cực kì bạo lực, ngay đến việc đá ra một cước cũng khiến cho vị thái y bị trúng chiêu kia mặt trắng bệch.

“Hoàng thượng, hay là Người uống thử trước đã. Xin đừng tức giận, long thể quan trọng hơn!” Hỷ công công sợ hãi khuyên, có tác dụng hay không thì chưa biết, nhưng chí ít thuốc này cũng là thành quả cố gắng cả ngày của mấy vị thái y.

Không cam nguyện tiếp nhận bát thuốc, Hoàng thượng nhăn mày, vẫn là một ngụm uống hết, Hỷ công công nhanh chóng đưa lên bát nước, để Hoàng thượng súc miệng.

Hoàng thượng nằm trên giường, vẫn chưa để mấy vị thái y đứng dậy, bọn họ vẫn quỳ trên nền đất lạnh, chờ đợi tác dụng của thuốc. Nếu như, một canh giờ vẫn chưa có tác dụng, thì chứng tỏ thuốc vô tác dụng....

Thời gian từ từ trôi qua, tuy thuốc chỉ có một bát, nhưng lại liên quan đến vận mệnh của tất cả mọi người trong phòng.

Tay nghề của Lưu ma ma thật sự không tồi, cho dù chỉ là mấy nguyên liệu đơn giản, bà ta cũng có thể làm ra những món có đủ sắc hương vị.

Hai ngày nay Ngự thiện phòng bởi vì bệnh tình của Hoàng thượng, sớm đã quên trong lãnh cung vẫn còn một đám phi tử đáng thương cần phải ăn cơm, may mà có Tiểu Tiểu, nếu không, bọn họ đã sớm bị bỏ đói rồi.

Món ăn đã dọn lên, Tiểu Tiểu ngồi ở vị trí chủ vị, hài lòng nhìn mấy món ăn trước mặt, cười nói: “Nhập tiệc!”

Đội nàng cầm đĩa lên, gấp món thứ nhất, mấy người khác mới bắt đầu ăn, đây là sự tôn kính của họ đối với Tiểu Tiểu, cũng là quy củ mà Tiểu Tiểu định ra cho bọn họ.

“Lưu ma ma nấu ăn không tồi, mấy người các người nếu rảnh rồi cũng nên theo Lưu ma ma học hỏi một chút, biết chưa?”

Ăn xong cơm, Tiểu Tiểu chỉ mấy nha đầu, căn dặn nói.

“Lão đại, bọn muội biết rồi!” nha đầu bị chỉ cao hứng bật cười, thật không ngờ, Lão đại lại quan tâm bọn họ đến vậy.

“Hiện tại bữa ăn bên này của chúng ta cũng đã ổn định, bình thường cũng chẳng có việc gì làm. Ta muốn hỏi một chút, các ngươi là muốn đợi sau này ra khỏi lãnh cung, tiếp tục cuộc sống chốn hậu cung, hay là muốn xuất cung hả?” uống ngụm trà bọn họ pha, phía sau còn có tiểu cung nữ ôn nhu giúp Tiểu Tiểu bóp vai, Tiểu Tiểu thoải mái hưởng thụ.

“Lão đại, bọn muội đương nhiên là muốn xuất cung rồi.....”

“Thì đó, Lão đại, không muốn ở hậu cung thêm lần nào nữa đâu, lạnh lẽo lắm.....”

“Lão đại, tỷ thật sự có thể giúp bọn muội xuất cung sao?”

.....

Bọn họ nhao nhao nói, nhưng ý tứ trên cơ bản là muốn đi, đều không muốn lưu lại nơi này. Tiểu Tiểu gật đầu: hậu cung vốn không phải nơi dành cho kẻ ngốc, trẻ con có thể dạy nha.

“Hoa Nguyên, nơi này ngoại trừ ta ra, cô là người lớn nhất, cô nghĩ như thế nào?”

“Lão đại, muội cũng không muốn ở lại chốn hậu cung này nữa, chỉ là mấy người chúng ta, sau này ra ngoài có thể làm được gì? Hơn nữa, Hoàng thượng tất nhiên sẽ không để chúng ta xuất cung, trừ phi là xuất gia. Lão đại, muội không muốn xuất gia, muội thà ở lãnh cung với Lão đại cũng không muốn xuất gia.....”

Nghĩ đến đó, Hoa Nguyên bật khóc, mấy nữ tử khác cũng nhịn không được bật khóc theo, Tiểu Tiểu thở dài nói:

“Gặp được ta, là phúc của các cô. Ta sẽ nghĩ cách để các người ra ngoài. Lúc đó, các người có thể sống cuộc sống tốt đẹp của mình. Bất quá, cho dù xuất cung, các người cũng không thể dùng tên hiện tại của mình, chỉ có thể mai danh ẩn tánh mà sống, biết chưa? Nhưng ra ngoài, không có tiền cũng không được, cho nên đầu tiên, các cô phải kiếm tiền. Có sở trường gì, các cô cứ bày ra hết đi, ta xem xem có cái nào có thể kiếm ra tiền không....”

Nữ tử hậu cung xuất cung, vốn là không có khả năng, nhưng sự tình từ miệng Tiểu Tiểu nói ra, bọn họ tin tưởng không chút hoài nghi. Nhìn quen sự ấm lạnh trong hậu cung, những tưởng cả đời sẽ phải sống trong chốn hậu cung này, giờ lại nghe thấy được hi vọng, còn có người giúp bọn họ dự tính cho sau này, sao bọn họ có thể không kích động được cơ chứ?

Vì xuất cung, đừng nói là bày ra sở trường, cho dù có liều mạng, bọn họ cũng muốn liều một lần.

Thấy Hoa Nguyên đã thống kê xong số liệu, Tiểu Tiểu cao hứng mỉm cười, quyết định tối mai sẽ ra ngoài xem xem, mua một số thứ phục vụ cho việc kiếm tiền.

Nội trong một ngày, lại có thể hoàn thành được hai việc lớn, Tiểu Tiểu hưng phấn hồi cung, nghĩ đến việc tối nay Hoàng thượng có khả năng sẽ hưởng dụng ‘mỹ vị’ của nước tiểu đồng tử kia, nàng cao hứng bật cười. Không cười to tiếng, chỉ là bịt miệng lén lút cười.....

“Có chuyện gì đáng để Thấu tiên cao hứng vậy hả?”

Một thanh âm lạnh lùng, từ hậu viện vọng ra, Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn nơi phát ra âm thanh, bực bội nói:

“Người là ai? Sao lại ở trong cung của ta?”

Thanh âm này hình như rất quen tai, sao lại giống tên Hoàng thượng thối kia đến vậy?

51. Chương 51: Ba Ngày Là Khởi

Một thanh âm lạnh lùng, từ phía hậu viện vọng ra, Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn về phía phát ra âm thanh, bực bội nói:

“Người là ai? Sao lại ở trong cung của ta?”

Thanh âm này nghe có vẻ rất quen thuộc, sao lại giống tên Hoàng thượng thối kia đến vậy? Nhưng đáng lý ra giờ này Hoàng thượng đang bị đau bụng nằm ở tẩm cung mới đúng, làm sao có khí lực mà chạy đến đây? Không phải Hoàng thượng, còn biết gọi mình là Thụy Tiên, vậy chỉ có Sóc vương thôi.

“Ha ha! Nực cười, Thụy phi, bản vương đến hoàng cung, còn cần phải báo cáo với cô hay sao? Sóc Vương một thân thanh y đi ra, đem theo một nụ cười xấu xa.

Thấy vẻ cười xấu xa ấy của hắn, trong lòng Tiểu Tiểu liền thấy không thoải mái, toàn thân từ trên xuống dưới càng không thoải mái. Thật muốn dạy dỗ hắn một trận, nhưng bản thân hiện giờ là Tiên phi một chút võ công cũng không có, không phải Thấu tiên Tiểu Tiểu, hiện giờ chỉ có thể làm người yếu đuối thôi.

Sao hắn lại đến đây nhỉ? Không lẽ hắn hoài nghi mình rồi? Thật muốn hỏi hắn xem tư vị ngày hôm đó ra sao, có phải sẽ khiến hắn cả đời khó quên hay không?

A, còn nữa, có bị hậu di chứng gì không, ví dụ như....

Nhưng mà, hiện giờ không thể hỏi, một phi tử thân ở lãnh cung, sao có thể biết được mấy chuyện đó chứ? Không biết, thì làm một kẻ đáng thương đi.

“Sóc vương, ngài đến hoàng cung đúng là không cần phải thông báo với bản cung, nhưng ngài đến tẩm cung của bản cung thì không cần phải nói với ta một tiếng hay sao? Bản cung nhớ là giữa chúng ta chẳng có giao tình gì, không biết Sóc vương đến đây, là có việc gì vậy? chắc không phải là tham luyện mỹ sắc của bản cung, muốn đội nón xanh cho hoàng huynh của ngài đấy chứ? Nếu đúng là như vậy, thì mong Sóc vương hãy đi cho, Tiên phi ta tuy rằng thích ngắm mỹ nam, nhưng tuyệt đối không tùy tiện dây dưa với mỹ nam, bản cung rất bảo thủ....” (Shinku: xạo bà cổ >.<)

“Cô...bớt hoang tưởng đi! Tùy tiện chọn một thị thiếp trong Sóc vương phủ của ta cũng đẹp hơn cô gấp trăm ngàn lần. Tham luyện mỹ sắc của cô, sao cô không soi gương lại xem, cô đủ tư cách hay sao?” Lời của Tiểu Tiểu, không hiểu sao lại làm cho Sóc vương tức giận, mở miệng cũng không chút khách khí. Đặc biệt là hai câu sau, khiến Tiểu Tiểu ghi lòng tạc dạ: Hừ, dám nói cô nãi nãi ta như vậy hả, đừng trách ta sau này chính chết người!

“Ồ, hóa ra bản cung không đủ tư cách à, thế bản cung thấy lạ thật đấy, ngài đã cho rằng ra không đủ tư cách, không biết đêm hôm khuya khoắt đến đây, lại là vì cái gì nhỉ? Đừng nói là ngài ra ngoài giải sầu, không cần thận lại lạc vào đây đấy nhé? Lãnh cung, hình như đâu có cảnh sắc gì đẹp đâu nhỉ?” Buồn cười nhìn hắn, Tiểu Tiểu không khách khí trả lời.

“Vậy thì không phải, chỉ là Thụy Tiên rất giống một người bạn của bản vương, cho nên bản vương mới qua đây bái phỏng một chút!”

“Vậy bản cung phải tạ Sóc vương đại giá quang lâm rồi. chỉ là nửa đêm nửa hôm, cô nam quả nữ, ngài không sợ bị người ta đặt điều, nhưng bản cung thì sợ nha?” Sóc vương chết bầm, rõ ràng là người nghi ngờ ta nên mới tới đây, lại còn giảo biện gì nữa?

“Thụy Tiên hiểu lầm rồi, là bản vương không đúng! Hoàng thượng đã bị bệnh, Thụy Tiên cô biết không?” Hai mắt Sóc vương lăm lăm nhìn nàng, tuy rằng không thể khẳng định nàng ta là người tối hôm đó, nhưng lần trúng độc này của Hoàng thượng, chắc chắn là có liên quan đến nàng ta. Dựa vào trực giác, hắn tin rằng Thụy Tiên này, tuyệt đối không đơn giản.

“Vậy à? Bản cung là phi tử không được sủng ở lãnh cung, một năm gặp mặt Hoàng thượng chẳng được mấy lần, thì càng không biết long thể Hoàng thượng hiện tại ra sao. Sóc vương nói cho bản cung, chẳng lẽ muốn để bản cung bệnh thay cho Hoàng thượng à?”

Tiểu Tiểu cười lạnh, đem trách nhiệm phải sạch sẽ. Sóc vương nhìn nàng hồi lâu rồi lặng lẽ rời đi.

Buổi trưa ngày thứ hai Tiểu Tiểu thức dậy, Hỷ công công đã đứng hầu ở đó, Tiểu Tiểu trực tiếp ngồi xuống, ăn thức ăn bọn họ để lại cho nàng, cũng chẳng hỏi Hỷ công công xem có chuyện gì hay không.

“Nương nương.....” có chút lo lắng nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu nhướn nhướn mày:

“Hỷ công công, có chuyện gì, đợi ta ăn xong rồi hãy nói, được chứ?”

“Ồ, nương nương, được.....được.....” bất an nhìn mặt trời bên ngoài, Hỷ công công ngồi đợi mà cứ như đang ngồi trên bàn châm.

Từ từ, ăn từng miếng từng miếng, lúc ăn xong, thì đã là nửa canh giờ sau rồi.

“Nương nương, lão nô muốn thỉnh giáo nương nương một vấn đề.” Hỷ công công khép nép hỏi.

“Ồ? Ta còn tưởng là hiệu suất làm việc của Hỷ công công cao đến vậy, đến để đưa danh sách cho ta chứ? Hóa ra, không phải nha! Chuyện gì, hỏi đi!” Cầm chiếc khăn lụa đã được chuẩn bị sẵn ở trên bàn lên, Tiểu Tiểu lau miệng.

“Chuyện đó, nương nương, chuyện danh sách thì còn phải đợi. Lão nô rất nhanh sẽ đem qua đây, cái này thì mong nương nương có thể yên tâm được rồi!”

“Người nhớ là được rồi! Có chuyện gì nói đi, ta thích người dứt khoát, đừng có vòng vo tam quốc nữa.” Tiểu Tiểu mất kiên nhẫn trừng mắt nhìn lão, tên công công này sao lại trung thành với Hoàng thượng đến thế nhỉ? Nhìn dấu tay đỏ đỏ trên mặt lão, tám chín phần mười là đã bị Hoàng thượng đánh. Cũng chỉ có lão mới vậy thôi, nếu là Tiểu Tiểu, sớm đã bãi công không làm rồi!

“Cái mà lần trước nương nương nói, nương nương có thể tiết lộ một chút, phải dùng như thế nào hay không?” Hỷ công công vẽ mặt mong chờ nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu thở dài nói:

“Hỷ công công, ‘bệnh’ của Hoàng thượng vẫn chưa khỏi à? Vốn ta nói đến nước tiểu đồng tử, cũng chỉ là nghe nói mà thôi, có tác dụng hay không thì chưa biết, Hoàng thượng thân thể ngàn vàng, sao có thể cho Hoàng thượng dùng chứ? Bỏ đi, không nói nữa!”

Tiểu Tiểu quay đầu đi, nhần nhin tiếng cười muốn phát ra, cuối cùng cũng biết Hỷ công công tại sao bị đánh rồi, phỏng chừng là nói muốn để Hoàng thượng dùng nước tiểu đồng tử nên mới.....

Hoàng thượng cao ngạo như vậy, sao có thể uống cái thứ đó được? coi vậy mà mấy tên thái y đó cũng được dạy dỗ không ít nhỉ? Bất quá cái này không liên quan đến mình, mình chỉ là muốn hỏi báo một chút “thâm tình” cho hần mà thôi.

Dám đối xử với ta như thế, đây chỉ là lễ vật nhỏ thôi. Hi vọng hần có thể học ngoan một chút, mình cũng sẽ không làm khó hần.

“Nương nương, sao Hoàng thượng có thể dùng cái thứ đó được chứ? Nô tài cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi, mong nương nương chỉ giáo...”

Hỷ công công vội vàng di chuyển mục tiêu lên người mình, cho dù Hoàng thượng có thật sự dùng nước tiểu đồng tử đi nữa, cũng không thể truyền ra ngoài. Phải chú ý long uy, long uy, long uy ở đâu chứ?

“Là Hỷ công công hiếu kỳ à, vậy bản cung hảo tâm nói cho ngươi vậy, cứ uống như thường, một ngày khoảng ba lần. Mỗi lần dùng, không được quá nhiều, to bằng cái chén nhỏ này là được...”

Tay ước lượng ly trà, Tiểu Tiểu thành thật nói, thật ra trong bụng đã cười muốn chết rồi.

“Tạ nương nương chỉ điểm, tạ nương nương chỉ điểm, nô tài về trước đây...” Cư như lấy được báu vật, Hỷ công công vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

“Ha ha.....ha ha.....” Tiểu Tiểu cười ha ha, suýt nữa thì đứt hơi, vừa nghĩ đến cảnh Hoàng thượng nhần mặt uống “nước tiểu”, không hiểu sao lại cảm thấy thật hả dạ, nhìn thế nào cũng thấy thật thoải mái!

Đại lễ này thật không tồi, uống ba ngày là khỏi, còn có thể bồi bổ thân thể nữa chứ? Miễn cho hần cả ngày sủng hạnh phi tử quá độ mà chết! xem xem Tiên phi của hần, hiền lành biết bao, vì hần mà suy nghĩ nè.

“Nha đầu thói, thật là quá nghịch ngợm, có ai mà chỉnh người khác như vậy không hả!”

Tiểu Tiểu ôm đầu, lại ai nữa đây?

52. Chương 52: Ta Muốn Xuất Cung!!!!

“Nha đầu thối, thật là quá nghịch ngợm, có ai chỉnh người khác như vậy không hả!”

Kết quả của việc quá cao hứng, chính là bị người khác hung hăng cốc lên đầu, mà tiếng nha đầu thối kia, cũng chỉ có bảo bối sư phụ của nàng mới gọi thôi. Ôm đỉnh đầu bị cốc đau, Tiểu Tiểu ai oán nói: “Sư phụ, sao Người còn gọi con là nha đầu thối, nha đầu ngốc thế. Con có ngốc thì cũng là từ nhỏ bị sư phụ gõ đến ngốc. Hu hu, ra tay cũng không nhẹ một chút, đau chết đi được.....”

Tiểu Tiểu ủy khuất dẫu môi, qua hồi lâu mới nhảy dựng lên:

“Sư phụ, sao Người lại ở đây? Người đến lúc nào vậy?”

Lão nhân bóp trán thở dài, đồ đệ ngốc này, đúng là chẳng có chút tiến bộ nào cả! Mình đã ở đây được một canh giờ rồi, nó lại không cảm giác được? đã nói chuyện với nó lâu vậy rồi, nó mới nhớ ra mà hỏi “sư phụ, Người đến lúc nào vậy?”

Haizz, chọn người không kĩ! Gặp phải đệ tử ngớ ngẩn này đây!

“Nha đầu ngốc, vì sư đã đến hơn nửa ngày rồi, nhà ngươi mới nhớ ra hỏi câu này hả? Thật là.....” Lão nhân lắc đầu, đồ đệ này, thật ngốc!

“Sư phụ à, đừng giận nữa, người ta cũng chỉ là cao hứng quá thôi mà!” lắc lắc cánh tay của ông, Tiểu Tiểu làm nũng như lúc còn nhỏ.

“Làm sao vì sư dám giận chứ? Nếu như ngày nào đó chọc giận nhà ngươi, vạn nhất nhà ngươi cho vì sư uống ‘nước tiểu đồng tử’ thì sao?”

“Sư phụ, làm sao đệ tử dám chứ? Nếu như dám làm thế, còn không bị sư phụ một chưởng đánh văng lên trời hay sao?” Tiểu Tiểu kéo tay sư phụ, vẫn là sư phụ tốt nhất, không yên tâm về mình nên mới đến đây thăm.

“Tiểu Tiểu à, không phải con cho tên Hoàng thượng kia uống ‘nước tiểu đồng tử’ thật đấy chứ?”

Lão nhân tìm một chỗ ngồi ngồi xuống, Tiểu Tiểu vội vàng giúp ông rót trà, bóp vai, ra vẻ hiếu thuận. Kỳ thực Tiểu Tiểu vốn rất hiếu thuận, đặc biệt là đối với sư phụ.

“Đương nhiên là thật rồi, còn giả được hay sao? Sư phụ, Người không biết đâu, tên Hoàng thượng kia rất đáng ghét, hôm đó.....” riu rít nói không ngừng, đương nhiên những lời từ trong miệng Tiểu Tiểu nói ra, cũng đã thêm mắm thêm muối không ít, còn thêm không ít giấm nữa, lão nhân ngồi nghe, Tiểu Tiểu nói xong, lão nhân thở dài nói:

“Nói như vậy, hẳn là đúng người đúng tội rồi. Nhưng mà Tiểu Tiểu, con xuống núi lâu vậy rồi, những chuyện nên làm đã làm chưa?”

“Những chuyện nên làm?” Tiểu Tiểu khó xử nói: “Sư phụ, thật ra con vẫn đang làm, chỉ là có chút rắc rối. Ký hiệu trên lưng Điểm Điểm, huynh đệ của Hoàng thượng hình như đều có.....”

“Haizz, biết ngay là vậy mà, nếu thấy khó tìm, thì cứ tùy tiện lời một tên về là được rồi. Không phải Hoàng thượng thì là vương gia, bọn họ miễn cưỡng còn có thể nhớ được con.” Lão nhân khó xử nhìn nàng, nếu như lúc đó mình mà có mặt, nhất định sẽ bắt gian tại giường, cũng sẽ không xảy ra chuyện này rồi.

“Cái này, có thể tùy tiện lời về à? Hình như có chút không thích hợp thì phải?” Trong đầu Tiểu Tiểu hiện lên hình bóng một người, nếu như phải làm vậy, hình như điều kiện của hẳn là thích hợp nhất, tính tình tốt, đối xử với mình cũng tốt, lại còn là vương gia, có tiền có quyền. chỉ cần đuổi hết nữ nhân trong phủ của hẳn, thì hẳn chính là hoàn mỹ nhất rồi.

“Hết cách”

“Lão đại.....” một bóng người vội vàng vàng chạy vào, Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn, thì ra là Hoa Nguyên. Hoa Nguyên chán kinh nhìn ‘nam nhân’ trong phòng của Tiểu Tiểu, trong phòng Lão đại sao lại có nam nhân, hơn nữa tuổi tác lại lớn như vậy, không lẽ Lão đại thích như vậy à?

“Chuyện gì?” Không chút hoang mang, Tiểu Tiểu hỏi như bình thường.

“Lão đại, chuyện hôm qua tỷ nói khi nào thì bắt đầu?” kinh ngạc qua đi, Hoa Nguyên run rẩy nhìn Tiểu Tiểu, sợ nàng sẽ hủy thi diệt tích. (*)

(*) Hủy thi diệt tích: Giết người diệt khẩu

“Cứ đợi đi, đây là sư phụ của ta, đừng có nói với người ngoài đấy, cô đi làm việc trước đi!” cảnh cáo nhìn Hoa Nguyên, Hoa Nguyên vội vàng chạy ra ngoài. Tiểu Tiểu đứng dậy, từ dưới giường lấy ra một cái hộp, mở ra bên trong là từng xấp từng xấp ngân phiếu.

“Sư phụ, đây đều là do con kiếm được, Người giúp con cất đi!”

Để lại một ngàn lượng làm vốn, còn lại đều giao hết cho lão nhân. Lão nhân chần chừ nhìn xấp ngân phiếu kia của đồ đệ, nó biết kiếm tiền từ lúc nào vậy? Sao mình lại không biết nhỉ? Nếu sớm biết vậy, trực tiếp để nó nuôi là được.

“Đúng rồi, sư phụ, Người xuống núi rồi, Điểm Điểm của con thì sao?” đột nhiên nhớ ra gì đó, Tiểu Tiểu vỗ đầu hỏi. Điểm Điểm còn nhỏ như vậy, một mình trên núi rất nguy hiểm.

“Con đó, còn biết có Điểm Điểm hay sao? Thằng bé hiện tại đang ở trong khách sạn, buổi tối ta sẽ bế nó qua đây. Sư phụ xuống núi có chút chuyện, chắc phải ba bốn ngày mới xử lý xong, mấy ngày này con chăm sóc cho nó đi!”

Lão nhân nhìn nàng, bộ dáng hận sắt không thành thép, xem ra, không thể hi vọng gì nó được rồi, chỉ còn hi vọng vào Điểm Điểm thôi.

Lãnh cung, không phải là nơi có thể ở lâu được, vội vàng nói mấy câu xong, lão nhân nhanh chóng rời đi.

Nghĩ đến buổi tối Điểm Điểm sẽ qua đây, Tiểu Tiểu cao hứng đi ra ngoài, chạy đến nhà bếp dọn dõ:

“Làm chút điểm tâm vừa ngon vừa đẹp mắt! Buổi tối cần dùng!”

Mặc kệ ánh mắt khó hiểu của họ, Tiểu Tiểu ngâm nga hát, vui vẻ đi ra ngoài.

“Lão đại hôm nay sao thế nhỉ? Cao hứng đến vậy?”

“Đúng thế, thấy quái quái sao ấy...”

“Thì đó, chắc không phải là....”

Đi được rất xa, cũng có thể nghe được tiếng nghị luận phía sau, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, Tiểu Tiểu quay đầu lại, cười sáng lạn:

“Giúp ta một chút, ta muốn xuất cung!”

“Xuất cung? Lão đại, ra bằng cách nào?” Hoa Nguyên khó hiểu nhìn nàng, cái này hình như rất khó nha.

“Đón một vị bằng hữu qua đây, thuận tiện mua chút đồ chúng ta cần dùng, các người chuẩn bị thức ăn chờ ta về là được!”

“Tiền thái ý, còn chưa nghiên cứu ra được thuốc gì hay sao?” Hỷ công công nhìn Hoàng thượng vẫn còn đang ngủ, hai ngày nay, hẳn đúng là tiêu tụy đi không ít.

“Haizz, Hỷ công công, thật không dám giấu, thân thể của Hoàng thượng, căn bản không tra ra là bệnh gì....cho nên”

Tiền thái y lắc lắc đầu, mấy nếp nhăn trên mặt càng hiện lên rõ rệt, tóc cũng bạc đi nhiều.

“Tiền thái y, ta nghe nói nước tiểu đồng tử cũng là một loại thuốc, không biết....” thử đề xuất một chút, Hỷ công công cũng không dám quyết định đến thuốc của Hoàng thượng.

“Nước tiểu đồng tử? đúng là một vị thuốc, mấu chốt là nó cũng không phải trị được bách bệnh. Hơn nữa, Hoàng thượng thân thể ngàn vàng, sao có thể dùng loại thuốc này chứ?” Tiền thái y khó hiểu nhìn Hỷ công công, sao đột nhiên lão lại đề cập đến nước tiểu đồng tử, không lẽ là lão ta?

“Tiền thái y đừng hiểu lầm, là ta cả ngày nghĩ đến bệnh tình của Hoàng thượng, trong lúc vô ý nghe được một vị công công nói đã từng dùng nước tiểu đồng tử chữa khỏi được bệnh, cho nên mới hỏi một chút, các người cứ tiếp tục nghiên cứu đi, tiếp tục đi....”

Hỷ công công nhanh chóng lui ra, cũng không phải là thái y, có rất nhiều chuyện không thể biết cặn kẽ ngọn nguồn.

53. Chương 53: Mang Thai?

Tiền thái y trở về, mấy vị thái y liền vây lại, bảy mồm tám lưỡi hỏi:

“Tiền thái y, ngài nói xem tối nay chúng ta phải làm sao?” Người hỏi câu này là vị thái y họ Lưu, chính là vị thái y tối qua bị Hoàng thượng đá một cước, đến bây giờ bụng lão vẫn còn đau đấy.

“Haizz, Lưu thái y, ngài cũng biết đấy, cách gì có thể thì chúng ta đã dùng hết cả rồi, bây giờ còn có thể làm gì được nữa ? Chỉ có thể đợi thôi !”

Tiền thái y thở dài một tiếng, ông cũng chẳng có cách gì hay, có bệnh có thể chữa bệnh, không có bệnh, tra không ra điểm dị thường, còn có thể chữa được gì nữa ? Tội nghiệp ấy đầu bếp ở Ngự thiện phòng kia, vẫn còn đang ngồi trong nhà lao.

“Tiền thái y, ý của ngài là——chúng ta đều bị.....” tay của Lưu thái y sờ sờ lên cổ, mấy vị thái y sợ đến nỗi rụt cổ lại.

“Biết sao được, ai bảo bệnh của Hoàng thượng chẳng có tí khởi sắc nào chứ ?” Thở dài một tiếng, hành y mười mấy năm, thật không ngờ lại bị một cái bệnh tiêu chảy hại chết, đúng là dọa người.

Mấy vị thái y cũng thở dài, không phải bọn họ không dụng tâm, là thật sự không biết phải làm sao mới giúp Hoàng thượng trị được bệnh, bọn họ trước giờ chưa từng tiếp xúc qua bệnh chứng này, ngay đến nguyên nhân gây bệnh cũng chẩn đoán không ra, làm sao mà trị bệnh được đây ?

“Tiền thái y, ngài nói xem có phải Hoàng thượng trúng độc rồi không ?” trong số đó có một vị thái y trẻ tuổi hơn chút đột nhiên lên tiếng.

“Trúng độc ? Ta cũng đã nghĩ qua, nhưng nếu là độc, dưới tình trạng thông thường có thể chẩn đoán được dị trạng, lần này Hoàng thượng không có bất cứ dị trạng nào, cho nên.....” ý tại ngôn ngoại, không phải trúng độc. Thật ra Tiền thái y nói cũng có lý, nếu như trúng độc, mấy người bọn họ sớm đã chẩn đoán ra rồi, còn cần phải đứng đây mặt nhăn mày nhíu hay sao? Thức ăn không có vấn đề, cũng không phải độc, cũng không phải bị bệnh, vậy là cái gì ?

“Đúng rồi, lúc nãy Hỷ công công nói, ông ta từng nghe một vị công công nói, dùng nước tiểu đồng tử có thể trị được tiêu chảy, các người nói xem cái này được không ?” tựa như vô tình, Tiền thái y hỏi.

Không phải nói ngựa chết cũng có thể chữa thành ngựa sống hay sao ? bây giờ cũng hết cách rồi, phương pháp đó cũng chẳng có hại gì, chi bằng thử một lần đi. Hình như, xem Hoàng thượng là “ngựa chết” có chút bất kính.

“Tiền thái y, cái này vạn lần không thể. Hoàng thượng thân thể ngàn vàng há có thể dùng thứ đó ? Hơn nữa chúng tôi cũng chưa từng nghe qua nước tiểu đồng tử có thể trị được tiêu chảy.”

“Thì đó, Tiền thái y, không thể nghe theo mấy phương pháp hồ đồ này, sao có thể lấy long thể của Hoàng thượng ra làm thí nghiệm được chứ ? Không được không được.....”

“Tiền thái y, nếu như chúng ta để Hoàng thượng dùng thứ đó, nhất định sẽ bị chém đầu.....”

.....

“Dừng !” Tiền thái y đưa tay ra thủ thế, quần chúng đều dừng lại, nhìn Tiền thái y, Tiền thái y nói:

“Ý của các người ta cũng hiểu, vừa nãy ta cũng chỉ là tùy tiện nói ra mà thôi. Bất quá ta muốn hỏi mọi người một câu, nếu như chúng ta không để Hoàng thượng dùng, bệnh của Hoàng thượng không khỏi, thì chúng ta sẽ không bị chém đầu à ?”

Ánh mắt lợi hại quét về phía bọn họ, thấy bọn họ không nói gì, Tiền thái y nói: “Mấy lời lúc nãy ta nói mọi người cứ làm như cái gì cũng chưa nghe thấy là được, mọi người tiếp tục thảo luận đi, nhanh chóng tìm ra phương thuốc cho Hoàng thượng, Hoàng thượng sắp tỉnh rồi đấy.”

Mọi người hoảng hốt nhìn giờ giấc, đúng là trời đã sắp tối. Chết rồi, nếu còn không tìm ra phương thuốc gì hữu dụng nữa thì cả đám phải đem đầu đến nộp.

Đi đến chợ, Tiểu Tiểu mới nhớ ra hình như lúc nãy quên hỏi sư phụ Điểm Điểm đang ở quán trọ nào, vừa mắng mình ngu ngốc, vừa chậm rãi đi dạo. May mà bọn cung nữ có y phục cũ, tuy là đồ cũ, nhưng cũng sạch sẽ ra phết, mặc đi ra cửa, trên phố cũng chẳng có ai cảm thấy kì lạ.

Nếu không biết Điểm Điểm đang ở đâu, thì chỉ có thể đợi đến buổi tối sư phụ đem bé qua đây. Không thể đón Điểm Điểm, những chuyện cần làm thì vẫn phải làm, trước hết mua chút vật liệu làm nữ công, đem về để bọn họ làm lúc nhàn rỗi, làm xong rồi thì mình lấy đem ra bán. Tuy lợi nhuận hơi ít, nhưng cũng kiếm được tiền.

“Tiểu Tiểu ?” Tiểu Tiểu đang ở một cửa hàng vải để chọn vải, thì nghe thấy có người kêu nàng. Quay đầu lại thì thấy Thủy Thủy, nét mặt không che giấu nỗi vui mừng. Tiểu Tiểu lắc lắc đầu, chẳng qua chỉ là nhìn thấy mình thôi mà, có cần vui đến thế không vậy ?

“Thủy Thủy, sao cô lại đến đây ?” khó hiểu nhìn nàng ta, lặng lẽ né tránh cánh tay đang duỗi tới của nàng ta, sau ngày đó, đối với Thủy Thủy, cứ cảm thấy giữa hai người có nhiều thêm cái gì đó, trong đầu cứ nghĩ tới những lời nàng ta nói ngày đó, đúng là đã thương người.

“Tiểu Tiểu, sao cô lại ra đây ? Sẽ không có nguy hiểm đấy chứ ? Ở trong cung sống có tốt không ?”

Thủy Thủy hỏi không ngớt, trong lòng Tiểu Tiểu có chút ảm áp, nàng ta vẫn còn có chút quan tâm đến mình. Phỏng chừng việc mình vừa tiến cung đã bị biếm vào lãnh cung bọn họ đều đã biết.

“Vẫn tốt !” thật không có cách nào đáp lại lòng nhiệt tình của nàng ta, vừa nghĩ đến Thủy Thủy bọn họ thiết kế để mình tiến cung, trong lòng sao có thể đối đãi với nàng ta như bình thường được ?

“Vậy thì tốt Nếu không, ta sẽ không an tâm. Tiểu Tiểu, biết không ? Hình như ta có thai rồi...”

Tiểu Tiểu nghi hoặc nhìn về mặt có chút xấu hổ của nàng ta, hai người bọn họ đều không có làm chuyện kia, nàng ta sao có thể mang thai chứ ? Hơn nữa, cho dù là có làm chuyện kia, đến nay vẫn chưa tới mười ngày, mang thai làm quái gì được ? Bất quá là nữ hài tử, sẽ không đem loại chuyện này ra đùa giỡn, vậy việc nàng ta mang thai chắc là sự thật, nhưng đứa bé là của ai vậy nhỉ ?

“Vậy à? Chúc mừng cô nha ! “ Tiểu Tiểu bất động thanh sắc trả lời.

Thủy Thủy cúi thấp đầu, thẹn thùng nói : “Nhưng mà, Lân vương vẫn còn chưa biết mà ? Tiểu Tiểu, hôm đó thật cảm ơn cô....”

Tiểu Tiểu trực tiếp ôm đầu thở dài, thế giới này, còn có thiên lí nữa không, thấy qua mấy chuyện hoang đường, cũng chưa thấy qua chuyện hoang đường nào như vậy : thấy qua người mang thai, cũng chưa thấy qua người nào mang thai nhanh đến vậy.....

Cho dù, thật sự có người mang thai, vậy người mang thai đáng lẽ phải là Tiểu Tiểu ta mới đúng chứ ? lúc ấy cùng Lân vương làm chuyện kia chính là Tiểu Tiểu ta đấy nhá, không phải Thủy Thủy cô !

Bỏ đi, đã tiến cung rồi, chuyện của nàng ta thì để nàng ta tự mình làm đi, Tiểu Tiểu an ủi nói:

“Thủy Thủy, ta còn có việc, phải đi trước đây. Cô cứ từ từ mà đi dạo nhé !”

Chạy như chạy nạn. đi đến chợ, cảm nhận được tự do bên ngoài, nàng lại chẳng có tí cao hứng nào hết. Là vì Thủy Thủy sao Việc Thủy Thủy mang thai là thật cũng được, giả cũng được, bọn họ và mình chẳng

còn bất kì quan hệ nào nữa. Nhưng sao lúc nghe nàng ta nói mang thai đứa con của Lâm vương, trong lòng mình lại cảm thấy khó chịu đến vậy ?

Lâm vương, Lâm vương ôn nhu như nước kia, hẳn đối xử với mình rất tốt. Hẳn rất bá đạo, cũng rất ôn nhu : rất nhiệt tình, cũng rất lạnh lùng.....không lâu trước, lúc sư phụ nói tùy tiện tóm một người về, người đầu tiên trong đầu mình nghĩ đến lại là hắn, thật không ngờ vừa chớp mắt một cái, nữ nhân khác lại nói với mình rằng nàng ta đã có con với hắn.....

Ha ha, cười ngây ngô, mê mang bước đi. Thì ra trong trái tim tỉnh tỉnh mê mê của Tiểu Tiểu, đã có hình bóng một người, tuy vẫn chưa yêu hắn, nhưng lại không muốn hắn bị nữ nhân khác chiếm lấy, loại tâm lý này thật là kì lạ, phi thường kì lạ.

“Dạ Yêu !”

Tiểu Tiểu đang trầm tư suy nghĩ, đột nhiên bị người ta bắt lấy một cánh tay, một gương mặt tuần tú đột nhiên xuất hiện trước mắt, Tiểu Tiểu mê hoặc nhìn hắn:

Dạ Yêu, đó là thần thánh phương nào vậy?

54. Chương 54: Nương Tử, Nàng Lại Nghịch Ngợm Nữa Rồi

Tiểu Tiểu đang trầm tư suy nghĩ, đột nhiên bị người ta bắt lấy một cánh tay, một gương mặt tuần tú đột ngột xuất hiện trước mắt, Tiểu Tiểu mê hoặc nhìn hắn:

Dạ Yêu, đó là thần thánh phương nào vậy? Mình có quen biết à?

“Người là ai? Ta quen người à?” Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn hắn, hình như có chút ấn tượng, nhưng mà quên là đã gặp hắn ở đâu rồi.

“Dạ Yêu, nàng thật không ngoan, Gia đã ban danh cho nàng, mà nàng lại quên Gia, đừng có chọc tức Gia...”

Hắn siết chặt lấy tay Tiểu Tiểu, kéo nàng vào lòng hắn, cố ý phả khí lên mặt Tiểu Tiểu, mị hoặc nhìn nàng.

“Ê, người này đúng là không có lễ phép lại còn xưng Gia nữa chứ, ta còn là cô nãi nãi của người đấy?” Thoát khỏi ôm ấp của hắn, Tiểu Tiểu tức giận trừng mắt với hắn.

“Ngay trước công chúng, người lại dám ngang nhiên đùa giỡn con gái nhà lành, người chán sống rồi hả?”

Ánh mắt Tiểu Tiểu híp lại đầy nguy hiểm, Hoặc lắc lắc đầu:

“Dạ Yêu, nàng vẫn mạnh mẽ như vậy, đừng quậy nữa, theo Gia về đi.”

“Cô nãi nãi ta không quen biết người, dựa vào cái gì mà bắt ta theo người về?” Phát hỏa nhìn hắn, nếu như hắn còn tiếp tục dây dưa, Tiểu Tiểu không ngại thưởng cho hắn một ít độc dược.

“Dạ Yêu, nàng còn nhớ ôn tuyền của Lâm vương phủ chứ?” Hoặc không tức giận, tìm lâu như vậy cuối cùng cũng tìm được nàng, nói sao đi nữa cũng sẽ không để nàng biến mất trước mắt mình nữa.

“Ôn tuyền?” lướt nhanh trong đầu một lượt, cuối cùng Tiểu Tiểu cũng nhớ ra nam tử bá đạo kia, chẳng trách thấy hắn rất quen mắt, hóa ra là hắn, cái người bá đạo ban danh ỳnh.

“Ta không biết ôn tuyền gì cả, người nhận làm người rồi !” Nhớ đến lời thề của hắn, Tiểu Tiểu vội vàng phủ nhận, mà không biết về mê mang trong ánh mắt của nàng lúc này hắn đã sớm nhìn ra, hắn cũng chắc chắn nàng chính là Dạ Yêu.

Tiểu Tiểu lùi sau hai bước, rất nhanh lẫn vào nơi có nhiều người, Hoặc không ngăn nàng, chỉ không nhanh không chậm theo phía sau nàng. Một nữ nhân thôi mà, có thể để mất, thì hắn đã không phải là Hoặc rồi. Bất quá như vậy cũng hay, biết được nhà nàng rồi, sau này tìm nàng sẽ tiện hơn.

Nhưng hắn đã quên, Tiểu Tiểu không phải một nữ nhân bình thường, cắt đuôi không được người đi theo mình, thì nàng đã không phải là Tiểu Tiểu rồi.

Vòng vo vài lần, Tiểu Tiểu mẫn cảm cảm giác được hần vẫn còn đang theo dõi mình, Tiểu Tiểu bực bội : hôm nay đúng là xuất môn không thuận, trước là bị Thủy Thủy bắt gặp, tiếp đó lại bị tên nam nhân này tóm được, đừng có nói là lát nữa đụng phải Sóc vương đấy nhé?

Sư thật chứng minh, Tiểu Tiểu đúng là miệng quạ đen——thối cực kỳ. Chỉ nghĩ muốn thoát khỏi sự theo dõi của tên kia, chưa từng nghĩ sẽ chui vào trong lòng một người, trùng hợp là người đó, lại là Sóc vương!

“Xin lỗi! Xin lỗi!” Lùi một bước, cổ tay lại bị hần nắm lấy, hần trừng mắt với nàng, bực bội nói : “Ngẩng đầu lên!”

Tiểu Tiểu ra sức cúi đầu, làm sao mà dám ngẩng đầu lên được chứ, cách ăn mặc hiện tại của nàng, cho dù hần không nhận ra nàng là Tiên phi, thì cũng nhận ra nàng là nữ nhân đã đùa giỡn hần.

“Nô gia lớn lên xấu xí, không dám ngẩng đầu lên làm bẩn mắt Gia...” thanh âm rất nhỏ, cứ như tiếng muỗi kêu vậy, nhưng Sóc vương cũng nghe được, hần lạnh giọng nói:

“Đừng để ta nhắc lại lần nữa, ngẩng đầu lên!”

Nghe thấy vẻ không kiên nhẫn của hần, trong lòng Tiểu Tiểu càng sốt ruột, nhìn dòng người qua lại bên cạnh, lại không có ai lưu ý đến chỗ khác thường ở bên này, phải làm sao đây? Làm sao đây?

Cái khó ló cái khôn, trong chốc lát, nàng thật sự nghĩ ra được một cách. Cúi đầu cười đắc ý, vừa định mở miệng nói chuyện, một bóng dáng cao lớn lại đến trước mặt nàng, đem nàng kéo vào lòng, sủng nịch nói:

“Nương tử, nàng lại nghịch ngợm nữa rồi. Chẳng phải vì phu đã nói là đừng đi gây sự nữa rồi sao?”

Âm thanh quen thuộc khiến Tiểu Tiểu thấy đau cả đầu, lại là mỹ nam lúc này, hai người họ kẻ tám lạng người nửa cân, rơi vào tay hần cũng chẳng tốt đẹp gì.

Hoặc nhìn Sóc vương, lạnh nhạt nói : “Vị công tử này, thật xin lỗi, nội nhân (*) nghịch ngợm, có nhiều chỗ mạo phạm, mong công tử lượng thứ!”

(*) Nội nhân: chỉ người vợ

Ánh mắt của Sóc vương, vẫn nhìn chằm chằm vào nữ nhân đang rúc trong lòng nam nhân kia, hần cười nói : “Mạo phạm thì không có, chỉ là rất giống một vị cố nhân. Vị huynh đài này, có thể để nương tử nhà huynh ngẩng đầu lên cho ta xác nhận một chút được không?”

“Việc này...” Hoặc khó xử lắc đầu : “Thật không dám giấu, nương tử nhà ta bình thường cả ngày đều ở trong nhà, rất ít gặp người ngoài. Nàng lại nhát gan, sợ xấu hổ, cho nên...”

“Tướng công, hần bóp tay người ta xanh hết cả rồi này...” Tiểu Tiểu lên tiếng, then thùng vươn cổ tay ra, để lộ vết bầm trên cổ tay.

“Tại hạ vừa nãy mạo phạm, đắc tội rồi!” ánh mắt Hoặc âm trầm, Sóc vương biết hần không đồng ý thì cũng không tiếp tục nghiên cứu nữa, sau khi xin lỗi xong thì không cam lòng mà rời đi. Thấy hần đã đi xa, Tiểu Tiểu muốn giãy ra khỏi lòng hần, Hoặc cười nói:

“Tiểu nữ nhân này, đúng là quá thực dụng. Lợi dụng tướng công xong, liền qua cầu rút ván à?”

“Hừ, tướng công gì chứ, lúc này là người tự mình nói, ta đâu có cầu xin người! Người phá hoại chuyện tốt của ta, ta còn chưa tính sổ với người đâu đấy?”

Không chịu tránh ra hả ? Được, Tiểu Tiểu hung hăng đạp lên chân hần một cái, đau đến nỗi hần kêu thét lên.

“Nữ nhân, nàng muốn mưu sát tướng công hả!”

“Hừ, người mà là tướng công của ta cái nỗi gì? Cứ từ từ mà đau đi, ta đi đây!”

Tiểu Tiểu cao hứng cười, nhanh chóng bỏ chạy, để lại Hoặc ở phía sau cười khổ lắc đầu : Đợi sau khi về nhà, mới từ từ dạy quy củ cho nàng!

Trải qua thiên tân vạn khổ, cuối cùng Tiểu Tiểu cũng cắt đuôi được tên nam nhân bá đạo kia, lúc về đến cung, trời đã lờ mờ tối. Nằm thoải mái trên giường, nàng không động đậy, tay không ra ngoài, tay không trở về, một chuyến hôm nay, cái gì cũng chưa làm xong ! Xem ra, hôm nay thật sự là ngày xui xẻo của nàng.

Thật mệt, nằm trên giường, Tiểu Tiểu chẳng động đậy, nhắm mắt liền ngủ, sớm đã quên tối nay có việc cần phải làm.

Trời đã tối, hơn mười nữ nhân đều ngồi trước bàn, lo lắng nhìn ra ngoài phòng, đợi Lão đại của bọn họ—— Tiểu Tiểu quay về. Nhưng đợi nhanh đợi chậm, mà vẫn chưa đợi được người. Hoa Nguyên sốt ruột nhìn ra ngoài một cái, lo lắng đi ra.

“Nương nương, người muốn ra ngoài tìm Lão đại à?” Một ma ma ở phía sau bắt an hỏi.

“Đúng thế, không biết Lão đại có xảy ra chuyện gì hay không, ta muốn ra ngoài nghênh đón tỷ ấy!” Hoa Nguyên không quay đầu lại, lo lắng trả lời.

“Nhưng mà, Lão đại vốn thoát đến thoát đi, làm sao chúng ta biết tỷ ấy về bằng cách nào?” Một phi tử khác vội nói.

“Cũng đúng, chi bằng, chúng ta đến phòng của tỷ ấy xem xem. Có lẽ tỷ ấy đã về , trở về phòng mình trước rồi cũng nên?” Hoa Nguyên nói xong, liền dẫn đám phi tử đi về phía viện của Tiểu Tiểu

Mọi người còn chưa đi ra khỏi cửa viện, thì thấy một bé trai bốn năm tuổi đứng ở cửa, hai mắt long lanh trong suốt, hiếu kỳ hỏi:

“Các người là ai?”

“Nhóc là ai? Sao lại ở đây...” Hoa Nguyên vừa mở miệng, lại đột nhiên trợn to mắt...

“A...” Hoa Nguyên cùng đám người phía sau đều hét lên một tiếng, ngất tập thể...

55. Chương 55: Sắc Lang ++ Tao Được(*)

(*) Tao được: thuốc có mùi khai

“A...” Hoa Nguyên cùng đám người phía sau hét lên một tiếng, ngất tập thể...

“Các người sao thế?” Điểm Điểm sờ sờ đầu, lại sờ khuôn mặt đẹp trai của mình, khó hiểu nói: “Mẫu thân có nói qua là mình rất đẹp trai, nhưng cho dù có đẹp trai có xinh đẹp thế nào đi nữa thì cũng đâu cần phải té xỉu tập thể vậy chứ? Các người đều xỉu hết, ta đi đâu tìm mẫu thân của ta đây?”

Khổ não quay đầu lại, bé sờ mặt của Hắc Tử ở phía sau: “Hắc Tử, người đi gọi một người dậy, ta phải hỏi nàng ta mẫu thân ta ở đâu. Đều tại gia gia hết, sao không ném ta đến chỗ của mẫu thân luôn đi, tùy tiện vứt ta ở đây không sợ ta bị mất tích à...”

Hắc Tử ôn thuận vẫy vẫy đuôi Tác giả: đừng đánh ta, sói bị thuần hóa rồi cũng biết vẫy đuôi thôi, không tin thì thử thuần hóa một con về xem ,cao ngạo đi đến trước mặt nữ nhân bị ngất xỉu, cái đuôi to quật qua quật lại, nhưng lại không dùng lưỡi liếm bọn họ....

“Hắc Tử, bọn họ là mỹ nữ đó nha, có ai đối đãi với mỹ nữ giống ngươi không hả? Sắc lang, thấy mẫu thân ta thì nhào vào hôn, vừa hôn vừa liếm, sao lúc ngươi nhìn thấy ta thì không giống như vậy?”

Hắc Tử ủy khuất nức nở một tiếng, mẫu thân cậu là chủ nhân của ta, đãi ngộ đương nhiên phải khác rồi, hu hu, nếu cứ ngốc ngốc thì chắc chắn sẽ bị ngược đãi mất thôi.

Mấy tiếng nức nở của sắc lang này, cũng xem như là có uy lực, mấy mỹ nhân vốn đang hôn mê, nghe thấy tiếng sói tru, trong tiềm thức liền bị dọa sợ đến nổi sồn gai ốc, mở mắt ra lại nhìn thấy động vật nguy hiểm kia, “A” một tiếng thét chói tai vọng đến tận trời cao.

Cũng may đây là lãnh cung, quanh đây cũng không có ai qua lại, nếu không, tiếng thét lớn như vậy phỏng chừng cả hoàng cung đều nghe thấy hết.

“Các người đang làm cái...” Tiểu Tiểu mơ hồ nghe thấy tiếng thét chói tai ở bên ngoài, lết giày đi ra ngoài, một câu còn chưa hỏi xong. Hai bóng dáng liền nhào thẳng qua đây—một là sắc lang cao to uy mãnh, nhào đến trước mặt Tiểu Tiểu vừa cọ vừa liếm; một là Điểm Điểm, trực tiếp ôm lấy người Tiểu Tiểu mà trèo lên, mãi đến khi hai tay ôm lấy cổ nàng, hai chân vịn thắt lưng nàng mới thôi.

Mấy mỹ nữ vốn đang khiếp sợ trong bóng tối nhìn không rõ cho lắm, bọn họ chỉ biết con sắc lang cùng với đứa trẻ kia nhào đến bên người Lão đại của bọn họ, mặt nhìn nhau một lát, liền xô nhau chạy về phía viện. Trong nháy mắt, trong tay cầm theo đủ loại dụng cụ—dao, gậy gộc, chổi, xẻng... chẳng nói chẳng rằng mà đánh về phía Tiểu Tiểu...

Trời đã tối, Hoàng thượng lại bị âm thanh âm ỉ kêu dậy, trước tiên là vẫn như cũ đi nhà xí nửa canh giờ. Mấy thái y hầu ở bên ngoài, lo lắng nhìn thuốc mà tiểu thái giám bưng tới, nhỏ tiếng nghị luận xem có nên để Hoàng thượng dùng hay không.

Khác với thuốc lúc trước, lần này chỉ có nửa bát không lớn lắm, thuốc cũng không đắng nghét, đen thui như ban đầu. Bát này chỉ hơi đen mà thôi, vì để không làm giảm hiệu quả của thuốc mà còn có thể trừ đi cái mùi khai của nước tiểu, chúng thái y đúng là đã chịu đủ đau khổ—nghĩ ngợi đến nỗi bạc đi mấy cọng tóc.

Tiền thái y đi đến ngửi thuốc một cái, vẫn còn ít nhiều có mùi khai, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ có nửa bát thế này, nhấp môi cũng có thể uống hết. Nhưng mấu chốt đối phương là Hoàng thượng, nếu để Hoàng thượng dùng, long uy ở đâu?

“Có cần nói tên thuốc cho Hoàng thượng hay không?” Một vị thái y lo lắng hỏi.

“Trước tiên không cần, đợi bệnh của Hoàng thượng khỏi rồi hãy nói!” Tiền thái y nói.

“Thế ai đến thử thuốc đây?” Không biết ai lại hỏi một câu, mấy vị thái y tranh nhau lắc đầu, nghĩ đến đây là “thứ đó”, sao bọn họ có thể uống được chứ.

“Thuốc đã xong chưa? Hoàng thượng tuyên các ông vào kia?” Tiếng của Hỷ công công truyền đến, nhìn thấy bộ dáng rí tai thì thầm của bọn họ, trong lòng Hỷ công công hiểu rõ, tám chín phần là bọn họ đã nghe theo lời của mình.

Vậy cũng tốt, chỉ là không biết khi Hoàng thượng biết được, ngài ấy sẽ phẫn nộ như thế nào. Bất quá phẫn nộ thì phẫn nộ, còn tốt hơn so với việc cả ngày cứ phải ngồi nhà xí. Chỉ cần khỏi bệnh là được, quản chi ngài ấy dùng thuốc gì?

“Tiền thái y, thuốc lần này có tác dụng hay không?”

Nhìn chằm chằm nửa bát thuốc Hỷ công công bưng tới, Hoàng thượng lạnh giọng hỏi: “lượng thuốc lần này có ít đi, bất quá, trầm cảnh cáo các người, nếu như hôm nay còn không có tác dụng, trầm sẽ không khách khí với các người nữa, các người cứ để lại mấy thứ đi—tay, chân, tai, mũi tùy các người lựa chọn!”

Hung hăng nói xong, không ngoại lệ, mấy vị thái y đều quỳ dưới đất bắt đầu phát run, Hoàng thượng hài lòng nhìn bọn họ, không muốn mình chịu khổ mà bọn họ lại khỏe mạnh, một mình vui vẻ không bằng mọi người cùng vui vẻ, một mình chịu khổ không bằng mọi người cùng chịu khổ, có khổ cũng phải kéo theo bọn họ cùng chịu.

Tiếp lấy bát thuốc Hỷ công công đưa tới, hần bực mình nhăn mày, ảo não nói: “Đây là thuốc gì? Sao lại có vị lạ thế này?”

Hỷ công công chột dạ cúi đầu, mắt liếc về phía thái y đang quỳ, mấy thái y cũng cúi đầu, không dám nhìn Hoàng thượng.

“Nói!”

Hoàng thượng tức giận hỏi, cho dù bị bệnh, cũng không thể để bọn họ tùy tiện đem mấy thứ đến qua mắt mình được!

“Hoàng thượng, lão nô cảm thấy...” Hỷ công công vừa mở miệng, bụng của Hoàng thượng lại bắt đầu kêu ục ục, Hỷ công công vội im miệng, dìu Hoàng thượng tiếp tục đi nhà xí.

Nhìn dáng vẻ thống khổ của Hoàng thượng, Hỷ công công thật đau lòng, thuốc kia đúng là có vị lạ, nhưng Tiên phi đã nói là có tác dụng, thì nhất định là có tác dụng. Ở bên ngoài thì ngửi thấy mùi lạ, nếu ở đây uống thì sao nhỉ?

Vì linh cảm nhất thời của mình, trong lòng Hỷ công công cao hứng lên một chút, lão thấp giọng nói:

“Hoàng thượng, lão nô cảm thấy, nếu Tiên thái y đã cảm thấy thuốc này có tác dụng, chi bằng Hoàng thượng cứ uống trước thử xem. Về phần vị lạ kia, phẩm loại thuốc khác nhau, vị cũng sẽ khác nhau...Hoàng thượng, long thể của ngài quan trọng hơn...”

Hoàng thượng ngồi xổm ở đó, hắn cũng thấy chịu đủ rồi. Nghĩ mình đường đường là cửu ngũ chí tôn, có bao giờ chịu uất ức như vậy đâu? Thôi vậy, bọn họ đều là thần tử, tha cho họ cũng chẳng hại gì, chấp nhận uống đi.

Tiếp lấy thuốc Hỷ công công đưa tới, hắn nhả mồm uống vào, trực tiếp uống hết, vẫn cảm thấy vị trong miệng quái quái. Đương nhiên, Hỷ công công đã sớm mang theo một bát nước đường để Hoàng thượng súc miệng!

Nghe nói, đêm đó, sau khi Hoàng thượng dùng thuốc xong thì không tiếp tục đi nhà xí nữa, mãi đến lúc tảo triều, thái y bưng lên cho hắn nửa bát thuốc giống vậy cho hắn.

“Trẫm đã không sao rồi, còn phải uống nữa à?”

Bực mình nhìn bọn họ, thuốc này đúng là rất khó ngửi, có loại——mùi khai

“Hồi Hoàng thượng, phải ngăn ngừa. Nếu như không trừ tận gốc, thần sợ là sau này sẽ còn tái phát!” mấy vị thái y đều quỳ xuống, đồng thanh khuyên bảo.

“Ngăn ngừa? Phải uống bao lâu?” Hoàng thượng tức giận nhìn bọn họ, cảnh cáo nói: “Tốt nhất đây là lần cuối cùng!”

“Hồi Hoàng thượng, thần sợ là một lần không đủ! Phải uống ba ngày, mỗi ngày ba lần!”

“Cái gì?” tay cầm bát thuốc ngưng lại, tiếp đó bị quăng ra ngoài, Hoàng thượng tức giận nói: “Cút!”

“Hoàng thượng bớt giận, Hoàng thượng bớt giận!” Người trong phòng đều sợ hãi quỳ xuống, không chỉ thái y, ngay đến cung nữ thái giám cũng đều quỳ xuống. Bọn họ sợ cơn giận của Hoàng thượng, sợ bị liên lụy...

“Hừ!” đen mặt, Hoàng thượng mặc áo xong liền đi tảo triều, trong lòng Hỷ công công âm thầm kêu không xong rồi, đã quên hỏi tiểu tổ tông kia, nếu ngưng uống thuốc giữa chừng thì sẽ ra sao.

56. Chương 56: Một Trận Nôn “ọe”

“Hừ!” Nói câu này không phải Tiểu Tiểu. không phải đám phi tử kia, chỉ thấy con sắc lang kia đột nhiên quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn nhân không biết tự lượng sức ở phía sau, bọn họ bị dọa sợ đến nỗi đứng im tại chỗ, vài người nhất gan, mấy thứ cầm trong tay đều vắt xuống đất, trong tiếng lộp cộp, có người bắt đầu đứng dậy...

Tiểu Tiểu ôm Điểm Điểm, đi đến trước mặt bọn họ, nhìn mấy thứ trên mặt đất, khó hiểu hỏi: “Các người đây là làm cái gì vậy? Không phải tạo phản đấy chứ?”

Cho dù là muốn tạo phản, cũng không thể dùng mấy thứ này nha, chí ít cũng phải tìm mấy thứ inh một chút thì may ra!

“Lão đại...bọn muội thấy có sói, chỉ là muốn bảo vệ tỷ mà thôi....” Hoa Nguyên run rẩy đứng đó, sợ hãi liếc nhìn con sói đang bám bên người Lão đại.

“Ồ, các người đang nói Hắc Tử à, nó rất đáng yêu, sẽ không hại người đâu!” Tiểu Tiểu rút một bàn tay ra, xoa xoa đầu Hắc Tử, Hắc Tử ngẩng đầu lên, lấy lòng liếm liếm lòng bàn tay Tiểu Tiểu, chọc cho Tiểu Tiểu cười khanh khách.

“Sắc lang, mi chỉ giỏi chiếm tiện nghi của mẫu thân ta thôi!” Điểm Điểm phẫn nộ nhìn Hắc Tử ôn thuận kia, Hắc Tử ủy khuất vẫy vẫy đuôi, cái này đâu gọi là chiếm tiện nghi, chỉ là lễ tiết gặp mặt thôi mà? Cậu trèo lên người nàng, mới là chiếm tiện nghi đó?

“Lão đại, tỷ quen biết bọn chúng?” Hoa Nguyên nhìn tiểu hài tử bám người, lại nhìn con sói uy mãnh kia, Lão đại này, thật trâu quá đi?

“Đúng thế, kẻ lười biếng bám trên người ta đây, chính là con trai ta. Về phần kẻ kia, nó là hảo bằng hữu của ta, gọi là Hắc Tử!” tự hào vuốt Hắc Tử một cái, phải biết rằng, thuần phục được một con sói là chuyện tài giỏi cỡ nào. Đáng tiếc là Hổ Tử không đến, nếu nó đến, không biết bọn họ còn sợ đến cái dạng gì?

“Con trai? Lão đại tỷ có con rồi à?” Hoa Nguyên lần nữa chấn kinh nhìn Tiểu Tiểu, rồi lại nhìn Điểm Điểm, giờ mới thấy, Điểm Điểm có chút giống với Hoàng thượng, bất quá mình trước giờ vẫn chưa nghe nói qua?

“Ha ha, ta đói rồi, chúng ta đi ăn cơm trước đi. Điểm Điểm là con nuôi của ta!” Cảnh cáo nhìn Điểm Điểm đang dẫu môi, ý bảo bé đừng nói lung tung.

“Ừm, được!” phi tử vừa mới bị đồ vật đụng trúng, khắp khiêng khắp khà đi về phía trước, bọn họ đi sát theo phía sau Tiểu Tiểu, cách xa con Hắc Tử kia ra.

Ngồi trước bàn, có người đã sớm dọn thức ăn lên, Tiểu Tiểu ôm Điểm Điểm, dịu dàng giúp bé gấp mấy món bé thích, Điểm Điểm cũng vui vẻ ăn, tận hưởng mùi vị tình thương của mẹ.

“Mẫu thân, mấy ngày không gặp, trù nghệ của người cũng tốt lên không ít, thức ăn người nấu rất ngon!” Sau khi ăn no được một nửa, Điểm Điểm chép chép miệng, cảm khái nói.

“Chứ còn gì nữa, trước giờ ta học cái gì đều học rất mau...” con người vẫn luôn cần được ca ngợi, Tiểu Tiểu không nói mấy món này là do ai làm, đem hết thầy công lao ôm vào người mình.

“Đúng, mẫu thân học cái gì cũng rất nhanh, chỉ là ngốc muốn chết! Cũng may người chỉ là mẹ nuôi của con, không phải mẹ ruột, nếu không, con sẽ rất xấu hổ khi gọi mẹ đó!

Điểm Điểm gật gật đầu, nói bằng khẩu khí của người lớn.

“Tại sao?” một phi tử sờ sờ hỏi. Lão đại lợi hại như vậy, sao lại thấy xấu hổ khi thừa nhận vậy.

“Aizz, mất mặt lắm! Người mẹ này của con ấy à, đúng là ngốc muốn chết. Nếu như có được một nửa sự thông minh của con, thì sớm đã giúp con tìm được cha ruột rồi!” Điểm Điểm thở dài, gia gia nói, điều mà ông hối hận nhất chính là nhặt người như mẫu thân về làm đồ đệ, bất quá không hối hận về đứa con mà mẫu thân sinh ra này. Mà Điểm Điểm ấy à, điều mà bé hối hận nhất chính là có một người mẹ ngốc nghếch như thế này.

“Điểm Điểm, cháu chưa tìm được cha ruột của mình à? Vậy còn mẹ ruột thì sao?” Hoa Nguyên hiếu kỳ hỏi, Điểm Điểm này thật sự là rất đáng yêu nha.

“Đúng thế, mẹ ruột của cháu ấy à, ngốc tới nỗi không biết...”

Hu hu, Điểm Điểm ủy khuất nhìn ma trảo đột nhiên đánh tới kia, sao lại không để người ta nói hết chứ, những điều người ta nói vốn là sự thật mà.

“Điểm Điểm, không phải mẹ đã nói với con rồi sao? Ăn cơm không được nói chuyện, đại tiện không được nói chuyện rồi à!” Tiểu Tiểu cảnh cáo nhìn bé. Nghe thấy “đại tiện”, mấy người ngồi xung quanh đều nhin không được chạy ra ngoài, “ọ ọ” nôn ra.

“Bọn họ sao vậy?” thả lỏng tay, Tiểu Tiểu vô tội hỏi.

“Lão đại, chúng ta đang ăn cơm, tỷ lại nói...” nhin xuống kích động muốn nôn ra, Hoa Nguyên hảo tâm nhắc nhở, hình như Lão đại đã quên vừa nãy mình nói cái gì rồi.

“Ta đã nói gì? Ta là nói với Điểm Điểm mà. Vốn nên nói là ăn cơm không nói chuyện, đi ỉa không nói chuyện, vì để nói chuyện có văn minh một chút, ta đã tốt bụng đem đi ỉa sửa thành đại tiện, đã rất văn nhã rồi...”

Phụt...Tiểu Tiểu vừa giải thích, càng nhiều người chạy ra ngoài hơn, ngoài cửa đều là tiếng nôn “ọe”.

Tiểu Tiểu vô tội lắc lắc đầu, tán thán nói: “Vẫn là Điểm Điểm và Hắc Tử giỏi, mấy cái đó vốn là lời thật, sao phản ứng của họ lại kịch liệt đến thế nhỉ?”

“Mẫu thân, hai bọn con là do đã quen rồi, sớm đã miễn dịch, dĩ nhiên không cùng đẳng cấp với bọn họ. Nhớ khi còn ở trên núi, những lời mẹ nói lúc ăn cơm, còn khó nghe hơn bây giờ nữa, ví dụ như xác chết, dã thú đầm máu, gà rừng chưa bị vạch lông ở trên bàn cơm...chẳng phải tụi con đều đã lĩnh giáo qua hết rồi sao?” Điểm Điểm tốt bụng an ủi nói.

Mấy người nôn gần hết đã trở lại, đúng lúc nghe thấy mấy câu cuối cùng này, lập tức chạy ra ngoài, tiếp tục nôn...

Lúc bọn họ nôn đến nỗi chân nhũn cả ra, trở về nhìn bàn cơm kia, chẳng còn khẩu vị nữa.

Kết quả, một bữa cơm ngon lành như vậy, chỉ có Điểm Điểm và Tiểu Tiểu là nuốt trôi. Sau khi hai người ăn xong, mấy cung nữ đến thu dọn, Tiểu Tiểu liếc nhìn mấy khuôn mặt đang trắng bệch kia một cái, lạnh giọng nói:

“Xin lỗi, ta không biết các người ăn cơm mà còn kiêng kị cái này. Bất quá sau này ta sẽ cẩn thận hơn, cũng sẽ quán giáo Điểm Điểm, sẽ không nói ra mấy lời này nữa. Mọi người cũng mệt rồi, ta mang bọn họ đi nghỉ ngơi trước, chuyện hôm nay, một chữ cũng không được nói ra ngoài, biết chưa?”

Chào hỏi xong, Tiểu Tiểu ôm Điểm Điểm trở về viện của mình, mà Hắc Tử thì nằm rạp xuống đất ở trước giường, nhìn hai người trên giường chơi đùa.

“Mẫu thân, sao lại không thể nói người là mẹ ruột của con?”

Nhìn Tiểu Tiểu, Điểm Điểm ngây thơ hỏi.

Tiểu Tiểu xuyt một tiếng, nhìn xung quanh, mới nhỏ giọng nói:

“Điểm Điểm phải nghe lời, chẳng phải mẹ ra ngoài giúp con tìm cha hay sao? Lúc đó mẹ ở trong cung mà mang thai con, cho nên mới lên trở về hoàng cung tìm cha cho con. Bất quá tình hình lúc đó có chút rối loạn, có rất nhiều người có khả năng là cha của con, vì thế ta chỉ có thể từ từ mà tìm....bây giờ, thân phận của mẹ là Tiên phi của Hoàng thượng, Tiên phi tiến cung mới vài tháng, tất nhiên không thể có bảo bảo lớn từng này được, cho nên, Điểm Điểm chỉ có thể là con nuôi của ta, hiểu chưa?”

“Ừm, con biết rồi! Có phải Điểm Điểm không thể gặp người ngoài hay không?” Lời của mẫu thân có chút sâu xa, nhưng may mà Điểm Điểm thông minh tuyệt đỉnh, cũng hiểu được ý của mẫu thân.

“Đúng thế, mấy dì lúc này có thể gặp, còn những người khác thì không thể gặp!” Tiểu Tiểu gật gật đầu.

“Ồ, vậy có phải ngày mai con có thể chơi với họ hay không?” cao hứng vỗ tay, ở trên núi chỉ có động vật, chẳng vui tí nào. Khó khăn lắm mới nhìn thấy con người, đương nhiên phải chơi cho đã rồi.

“Có thể, nhưng phải cẩn thận chút, đừng chơi quá đà nha?” Tiểu Tiểu cảnh cáo nói. Giỡn chơi thì được, nhưng đừng để xảy ra chuyện.

“Được ạ!” vui vẻ nhắm mắt, có được sự cho phép rồi, ba ngày sắp tới, tuyệt đối sẽ không buồn chán.

“Điểm Điểm!” Lúc sắp ngủ, đột nhiên Tiểu Tiểu nhớ đến một vấn đề nghiêm trọng.

“Ừm...” người trong lòng sớm đã ngủ, vô ý thức đáp lại một tiếng.

“Điểm Điểm, đừng có nghịch phòng bếp nha, chúng ta cũng phải ăn cơm đó...”

Không có ai trả lời, bởi vì hai người sớm đã ngủ...

57. Chương 57: Mẹ Cháu Đã Nói, Không Thể...

“Hừ!” Đen mặt, Hoàng thượng mặc xong y phục liền đi tảo triều, trong lòng Hỷ công công thầm kêu không xong rồi, đã quên hỏi tiểu tổ tông kia, nếu như ngừng uống thuốc giữa chừng thì sẽ ra sao.

Hỷ công công trong lòng thấp thỏm không yên theo phía sau Hoàng thượng đi tảo triều, mong là không xảy ra chuyện gì ha? Chỉ cần tảo triều xong là được, sau khi hạ triều, ông sẽ lên đi tìm tiểu tổ tông kia để hỏi xem, có đơn thuốc nào có thể thay thế hay không.

Để Hoàng thượng uống “nước tiểu” một ngày ba lần, thật là bất nhả nha, may mà hiện tại ngài ấy chưa biết, nếu như biết rồi, vậy thì phiền phức lắm nha.

Tảo triều như cũ, các đại thần thấy Hoàng thượng tinh thần phấn chấn, biết là bệnh của Hoàng thượng đã khỏi hẳn, trong lòng cũng yên tâm được một chút, chỉ có Sóc vương mặt lạnh tanh kia, bất an liếc nhìn Hoàng thượng một cái. Không phải là hắn không hi vọng Hoàng thượng phục hồi, chỉ là lần này đột nhiên lại khỏi hẳn làm cho hắn cảm thấy bất an.

Các đại thần có mấy tấu sớ muốn xin chỉ thị của Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng thật tình xử lý, cứ như vậy mà từ từ trôi qua một canh giờ, Hỷ công công lau lau mồ hôi, xem ra sự lo lắng của mình là dư thừa, nói không chừng đúng là bệnh của Hoàng thượng đã khỏi hẳn. Lời nói của tiểu tổ tông kia cũng chỉ là nói chơi thôi. Bất quá hiển nhiên là ông ta đã yên tâm quá sớm, một canh giờ vừa trôi qua, thì bụng của Hoàng thượng hơi kêu ục ục.

Hoàng thượng thầm nói: không phải là lại....ngàn vạn lần đừng như vậy nha, mất mặt như vậy? Đây là tảo triều, nếu như đột nhiên lui xuống, đặc biệt là bị người ta nhìn xuống, thật sự quá mất mặt.

Bất quá, sự lo lắng của Hoàng thượng chẳng có ích lợi gì, hắn còn chưa cầu khẩn xong, trong đại điện lại truyền đến một âm thanh kì lạ——

“Bùm...”

Âm thanh không phải rất vang, nhưng lại truyền khắp cả đại điện, lại còn một mùi hôi thối không biết từ đâu xộc tới, nhiều đại thần đều nhin không được cúi hết cả đầu.

Nghĩ muốn bịt mũi lại, nhưng lại không dám, nơi này là tảo triều nha, sao có thể làm chuyện thất lễ như vậy được?

Là ai? Là ai to gan như vậy, dám xả rắm ngay trên đại điện? Hơn nữa, xả thì xả đi, âm thanh lại còn to như vậy để làm gì hả? Âm thanh to thì miễn cưỡng cũng có thể chịu được, nhưng tại sao lại còn thối như thế cơ chứ?

Nghĩ đến chữ thối, cả tảo đường thối không chịu được, thối kinh khủng. Các đại thần đều lặng lẽ nhìn tứ phía, chỉ thấy đại thần khác cũng đang nhìn xung quanh, đều là vẻ mặt mơ màng. Bất quá người tội nghiệp nhất vẫn là Hỷ công công, ai bảo ông đứng gần Hoàng thượng như vậy chứ? Ông biết tạp âm này từ đâu mà tới, cũng lãnh giáo được hậu quả của việc không uống thuốc, bất quá, cho dù có khó ngửi đến đâu, ông cũng không thể cách xa hoặc bày ra một tí biểu hiện bất thường nào, nếu như để các đại thần biết ai là người xả rắm thì phiền lắm đây.

Hoàng thượng này cũng chẳng dễ chịu gì, hiện tại trong bụng của hắn đang phiên giang đảo hải (*) cứ như hát tuồng, nghĩ muốn chạy ra ngoài, nhưng lại sợ mất mặt trước mặt các đại thần: nếu còn tiếp tục ở lại đây, chỉ sợ sẽ còn những biểu hiện càng lợi hại hơn. May mà Hỷ công công có kinh nghiệm trải qua sóng to gió lớn, chỉ cần một ánh mắt của Hoàng thượng là hiểu liền, thấy các đại thần đều ngậm chặt miệng không nói chuyện, ông vội vã kêu lên:

“Vô sự thoái triều!”

Đã nghe câu thoái triều này nhiều rồi, các vị đại thần đều cảm thấy câu thoái triều hôm nay sao dễ nghe đến thế, sau khi nín thở quỳ an, thì chuẩn bị nhanh chóng chạy khỏi hiện trường. Nhưng cũng chỉ là chuẩn bị mà thôi, còn chưa kịp đứng dậy, một tiếng “bùm...” lớn hơn lại vang lên, nương theo tiếng đó là một mùi còn thối hơn trước nữa, mặt của Hoàng thượng bất giác đỏ lên, Hỷ công công thầm kêu không ổn.

(*) Phiên giang đảo hải: Sông cuộn biển gầm, ý chí mạnh mẽ.

Khoát khoát tay, các vị đại thần đều đã rời khỏi, Hoàng thượng gian nan được Hỷ công công dìu đứng dậy, dưới ghế đã ẩm ướt, về phần đó là thứ gì thì không ai dám nói.

Mất mặt đi ra ngoài, nơi Minh Chánh Điện để lâm triều này đã dự trữ cái bô để phòng ngừa rủi ro, căn bản là không có nhà vệ sinh. Hỷ công công kêu người đem đến một cái bô, tạm thời giúp Hoàng thượng làm một “noãn phòng”, để ngài ấy tiện giải quyết.

Nửa căn giờ trôi qua, cuối cùng Hoàng thượng cũng giải quyết xong, thoải mái đi tắm, thay bộ y phục sạch sẽ, mới kéo lê cái thân mềm nhũn đi về phía tẩm cung. Dọc đường đi, hẳn rồi cuộc cũng biết sự “lợi hại” của việc ngưng thuốc, cũng hạ quyết tâm tiếp tục uống thuốc.

“Tiền thái y, lập tức chuẩn bị thuốc đi!” Yếu ớt phân phó một tiếng, Hoàng thượng ngả xuống long tháp, đợi cái thứ thuốc vị lạ thần kỳ kia được bưng tới.

“Hỷ công công, ông muốn đi đâu?” thấy Hoàng thượng nhắm mắt, hồi lâu không thấy động đậy, Hỷ công công nhẹ chân nhẹ tay vừa muốn rời đi, thì bị Hoàng thượng gọi lại.

“Hồi Hoàng thượng, lão nô đi xem thuốc đã sắc xong chưa!” Hỷ công công chột dạ trả lời, thật ra ông là đi tìm tiểu hoàng tử, để tiểu hoàng tử sản xuất ít thuốc cho Hoàng thượng dùng. Thái y không thể tùy ý đi vào hậu cung, bọn họ biết đơn thuốc, nhưng lại không có chỗ lấy “được liệu”.

“Chẳng phải có thái y rồi sao? Người đứng đây hầu hạ là được!” Hoàng thượng nhẹ giọng phân phó, hẳn hiện tại, cảm giác bên cạnh có người đáng tin cậy thì bảo hiểm hơn, ai biết lúc nào đó, bản thân lại muốn “nhất tả thiên lý” thì sao?

“Dạ, lão nô tuân chỉ!” trong lòng Hỷ công công thấy sốt ruột, lúc này không thể cứ thế mà rời khỏi được, ông sợ Hoàng thượng sẽ hoài nghi, càng lo lắng không có thuốc.

Qua thời gian một nén nhang, Hoàng thượng đợi không được nữa:

“Tiền thái y làm ăn kiểu gì vậy? Sao còn chưa bưng thuốc lên?”

“Hồi Hoàng thượng, chi bằng lão nô qua đó thúc giục!” Hỷ công công vội vàng góp lời.

“Không cần, hẳn đi!” Hoàng thượng chỉ vào một tiểu thái giám đang đứng một bên, tiểu thái giám cúi thấp đầu, vội vàng chạy ra ngoài. Lại qua một nén nhang, Hoàng thượng bắt đầu khó chịu, không thể làm gì khác hơn là đi nhà xí...

Mấy vị thái y nghe thấy Hoàng thượng muốn dùng thuốc, trong lòng kích động vạn phần, phải biết là thái y không thể tùy tiện đi vào hậu cung, trong cung hiện tại người có tiểu chủ tử cũng chỉ có hai người là Thực phi và Linh phi, còn lại đều là tiểu công chúa, được hiệu của bé gái đương nhiên là không bằng bé trai. Lúc có Hỷ công công, ông ta có thể đi dẫn tiểu hoàng tử lại đây, nay Hỷ công công không ra, bọn họ chỉ có thể sốt ruột, có thể có cách gì chứ?

Mấy vị thái y trong được phòng lo lắng đi lòng vòng, lúc đang không đầu không não, trùng hợp nhìn thấy một bé trai khoảng bốn năm tuổi chạy tới. Tiền thái y vừa thấy tuổi đứa bé này không lớn, nhưng lại rất lanh lợi, điều khiến người ta kinh ngạc chính là, sao bé lại giống giống Hoàng thượng thế nhỉ?

Hình như chưa nghe nói qua Hoàng thượng có đứa con lớn từng này, vậy đứa bé này là ai? Con của vương gia, cũng không có nha. Bất quá mặc kệ, trước tiên lừa chút “nước tiểu” rồi nói sau.

Tiền thái y đi lên phía trước, dịu dàng nhìn đứa trẻ, nhẹ giọng hỏi: “Cháu tên là gì, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Đứa trẻ nhìn vẻ cười không có hảo ý của ông ta, đề phòng nói: “Mẹ cháu đã nói, không thể nói tên cho người lạ nghe, cháu không nói đâu!”

58. Chương 58: Điểm Điểm Vs Hoàng Thượng~~ Hoàng Thượng Chưa Cai Sữa

“Ác... ta không phải người lạ, cháu nhìn y phục của ta xem, ta là thái y trong cung, chuyên môn hầu hạ Hoàng thượng, cháu nói cho ta, cháu tên gì được không?”

Không ngờ tiểu quỷ này cũng thông minh ra phết, trong lòng cảnh giác, nhưng hiện giờ mình cần là một đứa trẻ ngu ngốc, thông minh thì có ích gì?

“Ông tên là gì?” Đứa trẻ nhìn ông, hai mắt long lanh hỏi.

“Ta họ Tiền, mọi người gọi là Tiền thái y!” Tiền thái y vẻ mặt ôn hòa nói, phía sau có người ho khan, ông đột nhiên nhớ tới nhiệm vụ hiện tại, vội vàng nói:

“Vào trong phòng chơi đi, bên trong có thứ rất hay!”

“Cháu không thêm đâu, mẫu thân cháu nói, người lạ càng đối tốt với mình, thì càng không có ý tốt!”

Đứa trẻ ném cho ông ta một ánh mắt nhà người thật ngốc, xoay người muốn chạy ra ngoài.

Tiền thái y vội vàng kéo bé lại, Lưu thái y cầm ra một cái bình, Tiền thái y nhận lấy, hỏi: “Cháu rất thông minh, cháu xem cái bình này có đẹp hay không?”

Đứa trẻ nhìn nhìn, một bình sứ trắng men xanh, đích thực là rất đẹp, bé gật gật đầu. Tiền thái y cười nói:

“Cháu có biết cái này dùng để làm gì không?”

Đứa trẻ lắc lắc đầu, bé nghĩ nghĩ, cười đáp: “Cháu biết, mẫu thân cháu nói, cháu là đứa trẻ thông minh nhất thế giới. Cái này nhất định là bày ra để ngắm thôi, nếu không thì còn có thể làm được gì nữa? Chẳng lẽ lại dùng để đi tiểu chắc?”

Tiền thái y gật gật đầu, khản trương tán thưởng: “Cháu quả nhiên rất thông minh, cái này chính là dùng để đi tiểu, cháu tin không?”

Đứa trẻ lắc lắc đầu, khó hiểu hỏi: “Cháu thông minh, nhưng cái bình đẹp như vậy lại dùng để đi tiểu, thế chẳng phải quá lãng phí hay sao? May mà mẫu thân cháu không ở đây, nếu không, khẳng định sẽ đánh vào mông của ông...”

Mấy vị thái y đang đứng đợi trong phòng đều nhin không được bật cười, Tiền thái y nghĩ đến việc bị một nữ nhân đánh vào mông, mặt liền đỏ cả lên, nhưng đây cũng là nhiệm vụ hôm nay của mình, nhiệm vụ không thể không hoàn thành. Nếu như không bưng thuốc lên, tuyệt đối sẽ không chỉ là bị đánh vào mông, mà là rơi đầu.

“Ta nói thật mà, nếu không tin thì cháu thử đi? Bảo đảm sẽ không ai nói gì cháu đâu?” Tiền thái y dụ dỗ nói.

Đứa trẻ liếc nhìn cái bình lần nữa, thật sự có thể sao? Từ nhỏ đến lớn, bé chưa bao giờ đi tiểu bằng cái bình xinh đẹp như thế này, không biết tiểu vào nó thì có cảm giác ra sao nhỉ?

“Ông cách xa cháu một chút, cháu thử xem!” không nhin được sự hiếu kỳ, đứa trẻ nói với Tiền thái y.

Tiền thái y gật gật đầu, vội lui vào trong phòng, mấy vị thái y đều nhìn đứa trẻ không rời mắt, đứa trẻ xoay người ra chỗ khác, đưa lưng về phía bọn họ rồi bắt đầu rầm rì tiểu. Sau khi xong việc, bé cầm chiếc bình lên chuẩn bị đổ ra ngoài, bé muốn xem xem đổ ra ngoài là cái thứ gì. Tiền thái y vội chạy ra, cướp lấy cái bình:

“Cám ơn cháu nha, cái này không cần đổ, bọn ta còn cần dùng đến nó!” Nói xong, ông hết sức cao hứng cầm lấy cái bình đi vào phòng, đứa trẻ hiếu kỳ nhìn bọn họ, không phải chỉ là nước tiểu thôi sao? Bọn họ giữ lại thì có tác dụng gì chứ, đừng có nói là muốn uống đấy nhé?

Nghĩ đến bọn họ muốn uống “nước tiểu” của mình, bé liền bật cười ha ha, cũng không lập tức rời đi, mà trốn ở một bên, nhìn động tác của mấy người trong phòng.

Chỉ thấy bọn họ đem nước tiểu của mình đổ vào trong một cái bát, sau đó bỏ thêm vào một chút gì đó, dùng đũa khuấy mấy cái, rồi cùng nhau bưng ra ngoài. Nhịn ý cười, đứa trẻ từ từ đi theo phía sau bọn họ, mãi đến khi đi đến một căn phòng lớn.

Thật ra đứa trẻ này không phải ai khác, chính là Điểm Điểm của chúng ta. Nhìn thấy rất nhiều thị vệ đứng ở cửa, Điểm Điểm lục tìm trong đầu, đây là nơi nào, phải làm sao để đi vào nhỉ? Thấy mấy vị thái y sắp sửa quay đi, bé chạy lên phía trước, thanh âm không lớn lắm kêu lên: “Thái y...đợi cháu với!”

Thị vệ ngoài cửa trước tiên là kinh ngạc một chút, sau khi nhìn dung mạo của Điểm Điểm thì trong lòng liền cả kinh, cũng không làm khó bé, chỉ cúi đầu rồi cho bé vào. Điểm Điểm cao hứng tự tăng bốc bản thân, đúng là càng ngày càng thông minh, điểm này mà mình cũng nghĩ ra.

Bên ngoài viện này canh phòng rất nghiêm, nhưng người bên trong lại không nhiều, chỉ lác đác vài cung nhân, nhìn thấy một đứa trẻ cũng chẳng có chủ ý gì. Chẳng phải đã có người trông cửa rồi hay sao? Những người không phận sự muốn vào cũng không vào được. Sự lơ là của bọn họ, khiến cho hành động của Điểm Điểm càng thêm dễ dàng, nhân lúc thái y không chú ý, bé liền len vào trong phòng. Thấy bọn họ cung cung kính kính quỳ dưới đất.

Hỷ công công đang sốt ruột, không ngờ thái y thật sự đã đến, xem ra thái giám ra ngoài không lâu kia cũng đủ cơ trí, chỉ là chuyện này đừng để mấy chủ tử trong cung biết là được.

“Cuối cùng cũng sắc xong thuốc rồi à?” Hỷ công công đi lên phía trước, tiếp lấy nửa bát thuốc trên tay thái y, đưa đến trước mặt Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhăn mày, mùi vị của thuốc này thật kì quái, thế nhưng hiệu quả rất tốt, mà liều lượng cũng không nhiều, cần răng cũng có thể chịu được. Hắn mặt nhăn mày nhíu hai hóp uống hết, tiếp lấy nước đường súc miệng mà Hỷ công công đưa tới, nước vừa uống, còn chưa súc miệng xong, thì nghe thấy một trận tiếng cười ha ha...

Tiếng cười đột nhiên truyền tới, dọa cho Hỷ công công nhảy dựng lên, mấy vị thái y cũng nường theo tiếng cười mà nhìn, vừa thấy là đứa trẻ kia, mặt họ liền trắng bệch, vội hô: “Thích khách, có thích khách!”

“Thích khách, nó sao?” Hoàng thượng phun nước trong miệng ra, nhìn đứa trẻ đang cười ngặt nghẽo kia, đùa cợt nói:

“VẬY ÁI KHANH THẬT SỰ LÀ MẮT MỜ RỒI, CÓ THÍCH KHÁCH NÀO NHỎ NHƯ VẬY KHÔNG? CÓ LẼ, NÓ VẪN CÒN CHƯA CAI SỮA ĐẤU!”

Mấy vị thái y sợ hãi quỳ xuống, Điểm Điểm nghe thấy Hoàng thượng nói bé vẫn chưa cai sữa, tức giận trừng mắt nhìn hắn:

“Người chưa cai sữa thì có? Mẫu thân ta nói, trẻ con uống nhiều sữa không tốt, một tuần tuổi liền cho ta cai sữa rồi!”

Hoàng thượng bật cười, đây là con cái nhà ai, thật sự rất đáng yêu. Từ trước tới nay, người nói Hoàng thượng chưa cai sữa e là chỉ có một mình bé mà thôi? Đối với sự bất kính của bé, hắn không mảy may tức giận, ngược lại cảm thấy rất đáng yêu, hắn cười nói:

“Trẫm chưa cai sữa? Sao có thể như thế được, là nhóc chưa cai sữa thì có? Lời mẫu thân nhóc nói mà cũng tin, trẻ con phải uống nhiều sữa mới tốt. Con gái của trẫm, đều uống đến độ tuổi này của nhóc đấy!”

Điểm Điểm lắc lắc đầu: “VẬY CON GÁI NGƯỜI CŨNG THẬT KHÔNG CÓ TIỀN ĐỒ. MẪU THÂN TA NÓI, LÚC NÊN TỰ MÌNH ĂN THÌ PHẢI TỰ MÌNH ĂN, UỐNG NHIỀU SỮA THÌ SẼ TRỞ NÊN NGU SI. NGƯỜI CHO RẰNG TẠI SAO TA LẠI THÔNG MINH NHƯ VẬY? CHÍNH LÀ VÌ TỪ NHỎ MẪU THÂN TA ĐÃ BẮT ĐẦU RÈN LUYỆN CHO TA RỒI!”

“Ha ha...” Hoàng thượng cười sang sảng, hắn hiếu kỳ hỏi:

“Nhóc là con cái nhà ai? Đến hoàng cung làm gì?”

Điểm Điểm thở dài một tiếng: “Haizz, chuyện này, không nói thì hơn. Nếu như biết ta là con cái nhà ai, ta còn cần phải bận rộn như vậy hay sao? Đều tại người mẹ thiếu đầu óc kia của ta, con đã lớn từng này rồi, lại quên cha ta hình dáng ra sao? Cho nên ta phải ra ngoài giúp tìm cha ta!”

“Ha ha...” Hoàng thượng cười đến gập cả bụng, Hỷ công công thấy Hoàng thượng vui vẻ, trong lòng cũng mừng, nhưng sao cứ cảm thấy mặt mũi tên nhóc này nhìn rất quen nhỉ? Hình như...

59. Chương 59: Một Lũ Ăn Hại!!

“Ha ha...” Hoàng thượng cười đến gập cả bụng, Hỷ công công thấy Hoàng thượng vui vẻ, trong lòng cũng mừng, nhưng sao cứ cảm thấy mặt mũi tên nhóc này nhìn rất quen nhỉ? Hình như...

“Mẫu thân của nhóc cũng thật thú vị, mẫu thân nhóc ở đâu? Không phải ở trong cung đấy chứ? Nhóc tên là gì?” Hoàng thượng càng nhìn đứa trẻ này, trong lòng cảm thấy càng cao hứng, hay là lưu bé lại trong cung đi. Nhưng mà, lưu lại trong cung cũng thật đáng tiếc, nam tử trong cung, ngoại trừ Hoàng thượng ra, cũng chỉ có thể là thái giám mà thôi.

“Mẫu thân ta nói rồi, không thể nói tên cho người lạ biết. Người là người lạ, tuy người rất dễ nói chuyện, nhưng hôm nay ta sẽ không nói tên cho người biết đâu. Đợi lần sau gặp mặt ta sẽ nói tên cho, được không?” Điểm Điểm rất thích người lạ này, bé đề nghị.

“Được! Thế vừa nãy nhóc cười gì vậy? Có thể nói ta biết tại sao nhóc lại cười hay không?” Hoàng thượng không hỏi tiếp nữa, nhưng lúc này bé cười vui vẻ như thế, có lẽ là có chuyện càng buồn cười hơn? Bệnh nhiều ngày như vậy, đã lâu không được vui vẻ như vậy rồi.

“Ha ha...” Điểm Điểm nghe thấy hần hỏi lúc này tại sao mình cười, bé liền cười bò lăn ra đất, vung tay một cái, không cẩn thận làm đổ bình hoa bên cạnh, choang một tiếng vỡ tan.

“Thúc thúc, không phải cháu cố ý đâu!” không định chỉ ý cười, bé vội vàng nói.

“Không sao, chỉ là một bình hoa thôi mà! Nhóc nói đi, lúc này sao lại cười thành cái dạng này, chẳng phải đã nói ‘vui một mình không bằng mọi người cùng vui’ hay sao?”

Điểm Điểm không hiểu đây là ý gì, nhưng tại sao lại cười thì bé biết:

“Thúc thúc, là vì lúc này người uống nước tiểu của cháu đấy...nước tiểu khó ngủ như vậy, sao thúc lại uống nước tiểu thế?

Điểm Điểm không hiểu hỏi, những người trong phòng đều sợ đến mặt trắng bệch cả ra. Hỷ công công cũng sợ đến nỗi vội vàng quỳ xuống, cùng với mấy vị thái y dập đầu xin tha mạng. Tiểu tử tông này, thật đúng là phanh phui chuyện này ra rồi.

Lúc Hoàng thượng nghe được mình uống thứ đó, nhớ đến cái mùi khai mình ngửi được lúc ban đầu, một loại cảm giác bị đùa giỡn xộc thẳng vào tim, hần liền bắt đầu nôn ra, nôn đến không thể nôn được nữa, mới nâng khuôn mặt nhợt nhạt lên, lạnh giọng nói:

“Đùa giỡn trăm như vậy, vui lắm hả? Nếu như không phải nó...nó đâu rồi?”

Hoàng thượng chỉ chỗ lúc này Điểm Điểm đứng, bên đó làm gì có bóng dáng đứa trẻ nào, cứ như một giấc mơ, bé cứ thần kỳ mà biến mất như vậy. Chỉ có bình hoa bị vỡ, nhắc nhở hần, đã từng có người đứng đây, một người khiến cho hần vui vẻ.

Hỷ công công ngẩng đầu lên, nhìn thấy chỗ đó trống trơn, ông cũng buồn bực lắm. Sao đột nhiên lại không thấy người đâu hết? Chắc không phải nhân lúc hỗn loạn bỏ chạy rồi đấy chứ?

“Hoàng thượng, lão nô sẽ phái người đuổi theo, chắc còn chưa chạy được xa đâu!” lĩnh hội được ý tứ của Hoàng thượng, Hỷ công công tự động thỉnh anh (*) nói.

“Ừm, đừng làm nó bị thương, biết chưa?” Hoàng thượng gật gật đầu, tiếp tục trừng mắt thái y đang cúi đầu, tức giận nói:

“Nói, chuyện như thế nào?”

Tuy đã nôn ra kha khá, nhưng dù có súc miệng cỡ nào, vẫn cứ cảm thấy vị khai của nước tiểu, cũng bởi vậy, Hoàng thượng lại càng tức giận.

“Hồi Hoàng thượng...lão thần tìm không được thuốc chữa bệnh...đã thử rất nhiều phương thuốc nhưng không có tác dụng, sau đó nghe một vị công công nói, thứ đó có thể chữa khỏi bệnh cho Hoàng thượng, cho nên...”

Tiền thái y run rẩy đáp, sớm biết là Hoàng thượng sẽ tức giận mà, không ngờ Hoàng thượng lại biết nhanh đến vậy.

“Cho nên, người cho trầm uống thứ này?” Tức giận trừng bọn họ, Hoàng thượng lạnh giọng nói:

“Tốt, đúng là thái y tốt của trẫm. Tận trách như vậy, thì các người đến thiên lao tự suy xét vài ngày đi!”

Một đội thị vệ nhận lệnh xông vào, kéo đám thái y đang cúi đầu ủ rũ kia ra ngoài. Lúc Hỷ công công trở về, nhìn tầm thất trống trơn, ngây ra nhìn Hoàng thượng.

“Tìm thấy chưa?”

“Hồi Hoàng thượng, để lạc mất rồi...” không phải bọn công công ngốc, mà là tên tiểu quỷ kia quá tinh ranh.

“Một lũ ăn hại!”

Hỷ công công chẳng dám nói câu nào, quỳ dưới đất chờ Hoàng thượng trách phạt, chuyện của thái y ông cũng đã nghe rồi. Hoàng thượng đã biết, đương nhiên sẽ không tiếp tục dùng loại thuốc kia nữa, nhưng thái y đều đã vào thiên lao cả rồi, ai giúp Hoàng thượng chữa bệnh đây?

Điểm Điểm vừa hỏi xong, thấy bản mặt kia của hắc biến sắc, lại thấy đám người kia quỳ xuống xin tha mạng, bé liền biết đại sự không ổn, có lẽ Hoàng thượng này không biết thứ mình vừa uống là cái gì? Bé sợ hãi lui về phía sau, nhân lúc Hoàng thượng đang nôn đến rối tinh rối mù, nhanh chóng bỏ chạy!

Đứa trẻ thông minh luôn biết xem sắc mặt người khác, thấy chuyện không ổn, khẳng định là ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách! Điểm Điểm chạy ra ngoài, thị vệ ngoài cửa ngăn bé lại, bé cười nói:

“Hoàng thượng bảo ta giúp ngài lấy ít đồ, tránh ra!”

Mặt mang theo ý cười, nhưng giọng điệu rất kiên định, thị vệ ngây ra một lúc, sợ lời nói của bé là thật, làm chậm trễ việc của Hoàng thượng thì phiền phức lắm. Lúc này người chọc cho Hoàng thượng vui vẻ đích thực là nó, cho nên để cho nó đi.

Ra khỏi cung điện của Hoàng thượng, bé thầm nói nguy hiểm thật. Tuy tên nam tử kia không tỏ rõ thân phận của mình, nhưng khẩu khí nói chuyện của hắn, còn giọng điệu của mấy người kia nữa, đều cho thấy hắn là Hoàng thượng. Bản thân sở dĩ không vạch trần hắn, không phải là bé ngốc, mà là không muốn chịu thiệt. Nếu như thừa nhận hắn là Hoàng thượng, há chẳng phải vai vế của mình sẽ thấp hơn hắn rất nhiều hay sao? Lúc gặp mặt có phải cũng cần khom lưng cúi đầu giống bọn họ hay không, như thế thật không tự nhiên!

Trong lòng đang nghĩ ngợi, Điểm Điểm không chú ý có một đám người đang xông đến đây, đợi đến lúc bọn họ tới, muốn trốn cũng không trốn được nữa, chỉ đành phải cúi đầu đứng một bên, muốn đợi bọn họ đi rồi mình mới đi. Nhưng trên thế giới này có người lại thích kiếm chuyện, đám người đang đến trùng hợp lại có người nhận rồi thích kiếm chuyện chơi vậy đó.

“Người là tiểu thái giám ở cung nào? Gặp bốn cung tại sao còn chưa chịu quỳ?” Một giọng nói dễ nghe, nhưng lại nói ra những lời không dễ nghe truyền đến tai Điểm Điểm, Điểm Điểm bực bội sờ sờ thứ đồ trên cổ tay, cười đáp:

“Cháu không phải tiểu thái giám, Hoàng thượng mời cháu vào cung!”

“Hoàng thượng mời người vào cung?” Nữ tử không tin nhìn bé, nghi hoặc hỏi:

“Người biết hiện giờ Hoàng thượng đang ở đâu?”

Nữ tử trong hậu cung đều không biết Hoàng thượng bị bệnh, các nàng đều tưởng Hoàng thượng đang bận công vụ, mà nữ tử đang hỏi chính là vị phi tử được Hoàng thượng sủng ái – Liên phi. Tướng mạo của Liên phi ở trong cung thuộc hàng số một số hai, quan trọng hơn là, nàng sinh hạ được một tiểu hoàng tử, tuy

rằng đứa con của nàng nhỏ, nhưng nàng lại được sủng ái hơn mẫu thân của đại hoàng tử, cho nên trong cung đồn rằng, sau này thái tử sẽ là con của nàng.

Đã bốn năm ngày Hoàng thượng không đến hậu cung, nữ tử trong hậu cung đều nghị luận lung tung, có người nói Hoàng thượng từ ngoài cung bắt về một nữ tử, hàng đêm xuân tiêu; có người nói Hoàng thượng bị bệnh, đột nhiên “không được”...

Đủ mọi loại đồn đãi, khiến cho người có danh vọng cao nhất trong hậu cung – Liên phi – cảm thấy bất an, cho nên hôm nay mới mang theo vài vị phi tử đến tìm Hoàng thượng, muốn dò xét xem đã xảy ra chuyện gì. Hôm nay lại thấy một đứa trẻ bốn năm tuổi bảo là Hoàng thượng tìm nó, nàng không khỏi bắt đầu hoài nghi.

Mấy nữ tử đằng sau cũng bắt đầu xầm xì bàn tán, các nàng cũng không tin Hoàng thượng tìm đứa trẻ nhỏ như vậy vào cung, trừ phi là muốn cho nó làm thái giám!

“Này, nhóc con, người không phải là tiểu thái giám bỏ trốn ra đây đấy chứ?” Một phi tử hỏi.

“Tỷ tỷ, muội nghe nói gần đây có chiêu một nhóm tiểu thái giám tới đây, không biết đứa bé đáng yêu này có bị hoạn hay chưa?” Một phi tử khác cười nói.

“Vậy không phải đơn giản hay sao? Tiểu Tử tử, người qua đó kiểm tra một chút!” Một nữ tử mặc y phục hồng nhạt cười nói.

Chú thích:

(*) Thịnh anh: Hán Chung Quân () tâu xin vua Hán mang dây tơ dài sang trời vua Nam Việt đem về trị tội, vì thế sau này gọi sự đi tòng quân là thịnh anh.

60. Chương 60: Không Phải Nam Tử Hán, Ta Đây Là Tiểu Bảo Bảo

“Vậy không phải đơn giản hay sao? Tiểu Tử tử, người qua đó kiểm tra một chút!” Một nữ tử mặc y phục hồng nhạt cười nói.

“Dạ!” một tiểu thái giám khoảng hai mươi tuổi đi lên phía trước, chuẩn bị nghiệm thân Điểm Điểm.

Nghe thấy lời nói của họ, Điểm Điểm nhìn không được nữa ngẩng đầu lên, tức giận nói:

“Mấy nữ nhân thối các người, đừng có mà ức hiếp người quá đáng! Ta không phải tiểu thái giám!”

Vừa nói, bàn tay nhỏ dương lên, một thứ bột phấn không rõ hình dạng bay lên trong không trung, làm mờ mắt của mọi người, các phi tử hoảng sợ nói:

“To gan! Mau đi bắt tên tiểu thái giám này lại đây!”

Nhưng, đây cũng chỉ là nói vậy thôi, đợi bọn họ mở mắt ra, cái tên mà bọn họ cho rằng là tiểu thái giám kia sớm đã mất tung tích, chỉ là mắt của các nàng trở nên bông rất.

“Đỡ ta trở về, mau truyền thái y!”

Không bắt được người, các nàng chỉ có thể về tìm thái y xem bệnh trước đã, chẳng biết đây là thứ thuốc phấn gì nữa, không biết có để lại hậu di chứng gì không?

Sau khi tung bột phấn, Điểm Điểm liền chạy ngay, tìm nơi hẻo lánh một chút mà chuồn, hôm nay lại đắc tội với một đám người, nếu như hai đám người này đều tìm mình, mẫu thân bên kia không biết có an toàn không đây?

Không biết là do vận khí của Điểm Điểm tốt, hay là do vận khí của mấy phi tử kia xấu, trùng hợp thế nào, Điểm Điểm lại chạy tới nơi chuyên giặt phơi y phục cho phi tử.

Nhìn mấy y phục xanh xanh đỏ đỏ, chất liệu đẹp dễ quý giá, trang sức tinh xảo kia, Điểm Điểm biết đây là mấy thứ mà mấy nữ nhân vừa nãy chuyên dùng. Mấy ả đó dám mang mình là thái giám, còn muốn qua

đây sờ mình, vậy thì đừng trách mình không khách khí. Điểm Điểm thấy mấy tiểu cung nữ sau khi qua đây phơi y phục xong, liền đi nơi khác, vừa cười nói vừa giặt quần áo. Điểm Điểm nhỏ người, trốn ở chính giữa y phục căn bản là không ai chú ý, bé lén lút phẩy chút gì đó lên vài bộ y phục, cao hứng trở về lãnh cung.

“Mẫu thân!” Run rẩy kêu lên một tiếng, sắc mặt của mẫu thân thật không tốt nha, không phải mẫu thân biết gì đó rồi đấy chứ?

“Con đi đâu vậy hả, không thấy bây giờ đã sắp trưa rồi hay sao?” Tiểu Tiểu giận dữ hét.

“Thế chẳng phải mẫu thân mới thức dậy không lâu hay sao?” Điểm Điểm nhỏ giọng lầm bầm, đừng tưởng con không biết mẫu thân mấy giờ thức dậy, cũng chỉ mới dậy thôi ấy mà.

“Ta...Điểm Điểm, mẫu thân ngủ nướng với việc con ra ngoài thì có quan hệ gì? Nói, lúc này con đi đâu làm gì?” Tiểu Tiểu nhéo tai bé, hung hăng trừng bé.

“Mẫu thân, nhẹ chút đi!” Hai cái tay nhỏ bé của Điểm Điểm túm lấy ma trảo của Tiểu Tiểu, nhưng bé nhỏ như vậy, làm sao đẩy được Tiểu Tiểu chứ.

Hu hu, mệnh của Điểm Điểm thật khổ, mẫu thân người ta thấy con mình ai mà không hôn không thương, chỉ có mẫu thân này của ta, luôn đối xử dã man với ta vậy đó...

“Mẫu thân, đau lắm đó, người thả tay ra trước đi, thả tay ra rồi con sẽ nói cho người, con đi đâu làm gì...” ra về bị thảm nói, hai giọt kim đậu tử (*) cũng thuận thế mà rơi xuống, không phải giả bộ, thật sự là rất đau.

Tiểu Tiểu thấy Điểm Điểm khóc, cũng liền thả tay ra, cúi người xuống ôm Điểm Điểm rồi trở về phòng, trong lòng sớm đã không tức giận nữa, nhưng ngoài miệng thì vẫn hung dữ:

“Chẳng phải mẫu thân đã nói rồi sao? Nam tử hán đại trượng phu, đổ máu chứ không đổ lệ!”

“Hu hu, mẫu thân, Điểm Điểm không phải nam tử hán, Điểm Điểm chỉ là một tiểu bảo bảo...hu hu...” Điểm Điểm ủy khuất nhào vào trong lòng Tiểu Tiểu, có nam tử hán nào lớn chừng này không?

“Đừng khóc nữa! Nam nhân đổ máu chứ không đổ lệ, con có phải nam nhân không hả?” Tiểu Tiểu ngây ra một lúc, Điểm Điểm hôm nay thật lạ, sao mới có vậy mà đã khóc rồi?

“Hu hu, mẫu thân, con là tiểu nam hài, sao có thể tính là nam nhân được chứ? Con phải tìm gia gia, trước giờ gia gia chưa bao giờ hung dữ với con, còn mẫu thân thì lúc nào cũng hung dữ...”

Điểm Điểm thấy mẫu thân vẫn hung dữ với bé, dứt khoát dùng sức bật khóc. Không thể trách bé được, hôm nay vốn đã chịu một bụng ủy khuất rồi, trước là bị tên Hoàng thượng đáng yêu kia dọa ột trận, tiếp đó suýt chút nữa là bị mấy mỹ nữ kiêu ngạo kia nghiệm thân, mẫu thân không những không an ủi bé, còn hung dữ với bé như vậy, còn có thiên lý hay không?

Haizz, Tiểu Tiểu thở dài một cái: đều nói từ mẫu làm hư con, kỳ thật đâu chỉ là từ mẫu, từ gia cũng làm hư cháu đấy thôi.

“Điểm Điểm ngoan, mẫu thân không hung dữ với con nữa...mẫu thân chỉ là lo lắng cho Điểm Điểm thôi mà...” Tiểu Tiểu thấy bé khóc lợi hại như vậy, cũng đoán chắc chắn hôm nay bé đã mắc họa gì đó rồi. Nhưng cũng không sao cả, dù sao thì lãnh cung này cũng không làm khó được hai mẹ con nàng, cùng lắm thì đi là được chứ gì.

“Nương nương, nương nương có ở đây không?” Có kinh nghiệm lần trước, lần này Hỷ công công rất có lễ phép đứng đợi ngoài cửa, trước hỏi Tiểu Tiểu, chuẩn bị đợi nàng trả lời xong rồi mới đi vào.

“Chết rồi! Điểm Điểm, con trốn trước đã, ta ra ngoài một chút rồi về! Ngàn vạn lần đừng lên tiếng nha!”

Kéo chăn ra, nhét Điểm Điểm vào đó, sau đó kéo màn giường lại, Tiểu Tiểu đuổi người, làm bộ mới thức dậy. Nàng đi đến trong viện, không để Hỷ công công vào phòng, hỏi: “Có chuyện gì?”

Hỷ công công cười nịnh nọt: “Nương nương, là như vậy, phương thuốc lần trước người nói thật có tác dụng, nương nương quả là có kiến thức sâu rộng, học thức uyên bác!”

Trước tiên là tăng bốc Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu đắc ý bật cười, một là vì sự tăng bốc của Hỷ công công, còn nữa là vì những lời của Hỷ công công. Có tác dụng, chứng tỏ Hoàng thượng đã dùng thuốc, nghĩ đến tình hình Hoàng thượng uống “nước tiểu”, nàng liền vui vẻ muốn cười, nhưng không biết hẳn có uống đúng giờ hay không, mùi vị thế nào nhỉ?

“Chỉ là đúng dịp mà thôi. Hỷ công công, nếu đã có tác dụng, người còn qua đây làm gì?” Tiểu Tiểu dơ tay lên, nghĩ muốn chỉnh lại đầu tóc, Hỷ công công sợ đến nỗi mau chóng lùi về sau một bước, tâm tình Tiểu Tiểu vốn đang tốt lập tức tối sầm lại, tức giận nói:

“Người sợ cái gì? Cứ như ta có thể giết người không bằng?”

Sẽ không giết ta, nhưng tuyệt đối có thể khiến cho ta khốn đốn. Hỷ công công vẻ mặt đau khổ, trong lòng thầm nói mấy câu. Ngoài miệng thì cười nói:

“Nương nương hiểu lầm rồi, nô tài là sợ cản trở nương nương chỉnh trang...”

Lời nói có chút chột dạ, nhưng Tiểu Tiểu cũng không để ý, kệ ông ta đi, Điểm Điểm còn ở bên trong, khó đảm bảo lúc nào đó nhện không được sẽ chạy xộc ra ngoài, vẫn là đuổi ông ta đi trước rồi nói sau.

“Hỷ công công, người đến tìm bổn cung, không phải là vì chút chuyện này đấy chứ?”

Tiểu Tiểu không kiên nhẫn lườm ông ta một cái, Hỷ công công vội lắc đầu:

“Nương nương nhất định phải cứu tiểu nhân, nương nương!”

Ông ta quỳ xuống, đáng thương nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu hiếu kỳ hỏi: “Nói sao?”

Cứu người, được đó, chỉ cần các người chịu chơi! Ta thích nhất là cứu người.

“Hoàng thượng chỉ uống một lần, bệnh trạng đã không còn, sau đó không uống nữa....bây giờ ngài ấy đã biết đó là gì rồi, thì càng không uống, thái y đều đã bị ném vào thiên lao cả, nương nương hãy cứu Hoàng thượng, cứu bọn nô tài đi!”

Hỷ công công đáng thương hỏi, Tiểu Tiểu nhún mày, Hoàng thượng này thật không phải xấu xa bình thường? Bệnh không chữa khỏi có rất nhiều, chẳng lẽ hẳn đều đem người ta ném vào thiên lao cả hay sao? Nhưng mà, nếu Hỷ công công đã cầu xin mình rồi, có phải nên moi chút tiền hay không?

“Hỷ công công, cái này, ta cũng không biết phải cứu hẳn như thế nào. Nhưng mà, ta có thể nghĩ giúp các người, các người sẽ cho ta bao nhiêu lợi ích?”

Không vòng vo, Tiểu Tiểu trực tiếp cướp tiền.

“Nương nương, một trăm lượng, được không?” Một trăm lượng, mình tự xì ra là được rồi, Hỷ công công đau lòng nói.

“Ồ, mạng của Hoàng thượng không đáng tiền đến thế à. Một ngàn lượng vàng, đem đến đây rồi ta sẽ giúp người nghĩ cách. Nếu không, cái gì ta cũng chẳng nghĩ ra. Nhưng mà, Hoàng thượng kéo dài rất lâu rồi, không biết còn kiên trì được mấy ngày nữa đây?”

Tiểu Tiểu tốt bụng nhắc nhở ông ta, Hỷ công công vội cáo từ rời khỏi. Một ngàn lượng, không phải là con số nhỏ đâu nha, hay là ông đến thiên lao thượng lượng với mấy thái y kia đi, bình thường bọn họ ở hậu cung cũng kiếm chác được không ít lợi.

“Ha ha...” Một cái đầu nhỏ chui ra, nước mắt trên mặt sớm đã không thấy nữa, bé cười sáng lạn nói: “Con nói là ai thiếu đạo đức như vậy, hóa ra là chủ ý của mẫu thân...”

Chú thích;

(*) Kim đầu tử (): Nước mắt

61. Chương 61: Ai Thiếu Đạo Đức?

“Tiểu tử thôi, con nói ai thiếu đạo đức hả?” Tiểu Tiểu tóm lấy cánh tay bé, hung hăng hỏi.

“Mẫu thân, vừa nãy người nghe nhầm rồi, con chưa nói gì hết...” Điểm Điểm đỏ mắt nhìn Tiểu Tiểu, ta cũng đâu có nói sai, người vốn là thiếu đạo đức mà, cho Hoàng thượng uống...

“Ta nghe nhầm? Ý con là đang mắng ta lãng tai đó hả?” Tiểu Tiểu nguy hiểm nheo mắt, thằng nhãi này, đúng là bị gia gia nó chiều hư rồi.

“Không có, tuyệt đối không có. Mẫu thân, con nói là bản thân con, người buông con ra, con nói người nghe...” Cười lấy lòng, nếu như không phải mẫu thân túm lấy tay làm đau bé, bé mới không thêm xin tha đâu? Hết cách, ai bảo mình còn nhỏ, lại yếu đuối nữa chứ?

“Nói đi!” Buông cánh tay bé ra, trở về phòng ngồi yên vị, Tiểu Tiểu trưng ra bộ dạng chuẩn bị thăm vấn phạm nhân.

“Mẫu thân, sáng sớm con thức dậy, thấy mẫu thân vẫn còn đang ngủ nướng, con liền ra ngoài vận động một chút, không cẩn thận bị lạc đường...” Rút cổ lại, thấy Tiểu Tiểu bĩu môi khinh thường, Điểm Điểm tiếp tục nói:

“Sau đó con tìm đường trở về, kết quả là bị mấy lão đầu kia kéo lại, bọn họ đem một cái bình xinh đẹp ra, nói là dùng để đi tiểu, con không tin, bọn họ liền bảo con thử...con tò mò, thấy bọn họ bưng nước tiểu đi, thì lén lút theo sau bọn họ muốn xem xem thứ đó dùng để làm gì...mẫu thân, người đoán xem bọn họ muốn làm gì?”

Điểm Điểm càng nói càng hưng phấn, sớm đã không còn dè dặt sợ sệt lúc nãy nữa.

“Chắc chắn là đem cho Hoàng thượng uống rồi!” Lườm bé một cái, trẻ con đúng là trẻ con, câu hỏi đơn giản như vậy mà cũng hỏi cho được.

“Mẫu thân, người thông minh quá đi. Sao người biết thứ đó mang cho Hoàng thượng uống?” Điểm Điểm sùng bái nhìn Tiểu Tiểu, ngu ngơ hỏi.

“Ngốc, là chủ ý của ta đó được không hả?” Gõ lên đầu bé một cái, trẻ con, đúng là ngốc.

“Ồ, thế lúc nãy con nói người thiếu đạo đức người còn mắng con...” Tiểu Tiểu tức giận trừng Điểm Điểm, Điểm Điểm rút đầu lại: “Tiếp tục, mẫu thân, đừng giận nữa nha. Con thấy Hoàng thượng uống thuốc, thì không nhin được nữa bật cười. Hoàng thượng không trách tội, còn rất thích con nữa đó? Hẳn hỏi con sao lại cười vui đến vậy, con liền thành thật trả lời...kết quả, hẳn liền nôn mửa một trận.”

“Điểm Điểm, con đã nói với hẳn thứ hẳn uống là nước tiểu của con rồi à?” Tiểu Tiểu bịt miệng, có chút hối hận đã không đi cùng, nếu cùng đi, thì đã có thể nhìn thấy biểu hiện đặc sắc của hẳn rồi.

“Đúng thế, mẫu thân, người không nhìn thấy quả thật là quá đáng tiếc, tiếp đó mặt hẳn liền trắng bệch, sau đó ọe một tiếng mửa hết cả ra...”

“Ha ha...” Hai người ôm đầu cười sặc sụa, cười đủ rồi, Tiểu Tiểu mới hỏi:

“Thế con làm sao mà ra? Bọn họ thả con đi à? Khinh công của con hình như đâu có tốt thế đâu?”

“Mẫu thân, người cũng không thử nghĩ xem con là ai, con là đứa trẻ thông minh nhất thế giới, còn cần khinh công hay sao? Con phao mị nhãn với thị vệ đại ca, bọn họ liền bị con làm ù mờ, thế là con thoát được. Đúng rồi mẫu thân, cái thuốc phấn màu trắng trong tay áo kia của người, chính là dùng cái bình màu đen mà đựng đó, là thuốc gì vậy, có tác dụng ra sao?”

“Cái nào? Cái này hả?” Tiểu Tiểu từ trong tay áo móc ra một cái, mở nắp ra xem, không còn nhiều nữa, chắc là bị thằng nhãi này lén lút chộm đi rồi.

Ngọc thủ của nàng vươn ra, cười: “Đưa đây!”

Điểm Điểm lắc đầu: “Mẫu thân, thứ kia không làm chết người đấy chứ, vừa nãy con đã dùng hết rồi...”

“Cái gì, con dùng hết rồi?” Tiểu Tiểu hoảng hốt nhìn bé, khẩn trương hỏi: “Dùng như thế nào?”

Thứ đó là tình được mà nàng mới nghiên cứu ra, sau khi trúng độc thì mười hai canh giờ sau sẽ phát tác, sẽ điên cuồng yêu người mà mình nhìn thấy đầu tiên, tuy còn chưa thử nghiệm qua, nhưng nguyên lý sẽ không sai, thuốc giải còn chưa chế ra. Điểm Điểm đã dùng hết rồi, hậu cung có xảy ra đại loạn không nhỉ?

“Mẫu thân!” Điểm Điểm chớp chớp mắt, cố nặn ra vài giọt nước mắt, bé khóc nói: “Mẫu thân, con không biết, con vừa từ chỗ Hoàng thượng chạy được không xa, thì đụng phải một đám phi tử, bọn họ muốn sờ thử xem con có phải thái giám hay không, còn muốn kéo con đi làm thái giám nữa đó? Thái giám là gì? Chơi không vui đâu đúng không...”

“Điểm Điểm ngoan, mấy ả không dám đâu. Sau đó thì sao, sao con lại dùng thuốc đó?” Giúp bé lau nước mắt, đó là đáng đời mấy ả, dám có chủ ý xấu với Điểm Điểm, dùng thứ thuốc đó để đối phó mấy ả là quá dễ dãi rồi.

“Con cũng chẳng đánh lại họ, quýnh quá liền đem thuốc phẩy ra, bọn họ đều bị mất kên lên, con liền nhân lúc hỗn loạn mà bỏ chạy...” Điểm Điểm có chút sợ hãi rúc trong lòng Tiểu Tiểu, như thế, chắc mẫu thân sẽ không trách bé nữa đâu.

“Được rồi, Điểm Điểm, mẫu thân không trách con đâu. Đừng khóc nữa, buổi tối mẫu thân dẫn con đi xem thành quả. Mấy thứ thuốc đó mẫu thân còn chưa thử nghiệm, để mấy ả thực nghiệm một chút cũng tốt...Điểm Điểm chắc đối rồi chứ? Chúng ta đi ăn cơm trước nha!” Ôm Điểm Điểm, hai người đến chỗ của Hoa Nguyên, còn có Hắc Tử này giờ bị quên lãng đi theo phía sau.

Trẻ con chính là trẻ con, ăn xong cơm, Tiểu Tiểu chuẩn bị về ngủ bù, căn dặn Điểm Điểm mấy câu thì để bé lại chỗ Hoa Nguyên, nàng liền trở về ngủ. May mà Điểm Điểm rất đáng yêu, miệng ngọt như đường, luôn miệng gọi dì này dì nọ, nữ nhân trong lãnh cung đều rất thích bé, không có Tiểu Tiểu bên cạnh, bé cũng rất hoạt bát.

“Ma ma, bà muốn đi đâu làm gì thế?” Điểm Điểm thấy một ma ma đi ra ngoài, liền kéo tay bà ta lại hỏi.

“Điểm Điểm, ma ma phải đi nấu cơm, cháu chơi với mấy dì kia một lát, nấu xong ma ma sẽ gọi cháu, được không?” Ma ma cúi người xuống nhìn bé, cười nói.

“Cơm là do bà nấu à? Ma ma, thức ăn mà nấu rất ngon, Điểm Điểm rất thích ăn, cháu muốn xem bà nấu, được không?” Điểm Điểm khẩn cầu nhìn bà ta, ma ma khó xử gật đầu, không nỡ cự tuyệt bé. Mấy người vừa đi, mấy người phía sau đều bật cười. Ma ma quay đầu lại, khó hiểu hỏi:

“Các người đang cười gì vậy?”

“Ha ha...” Mấy người phía sau cười càng thích thú, ma ma nhìn bọn họ, cái dáng vẻ nhăn nhày kia lại càng buồn cười hơn.

“Ma ma, mặt của bà...” Một phi tử chỉ mặt bà ta, cười đến gập cả bụng.

“Xin lỗi nha, ma ma, lúc này tay của Điểm Điểm bẩn quá, không cần thận làm bẩn tay bà, bà lại dùng tay chà mặt...” Thấy ma ma mù quáng lau mặt, Điểm Điểm vội giải thích.

“Cái gì?” Ma ma kêu lên một tiếng, vội chạy vào trong phòng, nhìn khuôn mặt kia một cái, hai mắt nhắm lại: Mẹ của ta ơi, mặt mặt chết người!

Đen thui thui, thật khủng bố thật khó coi.

“Thái y, thái y đâu?” Tay của Liên phi có chút hoảng loạn sờ lưng tung, một cung nữ không cùng nàng ta ra ngoài vội vã chạy tới, đỡ lấy Liên phi đang cử động lưng tung, khẩn trương đáp: “Nương nương, bọn họ đã đi rồi, người ráng đợi một chút, lát nữa sẽ về, lát nữa sẽ về ngay!”

“Mắt của ta đau quá, không nhìn thấy gì cả....người cũng đi thúc giục đi, mau đi giục thái y đi, ta không muốn làm người mù, không muốn...”

Tay vẫn còn đang sờ soạng lưng tung, sao có thể để mình trở thành người mù chứ, nàng không muốn, thật kinh khủng, nàng muốn làm hoàng hậu, muốn làm hoàng hậu.

“Nương nương, sẽ không đâu, sẽ không như thế đâu. Người đợi chút, nô tỳ đi gọi thái y ngay, đi thúc giục thái y ngay!” Sau khi đỡ nàng ta ngồi an vị xong, cung nữ vội chạy ra ngoài, đúng lúc đụng phải tiểu thái giám đang chạy về, bịch một tiếng cả hai đều lui vài bước, Liên phi đã nghe được.

“Chuyện gì vậy? Là ai?” Có chút vô lực đỡ lấy thành giường, nàng ta bất an hỏi.

“Nương nương, là Tiểu Thạch tử trở về ! Tiểu Thạch tử, thái y đâu?” Cung nữ ổn định cước bộ, vội nói với Liên phi. Bình thường, người mà Liên phi tín nhiệm, yêu thích chính là cung nữ Tiểu Mục, nay Tiểu Mục cũng đã bị thương, đây là cơ hội tốt ỉnh biểu hiện.

“Hồi bẩm nương nương, thái y đều đã bị Hoàng thượng nhốt vào thiên lao cả rồi...” Tiểu Thạch tử quỳ xuống, run rẩy trả lời.

“Cái gì? Vậy bốn cung phải làm sao? Ta muốn gặp Hoàng thượng, bây giờ đi ngay...” Nghe được tin tức của Tiểu Thạch tử, Liên phi ngã khụy xuống đất, Tiểu U vội đi lên phía trước đỡ nàng ta dậy, nàng ta không để ý hình tượng mà chạy ra ngoài.

“Nương nương, nô tài nghe nói, hình như Hoàng thượng không muốn gặp ai hết!” Tiểu Thạch tử thấy nương nương đang đi loạng choạng đột nhiên đứng im tại đó...

62. Chương 62: Giấu Tiền

“Người nói gì cơ?” Liên phi lùi về sau vài bước, cung nữ vội đỡ nàng ta ngồi, nàng ta hoang mang hỏi.

“Nô tài nghe nói, Hoàng thượng không gặp ai hết...” Tiểu Thạch tử cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Cái gì? Hoàng thượng không gặp ai hết, thái y thì ở thiên lao, thế...bốn cung...ta phải làm sao đây?” Liên phi bất lực vung tay loạn xạ.

“Đỡ bốn cung, bốn cung phải đi gặp Hoàng thượng! Ta nhất định phải gặp Hoàng thượng...”

“Nương nương, hay là người cứ đợi ở đây, để nô tài đi xem động tĩnh ở mấy cung khác, rồi mới dò xét tình hình bên chỗ Hoàng thượng được không?” Tiểu Thạch tử nhanh nhẹn đề nghị. Bởi vì nếu như Hoàng thượng thật sự không muốn gặp ai, cho dù nương nương có qua đó thì cũng chẳng ích gì, hơn nữa gần đây Hoàng thượng đích thực là có chút kì lạ.

“Người, mau qua đó, lập tức qua đó...” Liên phi khẩn trương căn dặn, cứ sợ chậm một chút thì mình sẽ trở thành người mù không bằng. Hoàng thượng này cũng thật là, sao đang yên đang lành đột nhiên lại tổng hết thái y vào thiên lao chứ? Còn không chịu gặp ai hết, nhiều người trúng độc như vậy, không cứu mà được à? Nhưng mấy ả kia cũng chẳng bị nhẹ hơn mình là bao. Ừm, đúng vậy, cũng chẳng khá hơn mà mấy.

Đều tại tên tiểu thái giám chết tiệt kia, đợi sau khi khỏe lại, cho dù có phải đào ba thước đất cũng quyết lòi cổ tên tiểu thái giám kia ra, thật đáng ghét, dám hạ độc như vậy!

Hỷ công công ra khỏi lãnh cung, trực tiếp đi đến thiên lao. Chuyện của tiểu tổ tông kia, ông thật không có gan đi nói với Hoàng thượng, nếu như để nàng ta biết mình bán đứng nàng ta, chẳng phải ông sẽ chỉ còn nước lết mà đi hay sao? Lết đi còn đỡ, đi không được mới là đáng sợ nhất.

Trong thiên lao, vì sự góp mặt của mấy vị thái y mà trở nên náo nhiệt không ít, giống như con người không thể không ăn cơm, trong cung cũng không thể không có thái y. Hơn nữa lần này bọn họ cùng vào một lượt, Hoàng thượng không dặn phải dụng hình với họ, việc này cho thấy Hoàng thượng chỉ là muốn bọn họ suy xét một chút mà thôi, chứ không định sẽ xử lý bọn họ. Giống như những gì lao đầu nói, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ được thả ra.

Có loại tư tưởng này, sự đả ngộ dành ầy vị thái y cũng khá tốt, mọi người nói chuyện với họ luôn cung cung kính kính, ngay đến nhà giam của họ cũng là nhà giam sạch sẽ nhất trong thiên lao, tuyệt đối là sự đả ngộ

thượng đẳng nhất. Lúc Hỷ công công đến, nhìn thấy thái y cùng mấy ngục tốt đang ngồi dưới đất tán dóc, ông bực bội lườm họ một cái: Thế mà mình còn đang suy nghĩ biện pháp giúp họ ra ngoài cơ đấy, còn họ thì vẫn mạnh khỏe, chả lo lắng tẹo nào.

Một tên ngục tốt thấy Hỷ công công đến, vội chào hỏi ông ta, mấy người đang nói chuyện cũng đều dừng lại, Tiền thái y cười nói:

“Ta đã nói mà? Hoàng thượng sao có thể bắt nhốt chúng ta lại hết được cơ chứ? Mới chốc lát thôi, thì đã phải Hỷ công công đến đón người rồi nè?”

Mấy vị thái y khác cười cười, ngay đến lao đầu cũng bật cười, nịnh hót nói: “Tiểu nhân cũng biết các vị đại nhân chỉ là ngẫu nhiên tới đây ngồi chơi thôi, sau đó nhất định sẽ ra ngoài...”

Lời của lao đầu còn chưa nói xong, Hỷ công công liền hừ lạnh một tiếng, làm tên đó sợ đến nỗi câm miệng lại, ngoan ngoãn xéo sang một bên, Hỷ công công lạnh giọng nói: “Các người đều lui ra hết đi, cách xa chỗ này một chút, nô gia có chuyện muốn nói với thái y!”

Lao đầu thấy Hỷ công công đang tức giận, sợ hãi phát tay, cả lao phòng đều trống trải không ít. Tiền thái y bất an hỏi:

“Hỷ công công, lần này ông đến đây, chẳng lẽ không phải Hoàng thượng muốn ông đến thả bọn ta ra à?”

“Hừ, lần này Hoàng thượng đã thực sự tức giận, ông nghĩ sẽ dễ dàng thả ông ra hay sao? Ta cũng đang chạy chọt tìm phương thuốc chữa bệnh cho Hoàng thượng, đương nhiên vị thuốc kia Hoàng thượng sẽ chẳng thêm dùng nữa. Nếu như bệnh của Hoàng thượng không khỏi, đừng nói là các ông, ngay đến đầu của nô gia cũng phải dọn nhà luôn đây nè. Nô gia ở bên ngoài bận đến tối mất tối mũi, mấy ông thì tốt nhỉ, không những không suy nghĩ ra phương thuốc, lại còn cười cười nói nói với lao đầu...bỏ đi, bỏ đi, nô gia không thêm chấp nhặt với các ông nữa, cũng chả thêm lo chuyện nhàn rỗi nữa. Cùng lắm thì lấy đầu, lấy mạng này, dù sao thì nô gia cũng cô đơn lẻ loi một thân một mình, không vướng không bận. Nhưng các ông cũng coi như hạnh phúc, cả nhà đông đảo đoàn kết, dù cho có cùng nhau xuống dưới đó thì cũng coi như việc tốt.

“Hỷ công công, đừng mà...thằng cháu nhỏ của ta vừa mới ra đời. Bọn ta đều bị nhốt ở đây, cách gì cũng không có, ngài ở bên ngoài, nhất định phải chạy chọt cho bọn ta, bọn ta nhất định sẽ trọng tạ Hỷ công công ông...” Vương thái y quỳ xuống trước, Hỷ công công là hồng nhân trước mặt Hoàng thượng, ông ta nhất định có cách cứu họ ra ngoài, bao gồm cả người nhà của họ.

“Đúng đó, Hỷ công công, tục ngữ có nói, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp, huống hồ bây giờ Hỷ công công phải cứu là cả trăm mạng người đấy? Hỷ công công, ngài nhất định phải giúp bọn ta...sau khi bọn ta ra ngoài cho dù có phải làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp đại ân đại đức của Hỷ công công...”

Mấy vị thái y khác cũng quỳ xuống theo, Hỷ công công thấy biểu hiện của họ chân thành, khó xử nói:

“Mấy vị thái y chắc cũng hiểu tính khí của Hoàng thượng rồi đấy, nếu các vị muốn mạng sống, chỉ có một cách...”

“Cách gì?” Thái y đều ngẩng đầu lên, vẻ mặt hy vọng hỏi.

“Cách đó chính là Hoàng thượng khỏi bệnh đấy. Nếu như Hoàng thượng vẫn còn tiếp tục thế này, bệnh tình không thuyên giảm, các ông nghĩ đi, Hoàng thượng có thể nuốt được cục tức này hay không?” Hỷ công công buồn cười nhìn họ, đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không nghĩ ra à?

“Haizz...” Mấy tiếng thở dài lúc nhau tuôn ra, cả thiên lao đều trở nên ai oán, tràn ngập không khí tuyệt vọng.

“Các ông đều không còn biện pháp nào khác nữa đúng không?” Hỷ công công than một tiếng, mấy tên thái y này cũng thật là kém nhỉ? Thật đúng là không cùng đẳng cấp với tiểu tổ tông kia, người kia tuy không có được thánh ý, nhưng cũng không thể đắc tội, tuyệt đối là một cây đại thụ, một cái cây thật lớn.

“Hỷ công công, thật không dám giấu, nếu như có cách, bọn ta còn cần phải giống như những gì ông nói à...” Tiền thái y nhìn Hỷ công công, bưng bình đại ngộ hỏi: “Hỷ công công, cách kia là do ông nói, vậy nhất định ông còn cách khác tốt hơn đúng không? Ta nhớ ông từng nói phương thuốc kia là do một lão công công nói cho ông, ông hãy hỏi lại ông ta, không phải được rồi hay sao?”

“Đúng đó, Hỷ công công, ông hãy hỏi ông ta, có lẽ ông ta vẫn còn cách khác...”

Mấy vị thái y nằm mồm bầy miệng tranh nhau nói, trong lòng Hỷ công công mừng thầm, cuối cùng cũng nói đến trọng điểm rồi, ông than: “Lão ta cũng không có cách, nhưng lão ta có đề cử một người với nô gia, nói rằng người đó có lẽ sẽ có biện pháp. Nhưng người đó không những khó tìm, mà còn khó mời nữa, riêng việc muốn hắn ta xuất sơn thôi, ít nhất cũng phải con số này!”

Hỷ công công vươn một ngón tay ra, mấy vị thái y hồ nghi nhìn một cái: “Một trăm lượng?”

Hỷ công công lắc lắc đầu.

“Một ngàn lượng?”

“Một vạn lượng?”

Hỷ công công than nói: “Cái hắn cần là một ngàn lượng hoàng kim, nô gia vốn chẳng có nhiều tiền như vậy, lại không thể nói với Hoàng thượng, nếu lỡ như không tìm được hoặc là không mời được hắn, vậy chẳng phải sẽ giống như đùa giỡn Hoàng thượng hay sao? Thái y, các ông cảm thấy phải làm sao?”

“Hỷ công công, một ngàn lượng hoàng kim, sáu người bọn ta vẫn có thể gánh được, như vậy đi, bọn ta mỗi người ra hai trăm lượng hoàng kim, còn hai trăm lượng hoàng kim dư ra kia là do Hỷ công công thuê người đi tìm hắn, việc này đều nhờ cậy vào Hỷ công công cả đấy, Hỷ công công nhất định phải cứu bọn ta!”

Mấy vị thái y thương lượng một hồi, Tiền thái y tổng kết nói.

“Được thôi, nô gia sẽ cố hết sức. Hơn nữa nếu như việc này thành công, nói không chừng Hoàng thượng mà cao hứng sẽ trả lại ngân lượng cho các ông. Nhưng mà cái này nô gia cũng không dám bảo đảm, phải xem tâm tình của Hoàng thượng. Nô gia sẽ phái người lấy bút lại đây, sau khi mấy vị thái y viết xong nô gia sẽ đi lấy tiền, rồi phái người đi tìm hắn, là tốt hay xấu còn phải xem vận khí của chúng ta...”

Tiếp đó bắt đầu bận rộn, sau khoảng hai canh giờ, cuối cùng Hỷ công công cũng gom góp được một ngàn hai trăm lượng hoàng kim. Hai trăm lượng bản thân thu lại, số còn lại ông ta phái một người thân tín đến nhìn, muốn mời Tiểu Tiểu thì phải đưa chúng nó qua đó.

Vội vội vã vã đi đến lãnh cung, một đứa trẻ đứng thẳng vào người ông, vừa muốn giáo huấn nó vài ba câu, đứa trẻ ngẩng mặt lên, bật cười ha ha:

“Ông chính là vị công công thú vị bên cạnh Hoàng thượng đấy à?”

63. Chương 63: Vị Đại Phu Này Hơi Cuồng

Hỷ công công có chút kinh ngạc, đúng là tìm kiếm mỗi mồn không thấy bóng, chẳng tốn sức gì lại tìm ra. Tìm suốt cả nửa ngày trời cũng tìm không thấy người, thế mà giờ đây lại để ta tìm ta, ông ta túm lấy áo Điểm Điểm, miệng cười nói: “Nhóc con, người tên gì? Thúc thúc kia vẫn đang tìm người đấy? Theo ta về được không?”

Khó khăn lắm mới bắt được nó, nói thế nào cũng không thể để nó chuồn thoát được. Dem nó về, chắc Hoàng thượng sẽ cao hứng lắm đây? Nếu cao hứng, nói không chừng sẽ tha tội ỉn.

Nhưng mà, tên nhóc này thật sự dễ bắt vậy sao?

Chân nhỏ dùng sức đạp một cái, sức lực toàn thân đều dồn ở mũi chân, tuy Điểm Điểm nhỏ người, nhưng ít nhiều gì cũng có chút võ công, dùng hết sức mà đạp, đau tới nỗi Hỷ công công phải buông cái tay đang túm lấy bé ra, ôm chân nhảy tung tưng cả lên:

“Ui da...ui da...”

Điểm Điểm cười ha ha:

“Đồ ngu! Muốn bắt ta, đến đi....muốn bắt ta, qua đây nè...”

Hỷ công công hung hăng trừng Điểm Điểm: “Thằng nhóc xấu xa này, nếu để ta bắt được ngươi, thế nào cũng phải đánh vào mông ngươi cho xem...” tên nhóc kia, vừa cười mình vừa vẩy tay, cứ như đang vẩy chó gọi mèo vậy, thật là đáng ghét.

“Ngươi muốn đánh mông ai hả?” một âm thanh tựa ác ma, đột nhiên vang lên phía sau Hỷ công công, ngay sau đó, ông cảm thấy lông tay lông chân đều dựng hết cả lên, bất chấp chân vẫn còn đau, run rẩy quay đầu lại, là....

Sói! Một con sói đen nhánh cường tráng đang giận dữ trừng mắt nhìn ông!

“A...” Ánh mắt không tiếp tục nâng lên, ông biết âm thanh kia là của ai, nhưng tiểu tổ tông kia cũng không cần phải gọi sói ra dọa ông thế chứ.

“Sói...sao lại có sói...” rất không có cốt khí, Hỷ công công vọt đến núp sau lưng Điểm Điểm, hai tay ôm lấy người Điểm Điểm, run như cầy sấy!

“Haizz, lá gan nhỏ thế, vừa nhìn là biết đi theo ai rồi. Điểm Điểm, đi chơi với Hắc Tử đi, ở đây giao cho ta xử lý là được. Nhớ kĩ, không được ra khỏi đại môn của lãnh cung, biết chưa?”

Điểm Điểm đi đến trước mặt Hắc Tử, nghênh nghênh ngang ngang đi ra ngoài, Tiểu Tiểu thấy bé đi về hướng bên ngoài của lãnh cung, vội nhắc nhở.

“Biết rồi, đồ ngốc!” Quay đầu lại, làm mặt ngáo ộp, Điểm Điểm cười nghịch ngợm.

Hừ, mẫu thân ngốc, người nói không cho con ra khỏi đại môn của lãnh cung, con trèo tường đi ra không phải được rồi sao, ngốc chết đi được.

Thấy sự chuyển biến của Điểm Điểm, Tiểu Tiểu mới xoay người đi về viện của mình, đi vào trong sảnh, nàng cười nói: “Mấy thứ kia Hỷ công công đều chuẩn bị xong rồi à?”

Hỷ công công vội gật đầu “Đúng vậy, nường nường, nô tài đều đã chuẩn bị xong cả rồi. Đặc biệt qua đây hỏi nường nường một tiếng, phải để đồ ở đâu?”

Tiểu Tiểu nghĩ một chút, cười đáp: “Đổi thành ngân phiếu đi. Khách điểm Bình An có một vị đại phu rất nổi danh tên là Tiểu Kiềm, hẳn có thể chữa khỏi bệnh cho Hoàng thượng. Người trực tiếp đem ngân lượng đến tìm y là được.”

“Tạ nường nường chỉ điểm.” Hỷ công công vội dập đầu tạ ơn, nhưng lại không vội rời đi, bất an hỏi:

“Nường nường, đứa trẻ lúc này là...”

“Là ta che giấu đấy, ngươi phải bảo vệ tốt cho nó, nếu dám toan tính với nó, ngươi biết hậu quả rồi đấy!” Tiểu Tiểu lườm ông ta, Hỷ công công vội gật đầu cúi lưng rời đi. Chả trách tên nhóc kia tinh quái muốn chết, hóa ra là do tiểu tổ tông kia đem đến, Hoàng thượng muốn gặp nó, e rằng khó lắm đây.

Sau khi Hỷ công công rời khỏi, Tiểu Tiểu vội chạy đến chỗ của bọn Hoa Nguyên, kéo lấy tay Hoa Nguyên, thần bí nói: “Ta có chút chuyện, Hoa Nguyên. Giúp ta chăm sóc tốt cho Điểm Điểm, đừng để nó gây họa, ta sẽ về trước trời tối, biết chưa?”

Hoa Nguyên khó hiểu gật đầu, nhưng nàng ta thật sự có thể quản được Điểm Điểm hay sao?

Tiểu Tiểu trở về phòng, lấy ra một cái áo bào không lớn lắm, từ bên trong lấy ra một cái bình, tùy tiện lắc vài cái, trộn đều hỗn hợp trong bình, lấy một ít đổ vào trong miệng, một ít đổ lên trên mặt, chưa đến nửa khắc, trong gương liền xuất hiện một mỹ nam tử phiêu dật.

Soi vào gương, nàng tự tin cười, búi tóc lên cao, tìm một bộ bạch sam, một nam tử tuấn dật phi phàm hiện ngang xuất thế. Cười tự tin, tựa như một chòm mây trắng tự do tự tại, sau vài canh giờ, nàng đã đi đến con phố lớn sầm uất.

Trên phố rất nhộn nhịp, nhưng giờ đây y còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, bước chân vội vã, thẳng tắp đi đến khách điểm đã hẹn với Hỷ công công, đợi hai ngàn lượng hoàng kim kia lọt vào tay.

Nhưng mà, nhiều thêm chút đỉnh cũng chẳng sao, chẳng phải đám phi tử kia cũng trúng độc hay sao? Nếu như mấy ả muốn mình giúp giải độc, còn phải tính toán lại đã.

Ha ha, Tiểu Tiểu cười trộm, xem ra, vào cung cũng không tồi, được lợi rất nhiều.

Căn phòng mới lấy, Hỷ công công đã nhanh chóng qua đó. Bởi vì trong lúc vô ý Tiểu Tiểu đã tiết lộ tên của mình, mà diện mạo xuất chúng lại khắc sâu ấn tượng cho người ta. Cho nên, Hỷ công công vừa nói, chường quỹ liền dẫn ông ta đến trước cửa phòng Tiểu Tiểu.

Mở cửa ra, Hỷ công công nói rõ ý đồ đến đây, Tiểu Tiểu cự tuyệt một hồi, cuối cùng vẫn là khó xử mà thu lấy ngân lượng của Hỷ công công, đi theo Hỷ công công vào cung.

Lần đầu tiên đến tẩm thất phú lệ đường hoàng gia (1), trong lòng Tiểu Tiểu hung hăng mắng chửi hấn ta một trăm lần. Người gì vậy nè, ỉnh căn phòng chẳng khác gì ổ chó, còn hấn thì ở căn phòng hoa lệ thế đấy. Hừ, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ để người ở trong ổ chó! (Toát mồ hôi, Tiểu Tiểu à, căn phòng của cô gọi là ổ chó, vậy cô là gì?)

Đến thật không đúng lúc, Hoàng thượng vẫn còn ở trong đó bận giải quyết, Hỷ công công cười ngượng ngùng, Tiểu Tiểu không thêm để ý nhưn mây, ánh mắt xem xét bài trí trong tẩm thất của Hoàng thượng. Nhưng, lần này nàng chỉ thuần khiết là thưởng thức mà thôi, tuyệt đối không phải đến đây dò xét này nọ. Đánh cướp chí bảo trong tẩm thất của Hoàng thượng, đó là chuyện sau này, tạm thời không nhắc đến.

Khoảng chừng nửa canh giờ, Hỷ công công lại từ tẩm thất đi ra lần nữa, thấp giọng nói:

“Tiểu đại phu, Hoàng thượng ra rồi, ngài có thể vào!”

Tiểu Tiểu gật đầu, cải chính: “Đại phu là được rồi, không cần mang theo ‘Tiểu’ đâu!” như thế nghe có vẻ, rất kì quặc, cứ như thể đại phu mà còn phân lớn nhỏ vậy. (2)

Hỷ công công gật đầu, lòng thầm buồn bực, vị công tử này, mặt quen thật đấy. Tại sao khí tức của y làm ỉnh cảm thấy rất quen thuộc? Tuy y rất hòa nhã, nhưng tuyệt đối không dễ nói chuyện, đó chính là cảm giác mà y ta đem lại ỉnh!

Nhưng, cũng không thể đắc tội với y, bởi vì y là người mà tiểu tổ tông kia đề cử.

“Người chính là vị thể ngoại cao nhân mà Hỷ công công mời đến à?” Hoàng thượng nhìn vị “cao nhân” đang theo vào kia, không ngờ y lại trẻ tuổi như vậy, trẻ như thế, thật sự có thể chữa được bệnh mà mấy lão thái y kia không chữa được hay sao?

Đương nhiên Tiểu Tiểu có thể nghe ra được sự không tín nhiệm trong lời nói của hấn ta, y ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Hoàng thượng, lạnh giọng: “Có thể vì Hoàng thượng chẩn mạch, là vinh hạnh của tiểu nhân. Nhưng tiểu nhân có một thói quen, trước nay không chữa bệnh cho người không tín nhiệm mình. Xin lỗi, cáo từ!”

Chú thích:

(1) Phú lệ đường hoàng: giống với lộng lẫy xa hoa

(2) Chữ Tiểu () trong họ giả của Tiểu Tiểu phát âm gần giống chữ tiểu () nghĩa là nhỏ, còn trong từ đại phu có chữ đại () nghĩa là lớn. cho nên Tiểu Tiểu mới nói “đại phu mà còn phân lớn nhỏ”.

64. Chương 64: Hoàng Thượng Bị Trêu Đùa

Đương nhiên Tiểu Tiểu có thể nghe ra được sự không tín nhiệm trong lời nói của hấn ta. Y ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Hoàng thượng, lạnh giọng: “Có thể vì Hoàng thượng chẩn mạch, là vinh hạnh của tiểu nhân.

Nhưng tiểu nhân có một thói quen, trước nay không chữa bệnh cho người không tín nhiệm mình. Xin lỗi, cáo từ!”

“Hỷ công công, người giúp trăm mồi một đại phu về, tuổi tác không lớn, nhưng tính khí thì thật không nhỏ nhỉ!” Hoàng thượng không tức giận, ngược lại có chút hứng thú nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu mặc xác hắn, xoay người đi ra ngoài. Dù sao thì ngân phiếu cũng đã nhận rồi, có xem bệnh hay không cũng chẳng sao hết, khó chịu cũng đâu phải là mình, cứ để Hoàng thượng từ từ khó chịu là được.

“Tiêu đại phu!” Hỷ công công chạy ra, kéo cánh tay Tiểu Tiểu, lấy lòng nói: “Đại phu, lúc này Hoàng thượng chỉ là đùa với ngài thôi, ngài đừng để bụng, mau giúp Hoàng thượng xem bệnh đi, Hoàng thượng vẫn còn đang đợi ngài đấy?”

Hỷ công công nhún nhún mày, Tiểu Tiểu vô vị nhìn ông ta một cái: “Ừm...”

“Hỷ công công, mặt của người sao rồi? Không thoải mái à?”

Một âm thanh, dọa cho Hỷ công công nhảy dựng cả lên, ông quay lưng về phía Hoàng thượng nháy mắt ra hiệu với Tiểu Tiểu cơ mà, sao còn có người nhìn thấy nhỉ? Lúc ngẩng đầu, mới nhìn thấy Sóc vương vốn phải đang bận rộn trong Ngự thư phòng kia, trùng hợp quá ta, hắn đến xem nào nhiệt gì đây?

“Sóc vương, ngài đến rồi à!” Hỷ công công lập tức chào hỏi Sóc vương, Sóc vương cười lạnh nói: “Ừm, vị này là...”

“Đây là vị cao nhân ta giúp Hoàng thượng mời đến, chuyên môn giúp Hoàng thượng chẩn bệnh.” Hỷ công công giải thích.

“Ồ, vậy sao?” dùng cái ánh mắt không tín nhiệm quét nhìn Tiểu Tiểu, Sóc vương nói: “Người còn ngây ngốc ở đây làm gì? Sao còn không mau đi chẩn bệnh cho Hoàng thượng đi?”

Hắn không nhận ra mình? Từ lúc hắn vừa nói chuyện, trái tim Tiểu Tiểu đã muốn bay cao tới tận mắt, Sóc vương này, ta dám bảo đảm mình có thù với hắn, nếu không thì lúc nhìn thấy hắn cũng không lo lắng tới vậy. Vừa này, Tiểu Tiểu đã quên hiện tại nàng không phải là Tiểu Tiểu, mà là Tiêu Kiếm.

Mình lúc này, một thân nam trang, ngay cả khuôn mặt, giọng nói cũng thay đổi, Hỷ công công cũng không nhận ra mình, cái tên Sóc vương chỉ có duyên gặp mặt vài lần này thì càng không cần lo lắng. Vừa này chẳng qua chỉ là mình bị dọa ngây ngốc chút xíu mà thôi.

“Vâng!”

Nghiến răng nghiến lợi đáp trả một tiếng, người là cái thá gì, dám nói chuyện với ta như vậy? Thật đúng là muốn bị ăn đòn mà.

Chẩn mạch lung tung một hồi, Tiểu Tiểu cố ý kéo dài thời gian một chút, như vậy mới có thể cho thấy kỹ thuật của mình inh, đặc biệt là cái tên Sóc vương mắt đang nhìn chăm chăm kia, một dịp thích hợp nào đó phải thu thập hắn mới được.

“Sao rồi? Đại phu?” Hỷ công công thấy Tiểu Tiểu vẫn luôn nhíu mày không nói năng gì, khẩn trương hỏi.

“Bệnh đúng là khá nghiêm trọng, nhưng cũng không thể làm khó được ta. Ta khai một phương thuốc, chỉ cần Hoàng thượng uống ba ngày là có thể diệt trừ tận gốc...” Gật gà gật gù nói một lèo, Hỷ công công vừa nghe cái từ ‘ba ngày’ kia lại thấy choáng cả đầu, đừng nói lại là cái thuốc kia đấy nhá?

“Khai phương thuốc gì?” Hoàng thượng mặt hơi biến sắc nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cao hứng tới nỗi trong lòng nở hoa: người ta nói ‘một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng’, Hoàng thượng này đã một lần uống nước tiểu đồng tử, vừa nghe thấy thì liền biến sắc!

Thì ra hắn cũng có thứ để sợ, sáng khoái, thật là sáng khoái!

“Còn có thể là phương thuốc gì nữa? Phương thuốc kia tuy không dễ nuốt cho lắm, uống vào thì khó xuống họng, nhưng tuyệt đối sẽ chữa được bệnh. Mà ta đảm bảo, tuyệt đối có công hiệu cường thân khang thể...”

Tiểu Tiểu mơ hồ nói, thành công nhìn thấy bản mặt ba người trong tấm thất đều biến sắc: Hoàng thượng một bộ dáng mãnh liệt muốn mửa, Sóc vương dáng vẻ muốn giết người, Hỷ công công thì mang vẻ bi thống gần chết...

Ba người, ba khuôn mặt, muốn bao nhiêu đặc sắc thì có bấy nhiêu!

“Khụ khụ, đại phu, cho dù trăm bệnh chết cũng tuyệt đối không uống vị thuốc kia...”

Mửa xong xuôi, Hoàng thượng dùng gương mặt nhợt nhạt của mình, nói lời cảnh cáo với Tiểu Tiểu.

“Hoàng thượng, ngài nói vậy là không đúng rồi. Ngài chưa nghe qua sao? Chết tử tế không bằng sống tốt, càng huống hồ chỉ ngài là vua một nước, thuốc của ta tuy có hơi khó nuốt một tẹo, nhưng tuyệt đối sẽ không phải là cái loại thuốc khiến người ta khó nuốt trôi kia...” Tiểu Tiểu cố chấp khuyên nhủ, Hoàng thượng phất phát tay:

“Hỷ công công, tiền vị đại phu này trở về đi. Nếu bệnh của trăm không cứu được nữa, thì để Lân vương và Sóc vương, tùy tiện một người kế vị đi. Dù sao chẳng nữa thì trăm cũng không uống loại thuốc kia đâu...”

Hỷ công công vẻ mặt chực khóc nhìn Hoàng thượng, Sao Hoàng thượng lại bỏ cuộc thế chứ? Hơn nữa tiểu tổ tông kia không phải đã nói, không dùng loại thuốc kia cũng được hay sao? Tại sao người mà nàng ta đề cử này lại không khai một phương thuốc khác chứ? Chẳng lẽ là cố ý đùa giỡn mình sao?

Ai oán đi đến trước mặt Tiểu Tiểu, Hỷ công công hỏi rất nhỏ tiếng: “Đại phu, không phải đã nói là không cần uống cái kia rồi sao? Tại sao lại còn khai phương thuốc đó nữa?”

“Cái kia? cái kia là cái gì?” chớp chớp mắt vô tội, Tiểu Tiểu thông minh hỏi.

“Chính là nước..., Hoàng thượng thân là vua một nước, tuyệt đối không uống thuốc kia lần nữa, đại phu hảo tâm chút, hãy đưa ra phương thuốc khác đi!” Mặc kệ ánh mắt dò xét của Hoàng thượng, Hỷ công công không ngại hiềm nghi cầu xin.

“Hóa ra ‘cái kia’ là chỉ nước tiểu đồng tử à, ha ha, Hoàng thượng đã dùng qua vị thuốc đó rồi hả? Cái kia đích thực là không thích hợp với Hoàng thượng, nhưng mà ai nói là ta muốn cho Hoàng thượng dùng vị thuốc kia hả?” Buồn cười nhìn dáng vẻ giật mình kinh ngạc của bọn họ, Tiểu Tiểu cực kì vô tội nói.

“Cái người nói vừa nãy không phải là thứ thuốc kia à?” Hoàng thượng là người đầu tiên phản ứng, có vẻ như là bị tên đại phu này trêu đùa một trận vậy.

“Đúng thế, ta vẫn còn chưa nói là vị thuốc nào à?” Nhướn nhướn mày, cái mình muốn chính là hiệu quả này đây.

Động tác nhỏ theo thói quen này, rơi vào tầm mắt của Sóc vương. Sóc vương khó hiểu nhìn y, động tác này của y sao nhìn quen mắt thế nhỉ? Hình như đã thấy qua ở đâu đó rồi.

“Nhưng người vừa nói thuốc này rất khó dùng, rất khó nuốt...” Hoàng thượng ngu ngơ nhìn Tiểu Tiểu.

“Đúng thế, cái kia sử dụng rất nhiều hoa màu, lại thêm chút dược liệu, đối với người đã ăn quen cao lương mỹ vị như Hoàng thượng mà nói, đích thực là rất khó nuốt.”

“Chỉ là hoa màu thôi à?” Khó hiểu nhìn y, là mình bị y làm cho hiểu lầm.

“Ừm!” Tiểu Tiểu gật đầu, một ít hoa màu, có thể bán với giá hai ngàn lượng hoàng kim, e rằng y là người biết kiếm lợi nhất trên thế giới này rồi đây.

“Hỷ công công, còn không mau bồi Tiều công tử đi chế thuốc!” Nào chuyển một hồi, sự hi vọng trở lại trên gương mặt của Hoàng thượng, hần vội căn dặn nói.

Mặt mày tràn ngập ý cười, không ngờ Hoàng thượng cũng có lúc trẻ con như vậy, người đừng nói, biểu tình lúc này của hắn thật sự là rất giống với Diêm Diêm.

Theo Hỷ công công rời khỏi tầm cung, nhìn đám người đen nghịt bên ngoài, Tiểu Tiểu cả kinh: nhiều cung nữ thái giám như thế tụ tập ở đây làm gì? Đừng nói là muốn bức cung đây nhá? Nếu vậy thì tốt rồi, há chẳng phải mình sẽ có thể sớm hoàn thành nhiệm vụ hay sao? Nhưng đám người này, bọn họ có lá gan lớn vậy hay sao?

65. Chương 65: Dụng Tâm Không Thuần Khiết

Đã lặn lội đi được hơn mười ngày đường, cuối cùng cũng đến được kinh thành của Phong Quốc—Quốc Đô.

Vốn Lân vương cũng thường xuyên đi sứ các quốc gia khác, lúc đó cũng cao hứng có thể tìm thú vui trên đường đi, nhưng lần này trên suốt chặng đường sao cứ cảm thấy nhàm chán nhỉ? Đã từng có một lần, một hộ vệ thấy Lân vương nhàm chán, chuyên môn dẫn hắn đến một hoa lâu nổi tiếng của địa phương, kêu đến một cô nương nổi tiếng nhất trong đó. Cô nương này ca hát gảy đàn bồi rượu nói chuyện mọi thứ đều tinh thông, nhưng vai chính Lân vương kia hết lần này đến lần khác đều chả có hứng thú gì hết, cuối cùng cũng không thể lưu lại bên đó, còn bị người ta nghị luận Gia “không được”, khiến Gia mặt mày càng trở nên bí xị.

Lân vương nhàm chán nhìn đám nam nam nữ nữ đang bận rộn bên ngoài xe, lần này hắn thật sự hối hận đã nhận việc này, không biết lúc trở về, Tiểu Tiểu có còn ở đấy không? Có phải sau khi nàng tìm được người cần tìm rồi thì sẽ rời khỏi hay không? Không biết địa chỉ nhà nàng, sau khi trở về thì làm sao tìm được nàng đây?

Suy nghĩ miên man, xe ngựa đã đến sứ quán mà Phong Quốc đã chuẩn bị sẵn, quan viên tiếp đãi lễ phép nghênh đón Lân vương, Lân vương chỉ cười cho có lệ, nghe quan viên nói còn hai ngày nữa mới cử hành đại lễ đăng cơ, mặt hắn càng trầm hơn.

“Vương gia...” Thị vệ Liệt thấy mặt Lân vương bí xị, khiếp đảm hỏi.

“Chuyện gì?” Ngắc đầu lên, Lân vương khẩu khí bất thiện nhìn y.

“Vương gia, còn hai ngày nữa mới khánh điển, ngày mai Vương gia có đi dạo chơi đâu đó không?” Liệt rất tận trách hỏi.

Thật ra, đến sớm hai ngày cũng không thể oán trách người ta được, bình thường Lân vương đi, đều là tốc độ bình thường, chậm chậm, đụng đến những nơi vui thú đều dừng lại nghỉ một chút, hoặc là thưởng thức phong cảnh này nọ, hoặc là bái phỏng mỹ nữ đâu đó. Chỉ có lần này, Vương gia chẳng có hứng thú với cái gì cả, chỉ đành thúc ngựa không dừng vó mau chóng lên đường thôi.

“Tùy!” khoát khoát tay, Lân vương đứng dậy, trực tiếp đi đến thư phòng. Sứ quán bố trí không tệ, người đến từ các quốc gia đều là những nhân vật có máu mặt, mỗi người đều có một tòa viện độc lập, đồ vật trong viện cũng rất đầy đủ, thư phòng, tắm thất, thiện phòng, khách sảnh đều rất xa hoa. Hết thấy nơi này, ngoại trừ nhỏ hơn Vương phủ một tẹo, thì cấp bậc đều không thấp hơn vương phủ bình thường chút nào.

Nhắc bút, Lân vương viết vội một phong thư rồi giao cho Liệt: “Tức tốc tìm người đưa phong thư này về, tuyệt đối đừng để xảy ra bất kì sai sót gì, biết chưa?”

Liệt tò mò liếc phong thư một cái, rồi cầm thư đi ra ngoài. Lân vương lại ngồi xuống lần nữa, nhắc bút lên, nhưng một chữ cũng không viết ra được.

“Lân vương, Lân vương gia có ở đây không?” Một giọng the thé truyền vào, có thị vệ nghênh đón, âm thanh bên ngoài cũng bắt đầu nhỏ lại. Lân vương cười khổ:

Chân trước vừa đến, thì công công trong hoàng cung đã tới rồi, xem ra ngày mai không thể đi du ngoạn được nữa.

Quả nhiên không lâu sau, một thị vệ đưa tới một tờ thiếp, nói là công công vừa nãy đưa đến. Mở ra xem, cũng chỉ là thư mời của vị Hoàng thượng sắp đăng cơ – cũng chính là Vân vương trước kia, đại ý là hỏi thăm hắn trên đường đi khổ cực hay không, còn nói ngày mai muốn hắn tiến cung một chuyến...

“Vương gia, công công vẫn còn ở bên ngoài, phải trả lời ra sao?” Thị vệ cung kính hỏi.

“Tuyên y vào đây đi!” Lân vương bỏ thư xuống, ung dung ngồi, nhìn vị công công đang khom lưng đi vào kia.

“Là Hoàng thượng muốn người đến à?” Mặt không biểu tình, khiến người ta đoán không ra suy nghĩ lúc này của Lâm vương.

“Dạ, Vương gia!” công công vẫn như cũ không ngẩng đầu, âm thanh không lớn không nhỏ đáp.

“Còn mời ai nữa?” Hỏi rõ xong, hắn mới quyết định phải đi thế nào, nhưng Vân vương lúc này triệu kiến, mục đích ắt hẳn không đơn giản.

“Hết rồi, chỉ mời mình Vương gia thôi!” Công công hơi ngẩng đầu liếc nhìn Lâm vương, sau đó lại cúi thấp đầu.

“Biết rồi, cứ nói ta sẽ đến đúng giờ!” Chỉ có một mình, Lâm vương ngược lại cảm thấy có chút hứng thú. Theo lý mà nói, hiện tại Vân vương gia sẽ không làm như vậy, làm thế, sẽ dẫn đến sự tức giận của các nước khác.

“Dạ!” Công công vẫn cứ cúi đầu, cung kính lui ra ngoài.

Thị vệ Liệt đi vào, nhỏ giọng hỏi:

“Vương gia, ngài thật sự muốn đi à?”

“Ừm!” Lâm vương gật đầu, lạnh giọng nói: “Liệt, người nói xem lần này Vân vương tìm ta có chuyện gì? Chẳng lẽ tức vị của y gặp phiền toái hay sao?”

Trầm tư một hồi, y lắc đầu, thấp giọng nói: “Chắc là không đâu, mấy vị Vương gia kia, không phải đều bị y phé truất rồi sao? Bọn họ nào có uy hiếp được y...”

Liệt trầm tư một chút, phân tích nói: “Vương gia, hay là ngày mai ngài đừng đi...”

Giờ đây, thực lực hai nước không chênh lệch nhau là bao, nhưng Lâm vương đối với Hoàng thượng mà nói, không chỉ là huynh đệ ruột của y, mà còn là cánh trái tay phải không thể thiếu. so sánh với các hoàng tử của các nước khác, quan hệ giữa họ làm cho người khác phải đổ kị. Vân vương sắp kế vị, lại chọn ngay lúc này triệu kiến Lâm vương, có nhìn thế nào đi nữa cũng thấy dụng tâm không thuần khiết.

“Thế thì không cần, dù sao thì y cũng chẳng làm gì được ta. Không vào hang cọp sao bắt được cọp con, không đi thì làm sao biết ý tứ của họ chứ? Đến đó xem đi, ngày mai chúng ta khắc biết ý đồ của họ.” Cười giả lả, Lâm vương lại khôi phục lại bộ dạng lưu manh kia của hắn, cũng dưới bộ dạng ngụy trang này, hắn đã giúp Hoàng thượng giải quyết bao nhiêu là việc khó.

Sau khi công công lui ra, vội vã trở về trong cung, trực tiếp đến Ngự thư phòng phục mệnh với chủ tử của mình.

“Hắn nói thế nào?” Thấy tiểu công công trở về, Vân vương gia cho công công trong phòng lui hết, sắc mặt trầm tĩnh hỏi.

“Hồi Hoàng thượng, hắn nói sẽ đến đúng giờ!” Đè thấp thanh âm, giọng của công công không còn the thé, cũng không cúi thấp mặt nữa, mà là vẻ mặt tươi cười nhìn Hoàng thượng.

“Hiện tại người vẫn có thể thay đổi chủ ý!” Vân vương gia lắc đầu, dịu dàng nhìn vị tiểu ‘công công’ kia.

“Không, ta không sẽ không đổi ý!” Tiểu ‘công công’ cố chấp nhìn y, vẻ mặt kiên định.

“Người nên biết, hắn là một lãng tử. Lãng tử vô tâm, Người sẽ càng khó nắm bắt được tâm tình, tình yêu của hắn...” Vân vương gia đứng dậy, không đành lòng mà đi đến bên cạnh vị ‘công công’ kia, thở dài nói: “Nếu muốn chọn một người, ta hi vọng người có thể lựa chọn kĩ càng. Tuy hắn sẽ không yêu ai, dù có khả năng yêu, nhưng Lâm vương thì thật khó nói...”

Tiểu ‘công công’ tự tin cười: “Hoàng thượng, người còn không tin sức quyến rũ của tiểu nhân hay sao? Càng là người như vậy, đi săn mới có tính khiêu chiến chứ. Hắn là người của ta, Lâm vương, ta lấy chắc rồi!”

Tuệ nhân lóe lên, cả gương mặt đều tràn trề vẻ tươi sáng, đẹp đến nỗi khiến Vân vương gia mê hoặc, cũng làm y cả kinh: “Nhiên Nhi, vi huynh đã nhắc nhở muội rồi đấy, đến lúc đó nếu phải chịu khổ, thì đừng có trách vi huynh!”

Tiểu ‘công công’ cười đáp: “Chịu khổ, còn chưa biết là ai đâu? Hoàng huynh, Nhiên Nhi quay về chuẩn bị đây, huynh phải giúp muội thật tốt đấy nhé!”

Nói xong, như một làn khói, người đã chạy không thấy bóng, Vân vương gia bất đắc dĩ cười cười: “Con gái lớn không thể giữ trong nhà, tiểu nha đầu muốn gả cho người ta rồi đây...”

“Hoàng thượng, vậy chẳng phải vừa hay sao?” Thiếp thân thái giám Nguyên công công của Vân vương, vừa đúng lúc đi vào, mặt tràn trề ý cười nói.

“Cũng đúng, tuy có khác với dự tính ban đầu của ta một chút, nhưng vẫn tạm được. Nguyên công công, chuyện Ngự hoa viên ngày mai đều giao hết cho người, đừng để thịt béo đến tay rồi còn vuột mất...”

66. Chương 66: Điểm Điểm Mất Tích

“Các người đang làm gì vậy?” Hỷ công công bị nhiều người bên ngoài như vậy dọa cho nhảy dựng cả lên, nói cho dù là bên ngoài tầm cung của Hoàng thượng, ông còn chưa từng thấy qua việc mới thoáng chốc đã tập hợp nhiều người thế này.

“Hỷ công công, bọn ta là muốn gặp Hoàng thượng, muốn gặp ngài. Ngài nhất định phải để bọn ta gặp Hoàng thượng, bọn ta cầu xin ngài đấy...” Đám người đen nghịt này đều quỳ xuống, dọa cho Tiểu Tiểu nhảy dựng cả lên, bày trận cũng thật lớn quá đấy?

“Các người đứng lên trước đi, bây giờ ta còn đang bận chính sự, làm xong chính sự rồi nói chuyện của các người cho ta biết cũng không muộn!” Chuyện có nặng có nhẹ có thông thả có cấp bách, chuyện của Hoàng thượng mới quan trọng, những người khác, đều xếp phía sau.

“Hỷ công công, ngài phải nghe ta nói trước đã, chủ tử nhà ta còn đang đợi ta trở về phục mệnh đấy!” Một công công tuổi tác không nhỏ, bình thường có giao tình kha khá với Hỷ công công, vội quỳ xuống lê lét lên phía trước vài bước, trực tiếp đến trước mặt Hỷ công công, nói lời cầu xin.

“Hỷ công công, ngài hãy nghe ta nói đã, nếu không khi trở về ta sẽ mất mạng đó!” Lại một công công quỳ đi đến, đẩy công công vừa nãy sang chỗ khác, hẳn phải nói trước.

“Hỷ công công...” Thấy đám người này người nào người nấy đều muốn di động lên phía trước, Hỷ công công bắt đầu tức giận, lúc đầu nói đợi một lát sẽ xử lý, nhưng đám người này lại muốn được voi đòi tiên, bắt đầu bức bách mình rồi đây. Tiểu Tiểu phía sau khóe miệng hơi nhếch, bày ra bộ dạng đợi xem trò cười, Hoàng thượng trong tầm mắt chắc không biết hình hướng hiện tại, hoặc giả còn đang mơn mõi chờ thuốc giải của bọn họ.

“Đủ rồi, đều rút sang một bên hết cho nô gia!” Nhịn không được nữa, lão hổ không phát uy, người tưởng ta là con mèo hen? Hỷ công công hét lớn một tiếng, công công dưới đất không thét đuổi đi được, lại đem cái tên Sóc vương ăn no rừng mỡ kia thét ra ngoài.

“Chuyện gì thế này?” Lạnh mắt nhìn đám người đang quỳ phía trước Hỷ công công và Tiểu Tiểu, Sóc vương lạnh lùng hỏi.

“Hồi vương gia, bọn họ chặn đường, không để ta dẫn Tiêu công tử đi tiếp!” Hỷ công công cười cười, ăn ngay nói thật.

“Ồ, lá gan thật không nhỏ. Đây lại là thế ngoại ‘cao nhân’ Hỷ công công mời đến từ ngoài cung, y phải đi giúp Hoàng thượng chế thuốc. Hiện tại Hoàng thượng thân thể không khỏe, nếu làm chậm trễ, cái đám cầu nô tài các người, có thể đảm đương nổi không?” Sóc vương lạnh lùng nhìn cái đám công công ngu xuẩn kia, lúc giới thiệu Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu có thể cảm giác được hai chữ ‘Cao nhân’ mà hẳn nói có cớ nào khinh thường, hẳn không tin tưởng mình, Tiểu Tiểu cực kỳ khẳng định.

Được lắm, không tin tưởng hả, ta cứ phải chữa khỏi bệnh cho Hoàng thượng đấy, rồi thuận tiện chữa bệnh dùm hẳn luôn! Hừ, nhất định là kiếp trước có thù với hẳn, bằng không, mỗi lần nhìn thấy hẳn cũng chả xui xẻo thế này đâu.

Mấy câu của Sóc vương vừa nói xong, công công quỳ dưới đất đều ngậy ra, rồi mau chóng tách sang hai bên, tạo thành một con đường lớn ở giữa. Nghe ý của Sóc vương, là Hoàng thượng thân thể không khỏe, mà trùng hợp hôm nay thái y đều bị nhốt hết, chắc là bởi vì thái y không chữa khỏi bệnh của Hoàng, nên mới bị nhốt đấy mà. Vừa nhốt hôm nay, nhất định Hoàng thượng vẫn còn đang tức giận, bây giờ cầu xin, chẳng khác gì đi tìm đường chết, chi bằng bây giờ trở về thương lượng với chủ tử một chút...

Công công cũng vậy, cung nữ cũng thế, ở trong cung đều dựa vào ánh mắt để kiếm cơm. Chỉ một ánh mắt, một câu nói tùy ý, bọn họ đều cẩn thận thu lại, phân tích một lúc, định đoạt một hồi, sau đó tức tốc đưa ra những phán đoán có lợi ỉn. Bọn họ bây giờ, đều tựa như đã thương lượng xong, chính là hôm nay không thể cầu xin Hoàng thượng, muốn xin thì cũng phải đợi đến ngày mai, hoặc là trực tiếp nghĩ cách khác...

Trong lúc cúi đầu, hai mắt không ngừng chuyển động, ánh mắt đều bắt giắc chuyển đến trên tay của đôi hài xa lạ kia, mà Tiểu Tiểu thì hồn nhiên như không đi theo Hỷ công công muốn đến Ngự Thiện phòng.

“Đại phu, là Ngự thiện phòng à?” Hỷ công công hỏi lại lần nữa.

“Ừm!” Tiểu Tiểu không kiên nhẫn đáp lại một tiếng, Hỷ công công này, đã hỏi nhiều lần rồi lắm rồi đấy, Ngự Thiện phòng thì sao, ai nói chỉ đến Dược phòng mới có thể chữa bệnh? Sóc vương vừa theo sau họ, vẫn một mực nhìn Tiểu Tiểu.

“Ê, người có ý gì thế hả? Ta lại không phải là trộm, sao người cứ nhìn chằm chằm ta vậy hả? Đừng nói người thích nam nhân đấy nhá? Cứ cho là đúng đi, thì cũng đừng nhắm đến ta, ta thừa nhận ta đây phong độ bóng bẩy, phong lưu lỗi lạc, nhưng ta tuyệt đối là người bình thường, sẽ không thích cái tên nam nhân thối nhà người.” Bực tức quay đầu lại, Tiểu Tiểu không thích bị người ta giám thị tới từng bước đi.

“Lửa giận thật không nhỏ. Thân thể Hoàng thượng không khỏe, làm thần tử, ta có nghĩa vụ quan tâm, làm đệ đệ, ta có trách nhiệm chia sẻ. Tiểu đại phu, ta chỉ đi theo người, để người khỏi bị người ta làm khó giống lúc này mà thôi. Người đừng có mà đắc ý, cũng đừng không biết lòng tốt của người khác!” Sóc vương không tức giận, cứ như kẻ bắt chước, một mực đi theo Tiểu Tiểu đến Ngự Thiện phòng.

“Đúng là một thần tử tốt, đệ đệ tốt nha! Sóc vương, ngài có muốn phân ưu cùng Hoàng thượng hay không?” Cười giảo hoạt, Sóc vương phòng bị nhìn y, y lại muốn đùa giỡn gì nữa đây?

“Người muốn làm gì?”

Tiểu Tiểu cười sáng lạn “Không muốn làm gì cả, chỉ là nghe ngài nói muốn thay Hoàng thượng chia sẻ, tiểu nhân cảm động vạn phần. Vừa hay nhớ đến một phương pháp có ghi lại trong cổ thư, có lẽ có thể đem bệnh của Hoàng thượng chuyển dời sang ngài cũng không chừng, như thế Hoàng thượng sẽ không cần phải chịu khổ nữa, tiểu nhân chỉ cần chuyên tâm chữa bệnh cho Sóc vương ngài là được.”

Giúp người chữa bệnh, bảo đảm sẽ chữa cho người khóc trời gọi đất, sống không bằng chết! Trong lòng Tiểu Tiểu lén chêm thêm một câu.

“Thật sự có phương pháp này sao?” Sóc vương mở lớn mắt, là do mình học thức nông cạn sao? Sao chưa nghe qua có phương thức chữa bệnh này nhỉ?

Tiểu Tiểu thành thật gật đầu, nghiêm túc đáp: “Đích xác là có, không tin có thể hỏi thái y, chắc bọn họ cũng có nghe nói qua rồi!”

Đó là rất lâu rất lâu về trước, từng có một truyền thuyết như vậy, nhưng lại là chuyện tra không thể tra, xét không thể xét. Bây giờ, Tiểu Tiểu dám để hẳn hỏi thái y, đó là vì cam đoan thái y sẽ không dám nói không có, bởi vì nàng có thể làm được. Nhưng không phải nàng thật sự có thể đem bệnh chuyển dời, mà là có thể hạ độc y đúc như vậy lên người Sóc vương, rồi lại lén chữa khỏi bệnh cho Hoàng thượng, vậy chẳng phải thần không biết quỷ không hay đem bệnh chuyển dời rồi hay sao?

Chỉ là hẳn trúng độc của mình rồi, đến lúc đó, muốn chơi thế nào còn không phải xem tâm tình của nàng hay sao? Nghĩ đến việc không lâu nữa có thể chinh hẳn một lần, trong lòng Tiểu Tiểu vui như nở hoa, Sóc

vương hiệu kỳ hời:

“Nếu như thật sự có chuyện này, người tùy tiện đem bệnh của hoàng thượng chuyển lên thân một tên thái giám là được, đúng không?”

“Hừ! Đồ ích kỷ!” Hừ lạnh một tiếng, biết ngay là hắn chẳng có lòng tốt như vậy mà, hóa ra là có dự tính này. Công công thì sao, người hoàng thất các người là người, chẳng lẽ công công không phải là người chắc? Công công thì đáng bị bệnh, đáng chịu tội à? Thật là hèn hạ.

“Cái này sao có thể tính là ích kỷ được? Hỷ công công, người nói xem?” Vì lúc này Tiểu Tiểu mắng thẳng thừng, mặt Sóc vương hơi đỏ một chút, nhưng hắn lập tức quay đầu lại, nhìn Hỷ công công, trực tiếp hỏi.

“Vâng, đại phu. Có thể thay Hoàng thượng chịu tội là vinh hạnh của nô tài, chi bằng đem bệnh của Hoàng thượng chuyển lên người ta đi. Nô tài đã hầu hạ Hoàng thượng lâu vậy rồi, có thể chết vì Hoàng thượng cũng là phúc phận của ta!”

Ngưu trung điển hình! Trong lòng Tiểu Tiểu nói thầm. Cái tên Hoàng thượng kia tốt vậy sao? Hỷ công công cũng quá trung thành với hắn rồi đấy? Sao ông ta lại không trung thành với mình giống vậy nhỉ? Bỏ đi, giúp hắn ta chế ít thuốc giải cái đã.

“Thế không được!” Tiểu Tiểu trừng Sóc vương một cái, cười quỷ dị: “Chuyển dời bệnh, cũng phải chú ý quan hệ huyết thống. Chỉ có huyết mạch chí thân mới có thể chuyển dời được, nếu là người khác, thì không linh nghiệm nữa. Không nói nữa, nếu những gì lúc này Sóc vương nói chỉ là lời nói suông, vậy ta phải giúp Hoàng thượng chế thuốc giải cái đã.”

Đầu bếp của Ngự Thiện phòng đều đứng hầu một bên, Tiểu Tiểu có thể đi lại tùy ý ở Ngự Thiện phòng, chỉ tay này nọ, trong chốc lát rất nhiều rau, lương thực đều bị nàng chỉ ra. Nhìn hai đầu bếp ôm hai bao đồ linh kinh, nàng cười nói: “Được rồi, nhiều vậy là được. Dem mấy thứ này, nặn thành nắm to bằng quả trứng gà, không được bỏ dầu, không được bỏ muối, không được cho bất cứ gia vị gì hết. Hoàng thượng một ngày ăn ba lần, một lần ăn hai cái, ba ngày thì có thể thuyên giảm...”

“Mấy thứ này?” Hỷ công công chỉ vào hai bao kia, kinh ngạc đếm: “Một, hai ba...hai mươi lăm!” Tổng cộng có hai mươi lăm loại!

“Đúng thế, sao vậy? Hỷ công công, quá nhiều hay là quá ít vậy hả?” Khó hiểu nhìn ông ta, chẳng lẽ dùng nhiều quá à? Hai loại rau có tác dụng nàng đã nói rồi, về phần mấy thứ khác, thuần túy chỉ là ‘điều hòa gia vị’ thôi.

Tiểu Tiểu trước giờ đều như vậy, người ta có ân với nàng, nàng quên rất nhanh, nhưng người ta có thù với nàng, nàng sẽ ghi tạc trong lòng. Hoàng thượng chẳng qua chỉ là đắc tội nàng hai lần, nàng báo đáp hắn như vậy xem như là nhẹ rồi đấy.

“Đại phu, ngài xác định thứ được làm ra như vậy, người ăn được không?” Một tên đầu bếp nhịn không được hỏi. Nhiều nguyên liệu như vậy, nếu như làm mười món hai mươi món, hắn cam đoan muốn làm ngon bao nhiêu, thì sẽ ngon bấy nhiêu. Nhưng không cần dầu, không thêm muối, không dùng bất cứ gia vị nào hết, hắn rất hoài nghi mùi vị làm ra.

“Ừm, chữa bệnh mà, có thể vào miệng là khá lắm rồi. Hỷ công công, ta cũng đói rồi đây, kêu họ thuận tiện giúp ta làm vài món đi, ta đến chỗ Hoàng thượng đợi trước, cùng mang lên là được. Nhớ nha, mấy thứ ta chỉ lúc này, một loại cũng không thể thừa, một loại cũng không thể thiếu!” Nhiệm vụ hoàn thành, Tiểu Tiểu vỗ mông chuẩn bị chạy lấy người, thân thể đột nhiên vọt lên không trung, người nào đó nhắc nàng lên.

“Ê, Vương gia, ngài có ý gì thế hả? Mau buông ta ra, hình tượng của ta...” Thoáng thấy vài cung nữ che miệng cười, Tiểu Tiểu mất hình tượng bắt đầu la lên, khiến Sóc vương lẩn nửa nhử mày, y là nam nhân à? Nam nhân có ai kêu la vậy không?

Ánh mắt quét đến trước mặt Tiểu Tiểu, phẳng lì, chắc không phải nữ nhân đâu.

“Nam nhân thôi, nghe chưa hả? Mau buông tay ra.” Một bàn tay duỗi ra, muốn cạy tay hắn ra, nhưng bị hắn giáo hoạt tránh được, nhìn khuôn mặt gần ngay trước mắt kia, Tiểu Tiểu cười thần bí.

Nụ cười đột ngột này, khiến cho Sóc vương chỉ trong nháy mắt, trên mặt liền đau rất nóng bỏng. Bàn tay đang rảnh còn lại sờ lên mặt, cư nhiên lại có chút vết máu, tên nam nhân đáng chết này, dám cào khuôn mặt tuần tú này của hắn.

“Tiểu tử, lá gan của ngươi thật không nhỏ!” Nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn y, người trong Ngự Thiên phòng đều tròn to mắt, nhìn hai nam nhân đang dây dưa cùng nhau kia.

Hắn tức giận rồi! Tiểu Tiểu có hơi sợ nhìn hắn, tay thả xuống, nhưng cũng tức tốc túm lấy chút gì đó từ trong tay áo, lén lút đem thứ đó bôi lên tay hắn, thần không biết quỷ không hay làm xong hết thấy, y sợ sệt nói:

“Ngài đối đãi như vậy với đại phu mà Hoàng thượng mời đến, Hoàng thượng nhất định sẽ không thể mặc kệ được. Ngài còn để họ làm nữa không hả? có lẽ, Hàng thượng vẫn đang đợi thuốc của ta đấy?”

Sóc vương buông lỏng tay, y nói cũng không sai, hiện tại không phải lúc so đo với y, Hoàng thượng vẫn còn đang đợi thuốc, nói không chừng bây giờ lại đang bắt đầu ngồi nhà xí rồi. Vô lực buông tay xuống, oán hận trừng cái tên tiểu nhân đắc chí kia một cái, lạnh giọng nói: “Đem mấy lão già trong thiên lao ra đây, để họ đến đây nhìn một chút.”

Nói xong, chẳng buồn quan tâm đến mấy ánh mắt mang vẻ khó hiểu kia, kéo tay Tiểu Tiểu đi ra ngoài.

“Ê, tên dã man, bỏ ma quỷ của ngươi ra!” Tiểu Tiểu tránh thoát, tên Sóc vương này sao lại dã man vậy chứ?

“Hừ, đi theo!” Quay đầu lại, trừng Tiểu Tiểu một cái: “Muốn chạy, không dễ vậy đâu!”

“Con mắt nào của ngươi thấy ta muốn chạy hả, hừ!” Muốn so ‘hừ’ hả, ai mà không biết? Đồ tự đại cuồng

Lôi lôi kéo kéo, hai người đến tầm thất của Hoàng thượng, trong tầm thất không có người, vậy chắc chắn Hoàng thượng đang trốn ở phía sau nỗ lực rồi đây. Tiểu Tiểu cúi đầu cười lên, chậm nhất là sáng mai, tên nam nhân này cũng sẽ bắt đầu giống vậy rồi đây, thật là hả hê!

“Về rồi à!” Hai người đều có tâm sự riêng của mình, không phát hiện ra Hoàng thượng đến từ lúc nào, mãi đến khi Hoàng thượng lên tiếng, Tiểu Tiểu bị dọa cho nhảy dựng cả lên, Hoàng thượng này, cũng thần kì quá nhỉ? Đi vệ sinh lâu như vậy, lúc ra đây lại có thể im hơi lặng tiếng, trong lòng Tiểu Tiểu có phần bội phục hắn.

“Hoàng thượng, người không sao chứ?” Tiểu Tiểu ngẩng đầu, lại nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt của Hoàng thượng, trong lòng có hơi tự trách: Có phải mình đã hơi quá đáng rồi không? Suy nghĩ kĩ lại, hắn cũng chẳng có xích mích gì với mình, người mà hắn không thích không phải là Vu Thủy Tiên, càng không phải là Tiểu Tiểu, mà là Vu thừa tướng.

Nghĩ đến điểm này, Hoàng thượng cũng khá đáng thương, không bằng lòng với Vu thừa tướng, nhưng tạm thời lại không thể động đến ông ta, cũng chỉ đành trút giận lên người khác thôi; mà Vu Thủy Tiên vừa hay lại ở cạnh hắn, Thủy Tiên cứ thế mà trở thành đối tượng trút giận đầu tiên của hắn. Trùng hợp là, Tiểu Tiểu cũng vừa hay lại tiến cung vào lúc này, cũng thay Thủy Tiên, thay Vu thừa tướng gánh hết cơn giận của Hoàng thượng.

Chỉ đáng tiếc Tiểu Tiểu lại không phải là người mà bất kì ai cũng bắt nạt cho được, trước nay vẫn giữ nguyên tắc người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta ta sẽ không tha, Hoàng thượng cũng trở thành đối tượng báo thù đầu tiên của nàng sau khi tiến cung, Hỷ công công là kẻ thứ hai. Bây giờ hắn đã thành ra vậy rồi, chắc cũng biết hồi cải rồi đây, bỏ đi, Tiểu Tiểu ta đại phát từ bi, không chấp nhặt với người nữa, vì vậy bỏ qua cho người đấy!

Tiểu Tiểu đại nhân đại lượng suy nghĩ, Hoàng thượng cũng đang đánh giá nàng, đặc biệt chú ý chính là hai tay của hai người họ lại đang nắm lấy nhau, sao lại chường mắt thế nhỉ?

“Hai đại nam nhân lôi lôi kéo kéo, còn ra thể thống gì nữa!” Tức giận trừng mắt nhìn hai tay đang nắm lấy nhau kia, Tiểu Tiểu vội vã dùng lực rút ra, mà Sóc vương cũng tức tốc buông tay, dưới sức lực mạnh mẽ, Tiểu Tiểu liền té nhào xuống đất, ngã theo tư thế chó gặm bùn!

“Người có còn là nam nhân không hả?” Từ dưới đất bò dậy, Tiểu Tiểu phát hỏa nhìn Sóc vương.

“Người không phải nam nhân thì có? Tự mình mà cũng ngã được! Đồ đàn!” Sóc vương thấy vẻ chật vật của Tiểu Tiểu, mặt mày hớn hở mà cười.

“Hừ, người không phải là nam nhân, có nam nhân nào không biết thương hoa tiếc ngọc như người không hả?” Lườm hắt một cái, may mà sàn nhà tắm thất của Hoàng thượng rất sạch sẽ, nếu không chiếc áo trắng tội nghiệp của nàng sẽ trở thành áo xám mất thôi.

“Thương hoa tiếc ngọc là đối với nữ nhân, người là nữ nhân chắc? Nếu như người là nữ nhân, nói không chừng ta sẽ biết thương hoa tiếc ngọc đấy?” Sóc vương cười cười nhìn y, lần đầu tiên cảm thấy lúc y nhếch nhác tả tơi còn đáng yêu hơn nhiều so với lúc kiêu ngạo như con khổng tước.

“Hừ, tiểu nhân!” Hoàng thượng cũng thật là, sao lại có tên đệ đệ thiếu đạo đức vậy chứ? Vẫn là Lâm vương tốt, nhưng Lâm vương đã ra nước ngoài rồi, khi nào mới về đây, khi trở về, phải bảo hắn dạy dỗ tên tiểu nhân này mới được.

“Tiêu Kiếm, người không sao chứ?” Hoàng thượng nhìn Tiểu Tiểu đang xoa mông, không phải lúc này té đau đấy chứ, nhìn y có vẻ rất tức giận đó nha.

“...”

Đột nhiên gọi, khiến y quên trả lời, Tiêu Kiếm lại là tên nào nữa? Sao đột nhiên Hoàng thượng lại gọi Tiêu Kiếm? Ngẩng đầu thấy Hoàng thượng đang nhìn mình, y mới nhớ ra Tiêu Kiếm là tên giả của mình, bây giờ y không phải là Tiểu Tiểu, mà tên là Tiêu Kiếm.

“Tiêu Kiếm?” Hoàng thượng lại hỏi một tiếng, đừng nói là té đến ngực luôn đấy nhá? Nhưng lúc này té cũng đau đập trúng đầu, hơn nữa không lâu trước đó y còn cãi nhau rất hăng với Sóc vương cơ mà...

“Hớ...Hoàng thượng, Tiêu Kiếm hơi hoảng, tạ Hoàng thượng đã nhớ đến, không sao rồi, không sao rồi!” Tiểu Tiểu cảm động nhìn Hoàng thượng, vẫn là Hoàng tốt, tốt hơn nhiều so với tên Sóc vương xấu xa này.

“Vậy thì tốt! Sóc, đệ cũng thật là bất cẩn, may mà Tiêu Kiếm đại nhân đại lượng, sẽ không chấp nhặt với đệ, còn không mau bồi tội với Tiêu Kiếm đi?” Hoàng thượng lạnh mặt xuống, phát uy với Sóc vương nói.

“Hoàng huynh, cái này sao có thể trách đệ được chứ? Là tự y không cẩn thận cơ mà? Tiêu Kiếm, lúc này là do người không cẩn thận đúng không?” Ánh mắt cảnh cáo nhìn Tiểu Tiểu, nhưng trước giờ Tiểu Tiểu chưa bao giờ để ý đến sự cảnh cáo của ai hết.

“Hoàng thượng, xác thực là hắn không cố ý, nhưng ta khẳng định, hắn nhất định là cố tình. Hoàng thượng anh minh thần võ, vừa này cái gì cũng đều đã nhìn rõ hết, người nhất định phải làm chủ cho tiểu nhân!” Về như đóng tuồng nhìn Hoàng thượng rồi lại khiêu khích nhìn Sóc vương. Hừ, nhai ranh, muốn uy hiếp ta, người còn kém lắm!

“Khụ khụ. Sóc, vừa này đích thực là đệ không đúng, đệ hãy bồi tội với Tiêu Kiếm đi!” Hoàng thượng nháy nháy mắt với Sóc vương, Tiểu Tiểu thông minh làm bộ như không thấy gì hết.

“Hoàng huynh, đệ sẽ không...” Ủy khuất nhìn Hoàng thượng, tiểu tử thối này tuy lớn lên cũng khá, nhưng vóc dáng lại lùn như vậy, chắc còn chưa cai sữa nữa kia? Phỏng chừng còn chưa phát dục nữa, Sóc vương quay đầu trừng Tiểu Tiểu một cái:

“Tiểu tử thối, vóc dáng người lùn như vậy, chắc còn chưa cai sữa nữa chứ gì?”

“Người chưa cai sữa thì có? Hoàng thượng, người nghe Sóc vương kia, hắn vừa nói những lời gì thế hả? Lớn lên lùn là ý muốn của ta chắc? Đó lại chẳng phải là lỗi của ta, hắn lại lấy cái đó ra cười nhạo ta? Xem ra ta với hoàng cung này tám phần là tương khắc, bây giờ ta đi ngay, một khắc cũng không thêm ở chỗ này nữa...”

Tiểu Tiểu phẫn nộ nhìn Sóc vương, vốn cũng không thật sự muốn người xin lỗi ta, nhưng lúc này người lại dám cười nhạo ta lùn, ta cứ thích đấu đá với người đấy, ta phải xem xem người có bao nhiêu lực nhấn nại, hừ!

“Tiêu Kiếm, đừng giận nữa, Sóc sẽ xin lỗi người. Sóc, còn không mau xin lỗi Tiêu công tử? Nhìn Tiêu công tử ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ vô song, trăm còn muốn sau này giúp y tìm gia lập thất nữa kia? Đệ

không được làm y tức giận bỏ đi!” Hoàng thượng làm một tiên sinh tốt, tên Sóc vương kia tuy không xin lỗi, nhưng cũng không nói gì Tiểu Tiểu nữa. Nhưng mấy lời của Hoàng thượng lọt vào tai Tiểu Tiểu thì thật dễ nghe, y bật cười ha ha:

“Đa tạ Hoàng thượng khích lệ, chuyện hôn sự không cần làm phiền Hoàng thượng, tiểu nhân đã có gia thất rồi...”

“Người có gia thất rồi?” Sóc vương trừng y, cười trào: “Người được sao?”

Hu hu, Tiểu Tiểu khóc thầm: Sóc vương này, sao lại nói người ta như vậy chứ? Tiểu Tiểu của hiện tại là một nam nhân, nam nhân kiêng kỵ nhất chính là người ta nói mình không được. Y lắc đầu, thở dài nói: “Hoàng thượng, tiểu nhân cáo từ!”

Không có gì để nói nữa, vốn cùng tên Sóc vương này bát tự không hợp nhau, cũng chẳng cần ở trước mặt hoàng thượng tranh cãi gì sất, lễ vật lúc này cho hắn, ngoại trừ phải uống nước tiểu đồng tử mười ngày ra thì chẳng còn cách nào khác. Thở dài thở dài rồi lại thở dài, Tiểu Tiểu đi ra ngoài, nhưng lại thấy thị vệ chặn ở trước cửa, không ỉnh ra.

Mấy người này, muốn ngăn mình hả? Tiểu Tiểu cười trộm một tiếng, lúc quay đầu lại, sớm đã thay bằng bản mặt đầy vẻ khó hiểu “Hoàng thượng, đây là...”

Không lẽ dùng biện pháp cứng rắn? Muốn cưỡng hành giữ người hay sao? Tạm thời y là Tiêu Kiếm, không phải Tiểu Tiểu, y không muốn tiết lộ chuyện mình có võ công, càng là người yếu, đối với mình càng có lợi.

“Tiêu huynh đệ, người đừng hiểu lầm. Trẫm cũng là cảm thấy hợp ý với người, nên mới giữ người lại. Sóc, còn không mau bồi tội với Tiêu huynh đệ?”

Tiểu Tiểu lại thở dài lần nữa, tốc độ trở mặt của Hoàng thượng còn nhanh hơn cả lật sách. Lúc nói với mình thì vẻ mặt tươi cười, nhưng còn chưa kịp chớp mắt, hắn đã trầm mặt xuống, đối thành bản mặt giận giữ trừng Sóc vương.

“Hoàng huynh...” Sóc vương giây dựa nhìn hắn, nhưng Hoàng thượng chẳng mấy may mềm lòng, lạnh đến nỗi khiến hắn sợ hãi.

“Xin lỗi, Tiêu ‘huynh đệ’.” Hai chữ cuối cùng rít ra kẽ răng, Sóc vương sải bước lớn đi ra ngoài.

“Sóc, đệ làm gì...” Hoàng thượng hỏi.

“Đi thay huynh phân ưu!” Sóc vương không dừng lại, âm thanh lạnh lùng phảng phất trong không trung, khiến cho Tiểu Tiểu cảm thấy hơi hơi bất an: hiệp này, mình đã giành thắng lợi rồi, nhưng ân oán giữa hai người lại ngày càng lớn.

“Hoàng thượng, hình như Sóc vương tức giận rồi, hắn sẽ không báo thù ta đấy chứ?” Tiểu Tiểu nhát gan nhìn Hoàng thượng, ấn tượng của hắn với mình không tệ, thời khắc mấu chốt có thể đem ra xài.

“Tiêu huynh đệ yên tâm, sẽ không đâu!” Hoàng thượng trấn an y, mặt mang vẻ trầm tư nhìn ra ngoài cửa, hôm nay Sóc vương có hơi thất thường, lúc trước đệ ấy không như vậy.

“Hoàng thượng, thuốc đến rồi!” Tiếng của Hỷ công công truyền vào, theo sát phía sau ông ta là mấy vị thái y, cúi thấp đầu đi theo phía sau như chó theo đuôi, có chút cảm giác không dám gặp người.

“Đây là thứ gì vậy?” Hoàng thượng hưng phấn nhìn cái mâm Hỷ công công bưng lên kia, trong mâm đựng mấy viên tròn tròn to to như quả trứng gà, xanh xanh đỏ đỏ, khiến người ta vừa nhìn đã chẳng muốn ăn.

“Hoàng thượng, đây chính là thuốc mà vừa nãy Tiêu đại phu mới kê cho người, chỉ cần mỗi lần ăn hai viên được hoàn, một ngày ba lần ăn trong ba ngày, thì long thể của người sẽ bình phục.” Hỷ công công cao hứng nói, cuối cùng không cần uống thứ kia nữa, chắc Hoàng thượng cao hứng lắm đây.

“Vậy sao?” Tò mò cầm một viên được hoàn lên, Hoàng thượng ngửi ngửi, không có cái thứ mùi khai kia, chắc có thể ăn được.

Cắn một miếng, ăn vào trong miệng, đúng thật là rất khô khốc, không mùi không vị, chỉ cần ăn một miếng là đủ rồi, chẳng buồn ăn thêm miếng nữa

“Tiêu Kiếm, có phương thuốc khác không, được hoàn này khó ăn lắm đấy?” Hoàng thượng quay đầu lại, hình như nhìn thấy một chút ý cười trong mắt Tiểu Tiểu, nhưng lúc muốn xem kỹ, thì lại không thấy nữa

“Hoàng thượng, cái này còn khó ăn hơn cái kia à? Chi bằng đổi cái kia đi nhỉ?” Tiểu Tiểu như nghĩ tới gì đó hỏi.

“Không, cứ ăn cái này đi!” Hoàng thượng vội vã lắc đầu, vẫn là cái này thì hơn, từ từ ăn chắc cũng nuốt trôi được.

“Hoàng thượng, thật ra có một cách có thể ăn cái này dễ dàng hơn một chút!” Cúi thấp đầu, Tiểu Tiểu kìm nén xúc động muốn bật cười, Hoàng thượng có đôi lúc thật sự rất đáng yêu, dùng cách của mình xong chắc sẽ còn đáng yêu hơn đấy nhỉ?

“Cách gì?” Nghe thấy có thể nuốt xuống dễ dàng, Hoàng thượng liền tỉnh táo tinh thần, có chuyện tốt vậy sao? Trừ phi là tìm người ăn giúp mình.

“Tiểu nhân từng nghe nói qua ‘họa bánh xung cơ’(*), cách này chắc là dùng được chứ?” Phát huy tinh thần ‘sư phụ tốt’, Tiểu Tiểu thiện ý dẫn đạo.

“Họa bánh xung cơ, dùng như thế nào?” Chẳng lẽ vẽ một cái bánh, rồi bảo mình nhìn cái bánh đó để ăn cái viên được hoàn khó nuốt này sao?

“Hoàng thượng, không cần vẽ bánh đâu. Đúng lúc tiểu nhân cũng đói rồi, đã bảo Hỷ công công chuẩn bị món ăn bưng lên, Hoàng thượng nhìn mấy món đó, rồi ăn viên thuốc này chắc sẽ dễ dàng hơn chút đỉnh...”

Thật vậy sao? Lúc mấy món ăn tinh xảo được bưng lên, cuối cùng Hoàng thượng cũng biết cái gì gọi là ‘họa bánh xung cơ’, căn bản là một tí cũng chẳng ‘xung cơ’ mà.

Thế là, mọi người nhìn thấy, cả bàn ngự thiện ngon lành, bày toàn mấy món tinh xảo, một bóng dáng màu trắng nho nhỏ, khí tức ổn định thần sắc thư thái nhấm nháp mấy món ngon trên bàn. Mà một nam tử khác, cầm một viên thuốc vừa to vừa quái, gian nan nuốt nước miếng, cắn một miếng thuốc mà ăn, lại còn phải nghe tiếng nhai nhóp nhép của người nào đó.

“Khụ khụ, Tiêu Kiếm, ăn cơm không thể chép miệng, người nhà người không dạy qua người à?” Dùng sức nuốt nước miếng, Hoàng thượng nhìn Tiểu Tiểu ăn một cách hăng hái, lần đầu tiên không nhịn được mà nhắc nhở.

“Ồ, vậy sao? Đa tạ Hoàng thượng nhắc nhở, lần sau ăn cơm ta sẽ chú ý.”

Tiểu Tiểu ngừng một chút, nằng nết không phải cái loại không có lễ phép như thế? Vừa nãy cũng chẳng qua là muốn kích thích Hoàng thượng một chút thôi mà. Để mình ở cái nơi tồi tàn như vậy, hẳn thì lại ở cái nơi xa hoa long lẫy thế kia; ỉnh ăn cơm thừa canh cặn, hẳn thì lại ăn sơn hào hải vị...nay, để hẳn nếm trải tư vị thêm ăn khó chịu ra sao?

“Tiêu Kiếm, không phải người nói sẽ chú ý hay sao? Sao lại chép miệng nữa?” Lại nghe tiếng nhai nhóp nhép của y lần nữa, Hoàng thượng tốt bụng nhắc nhở lần thứ hai.

“Hoàng thượng, không phải lúc này ta nói rồi sao? Lần sau ăn cơm ta sẽ chú ý, ta nói là lần sau, không phải lần này. Còn nữa, hình như ta nghe người ta nói, nhìn người khác ăn cơm, bản thân lên nuốt nước miếng là không lễ phép, điểm này chắc Hoàng thượng biết chứ?” Tiểu Tiểu mặt chả buồn liếc Hoàng thượng, tiếp tục công kích mấy món ngon trên bàn.

“Hớ, Tiêu Kiếm, người tiếp tục ăn...”

Hoàng thượng đáng thương lại gặm một miếng được hoàn nữa, món ăn trên bàn đã bị càn quét phân nửa, nhưng được hoàn trong tay sao một viên cũng còn chưa ăn hết thế này? Đúng là mình đã trở thành Hoàng thượng thâm trầm nhất trên thế giới này rồi.

“Ta ăn, ta ăn...ta ăn được hoàn...” Vô thức nói, nói đến nỗi Tiểu Tiểu phải ngẩng đầu lên, cười hỏi: “Hoàng thượng, người không sao đấy chứ?”

“Không sao!” Lắc lắc đầu, nhìn mấy món ăn chẳng còn sót lại nhiều cho lắm, Hoàng thượng thêm ăn hỏi:

“Đúng rồi, Tiêu Kiềm, có thể ăn kèm viên dược hoàn này với thức ăn được không?”

Tiểu Tiểu nghĩ, ngu ngốc, đương nhiên là được rồi, chỉ cần ăn vào là được, cần chi biết hần ăn như thế nào. Nhưng lời nói đến miệng y, liền bị bóp méo:

“Hoàng thượng, cái này hình như không thích hợp cho lắm. Nhưng nếu dược hoàn đã khó ăn như vậy, vì để đảm bảo dược hiệu, viên thứ nhất người cứ ăn không, viên thứ hai người có thể ăn kèm với thức ăn, được không?”

“Được, hay quá!” Ăn như hổ đói, hai miếng đem viên dược hoàn chỉ còn lại một nửa nhét hết vô mồm, rồi lại cầm lên một viên khác, Hoàng thượng cười ngu ngơ nói:

“Tiêu huynh đệ, viên thứ nhất ta ăn hết rồi, bây giờ là viên thứ hai, có thể ăn thức ăn rồi chứ!”

Tiểu Tiểu gật đầu, quả nhiên Hoàng thượng không làm cho người ta thất vọng, biểu tình lúc này của Hoàng thượng rất giống với Điểm Điểm, thật đáng yêu quá đi!

“Người thật sự phải đi à? Không ở trong hoàng cung được sao?” Ăn uống no say, Tiểu Tiểu đứng dậy cáo từ, Hoàng thượng hỏi dò.

“Hoàng thượng, ta còn có việc, ngày mai lại đến!” trời đã tối rồi, Tiểu Tiểu nhớ nhung Điểm Điểm của y, thẳng nhóc kia, ngàn vạn lần đừng gây ra họa gì nha.

“Tiêu Kiềm, trầm với người vừa gặp đã như quen thân, thật sự là không nỡ để người đi đâu đấy? Nhưng nếu người đã có việc, trầm cũng không giữ người lại, cái này cho người, sau này có thể tùy ý vào cung, còn cái này nữa, cứ coi như là một chút tâm ý của ta đi!” Hoàng thượng đưa cho Tiểu Tiểu một tấm lệnh bài, một miếng ngọc bội tùy thân, Tiểu Tiểu hiếu kỳ nhìn mấy thứ trong tay: không tề không tề, đúng là ngọc bội thật, sau này ra vào cung cũng tiện hơn, có thể quang minh chính đại đi cửa chính, không cần phải leo tường nữa.

“Tạ Hoàng thượng ban thưởng, thời gian không còn sớm nữa, ta đi trước đây!” Không từ chối, sau khi Tiểu Tiểu đem đồ cất đi, nhanh chóng rời khỏi, Hoàng thượng nhìn cái bóng rời đi một cách tiêu sái của y, rất lâu vẫn chưa hoàn hồn.

“Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng!” Hỷ công công cũng nhìn về phía cửa Tiểu Tiểu rời đi, cười hì hì nói.

“Hỷ công công, người tìm được người này từ đâu vậy? Không tồi, không tồi!” Gật gật đầu, ngày hôm nay, hần đã đụng phải hai người rất thú vị, đúng là không tệ.

“Hoàng thượng, lão nô cũng chỉ là nghe người bên ngoài nói, nên mới đến đó mời y thử xem, không ngờ vị đại phu này tuổi tác không lớn, mà y thuật lại khá như vậy, đúng là đến tay thì hết bệnh!” Hỷ công công vui mừng phấn khởi đáp.

“Đến tay hết bệnh? Người không nhắc thì trầm quên mất, hình như trong bụng dễ chịu đi không ít. Tốt, Hỷ công công, trầm sẽ thưởng người thật tốt, Sóc vương còn đó không?” Sóc vương hôm nay thật không bình thường, bây giờ Tiêu Kiềm cũng đi rồi, nên qua đó hỏi xem rốt cuộc là có chuyện gì đây.

“Hỏi Hoàng thượng, vẫn còn đó!” Hoàng thượng hỏi phục là tốt rồi, vừa có chút tinh thần, lại nghĩ đến chuyện quốc sự rồi đây.

“Ồ, đã dùng thiện chưa?” Hoàng thượng quan tâm hỏi, đối với hai đệ đệ của mình, hần trước nay đều rất quan tâm. Hần thật may mắn, tuy sinh ra trong hoàng thất, nhưng quan hệ của ba huynh đệ rất tốt, tuy chuyện nhỏ thì cãi nhau âm ỉ, nhưng chuyện lớn thì chưa âm ỉ qua, cũng không vì chuyện hoàng vị là của ai mà mặt đỏ tía tai.

“Hoàng thượng, đang dùng thiện đây!” Hỷ công công sốt sắng mở đường, sớm đã quên chuyện rất nhiều người đang quỳ bên ngoài phòng.

“Sao các người còn ở đây?” Ngoài sảnh, Hoàng thượng thấy mấy vị thái y, bực bội hỏi.

Thái y cười khổ, Hoàng thượng chưa lên tiếng, bọn họ vẫn còn mang tội trên người, ai dám rời khỏi?

“Về đi, chuyện hôm nay, coi như các người gặp may, sau này phải cảm ơn Tiêu Kiếm thật tốt!”

Hoàng thượng tiếp tục đi về trước, thái y nhận được lệnh đặc xá, đều kích động nhìn Hỷ công công. Nhưng thấy Hoàng thượng muốn ra cửa, bọn họ chỉ đành đi theo sau Hoàng thượng, đương nhiên cũng nhìn thấy đám người quý ở ngoài cung.

“Hoàng thượng, bọn họ quý ở đây đã nửa ngày rồi!” Lúc này chỉ lo cho Hoàng thượng, Hỷ công công sớm đã quên đám người bên ngoài này, nay nhìn thấy, ông mới nhớ ra thời gian bọn họ quý đã lâu.

“Chuyện gì vậy?” Hoàng thượng lạnh lùng quét mắt nhìn đám người đen nghịt dưới đất, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Hỷ công công.

“Hỏi Hoàng thượng, lão nô chỉ mãi lo cho long thể của Hoàng thượng, vẫn còn chưa hỏi qua. Xin Hoàng thượng cho phép lão nô qua đó hỏi xem...”

Hỷ công công thấy Hoàng thượng không phản đối, ông tùy ý chỉ một người, bảo hắn trả lời:

“Hỏi Hoàng thượng, là Liên phi nương nương đã trúng độc, bọn nô tài cầu kiến Hoàng thượng, là muốn Hoàng thượng phải thái y qua đó giải độc cho nương nương...” Kể được điểm mặt vừa hay lại là Tiểu Thạch từ bên Liên phi, Tiểu Thạch từ nhanh nhẩu trả lời.

“Liên phi trúng độc? Vậy bọn họ thì sao?” Hoàng thượng chỉ về phía người dưới đất, đây không phải chỉ một cung, không phải trúng độc tập thể đấy chứ?

“Hoàng thượng, là chủ tử các cung lo lắng cho long thể của Hoàng thượng...nên cùng đến đây tham kiến Hoàng thượng...ai ngờ trên đường đi gặp phải một tiểu thái giám bỏ trốn, nó tung bột phấn ra, nương nương các cung liền bị trúng độc...” Tiểu Thạch từ đem những gì mình biết, tiếp tục báo cáo với Hoàng thượng.

Tiểu thái giám? Tên tiểu thái giám này cũng độc dữ, thú vị! Trong cung từ lúc nào có nhân vật này nhỉ? Hoàng thượng cười hỏi:

“Tiểu thái giám bao nhiêu tuổi, đã bắt được chưa?”

“Hỏi Hoàng thượng, tạm thời vẫn chưa bắt được, tên tiểu thái giám kia hình như là mới đến, mới bốn năm tuổi...”

Là đứa trẻ kia sao? Trong lòng Hoàng thượng đánh thịch một tiếng, nghĩ đến việc bé bị bắt đến đây làm thái giám, trong lòng hắn lại thấy hơi nhói đau, không biết là nguyên nhân gì, chỉ không muốn để bé làm thái giám mà thôi.

“Các vị thái y, các người qua đó xem đi. Hỷ công công, truyền lệnh xuống, đứa trẻ bốn năm tuổi kia, tìm được rồi thì không được làm tổn hại dù là một cọng lông, nếu như ai dám làm tổn hại nó, trảm nhất định sẽ không tha!”

Mãi đến khi Hoàng thượng đi xa, Tiểu Thạch từ mới ngẩng đầu lên, lau mồ hôi lạnh trên mặt. Vừa này thật nguy hiểm, thăng nhóc kia đúng thật là do Hoàng thượng tìm đến, may mà mình chưa nói bậy bạ gì hết, nếu không, cái mạng nhỏ này sớm đã không còn!

“Điểm Điểm!” Xuất cung dạo một lát, mua rất nhiều chỉ thêu, vải vóc, Tiểu Tiểu cứ vác túi lớn túi nhỏ như vậy mà về “nhà”. Đồ đạc ném qua chỗ Hoa Nguyên, thấy trong phòng đó cũng không có ai, nàng liền xoay người đi về phòng mình, miệng gọi Điểm Điểm của nàng.

Trong phòng tối om, cũng không thấy bóng của Điểm Điểm. Thắp đèn lên, Tiểu Tiểu nghĩ rằng Điểm Điểm đang trốn, liền tìm xung quanh một hồi. Biết không phải Điểm Điểm đang chơi đùa với mình, trong lòng Tiểu Tiểu mới bắt đầu lo lắng. Điểm Điểm đâu?

Lục tìm từng phòng từng phòng, nhưng tìm thế nào cũng không thấy bóng dáng Điểm Điểm đâu. Không chỉ có Điểm Điểm, ngay đến mấy nữ nhân trong lãnh cung cũng không thấy đâu hết, bọn họ có thể ở đâu được chứ? Nghĩ muốn ra lãnh cung tìm thử xem, nhưng nhớ đến bộ dạng hiện tại của mình. Tiểu Tiểu trở về phòng, rửa bữa cái mặt, thay một bộ y phục bình thường, vội vã lao ra khỏi lãnh cung, tìm khắp chốn hậu cung —— Điểm Điểm, con tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì nha!

Điểm Điểm từng nói, bé đã đắc tội với Hoàng thượng, cũng đắc tội với rất nhiều phi tử, Hoàng thượng chưa bắt bé, chí ít là không lâu trước khi mình rời khỏi, Hoàng thượng chưa bắt bé. Đám phi tử mà bé đắc tội, nay đều đã trúng độc cả rồi, theo lý mà nói sẽ chẳng có lòng dạ nhân rồi nào mà đi bắt bé mới đúng. Mà mấy người trong lãnh cung, cũng chẳng phải chỉ một hai người, càng không có khả năng bắt hết từng người bọn họ được, vậy rốt cuộc là bé đi đâu chứ?

Trước tiên Tiểu Tiểu đến cung của một phi tử, thấy bên trong rất nhiều người, bên trong bên ngoài chạy ra chạy vào, trong đó còn có thể nghe được tiếng mắng giận dữ, chắc là một phi tử bị Điểm Điểm thiết kế đây mà? Còn có sức mắng người, tinh thần vẫn còn khá, nhưng mấu chốt là trong số họ không có bóng dáng của Điểm Điểm. Tiểu Tiểu chẳng còn lòng dạ nào nhìn tiếp, chỉ có thể đổi sang cung điện khác, tựa như mò kim đáy bể tiếp tục tìm người.

Sau khi Điểm Điểm được Hoa Nguyên dẫn đi, thì biết ngay là mẫu thân của bé lại có hành động gì đó rồi. Nhưng người không nói nhảm, chính là không muốn mình khiến người thêm loạn, còn can đảm không được ra khỏi cửa lớn của lãnh cung.

Sao mẫu thân vẫn ngốc như vậy nhỉ? Bị hớ nhiều như vậy rồi, đến bây giờ mà vẫn chưa khôn ra à? Không thể ra cửa lớn của lãnh cung, nghĩ Điểm Điểm ta thông minh như vậy, ra lãnh cung mà còn phải đi cửa lớn à? Lãnh cung lại chẳng có gì chơi hết, ngay đến mấy di, ma ma này cũng chẳng vui tạo nào, ta phải ra ngoài!

Ứng phó với mấy dì tốt bụng này vài ba câu, lấy cớ mệt nhọc, muốn đi ngủ, Hoa Nguyên liền ngoan ngoãn dẫn Điểm Điểm về phòng. Thấy Điểm Điểm nhắm mắt, bắt đầu thở đều đều, Hoa Nguyên mới yên tâm rời khỏi Điểm Điểm. Thực ra Điểm Điểm chính là đang đợi nàng ta rời đi, nàng ta chân trước vừa đi, Điểm Điểm chân sau liền mở mắt ra, lén lút xuống giường, xoa xoa đầu Hắc Tử đang nằm dưới đất, cười nói: “Hắc Tử, Điểm Điểm rất buồn chán, dắt Điểm Điểm đi chơi, được không?”

Hắc Tử lắc đầu, kiên định cự tuyệt.

“Hắc Tử, ta rất buồn chán, lãnh cung chẳng có gì vui hết, người cũng biết, ở đây chẳng có gì cả. Nếu người không dẫn ta ra ngoài, đợi mẫu thân ta về, ta sẽ nói với mẫu thân người bắt nạt ta, bảo người lột da sói của người, rút gân sói của người, uống cạn máu sói của người, nấu thịt sói của người làm đồ nhắm rượu...” Nguy hiểm híp mắt, Hắc Tử sợ hãi quay đầu đi, con trai của Tiểu Tiểu, sao lại nhẫn tâm thế chứ? Có thể hung ác uy hiếp một con sói như vậy, e rằng Điểm Điểm chính là người đầu tiên trong sử sách tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả đấy? Nhưng Hắc Tử đường đường là lang vương, sao có thể bị dọa chỉ vì vài câu nói của đứa trẻ này được?

Tiểu Tiểu là chủ nhân của Hắc Tử, Điểm Điểm là con trai của Tiểu Tiểu, lúc lời nói của chủ tử và lời nói của con trai chủ tử xảy ra xung đột, Hắc Tử tuyệt đối sẽ phục tùng theo lời nói của chủ tử, đủ trung thành chưa? Lời của Điểm Điểm không thể tin, Hắc Tử biết, nếu như nó thật sự bị Điểm Điểm dụ khị rồi dắt bé ra ngoài, Tiểu Tiểu sẽ làm giống như những gì bé nói ấy? Hắc Tử cũng không phải là đồ ngốc, nên đương nhiên nó sẽ không bị Điểm Điểm gạt lừa gạt rồi.

“Sao nào, Hắc Tử, ngay đến lời của ta mà người cũng không nghe à? Được lắm, từ nay trở đi, nội trong ba ngày ta sẽ không lo cho phần cơm của người nữa, bỏ đói người ba ngày trước rồi nói sau...” kế này của Điểm Điểm không thành, lại nảy ra một kế khác. Bé sợ nhất là đói bụng, Hắc Tử chắc cũng không ngoại lệ nhỉ? Thế lấy việc bỏ đói để uy hiếp nó đi, bé thật không tin, Hắc Tử này sẽ không nghe theo bé.

Hắc Tử quay đầu lại, đáng thương nhìn Điểm Điểm một cái, Điểm Điểm đánh một quyền lên cái bản mặt ác ôn của nó, Hắc Tử tức giận trừng Điểm Điểm, đánh người không đánh mặt, rốt cuộc Tiểu Tiểu đã giáo dục Điểm Điểm như thế nào vậy?

Hơn nữa, trước giờ nó đều tự lực cánh sinh, từ lúc nào cần Điểm Điểm cho nó thức ăn vậy hả? Ngay đến Tiểu Tiểu, cũng còn chưa cho nó ăn qua, có lúc, nó thậm chí còn giúp Tiểu Tiểu tìm thức ăn nữa đấy.

“Hắc Tử, chúng ta là bạn tốt, từ nhỏ chúng ta đã sống nương tựa lẫn nhau, người đem ta ra ngoài giải sầu đi mà, ta thật sự buồn chết rồi đây...” Hắc tử vẫn ôm hận một quyền lúc này của Điểm Điểm, Điểm Điểm đều nhìn rõ hết cả. Trước đây luôn bó tay với tên này, bây giờ bé hình như tìm được nhược điểm của nó rồi.

Hóa ra những lời của mẫu thân không thật sự hoàn toàn đúng, mẫu thân nói lòng yêu cái đẹp, người người đều có, thật ra không phải chỉ người mới có, ngay cả sói cũng có. Nhìn Hắc Tử đi, tuy nó là sói, nhưng trước nay nó vẫn rất coi trọng vẻ bề ngoài của mình, lúc này chỉ là một quyền nhỏ, thì nó đã ôm hận rồi.

Cho nên Điểm Điểm thông minh bắt đầu khóc, khóc đến độ nước mắt nước mũi tèm lem, toàn bộ chùi hết lên người Hắc Tử, Hắc Tử bực bội đứng dậy, lắc lắc mình, cách xa ma trảo của Điểm Điểm, tiếp tục nằm xuống. Điểm Điểm tiếp tục khóc, Hắc Tử hắt đầu, mặc xác bé.

“Hắc Tử...” Từ từ qua đó, bàn tay ma quỷ lại vươn đến chỗ Hắc Tử tội nghiệp, Hắc Tử vội vàng bò dậy, tránh sự công kích của Điểm Điểm.

“Hắc Tử, ngươi bắt nạt ta...” Điểm Điểm ở phía sau đuổi theo, Hắc Tử ở phía trước bỏ chạy. Hai người, nói chính xác là một người một sói bắt đầu chạy trong phòng, Hắc Tử nức nở quay đầu lại, oán thán nhìn Điểm Điểm: cái này sao có thể nói là ta bắt nạt Điểm Điểm, người sáng suốt đều biết là ai đang bắt nạt ai, nhưng có người lại có bản lãnh đổi trắng thay đen vậy đó.

“Không thêm nữa, ta tự mình ra ngoài!” đuổi rất lâu, Điểm Điểm cũng không đuổi kịp Hắc tử, dứt khoát trực tiếp chạy ra ngoài. Bé không có ra khỏi cửa lớn của viện, sợ bị mấy nữ nhân kia nhìn thấy, mà đứng trước tường của viện, nhìn tường viện cao cao kia, tự nói: ta phải tự mình trèo lên, sắc lang Hắc Tử kia, không giúp ta ta vẫn có thể ra ngoài như thường.

Phải biết rằng viện của Tiểu Tiểu, vốn ở sâu trong lãnh cung nhất, trèo qua tường, cách tường của hoàng cung không xa nữa. Cho nên mỗi lần Tiểu Tiểu lén xuất cung đều rất dễ dàng, mà lần trước lúc Điểm Điểm ra ngoài, đã thăm dò đường hết rồi, bé biết đi ra từ chỗ nào là dễ nhất, không bị người ta phát hiện ra nhất.

Nhìn một hồi, bức tường này không cao lắm, nhưng cũng cao hơn mình gấp mười lần, làm sao ra ngoài đây? Chạy về trong phòng, Điểm Điểm muốn mang cái gì có thể dùng ra, chỉ tiếc vóc người quá nhỏ, đồ vật quá nặng, bé chỉ đành vô lực ngồi dưới đất, đáng thương khóc hu hu.

Hắc Tử có nhân tính, không sợ cứng chỉ sợ mềm, thấy Điểm Điểm khóc, nhìn mà thấy thương, đi đến đó dùng đầu dụi Điểm Điểm, muốn chọc Điểm Điểm cười, nhưng Điểm Điểm lúc này chỉ muốn ra ngoài chơi, lại không dám làm trái lại lời nói của Tiểu Tiểu tất nhiên không khinh địch bị lừa.

“Người đem ta ra ngoài đi, Hắc Tử, ta nhớ mẫu thân ta rồi, ta phải đi tìm mẫu thân của ta...” Khóc lóc ầm ĩ, Hắc Tử bực mình vẫy đuôi, đều nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, thật ra Hắc Tử cũng khó qua cái ải tính tình này của Điểm Điểm.

“Người không đem ta ra ngoài, đợi gia gia của ta đến, ta sẽ nói với ông ấy người bắt nạt ta, mẫu thân không theo phe ta, nhưng gia gia nhất định sẽ giúp ta giáo huấn người...” Điểm Điểm lại nghĩ đến một người giúp mình, gia gia rất thương bé, nếu gia gia biết rồi, nhất định sẽ xử lý Hắc Tử.

Lão đầu? Lòng của Hắc Tử đều dựng hết cả lên, lão đầu kia nhất định sẽ làm theo những gì Điểm Điểm nói, nếu lão ta biết rồi, nhất định mình sẽ không có kết cục tốt. bỏ đi, cũng chỉ ra ngoài một lần thôi mà? Không ra ngoài, tiểu Điểm Điểm này sẽ không ỉn lấy một ngày yên ổn, lại còn lòi cả hai xuống bùn nữa.

Hắc Tử ngồi dậy, liếm tay Điểm Điểm một cái, Điểm Điểm cao hứng trèo lên, ngồi lên lưng của nó, cao hứng ôm nó, cười nói: “Ta chuẩn bị xong rồi, chúng ta xuất phát nào!”

Hắc Tử quay đầu lại, nhìn cái bản mặt vẫn chưa lau khô nước mắt, nhưng sớm đã cười tươi như hoa kia một cái —— Ấu trĩ, cái này có gì đáng để cao hứng chứ?

Một bước nhảy lưu loát, Hắc Tử đột nhiên xông lên rất cao, xinh đẹp nhảy qua bức tường cao bằng mấy người kia, an ổn tiếp đất ở bên ngoài. Quay đầu lại, nó kiêu ngạo nhìn Điểm Điểm một cái, Điểm Điểm cười nói:

“Hắc Tử, ta rất sùng bái ngươi nha! Ngươi thật lợi hại!”

Điểm Điểm từ trên người Hắc Tử nhảy xuống, ôm đầu nó hôn một cái: “Ngoan, về đi, ta ra ngoài đi dạo, sẽ về nhanh thôi. Ngươi phải ở nhà ngoan ngoãn đợi ta, được không?”

Hắc Tử khinh bỉ nhìn Điểm Điểm lần thứ n, điển hình là một kẻ tiểu nhân, lợi dụng sói ta xong, liền đuổi mình về, sau này sẽ không thương tiếc gì bé nữa.

Nhưng Hắc Tử mỗi lần đều nói vậy, kết quả đều không phải vẫn bị Điểm Điểm lừa gạt lợi dụng đấy sao?

Thấy Hắc Tử nhảy trở về, Điểm Điểm cao hứng vỗ tay: khinh công của ta đến khi nào mới có thể luyện xong đây, thật đáng thương nha, hôm nay lại lãng phí rất nhiều rất nhiều nước mắt!

Lén la lén lút, trước tiên lên đến chỗ người ta phơi quần áo mình thấy hôm qua, tìm bộ y phục thái giám nhỏ nhất thay vào rồi Điểm Điểm đem giấu y phục của mình đi, nghênh nga nghênh ngang đi trên chốn hậu cung nhiều người.

“Các người đang làm gì vậy?” Nhìn thấy đám người đen nghịt, Điểm Điểm tò mò ngồi xổm người xuống, tìm một thái giám vẻ mặt hiền lành hỏi chuyện.

Thái giám kia nhìn thấy Điểm Điểm, thở dài: “Vị tiểu huynh đệ này, người cũng thật là tội nghiệp, mới lớn chừng này đã bị đưa vào cung rồi.”

Điểm Điểm gạt đầu, xệ mặt xuống nói: “Ta là có nỗi khổ!”

Thái giám kia cảm thán: “Ta biết, không có nỗi khổ thì ai mà nguyện ý vào cung làm thái giám nam không ra nam, nữ không ra nữ chứ? Tiểu huynh đệ, người mấy tuổi rồi?”

“Năm tuổi!”

“Quá nhỏ, mẫu thân người cũng thật tàn nhẫn khi quyết tâm đưa người vào đây...” Điểm Điểm đáng thương nhìn hẩn một cái, người này có phải có bệnh không vậy, chính sự không nói với mình, lại nói mấy chuyện ba láp ba xàm này. Xem ra mình đã tìm sai người rồi.

“Ta còn có chuyện, ta đi trước đây!”

Khom người lại, Điểm Điểm chuyển đến chỗ người kia không nhìn thấy, tìm một cung nữ, hỏi nhỏ: “Tỷ tỷ, sao ở đây có nhiều người quỳ quá vậy? Các người đang làm gì thế?”

Cung nữ quay đầu lại, nhìn biểu tình cực kỳ đáng yêu của bé, vẻ u sầu trên mặt cũng giảm đi không ít, nàng ta than nhẹ một tiếng:

“Tiểu đệ đệ, bọn ta đang thay chủ tử thỉnh mệnh. Hoàng thượng tức giận rồi, đem thái y ném hết vào thiên lao, nhưng chủ tử nhà ta lại bị một đứa trẻ hạ độc, thậm chí mắt không nhìn thấy một thứ gì cả...Bọn ta quỳ ở đây, chỉ mong Hoàng thượng thả thái y ra, để thái y giúp chủ tử giải độc mà thôi. Nhưng Hoàng thượng lại không gặp ai hết, haizz...”

“Ồ!” Đứa trẻ nào mà lợi hại vậy cà, sao nghe quen tai thế nhỉ? Không phải mình đấy chứ, không được, vẫn là nên rời khỏi chỗ này, chuẩn cho nhanh mới được!

May mà lúc đó mình hạ độc phân lượng vừa đủ, người ở hiện trường không một ai chạy thoát, nếu không, Điểm Điểm đáng thương sớm đã bị phát hiện rồi. Rời khỏi đám người kia, bé tiếp tục đi dạo, trong lúc vô ý lại đi đến Ngự hoa viên, nhìn quen cảnh vật thô sơ trên núi, đã lúc nào thấy qua Ngự hoa viên như mộng như ảo này đâu?

Nhìn mấy bông hoa xinh đẹp này, bé cười cười chạy qua đó, hóa ra, hoa cũng có nhiều màu sắc như vậy, hơn nữa mấy bông hoa nhiều sắc màu này lại có thể nở cùng một lúc! Còn có bướm bướm ở giữa hoa nữa, không phải hoàng cung tự nuôi đấy chứ, sao lại đẹp hơn bướm bướm trên núi thế này?

Chạy vài bước nhỏ, Điểm Điểm bắt bướm bướm chơi. Điểm Điểm đến cũng thật đúng lúc, hoàng cung hôm nay xảy ra nhiều chuyện, chúng phi tử đều “dưỡng” ở trong cung, đợi thái y đến đó giải độc, bởi thế chẳng có ai đến Ngự hoa viên, mà cung nữ công công đều bận đến chóng cả mặt, cũng chả đến đây. Cho nên, cái tên thái giám giả Điểm Điểm này mới có thể không chút cố kỵ mà chơi ở Ngự hoa viên, chơi hết nửa ngày, ngay đến một bóng người cũng không thấy.

Bắt một hồi, một con bướm Điểm Điểm cũng chưa bắt được, người bắt tri bắt giác đã chạy đến bên một cái hồ to. Nhìn mấy tảng đá hình thù kì quái bên hồ, Điểm Điểm tò mò qua đó sờ thử, từng hòn từng hòn, thật là vui thích. Trong hồ nuôi đủ mọi loại cá, thấy có người đến, chúng nó tưởng là mấy phi tử đến chơi cho cá ăn, liền bơi đến bên Điểm Điểm, cao hứng nhảy múa trong nước, không ngừng nẩy người lên, khiến bọt nước nổi lên nhìn thật đẹp.

“Ha ha, tụi bay nhảy tiếp đi!” Võ vồ tay, lần đầu tiên Điểm Điểm thấy mấy con cá xinh đẹp đáng yêu thế này, nhìn hưng phấn không thôi.

Mấy con cá lặn lội mấy vòng, đợi hồi lâu vẫn không thấy thức ăn ném xuống, liền mất hứng kết thành đám nổi đuôi nhau bơi đi...

“Đừng đi mà, ta vẫn chưa nhìn tụi bay nhảy múa đủ mà?” Điểm Điểm sốt ruột kêu lên, nhưng sao cá có thể nghe hiểu lời của Điểm Điểm chứ? Điểm Điểm quỳnh lên, đi lên phía trước tìm tòi, không cẩn thận, người rơi tôm xuống nước, may mà nước chỗ này không sâu, bé nhanh chóng leo lên, y phục trên người lại ướt nhẹp.

Cứ như một con chó nhỏ rơi xuống nước, đáng thương tìm một tảng đá, nằm trên đó phơi nắng, cũng thuận tiện phơi y phục trên người. Điểm Điểm suy cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ, ánh nắng mặt trời sà lên người bé, không cảm thấy lạnh mà thấy rất ấm áp, thật dễ chịu, dễ chịu đến nỗi mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi.

Đợi đến lúc bé cảm thấy lạnh, mở mắt ra thì trời đã tối, nghĩ đến lúc này mình không ngoan ngoãn ở trong nhà, mà e rằng lúc này mẫu thân cũng đã về rồi, khiến bé khiếp vía, vội vàng mò mẫm tìm đường về mà không biết trong lãnh cung vì sự mất tích của bé mà tìm hết cả ngày.

Trong hậu cung yên tĩnh đáng sợ, Điểm Điểm gan góc mà đi, sờ lên ngực mới phát hiện mấy thứ dùng để phòng thân đem theo lúc ra cửa đã không còn nữa. Quay đầu tìm, thấy phía sau một mảng đen nhánh, bé lại không dám quay lại, chỉ có thể kiên trì đến cùng tiếp tục đi về phía trước.

“Vu công công, tìm thấy rồi, ở đây nè!” Trong bóng tối, một người túm lấy bé, mấy ngọn cung đăng cũng thuận thế vèo đến, một công công năm sáu chục tuổi đi lên phía trước, cầm cung đăng chiếu lên người Tiểu Tiểu, giọng cười the the nói:

“Tiểu Bảo, nói với người rồi, chạy trốn không ích gì đâu, sao người lại chẳng khôn ra được một lần nào thế hả? Đã vào cung, chính là do ta định đoạt, người nghĩ người có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta được hay sao?”

Trong lúc nói, tay ông ta vươn đến trước mắt Điểm Điểm, trên cái bàn tay to to bao phủ tầng tầng lớp lớp thịt mỡ, nom thật khủng bố.

Điểm Điểm ngẩng đầu, nhàm chán nhìn cái người được xưng là Vu công công kia, hỏi:

“Ông quen biết ta à? Sao ta lại không biết ông nhỉ?”

Vu công công ngậy ra một chút, quay đầu nhìn mấy công công xung quanh một cái, bọn họ đều cười ha ha:

“Người...tên nhãi ranh này, lần này học khôn ra không ít. Biết chạy không được, bắt đầu giả ngu hả? Ha ha, thật là nực cười, Tiểu Bảo, nô gia nói cho người biết, cho dù người có thành tro, nô gia cũng có thể nhận ra người, người tin không?”

“Ta thật sự không phải cái gì tiểu bảo với chẳng đại bảo gì hết, ta là Điểm Điểm, các ông bắt nhầm người rồi!” Lần nữa thanh minh mình không phải là Tiểu Bảo, nhưng mấy người bọn họ, lại là một lũ điên, vừa cười lớn, vừa nói mấy lời mà mình chẳng hiểu gì sất.

“Vu công công, nếu người đã bắt được rồi, chúng ta vẫn nên về trước đã đi! Ở đây bị người ta nhìn thấy thì không hay, nếu để người ta biết, chúng ta ngay đến một tiểu thái giám cũng không trông chừng được, sau này làm sao có mặt đứng trong cung nữa.” Một công công thấy sắc trời u tối, cười đề nghị.

“Được, chúng ta về trước đã! Tên nhãi này chẳng học khôn ra được, có cần làm cho nó trước hay không?” Vu công công nhìn Điểm Điểm, tự mình ngẫm nghĩ một hồi, tự cười nói:

“Không phải nhắc mấy ngày trước rồi sao? Ngày mai làm cho nó đi. Làm rồi. nó sẽ chẳng đi đâu được nữa...”

Điểm Điểm nghe không hiểu cái gì làm với chẳng không làm, nhưng biết đây tuyệt đối sẽ chẳng phải chuyện gì tốt lành. Chuyện đáng hận là, mấy bảo bối kia của mình không biết rơi đâu rồi, hiện tại duy nhất có thể cứu bé chính là con sắc lang kia. Không biết mẫu thân đã về nhà chưa, không tìm được mình, cũng sẽ

lo lắng chứ? Bị bọn họ áp chế, cả cánh tay đều đau nhức, Điểm Điểm cãi qua, nháo qua, nhưng mấy công công kia đều ngoảnh mặt làm ngơ, cứ như có thâm thù đại hận gì với bé vậy.

“Nếu để mẫu thân ta biết, các người nhất định sẽ sống không bằng chết!” Lần cuối cùng, Điểm Điểm cảnh cáo.

“Mẫu thân người? Mẫu thân người biết rồi thì sao? Nơi này là hoàng cung, nếu nàng ta đã đưa người vào đây, nàng ta còn có thể vào đây được hay sao? Tiểu Bảo, đừng nằm mơ nữa, Vu công công ta thủ thuật rất tốt, chỉ cần người nghe lời, thì sẽ không đau đâu.”

Vu công công sờ sờ mặt bé, lần nữa thở dài: “Trẻ con thật là tốt, da mặt đều trắng trẻo mịn màng, nô gia già rồi, không thể nữa...”

“Mẫu thân ta nhất định sẽ tìm được ta, cho dù người không tìm được, Hắc Tử cũng có thể tìm được ta. Ta nói cho ông biết, Hắc Tử là lang vương, nếu như ông dám tổn hại ta, Hắc Tử nhất định sẽ dẫn tất cả sói đến đây ăn thịt ông...”

Điểm Điểm trừng lão, uy hiếp nói.

“Tiểu Bảo, người lợi hại quá nhỉ, còn quen biết cả lang vương nữa cơ đấy? Vậy người có quen biết hổ vương không? Có phải hổ vương cũng là bạn của người, nó sẽ dẫn hổ đến đây ăn thịt ta hay không?” Vu công công sợ sệt nhìn Điểm Điểm, Điểm Điểm tự tin cười đáp:

“Đương nhiên, Hổ Tử vốn là hổ vương, nếu như nó biết ta gặp nguy hiểm, sớm đã đến...”

Ha ha,...chưa đợi Điểm Điểm nói xong, mấy tên công công đều bật cười lớn, Điểm Điểm tức giận hỏi:

“Các người không tin?”

“Tin người là đồ ngu! Tiểu Bảo, đừng đùa nữa, nô gia thấy người lớn lên đáng yêu nên không nỡ tổn hại người, nếu không sớm đã đánh cho người chỉ còn sót lại nửa cái mạng rồi!”

Nói xong, một tên công công đẩy Điểm Điểm một cái, Điểm Điểm bị ngã vào trong một căn phòng tối thui, cửa đóng sầm lại, lạch cạch một tiếng, là tiếng khóa cửa ở bên ngoài.

“Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta tiếp tục uống rượu đi...”

Âm thanh bên ngoài nhỏ dần, cuối cùng mọi thứ đều trở nên yên tĩnh, Điểm Điểm sợ hãi từ dưới đất bò dậy, xoa xoa chỗ mông và cổ tay mới bị té đau, mượn ánh đèn từ bên ngoài rọi vào, Điểm Điểm đánh giá căn phòng không lớn lắm này.

Trong phòng trống trơn, cái gì cũng không có, trừ cái cửa nhỏ kia, ngay cả cửa sổ cũng không thấy, cửa làm bằng sắt, chỉ dựa vào một chút ánh sáng rọi vào từ khe hở trên tường, khiến cho căn phòng không còn tối om vượn tay không thấy năm ngón nữa. vào căn phòng này, đường ra duy nhất chính là cánh cửa sắt bị khóa lại kia. Chạy thế nào đây?

Hình như căn bản là không có cơ hội chạy trốn, nếu mang theo Như Nhi đến đây thì hay rồi, Như Nhi có thể trở về báo tin.

Điểm Điểm không phải đứa trẻ nghe lời, nhưng bé cũng chỉ là muốn ra ngoài chơi mà thôi, ai mà ngờ lại bị mấy tên thái giám kia nhận nhầm là Tiểu Bảo gì đó rồi bắt lại chứ? Mẫu thân chỉ có một đứa con là Điểm Điểm, chẳng lẽ Tiểu Bảo kia giống mình lắm sao? Cho dù có giống, chẳng lẽ giọng nói cũng giống? Điểm Điểm khó hiểu nghĩ, kết luận cuối cùng chính là mấy tên công công kia già cả mắt mờ cộng thêm lạng tai. Điểm Điểm bây giờ giống như tú tài gặp phải binh lính — có lý mà nói không được.

Cả nửa ngày trời chưa ăn gì rồi, Điểm Điểm bình tĩnh lại rồi bắt đầu thấy đói. Xoa xoa cái bụng lép kẹp, ngẫu nhiên còn có mấy tiếng ‘ọt ọt’ nữa. Tìm một góc, Điểm Điểm dựa tường ngồi xuống, nước mắt rơi lã chã:

Mẫu thân ơi, người đang ở đâu? Mau đến đây cứu Điểm Điểm đi, Điểm Điểm rất sợ, Điểm Điểm rất đói...

Than mẫu thân xong, tiếp đó Điểm Điểm lại than Hắc Tử: Hắc Tử ơi, mau đến cứu ta đi, Điểm Điểm rất sợ, sau này ta sẽ đối đãi người thật tốt, sẽ không uy hiếp người nữa...

Than Hắc tử xong, Điểm Điểm lại than với gia gia: Gia gia ơi, mau đến cứu con đi, người cũng biết mẫu thân con vốn không đáng tin cậy, không mong ngóng gì được mẫu thân, Hắc Tử lại chỉ là một con sắc lang, càng không trông mong gì được hết. Điểm Điểm chỉ mong người đến cứu con thôi, hu hu...

Một loạt tiếng than, Điểm Điểm cũng không biết mình than bao nhiêu lần rồi, nhưng bên ngoài vẫn yên tĩnh, một chút hồi âm cũng không có. Chẳng lẽ Điểm Điểm thông minh một đời lại thật sự bó tay chịu bị nhốt ở đây hay sao? Tại sao con người lại như vậy, lúc không cần, lại có nhiều người lượn qua lượn lại trước mặt mình như thế; lúc cần có người, thì một người cũng chẳng thấy tăm hơi? Điểm Điểm vừa mệt vừa đói lại vừa sợ, tiếng kêu ngày càng nhỏ, ngày càng chậm, cuối cùng từ từ ngủ thiếp đi, nước mắt trên mặt vẫn còn rơi...

Đêm vẫn tĩnh lặng như vậy, mấy người bắt được tiểu thái giám bỏ trốn, vẫn còn ở bên ngoài uống rượu hết ly này đến ly khác, một tên thái giám ngà ngà say hỏi:

“Vu công công, thằng nhóc kia là ai vậy? Hình như không phải thằng nhóc Tiểu Bảo vẫn luôn chạy trốn kia?”

Vu công công đánh tửu lệnh, cười nói: “Không phải? Ai dám nói không phải? Nô gia nói nó thì chính là nó, cho dù hoàng đế lão nhi có tới thì nó cũng là Tiểu Bảo.”

“Đúng thế, Vu công công là người đứng đầu của chúng ta, lời ngài nói chính là thánh chỉ...” Có người lấy lòng nhìn Vu công công

Vu công công cười lớn nói: “Coi như người biết cách ăn nói. Đứa trẻ này, tuy không phải Tiểu Bảo, nhưng nô gia thật sự rất thích nó. Ngày mai các người cẩn thận một chút, sau này nó là của ta, do ta che chở nó, ai cũng không được bắt nạt nó, biết chưa?”

Giải thích:

(*) *Họa bánh xung cơ*: Ý của câu thành ngữ này là bánh vẽ không thể ăn được, nó được dùng để ví với hư danh, không thể giải quyết được vấn đề thực tế, hoặc suy tưởng viển vông để tự an ủi mình.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tam quốc chí – Ngụy chí – Lư Dục truyện”.

Thời Tam quốc vào khoảng hơn 2 nghìn năm trước, nước Ngụy có một vị đại thần tên là Lư Dục. Lư Dục là một vị quan liêm khiết, nhậm chức Thị trung hầu hạ bên cạnh nhà vua. Ba năm sau, Lư Dục lại được thăng chức trung thư lang, chuyên phụ trách viện cơ mật và khởi thảo sắc lệnh. Về sau, Lư Dục lại được cử làm Lịch bộ thượng thư, phụ trách công việc thăng miễn chức vụ và điều động các quan lại trong cả nước.

Một hôm, vua Ngụy sai Lư Dục đi tuyển chọn một người về giữ chức Trung thư lang và dặn rằng: “Việc tuyển chọn chức Trung thư lang lần này có tìm được người xứng đáng hay không là nhờ vào khanh cả. Trong khi tuyển chọn, khanh phải hết sức tránh những người có tiếng không có miếng, vì danh tiếng thật chẳng khác nào chiếc bánh vẽ không thể ăn cho đỡ đói được “.

Lư Dục không tán thành ý kiến này và nói rằng: “Bệ hạ nói rất có lý, muốn tuyển chọn một nhân tài thực sự thì không thể chỉ thiên lệch về người có danh tiếng, nhưng theo ý thần thì danh tiếng cũng có thể phản ánh được năng lực của người ta. Căn cứ vào danh tiếng mà tuyển chọn nhân tài loại thường thì hạ thần thấy cũng xuôi thôi. Có những người rất có tiếng tăm, hơn nữa họ có tu dưỡng cao và đức hạnh tốt, những người này cũng cần phải suy xét tới, chứ không nên hắt hủ họ. Thần kiến nghị bệ hạ nên tiến hành thi cử, chứ không nên mới chỉ nghe họ có tiếng tăm là đã chán ghét rồi bài xích họ”.

Vua Ngụy cảm thấy lời nói của Lư Dục rất có lý, nên đã chấp nhận kiến nghị này, rồi ra lệnh đặt ra luật thi cử quan chức.

Hiện nay, người ta vẫn dùng câu thành ngữ “*Họa bánh xung cơ*” để ví với hư danh, không giải quyết được vấn đề thực tế, hoặc dùng sự suy tưởng viển vông để an ủi mình.

67. Chương 67: Hắc Tử Cứu Chủ

Trời đã tối, Hoa Nguyên nhìn mấy món ăn được dọn trên bàn, cười nói: “Mọi người đợi chút, ta đi xem Điểm Điểm dậy chưa, đã ngủ cả ngày rồi, cũng nên đi kêu dậy ăn cơm là vừa!”

Sải nhẹ bước chân, Hoa Nguyên đi đến trước giường Điểm Điểm ngủ, mơ mơ hồ hồ thấy trên giường không có lấy một người! Không tin được mà thấp đèn lên, Hoa Nguyên tìm kiếm xung quanh, tìm hết cả viện, cũng không thấy hình bóng Điểm Điểm đâu cả.

“Điểm Điểm...” Hoa Nguyên gọi lớn, vẫn không gọi được Điểm Điểm, ngược lại gọi hết nữ nhân trong lãnh cung ra ngoài.

“Sao thế? Điểm Điểm sao rồi?” Thấy Hoa Nguyên sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, mấy nữ nhân kia hỏi.

“Không thấy Điểm Điểm nữa, Hắc tử cũng không thấy...” Hoa Nguyên nước mắt rưng rưng nhìn bọn họ, tự trách nói: “Tại ta không nên rời khỏi nó, nhất định là nó đã chạy ra ngoài rồi. Nhưng trong cung hiểm ác như vậy, một đứa trẻ như nó, sao ứng phó nổi chứ...”

“Nương nương, trước đừng gấp. Cửa vẫn khóa, chưa mở qua, sao Điểm Điểm có thể ra ngoài được chứ? Chúng ta vẫn nên tìm kiếm xung quanh xem, có lẽ nó trốn vào phòng ai đó không chừng.” Một ma ma khuyên nhủ, Hoa Nguyên chạy vội ra ngoài, tất cả mọi người đều chia nhau ra mà tìm

“Không có!”

“Không có!”

Từng tiếng “không có”, làm người đau lòng, khiến người lo lắng. Điểm Điểm, bé thật sự đã ra ngoài rồi, cái khóa trên cửa lãnh cung vẫn khóa kỹ, Điểm Điểm không phải đi ra từ cửa. Nhưng tường của lãnh cung cũng rất cao, người lớn còn trèo không ra được, Điểm Điểm thì càng khó phải nói, điều mọi người buồn bực chính là Điểm Điểm đã ra ngoài như thế nào, nhưng càng lo cho sự an toàn của bé hơn. Trở về viện của Tiểu Tiểu, Hoa Nguyên mặt khổ mi sầu nhìn bọn họ, cười khổ nói:

“Các người đợi ở đây trước đi, ta ra ngoài tìm Điểm Điểm!”

“Nương nương, đừng mà, ra ngoài sẽ bị xử chết đấy!” Ma ma tùy thân của Hoa Nguyên đi đến cạnh nàng ta, khuyên nhủ.

“Ta mặc kệ, cũng không thể lo nhiều như vậy. Điểm Điểm đã mất tích, ta phải ra ngoài tìm nó, nếu không, nó sẽ gặp nguy hiểm...”

Phi tử của lãnh cung, chưa được sự cho phép đã ra khỏi lãnh cung, một khi bị phát hiện thì sẽ bị tội chết, Hoa Nguyên biết. Nhưng Điểm Điểm là do Lão đại giao cho nàng, hơn nữa Hoa Nguyên cũng rất thích Điểm Điểm. Nàng cũng biết Điểm Điểm hiểu chuyện, thành thực, lúc này chưa trở về, tất đã gặp phải rắc rối gì rồi, không màng không hỏi đến bé, nàng làm không được.

Đẩy tay ma ma ra, Hoa Nguyên không chút sợ hãi chạy ra ngoài, nếu bị phát hiện, cùng lắm là chết thôi, nếu có chết vì đứa trẻ tựa tinh linh kia, cũng đáng lắm.

“Nương nương, đợi đã, ta cùng đi với người!” Ma ma nhìn Hoa Nguyên, nhớ đến Lão đại đối xử tốt với họ, đành lòng, cũng theo bước Hoa Nguyên. Có người thứ nhất, người phía sau cũng nổi bước đi lên, đối với họ mà nói, người trong cung không có lấy một người tốt, Lão đại chính là ngoại lệ duy nhất, biết giúp họ làm chút gì đó, cải thiện chút gì đó. Điểm Điểm là người của Lão đại, họ sẽ không để bé xảy ra chuyện.

Lén lút xuất cung, ngay cả đèn lồng mọi người cũng không dám mang theo, may mà hôm nay ánh trăng rất sáng, miễn cưỡng có thể nhìn rõ đường. Ra khỏi cửa lớn của lãnh cung, đám người lại bắt đầu gặp khó khăn: hoàng cung lớn như vậy, đi đâu tìm người đây?

“Nương nương, chỉ bằng chúng ta đến Ngự thiện phòng trước đi?” Một nương nương hỏi.

“Tại sao?”

“Trẻ con đói, tự nhiên sẽ đi tìm thức ăn...” Lời của nương nương kia còn chưa nói xong, mọi người đều lắc đầu, muốn tìm thức ăn, Điểm Điểm không biết về lãnh cung hay sao? Bây giờ thức ăn ở đây không kém tí nào.

“Chia nhóm ra đi! Chia nhóm ra tìm, hi vọng sẽ lớn hơn chút!” Hoa Nguyên ngẫm nghĩ, thở dài nói.

“Ừm, bọn ta đều nghe người!” Có người biểu thị tán đồng, theo tình hình hiện tại mà nói, đây đã là cách tốt nhất rồi.

“Được, chia thành bốn nhóm, có ta, Từ ma ma, Linh chiêu nghi, Tuệ chiêu nghi. Chúng ta sẽ chia ra...”

Hoa Nguyên, suy cho cùng là người nhìn quen cảnh đời, lúc tình huống khẩn cấp, lại vẫn có thể nhanh chóng an bài hết thảy. Sau khi phân chia người và phương hướng mỗi nhóm cần tìm xong, bọn họ cẩn thận đi về phía hậu cung. Người trong một nhóm không ít, còn phải lén lút để khỏi bị phát hiện cũng rất khó, tay nắm lấy tay, tay mỗi người đều toát mồ hôi lạnh.

Không chỉ do bọn họ sợ tội, mà họ càng sợ bị người khác phát hiện, càng sợ bị xử tội chết.

Một cặp mắt xanh phát sáng phía trước chợt đi lại đây, có người sợ đến bịt miệng, có người sợ hãi nhắm mắt lại, nhưng họ đều biết tình trạng hiện tại của mình, hiểu chuyện không một ai la lên.

“Là Hắc Tử!” Hoa Nguyên mừng rỡ nhìn cặp mắt xanh ngày càng lại gần. Buổi sáng, tuy mắt của Hắc Tử cũng trừng rất lớn, nhưng sao lúc đó lại không phát hiện ra rằng mắt của nó lại xanh như vậy? Vào buổi tối cặp mắt ánh xanh này thật dọa người, nếu như không phải từng xem trong sách ghi chép rằng mắt sói màu xanh, Hoa Nguyên cũng sẽ bị dọa bỏ chạy.

“Hắc Tử, người có biết Điểm Điểm đang ở đâu không? Người biết đúng không? Dẫn bọn ta đi tìm nó được không?” Hoa Nguyên đi đến trước mặt Hắc Tử, cúi thấp người lo lắng hỏi nó.

“Hu...” Hắc Tử khẽ nấc một tiếng, trong thanh âm lại chứa sự bị ai nói không nên lời, Hoa Nguyên cười khổ nói:

“Lúc này suýt nữa thì quên, Hắc tử người sao có thể trả lời bọn ta được chứ? Ta tin nhất định người biết Điểm Điểm đang ở đâu, người đi phía trước, bọn ta theo sau, cùng nhau tìm bé, được không?”

Hắc Tử vẫy vẫy đuôi, ngẩng đầu sói lên, nhìn đám nữ nhân kia một cái, họ thật sự có thể cứu được Điểm Điểm sao? Chủ nhân, chủ nhân người ở đâu?

Từ từ đi phía trước, bọn Hoa Nguyên theo sát phía sau. Ngẫu nhiên có cung nhân đi qua, vẫn khiến họ sợ phải trốn sang một bên, cứ sợ đột nhiên bị phát hiện. Lúc này khi ra lãnh cung, chỉ nghĩ muốn đi tìm Điểm Điểm, cứu Điểm Điểm, nhưng khi thật sự đi ra ngoài rồi mới biết, nghĩ và làm khác xa nhau. Mấy năm sinh sống ở lãnh cung, họ sớm đã trở thành chim sợ cành cong, dù là cung đáng ở phía xa xa, không phải đi về phía này, nhưng họ vẫn sợ hãi ẩn nấp.

Hắc Tử khinh bỉ quay đầu nhìn họ, nhưng cũng chỉ có thể nhìn họ chứ chẳng biết phải làm sao, bản thân mình là lang vương, có rất nhiều chuyện không thể làm. Giống như bây giờ vậy, nó biết Điểm Điểm đang bị nhốt ở đâu, nhưng nó cũng không thể cứu bé, bởi vì căn phòng bị khóa lại, bên cạnh đó còn có mấy người canh giữ. Nếu như nó xuất hiện, tất sẽ làm bị thương người, hơn nữa là làm bị thương rất nhiều người. Nó không sợ chết, nhưng trước khi cứu người lại không được làm người khác bị thương, sợ gây rắc rối cho chủ nhân, cũng sợ làm cho Điểm Điểm bị thương.

Quay lại tìm cứu binh, mấy nữ nhân này thật sự có thể cứu Điểm Điểm hay sao? Nó rất hoài nghi, chỉ bằng đi tìm chủ nhân đi, nói không chừng người còn có thể, chứ mấy người này thì...

“Sóc, đệ không sao chứ?” Đi đến Ngự thư phòng, thấy Sóc vương gia đang ngồi trước Ngự án ngự ngán với một bản tấu chương, tò mò cầm lấy tấu chương, rất bình thường, không có gì không đúng cả.

“Hoàng huynh!” Sóc vương thấy Hoàng thượng đến, vội đứng dậy, nhường chỗ cho Hoàng thượng.

“Không có gì, đệ ngồi đi, ta đến xem xem. Sóc, đệ hôm nay sao vậy, không phải có thù với tên tiểu tử kia đấy chứ?” Hoàng thượng nghiên cứu nhìn hẩn, cảm thấy bọn họ sớm đã quen biết rồi, nếu không sao hai người lại có thù hận lớn như vậy?

“Không phải, đệ không quen biết y!” Sóc vương giận dữ nói xong, Hoàng thượng bật cười ha hả:

“Còn nói không quen biết y? Đệ nghe giọng điệu nói chuyện vừa nãy của đệ kia, cứ như y đang nợ rất nhiều tiền của đệ vậy. Sóc, nói cho vi huynh, quen biết Tiêu Kiếm lúc nào?”

“Hoàng huynh, đệ thật sự không biết y. Cái loại tiểu nhân gian trá kia, ai quen biết với y chứ...” Sóc vương khấn trương phủ nhận, nhưng giọng điệu mất tự nhiên kia, nói sao cũng khiến người khác hoài nghi. Nói xong bản thân hẩn cũng đã cảm giác được, có chút không đúng.

“Được rồi, không nói thì thôi. Sóc, đệ vẫn chưa dùng thiện à?” Nhìn Ngự thiện vẫn chưa mấy may động đến, Hoàng thượng cười:

“Chúng ta cùng ăn đi. Đệ không biết đâu, Tiêu Kiếm kia người không lớn, nhưng khẩu vị thì thật không nhỏ, nhiều thức ăn như thế, lại ăn hết sạch sành sanh. Ta thật hoài nghi mấy thứ y ăn đều chui đi đâu hết cả rồi...”

Sóc vương trợn mắt, Hoàng thượng thật sự bị tên tiểu tử kia thu mua rồi, ở trước mặt huynh ấy ăn nhiều như vậy, huynh ấy không những không phạt y, ngược lại còn khen y. Xong rồi, Hoàng thượng đã trúng độc của y, hết cứu rồi!

“Hoàng huynh, đệ chỉ cảm thấy y rất quen mặt mà thôi, đã quên gặp ở đâu rồi. Không nghĩ nữa, hoàng huynh thích y là chuyện của hoàng huynh, đệ ghét y, chẳng ưa y tạo nào hết! Nhưng, hoàng huynh, đệ cứ cảm thấy mục đích của tên tiểu tử kia không trong sáng, huynh vẫn nên cẩn thận chút!” Sóc vương tốt bụng khuyên nhủ.

“Sóc, đệ đa tâm rồi, y chỉ là một người có y thuật tinh thôi. Ta còn muốn giữ y ở lại trong cung nữa đấy. Đệ xem, căn bệnh mà ngày đến ngự y cũng đành bó tay, y lại có thể giải quyết dễ dàng như vậy, người như vậy nên giữ lại dốc sức vì triều đình. Sóc, yên tâm, hoàng huynh đã quan sát rồi, y không có võ công, chỉ là một đại phu bình thường thôi!”

Nghĩ đến việc giữ y lại làm thái y, tâm tình Hoàng thượng trở nên sáng sủa. Làm sao để giữ y lại đây, cách tốt nhất là ban hôn, nhưng y đã có gia thất rồi, thật đúng là chuyện đau đầu đây?

Tiểu Tiểu trốn phía trên Ngự thư phòng, nghe thấy lời của người phía dưới, trong lòng vui lên không ít. Hóa ra Sóc vương kia thật không thể khinh thường, đã đóng giả nam rồi mà vẫn còn hoài nghi mình, may mà không không đứng ở phương diện nữ nhân mà suy nghĩ, bằng không, nhất định sẽ đoán ra mình. Điểm Điểm cũng không ở đây, ngày mai vẫn đừng nên đến gặp Hoàng thượng, ngộ nhớ hẩn thật sự giữ mình lại trong cung làm thái y, vậy chẳng phải rắc rối lắm hay sao?

Khí phi của Hoàng thượng, trong chớp mắt liền trở thành thái y được Hoàng thượng tín nhiệm nhất. Nếu như sau này đem chuyện này nói cho Hoàng thượng, không biết hẩn nên khóc hay nên cười nữa, Tiểu Tiểu cười thầm nói: mặc kệ hẩn khóc hay cười, nhất định sẽ không để người ta thất vọng đâu.

Không nghĩ nữa, vẫn là tìm Điểm Điểm quan trọng hơn. Nhẹ nhàng bay ra ngoài Ngự thư phòng, điểm huyết đạo của Hỷ công công rồi nhắc ông ta sang một chỗ, nhìn cái bản mặt kinh ngạc đến độ có thể nuốt đầu lưỡi vào miệng, Tiểu Tiểu buồn cười:

“Nhìn thấy ta có cần phải kinh ngạc vậy không?”

“Tiểu tổ tông...Tiên phi, người...sao lại đến đây?” Hỷ công công lú lú nhìn nàng, Tiên phi này, sao còn biết võ công thế này, hình như có chút rắc rối, là Hoàng thượng gặp rắc rối rồi đây.

“Ta muốn đến đây, tất nhiên có thể đến. Hỷ công công, ám nhân người sắp đặt trong cung có bao nhiêu người?” Công công có quyền thế, thông thường đều sắp đặt người ở các cung, để dùng khi cần thiết.

“Có hai ba chục người...” Hỷ công công trấn định lại, xem ra lần này nàng ta đến tìm mình giúp đỡ, không phải đến gây chuyện, không sợ không sợ!

“Điểm Điểm mất tích rồi, chính là không lâu sau khi người đến tìm ta. Hỷ công công, tức tức liên hệ với họ, kêu họ giúp ta tìm người!” không phải thỉnh cầu, chỉ là mệnh lệnh. Hỷ công công không bực bội, khi nghe tin đứa trẻ kia mất tích, trong lòng ông cũng cả kinh, không phải bị phi tử nào bắt đi đấy chứ? Điểm Điểm đắc tội với họ, bị bắt rồi còn có kết cục tốt hay sao?

“Tiên phi, buổi trưa hôm nay, có một đứa trẻ hạ độc chúng phi tử, đứa trẻ đó chắc là Điểm Điểm phải không?” Hỷ công công khẩn trương hỏi, nếu đúng như vậy, thì thật sự có chút phiền phức. Điểm Điểm một lúc mà đắc tội với nhiều người như vậy, bọn họ đều có khả năng bắt Điểm Điểm.

“Là Điểm Điểm, có liên quan đến mấy ả đó à? Ta đến cung của mấy ả đó xem rồi, không nhìn thấy người.” Tiểu Tiểu buồn bực nhìn ông ta, nếu như có người, còn cần phải đến đây tìm ông ta hay sao?

“Nương nương, người ở trong cung lâu vậy rồi, điểm này người còn không rõ hay sao? Mấy ả sao có thể làm một cách trắng trợn như vậy, cho dù có bắt được người rồi, cũng chỉ đem người giấu đi rồi từ từ hành hạ, sẽ không để ai nhìn thấy đâu...”

Hỷ công công không nói nhìn Tiểu Tiểu một cái, sao nương nương ngay đến thủ đoạn đơn giản như vậy mà cũng quên?

“Vậy à? Vậy chẳng phải Điểm Điểm sẽ gặp nguy hiểm hay sao, ta đi tìm tiếp...” Nghe thấy sẽ bị hành hạ một cách âm thầm, tim Tiểu Tiểu đau nhói, Điểm Điểm, con ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện nha.

“Nương nương, giao cho nô tài đi tra đi, người của ta nhiều, âm thầm tra cũng tốt...”

Hỷ công công đột nhiên tròn to mắt nhìn phía sau Tiểu Tiểu, kinh hoảng không thốt được câu nào.

“Sao thế, Hỷ công công?” Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn ông ta, không phải đột nhiên bị điểm huyết đấy chứ. Lắc ông ta một cái, ông ta nhắm mắt lại “Sói...”

“Sói?” Quay đầu lại, trùng hợp nhìn thấy một con sắc lang đang há miệng, thè lưỡi đứng phía sau mình, bộ dạng này, bị Hỷ công công hiểu lầm rằng sói muốn ăn thịt người. Tiểu Tiểu tay vỗ lên đầu Hắc Tử, tức giận nói: “Hắc Tử, người trông trẻ thế nào vậy hả, Điểm Điểm đâu?”

Hỷ công công chấn kinh tròn mắt, Hắc Tử, không phải nó muốn ăn Lão đại hay sao? Lúc này sao mình lại quên nhỉ, tiểu tử tông này có một con sủng vật đặc biệt.

“Người biết Điểm Điểm ở đâu?” Mừng rỡ nhìn nó, tìm Tiểu Tiểu đánh thịch.

“Còn không mau dẫn ta đi! Chạy mau lên!” Thấy Hắc Tử gật đầu, Tiểu Tiểu vỗ mông nó một cái, Hắc Tử ủy khuất nhìn Tiểu Tiểu: chủ nhân, ta là sói, không phải ngựa!

“Nhanh lên, nếu không, ta lột da sói của người...”

Thấy chưa, cái này gọi là mẹ nào con nấy, hai người này ngay cả lời nói uy hiếp “sói” cũng y chang nhau.

“Nương nương, đợi ta với, nói không chừng ta cũng có thể...” Hỷ công công thấy con sói đó chạy đi rồi, ông muốn giúp một tay, trong nháy mắt, bên cạnh ông, còn đâu bóng người, bóng sói nào nữa?

“Chính là đây sao?” một cái viện không lớn lắm, bốn phía đều là những căn phòng nhỏ độc lập, duy nhất trong một căn phòng lớn hơn chút, bốn tên thái giám đang uống rượu, nhậu nhẹt, nhưng cũng không thấy tung tích của Điểm Điểm.

“Điểm Điểm ở đâu? Dẫn ta đi?” Mấy tên này dám nhốt Điểm Điểm, xem bà đây giáo huấn các người ra sao. Nhưng mà, Tiểu Tiểu muốn xác định tình hình của Điểm Điểm trước, mấy kẻ kia cứ nghỉ ngơi một lát đi.

Chẳng cần thứ gì tốt, một tí mê dược cũng đủ khiến họ ngủ đến không biết trời trăng gì luôn. Sau khi thấy từng người một ngã xuống, Tiểu Tiểu mới cùng Hắc Tử nghênh ngang nhảy vào trong viện, Hắc Tử trực tiếp chạy đến một góc.

“Căn này?” Nhìn thấy một căn phòng nhỏ ngay cả cửa sổ cũng không có, chắc Điểm Điểm ở trong đó sợ hãi lắm đây? Vội lấy xuống một cây trâm cài tóc, cạy lỗ khóa của cái khóa kia vài cái, cái khóa “pắc” một

tiếng liền mở, đẩy cửa ra, mượn ánh đèn yếu ớt ở bên ngoài, Tiểu Tiểu thấy có người cuộn mình nằm ngủ ở góc tường, trong lòng mới buông lỏng một chút.

Bước nhanh về trước, đem Điểm Điểm ôm vào lòng, Điểm Điểm vẫn chưa tỉnh, nhiệt độ nóng rực trên người Điểm Điểm làm Tiểu Tiểu nhăn mày: đáng chết, mấy canh giờ không gặp, nó lại bị sốt thế này đây!

“Điểm Điểm, tỉnh dậy đi, là mẫu thân đây!” Lắc lắc đầu của bé, bé lại vẫn hôn mê, Tiểu Tiểu thử bắt mạch, thời gian phát sốt không lâu, hơn một canh giờ rồi, cần phải thì châm ngay lập tức!

Sờ lên người, mới biết vội vàng ra ngoài, ngay cả châm cũng không mang theo. Ôm Điểm Điểm lên, không kịp trả thù mấy tên công công kia, Tiểu Tiểu nhanh chóng về lãnh cung, trước tiên giúp Điểm Điểm bớt sốt đã rồi nói sau.

“Lão đại, tỷ về rồi?” Bọn Hoa Nguyên trở về không lâu, liền nhìn thấy Tiểu Tiểu mặt mày sa sầm, quan tâm hỏi.

“Tránh ra, ta phải cứu Điểm Điểm trước đã!” Con đường ở cửa tức tốc tản ra, Tiểu Tiểu lập tức dặn dò:

“Đun ít nước nóng, một lát tắm cho Điểm Điểm; nấu ít canh gừng, phải nóng, mau chuẩn bị đi!” trong lúc nói chuyện, từ dưới giường lấy ra một túi châm, xóc túi châm lên, bên trong xếp mấy chục cây ngân châm dài ngắn không đều, to nhỏ không đồng nhất. Từng cây ngân châm, dưới ánh sáng của ngọn nến phát ra ngân quang, sáng chói làm người ta không mở mắt được.

“Lão đại, cái này...” Hoa Nguyên kinh hãi đánh giá Tiểu Tiểu, Lão đại này còn có bao nhiêu mặt mà bọn họ không biết nữa đây? Tỷ ấy thật sự là Tiên phi sao? Sao trước nay mình không biết, một nữ tử cũng có thể biết nhiều thứ như vậy?

Dịu dàng xóc chặn lên, sau khi giúp Điểm Điểm cởi y phục, Tiểu Tiểu mau chóng rút ngân châm ra, hạ từng cây châm xuống, vừa nhanh vừa chuẩn.

Trong nháy mắt, trên người Điểm Điểm đã sớm chi chít ngân châm, cứ như một con nhím nhỏ vậy, nằm sấp trên giường, trầm lặng ngủ.

Một cung nữ đi vào, hỏi nhỏ: “Lão đại, nước và canh gừng đã chuẩn bị xong rồi, khi nào thì dùng?”

“Bây giờ!” Bỏ bàn tay nhỏ bé của Điểm Điểm xuống, Tiểu Tiểu thư thái cười, cuối cùng cũng được rồi, tắm tấp xong là có thể bớt sốt, lúc này thật sự là hữu kinh vô hiểm (*).

Nếu như, mình chậm một canh giờ, nói không chừng, Điểm Điểm lúc này sớm đã...

Không dám nghĩ tiếp nữa, mấy kẻ kia, toàn bộ đều đáng chết! Một lát, bà đây sẽ qua đó tính sổ với các người!

Rút ngân châm, Điểm Điểm vẫn chưa tỉnh, thử độ ẩm của nước, Tiểu Tiểu đem bé ngâm trong nước, cảm giác nóng nóng, khiến cho “đứa trẻ say ngủ” kia mở mắt, nhìn thấy Tiểu Tiểu.

“Mẫu thân, cuối cùng người cũng đến, người đến cứu con à? Con đã nói với họ là con không phải Tiểu Bảo rồi, họ còn muốn bắt con, còn nói ngày mai để con làm thái giám....hu hu, mẫu thân, bọn họ thật đáng sợ, vứt con trong một căn phòng vừa tối vừa lạnh, cũng không cho con cơm ăn....mông của con còn đau nè...”

Điểm Điểm lúc này, chỉ là một đứa trẻ, ngay đến lời nói ra, cũng giống như một đứa trẻ. Đút quăng, là nỗi sợ hãi của bé, Tiểu Tiểu đau lòng ôm lấy bé, bắt chấp nước trên người bé làm ướt y phục của mình.

“Điểm Điểm, là mẫu thân không tốt, không chăm sóc tốt cho Điểm Điểm. Điểm Điểm đừng sợ, không sao rồi, đến nhà rồi...” Nước mắt, cứ như vậy không hề dự báo mà chảy xuống, là nước mắt của Tiểu Tiểu, cũng có nước mắt của Điểm Điểm. Hai người, vốn là hai người thông minh cực điểm, đã bao lâu không rơi nước mắt rồi, bé không biết, nàng cũng không biết. Lúc này, hai mẹ con đều rơi nước mắt, hơn nữa còn khóc rất thương tâm, rất thương tâm.

“Đến nhà rồi?” Điểm Điểm ngẩng đầu, thấy mấy dì phía sau đang sụt sịt khóc, bé nhếch miệng mỉm cười: “Thật sự đã về nhà? Dì, mấy dì khóc khó coi quá!”

Thật là trẻ con, rất nhiều người đều than như vậy. Tại sao lại khóc, còn không phải vì nhóc hay sao? Nhóc hay nhí, dám cười nhạo bọn ta!

Chỉ là không ai nói, chỉ cần trở về là tốt rồi!

Uống canh gừng nhân lúc còn nóng, cơn sốt trên người của Điểm Điểm cũng đã được đẩy lùi, sau khi đỡ bệ ngủ, Tiểu Tiểu gọi Hoa Nguyên đến, lại dặn dò Hắc Tử một chặp, vậy mới yên tâm đi tìm mấy tên công công kia tính sổ. Bây giờ chắc chúng cũng tỉnh rồi, vừa hay, để các người ném thử sự lợi hại của việc dám động đến người của ta.

Cửa viện, Hỷ công công bật tung cửa, vài người cùng nhau đi vào, bốn tên công công kia vẫn chưa tỉnh lại, Hỷ công công hỏi:

“Nương nương, là bọn chúng bắt Điểm Điểm đi à?”

Tiểu Tiểu cười cười: “Đúng! Ta muốn xử phạt một chút, Hỷ công công sẽ không để ý chứ?”

“Sẽ không, nhưng mà, nương nương vẫn là đừng nên đùa ra nhân mạng, bình thường bọn chúng không tệ, có lẽ là bắt nhầm người, gần đây trong cung có một toán tiểu thái giám đến đây, lúc này, thái giám mới vào bỏ trốn cũng là chuyện thường.”

Hỷ công công thương cảm nhìn Vu công công một cái, bình thường ông ta rất hòa nhã thân thiện, quan hệ với mình cũng rất tốt, bây giờ rơi vào trong tay tiểu tổ tông. Xem ra cũng nên tự cầu phúc đi là vừa.

“Vừa tiến cung? Bọn chúng ở đâu?” Tuệ nhân giả hoạt nhấp nháy, Hỷ công công có loại dự cảm không lành, tốt nhất mình đừng nên ở đây, bằng không, nhất định sẽ không có chuyện gì hay ho!

“Nương nương, nô tài nhớ ra còn có việc, phải về trước đây. Ở đây người cứ từ từ mà chơi, từ từ chơi...” Không đợi Tiểu Tiểu đồng ý, ông ta đã từng bước từng bước lui ra cửa, vừa đụng đến khung cửa, kéo theo mấy tiểu thái giám đi theo mình, rồi tức tốc chạy ra ngoài, cứ như thể phía sau có rắn độc thú dữ đuổi theo vậy.

Tiểu Tiểu lắc lắc đầu, than thở: “Chạy gì chứ, oan có đầu nợ có chủ, hôm nay ta còn chưa muốn đem người ra trút giận!”

Đúng thế, trước nay Tiểu Tiểu vẫn yêu hận rạch ròi, muốn lấy người không liên can đến để trút giận? Nàng mới không phải cái loại tiểu nhân đó thì có?

*

“Hỷ công công, ngài chạy gì vậy?” Chạy tới nỗi hai người cũng đứt hơi thở hồng hộc, khí không lưu thông, công công kia chạy không nổi nữa, ngừng cước bộ, thở phì phò.

“Tiểu Chí tử, tiểu tổ tông kia đã cười như thế rồi, không chạy là đồ ngu, không có quả tốt cho chúng ta ăn...”

Đối với Tiểu Chí tử này, Hỷ công công vẫn rất yêu thích, trước giờ vẫn rất đề bạt hắn.

“Nương nương kia ở cung nào vậy, hình như là lãnh cung...” Tiểu Chí tử nặn óc suy nghĩ, vẫn không hiểu tại sao Hỷ công công lại khẩn trương như vậy

“Suyt!” Bịt miệng hắn lại, Hỷ công công khẩn trương nhìn xung quanh, nói nhỏ: “Chuyện đêm nay, cái gì người cũng không nhìn thấy. Người kia là Tiên phi ở lãnh cung, sau này lan lợi chút, tuyệt đối đừng đắc tội với nàng ta, biết chưa?”

Giải thích:

(*) Hữu kinh vô hiểm: Bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm.

68. Chương 68: Người Cha Thứ Tám

Hỷ công công lên lút trở về bên ngoài Ngự thư phòng, thấy công công lo lắng nhìn ngó xung quanh, ông bắt an hỏi:

“Chuyện gì vậy, Hoàng thượng gọi ta à?” Thân là thiếp thân thái giám, không làm tốt bốn phận, hình như tội thật không nhỏ đâu.

“Một canh giờ trước Hoàng thượng đã tìm ngài rồi, tiểu nhân nói ngài đi nhà xí rồi, nhưng mà...”

Nhất thời đầu của Hỷ công công toát mồ hôi lạnh, đi nhà xí, cho dù là lúc Hoàng thượng bị bệnh, cũng chỉ có nửa canh giờ, mình lại tới một canh giờ, ai tin chứ? Nơm nớp lo sợ đi vào, thấy rượu và thức ăn vẫn còn trên bàn, Hoàng thượng và Sốc vương vẫn còn chưa uống rượu xong. Cúi thấp đầu, Hỷ công công nghĩ muốn giải thích, nhất thời lại không biết phải giải thích thế nào mới hay.

“Về rồi à?” Hoàng thượng ngẩng đầu lên, cười như không cười nhìn ông ta.

“Hồi Hoàng thượng, nô tài có chút việc riêng, vừa nãy...” Mồ hôi chỉ chít dầy đặc toát ra, Hỷ công công không dám lau mồ hôi, trong lòng nghĩ phải nói việc riêng gì.

“Không sao! Hỷ công công, bên chỗ Liên phi vẫn chưa truyền tin đến, người đi xem bọn họ ra sao rồi? Đã giải độc chưa, thuận tiện thay trẫm hỏi han họ một chút. Còn nữa, có tin tức của đứa trẻ kia chưa? Phái người lục soát toàn bộ cung, đặc biệt là chỗ đám tiểu thái giám mới tiến cung, có lẽ nó ở trong chỗ họ.”

Hoàng thượng cười nhạt một tiếng, thái giám tịnh thân, ngày mai mới bắt đầu, có lẽ vẫn còn kịp. Nhưng có tịnh thân hay không cũng chẳng sao, dù sao thì bé vẫn chỉ là một đứa trẻ, chỉ cần có thể để bé ở bên cạnh là được.

“Vâng, Hoàng thượng.” Tim về chốn cũ, sớm biết Hoàng thượng sẽ không truy cứu, ông sẽ chẳng cần phải sợ đến thế này rồi, tội nghiệp cho trái tim già nua của ông. Nhưng sao Hoàng thượng lại nhắc đến đứa trẻ kia nữa nhỉ, thật sự muốn giữ bé lại làm thái giám hay à? Để tiểu tổ tông Tiên phi kia biết được còn không giết mình hay sao?

“Sao, còn chuyện gì nữa à?” Thấy Hỷ công công vẫn chưa đi, Hoàng thượng bực bội hỏi ông ta.

“Không...không có gì! Hoàng thượng, chỉ là có một vấn đề nô tài không hiểu.”

“Nói!”

“Đứa trẻ kia, Hoàng thượng thật sự muốn để nó làm công công à?” Hỷ công công khẩn trương nhìn Hoàng thượng, tuyệt đối đừng nha, nếu không phải, ông còn có thể thương lượng với nàng ta, nếu không, sẽ rắc rối lắm đây.

“Chưa chắc, xem tình hình đã. Hỷ công công, người quen biết với đứa trẻ đó à? Trẫm cảm thấy hình như người rất quan tâm đến đứa trẻ đó?” Hoàng thượng quay đầu lại, lạnh mắt nhìn ông ta một cái, không bình thường, thật không bình thường.

“Hoàng thượng, nô tài oan uống quá. Nô tài chỉ là hi vọng Hoàng thượng cao hứng, mà trùng hợp đứa trẻ kia lại có thể làm Hoàng thượng cao hứng, nô tài mới quan tâm đến nó, nô tài tuyệt đối không quen biết nó!” Hỷ công công chém đinh chặt sắt nói, Hoàng thượng không kiên nhẫn khoát khoát tay:

“Trẫm biết rồi, Hỷ công công, người đi đi!”

“Hoàng huynh, đứa trẻ nào?” Sau khi Hỷ công công lui xuống, Sốc vương tò mò hỏi.

“Haizz, một bé trai năm sáu tuổi, rất thông minh, rất thú vị. Hôm nay...” Hoàng thượng không ngại đem chuyện xấu hôm nay của mình nói cho Sốc vương, ngay đến chuyện đứa trẻ kia hạ độc chúng phi tử, cũng nói tuốt ra, Sốc vương trầm tư nhìn Hoàng thượng, huynh ấy thật không bình thường.

“Hoàng huynh, nếu như người hạ độc thật sự là đứa trẻ kia, huynh không truy cứu sao?” Vì để chứng minh suy đoán của mình, Sốc vương hỏi dò.

“Haizz, ta tin đứa trẻ kia, tuy hơi nghịch ngợm, nhưng tuyệt đối không vô duyên vô cớ hại người. Cho nên, nhất định là chúng phi tử đã nói gì đó, hoặc là muốn đánh nó nên nó mới hạ độc tự vệ. Đệ cũng biết, mấy ả am hiểu làm loại chuyện này nhất.” Khoát tay tỏ vẻ không sao cả, nhưng cũng biểu lộ sự tín nhiệm hoàn toàn đối với đứa trẻ kia.

“Hoàng huynh, huynh biết họ am hiểu làm loại chuyện này nhất, huynh còn không quản họ sao?” Đây chính là chỗ Sóc vương không hiểu, rõ ràng hoàng huynh rất ghét nữ nhân, lại lấy nhiều nữ nhân tiến cung như vậy, ra vẻ lời âm giọng mềm làm bộ dáng tướng công tốt với họ.

“Sóc, đây chính là chỗ bất đắc dĩ của vi huynh. Vì triều chính, vì quốc gia của chúng ta, vi huynh chỉ có thể hi sinh hạnh phúc của mình. Nữ nhân đối với một đế vương mà nói, không có yêu hay không yêu, chỉ có thể xem nàng ta hữu dụng hay không, rồi đem nàng ta tiến cung, không hữu dụng, cho dù muốn vào cung cũng không vào được. Nhưng vi huynh không thể có được hạnh phúc, cũng sẽ không để hai đệ giống vậy đâu. Đệ cũng rõ, vi huynh xưa nay chưa hề bức bách các đệ lập phi?” Hoàng thượng thở dài, cũng chính vì trách nhiệm của hắn, hai đệ đệ có nữ nhân, nhưng vẫn chưa chịu lập phi, cũng không sinh con.

Có lúc, hắn hoài nghi, bản thân làm như vậy, rốt cục có đúng hay không? Nhìn tuổi tác của hai đệ đệ càng ngày càng lớn, nhưng đối với chuyện chung thân đại sự thì không đề cập đến, thật sự có thể vĩnh viễn như vậy hay sao? Có cần định ra kì hạn cuối cùng cho các đệ ấy hay không?

“Ha ha, thế thì vất vả cho hoàng huynh rồi. Đúng rồi, thiên kim của Vu thừa tướng, hoàng huynh thật sự để nàng ta ở lãnh cung suốt đời hay sao?” Nghĩ đến nữ nhân kia, Sóc hiểu kỳ hỏi.

“Nàng ta à, để nói sau đi. Ra ngoài thì chắc chắn rồi, nhưng phải đợi một thời gian, trăm đã bảo bọn họ quan tâm chiếu cố đến nàng ta, không biết bây giờ nàng ta đã chết hay chưa?” Nghĩ đến nữ nhân kia, Hoàng thượng liền tức anh ách, trước không nói đến sự vô lý của nàng ta, nhưng chuyện long bào lần trước đã khiến hắn mất hết cả mặt mũi!

Thật ra, đây còn chưa phải chuyện đáng hận nhất, chuyện đáng hận nhất đó là, bản thân mình lại thường xuyên nhớ đến nàng ta, cái này không thể được, hơi nguy hiểm.

“Quan tâm chiếu cố?” Cả kinh nhìn Hoàng thượng, qua buổi tối ngày hôm đó, tuy nhìn không rõ lắm, nhưng hình như nàng ta sống rất tốt: “Hoàng huynh, quan tâm chiếu cố thế nào?”

“Sóc, hôm đó chẳng phải đệ cũng đi theo hay sao? Chính là cứ hai ngày thì cho ăn một bữa cơm thừa, ở căn phòng kém nhất, không cho nàng ta vật dụng gì hết...” Hoàng thượng cười tà khí, bây giờ hắn rất muốn qua đó xem dáng vẻ chật vật của nàng ta, xem nàng ta còn dám trừng mắt với mình nữa không!

“Khụ khụ...” Sóc vương nuốt chút nữa thì sắc nước miếng, hôm đó lúc đi gặp nàng ta, sao tình trạng của nàng ta so với lời của Hoàng thượng lại tương phản thế nhỉ? Đây là sự quan tâm chiếu cố của Hoàng thượng đấy hả? thấy dáng vẻ Hoàng thượng nói đến hưng phấn bừng bừng, Sóc vương quyết định trước không nói với huynh ấy, đợi mình đến đó xác định xong rồi nói cũng không muộn.

“Hoàng huynh, theo như huynh nói, huynh vì quốc gia nên mới lấy đám nữ nhân kia. Đối với cơn giận của thừa tướng, cũng không thể đổ hết lên người nữ nhân, chuyện thế này, truyền ra ngoài sẽ có ảnh hưởng không tốt với hoàng thất chúng ta. Hơn nữa, đối phó một nữ nhân, đệ cảm thấy nên đối phó một cách hoa lệ mới vui...”

Nếu như đoán không sai, gần đây Vu thừa tướng sẽ liên danh thượng thư với người khác, đến lúc đó mới thả Thủy Tiên ra thì không hay cho lắm, chỉ bằng bây giờ để nàng ta ra ngoài, vẫn có thể khiến nàng ta sống không bằng chết. Mấy lời này, không cần nói, Hoàng thượng tự nhiên cũng biết, ba huynh đệ bọn họ, có rất nhiều chuyện chỉ cần một ánh mắt là hiểu.

“Sóc, đề xác định à?” húp ngụm rượu, Hoàng thượng cười biếng nhác nói.

“Nắm chắc chín phần!” Sóc vương cười nhìn Hoàng thượng.

“Được, vậy thả nàng ta ra ngoài đi. Cũng nên để Vu thừa tướng nếm ít mật ngọt, còn con trai Vu Hoa của ông ta, đệ cảm thấy nhân phẩm ra sao?” Hoàng thượng chơi đùa nhún ngọc trên tay, cười đến nỗi khiến người ta kinh hãi.

“Y ngược lại là người có thể tín nhiệm, nghe nói là tài hoa xuất chúng, tính cách cương trực!” Sóc vương nghĩ một hồi, thật sự có duyên gặp mặt vài lần với Vu Hoa.

“Tốt, an bài vào chỗ khuyết đi, Vu tướng cũng đến lúc đường lão rồi. Đừng quên, Tiên phi lúc đầu là do người quen của hoàng hậu chọn!”

Tiếng ly rượu va chạm nghe rất rõ, hai người nhìn nhau cười, trò chơi thật sự sắp bắt đầu rồi, trong cung cũng sắp có biến động.

Không đùa ra mạng người là được chứ gì? Tiểu Tiểu cười trộm một chút, Hỷ công công thật đáng yêu, nói chuyện cũng chưa ình một đường lui. Mình không đùa chết bọn chúng, để người khác đùa chết chúng không phải được rồi sao.

Cười lớn đi vào trong phòng, nhìn bốn tên công công ngủ như heo chết, nàng nghĩ thầm: nên dẫn một ma ma đến, giúp mình đánh người bớt giận cũng tốt. Dích thân động thủ, sẽ rất mệt.

Trong viện có nước lạnh, nhưng Tiểu Tiểu lại lười đi lấy, động thủ đánh người, đây là chuyện của kẻ dã man. Không cần động thủ, mà vẫn có thể sửa người ta đến thừa sống thiếu chết, đây mới chính là cảnh giới cao nhất của việc chỉnh sửa người.

Tiểu Tiểu lấy từ trong lòng ra một cái bao nhỏ, lúc mở ra chỉ thấy trong đó là mấy ngân châm nhỏ, tùy ý rút ra vài cây, ném về phía người đang ngủ, mỗi người một cây, không nhiều không ít, xong việc, bọn chúng đau đến nổi mở mắt ra.

“Ai? Ai to gan như vậy dám đánh bản công công?” Vu công công ngồi dậy, sờ cái lưng hơi đau, đụng trúng ngân châm, bắt đầu đau nhức.

“Nếu người không sợ chết, cứ việc động vào, sâu thêm một thốn (1), thì người có thể đi gặp Diêm vương rồi đấy.” Tiểu Tiểu cười cười nhìn ông ta, miệng khinh thường nói.

“Cô là ai?” Vài công công đứng lên, nhìn nữ tử ăn mặc bình thường này, không phải cung nữ ở cung nào đó đấy chứ? Cung nữ này cũng quá to gan rồi đấy.

“Không tin, thì người cứ động thử đi?” Nhướn nhướn mày, Tiểu Tiểu ung dung ngồi xuống, cười nhìn bọn chúng nghiêng răng nghiêng lợi. Còn chưa tin à? Còn dám sờ ngâm châm?

“Rốt cuộc cô là ai? Muốn làm gì?” nàng ta cười rất gian, cười rất tà, nhìn vẻ cười sáng lạn kia, Vu công công đâm ra sợ hãi.

“Ha ha, ta là ai không quan trọng. Quan trọng là, mấy người các người không có mắt, dám chọc đến người của ta. Đã dám động đến người của ta, thì sẽ phải trả giá đắt!” Nghĩ đến Điểm Điểm, nét cười trên mặt Tiểu Tiểu đã không thấy đâu, mặt lạnh như nước đá.

“Người của cô? Ai thế, không phải người tình của cô đấy chứ?” Một tên tiểu công công, không biết trời cao đất dày nhìn Tiểu Tiểu, mồm miệng cười không sạch sẽ.

“Người nói xem?” Lại hai cây ngân châm, rất nhanh cắm lên người tên công công vừa nói chuyện kia, hắc rớt ruột muốn mở miệng cầu xin, nhưng một câu cũng không thốt ra được.

“Mồm miệng không sạch sẽ, còn giữ lại nó làm gì? Miệng là dùng để nói chuyện, không phải dùng để đánh rắm. Miệng của người nếu đã không biết nói, sau này, người không cần phải nói chuyện nữa...” Phục hồi lại vẻ cười nhạt ban nãy, Tiểu Tiểu nhìn ánh mắt bốc hỏa kia của công công, trong lòng càng hả hê.

“Nữ hiệp, rốt cuộc bọn ta đã có chỗ nào đắc tội với cô? Có thể nói rõ ra không?” Nhìn tên thủ hạ nói không nên lời kia, cuối cùng Vu công công cũng cảm giác được sự lợi hại của nữ nhân này, nàng ta thật sự đến kiếm chuyện.

“Đắc tội ta như thế nào mà ông cũng không biết, ta thấy ông cũng uống công lãn lộn trong cung nhiều năm rồi đấy. Đám trẻ mới tiến cung đâu?” Tiểu Tiểu cầm một chiếc đũa lên, vờ vẽ trong tay, không ngẩng đầu nghe bọn chúng trả lời.

Trong đầu Vu công công đột nhiên nhớ đến đứa trẻ mới bắt không lâu trước, chẳng lẽ đây là mẹ của đứa trẻ kia? Thế thì thật rắc rối, nhưng còn may, bọn họ cũng không ngược đãi đứa trẻ kia, chắc nàng ta cũng không tức giận quá đâu.

“Nữ hiệp là mẫu thân của Tiểu Bảo? Tiểu nhân sẽ dẫn nữ hiệp đi...” Biết chuyện gì xảy ra là tốt rồi, Vu công công cười lấy lòng, tuy nhiên, vì nguyên nhân đau trên người, ông ta cười còn khó coi hơn khóc.

Tiểu Tiểu quay đầu lại, hung hăng nói: “Đừng cười nữa, cười còn khó coi hơn khóc, ảnh hưởng đến tâm tình của bà đây. Nhưng ông cũng khá thông minh đấy, biết xảy ra chuyện gì là được. Nói lại thêm lần nữa, nó không tên là Tiểu Bảo, ta cũng không phải mẫu thân của Tiểu Bảo như ông nói. Đứa trẻ tiến cung ở đâu? Nói mau!”

Vốn là chiếc đĩa bình thường, sao vào tay nàng ta lại trở nên khủng bố như vậy? Kề trên cổ ông, khiến toàn thân ông phát run, chỉ biết run lập cập...

“Ở bên ngoài...trong căn phòng nhỏ...” Đứa trẻ kia không phải, chẳng lẽ con của nàng ta là đứa khác? Sợ hãi nhìn chiếc đĩa kia, ông tin tưởng vào lực sát thương của chiếc đĩa này. Tiểu Tiểu cười cười, chiếc đĩa đưa một vòng trước mắt họ, mấy người bọn họ đều đứng đó như môn thần, trơ mắt nhìn Tiểu Tiểu ra ngoài.

Cầm chiếc chìa khóa không biết mò ở đâu ra, nhẹ nhàng mấy cái thì có thể mở hết tất cả các cửa, gọi mấy đứa trẻ bảy tám tuổi trong đó ra, Tiểu Tiểu đếm sơ qua, tổng cộng có hơn hai mươi đứa.

Làm vậy, làm vậy mà! Đứa trẻ nhỏ như vậy, sao bọn chúng lại nhẫn tâm tinh thân bọn nhỏ như vậy chứ?

Tiểu Tiểu thở dài một tiếng, dịu dàng nhìn mấy đứa trẻ đang sợ sệt kia, hỏi:

“Trong các đệ ai muốn rời khỏi nơi này? Tỷ tỷ đưa các đệ xuất cung, nhưng sau khi ra ngoài phải dựa vào bản thân nha...”

Xuất cung, bọn nhỏ cũng không thể về nhà được nữa, có lẽ, chỉ có thể làm ăn mày thôi.

Tất cả những đứa trẻ, đều không thể tin được nhìn nàng, thật sự có thể xuất cung sao? Thái giám, ban đầu bọn họ cũng không biết là làm cái gì, nhưng sau khi vào cung thì đã biết, làm thái giám rồi, cả đời sẽ sống cuộc sống bất nam bất nữ, bọn họ không muốn như vậy. Có thể xuất cung, ra ngoài kiếm cơm cũng còn tốt hơn làm thái giám.

“Đệ muốn!”

“Đệ muốn!”

Một sát na (2) trăm mặc trôi qua, cơ hồ như tất cả các đứa trẻ đều đứng dậy, tranh nhau nói ý nguyện của mình, bọn họ đều muốn xuất cung, đều muốn rời khỏi nơi này.

“Dừng!” Tiểu Tiểu kêu lên, mấy đứa trẻ đều dừng lại, tò mò nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu nghiêm túc nói:

“Các đệ có nghĩ đến hậu quả của việc xuất cung không? Có thể sẽ thiếu ăn thiếu mặc, thậm chí sẽ đói bụng cả ngày, lang thang xin ăn đầu đường xó chợ...”

Tuy nhiên, Tiểu Tiểu cũng chưa đi xin ăn qua, nhưng nàng biết ngày tháng như thế, thật sự không phải dễ sống, nhìn mấy tên ăn mày trên phố, ngày tháng của họ thật sự rất khó khăn.

“Tỷ tỷ, mang bọn đệ xuất cung đi, bọn đệ không sợ!” Nhìn nhau một cái, rất nhanh liền chung ý kiến, không sợ, ra ngoài là được!

“Được thôi, đi theo tỷ!”

Một tay dắt lấy một đứa trẻ, mấy đứa khác đều theo phía sau, một nhóm người, cứ nghênh ngang như vậy mà ra khỏi phòng tĩnh thân, để lại trong đó vài công công, mắt to mắt nhỏ mà nhìn.

Muốn nói chuyện, nhưng không thốt lên được câu nào, mấy đứa trẻ đó là thái giám được chọn năm nay, ngày mai sẽ tinh thân. Để mắt, chính là đại tội chém đầu đấy. Trơ mắt nhìn đám trẻ bị dẫn đi, mấy người đều tuyệt vọng nhìn trong viện trống trơn.

Phòng tịnh thân, vì tác dụng đặc thù, bình thường đều được an bài ở nơi hẻo lánh, thông thường cách tường cung không xa. Tường cung rất cao, một người thành niên bình thường cũng không trèo qua được, đám trẻ này càng không thể. Cũng vì vậy, tuy phòng tịnh thân cách tường cung rất gần, nhưng trước nay chưa hề xảy ra chuyện trẻ con bỏ trốn. Nhưng đây chỉ là lúc đầu, trong cung có sự gia nhập của Tiểu Tiểu, đương nhiên sẽ xảy ra rất nhiều chuyện ngoài dự kiến.

Vì chăm sóc nhiều người, Tiểu Tiểu nâng cao tinh thần tới hai mươi trương, đem bọn họ giấu ở nơi hẻo lánh, sau đó cứ hai người cùng nhau xuất cung. Tuy như vậy rất chậm, nhưng nàng cũng làm rất vui vẻ. Không chỉ riêng là vì báo thù mấy tên công công kia, càng là vì nàng như vậy sẽ cứu được nhiều đứa trẻ.

Nhớ đến lúc mình nhìn thấy Điểm Điểm ở đây, cái cảm giác đau như bị ai cắn đến nay vẫn còn cảm nhận được, Điểm Điểm chỉ là bị nhốt ở đây một lát, thì đã phát sốt mà ngất đi; nếu như Điểm Điểm thật sự bị mấy tên công công chết tiệt kia tịnh thân thì sao? Nàng sẽ làm sao? Có huyết tủy hoàng cung không? Ngẫm nghĩ, nàng cười cười, hình như thật sự có khả năng này lắm.

Nàng nghĩ đến cha mẹ của đám trẻ này, có lẽ bọn họ cũng là bất đắc dĩ? Đứa trẻ nào mà chẳng phải máu thịt của cha mẹ, có cha mẹ nào mà không thương con cái của mình? Thả bọn nhỏ, đối với nàng mà nói chỉ là thuận tay làm việc tốt mà thôi, nhưng đối với đám trẻ này mà nói, lại có thể cho bọn họ hạnh phúc cả đời.

Tiến xong hai đứa trẻ cuối cùng, Tiểu Tiểu lại trở về phòng tịnh thân, nhìn mấy công công đang tuyệt vọng kia, nàng cười như ác ma:

“Hôm nay, ta trước bỏ qua cho các ngươi, cũng không chơi với các ngươi nữa. Nhưng ngày mai có thể tránh khỏi hay không, thì phải xem năng lực của các ngươi!”

Sau khi cẩn thận rút ngân châm trên người bọn chúng thu lại xong, Tiểu Tiểu nhìn sắc trời bên ngoài, nên trở về rồi, còn hai ba canh giờ nữa là trời sáng.

Trên đường về lãnh cung, Tiểu Tiểu thấy một bóng người. Dáng vẻ lão đảo, vừa nhìn là biết uống rượu say, nhìn phương hướng hẳn đi, hình như là muốn đến lãnh cung.

Loạng choạng một cái, hần ngã nhào xuống đất, đợi hồi lâu không thấy đứng dậy. Tiểu Tiểu lên lút đến chỗ hần, nhìn tỉ mỉ mới biết đây là tên Sóc vương có thù với mình, lúc này, hần đến lãnh cung làm gì?

Không phải có điều gì hoài nghi với mình rồi đấy chứ? Bây giờ là muốn đến thăm dò mình sao? Không được, Điểm Điểm và Hoa Nguyên còn ở trong phòng mình, không thể để hần đến đó!

Cũng không đúng nha, uống đến nổi này, hần còn thật muốn đến thăm dò mình chắc? Hần còn có năng lực hay sao? Nhưng trừ mục đích này ra, Tiểu Tiểu không biết hần đến lãnh cung để làm gì? Đừng nói là trắng hôm nay đẹp, hần muốn đến lãnh cung để ngắm cảnh đấy nhé?

Tiểu Tiểu nhìn xung quanh một lát, hần đi một mình, xung quanh không có ai, vừa hay đêm trăng mờ gió cao thuận lợi giết người, có muốn hạ thủ hay không?

Sóc vương, đừng trách ta độc ác, ai bảo ngươi khắp nơi đối đầu với ta, trong tay rút ra một cây ngân châm, vừa muốn ra tay, Tiểu Tiểu lại rút về...

Thật sự phải diệt khẩu hay sao? Trên lưng hần cũng có thai ký, hần có khả năng là cha của Điểm Điểm, nếu giết hần rồi ngộ nhờ hần thật sự là nam nhân đó, Điểm Điểm sẽ không hận mình sao?

Cho dù hần không phải là cha của Điểm Điểm, nhưng Điểm Điểm là huyết mạch hoàng tộc cũng là sự thật, trên người Điểm Điểm chảy dòng máu của hoàng thất, người này cũng chính là thúc thúc của Điểm Điểm, hình như cũng không thể giết hần nha...

“Sóc vương, Sóc vương...”

Nơi xa, Tiểu Tiểu thấy đèn đuốc sáng trưng, nghe tiếng hình như là tiếng gọi của công công, bọn họ đến tìm hần à? Bỏ đi, trước giữ lại một mạng của hần, dù sao thì hần cũng không thật sự muốn hại mình, đợi sau này hần nói.

“Ta lại không say, kêu gì mà kêu!” Người nằm dưới đất nghe tiếng kêu nhưc óc, bực bội chửi rủa một tiếng, Tiểu Tiểu quay đầu nhìn hẩn một cái, xoay người đi về phía lãnh cung.

Người đi rồi, người trên đất vốn đang say lại ngẩng đầu lên, chăm chăm nhìn về hướng giai nhân vừa biến mất, dùng sức lắc đầu: nhất định là nhầm, sao nàng ấy có thể ở trong cung được chứ.

“Vương gia, cuối cùng cũng tìm được người, sao người lại ở đây?” đèn lồng đến gần, Hỷ công công nhìn người nằm trên mặt đất, vội vã cùng mấy công công khác đi đến, dìu Sóc vương dưới đất lên, dần dần đi về phía trong cung...

Sau khi đám người đó đi xa, Tiểu Tiểu từ trong bóng tối đi ra, hẩn thật sự say sao? Cái ngẩng đầu lúc nãy là cố ý hay vô tình...

Ban ngày, mình là Tiêu Kiếm, Tiểu Tiểu cảm thấy Hoàng thượng không có gì, lại rất gần gũi, nhưng tên Sóc vương này, hình như còn khôn khéo hơn cả Hoàng thượng và Lâm vương? So với Hoàng thượng, hẩn còn khó đối phó hơn, sau này gặp hẩn nhất định phải cẩn thận

*

Ngủ một giấc ngon lành, lúc tỉnh dậy sớm đã chẳng thấy hình bóng Điểm Điểm, Tiểu Tiểu cười tên nhóc này, hôm nay không biết lại đi gây chuyện ở đâu rồi.

Hôm qua, chẳng qua là ngủ nhiều hơn chút, nó đã chạy đi trêu chọc Hoàng thượng, hạ độc chúng phỉ tử, suýt nữa đắc tội cả hậu cung. Hôm nay, không biết lại gây chuyện gì nữa đây? Nhưng quây cũng tốt, trong cung quá buồn chán, xem như là thêm chút sắc màu cho cuộc sống của họ đi, ha ha.

Bò dậy, dưới giường cũng không có hình bóng của Hắc Tử, Hắc Tử cũng ra ngoài sao? Lắc lắc đầu, đi đến trước bàn trang điểm, có một tờ giấy nằm đó, mạn bất kinh tâm (3) cầm lên xem, Tiểu Tiểu trợn to mắt — Đi rồi? Nhân lúc mình ngủ, sư phụ đã mang Điểm Điểm và Hắc Tử đi rồi? Cái này...

Thất vọng buông tay xuống, tờ giấy cũng rơi xuống theo, trên đó chỉ vẽ mấy chữ:

Đồ đệ ngốc:

Vi sư hoàn toàn thất vọng về người, chẳng qua chỉ là ba ngày thôi, ngay cả một đứa trẻ cũng không chăm sóc nổi, nhiệm vụ tìm cha cho Điểm Điểm cũng chẳng có tiến triển gì, thực tại vi sư rất hối hận đã thu người làm đồ đệ.

Vì để không làm chậm trễ sự phát triển của Điểm Điểm, cho người thời gian ba tháng. Sau ba tháng, nếu không tìm được nam nhân kia, vi sư và Điểm Điểm sẽ đích thân xuất mã, tìm tên nam nhân kia rồi đem người gả ra ngoài.

Về phần phương pháp ấy à? Vi sư đã thương lượng xong với Điểm Điểm rồi, cái gọi là ‘chọn ngày không bằng dụng ngày, chọn người không bằng dụng người’. Quyết định đem người ra ngoài, nam nhân thứ tám gặp được thì sẽ là cha của Điểm Điểm. Yêu cầu của vi sư cũng không cao, chỉ cần đối phương chưa có gia thất là được. Thấy vi sư thông minh không?

Đồ đệ, nếu như nam nhân đó đã thành thân rồi, chúng ta tiếp tục tìm nữa, ‘tám’ cũng có nghĩa là ‘nôn nóng’, rồi cũng sẽ tìm được thôi. Thấy vi sư thông minh chưa, đồ đệ cứ thế mà làm đi.

Như Nhi để lại cho con, vi sư đã đủ phiền rồi, cũng sợ đồ đệ ngốc sẽ tịch mịch.

Còn một chuyện phải nhớ kĩ, tuyệt đối đừng dắt thêm đứa bé nào về nữa, một đứa là đủ rồi, thêm đứa nữa, vi sư chỉ có thể tông tường...

Thật sự có thể tìm tướng công như thế sao? Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn tờ giấy vừa rơi xuống đất, quyết định một lát thử xem, xem xem cái gọi là ‘người thứ tám’ là thần thánh phương nào...

(1) Thốn: đơn vị đo của Trung Quốc, 1 thốn = 10 phân = 3,33 cm.

(2) Sát na: Sát na là thuật ngữ nhà Phật hay sử dụng, chỉ đơn vị ngắn nhất của thời gian; hay nói cách khác, sát na chỉ thời gian chớp nhoáng của mỗi biến đổi. Một ngày 24 giờ được tính bằng sáu ngàn bốn trăm tỷ chín vạn chín ngàn chín trăm tám mươi sát na.

(3) Mạn bất kinh tâm: thờ ơ, không để ý, không đếm xỉa tới.

69. Chương 69: Ai Hạ Độc?

“Nàng nói gì?” Nhìn động tác chà môi của nàng, Dạ Hoặc híp mắt lại, nguy hiểm nhìn Tiểu Tiểu.

“Cái gì? Lão đại, tỷ lại muốn ra ngoài nữa à?” Nghe nói Điểm Điểm đi rồi, đám người trong lãnh cung vẫn chưa kịp tỉnh lại từ trong cơn chấn kinh, Tiểu Tiểu lập tức tuyên bố quyết định tiếp theo của nàng.

“Đúng thế, ta ra ngoài có chút việc. Mấy thứ đồ tối qua ta mua đủ ọi người dùng trong mấy ngày chứ?” Tiểu Tiểu cười nhạt nói.

“Lão đại, ngộ nhờ Hỷ công công lại đến nữa...” Hoa Nguyên bất an hỏi, hôm qua Hỷ công công từng đến, ai biết hôm nay ông ta có đến nữa hay không? Xuất cung là chuyện lớn nha, nếu như để Hỷ công công biết Lão đại không ở trong cung, tự ý ra khỏi lãnh cung là tội chết, nếu xuất cung, sẽ là tội gì đây?

Nhiều nhất thì cũng là tội chết thôi nhĩ! Dù sao thì chết chắc cũng là sự trừng phạt lợi hại nhất rồi. Nhưng có người hết lần này đến lần khác không coi cái chết ra gì, ví dụ như ——Tiểu Tiểu.

“Không sao, Hỷ công công thì không sợ, nếu như là người khác đến, các người giúp ta chặn lại là được. Bây giờ ta xuất cung có chuyện rất rất quan trọng cần phải xử lý, biết chưa?” Uy hiếp nhìn họ một cái, nhìn thấy một chút ý sợ trong mắt họ, Tiểu Tiểu vừa lòng mỉm cười, mới trở về tầm thất của mình.

Sư phụ, hôm nay đồ đệ sẽ ra ngoài nghiệm chứng phương pháp của người, nếu như thật sự có thể, thì dùng phương pháp của người là được. biễn người mệnh mỏng, giúp Điểm Điểm tìm cha quá mức gian nan, hơn nữa cả ngày giao du với đám người hoàng thất này cũng mệt lắm cơ.

Hóa trang giống hôm qua, lấy thân phận nam nhân đi lại trên phố, tìm một chỗ kha khá Tiểu Tiểu mỉm cười, bắt đầu đếm nam nhân đi qua:

“Một, hai, ba,...tám!”

Trước bắt nam nhân thứ tám, Tiểu Tiểu ngẩng đầu, đúng lúc nghe thấy thanh âm của nam nhân kia:

“Công tử túm lấy lão phu có chuyện gì không?”

Già á? Đúng là không còn nhỏ nữa, râu bạc tóc trắng, trên mặt còn hằn nếp nhăn, cái này có thể vác về làm tướng công hay sao?

“Xin lỗi, xin lỗi, ta nhận nhầm người...”

Tiểu Tiểu nhanh chóng buông tay, cúi đầu đi về một bên, lão già lắc lắc đầu: “Mới lớn chừng này mà có thể nhận nhầm người rồi, haizz, đáng thương!”

Ông mới đáng thương thì có? Trong lòng Tiểu Tiểu mắng một tiếng, người gì vậy nè, ta cũng đâu phải có ý kéo ông đâu. Còn sư phụ nữa, người nghĩ ra cái chủ ý tội tệ gì thế này? Tức chết đi được. Thử thêm lần nữa, nói không chừng lần tới có thể tìm được một chàng đẹp trai thì sao? Nếu không được, nàng tình nguyện bắt đại một người về, như thế còn thuận mắt hơn.

Hit sâu, Tiểu Tiểu mặc niệm: thiên linh linh, địa linh linh, để ta tìm thấy một chàng xinh đẹp tuyệt thế đi.

“Một, hai, ba...”

Mỗi lần đếm một số, lòng Tiểu Tiểu càng khẩn trương, sợ tìm phải một lão già giống như lần đầu, nhưng dù có khẩn trương, cũng chỉ có con số tám mà thôi, lúc con số tám nói ra miệng, nàng không ra tay trước, mà là ngẩng đầu lên trước, lần này không vội vàng, ông trời thật là linh, người thứ tám đúng thật là một chàng đẹp trai, đẹp tới nỗi Tiểu Tiểu muốn nhắc chân bỏ chạy.

“Công tử, sao công tử lại nhìn chằm chằm ta như vậy, có chuyện gì sao?” Chàng đẹp trai cười cười nhìn Tiểu Tiểu, một bàn tay im hơi lặng tiếng bắt lấy tay Tiểu Tiểu.

“Ha ha...công tử quá lời rồi, không có gì, không có gì!” Cúi đầu cười giả lả hai tiếng, Tiểu Tiểu xoay người muốn đi, vừa động dậy mới phát hiện tay bị người ta nắm lấy. Nâng mắt, bực bội nhìn hắn:

“Công tử có ý gì?”

“Ha ha...Dạ Yêu, là nàng à?” Vừa nãy còn chần chừ, thoáng chốc đã biến thành khẳng định, hắn cao hứng bật cười, đúng thật là nàng, cho dù đã dịch dung, hắn vẫn có thể nhận ra nàng, nhận ra được hai mắt của nàng.

Trong lòng Tiểu Tiểu kinh hoàng, mẹ ơi, thế đạo gì thế này? Mỹ nam tên Hoắc này, sao lại còn khôn khéo hơn Sóc vương thế này, bản thân đã dịch dung rồi, sao hắn vẫn còn nhận ra mình?

“Dạ Yêu là ai? Xin lỗi, ta không quen!” giấy dựa thêm lần nữa, nhưng người kia vẫn không buông tay, hai đại nam nhân nắm tay như vậy đứng trên phố, thu hút ánh mắt của nhiều người.

“Người không muốn đi trên phố, nhưng còn muốn đi? Hai đại nam nhân lôi lôi kéo kéo còn ra thể thống gì nữa.” Tiểu Tiểu tức giận trừng mắt với hắn, nhỏ giọng lầu bầu.

“Đi gì mà đi? Theo ta về nhà là được rồi, ta nuôi nổi nàng. Hơn nữa, Dạ Yêu, nàng là nam nhân sao?” Hoắc lĩnh đến bên cạnh Tiểu Tiểu, khoảng cách hai người rút ngắn không ít.

Tiểu Tiểu lùi sau một bước, sớm biết thế này, thì đã không ra ngoài nghiệm chứng phương pháp của sư phụ rồi. ra ngoài làm gì, một là chứng minh phương pháp kia căn bản là gạt người, một xú tác dụng cũng chả có; hai là chứng minh bản thân thật sự rất xui xẻo, chẳng qua chỉ ra ngoài một chuyến thôi, lại đụng ngay cái tên Hoắc như bóng theo hình này.

Đáng hận là bản thân hiện giờ một thân nam trang, muốn kêu “phi lễ” cũng không được. Ai thấy qua nam nhân phi lễ nam nhân chưa? Làm sao đây, làm sao thoát thân đây?

Trong đầu tức tốc xoay chuyển mấy vòng, mắt cũng liếc về phía đám đông, bởi vì Hoắc vốn tuyệt mỹ, khuôn mặt Tiểu Tiểu dịch dung càng phong độ có thừa, hai mỹ nam, nắm tay đứng bên nhau, thu hút ánh mắt nhiều người, cái loại cảm giác bị chú ý này cực kỳ không tốt.

“Ta cảm thấy, ta khẳng định là có thù với người. Vừa nãy ta đã nói ta không phải yêu tinh thần thánh gì gì đó mà người nó, sao người vẫn nắm lấy ta không buông thế hả?”

Phải chối cãi, ai mà không biết, mấu chốt hiện giờ là người có đáng để Tiểu Tiểu làm thế không, Giờ đây Tiểu Tiểu không có phương pháp thoát thân nào khác, phương pháp duy nhất chính là giấy dựa.

“Dạ Yêu, đừng giả bộ nữa, mắt của nàng không lừa được người đâu, Dạ Hoắc ta xưa nay chưa từng nhận nhầm người!” Tự tin nhìn Tiểu Tiểu, trên mặt hắn tràn ngập ý cười.

“Người thật nhảm chán! Mắt của ta sao nào, yêu tinh gì đó của người là nam à? Hóa ra người thích nam nhân, thật đáng tiếc cho cái vẻ đẹp mã này...” Chặc chặc than một tiếng, lời nói không nhỏ đó của Tiểu Tiểu đúng lúc rơi vào tai của mọi người xung quanh, quần chúng run rẩy một trận.

Mỹ nam xinh đẹp như vậy, mà lại không thích nữ nhân, đáng tiếc đáng tiếc!

“Nếu nàng thật sự là nam nhân, có lẽ sẽ như vậy. Nhưng mà Dạ yêu, nàng đừng không ngoan, tiếp tục quây nữa, trở về ta sẽ cho nàng biết tay...”

Dạ Hoắc ý vị sâu xa nhìn Tiểu Tiểu, nhìn tới nỗi Tiểu Tiểu cảm thấy sờn cả tóc gáy, hình như, hắn không phải lợi hại bình thường, ngay cả ánh mắt cũng cực kỳ sắc bén.

“Người muốn làm gì? Trước mặt quần chúng, người không thể...” Đề phòng nhìn hắn, giữa ban ngày ban mặt, hắn không thể cướp người vậy chứ?

“Dạ Yêu, ta còn có thể làm gì, đương nhiên là mang nàng đi rồi. Nàng muốn tự mình đi hay là để chủ nhân là ta bế nàng đi?” Hoắc nhìn thấy sự khẩn trương của nàng, Dạ Yêu thật thú vị, nhưng cũng hơi giáo hoạt,

lần kia không để ý một chút, thì nàng đã biến mất rồi, lần này nói thế nào đi nữa cũng không thể buông tay nàng ra.

“Ta đã nói ta không phải Dạ Yêu của ngươi rồi mà...” cái tay còn lại cạy tay hắn ra, Dạ Hoặc túm lấy tay nàng, cười nói:

“Thứ này không vui, vứt nó đi!”

Tay hắn vừa giật một cái, ngân châm trong tay Tiểu Tiểu rơi xuống, thậm chí nàng còn nghe được tiếng ‘keng leng’ của ngân châm khi rơi xuống đất, giống như trong lòng của nàng vậy, có hơi tuyệt vọng.

Hu hu, sao hắn biết trong tay mình có châm chứ? Thế hạ độc được không nhỉ? Đảo mắt, Tiểu Tiểu cảm thấy khả thi, nhưng cái giọng nói chết tiệt kia lại vang lên:

“Đừng tính kế gì đó với ta, chút thủ đoạn ấy của nàng, ta còn không biết hay sao?”

“Thủ đoạn gì?” Tiểu Tiểu bị ai hỏi, hôm nay mình đúng là đụng phải cao thủ, một cao thủ rất hiểu mình, một cao thủ mình còn chưa kịp động thủ mà hắn đã đoán ra ý đồ của mình rồi.

“Ngày đó ở ôn tuyền, nàng tưởng dựa vào bản lĩnh ấy của mình là đủ để trốn thoát hay sao?” Dạ Hoặc cúi đầu, khí nóng thở ra ập đến giữa cổ Tiểu Tiểu, vừa ngứa vừa khó chịu.

“Là ý gì?” Có chút ngây ngốc nhìn hắn, chẳng lẽ hôm đó còn có người nào âm thầm giúp mình hay sao? Sao nàng không cảm nhận được nhỉ?

“Chính là hôm đó ta cố ý thả nàng đi. Vốn muốn tìm nơi ở của nàng, không ngờ khinh công của nàng khá đến vậy, để mất dấu nàng...” Hắn buông một tiếng thở dài, đây cũng là chỗ hắn không hiểu, rõ ràng nàng không có bất kỳ nội công nào, nhưng sao võ công nàng lại khá vậy chứ?

“Vậy lần trước thì sao, cũng là ngươi cố ý thả ta đi à? Ngươi biết ta đang ở đâu chưa?” Lời vừa ra khỏi miệng, Tiểu Tiểu mới phát giác mình vừa thừa nhận cái gì, nhưng có thừa nhận hay không cũng chẳng ích gì, Dạ Hoặc đã nhận định thân phận của nàng rồi.

“Ừm, mới bắt đầu thì là ý đó, nhưng cuối cùng lại để vượt mắt nàng, vẫn là câu nói đó, khinh công của nàng thật khá, học từ ai vậy?” Chuyện lần trước, là đau đớn cả dờ của Hoặc, thật không ngờ hắn thật sự để lạc mất người, mà còn là một nữ nhân, một nữ nhân mà mình thấy hứng thú.

“Ta dựa vào cái gì mà nói cho ngươi?” Tức giận trừng hắn, một tay nhàn nhã của Tiểu Tiểu lại bắt đầu không thành thật tìm kiếm gì đó.

“Haizz, nữ nhân, sao nàng cứ không chịu nghe lời vậy hả?” Thở dài một tiếng, hắn nghiêm túc hỏi: “Chẳng lẽ nàng phải muốn ta dùng thủ đoạn hay sao?”

“Thủ đoạn gì?” Hứng thú nhìn hắn, Tiểu Tiểu cười sáng sủa. Ánh mắt Hoặc sầm lại: “Vậy chủ nhân ta đây tốt bụng nói cho nàng biết, chỉ cần nàng ngoan, chủ nhân sẽ thường xuyên chiếu cố nàng.”

Một tay giữ gáy nàng, một tay bắt lấy tay nàng, hắn đột nhiên áp lấy môi nàng, hút lấy sự ngọt ngào của nàng.

“Ngươi...” Tận lực hút lấy lời nói chưa ra khỏi miệng kia, Hoặc mị hoặc nhìn mắt nàng, mãi đến khi mắt nàng bắt đầu mê mang, từ từ nhắm lại...

“Sao nào, cảm thấy dễ chịu chứ?” Hồi lâu sau, hắn rời khỏi môi Tiểu Tiểu, vừa ý nhìn khuôn mặt đỏ lựng kia.

“Dễ chịu cái đầu ngươi á!” thanh tĩnh lại, Tiểu Tiểu chà chà môi, mắt nhắm, vừa nãy lại trầm mê vào mỹ nhân kế của hắn.

“Nàng nói gì?” Nhìn động tác chà môi của nàng, Dạ Hoặc hí hóp mắt lại, nguy hiểm nhìn Tiểu Tiểu.

“Không...” Tiểu Tiểu sợ sệt nhìn hắn, võ công hắn quá cao, tâm cơ quá sâu, không cùng đẳng cấp với mình.

Không thể trêu chọc hắn, quá nguy hiểm! Cảnh giác nhìn hắn, mắt nhìn bốn phía, nghĩ muốn tìm một người quen, tìm một trợ thủ...

“Hỷ công công...” lướt qua người Hoắc, Tiểu Tiểu tìm thấy một bóng người quen thuộc, là Hỷ công công! Nàng cao hứng gọi.

Dạ Hoắc quay đầu lại, nhìn vị công công đang quay đầu lại kia, khó hiểu nhíu mày: Hỷ công công? Sao nàng lại quen biết người trong cung, bản thân đã từng tra qua, nàng không phải người của Lâm vương phủ, chẳng lẽ là người trong cung sao? Thế tối hôm đó, mấy vết tích trên người nàng là do ai làm? Nàng có quan hệ gì với Lâm vương? Trừ phi, thân phận thật của nàng là phi tử của Hoàng thượng?

Nhưng sao phi tử của Hoàng thượng nửa đêm canh ba lại chạy đến Lâm vương phủ chứ? Ngoại tình, giúp Hoàng thượng đội mũ xanh?

Trong lúc suy tư, Tiểu Tiểu đã giãy thoát khỏi tay hắn, chạy tới bên Hỷ công công, Hỷ công công cao hứng nói:

“Ây da, Tiêu đại phu, cuối cùng cũng tìm được ngài rồi. Hoàng thượng còn đang đợi ngài đấy, chẳng phải ngài đã hẹn với Hoàng thượng hôm nay sẽ vào cung hay sao? Mau đi đi, Hoàng thượng sắp hạ triều rồi...” Dạ Hoắc không đuổi tới đây, Tiểu Tiểu cứ thế nghênh ngang ngồi lên cỗ kiệu phía sau Hỷ công công, chớp mắt thì kiệu đã xuất phát.

Sau khi đi được rất xa, Tiểu Tiểu vén màn kiệu, nhìn chỗ mình đứng lúc này, sớm đã không thấy bóng dáng Dạ Hoắc, nàng làm mặt quỷ, thầm nói: nguy hiểm thật!

Sao chỉ đơn giản thế này nhỉ, còn tưởng hắn sẽ qua đây ngăn mình nữa chứ? Vất óc suy nghĩ, sau một hồi mù mờ mớ mẫm, đánh chết nàng cũng không xuất cung nữa, xuất cung liền xúi quẩy, đây là kinh nghiệm đúc kết lâu nay của nàng.

“Tiêu đại phu, tối qua ngài tá túc ở đâu vậy?” trong kiệu yên tĩnh, Hỷ công công nhìn Tiêu đại phu, hòa ái hỏi.

“Khách điểm ấy!” Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn ông ta, mình hình như đã đặt phòng một ngày.

“Lúc này khi ta đến khách điểm hôm qua hỏi, chưởng quỹ nói ngài không có trở về?” Diệu cười của Hỷ công công có chút khôi hài làm cho người ta cảm thấy tức cười, thật tương xứng với tên của ông ta—Hỷ công công!

“Vậy sao? Lúc trở về thì đã muộn rồi, ta tìm một nhà khác ở lại. Đúng rồi, Hỷ công công, bệnh của Hoàng thượng không tái phát đấy chứ?” Tiểu Tiểu thăm than một tiếng, đáng lẽ nên căn dặn sẵn chưởng quỹ phải nói thế nào, làm sao ngay cả câu hỏi đơn giản này mà cũng quên vậy cả.

“Y thuật của đại phu cao siêu, Hoàng thượng rất khỏe, bệnh của Hoàng thượng không tái phát!” Hỷ công công cười cười, thành thật nói: “Cảm ơn Tiêu đại phu! Cảm ơn ngài đã chữa khỏi bệnh cho Hoàng thượng!”

“Thế thì không cần đâu, chữa bệnh hại người vốn là việc mà một đại phu nên làm...” Tiểu Tiểu khiêm tốn nói, vừa này nàng không chú ý, nàng nói là quy tắc của nàng, chứ không phải quy tắc của Tiêu đại phu

“Hả...chữa bệnh hại người á?” Hỷ công công kinh ngạc há miệng, y không phải cứu người, là hại người á? Thế chẳng phải Hoàng thượng sẽ gặp nguy hiểm hay sao? Làm đại phu lại có nguyên tắc này à?

“Ha ha, ta có nói là chữa bệnh hại người sao? Đại phu chắc chắn là chữa bệnh cứu người rồi, Hỷ công công ông có phải nghe nhầm rồi không?” Tiểu Tiểu thăm mắng mình mấy tiếng, sao lại nói quy tắc của mình ra nhỉ.

“Đại phu, chắc là ta nghe nhầm, ngài tiếp tục, ngài tiếp tục...” Hỷ công công ngượng ngùng cười, Tiểu Tiểu lại lắc lắc đầu, thuận miệng nói:

“Không nói nữa, mệt rồi, chớp mắt cái đã, đến nhớ gọi ta!”

“Vâng, ta biết rồi!”

Không lâu sau, kiệu đã đến hoàng cung, vì người trong kiệu là khách quý của Hoàng thượng, hơn nữa khách quý đang ngủ say sưa, vào cửa cung cũng chưa dừng kiệu, trực tiếp khiêng Tiểu Tiểu đến bên ngoài Ngự thư phòng của Hoàng thượng. Nghe nói, Hoàng thượng đã hạ triều, đang nổi bão ở Ngự thư phòng!

“Cái gì? Toàn bộ tiểu thái giám đều chạy hết rồi sao?” Một tiếng thét giận dữ, làm cho Tiểu Tiểu đang ở trong mộng cũng phát run, chạy rồi thì thôi? Phát hỏa gì chứ?

“Đại phu, đến rồi, dậy đi!” Hỷ công công nhỏ giọng gọi, ông không biết lúc này lại để vị đại phu này đến có phải chuyện tốt hay không, Hoàng thượng vẫn còn đang phát hỏa kia kìa.

“Ừm.” Mở mắt ra, Tiểu Tiểu nhớ đến tiếng thét ban nãy, sao cứ cảm thấy có liên quan đến mình nhỉ? Tiểu thái giám, có phải chính là đám trẻ tối qua mình thả đi không nhỉ. Chúng nó thật sự chạy hết rồi à, tốt, quá tốt rồi. (Tác giả: Ày, cô đã tổng hết ra ngoài, chúng nó đương nhiên là chạy rồi!)

Sau khi Hỷ công công đi vào giày lát, thì có người truyền Tiểu Tiểu vào, nhìn năm tên thái giám quỳ dưới đất, Tiểu Tiểu khó hiểu lắc đầu, sao lại là năm tên nhỉ? Hôm qua không phải bốn tên hay sao, chẳng lẽ thái giám cũng biết để à? Qua một đêm thì lòi ra thêm một tên? Nhưng mà mấy cái này không liên can gì đến nàng, điều nàng cần làm là xem xem Hoàng thượng sẽ xử trí bọn họ thế nào.

Thấy Tiểu Tiểu vào, Hoàng thượng cười:

“Tiêu Kiếm, người đến rồi à? Người uống trà trước đi, đợi trầm một lát!”

Tiểu Tiểu gật đầu, sang một bên rót trà ngồi uống, bình phẩm nước trà mà Hỷ công công đưa đến, thưởng thức màn hài kịch trước mắt — Tối qua, bản thân hạ thủ lưu tình, hôm nay, nàng lại muốn xem xem, mấy tên công công này có mấy cái mạng để sống.

“Ai có thể nói, rốt cuộc là chuyện gì?” Hoàng thượng ngồi trở lại ghế rồng, bốc hỏa nhìn đám người quỳ dưới đất

“Hỏi Hoàng thượng, tối qua là do một cung nữ cướp đám trẻ đó đi...” Vu công công là người đứng đầu trong đám thái giám đó, ông ta run rẩy trả lời.

“Cung nữ, người nói xem, nàng ta là người của cung nào? Đem đám trẻ giấu ở đâu?” Võ bàn một cái, đám người dưới đất run bần bật.

“Nô tài đáng chết, nô tài không biết...” Mấy tên thái giám dập đầu, thanh âm tun rẩy càng lợi hại hơn.

“Có phải rất xinh đẹp, tựa như tiên nữ...” Hoàng thượng hừ lạnh nói.

“Hoàng thượng anh minh, phải...”

“Có phải nàng ta mang theo đám trẻ đó bay đi? Đó là hơn hai mươi đứa trẻ, không phải hai đứa, làm sao nàng ta mang đi được?”

“Là bay...” Vu công công cũng cảm thấy khó hiểu, sao Hoàng thượng biết hết thế nhỉ? Đầu ông ta cúi càng thấp hơn, Hỷ công công bên cạnh Tiểu Tiểu cũng cúi đầu. Ông biết là do ai làm, nhưng ông lại không dám nói ra.

“Được, được lắm! Một lũ ăn hại, trầm giữ các người lại thì có ích gì? Lôi xuống, chém!” Hoàng thượng thấy chẳng hỏi được gì từ miệng họ, dứt khoát một hơi chém quách hết cho rồi.

“Chém...” Tiểu Tiểu nỉ non, ánh mắt nhìn Hoàng thượng, giờ đây, nàng mới cảm nhận được khí thế để vương trên người hắn. Để vương nhá, dù có thân hơn, tốt với mình hơn nữa, giết người cũng chỉ một câu nói. Một câu nói, có lúc không đơn giản chỉ là mạng của một người.

“Sao thế, Tiêu Kiếm? Ban nãy trầm dọa người sợ à?” Người cũng đã lôi xuống rồi, Hoàng thượng đi đến ngồi đối diện với chỗ ngồi của Tiểu Tiểu, thấp giọng hỏi.

“Không có! Chỉ là đột nhiên ta phát hiện, ở bên Hoàng thượng tựa hồ như cũng không phải là một chuyện tốt gì!”

Thu hồi vẻ chán kinh, Tiểu Tiểu phục hồi lại vẻ thản nhiên ban đầu.

“Tại sao?” Hoàng thượng nhìn y, y không chỉ là một đại phu, còn là một người có thể làm bạn được, một người không biết lừa gạt người khác, chỉ biết nói lời thật. Chính vì vậy, tuy chỉ gặp hai lần, hắn đối với y có loại hảo cảm không nói nên lời, hy vọng có thể làm bạn với y

“Vì nguy hiểm, một câu nói của người, là có thể lấy mạng của người bên cạnh mình. Cho nên, theo bên cạnh người, cứ như đem đầu dắt ở bên hông vậy, phải cẩn thận từng chút!” Tiểu Tiểu không giấu giếm, nói ra, cũng coi như vì người bên cạnh hấn trưng cầu chút phúc lợi.

Hoàng thượng trầm tư, ánh mắt không ngừng đánh giá trên mặt Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu uống trà như thường, khóe miệng vẫn như cũ mang theo ý cười.

“Hỷ công công, xem bọn họ chết chưa. Nếu chưa chết, đánh bốn mươi trượng, do người phụ trách nhé!” Tay Hoàng thượng gõ nhẹ trên mặt bàn, hấn phải giữ Tiêu Kiếm này lại, không thể để lại ấn tượng tàn bạo về hấn như vậy được, hấn nghĩ.

“Hoàng thượng...” Hỷ công công vừa ra ngoài, một công công khác ở bên ngoài xin chỉ thị.

“Vào!” Ngự thư phòng, vốn là trọng địa, công công nếu không có chuyện quan trọng gì sẽ không đến đây bẩm báo.

“Hồi Hoàng thượng, cá vàng ở Ngự hoa viên đều chết sạch cả rồi...” Công công quỳ xuống, không dám ngẩng đầu.

“Cái gì? Chết sạch cả rồi sao?” Hoài nghi nhìn hấn, cái ao lớn như vậy, nhiều cá như vậy, còn có nhiều người như vậy, sao có thể nuôi chết hết cá vậy được chứ?

“Phát hiện lúc nào?” Hoàng thượng lạnh lùng nhìn công công dưới đất.

“Sáng sớm hôm nay, hôm qua vẫn còn tốt lành. Hoàng thượng, nô tài cũng không biết là nguyên nhân gì, đột nhiên chết sạch hết!” Công công cúi đầu, bộ dáng cho người xử trí.

“Tiêu Kiếm, y thuật của người inh, đi với trẫm qua đó xem sao!” Quay đầu lại, Hoàng thượng hỏi.

Tiểu Tiểu gật đầu: “Dạ, tiểu nhân tuân chỉ!”

Chết sạch trong một đêm, chỉ có một nguyên nhân, chính là bị người ta hạ độc. Đối phương nhất định không chỉ vì cá mà hạ độc, điều Hoàng thượng lo là nơi khác trong cung cũng bị hạ độc, thế thì phiền phức rồi đây.

Bên Hoa Thanh Trì, sớm đã vây đầy người, nghe thấy Hoàng thượng đến, một mảng người đen nghịt đều quỳ xuống, Tiểu Tiểu đứng ở phía sau Hoàng thượng, cũng thơm lây hưởng thụ loại cảm giác được người khác quỳ lạy, từ cao nhìn xuống mảng người đang quỳ, thật sáng khoái.

Một người có chút quen mặt, cũng trong đám người đó, bộ y phục đang mặc trên người kia, càng khiến Tiểu Tiểu thấy quen thuộc —— Hóa ra thái y đã sớm đến đây. Nhưng chỉ có một người, không ngờ thái y cũng phải kiểm luôn việc tra án. Ánh mắt lướt qua đám người, nhìn thấy chính là một bầy cá bên cạnh, năm sáu màu gì đấy, lóe sáng dưới ánh mặt trời.

Tiểu Tiểu đi lên phía trước, cầm một con cá đưa lên mũi ngửi, cảm thấy có chút khó hiểu, như nghĩ tới gì đấy nhìn về phía mặt nước...

“Tra ra nguyên nhân gì chưa?” Ánh mắt Hoàng thượng đuổi theo Tiểu Tiểu, lạnh giọng hỏi.

“Hồi Hoàng thượng, tạm thời vẫn chưa, nhưng Tiền thái y đã đem nước và cá về kiểm tra, có lẽ rất nhanh sẽ có kết quả. Theo lão thần phán đoán, có lẽ tối qua có người đến đây hạ độc, cá là do bị độc chết...nhưng là độc gì thì còn cần phải tra đã.”

Thái y thấp giọng, nghiêm cẩn nói.

“Nơi khác đã tra chưa? Nguồn nước các nơi trong cung có dị trạng gì không?”

Lúc nói, Hoàng thượng từ từ đi đến phía sau Tiểu Tiểu, ánh mắt theo hướng nhìn của Tiểu Tiểu liếc về phía trong nước, nước trong ao giống như lúc bình thường, trong veo thấy đáy, chả có gì khác cả.

“Hồi Hoàng thượng, thần đã kiểm tra qua, không phát hiện gì lạ hết!” Thái y vẫn cúi đầu, nhưng vẫn có thể nhìn thấy từng giọt mồ hôi tí tách chảy xuống.

Ông rất khản trương, chính vì không có dị thường gì, ông mới cảm thấy khản trương, nếu như có điều dị thường, thì có thể tìm ra nguyên nhân, được thế cũng tốt rồi.

“Khốn kiếp, trẫm nuôi các người không biết có ích lợi gì nữa? Tốt nhất là không có chuyện gì, bằng không...”

70. Chương 70

Sóc vương thấy Tiểu Tiểu và Tiền thái y cùng nhau xầm xì trao đổi, trong lòng cảm thấy khó chịu,.....

“Hoàng huynh, đây là chuyện gì vậy?” Không biết Sóc vương nghe được tin tức từ đâu, cũng mau chóng qua đây, Tiểu Tiểu lườm hắn một cái, hắn đến làm gì? Chẳng lẽ hắn sẽ tra ra được gì chắc?

“Ta cũng không biết, chỉ là đáng tiếc cho đám cá này, không biết nguồn nước ở những chỗ khác có vấn đề gì hay không, bảo thái y đi kiểm tra rồi...” Hoàng thượng khẽ than một tiếng, gần đây trong cung xảy ra thật không ít chuyện, trước là mình bị bệnh, nhất tiết thiên lý; đám tiểu thái giám chạy đôn chạy đáo, lần đầu tiên chưa hề có trong lịch sử; sau ngay đến lũ cá trong Ngự hoa viên cũng chết ngổm toàn bộ, đây là cá sao? Đây đều là tiền không cả đấy, thậm chí có tốn bao nhiêu tiền cũng không mua được đâu, đây đều là trân phẩm cả đó!

Sóc vương gật đầu, nhìn về phía Tiểu Tiểu đang trầm tư, cười lạnh nói: “Ngay cả thần y cũng đến à? Hoàng huynh, huynh còn sợ gì nữa? Là thần y mà, chắc chắn có thể tra ra nguyên nhân cái chết của lũ cá này chứ? Thần y, người nói xem?”

Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng, khinh thường nhìn Sóc vương: “Thế thì thật đa tạ Sóc vương đã nâng đỡ rồi. Nhưng ta vẫn thích nghe tiếng người hơn, về phần tiếng chó ấy à, nghe xong chỉ tổ ô nhiễm lỗ tai. Hoàng thượng, sớm như vậy, sao trong Ngự hoa viên lại có tiếng chó sủa thế này?”

“Người...người mắng ai là chó hả?” Sóc vương nâng quyền, tức giận trừng Tiểu Tiểu.

“Sóc, Tiểu Kiêm, hai người các người thật là...đừng gây chuyện nữa, trước tiên hãy tra xét xem là chuyện gì đã đi!” Hoàng thượng dè tay Sóc vương xuống, hai người họ đứng là không phải có thù hận bình thường, cứ như có thù lớn lắm ấy.

“Ta lại không phải nói người? Sao người lại tự nhận thế nhỉ?” Cười trừng nhìn Sóc vương một cái, Tiểu Tiểu quay người tiếp tục kiểm tra tra cá dưới đất. Mùi tan ra trên mình cá có chút quen thuộc, hình như nàng đã ngửi qua mùi này ở đâu rồi.

“Có phát hiện ra vật gì khác thường hay không? Ví dụ như giấy, chai lọ gì đó?” Tiểu Tiểu ngẩng đầu, đột nhiên hỏi.

“Không phát hiện, xung quanh không có giấy gì...” Một tên thủ lĩnh thái giám cúi đầu, cung kính trả lời.

“Thế trong nước thì sao? Dưới đáy ao hoặc là bên bờ, cũng không có vật gì khác thường à? Tìm người xem thử dưới ao xem, nói không chừng sẽ phát hiện ra gì đó. Có nhiều vật sau khi gặp nước sẽ chìm xuống đấy.”

Tiểu Tiểu suy nghĩ một chặp, vị trí của cái ao này khá hẻo lánh, có lẽ không phải là người bên ngoài cung. Nếu là người trong cung, muốn độc chết hết toàn bộ cá thì cũng phải có lượng thuốc tương đương, nhưng trong cung đối với độc dược khổng chế rất nghiêm, muốn lấy được lượng lớn như vậy không phải là chuyện dễ, mà đồ đựng độc dược có lẽ cũng ở gần đây. Thay vì mang đi chỗ khác, vứt vào trong nước hình như là cách tốt nhất.

“Không nghe đại phu nói hay sao? Xuống nước tìm đi!” Thấy mọi người không động đậy, Hoàng thượng hạ lệnh nói.

“...”

Thủ lĩnh thái giám khó xử một hồi, trong ao này hình như có độc nhá, xuống nước chẳng phải sẽ...

Nhưng mà hắn không dám nói, vẫn là nhận lệnh an bài người xuống dưới nước, Tiểu Tiểu suy nghĩ một lát, cũng nghĩ đến nguyên nhân do dự của họ, vội nói ngăn lại:

“Vừa nãy là sơ sót của ta, ta quên mất trong nước có thể có độc. Như vậy đi, Hoàng thượng, từ trên mình cá tra ra độc có hơi khó khăn, chỉ bằng tìm vài tên tử phạm đến thử độc, nhìn biểu hiện của con người rồi xác định là độc gì thì dễ hơn nhiều.”

Sóc vương hơi kinh ngạc chút, không ngờ tên tiểu tử này ít nhiều cũng có chút đầu óc, biết dùng người để thử độc, nhưng cũng đủ ác, nếu tra không ra độc, đó là một mạng người đấy nhá.

“Hay, Tiêu huynh đệ nói hay lắm, cứ theo lời của Tiêu huynh đệ mà làm đi.” Hoàng thượng tán dương nhìn Tiểu Tiểu, càng nhìn càng cảm thấy đây là một nhân tài.

“Hoàng thượng...” Nhân phạm còn chưa đem đến, Tiền thái y đã chạy lại rồi, trên mặt mồ hôi nhễ nhại.

“Tiền thái y, người tra ra nguyên nhân rồi?” Hoàng thượng nhướn nhướn mày, mặt bắt kinh tâm hỏi.

“Hỏi Hoàng thượng, lão thần hồ thẹn, vẫn chưa tra ra nguyên nhân, nhưng lão thần có thể xác định, nguồn nước chỗ khác đều không sao hết, chỉ có nước ở Hoa Thanh Trì có vấn đề.” Tiền thái y khấn trương đáp.

“Vậy sao? Thế tức là vẫn chưa tra ra là độc gì ư?” Hoàng thượng mặt không biểu tình hỏi, đám thái y này đúng là càng ngày càng vô dụng.

“Hoàng thượng...” Thái y cúi đầu, mang theo vẻ mặt xấu hổ.

Tiểu Tiểu cười thầm, thái y cũng thật đáng thương, bọn họ với mình vốn cũng chẳng có thù oán gì, nhưng bởi vì mình cứ liên lụy đến họ hoài, khiến họ chịu tội, nàng cảm thấy thật áy náy, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, người nàng muốn trả đũa là Hoàng thượng, có người chịu liên lụy một chút hay nửa chút thì cũng là chuyện khó tránh khỏi, chính là không biết tình hình mấy phi tử trên chộc Điểm Điểm kia giờ ra sao rồi? Đã khỏi chưa? Nếu như thái y đã chữa khỏi ấy à, Tiểu Tiểu thật sự sẽ phải nhìn thái y bằng con mắt khác rồi đây.

“Hỷ công công, mấy người bên Liên phi đều không sao chứ?” Lần nữa nhìn thấy cá trên mặt đất, Hoàng thượng đột nhiên nhớ đến đứa bé đó, cũng thuận tiện nhớ đến đám phi tử kia, không biết bây giờ mấy người họ ra sao rồi?

“Hỏi Hoàng thượng, tạm thời đã khống chế được rồi, nhưng nhìn đồ vật thì vẫn còn chút mờ mờ...” Hỷ công công đi đến trước mặt Hoàng thượng, báo cáo những tin mới gần đây.

“Ồ, vậy sao? Tiền thái y, đừng nói là cũng vẫn chưa tra ra độc gì đấy nhé?”

Hoàng thượng nguy hiểm híp mắt lại, Tiểu Tiểu thấy Tiền thái y đáng thương, vội hỏi:

“Hoàng thượng, sao vẫn chưa mang người đến? Đã đi lâu vậy rồi...”

Tiền thái y cảm kích nhìn Tiểu Tiểu một cái, biết là y giải vây ình, chỉ là không biết y nói là mang người nào đến.

“Chắc sắp rồi, Tiêu Kiếm, người cảm thấy là người nào hạ độc? Là người trong cung à?” Ánh mắt sắc bén của Hoàng thượng cuối cùng cũng rời khỏi người Tiền thái y, Tiểu Tiểu cho Tiền thái y một ánh mắt yên tâm.

“Không biết, đợi lát thử độc xong, xem là độc gì rồi hẵng nói...Í, kia là gì vậy?” Đột nhiên thấy có vật gì phát quang, tuy nhìn không rõ là vật gì, nhưng nhìn tổng thể, giống như một cái lọ.

“Còn không mau vớt lên!” Sóc vương kêu một tiếng, mấy công công vội lấy lưới vớt chỗ Tiểu Tiểu vừa chỉ, không lâu thì vớt lên được một cái lọ màu đen không lớn lắm. Lọ rỗng, bên trong chỉ có nước bình thường, khoảng cách từ đó đến bờ không xa lắm, chắc là người ta ném vào.

Tiểu Tiểu rút khăn tay, cầm cái lọ lên ngửi, chẳng có mùi gì khác thường cả, nhưng cái lọ này y cảm thấy hơi quen mắt, sao giống cái lọ ở trong cung của mình thế nhỉ?

Che lấp một chút chắn kinh, nàng đưa cái lọ cho Tiền thái y, Tiền thái y ngửi thử, lắc lắc đầu, ông cũng không cảm thấy có điều gì khác thường.

Dọc theo chỗ vớt được cái lọ, Tiểu Tiểu nhìn về phía bờ, trong lúc vô ý phát hiện ra một vết xước rất nông. Vết tích rất nhẹ, nếu không tỉ mỉ nhìn thì thật sự sẽ không nhận ra, nhưng càng khiến nàng không hiểu

chính là từ vết xước đó phán đoán ra dấu chân. Dấu chân rất nhỏ, tuyệt đối không phải vết tích của người lớn, từ chỗ này trượt xuống, hẳn là một đứa trẻ không lớn lắm mới đúng.

Sao lại có trẻ con ở đây chứ? Một là vì chỗ này khá hẻo lánh, hai là trẻ con trong hậu cung vốn rất ít, cho dù ra ngoài, cũng phải có người lớn dẫn đi, rất ít khi đi lại một mình.

Nghĩ đến cá trong Ngự hoa viên là sáng sớm hôm nay mới phát hiện bị chết, mà Điểm Điểm thì lại bị bắt tối hôm qua. Điểm Điểm bình thường đều mang theo thuốc trên người, mười người tám người cần bản không thể bắt được nó, trừ phi là thuốc trên người nó đã dùng hết hoặc bị mất. Tối qua trông giữ nó chỉ có bốn tên thái giám, cũng chình là nói dựa vào năng lực của mấy người bọn họ, cần bản không thể tóm được Điểm Điểm. Chẳng lẽ lũ cá này là do Điểm Điểm làm sao? Nếu vết xước đó là của Điểm Điểm, nó không cần thận rớt xuống nước, thuốc trên người cũng bị hòa tan, thuốc trên người nó không còn tí nào nữa, rồi đừng phải đám công công kia nên mới bị bắt?

Nếu là vậy, tất cả đều là trùng hợp, trong lòng Tiểu Tiểu đột nhiên nhức nhối. Mình đúng là quá vô trách nhiệm, Điểm Điểm nhỏ như vậy, bị rớt xuống đó, may mà rớt trúng chỗ nước nông, nếu rớt trúng chỗ nước sâu, nó còn có thể bò lên được hay sao? Chắc cũng vì rớt xuống nước, nên Điểm Điểm mới bị sốt.

Trước là rớt xuống nước, rồi bị công công bắt, trên người Điểm Điểm lại không có độc được phòng thân gì, lúc đó khẳng định là nó rất bất lực? Không biết có hận mình không nữa?

Đau lòng một lát, trên mặt Tiểu Tiểu cũng nhu hòa đi không ít, khi cầm cá lên lần nữa, cái mùi quen thuộc đó nàng cũng biết nguyên nhân rồi. Nhưng nàng sẽ không nói ra, bởi vì nàng, thái y phải gánh chịu đủ tội, những công lao này cho thái y đi.

Hơn nửa canh giờ sau, năm sáu tên tử phạm cuối cùng cũng được mang tới, Tiểu Tiểu hơi cảm thấy chán kinh, không ngờ Hoàng thượng lại mang nhiều người tới để thử nghiệm đến vậy, có thể thấy hẳn rất coi trọng vụ việc trúng độc lần này. Mà Sốc vương từ đầu đến cuối vẫn luôn dùng ánh mắt nhìn giặc để nhìn Tiểu Tiểu, nhìn tới nỗi trong lòng Tiểu Tiểu dao động không thôi.

Không đúng nha, sao Sốc vương không xảy ra chuyện gì hết vậy? Chẳng phải thôm qua mình đã hạ độc hẳn rồi hay sao? Theo lý mà nói thì hẳn phải chạy đôn chạy đáo giống Hoàng thượng mới đúng chứ. Ngẩng đầu nhìn hẳn, đúng lúc hẳn đang nhìn mình, Tiểu Tiểu vội quay đầu đi, cùng thái y quan sát phạm nhân đã uống nước của Hoa Thanh Trì

“Sao rồi, thái y? Còn chưa có phản ứng gì à?”

Có thái y ở đây cũng có chỗ hay, họ có thể giúp Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu chỉ cần nói cho họ làm như thế nào là được.

“Tiêu công tử, vẫn chưa có phản ứng!” Tiền thái y lắc đầu, chẳng lẽ nước này cũng không có vấn đề sao?

“Cứ đợi đi, nếu không được thì dùng lũ cá này...” Tiểu Tiểu nhìn cá trên đất, chúng nó đều đã bị độc chết, ăn nó xong chắc có phản ứng chứ nhỉ? Tuy độc được là do nàng chế ra, nhưng chủng loại quá nhiều, có thể sản sinh ra phản ứng gì nàng cũng không biết, nàng cần có người đến thử nghiệm một chút.

Bình thường thì rầu rĩ vì không có ai để thử nghiệm, bây giờ thì có người để chọn thỏa thích, đương nhiên phải quan sát cho tốt rồi.

“Vừa nhìn là biết lang băm, nhìn không ra rồi chứ gì? Không biết chữa bệnh còn ra đây ắt mặt!”

Sốc vương thấy Tiểu Tiểu và Tiền thái y cùng nhau xâm xì trao đổi, trong lòng cảm thấy khó chịu, hẳn lĩnh lên phía trước rất không có phong độ nói.

“Ta chưa nói ta lợi hại bao nhiêu. Nhưng lại có người ăn lộc của vua mà không vì vua chia sẻ âu lo, Hoàng thượng đã về làm việc rồi, ngài đường đường là Sốc vương thì hay nhỉ, còn nhàn rỗi ở đây làm gì” Nhàm chán trừng mắt nhìn một cái, tên Vương gia thối này, sao còn không mau cút xéo đi cho rồi.

“Ta...Hoàng thượng nói rồi, nhiệm vụ của ta là giám sát các người điều tra ra nguyên nhân. Tiêu Kiếm, người vẫn mau chóng tra ra thì hơn, nếu không thì đập bể bảng hiệu của mình, vậy thì...”

Suýt bị y làm cho tức chết, nhưng Sóc vương rất nhanh liền bình tĩnh lại, phản kích lần nữa, khiến Tiểu Tiểu lườm hẩn, trong lòng cứ hồi hận sao hôm đó lại không thết hẩn cho rồi?

“Ta lúc nào nói ta có bằng hiệu? Đừng có tự mình là đúng như vậy được không hả? Hừ, Vương gia thôi mà? Huênh hoang gì chứ?”

“Chính ngươi đã thừa nhận không được rồi đấy nhá? Vương gia thì sao nào, ngươi muốn làm là làm được chắc?”

Trong lúc tranh cãi ầm ĩ, mấy phạm nhân uống nước mà vẫn chưa có phản ứng, sau cùng khi cho họ ăn cá xong, Tiểu Tiểu mới biết được hiệu của mấy loại độc cộng lại với nhau kia. Xảo diệu chỉ điểm thái y vài lần, trải qua thi châm đơn giản, độc cũng theo thể mà được giải. Hóa ra giữa độc với độc tương khắc thật lợi hại, vốn là độc rất lợi hại nhưng vì dùng cùng nhau, cộng thêm sự pha loãng của nước, vốn chẳng còn bao nhiêu được tính nữa. Chỉ là sức đề kháng của cá thấp, chỉ cần một tí xíu độc được cũng có thể mất mạng.

Nước trong ao, chỉ cần nấu ít thuốc nước đổ xuống qua mấy ngày là không sao nữa, đáng tiếc chính là lũ cá trong nước, nhìn cái vẻ người người đau lòng kia là biết nhất định rất đáng tiền.

Sau khi tra ra kết quả, trời cũng sắp tối, Tiểu Tiểu theo Sóc vương trở về phục mệnh với Hoàng thượng xong thì muốn cáo từ, nhưng Hoàng thượng lại giữ y lại trong cung dùng thiện. Tiểu Tiểu liếc Sóc vương một cái, chuẩn bị từ chối, không ngờ Ngự thiện của Hoàng thượng lập tức bùng lên rồi, không cưỡng lại được sự dụ hoặc của mỹ thực, Tiểu Tiểu lần thứ hai ngồi cùng bàn ăn với Hoàng thượng.

“Tiêu Kiếm, ta uống ‘thuốc’, tạm thời không thể uống rượu, ngươi uống cùng Sóc vương đi!”

Có món ngon, đương nhiên cũng phải có rượu ngon, Hỷ công công giúp Hoàng thượng rót rượu trước, Hoàng thượng hươ hươ tay, bảo rót cho Sóc vương, rót xong thì rót cho Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cũng vươn tay ngăn lại, Hoàng thượng mở miệng nói:

“Tiêu Kiếm, tra ra độc, ngươi cũng có công lớn. Uống chút rượu để chúc mừng đi!”

“Hoàng thượng có điều không biết, ta từ nhỏ dạ dày đã không tốt, trước giờ vẫn chưa uống giọt rượu nào.” Tiểu Tiểu lắc đầu, đạm nhiên nói.

“Dạ dày không tốt?” Hoàng thượng ngạc nhiên nhìn y, dạ dày không tốt mà còn có thể ăn nhiều như thế à? Hôm qua hẩn vẫn còn nhớ rõ sức ăn của y.

“Hơ hơ, chính vì dạ dày không tốt, ăn vào thì nhiều, thân thể hấp thu thì ít, cho nên ta đặc biệt ăn rất nhiều. Ta uống trà, nhìn các người uống rượu cũng được!” May mà vị trí ngồi cách tên ma men kia xa chút, bằng không thì hôm nay về không được rồi. Nhưng hôm nay coi như là bữa cuối cùng đi, sau khi rời khỏi, Tiêu Kiếm có thể biến mất, trên thế giới sẽ không có nhân vật này nữa.

“Ừ, được thôi! Ta cũng không uống rượu, cùng uống trà với người.”

Vốn dĩ, Hoàng thượng định ăn xong thuốc Tiểu Tiểu kê cho, rồi cùng họ uống hai ly, bây giờ thấy Tiêu Kiếm không uống, hẩn cũng không muốn uống nữa. Sóc vương cười lạnh một tiếng, tự rót tự uống cũng được vậy.

Nhưng mà, điều mà Tiểu Tiểu không hiểu chính là việc mình hạ độc hôm qua, hẩn là có tác dụng chứ, sao hẩn vẫn khỏe mạnh vậy? Chẳng lẽ thuốc của mình không có tác dụng gì với hẩn.

Nhớ tối hôm đó hình như hẩn có nói hẩn bách độc bất xâm, nhưng đối với độc được của Tiểu Tiểu thì lại bất lực, bây giờ...

Tiểu Tiểu nghiêm túc nghĩ, mấy người cũng ăn rất vui vẻ, đối với sự lơ đãng của Tiểu Tiểu, Hoàng thượng cứ nghĩ y đang nghĩ đến chuyện hạ độc ở Hoa Thanh Trì, hẩn cũng không bận tâm, nhưng lại không biết chuyện nàng đang nghĩ căn bản không phải chuyện đó.

“Hoàng huynh, đứa trẻ kia tìm được chưa?” Chỉ ăn cơm, có chút nhàm chán, Sóc vương tìm một đề tài mở miệng.

“Chưa, chắc là thái giám mới tiến cung, nhưng đám tiểu thái giám kia đều chạy hết rồi, đây đúng là chuyện lần đầu xảy ra từ trước tới nay. Vậy cũng tốt, chí ít cũng nhắc nhở chúng ta, hộ vệ ở hậu cung phải tăng cường thêm nữa.”

Đối với Sóc vương, Hoàng thượng không bực bội, chỉ là từ trong điểm sơ hở đó mà nghĩ đến chỗ sơ suất của bọn họ, còn muốn cải thiện, điểm này làm Tiểu Tiểu phi thường bội phục.

“Hoàng huynh là nói, đứa trẻ kia có thể là trong đám tiểu thái giám mới tiếng cung kia sao?” Sóc vương ngạc nhiên hỏi, tiểu thái giám cũng khiến Hoàng thượng quan tâm vậy à?

“Có thể, phỏng chừng đã rời khỏi cung rồi. Hỷ công công, tới nay vẫn chưa có tin tức của nó, đúng không?”

“Hồi Hoàng thượng, lão nô đã hỏi qua mấy công công bị phạt kia, họ nói tối đó để lạc mất một tiểu thái giám, là tìm được ở Ngự hoa viên. Người thả đám trẻ đi, có thể liên quan đến tiểu thái giám đó...” Hỷ công công đứng phía sau Hoàng thượng nói.

“Ồ, vậy nghĩa là...” Hoàng thượng hứng thú quay đầu lại, Hỷ công công cười nói:

“Nô tài nghĩ, nếu đã tìm được ở Ngự hoa viên, cá ở Hoa Thanh Trì...”

Tiểu Tiểu trầm ngâm, Hỷ công công này cũng khá thông minh, nhưng không biết ông ta có đem tin Điểm Điểm ở lãnh cung nói cho Hoàng thượng hay không? May mà mình có dịch dung, bằng không, làm sao biết được Hỷ công công trung thành với mình bao nhiêu?

“Có lý! Nếu như cá là bị nó độc chết, thế chắc là do nó ham chơi, nó có thể một hơi khiến phi tử của trẫm trúng độc hết, độc chết cá ở Hoa Thanh Trì thì càng là chuyện nhỏ. Nhưng mà, điều trẫm tò mò là, đứa trẻ đó rốt cuộc có lai lịch gì, nó lấy đâu ra nhiều độc được như vậy? Hỷ công công, người không gặp lại đứa trẻ kia sao?”

“Hồi Hoàng thượng, nô tài không gặp.” Hỷ công công có chút sợ sệt đáp, ông không dám nói ra đứa trẻ kia từ đâu đến, ông sợ bị tiểu tử tông kia biết được.

“Nhưng mà , Hoàng thượng, có chuyện nô tài cảm thấy rất kỳ lạ!” Hỷ công công như nhớ ra chuyện gì đó đột nhiên ngừng đầu lên nói.

“Nói đi!” Nhún nhún mày, Hoàng thượng nhìn ông ta, không biết ông ta lại nghĩ đến cái gì.

“Chính là đứa trẻ kia, rất nhiều người đều cảm thấy có chút tương tự với Hoàng thượng. Nô tài biết không thể ăn nói lung tung, nhưng lại cảm thấy chuyện này quá lạ lùng, mọi người đều đang bàn tán, cho nên...”

“Giống trẫm sao?” Hoàng thượng trừng Sóc vương, Sóc vương vội hươ hươ tay: “Hoàng huynh, chúng ta lớn lên giống nhau, nhưng trước nay đệ không có con tư sinh, con rơi cũng chưa có đứa nào hết!”

“Vậy Lân thì sao?” Hoàng thượng bực bội nói: “Trẫm đối với con nối dõi của hoàng thất, trước giờ đều rất trân trọng, cốt nhục của trẫm tuyệt đối không thể lưu lạc bên ngoài. Sóc, nếu đệ có thể khẳng định không phải của đệ, vậy chắc là của Lân rồi?”

Đây là lô-gic gì thế hả? Chẳng lẽ chỉ vì lớn lên có hơi giống một chút, liền cho là chủng của huynh đệ các người hay sao? Tiểu Tiểu len lén đánh giá Hoàng thượng và Sóc vương một cái, trước nay không để ý, vừa so sánh mới biết hai người không phải giống nhau một cách bình thường, cứ như từ một khuôn đúc mà ra, mà Điểm Điểm chính là từ cái khuôn nhỏ của họ đúc thành.

“Hoàng huynh, có phải của mấy nữ nhân kia hay không?” Nghĩ một hồi, Sóc vương đột nhiên lạnh mặt, bực bội hỏi.

“Chẳng phải đều đã xử lý rồi sao?” không hề kiêng kỵ Tiểu Tiểu ở đây, Hoàng thượng nhàn nhạt nói.

Mấy nữ nhân kia? Tiểu Tiểu vênh tai lên, tuy nàng không biết bọn họ chỉ cái gì, nhưng lại cảm thấy có liên quan tới sự việc ngày đó. Có lẽ, trong lúc vô ý có thể lấy được tin tức mình muốn.

“Ừm! Hoàng huynh, đệ vẫn nên phái người điều tra lần nữa. Về phần đứa trẻ kia...”

“Một lát ta cho đệ xem bức họa!”

“Vẫn nên tìm ra thì hay hơn, tra đúng ấn ký thì mới yên tâm...”

Hai người cứ như vậy đệ một câu huynh một câu, dù cho Tiểu Tiểu có trợn to mắt, vênh lỗ tai, cũng chẳng nghe hiểu được gì. Cơm nước xong, Hoàng thượng muốn giữ Tiểu Tiểu lại, mà Tiểu Tiểu thì vẫn cự tuyệt

như thường. Có chuyện tối hôm nay, nàng quyết định tiếp tục theo bên người Hoàng thượng, tiếp tục làm đại phu chuyên chức của hắn—ngày mai không thể biến mất nữa, còn phải tiếp tục làm Tiêu Kiếm của y.

Vì Hoàng thượng và Sóc vương đã thảo luận qua chuyện của đưa trẻ kia, Tiểu Tiểu tiếp tục theo Hoàng thượng, ban ngày là thiếp thân đại phu của hắn, buổi tối mới về lãnh cung của mình, làm một khí phi hợp cách. Có lẽ là việc gần đây hơi nhiều, Hoàng thượng hình như đã hoàn toàn quên mất chuyện của Tiên phi. Độc của phi tử hậu cung cũng đã từ từ được giải, bởi vì không phải uống vào, nên không phát huy được hiệu dụng của nó, chỉ là khiến ất mảy ả khó chịu ít lâu. Cuối cùng vẫn là Tiểu Tiểu giúp đỡ, mới từ từ tốt lên.

Thiếp thân đại phu cũng không tồi, chẳng có việc gì cần làm, mỗi ngày chỉ theo Hoàng thượng đi dạo, lúc Hoàng thượng xử lý chính sự, thì Tiểu Tiểu ngồi một bên uống trà. Chỉ có Sóc vương, từ đầu chí cuối nhìn thấy hắn cũng không quên trừng mắt với Tiểu Tiểu.

Trừng thì trừng, ai sợ ai chứ? Tiểu Tiểu khinh thường nhìn hắn, thời gian trừng lâu quá, đã miễn dịch với hắn, dần dần không còn sợ hắn nữa.

“Hoàng thượng, lúc này công công ở Ngự thiện phòng đến báo, nói nguyên liệu nấu ăn gần đây của Ngự thiện phòng luôn biến mất một cách khó hiểu. Gần đây hắn luôn tỉ mỉ làm ký hiệu, đây là số lượng biến mất hắn thống kê ra được.” Hỷ công công trình lên một vật giống như tấu chương, đưa đến bàn của Hoàng thượng.

Hoàng thượng mở ra xem, nói: “Không phải người trông coi sao? Sao qua thời gian dài vậy rồi mới phát hiện ra?”

“Hồi Hoàng thượng, công công kia nói, bọn họ có phái người trông giữ, nhưng ba ngày liên tục đồ vật vẫn biến mất như vậy...cho nên mới...”

“Phái vài thị vệ canh giữ, xem xem có thể bắt tên tặc nhân này hay không...” Hoàng thượng tức giận nói.

“Phụt...” Đang uống trà Tiểu Tiểu nghe ‘tặc nhân’ xong thì nhịn không được phun hết cả ra, trà trong miệng phun ra đất, Hoàng thượng bực bội hỏi:

“Tiêu Kiếm, buồn cười vậy sao?”

“Không có! Hoàng thượng, cả hậu cung lớn như vậy, bọn họ không có việc gì khác để làm hay sao? Cũng chỉ là một tí đồ ăn thôi mà? Có cần phải đại kinh tiểu quái vậy không?” Tiểu Tiểu không hiểu hỏi. Mình đã trộm lâu vậy rồi, hắn cũng không phát hiện, nàng còn tưởng Hoàng thượng sẽ không để ý đến chút tiền nhỏ nhặt đó chứ.

“Tiêu Kiếm, ngươi xem xem đây mà là một tí đồ ăn hay sao?” Ra hiệu Hỷ công công đưa tấu chương cho Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu nhận lấy xem, cũng phát kinh: hóa ra đến Ngự thiện phòng trộm đồ ăn cũng không riêng gì mình, người này mới đúng là cao nhân chân chính. Sao ngay đến cả bào ngư, vi cá, thịt hươu...mấy thứ đáng tiền này mà cũng có thể trộm? Cái mình trộm chẳng qua chỉ là những thứ có thể no bụng mà thôi.

“Đúng là lợi hại thật. Hoàng thượng, nên điều tra cho kĩ.” Tiểu Tiểu buông một tiếng thở dài, tra ra e rằng Hoàng thượng sẽ thương tâm lắm, mấy thứ đồ quý này đều có người chuyên coi giữ, Ngự thiện phòng cũng không phải là nơi mà ai cũng có thể vào được, ngoại trừ cái kẻ gan bằng trời là “Thần tiên” mình ra, người có thể trộm, tám chín phần là người của bọn họ rồi.

“Ừ. Sóc, chỉ bằng giao việc này cho đệ đi điều tra đi?” Nhìn Sóc vương, hắn không phản đối, Hoàng thượng đưa tấu chương cho hắn. Quay về trước bàn, tiện tay cầm một tờ thánh chỉ trên bàn đưa vào tay Tiểu Tiểu, cười nói:

“Tiêu Kiếm, trầm cảm thấy ngươi là một nhân tài, cho nên muốn mời ngươi lưu lại đây giúp trầm. Đừng cự tuyệt, lúc nào muốn đi, cứ nói trầm một tiếng là được, trầm sẽ không cản ngươi!”

Rốt cuộc muốn phong quan rồi sao? Mang theo một tia chán chừ, Tiểu Tiểu vẫn nhận lấy tờ thánh chỉ kia, đây đã là lần thứ hai nhận thánh chỉ của hắn rồi. Tờ kia là biêm, tờ này là bổ nhiệm; tờ kia là hạn không

thể giết chết mình, mà tờ này thì lại xem mình như bằng hữu...có phải mình có thể tiếp nhận vị bằng hữu này, mình không cần trở về làm phi tử bị biếm kia nữa hay không.

Chắc được! Cẩn thận mở thánh chỉ ra, Tiểu Tiểu nhìn nội dung của thánh chỉ, nhưng lại bị nội dung trên đó làm cho chấn kinh trợn to mắt.

“Sao thế?” Thấy bộ dáng của Tiểu Tiểu, Hoàng thượng cầm thánh chỉ qua xem, ngưng ngưng cười nói:

“Tiêu Kiếm, xin lỗi, lúc này là trầm lấy nhầm, tờ này mới đúng!”

Lấy một tờ thánh chỉ khác trên bàn, sau khi Hoàng thượng mở ra xem thấy không có sai sót gì rồi mới đưa cho Tiểu Tiểu, ngơ ngác nhận lấy, bên tai nghe Hoàng thượng giải thích:

“Tờ lúc này, là ban ột phi tử của trẫm, trẫm thông tri các nơi phải chiếu cố tốt cho nàng ta, nay chắc cũng chịu đủ rồi...cho nên trẫm muốn thả nàng ta ra, an ủi Vu thừa tướng một chút.”

“Hoàng thượng, nàng ta là phi tử của người, người không có chút hảo cảm nào với nàng ta sao?”

Đột nhiên, Tiểu Tiểu rất muốn biết, cảm giác của Hoàng thượng đối với Thủy Tiên, có phải có chút để ý hay không. Thủy Tiên, nữ tử như nước kia, bây giờ chắc đang sống hạnh phúc cùng với tình lang của nàng ta. Tuy mới chỉ gặp nàng ta một lần, tuy ấn tượng với nàng ta không tốt cho lắm, nhưng quyết định sau cùng của nàng ta, vẫn khiến Tiểu Tiểu bội phục muôn phần.

“Lấy nàng ta, vốn không phải do ta mong muốn, nhưng thân là đế vương, nhiều lúc không phải người muốn lấy ai thì lấy, mà là ai có ích với người thì mới lấy người đó. Nàng ta, chỉ là một con cờ để kiểm giữ Vu thừa tướng mà thôi!” Đối với Tiểu Tiểu, Hoàng thượng chẳng hề giấu giếm tí gì, nhưng lại không biết, đây chính là ‘nàng ta’ của hiện tại.

Có lẽ Hoàng thượng hận nàng ta, lúc nói đến nàng ta, mặt hần lạnh đi vài phần, lời nói ra, càng không có chút cảm tình gì, giống như người nói tới không phải nữ nhân của hần, mà là kẻ thù của hần vậy.

Thật ra, thánh chỉ vốn không cầm sai, hai tờ đều là cho nàng, cái sai chỉ là thời gian trước sau mà thôi.

“Hoàng thượng, nếu như nàng ta là con cờ của người, lúc quân cờ này không còn tác dụng nữa, người sẽ làm thế nào? Sẽ thả quân cờ này hay không?”

Đế vương quả nhiên vô tình, bản thân vốn không phải nữ nhân kia, nhưng phải lấy thân phận nữ nhân kia sống ở hậu cung một thời gian. Vốn muốn đi, nhưng lại vướng chuyện tìm cha cho Điểm Điểm. Cho tên Tiểu Tiểu cũng chỉ có thể ở trong cung, trước vì ngày tháng sau này của bản thân mưu cầu chút phúc lợi đi.

71. Chương 71

“Thân hình thần thiếp được chứ? Hoàng thượng có phải dục cầu không đủ đã lâu rồi không? Người xem, đường đường là vua một nước, thấy nữ nhân thay quần áo mà lại chảy máu mũi...”

Nếu Hoàng thượng đã viết xong thánh chỉ thả Tiên phi hồi cung, bản thân cũng không thể tiếp nhận việc phong quan của Hoàng thượng nữa rồi. Trước mắt, cầm thánh chỉ rồi chuẩn đi chính là biện pháp tốt hiện nay. Đúng là đáng tiếc cho tiền đồ tốt như thế kia, phải biết rằng, chức vị này nhiều người đã phải cố gắng rất lâu cũng chưa chắc có được đâu nhá.

“Không thể! Nếu đã là phi tử của trẫm, trừ phi nàng ta chết trong cung, bằng không, trẫm sao có thể thả nàng ta xuất cung được chứ?” Hoàng thượng lạnh lùng nói. Cái giây phút nàng ta tiến cung, sớm đã định trước suốt đời nàng ta sẽ phải sống ở trong cung, đây là sự thật không thể thay đổi được.

“Nhưng mà, Hoàng thượng, người vốn không yêu nàng ta. Vả lại, khi nàng ta không còn tác dụng của một quân cờ nữa, giữ nàng ta lại trong cung, chẳng phải chỉ tổ làm cho người không vui hay sao? Đến lúc đó, sao Hoàng thượng không cho nàng ta tự do, không để cuộc đời nàng ta quá bi thảm?”

Tâm tư của Hoàng thượng nàng không hiểu, nhưng sự tàn nhẫn của Hoàng thượng hôm nay nàng đã được mở rộng kiến thức một phen. Nếu như nàng là Tiêu Kiếm, bọn họ có thể làm bạn, sẽ là bằng hữu tri tâm rất tốt, nhưng nếu như nàng là Thủy Tiên, là Tiên phi, thì đã định sẵn sau này bọn họ chỉ có thể tức giận nhìn nhau. Nhưng mà, sau này và trước kia, giữa mình và hắn hơi có sự bất đồng. Chỉ ít thì Tiểu Tiểu đã biết chỗ khó xử của hắn, sẽ không hận hắn, bài xích hắn như trước kia nữa.

Nhưng Hoàng thượng đối với Tiểu Tiểu thì sao? Hắn là không có bất kỳ sự bất đồng nào đâu nhỉ. Nàng vẫn là con gái của kẻ mà hắn ghét, vẫn sẽ kêu nhiều người đến để bắt nạt nàng. Chỉ là nàng không sợ, có gì đáng sợ đâu chứ, nàng không phải là người mà bất kỳ kẻ nào cũng có thể ức hiếp cho được.

“Đấy là số mệnh của nàng ta! Tiêu Kiếm, ta nói thật cho người biết, lúc đó, ta vốn không muốn cho nàng ta vào cung, vào cung là yêu cầu của bản thân nàng ta, là Vu thừa tướng ép ta làm như vậy. Cho nên...”

Cho nên, quả nhiên giống như Tiểu Tiểu đoán, cái lần gặp mặt đó, dựa vào trực giác Tiểu Tiểu đã biết rằng nàng ta phản bội lại tình cảm của hai người, ham vinh hoa phú quý nơi hoàng cung, nhưng sau khi vào cung mới biết mọi thứ không giống như trong tưởng tượng của nàng ta, nên nàng ta mới đau lòng, mới muốn trốn tránh. Thì ra, dự cảm của nàng trước giờ vẫn không hề sai, quả nhiên Thủy Tiên không hề mềm yếu như những gì mình thấy.

“Tiêu Kiếm, người quen biết nàng ta à? Hình như người rất quan tâm đến chuyện của nàng ta?” Ánh mắt thăm dò của Hoàng thượng lướt về phía Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu lắc đầu:

“Hoàng thượng, người hiểu lầm rồi, ta là một kẻ quê mùa, làm sao quen biết nàng ta được chứ? Chẳng qua là lúc này nhìn thấy thánh chỉ, có chút hứng thú thôi. Hôm nay thân thể ta không được khỏe, Hoàng thượng lại bận, ta xin cáo từ trước đây.”

Thánh chỉ cầm trong tay, trong lòng Tiểu Tiểu cảm thấy hơi khổ sở. Thánh chỉ không thể mang theo trên người, xem ra phải tìm chỗ nào thích đáng rồi cất nó đi. Ban đầu còn muốn mang thánh chỉ ra ngoài bán, giờ đây xem ra lúc ấy chỉ là nói cho vui vậy thôi.

“Tiêu Kiếm, người không sao chứ?” Mang theo chút quan tâm, Hoàng thượng cảm thấy sắc mặt Tiểu Tiểu có hơi nhợt nhạt.

“Không sao, về ngủ một giấc là được!”

Ngủ một giấc, lần này, nàng thật sự chỉ có thể làm Tiên phi thôi.

“Hoàng huynh, y không sao chứ?” Sóc vương nhìn thấy bóng người rời đi kia, cầm tờ thánh chỉ Hoàng thượng vừa mới buông xuống, nhìn như nghĩ tới gì đó.

“Sóc, đệ cảm thấy sao? Có lẽ y có quen biết với ‘Thủy Tiên’, nếu không, sẽ không đột nhiên trở nên như vậy!” Hoàng thượng khẳng định nói, lúc này hắn cảm thấy tâm tình của y rõ ràng thay đổi không ít.

“Ừ, đệ cũng cảm thấy như vậy. Có cần tìm người điều tra chi tiết về y không?” Sóc vương hỏi. Ban đầu, vì sự kiên trì của Hoàng thượng, bọn họ vẫn luôn tín nhiệm Tiêu Kiếm này, tuy mình hay đấu võ mồm với y, nhưng trước nay chưa hề nghi ngờ y. Hôm nay xem ra, hắn là y có rất nhiều chuyện giấu bọn họ.

“Ừ!”

Một chữ, phẳng phất như có rất nhiều thứ gì đó ngăn cách ở giữa.

Đến lãnh cung lần nữa, sớm đã không còn dơ bẩn như lúc đầu, nhìn ngó xung quanh, đều sạch sạch sẽ sẽ, ngay ngay ngăn nắp. Vốn việc tuyên chỉ thì chỉ cần Hỷ công công đến đây nói là được, nhưng Hoàng thượng muốn đến đây xem tình trạng hiện tại của ‘Thủy Tiên’, muốn xem coi nàng ta có thảm hại như trong tưởng tượng của mình hay không.

Lúc đám người rầm rầm rộ rộ đến, mấy thứ đồ đang làm dở dang trong tay đám phi tử bên chỗ Hoa Nguyên liền vội vàng vàng nhét xuống giường, tất cả phi tử đều đi ra ngoài, nghênh đón thánh giá.

“Người đều đến hết cả rồi chứ?” Ánh mắt Hoàng thượng quét một lượt, trong đám người lại không thấy hình bóng của nữ nhân kia, vẻ mặt hắn bắt đầu hơi bức bối, sao lại không thấy nàng ta nhỉ? Tại sao đã lâu không gặp, mà mình lại nhớ đến nàng ta chứ

Là muốn xem tình trạng thảm hại của nàng ta sao? Hoàng thượng không biết, chỉ là khi biết nàng ta không có trong này, trong lòng hắn hơi cao hứng một chút: nàng cùng đám nữ nhân này suy cho cùng vẫn có chỗ bất đồng.

“Hồi Hoàng thượng...có lẽ Tiên phi còn ở trong cung của nàng ta...” Trả lời có chút run rẩy, Hoa Nguyên thầm kêu không ổn, nếu Hoàng thượng qua đó, vậy Lão đại chẳng phải sẽ...

“Hoàng thượng, hay là để lão nô qua đó kêu Tiên phi nương nương đến đây?” Hỷ công công lĩnh lên phía trước, giờ này chắc tiểu tâu tông kia vẫn còn đang ngủ thì phải? Hơn nữa trong cung của nàng ta ông đã từng đến, một tí cũng không rách nát, nếu như để Hoàng thượng biết, còn không nguy hại sao?

Hoàng thượng xoay người một cái, muốn đi đến viện sát bên cạnh, Hỷ công công chạy đến trước mặt, muốn qua đó gọi Tiểu Tiểu một tiếng, nhưng lại bị Hoàng thượng kêu lại:

“Hỷ công công, không cần! Trẫm đích thân qua đó xem xem!”

Đích thân qua đó? Bốn chữ, dọa cho tất cả mọi người há hốc miệng như muốn rút luôn cái cằm!

Những người đi theo, điều họ bị dọa là Hoàng thượng lại đích thân đến đó tìm một phi tử lãnh cung; mà những người quỳ dưới đất, biết tính cách của Tiểu Tiểu ——Ngủ không đủ giấc, ai qua đó tìm nàng ta cũng mắng kẻ đó!

Nếu như, Hoàng thượng qua đó gọi người, mắng luôn Hoàng thượng thì phải làm sao? Nhưng Hoàng thượng đã quyết định rồi, ai dám ngăn cản Hoàng thượng chứ Thập thỏ không yên đi theo phía sau Hoàng thượng, trong nháy mắt mọi người đã tụ tập đông đủ ở trong viện của Tiểu Tiểu.

Trong phòng im ắng, giống như không có người vậy, Hoàng thượng bước vào cửa trước, nhìn mấy thứ đồ dùng trong nhà mới tinh gọn gàng sạch sẽ kia, mặt Hoàng thượng mắt đầu đen lại:

“Hỷ công công, lời của trẫm người đã chuyển đến hay chưa?”

Hỷ công công vội vàng gật đầu: “Hoàng thượng, nô tài đã chuyển đến rồi! Chỉ là...nô tài cũng không biết chuyện gì xảy ra hết á!”

Trừ phủ nhận ra, ông cũng chẳng biết phải nói rõ thế nào với Hoàng thượng. Thủ đoạn của Tiên phi, ông đã nắm nhiều lắm rồi, ngay đến mình cũng chẳng dám làm gì nàng ta, huống hồ là công công ở các cung chứ?

“Hừ! Đây chính là sự chiếu cố thật tốt mà trẫm giao cho đó sao?” Bước chân không ngừng lại, Hoàng thượng trực tiếp đi vào trong phòng, đập vào mắt chính là dáng ngủ ngọt ngào của ‘Thụy phi’ kia.

Quay đầu xem ngoài cửa sổ, thời gian không sai, đã hạ triều, sắp ăn cơm trưa rồi, nữ nhân này sao vẫn chưa dậy nhỉ? Giường là loại giường lớn khắc hoa tinh xảo, chăn đệm là loại chỉ có ngũ phẩm chiêu nghi mới có thể dùng, bàn trang điểm cũng mới tinh, tuy nhiên mấy thứ đồ trang điểm trên đó không nhiều cho lắm...

Tất cả những thứ này, đều khiến Hoàng thượng nhận ra một vấn đề nghiêm trọng: Mình đã suy nghĩ quá ngây thơ! Ở đây, nàng ta không những không bị phân biệt đối xử, ngược lại sống rất tốt, cực kỳ tốt, thậm chí còn tốt hơn mình nữa!

Đánh giá sự bày biện trong phòng xong, Hoàng thượng sớm đã nộ khí xung thiên:

“Gọi nàng ta!”

Mình cũng đã tảo triều hơn hai canh giờ rồi, mà nàng ta vẫn còn trong mộng đi gặp Chu công, ở đâu có chuyện tốt như thế? Có thủ đoạn đúng không? Được, ra ngoài từ từ ta sẽ cho cô biết, ta muốn xem xem, rốt cuộc là cô lợi hại hay ta lợi hại!

“Nường nường, dậy đi, mau dậy đi!” Hỷ công công đi đến trước giường Tiểu Tiểu, tiếng gọi không lớn lắm.

“...” Thấp giọng hừ một tiếng, Tiểu Tiểu ngủ tiếp.

“Nường nường, Hoàng thượng đến đây rồi, mau dậy tiếp giá!” Hỷ công công quay đầu nhìn Hoàng thượng một cái, tốt bụng nhắc nhở tình hình hiện tại của Tiểu Tiểu.

“Hoàng thượng là cái thá gì? Bà đây ngủ dậy hăng nói...” Nhỏ giọng lắm bả một câu, Tiểu Tiểu trở mình, tiếp tục ngủ!

Trời ơi, sao nàng ta dám nói vậy chứ? Hỷ công công đỏ mặt lạnh, không dám quay đầu nhìn Hoàng thượng, nhưng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt bốc hỏa của Hoàng thượng.

“Nường nường, là Hoàng thượng đến thăm người, Hoàng thượng đang đứng đợi người...”

Nói như vậy, hẳn là nàng ta biết tình hình hiện tại rồi chứ? Tiểu tổ tông, cô đừng tuôn ra những lời kinh người vậy nữa, tim ta không tốt, không chịu được sốc đâu.

“Hoàng thượng...” Tiểu Tiểu nửa tỉnh nửa mê, cuối cùng cũng biết người đang bốc hỏa kia là ai rồi, mở mắt ra, quay người lại, thấy Hoàng thượng kia đang tức giận trừng mắt nhìn mình, nàng kinh ngạc hỏi:

“Í, hôm nay vợ được gì vậy nè, lại có thể vợ được Hoàng thượng đến lãnh cung của ta thế này...”

“Hừ, cho dù là lãnh cung, cũng là của trẫm, từ lúc nào trở thành lãnh cung của cô chứ?” Lửa giận vốn còn chưa phát, nghe câu này xong, Hoàng thượng bắt đầu bộc phát.

“Được thôi, vậy người cứ ở đây từ từ mà ở nhé, ta đi!” Tiểu Tiểu hơi cười, không phải Tiêu Kiếm nữa, chọc hân cho vui.

“Cô...sau này, lãnh cung cô cũng không cần ở nữa...”

Đề nén lửa giận, Hoàng thượng giận sự tùy tính của nàng ta.

“Ồ, xin hỏi Hoàng thượng tôn quý, ta phải đến đâu ở vậy? Không ở tại lãnh cung, không phải đem ta đuổi ra khỏi cung đấy chứ?”

Lạ thật, có phải dù có nhiều vấn đề hơn nữa thì cũng phải chờ mình thay đồ mặc áo xong mới nói được không vậy? Rút đầu lại, trên người Tiểu Tiểu có mặc gì đâu.

“Nghĩ đẹp nhỉ! Cô tưởng rằng hoàng cung là nơi cô muốn vào thì vào, muốn ra thì ra hay sao?”

Lạnh lùng nhìn nàng, hẳn biết lúc này nàng muốn chạy —— chạy ra khỏi cung! Bằng trực giác, hẳn không cho phép nàng ra ngoài!

“Trước giờ ta chưa từng nghĩ như vậy. Hoàng thượng, ta phải thay áo rồi, có phải người nên tránh đi một lát hay không?”

Chẳng buồn liếc hân, Tiểu Tiểu biết, hôm nay hân đến đón mình ra khỏi lãnh cung, cuộc sống sau này của mình cũng sẽ đặc sắc lắm đây.

“Hừ, cô là phi tử của trẫm, ‘Thụy Tiên’, thay áo mà cũng phải tránh trẫm hay sao?”

Không biết từ lúc nào, Hỷ công công đã lui ra ngoài rồi, cả trong tấm thất này chỉ có hai người bọn họ. Tiểu Tiểu nhìn xung quanh, cười giảo hoạt nói:

“Thì ra là Hoàng thượng muốn thưởng thức thân hình của thần thiếp một chút. Không vấn đề gì, Hoàng thượng phải nhìn kỹ nha, thần thay áo nhanh lắm đó!”

Mặt Hoàng thượng hơi mất tự nhiên, Tiểu Tiểu soạt một cái kéo chăn ra, thoáng chốc xuân quang lộ ra ngoài cũng khiến cho Hoàng thượng đang muốn phản bác lập tức im miệng.

“Trẫm mới không muốn...”

Rất nhanh mặc y phục lên, Tiểu Tiểu cầm một tấm khăn lụa ở bên giường lên, lượn lờ đi đến trước mặt Hoàng thượng, đem khăn lụa đưa qua đó, cười tươi rồi nói:

“Thân hình thần thiếp được chứ? Hoàng thượng có phải dục cầu không đủ đã lâu rồi không? Người xem, đường đường là vua một nước, thấy nữ nhân thay quần áo mà lại chảy máu mũi...”

“Hoàng thượng yên tâm, thần thiếp tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ người nào! Mau lau đi...”

Sẽ không nói cho bất kỳ người nào, nhưng mấy người đang hầu hạ ngoài sảnh sớm đã nghe hết rồi, Hỷ công công thầm than: tại sao Hoàng thượng anh minh thần vũ, mỗi lần đụng tới nàng ta, cứ luôn lộ cái xấu thế chứ?

Tức giận mở khăn lụa kia ra, Hoàng thượng trừng Tiểu Tiểu:

“Hừ, ‘Thụy Tiên’, rồi cũng sẽ có một ngày, trẫm sẽ khiến cho cô cam tâm tình nguyện quỳ xuống cầu xin trẫm!”

“Vậy thì cứ đợi đến ngày đó rồi hẵng nói!”

Cầm khăn lụa, Tiểu Tiểu đi lên trước một bước, nhẹ nhàng lau đi vết máu ở mũi hắn.

Nếu là trước đây, nàng nhất định sẽ hận hắn, sẽ nhân cơ hội mà giáo huấn hắn. Nhưng bây giờ, nàng chỉ muốn chọc hắn, không muốn lại đùa cợt hắn như trước kia nữa——Hắn tuy đối xử không tốt với Thụy Tiên, nhưng hắn cũng có chỗ khó xử của hắn.

Sự dịu dàng thoáng chốc, mùi hương cơ thể nhàn nhạt, làm Hoàng thượng mê hoặc, mãi đến Ngự thư phòng, Hoàng thượng cũng mang vẻ mặt âm trầm, ai cũng không biết hắn đang nghĩ gì?

Nhìn chồng tấu chương cao ngất trước mặt, nhưng Hoàng thượng chẳng xem được một bản nào, tay sờ lên mũi, dường như còn có thể cảm nhận được mùi thơm lưu lại trên mũi.

Nàng thay đổi rất nhiều, là bắt đầu từ khi nào? Minh cũng đã thay đổi rất nhiều, mỗi lần gặp nàng đều tức giận, nhưng nàng đã khiến mình ghi nhớ rồi, mỗi ngày đều khó quên!

“Hỷ công công, người cảm thấy có phải ‘Thụy Tiên’ thay đổi rồi không?”

Hoàng thượng đột nhiên hỏi, nhưng xung quanh lại chẳng có ai trả lời, ngàng đầu lên nhìn, mới biết mình sớm đã đuổi hết người ra ngoài rồi. Cúi đầu cười khổ một tiếng, hắn là nên đến hậu cung rồi đây.

*

“Lão đại, tỷ đem ta đi cùng đi, Hoa Nguyên nguyện làm thiếp thân cung nữ của tỷ! Lão đại không nhớ mấy chuyện trước kia trong cung, bên người nên có một người tri tâm chứ?” Nghe thấy Tiểu Tiểu phải đi, Hoa Nguyên bất an nói.

“Có thể đem theo cô đi sao?” Tiểu Tiểu nghĩ cũng đúng, Hoa Nguyên trung thành với mình, trước kia nàng ta cũng là phi tử của Hoàng thượng, mang theo nàng ta bên người lại có thể giúp mình suy nghĩ rất nhiều chuyện.

“Có thể!” Hoa Nguyên cười khổ nói. Tước đi phong hào, luân vi cung nữ, là có thể đi theo Tiểu Tiểu ra ngoài rồi. Hoàng thượng cao cao tại thượng, đã từng inh biết bao hi vọng, biết bao mộng tưởng, nhưng tất cả đều là hư ảo, tất cả đều không phải là thật. Thời gian một năm, sớm đã vỡ đi biết bao mộng tưởng, sớm đã chẳng chút quyến luyến với hắn. Nhưng Lão đại, tỷ ấy vẫn đối xử rất tốt với mình, cũng vẫn luôn chiếu cố đến mình, sẵn sàng cho tỷ muội trong lãnh cung. Tỷ ấy rất thông minh, nhưng lại không biết ứng biến trong cung, cứ để mình theo bên tỷ ấy, ở cùng tỷ ấy một thời gian đi

Tỷ ấy đã nói qua, sẽ đưa mình ra khỏi cung. Vậy thì cứ ở bên tỷ ấy, đợi tỷ ấy đưa mình ra khỏi cung cũng được!

“Được thôi, Hoa Nguyên, đợi ta hỏi Hỷ công công, bảo ông ta giúp. Ta đi trước đây, các cô bảo trọng!”

Đi tay không, Tiểu Tiểu cái gì cũng không mang theo, ở đây, ở tổng cộng cũng chưa đến hai mươi ngày, thật không ngờ cứ như vậy mà đi. Quay đầu lại, nhìn lại mấy nữ nhân trong lãnh cung một cái, trong mắt của họ, đều mang theo sự quyến luyến không nỡ xa rời.

“Yên tâm, ta sẽ không quên lời hứa hẹn với các cô đâu!”

Vẫy vẫy tay, là cáo biệt cuộc sống yên bình này; gật gật đầu, là ghi nhớ lời hứa đã từng hứa với họ. Lúc quay đầu, mắt sớm đã ướt ươn, bởi vì, bọn họ từng thật lòng đối xử tốt với mình.

*

‘Lâm Tiên cung’ – một cái tên rất khác biệt, chỉ riêng hai chữ Lâm Tiên thôi, đã nói lên thân phận của nữ nhân sống trong cung này. Chỉ có phi tử được sủng, có quyền có thế, viện tử mới có thể mang theo chữ ‘cung’, mà nếu như tên của cung điện có liên quan đến tên của phi tử, cũng có thể nhìn ra được sự sủng ái của Hoàng thượng dành cho vị phi tử này.

Cười trào phúng, bài tập làm thêm này Hoàng thượng làm thật tốt. Một nữ nhân hấn chán ghét mà làm tới nước người ngoài hiểu lầm thành sủng phi của hấn, đây cũng nói lên tâm kế của đế hoàng.

“Nương nương!”

Bước vào cửa lớn của ‘Lâm Tiên cung’, trong viện sớm đã có hơn mười cung nữ, thái giám quỳ sẵn, Tiểu Tiểu hơi ngây ra một lúc, không ngờ Hoàng thượng còn sắp xếp nhiều hạ nhân hầu hạ mình đến vậy! Không tệ không tệ!

“Đứng dậy đi!” Chắc nói thế này thì phải? Tiểu Tiểu quên rồi, lúc trước hình như Hoàng thượng chỉ phát phát tay, nhưng nàng cảm thấy bọn họ cứ luôn cúi đầu, làm sao mà biết nàng phát tay hay chưa? Nên nói với họ một tiếng mới đứng, đó là sự tôn trọng người khác.

Hai cô nương mười lăm mười sáu tuổi đứng dậy, đi đến bên Tiểu Tiểu, kích động đến nỗi nước mắt ầng ậc:

“Nương nương, cuối cùng người đã trở về rồi!”

Tiểu Tiểu tròn mắt, cái gì gọi là cuối cùng đã trở về rồi? Nàng căn bản không muốn trở về được không hả? Nhưng chẳng qua bọn họ chỉ có lòng tốt, chí ít thì nước mắt này không phải là giả chứ nhỉ?

“Ừ, vào phòng rồi nói sau!” Quay đầu nhìn mấy công công tùy hành kia một cái, công công cúi đầu lui ra ngoài.

Thì ra, đây mới là nơi mà phi tử tam phẩm ở, mặc kệ Hoàng thượng có ghét Thủy Tiên kia ra sao, nhưng nhìn chỗ mà nàng ta ở, đúng thật không tệ. Đánh giá xung quanh phòng một lượt, nhìn thấy vật thuận mắt Tiểu Tiểu cầm lên xem tỉ mỉ, hai cung nữ phía sau cũng chẳng thấy có gì lạ, bọn họ chỉ nghĩ rằng đã rất lâu nương nương không trở về, xem xét tất cả mọi thứ ở đây có thay đổi hay chưa mà thôi.

“Nương nương, đồ vật trong cung đều là những thứ trước kia nương nương thích, chúng nô tỳ vẫn luôn quét dọn sạch sẽ, trước giờ chưa từng sờ lung tung...”

Một cung nữ cười lấy lòng, Tiểu Tiểu quay đầu lại, nhìn hai cung nữ xa lạ kia, hỏi:

“Nha hoàn hôm trước theo ta về thăm người thân kia đâu rồi?”

Tiểu Tiểu tuy mơ hồ, nhưng có thể biết hai nha hoàn đằng sau kia nàng tuyệt đối chưa từng gặp qua, mà nha hoàn có thể theo Thủy Tiên về nhà kia, nói lên rằng nha hoàn kia có địa vị trong lòng Thủy Tiên. Theo lý mà nói, hấn là nàng ta phải nên ở trong cung đợi mình mới đúng.

“Nương nương, người nói Tinh Nhi à?” Một trong số cung nữ nhỏ giọng hỏi.

“Ừ, nàng ta đâu?” nàng ta gọi thế nào thì gọi thế ấy vậy, dù sao thì Tiểu Tiểu cũng chẳng biết tên của nàng ta.

Hai người quay lại nhìn một cái, một trong số đó cười nói: “Nương nương, Liên phi nương nương thấy Tinh Nhi lạnh lợi, muốn nàng ta qua đó hầu hạ. Nếu như nương nương muốn Tinh Nhi, có thể nói một tiếng với Hoàng thượng hoặc là Liên phi nương nương...”

Nói với Hoàng thượng? Thế thì thôi vậy, tên nam nhân kia vốn nhìn Tiên phi không thuận mắt, trốn hấn còn không kịp, ai lại ản no rừng mở đến tìm hấn chứ? Nhưng hai nha hoàn này có gì đó không đúng, lúc nhìn mình, cảm giác như có chút coi thường mình. Không phải chứ, chẳng phải chỉ ngồi ngây ở lãnh cung có mấy ngày thôi sao? Nhanh vậy liền cho rằng sau này mình thất sủng rồi à?

“Ai là quản sự ở cung này?” Tìm chỗ ngồi, Tiểu Tiểu ngồi đoan trang. Nếu đã chuẩn bị làm ‘Tiên phi’ này rồi, thì phải diễn cho thật là tốt, đầu tiên là phải thanh lý người trong cung của mình. Bọn họ có thể ngốc, có thể đần, nhưng, Tiểu Tiểu tuyệt đối không cho phép có nội gián.

“Hồi nương nương, là lão nô!” Một ma ma khoảng ba mươi tuổi, được nha hoàn gọi đến, hóa ra bà ta vẫn luôn đứng đợi hầu ở bên ngoài.

“Ồ, ma ma xưng hô thế nào?” Khách khí nhìn bà ta, ma ma kinh ngạc nhìn Tiểu Tiểu, run rẩy nói:

“Nương nương, người...”

Lúc mới vào cung, ma ma đã thấy có chút kì lạ, cứ cảm thấy nương nương này tuy bộ dáng không thay đổi, nhưng tính tình thì lại thay đổi rất nhiều. Nay nghe thấy nàng hỏi như vậy, nước mắt trong mắt ma ma liền tuôn trào, nương nương ở trong lãnh cung hẳn là phải chịu không ít khổ sở, ngay đến mình mà cũng quên luôn.

“Ma ma không cần lo lắng, bốn cung chẳng qua chỉ là bị đưng đầu một cái, quên một số chuyện mà thôi.”

Tiểu Tiểu nhàn nhạt nói, cái loại chuyện bị đưng đầu mất kí ức cũng không phải là chưa từng có, nhưng người bị mất kí ức tuyệt đối không phải nàng, là người khác mà thôi.

Tiên phi đối với mình mà nói rất xa lạ, học theo tính tình của Tiên phi, nàng đúng là học không được, mất trí nhớ rồi, thay đổi tính cách thì còn tạm tạm. Dù sao thì cũng sắp một tháng rồi, chơi thêm hai tháng nữa, hoặc là sau khi tìm được cha của Điểm Điểm xong, nàng liền có thể vỗ mông chạy lấy người. Về phần cục diện rối rắm này, cứ để Vu thừa tướng từ từ mà thu dọn đi.

“Nương nương, người chịu khổ rồi! Ma ma đau lòng nhìn Tiểu Tiểu, nhìn tới nỗi Tiểu Tiểu bắt đầu hơi mất tự nhiên. Nàng hiện giờ sắc mặt hồng nhuận, thân thể khỏe mạnh, thật hoài nghi ma ma từ đâu mà thấy mình chịu khổ nhỉ? Có phải hoa mắt rồi không, nên mới cảm thấy mình chịu khổ?”

“Làm ma ma lo lắng rồi. chỉ là ta đã quên nhiều thứ, sau này còn cần ma ma chỉ điểm.” Tiểu Tiểu hơi hơi gật đầu, lần đầu tiên phát hiện mình cũng có thể rất đoan trang, rất có phong độ như vậy nói chuyện với ma ma.

“Nương nương, nô tỳ nhất định sẽ bảo vệ cho nương nương thật tốt, Giúp đỡ nương nương, nô tỳ họ Từ...” Ma ma lau lau nước mắt, đẩy phất hai cung nữ ra, ti mỉ đem sự tình trong cung bẩm báo cho Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu nghe tới nỗi gật gà gật gù muốn ngủ, nhưng nàng biết ma ma là có lòng tốt, cũng chỉ nghe thôi, không chen ngang lời bà ta.

“Nương nương, Hỷ công công cầu kiến!” Trước lúc sắp ngủ, tiếng gọi của nha hoàn cuối cùng cũng làm gián đoạn sự xâm xì của ma ma, cũng nhất thời làm cho Tiểu Tiểu có tinh thần hẳn lên.

Từ ma ma tuy rằng không tệ, nhưng quá máy móc, nói quá nhiều, vẫn là đem Hoa Nguyên đến đây thì hay hơn.

“Để ông ta vào đi!” Tiểu Tiểu gọi một tiếng, ma ma sốt ruột nói:

“Nương nương, Hỷ công công là thiếp thân thái giám của Hoàng thượng, phải lấy lòng ông ta thật tốt, người không thể nói chuyện với ông ta như vậy...”

“Vậy sao? Ma ma, bà nói nghe xem, bốn cung phải đối đãi với ông ta thế nào đây?” Tiểu Tiểu cười hỏi.

“Tuy ông ta là công công, nhưng phải cung kính một chút, nếu lỡ như ông ta ở trước mặt Hoàng thượng...”

Thấy Hỷ công công đã vào cửa, ma ma vội im bặt, mặt đầy ý cười nghênh tiếp.

“Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương!”

Hỷ công công đi đến trước mặt Tiểu Tiểu, cung cung kính kính quỳ xuống, mấy tiểu thái giám đằng sau ông ta, cũng đều quỳ xuống hết, nói cùng với Hỷ công công.

“Hỷ công công, có chuyện gì đáng mừng vậy?” Tiểu Tiểu nhướn nhướn mày, cũng nên để mọi người trong cung biết năng lực của nàng rồi, Hỷ công công đến thật đúng lúc.

“Tiên phi nương nương nói đùa rồi. Nương nương trở về Lâm Tiên cung, đây không phải một hỷ sự hay sao?” Tiểu Tiểu phát tay một cái, Hỷ công công đứng dậy, đem mấy thứ đồ trong tay mấy thái giám đằng sau từng món từng món bày ra trước mặt Tiểu Tiểu, cao hứng nói với Tiểu Tiểu đây là do Hoàng thượng ban cho.

Tiểu Tiểu đứng dậy, ánh mắt quét nhìn mấy thứ đồ quý giá được ngự ban một cái, tùy tay cầm một món lên, nhìn chỗ không dễ thấy của ban phẩm, đều có một chữ ‘Ngự’ nho nhỏ, nàng cười cười:

“Hỷ công công, đây đều là Hoàng thượng ban cho bốn cung hay sao?”

“Hồi nương nương, đúng vậy!” Hỷ công công khó hiểu nhìn nàng, tiểu tổ tông này lại sao nữa đây? Nhìn biểu tình của nàng ta, đằng sau nhất định là có lời, hơn nữa lại không phải lời gì hay ho.

Cúi đầu xuống, Hỷ công công vội lau mồ hôi lạnh, nhỏ giọng nói:

“Nương nương, nếu không còn chuyện gì cản dận, nô tài trước...”

Chạy! Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, bây giờ ông thật không dám chọc vào tiểu tổ tông này.

“Có chuyện, sao lại không có chuyện được chứ? Hoàng thượng tốt bụng ban cho bốn cung nhiều đồ như vậy, Hỷ công công trở về cảm phiền thay bốn cung nói lời cảm tạ với Hoàng thượng. Thuận tiện nói một tiếng, bốn cung rất thích đồ Hoàng thượng ngự ban. Nhưng mà, bốn cung không thích chữ này, sau này ban đồ, tìm mấy món không có chữ ‘Ngự’ mang qua đây là được!”

“Nương nương!” Từ ma ma sợ hãi nhìn Tiểu Tiểu, lời như vậy nếu nói ra ngoài, tiếp theo Hoàng thượng còn không đuổi nàng ta về lãnh cung hay sao?

Hoàng thượng ngự ban đồ vật, vốn là chuyện vinh hạnh biết bao, nhưng sao nương nương lại kêu Hỷ công công trở về nói thế chứ?

“Nương nương, tại sao?” Hỷ công công lau mồ hôi lạnh lần nữa, những lời này ông tuyệt đối không dám nói với Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng có biết được không thì chưa chắc. Hỏi rõ nguyên nhân, nếu sau này Hoàng thượng hỏi, mình cũng có cái trả lời.

Tiểu Tiểu tán thưởng nhìn Hỷ công công một cái, biết hỏi như vậy, cho thấy dưới dự giáo huấn của mình, ông ta thật khôn ra không ít.

“Bởi vì đồ như vậy không phải Hoàng thượng ban cho bốn cung, chỉ là Hoàng thượng bày ở Lâm Tiên cung của ta mà thôi. Mang ra ngoài cung thì chẳng ai dám cần, nhìn chỉ tổ vướng mắt thôi. Nếu không có chữ này thì hay rồi, tùy tiện đem một món ra ngoài cung, cũng đáng giá hơn trăm lượng...”

Hỷ công công, sao vậy?”

‘Bịch’ một tiếng, lúc Tiểu Tiểu còn chưa nói hết, Hỷ công công đã quang vinh té ngã ra đất...

“Nương nương, sao người lại nói như vậy? Hoàng thượng nếu biết...” Từ ma ma đau đầu nhìn Hỷ công công dưới đất, Tiểu Tiểu tùy ý cười một cái:

“Ta chỉ tùy tiện nói vậy thôi, ai mà biết Hỷ công công lại bị kinh hãi thế chứ? Ta xem nào...”

Bấm huyết nhân trung của ông ta vài cái, Hỷ công công mở mắt ra, nhìn thấy nữ nhân như ác ma kia, sợ tới nỗi vội bò dậy. Đáy mắt ông ta có chút ít sắc đen, khiến Tiểu Tiểu hơi kinh ngạc một lát, nhưng nàng không nói ra, len lén nhìn Hỷ công công một cái, có vấn đề, may mà lúc này mình dọa cho ông ta té ngã, bằng không, chết như thế nào ông ta cũng chẳng hay biết.

“Nương nương, mấy lời lúc này nô tài không nghe thấy, bọn họ cũng không nghe thấy, nô tài cáo từ trước đây...”

Địa phương này, một khắc ông cũng không dám ở lại, nữ nhân này đúng là quá đáng sợ mà.

Lời như thế, nàng ta cũng dám nói ra, nếu như Hoàng thượng nghe thấy, sẽ không chỉ đuổi về lãnh cung đơn giản vậy đâu, e rằng...

Đồ Hoàng thượng ban, nàng ta dám chê mang chữ ‘Ngự’ ra ngoài cung không ai cần? Lời này, sẽ không đơn giản chỉ chém đầu thôi đâu!

“Đợi đã!”

Giọng nói ác ma lần nữa vang lên, ngăn cản cước bộ hướng ra ngoài của Hỷ công công. Hỷ công công quay đầu lại, đề phòng nhìn Tiểu Tiểu, đừng chơi chết cái mạng già này của ta nha, tiểu tử tông!

“Hỷ công công, ta muốn một cung nữ ở lãnh cung đến đây, người làm được không?”

Tiểu Tiểu đi đến trước mặt Hỷ công công, nheo mắt hỏi.

Đây là hỏi mình sao? Hỷ công công nghi hoặc, đây rõ ràng là chèn ép mà, nếu mình dám nói không được, không biết nàng ta sẽ xử mình thế nào nữa?

“Ai?” Run rẩy cúi đầu, Hỷ công công không dám nhìn vào mắt nàng.

“Hoa Nguyên!”

“Nàng ta là chủ tử bị biếm vào lãnh cung, không phải cung nữ, nương nương!” Yếu ớt chống cự, Hỷ công công biết có chống cự cũng chẳng có tác dụng gì.

“Biếm đi phong hào, làm một cung nữ đi, ta muốn nàng ta!”

Tiểu Tiểu cười tươi rói, nhìn biểu tình của Hỷ công công, vấn đề chắc là không lớn.

“Nương nương, cái này...cái này nô tài không làm chủ được, phải mời Hoàng thượng...”

Nếu như là chiêu nghi, hoặc là tài nhân, phẩm cấp thấp thì còn có thể, chuyện của Hoa Nguyên nương nương ông thật sự không dám làm chủ.

“Thời gian hai ngày, người lo liệu đi!”

Xoay người, phát tay; rắc rối, khổ não, đều để dành cho người khác hết đi!

“Nương nương, người quen thân với Hỷ công công lắm à?”

Tiên phi hôm nay, đem đến cho Từ ma ma rất nhiều kinh ngạc, khiến Từ ma ma lầm tưởng rằng đây căn bản không phải Tiên phi, mà là một người khác.

“Gặp qua mấy lần, được chứ! Từ ma ma, hiện tại đối với cung này, ta chẳng quen thuộc chút nào. Bổng cung tin tưởng người, người trong cung, sẽ do người quản. Nên tín nhiệm ai, không nên tín nhiệm ai, người liệt kê thành một danh sách cho ta, ta sẽ xử lý một chút. Nhưng Lâm Tiên cung có một nguyên tắc không thể thay đổi, chính là tất cả hạ nhân, nếu như ai dám phản bội ta, làm chuyện có lỗi với ta, ta nhất định sẽ khiến kẻ đó muốn sống không được muốn chết cũng không xong! Biết chưa?”

Nói đến đây, trong mắt Tiểu Tiểu lộ ra một tia tàn ác, Từ ma ma sợ hãi nhìn vị chủ tử này, nàng ta thật sự thay đổi rồi, có lẽ, cung này thật sự cần phải thay đổi rồi đây.

Đã qua hai ngày, Tiêu Kiếm kia cứ như đột nhiên bốc hơi vậy, không tìm được tung tích của y nữa. Hoàng thượng buồn bực ngồi trong Ngự thư phòng, nhìn cửa sổ chỗ mà y thường ngồi uống trà. Cảm giác, hình như y vẫn còn đó!

Trước giờ, chưa từng bận tâm một người nào như vậy, cho dù là nam nhân hay nữ nhân cũng chưa từng. Hoàng thượng không biết tại sao mình lại bận tâm đến y như vậy. Tiếp xúc với nhau chỉ ngắn ngủi có mười ngày, y không chỉ trở thành bạn của mình, càng thành công đi vào trong tim mình, cứ như thể người yêu mà mình đã tìm rất lâu vậy.

Người yêu? Nghĩ đến từ này, Hoàng thượng kinh ngạc một hồi, không hiểu tại sao mình lại dùng người yêu để hình dung Tiêu Kiếm chứ? Y là nam nhân đó nha!

Lúc Sóc vương đi vào, nhìn thấy được chính là Hoàng thượng đang ngây người nhìn cửa sổ, hần cười cười, chẳng lẽ Hoàng thượng thích nam nhân rồi chắc?

“Hoàng huynh, không phải huynh thích tên Tiêu Kiềm kia rồi đấy chứ?”

Sóc vương người nhạo Hoàng thượng, hẳn biết đây là điều không thể, hậu cung của hoàng huynh, nữ nhân mập ốm đều có đủ cả, làm sao có thể thích một tên nam nhân được chứ?

“Nói vậy!” Mặt hơi hơi đỏ, Hoàng thượng trách móc.

Làm sao có thể thích y được chứ? Y là một nam nhân nhá! Trẫm khẳng định là chỉ vì y không dắc sức vì hoàng thất, đột nhiên mất đi một nhân tài mà cảm thấy đáng tiếc thôi. Hoàng thượng an ủi mình như vậy, nhất định là như vậy, bằng không, làm sao giải thích được việc mình thường hay nhớ đến y chứ?

“Không phải thì tốt! Hoàng huynh, Tiêu Kiềm này đúng là thần kỳ, làm sao mà một chút tư liệu liên quan đến y cũng không có? Hỷ công công nói sao?”

Điều Sóc vương kì quái là tổ chức tình báo của mình, lại tìm không thấy bóng của y, tìm không ra tung tích của y, cứ như thể y không phải người trên thế giới này vậy.

“Hỷ công công cũng nói không rõ, khách điểm ông ta nói, ta đã phái người tra qua, Tiêu Kiềm kia đặt phòng ở đó một ngày, nhưng lại không tá túc ở đó. Có lẽ, y có nguyên nhân đặc biệt gì đó, hồi sơn rồi cũng không chừng!”

Hoàng thượng có chút thất vọng nhìn về phía bên cửa sổ, hôm đó đã thấy y có gì là lạ, đáng lẽ không nên để y đi, vừa đi, không ngờ lại đi không thấy bóng người luôn.

Nếu như mình phái người điều tra về y ngay từ đầu, thì tốt biết mấy. Chỉ ít thì mình cũng biết được tung tích của y, nếu không tra ra, có thể dò xét, có thể hỏi.

“Hoàng huynh cũng tin y đến từ núi à?” Sóc vương hỏi. Hoàng huynh không phải người cầu thả như vậy, Tiêu Kiềm này có nhiều điều đặc biệt, nhưng ánh mắt của y lại trong suốt như vậy, không giống người có tâm địa bất chính!

“Chẳng lẽ Sóc cũng tin? Hình như đây chính là điều duy nhất có thể giải thích lý do đột nhiên mất tích của y?”

Hai người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng thì cùng bật cười ha ha.

“Bỏ đi, chẳng phải chỉ là một đại phu thôi hay sao?” Sóc vương cười nói.

“Đúng vậy, có lẽ một ngày nào đó, y đột nhiên xuất hiện cũng không chừng!” Hoàng thượng buông một tiếng thở dài, quay người ngồi xuống, cười hỏi:

“Nữ nhân tối hôm đó, đệ đã phái người điều tra chưa?”

Tối hôm đó, chính là năm năm trước, lúc bày yến tiệc mừng thọ Hoàng thái hậu.

“Hoàng huynh, đệ đã phái người điều tra rồi, cũng diệt khẩu hết rồi, lúc đó đã xác định, không ai sống sót.” Sóc vương cười nói, dường như, chuyện mà hai người nói không phải là giết người diệt khẩu, chỉ là đang thảo luận xem tối nay ăn gì thôi vậy.

“Thế thì tốt! Lân cũng sắp về rồi, Sóc, đệ cảm thấy có liên quan đến Lân hay không?”

Hoàng thượng trầm tư nói. Đứa trẻ kia, quá quỷ dị, lúc hẳn nhớ đến dáng vẻ của nó mà vẽ ra, mới phát hiện ra được mình và nó giống nhau. Nếu như nói nó là con của mình, thì tất cả người trong hậu cung cũng sẽ tin, suy cho cùng thì người giống nhau không nhiều lắm.

“Chắc không đâu! Lân làm việc cũng rất cẩn thận, tuy huynh ấy đối xử tốt với nữ nhân, nhưng tuyệt đối không để ai trong số họ mang thai. Nhưng mà, hoàng huynh, đệ lại nhớ ra một chuyện, có liên quan đến Lân.”

Có một nữ nhân, Lân từng nói qua, nhưng trước giờ mình chưa gặp qua nàng ta.

“Ồ? Chuyện gì?” Hoàng thượng khó hiểu nhìn Sóc vương, giữa ba huynh đệ bọn họ, trước giờ vẫn rất ít có chuyện tư mật.

“Cái buổi tối Lân sắp đi kia, đã từng nói qua với đệ, huynh ấy không nỡ xa một nữ nhân. Sau này đệ nghe nói, huynh ấy đem nàng ta an bài ở trong một biệt viện, nhưng hai ngày sau khi huynh ấy đi, nữ nhân kia liền mất tích...mãi đến bây giờ, quần gia còn đang phái người đi tìm khắp nơi nữa đấy?”

“Nữ nhân kia, thật sự cứ như vậy mà đột nhiên biến mất hay sao? Đúng là kì lạ, nhưng mà, chuyện này với chuyện đứa trẻ kia chắc không có liên quan đâu nhỉ?” Hoàng thượng suy tư một lát, bắt đầu cảm thấy hứng thú với nữ nhân kia.

Từ nhỏ đến lớn, nữ nhân có thể khiến Lân có hứng thú thì không nhiều. Đối với nữ nhân, Lân chỉ cần mà thôi, nhưng trước nay sẽ không để tâm.

72. Chương 72: Lân Vương, Ngưu Hiểm!

Từ nhỏ đến lớn, nữ nhân có thể khiến cho Lân có hứng thú thì không nhiều. Đối với nữ nhân, Lân chỉ là cần, nhưng trước giờ không hề bận tâm. Nữ nhân kia có thể khiến đệ ấy bận tâm, đủ nói lên rằng nàng ta rất lợi hại. Về phần nàng ta đột nhiên biến mất, lại nên nói sao đây nhỉ? Có hơi kì lạ, Lân vừa đi, nàng ta cũng biến mất luôn...

“Chắc không có liên quan đâu, nhưng mà, hoàng huynh, đệ cảm thấy thân phận của nữ nhân kia có chỗ khả nghi, cho nên phái người đi điều tra một chút, mới biết nữ nhân kia quả nhiên không hề đơn giản, có thể khiến cho Lân trao trái tim thì cũng không phải là tay vừa.”

Sóc nhãn nhin để khỏi bật cười, Hoàng thượng hứng thú hỏi:

“Cái gì không đơn giản? Nghe đệ nói, hình như nữ nhân kia thú vị lắm thì phải.”

Có thể khiến Lân trao trái tim, có thể làm cho Lân bật cười, Hoàng thượng cũng muốn đi xem nữ nhân kia cho biết mặt, nếu như nữ nhân kia thật sự còn có thể tìm được.

“Ừ, là cực kỳ thú vị. Nghe nói, trên phố có tên hoa hoa công tử gọi là Lưu Phong, nhìn trúng nàng ta đang ăn cơm trong tửu lâu, qua đó mời mọc mà thôi, nàng ta cười rồi đi đến trước bàn bọn họ, nhìn mấy món trên bàn một cái, chê thức ăn không ngon rồi đi luôn...”

Hoàng huynh, huynh đoán xem kết quả cuối cùng ra sao?”

Sóc vương úp úp mở mở, cười hỏi.

“Thế nào? Đoán không ra. Bị bọn chúng bắt được à?”

Hoàng thượng hiếu kỳ hỏi, nữ tử yếu đuối bị ác thiếu nhắm trúng, chắc là bị ác thiếu bắt, sau đó Lân đến làm anh hùng cứu mỹ nhân, hai người xem vừa mắt nhau. Tình tiết tiêu chuẩn chắc là như vậy chứ gì.

“Không phải, là nàng ta chuồn mất, Lưu Phong phái hai tên gia đình đuổi theo nàng ta, kết quả bị mất dấu. Buổi tối sau khi trở về, bọn Ngưu Phong một bàn bốn người, cộng thêm mấy tên hầu bàn nữa, đều bụng rỗng cả một đêm, đã tìm không ít đại phu, nhưng thuốc uống vào lại chẳng có tác dụng gì.”

Nghĩ đến cái dáng vẻ ngồi chồm hổm dậy không nổi của tên trâu điên béo ị kia, Sóc vương liền bật cười ha ha.

“Ngưu Phong? Không phải Lưu Phong sao?”

Nghe thấy có người cũng đau bụng giống mình, mặt Hoàng thượng liền có hơi mất tự nhiên, nhưng rất nhanh liền che giấu đi, ngay đến Sóc vương cũng không chú ý đến.

“Ừ, đây là biệt danh nàng ta đặt cho Lưu Phong. Lưu Phong, Ngưu Phong, cũng đồng âm lắm chứ nhỉ.” Sóc vương ngừng cười, nói tiếp:

“Sau đó ngày thứ hai, bọn họ lại nhìn thấy vị cô nương kia, Ngưu Phong cứ mở miệng ra là kêu ‘tiện nhân’, nàng ta cho hai cái bạt tai...”

Là người ham vui, Sóc vương dùng đúng một canh giờ, đem mấy chiến công vĩ tích của Tiểu Tiểu báo cáo cho Hoàng thượng một lượt, hai người đều cười đến đau cả bụng, sớm đã quên mục đích bọn họ nói đến nữ nhân kia.

“Sóc, ta thật muốn nhìn mặt nữ nhân kia một lần, chẳng trách Lâm lại đối với nữ nhân kia nhớ mãi không quên, nàng ta xác thực là rất có bản lĩnh.”

Cười đủ rồi, Hoàng thượng lại như nghĩ đến gì đó nhìn Sóc vương, hỏi:

“Sóc, nàng ta là của Lâm, đệ không phải cũng động tâm với nàng ta đấy chứ?”

“Hoàng huynh, huynh nghĩ đi đâu vậy? Nữ nhân như vậy, buồn cười, chơi đùa thì còn được, nếu thật muốn thu đến bên gối của mình, đệ chẳng thích. Quá gian xảo chua ngoa, đệ sợ nửa đêm bị nàng ta thu thập, nếu như là...”

Đột nhiên, hắn lại đột nhiên nhớ đến nữ tử áo đen thần bí xuất hiện tối hôm đó, cảm thấy nàng ta cũng rất gian xảo, rất nghịch ngợm!

Rình coi bị người ta phát hiện, nàng không những không bỏ chạy, ngược lại còn đi lên phía trước, dâng lên môi thơm của mình, đang lúc mình còn tham luyến sự mềm mại của môi nàng, đột nhiên điểm huyết đạo của mình, rồi bôn mình ăn cái thuốc vớ va vớ vẩn gì kia...

Suốt cả một đêm, cứ dục hỏa đốt người mà đợi, mà nhìn như vậy. May mà thuốc kia không mang tính liên tục, bằng không, hôm đó sớm đã dục hỏa đốt người mà chết luôn rồi...

“Sóc, đệ sao vậy? Nghĩ đến chuyện gì à?” Hoàng thượng thấy Sóc vương đột nhiên trầm tư, trên mặt lúc sáng lúc tối, cuối cùng thì hận đến nghiến răng nghiến lợi. Không bình thường, nhất định đệ ấy đang có chuyện gì giấu mình.

“Không có gì! Hoàng huynh, đệ đột nhiên nghĩ đến một người. Chính ta cái đêm Lâm sắp đi kia, có một thích khách xông vào Vương phủ của đệ...”

Ngắn gọn cắt bỏ cái đoạn bị hạ được, Sóc vương đem sự tình tóm tắt nói cho Hoàng thượng, Hoàng thượng cả kinh nói:

“Đệ nói là, nữ tử áo đen không rõ mặt kia, đã hỏi đệ về chuyện thai kỳ?”

“Ừ, đáng tiếc là lúc đó đệ bị nàng ta chặn lại, nàng ta nhìn thai kỳ ở lưng đệ xong, còn hỏi đây là một mình đệ có hay là mấy người bọn họ đều có. Đệ nói đều có cả, chỉ cần là nam đỉnh của hoàng thất thì đều có...sau đó, nàng ta liền điểm huyết đạo của đệ, rồi bỏ chạy luôn...”

Nếu như lúc đó mình không trầm mê nữ sắc, nhất định sẽ không thảm như thế kia, nhất định sẽ không trông ngóng nàng, mãi đến giờ mình nhìn thấy nữ nhân cũng không hề có phản ứng, khi tắm rửa thì đều nhìn đồng hồ tây, cứ sợ nàng sẽ đột nhiên xuất hiện.

Thật đúng như người ta nói, một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng! Bây giờ mình một lần bị nữ nhân kia hại, đáng thương quá, ngay đến hạnh phúc của mình cũng không còn nữa. Tìm được nàng, nhất định sẽ giày vò chết nàng, đòi lại công đạo cho bản thân.

Nhưng sợ nàng đột nhiên xuất hiện rồi sẽ không bao giờ xuất hiện nữa ư?

Đáp án là, làm gì có!

Không lâu, Tiểu Tiểu còn dò xét ban đêm ở Sóc vương phủ lần nữa, mục đích vẫn là không trong sáng, về phần đi để làm gì ấy à, đợi sau này hẵng nói đi.

“Nàng ta có thể khống chế được đệ sao?” Mang theo ánh mắt nghi ngờ, Hoàng thượng không tin hỏi. Không phải hắn xem thường nữ nhân, mà là võ công của ba huynh đệ bọn họ đều rất cao cường, trên thế giới này, có thể không làm tổn thương mà vẫn khống chế được họ thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Nữ nhân, sao có thể lợi hại như thế được?

“Ừ, đệ cũng không ngờ võ công nàng ta lại cao như vậy, nhất thời sơ ý liền bị khống chế!”

Mặt lờ đi chỗ khác, nếu Hoàng thượng còn hỏi nữa, làm không tốt thì chuyện xấu lúc ấy sẽ bị phanh phui ra mắt.

“Ừm, Sóc, sau này đệ vẫn nên cẩn thận một chút. Thời gian nữ nhân kia xuất hiện thật trùng hợp, qua mấy ngày thì đứa trẻ kia liền vào cung, mà đứa trẻ kia lớn lên lại giống người hoàng thất chúng ta, có phải nữ nhân kia có quan hệ với đứa trẻ hay không? Chẳng lẽ nữ nhân kia là mẹ của đứa trẻ, dẫn theo đứa trẻ đi tìm cha hay sao?”

Hoàng thượng càng nghĩ càng thấy có khả năng, nếu thật sự như vậy, trên người của đứa trẻ kia hẳn là phải có thai ký, nằng vì thai ký trên người đứa trẻ mà đến. Lúc đó, lúc đứa trẻ đến đây, nằng có phải đang ở quanh đây nhìn, đang quan sát hay không?

Hoặc là, đứa trẻ là không cẩn thận mà vào cung, sau này, nằng sẽ còn vào cung để xem? Nhìn tuổi tác của đứa trẻ, hình như rất trùng khớp với chuyện của năm năm về trước...

“Sóc, nữ nhân kia khoảng bao nhiêu tuổi?” Nếu đứa trẻ đã lớn chừng ấy, ít nhất thì nữ nhân kia cũng khoảng hơn hai mươi chứ nhỉ?

“Nhìn không rõ, nhưng nghe nằng ta nói chuyện, nhìn mắt nằng ta, cho đệ cảm giác nhiều nhất thì cũng mười lăm mười sáu tuổi, hình như tuổi còn rất trẻ...”

Sóc vương nghiêm túc hồi tưởng lại một lượt, lúc đó nằng đưa môi lại, nhưng nằng hôn cũng chẳng thành thạo, hẳn là tuổi tác không lớn nhỉ? Bản thân duyệt người vô số, vừa nhìn đã biết nằng là một tay gà mờ, thậm chí có thể nằng còn chưa lĩnh hội qua lạc thú nơi khuê phòng nữa kia.

“Sao đệ dám chắc như vậy?” Mặt Sóc vương ửng đỏ, Hoàng thượng trêu chọc hỏi:

“Đừng nói là nằng ta dùng mỹ nhân kế với đệ đấy nhé?”

“Hoàng huynh, đệ ngốc vậy hay sao? Nằng ta mới không có đâu, ngay đến hôn cũng không biết...”

Sóc vương đột nhiên bụm miệng, bất an nhìn Hoàng thượng, đây có được coi là chưa đánh đã tự khai không nhỉ.

“Thật sự là mỹ nhân kế?”

Ánh mắt Hoàng thượng hơi lạnh xuống, cười lạnh nói:

“Chắc lớn lên cũng khá nhỉ, bằng không làm sao lại biết dùng mỹ nhân kế chứ? Hơn nữa, mắt của Sóc trước nay đều không tồi.”

“Hoàng huynh, là đệ không cẩn thận, lần sau gặp nằng ta sẽ không trúng chiêu nữa. Còn đứa trẻ kia, hiện nay một tí đầu mối cũng không có, chúng ta còn cần tìm tiếp nữa không?”

Cười ngượng ngùng, là mình sai được không hả? Bây giờ không nên thảo luận đến vấn đề này. Phải nghĩ xem nên làm sao để tìm ra đứa trẻ kia mới đúng chứ.

“Âm thầm nghe ngóng, trước tiên đừng nên gióng trống khua chiêng mà tìm. Lân cũng sắp về rồi, đợi Lân về, ta sẽ tính sổ với đệ ấy sau!”

Hoàng thượng cười nhạt một tiếng, hẳn là Lân đã sớm biết tin này rồi chứ gì? Nếu như đệ ấy gấp gấp trở về trước thời hạn, thì nói lên rằng vị trí của nữ nhân kia đối với đệ ấy là bất đồng, đệ ấy đối với nữ nhân kia là thật lòng; nếu như đệ ấy không trở về trước thời hạn, thì nói lên rằng nữ nhân kia chẳng qua cũng chỉ giống như chơi qua đường vậy thôi, căn bản không đáng để mình chú ý.

Nhuyễn kiều đón khách tiêu chuẩn, khiêng Lân vương từ từ đi đến hoàng cung Phong quốc. Nhắm tính thời gian hạ triều của Hoàng thượng, Lân vương ăn xong ngọc thiện rồi mới đi, chỉ là hẳn không ngờ đến rằng, lúc đi, Hoàng thượng sớm đã bố trí rượu và thức ăn để chờ hẳn, khiến hẳn có cảm giác được mến mà đâm ra lo sợ.

Thức ăn tinh xảo ngon mắt, được đựng trong mấy thứ đồ sứ giá trị xa xỉ, Lân vương biết Hoàng thượng coi trọng hẳn, cũng biết lần này mời mình đến trước tất phải có lời muốn nói. Y là chủ nhân, tuy còn chưa

đăng cơ, nhưng cũng chỉ là chuyện của mấy ngày nữa thôi, bây giờ mọi người nên sửa miệng gọi là Hoàng thượng đi là vừa.

Nay, được mời vào cung, y là chủ nhân, mình là khách nhân, chủ nhân không nhắc đến, người làm khách thì không dễ nói gì, cho nên Lân vương cũng không hỏi chính sự, chỉ cùng y trò chuyện.

“Lân vương, ngàn dặm xa xôi đến đây, bổn vương thật cảm thấy vinh hạnh. Hôm nay chuẩn bị rượu nhạt, mời Lân vương qua đây ngồi, thuận tiện đón gió tẩy trần cho Lân vương, bổn vương còn phải đa tạ sự nỗ lực của Lân vương!”

Hoàng thượng khách sáo nói, Lân vương ứng lại mấy câu, xưng bổn vương với mình, đủ để nói rõ lên thân phận hiện tại của y. Chỉ là xưng hô thấp vẻ như vậy, khiến trong lòng Lân vương bắt đầu cảnh giác.

Khai yến, một đám vũ cơ đi đến, nhảy vũ điệu cung đình Phong quốc, Lân vương thưởng thức ca vũ, cũng trò chuyện với Hoàng thượng mấy câu không liên quan đến chính sự.

Qua ba tuần rượu, lại thay một đám vũ cơ khác, trong âm nhạc êm ái, mấy vị lục y vũ cơ lặng lẽ tản đi, dần dần lộ ra một nữ tử áo hồng phấn ở giữa. Theo tiếng đàn nhanh dần, nữ tử một thân áo hồng phấn quay người lại, lộ ra một gương mặt nhỏ tinh điêu tể mại. Phấn sắc y sam tiên diễm làm lộ ra vòng eo thon gọn, theo tiếng nhạc từ từ khởi vũ, cứ như bướm bướm tung bay vậy, múa, nhảy, từ từ chuyển động...

Mắt nàng ta, khi thì mê mang, khi thì diễm lệ, cười quyến rũ. Thu ba (1) luôn luôn đưa về phía Lân vương, Lân vương hơi nheo mắt lại: Không biết Hoàng thượng tìm đâu ra vũ cơ này, đích xác cũng là ưu vật nhân gian...

Bộp...Bộp...

Nhạc ngừng, vũ tận, Lân vương vẫn mê mẩn nhìn nữ tử áo hồng phấn như cũ, Hoàng thượng cười vui vẻ, vỗ tay bộp bộp, Lân vương hoàn hồn lại, cười nói:

“Hoàng thượng quả nhiên có tâm...”

Phấn trang mỹ nữ đi đến, nhắc ly rượu trên bàn lên, đưa vào tay Lân vương, cũng làm gián đoạn lời nói của Lân vương. Mỹ nữ mỉm cười nói:

“Tình Nhiên tham kiến Lân vương. Từ lâu đã nghe đại danh của Lân vương gia, nay được gặp mặt, Lân vương gia quả nhiên phong thần xúc ước, tuần mỹ vô song, đây là ly rượu đón gió tẩy trần mà Tình Nhiên kính vương gia!”

Ngọc thủ như vô tình chạm đến tay đón rượu của Lân vương, mà hai mắt thì tình ý dào dạt nhìn Lân vương, cứ như nước hồ sâu không thấy đáy, hút chặt ánh mắt của Lân vương. Lân vương mê mẩn nhìn nàng ta, Hoàng thượng một bên lặng yên ẩn đi, cả sảnh chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Người gọi là Tình Nhiên?” Trong mắt mang theo vài phần mê mang, rượu nàng ta bưng đến từng ly từng ly xuống bụng, chỉ là Lân vương vẫn không phát hiện, lúc này, trong mắt hắn chỉ có nàng ta, giai nhân phấn trang tên gọi Tình Nhiên kia.

“Đúng vậy, Vương gia!” Thấy trạng thái của Lân vương cũng gần rồi, Tình Nhiên ngồi một bên, tiếp tục chuốc rượu, tiếp tục cười duyên.

“Tên rất đẹp, tình nhiên nhất tiểu, chính xứng giai nhân...”

Có mỹ nhân bên cạnh, rượu uống vào cũng thấy thơm, mà cô nương gọi là Tình Nhiên kia, mượn lúc rót rượu, từng chút từng chút dựa vào người Lân vương, dần dần, hai người đã dựa chặt vào nhau.

“Vương gia, uống rượu như vậy thì không thú vị nữa, thiếp có một phương pháp uống rượu hay hơn, rất thú vị, Vương gia có muốn thử hay không?” Thân người dán chặt vào hắn, tay của Tình Nhiên không thành thật di chuyển lung tung.

“Tình Nhiên, uống như thế nào?” Lân vương bật cười, vì một nụ cười không chút tâm cơ kia, cả mặt càng trở nên mê người. Trong lòng Tình Nhiên đánh thạch một cái, nam nhân như vậy, nói gì thì nàng cũng phải nắm chắc.

“Ha ha...” Tình Nhiên cười ha ha một tiếng, cầm lên ly rượu mà Lâm vương mới dùng qua, một ngụm đem rượu rót vào trong miệng, mặt đầy ý cười phục xuống, đem rượu từ từ mớm vào trong miệng Lâm vương, chậm chậm, nhẹ nhàng...mãi đến khi Lâm vương chuyển sang thể chủ động, nàng ta mới yên tâm nhắm mắt lại, mặc hần chủ đạo hết thấy...

“Hoàng thượng, công chúa...”

Thấy hai bóng dáng đã quấn quýt lấy nhau, Lâm công công bất an nói.

“Không sao, phải người canh giữ một chút, ngày mai đợi bắt gian là xong!”

Hoàng thượng tính kế cười cười, nhìn hai người bên bàn rượu đang hôn sâu lẫn nữa, y cười rời đi.

“Nhưng mà, Hoàng thượng, khuê danh của công chúa?”

Lâm vương không ngu, xong chuyện, nếu như hần nghĩ đến sự khác thường của hôm nay, biết được chuyện này là bị người khác tính kế, vậy có phải hần sẽ không cần công chúa nữa hay không? Thế há chẳng phải là ‘vừa mất phu nhân lại tổn binh’(2) hay sao? Lâm công công lo lắng nghĩ.

“Đây là do Nhiên nhi quyết định, Lâm công công, ngươi còn không biết cặp mắt câu hồn kia của Nhiên nhi hay sao?” Hoàng thượng cười lạnh một tiếng. Nhiên nhi, giống y như mẫu thân của ả ta, đặc biệt là cặp mắt kia, phụ hoàng chính là bị cặp mắt câu hồn ấy câu đi mất.

Nếu không phải biết ả ta còn có chỗ hữu dụng, mình đành cơ, làm sao có thể chừa cho ả ta một kết cục tốt được chứ? Vốn còn muốn tận chút tình huynh muội, đem ả ta gả cho Lâm hoàng, không ngờ ả lại chọn Lâm vương. Nhưng mà như vậy cũng tốt, chọn Lâm vương, định sẵn sau này ả sẽ phải chịu khổ, chịu tổn thương.

Nghe thấy tiếng bước chân dần dần rời đi, ánh mắt Lâm vương nguy hiểm nhìn người trong lòng một cái, còn tưởng rằng có thủ đoạn ỉnh gì nữa chứ, thì ra chẳng qua là dùng cặp mắt câu hồn này để đối phó mình. Bọn họ cũng nghĩ quá ngây thơ rồi đấy?

Nhìn bộ dáng nhắm mắt hưởng thụ của ả ta, Lâm vương than: Công chúa này, đúng là rất đẹp, kỳ thật nếu muốn nàng ta cũng chẳng sao, thân là một Vương gia, lấy hai ba nữ tử cũng chẳng có gì quá đáng, nhưng mấu chốt là...

Trong lòng hần đã có người khác, muốn hoan hảo với nữ nhân, nhưng trước mắt lại cứ xuất hiện bóng dáng của nữ nhân kia, nhất thời mất hết cả hứng thú. Xem ra, mình đúng là trúng độc của nàng rồi, mà còn trúng độc không nhẹ...

“Nhiên nhi, đến đâu?”

Giọng nói khàn khàn, Lâm vương khô phục lại vẻ mê mẩn ban đầu, nếu đã đóng kịch, đương nhiên phải đóng cho giống. Bằng không, thì thật có lỗi với một phen hảo tâm của Hoàng thượng và công chúa lắm đấy?

Kéo tay hần, Nhiên nhi lui ra sau, đi được chục bước, đẩy một cánh cửa nhỏ ra, bên trong là một gian phòng không lớn lắm, nhưng trang hoàng lộng lẫy xa hoa. Xem ra bọn họ thay mình nghĩ thật chu đáo, ngay đến việc nghỉ ngơi ở đâu cũng chuẩn bị tốt hết cả rồi.

“Vương gia, Nhiên nhi...” Nhiên nhi kéo y phục của Lâm vương, ánh mắt vẫn nhìn hần, nhưng tay nhỏ thế nào cũng không gỡ ra được...

“Vương gia...”

Nhiên nhi sốt ruột, tuy rằng ả đã sớm tìm ma ma thỉnh giáo qua, nhưng làm thật thì suy cho cùng vẫn là lần đầu tiên, sự sốt ruột, làm nũng của ả, khiến cho Lâm vương bật cười

“Nhiên nhi, nói ta biết, ngươi là ai?”

Lời lúc này của Hoàng thượng hần đã nghe hết rồi, nhưng hần muốn cho công chúa một cơ hội, chỉ cần ả thắng thán với mình, cuộc chơi có thể dừng lại tại đây.

“Thiếp là Nhiên nhi của chàng!” Nhiên nhi than nhẹ một tiếng, xem ra công lực của mình so với mẫu thân vẫn còn rất kém. Nếu như là mẫu thân, nam nhân nhìn thấy bà ấy thì sớm đã quên hết mọi thứ.

“Người là vũ cơ sao?” Tay nhẹ nâng cằm ả lên, Lâm vương cười quỷ dị.

“Ừm...” Cụp mắt xuống, Nhiên nhi đột nhiên có chút sợ hãi, đột nhiên, hắn không giống người bị mình mê hoặc.

“Vậy thì tốt, ta...”

*

Trời tối dần, Hoàng thượng từ trong đồng tấu chương ngẩng đầu lên, hỏi:

“Giờ nào rồi?”

Lâm công công cười nói: “Hồi Hoàng thượng, giờ Hợi rồi!”

“Bên kia không có chuyện gì đấy chứ? Có gì khác thường không?” Nghĩ đến chuyện tiến hành bên kia, đã ba canh giờ trôi qua rồi, chắc Nhiên nhi thành công rồi chứ nhỉ?

“Hoàng thượng, bên ấy không phát hiện có điều gì khác thường!”

“Vậy thì tốt, Lâm công công, người nói ngày mai chúng ta qua đó thì tốt, hay là bây giờ qua đó thì tốt?” Cười nghiêng ngả, sự tình tiến hành quá sức thuận lợi, làm cho y có chút không dám tin.

“Hoàng thượng, không phải nói sáng sớm ngày mai...” Lâm công công khó hiểu hỏi.

“Đúng thế, trẫm từng nói sớm mai qua đó, nhưng hiện giờ trẫm cảm thấy có chút bất an, trẫm sợ đêm dài lắm mộng. Chi bằng, bây giờ trẫm qua đó xem luôn, dù sao thì sớm muộn cũng như nhau, thân sự này định chắc rồi!”

Hoàng thượng cười ha ha một tiếng, Lâm công công cũng cao hứng nhếch môi, chỉ cần chủ tử nói tốt là được.

“Hoàng thượng, người muốn qua đó xem gì vậy? dẫn theo bốn vương đi xem luôn được không?” Âm thanh lạnh lùng, mang theo băng khí như địa ngục, từ từ xộc vào. Tim Hoàng thượng đánh thịch một cái, tiếng cười vì thế mà ngừng. Giọng nói này, không phải là...

“Sao không cười nữa? Hoàng thượng, rốt cuộc là chuyện gì mà phải qua đó xem vậy? Chẳng lẽ không thể dẫn theo bốn vương đến đó góp vui hay sao?”

Lâm vương đi đến trước bàn, từ cao nhìn xuống vị Hoàng thượng có hơi run kia——bây giờ phải gọi là Vân vương mới đúng, suy cho cùng thì vẫn chưa cử hành lễ đăng cơ mà.

“Lâm vương, sao người lại đến đây vậy?”

Đề nén sự sợ hãi trong lòng, dù sao thì đây là địa bàn của mình, cho dù mình tính kế hắn, hắn có hung dữ, cũng chẳng làm gì được mình.

“Hoàng thượng, người nói ta không nên ở đây à? Ta nên ở đâu?”

Nhắc mông lên, Lâm vương dứt khoát ngồi lên bàn, tấu chương trên bàn bị hắn vung tay một cái, loạt soạt rơi xuống đất.

“Người...Lâm vương, người như vậy là bất kính với trẫm!” Đứng dậy, đây là bàn Hoàng thượng làm việc, làm gì có ai can quấy như vậy chứ.

Lâm công công cũng đứng cảm đứng ra, tức giận nói:

“Hoàng thượng, ngồi lên Ngự bàn, chính là đối với tiên vương, tiên tiên vương bất kính, luận tội nên...”

“Nên làm sao?” Quay đầu lại, Lâm vương buồn cười nhìn Lâm công công, đợi ông ta nói hết lời phía sau.

“Lâm công công, ra ngoài!”

Tại lúc Lâm công công nói ra chữ ‘tru’, Hoàng thượng bảo ông ta lui ra, trong phòng tạm thời trở nên yên ắng, Lâm vương vẫn ngồi trên bàn, Hoàng thượng cười nói:

“Lâm vương, người đến là khách, chúng ta đến đây uống ly trà trước đi?”

“Thế thì không cần, vẫn là làm chính sự của người trước đã. Vừa nãy Hoàng thượng muốn đến xem ai, bốn vương rất muốn đi xem cùng Hoàng thượng lắm đấy?”

Lân vương cười tà ác, thấy bản mặt kia của Hoàng thượng đen lại, hắn tiếp tục nói:

“Tiểu vũ cơ kia thật không tồi, bốn vương cũng khá thích nàng ta. Nay, e là đã ngủ say rồi đây? Không biết Hoàng thượng có nể mặt bốn vương, ban tiểu vũ cơ kia cho bốn vương hay không?”

“Hai người các người đã...” Hoàng thượng kinh ngạc nhìn Lân vương, hai người bọn họ thật sự thế kia sao? Tốt, chỉ cần hắn thu nhận công chúa, cho dù hắn tức giận cũng chẳng sao. Bắt đầu yên tâm, Hoàng thượng cảm thấy được ánh sáng nơi con đường phía trước.

“Hoàng thượng, có thể chứ?”

Cổ ý không trả lời câu hỏi của Hoàng thượng, Lân vương tiếp tục hỏi.

“Được! Lân vương, kỳ thực nàng ta không phải vũ cơ, nàng ta là công chúa Phong quốc ta, Lân vương có thể cho nàng ta một...”

Hoàng thượng có chút lo lắng nhìn sắc mặt của Lân vương, Lân vương cười nói:

“Chẳng trách lại cảm thấy khí chất phong độ không tầm thường, thì ra là công chúa của quý quốc. Quý quốc đúng là biết tận dụng người, công chúa kiêm làm vũ cơ đúng là thiên hạ nhất tuyệt. Nhưng nói lời thật, vũ điệu của công chúa thật không tồi, làm vũ cơ rất đủ tư cách, Hoàng thượng thật tinh mắt...”

Đề Nhiên nhi nhảy múa là tinh mắt? Mặt Hoàng thượng bắt đầu co quắp, trong lòng mắng Lân vương một phen, nói như vậy, không phải hạ thấp Nhiên nhi, mà là phá hỏng thân phận công chúa, cũng chính là phá hỏng danh tiếng của hoàng thất Phong quốc. Nhưng mình lại đuối lý, lúc đó đích xác là mình không nói rõ với hắn Nhiên nhi là công chúa.

“Lân vương, thật ra, Nhiên nhi là vì ngươi nên mới luyện điệu múa đó.”

Yếu ớt nói một tiếng, cái tên được nhắc đến vẫn là Nhiên nhi, mà không phải Nhiên nhi công chúa. Lúc này bị Lân vương nói, mấy chữ đó, Hoàng thượng đúng là không nói lại được.

“Ồ, vậy bốn vương nên cảm thấy vạn phần vinh hạnh lắm đây? Nhưng bốn vương thấy thật kỳ lạ, lúc này khi ta hỏi thân phận của công chúa, nàng ta lại thừa nhận nàng ta là vũ cơ? Hoàng thượng, nàng ta thật sự là công chúa hay sao? Bốn vương không tin đâu, nếu như thật sự là công chúa, công chúa này cũng thật quá cởi mở rồi đây? Cho nên bốn vương cho rằng, thủ đoạn thế kia, hắn là một vũ cơ. Hoàng thượng, người nói một vũ cơ, mượn lúc yến hội, dẫn dụ khách nhân, đáng tội gì đây?”

Lân vương mở to mắt, nhìn Hoàng thượng đang có chút sợ hãi, lạnh lùng bật cười.

“Lân vương, cái này...đều tại Nhiên nhi nghịch ngợm, Lân vương đừng trách muội ấy!” Hoàng thượng lùi ra sau một bước, sớm biết như vậy, không nên tùy ý ả làm loạn. Cho dù là gạo nấu thành cơm, Lân vương này cũng chưa chắc sẽ thừa nhận.

“Sao ta lại trách nàng ta được chứ? Hoàng thượng, vũ cơ kia có thể ban cho bốn vương hay không?”

Hoàng thượng hơi ngây ra một chút, Lân vương sao lại nhắc đến vấn đề này nữa? Trong hồ lô của hắn rốt cuộc đang bán thuốc gì vậy? Nhưng mặc kệ hắn là thuốc gì, chỉ cần có thể thu nhận ả ta, liên nhân với hắn là được rồi.

“Chỉ cần Lân vương có thể cho Nhiên nhi một danh phận, ta tự nhiên sẽ đồng ý.”

“Được! Hoàng thượng thật hào sảng. Nếu hiện giờ nàng ta đã là người của bốn vương, vậy bây giờ Hoàng thượng cùng bốn vương qua đó xem nàng ta đi. Đúng lúc có thể đem quyết định của Hoàng thượng nói cho nàng ta, chúng ta ai nấy đều vui vẻ!”

Lân vương vỗ vỗ bả vai Hoàng thượng, cứ như vậy không phải là Hoàng thượng, mà chỉ là bạn tốt của hắn vậy...

Từ lãnh cung đến Lâm Tiên cung, theo lý mà nói phải rất cao hứng mới đúng, nhưng Tiểu Tiểu mỗi ngày đều lơ đãng—nhàm chán quá đi!

“Đừng theo sau ta, ta lại chẳng phải con nít ba tuổi!”

Quay đầu đi, hung hăng trừng mắt nhìn hai ‘thiếp thân’ cung nữ một cái, thật đúng là đủ ‘dính người’ mà, ngay cả lúc đi giải mà họ cũng cung cung kính kính đứng đợi một bên, dọa cho Tiểu Tiểu suýt nữa thì đi không ra.

Do đó mà biết, Tiểu Tiểu vì sao mà than vãn. Thật không biết bọn họ là ‘thiếp thân’ chiếu cố chủ tử, hay là giám thị người ta nữa, nói tóm lại cái loại cảm giác một ngày hơn mười canh giờ bị chú ý, khiến cho Tiểu Tiểu rất không thoải mái—TMD, nếu còn tiếp tục vậy nữa thì đừng trách bà đây không khách khí với các người!

“Nương nương, đây là quy tắc ở hậu cung. Bọn nô tỳ là ‘thiếp thân’ cung nữ, đương nhiên phải đi theo sau nương nương, bằng không, nô tỳ sẽ bị phạt!”

Cúi đầu xuống, trong lòng hai người cũng rất buồn bực. Vốn là như vậy, trước giờ luôn vậy, tại sao bây giờ Tiên phi lại không thích có người đi theo nữa? Nhưng lại không thể không theo, nếu như chủ tử xảy ra chuyện gì, bị phạt đầu tiên chính là thiếp thân cung nữ.

“Các người là người cung nào?” Mắt đẹp trừng trừng, Tiểu Tiểu nhìn hai người họ, đúng là lão hồ không phát uy, thì họ lại tưởng mình là con mèo bệnh. Mình là Lão đại của cung này, bọn họ lại dám nói cung quy với mình?

“Hồi nương nương, bọn nô tỳ là người của Lâm Tiên cung của người!” Hai người khó hiểu nhìn nhau một cái, cái này mà còn phải hỏi nữa sao?

“Ha ha, các người còn biết mình là người của Lâm Tiên cung ta. Vậy người nói trong Lâm Tiên cung ai là lớn nhất, do ai định đoạt?” Tiểu Tiểu hơi mỉm cười, hai cung nữ bất giác lùi sau một bước, trấn định nói:

“Nương nương lớn nhất, do nương nương định đoạt. Nhưng cung quy là quy củ của hậu cung, chúng nô tỳ không dám không tuân thủ!”

Tiểu Tiểu nhìn hai nha đầu theo sát này một cái, không biết Thủy Tiên làm cách nào mà chịu được bọn họ nhĩ. Nhưng Tiểu Tiểu biết, thái độ bình thường mà bọn họ đối với Tiểu Tiểu, tuy nhìn thì có vẻ cung kính, nhưng e trong lòng thì sớm đã nhận định rằng mình chẳng được Hoàng thượng ưa thích rồi, e rằng, đây mới là nguyên nhân bọn họ dám đi ngược lại lời nói của mình.

Chú thích:

(1) Thu ba: chỉ đôi mắt như làn nước thu ba, giống như trong câu “Làn thu thủy nét xuân sơn” của Nguyễn Du. (Theo ta hiểu là vậy.)

(2) Vừa mất phu nhân lại tổn binh (: bồi liễu phu nhân hựu chiết binh): Mất cả chì lẫn chài. Xuất xứ từ truyện Tam Quốc diễn nghĩa, hồi thứ 55: “ Chu Lang diệu kế an thiên hạ, bồi liễu phu nhân hựu chiết binh.” (Chu Lang bày kế yên thiên hạ, vừa mất phu nhân lại tổn binh). Bồi là tiền vốn mua bán; “Chiết” là thiệt hại; “Chiết binh” là hao binh tổn tướng. Đây là thành ngữ ý nói muốn chiếm lợi thế, nhưng lại bị tổn thất gấp bội.

73. Chương 73

“Vậy sao?” Tiểu Tiểu đến bên bọn họ, đi quanh họ một vòng, từ đầu đến chân đánh giá họ một lượt.

Ừm, đích xác là có hơi cuồng, ức hiếp ta là người mới hay bắt nạt ta do không được sủng? Hoàng thượng chết tiệt kia, muốn đến còn phải xem bà đây có vui hay không nữa nè, không đến càng tốt, ta còn hiếm lạ gì hần nữa chứ?

“Được thôi, nếu các người đã cho rằng lời ta nói không quan trọng bằng mấy thứ cung quy kia, vậy bây giờ các người rời đi được rồi, Lâm Tiên cung chẳng thiếu hai tên nô tài các người!”

Hừ lạnh một tiếng, vốn định chinh đồn hai bọn họ cái đã, nhưng thấy bây giờ đang là ban ngày ban mặt, không muốn chinh người, cứ đem hai người họ đuổi đi là được, vừa hay bảo Hỷ công công đến lãnh cung đem hai người biết nghe lời đến đây.

“Nương nương tha mạng!”

Nghe thấy muốn đuổi hai người họ đi, hai người vội vàng quỳ xuống. Trong hậu cung có quy định đối với cung nữ, nếu cung nữ bị chủ tử đuổi đi, trước phải tìm công công chủ quản để nhận phạt. Về phần là hình phạt gì thì phải xem nguyên nhân bị đuổi đi của mình và tâm tình của công công khi lượng hình, nhưng hình phạt thì thường không nhẹ, chí ít cũng phải rước ba bốn chục gậy. Sau khi hình phạt hoàn tất, thì bị sai đi làm công việc khổ nhất mệt nhất trong cung, hơn nữa thời gian xuất cung cũng bị kéo dài. Cho nên người trong cung đều biết, nếu như thật sự bị đuổi, thì ngày tháng trong cung của cung nữ đó chẳng còn hi vọng gì nữa, thậm chí ngay cả việc xuất cung cũng là hi vọng xa vời.

“Các người lợi hại như vậy, còn cần bốn cung tha mạng nữa sao? Trong Lâm Tiên cung, bốn cung chính là Lão đại, nghe lời thì bốn cung sẽ giữ lại, không nghe lời, từ đầu đến, thì về lại nơi đó cho bốn cung đi!”

Hai cung nữ thôi mà, cũng dám trả treo với ta? Cho dù là Hoàng thượng cũng không dám nói chuyện kiêu căng với cô nãi nãi ta như thế đâu đấy. Tiểu Tiểu âm thầm quan sát hai ả, nhìn đến nỗi hai ả toát hết cả mồ hôi lạnh.

“Nương nương, nô tỳ không dám nữa đâu. Nương nương đừng đuổi chúng nô tỳ ra khỏi cung...”

Hai người cất giọng nghẹn ngào, Tiểu Tiểu khinh bỉ nhìn hai ả một cái, tưởng rằng như thế là có thể khiến ta mềm lòng hay sao? Muốn ở lại đây, ta sẽ thành toàn cho các người.

“Tốt, không muốn rời xa bốn cung chứ gì? Được, bốn cung cho các người một cơ hội, cứ quỳ ở đây đi, ngẫm nghĩ cho tốt sau này phải hầu hạ bốn cung ra sao, biết chưa?”

Lâm Tiên cung ít nhất cũng có hơn mười người, cũng chẳng để ý có thêm hai miệng ăn, chỉ là Tiểu Tiểu muốn giữ lại, cũng chỉ có kẻ biết nghe lời, kẻ không nghe lời, xem thường nàng, thậm chí muốn hoa chân múa tay với nàng, nàng đều không ưa.

Nhìn mặt trời chói chang trên đầu, lại cúi đầu nhìn hai cung nữ quỳ dưới mặt trời, tâm tình Tiểu Tiểu đột nhiên tốt lên. Trời nóng như vậy, nàng cũng không ra ngoài đi dạo nữa, về phòng nghỉ ngơi thôi.

“Nương nương, là ai chọc giận người nữa vậy?”

Hỷ công công vào cửa thì nhìn thấy hai cung nữ quỳ dưới đất, ông biết Tiểu Tiểu ít khi bắt bẻ người khác, cũng rất ít phạt người. Hai nữ nhân quỳ trên mặt đất này, chắc đã khiến Tiểu Tiểu rất tức giận.

“Không có gì! Hỷ công công, Hoa Nguyên đâu?”

Hai ngày rồi, Hoa Nguyên hẳn là qua đây rồi chứ. Tiểu Tiểu sẽ chẳng quan tâm Hỷ công công dùng phương pháp gì để thuyết phục Hoàng thượng, đem Hoa Nguyên đến đây. Nàng chỉ quan tâm kết quả, chỉ cần Hoa Nguyên đến đây là được.

“Hoa Nguyên, còn không mau vào!”

Hỷ công công quay đầu về hướng cửa, Hoa Nguyên cúi đầu rảo bước đi ra, Tiểu Tiểu cao hứng nói:

“Hoa Nguyên, người đến rồi à?”

Trong lòng Hoa Nguyên đánh thịch một cái, lúc này chỉ lo thương cảm, không ngờ khi ra khỏi lãnh cung, nàng lại lấy thân phận như vậy để trở về. Đã nói phải từ bỏ, tại sao lúc đến, trong lòng vẫn có chút lưu luyến?

“Nô tỳ Hoa Nguyên tham kiến nương nương!”

Cung cung kính quỳ dưới đất, từ nay trở đi, nàng sẽ phải lấy thân phận này mà sống. Nô tỳ, một nhân tự rất xa lạ.

“Hoa Nguyên, đừng như vậy!”

Tay Tiểu Tiểu toan đuổi ra, nhưng rồi rụt lại. Nô tỳ, nàng ta trước giờ chưa từng tự xưng mình như vậy, còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt, nàng ta kiêu căng cỡ nào, kiêu ngạo cỡ nào...nàng ta như vậy, khiến Tiểu Tiểu thấy không quen.

“Nương nương, đây là quy củ trong cung!” Hoa Nguyên vẫn cúi đầu, làm người khác đoán không thấu nàng ta đang nghĩ gì.

Tiểu Tiểu than một tiếng, cười nói:

“Bên ngoài nóng, chúng ta về phòng trước đã!”

Nàng chính tay dìu Hoa Nguyên đang quỳ dưới đất dậy, nhìn Hỷ công công một cái, Hỷ công công cũng theo mấy nàng đi vào trong phòng, trong viện nhất thời chỉ còn sót lại hai nha đầu đang quỳ.

“Nương nương, lão nô đã dẫn Hoa Nguyên đến cho người rồi, nương nương còn gì cần dặn nữa không?”

Trong phòng người không nhiều, Hỷ công công lấy lòng hỏi.

“Hỷ công công, cuốn sổ lúc trước ta nói...”

Lời khách khí Tiểu Tiểu không nói, điều nàng quan tâm bây giờ chỉ có cuốn sổ kia. Có nó rồi, nàng sẽ bắt đầu gian nan tìm cha cho Điểm Điểm. Phương pháp sư phụ nói kia đúng là không được, kết quả thực nghiệm quá khiến người ta thất vọng.

“Nương nương, người cũng biết, gần đây hậu cung nhiều việc, lão nô thật sự không có thời gian đi lấy cuốn sổ kia. Nhưng sau khi mọi việc ổn thỏa, lão nô sẽ đến kho sách để tìm!”

Cúi thấp đầu, Hỷ công công cảm thấy Tiểu Tiểu đã xem ông như người của mình, trong lòng ông giản vật không ít.

“Biết rồi, cởi áo đi!”

Tiểu Tiểu đứng dậy, đi vào trong buồng, hai người ngoài sảnh đều trợn to mắt, cởi áo? Có nhầm không vậy?

“Nương nương, người bảo ông ấy cởi áo?” Hoa Nguyên chỉ Hỷ công công, hai mắt như chuông đồng mà nhìn.

“Ừ, Hoa Nguyên, người đóng cửa lại!”

Lời không kinh người thì chết chẳng yên, câu này của Tiểu Tiểu vừa nói xong, Hỷ công công liền ôm ngực thở không ra hơi:

“Nương nương, người muốn làm gì? Lão nô là công công...”

“Thừa lời, ta biết ngươi là công công, cởi mau đi!”

Tay cầm một cái bao lớn màu đen sẫm, Tiểu Tiểu mắt kiên nhẫn nói.

“Nương nương, lão nô dù là công công thì cũng là nam nhân mà, sao có thể cởi quần áo trước mặt nương nương được chứ?”

Hỷ công công khổ sở giãi giụa, nếu như là nam nhân bình thường, có lẽ ông sẽ không thềm để ý, nhưng mình là công công, làm sao có thể cởi áo tháo thắt lưng trước mặt nữ nhân được chứ?

Hơn nữa, thân thể công công có chỗ thiếu sót, tối kị nhất chính là để người khác thấy thân thể của mình.

“Không sao, ta cũng đâu phải là chưa nhìn qua, cởi mau lên, bằng không ta sẽ mặc kệ ngươi đấy!” Tiểu Tiểu lấy ra một ít rượu từ tử nhỏ ở bên, lạnh giọng nói.

“Thế nô tài đi trước đây...Hoa Nguyên, phải hầu hạ nương nương cho tốt đấy...”

Kinh khủng quá, tiểu tử tông này thật quá kinh khủng, bảo người ta cởi áo làm gì? Sao mà ngay đến một lão công công cũng không buông tha vậy hả.

Hoa Nguyên cũng chỉ trích nhìn Tiểu Tiểu, Lão đại sao lại đi bắt nạt một lão công công như vậy chứ, nhìn tuổi tác Hỷ công công cũng không còn nhỏ nữa, kỳ thực ông ta cũng không dễ sống gì.

“Ta sao nào? Chẳng qua thấy Hỷ công công có bệnh, muốn chữa cho ông ta thôi mà?”

Tiểu Tiểu mở to mắt khó hiểu, tốt bụng giúp người ta chữa bệnh sẽ bị chỉ trích sao? Sao hai người họ lại quái đản thế chứ.

“Có bệnh?” Hai chữ, khiến cho cái tay toan bắt lấy cửa của Hỷ công công liền dừng lại, ông ta gian nan quay đầu lại, dở khóc dở cười hỏi:

“Nương nương nói nô tài có bệnh à?”

Sao nghe câu này kì quái thế nhỉ? Giống một câu mắng người vậy á.

Tiểu Tiểu gật đầu, thản nhiên nói:

“Đúng thế, hôm đó người té xỉu, ta thấy trong mắt người có một điểm đen không bình thường, lúc gọi người dậy thuận tiện giúp người chẩn mạch, chứng minh phán đoán của ta không sai. Hỷ công công người có phải thường thấy tức ngực, có lúc nhìn thấy đồ nhiều dầu mỡ thì không muốn ăn, còn thường ngất xỉu hay không?”

Nghiêm túc nhìn ông ta, Hỷ công công bình thường đối xử với mình không tệ, Tiểu Tiểu muốn chữa khỏi bệnh cho ông ta.

“Vâng, nương nương sao người lại biết vậy?”

Kinh ngạc nhìn Tiểu Tiểu, nếu không nhớ nhầm, Tiên phi hình như không biết y thuật mới đúng? Hơn nữa bệnh của mình đã từng lên tìm thái y xem thử, mấy phương thuốc thái y kê cho, đều không có tác dụng.

Tiểu Tiểu trừng ông ta một cái: “Ta tinh thông y thuật, đương nhiên sẽ biết, cho nên ta mới muốn giúp người chữa bệnh.”

“Lão đại, vậy người bảo Hỷ công công cởi áo làm gì?”

Hoa Nguyên cẩn thận đem tim giấu nhem vào bụng, hỏi ra thắc mắc trong lòng, Lão đại không có ý đó là tốt.

“Ngốc, cởi áo mới có thể giúp ông ta thi châm chứ!”

Là do mình thông minh hay do họ quá ngốc thế nhỉ? Hình như chẳng có bao nhiêu ngôn ngữ chung với bọn họ.

“Phải cởi hết à? Lão đại người lại chẳng nói rõ...”

“Ai nó với người là cởi hết? Đương nhiên là cởi một nửa...tức là chỉ cởi phía trên. Lúc này ta không nói sao?”

Hai người cùng lắc đầu, ăn ý nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu ảo não nói:

“Ta không chú ý, ta tưởng ta nói qua rồi. Cởi đi, Hỷ công công, nhân lúc bây giờ còn cứu được, ta giúp người châm tám lần mười là được!”

Lần này Hỷ công công không chạy, ông ta vội cởi áo ngoài, Tiểu Tiểu vội mở cái túi châm siêu lớn của nàng ra, trong nháy mắt thì lưng của Hỷ công công đã như con nhím, toàn là châm.

“Lão đại, lúc này người nên nói rõ, nếu không sẽ làm bọn ta hiểu lầm mất. Đúng rồi, Lão đại, lúc này sao người lại muốn chúng ta đóng cửa? Đóng cửa lại càng làm người ta hiểu lầm...”

Đối với y thuật của Lão đại, hôm đó thấy nàng ta thi châm cho Điểm Điểm thì đã biết được năng lực của nàng ta rồi, bây giờ nhìn nàng ta giúp Hỷ công công thi châm, vừa nhanh vừa chuẩn, Hoa Nguyên càng biết sự lợi hại của nàng ta. Nhưng điều nàng không hiểu là lúc đó sao Lão đại lại bảo mình đóng cửa.

“Hoa Nguyên, ta phát hiện người thật ngốc. Thời gian người ở trong cung không ngắn, người không biết cung nhân bị bệnh thì không được tìm người khác chữa trị hả? Ta sợ bị người khác nhìn thấy thì không hay nên mới bảo người đóng cửa...”

Bịch một tiếng, Hoa Nguyên té ngã: Đi theo Lão đại, trái tim phải thật mạnh mẽ, bằng không, sớm muộn cũng bị dọa chết!

Rõ ràng chỉ là một câu thiện ý, nàng ta lại có bản lĩnh khiến người khác nghĩ vớ va vớ vẩn, điều này cũng nói lên rằng Lão đại là một nhân tài, một nhân tài khó gặp.

Hỷ công công ngất xỉu, có thể lý giải là do quá đau, nhưng Hoa Nguyên ngất xỉu là vì sao nhỉ? Ta lại chẳng thi châm cho nàng ta? Chẳng lẽ thân thể nàng ta cũng mắc bệnh à? Bỏ đi, chắc không có gì đâu, lúc này tiếng nói lớn như vậy...

Trước tiên giúp ông ta cái đã! Không đúng, đâu có châm vào huyệt ngủ, sao ông ta lại ngất rồi...

Lấy cây châm cuối cùng ra, Tiểu Tiểu cầm cái châm đó lên nhìn, cái châm cuối cùng này châm xuống, cười nói:

“Chẳng lẽ ta nhớ sai à? Đây mới là huyệt đau à...”

“Á...” Một tiếng thét đau đớn như mổ lợn, Hỷ công công mở mắt, vô tội hỏi:

“Nương nương, chúng ta có thù à?”

“Không có!”

Tiểu Tiểu lắc đầu, Hỷ công công than: “Thế cái châm kia châm xuống sao lại đau vậy? Nương nương không phải hạ lợn châm rồi đấy chứ?”

“Không phải, Hỷ công công, sao lúc này ngươi ngất đi vậy? Ta tưởng ta châm sai huyệt vị, cho nên thử huyệt đau của ngươi xem có chuẩn hay không. Thực tế chứng minh, trí nhớ của ta không tệ, huyệt vị khá chuẩn...”

“Huyệt đau...”

Bịch một tiếng, Hỷ công công lại ngất nữa...

“Thật không biết Hỷ công công có còn là nam nhân không nữa, không phải chỉ châm một cái thôi sao? Còn đau tới nỗi ngất những hai lần. Mặc xác ông ta, đi đánh thức Hoa Nguyên nhà ta thì hơn...”

Đứng dậy, Tiểu Tiểu đi về phía Hoa Nguyên, Hoa Nguyên vội mở mắt, khẩn trương nói:

“Nương nương, nô tỳ không sao, không cần nương nương giúp nô tỳ chẩn đoán, thân thể nô tỳ trước giờ vẫn rất tốt...”

Lúc nói, Hoa Nguyên vội vã bò dậy, cách xa phạm vi ma trảo của Tiểu Tiểu.

“Thế thì chưa chắc, Hoa Nguyên. Lần ngất xỉu này không phải chuyện nhỏ, có khả năng sẽ mất mạng như chơi, hay là để ta xem thử, châm vài ba mũi...”

Tiểu Tiểu cầm châm lên, đi về phía Hoa Nguyên, Hoa Nguyên lắc lắc đầu.

“Nương nương, Hoa Nguyên thật sự không sao, thân thể Hoa Nguyên rất khỏe, không sao hết...hay là xem Hỷ công công trước đã đi...”

“Ồ, thế thì chúng ta vẫn nên gọi Hỷ công công dậy đã. Người này tuổi tác cao thì thật chẳng được tích sự, người xem Hỷ công công hờ một tí liền ngất xỉu, quá vô dụng. Ta thấy ta vẫn nên tranh thủ giúp ông ta chữa bệnh, nói không chừng tổ chất thân thể của ông ta sẽ tốt lên...”

Tiểu Tiểu cảm khái nói, Hỷ công công đang hôn mê dưới đất vội mở mắt ra, lớn tiếng nói:

“Nương nương, tổ chất thân thể của lão nô rất tốt, nương nương chỉ cần giúp lão nô chữa chút bệnh kia là được rồi, không cần chữa cái khác đâu, cái khác không có bệnh...”

Lồm cồm bò dậy, mặt Hỷ công công đen đi không ít.

“Hoàng thượng, tiểu vũ cơ kia ở đây, chúng ta cần đẩy cửa đi vào không?”

Một hàng người đến phòng khách mà hôm nay tổ chức tiệc mừng đón Lâm vương, Lâm vương đi đến một bên cửa, sẵn sóc hỏi.

“Lân vương, chỉ cần người biết là được rồi, hay là thôi đi?”

Đã ban Nhiên Nhi cho Lân vương rồi, hấn không gọi nàng ta là công chúa, mà xưng hô nàng ta là tiểu vũ cơ, Hoàng thượng cảm thấy rất kỳ lạ, thật sự rất kỳ lạ, theo lý mà nói Nhiên Nhi đã là người của hấn rồi, gọi như vậy là không tôn trọng mới phải.

“Thế thì không hay? Chúng ta đã đến tận đây rồi, bốn vương cảm thấy nên đi vào gọi nàng ta ra thì hay hơn. Hay là tìm người đi vào gọi nàng ta ra đi, Hoàng thượng, chúng ta đợi ở đây, được không?”

Lân vương khách khí kiên trì, ý hấn nói là, vốn là ý ban đầu của Hoàng thượng, nhưng chuyện tới trước mắt, sao Hoàng thượng cứ cảm thấy sợ sệt vậy hả?

Bên trong có cái gì, nhiều nhất thì cũng chẳng phải chỉ có một mình công chúa ở trong đó ngủ thôi sao? Chẳng lẽ Lân vương dùng kế kích tướng? Hấn cho rằng nói như vậy, thì trẫm không dám đi vào hay sao? Trong lòng Hoàng thượng đánh thịch một cái, nói không chừng Lân vương chính là có ý này. Y hơi cười cười nói:

“Nếu Lân vương đã kiên trì như vậy, vậy hai chúng ta vào đó xem thử đi!”

Quay đầu nhìn cung nhân phía sau một cái, bọn họ biết điều lui sau vài bước, Hoàng thượng nắm cửa, lúc muốn đẩy cửa thì tay hơi do dự một chút, ý cười trên mặt Lân vương, sao cứ cảm thấy trong đó có gì đó không đúng.

“Sao thế, Hoàng thượng? Mở cửa đi chứ, chẳng lẽ Hoàng thượng không dám mở sao? Bên trong có thể có cái gì, không phải chỉ có tiểu vũ cơ người cho ta thôi sao...”

Lân vương cười phóng khoáng, chỉ là ý cười trên mặt hấn, căn bản chưa từng tới đáy mắt, Hoàng thượng tiến thoái lưỡng nan, đứng trước cửa mà cứ cảm thấy cánh cửa kia sao lại trầm như vậy, nặng đến thế.

“Hay là để bốn vương mở cho!”

Lân vương hơi dùng sức một cái, tay còn chưa đụng đến cửa, thì cửa mở ra rồi, cảnh tượng bên trong nhìn không sót tí gì, Hoàng thượng chấn kinh đứng ngây tại chỗ, một câu cũng không thốt ra được.

“A...”

Lân vương cũng chấn kinh nhìn bên trong, nhưng trong nháy mắt, hấn liền khôi phục lại, cười lạnh nói:

“Hoàng thượng, bốn vương thật không hiểu, rốt cuộc nàng ta là công chúa, hay là vũ cơ? Nhưng khẩu vị thì thật không nhỏ, năm sáu tên nam nhân này, chắc đủ thỏa mãn nhu cầu của công chúa rồi nhỉ? Nữ nhân thế này, Hoàng thượng lại thưởng cho bốn vương, người nói bốn vương phải an bài cho nàng ta thế nào đây? Hoàng thượng từng nói muốn bốn vương cho nàng ta một danh phận, không biết Hoàng thượng cảm thấy người nào thuận mắt? Người nào thuận mắt thì bảo người đó lấy nàng ta đi nhỉ? Đảm bảo sẽ là chính thất, lấy công chúa thì chính là phò mã rồi, hấn là một chuyện quang vinh lắm đây? Hơn nữa, là thị vệ mà thôi, chắc bọn họ không có đủ ngân lượng để đi tìm tiểu thiếp đâu ha...”

Nhìn đồng quần áo vứt tùm lum kia, Hoàng thượng hồi hận nhìn Lân vương, tức giận hỏi:

“Lân vương, cho dù người không thích Nhiên Nhi, người ghét nàng ta, người cũng không cần phải giẫm đạp nàng ta như vậy chứ? Nói thế nào đi nữa thì nàng ta vẫn là một công chúa, người...”

“Hoàng thượng, ta nói rồi, ta ghét nhất người khác lừa gạt. Ban đầu ta vốn tốt bụng đến đây chúc mừng người, nhưng người lại đùa giỡn ta như vậy, bảo công chúa đến dụ dỗ ta, mà người cũng nghĩ ra được? Người thấy đã dễ gạt như vậy, dễ dụ như vậy lắm hay sao? Nói rằng hoàng, thì biết đâu chừng ta sẽ suy nghĩ thử xem, nhưng hiện tại...chuyện kia, người thật sự muốn ta công bố với cả thế giới à?”

Lân vương lạnh lùng nhìn Hoàng thượng, chuyện kia, nếu như nói ra, hấn thật muốn xem thử xem mặt mũi của Vân vương gia sẽ giấu vào đâu, hoàng thất Phong quốc làm sao còn chỗ đứng trên đời này nữa?

Lân nữa cảnh cáo nhìn Hoàng thượng một cái, Lân vương thở dốc trở về biệt quán, rất muốn cứ rời đi như vậy, nhưng...

Lần này đến, đại biểu cho hoàng gia, đại biểu cho cả quốc gia, hắn không thể đi! Cho dù có ghét, có không thích đi chẳng nữa, việc cần biểu hiện thì vẫn phải làm. Lần này không những chỉ là chuyện giữa hai quốc gia, còn bao gồm cả quốc gia khác, có quan hệ đến rất nhiều quốc gia khác nữa.

“Vương gia...”

Một thị vệ vội vã chạy vào, đưa lên một phong thư khẩn.

“Đây là...” Lân vương vốn chỉ nhìn thoáng qua, nhưng khi nhìn thấy thủ tích của quân gia thì liền mở ra, bắt đầu xem vội...

“Vương gia, không sao chứ?”

Thị vệ thấy Vương gia đột nhiên đen mặt, y chưa từng thấy Vương gia giận dữ như thế này, Vương gia giận thật rồi!

“Lui xuống!”

Hai tay trên bàn, siết chặt lại, gân xanh trên tay hiện rõ, cho thấy sự giận dữ của chủ nhân. Thị vệ sợ hãi lui xuống, càng thấy hiếu kỳ về nội dung của bức thư kia hơn.

Đáng ghét!

Một tay nặng nề vỗ lên bàn, Lân vương mắng.

Nữ nhân kia, lại dám biến mất ở ngày thứ hai sau khi mình rời đi? Mà quân gia đã phái rất nhiều người đi thăm dò đều không có tin tức của nàng? Thật đúng là lợi hại, đã nói phải ngoan ngoãn đợi hắn trở về rồi, nàng lại dám chơi trò mất tích với mình, để xem sau khi trở về tìm được nàng rồi sẽ xử lý nàng ra sao...

Cái đêm hôm sắp đi đó, hai người còn triền miên cả nửa tối, sao nàng có thể cứ vậy mà bỏ đi chứ? Sớm biết vậy, lúc đó nên trói nàng đến đây mới đúng, về phần cái nhiệm vụ mà nàng nói kia, đợi sau khi mình trở về giúp nàng hoàn thành cũng không muộn mà...

Nhưng mà, nàng mất tích rồi, nhiều người như thế mà cũng không tìm được nàng, chẳng lẽ nàng tìm không được người nên trở về rồi sao? Nàng không phải người bản địa, nếu như nàng đi rồi, không có bất kỳ tư liệu gì, phải đến đâu mới tìm được nàng đây?

Chẳng lẽ cứ để nàng biến mất trong đời mình như vậy hay sao? Không được, hắn tuyệt đối không cho phép! Suốt dọc đường, hắn vẫn luôn nhớ đến nàng, thậm chí ngay cả những cô nương khác cũng chẳng hề đụng tới, còn nghĩ sau khi trở về sẽ cưới nàng về nhà, sao nàng có thể cứ như vậy mà bỏ đi chứ?

Nàng là của ta, nhất định phải tìm được nàng, đem nàng cột ở bên người! Ngồi trong chiếc xe ngựa chạy vội vã, Lân vương thầm hạ quyết tâm.

“Vương gia, chúng ta rời đi như vậy thì không hay cho lắm?” Một thị vệ xóc màn xe ra, cảm thức ăn vừa mới mua bên đường, bất an hỏi.

“Không sao, ta để lại thư cho họ rồi! Nếu đã dám tính kế ta như vậy, thì nên biết hậu quả của việc chọc tức ta!”

Đúng lúc có sự kiện này, hắn có thể quang minh chính đại rời đi, dù sao thì Hoàng thượng kia cũng chẳng dám nói gì, là bọn họ tính kế mình trước mà.

Sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của hoàng thất sao? Lân vương cười cười, mặc xác nó, tìm nữ nhân kia về trước đã rồi nói sau!

“Vương gia, thuộc hạ lo rằng lên đường gấp gáp như vậy sẽ khiến cho thân thể Vương gia mệt mỏi!” Thị vệ tận trách khuyên bảo.

Vương gia điên rồi, thật sự điên mất rồi. Lúc đến, trên đường đi không du sơn ngoạn thủy, không tìm nữ nhân, nhưng chỉ ít còn biết xuống xe ăn cơm nghỉ ngơi. Nhưng hiện tại, ngay đến ăn cơm nghỉ ngơi cũng miễn luôn, buổi tối chỉ nghỉ tạm vài canh giờ, thời gian còn lại, toàn bộ đều vội vã lên đường.

“Các người cũng vất vả rồi, sau khi trở về cứ nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Lân vương nhìn dáng vẻ tiều tụy của thị vệ, sẵn sàng nói.

“Thuộc hạ không sao! Thuộc hạ lo cho thân thể của Vương gia...”

Ánh mắt thị vệ có phần cảm động, Vương gia có thể nghĩ đến bọn họ đã là không tệ rồi.

“Ta không sao, về nhà hẵng nói!”

Nhắm mắt lại, Lân vương tính toán, lên đường gấp như vậy, qua thêm hai ngày nữa là có thể về đến nơi. Minh thì chẳng sao, nhưng mấy thủ hạ đi theo mình thì vất vả rồi.

Cách kinh thành càng gần, trong lòng Lân vương không hề thả lỏng, mà càng trở nên bất an hơn. Nghĩ đến một nụ cười một cái nhăn mày của nàng, nỗi nhớ về nàng càng sâu hơn, chỉ mong mau chóng tìm được nàng, nhưng có thể nào thì Lân vương cũng không ngờ rằng, lúc gặp lại, sớm đã cảnh còn người mất...

Từ sau khi xử lý hai cung nữ theo mình xong, toàn bộ cung nhân ở Lâm Tiên cung khi nhìn Tiểu Tiểu đều mang theo vài phần sợ hãi, mà hai cung nữ kia khi thấy Tiểu Tiểu thì y như chuột sợ mèo, Tiểu Tiểu nói một thì mấy ả không dám nói hai. Bình thường bên cạnh Tiểu Tiểu, có thể nói chuyện thì cũng chỉ có Hoa Nguyên và Từ ma ma kia thôi. Nhưng như vậy cũng tốt, ma ma bận việc khác, sẽ không cả ngày xuất hiện bên cạnh Tiểu Tiểu, mà Hoa Nguyên biết tính khí Tiểu Tiểu, rất ít khi bám theo nàng, cuộc sống của Tiểu Tiểu trở nên tự do không ít.

Không biết có phải lời của Hoàng thượng không được truyền đến hay không, cuộc sống của Tiểu Tiểu chẳng phong phú đặc sắc như trong tưởng tượng. Mấy ngày tháng bình yên Tiểu Tiểu sống không quen, nàng ngược lại thích có người đến tìm nàng gây chuyện, có phiền toái mới có kích thích, mới náo nhiệt nhá! Đây là mấy lời sáng suốt chí lý nhiều năm nay của Tiểu Tiểu.

Nhưng trong cung cũng không phải toàn là mấy chỗ không vui, cuộc sống có buồn tẻ đi nữa, Tiểu Tiểu cũng có thể tìm thấy niềm vui. Chẳng hạn như bây giờ, Tiểu Tiểu đang nghiên cứu hoa hoa cỏ cỏ trong cung, chẳng tiếc phát huy tinh thần được học vĩ đại của các bậc tiền bối, đích thân nếm thử mùi vị của hoa hoa cỏ cỏ, nghiên cứu được tính của chúng nó. Đừng xem thường, hai ngày nay, nàng đúng là phát hiện được không ít tài liệu, làm ra không ít phương thuốc dưỡng nhan làm đẹp. Đương nhiên, độc được thì vẫn không thiếu, tạm thời thì phương thuốc hủy dung cũng có.

Thuốc nghiên cứu phối chế ra cũng nhiều rồi, bảo bối của Tiểu Tiểu tăng lên không ít, nàng biết lời của Hoàng thượng không phải là nói chơi, chờ mong chúng phi tử đến đây báỉ phủng nàng, thêm chút sắc màu cho cuộc sống trong cung của nàng.

“Hoa Nguyên, cung này ngươi quen thuộc không?”

Đồ vật nghiên cứu ra nhiều, không có chỗ giấu đồ thì thật không ổn, ngộ nhỡ ngày nào đó có ai đến đây, phát hiện mấy thứ này của mình thì thật không hay ho.

“Nương nương, ta không quen thuộc!” Hoa Nguyên nhìn xung quanh một lượt, lúc trước nàng chưa từng đến cung này, càng không quen thuộc cung này.

“Ồ, thế ta hỏi Từ ma ma vậy.” Tiểu Tiểu than một tiếng, vốn chỉ muốn hai người biết thôi, bây giờ xem ra cần phải thêm một người biết nữa rồi. Nhưng mà, Từ ma ma thì nàng có thể yên tâm, cảm thấy bà ta sẽ không bán đứng mình.

“Nương nương, người muốn làm gì?” Hoa Nguyên hiếu kỳ hỏi, Tiểu Tiểu sẽ không tùy tiện hỏi vậy đâu, hỏi ra tất sẽ có chỗ quan trọng để dùng.

“Ha ha, cũng chẳng có gì. Chỉ là muốn hỏi thử xem cung này có mật đạo, mật thất gì đó hay không, ta muốn đem mấy thứ đồ của ta nhét vào đó. Ngươi biết đấy, cung đình hiểm ác, sơ sẩy một chút liền bị người ta tính kế, vẫn cần chút đồ phòng thân.”

Bị người ta tính kế? Hoa Nguyên nghi hoặc nhìn Tiểu Tiểu, nếu như thật sự bị tính kế, phải là Lão đại người tính kế người khác mới đúng, tuyệt đối không phải người ta tính kế người đâu nhá. Nhớ đến kẻ lúc

đầu hăm hại mình vào lãnh cung, Hoa Nguyên lạnh lùng cười, có lẽ, Lão đại có thể đòi lại công đạo ình cũng không chừng.

“Hoa Nguyên, ngươi vừa cười cái gì vậy? Ngươi cười hiểm ác lắm đó?”

Vô ý nhìn thấy nụ cười lạnh của Hoa Nguyên, lần đầu tiên Tiểu Tiểu nhìn thấy nàng ta cười như vậy.

“Nương nương, Hoa nguyên không có việc gì, Hoa Nguyên chỉ là nhớ đến một số chuyện lúc trước mà thôi. Không ngờ lúc đó bị mấy ả hăm hại, lúc trở về thì lại lấy thân phận là cung nữ. Xem ra đúng là thế sự vô thường...”

Tiểu Tiểu kinh ngạc hỏi:

“Hoa Nguyên, lúc đó ngươi bị người ta hăm hại? Không phải vì chuyện nhà của ngươi sao?”

Thật không ngờ đấy, còn tưởng Hoa Nguyên giống Thủy Tiên, vì chuyện của người nhà nên mới bị biếm vào lãnh cung.

“Nương nương, là ta liên lụy đến người nhà của ta, bọn họ đều bị ta liên lụy cả. Cha ta chỉ là một quan nhỏ, không quyền không thế, làm sao liên lụy đến ta được chứ?”

Nhớ đến dĩ vãng, Hoa Nguyên bắt đầu thở dài, bọn họ bị lưu đầy đi biên cương, không biết bây giờ có khỏe không, còn sống trên đời này nữa không? Nếu như mình không vào cung, nếu như mình không đắc sủng, có lẽ, bọn họ sẽ rất hạnh phúc.

“Hoa Nguyên, ngươi đã nhận ta là Lão đại rồi, ta cũng xem ngươi là người tri tâm. Nếu ngươi tin tưởng ta, thì nói với ta đi, bất luận ả là ai, ta nhất định sẽ giúp ngươi đòi lại công đạo. Về phần người nhà của ngươi, liên can đến việc của triều đình, ngươi cũng biết quan hệ của ta và Hoàng thượng rồi đấy, ta lực bất tòng tâm...”

74. Chương 74: “bởi Vì Hoàng Thượng Là Một Thằng Đần!”

“Nương nương, không cần đâu, đều đã qua cả rồi...”

Hoa Nguyên than nhẹ một tiếng, Tiểu Tiểu an ủi nói:

“Ta đương nhiên sẽ không đứng đi trên chọc ả ta, chỉ cần ả đừng đụng đến ta là được! Hoa Nguyên, nói đi, không phải ta muốn xát muối vào miệng vết thương của ngươi, câu chuyện của ngươi, ta thật sự muốn nghe thử lắm đấy?”

Nghe thử, hai chữ là đã đủ nói lên thái độ của Tiểu Tiểu đối với chuyện này, làm gì có chuyện nàng ta chỉ nghe thử thôi chứ? Biết rồi thì nàng ta sao có thể chuyện gì cũng không màng đến? Hoa Nguyên cười thầm một tiếng, Lão đại đã nhúng tay rồi, cuộc sống sau này của bọn Liên phi sẽ không còn được bình yên nữa.

“Nương nương, thật ra thủ đoạn của mấy ả cũng chẳng ỉnh gì, chỉ là lúc đó Hoàng thượng bị mấy ả che mắt. Lúc đó, tuy ta không phải sủng quán hậu cung, nhưng rất được sủng, ít nhất thì cũng xem như là khá được sủng, Hoàng thượng một tháng đến chỗ ta cũng dăm ba lần mà thôi, nhưng chỉ có vậy, cũng đủ khiến người ta đỏ mắt rồi, đặc biệt là sau khi ta mang thai...”

Lúc đó, ta mới vừa mang thai hai tháng, thì có người ngồi không yên nữa, trước là mua chuộc thái giám trong cung, giấu xạ hương vào trong phòng đang xông hương của ta, bắt tri bắt giác làm ta sẩy thai. Hoàng thượng biết xong đương nhiên là tức giận, nhưng chỉ tìm ra tên thái giám để trút giận mà thôi, kẻ đứng sau bức màn thì chưa tra ra...

Mãi đến hai tháng sau, ta mới biết kẻ chủ mưu đứng sau bức màn...”

Hoa Nguyên than nhẹ một tiếng, con cũng chẳng còn nữa, nếu như không phải thiếu tự tin, thì làm sao ả lại muốn hăm hại mình lần nữa chứ? Hơn nữa còn không tiếc lấy thai nhi trong bụng ả ra để đánh cược? ả có từng nghĩ qua, sợ sẩy một chút thôi, con của ả cũng mất luôn hay không?

Nếu như là mình, cho dù có muốn tính kế một người đến đâu đi nữa, cũng sẽ không lấy con ra làm cái giá để trả cho việc tính kế người khác, ván cược đó quá lớn, hi sinh quá lớn rồi.

“Trước kia chỉ nghe nói hậu cung là chiến trường không có khói lửa, nay nghe người nói vậy, ta mới biết tại sao được xưng là chiến trường không có khói lửa rồi.”

Tiểu Tiểu cảm thán nói.

“Nương nương, tại sao?” Hoa Nguyên có chút lấy làm lạ, không biết Lão đại lại sắp phát ngôn kinh người gì nữa?

“Bởi vì Hoàng thượng là một thằng đàn!”

Tiểu Tiểu bật cười ra tiếng, dù sao thì quanh đây cũng chỉ có người các nàng thôi, nói chuyện cũng chẳng cần kiêng kị gì, hơn nữa điều nàng nói đều là sự thật, Hoàng thượng đúng là đủ đàn độn.

“Nương nương, những lời này không thể nói lung tung!”

Hoa Nguyên kinh sợ nhìn tứ phía một lượt, thấy xung quanh không có người rồi mới yên tâm, khó hiểu hỏi:

“Sao nói vậy?”

Khóe miệng Hoa Nguyên có chút co quắp, nếu để Hoàng thượng biết có người nói hấn như vậy, không biết có bị tức tới nổi nhảy bật dậy hay không?

“Người nghĩ mà xem, thủ đoạn kém cỏi như vậy, mà hấn cũng tin được, không phải thằng đàn thì là gì? Mấy trò này, gạt con nít ba tuổi cũng chẳng ai thêm tin! Một công công, cho hấn thuốc hấn cũng không có gan đi hạ độc hại hoàng tự. Mà việc bỏ xạ hương vào trong phòng thai phụ, cái chuyện ngu ngốc thế này mà người cũng không phát hiện? Người cũng ngốc quá rồi đấy, chẳng lẽ người không nghĩ ra hay sao?”

Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn nàng ta, chẳng lẽ hậu cung tập trung toàn mấy người thiếu năng hết hay sao vậy?

“Không phải đâu, nương nương! Nếu chỉ đơn thuần là xạ hương thì tự nhiên có thể nghĩ ra, mấy ả là bỏ thêm vi lượng xạ hương vào lò xông hương của ta, như thế sẽ không làm ai phát giác, lại có thể bắt tri bắt giác xóa sổ đứa bé...”

Than khổ một tiếng, nếu như lúc đó mình kĩ càng một chút, thì bây giờ con đã biết đi rồi. Nghĩ đến đứa con chưa từng gặp mặt kia, tim Hoa Nguyên lại thấy nhói đau.

“Có lẽ là ta nghĩ quá đơn giản rồi nhỉ? Sau đó thì sao, làm sao người xác định được là do ai hại người?”

Tiểu Tiểu có chút đáng thương nhìn nàng ta, không ngờ Hoa Nguyên lại có quá khứ như vậy, con không còn nữa, vốn đã đủ đau lòng rồi, cái tên Hoàng thượng phụ lòng kia lại còn nghe lời gièm pha, đố kỵ nàng ta tới lãnh cung, Hoàng thượng đáng ghét, cái ả nữ nhân hãm hại Hoa Nguyên thì càng đáng ghét hơn.

Hình như Hoa Nguyên từng nói, nàng ta ngồi ngây ở lãnh cung đã hơn một năm, thế thời gian hơn một năm này, Hoàng thượng không tìm ra chân tướng của chuyện kia hay sao? Là không muốn tìm hay không thêm tìm? Hoa Nguyên ở lãnh cung đã đau thấu tim rồi.

“Có lẽ là Liên phi!” Hoa Nguyên ngẩng đầu, mang theo vẻ mặt hận ý nói:

“Phụ thân của ả là đại tướng quân, vốn có quyền có thế, nhưng lúc đó ả ta lại không được sủng, ả ta mang thai không lâu, thì ta cũng có tin luôn. Nhưng hai tháng sau khi ta bị mất đứa bé, nàng ta cũng mang thai được năm sáu tháng rồi, lại không màng nguy hiểm ngã xuống bên cạnh ta, lúc đó ta cách ả gần nhất, trách nhiệm cũng giá họa hết lên người ta. Trải qua bốn năm canh giờ cấp cứu, đứa con của ả không sao, rồi ta cũng bị biếm vào lãnh cung...”

Lúc đó, mình còn cách ả ta cả một đoạn, thế mà ả ta cũng ngã được, ngã ngay bên cạnh mình, lúc đó thật sự là mình không làm gì hết. Cho nên, ngoại trừ là do ả ta cố ý ra, Hoa Nguyên chẳng nghĩ ra được lý do gì khác.

“Ờ ờ, nói như vậy, Liên phi này đúng là khá có bản lĩnh. Nhưng mà, Hoa Nguyên, người cũng từng yêu Hoàng thượng rồi mà? Mới qua thời gian một năm thôi, người thật sự đã chết tâm với Hoàng thượng rồi sao?”

Ánh mắt quét về phía nàng ta, Tiểu Tiểu muốn nghe lời thật lòng của nàng ta. Nếu như nàng ta vẫn chưa, nàng ta lưu lại bên mình như vậy, sau này, nói không chừng nàng ta có thể nhanh chóng hoàn thành chuyện tốt của nàng ta.

“Đúng thế, nương nương!”

Không hề do dự, không có tiếc nuối, Hoa Nguyên dứt khoát nói:

“Nương nương, một năm, ta đã nghĩ rất nhiều, cũng đã hiểu rất nhiều. Trước kia, ta không hiểu tại sao Hoàng thượng lại đối xử tốt với ta, muốn sủng ta, nhưng cũng chỉ là sủng mà thôi. Nữ nhân, cũng sẽ có ngày già đi, mà trong hậu cung, rồi sẽ có rất nhiều nữ nhân. Thất sủng là nhất định rồi, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi. Lúc trước, ta còn tự lừa mình dối người rằng Hoàng thượng yêu ta, thương ta. Nhưng nếu như hắn thật sự yêu ta, thương ta, đã hơn một năm rồi, tại sao trước nay hắn không hề đến thăm ta? Trước giờ không hề nhớ đến ta chứ? Thất vọng nhiều, cũng đã nghĩ thông rồi, đối với một nam nhân trong lòng không hề có ta, ta cũng không cần thiết phải vì hắn mà đau thắt ruột gan thêm nữa. Khi nương nương nói, để ta xuất cung đi tìm hạnh phúc của mình, Hoa Nguyên cảm thấy rất tốt, rất có sức dự hoặc!”

Tiểu Tiểu nhìn nàng ta, giọng điệu nhàn nhạt đó, cho thấy nàng ta đã thật sự buông lòng. Chỉ là trong con mắt kia có chút ưu thương, chắc là sự không cam lòng của nàng ta. Đúng thế, là không cam lòng, chuyện như vậy, ập xuống đầu ai thì cung sẽ không thấy cam lòng thôi.

“Hoa Nguyên, ta tin ngươi. Chỉ là, nếu như ngươi vẫn còn chút tình cảm với tên Hoàng thượng kia, ta cũng có thể giúp ngươi đạt được tâm nguyện. Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa, vinh hoa phú quý trong cung, ngươi nỡ từ bỏ sao?”

Hoa Nguyên cười buồn: “Nương nương, nếu có cơ hội, ta muốn xuất cung!”

Xem ra, Hoa Nguyên là một nữ tử cầm lên được thì buông xuống được, nữ nhân như vậy, không nên bị chôn vùi trong lãnh cung cả đời. Nhìn nàng ta, Tiểu Tiểu có chút bội phục dũng khí của nàng ta. Nàng ta không giống với mình, nàng ta từ nhỏ lớn lên trong đồng cỏ thư Tứ thư Ngũ kinh, Tam tông Tứ đức, mà mình thì chẳng bao giờ đụng tới mấy thứ đó.

“Tốt, giúp người đòi lại công đạo một cách quang minh chính đại thì hơi khó, nhưng núp trong bóng tối sử dụng chút thủ đoạn thì vẫn được. Về chuyện xuất cung, đợi khi ta đi, ta nhất định sẽ đem ngươi đi cùng, Hoa Nguyên, yên tâm được rồi nhé!”

Tiểu Tiểu tặng cho nàng ta một ánh mắt yên tâm, Hoa Nguyên nói là Liên phi, nhưng cụ thể là ai thì còn cần phải điều tra kỹ lại. Chuyện trong cung chính là vậy đấy, những gì nhìn thấy ở vẻ bên ngoài thì chưa chắc đã là thật. Những lời vừa nãy của Hoa Nguyên nàng cũng đã phân tích qua, Liên phi kia hình như không có lý do gì mà hại nàng ta cả.

Từ phi, có người ở trước mặt nàng ta bàn lộng thị phi!

Nhưng, đã biết rồi, thì nàng cũng không thể làm như không biết được, nàng nhất định sẽ giúp Hoa Nguyên đòi lại công đạo. Về phần Hoàng thượng, nàng lại muốn xem thử xem biểu tình của hai người lúc gặp mặt sẽ ra sao. Là kính, là hỉ, là nộ hay là hai người tức giận trừng nhau? Hờ hờ, đảm bảo sẽ đặc sắc lắm đây.

“Nương nương, người muốn đi sao?” Hoa Nguyên bất an nhìn nàng, hoàng cung này, sao có thể nói đến là đến, nói đi là đi được?

“Hoa Nguyên, cái này thì ngươi không cần phải lo, ta đến hậu cung là muốn điều tra chút chuyện, qua hai tháng nếu như vẫn chưa tra ra được thì ta sẽ rời đi. Mấy cái khác thì ngươi khỏi bận tâm, chỉ cần ngươi để mắt giúp ta là được. Chuyện đến Liên Hoa cung chiều nay là sao?”

Buổi trưa lúc nghe Từ ma ma nói, nàng đúng là bị làm cho giật nảy mình, nữ nhân trong cung đều là nữ nhân của Hoàng thượng, theo lý mà nói đều là tình địch chứ. Tụ tập một chỗ mà được à? Tình địch thấy nhau, muốn không đổ mặt cũng khó.

“Nương nương, thật ra cứ cách mười ngày, tỷ muội trong cung sẽ tụ tập lại. Trên danh nghĩa là bồi dưỡng tình cảm, trên thực tế là muốn lôi kéo lòng người, tụ tập lại cùng so cao thấp. Nhưng mà, nương nương vừ

ra khỏi lãnh cung, lần đầu tiên đi nói không chừng sẽ bị mấy ả châm chọc khiêu khích...” Hoa Nguyên bắt an nhìn Tiểu Tiểu, nhất định sẽ bị mấy ả nói này nọ, hi vọng nương nương sẽ chuẩn bị tốt tâm lý.

“Vậy sao? Thế được thôi, ta lại muốn mở rộng kiến thức. Hoa Nguyên, bây giờ ta gặp ai thì phải cúi đầu trước họ? Địa vị cao hơn ta có mấy ai?”

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng. Buổi chiều, là lần đầu tiên lấy thân phận phi tử mà ra trận, nàng rất mong chờ, đám nữ nhân nhàm chán kia, đừng có mà làm nàng thất vọng.

Vào cung lâu vậy rồi, nàng vẫn là lần đầu tiên lấy thân phận phi tử để mà xuất hiện trước mặt mấy phi tử khác đây? Lần đầu làm khách, nàng thật sự rất kích động, cũng rất hưng phấn.

“Nương nương là một trong tứ phi, tứ phi vốn chẳng phân cao thấp, nhưng Liên phi tạm thời chưởng quản hậu cung, ả lại có tiểu hoàng tử bên mình, bên ngoài phụ thân nàng ta quyền cao chức trọng, cho nên nương nương thấy ả phải tôn trọng chút. Người còn lại đồng vị với nương nương là Đồng phi và Vân phi...mấy người có địa vị chỉ có vậy thôi.”

Thời gian một năm, tuy nàng ở lãnh cung, nhưng đối với những chuyện bên ngoài nàng đều thăm dò rất rõ ràng, đối với hình thức hiện tại trong hậu cung cũng biết rất rõ. Có lẽ, không lâu sau, Liên phi——nữ nhân hại mình vào lãnh cung kia, sẽ phong làm hậu rồi. Nhất định phải ngăn cản ả ta, Hoa Nguyên âm thầm nói.

“Cám ơn người, ta biết rồi. Chiều nay người đừng đi theo ta, phái đại hai người theo ta là được rồi!”

An ủi vỗ vỗ bả vai nàng ta, Tiểu Tiểu hiểu chỗ khó xử của nàng ta, nếu nàng ta theo đến đó, e rằng người bị công kích đầu tiên sẽ là Hoa Nguyên, từ nương nương đến cung nữ, ở giữa có một đoạn khoảng cách rất lớn. Trong cung là vậy đây, người đưa than trong ngày tuyết (1) không nhiều, người bỏ đá xuống giếng không ít, có khi là người rảnh rỗi, có khi là người nhàm chán.

“Hoa Nguyên đa tạ nương nương, nhưng Hoa Nguyên phải theo nương nương đến đó! Nương nương, Hoa Nguyên không thể trốn trong cung cả ngày, cho dù hôm nay ta không đi, sau này mấy ả cũng sẽ đến đây châm chọc Hoa Nguyên thôi. Dù sớm hay muộn thì cũng vậy, Hoa Nguyên nguyện ý thích ứng ngay từ bây giờ. Hơn nữa, chẳng phải đã có nương nương ở đây rồi sao? Hoa Nguyên tin nương nương sẽ bảo vệ cho Hoa Nguyên.”

Hoa Nguyên kiên cường nhìn Tiểu Tiểu, dáng vẻ kiên cường kia, khiến Tiểu Tiểu thấy đau lòng. Hoa Nguyên, người phải biết, người đối mặt với cái gì? Sau này người có thể dần dần thích ứng, không cần phải nhanh vậy đâu.

Thậm chí, người có thể an an ổn ổn núp trong cung của ta hai tháng, chẳng sao hết, có ta ở đây, mấy ả sẽ không dám làm hại người đâu...

Im lặng nhìn nàng, Hoa Nguyên chậm chậm lắc đầu:

“Không có cơ hội, ta chẳng dám nghĩ đến. Lão đại nay đã có cơ hội rồi, xin người hãy báo thù cho đứa con chưa ra đời của ta!”

Phịch một tiếng, nàng ta quỳ xuống đất, là lần thứ hai quỳ xuống trước Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu chấn kinh nhìn đầu nàng ta từ từ cúi xuống, nghe thấy tiếng đụng đất bùm bụp...

Lần đầu tiên, là khi Hỷ công công dẫn nàng ta đến đây, nàng ta dập đầu với mình, chấp nhận thân phận nô tỳ của bản thân, lúc đó, Tiểu Tiểu rất chấn kinh, cũng rất đau lòng.

Lần này, nàng ta tự nguyện quỳ xuống dập đầu với mình, là vì muốn đòi lại công đạo cho nàng ta, Tiểu Tiểu rất thương tâm, cũng rất buồn.

Hoa Nguyên, tại sao người phải quỳ trước ta? Cho dù người không quỳ xuống, chuyện người nói ta cũng sẽ tận lực giúp người, những ủy khuất người phải chịu ta cũng sẽ đòi lại công đạo giúp người. Nhưng mà, bây giờ người như vậy, khiến ta hoài nghi mục đích ban đầu của người.

Hoa Nguyên, có phải lúc ta sắp rời khỏi lãnh cung, người đều đã tính toán hết tất cả rồi? Có phải hay không...

“Đứng lên đi!”

Tiểu Tiểu thất vọng dịu dàng ta đứng dậy, đại biểu rằng nàng lại tiếp nhận một chuyện phiền phức nữa rồi, một chuyện phiền phức của một năm về trước. Âm thầm cười khổ một tiếng, cuối cùng Tiểu Tiểu cũng biết mục đích ban đầu nàng ta tự nguyện làm cung nữ để đi theo mình rồi. Thì ra, Hoa Nguyên cũng chẳng đơn thuần!

Tiểu Tiểu, người thật ngốc! Người ngoài núi vốn chẳng đáng tin. Nhớ lúc đầu, người từng thật lòng đối đãi với Thủy Thủy, nhưng Thủy Thủy thì sao, thời khắc mấu chốt thì một câu cũng chẳng nói giúp người? Hậu cung hiểm ác, nàng ta đối phó không nổi, người khác thì đối phó nổi hay sao? Hoa Nguyên, mở miệng ra là gọi Lão đại, tưởng rằng nàng ta thật lòng thật dạ đối đãi với mình, kết quả chỉ là lợi dụng...

Bỏ đi, người bên ngoài đều là vậy, lòng người khó dò, sau này, ai cũng không tin tưởng nữa.

Còn hai tháng nữa thôi, thì nàng có thể trở về rồi, so với việc cả ngày căng thẳng ở nơi đây, Tiểu Tiểu thà trở về làm bạn với Hắc Tử, Như Nhi, Điểm Điểm còn hơn...

Trong lúc nói chuyện, cũng sắp tới buổi tụ hội vào giờ thân rồi, nhìn nhìn sa lậu (2), Hoa Nguyên hỏi:

“Nương nương, đến giờ rồi, mau trang điểm thôi!”

“Trang điểm? Không phải đi gặp đám phi tử kia hay sao? Lại chẳng phải gặp Hoàng thượng, trang điểm làm gì?”

Người trong cung, đúng là đủ quái đản, gặp tình địch mà còn phải trang điểm cho xinh đẹp nữa à? Lại chẳng phải đi coi mắt, cho dù có là đi coi mắt, Tiểu Tiểu cũng sẽ không sửa soạn vì đám đàn ông thối đó đâu, nàng thích tùy ý một chút, tự nhiên một chút, nếu như nam nhân yêu nàng, thì yêu luôn sự tự nhiên của nàng, yêu sự tùy ý của nàng là được rồi

“Nương nương, trong cung đều phải mặc cung trang tiêu chuẩn, đi Liên Hoa cung, càng phải sửa soạn tỉ mỉ giống như tiếp giá vậy. Bởi vì mỗi khi giờ này, Hoàng thượng rất có khả năng sẽ qua đó. Nếu như được Hoàng thượng chú ý, Hoàng thượng mới đến thăm người...”

Hoa Nguyên thiện ý nhắc nhở, Tiểu Tiểu vô thức bị đẩy đến ngồi trước bàn trang điểm nghe vậy suýt nữa thì té ghế:

“Người nói cái gì? Hoàng thượng cũng muốn qua đó?”

Kinh khủng, tuyệt đối là vừa kinh vừa khủng! Tiểu Tiểu cảm thán nói, nếu như thật sự như thế, nàng thà ở trong cung giả bệnh còn hơn.

“Đúng thế, nương nương cũng không cần phải lo, ma ma nhất định sẽ giúp nương nương trang điểm cho thật là xinh đẹp, nhất định sẽ hạ bệ mấy nữ nhân khác, Hoàng thượng nhất định sẽ vừa nhìn đã chú ý đến người...” Từ ma ma vừa được gọi vào giúp Hoa Nguyên trang điểm cho Tiểu Tiểu nhìn thấy sự ‘Kinh hi’ lúc này của Tiểu Tiểu, tốt bụng an ủi nói.

“Từ ma ma, ta cảm thấy đầu có hơi choáng váng, hay là người tìm người qua đó nói một tiếng, cứ nói thân thể ta không được khỏe đi!”

Có thể giả bệnh sao?

Làm người, chính là không nên quá tốt bụng, vừa tốt bụng một cái, thành bạn với Hoàng thượng, không muốn viện cớ một lý do để mình hận hấn, nàng trốn hấn, nhắm mắt làm ngơ đi nhĩ? Biết nỗi khổ của hấn, nhưng nếu như hấn thật sự đối phó với mình, Tiểu Tiểu cũng không thể chịu sự ức hiếp của hấn được, con người thì luôn biết chống trả mà.

Còn nhớ những lời hôm đó hấn từng nói, hấn sẽ không để yên cho ‘Thục Tiên’. Nếu như hôm nay thật sự đụng tới hấn, Tiểu Tiểu sợ mình nhịn không được sẽ làm khó hấn, bôn cọt hấn...

“Nương nương, dù có bị bệnh thì cũng phải nói sớm chứ, bây giờ nói thì mấy ả sẽ chẳng tin đâu, ngược lại sẽ nghĩ người sợ bọn họ. Tiếp theo, bọn họ sẽ năm lần bảy lượt phái người qua đây tìm người, cho đến khi mời được người qua đây mới thôi. Đường nhiên, sau khi qua đây...”

Từ ma ma không nói tiếp, dù sao thì nương nương cũng chẳng phải vào cung lần đầu, hẳn là đã biết miệng lưỡi sắc nhọn của bọn họ, đúng là phun một ngụm nước bọt cũng có thể khiến người ta chết đuối mà. Cho nên, vẫn là nên đến sớm thì tốt hơn.

“Ý của Từ ma ma là, hôm nay bọn họ sẽ không buông tha cho ta?”

Mây liễu của Tiểu Tiểu khẽ nhướn lên, trên khuôn mặt vốn xinh đẹp lại có thêm vài phần anh khí. Trên mặt vốn có chút ý sợ, giờ đây lại lóe lên sự hưng phấn, khiến cho Từ ma ma bắt đầu cảm thấy mờ mịt: Đây thật sự là ‘Tiên phi’ gan bé như chuột kia hay sao?

“Nương nương, chắc là vậy rồi!”

Thu hồi ánh mắt khó hiểu, Từ ma ma chuyên chú giúp Tiểu Tiểu vấn tóc lên, tỉ mỉ cài lên đó từng món từng món trang sức hết sức quý giá, giai nhân trong gương nháy mắt đã trở nên đoan trang cao nhã, so với lần đầu vào cung, trang phục lúc này càng chính thức hơn.

“Nếu bọn họ đã muốn bốn cung qua đó đến vậy, bốn cung sao có thể không thuận theo ý họ được chứ? Từ ma ma, người muốn cùng đến đó hay là tìm một nha đầu đi theo?”

Hoa Nguyên từng nói, có thể mang theo hai người đi cùng.

“Nương nương, lão nô đi theo đi, nương nương đã mất kí ức rồi, có rất nhiều chuyện không nhớ, lão nô không yên tâm!”

Từ ma ma nhìn Tiểu Tiểu, hôm nay đến đó, đám nữ nhân kia sẽ chẳng có ý đồ tốt gì đâu. Minh đi rồi, có lẽ cũng chẳng giúp được gì, nhưng chỉ cần theo theo bên cạnh nàng ấy cũng được.

Tiểu Tiểu cười giảo hoạt: “Tốt, các người nhét tim vào trong bụng đi, bốn cung tự có chừng mực!”

Đi theo ta, thì cần phải có trái tim thật tốt. Tim không tốt, lúc đó kích động mà chết thì chẳng phải là lỗi của ta đâu à nha.

“Nương nương, nên đi rồi, bây giờ qua đó thì đã trễ...”

Sửa soạn xong, Tiểu Tiểu dựa trên ghế, híp mắt lưỡi biếng không muốn nhúc nhích, Từ ma ma lại thúc giục lần nữa.

“Đã qua bao lâu rồi?”

Tự hỏi như vậy, tám chín phần mười là có người đến trễ, đi sớm muốn bị người ta nói này nọ hay sao? Tiểu Tiểu cười lạnh nói, đi trễ chút, ít nghe mấy câu nói phiền lòng của mấy ả.

“Nương nương, sắp được nửa canh giờ rồi...”

Từ ma ma sốt ruột nhìn nàng, muộn thêm nữa, ước chừng sẽ có người đến thúc giục đấy.

“Không gấp, đợi thêm lát nữa. Ma ma, người nói xem người mất kí ức đến muộn một chút thì cũng là chuyện bình thường thôi ha? Trong số họ ai khó đối phó nhất?”

Tiểu Tiểu vuốt ve móng giả dài dài trên tay, thật không hiểu mấy nữ tử hậu cung này sao lại quái đản thế chứ? Đeo cái thứ này thì dễ chịu lắm chắc? Khó chịu chết đi được, có ích gì chứ?

“Nương nương, nô tỳ cũng không biết, dù sao thì cũng chẳng có mấy ai dễ đối phó đâu? Nương nương, người vẫn nên đến sớm chút đi, bằng không, bọn họ sẽ đem chuyện đến muộn hôm nay để làm thành văn chương...”

Thế á? Nàng không tin đâu, từ trong tay áo lấy ra một cái lọ nhỏ, bên trong là một chút chất lỏng, đổ ra tay, xoa đều một lượt, thuận tiện ngay cả cánh tay cũng xoa một chút. Tiểu Tiểu vừa ý nhìn cánh tay trắng trắng mịn mịn kia, híp mắt tiếp tục dưỡng thần.

Từ ma ma hồ nghi nhìn Tiểu Tiểu, lúc này là thứ gì vậy? Còn nụ người ban nãy của ‘Tiên phi’ cũng thật có vấn đề, bà quay đầu lại nhìn Hoa Nguyên, Hoa Nguyên lắc lắc đầu, ý rằng nàng cũng không rõ.

Ba người, nhưng trong lòng lại ôm ba tâm tư khác nhau ở trong căn phòng này. Tiểu Tiểu tùy ý nằm, đợi thời gian đến; Hoa Nguyên thần định đứng một bên, nàng biết nhất định Tiểu Tiểu đã nghĩ xong đối sách,

tuyệt đối sẽ không chịu thiệt; Từ ma ma thì sốt ruột đi qua đi lại, bà không hiểu chủ nhân này của mình chỉ là mất kí ức thôi mà, sao lại thay đổi nhiều đến vậy chứ? Đi càng muộn, đối với nàng ấy càng bất lợi.

Liên Hoa cung, giống như tên gọi, bốn phía trong cung đều có thể ngửi thấy hương thơm, đều có thể nhìn thấy những bông hoa xinh đẹp lộng lẫy. Giờ đây trong cung, ngoại trừ những đóa hoa kiêu diễm ra, làm người ta phải chú ý nhất đương nhiên là những mỹ nhân xinh đẹp như hoa rồi.

Trong cung có một quy củ, cứ cách mười ngày, đều phải đến cung của vị nương nương chủ quản để tụ hội một lần, cùng công khai giao lưu cảm tình. Bình thường nương nương các cung, các chủ tử đều có qua lại, nhưng đó cũng đều là qua lại để hỗ trợ lợi ích lẫn nhau thôi, thuộc về tư giao! Người gặp mặt không nhiều, chỉ có những người thuận mắt hoặc là hữu dụng mới gặp mặt thôi. Mà hôm nay như vậy, lại là công giao một cách quang minh chính đại, tất cả cung phi, bất kể phẩm vị cao thấp đều đến cả.

Người ta nói ba nữ nhân họp thành một cái chợ, thế ba mươi nữ nhân cùng tụ hội thì sao? Là mấy cái chợ đây?

Kết quả là, rất nhiều rất nhiều cái chợ. Lúc trước khi Tiểu Tiểu còn đang ở lãnh cung, ở đây có hai phe cánh lớn, một bên là lấy Liên phi của Liên Hoa cung làm người đứng đầu, bọn họ hòa theo, hủng hộ Liên phi làm hậu; một bên thì lấy Vân phi của Vân Tiêu cung làm người cầm đầu, bọn họ ủng hộ Vân phi làm hậu. Thế lực hai phái tương đương, đều có hoàng tử hậu thuận, vẫn luôn tranh giành đến khói lửa ngút trời.

Thật ra, không phải tất cả nữ tử hậu cung đều tranh giành như vậy, cũng có người đứng giữa quan sát, không tham gia vào bất kì phái nào. Trong phái này người điển hình nhất chính là Đồng phi. Đồng phi cũng là một trong tứ phi, đồng cấp với Liên phi và Vân phi, nhưng trước giờ vẫn làm ngơ, mọi người đều biết nàng ta là người không muốn làm hoàng hậu nhất, cũng là phi tử trước giờ không kéo bè kết cánh. Có lẽ cũng chính vì nguyên nhân này, số lần Hoàng thượng nghỉ ở cung của nàng ta kể ra là nhiều nhất, bất luận có sủng phi tử khác đến đâu, một tháng vẫn dành dành ba ngày qua đó nghỉ ngơi.

Lần tụ hội trước, hai bên còn âm thầm ganh đua, tranh giành rất hăng, nhưng lần này bởi vì có một “Người mới” gia nhập, hai bên thế mà lại như có thần giao cách cảm đồng thời tắt lửa, cùng tập trung vào “Người mới” đến kia.

Tụ hội bắt đầu, có người tinh mắt thấy “Người mới” chưa đến, cười duyên nói:

“Nương nương, Tiên phi tỷ tỷ sao chưa đến vậy? Có phải đã quên hôm nay phải đến Liên Hoa cung rồi không?”

Liên phi được thế cười cười: “Đợi đã đi, chắc là có chuyện gì nên mới đến trễ thôi, rất nhanh sẽ qua đây thôi mà.”

Một nữ tử khác một thân y phục hồng nhạt cười nói: “Tiên phi tỷ tỷ đã chịu khổ rồi, hẳn là phải sửa soạn cho thật tốt rồi mới đến đây.”

Nói xong, nàng ta che miệng cười khẽ. Cái gọi là chịu khổ, chính là chỉ việc bị biếm vào lãnh cung.

“Vũ Nhan muội muội nói không sai, nếu không phải nghe nói Tiên phi tỷ tỷ thân thể không khỏe, muội đã sớm qua đó thăm rồi...”

Một cô nương trong trẻo như nước, đôi mắt to mang vẻ đơn thuần, tốt bụng nói.

“Phải đó, muội cũng đã nghe nói rồi. Vân tỷ tỷ, Tiên phi tỷ tỷ chắc không phải không đến đây chứ?” Quý chiêu nghi cười duyên nói với người mà nàng ta ủng hộ – Vân phi.

“Đương nhiên sẽ không, lúc bốn cung phái người thông báo, muội ấy không nói thân thể không khỏe, đương nhiên sẽ đến.”

Trước khi Vân phi mở miệng, Liên phi đã hào phóng tiếp lời.

“Nhưng mà, đã qua một canh giờ rồi. Tiên phi tỷ tỷ sẽ không xảy ra chuyện đấy chứ?” Quý chiêu nghi lo lắng nhìn mọi người, trong mắt mang theo vẻ sốt ruột.

“Quý muội muội, rõ ràng là mới nửa canh giờ thôi mà, muội xem...”

Nữ tử lúc này được xưng là Vũ Nhan che miệng đĩnh chính, một tay khác thì chỉ về phía sa lậu bên cạnh.

“Muội cũng chỉ lo lắng cho Tiên phi tỷ tỷ thôi mà, nương nương, muội cảm thấy nên phái người qua đó xem thử thì tốt hơn?”

Quý chiêu nghi nhìn về phía Liên phi, quan tâm hỏi. Liên phi đoan trang cười:

“Tiểu Thạch Tử, người đi xem thử xem Tiên phi nương nương có phải có chuyện gì nên chậm trễ rồi không, bảo nàng ta mau chóng qua đây, biết chưa?”

Công công được xưng là Tiểu Thạch Tử đứng ra, cười lấy lòng nói:

“Nương nương, nô tài sẽ qua đó xem ngay. Đã nửa canh giờ, Tiên phi nương nương nhất định là có chuyện gì trì hoãn rồi...”

“Ai có chuyện trì hoãn thế?”

Hoàng thượng một thân long bào màu vàng kim đi ra, mọi liên vôi cúi thân hành lễ, Hoàng thượng không nói quét mắt nhìn chúng phi tử một lượt, nữ nhân kia quả nhiên không đến!

Sau khi Hoàng thượng ngồi chỗ chủ vị xong, sắc mặt hơi hòa hoãn chút:

“Lúc này trẫm ở ngoài cửa, nghe thấy các vị ái phi thảo luận đến khói lửa ngút trời. Các ái phi nói ai có chuyện trì hoãn thế? Hôm nay là ngày các ái phi cùng nhau tụ tập giao lưu tình cảm, ai mà có lá gan lớn vậy?”

“Hồi Hoàng thượng, người thần thiếp vừa nói là Tiên phi muội muội. Tiên phi muội muội chắc là có chuyện gì đó nên chậm trễ rồi, mọi người đã đợi muội ấy hết cả nửa canh giờ, mà muội muội vẫn còn chưa đến, vừa này thần thiếp mới bảo công công qua đó xem thử...”

Liên phi lên trước một bước, được thể đáp lời. Những lúc thế này, chân chính có thể nói chuyện trước mặt Hoàng thượng thì cũng chỉ có người chưởng quản hậu cung là mình thôi.

“Ồ, là ‘Thụy Tiên’ à.” Hoàng thượng cười lạnh một tiếng:

“‘Thụy Tiên’ đúng là lợi hại, vừa mới ra khỏi lãnh cung, lần đầu tiên tụ hội mà dám để các vị ái phi đợi nàng ta, có phải trẫm đã quá bao dung với nàng ta rồi không? Ái phi cũng không cần phải phái người qua đó gọi nàng ta nữa, trẫm sẽ cùng đợi ở đây với các vị ái phi, xem xem khi nào thì nàng ta mới bò đến!”

Chú thích:

(1) Đưa than trong ngày tuyết (Tuyết trung tổng thán): Ý của câu thành ngữ này chỉ khi tuyết rơi đem than củi đến cho người ta sưởi ấm. Nay thường dùng để ví về việc giúp đỡ người trong lúc khó khăn. Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Đại tuyết tổng thán dự giới ẩn”. Mọi người có thể xem diễn tích tại đây. [phiem-dam /dien286.htm](http://phiem-dam/dien286.htm)

(2) Sa lậu: Vật dùng để xem giờ vào thời xưa, là một cái thùng chứa cát được đục lỗ cho cát chảy ra để tính giờ (giống như đồng hồ cát ấy).

75. Chương 75: ‘Thụy Tiên’, Qua Đây Bằng Bó Giúp Trẫm!”

Nghe thấy trong lời nói của Hoàng thượng hàm chứa ý giận, chúng phi tử đều sợ hãi đứng sang một bên, ngay đến Liên phi cũng chẳng dám hó hé câu nào.

“Các ái phi đừng đứng nữa, ngồi xuống hết đi! Các ái phi mà bị mệt, trẫm sẽ đau lòng lắm đó.”

Thấy các mỹ nhân đều ra vẻ cẩn thận, Hoàng thượng ôn hòa nói. Đây mới là dáng vẻ mà nữ nhân nên có, thấy trẫm thì phải phục tùng, cẩn thận từng tí mới đúng, đâu giống nữ nhân kia chứ, mỗi lần gặp đều làm trẫm tức gần chết.

Nhưng mà, đôi ba câu vừa này, hẳn là mấy nàng cũng hiểu ý mình rồi nhỉ? Minh đối với ‘Thục Tiên’ đủ chán ghét, mấy nàng phải ‘Đối xử tử tế’ với nàng ta đó nha, đừng để mình thất vọng.

Thấy các mỹ nhân ngồi xuống, Hoàng thượng uể oải nói:

“Trẫm hơi mệt rồi, vị ái phi nào nói chuyện cười cho trẫm vui đi?”

Nói xong, Hoàng thượng nhắm mắt lại, Vân phi sẵn sóc đứng dậy, dịu dàng nói:

“Hoàng thượng, để thần thiếp giúp người xoa bóp...”

Vừa nói, tay đặt lên vai Hoàng thượng, không nhẹ không nặng bắt đầu xoa bóp. Hoàng thượng thoải mái cười nói:

“Vẫn là Vân Nhi biết quan tâm, hiểu được lòng trẫm!”

“Hoàng thượng, đây là điều thần thiếp nên làm.” Đắc ý liếc nhìn Liên phi đang ảo não một cái, Vân phi dịu dàng cười nói.

“Hoàng thượng, thần thiếp đàn cho Hoàng thượng một khúc được không?” Liên phi lĩnh lên phía trước, dịu dàng hỏi.

Tiếng đàn chẳng phải có thể giải tỏa áp lực sao? Chuyện tốt nếu đã bị Vân phi cướp mất, thế mình chỉ có thể làm việc khác, cũng phải biểu hiện cho tốt mới được.

“Ừ!” Khẽ ừ một tiếng, Liên phi vội đi đến giá để đàn ở một bên, tiếng nhạc du dương vang khắp Liên Hoa cung.

Nhạc khúc thay đổi từng bài, Hoàng thượng nhắm mắt hưởng thụ giữa các mỹ nhân trên mặt càng ngày càng mất kiên nhẫn. Mình đây chẳng phải đang chịu tội sao? Gần đây vì ba người mà mình sắp bị bức tới điên rồi. Một người chính là ‘Thục Tiên’ đáng ghét này. Mỗi lần gặp nàng ta không phải mừng muốn chết, thì là tức gần chết, ấy thế mà mình còn cả ngày nhớ tới nàng ta; người thứ hai chính là Tiêu Kiếm, đã qua nhiều ngày rồi, ngay đến cái bóng cũng tìm không ra, nhưng trong lòng đối với nam tử này lại nhớ mãi không quên; người thứ ba chính là đứa trẻ kia, một đứa trẻ đáng yêu biết bao, nhưng đã lặn hết trong cung, đều bật vô âm tín, nếu như không phải cái bình hoa bị đổ vỡ kia, hẳn hoài nghi mình có phải nằm mơ hay không, đứa trẻ kia chỉ xuất hiện trong mơ mà thôi....

Điểm mấu chốt nhất chính là vẻ ngoài của đứa trẻ kia. Giống huynh đệ bọn họ thế kia, bọn họ lớn lên không khác nhau là bao, tướng mạo như vậy tuyệt đối không phải là sự trùng hợp.

Có thể nào là con của một trong ba huynh đệ bọn họ không nhỉ? Hoặc là con bên ngoài của hai tên kia? Bất luận là con của ai, đều dính dáng đến vấn đề huyết mạch hoàng thất, đều phải điều tra cho kĩ. Huyết mạch hoàng thất tuyệt đối không thể để lưu lạc bên ngoài.

Nói tới mình, rõ ràng biết hôm nay nàng ta sẽ đến, gặp nàng ta thì mình lại tức giận, nhưng ngồi ở Ngự thư phòng một hồi, vẫn nhịn không được mà chạy qua đây, không ngờ nữ nhân kia lại dám đến trễ. Đây chẳng phải là chưa gặp nàng ta mà mình đã bị nàng ta làm cho tức gần chết rồi hay sao? Nếu như gặp được rồi, không biết còn cỡ nào nữa!

Đã hơn một canh giờ, nữ nhân kia sao còn chưa tới? Bình thường cái loại tụ hội này nhiều nhất thì cũng chỉ hai canh giờ, nàng ta không phải định khi tụ hội gần kết thúc rồi mới lòi mặt ra đấy chứ?

“Hoàng thượng, chi bằng để thần thiếp phái người đi gọi Tiên phi muội muội nhé, chắc muội ấy có chuyện trì hoãn gì rồi...”

Nhìn mặt Hoàng thượng càng ngày càng hiển rõ sự mất kiên nhẫn, Liên phi lấy lòng hỏi.

“Không cần! Trẫm lại muốn xem thử, nàng ta rốt cuộc khi nào mới đến đây? Các nàng cũng nghe rõ cho trẫm, sau này phải chăm sóc tốt cho ‘Thụy Tiên’, bảo nàng ta học tốt quy củ trong cung, sau này đừng vô lễ vậy nữa!”

Hoàng thượng mở mắt ra, vẻ mặt cảnh cáo quét về phía đám phi tử, đáp phi tử vội vàng đáp ứng. Vân phi hào phóng nói:

“Hoàng thượng, thần thiếp nhất định sẽ chọn ngày qua đó dạy lễ nghĩa cho Tiên phi muội muội thật tốt. Thần thiếp bảo đảm tụ hội lần sau, Tiên phi tuyệt đối sẽ không giống hôm nay...”

“Hoàng thượng, thần thiếp sẽ đích thân qua đó dạy dỗ Tiên phi, thần thiếp cảm tạ sự tín nhiệm của Hoàng thượng đối với thần thiếp, Tiên phi hôm nay đến trễ là lỗi của thần thiếp, thần thiếp nhất định sẽ sửa!” Liên phi hiểu ý nhìn Hoàng thượng, ánh mắt tự trách nhấp nhua nhấp nháy.

“Hai vị ái phi đều rất hiểu ý trẫm. Thế này đi, trẫm đánh cược với ái phi, ai có thể dạy tốt Tiên phi, người đó sẽ tạm thời thống lĩnh hậu cung, các vị ái phi bất luận chức vị cao thấp, đều có thể tham gia, ái phi thấy sao?”

Hoàng thượng bắt đầu cười giảo hoạt, nụ cười mỉm khiến cho các phi tử đều đỏ cả mặt, thấp giọng ừ ừ đáp ứng, cũng đúng lúc để Tiểu Tiểu vừa vào cửa nhìn thấy hết một màn.

“Í, sao Hoàng thượng cũng ở đây thế?”

Tiểu Tiểu thấp giọng nói một câu, các vị mỹ nhân thẹn thùng không nghe thấy, nhưng câu này truyền vào tai Hoàng thượng, trong lòng Hoàng thượng nhất thời tức giận: Đây là hậu cung của trẫm, cái gì gọi là ‘Hoàng thượng cũng ở đây’?

Nhưng hắn còn chưa phát giận, thì Tiểu Tiểu đã đi lên phía trước, nhẹ nhàng cúi thân, thỉnh an Hoàng thượng.

“Ờ ờ, ‘Thụy Tiên’ của trẫm, cuối cùng nàng cũng bò đến rồi sao?”

Hoàng thượng vươn tay chỉ về phía Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu nhìn thấy xong, vội đứng dậy, cười nhạt nói:

“Hoàng thượng, thần thiếp là đi đến. Chẳng lẽ lúc này Hoàng thượng thấy thần thiếp bò đến à?”

“Ờ, đã đến trễ hơn một canh giờ rồi, không phải bò đến đây, thì đến đây kiểu nào?” Lạnh giọng nhìn nàng, Hoàng thượng muốn xem nàng còn có thể nói được gì nữa.

“Nếu Hoàng thượng đã cho rằng thần thiếp bò đến, thế thì cứ coi như là thần thiếp bò đến đi!”

Tiểu Tiểu than một tiếng, Hoàng thượng nghe thấy nàng thừa nhận là bò đến đây, trong lòng đột nhiên cao hứng không ít, nhưng còn chưa cười ra tiếng, thì đã nghe thấy câu nói tiếp theo tức chết người không đền mạng kia của nàng:

“Thần thiếp thật không ngờ rằng, Hoàng thượng lại có khuynh hướng này, mỗi ngày bò lên triều, ăn cơm, ngủ nghỉ, chẳng lẽ không mệt sao?”

“A...” Tất cả mọi người, đều sợ hãi run bắn lên, người nói Hoàng thượng bò lên triều, Tiên phi e rằng chính là người đầu tiên trên đời này đấy?

“Hỗn xược! ‘Thụy Tiên’, người thế mà dám bêu xấu trẫm như vậy, người biết đáng tội gì không?” Mặt lạnh xuống, Hoàng thượng đè nén sự giận giữ trong lòng, lạnh lùng nói.

“Hoàng thượng bớt giận, thần thiếp nào có bêu xấu Hoàng thượng. Lúc này Hoàng thượng nói thần thiếp bò mà đến, chẳng lẽ mỗi ngày Hoàng thượng đều ‘bò’ giống thần thiếp hay sao?”

Tiểu Tiểu vô tội nhìn hắn, nàng thật không muốn phản bác hắn, là hắn tự tìm lấy, là hắn chọc mình trước.

Trong phòng tĩnh lặng, mặt Hoàng thượng bắt đầu đen, nhưng lại chẳng nói lời nào nữa, Hỷ công công bên cạnh Hoàng thượng không ngừng ra hiệu bằng mắt với Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu đáng thương căn bản là không thèm để ý đến. Nàng tìm một chỗ trống ngồi xuống, cầm điểm tâm trên bàn lên nhìn, cười nói:

“Đúng là có chút đói rồi, cái này không tệ, nhìn có vẻ rất ngon.”

Một miếng ném vào trong miệng, bắt đầu nhấm nháp, một tí cũng không hề để ý đến cặp mắt như muốn giết người đang phóng tới đây.

“Tiên phi muội muội, lúc này Hoàng thượng còn chưa bảo muội đứng dậy? Hoàng thượng còn chưa lên tiếng, sao muội lại đứng lên rồi?” Liên phi thấy Hoàng thượng đen mặt, là người lên tiếng đầu tiên giúp Hoàng thượng.

“Ồ, vậy sao? Nhưng lúc này muội thấy Hoàng thượng vươn tay ra hiệu bảo đứng dậy. Hoàng thượng, lúc này người vươn tay ra, là bảo thiếp đứng dậy phải không?” Cầm một miếng điểm tâm lên, Tiểu Tiểu đứng dậy đi đến bên Hoàng thượng, lĩnh đến trước mặt hắn, nhỏ giọng hỏi:

“Phải không?”

“Mới...” Hương thơm nhàn nhạt đột nhiên mà đến, khiến cho Hoàng thượng cảm thấy hơi hơi bất an, nghe thấy câu hỏi của Tiểu Tiểu, hắn vội vàng phản bác, nhưng mới nói được một chữ, một khối Bách Hợp tô ngon ngọt đưa thẳng vào miệng, hắn chỉ có thể nuốt xuống.

“Hoàng thượng, sao nào? Ngon lắm đúng không?” Tiểu Tiểu không hỏi vấn đề lúc này nữa, rất hiểu kì hỏi. Nàng là nữ nhân, cái vị ngọt ngọt kia rất ngon, không biết một đại nam nhân như Hoàng thượng có thích hay không?

“Ừ...” Có chút mất mặt, hắn trước giờ còn chưa từng để phi tử nuốt mình ăn ở trước mặt các phi tử qua bao giờ, nhưng mùi vị của Bách Hợp tô này đúng là không tệ, giống với mùi vị trên người nàng, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

“Hờ hờ, lúc này Hoàng thượng thừa nhận rồi, đây là Hoàng thượng bảo thiếp đứng dậy, người không có ý kiến gì chứ?”

Trở về chỗ ngồi, Tiểu Tiểu cười nhạt nhìn Liên phi, nữ nhân này nàng đã gặp qua, chính là khi đang tìm Điểm Điểm, mắng người một chút cũng không hàm hồ.

“Tiên phi muội muội, Vân tỷ tỷ không biết tại sao muội muội lại đến muộn thế chứ? Là có chuyện gì nên chậm trễ à?”

Thấy Liên phi bị hớ, Vân phi không đi làm khó Tiểu Tiểu, ngược lại tựa như quan tâm mà kéo quan hệ với nàng.

“Tỷ là Vân phi à? Thật là ngại quá, lúc muội thăm người nhà trở về, cổ kiệu bị một tên cuồng bạo lực ngăn lại, đụng trúng đầu một cái, rất nhiều chuyện không nhớ được. Nhưng mà, hôm nay gặp các vị tỷ muội cũng quen biết được mọi người rồi...”

Tiểu Tiểu uống ngụm trà, thành công nhìn thấy mặt mũi người nào đấy đen lại, lạ à nha, nàng lại chẳng chỉ tên gọi họ, sao lại cứ có người thích nhận vậy chứ?

“Bị tên cuồng bạo lực chặn lại? Muội muội không sao chứ?” Vân phi cả kinh nhìn Tiểu Tiểu, nàng không biết tên cuồng bạo lực vừa này Tiểu Tiểu nói là ai, nếu như biết, đánh chết nàng nàng cũng không hỏi câu này.

“Muội đương nhiên là cát nhân tự có thiên tương, không sao rồi. Nhưng thật tội nghiệp ột nữ tử nhỏ nhoi yếu đuối như muội, không đem tên cuồng bạo lực kia ra đánh ột trận, một tí cũng chẳng bỏ tức...í, Hoàng thượng, võ công của người thật cao, thế mà cũng có thể bóp nát cả ly trà.”

Nghe thấy bên cạnh không bình thường, Tiểu Tiểu vội ngoái đầu lại nhìn, chỉ thấy ly trà tội nghiệp kia, sớm đã hóa thành cát bụi, chỉ có nước trà rơi tí tách, tội nghiệp chảy xuống dưới đất...

“Hoàng thượng, người không sao chứ?” Chúng phi tử thấy tay Hoàng thượng đỏ dần lên, đều chạy tới, quan tâm hỏi.

Hoàng thượng dùng lực hất tay một cái, mỹ nữ đứng gần nhất bị đẩy ngã, ngã đè xuống người phía sau, người phía sau cứ thế mà đè tiếp...trong nháy mắt, dưới đất toàn là tiếng ‘ui da’, thiệt là hoành tráng!

Tiểu Tiểu nhìn bốn phía một lượt, hình như trừ mình ra, thì chỉ có một mỹ nữ không ngã xuống, nàng khen ngợi cười với nữ nhân đó một cái, nụ cười này cũng rơi vào trong mắt Hoàng thượng, Hoàng thượng tức giận nói:

“ ‘Thủy Tiên’, qua đây bằng bó giúp trẫm!”

“Thiếp á?” Chỉ vào mũi mình, Tiểu Tiểu ngây thơ hỏi.

“Đương nhiên là người, ‘Thủy Tiên’!” Hoàng thượng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng, nếu như nàng có thể ăn được, thì Tiểu Tiểu sớm đã bị hán nuốt tươi vào bụng rồi.

“Hoàng thượng, hình như thần thiếp đã từng nói với người, khuê danh của thần thiếp là ‘Thủy Tiên’, không phải ‘Thụy Tiên’. Thủy là thanh bằng, Thụy là thanh trắc, Hoàng thượng chưa học qua âm luật hay sao? Hay là Hoàng thượng mắc chứng đãng trí rồi?” Vô tội chớp chớp cặp mắt to long lanh, Tiểu Tiểu ngây thơ hỏi.

“ ‘Thủy Tiên’, có tin bây giờ trẫm bỏ não người ra hay không?”

Lợi hại hơn sự tức giận là gì? Là càng tức giận. Lợi hại hơn nữa là gì? Là càng càng tức giận, thế lợi hại hơn nữa nữa là gì?

Tiểu Tiểu đảo mắt, trước kia nàng chưa nghiên cứu qua, nhưng hôm nay nàng đã biết rồi, chính là cười, da cười thịt không cười, cái loại cười muốn ăn thịt người kia, chính là giống y như biểu tình hiện tại của Hoàng thượng vậy. Nữ nhân tốt không đấu với ác nam, hạo hán không chịu thiệt trước mắt, Tiểu Tiểu rất thức thời chìa hai tay ra, chỉ chỉ mấy chấm đỏ nhỏ chỉ chút trên đó, khổ não nói:

“Lúc này thần thiếp quên nói với Hoàng thượng một tiếng rồi, sở dĩ thần thiếp đến muộn, là vì đột nhiên nổi mẩn, người xem trên người cơ man nào là chấm đỏ, cho nên...”

“Qua đây bằng bó giúp trẫm!”

Hoàng thượng thét lên một tiếng, ai mà biết mất thứ đó là thật hay giả, trên tay thì đầy rẫy, trên mặt trên cổ thì lại chả sao hết, mấy trò tiểu xảo này, nàng ta thật quá ngây thơ rồi.

“Hoàng thượng, không phải chỉ trên tay thôi đâu, người xem trên cánh tay thần thiếp...”

Xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay chỉ chút chấm đỏ, Tiểu Tiểu bực bội than vãn:

“Hoàng thượng, người không sợ bị truyền nhiễm hay sao? Nếu người không sợ, thần thiếp không để ý, bây giờ qua đó bằng bó cho người...”

“Hoàng thượng, hay là để nô tài giúp người bằng bó đi, sởi trên người nương vẫn phải kiêng. Bệnh sởi thường đều truyền nhiễm...”

Hỷ công công đi lên phía trước, cầm lấy hòm thuốc mà cung nữ bưng tới, bắt đầu khẩn trương.

“Haizz, Hỷ công công nói không sai, cái loại bệnh sởi này nghe nói chỉ cần đụng tới là bị lây nhiễm liền, thần thiếp vốn không muốn đến, nhưng lại lo đây là lần tụ hội đầu tiên sau khi ra khỏi lãnh cung, không đến lại sợ các vị tỷ muội hiểu lầm, cho nên...”

“Tiên phi muội muội, muội nói cái này sẽ lây nhiễm à?” Vân phi sợ hãi nhìn mấy chấm đỏ bắt mắt kia, không phải là thật đấy chứ, mấy thứ đó thiệt là khủng bố mà.

“Muội cũng không biết nữa, chắc sẽ truyền nhiễm. Nhưng cũng không sao, mấy thứ này nổi ở đâu thì còn không nhất định. Giống muội nè, nổi trên tay, trên người, nhưng lại không nổi trên mặt, sau này có để lại sẹo cũng chả sao, dù sao thì cũng nằm bên trong quần áo, cũng chẳng ai thấy được...”

Tiểu Tiểu tốt bụng giải thích, làm ấy phi tử từng dựa gần Tiểu Tiểu đều ngã ngửa xuống đất, bọn họ tay ôm mặt run rẩy nói:

“Nương nương nói là, nếu như nổi ở mặt thì sẽ để lại sẹo sao?”

“Ừ!” Tiểu Tiểu thành thật gật đầu: “Nhưng mấy chấm đỏ này sẽ không phát tác ngay, phải bám trên thân người một canh giờ. Trước khi chưa phát tác, chỉ cần dùng nước lạnh rửa mặt, không ngừng rửa sạch trong nửa canh giờ là có thể phòng ngừa được rồi!”

Nửa canh giờ? Chúng phi tử đều nhìn nhau một cái, bây giờ sắp đến nửa canh giờ rồi, phải nắm bắt thời gian, bằng không...

“Hoàng thượng, thần thiếp đột nhiên đau bụng, đi trước một lát...”

Vân phi sờ sờ mặt, nàng ta là người đầu tiên lên tiếng cầu cứu.

“Chuẩn!” Nhìn cái tay bị Hỷ công công bó thành cục, Hoàng thượng bực bội nhíu mày.

“Hoàng thượng, thần thiếp đau đầu, ra ngoài trước một lát...”

“Hoàng thượng, tiểu công chúa đang đợi thần thiếp, đi trước đây...”

.....

Tiểu Tiểu nghi hoặc nhìn Hoàng thượng, từ khi nào mà tính khí hẩn lại tốt như vậy? Mọi người đều đi hết cả rồi, ngay đến chủ nhân của Liên Hoa cung cũng đi tuốt, trong nháy mắt cả phòng khách chỉ còn sót lại một phi tử là nàng, Tiểu Tiểu cười hề hề, dựng tay lên:

“Hoàng thượng, thần thiếp đau tay, bây giờ còn ngứa rất dữ dội, đi trước đây...”

Thất vọng quá, sao Hoàng thượng lại muốn đến chứ? Ngay đến mấy câu chọc ngoáy khiêu khích cũng không có, Tiểu Tiểu nhìn thấy chẳng vui nữa, vội nói lời cáo từ.

“Vậy sao? Tay của ái phi khó chịu, trẫm có trách nhiệm xoa giúp ái phi, qua đây!”

Lạnh lùng cười nhìn nàng, hẩn thật không tin cái này có thể truyền nhiễm được.

“Hoàng thượng, người là cứu ngũ chí tôn, người là tấm thân ngàn vàng, cái này sẽ truyền nhiễm đó, làm sao có thể để Hoàng thượng mạo hiểm được chứ?”

Buông tay xuống, trong lòng Tiểu Tiểu thầm mắng, chẳng lẽ vừa bắt đầu hẩn đã biết mấy thứ này không sao hết rồi à? Thế sao lúc này hẩn không vạch trần mình? Có lẽ hẩn chỉ muốn xem náo nhiệt mà thôi...

“ ‘Thụy Tiên’, chúng ta là phu thê. Thân thể nàng không khỏe, vi phu làm sao có thể không thăm không hỏi, thậm chí sợ truyền nhiễm được chứ?”

Một tiếng phu thê, làm cho toàn thân Tiểu Tiểu run bắn cả lên, Hoa Nguyên len lén nhìn nam nhân gần ngay trước mắt này, hẩn cũng từng nói mấy lời đường mật này với mình, nhưng lần trước ở lãnh cung, hẩn không nhìn thấy mình, không nhận ra mình, nàng có thể tự lừa gạt mình là do có nhiều người, bây giờ...

Trong phòng chỉ có mấy người thôi, sao hẩn còn không nhìn thấy mình chứ? Đừng nói là không nhận ra mình đấy nhé? Từng nói là sẽ quên đi, sẽ buông xuống, nhưng khi thật sự nhìn thấy, tại sao lại còn động tâm chứ? Phu thê, mình từng là phu thê với hẩn đấy.

“Hoàng thượng, thần thiếp đã từng nói nhiều lần với người rồi, thần thiếp là Thụy Tiên, không phải ‘Thụy Tiên’, Hoàng thượng đừng gọi sai nữa thì hơn.”

“Thụy Tiên”, nghe cứ thấy quái quái? Hoàng thượng này gọi như vậy, chẳng có ý gì tốt lành đâu.

“ ‘Thụy Tiên’, là tên trẫm ban cho nàng, biết chưa? ‘Thụy Tiên’, qua đây!”

Kẻ ngu mới qua đó ấy? Tiểu Tiểu im lặng nhìn hẩn, nhưng bước chân thì lại chả nhích lên trước tí nào. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Hỷ công công thì lại lo lắng nhìn Tiểu Tiểu, muốn nói nàng, bảo nàng thuận theo Hoàng thượng một chút, nhưng lại không dám nói thẳng ra.

“Nương nương, hay là để nô tỳ giúp người xem đi. Hoàng thượng tấm thân vạn kim, làm sao có thể đụng chạm đến bất kì nguy hiểm gì được?”

Hoa Nguyên ngẩng đầu lên, mềm mại cười nói, là không thể nhìn tiếp được nữa. Trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết, Hoàng thượng đối với Lão đại vốn chẳng chán ghét như vẻ bề ngoài. Tuy thường bị nàng ta làm cho phát tức, nhưng hắn cũng rất dung túng cho nàng ta, thậm chí mang theo một chút sủng nịch...

Đúng, là sủng nịch! Không cam nhìn Tiểu Tiểu một cái, tại sao nàng ta lại có được sự đối đãi đặc biệt của Hoàng thượng vậy chứ? Minh gần gũi hắn một năm, cũng chưa từng nhận được sự sủng nịch như vậy.

“Được, Hoa Nguyên, giúp ta xem đi!”

Tiểu Tiểu thu hồi “Mắt nhỏ”, không nhìn trừng trừng “Mắt to” của hắn nữa, Hoàng thượng này thật thú vị, tại sao cứ thích đối chọi với mình thế nhỉ, mình rất ít khi chịu thiệt nha.

“Hoa Nguyên?” Ánh mắt Hoàng thượng chuyển hướng nhìn về phía hình bóng nhỏ nhắn đang đứng trước mặt, cảm thấy có chút quen thuộc, Hỷ công công lên phía trước giải thích nói:

“Hoàng thượng, nàng ấy là nương nương mà Tiên phi nương nương mang ra từ lãnh cung, bây giờ là thiếp thân cung nữ của Tiên phi nương nương.”

“Ồ, là Hoa Nguyên à. Hoa phi không muốn làm chủ tử mà muốn làm cung nữ sao?” Hoàng thượng đùa cợt nhìn Hoa Nguyên, cười lạnh nói:

“Cũng tốt, nhưng gọi tên này hình như không được hay cho lắm. Như vậy đi, hôm nay trăm ban tên cho người, cứ gọi là Nê Nhi đi!”

“Nê Nhi, là ý gì?” Tiểu Tiểu khó hiểu hỏi. Gọi Hoa Nguyên là được rồi, sao phải đổi tên chứ?

“Nương nương là chủ tử ở hậu cung, là mây ở trên trời, cung nữ là nô tỳ ở hậu cung, là bùn dưới mặt đất. Nếu nàng ta đã cam nguyện làm bùn đất, trăm ban tên ‘Nê Nhi’ có gì không thích hợp nào?” Vô tình nhìn Hoa Nguyên, Hoa Nguyên ngẩng đầu lên, tuyệt vọng nhìn hắn, ‘Nê Nhi’, hắn quả nhiên tuyệt tình, ngay đến cái tên kia cũng không đành lòng.

“Nê Nhi, còn không tạ ơn!” Hỷ công công đáng thương nhìn nàng ta, nhắc nhở sự vô lễ hiện tại của nàng ta——Nhìn thẳng vào Hoàng thượng, vốn là chuyện cực kỳ vô lễ.

“Nê Nhi tạ ân điển của Hoàng thượng!”

Trầm trọng quỳ xuống dưới đất, hai hàng thanh lệ từ từ chảy xuống, đầu Hoa Nguyên đụng vào đất...

Từ nay trở đi, nàng không còn là Hoa Nguyên kiêu ngạo nữa, nàng thật sự trở thành một cung nữ, một cung nữ được Hoàng thượng ban tên ‘Nê Nhi’.

Hậu tri hậu giác, cuối cùng Tiểu Tiểu cũng nhìn ra sự khác thường của Hoa Nguyên, nghe hiểu được ý của Hoàng thượng, nàng tức giận trừng Hoàng thượng:

“Hoàng thượng, sao người có thể đối xử với Hoa Nguyên như vậy? Không phải nói nhất dạ phu thê bách dạ ân hay sao, người phụ nàng ấy thì thôi, ngay đến cái tên của nàng ấy cũng muốn đoạt đi?”

“Trăm phụ nàng ta? Nê Nhi, trăm từng phụ người khi nào?” Lạnh lùng nhìn về phía Hoa nguyên, vì lời nói của Tiểu Tiểu, không hiểu sao Hoàng thượng lại trở nên bức xúc.

Không muốn để nàng hiểu lầm mình, Hoàng thượng nghĩ như vậy đấy.

“Hồi Hoàng thượng, Hoàng thượng không có phụ nô tỳ!”

Cúi thấp đầu, Hoa Nguyên dập đầu cái cộp xuống đất, trong giọng nói có sự tuyệt vọng, Tiểu Tiểu nghe mà cũng thấy kinh hãi.

“Nếu như người không từng phụ bạc nàng ấy, sao nàng ấy lại ở lãnh cung chứ? Nếu như người không...” Không nhìn tiếp được nữa, sao Hoàng thượng có thể đối đãi với một nữ tử yếu đuối như vậy chứ? Muốn kịch liệt phản bác, nhưng Hoa Nguyên lại kéo lấy tay Tiểu Tiểu, nói:

“Nương nương, người tha cho nô tỳ đi!”

Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn nàng ta, lại nhìn nhìn Hoàng thượng, lớn giọng nói:

“Người là nha hoàn của ta, người chính là Hoa Nguyên, lời người khác nói, người có thể xem như thả p (*)!”

“ ‘Thụy Tiên’, người tưởng trăm không dám xử trí người hay sao?”

Lời của nàng càng ngày càng to gan, mấy lời thô tục này mà cũng mắng ra được. không ngờ sự giáo dục của Vu thừa tướng quả nhiên khác với người thường, Hoàng thượng đứng bật dậy, đứng bên cạnh Tiểu Tiểu từ trên cao nhìn xuống, Tiểu Tiểu phải ngẩng đầu lên thì mới nhìn được mặt hắn:

“Hừ, người đương nhiên dám, nhưng người cũng từng nói, người sẽ không để thiếp chết, người sẽ từ từ dày vò thiếp...”

“Thông minh, biết thế là tốt! ‘Thụy Tiên’, người cứ đợi mà tiếp chiêu đi...”

Nhìn cái ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống người kia của Tiểu Tiểu, Hoàng thượng cười ha ha rồi khỏi, thật không ngờ, hóa ra, nàng cũng có mặt yếu!

“Hừ, ai sợ ai còn chưa biết đâu...” Tiểu Tiểu phẫn nộ nói, nhưng cái bóng người màu vàng kia thì đã không thấy nữa, Hoa Nguyên kéo lấy tay Tiểu Tiểu, khóc nói:

“Nương nương, người đừng vì Nê Nhi mà làm vậy, đắc tội với Hoàng thượng sẽ bất lợi với người...”

“Thì đó, nương nương. May mà Hoàng thượng không tính toán, bằng không, lời ban nãy của nương nương đáng chết nhiều lần...” Từ ma ma cũng kéo lấy tay Tiểu Tiểu, khuyên răn nói.

“Hoa Nguyên, nhưng mà người...” Tiểu Tiểu quay đầu lại, đáng thương nhìn Hoa Nguyên một cái, cái tên này, bảo nàng ta sau này làm sao nhìn người đây?

“Nương nương, ta không sao, ta rất thích cái tên này...Hoàng thượng ban tên, là vinh hạnh của nô tỳ...”

.....

“Sóc, sao đệ đến đây thế?”

Ra tới cửa lớn, Hoàng thượng thấy Sóc vương đang gấp gấp chạy tới, hắn không hiểu hỏi.

“Hoàng huynh, là Lân, Lân trở về rồi...”

Thở hắt một hơi, Sóc vương nóng ruột nói.

“Cái gì? Lân trở về rồi? Không phải còn mười ngày nữa sao?” Hành trình đã được xếp đặt sẵn, ít nhất thì mười ngày nữa đệ ấy mới trở về, nhưng bây giờ đệ ấy lại về rồi, chẳng lẽ là vì nữ nhân kia?

Sóc vương gật gật đầu:

“Nghe nói, sau khi về người cứ y như muốn phát điên ấy, ngay đến y sam cũng chẳng chịu thay, khắp nơi tìm người...”

Sóc vương thầm than một tiếng, không ngờ tình cảm của Lân vương dành cho nữ nhân kia lại sâu đậm đến vậy.

“Nữ nhân kia, tên gọi là gì?” Hoàng thượng trầm tư một hồi, đột nhiên hỏi.

“Hình như gọi là Tiểu Tiểu! Hoàng huynh, chúng ta làm sao đây? Phải khuyên huynh ấy thế nào đây?” Sóc vương lo lắng nhìn Hoàng thượng, Lân vương trước nay chưa từng để ý một nữ nhân nào, nhưng lần này lại điên cuồng như vậy, hắn lo rằng huynh ấy sẽ gặp nguy hiểm.

Bởi vì nữ nhân kia quá quý dị, xuất hiện và biến mất quá đột ngột.

Hoàng thượng than một tiếng: “Là chúng ta đề thấp tầm ảnh hưởng của nữ nhân kia đối với đệ ấy quá. Chúng ta vẫn là nên ra ngoài thăm đệ ấy trước đã...”

Hai người cùng lo lắng như nhau mà cất bước rời đi, phía sau không xa lại xuất hiện một người, thì thào nói:

Hắn, thật sự về rồi à? Không phải nói một tháng sao? Sao lại nhanh như vậy? Có cần ra ngoài gặp hắn hay không?

Nhớ lại một tháng quen biết với hắn, Tiểu Tiểu bắt đầu mỉm cười. Nói thật, người đối xử tốt nhất với mình sau khi xuất sơn, trước giờ chưa hề lợi dụng qua mình chính là hắn. Hắn rất dịu dàng, cũng rất biết săn sóc, đối xử với mình tốt đến hết chỗ chê, hơn nữa, hắn có khả năng là cha Điểm Điểm...

Mình có thể tin tưởng hắn được không? Chuyện của Điểm Điểm có thể giao cho hắn điều tra được không? Tách ra đã hơn hai mươi ngày rồi, mình không nghĩ tới hắn, nhưng hắn cứ xuất hiện trong đầu óc mình. Đặc biệt là lúc phiền não, thì nghĩ tới hắn càng nhiều hơn, chưa từng trải qua tình yêu, nàng không biết tình yêu là như thế nào. Nhưng nếu như bận lòng cũng là một loại cảm xúc của tình yêu, nàng đích thực là bận lòng vì hắn rồi.

Ban này nghe bọn họ nói hắn đang tìm mình, trong lòng Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy ngọt ngào một cách kì lạ. Chẳng lẽ hắn yêu mình rồi sao?

Bất an nghĩ ngợi, trên mặt Tiểu Tiểu không tự giác mà bắt đầu đỏ lên, mãi đến khi Hoa Nguyên và Từ ma ma đi đến phía sau, nàng cũng không phát hiện ra.

“Nương nương, người sao vậy? Có phải đã hối hận về việc ban này đắc tội với Hoàng thượng rồi không? Lúc này người cũng thật quá kích động mà, phải nên thuận theo Hoàng thượng...” Từ ma ma bắt đầu lải nhải nói, Tiểu Tiểu than một tiếng:

“Đi thôi!”

Nghĩ tới Hoàng thượng? Làm sao có thể chứ, người mình nghĩ tới lúc này là Lân vương, là tiểu thúc của cái thân phận hiện tại này của mình mà thôi!

Ngựa không dừng vó gấp gấp trở về, nhìn thấy quần gia, Lân vương nhảy xổ vào hỏi:

“Quần gia, rốt cuộc là chuyện gì?”

Tìm lâu vậy rồi, nếu như nàng còn ở kinh thành, hắn phải sớm tìm ra rồi chứ. Lân vương không đi tìm kiếm một cách mù quáng, mà đi tìm quần gia hỏi rõ tình hình lúc đó đã, đủ thấy rõ sự bình tĩnh và tỉnh táo của hắn.

“Hồi Vương gia, ngày thứ hai sau khi Vương gia rời đi, sáng sớm lúc lão nô đến đó, cô nương còn chưa thức dậy, nhưng lúc buổi chiều qua đó thì người đã mất tích rồi...”

Quần gia hổ thẹn quỳ xuống đất, đều tại sự sơ sót của mình, nếu như tìm hai nha hoàn qua đó trông cô nương thì đã không xảy ra chuyện rồi, nhưng cô nương cũng không giống như là bị bắt cóc.

“Lúc đó, bên ấy có điều gì khác thường hay không? Có người nào qua đó tìm nàng không?”

Lân vương lạnh lùng nhìn quần gia, ông ta đúng là không muốn sống nữa mà, sai lầm cấp thấp như thế mà cũng phạm phải?

“Vương gia, lúc đó thức ăn trong phòng vẫn là của ngày hôm qua, trong phòng cũng không có bất cứ điều gì khác thường gì hết, chắc cô nương không phải bị bắt cóc đâu. Cái viện kia khá heo lạnh, lúc đó cũng không có ai nhìn thấy có người đến đó tìm cô nương...”

Lân vương đứng dậy, hỏi: “Phủ thừa tướng thì sao? Có đi hỏi qua chưa?”

“Phái người đi hỏi rồi, bọn họ nói không gặp cô nương, mà người nô tài phái đi cũng tra không được bóng dáng của cô nương. Chắc là cô nương không có bên đó đâu...”

Quần gia sợ hãi nhìn khuôn mặt đen lại của Lân vương, tiêu rồi, nếu như không tìm được cô nương, e là cái mạng của mình cũng khó mà giữ.

“Hừ, đồ vô dụng!” Một cước đạp qua đó, quần gia ôm bụng ngồi xồm trên đất, đau tới nổi mặt mày trắng bệch, nhưng vẫn sốt ruột hỏi:

“Vương gia, người muốn đi đâu?”

Lân vương quay đầu lại, lạnh lùng nhìn ông ta: “Người nói xem!”

Quản gia ôm đầu ngừng một chút, Vương gia trở về vẫn còn chưa rửa mặt rửa mũi, vẻ mặt rất tiêu tụy, ngài ấy muốn đi đâu?

“Vương gia, người rửa mặt trước cái đã...” Bước chân vẫn không dừng lại, Lân vương sờ sờ mặt, hình như có chút không thoải mái, đã rất lâu không chỉnh trang lại rồi.

“Thủy Thủy đâu?” Chưa qua thông báo, thì Lân vương đã xông vào rồi, đám thủ vệ đều sợ hãi đi theo phía sau, không dám ngăn cản. Bọn họ không biết tiểu thư sao lại đắc tội tới Lân vương, nhưng bọn họ biết lúc này Lân vương đang rất phẫn nộ, cực kỳ phẫn nộ.

“Thủy Thủy đang ở đâu?” Không nhận được sự hồi đáp, Lân vương tức giận quay đầu lại, nhìn mấy thị vệ đang run bần bật, không chút kiên nhẫn hỏi.

“Không...biết...” Một thị vệ run rẩy đáp, tiểu thư ở nội viện, một đại nam nhân như hắn làm sao biết được hành tung của tiểu thư chứ?

“Không biết?” Nắm lấy cổ của người vừa mới lên tiếng, trong nháy mắt mặt người kia đã bắt đầu tím tái, thở không ra hơi.

“Vương gia, bọn ta chỉ là hạ nhân trông giữ cửa mà thôi, thật sự không biết mà...” Một thị vệ khác lùi ra sau vài bước, lo lắng phân bua.

“Vậy sao? Tìm ai đó biết đến đây!” Tay không hề buông ra, nhưng lực trên tay lại nhỏ đi không ít, cái mặt của người bị nắm lấy vẫn còn đỏ, nhưng đối phương là Vương gia, hắn không dám động thủ giãy khỏi tay Vương gia.

“Vương gia, đây là...”

Lúc Vu Hoa về đến nhà, nhìn thấy tình cảnh trong viện như vậy, nhưng khi y đi gần lên phía trước, khi nhìn thấy người kia là Lân vương, càng kinh ngạc tới há hốc miệng? Đây...Vương gia đây là?

“Vương gia, người...”

Thật khó mà tin, chẳng qua chỉ mới hơn hai mươi ngày không gặp Lân vương mà thôi, sao hắn lại tiêu tụy nhiều đến thế? Phong quốc xảy ra chuyện gì rồi sao? Nhưng cho dù là có chuyện gì đi nữa, Vương gia cũng không nên biến mình trở nên như vậy.

“Vu Hoa, Tiểu Tiểu đâu?” Buông tay ra, Lân vương đi tới trước mặt Vu Hoa, vẻ mặt nóng ruột hỏi.

“Tiểu Tiểu?” Vu Hoa thì thào nhắc lại, cái tên mà mỗi ngày không biết mình đã đọc biết bao nhiêu lần, là nữ nhân mà mình trở mắt nhìn nàng bị đưa vào cung thay thế uội muội của mình, y làm sao có thể quên nàng, làm sao có thể yên tâm về nàng được cơ chứ?

“Người biết nàng đang ở đâu đúng không? Có phải người đã đem nàng giấu đi rồi? Nói cho ta, nàng đang ở đâu? Ta muốn gặp nàng!”

Hai tay Lân vương tóm lấy bả vai Vu Hoa, dùng sức lắc, lắc tới nỗi y thấy hoa mắt chóng mặt, lắc tới nỗi y không phân biệt nổi đông tây nam bắc, lắc đến độ mấy thứ trong dạ dày của y đều đảo lộn, xém nữa là phun hết cả ra...

“Vương gia, người còn lắc ta vậy nữa thì ta thật sự sẽ ói ra hết đó...” Gian nan bắt lấy cánh tay của hắn, Vu Hoa gắng sức nói.

“Được, người nói Tiểu Tiểu đang ở đâu? Người đem nàng giấu đi đâu rồi?”

Buông tay ra, trên mặt Lân vương vẫn mang vẻ vạn phần nóng ruột.

“Vương gia nói đùa rồi, ta có thể giấu Tiểu Tiểu cô nương hay sao?” Vu Hoa cười khổ một tiếng, những gì y nói cũng là sự thật.

Đúng thế, y làm sao có thể giấu Tiểu Tiểu được chứ? Lấy sự cổ linh tinh quái của nàng, muốn giấu nàng e là khó lắm đấy?

Lân vương cười cười: “Cũng phải, Tiểu Tiểu đi đâu rồi? Đừng nói với ta là các người không biết đấy!”

Các người, đương nhiên là chỉ Vu Hoa và Thủy Thủy. Hai người bọn họ, là người mà Tiểu Tiểu quen thân nhất ở kinh thành. Cho dù có muốn về nhà, Tiểu Tiểu cũng sẽ nói với họ một tiếng, Lân vương tin vậy.

“Ta...Vương gia, người chỉ nghĩ tới Tiểu Tiểu, thế Thủy Thủy thì sao?”

Ban đầu trong lòng còn có chút hồ thẹn, sau khi nghĩ đến muội muội của mình, vẻ mặt của y bắt đầu trở nên bức bối. Thật không ngờ, Thủy Thủy lại cùng với Lân vương...

“Thủy Thủy, cái này thì liên quan gì đến ta? Ta tìm nàng ta cũng chỉ là vì muốn hỏi tin tức của Tiểu Tiểu mà thôi.”

Lân vương khó hiểu nhìn y, rốt cuộc y có chịu nói tin tức của Tiểu Tiểu không hả, nếu như không nói, buổi tối hẳn nhất định sẽ đến đây dò xét một phen.

“Vương gia, ta vẫn luôn cho rằng người là một người dám làm dám chịu, không ngờ rằng người lại...Thủy Thủy mang thai rồi, muội ấy nói đứa bé là của người!”

Vu Hoa chỉ trích hần, đây là do Thủy Thủy nói, Thủy Thủy sẽ không lấy khuê danh của mình ra đùa giỡn, y tin tưởng muội ấy.

“Thủy Thủy đã mang thai? Liên quan gì đến ta chứ? Ta căn bản không hề đụng tới nàng ta, nàng ta làm sao mà có thể mang thai đứa con của ta được?”

Lân vương cười lạnh một tiếng, đúng là lợi hại mà, cho dù có thật sự đụng tới nàng ta đi nữa, còn chưa tới một tháng, nàng ta biết mình mang thai rồi chắc?

“Vương gia, đại trượng phu dám làm dám chịu, người vậy mà lại không chịu thừa nhận?” Vu Hoa tức giận nhìn hần, vẻ mặt không thể tin được.

“Vương gia, sao chàng lại đối xử với thiếp như vậy? Sao người lại có thể không thừa nhận đứa con của chúng ta chứ, chẳng lẽ thiếp không vừa mắt chàng hay sao?” Thủy Thủy bi thống tuyệt vọng, không biết từ lúc nào đã đứng phía sau cách hai người bọn họ không xa, sau khi nghe xong lời nói của Lân vương, không nhịn được nữa mà bật khóc, xoay người chạy về phòng.

“Đứng lại!” Lân vương lạnh lùng kêu lên, hàn ý trong mắt khiến người đứng bên cạnh là Vu Hoa cũng phải run mình, cũng khiến cho Thủy Thủy ở nơi không xa kia dừng bước, nàng ta nghĩ Vương gia muốn hỏi tâm chuyển ý, muốn thừa nhận mình...

“Vương gia...” Thủy Thủy quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt như hoa lê thắm mưa.

“Tiểu Tiểu đang ở đâu? Người giấu nàng đi đâu rồi?”

Vẫn là những lời nóng ruột như cũ, chỉ là khi Thủy Thủy nghe được, thì như một thanh đao lạnh lẽo cứa vào trong tim đau tới thấu xương.

“Trong mắt chàng chỉ có nàng ta thôi sao? Thế con của thiếp phải làm sao?”

Một sự đổ ập nổi lên, trong mắt nàng ta lộ ra một tia ác ý.

“Hừ, Thủy Thủy, bốn vương muốn người khi nào? Sao bốn vương lại không nhớ?”

“Ha ha, Vương gia thật đúng là hay quên, hôm đó, ở cùng với Tiểu Tiểu, ở trong hoa viên phía sau tấm thất của chàng...”

Bất chấp xấu hổ, Thủy Thủy kiên cường nói. Lời này nói xong, cả mặt nàng ta đều đỏ hết cả lên, mang theo mấy giọt lệ hoa, đáng thương tới nỗi khiến người ta phải đau lòng.

“Vậy sao? Vu cô nương. Người nên biết, hôm đó bốn vương vốn không uống rượu, cho nên bốn vương biết hôm đó người mà bốn vương muốn là ai, người có muốn biết là ai không?”

Lạnh nhạt đi lên trước vài bước, Thủy Thủy sợ hãi lùi ra sau một bước, ngượng ngùng nói:

“Vương gia, chàng đừng quên hôm đó là thiếp tỉnh lại từ trong lòng của chàng, hai chúng ta đều không mặc gì hết, còn nữa, sau khi trở về thân thể thiếp còn đau tới mấy ngày đấy? Chẳng lẽ thế còn chưa rõ hay sao?”

Xấu hổ cúi đầu xuống, mấy lời này nàng dám nói ra, cũng chính là mang danh tiếng của mình, con đường sau này ra mà đánh cược, nàng đã không còn con đường nào khác để đi, để lùi nữa.

“Nhưng, hôm đó bốn vương vốn không có muốn người, người mà bốn vương muốn là Tiểu Tiểu, người cùng bốn vương vui vẻ là Tiểu Tiểu, còn người là sau khi xong chuyện thì nàng ôm qua thôi...”

Lân vương lạnh lùng nhìn nàng ta, nàng ta đúng là biết giả bộ, chẳng phải tục ngữ có nói chưa giết qua heo thì cũng đã ăn qua thịt hay sao? Nàng ta cho dù chưa trải qua mấy chuyện này, thì ắt hẳn cũng biết loại chuyện này xong thì sẽ có phản ứng thế nào, lung ta lung tung tính lên đầu hẳn, hẳn sẽ không nhận đâu.

“Vương gia, nếu đúng như thế, lúc đó sao người không nói rõ với Thủy Thủy?”

Bi thương nhìn hẳn, thật không ngờ ngay đến chuyện hôm đó hẳn cũng không nhận, đúng là làm mình quá thất vọng. Chẳng lẽ trong mắt hẳn chỉ có Tiểu Tiểu thôi sao? Tiểu Tiểu đã vào cung rồi, không thể ở bên hẳn được nữa.

“Bốn vương muốn xem xem người định bày trò gì. Bây giờ thì biết rồi, thì ra người muốn tìm dã chủng đầu đó không biết để đổ lên đầu bốn vương, Thủy Thủy, bốn vương đúng là đã xem thường người...nói, Tiểu Tiểu đi đâu rồi? Có phải người đã thiết kế nàng, làm hại nàng rồi?”

Lân vương đúng là có tình, nhưng tình của hẳn không phải vì mình, là vì nữ nhân khác. Lân vương còn đúng là vô tình, hẳn phủ nhận sạch sẽ hết tất cả mọi thứ với mình, thậm chí ngay đến trái tim yêu hẳn của mình cũng bị bêu xấu. Thủy Thủy tuyệt vọng nhìn hẳn:

“Vương gia nặng lời rồi, Tiểu Tiểu thông minh như thế, ta làm sao có thể thiết kế nàng ta được chứ? Nàng ta đột nhiên rời đi, ta thật sự không biết nàng ta đã đi đâu. Vương gia nếu như không tin Thủy Thủy, có thể tùy ý lục soát, dù sao thì phủ thừa tướng cũng chỉ lớn cỡ này, lục soát cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian...”

Nói xong mấy câu này, Thủy Thủy tuyệt vọng nhìn hẳn, khiến cho trong lòng Vu Hoa không khỏi thấy bất an, Thủy Thủy sẽ không muốn làm chuyện ngu ngốc gì đấy chứ?

“Hừ! Tốt nhất là vậy, nếu như để bốn vương biết sự mất tích của Tiểu Tiểu có liên quan tới người, bốn vương nhất định sẽ khiến người sống không bằng chết!”

Hung ác cảnh cáo Thủy Thủy một tiếng, Lân vương sai bước chân thất vọng rời khỏi phủ thừa tướng. Tiểu Tiểu đúng là không có ở đây, hẳn cảm nhận được, ở đây cũng không có khí tức của nàng, không có mùi vị của nàng.

Tiểu Tiểu, nàng đang ở đâu? Rốt cuộc nàng đã đi đâu rồi? Trông khắp bốn bề, xung quanh thật sự không có bóng dáng của giai nhân.

Tựa như thất hồn lạc phách mà ra khỏi cửa lớn của phủ thừa tướng, trong đầu Lân vương đều là một mảng trống rỗng, phải đến đâu mới tìm được nàng đây? Minh bần lòng vì nàng như vậy, chẳng lẽ nàng đối với mình không có lấy một tí xíu tình cảm nào hay sao? Đi được lúc lâu, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng lại tới nơi không còn đường để đi, ngẩng đầu lên, hẳn mơ màng nhìn ‘Bức tường’ cản đường đi của mình, chỉ thấy trên cửa lớn đóng kín kia, hai chữ lớn quen thuộc được treo phía trên cao——

Liên viên!

Đây là tòa nhà của nàng, là tòa nhà mình tặng cho nàng, cũng là tòa nhà mà quản gia nói nàng đã mất tích! Sao lại đi đến đây được nhỉ, chẳng lẽ có thể tìm được nàng ở đây hay sao?

Chú thích:

(*) Thả p: tức là thả rắm, một câu chữ tục.

76. Chương 76

“Trả Tiểu Tiểu lại cho ta!” Chẳng màng đến việc quần áo của mình không chỉnh tề, Lân vương tức giận nói.

“Lân, sao đệ lại ở đây?”

Lân nàng trở về sao? Còn giả tiếng đàn ông nữa chứ, lại nghịch ngợm nữa rồi.

Lân vương mừng rỡ quay đầu lại, nhìn thấy Hoàng thượng và Sóc vương một thân nam trang. Hắn thất vọng cười khổ nói: “Hoàng huynh, Sóc, sao các người lại đến đây?”

“Lân, sao đệ lại trở nên thế này?” Hoàng thượng kinh ngạc nhìn hắn, nữ nhân kia, thật sự quan trọng với đệ ấy thế sao? Cái dáng vẻ tiêu tụy kia của Lân vương, còn đâu bộ dáng anh tuấn khoáng đạt trước kia nữa.

“Hoàng huynh...” Vô thần nhìn bọn họ, hắn không có tâm tình trả lời vấn đề của bọn họ.

“Lân, bọn ta đang muốn tìm huynh đấy? Về phủ trước đi!” Sóc vương đi lên phía trước, kéo lấy tay hắn cười nói.

“Ừ!” Khó khăn đáp lại một tiếng, hắn không có tâm tình ứng phó với bọn họ, nhưng lại cũng không thể cự tuyệt bọn họ. không biết phải đi đâu để tìm nàng, hắn không có tin tức gì của nàng, một chút cũng không.

“Lân, huynh không sao đấy chứ?”

Trở về trong căn phòng quen thuộc, Lân vương nhìn xung quanh cách bài trí quen thuộc kia, cả căn phòng, đều giống y như lúc mình rời đi, điều không giống chính là tâm tình của mình. Buồn khổ ngồi xuống, trên mặt mang theo vẻ mệt mỏi không rõ.

“Lân, trên đường đi không nghỉ ngơi cho tốt hay sao? Người đâu, còn không mau hầu hạ Vương gia rửa mặt...”

Bất luận nguyên nhân gì, không hầu hạ tốt cho Vương gia thì chính là sự thất trách của hạ nhân, Hoàng thượng tức giận kêu lên, Lân vương phẩy phẩy tay: “Là đệ không để bọn họ hầu hạ, Hoàng huynh không cần phải giận. Đợi lát cũng được, đệ không gấp!”

“Lân, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Không thể nói cho ta và Sóc hay sao?”

Đã từng, bọn họ là huynh đệ, là hảo huynh đệ. Giữa bọn họ không có chuyện gì bí mật, nhưng bây giờ Lân lại không muốn nói cho họ biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, tuy rằng, hai người bọn họ cũng biết được phần nào rồi. Nhưng không giống nhau, việc đệ ấy tự nói ra và việc bọn họ tự điều tra ra được là hai chuyện khác nhau.

“Hoàng huynh, Sóc, đệ rất mệt, đệ cũng rất đau lòng. Nàng ...không thấy nữa rồi...lúc đệ đi, đáng ra phải mang nàng đi theo mới đúng...” Lắc đầu tự trách, tại mình, đều tại mình cả, không nên để một mình nàng ở lại đây...

“Lân, nàng ta là ai? Sao đệ quen biết nàng ta? Có cần hoàng huynh giúp đệ tìm nàng ta hay không?”

Có lẽ, nữ nhân kia thật sự là rất có vấn đề, hoặc là có vấn đề rất lớn, Hoàng thượng sẽ không thích nàng ta, sẽ không thừa nhận nàng. Nhưng mà, hắn càng không thích dáng vẻ hiện tại của Lân vương, không thích cái vẻ chán chường, vô lực như bây giờ của y...

“Nàng gọi là Tiểu Tiểu, thời gian đệ quen biết nàng không dài, nhưng nàng ấy rất thông minh, rất đáng yêu, trước lúc đi một ngày bọn đệ còn....Đệ dặn dò quản gia phải chăm sóc thật tốt cho nàng ấy, nhưng quản gia nói ngày thứ hai sau khi đệ đi thì nàng ấy mất tích rồi, đột nhiên biến mất...ông ta đã phái rất nhiều người đi tìm, nhưng vẫn chưa tìm ra được...”

Tiếng nói ngắt quãng, từ miệng người vốn rất hăng hái như Lân vương nói ra, giờ đây nghe sao mà thê thảm, bi thương thế kia. Nếu như không phải yêu nàng sâu đậm, thích nàng, thì tại sao khi hắn nghe nói nàng mất tích, lại liều mạng gấp rút chạy về thế chứ?

Tiểu Tiểu, ta yêu nàng, tuy rằng, ta biết thời gian yêu nàng có muộn một chút, nhưng ta thật sự yêu nàng. Có lẽ là từ ngày đầu tiên, cũng có lẽ là từ cái lần ở trong hoa viên kia, cũng có lẽ là từ khi nàng chinh đồn Ngưu Phong, có lẽ...

Có rất nhiều cái có lẽ, ta cũng không biết là cái có lẽ nào nữa, nhưng ta yêu rồi, thật sự yêu phải nàng rồi. sao nàng có thể tại lúc ta biết được ta đã yêu phải nàng, ngay cả một cơ hội cũng không cho ta, thì đã mất tích như vậy được chứ? Đừng như vậy, như vậy không công bằng với ta...

“Lân, huynh hiểu nàng ta à? Có phải là nhất thời mê luyến hay không? Có phải vì nàng ta đi rồi, đã rời khỏi, huynh mới...”

Nhìn Lân vương ngơ ngẩn thế kia, trong lòng Sóc vương cũng khổ sở vạn phần. Lân vương đã có khi nào ngơ ngẩn vậy đâu, huynh ấy có nhiều nữ nhân thế kia, nữ nhân kia rốt cuộc là có gì tốt chứ, huynh ấy cứ phải đau khổ vì nàng ta thế này hay sao? Không đáng, đúng là không đáng, chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân không rõ lai lịch thôi mà.

“Sóc, đệ không hiểu đâu. Nếu như có một ngày, đệ yêu phải một người con gái, thì đệ sẽ hiểu tâm tình lúc này của ta, bây giờ ta cảm giác được. không phải mê luyến, cũng không phải mất nàng ấy rồi mới biết yêu nàng, ta đích thực là đã lún vào rồi. Trên đường đi Phong quốc, lúc trước ta đều tìm hoa lâu nổi tiếng để uống chút rượu, vung tiền tìm vài kĩ nữ để chơi đùa. Nhưng lần này, ta lại chẳng có tâm tình để chơi nữa. Sau khi đến Phong quốc, công chúa Phong quốc vì muốn làm Vương phi của ta, không tiếc dùng sắc dụ ta, dùng mị thuật trong truyền thuyết, nhưng ta chỉ cần nghĩ đến cặp mắt thanh thuần kia của nàng, thì hứng chí gì cũng chẳng còn; Nghe thấy nàng đã mất tích, ta không nghĩ gì hết, chỉ muốn mau chóng tìm được nàng, phải mau chóng trở về tìm nàng...đây, chẳng lẽ không được xem là yêu hay sao? Hoàng huynh, đệ muốn ra ngoài tìm nàng, đệ phải ra ngoài tìm nàng, được không?”

Hoàng thượng nhin không được quay đầu lại, Lân vương đúng là đã trúng độc của nữ nhân kia rồi, nhưng y là đệ đệ thân cận nhất của mình, sao có thể để y như thế được chứ? Nhưng Lân vương hiện giờ, không nghe lọt bất kì lời khuyên nào, nghĩ muốn khuyên y, sẽ chẳng được gì đâu. Đón lấy ánh mắt của Sóc vương, hai người trừng mắt nhìn, âm thầm nhìn nhau lúc lâu, cuối cùng Hoàng thượng gật đầu, nhàn nhạt nói: “Lân, đệ nghỉ ngơi một lát trước đi, ngủ một giấc, dưỡng tinh thần cho tốt rồi tìm nàng ta sau, được không?”

“Không, không cần. Đệ muốn mau chóng tìm được nàng, bằng không, đệ sẽ không yên tâm...”

Lời còn chưa dứt, thân thể Lân vương đã mềm nhũn té xuống, Hoàng thượng vội vã đỡ lấy khối thân thể đang ngã xuống kia, cùng Sóc vương dìu hắn nằm lên giường, Hoàng thượng đích thân giúp hắn cởi giày, nhẹ nhàng vuốt phẳng hàng lông mày đang chúi chặt kia của Lân vương, nhưng chỉ một lát thôi, hàng mày của hắn lại nhúu chặt lại.

“Sóc, đệ nói phải làm sao đây? Phải làm sao để Lân mới có thể quên nàng ta đây?”

Giọng rất nhỏ, Hoàng thượng sợ đánh thức Lân vương đang trong giấc mộng.

“Hoàng huynh, gọi người qua đây trông một lát, chúng ta ra ngoài nói đi?” Sóc vương nhìn cái dáng vẻ bất an của Lân vương, không nhin được nói.

Gọi quần gia đến đại sảnh, Hoàng thượng lạnh giọng nói: “Người đã gặp qua nữ nhân kia chưa?”

Lân vương quen thân với nàng ta thế kia, hắn là nữ nhân kia đã từng đến Lân vương phủ rồi chứ nhỉ.

“Hồi Hoàng thượng...nô tài gặp qua nàng ấy mấy lần...”

Tâm tình hiện tại của Hoàng thượng không tốt, quần gia run rẩy đáp.

“Hoàng huynh, để đệ hỏi cho. Quần gia, Tiểu Tiểu cô nương và Vương gia quen nhau khi nào?”

Sóc vương thả lỏng giọng điệu, dùng giọng nói bản thân tự nhận là khá ôn hòa để hỏi

“Hồi Hoàng thượng, Vương gia, nô tài không biết. Nhưng khi lần đầu tiên Vương gia dẫn Tiểu Tiểu cô nương và Thủy Thủy cô nương đến, là đãi tiệc ở Túy Nguyệt đình phía sau tẩm thất...”

“Túy Nguyệt đình?” Hoàng thượng và Sóc vương nhìn nhau một cái, chỗ đó, Lân từng chiêu đãi nữ nhân hả? Hồi trước bọn họ muốn đi còn phải thương lượng với Lân cả buổi. Xem ra, hóa ra lần đầu tiên gặp nhau hai người họ đã nhìn trúng nhau rồi.

“Thế Thủy Thủy là...” Thủy Thủy là con gái của thừa tướng, sao Thủy Thủy lại quen biết với nữ nhân kia nhỉ? Sóc vương khó hiểu hỏi.

Quản gia lắc lắc đầu: “Nô tài cũng không rõ, nhưng khi đến, hai người họ lại đến cùng nhau. Ngày thứ hai thì Vương gia dẫn cô nương đến Liên viên, vì Liên viên kia không lớn, hơn nữa lại sạch sẽ. Cô nương vừa nhìn đã thấy thích, Vương gia lập tức lấy giá một ngàn lượng bạc rồi chuyển giao cho Tiểu Tiểu cô nương, tiếp đó Tiểu Tiểu cô nương chuyển từ phủ thừa tướng đến Liên viên, ở được ba ngày thì mất tích...”

“Người nói, Vương gia thu của nàng ta một ngàn lượng bạc à?” Sóc vương kinh ngạc nhìn quản gia, Lâm vương đối với nữ nhân kia thật đúng là không bình thường. Nếu là trước đây, Vương gia sẽ tặng cho nữ nhân, làm sao có thể nhận bạc được chứ?

“Đúng. Lúc đó nô tài cũng từng lấy làm lạ hỏi, Vương gia chỉ nói nếu như tặng cho cô nương, nàng ấy sẽ không chịu nhận. Cô nương vừa mới đến kinh thành, không có chỗ ở, tình cờ quen biết Thủy Thủy cô nương, mới được đón đến nhà Thủy Thủy cô nương ở. Mà Vu công tử cũng có ý với Tiểu Tiểu cô nương. Vương gia lo...”

Quản gia lo lắng cho tình hình hiện tại của Lâm vương, đều đem hết những gì mình biết ra nói tỉ mỉ một lượt, nói xong, Hoàng thượng khò đầu cúi đầu, xem ra Lâm vương đúng là bị lún vào rồi, hơn nữa còn bị lún sâu vào nữa kia.

“Hoàng huynh, chúng ta làm gì đây?”

Nhìn tầm thất đóng chặt một cái, đợi sau khi Lâm tỉnh lại, huynh ấy sẽ không từ bỏ ý đồ, nhất định sẽ ra ngoài tìm nữ nhân kia à xem.

“Đệ ở đây trông chừng đệ ấy, ta hồi cung trước, ngày mai hãy nói.”

Sóc vương gật gật đầu, xem ra cũng chỉ có thể vậy thôi.

Thật ra, nếu như y thực sự muốn đi tìm người, Sóc vương ở đây trông cũng chẳng ích gì. Nhưng mình là huynh đệ của y, nói sao thì mình khuyên cũng có ích hơn là hạ nhân khuyên chứ nhỉ?

Nằm trên giường, Tiểu Tiểu không tài nào chợp mắt được, Tiểu Tiểu trước giờ chưa từng mất ngủ, giờ thì lần đầu mất ngủ rồi đây.

Một con ếch một cái miệng, hai con mắt tinh bốn cái đùi; hai con ếch hai cái miệng, hai con mắt tinh tám cái đùi; ba con...

Khi đếm đến một trăm con ếch, Tiểu Tiểu vẫn không hề thấy buồn ngủ, điều trong lòng nghĩ đến vẫn là tin tức về Lâm vương hôm nay nghe được. Hắn đã về rồi, hắn đang tìm mình...hai câu giống như ma chú quanh quẩn mãi trong đầu Tiểu Tiểu, khiến cho trái tim trước giờ chưa từng động vì ai của nàng nay lại bắt đầu nhộn nhạo.

Thời gian mười ngày thật không dài, nhưng nếu như là vội vã lên đường, mười ngày có thể đi được bao nhiêu con đường? Nghe lời nói của Hoàng thượng, sau khi hắn biết được mình đã mất tích mới vội vã trở về, vội về trong mười ngày, chắc hẳn là rất mệt? Lúc về đã mệt thế rồi, còn phải tìm người khắp nơi, thế có phải khổ quá rồi hay không?

Hắn yêu mình à? Thật sự yêu mình hay sao? Thời gian hai người biết nhau không dài, cũng chỉ ngắn ngủi có vài ngày mà thôi. Đối với hắn, lúc mới đầu mình thật chẳng có tư tâm gì, tuy rằng hắn lớn lên rất đẹp, ban đầu định tạo cơ hội cho Thủy Thủy, thế mà lại để mình và hắn hoàn thành, hắn trở thành người của mình, mà cái ngày hắn sắp xuất phát, hắn lại còn đến đây cùng mình...

Lúc đầu, Tiểu Tiểu làm giả cảnh tượng Thủy Thủy và Lâm vương hoan hảo, trong lòng nàng còn thấy hơi khó chịu một chút, nhưng vì Thủy Thủy, hiểu lầm thì hiểu lầm đi. Cứ tưởng rằng hắn không biết chân tướng của ngày hôm đó, trải qua buổi tối kia, nàng còn có thể tự lừa mình dối người rằng cái gì hắn cũng không biết hay sao?

Chắc hẳn biết cả rồi? Biết, nhưng vẫn giả ngu phối hợp với mình, Tiểu Tiểu chẳng hiểu hắn nghĩ gì nữa, chẳng lẽ đây là yêu hay sao? Vì yêu, cho nên dung túng ỉn làm vậy; vì yêu, nên khi biết mình mất tích thì trở nên điên cuồng?

Nghĩ rồi lại nghĩ, Tiểu Tiểu cao hứng nhếch miệng, nhồm người một cái, từ trên giường bò dậy. Từ trong tủ áo dưới giường, lấy ra một bộ trang phục màu đen, nhanh chóng thay xong, nàng liền dồn chăn mền lại, làm thành cái dáng như đang có người, sau đó buông màn giường xuống, nghịch ngợm cười với cái giường một cái, rồi quay người đi ra ngoài.

Đêm khuya, bên ngoài se se lạnh, trong Lân vương phủ tĩnh lặng, hạ nhân trong phủ đều đã ngủ, ngoại trừ tấm thất của Lân vương. Nhẹ nhàng sấn tới, Tiểu Tiểu nhìn thấy Sóc vương đang gật gà gật gù trước bàn, còn có Lân vương đang ngáy nhỏ nhẹ trên giường.

Hóa ra là mình cả nghĩ rồi, hắc hắc bản chẳng hề sốt ruột như trong tưởng tượng! Nếu thật sự đang sốt ruột, thì sao lại ngủ ngon lành vậy chứ?

Nơi không xa, có thêm một bóng đen bay đến, Tiểu Tiểu vừa mới yên tâm thì liền trợn ngay tắp lự, chỉ thấy bóng đen kia không hề đáp lên nóc căn phòng, mà là trực tiếp đáp xuống trước cửa, đẩy cửa rồi đi vào.

Ánh sáng của ngọn đèn chiếu lên mặt hắc, Tiểu Tiểu cả kinh, cái bóng đen kia thế mà lại là Hoàng thượng!

Nhìn sắc trời, giờ này sớm đã qua giờ tỵ, lúc này, Hoàng thượng không ở trong hoàng cung nghỉ ngơi, ở đây làm cái gì thế không biết?

Tiểu Tiểu cười khổ một tiếng, người đêm nay, đúng là đông đủ! Vốn định gặp mặt Lân vương một cái, nhưng bây giờ Hoàng thượng và Sóc vương đều có ở đây, nàng thiết tình không có lá gan để hiện thân. Nhưng nếu đã đến rồi, nàng không thể toi công chuyến này, phải nghe xem hai người bọn họ nói cái gì mới được.

“Sóc...” Hoàng thượng đi đến bên bàn, lay lay Sóc vương đang ngủ say sưa, nhỏ giọng nói: “Sóc, đệ sang phòng bên cạnh ngủ một lát đi, ta trông đệ ấy cho!”

Trông hắc? Chẳng lẽ Lân vương bị thương rồi sao? Tiểu Tiểu trong lòng cả kinh, nàng bực bội cau mày, không thể nào, hắc đường đường là Vương gia, là đi sứ Phong quốc, lại chẳng phải là đi đánh trận, làm sao có thể bị thương được chứ?

“Hoàng huynh, huynh cũng ngủ một lát đi, huynh ấy không tỉnh nhanh vậy đâu.” Sóc vương đứng lên, hoạt động cánh tay một lát, thấp giọng nói.

“Ta không sao, lúc này ở trong cung có ngủ một lát rồi. Điều bây giờ ta lo là, ngày mai đệ ấy tỉnh thì phải làm sao? Lại chẳng thể dính lấy đệ ấy mãi được?”

Khổ nào nhìn Lân vương một cái, Hoàng thượng biết tính hắc, nổi bão lên là căn bản chẳng có mấy người chịu cho được.

“Haizz...” Hai tiếng than thở, cùng lúc cất lên, Tiểu Tiểu lo lắng nhìn ba tên đàn ông trong phòng, không lẽ, Lân vương muốn ra ngoài tìm mình à? Mình đến từ trong núi, làm sao hắc tìm được cơ chứ? Bây giờ vẫn chưa nhìn rõ dáng vẻ hắc, nhưng Tiểu Tiểu biết sở dĩ Lân vương đang ngủ, là vì hai tên đàn ông này đã điểm huyệt hắc.

Chắc hắc tiểu tụy lẩm đây? Nghĩ đến tình hình hắc điên cuồng tìm mình, Tiểu Tiểu bỗng cảm thấy đau lòng. Tiểu Tiểu không biết mình đối với hắc là tình cảm gì nữa, nhưng nàng không hi vọng Lân vương đau lòng, không muốn làm hắc tiểu tụy vì mình, làm sao đây?

Gần tấm thất, chắc là có thư phòng chứ nhỉ? Chi bằng để lại mảnh giấy cho hắc, nói với hắc một tiếng rằng mình ở gần hắc, đừng để hắc tìm mình khắp nơi nữa được không nhỉ? Nhưng Hoàng thượng và Sóc vương hắc là cũng có võ công, nếu mình đi chỗ khác, bị họ phát hiện ra thì phải làm sao?

Trong khi do dự, Tiểu Tiểu đã cách xa tấm thất, võ công của nàng tuy rằng bình thường, nhưng khinh công thì tuyệt đối là số một số hai, trên đời này, người có thể sánh được với nàng thì không nhiều, bởi vì biết gần đó có hai cao thủ, mỗi một bước của Tiểu Tiểu đều rất cẩn thận, cứ sợ bị hai người họ phát hiện ra.

Nhưng tục ngữ nói, đi đêm lẩm, cũng sẽ có ngày gặp ma, Tiểu Tiểu chẳng đi đêm nhiều, nhưng cũng không cận thận gặp phải một “Người”—hắc ta đích thực là người, một người khiến Tiểu Tiểu phải đau đầu.

Trong đêm tối, một chướng đánh tới, không có bao nhiêu lực độ, nhưng cũng khiến Tiểu Tiểu gian nan lẩm mới tránh được, người đàn ông đeo mạng che mặt màu đen kia, một chướng nối tiếp một chướng công kích

qua đây. Chưởng của hắn không dùng lực, nhưng tốc độ rất nhanh, khiến cho Tiểu Tiểu ngay đến thời gian rảnh rỗi để vươn tay hạ độc cũng chẳng có. Liếc nhìn ánh đèn lay lắt cách đó không xa, Tiểu Tiểu đột nhiên rất hi vọng Hoàng thượng và Sóc vương sẽ đến đây, chặn đứng nòng công kích của người áo đen này.

“Người là ai?” Muốn chạy, nhưng hắn lại chẳng cho nàng cơ hội để bỏ chạy, lần đầu tiên Tiểu Tiểu thấy hối hận vì đã không theo sư phụ học võ công cho tốt. Trước giờ, nàng vẫn luôn cho rằng chỉ cần khinh công tốt, biết dùng độc, thì đủ để đào mạng rồi.

“Dạ Yêu, nhanh vậy mà đã không nhận ra ta rồi?” Người áo đen khẽ bật cười, nhưng động tác trên tay thì lại chẳng chậm lại tí nào.

“Người là...Hoặc?” Trong đầu chần chờ một lát, ma thủ đã vươn tới, rắn chắc siết lấy eo Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu phát tức: “Sắc lang!”

“Ha ha, cảm ơn sự khích lệ của nương tử!” Dạ Hoặc cười hề hề một cái, tức đến nỗi Tiểu Tiểu muốn đập hắn hai cú, nhưng mình bị hắn khống chế, rồi ôm vào lòng hắn.

“Người dám điểm huyết ta?” Tức giận trừng hắn, người này thiệt giảo hoạt.

“Hờ hờ, không điểm huyết đạo của nàng, nàng có thể nghe lời hay sao? Ta còn chưa quên, nàng trơn tuột như con cá chạch ấy!” Hắn cười tà mị, cả gương mặt dưới ánh trăng trở nên tuần tú phi phàm.

“Người muốn đem ta đi đâu?”

Hai người bay vọt lên không, Tiểu Tiểu bất an hỏi. Nàng còn chưa thể rời đi được, chí ít thì không thể bị tên đàn ông này bắt đi được, võ công của hắn rất cao, con người hắn quá tà môn, bị tóm về, tuyệt đối chẳng có kết quả gì tốt.

“Đem nàng về!” Dạ Hoặc thấp giọng cười, từ từ thổi khí sau cổ Tiểu Tiểu, thật ngứa!

“Ta không muốn, ta gọi người!” Muốn phản kích, nhưng Tiểu Tiểu lại chẳng động đậy được tí gì, không biết từ lúc nào, hắn đã điểm huyết đạo mình rồi.

Lúc đầu còn có thể động đậy cái cổ, quay quay đầu, nhưng bây giờ...

Chỉ có thể y như khúc gỗ ấy, khó chịu chết đi được.

“Dạ Yêu, nàng dám kêu không? Nàng là người của hậu cung, thế mà dám tư hội với Lâm vương, tướng công Hoàng thượng của nàng và tiểu thúc Sóc vương đều ở đây cả đó...” Khẽ hừ một tiếng, Dạ Hoặc cười giả lả.

“Đỡ hơn là bị người bắt về cưỡng...”

Tiểu Tiểu còn chưa kịp kêu ra tiếng, thì hắn đã y như con giun trong bụng Tiểu Tiểu, điểm huyết cam của Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu chỉ có thể cắn tức nhìn trước mặt, ngay đến việc trừng hắn cũng không thể.

Hu hu, ai đến cứu ta với, ta không muốn bị hắn tóm về đâu!

Tiểu Tiểu nức nở trong lòng, nhưng sắp đến cửa lớn của Lâm vương phủ rồi, thế mà lại chẳng có một người nào ra cứu nàng, chẳng lẽ mình thật sự sắp bị cái con người khủng bố này bắt đi hay sao?

.....

Tiểu Tiểu gặp nguy hiểm!

Cái người vốn đang ngủ trên giường đột nhiên mở mắt ra, cứ như mộng du ngay đến giày cũng chẳng kịp mang, thì người đã chạy ra khỏi tấm thất.

“Lâm, đệ muốn làm gì thế?” Hoàng thượng và Sóc vương ở ngoài cửa, nhìn thấy Lâm vương đột nhiên chạy ra ngoài, bất an kéo lấy hắn.

“Tiểu Tiểu gặp nguy hiểm, ta phải đi cứu nàng ấy!”

Hất cái tay bị kéo ra, hắn tiếp tục chạy ra ngoài.

“Cái gì? Lâm, làm sao đệ biết được?”

Hắn thật không bình thường! Hoàng thượng và Sóc vương nhìn nhau một cái, bọn họ lo lắng thi triển khinh công đuổi theo phía sau cái người ‘Thần trí bất tịnh’ kia.

“Lúc này ta mơ thấy, nàng ấy bị người ta bắt cóc...”

Giọng của Lâm vương, từ phía trước vọng đến một cách rõ ràng, hai người càng sợ hơn, Lâm trúng tà thiệt rồi, một giấc mơ mà thôi, hắn cũng tin được sao?

Vốn muốn cùng nhau khống chế lại hắn, rồi đưa hắn về ngủ, nhưng sau khi bọn họ nhìn thấy hai bóng dáng đang dây dưa ngoài cửa kia, Hoàng thượng và Sóc vương trợn to mắt, không phải chứ? Chẳng lẽ giấc mơ của hắn là thật?

Võ công của người áo đen kia rất cao, tuy rằng mang theo một người, nhưng lúc giao thủ với Lâm vương, thế mà chẳng có lấy một tí hỗn loạn nào, y cẩn thận bảo vệ người trong lòng, mà Lâm vương thì chiêu nào chiêu nấy đều tránh cái người trong lòng người áo đen kia ra, cho nên, sự công kích giữa hai người, chẳng hề có tính thương hại gì nhiều, nhưng Lâm vương muốn cướp người trong tay y, vẫn là một chuyện khó khăn.

Hoàng thượng và Sóc vương thấy Lâm vương chẳng lấy được tí tiện nghi nào, hai người cũng cùng gia nhập vòng chiến, người áo đen cười trào nói: “Còn tưởng rằng Lâm vương quân tử cỡ nào, hóa ra cũng chỉ là lấy nhiều khi ít. Có thể cùng Hoàng thượng, Sóc vương, Lâm vương giao thủ, cũng coi như là vinh hạnh của tại hạ!”

“Trả Tiểu Tiểu lại cho ta!” Chẳng màng đến việc quần áo của mình không chỉnh tề, Lâm vương tức giận nói.

“Tiểu Tiểu? Lâm vương nhận nhầm người rồi thì phải, nàng ấy không phải Tiểu Tiểu, nàng là Dạ Yêu thê tử của ta. Dạ Yêu, vi phu nói không sai đấy chứ?” Cúi đầu xuống, Dạ Hoặc dịu dàng hỏi.

“Nàng ấy chính là Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, lúc này nàng đến tìm ta, đúng không? Nàng cũng nhớ ta, phải không?” Lâm vương lo lắng nhìn cái người bị người khác ôm trong lòng, nhưng giai nhân lại chẳng hề lên tiếng, không thèm để ý đến hắn.

“Ha ha, Lâm vương, nàng ấy không phải Tiểu Tiểu của ngài chứ gì? Chẳng lẽ Hoàng thượng và hai vị Vương gia muốn cưỡng đoạt dân phụ hay sao? Thế thì tại hạ chẳng có gì để nói, nhưng nếu như mấy lời này mà truyền ra ngoài...” Dạ Hoặc cười cười, né một chiêu của Hoàng thượng đánh qua, hai người cũng bị ba người bọn họ vây lại.

“Bỏ Tiểu Tiểu xuống, bốn vương sẽ thả ngài đi! Người không phải đối thủ của ba người bọn ta!”

Sợ không cẩn thận sẽ làm Tiểu Tiểu bị thương, Lâm vương trước ngừng một lát.

“Đúng, bỏ nàng ấy xuống, nếu như nàng ấy thật sự là thê tử của ngươi, sao không để nàng ấy tự nói ra? Các hạ sẽ không phải đã điểm huyết của nàng ấy, muốn lừa chúng tôi đấy chứ?” Hoàng thượng cũng chậm lại chút, hiếu kỳ nhìn cái người bị y ôm chặt trong lòng. Cô gái này thật sự là Tiểu Tiểu trong lời đồn à? Nàng ta và tên đàn ông này lại có quan hệ gì? Tại sao nàng ta không quay đầu lại? Nghe nói, không phải nàng ta lợi hại lắm hay sao? Sao lại bị tên đàn ông này khống chế được?

Biết Lâm vương đến đây cứu nàng, trong lòng Tiểu Tiểu vốn cao hứng vạn phần, nhưng sau khi nghe thấy giọng của Hoàng thượng và Sóc vương, nàng lại bắt đầu thấy choáng. Anh hùng cứu mỹ nhân, một người thì được rồi, cùng lúc mà cùng đến nhiều vậy thì lại chẳng vui nữa đâu. Bộ dạng hiện tại của mình, không biết có bị Hoàng thượng và Sóc vương nhận ra không nữa? Loại tình huống hiện tại, con dê béo là mình rơi vào đâu cũng không ổn, hai bên đều chẳng phải thứ gì tốt, tự mình bỏ chạy được không nhỉ?

“Ha ha, nương tử nhà ta then thùng ấy mà, thật xin lỗi nha...”

Dạ Hoặc cố ý làm ra vẻ thâm tình nhìn Tiểu Tiểu, nhưng tay thì len lén mò đến bên thắt lưng Tiểu Tiểu, lén moi ra bảo bối của Tiểu Tiểu, nhân lúc ra tay, không vết tích mà phẩy ra...

“Ngươi dám hạ độc?” Lâm vương bị thương nhìn về phía Tiểu Tiểu, hắn biết Tiểu Tiểu hiểu biết rất nhiều về độc dược, ban này tuy rằng không phải Tiểu Tiểu phẩy ra, nhưng người kia lại dùng độc của Tiểu Tiểu phẩy ra để đối phó với mình...

Vương gia, ta...im lặng nhắm mắt lại, Tiểu Tiểu nôn nóng muốn giải thích gì đó, nhưng Dạ Hoắc đã ôm nàng bay lên rồi.

Chết tiết! Ngay đến việc gặp mặt hần một lần cũng không được? Rõ ràng là gần trong gang tấc, nhưng tại sao mình lại không quay đầu lại được vậy? Đều tại tên Dạ Hoắc chết tiết này hết! Tiểu Tiểu thầm mắng.

Hoàng thượng và Lâm vương đều ngã xuống, Sóc vương vốn muốn đuổi theo, nhưng nhìn thấy Hoàng thượng và Sóc vương ngã xuống, hần không nỡ mà lùi lại, vẫn là nên xem độc của bọn họ trước cái đã!

Bay được không xa, thì Dạ Hoắc dừng lại, tập tễnh vài bước, tay nhanh chóng giải khai huyết cam của Tiểu Tiểu, hỏi gấp: “Thuốc giải đâu? Thuốc giải ở đâu?”

Ban này khi dùng độc, việc đầu tiên hần làm là bế khí, nhưng độc vẫn từ từ thẩm thấu vào trong cơ thể hần, có thể kiên trì chạy lâu như vậy, đã là cực hạn của hần rồi. Bất đắc dĩ, chỉ có thể dừng lại hỏi giải nhân trong lòng.

“Người cũng trúng độc rồi à?” Tiểu Tiểu không tin được hỏi hần, ban này chạy khá nhanh, nàng chẳng cảm giác được gì.

“Phí lời, nói mau, độc nha đầu!” Chỉ là giải huyết cam cho nàng, nhưng hần vẫn sợ nữ nhân gian trá này lên chạy mất.

“Không có!” Ngạo khí nhìn hần ta, Tiểu Tiểu cười gian nói.

“Không có?” Giọng nói hơi đề cao chút, Dạ Hoắc không thể tin được lắc đầu: “Đừng nói với ta, nàng chỉ mang thuốc độc, không mang thuốc giải đấy nhá?”

Nếu như thế, thì mình há chẳng phải sẽ nằm ngất ở đây hay sao? Nghĩ thôi đã đủ bết nhác rồi, ngàn vạn lần đừng như vậy mà.

“Quên mang rồi, hơn nữa bình thường ta chỉ hạ độc hại người, rất ít khi giúp người giải độc...loại độc ban này người dùng là thuốc độc ta mới nghiên cứu phối chế ra, thuốc giải vẫn còn chưa nghiên cứu ra được...”

Tiểu Tiểu buồn cười nhìn hần ta, bây giờ, nếu như hần ta không giải huyết ỳnh, hai người cứ ở đây mà đợi bị tóm đi, không biết, Sóc vương có phái người đi bắt không nhỉ? Chắc là không đâu, nếu như hần có tí đầu óc, thì nên biết rằng bọn họ sẽ không ngoan ngoãn đợi bị bắt đâu. Nhưng nếu óc hần toàn bã đậu, thì sẽ ra ngoài thử vận may.

“Nàng...” Dạ Hoắc nghi ngờ nhìn nàng, nàng rất gian, lời nói vừa này rất cuộc là thật hay giả đây? Còn nữa, mình phải cần bao lâu mới khôi phục lại được? Bây giờ, hần ngay cả một bước cũng chạy không nổi rồi...

“Ta bây giờ phải cần bao lâu mới khôi phục lại được? Tiểu Tiểu, nàng tốt nhất nên thành thật với ta chút, nàng nên biết, nàng sẽ không chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta được đâu...”

Dạ Hoắc uy hiếp nói, Tiểu Tiểu thầm than, ta chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của người—đấy là không thể nào, bây giờ ta sẽ có thể chạy thoát, nếu như có thể lừa được người.

“Ít nhất cần năm canh giờ. Người hít vào khá ít, trúng độc cũng khá nhẹ. Nhưng thời gian cụ thể ta cũng không nói chính xác được, độc mới mà, phải thử nghiệm chứ, người rất may mắn, giúp ta...đừng có trùg ta, ta nói đều là lời thật. Dạ Hoắc, bây giờ cách duy nhất chính là người giúp ta giải huyết, nếu như ta giúp người thì chậm, lập tức có thể giải độc giúp người...”

77. Chương 77

“Đúng, ta là người đàn ông của Tiểu Tiểu! Tiểu Tiểu, dẫn ta đi đi!”

Mời ông vào vai—cái này có tính là vậy không nhỉ? Tiểu Tiểu cười gian trá, nhưng Dạ Hoắc này cũng chẳng phải là tay vừa. Hần không phải đàn ông bình hoa, không chỉ có tướng mạo, có võ công, còn có đầu óc...

“Mơ đi! Nàng nghĩ sau khi ta giải huyết xong sẽ bỏ chạy ngay chứ gì? Tiểu Tiểu, đừng có mơ nữa!”

Trực tiếp đánh tan mộng đẹp của Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu hơi cười cười:

“Tùy thôi, dù sao thì có bắt được ta đi nữa, Lân vương cũng sẽ không để ta xảy ra chuyện. Ngược lại là người, ban đêm xông vào Lân vương phủ, nghĩ cũng biết chả có gì tốt đẹp...”

Hừ, Tiểu Tiểu ta tuy võ công không cao bằng người, nhưng về cái khoản tâm cơ, thì lại chẳng kém người đâu nha.

“Vậy sao? Tiểu Tiểu, nàng đúng là ngốc chết đi được, nàng nói xem, phi tử của Hoàng thượng nửa đêm canh ba xông vào Lân vương phủ, dụng tâm đơn thuần lắm chắc?” Dạ Hoắc cười gian trá, gần đây trong nhà xảy ra chút chuyện, hắn không kịp điều tra tỉ mỉ về cô gái này, nhưng nàng tuyệt đối không phải là đại phu, tám chín phần là phi tử của Hoàng thượng rồi. Thật không ngờ rằng, cô gái nhìn thì có vẻ khá thông minh này, thế mà lại ngốc đến vậy, bị hắn ăn gât gao...

“Ta...” Tiểu Tiểu âm ừ cả nửa ngày, lại phát hiện ra mình căn bản chẳng có cách nào phản ánh được, nhìn cái biểu tình ăn chắc mình rồi của Dạ Hoắc, nàng mới phát hiện ra vừa nãy hình như mình mắc bẫy rồi, mắc bẫy của người đàn ông này mất rồi.

“Người cố ý?” Không phải phủ định, Tiểu Tiểu khẳng định nhìn hắn. Hắn căn bản không biết mình là phi tử của Hoàng thượng, lúc nãy chẳng qua chỉ là thăm dò mình thôi.

“Cũng phải có sự ngu ngốc của nàng phối hợp mới được chứ. Tiểu Tiểu, hậu cung vui không? Làm phi tử của Hoàng thượng có vui không? Chắc là không vui về thể đâu, bằng không nàng chạy ra đây làm gì? Nhưng ta thấy cũng thật kì lạ, nàng chẳng phải là phi tử của Hoàng thượng hay sao? Sao cứ cảm thấy ông chồng Hoàng đế của nàng không nhận ra nàng? Ngược lại thì có thân với Lân vương một tí, chẳng lẽ nàng hồng hạnh vượt tường?”

Làm ra cái biểu tình hoảng sợ, nhưng trong lòng hắn thì làm gì có tí ti sợ sệt gì, Tiểu Tiểu giận lắm:

“Cái gì gọi là hồng hạnh vượt tường hả? Ta với Hoàng thượng căn bản chẳng có tí quan hệ gì được không hả? Người ta quen biết là Lân vương, quan hệ quái gì tới Hoàng thượng chứ? Không biết thành ngữ thì đừng có dùng bậy, để người khác nghe thấy người không thấy mặt à.”

Dạ Hoắc sờ lên mặt nàng, trơn nhẵn, y như lúc lần đầu gặp mặt với mình, thì ra đây chính là dung mạo thật của nàng, hôm đó thấy chắc là sau khi đã dịch dung. Lá gan của nàng thật không nhỏ, dám dịch dung để vào cung, cũng không sợ bị Hoàng thượng phát hiện sao.

“Tiểu Tiểu, nàng không biết, lúc nàng giận nhìn đẹp lắm, rất đẹp. Nàng xem, cặp mắt phần nộ này, cứ như là biết nói vậy, linh khí bức người; cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng, toát lên vẻ đẹp của nó, cứ như đang đợi người ta tới thưởng thức vậy; còn có cái này nữa, gần nhau như vậy, làm người ta suy nghĩ miên man...Tiểu Tiểu, nàng đang dụ dỗ ta sao?”

Ánh mắt Dạ Hoắc bắt đầu trở nên mơ màng, hắn mê mang nhìn Tiểu Tiểu, thật không ngờ, không cần quần áo sang quý, không cần tinh điêu tể khắc, không cần bột son phấn sấp, chỉ là một thân y phục dạ hành đơn giản, cũng có thể khiến nàng trở nên mê người như vậy. Ánh trăng sáng tỏ rọi lên người nàng, mạ lên người nàng một tầng sáng bàng bạc, làm dịu đi cảm giác cứng ngắc trên đôi mắt đang giận dữ của nàng, làm cho kẻ trước nay định lực mười phần như mình trong lòng cũng bắt đầu nhện nhạo.

“Người...cách xa ta chút...”

Không phải tiểu cô nương chưa trải qua chuyện nam nữ, độ ẩm càng ngày càng nóng của người đàn ông bên cạnh, làm sao nàng lại không biết đây đại biểu cho hàm nghĩa gì chứ? Dạ Hoắc lớn lên rất đẹp, rất tuấn, rất hữu hình, nhưng Tiểu Tiểu lúc này, lại không hi vọng mình và hắn phát sinh cái gì, sâu trong lòng, nàng cảm thấy mình làm như vậy sẽ có lỗi với một người...cứ như là trộm tình sau lưng người đó vậy.

Nhất định là bởi vì biết hôm nay hắn điên cuồng tìm mình! Tiểu Tiểu tự khuyên mình. Mình sao có thể thủ thân vì hắn chứ, người đàn ông đó, có nhiều phụ nữ thế kia, trước nay hắn cũng chưa từng kiểm điểm qua. Hơn nữa, mình muốn hắn, không đại biểu rằng mình sẽ vì hắn làm gì đó.

“Dạ Yêu, nàng sợ rồi à? Nàng biết ta muốn gì không?”

Tay nhẹ nhàng vuốt lên mặt Tiểu Tiểu, cứ như lửa vậy, nhiệt độ nóng nóng đó khiến cho Tiểu Tiểu thấy sợ hãi, mà cái ôm cứng rắn của hắn cho Tiểu Tiểu biết, hắn bây giờ muốn làm gì...

“Không có...Dạ Hoắc, người đừng quên, bây giờ chúng ta đang ở đâu...”

Tiểu Tiểu có chút sợ hãi nhìn hắn, nàng thật không muốn tình một đêm với hắn trên con đường hẻo lánh này đâu. Tuy Dạ Hoắc đã trúng độc, nhưng Tiểu Tiểu biết, hắn chỉ là không thể tùy tiện dùng võ công mà thôi. Hắn hít vào khá ít, sẽ không hôn mê được, nhưng sẽ xuất hiện cảm giác tay chân vô lực——nếu như hắn muốn, muốn phát sinh chuyện gì đó với mình thì vẫn có thể làm được.

Sóc vương chết tiệt, bình thường tinh ranh thế kia, bây giờ sao lại ngu như vậy? Ngu một lần cũng được, mau đến đây tìm người đi, Tiểu Tiểu ta thà để thân phận mình phơi bày ra ánh sáng, cũng không muốn bị người ta ăn trên đường này đâu...

Lời cầu khẩn của Tiểu Tiểu, lần này lại chẳng ai nghe thấy, Dạ Hoắc vẫn cúi đầu xuống, thuần thực bắt lấy cánh môi đỏ mọng của Tiểu Tiểu, bắt đầu trần trọc triền miên. Tay hắn không di chuyển lung tung, chỉ là một tay đem nàng ôm vào trong lòng, một tay khác thì đặt sau đầu Tiểu Tiểu, đỡ nàng, sợ nàng sẽ té xuống.

Hu hu...trong miệng Tiểu Tiểu giãy giụa, kết quả chỉ khiến hắn hôn càng sâu hơn, hắn thuần thực khiêu khích tất cả cảm giác trong miệng nàng, mãi đến khi nàng từ từ mềm nhũn, từ từ không còn giãy giụa nữa....

“Dạ Yêu, nàng đúng là tiểu yêu tinh động lòng người, vẫn là nhiệt tình thì tốt hơn, ta thích! Dạ Yêu, được không? Được không vậy?”

Dạ Hoắc khẩn trương nhìn nàng, hắn rất muốn nàng, chính tại đây, ngay bây giờ!

“Không...” Tiểu Tiểu khê hừ một tiếng, nhưng khi nhìn thấy con người hắn hơi hơi tối lại, nàng thông minh cảm miệng lại, bởi vì nàng nghe thấy tiếng bước chân như xa mà gần, không bao lâu, bọn họ sẽ tới đây.

“Có người đến?” Dạ Hoắc cũng nghe thấy tiếng bước chân đó, số lượng người đến rất đông, nhưng nội lực đều tầm thường. Nếu là bình thường, hắn căn bản sẽ chẳng lo lắng gì, nhưng bây giờ không được, mình bây giờ chẳng có tí võ công nào, bọn họ mà đến thì chỉ có mà bị bắt thôi.

“Dạ Yêu, đưa ta đi.”

Trên tay chẳng có nhiều sức, nhưng giúp nàng giải huyết thì vẫn còn dư chán. Dạ Hoắc không hề do dự, lưu loát giải huyết đạo cho Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu bật cười giảo hoạt:

“Hoặc, người đáng yêu quá đi, người cho rằng ta tự do rồi, còn lo cho sự sống chết của người hay sao?”

Y như lúc này hắn làm, tay Tiểu Tiểu sờ lên mặt của Hoắc, thế giới này thật đúng là không công bằng, một người đàn ông thôi, có da thịt tốt như vậy làm quái gì chứ.

Lãng phí!

“Dạ Yêu, ta tin nàng, mau lên! Bằng không thì cả hai chúng ta cũng đừng hòng chạy thoát!”

Dạ Hoắc nhàn nhạt nói, cứ như hắn thật sự rất hiểu Tiểu Tiểu vậy, Tiểu Tiểu khinh thường bĩu môi:

“Lần này, người thật sự tin lầm người rồi. Hoặc, nói thật cho người biết, Tiểu Tiểu ta chính là một người tự tư vậy đó, ta trước giờ vẫn luôn kiên trì có ơn báo ơn, có thù báo thù. Nhiều lần như vậy, hình như người chẳng có ơn gì với ta hết á, cho nên...”

Nàng cười nguy hiểm, nhắc chân lên, in một vết nóng bỏng lên khuôn mặt tuấn tú của hắn:

“Ta đi đây, người cứ từ từ mà giỡn với đám người đó đi. Võ công người tốt như vậy, người thông minh thế này, ta tin rằng người nhất định có thể chuyển nguy thành an. Không gặp lại nha...”

Vẫy vẫy tay, Tiểu Tiểu cứ thế mà đi. Dạ Hoắc cười nhìn bóng lưng nàng, thật không ngờ, nàng y như những gì hắn nghĩ, sẽ tuyệt tình như vậy, nhưng mình thật sự không cứu được nữa hay sao? Thế thì chưa chắc.

Vươn tay ra, hắn lấy từ trong tay áo ra một con rắn màu lục bích, hắn gõ nhẹ lên đầu con rắn một cái, con rắn liền ngẩng đầu lên, thè cái lưỡi dài ra, nằm trong lòng bàn tay hắn, mắt nhìn hắn đắm đắm.

“Đi đi, Tiểu Tử!”

Cứ như là nói chuyện với người vậy, hần đối với cái đầu của con rắn, cười nói.

Thần kì, con rắn gật gật đầu, bỗng từ trên tay hần trườn xuống, chớp mắt đã biến mất không thấy bóng hình. Dạ Hoặc lết cái chân vô lực, tìm một nơi càng hẻo lánh hơn ngồi xỏm xuống...

Rất nhanh, sẽ có người đến cứu mình, hần tin vào năng lực của Tiểu Tử.

Đội ngũ đèn đuốc thật dài, dần dần đến gần cái góc tối đó, không ôm bao nhiêu hi vọng, Sóc vương vẫn dặn dò gia đình của vương phủ, ra ngoài đi tìm cái gọi là thích khách. Mà bản thân hần, lại chỉ có thể tìm người đi gọi ngự y, gọi đại phu, giúp Hoàng thượng và Lân vương giải độc đã rồi hãy nói.

Tinh anh của vương phủ hần không điều động, Hoàng thượng ở đây, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, người trong phủ mà thiếu thì thật không được. Nhưng mà, nếu như hần biết cái đám gà mờ được phái ra ngoài kia thật sự tìm thấy “Thích khách”, hần nhất định sẽ không ngại ngần ngồi đợi ở vương phủ đâu.

Người đầu tiên mời đến, chẳng phải thái y. Chỉ là mấy đại phu ở gần đây, người vương phủ đem bọn họ xóc ra từ trong ổ chăn, nhưng bọn họ có xem thì cũng chỉ xem vậy thôi, loại độc này ngay đến thấy cũng còn chưa thấy qua nữa là.

Lo lắng nhìn hai người đang hôn mê, may mà mình có thể chất bách độc bất xâm, bằng không, lúc đó cùng nhau té ngất chính là ba người bọn họ rồi, ngay đến một người bạn chăm sóc cũng chẳng có, như thế, há chẳng phải sẽ thảm lắm hay sao?

“Vương gia...” Thái y cuối cùng cũng tới, ngăn cản mấy lễ nghi rờn rà của bọn họ, Sóc vương dẫn bọn họ về phía tấm thất, khẩn trương nhìn mấy khuôn mặt ngưng trọng kia, lòng Sóc vương trầm xuống tận đáy cốc, đừng nói là bọn họ cũng không biết đây là gì?

“Sao rồi, thái y?”

Nhìn thần sắc của bọn họ, Sóc vương hình như đã hiểu được gì đó, nhưng hần không thể vững tin——kết quả thế kia quá trầm trọng, một trong hai người là Hoàng thượng đấy.

“Vương gia...chúng thần...”

Lau lau mồ hôi, Tiền thái y cúi thấp đầu nói không nên lời. Ông nên nói thế nào đây, chẳng lẽ nói với Vương gia rằng hình như xuất hiện một cao thủ chế độc, tốc độ và thủ đoạn chế độc của hần ta, làm người ta khó nắm bắt được chắc? Nhưng bây giờ độc Hoàng thượng và Lân vương chính là như vậy, căn bản nhìn không ra là độc gì...

“Tiếp tục xem, mấy người các người nghe rõ cho bốn vương, chẳng không ra độc gì, không chữa khỏi độc cho Hoàng thượng và Lân vương, các người cứ đợi mà diệt cử tộc đi!”

Lời nói kế tiếp, Sóc vương không để thái y nói ra, hần hung ác uy hiếp, trong giọng nói có chút suy yếu. Hai người, đều là người mình quan tâm nhất, hần sẽ không để hai người họ xảy ra chuyện đâu.

“Dạ...dạ...”

Mấy vị thái y lại vây quanh giường, tiếp tục cái công việc xem như vô vọng đó! Hết cách rồi, ai bảo mấy người bọn họ học nghệ không tinh cơ chứ!

Lửa từ từ đi đến đây, không phải võ công của đám người đó cao cường, biết có một bóng đen đang trốn ở đây. Chẳng qua đơn thuần chỉ là mèo mù với cá rán——trùng hợp mà thôi!

“Người...người chính là thích khách...” Một người dẫn đầu đám thị vệ, nhìn thấy một người áo đen đang nhàn nhả ngồi đó, hơi run rẩy hỏi.

Hoặc ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái, khinh thường cười nói:

“Không phải!”

“Thế tại sao người lại ở đây?” Thị vệ ngu ngơ hỏi, câu hỏi nêu lên khiến cho Hoặc cười trào:

“Tránh lạnh!”

Tránh lạnh? Trong đêm có hơi se lạnh, thật sự cần tránh lạnh sao? Tựa như cảm giác được gì đó, thị vệ nói với đám người phía sau:

“Các huynh đệ, chắc là hắc đầy, chúng ta cùng lên, bắt hắc về, Vương gia sẽ thưởng cho chúng ta.”

Người phía sau đều đáp lại một tiếng, ý người đông thể mạnh, bọn họ dần dần vây Dạ Hoắc lại ở phía góc tường, Dạ Hoắc chẳng khăn trương tọng nào, hắc cười nhạt nhìn bọn họ:

“Chỉ dựa vào các người sao? Thật không biết lượng sức...”

Trong tay bắt lấy mấy cục đá phi ra, tuy không có nội lực rót vào đó, nhưng dọa đám người này thì vẫn dư sức chán. Thật chẳng biết Sóc vương nghĩ gì nữa, sao lại phái cái đám người như vậy ra ngoài nhỉ? Mấy tên vô công tốt một chút, đầu óc tốt một tọng kia, đều đang bảo vệ hai cái người đang hôn mê ấy à?

“Mọi người cẩn thận, hắc có ám khí!”

Thị vệ dẫn đầu vọt sang một bên, phía sau có rất nhiều người trúng phải đá, bắt đầu kêu rên. Phải biết rằng, bọn họ chẳng qua chỉ là gia đình, là hộ viện giữ nhà mà thôi, tình huống thế này có khi nào gặp phải đâu chứ?

“Ha ha, chỉ có thân thủ như vậy, mà cũng muốn bắt ta sao? Vẫn là nên trở về tìm cứu binh đi!” Dạ Hoắc bật cười ha ha, làm cho tên thị vệ thủ lĩnh kia bắt đầu bực bội, phát tức nói: “Các huynh đệ, hắc đã trúng độc, người xem hắc căn bản là không dám động đậy, mọi người chúng ta cùng nhau xông lên, nhất định sẽ tóm được hắc!”

“Hừ!” Dạ Hoắc không hề lo lắng, cứ như đùa giỡn vậy, cục đá trong tay hắc ném tới tấp, nhưng đó cũng chỉ làm đau người mà thôi, vốn chẳng ngăn cản được bước chân tới gần của bọn họ. Nhưng hắc không sợ, cho dù có bị bắt, bọn họ cũng chẳng dẫn hắc đi được, Tiểu Tử đã ra ngoài rồi, thuộc hạ của hắc nhất định sẽ đến.

“Hừ, bây giờ ta muốn xem xem người còn có tài cán gì nữa!” Vài người cuối cùng cũng tóm lấy cánh tay của Dạ Hoắc, cái tên thủ lĩnh kia hưng phấn đá vào hai chân của Hoắc.

Đợi về đến vương phủ, Vương gia biết được mình đã bắt được tên thích khách nửa đêm tập kích này, nhất định sẽ thưởng犒 thật hậu hĩnh. Bộ óc thì như cái bàn tính, miệng thì cũng không nhàn rỗi:

“Chúng ta mau chóng trở về, giao hắc cho Vương gia trước cái đã!”

Ha ha...

Một toán người mới đi được mấy bước, tiếng cười lớn ha ha truyền đến, nương theo đó, là một bóng dáng màu đen, không ai nhìn được nàng ta hành động thế nào, nhưng chớp mắt thì người đàn ông vốn do bọn họ áp giải đã rơi vào tay nàng ta, một chiếc khăn lụa mỏng màu đen, che lấy dung mạo nàng ta, chỉ có cặp mắt đen kia, phát sáng dưới ánh đuốc lập lòe, rất đẹp.

“Tiểu Tiểu, ta biết ngay là nàng sẽ không nỡ bỏ rơi ta mà.” Dạ Hoắc bật cười xấu xa, Tiểu Tiểu tức giận nói: “Người cố ý?”

Thật là, mắc mớ gì mình lại phải ra cứu hắc thế chứ? Hắc không những không tri ân đồ báo, ngược lại còn cố ý kêu tên mình ra. Ở đây nhiều người như vậy, hơn nữa chắc hắc đều là người của Lân vương phủ, hắc như vậy chẳng phải là muốn nói toạc ra với Lân vương rằng mình và hắc là cùng một bọn hay sao.

“Tiểu Tiểu, ta đâu có? Ta làm sao cố ý nào?”

Dạ Hoắc lấy làm khó hiểu chớp chớp hai mắt vô tội, Tiểu Tiểu phát lời thề lần nữa sau này mình sẽ không làm người tốt nữa đâu, người tốt không có hảo báo, bây giờ nàng đã tin tưởng hoàn toàn rồi.

“Người...” Tức đến không còn gì nói, thị vệ thủ lĩnh bên kia lại không đuổi nữa, cái người này là cán cân để mình đòi công với Vương gia, sao có thể để vị cô nương tên gọi Tiểu Tiểu này tóm đi chứ?

Thị vệ không nhận ra Tiểu Tiểu, đây là bởi vì Tiểu Tiểu chỉ vào Lân vương phủ một lần, một cô gái bình thường chỉ gặp qua có một lần, vốn chẳng khiến người ta dễ dàng nhớ được.

“Cô nương, hần ta là thích khách nửa đêm xông vào vương phủ, chúng tôi đang muốn dẫn hần về vương phủ, giao cho Vương gia xử lý, mong cô nương đừng nhúng tay...” Thị vệ thủ lĩnh khách khí nói, vị cô nương này, nhìn có vẻ dễ nói chuyện, chắc sẽ không làm khó bọn họ đâu.

“Xin lỗi, hần là người ta cần, ta phải dẫn hần đi!”

Tiểu Tiểu cười tà nhìn Dạ Hoắc, lời vừa này đã nhắc nhở nàng, mình xem như là có ân cứu mạng hần một lần.

“Đúng, ta là người đàn ông của Tiểu Tiểu! Tiểu Tiểu, dẫn ta đi đi!” Mập mờ xáo trộn hết ý của Tiểu Tiểu, nhân lúc Tiểu Tiểu còn đang ngây ngốc, Dạ Hoắc dựa vào trong lòng Tiểu Tiểu, thậm chí còn tập kích môi hồng của nàng—đội Tiểu Tiểu phát giác ra, môi đã tránh thoát rồi, trên mặt lại bị phi lễ.

“Người phát tình hả? Có bệnh!” Thét giận một tiếng, Tiểu Tiểu thật muốn bóp chết hần, nhưng cái đám người đang trợn to mắt xung quanh kia, khiến cho Tiểu Tiểu không có dũng khí đứng ngây ở đây nữa, nhắc cái kẻ đáng chết kia lên, nàng vẫn cứu hần.

“Người cái tên đàn ông này, có bệnh hả! Tại sao phải khiến đám người kia hiểu lầm, có phải người cổ ý không?”

Ban này, hần phi lễ với mình, đám người kia đều thấy hết cả rồi, bọn họ là người của Lâm vương phủ, thế thì sớm muộn gì Lâm vương cũng biết. Không biết sau này, hần sẽ nhìn mình ra sao nữa?

Nghĩ đến hần có thể sẽ hiểu lầm mình, Tiểu Tiểu liền trở nên xúc động, đều tại tên đàn ông chết tiệt này, đều tại cái tấm lòng tốt bụng chết tiệt kia của mình!

“Nàng yêu hần ta?” Mang theo một chút bi thương, Dạ Hoắc sợ hãi hỏi.

“Không có!” Rồi hần sẽ hiểu lầm mình mất thôi, bỏ đi, đừng nghĩ đến hần nữa, quên hần đi.

“Nàng gạt người? Nàng yêu hần ta, đúng không?” Dạ Hoắc bắt đầu phẫn nộ, không rõ nguyên nhân, hần chính là phẫn nộ, bởi vì Tiểu Tiểu là người mình để ý, sao có thể yêu người khác được chứ?

“Không có! Í, ta có yêu hần hay không, mắc mớ gì đến người?”

Tiểu Tiểu hoàn hồn lại, thật chẳng có gì lớn lao hết, chẳng qua chỉ là một người đàn ông thôi mà, dù cho trên thế giới này có thiếu cái gì đi chăng nữa, thứ duy nhất không thiếu chính là đàn ông.

“Ta...” Hơi khó hiểu cúi đầu, hình như đúng thật là chẳng mắc mớ gì đến mình hết á.

“Dạ Hoắc, chỗ này tạm thời an toàn rồi, dẫn người đến đây, ta cũng coi như là tận tình tận nghĩa rồi. Không hẹn gặp lại!”

Lúc này, trong lòng Tiểu Tiểu rất hỗn loạn, nàng cần phải về nhà, ổn định tâm tình của mình cho tốt đã, vạch ta con đường sau này phải đi!

Loạn rồi, bởi vì sự trở về của Lâm vương, vì sự dây dưa của Dạ Hoắc, hình như thật sự đều loạn hết cả rồi!

“Tiểu Tiểu, độc của ta thì sao? Độc của ta thì phải làm sao đây?” Kéo lấy tay nàng, Dạ Hoắc không muốn để nàng rời đi, hần không muốn mất đi nàng, cô gái đáng yêu này.

“Rau trộn!”

‘Độc’ nhắc nhở nàng, Dạ Hoắc chỉ hít vô có chút xiu thôi, bị nặng là hai người kia kìa, bây giờ nàng cần phải qua đó, không thể để Lâm vương chịu khổ, cũng không thể để Hoàng thượng chịu khổ!

Trở về vương phủ lần nữa, so với ban này, thủ vệ đúng là nghiêm hơn không ít, bây giờ tuy Tiểu Tiểu có thể đến gần, nhưng lại không thể đến đó tra xem thương thế của hai người kia, làm sao đây?

Nhìn Sóc vương đang sốt ruột đi lòng vòng kia, còn đám thái y mảy chau mặt khổ kia nữa, xem ra người đầu tiên phải tách ra chính là tên Sóc vương ranh mãnh đó rồi. Tiểu Tiểu buồn bực nghĩ một lúc, vẫn chẳng có cách nào khả thi, cái đáng về bây giờ của mình tuyệt đối không thể lộ diện, moi móc từ trong lòng ra, may mà loại dược phẩm này vẫn còn một ít, thoa lung tung trên mặt một lát, nàng không biết đáng về hiện tại của mình, nhưng cái này không quan trọng, chỉ cần không phải bộ dáng thật sự của Tiểu Tiểu là được!

Cái đám ngu ngốc ấy cuối cùng cũng chạy về, Sóc vương chạy đến trong viện, nhìn cái đám người đang thờ hồng học kia một cái, thất vọng hỏi: “Tìm được chưa?”

“Hồi vương gia, tìm được một tên thích khách áo đen...lúc chúng tôi bắt được hắn định áp giải mang về, thì lại bị một cô gái tên là Tiểu Tiểu cướp đi...”

“Các người có thể bắt được hắn?” Sóc vương cười lạnh một tiếng:

“Võ công của hắn, không phân cao thấp với bốn vương, các người có thể bắt được hắn hay sao?”

“Vương gia.” Thị vệ lau mồ hôi, nhỏ tiếng nói: “Hình như hắn đã trúng độc, không động đậy được...”

Thì ra là hắn cũng trúng độc, thế thì mấy thứ độc lúc đó cũng chẳng phải là hắn đã suy tính sẵn, chỉ là tùy tính mà thôi. Còn Tiểu Tiểu kia nữa, có phải là Tiểu Tiểu của Lân vương không nhỉ?

“Người nói là bị Tiểu Tiểu cướp đi rồi à?”

Bắt được nghi điểm của sự việc, Sóc vương bất an hỏi.

“Hồi vương gia, đúng vậy. Quan hệ của hai người đó thật mập mờ, hai người họ còn...” Thị vệ có chút khó xử ngừng lại, chuyện thế kia, nhớ lại mà y còn thấy đỏ mặt nữa là.

“Hai người họ còn thế nào?”

Trong lúc vô ý nhìn thấy bóng dáng được thái y đỡ, Sóc vương tiếp tục hỏi.

“Cô gái đó nói, người đàn ông kia là của nàng ta, hai người còn hôn nhiệt tình trước mặt mọi người nữa...” Đỏ mặt nói hết mấy lời kể tiếp, mặt thị vệ cúi càng thấp.

“Người không lừa bốn vương đấy chứ? Sao lại có loại con gái không biết xấu hổ như vậy? Hôn trước mặt mọi người, da mặt nàng ta đúng là đủ dày...”

Sóc vương bật cười lạnh, Lân, bây giờ huynh đã biết cô gái kia là loại con gái thế nào rồi chứ? Lúc đám thị vệ này hồi báo, cũng là lúc huynh thức tỉnh.

“Vương gia, thuộc hạ nói thật đó, bọn họ cũng nhìn thấy, rất nhiều người đều ở hiện trường, hai người còn rất say sưa, cũng rất,...”

“Phải đó...”

Thấy Vương gia muốn nghe, mọi người trong viện đều bắt đầu bà tám. Tuy nói thường thì một người đàn ông sẽ chẳng lắm mồm, nhưng đây cũng phải xem tình hình. Nếu như là phụ nữ đặc biệt là phụ nữ kinh hãi thế tục, mấy chàng mà bắt đầu nói bát sát lên, thì cũng chẳng kém tí gì so với đàn bà đầu.

78. Chương 78: Tiểu Tiểu, Nàng Trở Về Rồi?

Sau khi tỉnh lại lần nữa, cứ như thể đã quên người kia rồi vậy, Lân vương không còn nhắc đến hai chữ ‘Tiểu Tiểu’ nữa, mà cái sự kiện thích khách đêm hôm đó cũng cứ như vậy mà bị chôn vùi. Đối với việc bỗng dưng thanh tỉnh của Hoàng thượng và Lân vương, Sóc vương từng hoài nghi qua, thái y giải thích rằng có khả năng độc được đều có kì hạn mất hiệu lực, đến một thời gian nhất định nào đó thì sẽ không còn hiệu lực nữa. Bọn họ đều nói vậy, Sóc vương cũng chẳng thêm truy cứu gì nữa.

“Vương gia, nên dùng thiện rồi, bày thiện ở đâu?”

Trên đường trở về quá mức vội vã, quá mức gấp gáp, Lân vương đã bệnh tới mấy ngày. Lúc hơi khỏe lại một chút, hắn lại thường đến hậu viện ngồi, chính là ngay tại cái đình mà lần đầu tiên mời bọn người Tiểu Tiểu đến, yên tĩnh, ngây ngốc, ngồi hết cả nửa ngày.

“Trở về đại sảnh đi!”

Lân vương không quay đầu, đột nhiên nói, quần gia hơi ngây ra một lúc, lâu vậy rồi, Lân vương vẫn là lần đầu tiên đến đại sảnh dùng thiện, đột nhiên muốn quay về, thế này là...

“Sao thế, có gì không đúng à?”

Bực bội nhìn cái dáng vẻ ngây ngốc của quần gia, Lân vương khó hiểu hỏi.

“Không...Vương gia, lão nô sẽ đi chuẩn bị ngay.” Run rẩy đáp lại một tiếng, ông phải mau chóng trở về tìm người đưa tin cho Hoàng thượng, Vương gia hình như đã tốt lên rất nhiều. Mấy ngày trước, trong mắt ngài ấy đều trống rỗng, làm gì có sự tồn tại của người khác chứ?

“Đợi đã! Bên chỗ Liên viên có phải người qua đó quét dọn hay không?” Lân vương gọi vị quần gia sắp đi kia lại, hỏi.

“Ồ...Vương gia...có...” Quần gia sợ hãi cúi đầu, bên đó đã lâu không phải người tới đây rồi, nay Lân vương hỏi, ông không dám nói thật.

“Ừm, thế thì tốt. Đó là nhà của nàng, nói không chừng lúc nào đó nàng sẽ trở về...” Quần gia sợ run, ban nãy còn định phải người báo tin mừng cho Hoàng thượng, nhưng bây giờ...

Vương gia không phải bị ngốc rồi đấy chứ? Nàng ta đã đối xử với vương gia vậy rồi, sao ngài ấy vẫn còn nhớ tới nàng ta thế nhỉ? Nhưng ý của chủ tử ông không dám hỏi, phải lén phải người qua đó thu dọn một phen mới được!

Trở về tẩm thất, Lân vương không kêu người vào hầu hạ, ngồi trước cửa sổ, ánh mắt hẩn nhìn thẳng hướng bên ngoài cửa sổ, trời tối rồi, bên ngoài đều tối om, bây giờ cái gì cũng không nhìn thấy được.

Tiểu Tiểu, hôm đó sao nàng lại đối xử với ta như vậy? Tại sao lại hạ độc ta? Đây nhất định không phải là ý của nàng, đúng không?

Quen biết với nàng, cứ như là chuyện mới hôm qua vậy, từng chút một đều ghi nhớ rõ ràng trong đầu hẩn. Lúc lần đầu gặp mặt, nàng ở cùng với Thủy Thủy, hai người nhìn có vẻ đều rất ngây thơ đơn thuần, nhưng nàng lại có phần cổ linh tinh quái hơn. Không giống những cô gái khác, vừa nhìn thấy mình một cái liền si mê, đối với dung mạo của mình, trong mắt nàng chỉ đơn thuần là thưởng thức...

Lần thứ hai gặp mặt, nàng vẫn cùng Thủy Thủy đi dạo, mua rất nhiều đồ, mình ngồi trong kiệu, chính là không nhẫn tâm nhìn nàng mệt mỏi, cho nên đi ra, hẹn hai người các nàng đến vương phủ của mình, còn mở tiệc mời các nàng, hai người cũng có lần đầu tiên...

Nàng là vì Thủy Thủy nên mới đồng ý tới? Lần đó hạ được, cũng là vì tác thành cho chuyện tốt của mình và Thủy Thủy, không ngờ rằng âm kém dương sai, mình lại phát hiện ra sự khác thường, tóm được nàng đang đứng rình ở một bên.

Lúc đó, nàng giãy giụa, còn muốn giải độc ỳnh, nhưng mình đã cự tuyệt, mình đã rất khó nhẫn nhịn, lúc đó chỉ muốn nàng, có được nàng...cuối cùng, hai người đều rất trầm mê, nhưng nàng còn tự cho là thông minh đem Thủy Thủy đến bên cạnh ta, còn nàng thì lại mệt mỏi đến bên bàn đá lăn đùng ra mà ngủ...

Cũng là tại tối hôm đó, nàng chỉnh sửa Ngưu Phong, lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng chỉnh người của nàng. Không cảm thấy tà ác, không cảm thấy bất kham, chỉ cảm thấy nàng rất đáng yêu, rất nghịch ngợm mà thôi...

Lần thứ ba, sau khi biết lòng Vu Hoa đối với nàng, bản thân liền gấp gấp đem Liên viên tặng cho nàng, còn phá lệ muốn một ngàn lượng bạc, chỉ vì tôn trọng nàng, tránh để nàng cảm thấy khó xử. Một ngàn lượng bạc đó, mình vẫn còn cất kỹ, đây là của nàng...

Lần thứ tư, biết mình sắp phải rời xa một tháng, uống đến say khướt, hẩn vẫn đến tìm nàng, nàng lại không ở đó, không hỏi nàng đã đi đâu rồi, nhưng chỉ là nhớ nàng, muốn yêu thương nàng, để nàng bồi mình...

Độc của nàng rất lợi hại, hẩn vẫn luôn biết, giống như đêm đó, độc được vừa tung ra, chỉ có Sóc vương bách độc bất xâm là thoát được. Nhưng độc được của nàng thật sự dễ giải thể sao? Khi đó lúc tỉnh lại, nơi chóp mũi phảng phất còn có thể ngửi được hương khí của nàng, lúc vội vã chạy ra ngoài tìm nàng, thì lại vô ý nghe được mấy lời nói kia, nàng thế mà lại hôn người đàn ông kia trước chốn đông người...

Sao lại như vậy, sao nàng có thể như vậy chứ? Tiểu Tiểu, nàng không thể đối xử với ta như vậy, sao nàng có thể đối xử với ta như vậy chứ?

Bên giường, có cái rương sắt rất lớn, cái khóa to to trên đó, cho thấy chủ nhân rất coi trọng nó. Ánh mắt của Lâm vương từ từ chuyển đến trên rương sắt, người cũng vô ý thức mà đi qua đó, tay nhẹ nhàng vuốt cái rương, dịu dàng tựa như đang vuốt ve người yêu của mình vậy...

Vuốt rất lâu, mãi đến khi cái rương hơi hơi nóng lên, không còn lạnh lẽo nữa, hắn mới hoàn hồn lại, từ bên hông lấy ra một cái chìa khóa tinh xảo kim quang chớp lóe, nhẹ nhàng mở cái rương ra, chỉ thấy trong cái rương đó trống trơn, chỉ có một bộ y phục và hai tờ giấy.

Lâm vương cầm hai tờ giấy kia lên trước, một trong số tờ giấy đó còn viết hai chữ lớn không được coi là đẹp cho lắm – Tiểu Tiểu, tờ còn lại là một tờ ngân phiếu được xếp ngay ngay ngắn ngắn, đó là ngân phiếu một ngàn lạng bạc.

Đây là của nàng, một cái là chứng nhận chuyển giao viện, một cái là ngân phiếu nàng ỉnh. Lúc quản gia cầm đến, Lâm vương liền đem hai cái này cùng cất đi, ngay cả bộ y phục đẹp đẽ kia cũng vậy.

Tay nhẹ nhàng vuốt ve trên bộ y phục, chính là bộ đã mặc hôm mời mấy nàng đến trong viện. y phục đã nhăn nhúm, bẩn bẩn, nhưng hắn không để ai động tới, càng không kêu người giặt sạch.

Một bộ y phục mà thôi, hắn vốn cũng chẳng để ý, nhưng bộ y phục này thì khác, trên đó có mùi vị của nàng, có vết máu của nàng. Đây là tượng trưng cho sự thuần khiết của nàng, là vật chứng tượng trưng rằng mình là người đàn ông đầu tiên của nàng, một vật mà cả đời này hắn cũng không nỡ vứt bỏ đi...

Vì nhớ nhung, cuộc sống mỗi ngày của Lâm vương đều mờ mờ mịt mịt, vì khó hiểu, trong lòng Lâm vương vẫn luôn bất tri bất giác nhói đau như bị cắn phải. Nhưng đây cũng chẳng phải ngày một ngày hai, tại sao bây giờ hắn lại cảm thấy khó chịu khác thường? Tại sao tối nay lại đặc biệt thấy nhớ nàng chứ?

Khi nghe mấy lời đó, đã phát thề là phải từ bỏ nàng, nhưng tại sao lại cứ nhớ tới nàng trong lúc lơ đãng thế này, nhớ sự tình nghịch của nàng, nhớ sự nhiệt tình của nàng, nhớ sự thông minh của nàng, nhớ tới...

.....

Thật nhàm chán quá!

Ngoại trừ giao du với đám hoa hoa cỏ cỏ ra, phi tử hậu cung thế mà lại chẳng có một ai đến bái phỏng nàng, Tiểu Tiểu nhàm chán nghiên cứu chế ra loại độc thứ một trăm lẻ một của nàng, nhưng chỉ có độc được thôi, không ai đến thực nghiệm, thì có ích lợi gì chứ?

“Hoa Nguyên, người nói xem đến khi nào thì mấy ả kia mới tới tìm ta gây chuyện chứ?” Thực sự là nhịn không nổi nữa, Tiểu Tiểu bức xúc hỏi.

“Cái gì? Nương nương, ban này người nói gì cơ...”

Hoa Nguyên lắc lắc đầu, ban này hình như nàng nghe thấy Lão đại nói là đến khi nào mấy ả kia mới tới tìm nàng ấy gây chuyện, có người lại thích người khác tới tìm mình gây chuyện à? Haizz, tư tưởng của Lão đại thật đúng là khác người.

“Ta nói, khi nào thì mấy ả kia đến dạy quy củ cho ta, đến tìm ta gây chuyện?”

Không kiên nhẫn nhắc lại một lần nữa, là mình nói không rõ à? Hay là tai của Hoa Nguyên có vấn đề, không được, lát phải giúp nàng ta xem xem, nếu không được thì châm cho vài ba mũi.

“Nương nương, mấy ả không đến tìm người gây phiền phức chẳng phải tốt hay sao? Bọn họ mà đến, lời nói nhất định không dễ nghe, nương nương sẽ đau lòng đó.” Hoa Nguyên than thở một tiếng, nàng không hi vọng nương nương bị mấy ả làm tổn thương.

“Ta biết chứ, nhưng mấy ả không đến, mấy thứ này của ta phỏng có ích lợi gì nữa? Đều chế ra hết cả rồi, không có người đến thực nghiệm, thế thì thật lãng phí...”

Tay Tiểu Tiểu chìa chìa mấy cái chai chai lọ lọ trước mặt, mấy ngày nay không ra ngoài, cũng chẳng có người đến, mấy thứ nàng nghiên cứu ra cũng đủ nhiều, mỗi ngày như vậy, ít nhất còn có thể thực nghiệm tám mươi ngày.

“Nương nương, mấy thứ này đều là độc à?” Ánh mắt lóe lên, trong lòng Hoa Nguyên bỗng bật sáng, mấy thứ này có lẽ sẽ có ích ỉnh.

“Ừ, đều là độc. Nhưng độc hiệu còn phải kiểm chứng một phen, cho nên, ta hi vọng có người nào đó xấu bụng tới đây...”

Tiểu Tiểu cười âm hiểm một cái, đêm hôm đó vạn sự bất lợi, nàng tâm tình không vui, không còn dám ra ngoài nữa. Nhưng nếu hôm nay còn không có người nào tới, nàng quyết định mạo hiểm ra ngoài một chuyến, về phần chỗ sẽ đi, đương nhiên là Lân vương phủ thân yêu nhất rồi. Muốn hỏi tại sao ấy à, khẳng định là...

“Nương nương, có thể là vì lần trước người ‘Nổi mẩn’. Mấy cái chấm đỏ nhỏ ấy thật sự rất khủng bố, nữ nhân hậu cung đều dựa vào khuôn mặt, sợ người vẫn chưa thuyên giảm, cho nên mấy ả phải đợi, qua vài ngày rồi sẽ tới đây. Nếu nô tỳ đoán không sai, chắc nội trong ba ngày nữa thì phiền phức sẽ tới...”

Hoa Nguyên ngẫm nghĩ lại kinh nghiệm trước đây, hình như là vậy.

“Thật à?” Hưng phấn tới nổi suýt nữa thì nhảy cẫng lên, Tiểu Tiểu ôm lấy Hoa Nguyên, cười lớn nói:

“Tốt, tốt quá rồi! Tối nay, ta quyết định giúp bọn họ cải thiện bữa ăn, chúc mừng bản thân cuối cùng cũng không còn nhàm chán tới chết nữa!”

Khoa trương làm một cái mặt quỷ, Tiểu Tiểu chạy vào trong phòng, quay đầu cười nói: “Ta mệt rồi, ngủ trước một lát, đợi lúc bữa tối mới gọi ta!” Mệt rồi sao? Nghĩ tới ban nãy Lão đại hưng phấn gần chết, Hoa Nguyên sao lại chẳng cảm thấy nàng ấy có một tí ti mệt mỏi nào nhỉ. Tối nay cải thiện bữa ăn, không phải là nàng ấy định tối nay đến lãnh cung một chuyến đó chứ?

Vẫn là Lão đại tốt, vẫn còn nghĩ tới tỷ muội ở lãnh cung sao? Đâu giống mình, vừa ra một cái là chỉ nghĩ tới báo thù, sớm đã quên sạch tỷ muội ở lãnh cung.

Hoa Nguyên đến trong viện, nhìn thấy mấy đóa hoa xinh đẹp kia, nàng tò mò sờ lại gần. Bông hoa mỹ lệ như vậy, xinh xắn như vậy, chẳng lẽ thật sự là độc dược hay sao? Sống lâu vậy rồi, trước giờ nàng vẫn chưa từng nghe nói, cũng chưa thấy người khác dùng qua, nhưng tại sao đến tay Lão đại, lại trở thành độc dược để tự bảo vệ mình thậm chí là lấy để trêu chọc người khác được nhỉ?

*

Nhiều người trong cung đều biết, Liên phi yêu thích nhất chính là những loài hoa hiếm lạ cổ quái. Vì sở thích của chủ nhân, ma ma chủ quản về hoa của Liên Hoa cung cũng đặc biệt được thơm lây. Ma ma chủ quản về hoa ở các nơi vốn họ Trần, nhưng vì để hợp với yêu cầu của chủ tử, bà ta bắt thuộc hạ đem Trần ma ma sửa thành Hoa ma ma, kết quả là xưng hô này truyền đến tai Liên phi, khiến cho Liên phi cao hứng một phen.

“Đóa Nhi, trên mặt ta không có nổi cái loại chấm đỏ kia đấy chứ?” Đã soi gương cả ba ngày rồi, nhưng Liên phi vẫn không yên tâm, nàng ta bất an hỏi nha hoàn bên cạnh, bảo nha hoàn đến trước mặt nàng ta, giúp nàng ta kiểm tra tỉ mỉ mỗi một lượt.

“Nương nương, không sao đâu. Trên mặt nương nương vẫn trơn bóng như trước, không có bất kì chấm đỏ nào cả. Nương nương, hôm đó chẳng phải nương nương đã rửa sạch mấy lần rồi sao, nương nương đừng lo nữa...”

“Đóa Nhi, ngươi không hiểu đâu.”

Nhìn gương đồng, Liên phi thở dài thượt nói:

“Ngươi cũng biết đấy, tuy ta có hoàng tử, nhưng bây giờ Hoàng thượng đã sớm chán ta rồi. Ta liều mạng lấy lòng hần, nhưng trong mắt hần vẫn luôn là những cô nương đẹp hơn ta, xinh hơn ta. Dung mạo hiện tại của ta vẫn tốt mà hần còn chả sủng ái ta nữa là, ngộ nhờ không cẩn thận một cái trên mặt nhiễm phải gì đó, để lại sẹo trên mặt, hần càng chẳng thêm ngó tới ta...”

“Nương nương, người đừng lo lắng nữa, quyền lợi của hậu cung, không phải vẫn nằm trong tay người hay sao? Cho nên...” Đóa Nhi sắc sảo khuyến bảo.

“Đợi đã, hôm đó hình như Hoàng thượng có nói qua một câu, ai có thể khiến Tiên phi...đúng không?”

Hai ngày nay, chỉ lo cho cái mặt của mình, ban nầy nếu không phải Đóa Nhi nhắc tới quyền lợi của hậu cung, thì nàng đã sớm quên tuốt chuyện đó, chuyện đấy rất quan trọng, Hoàng thượng đối với Tiên phi kia chẳng phải chán ghét bình thường, phải nghĩ một phương pháp tốt để chinh ả ta một phen mới được.

“Nương nương, Hoàng thượng từng nói như vậy, bây giờ nương nương muốn qua đó...” Đóa Nhi bất an hỏi: “Nhưng hình như Tiên phi rất thông minh, không dễ đối phó đâu...hơn nữa, nô tỳ cảm thấy, thái độ của Hoàng thượng đối với nàng ta có vấn đề.”

“Đóa Nhi, câu này là ý gì?” Liên phi nghĩ một lúc, hình như có gì không đúng cho lắm, nhưng cụ thể ở đâu, nàng vẫn không nghĩ ra được.

“Nương nương, người nghĩ mà xem, hôm đó nàng ta làm cho Hoàng thượng tức không phải là nhẹ...” Đóa Nhi cười nhẹ một cái, vẻ mặt lấy lòng nhìn Liên phi.

“Ừm, vẫn là Đóa Nhi quan sát rõ ràng. Hôm đó hình như không phải chỉ một lần, nhưng, Hoàng thượng lại không...” Liên phi kinh ngạc che miệng, lúc đó sao nàng lại không nghĩ đến chứ? Khẳng định là bị nữ nhân kia dọa, trước khi nàng ta chưa đến, Hoàng thượng đã biểu thị rõ là không thích thái độ của nàng ta. Mà sau khi nàng ta đến, lời nàng ta nói trước sau nhiều lần làm cho Hoàng thượng tức giận, nhưng Hoàng thượng lại không xử trí nàng ta, đây đúng là không được bình thường, cực kì không bình thường!

“Đóa Nhi, xem ra thái độ bây giờ của Hoàng thượng đối với nàng ta thật bất đồng. Lúc trước ta còn tưởng rằng lần này nàng ta bị biếm đến lãnh cung, cho dù có ra được, mấy người lúc trước ủng hộ nàng ta làm hậu cũng sớm quay lưng lại với nàng ta, nàng ta chẳng làm nên trò trống gì. Nhìn bây giờ mà xem, thủ đoạn của Thủy Tiên đúng là không tầm thường. Vào lãnh cung một chuyến, ấy thế mà ngay đến hững chí của Hoàng thượng cũng có khơi lên được. Không thể để nàng ta được sung, loại tình huống này rất bất lợi với chúng ta, người nói, ta phải làm sao đây?”

Liên phi đứng dậy, nhìn mấy đóa hoa kiêu diễm nở ngập tràn trong phòng, nàng lại chẳng có một tí hứng thú thưởng thức gì hết. Nghĩ đến Hoàng thượng sẽ thấy hứng thú với nàng ta, toàn thân nàng liền thấy bức xúc. Hoàng thượng hơi sủng ái nữ nhân nào, Liên phi sẽ đều để ý tới, huống hồ là có hứng thú với ai đó chứ?

“Nương nương, hai ngày nay nô tỳ đã phái người qua đó thăm dò, phát hiện ra Tiên phi hiện tại có chỗ giống với nương nương, không biết có phải là muốn học theo nương nương hay không?” Đóa Nhi đi đến bên cạnh Liên phi, cười xấu xa.

“Giống chỗ nào?” Quay đầu lại, Liên phi tán dương nhìn Đóa Nhi, nô tỳ này không tệ, hai năm nay nhìn thấu lòng mình. Nàng ta nghĩ ra không ít thứ, hơn nữa lúc mấu chốt, có thể nhắc nhở mình, giúp mình phân tích tình thế trước mắt.

“Thích hoa! Cung nữa nói, nàng ta cũng rất thích hoa. Cả ngày dinh ở chỗ hoa viên, mỗi đợt đều hết cả nửa ngày trời...”

“Vậy sao? Đây...”

Trở về chỗ ngồi, Liên phi bắt đầu trầm tư. Người đời đều biết Liên phi yêu thích hoa, đặc biệt không biết, nhiều lúc, hoa cũng có thể giúp nàng giải quyết rất nhiều vấn đề, trừ đi rất nhiều phiền phức...

“Đóa Nhi, giúp ta tra một chút, nàng ta hiểu biết về hoa hay không? Thích loại hoa nào, ngày khác, ta sẽ tặng cho nàng ta một chậu!”

Liên phi đột nhiên mở mắt, trên mặt lại khôi phục lại nụ cười nhàn nhã, Đóa Nhi bên cạnh cười cười, nữ nhân kia, xem ra ngày tháng sau này của nàng ta sẽ vui lắm đây.

“Hoa ma ma, hoa hồng kim ngân mà bốn cung thích nhất bây giờ vẫn còn chứ?”

Đi đến hoa viên, cung nữ đều đã lui hết ra, Liên phi đi đến bên Hoa ma ma, đạm thanh nói.

“Hồi nương nương, hoa hồng kim ngân đã nở rất tươi, bây giờ trong vườn hoa của nương nương, hai gốc này là nở đẹp nhất.” Hoa ma ma vẻ mặt tươi cười, mấy nếp nhăn trên gương mặt càng nhiều hơn.

“Tốt, ma ma, đây là bột hoa, tỉ mỉ bỏ thêm vào đó, ngày mai có thể làm xong chứ?”

Vươn tay ra, một cái bao giấy bé xíu nằm trên ngọc thủ gọn gàng đẹp đẽ kia của Liên phi, cứ như một công nhẹ nhỏ nhỏ vậy.

“Nương nương yên tâm, lão nô nhất định sẽ đích thân làm tốt. Chỉ là hoa hồng kim ngân chỉ có hai gốc này, sau này e rằng...” Hoa ma ma có chút không nở mà nhìn về phía chỗ hoa hồng kim ngân một cái, loại hoa này nuôi dưỡng không phải là dễ.

“Bổn cung tin tưởng ma ma, ngày nào đó, nhất định sẽ nuôi dưỡng được bông hoa càng đẹp hơn. Không phải có câu, buông dây dài mới có thể câu được cá lớn hay sao, ma ma phải làm cho tốt, bổn cung sẽ không bạc đãi ma ma đâu.”

Rời bước, Liên phi đi về phía hai gốc hoa kia, nhìn chúng nó lần cuối, rất nhanh chúng nó sẽ không còn thuộc về mình nữa, vì mục tiêu, sự hi sinh của chúng nó cũng đáng.

.....

Mãi đến bữa tối, trong hậu cung vẫn yên tĩnh, không có ai đến quấy rầy Tiểu Tiểu, mà Hoa Nguyên cũng ngay lúc bữa tối, đúng giờ gọi Tiểu Tiểu dậy. Đương nhiên, quá trình rời giường rất gian nan, nhưng kết quả cuối cùng là nàng vẫn phải dậy. Từ từ dùng bữa tối, Tiểu Tiểu đi ngủ từ rất sớm. Đợi lúc cung nữ đều lui hết, nàng lại làm một hình nộm giả, dịch dung, người lại rời khỏi hậu cung.

Ra ngoài vẫn là một cô gái, chỉ là không được thanh tú như trước, đây là một cô gái xấu xí, một cô gái rất bình thường rất tầm thường. Dù sao thì mấy ngày nay, Hoàng thượng cũng chẳng tới, Tiểu Tiểu có ra ngoài, cũng chẳng ai thèm chú ý.

Thời gian không còn sớm, đến Ngự trù phòng dạo một vòng cái đã, thuận tiện nhón vài thứ ném tới lãnh cung, sau khi vội vàng nói với bọn họ vài câu nàng liền rời khỏi hoàng cung, đem theo thành phẩm mà họ đã làm xong, ra ngoài đem mấy thứ đồ thừa này bán đi.

Bởi vì thời gian còn sớm, trên phố còn có thể nhìn thấy không ít người, một cô gái tầm tầm thường thường, đương nhiên sẽ không dẫn sự chú ý của mọi người, dẫn sự chú ý, trước giờ chỉ có mỹ nữ mà thôi.

Tiểu Tiểu vô ý thức đi dạo trên phố, lúc hoàn hồn lại, thế mà lại đã đến bên ngoài cửa Liên viên. Nhìn chiếc khóa lớn lằng lằng nằm trên cửa, trong lòng Tiểu Tiểu muôn vàn cảm khái: Nơi này, theo lý mà nói mới thật sự là nhà mình đấy? Nếu đã đến trước cửa nhà, có phải nên vào xem không nhỉ?

Nhìn quanh một lượt, bên này rất hẻo lánh, vốn chẳng có người nào chú ý tới chỗ này. Nhẹ nhàng nhảy một cái, người đã vọt vào trong viện, bên trong tối om, chỉ có thể mượn ánh sáng lấp lánh của sao trời, mơ hồ nhìn mọi thứ trong viện.

Liên viên, thứ trồng nhiều nhất hẳn phải là hoa sen, lúc sắp đi, hoa sen còn chưa nở, nhưng bây giờ đều đã nở rộ cả rồi, nhìn chút xiêu màu trắng trên lá sen xanh mướt kia, Tiểu Tiểu bật cười: Vẫn là hoa tốt, không bởi vì không có người ở, không có người thưởng thức nó mà không nở. Bất luận có trở thành tiêu điểm của mọi người hay không, bọn chúng cũng vẫn nở rất tươi.

Hương sen nhàn nhạt, mùi thật dễ ngủ, giống như Tiểu Tiểu vậy, nàng trước nay vẫn luôn thích mùi nhàn nhạt, bất luận là đồ ăn, là hoa bên người, hay là y phục để mặc.

Nàng lớn lên cũng không kiêu diễm, mấy thứ diễm lệ không thuộc về nàng, thứ nàng thích, thủy chung đều là những thứ nhàn nhạt mà thôi.

Ngửi hương sen hồi lâu, Tiểu Tiểu mới từ từ đi vào trong phòng. Lúc đó mình đi vội vã, hình như ngay đến mấy thứ mình đã ăn cũng chưa thu dọn, không biết mấy thứ đó quản gia đã thu dọn hay chưa? Nếu chưa thu dọn, chắc cũng thôi hết rồi.

Đẩy cửa ra, bên trong phòng còn tối hơn cả ngoài phòng, nhưng Tiểu Tiểu vẫn miễn cưỡng nhìn thấy đồ vật trong phòng, có thể ngửi thấy mùi ẩm ướt bên trong.

Người đi trà lạnh, chắc là nói tình huống bây giờ. Tuy nhiên, đồ trên bàn sớm đã thu dọn sạch sẽ rồi, mọi thứ trong phòng chẳng hề thay đổi, nhưng dựa vào khứu giác, Tiểu Tiểu cũng biết nơi này đã lâu không có người đến quét dọn qua.

Có chút thương cảm nhìn bụi bặm xung quanh, Lân vương trở về đã mấy ngày rồi, hẳn thật sự sắp quên mình rồi sao? Nếu vẫn chưa quên mình, bên này hẳn phải phái người tới quét dọn mới đúng...

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa, Tiểu Tiểu nhanh nhẹn nhảy lên xà nhà, chẳng lẽ lúc này, còn có người đến thăm nhà mình hay sao? Đồ dùng trong nhà ở đây không nhiều, đồ đáng tiền cũng ít. Nhưng cho dù vậy, đây vẫn là nhà mình, Tiểu Tiểu không cho phép có người nhòm ngó đến đồ trong nhà mình, chỉ có thể là mình nhòm ngó đến đồ nhà người khác thôi.

Cửa đã mở, vào nhà không chỉ riêng một người, cùng lúc có tới ba người đi vào, sau khi người đi đầu quay lại khép cửa, thấp đèn lồng đi tới, khoảng cách Tiểu Tiểu cách bọn họ rất xa, nàng nhìn không thấy tướng mạo của họ, nhưng bộ dạng kiêu ngạo kia của họ lại khiến Tiểu Tiểu âm thầm bất mãn:

Đầu năm nay, lá gan của mấy tên trộm cắp cũng quá lớn rồi nhỉ, không những quang minh chính đại mở khóa, hơn nữa còn thấp đèn lồng mà tới nhà người ta đánh cướp, một lát, xem mình thu dọn bọn này ra sao!

Người tới từ từ lại gần, Tiểu Tiểu cũng nghe thấy có tiếng nữ nhân ôm giọng: “Quản gia, có cần phải nửa đêm canh ba tới đây làm không hả?”

“Đây là, hôm nay Vương gia hỏi tới, nói không chừng lúc nào đó sẽ đến đây, người muốn để ta bị mắng hay sao?” Một giọng hơi già tức giận nói.

“Vương gia hỏi tới rồi à? Nơi này chẳng phải Gia đã tặng cho người ta rồi sao? Chẳng lẽ cô nương kia sắp trở về?” Giọng của nữ nhân hơi lớn chút.

“Về thì tốt rồi, vẫn chưa có tin tức gì. Tứ Nhi, đừng nói bậy, ta tin tưởng người, mới bảo hai người tới đây giúp, tốc độ nhanh một chút, chúng ta phải thu dọn sạch sẽ rồi rồi đi, biết chưa?”

“Ừm, quản gia, ta sẽ không nói với người ngoài đâu...”

Tiếng nói chuyện càng ngày càng gần, Tiểu Tiểu trên xà nhà không nhịn được nữa mà rơi lệ, thì ra, hẳn vẫn chưa quên mình. Quản gia nói, nói không chừng lúc nào đó hẳn sẽ đến nơi này, chẳng lẽ chuyện tối hôm đó, hẳn đã tra rõ ràng rồi à? Tuy rằng thị vệ nói có chút khoa trương, Dạ Hoắc kia hôn má mình cũng là sự thực, hẳn thật sự không để ý hay sao?

Thương cảm nhìn ánh đèn phát sáng trong phòng, đã từng, ánh đèn trong này ấm áp biết mấy, nhưng bây giờ...

Bỏ đi, đêm cũng khuya rồi, làm chính sự trước đã!

Tiểu Tiểu nhìn ánh đèn sáng trong phòng lần cuối, có lẽ, tối nay nên lên đi xem hẳn một cái, một cái là được...

“Tiểu Tiểu, nàng trở về rồi?”

Lân vương nằm trên giường trần trọc ngủ không yên, phủ thêm quần áo đi ra ngoài, đi đến Liên viên, lại nhìn thấy khóa trên cửa kia đã được mở, bên trong khép cửa chưa?

Chẳng lẽ là, nàng trở về rồi?

Khẽ cắn môi, có thể cảm thấy trên môi đau xót, Lân vương nhìn cái viện như mộng ảo này, nàng thật sự trở về rồi, cửa vốn đã khóa....

Không gõ cửa, muốn cho nàng một bất ngờ, Lân vương trực tiếp nhảy tường đi vào, nhìn cửa phòng đóng chặt và ánh đèn ấm áp kia, trái tim hẳn đập thành thịch, bên trong có người, đèn cũng đã thấp sáng rồi, nàng thật sự đã trở về, nàng ở ngay bên trong.

Mau chóng đi vài bước, Lân vương đột nhiên dừng lại, nghĩ đến nàng không từ mà biệt, nghĩ đến mình điên cuồng tìm nàng, cũng nghĩ đến nàng để người áo đen kia hạ độc mình, còn có nhiều người nhìn thấy, nàng cùng với tên áo đen kia hôn rất nhiệt tình...

Có cần vào không? Phải vào làm sao đây, nếu như trong đó không chỉ có một mình nàng, nếu như trong đó còn có người đàn ông kia, thì phải làm sao?

Lân vương, người kiêu ngạo như vậy, yêu nàng như vậy, nếu như nhìn thấy kết quả như thế, người phải đối mặt với nàng ra sao, phải đối với người đàn ông kia ra sao?

Sẽ quyết đấu với hắn ta sao? Hay là sẽ giết Tiểu Tiểu? Hoặc là đau đớn rời đi? Ba giả thiết, hẳn đều không muốn, hẳn thà rằng, bên trong chỉ có một người...

Tự đứng, hẳn nghĩ rất nhiều, cứ ngồi bên bờ hoa sen, chớp mũi còn ngửi thấy hương hoa sen nhàn nhạt kia, y như hương thơm nhàn nhạt trên người nàng vậy, làm hắn mê say, làm hắn không buông được nàng.

Nhắm mắt lại, Lân vương tỉ mỉ ngửi hương thơm thanh nhạt kia, hình như trong đó, thật sự có lẫn với mùi của nàng, như thế càng có thể xác định rằng nàng đã trở về...

Len lén qua đó xem cái đã!

Do dự hồi lâu, nhìn ánh đèn vẫn còn thấp sáng, Lân vương nói với mình. Người đàn ông kia, đối với nàng nhất định là không tầm thường, bằng không, lấy sự cơ linh của Tiểu Tiểu, sao có thể bị hắn ta ôm chứ? Sao có thể cùng với hắn ta...cho dù bên trong thật sự là hai người họ, hẳn vẫn muốn gặp nàng một lần, hẳn không khống chế được dục vọng muốn nhìn thấy nàng, cũng không khống chế được tâm tình muốn gặp nàng. Cuối cùng cũng sắp gặp được người mà mình nhớ nhung suốt một tháng rồi, bước chân của Lân vương hơi run, hắn len lén đi đến căn phòng sáng đèn, tại lúc này cửa bỗng mở ra...

79. Chương 79

“Ê, nữ nhân, cô chính ở đâu thế hả, sao lại đau như vậy?”

“Tiểu Tiểu...” Thấy cửa mở ra, Lân vương run rẩy kêu lên, hắn không ngừng bước chân, mắt chăm chú nhìn người lộ ra kia, tuy ngược sáng nhìn không rõ, nhưng hắn biết, đây không phải là Tiểu Tiểu, đây là...

“Người là ai?” Còn chưa hiểu rõ, thì người đã đi qua đó, Lân vương nắm lấy cổ của cô gái đang ở trước cửa đó, bị bóp cổ nên khuôn mặt bắt đầu đỏ lên, nàng ta trợ to mắt, nhưng một câu cũng không thốt lên được.

“Vương gia, người...người đến rồi à?” Nghe bên ngoài có tiếng nói, quản gia vội chạy ra, thấy Vương gia mặt đầy tức giận, sợ tới nỗi ông ta buông cái ly đang cầm trong tay ra, ‘Keng leng’ một tiếng rơi xuống đất...

“Quản gia, sao người lại ở đây?”

Lân vương buông tay, nha hoàn mới bị bóp cổ kia ngồi xồm xuống đất, cố gắng thở, rốt cuộc là mình đã làm sai ở đâu, lại không phải cố ý, chẳng phải mình chỉ ra ngoài rót chút nước thôi sao, kết quả là suýt nữa thì không còn mạng nữa...

“Vương gia...Vương gia tha mạng!”

Không giải thích gì cả, quản gia cứ thế mà quỳ xuống đất, ngay đến nha hoàn ban nãy ngồi xồm dưới đất, nha hoàn đang ở trong phòng kia nữa, đều cùng nhau quỳ xuống, Lân vương trầm mặt, thì ra quản gia lừa mình, nơi này dường như chẳng có ai đến quét dọn qua?

Lướt qua mấy người đang quỳ dưới đất, Lân vương đi vào trong phòng, không biết bọn họ tới lúc nào, nhưng trong phòng đã sắp xếp rất ngay ngắn, rất sạch sẽ. Ngay đến tấm thất cũng ngăn nắp nấp nấp, xem ra, lúc đầu khi không tìm thấy người, quản gia đã từng phái người qua đây thu dọn rồi.

“Quản gia, người đã theo bốn vương lâu vậy rồi, sao vẫn chưa thông minh ra thế hả?”

Lân vương thở dài một tiếng, hẳn cho rằng mình đối xử rất khác biệt với Tiểu Tiểu, quản gia hẳn là nên biết, cho dù mình không đến đây, nơi này cũng không thể để nó bẩn được.

“Vương gia, nô tài vẫn luôn bận rộn tìm kiếm cô nương...”

Mở miệng, quản gia muốn giải thích gì đó, Lân vương phất phất tay, không có tí hứng thú gì nói: “Cút!”

Run rẩy thu dọn mấy thứ đồ linh tinh, ba người cẩn thận lui ra ngoài, dưới ánh sáng của ngọn đèn, chỉ còn lại cái bóng đơn độc của Lân vương đứng đó.

Lo lắng lâu như vậy, run rẩy lâu vậy, do dự lâu như thế, tại sao kết quả cuối cùng lại là...

Tiểu Tiểu, ta rất sợ nàng cùng với người khác đứng ở đây, nhưng ta càng sợ, nơi này không có nàng. Tiểu Tiểu, tại sao không phải là nàng trở về, tại sao lại là bọn họ?

Vốn tưởng rằng, bên trong là nàng, khi nhìn thấy cửa mở, tìm ra run bật lên, nhưng có kích động thêm nữa thì cuối cùng vẫn thất vọng, người đi ra không phải là nàng...

Tiểu Tiểu, nàng biết không? Cứ không biết tin tức của nàng thế này, ta rất mệt, rất mệt. Lúc ở ao sen, ta còn có thể cảm giác được khí tức của nàng, có phải, nàng từng trở về đúng không? Đây không phải ảo giác của ta, ta thật sự ngửi được, ngửi được khí tức của nàng, mùi vị trên người nàng...

Nằm trên giường, Lân vương đau khổ híp mắt lại, Tiểu Tiểu, ta biết nàng chưa rời đi, nàng ở ngay cạnh ta. Tối hôm đó, có phải nàng trở về gặp ta không? Chắc là vậy, bằng không, tại sao nàng lại xuất hiện ở vương phủ? Nếu nàng không yên tâm về ta, tại sao không xuất hiện để ta nhìn nàng một cái, nếu không thì hãy nói với ta, nàng không thích ta, nàng không có tí hứng thú gì với ta cũng được. Ta muốn nhìn thấy nàng lần nữa, ta càng muốn giữ nàng lại bên người...

Trên chiếc giường quen thuộc, hắn còn nhớ một đêm triền miên kia, chỉ là đã hơn một tháng trôi qua, trên giường sớm đã không còn mùi vị của nàng, có chăng thì cũng chỉ là khí tức lạnh băng mà thôi. Lân vương thất vọng nằm trên giường, nếu như nàng có thể nằm bên cạnh hắn thì tốt quá...

.....

Rời khỏi Liên viên, tâm tình của Tiểu Tiểu rất bất loạn, biết rằng có thể hắn đã nghĩ thông rồi, đã tha thứ ỉn, tại sao trong lòng nàng lại chẳng vui vẻ tí nào vậy? Muốn đến phủ để thăm hắn, nhưng khi đi đến trước cửa, sợ hãi dừng lại, một bước cũng chẳng bước vào được.

Gặp hắn rồi, phải nói cái gì? Phải nói thế nào? Lân vương, kiêu ngạo thế kia, dịu dàng thế kia, nhưng cũng bá đạo thế kia. Nếu như hắn tóm được mình, nếu như hắn khóa mình lại, vậy sau này...

Vẫn là đi gặp Sóc vương trước đã, hoàn thành nhiệm vụ rồi nói sau. Không do dự nữa, Tiểu Tiểu xoay người rời khỏi Lân vương phủ, lướt mình mấy cái, thì đã đến nơi mục đích tối nay của nàng – Sóc vương phủ. Đối với Sóc vương, nàng thật sự rất tò mò. Hôm đó hắn từng nói hắn bách độc bất xâm, nhưng lại không chống cự được mị dược đặc chế của mình. Lúc trước Tiểu Tiểu hắn là cảm thấy rất có cảm giác thành tựu, rất tò mò, rất cao hứng. Nhưng lần thứ hai khi hạ thuốc xổ với hắn, hắn lại chẳng có tí dị thường gì, sao lại thế được? Cho dù là Hoàng thượng, Tiểu Tiểu chỉ cho hắn dùng có một tí mà thôi, liền xổ rất lâu.

Lần thứ ba khi dùng thuốc, chính là Dạ Hoắc. Thuốc vừa xuất thủ, cho dù Dạ Hoắc võ công cao cường biết phải bẻ khí mà vẫn trúng độc, nhưng Sóc vương kia thì lại chẳng hề hấn gì. Lân vương và Hoàng thượng lúc đó đều hôn mê cả rồi...

Đây...hình như có chút kì quái? Chẳng lẽ thể chất bách độc bất xâm của Sóc vương, đối với độc dược mà còn có tính lựa chọn nữa sao? Bách độc bất xâm, thông thường phải có cơ ngộ rất rất rất là đặc biệt. Sự phụ là thần trộm, đối với dược và độc đều rất có kiến giải, ở trong núi, ở trong biển người bồi hồi gần nửa đời rồi, nhưng vẫn chưa từng đụng phải cơ ngộ đặc biệt thế này, Sóc vương sao lại đụng đến nhỉ? Tiểu Tiểu rất tò mò, nhưng nếu vậy, nàng lại không thể đi hỏi thẳng Sóc vương. Nếu như nàng dám hỏi, cái tên Sóc vương tinh tường ấy không những sẽ nghi ngờ mình, hơn nữa sẽ không nói cho nàng, nói không chừng còn lấy mấy thứ linh tinh gì đó để ứng phó nàng...

Cho nên, biện pháp tốt nhất đó là sau khi khống chế hắn, Tiểu Tiểu đích thân nghiên cứu một phen. Tin tưởng rằng với sức phá hoại siêu mạnh của Tiểu Tiểu, cùng với năng lực nghiên cứu kiên cường kia, nhất định sẽ nghiên cứu ra được ngọn ngành.

Có thể nói, Tiểu Tiểu còn thật sự làm được một việc tốt đấy chứ? Nhìn Sóc vương đang ngoan ngoan ở trong phòng nằm ngủ, Tiểu Tiểu liền cảm thấy rất có cảm giác thành tựu. Tại sao á? Còn không phải bởi vì hắn không kêu ai thị tẩm đấy sao? Nghe nói, Sóc vương đã rất lâu không sung hạnh ai rồi, hình như nguyên nhân là vì...

Sóc vương bỗng dưng không gần nữ sắc. Cái này chẳng liên quan tí gì tới Tiểu Tiểu, có liên quan thì chính cái thứ độc dược chết tiệt kia kia. Nhưng, độc dược kia hình như là do Tiểu Tiểu hạ mà nhỉ.

Sự tình như vậy, vốn nên là chuyện cơ mật trong những chuyện cơ mật, tại sao Tiểu Tiểu lại biết? Thật ra, cái này phải cảm ơn sự mơ hồ của Tiểu Tiểu, nàng vốn cho rằng Sốc vương sẽ qua đêm ở chỗ thị thiếp nào đó, cho nên bèn không cẩn thận đến phòng thị thiếp của Sốc vương, lại không cẩn thận nghe thấy một thị thiếp của hắn làm chuyện có lỗi với hắn, cũng không cẩn thận nghe được thị thiếp đó nói, chuyện Sốc vương ‘không được’...

Trong lòng thầm tự trách một chút, Tiểu Tiểu tốt bụng giúp hắn giáo huấn nam nữ trong phòng một phen. Thật ra cách giáo huấn rất đơn giản, chính là đem động tác kinh điển nhất nhất của hai người lúc này làm dừng lại một lát, Tiểu Tiểu vừa lòng thương thức một chút kiệt tác của bản thân, quả nhiên đẹp mắt, đủ kinh điển, Sốc vương mà nhìn thấy nhất định sẽ bị mình làm cho cảm động tới nổi nước mắt nước mũi chảy ròng. Nàng thì vừa lòng rồi, nhưng hai người đương sự kia thì xanh cả mặt, chỉ là hai người họ ngay đến việc kêu lên một tiếng cũng không được, cho nên chỉ có thể trơ mắt đợi người tới phát hiện bọn họ mà thôi....

Đi đến bên ngoài tấm thất của Sốc vương, bên trong yên tĩnh, Sốc vương sớm đã nghỉ ngơi. Nha hoàn trực đêm ở ngoài phòng cũng đang ngủ gà ngủ gật, Tiểu Tiểu thầm nói: Ông trời giúp ta rồi!

Sau khi điểm huyết hai nha hoàn xong, Tiểu Tiểu ngang nhiên thay một bộ y phục nha hoàn rồi đi vào tấm thất của Sốc vương, nhìn Sốc vương cả mặt vô hại kia, nàng than nói:

“Người này à, sao lúc ngủ và lúc tỉnh lại khác xa nhiều vậy? Vương gia lúc ngủ rất đẹp, dáng vẻ ngây thơ thuần khiết, khiến người ta nhìn không được muốn cắn hai miếng, nhưng sau khi tỉnh lại thì...”

“Thì sao?” Nghe thấy tiếng lầu bầu bên tai, Sốc vương mở mắt, nhìn nha hoàn xấu xí có chút quen mặt trước mắt, nàng ta là lần đầu tiên trực đêm à? Nhìn quen mặt lắm.

Nha hoàn, thì nên có dáng vẻ của nha hoàn, cho dù là chủ nhân đã ngủ, cũng không nên nhìn thẳng chủ nhân như vậy, hoa chân múa tay bình luận chủ nhân. Nghe những lời ban nãy của nàng ta, Sốc vương vốn nên phẫn nộ, nhưng khi mở mắt nhìn thấy ánh mắt rực sáng của nàng, hắn lại chẳng có tâm tình trách mắng xử phạt nàng, ngược lại còn tốt bụng hỏi nàng.

Thầm than bản thân không bình thường, nhưng Sốc vương chẳng suy nghĩ sâu xa gì, chỉ dễ tính chờ nàng trả lời.

Tiểu Tiểu đang nói, lời bỗng bật thốt kia, nàng lại chẳng cảm thấy cả kinh, ngược lại tưởng rằng mình không cẩn thận mà nói ra thôi, nàng cười nói:

“Thì không tốt nữa. Sốc vương này, tính khí thật thối tha, cũng không biết là bình thường cô nãi nãi cùng hắn bất tự không hợp hay sao ấy, ngày nào cũng thích tìm ta gây chuyện, không biết cô nãi nãi đã đắc tội với hắn khi nào nữa...”

“Cô quen biết tôi à? Hay là tôi quen biết cô?” Trợn to mắt, Sốc vương cố gắng nhớ đã gặp nàng ta ở chỗ nào, nhưng làm thế nào cũng chẳng nhớ ra được, nhưng nàng lại ỉn cảm giác rất quen thuộc, quen thuộc đến độ hình như không lâu trước mới gặp nàng ta thôi vậy.

“Nói ngài thông minh, thì ngài lại thật ngốc. Ta quen biết ngài, cùng với việc ngài quen biết ta thì có gì khác nhau? Haizz, ngốc chết đi được, lúc ngủ đúng thật là ngốc, ngay đến việc tiểu thiếp trộm tình sau lưng ngài cũng không biết...”

Tiểu Tiểu than nhẹ một tiếng, hắn thật đáng thương, bị chúng tiểu thiếp nói ‘không được’ thì đã đủ xui xẻo lắm rồi, mấy ả còn to gan cho hắn đội cái mũ xanh siêu lớn nữa chứ. Vương gia tội nghiệp, nếu là mình, đánh chết nàng nàng cũng không muốn cưới nhiều vợ, nạp nhiều tiểu thiếp thế kia đâu. Lãng phí ngân lượng không nói, quần chế thật là phí tâm phí sức.

“Cô nói cái gì? Ai?” Bực mình nhú mày, Sốc vương muốn đứng dậy, mới phát hiện trên người một chút hơi sức cũng không có, lúc này, ngay đến nói chuyện, tiếng nói của hắn cũng rất nhỏ, rất thấp, chẳng lẽ là...

“Ngày mai ngài sẽ biết, không cần cảm kích ta, ta đã giúp ngài bắt bọn họ rồi, hơn nữa còn dừng lại ở dáng vẻ kinh điển nhất nhất nữa kia? Đảm bảo ngày mai nhất định ngài sẽ nhìn thấy...Vương gia, sao ngài lại nhìn ta như vậy? Chẳng phải vừa nãy ta đã nói rồi sao? Không cần phải cảm kích ta quá, ta đây tự nguyện làm, không cần ngài phải trả thù lao...Vương gia, sao ngài không nói chuyện vậy? Ngài sao rồi?”

Tiểu Tiểu cười cười, bắt lấy cổ tay hắn, cảm giác được mạch đập của hắn, lúc này, Sóc vương vô lực hỏi:

“Cô không phải là nha hoàn trong phủ?”

Dùng sức gật gật đầu, Tiểu Tiểu hỏi:

“Ta có nói ta là nha hoàn trong phủ hay sao? Ta vốn chẳng phải là nha hoàn mà?”

“Thế y phục của cô?” Mắt nhìn y phục trên người nàng, bây giờ nhìn nó mặc trên người nàng vẫn có chút lớn, có hơi rộng một chút.

“Bộ này à? Mới cởi từ trên người nha hoàn bên ngoài đây, vì để tiện hành động đó mà, chẳng lẽ điểm này mà ngài cũng không hiểu hả?”

Hắn ngốc quá đi, làm như vậy còn không phải là vì muốn mê hoặc tâm trí cố nhân hay sao? Ngốc chết đi được, không biết có phải thuốc lúc này mình hạ làm cho đầu óc người ta trở nên chậm chạp không nhỉ? Đùng mà, thế thì thuốc của mình rất không thành công...

Tiểu Tiểu cau mày, khổ não nói:

“Vương gia, bây giờ ngài cảm thấy thế nào? Chẳng lẽ ngài thật sự trở nên ngốc luôn rồi sao? Đùng vậy mà, trên nguyên lý, độc mà bây giờ ngài trúng phải chỉ làm cho cả người vô lực mà thôi, bệnh trạng hẳn là tay chân mất sức, ngay đến nói chuyện, cũng chỉ có hơi mà không có sức...nhưng không nên là đầu óc phản ứng chậm thế chứ, nếu thật sự như vậy, thì là sản sinh ra tác dụng phụ rồi, thuốc của ta không thành công, hơi thất bại. Thế thì ta sẽ rất đau lòng, rất chịu đả kích...”

Cô đau lòng, chịu đả kích? Sóc vương im lặng nhìn gương mặt chực khóc kia, hắn không biết mình phải dùng biểu tình gì để đối mặt với nàng nữa, chắc là an ủi nàng nhỉ, suy cho cùng thì bây giờ mình đang nằm trong tay nàng. “Cô nương, ta không sao, đầu óc không trở nên chậm chạp, chỉ là lời nói của cô nương quá thâm thúy mà thôi. Lý giải rồi, thì ta sẽ tốt hơn. Cô nương, bây giờ cô có thể nói cho ta biết, cô muốn làm gì?”

Sóc vương nhìn nàng, bắt tri bắt giác, mình lại nói chuyện với nàng, hơn nữa, ngay đến thể chất bách độc bất xâm này, thế mà cũng có thể trúng độc, chẳng lẽ loại độc kia nằm ngoài bách độc à? Đây là lần thứ hai trúng độc, lần thứ nhất chính là nữ nhân chết tiết kia, lần thứ hai không phải mỹ nữ kia nữa, lại đổi thành một cô gái tầm thường xấu xí tới đây, mình đúng thật là xui xẻo mà.

Nói như vậy, lần trước là vì thương thức môi thơm nên mới trúng chiêu, nhưng lần này cái gì cũng chưa đụng tới, mà nhìn mắt nàng, hình như có hơi giống với cô gái kia, nhưng giọng nói thì khác, dung mạo cũng cách biệt quá xa...chẳng lẽ, nàng dịch dung sao?

Tỉ mỉ quan sát nàng, trên mặt nàng không có chút tí vết nào, không nhìn ra được dấu vết dịch dung tẹo nào. Ngược lại cái nhìn đăm đăm của mình, khiến mặt nàng đỏ cả lên.

“Cho dù ngài lớn lên rất đẹp, nhưng ta đã biết tính xấu của ngài rồi, còn lòng dạ của ngài cũng rất xấu, đừng lãng phí sức lực nữa. Vương gia, ngài có đào dạt tình ý nhìn ta như vậy, dùng mắt để dụ dỗ ta đi chẳng nữa, ta cũng sẽ không động tâm với ngài đâu. Ban này đã thực nghiệm xong với loại thuốc này rồi, hiệu quả cũng không khác những gì ta nghĩ cho lắm, rất tốt, sau này sẽ giữ lại cho ngài dùng. Chúng ta thực nghiệm một lần nữa đi...”

Tiểu Tiểu cúi đầu, từ bên hông lấy ra một túi châm nhỏ xíu, lấy ra ba cây ngân châm rất nhỏ, cười yêu mị, cười tới nỗi Sóc vương sồn hết cả gai ốc:

“Cô muốn làm gì?”

Mấy ngân châm kia, rất khủng bố! Biểu tình của nàng, cũng rất khủng bố, cái tay nàng cầm ngân châm, càng khủng bố hơn!

“Vương gia, đừng sợ ta, ta sẽ không làm hại ngài. Ta chỉ muốn giải độc cho ngài mà thôi.” Tiểu Tiểu an ủi nói, từ khi nào, mà gan Sóc vương lại bé như vậy? Nàng thật sự không có ác ý, sẽ không làm hại hắn đâu.

“Giải độc? Dùng ngân châm á?” Nghe nàng nói là không có vấn đề gì, nhưng thật sự chuyện dùng ngân châm giải độc, hình như hắn chưa hề nghe qua thì phải.

“Đương nhiên rồi, bình thường ta chỉ thích chế tạo thuốc độc, không thích chế tạo thuốc giải, cho nên, độc của ta thường không có thuốc giải, nhưng dựa vào kinh nghiệm của ta, dùng vài cây ngân châm là đủ rồi...” Tiểu Tiểu nhìn hẩn, châm rất mau sẽ hạ xuống, Sóc vương nhắm mắt, bất an hỏi:

“Cô chưa từng dùng ngân châm để giải loại độc này à? Đừng nói với ta là cô chỉ lấy ra để thử nghiệm thôi đấy nhá...”

“Chuyện gì cũng đều có lần đầu tiên. Vương gia đừng sợ, có thể được cô nãi nãi chọn trúng để thử độc, là vinh hạnh của ngài. Được rồi, khi cảm thấy tốt hơn chút thì nói với ta một tiếng, chúng ta mau chóng thử một lát đi, thời gian rất gấp, còn không nhanh lên thì trời sẽ sáng mất...”

Thế thì trời mau sáng đi! Còn thời gian rất gấp nữa chứ, lại chẳng phải đem động phòng hoa chúc, thời gian gấp gì mà gấp? Cô gái này, đều khủng bố y như cô gái tối hôm đó vậy, sau này tốt nhất là đừng rơi vào trong tay mình, khi đó nhất định sẽ không để nàng ta yên đâu.

“Ê, nữ nhân, cô chính ở đâu thế hả, sao lại đau như vậy?”

Cô gái này, đừng nói là ngay đến huyết vị cũng nhận nhầm đấy nhá? Sóc vương trợn mắt, phần nộ trường nàng hỏi.

“Ồ, đau ở đâu, là cây này, cây này hay là cây này?”

Ba cây ngân châm cắm trên người Sóc vương, Tiểu Tiểu đụng đụng mấy cái, đau tới nỗi Sóc vương nhe răng cắn môi. Cô gái này, trực tiếp hỏi vị trí nào là được rồi, sao phải vừa đụng vừa hỏi chứ?

“Vốn chỉ có chỗ cây ngân châm thứ hai đau thôi, bây giờ đều đau hết...”

Đều nói hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, Sóc vương tội nghiệp, nằm trên giường mình mà cũng bị ác nữ ức hiếp, đáng than là, hẩn có một thân vô công, nhưng ngay đến hơi sức phản bác lại cũng không có – bản thân bị khống chế, chỉ có thể chịu sự áp bức mà thôi.

“Ồ, xin lỗi nha, Vương gia, ban nãy có thể là ta hơi mạnh tay, hạ châm sâu nửa phân. Nhưng ngài đừng lo, không có hậu di chứng gì đâu, đảm bảo sẽ không có tình trạng bị đần độn, không thể động đậy gì gì đó, kết quả xấu nhất thì cũng chỉ là ngài phải nằm bẹp giường mấy tháng thôi...”

Tiểu Tiểu giải thích, an ủi người đàn ông đang chuẩn bị bạo phát kia. Sóc vương kinh sợ hỏi: “Sẽ nằm bẹp giường mấy tháng á? Rốt cuộc cô có biết hạ châm không vậy...”

Xong rồi, ai tới cứu ta với, còn tiếp tục nữa. sớm muộn cũng bị nàng ta giày xéo tới chết luôn quá.

“Biết chứ, ta đã chữa cho rất nhiều vật rồi, sói, chó, thỏ, chim...cũng từng chữa qua cho con người, trừ những lúc hạ châm sai ra, còn chưa từng xuất hiện điều dị thường gì...”

Lang băm, nàng ta tuyệt đối là như vậy! Sóc vương hí mắt lần nữa, nhìn nàng, hẩn dám đảm bảo, mình sớm muộn gì cũng bị tức chết.

“Cô lại làm gì nữa?” Ban nãy vì sự im miệng của nàng ta mà cao hứng, thì bỗng dưng cổ tay lại nhói đau, cảm giác hình như là bị cứa một dao, mở mắt ra, nhìn cổ tay buông ở bên giường, không nhìn được có bị thương hay không. Nhưng khá đau, lạnh lạnh, chắc là chảy máu rồi.

“Không có gì, Vương gia. Thường xuyên thay máu đối với thân thể rất có lợi, nó có thể kích thích thân thể của ngài sản sinh nhiều máu hơn. Ta rất tò mò, tại sao ngài lại có thể chất bách độc bất xâm? Chẳng lẽ máu của ngài khác với máu của ta sao? Cho nên ta mới lấy chút máu của ngài, mang về từ từ mà nghiên cứu. Vương gia, ngài biết không? Nếu như ta nghiên cứu thành công, thì loại dược hoàn đó sẽ trở thành thứ tốt mà người trên thế giới này đều mơ ước có được. Đến lúc đó ngài sẽ phụ trách ra máu, ta sẽ phụ trách nghiên cứu phối chế, hai chúng ta hợp tác nhất định sẽ phát tài to...”

Loại đồ này rất trân quý, định giá không thể quá thấp, hơn nữa số lượng cũng không thể làm nhiều quá, nếu nhiều thì sẽ không còn đáng giá nữa. Hơn nữa một khi công bố công dụng của nó, đảm bảo sẽ có người đi nghe ngóng muốn có được nó. Nghĩ tới sau này ngân phiếu sẽ cuộn cuộn mà đến, Tiểu Tiểu cao hứng tới độ muốn bật khóc – kiếm đủ số tiền tiêu xài cả tám đời, thì nàng có thể an tâm trở về núi rồi.

“Cô...cô tưởng rằng máu của ta lấy không hết dùng không cạn hay sao? Đến lúc đó, ta còn có mạng mà ngồi đếm tiền chắc...”

Than nặng một tiếng, Sóc vương đối với cô gái này không còn lời nào để nói nữa, nhưng câu nói tiếp theo của nàng làm cho Sóc vương ngay đến cái chết cũng nghĩ tới luôn.

“Không thành vấn đề, ta có phương thuốc giúp ngài bổ máu. Về phần ngân lượng ấy à? Nếu như ngài không còn mạng để ngồi đếm thì cũng chẳng sao, ta giúp ngài đếm là được; ngài không có mạng để xài cũng được, ta đây thương tình giúp ngài hết luôn cho...”

Vì hấn, Tiểu Tiểu hi sinh rất lớn, tuy rằng con người này chưa chắc có thể nhận ân tình, chưa chắc sẽ cảm kích nàng.

“...”

Nếu thật sự như thế, ta thà chết luôn bây giờ còn hơn. Ông trời ơi, khi nào ông mở mắt, thì tìm người tới đây đi, không nhất định là tới cứu ta, chỉ cần đuổi cô gái này đi giúp ta cũng được.

“Được rồi!” Nhìn máu chắc cũng gần đủ rồi, Tiểu Tiểu giúp Sóc vương cầm máu, cầm cái lọ không lớn lắm kia lên. Rồi tút ngân châm trên người hấn ra, cười nói:

“Đa tạ sự hợp tác của Vương gia, chất lượng máu không tệ...”

“Có ý gì?” Lời nàng nói rất kì lạ, cái gì gọi là sự hợp tác của mình, đã rơi vào trong tay nàng rồi, mình có thể không hợp tác với nàng mà được à?

“Chính là con người bình thường khi ngủ, chất lượng máu rất thấp, máu cũng không thuần, không nồng cho lắm. Nhưng nếu như một người giận lên, tính khí biến hóa rất lớn, lấy máu lúc này chất lượng rất tốt, rất thuần, tính năng cũng tốt. Ban nãy để Vương gia thử độc, giúp Vương gia giải độc, chỉ là để điều động tâm tình của Vương gia mà thôi. Nhưng Vương gia không làm ta thất vọng nha, tâm tình biến hóa rất lớn, cho nên ta mới nói Vương gia rất hợp tác với ta...”

Nhấn nại giải thích xong, Tiểu Tiểu mau chóng điểm huyết ngũ của hấn, trước lúc hấn sắp ngủ còn không sợ chết mà chêm thêm một câu:

“Vương gia nghỉ ngơi cho tốt, phải ngoan ngoãn với ta. Chỉ cần Vương gia ngoan ngoãn, mị được hôm đó, ta sẽ không dùng trên người Vương gia nữa...ta rất nhân từ, lần này đối xử với Vương gia tốt hơn nhiều so với lần trước đây...”

Tiếng nói từ từ bay xa, ý thức của Sóc vương cũng ngày càng yếu, thì ra, không phải ảo giác của mình, nàng ta thật sự là nàng...

Nàng trở về rồi, có phải cũng đại biểu rằng đứa bé trai kia cũng trở về luôn rồi không? Có phải một màn của năm năm trước cũng sẽ mau chóng được phơi bày hay không? Nhưng nàng là ai, rốt cuộc nàng ở đâu? Có tới nữa không...

Thật khôn đồn, bị điểm huyết ngũ, còn có thể kiên trì được lâu vậy, hấn đã lợi hại lắm rồi...

Huýt một giai điệu nhỏ không thành khúc, Tiểu Tiểu cao hứng cầm cái lọ chuẩn bị hồi cung, nhưng lúc đi đến Lân vương phủ nàng vẫn ngậy ra một lát, người cũng không chút cố kị gì mà dừng lại trên nóc nhà vương phủ, nhìn căn phòng ở nơi không xa kia, hấn cư ngụ trong đó, có nên qua đó hay không?

Tiểu Tiểu, trước nay mi đều tùy tâm sở dục, sao giờ lại do dự không tiến lên chứ? Tiểu Tiểu cúi đầu, rất hận bản thân mình như vậy, do dự thiếu quyết đoán, lo trước sợ sau.

Chẳng phải chỉ là gặp mặt hấn một cái thôi sao? Nhìn xong rồi đi. Nghĩ đến đây, Tiểu Tiểu bèn phi thân đi về phía căn phòng, gần rồi, sắp đến rồi...

“Có thích khách!” Trong viện, không biết là ai kêu lên một tiếng, vài ám vệ áo đen đều hiện thân, cản đường đi của Tiểu Tiểu, đem Tiểu Tiểu vây lại ở giữa.

“Cô là ai?” Nhìn y phục nô tỳ kia, mấy người thoảng do dự, Tiểu Tiểu lưu luyến không nỡ rời mà nhìn căn phòng kia một cái, cười nhạt nói: “Ta chỉ là một nô tỳ mà thôi!”

“Nô tỳ? Nửa đêm canh ba, đến tẩm thất của Vương gia làm gì?” Một người tiến gần lên trước một bước, Tiểu Tiểu trong lòng cả kinh, bọn họ là ám vệ, võ công tất nhiên không thấp, không thể cứ thế mà đối đầu được. Xem ra hôm nay không gặp được Lân vương rồi, ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách thôi.

Thân bật lên không, người cũng đã bay ra ngoài, mấy người vây Tiểu Tiểu cũng mau chóng bay lên, không đuổi kịp Tiểu Tiểu, nhưng cũng theo sát sau lưng Tiểu Tiểu.

Có ám khí bay qua, Tiểu Tiểu nhẹ nhàng tránh khỏi, nhưng muốn cắt đuôi bọn họ, giờ đây nàng mới phát hiện ra là rất khó làm được, làm sao đây?

Bất tri bất giác, nàng nhìn thấy một cái viện khá quen thuộc, cũng nhìn thấy mấy đóa sen trắng trắng nhỏ li ti. Nơi này là...

Liên viên của mình? Đèn trong phòng đã tắt, một mảnh tối om, có thể trốn ở đây không nhỉ? Nơi này nói thế nào đi nữa cũng được tính là sản nghiệp của Lân vương phủ, bọn họ là ám vệ của Lân vương phủ, chắc cũng có chút kiêng kỵ nhỉ?

Tiểu Tiểu mau chóng đáp xuống, tìm một nơi khuất mắt lặng lẽ núp vào, mấy người đuổi theo kia, nhìn thấy viện này quả nhiên do dự một lát, có người đẩy cửa lớn ra, nhìn cửa lớn không được gài lại kia.

Chẳng lẽ nơi này có người à? Mấy người họ do dự nhìn đối phương một cái, bên trong là ai bọn họ không rõ, nếu là người khác thì còn dễ nói, nếu là Vương gia thì sao? Thì phải làm sao đây?

Mấy người họ thấp giọng rỉ tai nhau một phen, một người trong số họ đi đến trước phòng, mấy người còn lại thì canh giữ ở xung quanh, cảnh giác bốn phía, sợ thích khách đột nhiên bỏ chạy.

“Có người ở trong đó không? Bên trong có người không?” Buổi tối, bọn họ không thấy Vương gia đi ra, nhưng bọn họ lại biết võ công của Vương gia, tránh khỏi bọn họ mà đi ra ngoài thì không phải chuyện khó gì, cho nên, lúc này, giọng của bọn họ rất cung kính.

Một đêm trần trọc, Lân vương lại ngủ thiếp đi ở đây. Tuy đã ngủ, nhưng hần ngủ rất nông, tiếng gọi bên ngoài rất nhanh hần liền nghe thấy, bực bội cau mày, hần tức giận nói:

“Có chuyện gì?”

Lân vương chưa hoàn toàn tỉnh dậy, hần còn tưởng rằng đây là vương phủ của hần? Lại không biết, câu nói vừa nãy kia, dọa cho đám thuộc hạ bên ngoài đều quỳ xuống hết.

“Thuộc hạ không biết Vương gia ở đây, tội đáng muôn chết!”

Ám vệ, vốn là bảo hộ Vương gia, nhưng Vương gia của mấy người họ đã chạy tới đây rồi, bọn họ còn ngây ngốc mà canh giữ ở tẩm thất của Vương gia, đúng là đáng chết.

“Không sao! Bổng vương là lén lút ra ngoài giải khuây, các người tới đây làm gì?”

Lân vương ngồi dậy, đối với việc thuộc hạ không phát hiện ra mình lén ra ngoài, hần chẳng hề trách bọn họ. Nếu như ngay đến việc lén lút ra ngoài mà cũng bị thuộc hạ phát hiện, thế thì hần mới nên tức giận.

“Hồi Vương gia, ban nãy có nữ thích khách nửa đêm xông vào tẩm thất của người, thuộc hạ đuổi theo tới đây, muốn vào tra xét, lại lo...”

“Nữ thích khách? Là nàng sao?”

Trong lòng lại bắt đầu khẩn trương, có phải Tiểu Tiểu đến gặp mình, nhưng mình lại không có ở đó?

“Hồi Vương gia, là một cô nương tướng mạo bình thường, nàng ta mặc y phục nô tỳ, nhưng võ công không thấp, mấy người chúng tôi đều chưa giao thủ với nàng ta, nàng ta chạy rất mau...” Ám vệ cúi đầu, Lân vương thất vọng nói:

“Các người về trước đi! Lâu vậy rồi, chắc sớm đã chạy. Bổng vương muốn yên tĩnh một lát, lát nữa cũng sẽ về!” Nằm xuống lại, trong lòng Lân vương lại thấy mất mát thêm lần nữa, là bản thân tự mình đa tình à? Sao nàng có thể lưu luyến hần? Sao nàng có thể đến gặp hần cơ chứ?

Tiểu Tiểu trốn ở một bên, bóng dáng nàng vốn nhỏ, ẩn thân trong bóng tối, càng làm cho người khác không nhìn thấy được. Lúc nàng nghe thấy giọng nói của Lâm vương, tim nàng suýt nữa thì nhảy bật ra. Lâm vương, hẳn thật sự ở đây à? Kích động có chút phát run, nàng muốn gặp hắn, muốn gặp hắn ngay bây giờ!

Trước nay chưa từng giống bây giờ, nàng muốn gặp hắn như vậy, muốn nhìn thấy hắn như vậy! Nhẫn nại chờ đám ám vệ kia rời khỏi, chỉ là căn bản bọn họ chẳng hề rời đi, chỉ ẩn thân ở xung quanh viện, bảo vệ Vương gia từ xa.

Làm sao đây? Chắc là họ cho rằng mình vẫn còn ở đây, cho nên họ mới đặc biệt chú ý xung quanh căn phòng, dưới sự chăm chú của bốn cặp mắt, nàng không hề không bị phát hiện mà đi vào phòng được, nhưng bây giờ nàng còn chưa muốn để lộ thân phận, nàng chỉ muốn nhìn Lâm vương một cái thôi.

Nhẫn nại chờ đợi, xem ra mình thật sự phải hiện thân dụ bọn họ rời đi, hoặc là hạ độc! Nhưng cho dù là hạ độc, cũng phải để họ tới gần mình mới được. Nếu đã không thể không bị phát hiện, vậy thì không chế bọn họ trước cái đã.

Tiểu Tiểu đột nhiên từ chỗ tối đi ra, chạy nhanh ra phía cửa viện. Giống như những gì nàng dự liệu, mấy ám vệ đều vọt tới, vây Tiểu Tiểu lại, công kích nàng, nhưng lại không dùng đến những chiêu giết người, bọn họ muốn bắt sống nàng.

Như vậy càng tốt, ngọc thủ phẩy một cái, bột thuốc vô sắc vô vị từ từ tản ra xung quanh, chớp mắt, mấy người họ liền cả kinh trợn to mắt:

“Cô dùng độc?”

“Ha ha, đúng đó. Đánh không lại các người, đương nhiên là dùng độc rồi... đũa ngu mới đi làm mấy chuyện tổn công tổn sức...”

Trong lúc đắc ý lời còn chưa nói xong, Tiểu Tiểu đã rơi vào sự ôm áp của một người, ấm ấm, nóng nóng, hắn gấp gấp nói:

“Ban nãy ta còn đang nghĩ, chắc là nàng, nhất định là nàng. Tiểu Tiểu, là nàng sao? Nàng đến gặp ta à?”

Không cần nhìn mặt nàng, chỉ riêng mấy lời nói nghịch ngợm kia, tuy không giống với giọng nói lúc trước của nàng, nhưng hắn biết, đây là nàng!

Không có nguyên nhân, trực giác của hắn cho rằng, đây chính là nàng.

Ôm vào lòng, trên người nàng vẫn có mùi hương nhàn nhạt khiến mình trầm mê kia, ngay đến người của nàng, vẫn giống như lúc mình rời đi, thích hợp hắn ôm đến thế, cứ như hai người họ vốn cùng một thể vậy.

“Ngài nhận lầm người rồi!”

Muốn gặp hắn, nhưng lại không muốn nhận hắn. Bây giờ vẫn chưa phải lúc, khi thời điểm đến, nàng sẽ nhận hắn. Tiểu Tiểu biết nàng hôm nay, tướng mạo giọng nói đều đã thay đổi, làm sao hắn có thể nhận ra mình được chứ?

“Ha ha...” Đầu hắn choáng váng, sắp ngã xuống, nhưng cái tay ôm nàng vẫn không buông lỏng, ngược lại càng chặt hơn. Khó lắm mới gặp được nàng, hắn không muốn buông tay, cũng không thể buông tay.

“Vương gia, ngài sao vậy?”

Cảm giác được hắn hơi hơi run, Tiểu Tiểu vội vã quay đầu lại, nhìn sắc mặt có chút mê mang kia của hắn – hắn, hình như cũng trúng độc rồi!

“Vương gia, ngài trúng độc rồi!” Nói một cách khẳng định, thấy thuộc hạ khác thường, hắn hẳn là nên biết có độc, nhưng tại sao hắn ngay đến việc đơn giản như bế khí mà cũng không biết chứ? Hay là, hắn căn bản là không muốn làm?

80. Chương 80

Lân, chàng phải phấn chấn lên, nhiều nhất ba tháng, ta sẽ trở lại tìm chàng!

“Ta biết!” Mê mang nhìn nàng, giọng nói của hắn rất yếu ớt, Tiểu Tiểu giơ tay lên, đem một viên dược hoàn đưa vào trong miệng hắn, hắn thuận thể nuốt xuống.

“Không sợ có độc à? Thuộc hạ của ngài đều ngã xuống hết cả rồi, biết rằng bên ngoài có độc mà ngài lại không phòng bị, ngài không sợ chết sao?”

Trách móc nhìn hắn, nếu mình là người muốn gây bất lợi cho hắn, thì bây giờ hắn sẽ thê thảm lắm luôn.

“Tiểu Tiểu, có nàng ở đây, ta chết không được...” Thâm tình nhìn nàng, hắn không nỡ chớp mắt.

“Đã nói ta không phải rồi mà, con người ngài sao lại cố chấp vậy chứ? Buông ta ra, ban này thứ ta cho ngài uống là thuốc độc đấy...”

Ánh mắt của hắn quá thâm tình, quá sâu sắc, Tiểu Tiểu có chút sợ hãi, nàng khiếp sợ nói.

“Không sao, Tiểu Tiểu, ta đã sớm trúng độc của nàng rồi, có nhiều thêm một loại thì cũng chẳng hề gì. Chúng ta về nhà rồi...”

Lân vương bật cười, trên khuôn mặt gầy gò, bởi vì cười vui vẻ mà có thể thấy được mấy đường hơi nhăn trên đây, dung mạo tuấn mỹ lúc này lại thêm phần tang thương, làm hắn tăng thêm sức quyến rũ của sự thành thực.

Về nhà? Một nhân tự thân thiết biết mấy, trong lòng Tiểu Tiểu bắt đầu cảm động. Lân vương bế ngang nàng lên, tại lúc nàng còn chưa hoàn hồn lại, đã chóng sớm đi về phía căn phòng.

Khi thân người vụt lên không, Tiểu Tiểu hoàn hồn lại, mới phát hiện mình sớm đã rúc trong lòng hắn rồi, nàng tức giận nói:

“Ngài muốn làm gì? Thuộc hạ của ngài...”

“Bọn họ sẽ không sao đâu, Tiểu Tiểu, nàng không nhớ ta sao?”

Khẽ cười nhìn nàng, thì ra, tất cả những gì không vui, tất cả những phiền não, tại giây phút ôm lấy nàng kia, sớm đã tan thành mây khói.

“Ta không phải...”

Lời tiếp theo, nàng không còn cơ hội nói ra khỏi miệng nữa. Không biết khi nào, cửa đã sớm đóng lại, mà Tiểu Tiểu cũng đã nằm trên giường, cái miệng muốn mở ra kia, sớm đã bị Lân vương ngậm lấy, nhắm nháp sự ngọt ngào đã lâu không nhận được kia. Ta không phải Tiểu Tiểu, ngài từ đâu mà nhìn ra ta là Tiểu Tiểu chứ?

Trong sự mê mang, Tiểu Tiểu vẫn luôn không hiểu, dịch dung như vậy, tại sao hắn lại nhận ra được nàng chứ?

Chỉ là, câu này nàng không còn cơ hội để hỏi ra nữa, bởi vì, hắn không cho phép nàng nói ra, hắn chính là muốn làm cho nàng thần hồn điên đảo.

Thời gian hơn một tháng xác thực là không dài, nhưng vì nhớ nhung nàng, vì bận tâm về nàng, mỗi ngày trôi qua của hắn đều dài như một năm. Mà nàng, lại không tìm không phổi mà trải qua tháng ngày tiêu dao của nàng. Tuy nàng không nói nàng đã sống thế nào, nhưng nhìn khuôn mặt hồng nhuận kia của nàng, cùng với thần sắc hoạt bát đó, trong lòng Lân vương cũng đã hiểu được.

Tay nhanh chóng thăm dò, quần áo trong lúc bất tri bất giác đã vứt xuống đất, phân biệt không nổi là của nàng hay của hắn, lung tung, hỗn loạn...

“Không...đừng...”

Tiểu Tiểu gian nan cự tuyệt, bởi vì là hắn, nàng không nhẫn tâm tổn thương hắn, nhưng cũng không thể không rõ không ràng mà tiếp tục thân mật với hắn như vậy được.

“Suyt...Tiểu Tiểu, nàng không muốn ta sao? Ta đã muốn nàng chết đi được, thả lỏng một chút, ta yêu nàng, sẽ không tổn thương nàng...”

Nhẹ giọng nỉ non bên tai nàng, Lâm vương nhìn nàng thật sâu, nhìn màu hồng trên khuôn mặt nàng, nhìn gương mặt vẫn xa lạ kia.

“Nhưng, ta không phải...”

Tiểu Tiểu thử thuyết phục hẳn, nàng còn phải hồi cung, nếu ngộ nhờ bị người ta nhìn thấy thân thể nàng, thế chẳng phải sẽ khuấy lên cuồng phong sóng lớn hay sao?

“Nàng phải, Tiểu Tiểu, đừng gạt ta nữa. Mặt nàng thay đổi, giọng nói thay đổi, nhưng thân hình của nàng không thay đổi, mùi vị trên người nàng không thay đổi...”

Nhìn cô gái nhỏ đang bất an kia, Lâm vương cười hạnh phúc, thì ra, nàng thật sự không yên tâm về mình, thì ra, nàng thật sự đã đến...

“Nhưng mà...” Tiểu Tiểu ảo não cảm thấy có chút không đúng, nhưng giờ đây trong đầu nàng rất mơ hồ, chẳng lẽ Lâm vương cũng hạ độc mình luôn rồi sao?

“Đầu óc ta rất rối bời, Lâm, chàng hạ độc ta rồi sao?”

”Là nàng hạ độc ta, Tiểu Tiểu...”

Đêm dài liên miên, ánh sao lấp lánh rọi sáng vạn vật, mặt đất bên ngoài viện hơi hơi phát lạnh, mấy tên thuộc hạ hôn mê tán loạn bên đó, lại nghe không được sự ngọt ngào trong phòng.

Thật mệt thật khổ, nhìn Lâm vương ngủ say sưa, Tiểu Tiểu cố gắng mở mắt ra, tay nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt hẳn, tay của hẳn vô ý thức bắt lấy nàng, dọa cho Tiểu Tiểu không dám nhúc nhích. Qua hồi lâu, thấy hẳn không có động tác tiếp theo, Tiểu Tiểu mới xác nhận hẳn thật sự đã ngủ rồi. Trời đã hơi hơi sáng, phải về rồi, muộn thêm nữa, hồi cung sẽ càng khó.

Lặng lẽ đứng dậy, toàn thân trên dưới một điểm lạnh lạnh cũng không có, hẳn không phải đã lâu không tìm tới nữ nhân rồi đấy chứ? Chẳng biết sẵn sóc mình tạo nào, vẫn bá đạo như vậy.

Ngồi một lát, trên người dễ chịu được chút ít. Tiểu Tiểu tìm y phục của mình mặc vào, chạy đến trong viện, nhìn đám người nằm cả đêm kia, nàng vút xuống một cái bình nhỏ, ở bên chỗ bờ hoa sen lấy ra số máu tối qua mới đi mượn được, quay đầu nhìn trong phòng một cái, lưu luyến không nỡ rời mà cất bước bỏ đi.

Đợi hẳn tỉnh dậy, chắc chắn sẽ hận mình! Nhưng bây giờ nàng cần phải đi, nàng còn có chuyện cần làm. Nhưng mà, lần xuất hiện này của mình, hẳn nhất định sẽ không còn sa sút như thế nữa, rất mau, hẳn sẽ trở lại là Lâm vương gia anh tuấn khoáng đạt như lúc đầu.

Trong tấm thất, hình nộm giả mà Tiểu Tiểu làm vẫn còn, sau khi đem máu cất kỹ, Tiểu Tiểu vén màn giường, nhưng lại nhìn thấy Hoa Nguyên đang nằm ngủ trên giường. Suy nghĩ một chập, nàng liền biết nguyên nhân trong đó ngay, nàng ta sợ có người tới xem xét! Hoa Nguyên, cô thật sự chỉ là lợi dụng ta thôi sao? Hành động nhỏ nhoi này của Hoa Nguyên, khiến cho tim Tiểu Tiểu, bỗng thấy ảm áp không ít.

Nhẹ nhàng bò đến bên trong giường, Tiểu Tiểu cẩn thận nằm ngay ngắn, nhắm mắt đi vào giấc ngủ. Tối qua thật sự rất mệt, chắc phải ngủ cả nửa ngày luôn quá.

Thời tiết hôm nay vẫn rất tốt, người của Lâm Tiên cung đều biết, chủ tử có thói quen dậy trễ, nhưng thường đều thức dậy trước giữa trưa. Hôm nay, chủ tử phá lệ, đã qua buổi trưa rồi mà vẫn còn chưa tỉnh dậy.

“Nê Nhi, quan hệ của cô và chủ tử là tốt nhất, đã đến giờ này rồi, hay là cô đi gọi chủ tử dậy đi?” Từ ma ma bất an ở ngoài phòng lượn hai vòng, chủ tử dậy trễ, nếu truyền ra ngoài, thì thật không hay ho.

“Từ ma ma, bà cũng biết đấy, chủ tử ngủ không đủ giấc mà gọi nàng ấy dậy thì sẽ bị mắng đó...” Hoa Nguyên cúi đầu, trừ nường nường ra, người trong cung đều thay đổi cách xưng hô với nàng. Chỉ có nường nường, dù nàng nói thế nào, nàng ấy cũng không chịu sửa miệng.

“Nhưng...ngộ nhờ truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của nường nường.” Từ ma ma khó xử nhìn về phía trong phòng một cái, lúc này lại có một công công chạy tới, nói:

“Ma ma, Hỷ công công đến đây cầu kiến!”

Hỷ công công? Hai người nhìn nhau một cái, Hỷ công công vẫn luôn đối xử không tệ với nương nương, nhưng để tránh bị nghi ngờ, ông ta rất ít tự mình đến đây, lần này ông ta đích thân đến, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng à?

“Mau để công công vào. Hoa Nguyên, cô đi nói với nương nương một tiếng, đóng cửa tấm thất lại.” Từ ma ma hơi hoảng loạn một lát, nhưng rồi lại trấn định lại, bà căn dặn nói.

“Hỷ công công, sao người lại rảnh rỗi đến Lâm Tiên cung của chúng tôi thế?” Thấy Hỷ công công vào cửa, Từ ma ma hỏi dò.

“Nô gia đến tìm nương nương có việc, nương nương đâu? Đã đi thông báo với nương nương chưa?”

Hỷ công công cười nhìn Từ ma ma một cái, bởi vì bà ta là ma ma quản sự trong cung của Tiểu Tiểu, bằng không, ông cũng chẳng thêm giải thích gì với bà ta đâu.

“Thân thể nương nương không khỏe, nhưng mà, nghe Hỷ công công sắp đến, Hoa Nguyên đã đi vào thông báo rồi, mong Hỷ công công chờ lát, nương nương chắc phải đợi một lúc nữa mới đến được.”

Từ ma ma cười cúi đầu, trả lời như vậy chắc được rồi nhỉ.

“Ừm! Thân thể nương nương không khỏe, nên tìm thái y. Từ ma ma, bà cũng là lão ma ma trong cung rồi, đã tuyên thái y chưa?”

Tuy nương nương không ở đây, nhưng biểu hiện một chút lòng quan tâm chắc cũng không có gì sai? Sau này, còn phải mong nàng ta thủ hạ lưu tình, không cầu nàng ta giúp mình thế nào, chỉ cần đừng có hờ một tí liền chỉnh sửa mình là được. Huống hồ, lần trước nàng ta còn giúp mình chữa bệnh, nhất lại được một cái mạng nhỏ. Nói thế nào, thì nàng ta cũng coi như là ân nhân của mình nhỉ?

“Hồi Hỷ công công, là nương nương nói không sao, nên không để nô tỳ tuyên thái y. Người cũng biết đấy, lời của nương nương, nô tỳ làm sao dám...”

Từ ma ma cúi đầu, ban nãy bà cũng chỉ là tùy miệng nói mà thôi, không ngờ Hỷ công công lại bảo truyền thái y đến.

“Vậy cũng phải. Thế nô gia sẽ đợi nương nương, nhưng mà, ma ma vẫn nên vào đó thúc giục một tí đi, nô gia lén nhân lúc rảnh rỗi mà tới đây, phải trở về sớm một chút.”

Hỷ công công sốt ruột nhìn sa lậu một cái, mình lần này lấy cớ đi vệ sinh mà tới đây, tiểu tử công kia ngàn vạn lần đừng để thời gian đi vệ sinh của mình quá lâu đấy nhé.

Từ ma ma nghe thấy lời nói của Hỷ công công, mau chóng đi vào, thấy Tiểu Tiểu đang mặc y phục, bà ta kinh ngạc ngoác miệng:

“Nương nương, người đây là...”

Đi đến bên người Tiểu Tiểu, tay bà ta run rẩy chỉ vào mấy vết xanh xanh tím tím kia, làm sao bà lại không biết mấy thứ đó là cái gì chứ? Nhưng tối qua Hoàng thượng không đến Lâm Tiên cung, mấy vết trên người nương nương là do ai làm?

“Không sao! Bị muỗi cắn thôi. Từ ma ma bà nói xem?”

Tiểu Tiểu không bối vì bị nhìn thấy mà trở nên khấn trương, nàng tùy ý liếc ma ma một cái, hào phóng để Hoa Nguyên giúp nàng mặc y phục, miệng căn dặn:

“Ma ma, lát nữa chuẩn bị nước nóng, bồn cung muốn tắm...”

“Dạ, nương nương! Nô tỳ chưa nhìn thấy gì hết!” Run rẩy cúi đầu, mặt ma ma xám ngoét.

“Thế thì tốt, Hoa Nguyên, Từ ma ma, các người là người thân tín của bồn cung. Cái gì có thể nói, cái gì không thể nói, trong lòng các người hẳn là biết chứ? Nếu như nghe có lời bất trung gì truyền ra ngoài, bồn cung...” Ánh mắt Tiểu Tiểu hơi hơi híp lại, Hoa Nguyên và Từ ma ma run rẩy quỳ xuống, thấp giọng nói: “Nương nương yên tâm, nô tỳ thề chết cũng sẽ không lảm miệng.”

“Từ ma ma, Hoa Nguyên, hai người các người khấn trương gì chứ? Thật ra ta đây rất dễ nói chuyện, người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta thì ta quyết không tha. Nếu dám đắc tội với ta, ta tuyệt đối sẽ không xử nhẹ, nhưng người đối tốt với ta, ta sẽ bảo vệ người đó thật tốt, sẽ không để người đó chịu ủy khuất gì. Kể cho các người một chuyện cười, rất lâu trước kia, ta đang ăn cơm ở tửu lầu, một tên công tử lang thang đi đến muốn đùa giỡn ta, người biết ta đã làm thế nào không?”

Tiểu Tiểu mỉm cười một cái, Hoa Nguyên sợ hãi hỏi: “Làm thế nào?”

“Hoa Nguyên, thật ra rất đơn giản, ta chỉ bỏ thêm ít thứ trong canh của bọn họ, kết quả là hần cùng với cái đám lang thang đi cùng hần đấy, đêm đó đau bụng đau đến suýt chết. Nhưng thuốc mà ta hạ với bọn họ, rất có nhân tính, rất chiếu cố tới họ...thuốc mà hạ cho họ cũng rất có nguyên tắc, dù là thuốc xổ, cũng rất có kĩ xảo, khó chịu muốn chết nhưng sẽ không để họ thải cho tới chết.”

Vừa lòng nhìn dáng vẻ run sợ của bọn họ, Tiểu Tiểu nhạt giọng nói:

“Không phải Hỷ công công vẫn còn đang ở bên ngoài đợi bọn cung hay sao? Các người mau chóng giúp bọn cung chuẩn bị, ông ta tìm ta nhất định là có việc quan trọng. Phải mau chóng ra đó, bằng không ông ta sẽ trách tội các người.”

Chỉnh trang lại lần nữa, Tiểu Tiểu dẫn đầu đi ra ngoài sảnh, Hỷ công công thấy mấy người Tiểu Tiểu đi ra, vội cúi đầu:

“Nương nương, cuối cùng người cũng đi ra rồi...”

“Hỷ công công, cái gì gọi là ‘cuối cùng ta cũng đi ra rồi’? Chẳng lẽ thời gian người ở đây đợi bọn cung đã lâu lắm rồi à?” Sau khi Tiểu Tiểu ngồi xuống, buồn cười nhìn ông ta, Hỷ công công vội vàng xua tay:

“Nương nương hiểu lầm rồi, nô tài mới tới, mới tới thôi! Nô tài đâu có đợi nương nương, không có...”

Từ ma ma khó hiểu nhìn cái dáng vẻ lấy lòng kia của Hỷ công công, hình như ông ta thật sự rất sợ vị nương nương này?

“Ồ, vậy sao? Hỷ công công, hôm nay người đến đây là có chuyện muốn nói với bọn cung à?”

Tiểu Tiểu vuốt ve ly trà trên bàn, vẻ mặt vô hại nhìn Hỷ công công, Hỷ công công vội đi lên phía trước, nói với bọn người Hoa Nguyên:

“Các người lui xuống trước đi!”

Hoa Nguyên và Từ ma ma nhìn nhau, bọn họ cùng lúc nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu phát phát tay, hai người mới cẩn thận mà lui ra, sẵn sóc đóng cửa lại, giúp Tiểu Tiểu canh giữ ở gần cửa.

“Được rồi, Hỷ công công! Có gì thì nói được rồi đó?” Ngẩng đầu nhìn Hỷ công công một cái, Hỷ công công cười thần bí, từ trong tay áo lấy ra một cuốn sổ, cung cung kính kính đưa vào trong tay Tiểu Tiểu:

“Nương nương, đây là thứ mà người cần, bên trong là toàn bộ danh sách tất cả những người có mặt đêm đó, không biết nương nương còn cần dặn gì nữa không?”

Nương nương cần cái này làm gì, Hỷ công công thật sự rất tò mò, nhưng ông không dám hỏi, cũng không đơn thuần chỉ là sợ nương nương tức giận, mà là sợ nương nương sẽ giao nhiệm vụ càng khó hơn nữa ình.

“Hỷ công công, người không tò mò sao? Bọn cung cần sổ tên này để làm gì?”

Khẽ hợp một ngụm trà, Tiểu Tiểu lạnh lùng hỏi. Muốn đi hả? Ta còn chưa hỏi xong, làm sao có thể để người đi được cơ chứ?

“Nương nương, việc của chủ tử, nô tài sao dám tò mò...không tò mò, không tò mò tẹo nào hết...” Theo thói quen, Hỷ công công lùi về sau một bước, Tiểu Tiểu cười nhẹ nói:

“Nhưng mà, bây giờ bọn cung muốn nói nguyên nhân cho người đấy? Đứa bé trai không lâu trước, người còn nhớ chứ?”

“Nương nương, ý người là...Điểm Điểm...” Hỷ công công kinh ngạc há miệng, vì đứa trẻ kia đáng yêu quá, cũng bởi vì tên của nó rất có cá tính, cộng thêm việc Hoàng thượng không lúc nào là không nhắc tới nó, cho nên, đối với đứa trẻ kia, ông nhớ rất rõ.

“Ừm, trí nhớ của Hỷ công công thật khá, bổn cung nói cho người, Điểm Điểm có liên quan đến những người trong cuốn sổ này...” Nếu Hỷ công công vẫn luôn đi theo bên cạnh Hoàng thượng, khi Tiểu Tiểu nói ra ngọn nguồn sự việc, Hỷ công công đương nhiên sẽ có chút khấn trương. Tiểu Tiểu chính là đánh vào ý này, bây giờ nàng chỉ có thể dùng cách loại trừ, loại trừ từng người từng người một trên danh sách, người sót lại cuối cùng thì chính là cha của Điểm Điểm.

“Cái gì...Nương nương nói thật sao...?” Tuyệt đối là một tin tức có tính bùng nổ, chẳng trách Điểm Điểm lại giống với mấy người Hoàng thượng đến thế, thì ra...

“Đương nhiên là thật rồi, mẹ của Điểm Điểm là bạn tốt của bổn cung, chính là tại yến thọ của Thái hậu vào năm năm trước mà mang thai Điểm Điểm...”

Tiểu Tiểu khẽ nói, chỉ thấy sắc mặt của Hỷ công công đột nhiên trắng bệch, ông ta run rẩy đứng đó, y như lá rụng trời thu vậy, đáng thương lắm thay...

“Nương nương, thế bây giờ nàng ta...chết rồi...hả?”

Chuyện đêm hôm đó, tình hình cụ thể thì Hỷ công công không biết, đây là điều cấm kị của hoàng cung. Nhưng đứa trẻ ra đời, lại không ở cạnh mẹ ruột của mình, có phải vị mẫu thân kia đã gặp phải chuyện bất trắc gì rồi không?

“Ừ, Hỷ công công biết chuyện tối hôm đó?”

Cứ tạm thời nguyên rửa bản thân một chút đi, Tiểu Tiểu trả lời, dù sao thì mình vẫn sống khỏe mạnh, tạm thời để Hỷ công công hiểu lầm một chút cũng tốt.

“Nô tài không biết. Tối đó đúng là có xảy ra chuyện, nhưng người biết sự tình thì đều đã bị diệt khẩu cả rồi...” Hỷ công công vẫn run rẩy, giọng điệu kinh sợ ấy, không giống như đang nói dối.

“Nhưng người có biết, người xảy ra chuyện là vị hoàng tử nào?” Tiểu Tiểu hỏi ngay, không phải nàng tàn nhẫn, chỉ là nàng muốn mau chóng làm rõ vấn đề này. Chỉ có làm rõ rồi, thì nàng mới có thể làm tất cả những gì mình muốn làm.

“Nô tài không biết, bởi vì tối đó tất cả các vị hoàng tử đều xảy ra chuyện...”

Thở hắt một hơi, Hỷ công công nói: “Nương nương, thời gian nô tài ra ngoài đã lâu, nô tài về trước đây, bằng không, bị Hoàng thượng bắt được thì phiền phức lắm...”

Tiểu Tiểu nhìn ông ta, có lẽ ông ta thật sự không biết gì hết, nhưng cầm được cuốn sổ này, cũng coi như ông ta đã tận lực rồi.

“Hỷ công công, chuyện hôm nay, ngàn vạn lần không thể nói với Hoàng thượng, cũng không thể nói cho bất kì ai, người cẩn thận chút nhé!”

Tuân thủ lời hứa, đương lúc ông ta cầm cuốn sổ này đến ỳnh, thì Tiểu Tiểu đã xem ông ta như người của mình rồi, bảo bọc, quan tâm ông ta là chuyện bình thường.

“Nô tài đa tạ nương nương!”

Sau khi cung kính hành lễ xong, Hỷ công công cảm động cáo lui. Lờn ban nãy, ông hiểu, nương nương đã xem mình như người của nàng ta rồi, hơn nữa còn quan tâm đến ông nữa đây.

Cửa phòng mở ra khép lại, Hoa Nguyên và Từ ma ma đi vào, Tiểu Tiểu đem cuốn sổ giấu vào trong tay áo, nhàn nhàn uống trà.

“Nương nương!” Hai người cung kính đứng đó, Tiểu Tiểu cười cười:

“Hỷ công công đi rồi, bổn cung trở về đánh một giấc nữa, đã đến giờ này rồi, chắc không ai đến nữa đâu ha?”

“Nương nương...” Từ ma ma kêu một tiếng, Tiểu Tiểu quay đầu nhìn bà ta: “Còn chuyện gì nữa không? Từ ma ma?”

“Nương nương, người vẫn nên đợi một lát, dùng xong bữa rồi hãy ngủ nhé?”

Sắc trời đã không còn sớm, nương nương ngủ lúc này, ai mà biết tới khi nào mới dậy nổi? Đến lúc đó, bữa tối làm sao mà ăn?

“Ừm, được thôi!”

Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ thấy cũng có lý: “Thế thì truyền thiện trước đi!”

Từ ma ma đi ra ngoài lo liệu, giờ đây trong phòng chỉ còn sót lại Tiểu Tiểu và Hoa Nguyên, Tiểu Tiểu thấy Hoa Nguyên có chút khấn trương, nàng cười nói:

“Hoa Nguyên, cô lại chẳng phải là quen biết ta lần đầu, cô khấn trương gì chứ? Cô hẳn là biết cách làm người của ta, thủ đoạn của ta, chỉ cần cô không phản bội ta, ta sẽ không bạc đãi cô đâu.”

“Nương nương, nô tỳ biết. Nô tỳ không phải cố ý, chuyện của nô tỳ, nương nương không cần phải để bụng, nô tỳ là nhất thời hồ đồ...”

Từ khi ra ngoài, Hoa Nguyên liền bắt đầu lo lắng, hôm đó khi nàng quỳ xuống, thái độ của Tiểu Tiểu có biến hóa, nàng cũng đã cảm nhận được. Lúc đó, chỉ nghĩ phải báo thù cho đứa bé chưa ra đời kia ra sao, cho nên mới cầu xin nương nương như thế, khi đó thật sự là quá lỗ mãng.

“Hoa Nguyên, ta hiểu tâm tình của cô, đừng để trong lòng nữa. Dù sao thì ta cũng chỉ là thuận tiện mà làm thôi. Được rồi, chuyện tên gọi, cô cũng đừng để ý, sớm muộn cũng có một ngày, bổn cung sẽ sửa lại tên cho cô.” Hoàng thượng khi đó, đúng là tuyệt tình. Bấy giờ nghĩ lại, Tiểu Tiểu còn thấy lạnh lòng, may mà lúc đó không phải nhắm vào mình, nếu như là mình, nói không chừng sẽ giết Hoàng thượng luôn cho xong chuyện.

“Nương nương, một cái tên thôi mà, nô tỳ thật sự không để bụng, nương nương không cần phải bận lòng!” Hoa Nguyên thấp giọng nói, tiếng nói rất bình tĩnh, dường như hai ngày nay nàng ta đã nghĩ thông suốt rồi vậy.

“Hoa Nguyên, cô hận hấn không?”

Thăm dò nhìn về phía Hoa Nguyên, Tiểu Tiểu nhớ tới thứ bột thuốc mà lúc đầu Điểm Điểm ném ra ngoài, nếu như Hoa Nguyên muốn, nàng có thể giúp nàng ta có lại được tình yêu của Hoàng thượng.

“Có một chút. Lúc đầu tôi nghĩ, gặp tôi rồi, hấn sẽ có biểu tình gì? Có phải sẽ có chút kích động, có chút cao hứng hay không....nhưng mà, đây cũng chỉ là ảo tưởng của tôi thôi, hấn đối với tôi, đúng thật là tuyệt tình. Thật ra như vậy cũng tốt, chà đạp tôi như vậy, tuyệt tình với tôi như vậy, tôi cũng có thể hoàn toàn chết tâm với hấn rồi...”

Nếu đã chết tâm rồi, tại sao cô còn phải rơi lệ? Nếu đã buông xuống rồi, tại sao cô còn phải đau lòng? Nếu hận hấn, tại sao trong lòng cô vẫn lưu luyến thế chứ?

“Hoa Nguyên, ta nói nè, nếu như cho cô cơ hội, cô có muốn nắm lấy, có nguyện ý yêu hấn không?”

Than nhẹ một tiếng, Tiểu Tiểu biết Hoa Nguyên không cam tâm, nếu thật sự không buông xuống được, nàng nguyện ý thành toàn cho Hoa Nguyên.

“Sẽ không, vận mệnh của tôi, cũng là vận mệnh của đại đa số phụ nữ trong hậu cung. Nương nương, cho dù người có cho tôi cơ hội, tôi cũng không muốn tương ngộ với Hoàng thượng nữa, tôi muốn đi, tôi muốn ở bên cạnh người, đợi người đưa tôi xuất cung!”

Nhấn nhẹn nước mắt, đây là quyết định của nàng.

“Được, ta sẽ thành toàn cho cô.”

Hoàng thượng, cũng có khả năng là cha của Điểm Điểm. Nhưng nếu thật sự như thế, Tiểu Tiểu có thể ở bên hấn hay không? Tiểu Tiểu không biết, chỉ là từ trong chuyện của Hoa Nguyên, nàng biết, tình yêu của đế vương thật sự là không thể dựa vào được.

.....

Nửa đêm triền miên, cứ như đang nằm mơ vậy. Trong mơ, hẳn không phân rõ nàng có phải là thật hay không. Nhưng mộng cảnh thực thể kia, ngọt ngào thế kia. Khi tỉnh lại, bên cạnh trống trơn, không có dấu vết của giai nhân.

“Tiểu Tiểu...”

Tê tâm liệt phế gọi một tiếng, Lân vương vô thần ngửi hương vị thuộc về nàng ở trong căn phòng. Cúi đầu xuống, nhìn mấy vết cào nhiều vô số kể trên người mình, đây cũng là kiệt tác của nàng...

Tại sao, tất cả những gì trong mộng vẫn còn đây, chỉ riêng hình bóng của nàng lại không ở bên cạnh mình?

Quần áo hỗn loạn trên nền đất, đều là của hắn, đã không còn của nàng nữa. Chỗ trống bên cạnh lạnh lẽo, cho thấy nàng đã đi rất lâu rồi. Đều tại mình, cho rằng nàng bận lòng về mình nên mới đến, đến rồi thì sẽ không nở rời đi nữa, ai mà biết, khi tỉnh lại, vẫn chỉ là một giấc mộng.

Vô thần nằm trên giường, Lân vương vẫn còn có thể nhớ tới sự nhiệt tình của nàng tối qua, chỉ là đằng sau sự nhiệt tình đó, nàng lại quyết rời mình mà đi. Nàng thật sự phải tuyệt tình vậy sao?

Ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh, muốn tìm trong căn phòng thứ gì đó thuộc về nàng, lại nhìn thấy vết trắng trắng trên chiếc bàn cách đó không xa, lẳng lặng nằm trên chiếc bàn màu đỏ sẫm, hết sức bắt mắt, hết sức xinh đẹp. Nhanh một bước, hắn chạy qua đó, hoang mang cầm tờ giấy mỏng manh kia lên, thấy được trên đó có chữ viết đã sớm khô:

Lân, ta còn có chuyện vẫn chưa hoàn thành, tạm thời không tiện gặp chàng. Đừng tìm ta, đợi mọi chuyện xong xuôi, ta tự sẽ đi tìm chàng.

Lân, chàng phải phấn chấn lên, nhiều nhất ba tháng, ta sẽ trở lại tìm chàng!

....Ba tháng, nàng bảo mình đợi nàng ba tháng!

Nắm lấy tờ giấy kia, tay Lân vương hơi hơi run lên:

Tiểu Tiểu, nàng thật tàn nhẫn, nàng bảo ta đợi nàng ba tháng, nàng biết rõ, bây giờ ngay đến ba ngày ta cũng không muốn đợi.

Nàng là nữ nhân của ta, rốt cuộc là nàng có nhiệm vụ gì, nàng đang ở đâu? Tại sao lại không nói với ta, giao cho ta, để ta giúp nàng làm không được sao? Đêm qua, nàng dịch dung thành bộ dáng kia, đây là bộ dáng hiện tại của nàng sao? Nàng không để ta tìm nàng, có phải nàng đã gặp rắc rối gì rồi không? Nếu đã bảo ta đợi nàng, tại sao nàng lại không thể nói cho ta tình hình hiện tại của nàng, như vậy, ta sẽ bất an lắm...

Buồn bã hồi lâu, Lân vương đem tờ giấy cẩn thận cất đi, sau khi cất đi, mới gọi người vào rửa mặt. Nhìn bốn ám vệ cúi đầu đứng ngoài cửa, hắn nhớ tới Tiểu Tiểu đêm qua, trên mặt hơi có ý cười:

“Chẳng phải đêm qua các người trúng độc sao? Bây giờ giải độc rồi à?”

Quản gia đi lên trước, xòe tay ra, chỉ thấy một cái bình màu nâu sẫm nằm trong bàn tay:

“Hồi Vương gia, sáng nay lúc nô tài mới tới, thấy bọn họ nằm trên mặt đất, bên cạnh gần đó còn có cái bình nhỏ, nô tài liền tìm đại phu đến xem xét, dùng thuốc trong bình nhỏ giúp họ giải độc...nô tài cảm thấy lạ, bên cạnh họ tại sao lại có thuốc giải chứ?”

Nhìn cái bình nhỏ kia, Lân vương cười định qua đó cầm lấy, quản gia vội thu tay: “Vương gia, cái này ngộ nhỡ có độc...”

“Đưa ta! Không có chuyện gì đâu, người đã cầm cả nửa ngày trời rồi, chẳng phải vẫn không sao đấy thôi?” Bực bội trừng quản gia một cái, quản gia vội cung cung kính kính đưa lên, Lân vương bật cười. Cầm lấy cái bình nhỏ kia, Lân vương ngắm nghía một hồi, đột nhiên trầm mặt:

“Quản gia, người thấy bọn họ nằm ngã trên đất, nhưng có vào phòng chưa?”

“Hồi...Vương gia, nô tài đi vào...thấy, thấy Vương gia đã ngủ say...lập tức lui ra...” Quản gia cúi đầu nhỏ tiếng trả lời, ông biết tối qua Vương gia làm gì rồi, nhưng ông thật sự chưa có vào cửa đầu nha, chỉ ở bên ngoài liếc một cái, liền bị dọa cho rời đi ngay tắp lự...

“Chuyện vào giờ nào?” Lâm vương lạnh lùng hỏi.

“Giờ mẹo (khoảng từ 5-7h sáng).” Cảm giác bất an càng sâu, mặt quản gia đỏ mồ hôi lạnh.

“Trong phòng trừ bốn vương ra, còn có ai khác?”

“Không...nô tài chỉ lo lắng cho Vương gia, ở ngoài cửa nhìn một cái...thấy Vương gia không sao hết, liền rời đi ngay lập tức...”

Giờ mẹo? Nếu như giờ đó nàng không còn ở đây, thế há chẳng phải nàng căn bản là chưa hề ngủ lại ở đây hay sao? Nàng chỉ đợi mình ngủ rồi, nàng liền lặng lẽ rời đi? Vội vội vàng vàng thế kia, nàng phải trở về làm gì? Có mệt hay không?

Nghĩ cả nửa ngày, khi rời khỏi Liên viên, đã là xế chiều, thời gian không còn sớm nữa, hôm nay là ngày nhàn rỗi cuối cùng, nàng đã bảo mình phải phấn chấn lên, ngày mai sẽ bắt đầu thượng triều.

Đi ra cửa lớn, tâm tình Lâm vương cực tốt, không ngồi kiệu mà quản gia đã chuẩn bị, hắn đi bộ về phía Lâm vương phủ. Tịch dương thật đẹp, ráng chiều nhuộm đỏ cả nửa vùng trời, chung quanh là tiếng rao hàng liên hồi không dứt, còn có dòng người tấp nập kia nữa, bốn phía đều là một mảnh bận rộn.

“Tránh ra chút!” Một tiếng nói gấp gáp truyền tới, Lâm vương nhanh nhẹn kéo lấy quản gia ở đằng sau ra, hai người cùng tránh sang bên, đúng lúc nhìn thấy chiếc xe ngựa chạy nhanh như sao sẹt, đang muốn lên trước trách hỏi, không ngờ, người đánh xe lại là....

81. Chương 81

Nghĩ đến thân thể của Tiểu Tiểu có thể đã bị người trong bóng tối nhìn sạch trơn, trong lòng hắn khó chịu cứ như ăn phải sâu lông vậy.

“Tránh ra chút!” Một tiếng nói gấp gáp truyền tới, Lâm vương nhanh nhẹn kéo lấy quản gia ở đằng sau ra, hai người cùng tránh sang bên, đúng lúc nhìn thấy chiếc xe ngựa chạy nhanh như sao sẹt, Lâm vương tức giận, đang muốn lên trước trách hỏi, không ngờ, người đánh xe lại là....

Vu Hoa!

Sao lại là y? Y gấp gáp như vậy là muốn đi đâu? Đề xuống sự tức giận trong lòng, Lâm vương khó hiểu nhìn chiếc xe ngựa ở đằng xa kia, một người lại chạy nhanh đến chỗ hắn, kéo lấy hắn:

“Lâm vương, mau theo ta về tướng phủ!”

“Tướng phủ? Bốn vương đi để làm gì?” Hất cái tay bị kéo ra, Lâm vương sắc mặt bức bối hỏi.

“Vương gia, cầu xin người hãy qua đó trước đã được không? Là Thủy Thủy, Thủy Thủy xảy ra chuyện rồi...”

Vì lo lắng, trong mắt Vu Hoa mang theo tia hoảng loạn, Lâm vương nhíu mày nhìn y, khó hiểu hỏi:

“Thủy Thủy xảy ra chuyện, bốn vương lại chẳng phải là gì của nàng ta, đến đó có ích gì? Còn nữa, Vu Hoa, ban nãy người đánh xe nhanh như vậy, nếu làm bị thương người...”

“Vương gia, trước đừng nói mấy điều này, được không? Mau theo ta về, cứu Thủy Thủy xong rồi hẵng nói được không vậy?”

Vu Hoa khẩn cầu nhìn Lâm vương, sắc mặt Lâm vương bức bối nhìn y, cười lạnh nói: “Ta và Thủy Thủy không có bất cứ quan hệ gì, ta đi cũng vô dụng. Xin thứ lỗi!”

“Vương gia, sao người có thể nói những lời như vậy chứ? Thủy Thủy có nói sao đi nữa thì cũng là đại gia khuê tú, muội ấy thích người, yêu người. Hơn nữa, trong bụng của muội ấy, mang thai đứa con của người, sao người có thể...” Thất vọng nhìn Lâm vương, Lâm vương lạnh giọng nói:

“Không phải bốn vương đã nói rồi sao? Bốn vương chưa hề động tới nàng ta, đứa con trong bụng của nàng ta, ta cũng không biết là của ai. Vu Hoa, xem trọng phần giao tình tốt đẹp trước đây của chúng ta, ta mới khách khí với người như vậy, bằng không...người đi đi!”

“Vương gia, Thủy Thủy là muội muội của ta, Vu Hoa cầu xin người hãy cứu muội ấy đi!”

Lâm vương không ngờ, Vu Hoa lại đột nhiên quỳ xuống, giờ đây người trên phố rất đông, thấy Vu Hoa quỳ xuống, rất nhiều người tò mò kéo tới, Lâm vương bực bội nhìn y, y làm vậy chẳng phải muốn ép mình hay sao? “Vu Hoa, đứng dậy!”

Lâm vương rất tức giận! Điều nói dưới gối nam nhi có hoàng kim, sao y có thể tùy tiện tiện mà quỳ trước người khác vậy chứ? Nếu là bình thường, quỳ trước mình là hành lễ, bộ dạng bây giờ, coi là cái gì đây?

“Vương gia, cầu xin người, qua đó nhìn muội ấy một cái đi!”

Vu Hoa đau lòng cúi đầu, người xung quanh đã xúm xít tới đây, xì xào nghị luận chuyện trước mắt. Xem ra, mục đích của Vu Hoa coi như đã đạt được rồi, Lâm vương là vương gia tôn quý, đương nhiên không thể ở đây gây tiếng xấu được.

“Đi!” Giọng lạnh băng, không có tia độ ấm nào, Lâm vương toàn thân trên dưới rõ ràng đều tản ra nộ khí. Có thể tưởng tượng được, một lát đến tướng phủ sẽ nổi bão ra sao nữa, nhưng mà, Vu Hoa bây giờ cái gì cũng không thèm để ý nữa, có lẽ chỉ có Vương gia tới, mới có thể đổi về một chút xú ý chí muốn sống của Thủy Thủy.

Vì chuyện của Thủy Thủy, cả tướng phủ đều trở nên u ám, ngay đến người trước giờ luôn lạc quan hăng hái như Vu thừa tướng, giờ đây cũng chán chường ngồi trên ghế ở ngoài sảnh, cùng phu nhân hai mắt nhìn nhau mà thở dài. Quân gia cùng Vu Hoa ra ngoài đi mời đại phu, cuối cùng kéo đại phu đi nhanh tới đây, hai người đang ngồi đều khẩn trương đứng dậy, theo đại phu đi vào tắm thất. Mà mấy nha hoàn ma ma vây ở trước giường bên trong phòng cũng đều lui sang bên, nhìn đại phu đi đến đầu giường, giúp người trên giường chẩn mạch.

Thời gian trôi qua thật nhanh, gần gũi mười ngày nay, Thủy Thủy sớm đã gầy đến không thành hình người nữa rồi, mặc cho phu thê thừa tướng có hỏi thế nào, nàng ta cũng chẳng mở miệng nói lấy một câu, bình thường ăn cơm còn ít đến đáng thương, cuối cùng bệnh nằm liệt giường, mang theo đứa bé không được thừa nhận kia, nàng ta không còn một ý chí muốn sống tiếp nữa.

“Sao rồi? Đại phu, bệnh của tiểu nữ...”

Khẩn trương đi theo phía sau đại phu, mặt thừa tướng đầy vẻ sốt ruột. Thật ra, con của ông vốn chẳng nhiều, tổng cộng chỉ có một trai hai gái mà thôi. Nay con gái lớn bỏ nhà mà đi, đã lâu vậy rồi, một chút tin tức vẫn không có; con trai lại không định thành thân, tính tình cũng đơn giản, thường làm ình tức giận; duy nhất con gái nhỏ cũng xem như là nghe lời, hiếu thuận, mà nay lại...

Bất tri bất giác, nó lại tư thông với người ta, thậm chí ngay cả con cũng...

Xảy ra chuyện, ông lại là người cuối cùng được biết. Con gái không nói gì hết, mà Vu Hoa nói đứa bé là con của Lâm vương, nhưng tình hình cụ thể thì ông cũng không biết, chỉ biết chuyện này hình như có liên quan đến cái cô Tiểu Tiểu kia...

“Thừa tướng, bệnh mà lệnh tiểu thư mắc phải là tâm bệnh, lão phu kê một phương thuốc, chỉ cần tiểu thư uống thuốc thì...” Đại phu thở dài.

“Nhưng mà đại phu, bây giờ nó không ăn gì được hết, ngay đến nước cũng không chịu uống...” Thừa tướng phu nhân khóc lóc nói.

“Thế...lão phu cũng lực bất tòng tâm...”

Xoay người, đeo hòm thuốc lên, đại phu chuẩn bị rời đi.

“Đại phu, cầu xin ông, hãy cứu Thủy Thủy đi! Đại phu, nó còn trẻ, nó chỉ mới mười lăm tuổi thôi, xin hãy cứu nó với...”

Bất chấp nam nữ khác biệt, thừa tướng phu nhân kéo lấy đại phu, cản đường đi của đại phu.

“Phu nhân, không phải lão phu không muốn cứu tiểu thư, mấu chốt là tiểu thư ăn không vô cái gì hết, nàng ấy không có ý muốn sống tiếp, bà bảo lão phu phải cứu nàng ấy ra sao đây?” Khó xử liếc nhìn người trên giường một cái, đại phu bỏ hòm thuốc xuống, than thở nói:

“Như vậy đi, lão phu kê một phương thuốc, chỉ cần các người có thể khiến tiểu thư uống, thì sức khỏe cô nương ấy sẽ không sao nữa!”

Phu thê thừa tướng hai mắt nhìn nhau, trong lòng u ám. Nếu như Thủy Thủy có thể uống thuốc, thì làm sao có thể dẫn đến tình trạng này chứ?

Tiến đại phu đi, phu nhân khóc lóc:

“Lão gia, ông mau nghĩ cách đi, cứu lấy Thủy Thủy của chúng ta đi!”

“Phu nhân, bà cũng không phải không biết, Lân vương là hoàng thân quốc thích, là đệ đệ mà Hoàng thượng thương yêu nhất, ta có cách gì được chứ?”

Thừa tướng khổ não nói.

“Chi bằng, ông tìm Hoàng thượng ban hôn...hoặc là thiếp đi cầu xin Lân vương?” Lau đi nước mắt trên mặt, thừa tướng phu nhân tiếp tục khóc.

“Bây giờ ta dám nói như thế sao? Hoàng thượng đối với ta, đã sớm không giống lúc trước...”

“Cha, cha xem con dẫn ai đến này?”

Lời của thừa tướng mới được khúc đầu, thì Vu Hoa đã chạy vào, phu thê thừa tướng kinh ngạc nhìn y. Không ngờ, người mà y dẫn đến lại chính là Lân vương mà ban nãy họ nghị luận.

“Lân vương gia, người đến rồi...” Thừa tướng mừng rỡ hỏi han.

“Lân vương gia, cứu lấy Thủy Thủy với, bây giờ nó không muốn sống nữa...” Thừa tướng phu nhân tiếp tục khóc, Lân vương trên phố đề nén cơn giận, giờ lại nghe lời nói của hai người họ, không nhịn tiếp được nữa, hần tức giận nói:

“Có muốn sống hay không là chuyện của nàng ta, bốn vương can thiệp được chắc?”

“Vương gia...nhưng mà, Thủy Thủy nó...Thủy Thủy nó yêu người...” Nói y như Vu Hoa, giờ đây phu nhân nói càng thêm khiến người ta đau lòng, nước mắt trên mặt, càng giống như dây trăn châu bị đứt rơi xuống, cứ như người chịu ủy khuất là bà ta vậy.

“Nực cười, Nếu như cô nương nào thích ta mà ta cũng phải đi quản, thế Lân vương phủ của ta chẳng phải sẽ chật kín luôn sao? Bốn vương chỉ là vương gia bình thường, không nuôi được nhiều người rảnh rỗi như vậy!” Lân vương cười lạnh nói, đúng là người một nhà, ngay cả lời nói ra cũng y chang nhau, không biết xấu hổ.

“Vương gia, nhưng Thủy Thủy không giống vậy, Thủy Thủy nó mang thai con của người, nói sao thì đây cũng là cốt nhục của người...còn tiếp tục vậy nữa, Thủy Thủy và đứa bé đều sẽ mất mạng, đây...” Thừa tướng phu nhân tiếp tục dùng nước mắt công kích, Lân vương không kiên nhẫn nói:

“Bốn vương nói lại lần cuối, bốn vương chưa hề động tới Thủy Thủy, các người ít đem cái mũi không có đó chụp lên đầu bốn vương đi! Ta cùng Thủy Thủy không có bất kì quan hệ gì hết, nếu ai nói bậy bạ, một mực đem dĩa chuông không biết đâu ra đó gắn lên đầu bốn vương, thì bốn vương sẽ không khách khí nữa đâu.”

“Vương gia, Thủy Thủy là con gái của lão phu, lão phu đương nhiên rất hiểu nó, loại chuyện này, sao nó có thể lấy ra làm trò đùa được? Vương gia đường đường là nam nhi tám thước, làm sao có thể dám làm mà không dám nhận vậy chứ?”

Không nghe nổi người khác nói lời ô miệt con gái của ông, thừa tướng đứng dậy, nói lời chính nghĩa.

“Ai có thể làm chứng? Vu thừa tướng, chuyện đã làm, bốn vương sẽ không thể không thừa nhận, chuyện chưa từng làm, các người cũng đừng hòng mang sự tình gán lên đầu bốn vương. Bốn vương tốt bụng nói cho các người một tiếng, người hôm đó ở cùng bốn vương là Tiểu Tiểu, không phải Thủy Thủy. Nếu không tin, các người có thể tìm nàng hỏi thử!”

Cười lạnh một tiếng, Lâm vương đi đến đầu giường, nhìn cái người tiểu tụy đến không thành hình người kia, trong lòng hắn cũng cả kinh không nhỏ, nhưng mà, nếu đã quyết định đợi Tiểu Tiểu rồi, nhìn quan hệ của nàng ta với Tiểu Tiểu không tệ, hắn quyết định tốt bụng nói với nàng ta một tiếng, để nàng ta từ bỏ ý định đi, đừng tiếp tục chấp mê nữa.

“Vu cô nương, bốn vương nói lại lần cuối với cô. Tất cả ngày hôm đó đều là ảo giác của cô, người ở cùng bốn vương là Tiểu Tiểu, chứ không phải cô. Về phần đứa con của cô, bốn vương nghĩ cô là người rõ hơn ai hết chứ? Cả đời này, bốn vương đã có cô nương mà mình thích, cô không cần phải đa nghi nữa. Có muốn sống tiếp hay không, là chuyện của cô, đừng đổ lên đầu bốn vương...”

Lời của Lâm vương còn chưa nói xong, Thủy Thủy vẫn luôn nằm hôn mê trên giường bỗng dưng mở mắt, nàng ta đắm đắm nhìn Lâm vương, cười thăm nói:

“Hôm đó, lúc tỉnh lại, chẳng lẽ tất cả đều là giả hay sao?”

Lâm vương cười lạnh một tiếng:

“Bốn vương không biết cô và Tiểu Tiểu có ý định gì, nhưng bốn vương xác định, người lúc đó là Tiểu Tiểu, bốn vương thấy nàng đưa cô tới, giúp cô cõng y phục xong rồi đặt bên người bốn vương...”

“Chàng nói...là nàng ta làm sao...”

Trong giọng nói khàn khàn, lộ ra sự thất vọng cùng cực, Lâm vương vốn định lạnh lùng không màng đến, nhưng lại không muốn khiến nàng ta oán hận Tiểu Tiểu, lựa lời nói:

“Lấy tu vi của bốn vương, sao có thể bị xuân dược nhỏ nhoi của các cô làm mê man được chứ? Lúc đó tuy bốn vương trúng độc, người bên cạnh là cô, nhưng bốn vương biết đây là chủ ý của Tiểu Tiểu, nàng ấy đang đứng rình một bên, cho nên vừa chú ý thấy, thì liền bắt lấy nàng. Mà sự trừng phạt đối với nàng ấy chính là...không ngờ, sau khi kết thúc, nàng vẫn không từ bỏ mà đem cô đến...Thủy Thủy, bạn của cô cũng thật là tốt, đã như thế rồi, mà vẫn còn suy nghĩ cho cô. Nhưng bốn vương cũng đã trừng phạt nàng rồi, nàng cũng coi như là đã bị giáo huấn...”

Hơn nữa không chỉ bị ‘giáo huấn’ một lần không thôi đâu, trong lòng Lâm vương thậm chí bổ sung thêm một câu.

“Thì ra là vậy, thế tối hôm đó sao chàng còn đến tìm thiếp? Nếu đã không có hứng thú gì với thiếp, chàng đến tìm thiếp làm gì? Chẳng lẽ là vì để chà đạp thiếp hay sao?”

Nước mắt lại rơi xuống lần nữa, Thủy Thủy cười cay đắng, thì ra, tất cả đều là nàng tự mình đa tình, nhưng Lâm vương...

“Lúc nào? Buổi tối ta chưa bao giờ đến tướng phủ mà?” Lâm vương kinh ngạc nhìn Thủy Thủy, hay thật sự có người đến đó, bằng không, hắn không hiểu nổi đứa bé trong bụng Thủy Thủy là của ai.

“Chính là buổi tối ngày thứ ba sau ngày hôm đó, có người lên vào, thiếp...”

Thủy Thủy khàn khàn nói, bờ môi vốn hồng nhuận, nay lại vừa trắng vừa khô, Vu Hoa không đành lòng bèn đưa qua một ly nước, nhưng Thủy Thủy lắc lắc đầu, không nhận lấy, chỉ kì vọng mà nhìn Lâm vương, đợi câu nói tiếp theo của hắn.

Trong lòng Lâm vương thắt chặt, là ai chứ? Thủy Thủy không ngốc, có thể khiến nàng ta hiểu lầm là mình, nhất định là người đó có mục đích. Chẳng lẽ một màn trong hoa viên còn có người khác nhìn thấy sao? Nghĩ đến thân thể của Tiểu Tiểu có thể đã bị người trong bóng tối nhìn sạch trơn, trong lòng hắn khó chịu cứ như ăn phải sâu lông vậy. Tốt nhất đừng để hắn biết kẻ đó là ai, bằng không, đừng trách hắn không khách khí.

Nhìn ánh mắt kì vọng của Thủy Thủy, Lân vương nói: “Xin thứ lỗi, bổn vương thật sự không có đến. Vu cô nương, cô tốt hơn hết là nhớ cho kĩ kẻ đó là ai, hắc hắc là quen thuộc với cô. Thừa tướng phủ chẳng phải là nơi bất kì ai nói đến là đến, nói đi là đi được. Được rồi, lời ta nói đến đây thôi, Vu cô nương, hãy bảo trọng!”

Tiểu Tiểu, nàng ta là bạn của nàng, vì nàng, ta đã tận lực an ủi nàng ta rồi, quay đầu nhìn lại những người trong phòng một cái, ánh mắt của Lân vương, không hề rơi trên người Thủy Thủy, không phải hắc vô tình, là thật sự không có ý gì với nàng ta hết.

“Thủy Thủy, cái này...” Thừa tướng không nói gì nhìn con gái, không thể tin được con gái lại xảy ra chuyện ngay trong tướng phủ của mình. Lời ban nãy ông đều đã nghe hết, Thủy Thủy sao có thể ngốc thế chứ?

“Thủy Thủy, Lân vương nói đều là thật sao?”

Vu phu nhân vẽ mặt đau thương nhìn Thủy Thủy, vốn tưởng Thủy Thủy đơn thuần, không ngờ lại cũng có thể làm ra chuyện này. Là sự giáo dục của mình quá thất bại à? Thủy Thủy, sao con có thể làm ta thất vọng như vậy được chứ? Sao con có thể làm ra cái chuyện khiến cho tướng phủ xấu hổ như vậy được chứ?

Mà Thủy Thủy trên giường, chỉ biết ngây ngốc nhìn Lân vương đi ra khỏi cửa, trong đầu nàng đang nghĩ lại hết thấy mọi chuyện tối hôm đó, đúng là hắc mà, hình như hắc cũng từng thừa nhận...sao cuối cùng hắc lại nói vậy chứ...

Lời nói lúc đầu, Thủy Thủy có thể tin tưởng, bởi vì lúc đó có Tiểu Tiểu, sau đó nàng cũng thấy bờ môi sưng lên kia của Tiểu Tiểu. Lúc đầu khi nhìn thấy, nàng còn cảm thấy kì lạ, bây giờ nghe Lân vương nói đến, tất cả đều hợp tình hợp lí. Nhưng người tối hôm đó, thì nàng nhớ không rõ, hắc thật sự là Lân vương, tuy không thấp đèn, tuy trong phòng rất tối...

“Thủy Thủy, muội không sao chứ?” Có nha hoàn đứng ngoài cửa, Vu Hoa đi ra, nhận lấy thuốc đã sắc xong trong tay nha hoàn, đi đến trước giường Thủy Thủy, sợ hãi hỏi.

“...” Nhìn Vu Hoa một cái, Thủy Thủy im lặng bật khóc: “Ca...”

Trong tiếng nấc nghẹn ngào, lơ mơ nghe được tiếng gào của nàng, Vu phu nhân đưa thuốc tới, nhìn Vu Hoa ôm Thủy Thủy vào lòng, nghe thấy tiếng khóc đau đớn của con gái.

“Thủy Thủy, không sao nữa, không sao nữa rồi...” Vụng về an ủi nàng, yêu phải Lân vương, Thủy Thủy định sẵn là phải đau lòng.

“Ca...sao lại như vậy...” Nàng thật sự không rõ, hôm đó rốt cuộc là sao? Ai có thể nói cho nàng? Nàng không rõ, một chút cũng không...

“Thủy Thủy, uống thuốc trước đã, dưỡng tốt thân thể rồi nói sau, được không?” Vu phu nhân đi đến trước giường, từ ái nhìn cô con gái mà bà yêu thương nhất. Lần hiểu lầm kia, con đường sau này của con gái, nhất định sẽ rất khó đi.

“Mẹ, con không cần uống, con không muốn uống...” Đẩy thuốc mà mẹ đưa tới ra, Thủy Thủy cự tuyệt nói.

“Thủy Thủy, đừng sợ, chỉ có dưỡng sức cho tốt, muội mới có thể tìm được người kia, cũng mới có thể có được trái tim của Lân vương chứ...”

Trước kia, lời như vậy Vu Hoa cũng chẳng nói ra khỏi miệng được, nhưng nay vì Thủy Thủy, y chẳng màng đến gì nữa. Ích kỉ cũng được, hèn hạ cũng chẳng sao, Thủy Thủy là muội muội của y, y nhất định sẽ giúp nàng.

“Lân vương? Nếu như người tối hôm đó không phải là chàng, chàng sẽ xem thường muội, sao lại yêu muội, thích muội cho được?”

Tuyệt vọng nhìn ca ca, người lần đó là Tiểu Tiểu, nếu mình là Tiểu Tiểu thì tốt biết mấy.

“Thủy Thủy, không phải muội không thể xác định được hay sao? Muội cảm thấy là hắc, thì có khả năng chính là hắc...” Bất lấy nghi vấn trong lời nói ban nãy của Thủy Thủy, bây giờ Vu Hoa phải dỗ Thủy Thủy uống thuốc trước, phải giữ lại cái mạng này trước đã rồi nói sau.

“Nhưng mà, Vương gia nói...” Thủy Thủy cúi đầu, nàng cảm thấy là Vương gia, nhưng Vương gia lại không thừa nhận!

“Không sao, Thủy Thủy, chỉ cần muội xác định người tối hôm đó là Lâm vương, ta và cha nhất định sẽ khiến cho Lâm vương chịu trách nhiệm với muội!” Vu Hoa quay đầu nhìn thừa tướng, mãi đến khi thừa tướng gật đầu, Vu Hoa mới thả lỏng một hơi: “Thủy Thủy, lúc này cha cũng đã đồng ý rồi, bây giờ muội yên tâm rồi chứ?”

“Ừm...” Ngượng ngùng cúi đầu, sau khi Vu Hoa đỡ Thủy Thủy nằm nghiêng xong, nhận lấy thuốc trong tay Vu phu nhân, từng thìa từng thìa cẩn thận bón cho Thủy Thủy.

Uống thuốc xong, Thủy Thủy lại ngủ tiếp, mấy người cẩn thận lui ra khỏi phòng, kêu nha hoàn đến chăm sóc Thủy Thủy, người sau khi rút lui, bọn họ ở thư phòng bắt đầu thương lượng.

“Thật không ngờ, con nha đầu thối kia đã hại Thủy Thủy!” Vu thừa tướng tức giận đập bàn một cái, sớm biết ả nữ nhân kia chẳng có gì tốt lành rồi mà, đáng lẽ khi đó không nên giữ ả ta ở lại phủ thừa tướng.

“Cha, cha nói vậy thì không đúng rồi, sao có thể oán Tiểu Tiểu được chứ? Là Thủy Thủy xin Tiểu Tiểu giúp muội ấy, Tiểu Tiểu cũng là tốt bụng...” Đã hơn một tháng rồi, Vu Hoa không quên Tiểu Tiểu, ngược lại nỗi nhớ nàng ngày càng sâu, có lúc, y đã nghĩ đến hoàng cung để gặp nàng.

“Con còn nói thay cho ả hay sao? Hoa Nhi, ả ta là loại nữ nhân thế nào con còn không rõ à? Ban này con không nghe Lâm vương nói sao, ả ta đã cùng Lâm vương...” Vu thừa tướng tức giận nói.

“Nàng ấy nhất định là bị ép buộc!” Tức giận nói một tiếng, hôm đó khi đi tìm nàng, nàng đang ở trong tấm thất của Lâm vương, lúc đó, y nhìn thấy y phục nàng chỉnh tề mới yên tâm, bây giờ mới biết đây là Lâm vương giúp nàng mặc vào. Còn nữa, khi đó môi của nàng...nàng nói là bị muối cắn, quả nhiên không phải con muối.

“Vu Hoa, con vẫn chưa bỏ cuộc sao?” Trong mắt Vu thừa tướng, xẹt qua một tia tàn khốc. Không lâu trước, trong lúc vô ý ông nghe thấy Thủy Thủy nói chuyện với nha hoàn, mới biết được Thủy Tiên ra đi cũng bởi nhận được sự cổ vũ của ả ta, sau đó Thủy Thủy, Hoa Nhi...

Nhìn ba đứa con của mình, không ngờ đều bị ả nữ nhân kia hại cho thâm trọng. Cùng ả ta, sau này không đội trời chung!

Bây giờ ả ta đang ở trong cung, cũng không biết đã dùng thủ đoạn yêu mị gì với Hoàng thượng nữa, lại được thả ra trước khi mình đi cầu xin. Thế cơ hội gặp mặt của ả ta với Hoàng thượng sau này không phải sẽ càng nhiều hay sao? Bối cảnh của ả ta, người mình phái đi cũng không tra ra được, cũng chính là nói, ả ta chẳng có nhược điểm gì cả, nhưng phủ thừa tướng bên này...

Nếu như ả ta nói sai một câu, hoặc là không cẩn thận nói ra những gì không nên nói, thì cả trăm nhân khâu bên này...

Không được, đây đúng là một tai họa ngầm mà, giữ ả ta lại quá nguy hiểm, phải nghĩ cách diệt trừ ả ta mới được!

“Đúng rồi, lão gia, nói như vậy, Tiểu Tiểu cô nương đã cùng Lâm vương..., thế ả ta chưa từng thị tẩm? Thủy Tiên khi đó hình như cũng chưa...” Vu phu nhân run rẩy hỏi.

“Đúng, Thủy Tiên chưa từng thị tẩm, tiếp tục như thế, Tiểu Tiểu cô nương sẽ...Hoa Nhi, con nói chúng ta phải làm sao đây?”

Thừa tướng đã từng hỏi công công chủ quản việc này, tuy Hoàng thượng đã từng đến Lâm Tiên cung của Thủy Tiên, nhưng trước giờ chưa hề ngủ lại đó, bởi vậy, nếu như Hoàng thượng kêu Tiểu Tiểu thị tẩm, kết quả chỉ có hai, không phải bị vạch trần, thì là bị ném vào lãnh cung! Hoàng thượng sao có thể cho phép phi tử của mình bất trình được chứ?

“Cha, tại sao những người đi tìm Thủy Tiên đều rút về hết vậy? Đương nhiên phải tìm Thủy Tiên về, đối lại với Tiểu Tiểu...” Về âm thầm ban này trong mắt của cha, khiến cho Vu Hoa thấy sợ hãi, lúc để nàng tiến cung, y vô năng vô lực, bây giờ tuyệt đối không thể để Tiểu Tiểu gặp nguy hiểm – Cha hình như đã nổi sát tâm với nàng rồi! Phải ngăn cha lại, nhất định phải ngăn cản ông ấy!

“Hoa Nhi, con nghĩ Thủy Tiên sẽ hoàn hảo mà trở về hay sao? Nếu đã bỏ trốn, hai người phỏng chừng sớm đã kết thành phu thê rồi, bắt về thì cũng chẳng có ích gì...”

Thừa tướng chán chường ngồi đó, mấy đứa con, sao lại chẳng có đứa nào khiến mình yên tâm được nhỉ.

“Ý cha là, ba tháng sau Tiểu Tiểu cũng không ra được sao?” Kinh ngạc nhìn thừa tướng, chẳng lẽ ông ấy muốn để Tiểu Tiểu thay thế Thủy Tiên cả đời?

“Không phải, ả ta sống không tới ba tháng!” Cười lạnh một tiếng, chỉ có kẻ chết mới đáng tin, mà như thế Thủy Tiên cũng có thể vĩnh viễn tiếp tục tiêu dao.

“Cha, cha không thể làm như vậy!” Tức giận đi tới bên thừa tướng, Vu Hoa từ trên cao nhìn xuống chỗ thừa tướng đang ngồi.

“Thế ý của con là, để cả tướng phủ của chúng ta bồi táng luôn sao?” Hờn giận ngẩng đầu nhìn về phía con trai, vẻ mặt thừa tướng mở mồm.

“Chuyện này với chuyện nàng ấy sống thì có liên quan gì chứ?” Vu Hoa tức giận hỏi. Nói sao đi nữa, Tiểu Tiểu cũng là vì bọn họ mà vào cung, sao cha có thể nổi sát tâm với nàng như vậy được chứ?

“Con nói xem? Thân thể ả ta không rõ ràng, nếu tiếp xúc với Hoàng thượng, có thể nàng ta sẽ nói sai lời...Hoa Nhi, thân phận bây giờ của ả ta là Thủy Tiên, không phải Tiểu Tiểu, nếu phạm phải sai lầm, chịu liên lụy chính là tướng phủ của chúng ta đấy. ả ta chỉ có một mình, mà chúng ta lại có hơn trăm nhân khẩu. Hoa Nhi, con tự suy nghĩ đi...”

“Nương nương, nương nương, Liên phi tới thăm người!”

Còn chưa ăn xong bữa, một tiểu công công bất an ở cửa truyền lời, Từ ma ma ra ngoài hỏi một chặp, mới biết người hiện tại chưởng quản hậu cung là Liên phi đã đến đây.

“Liên phi à? Để nàng ta vào đi!”

Tuy rằng, điều hi vọng nhất bây giờ chính là tắm rửa, ngủ một giấc, nhưng cuối cùng cũng đã có phi tử đến bái phỏng, sau khi Tiểu Tiểu nghe xong lập tức hưng phấn bừng bừng. Tranh đấu, tính kế trong hậu cung sắp bắt đầu rồi sao?

“Nương nương, người phải cẩn thận một chút, thủ đoạn của Liên phi rất lợi hại.” Thấy sự hưng phấn của Tiểu Tiểu, Hoa Nguyên nhắc nhở nói.

“Hoa Nguyên, cảm ơn cô, ta biết rồi. Cô vào trong phòng giúp ta sắp xếp một chút trước đi!”

Hoa Nguyên và Liên phi cũng coi như là chỗ quen biết cũ, đợi lát khi gặp, trong lòng Hoa Nguyên chắc sẽ rất khó chịu.

“Nương nương, thật sự không cần, tôi phải bắt đầu thích ứng. Hơn nữa, nếu như ả ta thật sự muốn làm khó tôi, nương nương sẽ giúp tôi, đúng không?” Hoa Nguyên chớp chớp mắt, nàng nói đều là sự thật.

“Thế cũng phải, được thôi, cô cứ ở lại đây đi.” Tiểu Tiểu cười cười, hai người, vừa hay có thể phối hợp với nhau.

“Nương nương, ả ta sắp vào đây rồi, có cần dọn mấy thứ này đi trước hay không?”

Tiểu Tiểu và Liên phi, tuy cấp bậc giống nhau, nhưng Liên phi bây giờ là chủ quản hậu cung, vẫn phải tôn trọng ả ta một chút, nhưng đây chỉ là cách nghĩ của Hoa Nguyên. Tiểu Tiểu ấy à? Đương nhiên là hi vọng có người tới tìm nàng gây sự, như thế mới đã nghiền.

“Không cần, bốn cung còn chưa dùng xong bữa, dọn đi sao được? Bốn cung phải tiếp tục ăn, dùng sức mà ăn...”

“Ai yo, muội muội còn đang dùng bữa à?”

Lúc nói chuyện, Liên phi dưới sự xúm xít của mấy nha hoàn mà lượn là lượn lơ đi vào, trừ giọng điệu mềm mại kia, còn mang theo hương khí ngập phòng, khiến cho Tiểu Tiểu đang dùng bữa phải bực bội cau mày, nhưng nàng không đứng dậy, cũng chẳng phát tác, chỉ cười nhạt hỏi:

“Là Liên phi đến à, sao Liên phi nương nương lại rảnh rỗi đến Lâm Tiên cung nhỏ bé của muội ngồi chơi thế? Ngọn gió nào đưa đến vậy?”

“Muội muội nói đùa rồi, giữa tỷ muội, vốn đã nên qua lại với nhau. Muội muội đang dùng thiện à? Không biết đây là dùng thiện gì nữa?” Nhìn thiện thực trên bàn, mặt Liên phi hơi hơi mỉm cười.

Phải biết rằng, trong cung đối với việc dùng thiện cũng rất chú ý, chú ý canh giờ, chú ý quy cách dùng thiện. Bây giờ thiện thực trên bàn đích thực là chiếu theo địa vị của Tiểu Tiểu mà chuẩn bị, nhưng giờ này hử, thì có vấn đề bị. Nói là ngọc thiện, ít nhất cũng đã qua hơn một canh giờ rồi, nói là văn thiện, phỏng chừng còn phải hơn một canh giờ nữa thì mới tới thời gian văn thiện. Cho nên, hôm nay nàng đến thật tốt, không cần nghĩ phải làm sao để tìm chỗ không phải của nàng ta, bây giờ có ngay một cái rồi nè.

“Ha ha, Liên phi có điều không biết, muội muội hôm nay đau đầu, không cẩn thận ngủ quá giờ, bỏ qua thời gian ngọc thiện, cho nên...” Tiểu Tiểu ăn miếng rau, cũng không bảo Liên phi ngồi, Liên phi cười nói:

“Đây là muội muội quá nhân từ rồi. Không biết là ai hầu hạ bên người nhỉ? Ngay đến ngọc thiện mà cũng không kêu muội muội dậy?”

Ánh mắt nàng ta lạnh lùng nhìn về phía Từ ma ma và Hoa Nguyên đang hầu ở bên cạnh, bỗng bật cười:

“Đây là, không phải Hoa phi sao? Sao lại ở trong cung của muội muội vậy? Còn mặc y phục của cung nữ nữa chứ?”

“Nê Nhi cảm tạ nương nương còn nhớ tới, Hoa phi đã trở thành quá khứ rồi, Nê Nhi bây giờ chỉ là một cung nữ.” Hoa Nguyên cúi thấp đầu, che giấu lòng oán hận đối với ả ta, lúc đầu nếu không phải ả, mình sao có thể rơi vào bước đường này?

“Nê Nhi? Đây đúng là một cái tên không tệ, chỉ là đáng tiếc cho tiền đồ tốt đẹp của Hoa phi. Hoa Nguyên, khi đó đều trách tỷ không cẩn thận, tỷ còn phải cảm ơn muội đã đệm dưới thân tỷ, mạng của Hứa Nhi là do muội cứu, muội chính là đại ân nhân của tỷ và Hứa Nhi đấy. Chỉ đáng tiếc khi tỷ nói với Hoàng thượng, Hoàng thượng vẫn cứ không tin. Hoa Nguyên, một năm nay muội ở trong lãnh cung, cũng chịu khổ rồi...”

82. Chương 82

“...Xem ra, cho dù không vì chuyện của cô, ta cũng sẽ xử đẹp Liên phi.”

Liên phi cầm một chiếc khăn thơm lên, làm bộ lau lau khóe mắt, thật ra, trong mắt ả làm quái gì có giọt nước mắt nào đâu chứ. Tiểu Tiểu chán ghét liếc ả một cái, rồi nhìn Hoa Nguyên, nhưng Hoa Nguyên lại cúi đầu, không nhìn rõ thần sắc trên mặt nàng ta.

“Nương nương nặng lời rồi, có thể cứu được nương nương và hoàng tử, là vinh hạnh của nô tỳ, nếu nương nương nói lời cảm tạ, há chẳng phải là muốn ép chết nô tỳ hay sao?”

Giọng nói khê khàng, bình bình đạm đạm cất lên trong phòng, cứ như không phải đang nói chuyện của bản thân nàng vậy. Hoa Nguyên có chút bội phục sự lãnh tĩnh của bản thân nàng, khi đó, nếu như không phải Liên phi, sao nàng có thể thuận lợi bị biếm vào lãnh cung như vậy chứ? Dùng lời của Liên phi mà nói, có thể giúp ả giữ lại hoàng tử, mình cũng được xem như là đại công thần, chẳng lẽ hoàng cung chính là dùng cách này để báo đáp công thần hay sao? Hoa Nguyên cười lạnh, nhưng Liên phi và Tiểu Tiểu đều không nhìn thấy.

“Hoa Nguyên không trách tội tỷ tỷ thì tốt...” Thở phào một hơi, bộ dạng ả ta như trút được gánh nặng, cứ như thể hơn một năm nay, Liên phi không ngừng tự trách ấy?

“Liên phi nương nương, ta lại cảm thấy tỷ muội của cô đúng thật là nhiều nha, bổn cung là nương nương, cô gọi bổn cung muội muội, Nê Nhi là cung nữ, chỉ là một nô tài, cô cũng gọi nàng ta muội muội... thật ra, bổn cung lại khá thích cá tính của nàng ta. Liên phi, cô và nàng ta giống nhau thật đấy?”

Liên phi đúng là được tiện nghi lại còn khỏe mẽ. Ban này nghe ả gọi Hoa Nguyên là muội muội, Tiểu Tiểu nhìn Hoa Nguyên một cái, rồi cười nói với Liên phi.

Trong lòng Liên phi cả kinh, mới nhớ tới vừa nãy mình chỉ lo nói chuyện với Hoa Nguyên, lại quên mất thân phận hiện giờ của Hoa Nguyên, như thế, há chẳng phải tự hạ thấp thân phận hay sao? Mà lời nói lúc này của Tiên phi, lại tựa như đang nói, mình và Hoa Nguyên giống nhau...

“Tiên phi muội muội nói đùa rồi, bổn cung sao có thể giống với Nê Nhi được chứ?” Liên phi cười nhìn Tiểu Tiểu, sau đó lạnh mặt xuống, tức giận nói: “Từ ma ma, người không nói cho nương nương ở trong cung dùng bữa vào giờ nào hay sao? Người phụ trách cung này thế nào vậy hả?”

Nhìn cái người bỗng đứng uy phong hăn lên kia, Tiểu Tiểu bật cười ha ha:

“Liên phi, Từ ma ma đương nhiên là đã từng nói cho bổn cung, chỉ là làm việc ở Lâm Tiên cung ấy hả? Thì phải nghe lời của bổn cung, bổn cung chưa dùng bữa trưa, khi đói thì mới ăn, có gì không đúng à? Chẳng lẽ khi bụng của Liên phi đói, thì chỉ có thể ủ rũ ngồi đợi tới giờ rồi mới ăn hả?”

“Thế thì không cần, nhưng đây là quy củ trong cung...muội muội, lời hôm ấy của Hoàng thượng muội cũng nghe rồi đó, Hoàng thượng muốn bổn cung nhắc nhở muội muội về những quy củ trong cung.”

Thấy Tiểu Tiểu ngao mạn, Liên phi lấy Hoàng thượng ra, muốn để nàng thu liễm một chút, cũng là cho bản thân mình một cái bậc thang đi xuống.

“Hình như Hoàng thượng nói người trong cung, không kể phẩm vị cao thấp đều có thể mà? Liên phi, Hoàng thượng có điểm đến tên cô đâu?” Tiểu Tiểu nhìn ả, thưởng thức vẻ khó xử bất an của ả ta.

“Ý của muội muội là, muốn gọi ai đến dạy quy củ uội à?”

Bất an nhìn nàng, nàng ta ngàn vạn lần đừng có gọi Vân phi đến nha, hiện nay đối thủ lớn nhất trong cung của ả chính là Vân phi.

“Cô nói xem?” Nhún nhún mày, Tiểu Tiểu thú vị nhìn ả.

“Chẳng lẽ là Vân phi? Muội muội có điều không biết, Vân phi còn nghiêm khắc hơn tỷ, càng không nói đến tình người...”

Trách nhiệm dạy quy củ cho Tiên phi tuy rằng gian nan, nhưng tuyệt đối không thể để rơi vào trong tay kẻ khác, chẳng phải Hoàng thượng đã nói rồi sao? Ai có thể dạy Tiên phi thủ lễ, thì người đó sẽ là chủ quản hậu cung. Bởi vậy, chỉ cần Tiên phi còn sống, trách nhiệm dạy nàng ta, chỉ mình có thể nhận.

“Vân phi? Chủ ý này của Liên phi thật không tệ, ta có thể suy nghĩ thử xem sao!” Tiểu Tiểu trầm ngâm nhìn Liên phi, thưởng thức vẻ bất an của ả.

“Muội muội nói đùa rồi! Muội muội hiểu lễ như vậy, thông tuệ thế này, cần gì người dạy chứ? Tỷ tỷ chẳng qua chỉ là cùng muội ôn lại cung quy một chút thôi mà. Nghe nói muội muội học rộng biết nhiều, có chỗ nào không hiểu, còn mong muội muội chỉ giáo nhiều thêm cho nhé?”

Liên phi đổi lại vẻ cười hiền hậu, khiến cho Tiểu Tiểu nổi lòng tà ác.

“Liên phi nặng lời rồi! Hình như trời cũng đã sắp tối, trời tối thì đường cũng không dễ đi, muội muội không tiễn tỷ tỷ nữa.”

Nói chuyện với ả ta cũng chẳng thú vị, Tiểu Tiểu thẳng thừng tiễn khách. Dù sao thì chuyện nên làm nàng cũng đã làm rồi, có nói chuyện thêm thì cũng chỉ lãng phí thời gian thôi.

Nghe Tiểu Tiểu nói vậy, trong lòng Liên phi càng thêm ghi hận Tiểu Tiểu, vào cung lâu vậy rồi, nàng ta vẫn là người đầu tiên dám hạ lệnh trục khách với mình. Nhưng ngoài mặt, Liên phi vẫn mang vẻ tươi cười:

“Lần đầu tiên qua đây bái phỏng muội muội, tỷ tỷ cũng chẳng có vật gì hiếm lạ để tặng. Nghe nói muội muội yêu hoa, vậy tặng chậu hoa uội muội nhé!”

Một cung nữ đi ra khỏi phòng, chớp mắt đã bưng một chậu hoa yêu diễm đi vào, chậu hoa đó chỉ có hai gốc, lá của hai gốc hoa đó lóng la lóng lánh, hai bên mỗi phía nở bốn bông hoa lớn, vàng trắng hòa nhau, trông khá đẹp mắt!

Tiểu Tiểu cao hứng nhìn bông hoa đưa đến trước mặt, cười nói:

“Liên phi, đây là hoa gì vậy? Sao muội chưa từng thấy qua thế? Nhưng hoa nở ra thì nhìn khá đẹp đấy!”

“Muội muội, đây là hoa mà Hoa ma ma ở trong cung mới vun trồng được, tên gọi là hoa hồng Kim Ngân, vàng trắng xen nhau, cả thế gian cũng chỉ có một chậu mà thôi...”

Liên phi cũng là người yêu hoa, nói đến hoa, vẻ hưng phấn trên mặt so với nụ cười giả dối lúc trước thì đẹp mắt hơn nhiều. Nhưng điều Tiểu Tiểu thấy kì lạ là, hoa đẹp như vậy, sao ả ta nỡ tặng cho người khác chứ?

“Nếu đã là vật yêu thích của Liên phi, sao muội có thể không biết xấu hổ mà đoạt đồ yêu thích của người khác được chứ? Muội vẫn là không nhận thì hơn, đa tạ ý tốt của Liên phi!” Tiểu Tiểu khách khí cự tuyệt, luôn cho rằng Liên phi chẳng có lòng tốt vậy đâu.

“Muội muội nói vậy là không đúng rồi. Đây là một phần tâm ý của tỷ tỷ, nếu muội muội từ chối, há chẳng phải không nể mặt tỷ tỷ hay sao, nhưng nếu muội muội thích hoa, có thể đến vườn hoa của tỷ tỷ mà ngắm, chủng loại hoa ở trong đó thật đúng là không ít. Được rồi, trời cũng không còn sớm nữa, muội muội nghỉ ngơi sớm đi, tỷ tỷ về trước đây...”

Tiểu Tiểu nhìn bóng dáng vội vã rời đi của ả ta, khó hiểu nói:

“Hoa Nguyên, cô nói xem ả ta có ý gì đây? Đây mà là tặng hoa à? Sao cảm thấy cứ như muốn nhét cho bằng được ấy?”

“Nương nương, nô tỳ cũng cảm thấy có chút kì lạ, nhưng tình hình cụ thể thì cũng nghĩ không rõ.” Hoa Nguyên nhìn hoa trên đất, xác thực là rất yêu diễm.

“Nương nương, có lẽ người cả nghĩ rồi. Liên phi nghe ngóng được rằng người thích hoa, mới tìm hoa đẹp nhất trong cung của ả để tặng cho nương nương, chắc là muốn lôi kéo nương nương. Nếu nương nương không nhận, truyền ra ngoài ả sẽ rất mất mặt. Nô tỳ cảm thấy chắc hẳn là bởi vì nguyên nhân này, vừa này Liên phi cảm thấy nương nương từ chối khá kiên quyết, cho nên mới...”

Từ ma ma nói rồi ngồi xổm xuống, tán thán nói: “Nương nương người xem! Hoa này, xem có vẻ là hai gốc, nhưng thật ra bên dưới vẫn là cùng một rễ đấy?”

“Vậy sao?” Cùng rễ nhưng không cùng hoa? Tiểu Tiểu tò mò ngồi xổm người xuống, cũng nhìn về phía bộ rễ của hoa, đúng là cùng rễ thật. Xem ra Hoa ma ma kia đúng là cao thủ trồng hoa, sau này phải nghĩ cách đem bà ta đến đây chơi mới được.

Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Tiểu Tiểu thấy loại hoa này, nàng cúi đầu xuống, lĩnh đến phía trên bông hoa dùng sức hít một hơi, đúng là rất thơm, rất dễ ngửi, còn...

Có chút văng đầu, thơm đến nỗi khiến người ta đầu óc choáng váng, nhưng rất nhạt, chớp mắt đã không sao nữa, cứ như chỉ là ảo giác của mình thôi vậy.

“Hoa Nguyên, Từ ma ma, các người cũng đến đây ngửi thử, có phải dễ ngửi lắm không?”

Sao lòng cảm thấy có điều dị thường, nhưng ngoài mặt, Tiểu Tiểu vẫn lẳng lặng nói với hai người đang ngồi xổm bên chậu hoa.

Thấy hai người cũng dùng sức hít lấy hương hoa giống mình, Tiểu Tiểu thờ ơ hỏi: “Cảm giác gì? Các người nói thử xem, có giống với cảm giác của ta hay không?”

Hoa Nguyên híp mắt, cười nói: “Lúc ngửi, cảm giác rất nhẹ nhàng, hương thơm rất nhạt, nhưng rất mê người, có thể khiến người ta buông lỏng tâm tình, nghĩ đến rất nhiều chuyện vui.”

Tiểu Tiểu gật gật đầu, cười nói: “Từ ma ma, người thì sao?”

“Hồi nương nương, cảm giác của nô tỳ cũng không khác so với Hoa Nguyên là mấy, nhưng nô tỳ cảm thấy có hơi chóng mặt.” Từ ma ma dùng một tay đỡ đầu, có chút mê hoặc nói.

“Ừm, các người ra ngoài đi một vòng xem, qua thời gian một tuần trà rồi hãy trở về.” Tiểu Tiểu nhìn họ rồi căn dặn.

“Nương nương, tại sao?” Hoa Nguyên và Từ ma ma nhìn nhau một cái, khó hiểu hỏi.

“Không có gì, các người ra ngoài giải khuây đi!” Tiểu Tiểu phát phát tay, còn không phải vì cứu các người hay sao? Biết ngay là Liên phi chẳng có lòng tốt mà, có thể nhịn đau bỏ thứ yêu thích mà tặng đồ tốt ỉn. Ban này lúc nàng ngủ thì đã cảm thấy có điều dị thường rồi, cho Hoa Nguyên và Từ ma ma thử, quả nhiên có độc.

Hoa Nguyên và Từ ma ma bất an nhìn Hoa Nguyên một cái, tuy không hiểu gì hết, nhưng hai người vẫn nghe lời mà lui ra ngoài. Đây là bốn phạm làm nô tài, cũng là quy tắc để sống của họ.

Nhìn vẻ nghi ngờ của hai người họ, Tiểu Tiểu vốn định nói chân tướng chuyện này cho họ, nhưng vừa nghĩ đến Liên phi kia dám ngang nhiên hạ độc như vậy, trong cung tất có nội gián của ả. Bằng không, sao ả dám hạ độc một cách trắng trợn như vậy chứ?

Nghĩ đến trong cung của mình quả nhiên có nội gián, mặt Tiểu Tiểu trầm xuống: Dám ở trong cung của mình ăn trong bồ ngoài, kẻ đó đúng là chán sống rồi mà. Liên phi, nếu cô đã muốn chơi, cô nài nài sẽ sắm khoái chơi cùng cô!

Ngẫm nghĩ, Tiểu Tiểu đem chậu hoa chuyển đến phòng phụ ở bên cạnh, trước kia chắc là lúc Tiên phi nhàn rồi không có gì làm thì đọc sách thuê hoa, từ khi Tiểu Tiểu đến, nơi này đã bị Tiểu Tiểu sửa thành phòng thí nghiệm rồi, chuyên môn nghiên cứu các loại độc dược, thuốc giải. Bây giờ đem chậu hoa này đặt ở đây – vừa hay.

Đóng cửa lại, ăn một viên tỉnh độc đan tự chế, Tiểu Tiểu bắt đầu nghiên cứu độc tố chứa trong hoa này. Căn cứ theo cách nói của Hoa Nguyên và Từ ma ma, bên trong hẳn là chứa độc có tính chất tạo ảo giác. Liên phi định mang bông hoa xinh đẹp này đến mê hoặc mình, vì mình yêu hoa, sẽ thường hay ở gần hoa, rồi sẽ bắt tri bất giác mà trúng độc, rồi thần không biết quỷ không hay mà không chế mình hoặc là trừ bỏ mình.

Nhưng, ả không biết mình không phải là Tiên phi thực sự, mình chỉ là một tên trộm đối với độc dược rất có nghiên cứu mà thôi. Chỉ cần ngửi kĩ một cái, tự nhiên có thể biết vật này có độc hay không, nghiên cứu sơ qua, chín mươi chín phần trăm cũng nhận ra được độc. Nếu ả biết những điều này, chắc có đánh chết ả thì ả ta cũng sẽ không tặng hoa độc ỉn đâu.

Tốn hết công phu một tuần trà, Tiểu Tiểu liền biết được độc tính trong gốc hoa này, thuận tiện giúp cho gốc hoa hồng tội nghiệp này giải độc, học theo cách của Liên phi, bỏ thêm cho hoa hồng một loại hoa độc khác nữa. Độc mà Tiểu Tiểu thêm vào, mùi hương không khác là mấy so với loại độc mà Liên phi dùng, nhưng vô hại đối với thân thể của người bình thường. Nhưng đây cũng không phải là tuyệt đối, chỉ cần trộn thêm một độc tố khác, thì sẽ có hại với sức khỏe con người.

Mà loại độc tố khác này, đương nhiên phải đợi khi Liên phi tới đây, mới tặng lại ả ta. Cười tươi rói, tâm tình Tiểu Tiểu dễ chịu không ít. Sớm biết Liên phi sẽ tặng mình một chậu hoa, nói gì đi nữa thì nàng cũng sẽ không đơn giản chỉ là tặng cho ả món quà nhỏ kia thôi đâu.

Chỉ là cách dụng độc hoàn toàn mới này, lại khiến Tiểu Tiểu tò mò không ít. Một bông hoa, ai cũng không ngờ rằng trong đó lại hạ độc chí mạng, có rất nhiều độc, có hại với sức khỏe con người, nhưng lại vô hại với hoa, thời gian bọn nó tồn tại trên thân cây hoa là có hạn, thông thường nhiều nhất thì cũng chỉ nửa tháng mà thôi. Nửa tháng sau, toàn bộ độc tố cũng tan hết, mà người bị hạ độc cũng hấp thụ được kha khá độc tố rồi, sau này có bị bệnh gì nạn gì đó, ai cũng sẽ không hoài nghi người tặng hoa...

Chỉ là nhân duyên của Tiểu Tiểu cũng thật là tốt, mình đến hậu cung chỉ mới vài ngày, Liên phi đã tới tặng hoa độc, chẳng lẽ ả cũng từng tặng hoa độc cho người khác rồi sao? ả có thể đi đến vị trí ngày nay, Tiểu Tiểu biết ả tất có thủ đoạn của ả, chỉ là thủ đoạn hôm nay nàng học hỏi được, đúng là khiến nàng mở rộng mắt. Lúc nói chuyện, ả cũng chẳng làm khó gì mình một cách chính diện, đối với Hoa Nguyên, thậm chí còn không tiếc lấy nước mắt nhận sai; đối với mình, càng lấy lòng cộng thêm cảm giác uy hiếp âm thầm, tuy vẻ cười của ả rất giả dối, nhưng thần sắc lại chẳng có tí ti chán ghét nào, mà lễ phàm ra tay thì lại....

“Nương nương...” Hoa Nguyên đã trở lại, ở ngoài cửa gọi một tiếng, đợi sau khi Tiểu Tiểu đáp lời, nàng ta đi vào, thấy Tiểu Tiểu vẫn còn đang ngắm hoa, nàng ta cẩn thận hỏi:

“Nương nương, hoa này có vấn đề gì à?”

Nàng với Tiểu Tiểu, tất nhiên là thân thuộc hơn người khác một chút, ban nãy khi Tiểu Tiểu bảo nàng và Từ ma ma ra ngoài, nàng liền biết ngay có chuyện, nhưng lúc đó có mặt Từ ma ma, nàng không lên tiếng mà thôi.

“Ừm, hai người các người đã ra ngoài đủ nửa canh giờ chưa?” Tiểu Tiểu cười nhìn nàng ta.

“Tôi đi đủ rồi!” Hoa Nguyên cúi đầu, nhỏ giọng trả lời.

“Từ ma ma thì sao? Không phải chẳng hề ra ngoài đấy chứ?” Giọng nói hơi đề cao, mình vì muốn tốt cho bà ta, bà ta dám không làm theo?

“Có lẽ Từ ma ma mệt lắm rồi...” Hoa Nguyên giải thích.

“Ừm, ta thử bắt mạch giúp cô!” Khẽ than một tiếng, Từ ma ma, ngay mai chắc bà sẽ chịu đủ. Độc như nhau, người không giống nhau ngủ phải thì vẫn sẽ có sự khác biệt. Giống như ban nãy khi ngủ gốc hoa hồng này vậy, Hoa Nguyên ngủ phải, chỉ có chút ảo tưởng, nghĩ đến một số chuyện vui; mà Từ ma ma, thì lại thấy chóng mặt, có lẽ cũng có hiện tượng ư tai. Nếu bà ta không kịp thời ra ngoài đi lại, làm loãng độc khí hít vào kia, sáng sớm ngày mai có thể sẽ....

“Hoa Nguyên, không sao rồi!” Yên tâm buông tay nàng xuống, Tiểu Tiểu nói: “Thật không ngờ, ta chẳng qua chỉ là một phi tử bị Hoàng thượng chán ghét thôi, vậy mà cũng làm chứng mắt người nào đó. Ta vốn chẳng đắc tội gì ả, nhưng Liên phi lại không chịu bỏ qua cho ta. Xem ra, cho dù không vì chuyện của cô, ta cũng sẽ xử đẹp Liên phi.”

Hoa Nguyên ngẩng đầu, khó hiểu hỏi: “Nương nương, ý người là Liên phi đã tính kế với người, tính kế người thế nào? Chẳng lẽ dùng cái này?”

Tiểu Tiểu tán thưởng cười cười: “Không sai, chính là gốc hoa hồng Kim Ngân này. Nếu ta không thích nghiên cứu các loại độc dược, thì suýt nữa trúng bẫy ả rồi. Ắt ta ở trong nước tưới của gốc hoa hồng này, bỏ thêm huyền dược khá mạnh, chỉ cần thường xuyên tiếp xúc với gốc hoa hồng này, thời gian dài, người sẽ liên tiếp xuất hiện ảo giác...dần dà, sẽ phát điên không lý do mà bị tiến bước luôn!”

“Cái gì?” Hoa Nguyên chấn kinh nhìn gốc hoa hồng yêu diễm này, mặt cắt không còn một giọt máu mà ngã xuống đất:

“Nó có độc?”

Bông hoa xinh đẹp như vậy, còn là độc nhất vô nhị trên đời, ai thấy mà chẳng thích, ai thấy mà lại chẳng muốn nhìn lần thứ hai? Nhưng, ai mà ngờ được, nó cũng là thuốc độc chí mạng? Run rẩy lui về sau hai bước, Tiểu Tiểu cười nói:

“Sợ cái gì? Cô quên ta là ai rồi à? Bây giờ nó chỉ là một gốc hoa, đã không còn độc nữa. Nhưng Liên phi đã mạo phạm ta rồi, ngày mai, chúng ta có thể xem thành quả bước đầu của chúng ta...” Tiểu Tiểu bật cười ha ha, Hoa Nguyên từ dưới đất bò dậy, khó hiểu hỏi:

“Nương nương, chẳng lẽ lúc nãy người đã biết gốc hoa này có độc rồi à? Vậy sao người còn qua đó ngủ, còn bảo chúng tôi...”

“Lúc nãy ta không biết, lúc ả đi có chút vội vã, ta còn cảm thấy kì lạ, khi đó còn hỏi cô và Từ ma ma. Sau khi ả ta đi, ta ngủ một chút mới cảm giác có gì không đúng, mới bảo hai người các người qua đó ngủ. Phải biết rằng, độc hạ lên hoa, mùi đặc trưng cũng nhạt đi nhiều, đối với người bình thường mà nói, rất khó ngửi thấy. Nhưng, đối với người sức khỏe yếu hoặc là người lớn tuổi mà nói, phản ứng rõ hơn nhiều...”

“Cho nên nương nương bảo hai người chúng tôi ngủ thử, cũng là vì quan sát phát ứng của hai chúng tôi, mà sau đó bảo chúng tôi ra ngoài đi lại, cũng có thể làm loãng độc tố vừa ngửi được.” Hoa Nguyên cười nhạt tiếp lời. Tiểu Tiểu gật gật đầu, cười nói:

“Chính bởi thế. Dùng hoa hạ độc, mùi nhạt độc nhẹ, thứ cần nhất chính là thời gian. Tích lũy trong thời gian dài, mới có thể phát độc. Mà khi đó, hoa sớm đã trở thành bông hoa bình thường rồi, cũng không tra ra được bất kì điều dị thường gì. Hoa Nguyên, ta phát hiện cô đúng là khá thông minh đấy. Chỉ là cô thông minh như vậy, lúc trước sao lại trúng kế ả ta? Cần thận suy nghĩ, ả đã từng tặng hoa cho cô chưa?”

Nếu như nói, khi đó Hoa nguyên thật sự bị Liên phi hại, Tiểu Tiểu đoán, ả cũng sẽ không trộn độc vào trong lò hương, dùng hoa hình như tiện hơn, an toàn hơn.

“Nương nương, là lỗi của Hoa Nguyên, đều là lỗi của Hoa Nguyên...” Hoa Nguyên cúi đầu xuống, khóc nói:

“Bây giờ nghĩ lại, khi đó, xác thực là có người từng tặng hoa cho Hoa Nguyên. Nhưng khi đó là do Tiêm phi tặng, nói đây vốn là một gốc Mặc Diệp Lan lấy từ chỗ Liên phi, nghe nói có tác dụng bài trừ khí bẩn trong phòng...tôi còn hỏi thử thái y, sau khi thái y nói không có gì đáng ngại mới đặt trong tấm thất...”

Chẳng trách, tiểu thái giám năm đó bị tra ra là có bỏ xạ hương dù có hỏi thế nào cũng không hỏi ra được, có lẽ hẳn cũng là người bị kẻ khác hãm hại. kẻ thật sự hại mình sinh non chính là hoa mà Liên phi gián tiếp tặng kia. Đứa bé không giữ được, xác thực là lỗi của nàng, là sự lơ đãng của nàng, là sự bất cẩn của nàng mới hại con của mình...

“Đừng khóc nữa, ta nhất định sẽ giáo huấn ả một phen. Đúng rồi, Tiêm phi cô mới nói là ai vậy? Hôm đó hình như không nghe nói tới cũng chẳng thấy nàng ta!”

Nếu như nàng ta là phi tử, Tiểu Tiểu chắc hẳn phải nghe qua mới đúng, nhưng đến nay đối với cái tên đó vẫn hoàn toàn xa lạ, đây có chút kì quái.

“Nương nương, Tiêm phi trước kia quan hệ rất tốt với Liên phi, hai người thường qua lại. Nhưng nghe nói ba tháng trước, nàng ta đột nhiên nhảy hồ mà chết, hơn nữa thái y cũng chẳng tra ra được nguyên nhân gì. Nghe nói, vì cái chết của Tiêm phi, Liên phi còn đau lòng rất lâu...”

Hoa Nguyên than nói: “Nhưng, tôi cảm thấy nàng ta nhất định là bị bức chết, bằng không sao đang yên lành lại nhảy hồ chứ? Cũng thật là đáng thương, theo bên cạnh Hoàng thượng nhiều năm như vậy, ngay đến con cái cũng chẳng để lại.”

“Hoa Nguyên, cô nói là nàng ta không có con à? Hay là đã từng có con, nhưng lại chết yểu?”

Tiểu Tiểu nghi hoặc hỏi, chuyện này nàng luôn cảm thấy không tầm thường, bên người phi tử, thông thường đều có không ít người đi theo, sao lại tự mình nhảy hồ chứ? Còn nữa, nàng ta với Liên phi tốt như thế, chắc biết được khá nhiều chuyện của Liên phi. Biết nhiều, cũng trở thành điều không phải của nàng ta, bị giết người diệt khẩu cũng có khả năng...tuy rằng bây giờ chẳng có chứng cứ gì, cũng chẳng có gì làm chứng, đơn thuần, Tiểu Tiểu luôn cảm thấy cái chết của Tiêm phi có liên quan đến Liên phi, hơn nữa còn có liên quan rất lớn.

“Nàng ta từng có một hoàng tử, đây là đại hoàng tử của Hoàng thượng. Chính là tại vài tháng trước khi Tiêm phi chết, hoàng tử sáu tuổi bỗng nhiên sốt cao. Khi mới phát hiện, thái y từng đến khám qua, chữa trị hết năm sáu ngày, vốn đã bớt sốt rồi, nhưng hồi phục chưa được ba ngày, thì đột nhiên chết. Nghe nói lúc chết, sắc mặt của hoàng tử rất xanh, mọi người đều nói hoàng tử là bị người độc chết, nhưng hung thủ vẫn chưa tra ra, Hoàng thượng cũng chỉ tuyên bố là bị bệnh mà chết...”

Đầu mày của Tiểu Tiểu bắt đầu nhíu chặt, nghe Hoa Nguyên vừa nói, Liên phi này thật đúng là lợi hại. Dường như, ả ta dùng hoa trong bóng tối hại người cũng không phải chỉ ngày một ngày hai. Cái chết của Tiêm phi và con trai nàng ta, e rằng là do ả gián tiếp tạo thành. Nhưng điều làm Tiểu Tiểu thấy lạ là, xảy ra chuyện như vậy, chẳng lẽ Hoàng thượng không hoài nghi chút nào sao? Cái chết của đại hoàng tử, đáng ra Hoàng thượng phải rất quan tâm mới đúng, không nên cứ qua loa kết án như vậy. Mà Sốc vương, một người nhạy bén thế kia, nếu để hẳn điều tra, Sốc vương chắc cũng có thể tra ra được, nhưng...

Chuyện không liên quan đến mình, vụ án cứ thế mà lắng xuống cũng thôi đi. Chuyện của hoàng tử, Tiểu Tiểu không tin Hoàng thượng có thể điềm nhiên đứng nhìn như vẻ bề ngoài. Chẳng lẽ Liên phi có bối cảnh gì, hoặc là có gì liên quan với Hoàng thượng chăng?

“Nương nương, nô tỳ cảm thấy rất kì lạ...” Hoa Nguyên cả kinh hỏi: “Nương nương vừa nói, thường tiếp xúc với gốc hoa này, có thể khiến con người phát điên, nhưng hoa đặt ở chỗ này của nương nương, bất luận là

trong phòng hay ngoài phòng, người tiếp xúc với hoa nhiều nhất không nhất định là nương nương...đến khi đó, phát điên há chẳng phải sẽ có rất nhiều người hay sao? Nếu thế, Hoàng thượng sẽ không hoài nghi à?”

Tiểu Tiểu cười giảo hoạt: “Cho nên, ta không hề nói cho Từ ma ma trong hoa có độc, tuổi tác bà ta đã cao, khó tránh sẽ không nghĩ lung tung, nếu như để bà ta biết trong hoa có độc, khó tránh sẽ không tiết lộ ra ngoài. Thật ra, điều lúc này cô hỏi, cũng là chỗ sắc bén của Liên phi, cũng là bày ở đây, nhưng trúng độc thì chỉ có người được chỉ định, Hoa Nguyên, cô còn nghĩ không thông là nguyên nhân gì sao?”

“Ý nương nương là...trong cung chúng ta có...” Run rẩy che miệng, mặt Hoa Nguyên đầy vẻ sợ hãi.

“Không nhất định là ở trong cung, có khả năng là ở nơi khác, nhưng khả năng ở trong cung là lớn nhất. Thức ăn của cung nữ và chủ tử cách biệt rất lớn, có thể bỏ thuốc giải vào trong số thức ăn đó, thì các người cũng không sao nữa; nhưng bên chỗ ta thì...”

Tiểu Tiểu hừ lạnh một tiếng: “Hoa Nguyên, lưu ý giúp ta một chút. Thấy điều không đúng, lén lút nói với ta một tiếng là được, ta tự có tính toán!”

Từ Lâm Tiên cung trở về, vẻ mặt Liên phi không vui. Cung nữ Hương Nhi đi đến, dò hỏi: “Nương nương, muốn dùng bữa không?”

Thời gian bây giờ, đã đến lúc dùng bữa tối, nương nương yêu hoa, càng yêu sự xinh đẹp, trước nay đều dùng bữa đúng giờ, nghỉ ngơi đúng giờ.

“Không cần!” Tức tối ngồi xuống, Liên phi chỉ chậu hoa trước cửa sổ, tức giận nói: “Chuyên đến đây cho bồn cung!”

Hương Nhi và Quả Nhi đi đến, hai người cẩn thận nhắc chậu hoa đến bên cạnh Liên phi, Liên phi hung hăng nhìn bông hoa, hít thật sâu vài hơi, tức giận nói:

“Ta đi rồi, có giúp ta lau rửa cho tốt không đấy?” Hương Nhi sợ hãi nhìn hoa một cái, thấp giọng nói: “Nương nương, nô tỳ đã lau rửa tỉ mỉ...”

“Đã lau rửa tỉ mỉ? Đây là cái gì?” Tức tối chỉ một cái lá trên bông hoa, nhìn một chút vết bụi trên đó, trong lòng Liên phi cực kì tức giận.

Thật ra, hoa trong phòng Liên phi, đều là hoa mà ả thích, mà chậu này, chính là chậu Phỉ Thúy hải đường đã cất công nuôi dưỡng hơn mười năm. Hải đường là hoa sống lâu năm, dưới tình huống thông thường, nhiều nhất cũng sống được khoảng chừng bảy tám năm. Nhưng Hoa ma ma chuyên môn phục trách vườn hoa, không chỉ kinh nghiệm phong phú, đối với hoa cũng tận tâm tận lực, tỉ mỉ nuôi dưỡng, cây này đã nuôi hơn mười năm, vẫn hoa tốt lá xanh. Vì niên hạn đã dài, trong mắt Liên phi cũng trân quý không ít.

Bình thường lúc phiên lòng, Liên phi nhìn lá xanh mơn mơn phát sáng dưới ngọn đèn, rồi nhìn mấy đóa hoa màu đỏ chít chít trên đó, ngửi hương thơm nhàn nhạt khi hoa nở, tâm tình thường khuây khỏa không ít. Nhưng hôm nay, chỉ nhìn một cái, nhìn lá sáng lóng lánh, trên một phiến lá lại có một chút vết bẩn, tâm tình của ả càng xấu.

“Nương nương tha mạng, nô tài sai rồi, sẽ đi lau rửa ngay...” Lúc này Hương Nhi không đi theo Liên phi qua đó, nàng ta cũng không biết tại sao Liên phi lại tức giận, nhưng khi này thật sự là nàng ta đã cùng với tiểu cung nữ lật từng chiếc lên mà tìm, không thấy cái lá nào bị bẩn hết.

“Ai lau rửa vậy? Phạt nặng!”

Trùng Hương Nhi một cái, Liên phi không trách nàng ta, đây cũng là chỗ có lợi khi làm thiếp thân cung nữ của Liên phi, chỉ cần không phạm lỗi quá rõ ràng, ả ta sẽ không phạt người, sẽ để người tìm con dê thế tội.

“Nô tỳ tạ ân điển của nương nương! Nô tỳ sẽ đi làm ngay!” Hương Nhi cảm động tạ ơn, chỉ là tiểu cung nữ đáng thương, phải chịu phạt rồi.

“Hương Nhi, bồn cung tha cho người lần cuối cùng. Nếu người còn phạm sai nữa, đừng nói bồn cung không cho người cơ hội!” Liên phi hơi mỉm cười, ngón tay trắng trẻo thon dài vuốt ve những phiến lá xanh lục, cùng với lá xanh bóng đỏ cũng có thể tạo thành một bức tranh mê người,

“Quả Nhi, người nói xem lễ vật bốn cung tặng cho Tiên phi có quá nặng hay không?”

Liên phi đứng dậy, từ một ngăn kéo trong tủ lấy ra một cái bình nho nhỏ, cầm trong tay chơi đùa, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, cả người nhìn có vẻ cực kì nhàn nhã.

“Nương nương, nô tỳ cảm thấy Tiên phi kia qua ngạo mạn rồi, lễ vật của nương nương không nặng.”

83. Chương 83

“Tuy rằng, hai người bọn ta đích thực là từng hoan hảo, nhưng nàng là cô nương rất thuần khiết, rất tự trọng, ta là người đàn ông đầu tiên của nàng...”

“Nương nương, nô tỳ cảm thấy Tiên phi này thật quá ngạo mạn rồi, lễ vật mà nương nương tặng nàng ta không nặng chút nào.” Quả Nhi cười lấy lòng, nữ nhân kia không nên trêu chọc nương nương.

“Ha ha, Quả Nhi, người quả là hiểu lòng bốn cung. Cái này, giao cho người, đưa qua chỗ mấy nô tài bên kia đi, phải cẩn thận chút, biết chưa?”

Liên phi tùy tay liệng cái bình trong tay, Quả Nhi đón lấy, hỏi: “Nương nương, muốn dùng theo ngày hay dùng theo bữa?”

Đối với thuốc của nương nương, có rất nhiều cái nàng không rõ hiệu quả, mọi việc vẫn nên hỏi rõ thì tốt hơn.

“Ừm, buổi sáng dùng ngay. Chỉ cần nửa tháng, thì bốn cung có thể thấy được hiệu quả rồi...”

Liên phi bật cười ha hả, Quả Nhi cười nói:

“Nô tỳ chúc mừng nương nương trước, ngày mai Quả Nhi sẽ cho nàng ta. Nương nương, không biết lần này sẽ xuất hiện chuyện thú vị gì nữa?”

“Quả Nhi, lần này còn thú vị hơn trước kia nhiều, người và bốn cung cứ đợi mà xem là được...nhưng, trải qua lần này, bốn cung tin rằng, dù cho Tiên phi có bản lĩnh thông thiên đi chăng nữa, bảo đảm nàng ta cũng không chịu nổi mấy ngày, ha ha...”

“Nương nương, nương nương...” Tiểu Tiểu vẫn chưa ngủ dậy thì có người không sợ chết tới gọi, Tiểu Tiểu bực bội cau mày: Ai to gan như vậy, không biết thói quen của mình hay sao?

“Nương nương, là Vân phi nương nương tới bái phỏng người.” Hoa Nguyên nhỏ giọng bẩm báo.

“Buổi trưa ta không tiếp khách, đợi tới chiều đi!”

Phất phất tay, Hoàng thượng thối, cần nhiều phi tử như thế làm gì? Hắn không sợ kiệt sức mà chết à, báo hại mình ngay đến ngủ cũng không yên, đáng ghét!

“Nhưng mà nương nương, ả ta đã đợi ở ngoài sảnh rồi...” Hoa Nguyên khó xử nhìn Tiểu Tiểu, Vân phi nương nương đồng cấp với nương nương, sao nàng ấy có thể bảo nương nương tới bái phỏng mình đi về được chứ? Chuyện này nếu truyền ra ngoài thì sẽ không tốt cho danh tiếng của nàng ấy. Nhưng lúc này Hoa Nguyên đã quên mất, Tiểu Tiểu có khi nào màng đến danh lợi của bản thân đâu chứ?

“Không gặp! Bây giờ là giờ nào rồi? Đợi tới chiều đi!”

Tức tối thét một tiếng, Vân phi ở ngoài sảnh cũng nghe thấy, ả bực bội cau mày, suy nghĩ chút, liền đổi thành khuôn mặt tươi cười đẩy về giả dối mà đi vào.

“Muội muội thật có phúc khí, muộn vậy rồi mà vẫn còn lười biếng trên giường, đâu có mệnh khổ giống tỷ tỷ vậy đâu, sáng sớm đã phải hầu hạ Hoàng thượng lên triều, còn phải chăm sóc cho hoàng tử nhỏ tuổi...” Vân phi cười duyên than vãn một tiếng, trên mặt làm gì có sự ai oán như trong lời nói đâu chứ.

“Vân phi, thế thì cô thật là khổ quá nhỉ. Nếu bốn cung gặp được Hoàng thượng, nhất định sẽ uyển chuyển nói cho Hoàng thượng, nói là Vân phi đã hầu hạ Hoàng thượng quá mệt, sau này vẫn nên đem cái chuyện mệt mỏi thể này chia cho các tỷ muội khác đảm nhận đi!”

Nhìn bộ dạng cả kinh của Vân phi, Tiểu Tiểu tiếp tục am hiểu lòng người mà cười nói:

“Vân phi, thật không dám giấu, bốn cung và Hỷ công công có mấy phần giao tình. Nhìn thấy nương nương tiều tụy như vậy, không bằng lát nữa bốn cung phái người gọi Hỷ công công lại đây, nói với Hỷ công công một tiếng là... Vân phi không cần phải dùng cái ánh mắt cảm kích đó để nhìn ta, mọi người đều là phi tử của Hoàng thượng, giúp đỡ lẫn nhau cũng là việc nên làm...” Trong lòng Vân phi cả kinh, cung nữ dưới tay mình hình như cũng từng nói qua chuyện của Hỷ công công, nếu nàng ta thật sự nói với Hỷ công công, thế không phải sẽ hỏng bét hay sao? Tối qua khó khăn lắm Hoàng thượng mới tới chỗ Vân Tiêu cung của mình nghỉ ngơi, hôm nay chẳng qua mình cũng chỉ là muốn khoe khoang với nàng ta mình được sủng ái nhường nào mà thôi, nếu thật sự nói, thế chẳng phải trộm gà không được còn mất nắm gạo hay sao?

“Muội muội nói đùa rồi, có thể hầu hạ Hoàng thượng, vì Hoàng thượng sinh con dưỡng cái là phúc khí của tỷ tỷ, sao tỷ tỷ có thể ngại mệt được chứ? Trời cũng không còn sớm nữa, sau khi muội muội ra khỏi lãnh cung vẫn chưa vui vẻ dạo chơi trong cung chứ gì? Nếu muội muội không chê, thì để tỷ tỷ bồi muội muội đi dạo chung quanh được không?”

Tiểu Tiểu than một tiếng: “Thế ban nãy ta nghe nhầm rồi à? Mới nãy hình như Vân phi nói là...”

“Đương nhiên không phải, đấy chẳng qua chỉ là mấy lời thân thiết giữa tỷ muội chúng ta mà thôi. Muội muội, nghe lời tỷ tỷ, hậu cung ấy à, không giống những nơi khác, muội muội phải biểu hiện thật tốt một phen, đợi khi Hoàng thượng đến cung của tỷ tỷ lần nữa, tỷ tỷ tự nhiên sẽ nói tốt vài lời về muội với Hoàng thượng. Hi vọng tới lúc đó muội muội được sủng, đừng quên tỷ tỷ là được!” Về mặt Vân phi chân thành nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cười cười:

“Vân phi cả nghĩ rồi, hôm đó thái độ của Hoàng thượng đối với ta cô cũng thấy rồi đấy, ta muốn được sủng, trừ phi mặt trời mọc đằng tây. Được rồi, Vân phi ra bên ngoài đợi trước đi, vừa hay ta cũng muốn ra ngoài đi dạo, đa tạ lòng tốt của Vân phi.”

Xưng hô tỷ tỷ muội muội, đối với mấy nữ nhân lòng dạ bất lương này, nàng thật không nói nên lời. Cứ thuận nước đẩy thuyền mà ứng phó là được, chỉ là Tiểu Tiểu đến đây lâu vậy rồi, nhưng vẫn chưa từng ra ngoài Lâm Tiên cung, nàng cũng muốn đi dạo lắm.

Mặc áo trang điểm dùng bữa xong xuôi, một canh giờ sau, trước khi Vân phi không kiên nhẫn được nữa mà ai oán, cuối cùng Tiểu Tiểu cũng chuẩn bị xong. Hoa Nguyên bất an nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu ném cho nàng ta một ánh mắt an tâm, mang theo Hoa Nguyên và vài cung nữ, cộng thêm những người mà Vân phi dẫn theo, một đoàn người rầm rập mà tới Ngự hoa viên.

“Muội muội hình như rất ít khi ra cung thì phải?”

Đạo bước trong vườn hoa, Tiểu Tiểu bật cười, Vân phi cũng tốt bụng hỏi han.

“Vân phi có điều không biết, ta từng mất trí nhớ, đối với nơi này đều là một mảng trống rỗng, cho nên rất ít ra ngoài đi dạo, sợ đụng phải mấy chuyện không đâu mà thôi.”

Cúi đầu ngửi hương thơm của mẫu đơn, nhìn mấy cánh bướm bay lượn nơi này, Tiểu Tiểu cao hứng muốn được giống như bướm bướm mà bay một vòng quanh hoa viên.

Chỉ đáng tiếc bây giờ nàng không thể bay được, nàng là Tiên phi không có võ công, không phải là thần trộm Tiểu Tiểu kia nữa. Làm Tiên phi, thì chỉ có thể nhìn bướm bướm bay, mình bay sao được?

“Sau này muội muội muốn ra ngoài, tìm người báo cho tỷ tỷ ngay. Tỷ tỷ có rảnh nhất định sẽ bồi muội muội đi dạo. Muội muội, muội muội có ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng hay không? Hình như là hương bách hợp thì phải?”

Ánh mắt của Vân phi nhìn về phía bên trái nơi không xa, Tiểu Tiểu cũng ngửi được hương thơm nhàn nhạt đó, nương theo ánh mắt ả ta, Tiểu Tiểu nhìn thấy một cái tường viện không cao dùng hoa tường vi vây lại, mùi hương chính là từ nơi đó truyền đến.

“Bách hợp? Chắc không phải nở hoa trong thời tiết này đâu?” Tiểu Tiểu nghi hoặc nhìn bên đó, chẳng lẽ trong đó có chứa gì à? Nếu bên đây không có, cho thấy Vân phi này không thật sự là xấu xa, chỉ muốn khoe khoang một chút, giao hảo với mình mà thôi. Nhưng Tiểu Tiểu lại cảm thấy rất kì lạ, Hoàng thượng không ưa mình là chuyện rất rõ ràng, chúng phi dù là có muốn dạy cung quy ính, cũng đâu cần “Hòa khí” vậy chứ?

Là bọn họ quá mềm yếu à? Sao không có ai mạnh mẽ vậy? Kể mạnh một chút, thì mới thú vị chứ?

“Muội muội, đây là Ngự hoa viên của hoàng cung, trong Ngự hoa viên, cái gì không có? Đừng nói là muốn làm hoa bách hợp nở trước hai tháng, trong vườn hoa của Liên phi, hoa mùa xuân cũng có thể nở vào mùa đông!” Thấy Tiểu Tiểu có hứng thú với hoa, Vân phi mỉm cười nói.

“Vậy sao? Lợi hại thế à?” Mặt đây hứng thú nhìn Vân phi, Tiểu Tiểu nói:

“Thế chúng ta qua đó ngắm hoa bách hợp trước đi, ta lại khá thích vẻ nhẹ nhàng cao quý nhã nhặn của nó!” Thật là tốt, lời Tiểu Tiểu vừa nói xong, Vân phi đã kéo lấy tay Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu hơi giãy một chút, phát hiện ả ta nắm tay khá chặt. Không phải nhẹ nhàng là có thể giãy ra được, nàng cũng chẳng tiếp tục giãy nữa, mặc sức để ả ta nắm lấy tay mình kéo đến Bách Hợp viên trước mặt.

Còn chưa đến Bách Hợp viên, thì thấy trước cửa có thị vệ đang canh giữ, Tiểu Tiểu dừng bước chân, hồ nghi nhìn cửa viện được canh gác kia, Vân phi than một tiếng:

“Xem ra, hẳn là Hoàng thượng có sắp xếp, bên trong chắc là đang bài trí, bằng không, sẽ không phải thị vệ canh giữ đâu.”

“Bài trí? Bên trong ấy hả?” Tiểu Tiểu nghi hoặc nhìn thị vệ không xa trước mắt kia, chẳng lẽ Ngự hoa viên cũng có cấm địa?

“Ừ, chắc là Hoàng thượng đã biết hoa của Bách Hợp viên đều nở cả rồi, muốn mở tiệc mời người nào đến ngắm hoa cũng không chừng. Muội muội, chúng ta qua đó xem thử không? Năm ngoái cũng từng có chuyện như vậy, thị vệ sẽ không ngăn cản tần phi đâu.” Không che giấu được vẻ hưng phấn trên mặt, khuôn mặt Vân phi trở nên hơi hồng nhuận một chút.

“Ừm, được thôi!” Trước giờ Tiểu Tiểu có lòng hiếu kì rất nặng, có thị vệ canh giữ nàng lại cảm thấy bên trong càng vui hơn.

“Tốt!” Đi lên trước chưa tới mười bước, Vân phi đột nhiên ôm bụng, khó chịu nói:

“Muội muội, muội đợi tý tý ở đây trước được không? Tý tý đau bụng, đi vệ sinh một lát!” Tiểu Tiểu nhìn ả một cái, quan tâm hỏi:

“Vân phi, cô không sao chứ? Có cần gọi thái y không?”

“Muội muội, không cần, tý tý không sao, đi vệ sinh một lát là được...muội muội phải đợi tý đó...” Tiểu Tiểu thấy Vân phi dưới sự dịu dặt của cung nữ mà bỏ đi vội vã, ngây ngô cười: “Chúng ta ở đây đợi đi, một lát tý tý sẽ đến ngay thôi!”

Đi thêm mấy bước, Tiểu Tiểu đi đến trước cửa Bách Hợp viên, liếc nhìn những bông hoa trắng muốt ở bên trong, thềm mắt nói:

“Hoa Nguyên, chỉ bằng các cô đợi bên ngoài, bốn cung vào trong xem trước? Đợi khi Vân phi đến, các cô nói cho ta một tiếng là được.”

Hoa Nguyên bất an nói: “Nương nương, nô tỳ cảm thấy đừng nên thì hơn, Bách Hợp viên vốn trước nay chưa từng bày xếp, hôm nay đột nhiên lại bài trí, tất nhiên là Hoàng thượng có mệnh lệnh quan trọng. Nếu có mệnh lệnh mà chúng ta không biết, nương nương đi vào há chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm hay sao?”

“Haizz, ta thấy Vân phi cũng không tệ, chắc không sao đâu? Hoa Nguyên, cô xem mấy bông hoa bách hợp trắng muốt kia, chỉ ở bên ngoài nhìn một cái thôi đã thấy mê người, bốn cung nhất định phải vào xem...”

Lần đầu tiên, Tiểu Tiểu mãnh liệt hi vọng có thể đi vào, đích thân cảm thụ tư vị được hoa bách hợp vậy bên người. Nhưng Hoa Nguyên vẫn luôn cảm thấy có gì bất an, một cung nữ xa lạ bên cạnh cười nói:

“Nương nương, nô tỳ nghe nói, bách hợp Xạ Hương nơi sâu trong Bách Hợp viên đã nở rồi, mùi hương chúng ta ngửi được, không chỉ là bách hợp nhìn thấy ở bên ngoài, thật ra, là bởi bách hợp Xạ Hương đấy!”

Tiểu Tiểu không hiểu hỏi: “Bách hợp Xạ Hương? Chính là cái loại bách hợp có hoa văn xinh đẹp màu đỏ sậm được nhổ trồng từ ngoại quốc qua đây đó hả? Nghe nói mùi hương của nó rất nồng, hoa nở cũng rất xinh đẹp, đúng không?”

Cung nữ kính phục nói: “Nương nương nói cực đúng, nương nương thấy qua loại hoa đó rồi à?”

Tiểu Tiểu lắc lắc đầu: “Thấy thì chưa từng thấy, chỉ là lúc trước nghe người khác nói. Hôm nay hoa nở, bốn cung nhất định phải mở rộng tầm mắt một phen, xem xem bách hợp Xạ hương so với bách hợp thông thường thì có gì khác nhau.”

Nói đoạn, Tiểu Tiểu đi đến bên thị vệ, cười nói: “Ta có thể vào không?”

Thị vệ giữ cửa có bốn người, bọn họ nhìn thấy Tiểu Tiểu đều cúi đầu, đồng thanh nói: “Tiên phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế, Hoàng thượng có lệnh, người không phận sự miễn vào, nhưng nếu là nương nương, có thể đi vào.” Tiểu Tiểu cao hứng nói: “Được, các người ở lại đợi Vân phi, đợi khi Vân phi trở lại, nói với nàng ta một tiếng, bốn cung vào trước rồi, Hoa Nguyên, chúng ta đi!”

“Nương nương!” Một người nhìn như thủ lĩnh đứng ra ngăn cản “Nương nương có thể vào, nhưng nàng ta thì...”

“Hỗn xược, nàng ta là thiếp thân cung nữ của bốn cung, đi theo bốn cung mà không được hay sao?” Tiểu Tiểu tức giận trừng tên thị vệ mới vừa lên tiếng.

“Nương nương, thuộc hạ không dám. Chỉ là Hoàng thượng có lệnh, nương nương có thể vào, nhưng nô tài thì...”

“Nương nương!” Hoa Nguyên nhàn nhạt nói: “Nương nương, người vẫn là nên đợi Vân phi đi, đợi cùng nhau vào thì hay hơn!”

Tiểu Tiểu quay đầu nhìn về phương hướng mà Vân phi rời đi không lâu trước, tức tối nói: “Đã lâu vậy rồi, Vân phi còn chưa đi vệ sinh xong sao? Không phải đau bụng đấy chứ? Hay là rớt xuống hầm cầu rồi?” Nghe câu cuối của Tiểu Tiểu, những người có mặt đều suýt nữa bật cười. Thật không ngờ, nương nương nói chuyện đúng là không giữ mồm giữ miệng, ngay đến cái việc rớt xuống hầm cầu mà cũng nghĩ được. Nếu Vân phi mà biết, không biết nàng ta sẽ có biểu tình gì nữa? Ở sau bụi hoa không xa, một cặp mắt oán hận nhìn Tiểu Tiểu. Nàng ta thật ngạo mạn, thế mà cũng dám ngang nhiên nguyên rửa mình rớt xuống hầm cầu? Hừ, sao còn chưa đi vào? Chỉ cần đi vào, thì kế hoạch của ả có thể thực hiện được rồi, mà ả nữ nhân này, phỏng chừng cũng sẽ...

“Nương nương, nàng ta không vào phải làm sao đây?” Cung nữ Tranh Nhi sốt ruột nhìn hai người nói mãi không ngừng kia, Tử Nhi cũng thật là ngu ngốc, lâu vậy rồi sao vẫn còn chưa thuyết phục nàng ta đi vào?

“Đừng gấp!” Ánh mắt âm hiểm lóe lên, Vân phi từ trong tay áo lấy ra một cái bình không lớn lắm, ả ta mở nắp bình, một con bướm đẹp đến lóa mắt bay ra, bay về phía Bách Hợp viên...

“Nương nương, chẳng phải Hoàng thượng đã từng nói ai có thể dạy Tiên phi hiểu lễ nghĩa thì người đó sẽ thưởng quần hậu cung sao? Sao nương nương phải cố sức dụ nàng ta tới Bách Hợp viên làm gì?” Tranh Nhi hỏi.

“Ha ha, cái này người không biết rồi, mệnh lệnh phong Bách Hợp viên là sáng sớm hôm nay Hoàng thượng mới ban ra, người biết vốn chẳng nhiều. Để nàng ta vào, nếu như Hoàng thượng biết được, chắc sẽ trách tội nàng ta cho mà xem? Thật ra, dù không trách tội nàng ta thì cũng hoàn toàn không có hại gì đến chúng ta cả, bởi vì chúng ta cũng không biết có mệnh lệnh này mà?” Vân phi cười đắc ý, Hoàng thượng sẽ đến đây nhanh thôi.

“Nhưng mà nương nương, nếu như Hoàng thượng muốn giết nàng ta? Thế thì cũng đâu có ích lợi gì với nương nương?”

“Cũng không phải! Tranh Nhi, hôm đó người cũng có mặt, người không cảm thấy Hoàng thượng đối đãi với nàng ta có gì đó khác thường hay sao? Hoàng thượng chán ghét nàng ta, nhưng lại thường thường tha thứ

cho sự vô lý của nàng ta, điều này rất nguy hiểm...” Vân phi cười lạnh nói.

“Nương nương, ý của người là, có khả năng Hoàng thượng đã có hứng thú với nàng ta rồi?” Tranh Nhi kinh sợ nhìn Vân phi, lực quan sát của nương nương thật lợi hại, nàng cũng chẳng chú ý đến điều này.

“Chưa chắc, nói không chừng Hoàng thượng chỉ là muốn trừ bỏ nàng ta mà thôi. Bất kể nguyên nhân là gì, bốn cung thăm dò một chút cũng là điều nên làm chứ nhỉ?”

Tranh Nhi nhìn vẻ cười của Vân phi, nhin không được phát run.

“Tốt, cá đã mắc câu rồi! Ha ha...Tiên phi quả nhiên không làm ta thất vọng!”

.....

Nếu như nói hôm nay có chuyện gì đó làm Hoàng thượng cao hứng, thì chẳng qua chỉ là khi thượng triều xuất hiện bóng người kia – Lâm vương, thật không ngờ hôm nay hắn lại lên triều. Hoàng thượng và Sóc vương nhìn nhau một cái, hai người đều có chút khó hiểu, nhưng đến là tốt rồi, so với cái dáng vẻ sống dở chết dở trước kia thì tốt hơn nhiều.

Sau khi thượng triều xong, hai Vương gia đều không rời đi, ba huynh đệ cùng nhau đi đến Ngự thư phòng. Còn chưa đi đến cửa Ngự thư phòng, thì Hỷ công công đã bất an đứng ở phía sau, đã mấy lần muốn nói rồi thôi.

Chỉ là lúc này tâm tình của Hoàng thượng rất tốt, lòng dạ hắn đều đặt trên người Lâm vương, đối với vẻ bất an của Hỷ công công, hắn trực tiếp lựa cọn phớt lờ nó đi.

“Là ai, lại to gan như vậy, dám ngăn cản ngự giá của Hoàng thượng!” Thấy tiểu thái giám bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng, Hỷ công công lớn tiếng quát.

“Hồi Hoàng thượng, là Liên phi nương nương ấy...” Tiểu thái giám quỳ dưới đất run rẩy dập đầu, nếu như không phải lúc này hồi cung bị mắng phải ra ngoài, hắn nào dám ngăn ngự giá của Hoàng thượng chứ?

“Liên phi? Chẳng phải hôm qua vẫn còn tốt lành à? Hôm nay lại sao nữa, không phải chết rồi đấy chứ?”

Hoàng thượng đang muốn về Ngự thư phòng hỏi han tình hình của Lâm vương, thấy tiểu thái giám thì bỗng nhiên nổi giận, làm chậm trễ huynh đệ bọn họ nối kết tình cảm, đúng thật là đáng chết.

“Hoàng thượng tha mạng, Liên phi nương nương bị người ta hạ độc rồi...”

Không dám nhìn Hoàng thượng đang tức giận, thái giám run rẩy như lá cây rụng xào xạc, khiến cho người ta tà ác muốn lồi hẳn xuống.

“Trúng độc, thì nên tìm thái y mới đúng chứ? Người đến tìm trẫm thì có ích gì? Người đâu, lồi xuống! Đánh hai mươi gậy!” Hoàng thượng tức giận nói.

“Hoàng thượng, đã mời thái y rồi, nương nương bảo nô tài đến đây mời Hoàng thượng qua đó giúp nương nương chủ trì công đạo...”

Hai mươi gậy? Thái giám sợ tới nỗi suýt nữa thì ngất xỉu luôn, sau khi hắn không sợ chết đem lời của Liên phi thuật lại hết xong, hai thái giám cũng đi đến kéo hai vai hắn.

“Hừ...”

Mặc xác sự sợ hãi của hắn, Hoàng thượng kéo lấy hai đệ đệ tiếp tục đi về phía trước, mà hai vị Vương gia thấy hết thấy chuyện này cũng chẳng lấy gì làm lạ cả, trong cung, loại chuyện này đều rất là bình thường.

“Lân, nhìn tinh thần hôm nay của đệ đã tốt hơn nhiều, nghĩ thông rồi chứ gì?” Ba huynh đệ sau khi ngồi quanh bàn, Hoàng thượng quan tâm hỏi.

“Hoàng huynh, chắc chắn là vậy rồi. Huynh xem tinh thần hôm nay của Lân tốt đến thế cơ mà?” Sóc vương cười, vẻ mặt ân cần nhìn gương mặt hơi hơi đỏ lên của Lâm vương.

“Í, Lân, ta không nhìn nhầm đấy chứ, mặt đệ đỏ lên rồi kia?” Hoàng thượng cười ha hả, Sóc vương cũng bật cười:

“Thành thật khai báo, Lân, rốt cuộc là có chuyện gì đáng cho huynh đổ mặt? Không phải là tối hôm qua tiêu dao đấy chứ? Thật ra thì phụ nữ tốt trong thiên hạ rất nhiều...” Sóc vương rất có kinh nghiệm mà nói.

“Hoàng huynh, Sóc, các người đừng nói vậy. Là nàng đã trở về rồi...” Lân vương ngượng ngùng cười, trên mặt lại càng đỏ hơn.

“Cái gì?” “Cái gì?” Hoàng thượng và Sóc vương cùng nhau lên tiếng hỏi, nước trà trong miệng suýt tí nữa thì cũng phun ra ngoài luôn rồi, nàng ta trở về rồi? Là cô gái tên ‘Tiểu Tiểu’ ấy hả?

“Chính là Tiểu Tiểu, buổi tối hôm trước nàng có về một lần...nàng còn nói với ta, nhiều nhất ba tháng là có thể xử lý xong chuyện của nàng.”

“Chuyện của nàng ta? Một cô gái như nàng ta thì có chuyện gì chứ? Còn nữa, chuyện tối hôm đó huynh cũng thấy rồi, nàng ta rúc trong lòng một người đàn ông, còn hạ độc chúng ta nữa, huynh đã hỏi rõ chưa? Đệ thấy nàng ta chẳng phải thứ tốt lành gì...hoàng huynh, huynh nói xem?”

Cứ như có thù hận với cô gái kia vậy, Sóc vương đem nàng nói đến không đáng một đồng.

“Đúng vậy, Lân. Chuyện tối đó đệ cũng đã thấy, đệ tha thứ cho nàng ta rồi à?” Hoàng thượng bắt an nhìn Lân vương, hẳn sẽ không bị sắc đẹp của cô gái kia mê hoặc luôn rồi đấy chứ?

“Nàng là bị ép buộc. Nàng biết võ công, tối đó các người không thấy nàng không thể động đậy được tí nào hay sao? Nàng vốn là không yên tâm về ta nên mới đến gặp ta, kết quả không ngờ được, bị thích khách xông vào vương phủ bắt lấy, cho nên...”

Lân vương tuy không hỏi Tiểu Tiểu việc này, nhưng hẳn tin rằng lúc đó chắc chắn là Tiểu Tiểu bị ép buộc.

“Lân, hôm đó nàng ta còn cùng với tên thích khách kia hôn nhau trước chốn đông người nữa đấy? Còn rất say sưa nữa chứ, chẳng lẽ cũng là bị ép buộc hay sao?” Sóc vương tức tối nói, cứ như thể cô gái hôn nhau với người khác kia là nữ nhân của hắn vậy.

“Chuyện hôm đó, ta cũng đã hỏi gia đình rồi, bọn họ nói lúc đó người kia chỉ hôn lên má nàng một cái, vốn không hôn môi. Tiểu Tiểu của ta rất thuần khiết...” Lân vương vội vàng biện hộ cho Tiểu Tiểu.

“Lân, nàng ta hạ độc chúng ta không sai đấy chứ? Cái này mà đệ cũng tha thứ cho nàng ta? Nếu như không phải Ngự y đến kịp lúc, hai chúng ta có thể...”

Nghĩ đến cô gái không có tí bối cảnh gì kia, Hoàng thượng cũng không muốn Lân vương dây dưa với nàng ta, hẳn thật không hi vọng đệ đệ của mình gặp chuyện.

“Thật ra, hôm đó chúng ta căn bản không phải tự nhiên mà tỉnh dậy, là nàng đến giúp hai chúng ta giải độc. Nàng vừa thoát khỏi sự khống chế của người kia, sợ chúng ta xảy ra chuyện nên mới đến...”

Xong rồi! Hoàng thượng và Sóc vương hai người đều đầu đầu nhìn đối phương một cái, xem ra Lân vương tuyệt đối không thể tiếp nhận được rằng cô gái kia là kẻ xấu.

“Thế sao đệ lại không thấy? Lân, đừng quên rằng đệ vẫn luôn ở bên cạnh huynh.” Sóc vương vẫn không chịu từ bỏ hỏi.

“Sóc, chẳng phải đệ có ra ngoài một lần sao? Nàng rất am hiểu y thuật, chính là lúc đó, nàng đến giúp ta và hoàng huynh giải độc. Lúc đó khi tỉnh lại, ta đã ngửi thấy mùi hương trên người nàng, cho nên ta mới vội vã ra ngoài tìm nàng, đúng lúc nghe thấy lời của đệ...đều tại ta, lúc đó không tin tưởng nàng, bằng không, hôm đó nhất định có thể gặp được nàng...”

Lân vương cười hạnh phúc, biết thân thể mình không khỏe, nàng thật sự đã trở lại gặp mình, trong lòng nàng có mình.

“Lân, chắc hẳn nàng ta không chỉ am hiểu y thuật thôi chứ gì? Sao đệ cảm thấy nàng ta càng am hiểu hạ độc hơn nhiều vậy?” Sóc vương cười lạnh, nếu có thể gặp được cô gái đó, hẳn nhất định phải xem xét kĩ nàng ta một phen.

“Ừm, nhưng nàng sẽ không vô duyên vô cớ hạ độc tổn thương người khác, trừ phi là có người đắc tội với nàng. Hoàng huynh, huynh từng nói chuyện chung thân đại sự của bọn đệ có thể tự mình chọn người, đệ đã chọn nàng rồi, đợi khi nàng trở về, đệ muốn cưới nàng!”

Dù là khi hạ độc, Lân vương cảm thấy Tiểu Tiểu cũng rất đáng yêu. Hôm nay đúng lúc lại nói tới đề tài này, về mặt Lân vương nghiêm túc nói lời yêu cầu với Hoàng thượng.

“Lân, đợi hoàng huynh gặp nàng ta đã rồi hẵng nói có được không? Đúng rồi, đệ nói nàng ta có chuyện cần phải xử lý, là chuyện gì có từng nói với đệ hay không?” Hoàng thượng không muốn đồng ý với hắn bây giờ, suy cho cùng thì cô gái này là địch hay là bạn còn chưa rõ. Lân vương muốn cưới nàng ta cũng được, ít nhất cũng phải để mình gặp nàng ta đã chứ?

“Cái này, nàng từng nói với đệ, nhưng không nói tỉ mỉ. Nàng chỉ nói nàng đến từ nơi thâm sơn, mấy năm trước sư phụ của nàng đem về một đứa bé, nàng lần này là phụng mệnh giúp đứa bé này tìm cha mẹ của nó...” Lân vương ngẫm nghĩ, không giấu giếm huynh đệ của mình, hắn cười nói:

“Đệ còn nói, muốn giúp nàng tìm người nữa đấy, nhưng nàng nói tư liệu về cha của đứa bé kia một chút cũng không có, nàng muốn đích thân từ từ mà tìm...nhưng, đệ tin vào năng lực của nàng, nàng rất thông minh, nàng nói ba tháng thì nàng có thể xử lý xong, chắc hẳn là có manh mối gì rồi...hoàng huynh, Sóc, hai người sao vậy?”

Lân vương nói rồi, khó hiểu nhìn sắc mặt trắng bệch của hai người, hắn bất an hỏi. Lúc này mình đã nói gì à? Hình như có nói gì đâu, nhưng biểu tình của hai người họ...

“Lân, huynh nói là tối hôm trước cô gái kia có tới gặp huynh à?” Sóc vương nắm chặt lấy tay Lân vương, lần này đổi thành Lân vương và Hoàng thượng kinh ngạc.

“Đúng thế, Sóc. Đệ sao vậy, có gì không đúng à?”

Lân vương khó hiểu nhìn hắn, chẳng lẽ họ cho rằng mình và Tiểu Tiểu thân mật là rất thất lễ sao?

“Tuy rằng, hai người bọn ta đích thực là từng hoan hảo, nhưng nàng là cô nương rất thuần khiết, rất tự trọng, ta là người đàn ông đầu tiên của nàng...” Lời của Lân vương còn chưa nói xong, Hoàng thượng đã lườm nguýt: “Rất thuần khiết, rất tự trọng? Thế mà nàng ta còn đi gặp riêng với đệ giữa đêm hôm khuya khoắt hay sao? Ta thấy chắc chắn là đệ bị nàng ta mê hoặc rồi...”

Hoàng thượng hờn giận nói, cứ tưởng cô gái kia tốt lành lắm, hóa ra cũng chỉ là một dâm phụ mà thôi.

“Lân, có phải trên người nàng ta mặc y phục nha hoàn hay không? Có phải còn dịch dung nữa đúng không?” Chấn kinh nhìn hắn, Sóc vương hơi hơi run.

“Sóc, sao đệ biết? Đúng là tối đó nàng mặc y phục nha hoàn, chẳng lẽ đệ đã gặp nàng?” Lân vương kinh ngạc nhìn Sóc vương, điều khiến hắn không hiểu là tại sao thần sắc của Sóc vương lại bỗng trở nên u ám như vậy.

“Sóc, có gì không đúng à?”

Thấy Sóc vương có điều khác thường, Hoàng thượng cũng bắt đầu bất an.

“Không có...” Sóc vương muốn nói ra, nhưng nghĩ tới Lân vương bảo vệ nàng ta rõ rệt, hắn quyết định vẫn nên thương lượng với Hoàng thượng một phen đã. Nhưng, Lân vương cũng là người cực kì tinh ý, hắn bắt đầu với cái đáp án này:

“Sóc, đệ gặp nàng lúc nào, gặp nàng ở đâu?”

Tuy rằng, biết là không lâu nữa sẽ có thể gặp mặt rồi, nhưng Lân vương vẫn hi vọng biết được tin tức của nàng, mà lời ban nãy của Sóc vương tuyệt đối là có vấn đề, chẳng lẽ Tiểu Tiểu đang ở trong nhà đệ ấy? Hay là...

“Hoàng thượng đang nói chuyện với hai vị Vương gia, có chuyện gì thì đợi một lát hẵng nói!” Ngoài cửa, đột nhiên truyền đến một tiếng ồn ào, khiến cho Hoàng thượng đang trầm tư liền bực bội nhìn ra bên ngoài một cái, cũng nghe thấy tiếng quát của Hỷ công công.

“Hỷ công công, cầu xin ông bẩm báo với Hoàng thượng một tiếng, bên chỗ Bách Hợp viên, Tiên phi nương nương đã đánh thị vệ rồi xông vào...” Giọng nói không lớn không nhỏ truyền vào, khiến cho Hoàng thượng vốn đã bức bối nay còn bức hơn, hấn quát:

“Hỷ công công, có chuyện gì?”

Tiên phi, cái tên làm khó hấn bấy lâu này, sao mới yên tĩnh được hai ngày thì lại làm loạn nữa rồi? Chớp mắt, Hỷ công công đã dẫn một tiểu công công đi vào, công công hành lễ với Hoàng thượng xong, cúi đầu nói: “Hồi Hoàng thượng, là Tiên phi nương nương muốn đến Bách Hợp viên ngắm hoa, thị vệ nói Hoàng thượng đã hạ lệnh phong viên rồi, bất cứ ai cũng không thể vào...”

Thái giám thêm mắm thêm muối đem lời nói của chủ tử bẩm báo lại với Hoàng thượng một lượt, thậm chí còn chêm thêm một câu vạ phần bất kính: “Bổn cung muốn vào thì vào, Hoàng thượng là cái thá gì.”

84. Chương 84

Đây có phải một trong những cách nàng thu hút sự chú ý của mình hay không? Nếu đúng, thì mục đích của nàng đã đạt được rồi, mình thật sự đã chú ý tới nàng, cũng...

Thái giám thêm mắm thêm muối đem lời của chủ tử bẩm báo lại với Hoàng thượng một phen, thậm chí còn chêm thêm một câu vạ phần bất kính: “Bổn cung muốn vào thì vào, Hoàng thượng là cái thá gì.” Hoàng thượng vốn đã bức, nghe xong câu này thì nộ khí xung thiên, tức tối nói:

“Người đâu, đem người đàn bà điêu ngoa kia lôi về đây cho trảm!”

Lá gan nàng ta thật không nhỏ, nói chuyện tức chết người thì đã đành, giờ đây ngay đến mấy lời mắng chửi trảm mà cũng có thể mắng trước mặt bao nhiêu người như vậy.

“Hoàng huynh bớt giận!” Trước khi những thị vệ nhận lệnh đi bắt người, Lân vương vội khuyên can:

“Hoàng huynh, Tiên phi là con gái của Vu thừa tướng, cho dù nàng ta có ngạo mạn đi nữa, cũng không thể nào nói những lời như vậy ngay trước mặt bao nhiêu người thế được. Mà việc không màng đến mệnh lệnh của Hoàng thượng, còn dám dă thương thị vệ, càng không giống những gì một hoàng phi làm. Đệ thấy chỉ bằng qua đó xem xét một phen, nói không chừng là có người bịa đặt sinh sự đấy?”

“Lân, đệ quen biết nàng ta à?”

Lần đầu tiên thấy Lân bảo vệ một phi tử, Hoàng thượng tò mò hỏi một tiếng.

“Từng gặp qua, nhưng không quen thân, Hoàng huynh, chẳng qua đệ chỉ cảm thấy kì lạ nên mới nói vậy thôi, chẳng lẽ hoàng huynh không thấy kì lạ hay sao?” Lân vương cười nhạt nói, thật ra, có thể khiến hấn ra mặt lo chuyện tầm phào, cũng là bởi vì quan hệ của Tiểu Tiểu và Vu gia, Suy cho cùng thì lúc Tiểu Tiểu mới đến kinh thành, nàng quen biết Vu gia đầu tiên, người giúp đỡ nàng cũng là tỷ muội Vu gia.

“Vậy sao?” Mặt Hoàng thượng lộ ra vẻ nghi hoặc, Sóc vương nói:

“Hoàng huynh, nếu Lân đã nói vậy, không bằng chúng ta cùng đến đó xem sao? Nếu như ‘Thụy Tiên’ thật sự làm như thế, tin rằng sau khi Vu tướng biết được, mặt mày ông ta nhất định là rất đặc sắc.”

“Sóc, cái gì ‘Thụy Tiên’? Ai là ‘Thụy Tiên’?”

Mới một tháng không gặp thôi, sao cứ cảm thấy bọn họ giống như là có chuyện gì đó đang giấu mình vậy? Lân vương nghi hoặc nhìn hai người họ, biểu tình của hai người đều không đúng, cực kì không đúng.

“Chính là Tiên phi mà ban nãy đệ cầu tình đấy, chẳng phải nàng ta tên Thụy Tiên sao? Nhưng bọn huynh cảm thấy ‘Thụy Tiên’ thì thích hợp hơn.” Hoàng thượng tốt bụng giải thích một lượt, vỗ vỗ bả vai của hai đệ đệ:

“Được rồi, chúng ta đi xem nàng ta lại làm cái quái gì nữa đây. Nữ nhân này, an tĩnh chưa đến ba ngày thì lại gây chuyện, trước kia sao không như vậy nhỉ? Có phải ta đã lạnh nhạt nàng ta quá lâu rồi không?”

“Hoàng huynh, cũng có khả năng lắm. Đúng rồi, huynh có từng chiêu nàng ta thị tẩm chưa? Có phải nàng ta dục cầu không đủ đã lâu rồi hay không?”

Sóc vương cười nhạo hỏi, Nữ nhân ấy à, có khi bị đàn ông lạnh nhạt lâu sẽ làm ra một số chuyện, mục đích đơn giản chính là để thu hút sự chú ý của đàn ông mà thôi.

“Hình như là có, lúc nàng ta vừa mới vào cung có thị tẩm qua. Hừ, trên giường thì y như con cá chết ấy, nhìn mà khiến người ta mất cả hứng!”

Hoàng thượng chán ghét nói, nghe thấy Hoàng thượng nói đến ‘Thụy phi’ kia, trong lòng Lân vương lại cảm thấy hơi hơi bức bối.

“Thế thì hoàng huynh nên tìm người dạy bảo nàng ta nhiều hơn. Lúc trước, nàng ta ở lãnh cung thì cũng thôi đi, bây giờ...hoàng huynh cũng nên xếp lục đầu bài của nàng ta rồi chứ nhỉ?” Sóc vương bật cười ha ha, nói chuyện như vậy, hẳn không thấy ngượng ngùng chút nào, Hoàng thượng trừng mắt nhìn một cái, nhưng cũng không phản bác.

Nghĩ đến từ sau khi nàng trở lại, nàng thường khiến mình nhớ tới, vốn nên chán ghét nàng mới đúng, vì phụ thân của nàng thật đáng ghét, nàng càng đáng ghét hơn, lần nào cũng làm mình tức muốn chết, nhưng...

Không thể phủ nhận, tại sao mình luôn muốn nhìn thấy nàng chứ? Giống như lần trước, biết rõ gặp nàng, cuối cùng người tức giận thì vẫn chỉ là mình, nhưng...còn không phải nhẫn nhịn không được cách nghĩ trong lòng mình, vẫn qua đó gặp nàng hay sao?

Đây là tại sao? Là nhớ nhung ư? Trước kia nàng thấy mình đều rất sẵn đón, đối xử với phi tử cũng rất khiêu căng, vào cung lâu như vậy, mình suýt nữa thì quên luôn mặt mũi nàng ra sao. Nhưng từ khi nàng thăm người thân trở về, nàng liền thay đổi...

Đây có phải một trong những cách nàng thu hút sự chú ý của mình hay không? Nếu đúng, thì mục đích của nàng đã đạt được rồi, mình thật sự đã chú ý tới nàng, cũng...

Lời mới này của Sóc vương, ngẫm nghĩ cũng có đạo lý. Về công, nàng trở lại hậu cung, thì cũng nên có lục đầu bài của nàng; về tư, có phải có được nàng rồi, mình sẽ không thường xuyên nhớ tới nàng nữa? Không biết khi nàng ở dưới thân mình phát ra tiếng rên rỉ, nàng khi đó, có phải sẽ nghe lời hơn không?

“Hoàng huynh, hoàng huynh...” Lân vương gọi mấy tiếng, nhưng Hoàng thượng vẫn chẳng đáp lại. Hắn lại gọi hai tiếng, Hoàng thượng mới hoàn hồn: “Lân, có chuyện gì?” Lân vương hồ nghi nhìn Hoàng thượng, hắn cười nói:

“Hoàng huynh không phải là đang nhớ đến ‘Thụy Tiên’ đấy chứ? Mặt huynh đỏ lên rồi kìa?”

“Nực cười, sao ta lại nhớ đến nàng ta chứ? Lân, Sóc, chúng ta mau tới đó xem đi, nữ nhân kia, từ cái lần trở về đó thì thay đổi không ít. Nàng ta bây giờ, miệng lưỡi lợi hại lắm cơ.”

Bị nói trúng tâm sự, Hoàng thượng vội vàng đổi đề tài, nhưng dường như ngay đến bản thân hắn cũng không phát hiện, đề tài hắn nói tới, vẫn liên quan đến nữ nhân kia nữa đấy?

.....

“Hôm nay thật đúng là ngày tốt, các vị ái phi sao lại ở đây hết vậy?”

Đến Bách Hợp viên, Hoàng thượng liền nhìn thấy một mảng xanh đỏ tím vàng ở cửa, hình như hầu hết các phi tử hậu cung đều tập trung hết ở đây, xanh xanh đỏ đỏ thật đúng là bắt mắt.

“Thần thiếp (nô tỳ) bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Nghe thấy lời nói của Hoàng thượng, người trước mặt đều quỳ xuống hết, bao gồm cả thị vệ ở cửa.

“Bình thân đi!” Hoàng thượng quét mắt nhìn đám người đang quỳ một cái, điều kì lạ là hai nhân vật chủ yếu đều không ở đây, một là Vân phi, một là Liên phi.

“Hoàng thượng, thần thiếp nghe nói, Tiên phi nương nương sau khi đánh thị vệ liền vào Bách Hợp viên, cho nên mới qua đây xem...” Thiển chiêu nghi một thân y phục hồng phấn đi đến cạnh Hoàng thượng, chưa đợi Hoàng thượng hỏi thì đã nói.

“Đúng thế, đúng thế, thần thiếp cũng là nghe nói Tiên phi nương nương không nghe lệnh của Hoàng thượng, xông vào Bách Hợp viên cho bằng được.”

“Đúng đó...”

Ríu ra ríu rít, các vị mỹ nhân đều chẳng thèm đếm xỉa tới hai vị Vương gia ở bên cạnh, đều tranh nhau đến gần bên người Hoàng thượng, nói những chuyện bọn họ nghe được. Mà hai vị Vương gia cũng thức thời mà lùi về sau hai bước, đem chỗ bên cạnh Hoàng thượng nhường lại, thường thức kịch vui trước mắt.

“Tai của các vị ái phi đúng thật là thính, trẫm vừa mới biết chuyện thôi, thật không ngờ các vị ái phi sớm đã biết rồi. Chẳng hay các ái phi biết được từ đâu vậy?”

Hai mắt Hoàng thượng vẫn mang ý cười, chỉ là trong giọng nói đã hơi lộ ra vẻ bực bội.

“Hoàng thượng, thần thiếp nghe nô tài trong cung nói, đúng lúc hần có việc phải ra ngoài, cũng là nghe người khác nói. Vì thần thiếp chẳng có việc gì cần làm, cho nên...”

“Hoàng thượng, thần thiếp cũng vậy....”

.....

“Đồng phi, làm thế nào mà nàng biết được?” Nghe mấy cách nói y chang nhau đó, Hoàng thượng hỏi Đồng phi từ nãy đến giờ vẫn không lên tiếng kia, bình thường chẳng phải nàng ta rất thanh cao hay sao? Sao cũng đến đây tham gia náo nhiệt?

“Hồi Hoàng thượng, sáng sớm thần thiếp đã đến Ngự hoa viên ngắm hoa, trùng hợp thấy bên này có nhiều người, mới phái người qua đó hỏi thử. Nhưng thần thiếp không tin Tiên phi muội muội lại làm ra chuyện này, mong Hoàng thượng hãy minh xét!” Đồng phi nhìn Hoàng thượng, được thế trả lời.

Chúng phi xung quanh Hoàng thượng nghe được đáp án của Đồng phi, bọn họ cũng ảo não vạn phần, nói là đang ngắm hoa ở Ngự hoa viên thì trùng hợp đụng phải, so với lý do ban nãy của họ thì hợp lý hơn nhiều. Chẳng trách Hoàng thượng đối xử với Đồng phi trước giờ luôn bất đồng, thì ra nàng ta thật sự là thông minh cực kỳ, cũng giáo hoạt lắm thay.

“Ừm! Đồng phi nói có lý, ‘Thụy Tiên’ là thiên kim của Vu thừa tướng, cũng là một người thông thư đạt lý, sao có thể làm ra chuyện như vậy được chứ? Trẫm cũng không tin!”

Ánh mắt Hoàng thượng lướt về phía chúng phi bên mình một cái, vừa lòng nhìn vẻ không cam trên mặt họ, điều hần muốn chính là hiệu quả này.

“Hoàng thượng, người xem mặt của thị vệ...bởi vì mệnh lệnh của Hoàng thượng, thần thiếp không dám vào trong xem xét, nhưng hần là thị vệ sẽ không nói dối chứ nhỉ?” Thiển chiêu nghi bên cạnh Hoàng thượng chỉ chỉ tên thị vệ đứng cúi đầu một bên, trên mặt hần còn có thể nhìn thấy vết đỏ, mơ hồ còn có thể thấy được dấu tay.

“Ồ, dấu tay trên mặt người là sao vậy?” Hoàng thượng cũng chú ý đến sự bất thường của tên thị vệ kia, chẳng lẽ thật sự là do nàng đánh sao? Tuy chưa từng thấy nàng đánh người, nhưng Hoàng thượng cảm thấy chuyện này nàng dám làm lắm chứ. Ngay đến Hoàng thượng mà còn mắng cho được, đánh thị vệ thì đã là gì?

“Hồi Hoàng thượng, là do Tiên phi nương nương đánh...” Thị vệ run rẩy quỳ xuống, giọng nói rất nhỏ.

“Thật sự là nàng ta đánh? Người nói nghe xem, chuyện là thế nào?” Hoàng thượng tức giận nhìn hần, giờ thì hay rồi, nhiều người thấy nàng kháng lệnh như vậy, sao thêm lục đầu bài của nàng được nữa? Sao bảo nàng thị tẩm được?

Nghĩ đến chuyện đó có khả năng sẽ phải cho ngâm nước, trong lòng Hoàng thượng đột nhiên cảm thấy mất mát.

“Hồi Hoàng thượng, Tiên phi nương nương đến đây ngắm hoa, thấy bách hợp ở Bách Hợp viên đều nở cả rồi, nàng ấy liền muốn vào trong xem thử. Thuộc hạ nói với nàng ấy dụ lệnh của người, không ngờ nàng ấy khinh thường trách mắng...”

Lời của thị vệ càng nói, mặt của Hoàng thượng càng đen. Thì ra lời bảm báo của công công vừa nãy kia đã uyển chuyển không ít, nàng thật sự đã đi vào rồi. Hừ, biết trăm không giết nàng, thì nàng có thể kiêu ngạo vậy hay sao...

“Hoàng thượng, hần đang nói dối...” Một cô gái khóc lóc từ phía sau lao đến, cô gái quỳ xuống đất, vội vã nói:

“Là Vân phi nương nương dẫn nương nương đến, Vân phi nương nương lại đột nhiên đau bụng rồi đi, mà...”

“Nê Nhi, bồn cung đau bụng khi nào? Bồn cung đến đây cùng Tiên phi nương nương lúc nào cơ chứ? Nê Nhi, người đừng có mà chửi rửa bồn cung, cũng đừng có mà ngậm máu phun người...” Một giọng nói ngọt ngào từ phía sau cất lên, Vân phi một thân cung trang màu đỏ sẫm chói mắt từ từ đi tới, Hoàng thượng quay người lại, chúng phi cũng nhường cho ả ta một con đường, ả đi đến trước mặt Hoàng thượng, đắc thế hành lễ thỉnh an với Hoàng thượng xong, mỉm cười nói:

“Thần thiếp vừa mới nghe nói, không ngờ vẫn đến muộn...Hoàng thượng, Nê Nhi này, chắc chắn là đồ kị Hoàng thượng đối xử tốt với thần thiếp, mới ngậm máu phun người...”

“Tôi không có...rõ ràng là cô dẫn nương nương nhà tôi đến đây, cô...” Hoa Nguyên không thể tin được nhìn ả, chẳng trách ả ta đối xử tốt với nương nương như thế, hóa ra đây mới là mục đích của ả.

“Nê Nhi, người cũng là người từng hầu hạ Hoàng thượng, còn từng cùng đứng cùng ngồi với bồn cung, ở trước mặt Hoàng thượng không thể nói bậy bạ được đâu đấy...” Mang tính cảnh cáo trừng nàng ta một cái, Vân phi lạnh lùng nói.

Sau khi Hoa Nguyên vào lãnh cung, Hoàng thượng từng cử hành tuyển tú một lần, bên cạnh Hoàng thượng, tuyển vào không biết bao nhiêu là giai nhân, nghe Vân phi nói vậy, ánh mắt của chúng phi đều tập trung hết lên người cô gái đang quỳ dưới đất. Thật không ngờ nàng ta chính là phi tử trong truyền thuyết từng rất mực được sủng ái nhưng giờ lại trở thành cung nữ.

Dùng cảm tiếp nhận cái nhìn chằm chằm của đám nữ nhân này, trong lòng Hoa Nguyên thầm mắng Vân phi độc ác. Rõ ràng biết Bách Hợp viên có dụ lệnh phong viên của Hoàng thượng, thế mà còn mua chuộc thị vệ lừa nương nương đi vào, không biết một lát Hoàng thượng sẽ xử trí nương nương ra sao nữa, thật hi vọng, nếu nương nương không đi vào đó thì tốt biết mấy.

“Chân tướng sự việc ra sao, trong lòng Vân phi hẳn là biết rõ. Nương nương nhà tôi vốn chẳng đắc tội gì với người, nàng ấy chỉ là một phi tử không được sủng mà thôi, nương nương hà tất phải tính kế với nàng ấy vậy chứ? Không sợ sẽ...”

“Bốp bốp” Hai cái tát bay qua, Vân phi nắm tay, nhìn Hoàng thượng, nũng nịu nói:

“Hoàng thượng, người xem Nê Nhi kia, chẳng qua chỉ là một cung nữ bình thường thôi, lại dám ô miệt thần thiếp như vậy...”

“Nê Nhi?” Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, ánh mắt quét về hướng thị vệ đang quỳ, lạnh giọng nói:

“Những gì người vừa nói, là thật chứ?”

Thị vệ dập đầu vài cái, run run rẩy rẩy nói: “Hoàng thượng, thuộc hạ không dám gạt Hoàng thượng...”

“Nê Nhi, người cũng từng làm phi tử, hẳn là nên biết ở trong cung nếu như ô miệt chủ tử, phải chịu trừng phạt gì rồi chứ?” Hoàng thượng cười lạnh nhìn nàng ta, không ngờ chỉ ngắn ngủn có mấy tháng mà thôi, Tiên phi đem người thu mua đến cái loại trình độ không cần mạng thế này, thủ đoạn của nàng ta thật đúng là lợi hại.

“Hoàng thượng, nô tỳ...”

Lúc đứng ra, Hoa Nguyên chỉ là không muốn để Tiểu Tiểu bị vu oan thôi, căn bản nàng ta đã quên mất sự tuyệt tình của Hoàng thượng đối với nàng và sự tàn nhẫn lúc bình thường của Hoàng thượng, bây giờ nghe thấy lời của Hoàng thượng, dùng khí của nàng trong chớp mắt đều rơi tuột hết, chỉ để lại sự run rẩy toàn thân.

Cũng tốt, tình huống hôm nay, Hoàng thượng sẽ không tha cho nương nương đâu, hai người cùng xuống dưới đó cũng sẽ không cô đơn, có thể làm bạn với nàng ấy trên đường xuống Hoàng Tuyền cũng không tệ.

“Vân phi, nếu nàng ta đã dám vu hãm ái phi, thì giao cho nàng xử trí vậy?”

Tựa như ác ma khát máu, Hoàng thượng thường thức sự bất lực của Nê Nhi, vốn chẳng vội đi bắt cô gái xông vào Bách Hợp viên kia, mọi người đều nghi hoặc cúi đầu, nhưng cũng đều vênh tai lên, muốn nghe xem Vân phi sẽ xử trí cô cung nữ mới vừa bắt kính với ả ta ra sao.

“Hoàng thượng, nói sao đi nữa thì Nê Nhi cũng từng có giao hảo với thần thiếp, thần thiếp nể tình tỷ muội trước kia, khẩn xin Hoàng thượng tha cho nàng ta một mạng, mong Hoàng thượng ân chuẩn!”

Vân phi lương thiện lau lau khóe mắt, Hoàng thượng ha ha bật cười:

“Vẫn là ái phi thiện lương, trầm ân chuẩn. Nhưng...” Hoàng thượng nhìn Vân phi, vẻ mặt khó xử. “Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Vậy thưởng cho nàng ta hai mươi gậy đi!” Vân phi khó xử than một tiếng:

“Nê Nhi, người hẳn là biết chỗ khó xử của bổn cung chứ?”

“Nô tỳ tạ ân điển của nương nương, tạ ơn tha mạng của Hoàng thượng!” Cúi đầu xuống, thì ra mình không cần bỏ mạng, nhưng cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, vậy còn phải xem công phu trên tay của người hành hình.

Hậu cung, làm gì tốc độ cũng nhanh, cứ như có người đã dự bị sẵn vậy, chớp mắt thì cây gậy đã được chuẩn bị, hai thái giám đi đến, ả Hoa Nguyên làm tư thế nằm xuống đất, hai thái giám khác thì cầm gậy lên, hung hăng nện xuống...

Hoa Nguyên cắn răng, nhưng cái đau rơi trên người vẫn đau tận xương tủy, nàng không dám nhìn về hướng cửa viện, cũng không dám kêu lên thành tiếng, sợ nương nương nghe được sẽ chạy ra, nếu như thế, thì càng phiền phức hơn.

Tiểu Tiểu ở trong Bách Hợp viên, vốn là vì nhìn thấy con bướm xinh đẹp nên mới chạy vào, trong viện căn bản cũng chẳng có người đang bài trí gì hết, nhưng cảnh đẹp trong viện lại thu hút nàng đến quên hết thấy mọi thứ xung quanh, nàng nhìn mê mẩn, ngửi mọi thứ trước mắt, đi theo con đường nhỏ quanh co gấp khúc, bất tri bất giác đã đi vào phía bên trong, đi hồi lâu, cuối cùng cũng thấy mấy đóa bách hợp Xạ Hương.

Thấy chúng, vốn nàng nên rất cao hứng rất hưng phấn mới đúng, nhưng lạ thay, nàng cảm thấy rất bất an, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy, sẽ là chuyện gì chứ? Nàng cúi đầu nghĩ ngợi, lại quay đầu nhìn, Vân phi rất thân thiện, rất thân thiết kia sao còn chưa vào? Nàng ta thật sự đau bụng ư? Nếu đau bụng thật, đã lâu vậy rồi, sao nàng ta vẫn chưa tới?

Chẳng lẽ đã đi xa quá, nàng ta mới không thấy mình sao? Lưu luyến không rời ngửi ngửi mấy đóa bách hợp Xạ Hương kia, Tiểu Tiểu mới từ từ đi về phía bên ngoài, mãi khi sắp đến cửa, không nhìn thấy thị vệ, cũng không nhìn thấy Vân phi...

Lạ quá, nàng vênh tai lên nghe ngóng, bên ngoài lặng thinh, chỉ nghe thấy tiếng đánh đồ vật ‘bộp bộp’, còn có tiếng rên rỉ hơi yếu ớt, có người bị đánh sao?

“Hồi Hoàng thượng, Nê Nhi đã ngắt xỉu rồi!” Giọng nói của một người đàn ông cất lên, trong lòng Tiểu Tiểu cả kinh, Nê Nhi, chẳng lẽ tiếng rên vừa này là của Hoa Nguyên sao?

“Tiếp tục đánh! Ái phi đã nói là đánh hai mươi gậy, đánh đủ mới thôi. Nàng ta dám ô miệt Vân phi, đương nhiên phải để nàng ta biết sự lợi hại...”

Là giọng nói của người mà trước đây làm cho Tiểu Tiểu chán ghét, về sau Tiểu Tiểu lại cảm thấy có chút đáng thương – Hoàng thượng.

“Dội cho nàng ta tỉnh lại!” Là giọng nói của Vân phi. Tiểu Tiểu vội vã đi sang một bên, cách xa cửa chính mới len lén thò đầu ra xem một chút, mới phát hiện bên ngoài bức tường hoa cao cao kia, gần đó có thị vệ tuần tra, xem ra hôm nay thật sự có người nuôi ý định từ trước, mục đích của họ là muốn bắt kẻ lén lút vào Bách Hợp viên là mình!

Vân phi, cô đúng là lợi hại, dám cùng cách này hại ta? Tiểu Tiểu cười thầm một tiếng, Hoa Nguyên, thương tổn hôm nay cô phải chịu, ta nhất định sẽ đòi lại công đạo cho cô.

Nghĩ đoạn, nàng lén nhìn mấy thị vệ tuần tra, nhân lúc họ quay đầu mà bay ra ngoài, nhẹ nhàng đáp lên cây cách đó không xa, tìm cái cây gần bên ấy mà đáp xuống dưới, điều chỉnh lại y phục trên người, Tiểu Tiểu đi về phía trước.

Í, bóng dáng người kia sao lại quen thuộc vậy nhỉ?

Tiểu Tiểu vội vã núp sau một cái cây, chăm chú nhìn bóng lưng của người vốn không nên xuất hiện ở hậu cung – Lâm vương, sao hắn lại ở đây? Mà đáng chết hơn nữa là, bên cạnh hắn còn có Sóc vương, người có thù oán với mình.

Tiếng gậy lại vang lên, Tiểu Tiểu đau lòng nhìn những gì trước mặt, làm sao đây? Đi ra, hai người họ đều có ở đây, khả năng bị nhận ra rất lớn, không đi ra, lại không thể nhìn Hoa Nguyên bị đánh thế được. Còn Hoàng thượng và đám nữ nhân đáng ghét kia nữa, lần này vốn là muốn bắt mình, không tìm được mình, sao họ có thể bỏ qua được.

Bỏ đi, đổi giọng nói đã? Tay dè hoảng mạch, khiến áu trên mặt cung ứng không đủ, nhìn sắc mặt có vẻ nhợt nhạt, lại cầm viên thuốc thay đổi giọng, nuốt xong Tiểu Tiểu vội vã đi ra. Bây giờ nàng là Tiên phi, từng bước đi phải hết sức đoan trang, cẩn thận đi về phía đám đông:

“Đây là đang làm gì vậy? Náo nhiệt ghê?”

Thanh âm có hơi khàn khàn cất lên, nhìn thấy Hoàng thượng, Tiểu Tiểu cả kinh hỏi: “Hoàng thượng, người cũng ở đây à? Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng!”

“ ‘Thụy Tiên’, nàng đây là...” Nhìn cô gái sắc mặt nhợt nhạt kia, Hoàng thượng cả kinh hỏi.

“Hoàng thượng, tối qua thần thiếp hơi nhiễm phong hàn, sáng nay Vân phi tỷ tỷ tới gọi thần thiếp, thần thiếp nghĩ, dù sao thì cũng chẳng nghiêm trọng gì, nói không chừng ra ngoài hóng gió thì sẽ đỡ...Í, Nê Nhi, cô sao vậy?” Đang bấm báo với Hoàng thượng, trong lúc vô ý Tiểu Tiểu nhìn thấy Hoa Nguyên nằm bò dưới đất bị đánh tới nổi máu thịt lẫn lộn, nàng vội vã qua đó, vươn tay muốn dìu nàng ta.

“Nương nương, người không sao...”

Lời của Hoa Nguyên còn chưa nói hết, thì người đã ngất đi, Tiểu Tiểu tức giận trừng đám mỹ nhân xung quanh kia, lại nhìn bốn tên công công chấp hình bên cạnh Hoa Nguyên một cái, lạnh lùng hỏi:

“Ai có thể nói ta biết, chuyện gì thế này?”

“Tiên phi tỷ tỷ, không phải tỷ đến Bách Hợp viên à?” Trong lòng Thiển chiêu nghi không khỏi cả kinh, nàng ta đột nhiên hỏi.

“Bách Hợp viên, nơi này hả?” Tiểu Tiểu chỉ cái viện không xa phía sau, bật cười ha ha:

“Chẳng phải Hoàng thượng đã hạ dụ lệnh không cho vào viên rồi sao? Một phi tần nhỏ nhoi như ta, sao dám kháng mệnh lệnh của Hoàng thượng mà đi vào được chứ? Cô nghe ai nói vậy?”

“Muội muội...muội muội là nghe...nô tài nói...” Thiển chiêu nghi lùi về sau, lúc Tiên phi lạnh mặt thì thật đáng sợ, đầy căn bản không phải ‘Tiên phi’, là ‘Ma phi’ thì đúng hơn.

“Tên nô tài nào dám ăn nói bậy bạ? Cút ra đây cho bốn cung!” Vãn lạnh mặt tức tối, mình như vậy, chắc Lâm vương chưa thấy qua đâu nhỉ?

Ánh mắt của Tiểu Tiểu len lén lướt về phía Lâm vương, chỉ thấy hắn đánh giá nhìn mình, sợ tới nỗi nàng mau chóng thu lại tầm nhìn, quét về phía chúng phi, nhưng trong lòng không khỏi thấp thỏm: Đừng để bị hắn nhận ra mới được!

“Muội muội, chẳng qua chỉ là một nô tài thôi, hà tất phải tức giận vậy chứ? Tổn hại thân thể thì thật là không hay...” Vân phi lấy lòng nhìn nàng, mọi người đều khinh bỉ nhìn Vân phi một cái.

“Hừ, được, cái này bốn cung có thể tạm không tính toán. Nê Nhi là nha hoàn của ta, ai có thể nói cho ta, nàng ta đã phạm lỗi gì, mà các người lại đánh nàng ta ra nông nổi này?” Ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào

Vân phi, là ả dẫn mình đến, lại dám đặt bẫy mình như vậy, ả ta đúng là dụng tâm khổ cực? Nhưng, thiết kế mình thì nàng chịu là đủ rồi, ả ta lại còn muốn đánh Hoa Nguyên nữa, lá gan của ả đúng là không nhỏ nhỉ?

“Muội muội đừng giận, Nê Nhi đã ngắt xiu rồi, vẫn nên dẫn Nê Nhi về bôi thuốc trước thì hơn?”

Giọng Vân phi đề thấp không ít, vẻ mặt sẵn sốc làm cho Tiểu Tiểu chán ghét, giả mù sa mưa! Nhưng Tiểu Tiểu sẽ không bỏ qua cho ả ta vậy đâu, chỉ ít thì chuyện Hoa Nguyên bị đánh vẫn phải có người đứng ra giải thích cho nàng mới được.

Quay đầu lại, ánh mắt Tiểu Tiểu nhìn thẳng về phía Hoàng thượng, nàng cười lạnh nói:

“Hỷ công công, người là thiếp thân công công của Hoàng thượng, chuyện ban nãy hẳn là người rõ hơn ai hết chứ nhỉ? Người nói cho bổn cung, tại sao phải đánh nha hoàn Nê Nhi của ta, nàng ta phạm phải tội gì, mà các người lại đánh nàng ta đến gần chết như vậy?”

85. Chương 85

...Càng làm người ta khó hiểu chính là Lâm vương, hẳn cũng nhìn bóng lưng Tiểu Tiểu, khóe miệng lại hơi hơi nhếch lên...

“Nương nương, cái này...” Hỷ công công khó xử nhìn Vân phi, lại nhìn Hoàng thượng, ông thật không biết nói thế nào cho phải, không lẽ nói Hoa Nguyên vu hãm Vân phi mới...

“Tiên phi nương nương hà tất phải đôi co với một công công chứ? Chuyện này hoàng huynh đã giao cho Vân phi xử lý, trực tiếp hỏi Vân phi không phải được rồi hay sao?”

Thấy Hỷ công công do dự, sự tức giận của Tiểu Tiểu đang muốn bùng phát, đột nhiên Sóc vương lại đến trước mặt nàng, vẻ mặt cao thâm khó lường nhìn nàng mà nói.

“Vân phi?”

Tiểu Tiểu theo ý thức mà xoay người, không để Lâm vương nhìn chính diện vào nàng, Lâm vương này làm sao vậy nè, dựa gần mình thế này làm quái gì chứ?

“Vân phi, cô nói ta biết tại sao lại xử phạt Nê Nhi đi? Mới trưa nay cô còn dẫn ta và mấy người Nê Nhi cùng đi dạo hoa viên, sao chớp mắt mà đã đem Nê Nhi đánh cho gần chết thế này?”

Tuy rằng, ở đây có người làm nàng bận lòng, nhưng không có nghĩa rằng nàng sẽ không tiếp tục truy vấn. Vân phi, cô đã sắp đặt sẵn cái bẫy này để ta chui vào, ta lại muốn xem xem cô làm sao để xuống đài đây?

“Muội muội nói đùa rồi, tỷ tỷ tìm muội lúc nào chứ? Hôm nay là lần đầu tiên tỷ tỷ gặp muội, sao có thể cùng muội muội đi dạo Ngự hoa viên được?”

Vân phi ngượng ngùng cười, cái bộ dáng cố làm ra vẻ trấn định kia khiến Tiểu Tiểu mắc ói, hừ, quả nhiên không phải thứ tốt lành. Thật ra mà nghĩ thì cũng đúng lắm, Vân phi bây giờ chỉ có thể cố chống đỡ tiếp, bằng không, tội danh khi quân thật không phải là nhỏ.

“Vậy sao? Thế lúc này là ảo giác của ta à? Không biết người đến Lâm Tiên cung sáng nay là ai nhỉ? Còn ai than vãn với ta là sáng nay phải dậy sớm hầu hạ Hoàng thượng lên triều, còn có tiểu hoàng tử cần phải chăm sóc nữa nên mệt mỏi lắm cơ mà? Thủ đoạn của Vân phi tỷ tỷ bổn cung cũng đã lĩnh giáo rồi, Nê Nhi cũng đã bị cô đánh gần chết, bây giờ bổn cung phải đưa Nê Nhi về, chắc là không có vấn đề gì chứ?”

Quay đầu trừng mắt nhìn thị vệ kia một cái, Tiểu Tiểu ghi nhớ mặt mũi của họ, mà Vân phi, không cần có ý nhìn ả thì cũng đã nhớ mặt ả rồi.

“‘Thụy Tiên’, Trẫm nhận được báo cáo của thái giám nói nàng đánh thị vệ rồi xông vào Bách Hợp viên, chuyện này nàng giải thích sao đây?” Hoàng thượng lạnh lùng nhìn Vân phi một cái, sau đó ánh mắt lại đặt lên người Tiểu Tiểu.

“Hoàng thượng, thần thiếp không biết là tên nô tài nào đã lăm miệng, nhưng thần thiếp không có xông vào Bách Hợp viên, hẳn là Hoàng thượng có thể nhìn ra, mọi người hẳn là cũng nhìn rõ chứ?”

Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng, chắc lúc đó mình hỏng não mất rồi, bằng không sao có thể cảm thấy Hoàng thượng đáng tội nghiệp được chứ? Đã rõ ràng như vậy, mà hắn vẫn giúp Vân phi, hắn chẳng đáng thương tí nào hết, có mà đáng hận ấy.

“Vân phi có thể nói dối, thị vệ có thể nói dối, chẳng lẽ nhiều người như vậy cũng nói dối hay sao? Nói không chừng là ái phi nhân lúc mọi người không để ý đã trèo ra...”

Nghe những lời lạnh lùng ấy của Hoàng thượng, Tiểu Tiểu bật cười ha ha:

“Hoàng thượng đúng là xem trọng tiểu nữ, nếu tiểu nữ thật sự có tài cán đó, còn cần phải nhìn nha hoàn của mình bị ức hiếp mà không làm được gì hay sao? Hơn nữa, chuyện gì cũng phải có chứng cứ. Dám hỏi Hoàng thượng, nếu bọn họ đã không thể nói dối, Hoàng thượng lại tin rằng thiếp trèo ra ngoài, có ai nhìn thấy thiếp trèo ra hay không? Có ai bắt được thiếp trèo ra hay không?”

“Trẫm nhớ từng có người nói, điều nhìn thấy chưa chắc đã là thật...”

Hoàng thượng vẻ mặt thú vị nhìn Tiểu Tiểu, muốn dùng lời Tiểu Tiểu từng nói để cãi lại. Tiểu Tiểu chỉ lạnh lùng nhìn hắn: “Thiếp từng nói, điều nhìn thấy chưa chắc đã là thật, nhưng phỏng đoán thì càng không có khả năng là thật. Vân phi, cảm tạ cô mới sớm ra đã tặng cho bản cung một phần lễ vật lớn thế này, bản cung sẽ khắc ghi trong lòng. Nhưng tục ngữ có nói, đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, nhưng không phải ai cũng giống một số người, không phân rõ trắng đen phải trái mà tin cô...ờ, đúng rồi, lúc này không phải Vân phi nói bụng khó chịu hay sao? Không phải muốn đi vệ sinh à? Không biết là khó chịu quá thì sẽ xảy ra bệnh trạng gì nữa? Nói không chừng sẽ rớt xuống hầm cầu cũng nên...đừng tức giận, mỹ nữ tức giận thì sẽ rất mau già, nhan sắc tàn phai, làm nũng sẽ không đáng yêu nữa đâu...”

Ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Hoàng thượng và Vân phi, Tiểu Tiểu cúi người, dìu Hoa Nguyên dưới đất dậy, không hề để ý vết bẩn trên người Hoa Nguyên sẽ làm dơ y phục của mình chút nào. Mấy cung nữ đi theo nàng đến đây có hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn vội vã chạy tới, cùng dìu lấy Hoa Nguyên...

“ ‘Thụy Tiên’, Nê Nhi chẳng qua chỉ là một nô tài mà thôi, ‘Thụy Tiên’ tốt bụng dìu nàng ta như vậy, thật đúng là khiến người ta cảm động. Nhưng ngoài cảm động ra, cũng làm bản vương khó hiểu, xin hỏi ‘Thụy Tiên’, cô đây là tự hạ thấp thân phận à?” Lúc này Sóc vương đi tới, cản đường đi của Tiểu Tiểu, lạnh lùng hỏi.

“Vương gia, ngài là huynh đệ của Hoàng thượng, mà bản cung là phi tử của Hoàng thượng, nói câu không dễ nghe, nếu ở trong dân gian, dù ta có nhỏ đi nữa thì hắn là ngài cũng phải gọi ta một tiếng tẩu tử chứ nhỉ? Tiểu thúc công nhiên ngăn cản đường đi của tẩu tử, không biết dụng tâm của Vương gia...”

Không cam yếu thế trước hắn một cái, tại sao hắn cứ y như là có thù với mình thế này, quan tâm đến cung nhân của mình một chút, không ngờ cũng trở thành một loại sai lầm.

“Cô...bản vương thì có dụng tâm gì chứ?” Tức tối nhìn Tiểu Tiểu, Sóc vương cảm thấy nữ nhân này thật có bản lĩnh làm tức chết người.

“Tâm của ngài ở trong bụng ngài, sao ta biết được? Bây giờ, nếu ngài có thể mau chóng tránh đường thì tốt...” Tiểu Tiểu hừ lạnh nói, chuẩn bị không đôi co với hắn, muốn đi sang bên.

“Ê, ngài xong chưa đấy hả. Chưa nghe qua câu chó khôn không cản đường à?” Bọn họ đi sang đâu Sóc vương lại đi sang đó, Tiểu Tiểu phát hỏa mất cả chữ.

“Cô...” Nữ nhân này, đúng là gan to bằng trời! Dám đem mình đi so sánh với chó? Sóc vương cực kì tức giận giơ tay lên, giáng về phía mặt của Tiểu Tiểu...

Nhìn ma thủ kia sắp đập xuống mặt mình rồi, Tiểu Tiểu muốn tránh, nhưng bây giờ mình là Tiên phi, một phi tử yếu đuối, tránh sao mà được? Nếu tránh khỏi, thì hắn và Hoàng thượng sẽ càng nghi ngờ mình hơn, thôi vậy, Tiểu Tiểu cắn răng, chuẩn bị hứng một tát này, chỉ là không ngờ, cái đầu quen thuộc lại không truyền tới, ma thủ lại dừng ngay trước mặt mình!

Ngẩng đầu lên, cái nhìn thấy chính là cặp mắt đầy vẻ quan tâm của Lâm vương, cứ như nằm mộng, mắt Tiểu Tiểu bắt đầu mơ màng...

Hắn nhận ra ta rồi ư? Hay là hắn vốn thích làm người lo chuyện bao đồng?

“Lân, sao huynh lại cản đệ?” Sóc vương tức giận nhìn Lâm vương đang tóm lấy tay mình, hấn không cam hời.

“Sóc, đừng làm khó nàng ấy nữa, lúc này nàng ấy cũng chỉ là lo lắng cho thủ hạ của mình nên mới nói không suy nghĩ...”

Mặt của Lâm vương cực kì bình tĩnh, nhưng chuyện như vậy ở trong cung vốn rất nhiều, hôm nay là lần đầu tiên hấn nhúng tay. Từ lúc ở Ngự thư phòng, Sóc vương đã biết Lâm vương đối đãi khác biệt với ‘Thụy Tiên’, chẳng lẽ giữa hai người thật sự có gì sao?

Hai bàn tay, cứ giằng co như vậy giữa không trung, Hoàng thượng trầm tư nhìn hai đệ đệ, mấy ngày nay hai người họ đều thật không bình thường; một người thì liều mạng bói móc ‘Thụy Tiên’, một người thì liều mạng bảo vệ nàng, đây là tại sao vậy?

“Được rồi, ‘Thụy Tiên’, nàng đưa nàng ta về bồi thuốc đi, Lâm, Sóc, hai đệ cũng đừng quậy nữa, chúng ta về trước đi. Các vị ái phi, cũng nên làm những gì nên làm...”

Tiểu Tiểu nghe lời công đạo của Hoàng thượng, thắng lợi liếc Sóc vương một cái, dìu Hoa Nguyên đi, mà Sóc vương, cứ như ăn phải ruồi nhặng, hậm hực nhìn phương hướng Tiểu Tiểu rời đi. Càng làm người ta khó hiểu chính là Lâm vương, hấn cũng nhìn bóng lưng Tiểu Tiểu, khóe miệng lại hơi hơi nhếch lên.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng...Liên phi nương nương...”

Một tiểu công công lại vất chân lên cổ chạy tới, không sợ chết bầm báo.

“Liên phi, lại sao nữa rồi?”

Nghĩ tới tên tiểu công công không lâu trước, Hoàng thượng cười lạnh: Chắc là muốn mình chủ trì công đạo cho nàng ta chứ gì, bằng không, lại sai người tới đây làm gì?

“Hồi Hoàng thượng, độc mà Liên phi nương nương trúng phải, các thái y đều đã khám qua, nhưng chẩn đoán không ra là độc gì...”

Công công quỳ dưới đất, run cầm cập. Chuyện sáng nay hấn cũng biết, nhưng hấn không dám làm trái với mệnh lệnh của chủ tử bên kia. Hi vọng là gây sau sẽ nhẹ một chút, đừng mất cái mạng này là tốt rồi.

“Chẩn đoán không ra?” Giọng của Hoàng thượng, bất tri bất giác đề ấy phần, gần đây hấn đặc biệt ngán mấy chữ này, bởi vì hình như thái y thường đem mấy chữ này treo ngay bên miệng.

“Hồi Hoàng thượng, là thái y nói như vậy...” công công run rẩy một chút, ăn ngay nói thật.

“Ồ, trầm phát hiện, gần đây thái y rảnh lắm thì phải...thế nương nương thì sao? Giờ sao rồi?” Liếc xéo mấy phi tử đang định đi thì lại vì tò mò mà dừng lại kia một cái, thích tám chuyện như bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Nương nương...” Công công hơi bất an, nhìn mấy phục sức sang quý đầy rẫy xung quanh, hấn không dám nói ra khỏi miệng.

“Nói đi!” Hoàng thượng lạnh nhạt nói, mọi người đều biết thì cũng chẳng có gì là không tốt cả, vui một mình không bằng mọi người cùng vui.

“Mặt của nương nương...” Công công run rẩy nhìn cái bản mặt lạnh của Hoàng thượng một cái, sợ hãi cúi đầu: “Mặt của nương nương sưng dữ lắm...”

“Vậy sao?” Hoàng thượng hơi trầm ngâm, ánh mắt quét về phía chúng phi tử một cái, cười tà mị nói: “Các ái phi đều không có chuyện gì làm đúng không? Thế thì cùng trầm đi thăm Liên phi đi!” Thấy vẻ hờn hờ của bọn họ, trong lòng Hoàng thượng cười lạnh: Liên phi, hôm nay đã định sẵn phải xấu mặt không dám gặp ai rồi. Nhưng nhìn dáng vẻ khó xử của tiểu thái giám kia, hấn lại muốn xem thử, mặt của Liên phi rốt cuộc ra sao?

“Nương nương...nương nương...Hoàng thượng sắp đến rồi!”

Giọng nói mừng rỡ truyền khắp mọi góc ngách của Liên Hoa cung, nữ tử trong phòng cao hứng đứng dậy, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia ở trong gương, lại không cam lòng mà ngồi xuống, nàng ta than:

“Người nói, mặt của bốn cung đột nhiên biến thành thế này, người bảo bốn cung phải gặp Hoàng thượng thế nào đây?” Tay sờ đến mặt, Liên phi đau lòng rơi lệ.

“Nương nương...” Cung nữ cũng rầu rĩ nhìn dung nhan bị hủy ở trong gương, nàng ta khuyên: “Nương nương, không phải thái y đã nói, nhất định sẽ giúp nương nương chữa khỏi mặt hay sao?”

“Nhưng, bọn họ cũng đã nói, tạm thời còn chưa biết độc mà bốn cung trúng là độc gì...” Liên phi bi ai nhìn cung nữ, cười lạnh nói:

“Nhất định là ả nữ nhân kia giở trò quỷ, nhất định là ả...”

“Nương nương, Hoàng thượng sắp đến rồi...” Cung nữ nhắc nhở một tiếng, nếu lời nói ban nãy bị Hoàng thượng nghe được, thì thật không hay ho chút nào.

“Hoàng thượng...không thể để hân nhìn thấy dáng vẻ này của ta...Quả Nhi, ta nằm xuống, người nói với Hoàng thượng là ta đã ngủ rồi...ngăn hân lại, ngàn vạn lần đừng để Hoàng thượng nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của ta biết chưa hả?”

Hoảng loạn đứng dậy, Liên phi lúc này, sớm không còn vẻ lãnh tĩnh trước kia nữa, dáng vẻ bây giờ của ả rất xấu, ả không muốn để Hoàng thượng nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của ả. Hoàng thượng không còn sủng ái ả như trước nữa, nếu như nhìn thấy bộ dạng bây giờ của ả, sẽ càng chán ả hơn, sau này càng sẽ không...

“Nương nương...” Quả Nhi kéo lấy vị nương nương hoàn toàn mất đi thần trí kia, lúc này người bảo công công đi nói với Hoàng thượng là ả, bây giờ Hoàng thượng đến rồi, người sợ hãi cũng là ả, thật không biết ả nghĩ thế nào nữa..

Nhưng đã đến rồi, ả ta thật sự có thể không gặp Hoàng thượng mà được sao?

“Quả Nhi, người nói ta phải làm sao? Bốn cung phải làm sao đây?” Vô lực kéo lấy nàng ta, Liên phi cũng biết làm như vậy là bất kính với Hoàng thượng, nhưng giờ mặt mũi thế này, sao có thể gặp Hoàng thượng được?

“Nương nương, dùng cái này đi...” Cầm một tấm khăn lụa bên giường lên, Quả Nhi khéo léo giúp Liên phi che lại.

Gương mặt chỉ để lộ ra cặp mắt vô lực. “Nương nương, người xem như vậy có phải dễ coi hơn nhiều hay không?” Minh đứng là thông minh! Quả Nhi thầm tự khen mình, kéo Liên phi đi đến trước gương trang điểm, sau lưng lại đột nhiên nghe thấy tiếng cười của đàn ông:

“Nghe nói ái phi trúng độc, trầm rất là lo lắng. Không ngờ ái phi lại khá nhàn nhã, còn đang ở đây tự soi gương sửa soạn nữa...ái phi, bây giờ nàng lại đang chơi trò gì vậy?”

Giọng nói trêu chọc làm cho Liên phi khấn trương đến phát run, khi quay đầu lại nương theo giọng nói mà tìm, mới nhìn thấy Hoàng thượng chưa qua bữa báo mà đã vào kia, còn có một đồng kẻ vui sướng khi người gặp họa ở đằng sau hân nữa. ả sợ hãi cúi đầu xuống, thấp giọng nói:

“Thần thiếp tạ Hoàng thượng nhớ thương!”

“Ái phi không khỏe ở đâu? Trầm thì lại thấy tinh thần của ái phi rất tốt.” Trầm ngâm nhìn Liên phi, Hoàng thượng cười nói:

“Nhìn quen dáng vẻ lúc thường của ái phi, giờ dùng một cái nhìn thấy bộ dạng che đây của ái phi, đúng là có tư vị hơi khác biệt. Ái phi, ngẩng đầu lên cho trẫm nhìn nàng thật kĩ nào!”

Không kiêng kị hai Vương gia bên cạnh, càng không kiêng kị chúng phi đằng sau, Hoàng thượng lại ngang nhiên trước mặt nhiều người như vậy trêu đùa với Liên phi. Hoàng thượng như vậy, đối với chúng phi tử mà nói đúng là có chút xa lạ, bọn họ đều mang vẻ mặt ghen ghét mà cúi đầu, bởi vì đối tượng mà Hoàng thượng trêu ghẹo, chính là Liên phi đang tạm thời chưởng quản hậu cung. Nếu đổi lại thành kẻ khác, sớm đã có mười cặp mắt như đao quét qua rồi.

Liên phi thân là đối tượng mà Hoàng thượng trêu ghẹo, giờ đây trên mặt chẳng có tí vẻ mừng nào cả, ả không dám ngẩng đầu, sợ hãi sự chán ghét của Hoàng thượng sau khi gỡ khăn che mặt, nhưng Hoàng thượng đã nói vậy rồi, ả lại không thể không ngẩng đầu, phải làm sao đây?

Trong lúc do dự, một bàn tay ấm áp vươn ra, dịu dàng nâng cằm ả, cách một lớp khăn che mặt mỏng manh, nâng cái đầu đang cúi kia lên. Ánh mắt thâm trầm nhìn ả, giọng của Hoàng thượng hơi khàn khàn:

“Hài tử cũng đã lớn vậy rồi, nhìn thấy trẫm mà còn xấu hổ nữa sao?”

Hài tử, hai chữ này đã nhắc nhở Liên phi. Nàng ta ở cùng Hoa Nguyên, thấy quan hệ của hai người không tệ, thế nhất định là Hoa Nguyên đã đem chuyện lúc trước thêm mắm thêm muối nói hết cho nàng ta rồi, nàng ta nhất định là cùng một bọn với Hoa Nguyên. Bộ dạng hôm nay của mình, tám chín phần là có liên quan tới nàng ta, đây là cảnh cáo mình sao? Nàng ra sẽ báo thù cho Hoa Nguyên ra sao? Một mạng đền một mạng? Thế nàng ta sẽ...

Nghĩ đến hài tử có thể gặp nguy hiểm, Liên phi bỗng phát run, cũng trùng hợp khiến Hoàng thượng cảm giác được, Hoàng thượng bực bội cau mày:

“Ái phi sao vậy? Là đang sợ trẫm à?”

Liên phi khẩn trương lắc đầu, ủy khuất nói: “Hoàng thượng, thần thiếp trúng độc rồi, nhưng thái y lại không tìm ra được độc tố. Hoàng thượng, người phải thay thần thiếp làm chủ...”

“Trúng độc?” Hoàng thượng lạnh lùng cười, đây là ác giả ác báo sao? Đã nhiều năm như vậy, nàng ta đã hại bao nhiêu người trong cung, hắn chưa từng thống kê. Dù sao chỉ cần không ảnh hưởng đến lợi ích của triều đình là được, hắn mặc cho nàng ta lộng hành trong cung. Không ngờ, bây giờ cũng tới phiên nàng ta rồi? Nhìn mắt nàng ta, Hoàng thượng rất muốn xem bộ dạng sau lớp khăn lụa, nhưng hắn sẽ không ép nàng ta, sớm muộn rồi nàng ta cũng sẽ tự mình gỡ xuống.

“Dạ, Hoàng thượng. Hôm qua thần thiếp chẳng qua chỉ là đi bái phỏng Tiên phi muội muội một lát, thì sáng hôm nay...” Liên phi nước mắt lã chã nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng cười cười:

“Ý của ái phi là, độc là do Tiên phi hạ sao?”

“Hoàng thượng, thần thiếp không biết. Nhưng hôm qua thần thiếp chỉ là đi bái phỏng nàng ta một chút, thần thiếp chẳng qua là muốn tuân theo lời của Hoàng thượng, dạy muội muội chút lễ nghĩa hậu cung mà thôi...”

Liên phi ủy khuất khóc lóc, Hoàng thượng cười lạnh nói: “Thế độc của ái phi làm sao mà trúng phải? Có phải do tên nô tài nào đó trong cung của nàng đã bắt cần?”

“Hoàng thượng, nô tài trong cung của thần thiếp trước nay vẫn luôn trung thành với thần thiếp, bọn họ sẽ không làm chuyện có lỗi với thần thiếp. Thần thiếp nghĩ, nơi duy nhất đã đi, người từng tiếp xúc qua thì chỉ có Tiên phi, cho nên...”

Giọng của Liên phi thấp xuống, Sóc vương bật cười ha ha:

“Hoàng huynh, xem ra cuộc sống ‘Thục Tiên’ của huynh thật là muôn màu nhĩ! Liên phi nương nương, cô nói như vậy, nếu không có bằng chứng xác thực thì coi như là vu hãm rồi, cô đã nghĩ kỹ càng chưa?”

Liên phi nhìn về phía Sóc vương, điều không hiểu là hắn cùng với Tiên phi kia làm sao lại quen biết nhau, nhưng lời ban nãy, giống như giúp Tiên phi, nhưng không hoàn toàn phải. Có khuynh hướng xem chuyện cười nhiều hơn.

“Sóc vương, bốn cung chính là không có bằng chứng xác thực mới...nhưng bốn cung biết, nàng ta có động cơ hạ độc với mình!”

Liên phi chăm chú nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng cười nói: “Ái phi, nói thế là sao?”

“Hoàng thượng, thật ra giữa thần thiếp và Tiên phi muội muội, vốn chẳng qua lại gì, nhưng cung nữ Nê Nhi bên cạnh nàng ta, chính là Hoa Nguyên trước kia, lúc đầu đích thực là bởi vì thần thiếp nên mới bị biếm vào lãnh cung, cho nên...”

Liên phi than nhẹ một tiếng, dù sao thì chuyện kia cũng chẳng phải là bí mật to tát gì, bây giờ nói ra cũng không sao. Người biết chuyện đều đã chết gần hết rồi, có tra thế nào thì cũng không ra ra ả được, sợ gì chứ?

“Ái phi nên biết, chỉ dựa vào cái này, trẫm không thể truy cứu trách nhiệm của ‘Thục Tiên’ được!”

Nhìn Liên phi, Hoàng thượng lạnh lùng nói. Trước kia, người bị nàng ta hạ độc, nàng ta có từng nghĩ tới tâm tình của họ chưa?

“Hoàng thượng, thần thiếp lần này trúng độc...”

Vù vù...

Lời của Liên phi còn chưa nói hết, một con ong đột nhiên bay vào, ánh mắt của tất cả mọi người đều chuyển về hướng âm thanh vốn không nên xuất hiện kia, theo bóng dáng di động của nó, cuối cùng cũng rơi trên khăn che mặt của Liên phi, yên lặng mà đậu trên đó.

“Hoàng thượng...là ong...” Liên phi run rẩy, bây giờ mặt ả đã đủ khó coi rồi, nếu còn bị ong chích ột cái, há chẳng phải là họa vô đơn chí hay sao?

“Ái phi, đừng sợ! Trẫm giúp nàng!” Cảm kích nhìn chú ong kia một cái, Hoàng thượng lặng lẽ vươn tay ra, nhẹ nhàng giết chết con ong, nhanh chóng đem cái khăn lụa lần con ong kia ném ra ngoài...

“Hu hu...” Con ong đã vút ra ngoài rồi, Liên phi cũng sợ đến bật khóc, mọi người trong phòng cũng nhìn thấy gương mặt vừa đỏ vừa sưng kia của Liên phi, lại cộng thêm mấy chấm đỏ bắt mắt kia nữa, nhẹn không được mà quay mặt đi. Mỹ nữ khóc lóc luôn khiến người ta thương tiếc, nhưng xấu nữ thì sao? Chỉ tổ khiến cho người ta thấy chán ghét thôi. Tu đường tốt, kiêng kị có Hoàng thượng ở đây, mấy nàng kia lẳng lặng xoay mặt cúi đầu, không đi nhìn xấu nữ; nhưng trên đời lại luôn có người tu đường không tốt, thích bỏ đá xuống giếng.

“Liên phi nương nương, cô đừng khóc nữa thì hơn, lớn lên đã đủ xấu xí rồi, khóc một cái, nước mắt nước mũi tèm nhem, càng thêm khó coi. Nếu ta là cô, sớm tìm chỗ nào đó đựng đầu mà chết quách cho xong...”

Nhìn không quen cái bản mặt khiến cho hấn chán ghét kia, Sóc vương nói một cách vô tình. Liên phi này, phỏng chừng đợi sau này khỏi rồi, hoàng huynh cũng sẽ không tìm nàng ta thị tẩm. Cùng là đàn ông, hấn nhìn thấy cái bản mặt này, thì dục vọng gì cũng mất hết. Nếu sau này mà ở cùng với loại nữ nhân này, hấn sẽ nhớ tới cái gương mặt khác người này mất.

“Nương nương, đừng buồn nữa. Muội muội tin rằng đây chỉ là tạm thời thôi, qua một thời gian sẽ khỏi...”

Thiến chiêu nghi vốn cùng một phe với Liên phi, thấy Lão đại của mình như vậy, nàng ta nhẹn không được cảm thấy buồn nôn, đi đến bên cạnh Liên phi, biểu thị ý quan tâm của nàng ta.

“Đúng đó, tỷ tỷ. Hoàng thượng sủng ái tỷ thế kia, nhất định sẽ nghĩ cách chữa khỏi cho gương mặt này của tỷ!” Một vị phi tử khác cũng đi đến, không cam bị tụt hậu mà nói.

“Tỷ tỷ không cần lo lắng...”

Lân vương, khi nhìn thấy khuôn mặt hiện tại của Liên phi, trên mặt hấn chẳng có cảm thụ gì nhiều, chỉ là trong đầu nghĩ đến thủ pháp hạ độc tương tự từng biết, lại nghĩ tới Tiên phi vừa nhìn đã khiến hấn cảm thấy thân thiết lạ thường kia. Tiên phi, là con gái lớn của Vu tướng, hấn là vẫn luôn ở trong cung. Nhớ lúc đó mình đi tìm Tiểu Tiểu, đứng dịp Tiên phi thăm người thân, nàng còn kéo lấy mình muốn xem thử Tiên phi trông như thế nào, hai người họ không thể nào là cùng một người được. Nhưng sao hai người họ lại có độc tương tự vậy chứ?

Nhớ đêm hôm ấy, bộ dạng trúng độc của Ngưu Phong, rất giống với bộ dạng hiện giờ của Liên phi, nghe lời nói của Liên phi, chắc cũng là bị Tiên phi thần không biết quỷ không hay hạ độc rồi. Theo lý mà nói một thiên kim tiểu thư trong khuê các, hấn là không thể biết thủ đoạn hạ độc này, chẳng lẽ...

Giọng nói, dung mạo của Tiên phi, đều rất xa lạ, ngay đến mùi hương trên người, cũng không giống với Tiểu Tiểu, nhưng mình lại cảm thấy quen thuộc, cảm giác rằng giữa hai người tất có quan hệ...

.....

“Hoàng huynh, huynh tin là do nữ nhân kia hạ độc không?” Trở về Ngự thư phòng, Lân vương lấy cớ có việc nên đã rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại Sóc vương và Hoàng thượng.

“Không tin, chắc không phải đâu. Thực lòng mà nói, ta không ngờ Liên phi cũng sẽ có ngày này...” Hoàng thượng cười nhắc ly trà lên, sắc mặt so với lúc này ở chỗ Liên phi thì tốt lên không ít.

“Đúng đó, sở trường của nàng ta không phải là sử dụng độc được sao? Cuối cùng rơi vào bước này, coi như là ông trời có mắt...” Sóc vương bật cười ha ha, chuyện của Liên phi, bọn họ đều biết, chỉ là bây giờ vẫn chưa phải lúc động tới nàng ta.

“Nhưng cũng chưa chắc. Sóc, muốn xác định có phải nữ nhân kia hạ độc hay không, còn phải xem biểu hiện của Vân phi...” Như nghĩ tới gì đó cười cười, vẻ mặt Hoàng thượng đầy mong đợi nói:

“Hậu cung sau này, sẽ không tiếp tục buồn chán nữa, ta lại rất muốn xem thử, cuối cùng sẽ thành cái dạng gì?”

“Hoàng huynh, đứa bé kia thì sao? Mấy đứa con kia của huynh thì phải làm sao? Huynh không sợ chúng nó gặp nguy hiểm à?” Sóc vương không tán thành mà nhìn Hoàng thượng, có lúc hắn thật không hiểu cách nghĩ của huynh ấy.

“Thế thì phải xem mệnh của chúng nó rồi. Có mệnh sống tiếp, mới là long tử chân chính. Sóc, ban nãy đệ muốn nói cái gì? Hình như khá kiêng kị có Lân ở đây, bây giờ chỉ có hai chúng ta, đệ có thể nói được rồi đấy?”

Hoàng thượng cười vô tình, con cái đều là vật ngoài ý muốn, một hoàng tử là đủ rồi, ai có năng lực thì người đó sống tiếp, trước giờ hắn chẳng bỏ bao nhiêu tâm huyết lên người chúng nó, cũng chẳng có bao nhiêu tình cảm đối với chúng nó, cứ như thể chúng nó không phải là con của hắn vậy.

“Hoàng huynh...”

Khẽ than một tiếng. Sóc vương vén tay áo, lộ ra miệng vết thương vốn được giấu trong tay áo. Lúc đầu sợ Hoàng thượng đau lòng, hắn vốn không định nói ra; vì mặt mũi, hắn cũng không thể nói với huynh ấy, dù sao thì mình cũng chỉ là giận một tí thôi, cũng chẳng có hại gì tới thân thể mình.

“Sóc, đệ bị thương lúc nào vậy? Sao không nói cho hoàng huynh?” Khẩn trương nhìn vết thương đã kết vảy kia, Hoàng thượng chỉ có thể xác định thời gian của vết thương này không dài, ở vị trí này, giống như Sóc vương tự làm mình bị thương vậy.

“Hoàng huynh, nếu đệ đoán không lầm, người làm đệ bị thương chắc hẳn là Tiểu Tiểu mà Lân nói!” Sóc vương thở dài một tiếng, đây cũng là nguyên nhân lúc này hắn không nói ra trước mặt Lân vương.

“Cái gì? Làm sao đệ xác định?” Hoàng thượng cả kinh nhìn hắn. Loạn rồi, hắn thấy đúng là loạn hết cả rồi.

“Thật ra, trước ngày Lân sắp đi Phong Quốc, đệ đã gặp cô gái kia, sau khi nàng ta dùng thuốc khống chế đệ còn nhìn phần lưng của đệ, còn hỏi đệ cái bớt này là chỉ mình đệ có hay huynh đệ chúng ta đều có...tối hôm trước, chính là cái ngày Lân nói muốn đi tìm nàng ta, cô gái kia lại xuất hiện, nàng ta dịch dung thành dáng vẻ của một cô gái bình thường, còn mặc...”

Sóc vương nhỏ tiếng đem hai lần gặp gỡ với Tiểu Tiểu nói một lượt, tuy không nói hết toàn bộ, nhưng cơ bản nhất thì hắn đều đã nói rõ ra hết, mặt của Hoàng thượng trầm xuống. Mãi đến khi Sóc vương nói xong, hắn cũng không lên tiếng, vẫn trầm tư.

Bà nội nó, Sóc vương này đúng là không phải thông minh bình thường, sao lại nghĩ đến mấy cái này chứ?

Tiểu Tiểu núp bên ngoài nghe lén, nghe xong lời của Sóc vương, lại mắng hắn lần nữa. Vừa nãy sắp xếp ổn thỏa cho Hoa Nguyên xong, nàng liền lo lắng Sóc vương có nhìn ra mình hay không, có đem thân phận của mình tiết lộ ra ngoài hay không nên mới tới đây nghe lén, không ngờ lời của Sóc vương không nghe được, lại nghe được tin tức giật gân này.

86. Chương 86

Nghe lỏm mà cũng bị người ta phát giác được, nếu để sự phụ biết, không biết có bị tức chết luôn hay không?

“Sóc, đệ nói cô gái mà đệ gặp phải rất có khả năng là Tiểu Tiểu mà Lân thích đó hả?”

Hoàng thượng trầm tư hồi lâu, mới không xác định được mà hỏi.

“Hoàng huynh, đệ cảm thấy vốn chính là cùng một người! Mà cô gái kia, cùng với bé trai mà huynh nhìn thấy đó nhất định là cùng nhau mà đến, nói không chừng bọn họ chính là quan hệ mẫu tử...”

Sóc vương ngẫm nghĩ, điều này cũng có khả năng lắm, nhưng điều hắn không rõ là, đã qua nhiều năm vậy rồi, sao bây giờ nàng ta mới đến tìm người? Theo lý mà nói, nếu thật sự là giúp con tìm cha, hẳn là nên sớm đi tìm rồi mới đúng.

“Sóc, đệ đã thấy gương mặt thật của nàng ta chưa? Nàng ta bao nhiêu tuổi? Còn nữa, hình như Lân đã từng nói nàng ta chỉ có một người đàn ông là đệ ấy, thế...” có hơi mâu thuẫn, nếu điều Lân nói là thật, thế thì nàng ta không phải là mẹ của đứa bé kia rồi.

“Khi lần đầu tiên gặp chắc là gương mặt thật của nàng ta, dù sao thì hai lần đó đệ đều là do không cẩn thận nên bị nàng ta khống chế, đệ cũng không biết rốt cuộc có phải hay không. Nhưng xem cách ăn nói hành động của nàng ta, tuổi tác hình như không lớn, chắc chưa tới hai mươi đâu!”

Sóc vương tỉ mỉ nhớ lại một hồi, nhìn cái bộ dáng tinh nghịch của nàng ta, đáng ra tuổi tác không lớn lắm mới đúng, nhưng thủ pháp hạ độc của nàng ta, đúng là khiến người ta không kịp đề phòng. Tối qua chắc chắn là mình uống lộn thuốc rồi, thế mà lại cảm thấy nàng ta đáng yêu, giờ nghĩ lại đúng là mất mặt quá đi.

“Chưa tới hai mươi, đứa bé năm sáu tuổi, Sóc, đệ có cảm thấy kì lạ hay không?” Hoàng thượng nhìn Sóc vương, hắn luôn cảm thấy đứa bé kia đáng ra không có quan hệ gì với nàng ta mới đúng. Hơn nữa, mấy nữ nhân ngày đó, không phải đều chết hết cả rồi sao? Sao vẫn còn sống cơ chứ?

“Ừm, có lẽ nàng ta chỉ là mẫu thân của đứa trẻ thôi. Nhưng, nếu như đúng là cùng một người, thế Lân...” Đây cũng là điều mà Sóc vương lo lắng, nếu là cùng một người, thái độ đối với mình và Lân không thể khác xa nhiều như vậy được.

“Sóc, theo lẽ thường mà nói, nếu như mục đích của nàng ta là giúp đứa bé kia tìm cha, còn hỏi chuyện về thai ký, đệ và Lân có khả năng đều là người mà nàng ta muốn tìm. Đối xử với Lân tốt như vậy, mà đối với đệ thì...”

Hoàng thượng đứng lên, tiếng bước chân nhẹ nhàng khiến cho Tiểu Tiểu ở bên ngoài cửa sổ cả kinh, không phải bị tên Hoàng thượng thối kia phát hiện rồi đấy chứ? Tiếp tục cúi thấp người, tiếng bước chân trong phòng cũng ngừng lại, Tiểu Tiểu mới yên tâm tiếp tục nghe lỏm.

“Thì đó, hoàng huynh, đệ nhìn giống như gây phiền phức cho người ta lắm hay sao chứ?” vuốt tuấn nhan, Sóc vương khó hiểu hỏi.

“Không có!” Hoàng thượng bật cười, không phải đệ đệ này của mình thích cô gái kia rồi đấy chứ? Nó có bệnh thích bị ngược đãi à? Đối xử với nó như vậy, nó còn...Nghe cách nói của bọn họ, nếu như Tiểu Tiểu kia đối với Lân một mảnh nhu tình, đối với Sóc vương thì là...

Nhưng, tốt hơn hết là đừng như vậy, nếu hai đệ đệ của mình đều không thích phải cô gái kia là tốt nhất. Cô gái kia không đơn giản, ai mà biết nàng ta tiếp cận Lân là có mục đích gì? Có phải muốn moi móc gì đó từ miệng Lân hay không? Hay là muốn có được cái gì đó?

“Hoàng huynh, chuyện lần đó đệ đã tra qua rồi, chắc chắn là mấy nữ nhân kia không có cá lọt lưới!” Sóc vương đột nhiên trở nên nghiêm túc, đây mới là trọng điểm, không có cá lọt lưới, đứa trẻ kia từ đâu mà đến?

“Đệ xác định?”

Hoàng thượng lạnh mặt xuống, nói như vậy, chuyện này đúng là khó giải quyết rồi đây.

“Ừm, đệ xác định, đã đem chôn, không lâu trước đệ còn đặc biệt đến đó kiểm tra, không có bất kì vấn đề gì.” Sóc vương xác định nói.

“Thế thì tốt, nếu đứa bé kia phải, thì trong đó nhất định là đã xảy ra sai sót gì rồi. Nhưng nàng ta che giấu tốt thế kia, hơn nữa đã từng tìm đệ và Lân, tiếp theo chính là ta...”

Hoàng thượng cười lạnh một tiếng: “Phải người đến chỗ Tịch vương, Lỗ vương canh giữ, bắt sống, chúng ta phải ôm cây đợi thỏ!”

“Hoàng huynh, ý huynh là nàng ta sẽ đến đó à? Sao đệ lại cảm thấy nàng ta sẽ đến tìm huynh trước nhỉ?”

Sóc vương trầm tư, chỗ đó cách kinh thành quá xa, hẳn là nàng ta sẽ đến đây tìm Hoàng thượng trước, hạ thủ từ trên người Hoàng thượng mới đúng.

“Nơi này phòng vệ nghiêm ngặt, ta đương nhiên là tùy thời chờ đợi nàng ta. Nhưng để đề phòng vạn nhất, bên đó chúng ta cũng không thể bỏ qua...ai?”

Hoàng thượng nghe thấy bên ngoài có tiếng động lạ, hai người đá văng cửa sổ cùng bay ra ngoài, chỉ thấy Hỷ công công đứng trước cửa sợ đến nỗi không dám nhúc nhích, Hoàng thượng tức giận nói:

“Người đến từ lúc nào?”

“Hồi Hoàng thượng... nô tài mới đến, mới đến thôi...” Chẳng lẽ mình không nên đến à? Hỷ công công run rẩy quỳ xuống.

“Có thấy ai khác không?” Hoàng thượng nhìn xung quanh một lượt, vẫn không thấy có điều dị thường.

“Không có...chẳng phải Hoàng thượng đã dặn nô tài, xung quanh Ngự thư phòng không được phép có ai khác hay sao? Nô tài chỉ là sợ Hoàng thượng có điều gì cần nên mới qua đây xem thử, vừa tới thôi...”

“Hỷ công công, người lui xuống đi. Có việc ta sẽ gọi người, người cũng không cần ở đây...”

Phất phất tay, Hoàng thượng thầm nói: Vừa nãy thật sự là ảo giác của mình sao? Tiếng động đó không giống âm thanh đi đường? Nhưng hoàng cung đại viện này, là ai mà lại có lá gan to như vậy dám đi trộm giữa ban ngày chứ?

“Hoàng huynh, không có gì chứ?” Thấy Hoàng thượng lạnh mặt, Sóc vương quan tâm hỏi. Có phải Hoàng thượng khẩn trương quá rồi không, sao vừa nãy hẳn lại chẳng nghe thấy gì hết.

“Không có gì, chắc ban nãy ta nghe nhầm thôi.”

Chật vật chạy về, Tiểu Tiểu mau chóng thay y phục. Xem ra cái gì cũng không thể gác lại, mới mấy ngày không luyện công thôi, khinh công đã thoái hóa nhiều như vậy. Nghe lỗi mà cũng bị người ta phát giác được, nếu để sự phụ biết, không biết có bị tức chết luôn hay không?

Thương thế của Hoa Nguyên cũng chỉ là vết thương ngoài da, trở về xử lý sơ qua chút thì không sao nữa. Bôi thuốc mỡ đặc chế của mình, Tiểu Tiểu tin rằng vài ngày nữa là có thể hồi phục như ban đầu. Nhưng vết thương trong lòng kia, thì phải từ từ mà dưỡng rồi. Không biết Hoàng thượng có ý kiến với nàng ta hay là có ý kiến với mình nữa, Tiểu Tiểu luôn cảm thấy, Hoàng thượng đối xử với Hoa Nguyên thật đúng là vô tình. Lần trước, ban tên Nê Nhi, nói như thể Hoa Nguyên không đáng một đồng; lần này, lại đánh Hoa Nguyên ngay trước mặt nhiều người như vậy, phỏng chừng Hoa Nguyên rất đau lòng.

Hai mươi gậy, gậy nào cũng đủ mạnh, nếu không phải đi theo mình, Hoa Nguyên chỉ ít thì cũng phải mất nửa cái mạng nhỉ? Thương tiếc nhìn Hoa Nguyên trên giường, tình hình lúc đó nàng cũng đã hỏi rõ rồi, trận đòn này, là Hoa Nguyên chịu thay nàng.

Tiểu Tiểu than nhẹ một tiếng, Hoa Nguyên, cô thật ngốc, lúc đó cô không nên đi ra. Bẫy đã đặt sẵn, chỉ đợi cô chui vào.

Nhưng Vân phi, nàng cũng sẽ không bỏ qua cho ả ta đâu, so với Liên phi, Vân phi càng đáng ghét hơn. Nói thật, hôm nay trở về, nhất định là Vân phi cũng sẽ tức giận chết đây? Hoàng thượng không vạch trần ả trước mặt mọi người, nhưng cũng không xử phạt mình. Mà ả ta đã bỏ công ra thiết kế mọi thứ, không ngờ lại bị mình hóa giải một cách dễ dàng như vậy, không biết bây giờ ả ta đang lấy ai ra để trút giận nữa?

Nhưng có thể trút được giận cũng là phúc phận của ả ta, không phải ả bị đau bụng hay sao? Có thể mắng người được thì cho thấy thân thể ả ta vẫn còn tốt chán.

May mà hôm nay ả ta tự mình nói vậy, bằng không, Tiểu Tiểu thật không dám làm động tác nhỏ gì. Vì lúc trước có Hoàng thượng trúng độc, Vân phi mà trúng độc nữa, bọn họ sẽ dễ dàng nghi ngờ đến mình. Tuy rằng bệnh trạng trúng độc của hai người không giống nhau cho lắm.

“Nương nương, là người cứu tôi?”

Không biết từ lúc nào, Hoa Nguyên nằm bẹp trên giường đã tỉnh lại, nàng ta ngẩng đầu nhìn Tiểu Tiểu, khẽ động một cái, sau lưng lại bắt đầu đau, đau đến nỗi khóe miệng run rẩy, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười.

Tuy rất khó coi, nhưng Tiểu Tiểu biết đây chính là nụ cười.

“Hoa Nguyên, cô thật ngốc! Theo ta lâu vậy rồi, cô vẫn chưa biết năng lực của ta hay sao? Ta há có thể bị bọn họ thiết kế một cách dễ dàng như vậy được chứ?”

Tiểu Tiểu trách móc Hoa Nguyên một câu, thấy nàng ta vì mình mà bị thương thành ra thế này, trong lòng Tiểu Tiểu rất khó chịu.

“Nương nương, là Vân phi ăn nói bừa bãi, ả ta muốn hãm hại người... Hoa Nguyên không nhận được nên mới...”

Hoa Nguyên vội vàng biện giải, lúc đầu mình chỉ là không muốn nương nương bị thương, không suy nghĩ gì mà đã chạy ra, cũng nói mấy lời đó.

“Ta biết! Hoa Nguyên, sau này phải bảo vệ tốt ỳnh. Cô bị thương nặng như vậy, ta nhìn cũng thấy đau lòng. Nhưng ta cũng sẽ không để cô bị thương công toi vậy đâu, Vân phi kia, ta nhất định sẽ hầu hạ ả ta thật tốt.”

Nói đến Vân phi, Tiểu Tiểu lộ ra một tia thần sắc âm hiểm, Hoa Nguyên vội nói:

“Nương nương, không cần đâu. Chút thương tích này của Hoa Nguyên không có gì hết, chỉ cần nương nương không sao là tốt rồi. Chồng lại dụ lệnh của Hoàng thượng, tự ý xông vào cấm địa, đây đều là tội chết, lúc đó Hoa Nguyên rất sợ, sợ nương nương sẽ...”

Hoa Nguyên lại bắt đầu run rẩy, nàng không biết tại sao lúc đó lại nói ra mấy lời kia. Nếu để nàng nói lại lần nữa, đảm bảo nàng sẽ không dám nói thế đâu.

“Là ta không hiểu quy củ trong cung, nhưng chuyện này là do một tay Vân phi sắp đặt sẵn, ngay đến thị vệ giữ cửa ả ta cũng đã mua chuộc, không trách cô được. Hoa Nguyên, bây giờ ta vẫn không thể ngang nhiên đòi lại công đạo cho cô, nhưng sau này ta nhất định sẽ giúp cô đòi lại, tin tưởng ta, được không?”

Mọi chuyện trước kia, cứ để nó tan thành mây khói đi. Hoạn nạn thấy được chân tình, những gì Hoa Nguyên làm hôm nay, đủ để Tiểu Tiểu thấy nàng ta đối xử với mình là thật lòng.

“Ừm!” Nuốt nước mắt trả lời Tiểu Tiểu, trong mắt Hoa Nguyên chỉ có sự cảm động: Nô tài bị đánh, trong cung vốn là chuyện rất đời bình thường, nhưng chủ tử có thể làm được như vậy thì có mấy ai?

Thân thể Hoa Nguyên không tiện, Tiểu Tiểu từ ngoài sảnh lấy bữa tối sớm đã được bày ra, đích thân đút cho nàng ta ăn. Mới đầu thì Hoa Nguyên cũng không muốn, nhưng Tiểu Tiểu lạnh mắt lườm một cái, Hoa Nguyên cũng đành phải ngoan ngoãn ăn. Vì thương tích khá nặng, Hoa Nguyên chỉ có thể hơi ngẩng đầu, lúc ăn xong cơm, cũng đã qua hơn nửa canh giờ, điều hiếm có là, Tiểu Tiểu lại có thể nhẫn nại như vậy.

“Hoa Nguyên, cung nữ nếu như chết, sẽ xử lý thế nào?”

Bỏ bát xuống, Tiểu Tiểu cầm bát thuốc sớm đã sắc xong ở bên cạnh lên, chuẩn bị để Hoa Nguyên uống.

“Cung nữ?” Hoa Nguyên cười khổ một tiếng, trong cung nhiều nhất chính là cung nữ và thái giám, còn có thể xử lý ra sao?

“Thường thì lôi ra ngoài đem đi chôn...” Hoa Nguyên ưu thương nói.

“Ừm, Hoa Nguyên, bây giờ vừa hay cô lại bị thương. Cung nữ bị thương cũng không thể tìm ngự y tới khám, nếu bị thương nặng quá mà chết, cái này cũng rất bình thường, cô hiểu ý ta chứ?”

Từng muống từng muống đút cho Hoa Nguyên, thuốc vẫn còn hơi nóng.

“Nương nương, ý của người là...bây giờ nô tỳ có thể xuất cung rồi sao?” Kinh ngạc nhìn nàng, vẻ mặt Hoa Nguyên không thể tin được.

“Đúng, bây giờ cô có thể xuất cung, chỉ cần cô muốn, ta có cách che giấu được tai mắt của bọn họ.” Tiểu Tiểu cười cười, đưa nàng ta ra ngoài cũng tốt, mình sẽ không vướng bận gì nữa.

Hoa Nguyên trầm tư, đây đích thực là điều mình mong ước, nhưng nương nương thì sao? Một mình nàng ấy ở trong cung có thể ứng phó nổi không? Tuy biết nàng ấy rất lợi hại, rất có năng lực, nhưng lúc này Hoa Nguyên lại cảm thấy không yên tâm.

“Nương nương, tôi không yên tâm người ở trong cung một mình. Chẳng phải người nói rất nhanh người sẽ rời khỏi hậu cung hay sao? Để Hoa Nguyên ở cùng người, đợi khi người đi, dẫn tôi đi cùng, được không?”

Hoa Nguyên thật tâm nhìn Tiểu Tiểu, nàng thật sự rất muốn cùng đi với nàng ấy, ở cùng với nàng ấy trong cung, nàng không sợ.

“Được thì được, nhưng cô phải biết rằng, ta là chủ tử, mấy ả kia sẽ không dám làm gì ta, nhưng cô thì...Hoa Nguyên, có lẽ sau này sẽ còn xảy ra tình huống giống như hôm nay, cô không sợ hay sao?” Lắc lắc đầu, Hoa Nguyên cười cười: “Nương nương, tôi không sợ. Dù sao thì y thuật của người cao siêu, có thể cứu tôi, đúng không?”

“Ừm!” Tiểu Tiểu đắm đắm nhìn Hoa Nguyên mười phút, mới cười: “Được! Ngủ trước đi, ngày mai, nơi này của chúng ta đã định sẵn là sẽ không được yên ổn.”

Tiểu Tiểu cẩn thận đem Hoa Nguyên nhích vào trong, nàng cũng cởi giày bò lên giường, dù sao thì giường cũng đủ lớn, thêm một người ngủ thì cũng không cảm thấy chật chội.

“Nương nương, tôi vẫn nên trở về...” Hoa Nguyên kinh ngạc nhìn Tiểu Tiểu, lần đó khi nàng ấy ra ngoài, hình như mình cũng là tỉnh dậy từ trên giường nàng ấy. “Không sao! Ngủ đi!” Vung tay một cái, ngọn đèn trong phòng tắt vụt, không lâu sau truyền đến tiếng hô hấp khe khẽ của Tiểu Tiểu. Hoa Nguyên cười cười, chủ tử như vậy, phỏng chừng là trong hậu cung sẽ không tìm ra người thứ hai đâu.

Loảng xoảng, là tiếng đồ vật rơi xuống đất vỡ vụn, mấy cung nữ ma ma quỳ dưới đất, run rẩy nhìn những mảnh vỡ dưới đất, sợ hãi cảm nhận được sự tức giận của chủ tử.

“Làm sao nàng ta ra được? Ra từ đâu?” Mỹ nhân trừng mắt người dưới đất, tin tức của cha không thể nào sai được, xung quanh Bách Hợp viên đều đầy rẫy thị vệ – dùng lời nói của cha, đừng nói là con người, ngay đến một con chim cũng không bay ra nổi. Nhưng chim có bay ra được hay không thì ả không biết, ả nữ nhân kia lại bay ra được. Không những bay ra, còn ám thị với Hoàng thượng rằng mình nói dối, tuy Hoàng thượng không hỏi mình, nhưng ả biết Hoàng thượng không tín nhiệm ả nữa, đã nghi ngờ ả rồi.

“Nương nương, có phải Tiên phi đã mua chuộc thị vệ, trèo tường ra...”

Một ma ma nhỏ giọng nói, sợ nương nương lại tiếp tục đập phá nữa, sợ bị nương nương trừng phạt. Tuy rằng, nương nương này rất ít phạt người.

“Hừ, Hoàng thượng đang ở bên, ai dám thả người? Chẳng lẽ Tiên phi sau khi đi vào thì đã đi ra trước khi mấy ả kia đến rồi hay sao? Vu ma ma, người lén lút qua đó hỏi một tiếng, hỏi xem có thấy Tiên phi đi ra hay không?” Mỹ nữ phẫn nộ, đáng tiếc cho tâm huyết của mình, còn phải nuốt nguyên cục tức mà mình phải chịu ở chỗ Tiên phi.

“Nương nương, nô tỳ cảm thấy nương nương không cần phải lo lắng, tuy nàng ta trốn ra ngoài, nhưng nương nương cũng đã đánh nô tỳ của nàng ta để trút giận rồi. Như vậy, nàng ta cũng đã biết thủ đoạn của nương nương, qua hai ngày nương nương lại qua đó giải bày với nàng ta, giải thích chuyện hôm nay, chắc là có thể che giấu được. Hơn nữa, hôm nay nương nương thấy mặt của Liên phi, không cảm thấy cao hứng hay sao?”

Tranh Nhi quỳ dưới đất ngẩng đầu lên, cười lấy lòng.

“Tranh Nhi, đứng lên đi. Người nói không sai, Hoa Nguyên chỉ là một nô tài, chỉ cần bốn cung nói cho tốt, lại giải bày với nàng ta, nàng ta nhất định sẽ dứt bỏ chấp niệm đối với bốn cung. Về phần tiện nhân Liên phi kia, cũng coi như là ác giả ác báo, chỉ cần bốn cung có thể lấy lòng Tiên phi, lôi kéo nàng ta, thì quyền chấp chương hậu cung, chính là của bốn cung rồi...”

Vân phi bật cười ha hả, nhưng điều tiên quyết là mặt của Liên phi sẽ không khôi phục lại, phải để lại sẹo gì đó.

“Nương nương nói rất đúng, cần tìm thái y hỏi thử không?” Tranh Nhi thấu hiểu nhìn ả ta, thời gian Liên phi chấp chương hậu cung đã lâu, cũng nên đổi người rồi.

“Ừm, có thể...” Vân phi gật gù đầu, vừa muốn tận hứng mà cười, đột nhiên bụng nhói lên, ả vội nói:

“Tranh Nhi, bốn cung muốn xuất cung (1)!”

Nhìn mồ hôi lạnh trên mặt Vân phi, Tranh Nhi cảm thấy có chút là lạ, nhưng vẫn nhanh chóng dìu Vân phi ra ngoài, để lại một đám cung nhân, giống như bị người ta quên lãng vậy, tiếp tục quỳ dưới đất.

“Nương nương, người sao rồi?” Không đến một canh giờ, Vân phi đã ngồi nhà xí ba lần, mà người được phái ra ngoài tìm thái y vẫn chưa trở về, Vân phi phần nộ nói:

“Đã bao năm nay không đau bụng rồi, sao hôm nay đột nhiên lại...”

“Nương nương, có phải do người tự nguyện rửa mình hay không? Sáng hôm nay người từng nói...” Tranh Nhi đứng bên cạnh Vân phi, đột nhiên nàng ta nhớ đến lời Vân phi từng nói lúc sáng, chẳng lẽ những lời tùy tiện nói ra mà cũng linh nghiệm? Sau này nàng ta sẽ không dám nói lung tung nữa.

“Vớ vẩn! Nếu lời nói mà có tác dụng, thì bốn cung chẳng cần phải làm gì khác nữa. Tranh Nhi, tìm người đi thúc giục lần nữa, sao vẫn còn chưa đến, ta...khó chịu chết đi được...” Vân phi nhăn nhó mặt mày, tiếp tục như vậy sẽ mất mạng không đây?

Người khó chịu là ta nè! Tranh Nhi lập tức chạy ra ngoài, bên trong thối quá, nhưng nương nương không nói thì nàng ta đành phải đứng bên hầu hạ, ngay đến việc bịt mũi nàng ta cũng không dám, làm cung nữ thật là khó.

Vội vã căn dặn một tiếng, Tranh Nhi thuận tiện ra ngoài hít thở, tiếp tục như vậy, nói không chừng sẽ bị ngất xỉu vì thối mất.

“Thái y làm cái gì vậy nè? Dù có bò thì cũng phải bò đến rồi chứ...” Thấy Tranh Nhi đi vào, Vân phi lại phát tức lần nữa, Tranh Nhi khó xử cười nói:

“Nương nương, người quên rằng hôm nay Liên phi trúng độc rồi à? Còn chưa tra ra độc tố, cho nên chắc hẳn thái y đều ở bên đó, gọi bọn họ tới đây thì tốc độ sẽ chậm một chút.”

“Hừ, dựa vào cái gì? Ta với ả là đồng cấp. Dù là gia thế, ta cũng không kém do với ả...”

Hai người, vốn là tử địch, đụng tới chuyện như vậy, lại càng bắt đầu tính toán.

“Nương nương, đừng tức giận, Liên phi cũng kiêu ngạo quen rồi, vì ả ta mà tức giận tổn hại đến sức khỏe thì thật không hay...” Tranh Nhi an ủi ả, tiện thể lau mồ hôi trên mặt ả ta, lần này nương nương đúng là phải chịu khổ rồi.

“Nương nương, Vương thái y đã đến, để ông ta vào không?” Bên ngoài, giọng của tiểu cung nữ cất lên, Tranh Nhi nói:

“Đợi chút, Nương nương xong liền!”

Buồn cười, bây giờ nương nương đang xuất cung, sao ông ta vào xem được?

“Nương nương, có thể đứng dậy được hay không?” Tranh Nhi săn sóc hỏi han, lúc nương nương càng khó khăn, thì nàng ta càng phải biểu hiện cho thật tốt, như thế thì nương nương mới càng tin tưởng nàng ta, cho nàng ta càng nhiều lợi ích và vinh quang hơn.

“Ừm!” Vân phi gian nan đứng dậy, mới ba lần mà thôi, vừa nãy đã qua một canh giờ, ả cảm thấy toàn thân vô lực rồi. Thời gian dài, ả thật không dám nghĩ đến hậu quả.

“Vương thái y, mời vào!”

Chú thích:

(1) Xuất cung (): Dùng để thay thế cho từ đại tiện tiểu tiện.

Từ thời xưa, những cấm kỵ về từ ngữ chỉ sự bài tiết đã xuất hiện, trong văn ngôn, người ta gọi là “xuất cung”(), “rửa tay” (), “giải phóng bàn tay” () v.v. Tương truyền rằng, sau khi Lưu An đời Hán chết đi, được bay về trời, do “tọa khởi bất cung” (ngồi xuống mà không kính), khiến tiên bá chủ giả đã tấu trình lên cho thiên đế rằng Lưu An bất kính, vì vậy mà Lưu An bị biếm trích ba năm, vì vậy mà mới xuất hiện từ “xuất cung”. Theo sự giải thích của “Từ nguyên” thì, vào đời Minh, trong chế độ khoa cử, người ta có làm thẻ xuất cung nhập kính (ra cung vào kính). Nếu như sĩ tử ai muốn đi đại tiện thì đầu tiên sẽ nhận lấy tấm thẻ này, sau nhân đó mà gọi việc đại tiện là xuất cung, đồng thời gọi đại tiện là đại cung, tiểu tiện là tiểu cung. Bắt đầu từ thời Nguyên, trong trường thi của chế độ khoa cử, người ta cũng làm thẻ “xuất cung” (ra cung), “nhập kính” (vào kính), nhằm tránh tình trạng để thí sinh tự ý rời ghế ngồi của mình. Ban đầu, từ “xuất cung” là dùng cho nam giới, sau đó thì dùng cho cả nam và nữ.

87. Chương 87

Nghĩ đến người Thụy Tiên thích là nữ nhân, mặt hấn bắt đầu đen lại, chuyện này làm sao mà được? Nàng là phi tử của mình, dù là nữ nhân cũng không được nhắm nhe nàng!

Màn giường sớm đã buông xuống, Vân phi nằm ở bên trong, Tranh Nhi giúp Vân phi sắp xếp xong thì mới gọi Vương thái y vào tắm thất. Trong lòng Tranh Nhi âm thầm cầu khẩn: Tốt nhất là bây giờ nương nương đừng có mà tức giận, giờ là lúc sử dụng Vương thái y đó nha.

Vương thái y đã bận rộn cả ngày kéo lê bước chân mệt mỏi đi vào, trên mặt còn mang theo vẻ cười nhạt, ông cũng sợ Vân phi làm khó dễ. Nhưng ông chẳng còn cách nào khác, Tiền thái y không rời khỏi bên đó được, mà giữa Vân phi và Liên phi trước nay vẫn luôn minh tranh ám đấu. Ai bảo mình không phải chủ quán của thái y viện làm gì? Bị trách cứ thì cũng đúng lí hợp tình.

“Vương thái y, sức khỏe của nương nương sao rồi?”

Thấy Vương thái y giãn mày, Tranh Nhi vội hỏi.

“Nương nương không sao, chỉ là nhiễm lạnh chút ít thôi. Lão thần kê hai phương thuốc, uống vào là khỏi...”

May mà chỉ là nhiễm lạnh thông thường, bằng không, Vương thái y thật không biết phải làm sao nữa.

“Vương thái y, phải bao lâu mới thấy hiệu quả?” Bụng lại bắt đầu thấy khó chịu rồi, Vân phi nhẫn nhịn hỏi.

“Cái này... phải xem sự hấp thu đối với thuốc của nương nương rồi. Trên nguyên tắc thì uống thuốc vào rồi qua một canh giờ là thấy hiệu quả. Nương nương, tìm người theo lão thần về để bốc thuốc đi!” Vương thái y kê xong đơn thuốc rồi đứng dậy, mà Tranh Nhi thì sẵn sóc đi theo phía sau, hai người vừa bước khỏi tắm thất, Vân phi liền chạy ra...

Còn phải một canh giờ nữa thì mới khỏi sao? Vân phi khổ não nghĩ, không biết đến lúc đó mình có bị kiệt sức luôn hay không nữa?

“Hoàng thượng, thời gian không còn sớm nữa, Hoàng thượng muốn đến đâu nghỉ ngơi?”

Hỷ công công bưng thẻ ngọc, đưa đến trước mặt Hoàng thượng hỏi.

“Hỷ công công, mặt của Liên phi giờ ra sao rồi?”

Đến đâu? Nhớ đến cách nghĩ sáng nay, Hoàng thượng thật muốn qua đó thử xem. Nhưng thể diện thì lại không cho phép hắn qua đó, hôm nay nàng thật bất kính với mình.

“Hoàng thượng, thái y vẫn chưa nghiên cứu ra là trúng loại độc gì!”

Hỷ công công cúi đầu, bộ dạng bây giờ của Liên phi, thật sự rất buồn cười. Nhớ đến bản mặt của nàng ta, ông liền muốn cười.

“Hỷ công công, người nói xem có phải người của hoàng cung chúng ta có chút không sạch sẽ? Sao mấy thứ độc vớ vẩn lại càng ngày càng nhiều thế này?” Hoàng thượng nhìn thẻ ngọc, hần đần đo do dự không biết phải đến đâu đây?

“Hoàng thượng, ngày mai nô tài sẽ tìm người tra xét, nhất định sẽ tìm cho ra kẻ đáng nghi.” Trong lòng Hỷ công công thầm nói, ông biết người đáng nghi nhất, nhưng không thể nói được.

“Nếu Tiêu Kiềm ở đây thì tốt quá, y thuật của y cao siêu, nhất định có thể nhìn ra là độc gì!”

Hoàng thượng thở dài một tiếng, thời gian gần đây, Tiêu Kiềm xuất hiện trong đầu mình càng ngày càng ít, ngược lại thì thời gian nữ nhân kia xuất hiện lại nhiều hơn.

“...” Hỷ công công đứng yên lặng, không phát biểu ý kiến của ông ta.

“Hỷ công công, Liên phi nói ‘Thụy Tiên’ hạ độc nàng ta, người nghĩ sao?” Hoàng thượng nhìn Hỷ công công, sao cứ cảm thấy hôm nay ông ta quái lạ thế nào ấy, đang sợ mình sao?

“Nô tài không biết. Tiên phi nương nương làm sao hạ độc nàng ta được? Nếu đúng, thì lúc đó Liên phi nương nương hẳn là phải biết chứ...”

Hỷ công công giải vây cho chủ tử của mình, thật ra, ông cũng cảm thấy khả năng là Tiên phi nương nương khá lớn.

“Ừm, cũng có lý. Tối qua Liên phi đi tìm ‘Thụy Tiên’, mang theo cái gì? Đem cái gì ra ngoài?”

Hoàng thượng vô ý hỏi, mấy cái này Hỷ công công đều biết, ai bảo ông ta là thiếp thân thái giám của mình chứ?

“Hồi Hoàng thượng, Liên phi nương nương mang theo một chậu hoa hồng Kim Ngân rất đẹp, tay không đi về, không đem gì cả!”

Vẫn cung kính trả lời như cũ, không ngờ sau khi Hoàng thượng nghe xong thì mặt mày biến sắc:

“Người nói cái gì? Liên phi tặng hoa cho nàng sao?”

Không phải nàng lợi hại thông minh lắm à? Sao có thể nhận hoa của Liên phi chứ? Hoa của Liên phi, rất có vấn đề. Hoàng thượng thầm mắng ‘Thụy Tiên’ mấy tiếng, tim đập mãnh liệt.

“Dạ phải, nghe nói là hoa hồng Kim Ngân mà Hoa ma ma mới nghiên cứu ra, chậu hoa kia xinh đẹp long lẫy, hơn nữa cả thế gian này chỉ có một chậu đó. Hoàng thượng, xem ra lời của người có tác dụng rồi, chắc Liên phi muốn nịnh nọt Tiên phi đó mà...”

Hỷ công công lấy lòng mà phân tích, nhưng mặt của Hoàng thượng vẫn lạnh lẽo như cũ, chẳng có lấy tí gì làm vui vẻ cả.

“Trầm mặt rồi, tối nay cứ ở tẩm cung, hầu hạ trầm nghỉ ngơi đi, Hỷ công công.”

Hoàng thượng thở dài một tiếng, trong lòng đột nhiên lại trầm xuống. Có cần đến đó ngăn cản không? Hắn vẫn đang đắn đo.

Nằm trên giường, khó mà chợp mắt được, nghĩ tới ‘Thụy Tiên’ đáng yêu kia sẽ bị người ta hạ độc thủ, sắp rời khỏi mình rồi, trong lòng Hoàng thượng liền bất đầu bất an. Muốn ngồi dậy, trong đầu lại nhớ đến những lần nàng đối nghịch với mình, lúc nào cũng chống đối mình, không ngồi dậy, lại nhớ đến đôi mắt to tròn giận giữ, đôi môi đỏ mọng cùng với nụ cười tinh nghịch kia của nàng...

Đầu sắp nổ tung luôn rồi, Hoàng thượng tức tối hét lên một tiếng: “Cô cút ra cho ta!”

Một tiếng gào thét, nàng không cút ra, nhưng đèn bên ngoài thì cái nào cái nấy đều sáng hết cả lên, rất nhiều người cùng xông vào:

“Thích khách...thích khách, Hoàng thượng, thích khách ở đâu?”

Trợn con mắt phát hỏa lên, Hoàng thượng giận dữ nói: “Thích khách cái gì? Các người nghe ai nói có thích khách thế hả?”

“Hoàng thượng, hình như lúc này người kêu...” Lo lắng có đủ, nhưng giọng nói thì lí nhí, Hỷ công công rụt cổ lại. ánh mắt Hoàng thượng nhìn mình đáng sợ quá đi, cứ như muốn ăn tươi mình luôn vậy.

“Cút!”

Người đều chạy ra hết cả rồi, chỉ còn sót lại Hoàng thượng vẫn còn đang bực tức ở đó. Bọn họ không xem những gì mình nói là lời nói mở đầu chứ? Mấy người bọn họ người nào người nấy đều quy quy củ củ thật đúng là chán, vẫn là ‘Thụy Tiên’ tốt, dám không xem lời nói của mình ra gì. (Tác giả: E hèm, Hoàng thượng hình như có khuynh hướng thích bị ngược.)

“Đi, đến Lâm Tiên cung, đem chậu hoa hồng Kim Ngân hai màu kia về đây cho trẫm.”

Nghĩ một lúc, Hoàng thượng vẫn gọi ‘Ám’ ra, ‘Ám’ nghe xong lời phân phó của Hoàng thượng, khóe miệng không khỏi co giật, võ công cao thủ như mình đây, chẳng lẽ phải bắt đầu làm ‘trộm’ hay sao?

“Hoàng thượng, nhiệm vụ này dễ ẹt, đâu cần thuộc hạ phải đi?” Tuy chỉ là một ám vệ, nhưng cũng có nguyên tắc, chuyện lén lút lút lút hẳn không muốn làm.

“Đi đi, trẫm nói người đi là được. Cẩn thận một chút, đừng để nàng phát hiện.”

Vũ nhục, đúng là vũ nhục mà!

Nghĩ tới mình đây cũng coi như là đỉnh cấp cao thủ, sao có thể bị một nữ nhân chẳng có tí võ công nào phát hiện cơ chứ? Mắt ‘Ám’ phát hỏa, Hoàng thượng ngại ngùng cười:

“Trẫm chỉ nói vậy thôi, ‘Ám’, trẫm đợi người, đi nhanh về nhanh!”

Nhận lệnh đi ra ngoài, hần thề, nhất định phải nhìn xem nữ nhân khiến mình ‘chịu nhục’ mặt mũi ra sao.

Đêm tối, là thuộc về hần, dù có một chút ánh trăng cũng chẳng hề chi, hướng hồ Lâm Tiên cung chỉ là một mảng tĩnh lặng, tất cả mọi người đều đã đi vào giấc mộng. Trong lòng ‘Ám’ vẫn còn tức, nhưng động tác dưới chân lại chẳng có chút nặng nề gì, lúc tiếp đất, ngay đến một tiếng động cũng không có.

Hoa mà Hoàng thượng nói, hần vừa nhìn liền thấy ngay ở trong tấm thất của nữ nhân kia, đi đến trước hoa người thử, đúng là khá thơm, cũng đẹp nữa. Chẳng lẽ Hoàng thượng thích chậu hoa này nên mới bảo mình tới trộm? Mà cũng không đúng, nếu thích, chỉ cần ngài ấy nói một tiếng, nường nường kia còn không cung kính kính cam tâm tình nguyện hai tay dâng lên trước mặt Hoàng thượng hay sao, đâu cần Hoàng thượng phải phái người đi ‘trộm’?

Tiếng hít thở trong phòng rất khẽ, ‘Ám’ nghe kĩ một hồi, giật nảy cả mình: Hoàng thượng không có ở đây, sao nơi này lại có tiếng hít thở của hai người vậy nè? Hơn nữa còn trùng hợp là một nặng một nhẹ? Chẳng lẽ Tiên phi nường nường này ‘trộm người’ hay sao?

Cẩn thận đi đến trước giường, vừa hay nhìn thấy hai người đang dựa sát vào nhau, người phía ngoài còn vô thức phất tay một cái: “Đáng ghét, đừng sờ ta!”

‘Ám’ suy nghĩ nữa là ngã ngửa ra đất, nữ nhân này đúng là đang trộm tình? Cái tay đang vươn ra kia của hần cũng không dám vén màn giường ra nữa, sợ nữ nhân kia tỉnh dậy, nhìn thấy mình thì sẽ làm xấu danh tiếng của bản thân.

Bỏ đi, dù sao thì nàng ta cũng chẳng phải là nữ nhân của mình, vẫn nên đi tìm Hoàng thượng, nói với Hoàng thượng thì hơn, chuyện của ngài ấy, nên để đích thân ngài ấy xử lý.

‘Ám’ xoay người ôm cái chậu hoa lớn kia, khẽ khàng rời đi. Một đôi mắt đen láy phía sau mở ra, Tiểu Tiểu thâm nói: Cầm hoa độc đi, đây lại là vị nào nữa đây?

Chẳng phải chỉ là một chậu hoa độc thôi sao? Hôm qua mới tới địa bàn của mình, thật không ngờ hôm nay lại bị người ta nhìn trúng rồi, chẳng lẽ trong cung của mình có ‘nội gián’ báo tin?

Xem ra bất kể là người hay là hoa thì cũng không thể quá xinh đẹp. Người đẹp, sẽ dụ hái hoa tặc tới, hoa đẹp thì sẽ dụ trộm hoa tặc mò tới...

Tóm lại, xinh đẹp là sai, bất kể là thứ gì.

Quay đầu lại nhìn Hoa Nguyên đang say giấc nồng, Tiểu Tiểu nhếch miệng cười: Bất kể là vị nào, phỏng chừng lát nữa sẽ còn có người tới.

Mẹ ơi, người gì thế này, có để cho người ta ngủ nữa không đây?

.....

Ôm chậu hoa, tốc độ chạy của ‘Ám’ vẫn không chậm lại, vội vội vàng vàng chạy tới tẩm thất của Hoàng thượng, cả người cũng sắp thở hết cả hơi, Hoàng thượng cười nhạo nói:

“Thật sự bị phát hiện rồi à? Người nhìn người xem, cứ như có ma đang rượt theo phía sau không bằng.”

“Hoàng thượng...không phải ma...nếu như có ma rượt theo phía sau tôi thì tốt rồi, thuộc hạ sợ là ma rượt theo ngài...” thở hổn hển mấy hơi, ‘Ám’ nói tiếp:

“Thuộc hạ chạy như vậy cũng là tốt bụng thôi, Hoàng thượng lại không cảm kích. Đồ thì tôi đã đem tới cho ngài, còn mang theo một tin tốt và một tin xấu nữa, Hoàng thượng muốn nghe không?”

“Ồ, hai tin tức à? Trẫm nghe tin tốt trước vậy?”

Hoàng thượng đầy vẻ hứng thú nhìn ‘Ám’, hắn ta học khiêu hải hước này từ khi nào vậy?

“Tin tốt đó là, chẳng phải Hoàng thượng vẫn luôn ghét Tiên phi hay sao? Bây giờ có thể quang minh chính đại đập đổ nàng ta rồi!”

Làm một tư thế chặt đầu, ‘Ám’ than một tiếng, nữ nhân đáng thương, ai bảo khi cô trộm tình lại đúng lúc để tôi nhìn thấy kia chứ?

“Có ý gì? Nàng phạm phải lỗi gì để người bắt được à?”

Hoàng thượng trợn to mắt, bây giờ hắn không muốn đập đổ nàng nữa, hắn muốn giữ nàng lại để chơi đùa.

“Đấy thì là tin xấu rồi, Hoàng thượng ngài đã được đội mũ một cách vinh quang, chỉ tiếc rằng cái mũ ấy là màu xanh...”

Thương hại nhìn Hoàng thượng, nữ nhân nhiều thì có gì mà tốt chứ? Chỉ tổ có nhiều mũ cho hắn đội mà thôi.

“Mũ, mũ gì? Còn màu xanh...đội đã, không phải người đang trừ ẻo trẫm đấy chứ? Nữ nhân của trẫm đâu có mất mặt mũi như vậy? Mấy nàng ai mà dám...”

Hoàng thượng bắt mắt nhìn ‘Ám’, ‘Ám’ phát phát tay:

“Là do thuộc hạ mới vừa nhìn thấy được, nếu Hoàng thượng không tin thì có thể đích thân đi xem thử, hai người họ đã ngủ rồi, chắc giờ này ‘gian phu’ vẫn chưa đi đâu...”

“Cái gì, người nói là...”

Nghe thấy tin tức này, đầu tiên là Hoàng thượng cả kinh, sau đó người liền vọt ra ngoài, ngay đến thị vệ, công công cũng không dẫn theo bên người, hắn tức giận mắng:

“Tiện nhân, trong lòng trẫm nhớ nhung cô, vậy mà cô lại dám làm chuyện này sau lưng trẫm!”

Tuy là ‘bất gian’, khi Hoàng thượng đến nơi thì vẫn rất cẩn thận, nguyên nhân là hắn muốn bắt tên gian phu kia lại, chính tay giết chết thằng đàn ông dám gian dối với nữ nhân của hắn. Xốc màn giường ra, trên giường đúng là có hai người nằm, nằm phía ngoài chính là Thụy Tiên khiến cho hắn vừa tức vừa hận kia, người bên trong thì nhìn không rõ, nhưng nghe tiếng hít thở thì là của đàn ông, tiếng thở của hắn ta quá thô!

Không không chế được mình, hấn đánh về phía tên ‘đàn ông’ bên trong, Tiểu Tiểu không chớp mắt nổi nữa, một tay nhéo Hoa Nguyên một cái, một tay thì giả vờ như vô ý vung ra, Hoàng thượng sợ làm Tiểu Tiểu bị thương, đành phải thu tay về, cũng đúng lúc nghe thấy tiếng kêu thảm của Hoa Nguyên...

“Á...”

Tiếng không lớn, nhưng đủ để người ta nghe ra là giọng của nữ nhân. Trong lòng Hoàng thượng cả kinh, hấn chỉ mới nghe nói đàn ông có thể thích đàn ông, từ lúc nào mà lại có chuyện nữ nhân thích nữ nhân thế này?

Nghĩ đến người Thụy Tiên thích là nữ nhân, mặt hấn bắt đầu đen lại, chuyện này làm sao mà được? Nàng là phi tử của mình, dù là nữ nhân cũng không được nhắm nhe nàng!

Cứ như đồ chơi của mình bị người ta đoạt lấy vậy, lúc này Hoàng thượng chỉ có phần nộ, nhưng lại không phải tức giận Tiểu Tiểu. Hấn tức tối xoay người, ngày mai đem cung nữ của Lâm Tiên cung thay hết, toàn bộ đổi thành thái giám!

Qua hồi lâu, cuối cùng Hoàng thượng cũng rời đi, Tiểu Tiểu mở mắt ra lần nữa, Hoàng thượng này rốt cuộc bị sao vậy nè. Nửa đêm canh ba hấn không đi ôm ấp oanh oanh yển yển của hấn mà ngủ, chạy đến Lâm Tiên cung làm quái gì? Còn ánh mắt nhìn mình chằm chằm lúc này nữa, đáng sợ thật, rốt cuộc là hấn có ý định gì đây?

Nghĩ nát cả óc, Tiểu Tiểu chẳng nghĩ ra được gì, người mệt mỗi lần ra ngủ.

Mặc xác hấn, một tên Hoàng thượng thôi mà thôi, ai sợ ai chứ? Tiểu Tiểu ta không thèm chấp người!

Bên này Tiểu Tiểu ngủ một giấc ngon lành đến buổi trưa, Hoàng thượng bên kia thì lại chẳng tốt số như vậy, cả đêm nghĩ đến sở thích đặc biệt của ‘Thụy Tiên’ nhà hấn, nghĩ xem phải làm sao mới có thể chinh sửa lại cái loại tư tưởng bất lương này của nàng. Theo lý mà nói thì mình có thể ra lệnh cho nàng sửa bỏ, nhưng hấn biết nàng sẽ không thuận theo mình một cách dễ dàng vậy đâu, chỉ có thể tiến hành từ bên ngoài. Ngôn truyền thân giáo (1)? Chủ ý này không tồi, đợi qua hai ngày mình sẽ đích thân ra trận, để nàng thể nghiệm sự khoái lạc khi nam nữ bên nhau, lấy kỹ thuật cao siêu của mình, ném thử rồi, chắc là nàng sẽ không thích nữ nhân nữa đâu nhỉ?

Kết quả của việc một đêm không ngủ chính là mang theo cặp ‘Mắt gấu mèo’ lên triều, tuy Hỷ công công đã lấy nước đá chườm cho Hoàng thượng rất lâu, nhưng mắt của Hoàng thượng vẫn thâm đen, có chút không được bình thường. Đại thần nhìn thấy xong đều đau lòng không thôi, rất nhiều người đều khuyên Hoàng thượng phải lấy long thể làm trọng, Hoàng thượng khê thổ dài:

“Quốc sự bận bịu, lại thêm việc Liên ái phi của trẫm trúng độc đến nay vẫn chưa giải được, sao trẫm có thể ngủ ngon cho được?”

“Hoàng thượng, lão thần cảm tạ sự yêu thương của Hoàng thượng dành cho Liên phi!”

Phụ thân của Liên ái phi Tiết thượng thư đứng ra, cảm động nước mắt chảy ròng ròng, Hoàng thượng đối với Liên phi quá tốt, không những để nó chưởng quản hậu cung, lúc nó trúng độc, thậm chí lo lắng đến nỗi cả đêm mất ngủ, ân sủng như vậy, mình phải báo đáp sao đây...

“Tiết ái khanh, là trẫm không chăm sóc tốt cho Liên phi. Haizz!” Hoàng thượng thở dài một tiếng, hai mắt lo lắng nhìn quần thần phía dưới: “Nghe nói chỗ Lâm Xuyên hồng thủy không dứt, nay còn mưa liên miên, trẫm quyết định đích thân đến đó, trợ giúp dân chúng vượt qua cửa ải khó khăn!”

“Hoàng thượng, vạn vạn không thể được!” Lấy Sóc vương, Lân vương làm đầu, quần thần đều quỳ xuống. Hồng thủy nơi đó rất lợi hại, vạn lần không thể để Hoàng thượng đến đó mạo hiểm, nhưng mọi người ai cũng chẳng muốn đi, suy cho cùng thì đó cũng là nơi nguy hiểm đến tính mạng.

“Hoàng huynh, kinh thành không thể không có huynh được, huynh ngàn vạn lần không thể tới đó!” Sóc vương đứng dậy, quan tâm nói.

“Đúng đấy hoàng huynh. Chỗ đó tìm một đại thần đức cao vọng trọng đi là được rồi!” Lân vương đứng ra khuyên.

“Hoàng thượng, người phải lấy long thể làm trọng, bên chỗ Lâm Xuyên không cần Hoàng thượng phải đích thân đi!” Vu tướng cũng đứng ra, ánh mắt ông ta nhìn về phía Tiết thượng thư, Tiết thượng thư rụt cổ, dù long ân bao la, ông cũng không thể lấy tính mạng của mình ra mạo hiểm được.

“Được rồi!” Hoàng thượng không kiên nhẫn nói một tiếng, bực mình nói:

“Vị ái khanh nào nguyện ý chia sẻ thay trẫm? Đứng ra trước đi!”

Lân vương, Sóc vương nghĩ cũng không cần nghĩ, hai người đứng ra trước, Vu tướng ngẫm nghĩ, cũng run rẩy đứng ra, mấy quan viên phía sau ông ta cũng từ từ đứng ra. Tiết thượng thư lạnh mắt đứng nhìn một bên thấy ngày càng có nhiều người đứng ra, ông ta cũng không cam chịu yếu thế mà đi ra: Dù sao thì mình cũng không phải người sớm nhất, cũng không phải người muộn nhất, con gái mình lại được sủng như vậy, thổi gió bên gối, chắc Hoàng thượng sẽ không đi đến mình đâu nhỉ?

“Không có việc gì các vị ái khanh đều lui xuống hết cả đi, Tiết thượng thư kinh nghiệm phong phú, việc này trẫm giao cho Tiết thượng thư phụ trách. Những việc ông ta cai quản trong kinh thành, tạm thời giao cho Sóc vương phụ trách. Tiết thượng thư, trẫm nói trước một tiếng, khanh phải chịu khổ rồi!”

Sao...sao cứ như vậy mà rơi lên đầu mình thế này? Mãi đến khi hạ triều, Tiết thượng thư cũng nghĩ không ra, sao Hoàng thượng lại nhìn trúng ông, trong triều nhiều người như vậy, sao lại chọn trúng ông cơ chứ?

.....

“Hoàng huynh, hôm nay chiều này của huynh dùng thật là hay, ông già họ Tiết kia, chẳng dám hó hé câu nào!”

Trong Ngự thư phòng, tiếng cười sang sảng truyền ra, chẳng kiêng dè cung nhân bên ngoài tí nào.

“Cái gì mà ta dùng hay chứ? Đây là sự coi trọng đối với ông ta, biết chưa hả? Người khác muốn đi ta còn không cho đi đâu đấy? Nhưng Sóc nè, đệ tiếp nhận trọng trách, công việc của ông ta thì phải xem cho kĩ càng một chút!”

Hoàng thượng cười cười, một việc lớn đã giải quyết xong, đúng lúc vì chuyện của Liên phi, sẽ chẳng ai nghi ngờ gì hết.

“Ừm, hoàng huynh yên tâm. Nhưng mà hoàng huynh, đệ rất tò mò, mắt của huynh rốt cuộc là sao vậy?”

Vì lo lắng cho ả nữ nhân kia mà mất ngủ, lừa con nít ba tuổi chắc? Cái cơ rách này hẳn không tin.

“Còn có thể sao nữa? Chẳng phải vì gần đây nhiều việc quá mà mất ngủ hay sao? Lân, sao đệ không nói gì hết vậy, không phải đệ có tâm sự gì đấy chứ?” Hoàng thượng thấy Lân vương lặng thinh không nói chuyện, thật không bình thường chút nào.

“Hoàng huynh, đệ không sao, hai người nói của hai người, đệ nghe là được!” Lân vương cười nhạt một tiếng, bây giờ hẳn chẳng muốn đi đâu cả, phải ở đây đợi Tiểu Tiểu quay về.

“Lân, không phải lại nhớ tới Tiểu Tiểu của huynh rồi đấy chứ? Chẳng phải còn ba tháng nữa thì nàng ta mới có thể trở về hay sao? Huynh không thể bỏ bê mấy mỹ nữ trong phủ được đâu nha?” Sóc vương cười xấu xa, Tiểu Tiểu và cô gái hại mình có thể là cùng một người, phải nghĩ cách khiến Lân quên đi cô gái đó trước cái đã.

“Sóc, cảm ơn đệ đã nhắc nhở ta, đợi sau khi trở về ta sẽ sắp xếp tốt ấy nàng, không thể để Tiểu Tiểu hiểu lầm ta...”

Lân vương cảm kích cười một cái, chắc nàng không thích mình có nữ nhân khác đâu nhỉ? Dù sao thì bây giờ mình cũng không có hứng thú với mấy nữ nhân kia, phân tán đi cũng tốt.

“Trời ơi, Lân, không phải huynh sẽ vì cô gái kia mà giữ mình như ngọc đấy chứ?” Sóc vương khoa trương hỏi, Hoàng thượng bất mãn cau mày, đúng là Lân lún quá sâu rồi, mình không cho phép chuyện này xảy ra, tuyệt đối không cho phép.

“Có gì không được? Dù sao thì ta không có ‘hứng thú’ gì với họ hết, giữ họ lại không phải lãng phí tiền của hay sao?” Lân vương thần nhiên cười, nụ cười rạng rỡ kia khiến cho hai người đàn ông lòng dạ khôn lường

càng cảm thấy bất an hơn. Lân vương thấy sắc mặt của họ có gì không đúng, định giải thích gì đó, bỗngưng Hoàng thượng bật cười ha hả.

“Lân, một nữ nhân mà thôi, lại có thể khiến cho Lân vương gia phong lưu đa tình thu tâm lại, bây giờ trẫm rất tò mò nàng ta là nữ tử thế nào. Lân, đệ có thể vẽ hình dáng cô gái kia ra, để ta và Sóc nhìn một chút có được không? Để tránh sau này gặp rồi bọn ta lại chẳng nhận ra nàng ta, người một nhà lại không nhận ra người nhà, thế thì thật không hay.”

“Hoàng huynh, ý của huynh là, huynh đồng ý cho đệ cưới Tiểu Tiểu làm vợ rồi à?” Về mặt Lân vương mừng rỡ nhìn Hoàng thượng, lần trước huynh ấy còn nói phải gặp mặt đã rồi hẵng nói, sao giờ đột nhiên lại đồng ý vậy? Đối với sự tín nhiệm của Hoàng thượng, khiến hắn không đi nghĩ sao Hoàng thượng lại nói vậy, lấy sự thông minh của Lân vương cũng không nhìn ra được vẻ âm thầm lóe lên rồi chợt tắt trong mắt Hoàng thượng.

“Lân, không phải ta đã nói phải xem mặt mũi trước rồi hay sao? Phải xứng với đệ thì mới được. Yem tâm đi, hoàng huynh sẽ không làm khó đâu. Mau vẽ ra để bọn ta nhìn Tiểu Tiểu của đệ nào, ta và Sóc vẫn luôn tò mò lắm đó!”

“Được!” Không nghĩ ngợi gì khác, Lân vương đi đến trước thư án của hoàng thượng, cầm bút lên bắt đầu trầm tư, khuôn mặt nàng hắn nhìn nhiều rồi, rốt cuộc cái nào là đẹp nhất? Phải để Hoàng thượng và Sóc vương nhìn diện mạo nào của nàng?

Lúc đẹp nhất, đương nhiên là lúc nàng trẫm mê trong lòng mình rồi, gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, ánh mắt dục cự hoàn nghênh (2), còn dáng vẻ thẹn thùng kia của nàng nữa, hắn chưa từng quên một chút nào hết. Nhưng nàng xinh đẹp như vậy, hắn không muốn chia sẻ với người khác, cũng không muốn để người khác nhìn thấy.

Chi bằng vẽ ra lúc bình thường gặp nàng vậy, vẽ thế nào đây?

“Lân, mau hạ bút đi!” Thấy Lân vương chỉ trầm tư, nhưng lại chẳng có ý hạ bút tí nào, Hoàng thượng sốt ruột thúc giục.

“Ừm, được...” Lân vương ngượng ngùng cười cười, tại sao nghĩ đến nàng, thì mình luôn thất thần vậy nhỉ? Cô gái kia, rất giống với nàng, ỳnh hảo cảm một cách kì lạ, ỳnh cảm giác quen thuộc đến kì lạ.

Sóc vương lại không kiên nhẫn thúc giục lần hai, hắn còn khẩn trương hơn cả Lân vương, hắn càng muốn biết hai người có phải là cùng một cô gái hay không, điều đó rất quan trọng với hắn, cũng rất quan trọng với Hoàng thượng.

Nhưng Lân vương vẫn chần chừ không chịu hạ bút, Sóc vương linh động, trước tiên xác định chuyện tối hôm đó cái đã.

“Lân, chẳng phải huynh nói nàng ta rất tinh nghịch hay sao? Chi bằng huynh hãy vẽ bộ dạng nghịch ngợm tối hôm đó nàng ta tới tìm huynh đi?”

Chú thích:

(1) Ngôn truyền thân giáo: miệng thì nói thân thì dạy; lời nói và việc làm đều mẫu mực; dạy người như thế nào, mình làm như vậy.

(2) Dục cự hoàn nghênh: Tuy trong lòng bất mãn nhưng mặt ngoài vẫn phục tùng, không dám phản kháng. Hoặc là: muốn mà còn ngại, lúc đầu thì cự tuyệt nhưng cuối cùng rồi vẫn hoan nghênh.

88. Chương 88: Nội Gian

“Hoàng thượng, Tiểu Đặng Tử công công của Vân Tiêu cung cầu kiến!”

Hỷ công công bên ngoài Ngự thư phòng bỗng lên tiếng, Hoàng thượng bực mình hỏi:

“Nói!”

“Tối qua Vân phi nương nương sinh bệnh, Vương thái y đã qua đó kê thuốc, mãi đến giờ vẫn không thấy hiệu quả...” Hỷ công công đi vào, đem những lời mà lúc nãy Tiểu Đặng Tử đã nói thuật lại một lượt cho Hoàng thượng, Hoàng thượng không kiên nhẫn phát phát tay:

“Biết rồi, đi gọi Tiên thái y, bảo ông ta đi khám là được!”

Nhất định lại là Liên phi rồi, độc của Liên phi chưa khỏi, trùng hợp Vân phi lại sinh bệnh, tới đó mời thái y, một bên thì mời người, một bên thì không thả người, giữa hai người xảy ra bất hòa nên mới tới đây nói với mình chứ gì.

“Hoàng thượng, nhưng theo như những gì Tiên phi nói sáng nay hình như Vân phi là bị...”

Lén ngắc đầu liếc Hoàng thượng một cái, Hỷ công công biết Hoàng thượng đặc biệt mẫn cảm với mấy chữ đó, đoán suy nghĩ có nên nói ra hay không.

“Bị gì?”

Hoàng thượng không nghĩ ngợi gì khác, hai mắt nhìn thẳng về phía Lân vương đang nghiêm túc vẽ tranh, sắp vẽ xong rồi, những nét phác đã hiện ra rồi, còn thiếu một chút chi tiết nữa thôi.

“Tiêu chảy!”

“Cái gì?” Hoàng thượng kinh hãi quay đầu lại, trừng Hỷ công công:

“Người nói, Vân phi thật sự bị tiêu chảy?”

Trong đầu mau chóng nhớ lại những gì xảy ra sáng nay, hóa ra là thật, Hoa Nguyên có nói, ‘Thụy Tiên’ cũng có nói, lúc đó Vân phi chẳng sao hết, thật không ngờ đến tối thì lại trở thành sự thật.

“Có nặng không?” Thu lại vẽ kinh hãi trong mắt, sau khi hỏi xong Hoàng thượng lại tự cười, còn hỏi có nặng hay không, nếu không nặng, thì đầu cần phải nói là đã qua một đêm rồi mà vẫn không thấy thuốc có hiệu quả chứ.

“Hỏi Hoàng thượng, Tiểu Đặng Tử nói, bây giờ nương nương đã không thể xuống giường được nữa...”

Lúc này ông cũng đã nghe ngóng qua, Vân phi còn bị nặng hơn Hoàng thượng nhiều, chỉ là ông không biết, việc này có phải cũng có liên quan đến Tiên phi không nhỉ? Lúc sắp đi, biểu tình của Tiên phi thật sự rất khủng khiếp. Nhưng lúc ở Ngự hoa viên, giữa hai người bọn họ cũng chẳng có tiếp xúc gì? Nhưng mặc kệ là có liên quan hay không, quyết đoán ban đầu của mình không sai, Tiên phi thật sự là không thể trêu chọc, chỉ có thể lấy lòng.

“Biết rồi, một lát trẫm sẽ đến đó thăm!”

“Hoàng huynh, sao đệ lại cảm thấy trùng hợp thế nhỉ?” Sốc vương ngắc đầu nhìn Hoàng thượng, lời nàng ta nói chuẩn xác đến vậy hay sao?

“Đúng là có hơi trùng hợp, lát nữa ta tới đó xem thử. Đệ xem...”

Hoàng thượng lén chỉ về phía Lân vương, những lời ban nãy hình như hẳn chẳng nghe được gì hết, vẫn chuyên tâm vẽ tranh, suy nghĩ chuyện của hắn.

“Xong rồi!” Lại qua thời gian một nén nhang, cuối cùng Lân vương cũng đại công cáo thành mà ngắc đầu, Sốc vương khẩn trương chạy lại, giờ đây hẳn có chút không dám nhìn nhân vật trong tranh.

“Lân, nàng ta trông như thế này à?” Hoàng thượng nhìn cô gái trong tranh, miễn cưỡng cũng có thể coi là thanh tú, sao Lân lại thích cô gái như vậy nhỉ?

“Như thế nào, đệ xem với?” Tuy Sốc vương rất sợ, nhưng hắn cũng rất tò mò, cô gái đêm đó sao có thể coi là thanh tú được. nhiều nhất thì cũng chỉ là không xấu mà thôi, có phải hai người họ vốn chẳng phải cùng một người hay không?

Lúc này, hắn thật sự rất hi vọng, họ không phải là cùng một người. Bởi vì cho dù là cùng một người đi chăng nữa, Lân vẫn sẽ yêu nàng ta, mà mình thì vẫn muốn báo thù nàng ta, vì nàng ta, mà làm tổn hại đến tình cảm hai người, không đáng chút nào.

“Đây chính là cô gái kia sao?” Sóc vương chỉ bức tranh, trong lòng nhẹ nhõm không ít, Lân vương cười cười:

“Ừ, chính là đây, chắc không nhầm đâu. Hôm đó ta chỉ lo vui mừng, không nhìn cho kĩ, chỉ là nàng đã dịch dung, người vốn rất xinh đẹp, rất đáng yêu.”

Sóc vương nhìn tỉ mỉ, cô gái kia đã dịch dung, hẳn cũng biết. Nhưng cô gái mà Lân vẽ ra, không giống với tiểu nha đầu bình dị sau khi dịch dung kia, nhưng y phục trên người lại có hơi giống, hay là mình cũng vẽ một bức, đến lúc đó nhìn biểu tình của Lân vương là biết ngay chứ gì?

“Ha ha, Lân, đệ cũng biết một cô gái rất xinh đẹp, rất ‘đáng yêu’, chi bằng đệ cũng vẽ ra cho huynh và hoàng huynh xem nhé?”

Sóc vương nhấn mạnh hai chữ đáng yêu, vốn Hoàng thượng thấy được vẻ thất vọng trong mắt Sóc vương thì trong lòng nhẹ nhõm không ít, nhưng giờ xem ra, Sóc vẫn còn chưa chịu từ bỏ, vẫn hoài nghi họ là cùng một người. Nhưng như vậy cũng tốt, có thể xác định rõ họ có phải là một người hay không, đối sách của hắn và Sóc vương cũng có thể tiến thêm một bước.

Nếu không có Tiểu Tiểu thì tốt quá! Hoàng thượng thầm than, trước kia có chuyện gì thì ba huynh đệ bọn họ đều cùng nhau bàn bạc, cùng nhau nghĩ cách. Nhưng nay vì một cô gái, rất nhiều chuyện phải giấu Lân, chỉ có hai người bọn họ. Sóc cũng rất lạnh lẽo, nhưng không nghiêm cẩn như Lân. Làm chuyện gì đó sau lưng Lân, có lúc Hoàng thượng cũng thấy chột dạ, nhưng may mà, đàn ông trong tình yêu thì phản ứng chậm chạp hơn rất nhiều, nếu là bình thường, Lân đã sớm nhìn ra điều bất thường rồi.

“Xem, đây chính là cô gái kia mà đệ gặp!” Rất nhanh, Sóc vương đã đem dáng vẻ của cô gái đã hại hắn hôm đó dục hỏa đốt người bị đông ở bên ngoài suốt đêm mà vẽ ra. Cô gái kia, hẳn đã sớm khắc sâu trong xương tủy, ăn sâu vào trong đầu óc, nhắc bút vẽ, ngay cả nghĩ cũng không cần nghĩ, tốc độ vẽ rất mau, nhưng bức tranh lại trông chẳng thô thiển tí nào hết.

“Sóc, đây chính là nàng ta sao?”

Nhìn đôi mắt ngây thơ, nụ cười diễm nhiên, còn cái vẻ tinh nghịch kia nữa của cô gái trong bức tranh, có nghĩ thế nào cũng không ngờ nàng ta lại là cao thủ dùng độc có thể khống chế Sóc vương.

“Lân, huynh cũng qua đây xem thử đi!” Thấy Lân vương đang ngẩn người, Sóc vương vội gọi lại, hắn còn phải đợi xem biểu tình của Lân vương nữa chứ?

“Ồ!” Không nhìn thấy ánh mắt tính kế kia của Hoàng thượng và Sóc vương, Lân vương đi qua đó, sau khi liếc nhìn cô gái trong tranh một cái, kinh ngạc trợn to mắt, bắt đầu nhìn kĩ.

“Lân, huynh cũng biết nàng ta à?” Sóc vương hỏi dò, nhìn biểu tình vừa nãy, chắc phải nhận ra mới đúng.

“Ừm, Sóc, làm sao đệ quen biết được nàng ta?” Đề xuống sự kinh ngạc trong lòng, Lân vương muốn xem thử thái độ của Hoàng thượng và Sóc vương đối với nàng ra sao.

“Chỉ là gặp qua hai lần, có chút ấn tượng mà thôi! Lân, huynh thì sao? Làm sao huynh biết nàng ta, huynh có quen thân với nàng ta hay không?” Sóc vương suốt ruột hỏi.

“Tàm tạm, cũng chỉ là gặp qua hai lần, không quá thân thiết!”

Bằng trực giác, Lân vương cảm thấy trong lời nói của Sóc vương có gì đó không đúng, cho nên hắn giữ lại trong lòng, không nói ra người đấy là Tiểu Tiểu. Nhưng trong lòng hắn lại kinh ngạc muôn phần, Sóc vương thấy nàng quen mắt, còn có thể nhớ được hình dáng của nàng, chẳng lẽ nàng thật sự đang ở trong Sóc vương phủ sao?

Nữ nhân, hắn đã gặp nhiều, nhưng có thể khiến cho Sóc vương nhớ được hình dáng thì lại chẳng có mấy ai, có phải Sóc vương cũng thích nàng hay không?

Nghĩ đến khả năng này, tim Lân vương lại nhói lên, đừng như vậy, nàng là của mình, mà Sóc vương là huynh đệ của mình, hắn không muốn mất đi Tiểu Tiểu, cũng không muốn vì một cô gái mà phá vỡ tình cảm huynh đệ.

“Ồ, nàng ta không phải là Tiểu Tiểu?” Sóc vương cẩn thận hỏi, Lân vương thần nhiên lắc đầu, không phải Tiểu Tiểu, còn có thể là ai được chứ?

Chỉ là những câu sau cùng đó hẩn giữ lại trong lòng, không nói ra mà thôi.

“Ha ha, thế thì tốt, huynh không biết đâu, nữ nhân kia đáng ghét chết đi được...”

Sau khi xác định nàng không phải là Tiểu Tiểu, rốt cuộc Sóc vương đem tội ác của ‘nàng’ tố cáo với Lâm vương, Lâm vương đồng tình nhìn Sóc vương, cười nói:

“Thế thì thật là lợi hại, nhưng ta cứ cảm thấy đệ đã gây chuyện gì đó, bằng không, sao nàng ấy lại vô duyên vô cớ chính đệ chứ?”

Mấy việc ác này, đích thực là hợp với tác phong trước giờ của Tiểu Tiểu, nhưng nàng sẽ không vô duyên vô cớ hại người, trừ phi đã làm chuyện gì đó hại nàng hoặc là những chuyện mà nàng không thể nhìn được. Thấy bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Sóc vương đối với nàng, may mà mình không nói là quen biết nàng, bằng không, chắc chắn là Sóc vương sẽ không nói ỉn biết, mà sẽ lên đi tìm nàng, lên báo thù nàng.

“Sao huynh biết nàng ta sẽ không vô duyên vô cớ chính người? Nàng ta làm việc vốn chẳng theo lẽ thường, làm gì cũng tùy hứng!”

Ảo não nói một tiếng, đáng thương ột đời anh minh của mình, bị nữ nhân kia hủy mất rồi.

“Ta cũng chỉ đoán thế thôi. Sóc, đệ xem ánh mắt của nàng ấy rất đơn thuần, không giống như người có thể làm ra mấy chuyện kia!”

Chỉ bức tranh, Lâm vương không thể không bội phục kĩ thuật vẽ tranh của Sóc vương, đúng là khá có thần, khá đẹp đấy – chỉ ít, đẹp hơn bức tranh của mình nhiều.

Đây không phải do kĩ thuật vẽ của mình tệ, chỉ là mình không muốn để người khác biết được tướng mạo của nàng, muốn lên giấu nàng đi mà thôi.

“Hừ, nếu không phải dùng ánh mắt đó mê hoặc đệ, đệ có thể trúng kế nàng ta được hay sao?” Sóc vương phẫn nộ nhìn bức tranh, trong lòng nguyên rửa nữ nhân kia mấy bận, khiến cho Tiểu Tiểu đang ở Lâm Tiên cung lạnh đến phát run, không biết là ai lại đang tính kế nàng nữa đây.

“Ha ha, hoàng huynh, huynh còn đi thăm Vân phi nữa không? Phỏng chừng nàng ta sắp không xong rồi...”

Nghĩ muốn về, buổi tối còn phải đến phủ của Sóc vương xác định một lần, biết được nàng ở đâu, hẩn mới có thể yên tâm được. Lời ban nãy của Sóc vương khiến hẩn thấy không yên tâm, không biết Sóc vương đã giấu nhem đi đoạn nào rồi?

“Lâm, đệ định về rồi à? Về có việc sao?” Hoàng thượng cười cười, còn không biết tâm tư của Lâm hay sao? Nhưng rốt cuộc về nhà làm gì, hẩn thật sự không biết.

“Không có gì!” Lâm vương lắc lắc đầu, cười với Sóc vương một cái:

“Lâu lắm không đến phủ của đệ chơi rồi, giờ lại muốn đến đó đi dạo đấy?”

“Đi đi, các đệ đều đi hết cả đi! Dù sao thì mấy chuyện tự tại cũng chẳng có phần của ta...” Nhìn hai người họ với vẻ hâm mộ, tại sao lúc đầu Hoàng đế được chọn lại không phải bọn họ, mà lại là kẻ mệnh khổ mình đây cơ chứ?

“Hoàng huynh, mỗi ngày đều có nhiều mỹ nữ ở cùng huynh như vậy, huynh còn chê không tự tại hả?” Sóc vương không sợ chết nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng phẫn nộ thét:

“Hai người các người, có phải cũng muốn tự tại một chút hay không...”

“Không cần không cần! Bọn đệ đi, bọn đệ đi...”

Hai vị vương gia chật vật bỏ chạy, Hoàng thượng cô độc ngồi lại, đem hai bức họa của Lâm vương và Sóc vương bày ra bàn, bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu...

Đây không phải một người sao? Thứ không thay đổi nhất ở con người chính là mắt, đôi mắt của hai người có hơi giống nhau, còn gì giống nữa nhỉ? Sao hẩn cứ cảm thấy quái quái thế nào ấy?

Sóc vương hai lần đều bị trúng kế nàng ta, Hoàng thượng nhìn mỹ nữ kia, nữ nhân như vậy rất đơn thuần rất ngây thơ, nếu như nàng đến trước mặt mình, dùng ánh mắt này nhìn mình, mình có trúng kế nàng ta hay không?

Nàng ta khổng chế Sóc vương như thế nào? Chẳng lẽ dùng sắc đẹp dụ dỗ? Nghĩ đến đây, Hoàng thượng cười cười, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu, đàn ông trên đời, có mấy ai thoát được kia chứ?

“Nương nương, chậu hoa mà Liên phi nương nương tặng người đâu rồi? Hôm qua vẫn còn ở đây mà? Sao bỗng dưng lại biến mất thế nhỉ?”

Từ ma ma vừa vào tầm thất của Tiểu Tiểu, liền nhìn thấy trước cửa sổ thiếu mất mấy thứ, bà khó hiểu hỏi.

“Đúng đó, chậu hoa kia đâu? Tối qua rõ ràng còn đây cơ mà?”

Tiểu Tiểu gãi đầu, nàng đương nhiên biết rằng hoa đã bị người ta trộm đi mất, nhưng lúc đó nàng đang “ngủ” mà, đương nhiên không biết là ai trộm rồi. Nhưng trong lòng Tiểu Tiểu lại lén bật cười: Thì ra Hoàng thượng lại có cùng sở thích với mình – trộm!

“Chết rồi, đây là thứ mà Liên phi nương nương mới tặng cho người, sao bỗng dưng lại mất vậy? Nếu truyền đến tai Liên phi nương nương...thế thì phiền to!”

Từ ma ma bất an đi tới đi lui, tuy rằng bây giờ Liên phi đang trúng độc không rảnh đi lo mấy việc này, nhưng sớm muộn rồi cũng sẽ biết, biết được rồi thì à ta sẽ tìm lý do để giáo huấn nương nương.

“Nương nương yên tâm, nô tỳ sẽ đi tra xem tối qua là ai trực đêm, nhất định sẽ tìm được hoa.” Phiên nào cũng chẳng ích gì, vẫn nên tìm được hoa trước cái đã.

“Mất rồi cũng tốt, chẳng phải chỉ là một chậu hoa độc thôi sao?”

Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng, không phải Hoàng thượng ghét mình lắm à? Sao phải trộm chậu hoa độc này? Là muốn hại mình hay là hắn cũng biết hoa này có vấn đề? Chẳng lẽ rất nhanh rồi hắn sẽ lén đem hoa đưa trở lại à? Bây giờ hắn đặt hoa ở đâu? Nếu như là ở bên cạnh hắn, sau đó để Liên phi biết được...

“Há há...”

Tiểu Tiểu cười phá lên, dọa cho Từ ma ma phát sợ, không phải nương nương bị sợ đến ngốc luôn rồi đấy chứ? Bây giờ nàng ấy nên lo lắng mới đúng, sao lại cười nhỉ?

Nhưng điều bà không biết là, ngoại trừ chuyện của Điểm Điểm ra, Tiểu Tiểu có bao giờ lo lắng qua đâu?

“Nương nương, người không sao chứ? Nô tỳ sẽ đi tìm thái y ngay!”

Xoay người định chạy ra ngoài, Tiểu Tiểu kéo bà ta lại cười nói:

“Ta không sao. Ma ma cũng biết hoa có độc, ai đó trộm đi không phải sẽ càng tốt, đỡ cho bốn cung phải trúng độc hay sao?”

“Nhưng không phải nương nương nói, người đã giúp hoa giải độc rồi mà? Sao hoa còn có độc nữa?” Từ ma ma khó hiểu nhìn Tiểu Tiểu, lời của nương nương thật thâm thúy, có mấy cái sao bà nghe mãi mà chẳng hiểu gì hết?

“Từ ma ma, chuyện ta bảo bà chú ý đã có tiến triển gì chưa?”

Quay đầu nhìn Hoa Nguyên, Tiểu Tiểu nhanh chóng giúp nàng ta thay thuốc, nằm thêm hai ngày, nàng ta có thể xuống giường được rồi. Nhưng muốn phục hồi hoàn toàn, ít nhất cũng phải hơn một tháng nữa.

“Suy đoán của nương nương quả nhiên chính xác, nô tỳ đã tra ra được là ai rồi, nhưng nô tỳ muốn xác định thêm lần nữa!” Từ ma ma nhìn Tiểu Tiểu đầy vẻ kính phục, Tiểu Tiểu cười nói:

“Được thôi, thế thì cho người thời gian thêm một ngày để xác định, ngày mai ta sẽ khen thưởng cho nàng ta thật hậu hĩnh. Đúng lúc cho người trong cung thấy được thủ đoạn của ta, thật ra con người ta vốn rất dễ chung sống, chỉ cần các người không phản bội ta, cái gì cũng dễ nói; nếu phản bội ta, hừ...”

“Nương nương, nô tỳ không dám!” Từ ma ma muốn quỳ xuống bày tỏ lòng trung, Tiểu Tiểu một tay ngăn bà ta lại, cười nói:

“Ta ghét việc cứ hờ ra một tí lại quỳ xuống, bên ngoài thì cứ chiếu theo cung quy mà làm, trong cung ấy à, mấy cái hư lễ này thì miễn đi. Chỉ cần trong lòng các người trung thành với ta là được rồi!”

Hôm nay vẫn không thể ra ngoài, hai đại chủ phi đều có ‘bệnh’, các cung phi đều bận đi bày tỏ lòng trung với bọn họ, bên chỗ Tiểu Tiểu lại có một ngày yên tĩnh hiếm hoi. Buổi chiều ngày thứ hai, nha hoàn ăn trong bờ ngoài kia bị áp giải đến, cung nhân của Lâm Tiên cung đều vây lại đứng một bên để xem, quỳ dưới đất chỉ có nha hoàn kia.

“Từ ma ma, chính là nàng ta à?”

Tiểu Tiểu ngồi trên ghế quý phi, lưỡi biếng liếng nhìn nàng ta một cái, thân thể gầy gò y như chưa phát dục vậy, nàng ta nhát gan cúi đầu xuống, Tiểu Tiểu nghĩ thể nào cũng không ra, một nha đầu như vậy mà lại dám nằm vùng?

Nằm vùng hả, ít nhất cũng phải to gan một chút, xinh đẹp một chút, vóc người khá hơn chút.

Xem ra, đúng là nhìn người không thể trông tướng mạo. Sau này nhìn người phải nhìn từ trong lòng, không thể lại để vẻ bề ngoài của họ đánh lừa nữa.

“Dạ, nương nương! Nô tỳ đã âm thầm quan sát mấy ngày, chính nàng ta không sai!” Từ ma ma cây ngay không sợ chết đứng mà nói, nương nương từng bảo, người đối tốt với nàng ấy thì nàng ấy sẽ không làm khó, đây là lúc để tỏ lòng trung với nương nương.

“Ừm. Người tên gì? Lời của Từ ma ma có đúng hay không? Người còn lời gì để nói nữa không?”

Tiểu Tiểu nhìn nàng ta, không tức giận ngút trời như trong tưởng tượng của các cung nữ, mà vẻ mặt lại hòa ái, thân cận.

“Nô tỳ không có phản bội nương nương!” Cung nữ cúi thấp đầu, sợ sệt nói.

“Tứ Nhi, người không phản bội nương nương? Thế kẻ nào đã lén lút mỗi ngày bỏ thứ gì đó vào trong thức ăn của mọi người hả?” Từ ma ma tức giận nhìn nàng ta, làm cho Tứ Nhi sợ đến nổi lắc đầu lia lịa:

“Ma ma, nô tỳ không bỏ gì vào trong đó hết...”

“Ý người là, ma ma ta già cả hoa mắt nên nhìn lầm hay sao?” Từ ma ma tức giận nhéo lỗ tai nàng ta, vừa nghĩ tới nàng ta là tay sai của Liên phi, bà liền tức không chịu được. Nếu không phải nhờ nương nương, suýt nữa mình đã bị Liên phi hại chết rồi.

“Không phải...ma ma...ma ma...”

Tứ Nhi ngẩng đầu, thà chết không nhận tội. Từ ma ma cười lạnh một tiếng:

“Còn không nhận? Tứ Nhi, người không hại nương nương sao? Người không bỏ thứ gì vào trong thức ăn của nương nương, nhưng người lại bỏ gì đó vào trong cơm của bọn ta! Thành thật khai báo, có lẽ nương nương sẽ tha cho người một mạng, bằng không, ai cũng không cứu được người!”

Tứ Nhi lắc lắc đầu, nước mắt đầm đìa nhìn Tiểu Tiểu, miệng nói: “Nương nương, người phải tin nô tỳ, nô tỳ thật sự không có...”

“Đủ rồi! Người tên Tứ Nhi phải không? Bọn cung có thể tin người bị oan, cho người một cơ hội, người hãy thuyết phục bọn cung, thế nào?” Tiểu Tiểu lạnh lùng nhìn nàng ta, lời của nàng khiến cho Từ ma ma cả kinh, đau lòng hỏi:

“Nương nương, người không tin lão nô?”

“Từ ma ma, chớ có nóng vội! Bọn cung sao lại không tin người được chứ? Nhưng bọn cung cũng từng nói, điều nhìn thấy chưa chắc đã là thật, dù là tận mắt nhìn thấy cũng vậy. Ma ma, tuổi tác của Tứ Nhi vẫn chưa lớn lắm, bọn cung muốn cho nàng ta một cơ hội. Nếu như là nàng ta làm, thì hãy thẳng thắn với bọn cung, bọn cung sẽ xử phạt nhẹ. Nếu không phải nàng ta làm? Thì hãy thuyết phục bọn cung, bọn cung tuyệt đối sẽ không truy cứu! Các người cũng nghe rõ cho bọn cung, chuyện đó bọn cung biết là có tồn tại,

hôm nay nhất định sẽ bắt cho ra tên ăn trong bò ngoài kia, tiện đà cũng để mọi người chứng kiến năng lực phạt người của bốn cung, hờ hờ...”

Nghe mấy câu nói sau cùng của Tiểu Tiểu, cung nhân xung quanh đều sợ đến nổi bủn rủn cả người. Tuy nàng chưa từng nghiêm túc phạt qua ai, lần duy nhất xử phạt thì cũng chỉ là phạt quỳ thôi. Nhưng nguyên nhân lúc đó cũng không phải là phản bội nàng, chỉ là do đi theo sau nàng khiến cho nàng thấy phiền. Lần này là phản bội, nàng ấy sẽ làm gì đây? Lột da lột xương hay dùng kim đâm người? Hay là kẹp tay, đóng đinh?

Nghĩ đến những phương pháp phạt người trong hậu cung, bọn họ bắt đầu sợ hãi. Nhưng họ có nằm mơ cũng không ngờ rằng, phương pháp phạt người của Tiểu Tiểu còn kinh khủng hơn, cao cấp hơn.

“Tứ Nhi, nương nương đã cho ngươi một cơ hội rồi, ngươi mau nói ra đi!” Bình thường Từ ma ma đối xử rất tốt với thủ hạ, giờ bà thấy Tiểu Tiểu nói vậy, vội khuyên răn.

“Nương nương, thật sự không phải nô tỳ...” Nghe Tiểu Tiểu nói vậy, Tứ Nhi cho rằng chủ tử này dễ qua mặt, càng cẩn chặt chẽ hơn, dù sao chỗ nàng ta giấu đồ rất bí mật, không thể bị người khác tìm ra được. Hơn nữa, cái chuyện phản bội chủ tử này, ở cung nào cũng là tội lớn, cho dù chủ tử có tốt bụng tha người một mạng, bị đánh chịu tội cũng là điều tất nhiên, mai sau trong cung này, mọi người vẫn sẽ coi thường người, ức hiếp người, chỉ bằng đánh chết cũng không nhận.

“Vậy sao?” Thấy được sự giãy giụa trong mắt nàng ta, Tiểu Tiểu cười nhạt:

“Tứ Nhi, ngươi nói xem bốn cung có tin được người hay không? Vừa nãy lúc ngươi nói chuyện, mắt không được tự nhiên đảo đi đảo lại rất lâu. Không biết ban nãy ngươi đang nghĩ cái gì nhỉ? Nghĩ rằng thà chết cũng không thừa nhận à? Cách làm người của Từ ma ma, mọi người đều rõ, hẳn là bà ấy sẽ không cố ý nhắm vào người đâu? Như vậy đi, bốn cung khảo nghiệm ngươi trong thời gian một nén nhang, sẽ không tổn hại đến ngươi, cũng sẽ không dựng hình với ngươi, chỉ cần ngươi có thể vượt qua, bốn cung sẽ tin ngươi. Sao nào, cũng coi như là ưu đãi với ngươi lắm rồi đấy?”

“Khảo nghiệm thế nào?” Tứ Nhi khó hiểu hỏi.

“Rất nhanh sẽ biết thôi, không đánh người, không mắng người, hờ hờ. Thấp nhang lên!”

Sắc mặt Tiểu Tiểu lạnh lẽo, Từ ma ma vội đốt nhang lên, tò mò nhìn xem Tiểu Tiểu muốn khảo nghiệm Tứ Nhi như thế nào. Không đánh không mắng, thật sự có thể lấy cung hay sao?

Nhìn nhang từ từ được thấp lên, Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng: “Bây giờ có thể bắt đầu được rồi!”

Nói xong, ngọc thủ nhanh chóng huơ một vòng ngay trước mắt mọi người, còn chưa có ai nhìn rõ là chuyện gì, thì Tiểu Tiểu đã ngồi trở lại ghế quý phi, bật cười ha ha:

“Tứ Nhi, cứ từ từ mà hưởng thụ đi!”

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Tứ Nhi đang mê mang quỳ dưới đất, hưởng thụ gì, không phải cũng giống như ban đầu thôi sao?

Lại nói đến Tứ Nhi, nàng ta chỉ cảm thấy trước mắt hoa hết cả lên, trên thân đột nhiên bị điểm vài cái, người không động đậy được nữa. Tuy nàng ta không biết võ công, nhưng cũng từng nghe nói qua, chắc hẳn là ban nãy nương nương đã điểm huyết mạch. Nhưng cũng chỉ là thời gian một nén nhang thôi mà, không động đậy được cũng chẳng sao, nhịn một lát sẽ qua nhanh thôi.

Chẳng qua là nàng ta cũng quá coi thường thủ đoạn của Tiểu Tiểu rồi, đối với những người phản bội nàng, sao nàng có thể dễ dàng bỏ qua được chứ? Tứ Nhi còn chưa thả lỏng được tâm tình, nàng ta đã nhịn không được mà bật cười khắc khắc, mà phần da trên người bắt đầu phát ngứa, muốn gãi, tay chân lại không thể động đậy được...

Mọi người kinh ngạc lần nữa mà nhìn nàng ta, Từ ma ma tức giận quở trách:

“Nô tài to gan, dám cười lớn ngay trước mặt nương nương, còn ra thể thống gì nữa?”

“Nương nương...nô tỳ cũng...không muốn cười...nhưng...”

Trong tiếng cười, tiếng nói của Tứ Nhi đứt quãng. Tiểu Tiểu lạnh mắt nhìn nàng ta, mới bắt đầu mà đã cười thành ra như vậy rồi, ta muốn xem xem ngươi có thể cầm cự được bao lâu.

Khói nhang vẫn từ từ lượn lờ, trên mặt, trên người Tứ Nhi sớm đã ướt đẫm mồ hôi. Nàng ta khẩn cầu nhìn Tiểu Tiểu, trong mắt ngấm lệ. Nhưng Tiểu Tiểu lại trực tiếp nhắm mắt lại, nhàn nhạt nói:

“Từ ma ma, bồn cung hơi mệt, ngươi trông nén nhang giùm ta. Tối giờ thì gọi ta một tiếng.”

“Nương nương, nô tỳ...không chịu được...nữa rồi...” Tứ Nhi giãy giụa, tiếng cười vẫn vang lên như cũ, chỉ là mồ hôi và nước mắt trên mặt khiến cho người ta thấy khó hiểu.

“Chuẩn bị khai rồi à?”

Mắt phượng khẽ nhú, bây giờ ngươi có muốn khai cũng muộn rồi.

“Nương nương, nô tỳ thật sự không có...”

Một đồng tiền ‘viu’ một tiếng bay qua đó, Tứ Nhi muốn biện giải lập tức câm miệng lại, Tiểu Tiểu nói:

“Thế này thì yên tĩnh hơn nhiều, nàng ta quá ồn ào!”

Từ ma ma cười cười: “Nương nương inh!”

“Cũng chẳng phải là ta ình, là có người quá ngu thôi, nói dối mà cũng không biết nói. Bồn cung vẫn là câu nói đó, cứ lo làm tốt việc của mình là được, phản bội ta, hoặc là làm chuyện gì có lỗi với ta, đây vẫn chỉ là trò con con thôi đấy!”

Nhắm mắt dưỡng thần, cũng là để cho bọn họ nhìn thấy rõ. Từ trước tới giờ, bọn họ biết sự vô tình của mình, nhưng lại không thật sự bội phục thủ đoạn của mình, bây giờ lập uy cũng chưa muộn. Nói lại, còn phải cảm ơn Tứ Nhi này nữa đấy, là nàng ta cho Tiểu Tiểu cơ hội lập uy một cách danh chính ngôn thuận.

“Từ ma ma, nhặt đồng tiền lên cho bồn cung!”

Từng đồng xu, đều là do Tiểu Tiểu khó khăn vất vả kiếm được, đừng xem thường một đồng tiền, thời điểm mấu chốt cũng có thể cứu mạng người nữa đấy?

Không chịu nổi nữa!

Tứ Nhi nói ở trong lòng, muốn cười, trên người lại ngứa rất khó chịu, ngay đến cơ hội kêu lên, cười ra tiếng cũng không có, mặt nàng ta co quắp, muốn ngất cũng ngất không xong. Cảm giác như vậy, tuy không tổn hại đến thân thể mình, nhưng cũng chẳng kém việc bị đánh đập tí nào. Gian nan nhìn nén nhang đang cháy trên cao, tại sao mình cảm thấy cứ như đã qua mấy ngày rồi, mà nén nhang kia mới cháy được có một nửa thôi vậy?

Hối hận quá! Nếu biết nương nương trừng phạt như vậy, thế thì nhất định sẽ thẳng thắn. Nhưng nàng ta lại không dám khai ra, bởi vì nếu không làm theo những gì Liên phi nói, thì mình sẽ phải chết. Mà bên này nếu không chịu khai, nương nương cũng sẽ không tha ình, hai bên đều là chết, ai có thể ình chết thống khoái đây?

Tuyệt vọng nhìn về phía nương nương, nương nương không để ý Tứ Nhi, mắt Tứ Nhi nhấp nháy, nàng ta lại khẩn cầu nhìn về phía Từ ma ma. Bây giờ nương nương đang nhắm mắt mặc kệ mọi chuyện, hi vọng Từ ma ma có thể hiểu được ý mình.

“Tứ Nhi, muốn nói rồi à?” Từ ma ma lạnh mắt nhìn nàng ta, nếu nói sớm, thì đâu cần phải chịu tội lâu như vậy?

Vâng! Tứ Nhi dùng mắt khẩn cầu mà nói, Từ ma ma nghĩ tới sự cứng miệng ban nãy của nàng ta, suýt nữa thì không chừa lại cái bậc thang ình đi xuống, định mặc kệ nàng ta, nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ của nàng ta thật sự rất đáng thương. Bà nhỏ tiếng hỏi:

“Nương nương, nàng ta chịu nói rồi...”

“Vậy à? Rốt cuộc cũng nghĩ thông rồi sao? Chỉ là, bây giờ bổn cung không muốn nghe...” Không mở mắt ra, lời nói ra khỏi miệng càng khiến Tứ Nhi tuyệt vọng hơn. Đáng tiếc là, nàng ta bây giờ, bởi vì cười không ra tiếng, miệng thì lại ngoác lên, ngay đến việc cắn lưỡi tự vẫn cũng không được.

Trong lòng tuy rất hận nàng ta, hận nàng ta phản bội nương nương, nhưng Tứ Nhi bây giờ thật sự rất đáng thương, trong lòng Từ ma ma cảm thấy có chút không nỡ.

Cung nữ, thái giám xung quanh cũng không nhịn được mà quay đầu đi. Ánh mắt ngẫu nhiên liếc về phía Tiểu Tiểu đều mang vẻ sợ hãi, bọn họ thậm chí làm may mắn mình chưa từng làm chuyện gì có lỗi với nương nương, bằng không, kết cục sẽ càng thảm hơn!

“Tự làm tự chịu!” Tiểu Tiểu nói một cách vô tình, mới vậy mà đã nhìn không nổi nữa? Thế thì màn phía sau làm sao mà tiến hành được nữa đây? Mấy người này, chẳng vui tí nào!

“Vài ngày không gặp, công phu chỉnh người của nàng tiến bộ lên không ít!” Một thân y sam màu xanh nhạt mặc trên người, y mang theo vẻ cười nhạt đứng ở cửa tràn đầy nhu tình mà nhìn Tiểu Tiểu.

Giọng nói quen thuộc khiến cho Tiểu Tiểu mở mắt ra nhìn y, lại ngẩng đầu nhìn vầng thái dương vẫn còn đang treo cao trên bầu trời...không nhầm, mặt trời vẫn chưa xuống núi, bây giờ vẫn còn là ban ngày mà, sao y lại đến đây?

89. Chương 89

“Không phải, hắn đã là người đàn ông của ta rồi.”

“Í, mặt trời còn chưa xuống núi, không phải ta đang nằm mơ đấy chứ, Vu Hoa, sao huynh lại đến đây?” Tiểu Tiểu nhìn người tới, bật cười ha ha, sớm đã quên luôn cái người đang chịu phạt dưới đất.

“Nàng đó...ta là ca ca của nàng, ca ca đến thăm muội muội, có gì không thỏa đáng chứ?” Vu Hoa nhìn Tiểu Tiểu, nàng sống rất tốt, nhìn sắc mặt của nàng là biết.

“Ca ca thăm muội muội?” Tiểu Tiểu ngây ra một lúc, mới nhớ ra thân phận bây giờ của mình là Tiên phi, còn có ca ca, một đồng người nhà nữa.

“Ca ca thăm muội muội đương nhiên là không có gì không thỏa đáng rồi, nhưng mấu chốt nơi này là hậu cung, thật sự có chuyện vào đây thăm ta một cách dễ dàng vậy sao?” Tiểu Tiểu cau mày, một chút thường thức này nàng vẫn còn có.

“Muốn tới thăm nàng, tự nhiên có thể đến. Nương nương, cô gái này là...”

Vu Hoa chỉ vào cô gái đang quỳ dưới đất, Tiểu Tiểu bình tĩnh mà nói: “Lúc này suýt nữa thì ta quên, nàng ta vẫn còn đang phải chịu sự khảo nghiệm đó Được rồi, Tứ Nhi, người có thể nói rồi đấy, đừng nói dối với ta, bằng không thì hình phạt tiếp theo sẽ càng lợi hại hơn!”

Tứ Nhi còn chưa nhìn rõ Tiểu Tiểu làm như thế nào, cái loại cảm giác vừa ngứa vừa đau trên người nàng ta từ từ biến mất. khi nàng ta cảm thấy có thể động dậy được, thì cả người đều yếu ớt mà đổ nhào xuống đất, cuối cùng cũng giải thoát rồi, muốn lấy cung sao?

Tứ Nhi hơi do dự một lúc, nhớ đến lời hôm đó của Liên phi nương nương.

“Thứ mới cho ngươi ăn, chính là Đoạn Hồn tán, chỗ bổn cung có thuốc giải, nửa tháng một viên, ăn đủ mười viên là có thể giải hết được độc. Nếu như giữa chừng ngừng hai ba ngày gì đó, ngươi có chết thì cũng đừng oán ta!”

Dùng độc để khống chế mình, nhằm vào thời điểm mấu chốt mình có thể bán mạng vì nàng ta. Mà khi Quả Nhi lên hạ được mình vào mấy ngày trước, mình đã không còn cách nào khác ngoài việc phải giúp nàng ta. Mình vốn chỉ là một tiểu nha đầu hướng nội, có làm thì trời đất không hay, quỷ thần cũng chẳng biết, nhưng ai mà biết Tiên phi nương nương lại phát giác ra điều khác thường, còn phái người tìm kẻ phản bội nàng ấy nữa chứ.

Nói ra, Tiên phi chưa chắc đã đấu lại Liên phi, mà bất luận mình ở bên nào thì cũng khó thoát khỏi con đường chết, không bằng nhân lúc này...

Tứ Nhi cúi đầu, nghe thấy giọng nói của Từ ma ma cất lên:

“Tứ Nhi, nương nương đã cho người cơ hội rồi, người mau nói đi, nói nhanh đi...”

“Tứ Nhi, người có nỗi khổ phải không? Mau nói cho nương nương, nương nương sẽ tha cho con đường sống!”

“Đúng đó, Tứ Nhi, bọn ta cũng không tin người thật sự muốn hại nương nương...”

Nhìn thấy Từ ma ma khuyên bảo Tứ Nhi, mấy cô cung nữ bình thường có quan hệ khá tốt với Tứ Nhi cũng bắt đầu lên tiếng. Tiểu Tiểu cũng không vội bức cung, nàng bình tĩnh mà nhìn vở kịch thâm tình trước mắt. Việc Tứ Nhi làm cũng không hẳn là sai, chỉ ít thì thứ mà nàng ta bỏ vào thức ăn của cung nữ không phải là độc, mà là thuốc giải.

Tứ Nhi cúi đầu, không nhìn bất kì người nào cả, trong đầu nhanh chóng nghĩ xong một phen, cuối cùng nàng ta cũng hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn vị nương nương cao cao tại thượng kia, buồn bã cười nói:

“Nương nương, người là vị chủ tử đối xử với hạ nhân tốt nhất mà nô tỳ từng gặp. Không phải Tứ Nhi có lòng muốn phản bội người, thật sự chỉ là bất đắc dĩ, chỉ là bất đắc dĩ thôi...”

Nói xong, hàm răng dùng sức cắn một cái, máu tươi trào ra: Chết như vậy cũng tốt, chỉ ít thì cũng không cần phải chịu sự trừng phạt của bất kì bên nào...

“Tứ Nhi, người...” Từ ma ma kinh hãi nhìn sự dứt khoát của Tứ Nhi, sao nàng ta có thể...

Sao đột nhiên nàng ta lại cắn lưỡi tự vẫn vậy chứ?

“Nương nương, cái này...” Từ ma ma nhìn Tứ Nhi, rồi lại nhìn Tiểu Tiểu, sợ đến nỗi ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói lên được.

“Tứ Nhi...” Tiểu Tiểu đi đến ngồi xổm bên cạnh Tứ Nhi, thấy nàng ta vẫn chưa hoàn toàn ngắt đi, bóp miệng nàng ta ra, thấy lưỡi bị cắn đứt một nửa, nhưng vẫn chưa hoàn toàn rút xuống, nàng bật cười ha hả:

“Đều nói đầu ngón tay nối liền với tim, lưỡi chắc cũng vậy nhỉ? Nếu đã quyết tâm cắn lưỡi tự vẫn, sao không dứt khoát cắn nhiều thêm chút nữa, dùng sức mà cắn rút lưỡi luôn đi? Tứ Nhi à, người ngay đến việc cắn lưỡi mà cũng không làm triệt để, bổn cung đúng là đánh giá người quá cao rồi. Nhưng mới này ta quên nói cho người một chuyện, cắn lưỡi chưa chắc có thể tự vẫn được. Giống như người, bây giờ cắn thành ra cái bộ dạng này, phỏng chừng sau này có thể lúc nói chuyện sẽ không được thông thuận, lắp ba lắp bắp đấy. Haizz, lại còn làm phiền bổn cung giúp người khâu lại nữa chứ, nô tài vô dụng!”

Khâu lưỡi? Mọi người trong phòng đều kinh hãi nhìn Tiểu Tiểu, lưỡi đứt rồi, mà còn có thể khâu lại được à?

“Nương nương, cái chuyện khâu lưỡi lại đấy thật sự có thể à?” Từ ma ma nhỏ tiếng hỏi, mọi người đều gật gật đầu, bọn họ cũng muốn được biết vấn đề này.

“Đương nhiên là được rồi, trên đời này không có việc gì có thể làm khó được Tiểu...Tiên phi đâu. Người xem, nếu như quần áo của chúng ta bị rách một miếng, chúng ta có thể dùng kim khâu lại được chứ?”

Tiểu Tiểu kiên nhẫn giải thích, Từ ma ma gật gật đầu: “Chuyện đấy không thành vấn đề.”

“Đúng đó, cũng giống như đạo lý đấy, lưỡi đứt rồi, cũng có thể khâu lại được.”

Tiểu Tiểu cười ha ha, Tứ Nhi trợn to mắt, muốn dùng kim khâu lưỡi mình lại, thế không phải sẽ đau chết hay sao?

“Nương nương, trước kia người đã từng khâu qua hay chưa?” Từ ma ma yếu ớt hỏi, sao bà cứ cảm thấy có gì đó không đúng nhỉ?

“Chưa, nhưng trên nguyên tắc thì có thể. Ta chưa từng làm qua cho người, nhưng đã khâu qua cho sói rồi, chân nó bị đứt, vẫn còn nối liền một ít da, thế là ta tốt bụng giúp nó khâu lại...”

Tiểu Tiểu vui vẻ cười, nhìn vẻ mặt khấn trương của mọi người, vui thật đó, lưỡi của Tứ Nhi này, nàng khâu chắc rồi. Tuy làm lần đầu có thể sẽ thất bại, nhưng thất bại là mẹ thành công, tự mình thực tiễn thì mới có thể mở rộng kiến thức chứ, Tiểu Tiểu cũng tin rằng lần này có thể thành công.

“Nương nương, nô tỳ hỏi thêm câu nữa, cái con sói mà người giúp khâu lại ấy, kết quả sao rồi...” Từ ma ma vịn lấy bàn, bà cảm thấy, mình sắp ngất đến nơi rồi.

“Haizz...đừng nhắc nữa.” Nhớ đến kết quả lần đó, Tiểu Tiểu thở dài nói: “Lúc đầu thì không sao, nhưng khi khâu, tay của ta không cẩn thận đã động một cái, kết quả...”

“Kết quả thì sao?” Lần này không chỉ là Từ ma ma, tất cả mọi người trong phòng đều đồng thanh hỏi, các nàng cũng rất muốn biết đáp án của chuyện này.

“Kết quả, chính là...không cẩn thận gắn sai vị trí khớp xương của nó, bây giờ con sói đó đi đường vẫn bị cà thọt...”

Hai tiếng ‘bịch’, ‘rầm’ vang lên, Từ ma ma và Tứ Nhi ngất xỉu luôn.

Trời ơi, không phải nương nương là một tên lang băm đấy chứ?

“Nương nương, ma ma tuổi tác đã cao, sao đến bà ấy mà nàng cũng đem ra trêu cợt vậy?” Vu Hoa cười nhìn Tiểu Tiểu, đây chính là cô nương mà y thích, dù có đi đến đâu, nàng luôn là tiêu điểm, đều là đối tượng mà mọi người chú ý.

“Ta biết, cho nên những gì ta nói lúc này đã khiếm tốn lắm rồi, chính là bởi suy nghĩ tới vấn đề tuổi tác của ma ma đó. Nếu không có người cao tuổi ở đây, điều ta nói ra, đảm bảo khiến cho tất cả mọi người đều cùng...”

Tiểu Tiểu cười âm hiểm, Vu Hoa chỉ Tứ Nhi dưới đất: “Được rồi, biết nàng lợi hại nhất rồi, nàng ta tính sao đây?”

“Đưa trở về phòng của nàng ta đi, ta giúp nàng ta khâu lưỡi lại trước đã!” Tiểu Tiểu nhanh nhẹn phân phó nói:

“Mấy người các người, đưa Từ ma ma trở về phòng, hai người các người dẫn Tứ Nhi về phòng, người, giúp bốn cung chuẩn bị kim chỉ, bốn cung phải giúp nàng ta khâu lại!”

“Nương nương, nàng muốn khâu thật à?” Vu Hoa vốn còn tưởng Tiểu Tiểu nói chơi, không ngờ nàng muốn làm thật, dọa cho tim hần đập trật nhịp.

“Đương nhiên là thật rồi, huynh cho rằng còn giả được nữa hay sao? Hơn nữa, nếu không khâu lại cho nàng ta, huynh muốn để nàng ta sau này trở thành đứa câm à?”

Lườm Vu Hoa một cái, Vu Hoa cười hề hề: “Ban nãy ta tưởng nàng nói chơi thôi. Không ngờ nàng làm thật, ha ha, nương nương, cần ta giúp không?”

Tiểu Tiểu than: “Tạm thời không cần, việc này cũng nhanh thôi, huynh tìm ta chắc là có chuyện chứ gì? Đợi ở đây trước đi, lát nữa khâu xong ta sẽ tìm huynh sau!”

Tiểu Tiểu biết ngoại thần tiến cung thật không dễ dàng gì, lần này Vu Hoa đến đây tìm mình nhất định là có chuyện muốn nói. Mà chuyện giữa hai người bọn họ, phải nói sau lưng mọi người, không thể tiết lộ một câu, suy cho cùng thì chuyện đó liên quan đến mạng của rất nhiều người.

Tuy rằng thừa tướng đối xử với mình chẳng tốt đẹp gì, nhưng chung quy thì Tiểu Tiểu vẫn không phải người lòng dạ độc địa. Bên đây vô tình với nàng, nàng có thể tức giận, thậm chí có thể báo thù, nhưng nếu như liên lụy đến tính mạng của những người bên đó, thì nàng phải suy nghĩ lại rồi đây.

Nói thật, cái việc khâu lưỡi này Tiểu Tiểu chưa từng làm qua, nhưng giống như những gì nàng đã nói, chuyện gì cũng đều có lần đầu tiên, đều phải làm thử. Huống hồ, làm vậy đối với Tứ Nhi cũng chẳng có trở ngại gì, khâu tốt, nàng ta có thể nói chuyện, sinh hoạt như người bình thường, khâu không tốt, nhiều nhất thì cũng giống như không khâu vậy thôi, cũng chẳng ảnh hưởng gì tới sức khỏe nàng ta hết. Cho nên Tiểu Tiểu muốn thử xem, đây không chỉ là sự quan tâm của chủ tử đối với nô tài, mà còn là sự nhiệt tình của một đại phu đối với việc hành y.

Thu lại vẻ tắn mạn lúc bình thường, để lại hai công công ở bên trong hầu hạ, những người khác đều đợi ở bên ngoài. Tuy hoàng cung chẳng có bao nhiêu tình người, nhưng khi bọn họ nghĩ đến bản thân và Tứ Nhi đều là mệnh nô tài như nhau, trong lòng cũng không khỏi quan tâm tới nàng ta chút xíu.

Lần đầu tiên làm, nhưng Tiểu Tiểu chẳng khẩn trương tẹo nào, điểm huyết ngủ của Tứ Nhi, bảo một thái giám mở miệng nàng ta ra, Tiểu Tiểu xem xét, cầm kim chỉ đặc chế lên bắt đầu khâu một cách cẩn thận. Khoảng chừng nửa canh giờ, lười đã được khâu xong, sau khi Tiểu Tiểu thu chỉ thì giúp nàng ta bôi thuốc trị thương. Lúc này Từ ma ma cũng đã tỉnh lại, nhìn thấy Tứ Nhi yên tĩnh nằm trên giường kia, Từ ma ma kinh ngạc nói:

“Nương nương?”

“Ừm, đã may xong rồi. Tìm người đến trông nàng ta đi!”

Nói đoạn, Tiểu Tiểu cẩn thận đặt hai tay nàng ta ngay ngắn, lúc sắp đặt xuống, lông mày của nàng bực bội nhíu lại:

“Nương nương, sao vậy?”

Từ ma ma xem xét ngón từ nét mặt thấy Tiểu Tiểu bực bội, bất an hỏi.

“Không có gì, phỏng chừng đến mai nàng ta mới tỉnh lại. Hôm nay không cần đút cho nàng ta ăn cái gì hết, ngay đến nước cũng không được, biết chưa?”

Từ ma ma vội vàng gật đầu, nhìn Tiểu Tiểu đi ra ngoài, lúc sắp ra cửa, bà mới hỏi:

“Nương nương, chuyện của Tứ Nhi xử lý sao đây?”

“Đợi nàng ta tỉnh rồi tính sau!”

Tức tối nói một tiếng, Tiểu Tiểu mắng: “Hèn hạ!”

Liên phi, thật đúng là mỹ nữ rắn rết, lớn lên xinh đẹp thì có ích gì? Lòng dạ như rắn rết, thật không biết Hoàng thượng nghĩ sao nữa, để một kẻ như vậy chưởng quản hậu cung, hậu cung có thể bình an được hay sao?

Nhưng mấy chuyện này cũng chẳng can hệ gì tới Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu chỉ thêm đi để ý những người đắc tội nàng, còn những người khác có thể đứng dạt sang bên, nàng cóc thèm bận tâm.

.....

“Có chuyện gì xin huynh hãy nói đi!”

Trong tấm thất của Tiểu Tiểu có Hoa Nguyên đang nằm, chuyện mình không phải Tiên phi thật sự ngay đến Hoa Nguyên cũng không biết. Cho nên nàng và Vu Hoa đến phòng bên, nơi để rất nhiều đồ hay ho.

“Tiểu Tiểu, nàng sống có tốt không?”

Sớm muốn hỏi rồi, chỉ là vẫn chưa có cơ hội, nay nhìn thấy giai nhân mình ái mộ đã lâu, Vu Hoa động tình mà hỏi.

“Tốt? Huynh nói xem? Ngày đầu mới đến, liền nhận được thánh chỉ mà Hoàng thượng sớm đã chuẩn bị sẵn, trực tiếp bị biếm đến lãnh cung, ở hơn mười ngày, huynh nói xem có tốt không?”

Tiểu Tiểu cười lạnh, y cũng là người Vu gia, tại sao không có ai nói cho nàng biết hôm đó rốt cuộc là chuyện gì?

“Xin lỗi...” Vu Hoa cúi đầu xuống, là y giấu giếm, lúc đó không nói cho nàng biết tình hình trong cung.

“Nói xin lỗi thì có ích gì? Nhưng cũng chẳng sao cả, bây giờ không phải ta đã ra ngoài rồi sao? Đúng rồi, trước giờ vẫn chưa gặp được huynh, cũng chẳng có cơ hội hỏi, có tin tức của Thủy Tiên chưa?”

Tiểu Tiểu cười khổ một tiếng, tuy mình sống trong cung vốn chẳng có gì khổ sở cả, nhưng ở trước mặt Vu gia, nàng không muốn biểu hiện ra ngoài.

“Chưa...chưa có...” Không ngờ Tiểu Tiểu lại hỏi tới vấn đề này, Vu Hoa lắp ba lắp bắp trả lời. Cha vốn chẳng hề phái người đi tìm muội ấy, nhưng y không thể nói cho Tiểu Tiểu. Mà nói dối với Tiểu Tiểu, y lại cảm thấy muôn phần áy náy.

“Thế thì phải tìm mau lên, sắp được một tháng rồi đó? Vu Hoa, huynh đến tìm ta còn có việc gì nữa không?” Tiểu Tiểu nhìn y, nếu như chỉ đơn thuần là đến để biểu hiện sự lo lắng quan tâm, Tiểu Tiểu không tin là Vu tướng sẽ để Vu Hoa tới.

“Tiểu Tiểu...nàng quen thân với Lân vương lắm sao? Hôm đây hai người có...”

Vu Hoa bất an nhìn vẻ mặt vẫn bình tĩnh lạnh nhạt của Tiểu Tiểu, từ cái ngày nghe Lân vương nói xong, y vẫn luôn muốn hỏi Tiểu Tiểu, muốn chứng minh một chút. Nay cuối cùng cũng có cơ hội rồi, nhưng khi hỏi ra, trong lòng y sao lại khó chịu đến thế?

“Có cái gì?” Quay đầu nhìn y, hôm nay Vu Hoa thật quái lạ, Tiểu Tiểu cứ cảm thấy như vậy.

“Có...cùng phòng hay không...”

Vu Hoa biết, một đại nam nhân lại hỏi nữ nhân chuyện này thì rất kì quái, nhưng y lại nhịn không được, Tiểu Tiểu là do y quen biết trước, sao có thể để Lân vương hót tay trên được chứ?

“Có đó, tối hôm đó chẳng phải huynh cũng thấy rồi sao?” Buồn bực nhìn Vu Hoa, cùng phòng thì có gì lạ, còn nhớ có một ngày, không phải Vu Hoa cũng từng cùng phòng với nàng đó sao? Nhưng chẳng qua lúc đó mình đang ở trên giường, còn Vu Hoa thì đang trốn dưới gầm giường mà thôi.

“Tiểu Tiểu, điều ta hỏi không phải là ý này, là hỏi nàng có phải đã là nữ nhân của hắn rồi hay không?” Khẽ than một tiếng, Vu Hoa khó mà tin được người đơn thuần như Tiểu Tiểu, mà cũng có thể làm ra được loại chuyện to gan thế kia.

“Không phải, hắn đã là người đàn ông của ta rồi.”

Cuối cùng cũng hiểu được ý của Vu Hoa, mặt Tiểu Tiểu hơi đỏ lên, ai là của ai không quan trọng, nhưng nàng không muốn nghe thấy rằng mình là nữ nhân của hắn, bởi vì nữ nhân của hắn rất nhiều. Cứ để hắn làm người đàn ông của mình đi!

“Hả?” Tim nhói lên, Tiểu Tiểu vẫn đặc biệt như vậy, ngay cả khi nói mấy câu này cũng thế.

Điều khiến y càng khó chịu hơn là, khi nói đến Lân vương ở cùng với nàng, mặt nàng thế mà lại đỏ lên. Có phải nàng cũng thích hắn hay không, thế muội muội của mình há chẳng phải là sẽ...

“Tiểu Tiểu, nàng yêu Lân vương à?”

Khi hỏi câu này, trong tim của Vu Hoa rất đau rất đau, nhưng dù có đau đi nữa, Vu Hoa cũng phải hỏi. Là vì mình, cùng là vì muội muội Thủy Thủy của mình.

“Vu Hoa, ta xem huynh là bằng hữu của ta, ta cũng nói thật cho huynh biết. Ta cũng không biết mình có yêu hắn hay không, ta còn phải suy nghĩ lại đã. Lúc đó qua lại với hắn, ý định ban đầu là vì Thủy Thủy, không ngờ người đi đến gần hắn lại là ta...”

Bình thường, Tiểu Tiểu vốn rất thông minh, nhưng về chuyện tình cảm, chưa từng có ai dạy cho nàng, nàng không biết, cũng chẳng hiểu. Có lẽ mình yêu hắn, bằng không sao lại luôn nhớ nhung hắn, khi biết hắn không được khỏe thì lại chạy tới thăm?

“Ban đầu nàng vì Thủy Thủy, bây giờ cũng không rõ tình cảm đối với hắn sao? Tiểu Tiểu, thế thì nàng hãy vì Thủy Thủy mà rút lui đi...”

Nghe thấy nàng không xác định được, tâm tình của Vu Hoa đỡ hơn không ít, vội đem dự định chuyển này tới đây nói cho nàng. Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn Vu Hoa:

“Có ý gì? Thủy Thủy sao rồi? Can hệ gì tới việc ra có rút lui hay không? Bây giờ ta đang ở trong cung, vốn chẳng gặp được hắn. Nếu như hai người họ lưỡng tình tương duyệt, ta tự nhiên sẽ rút lui mà ủng hộ cho Thủy Thủy...”

“Tiểu Tiểu, Thủy Thủy mang thai rồi, muội ấy nói đứa bé là của Lân vương, mà Lân vương nói trong lòng hắn đã có người thương, hắn không thích Thủy Thủy...” Vu Hoa khó xử nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cười lạnh nói:

“Ta đây mới vào cung có mấy ngày thôi, mà Thủy Thủy đã biết là có mang rồi? Còn nữa, sao nàng ta có thể xác định được là của Lân vương?”

Hôm đó khi xuất cung, nàng cũng nghe Thủy Thủy nói, nhưng đấy vốn là chuyện tư mật giữa nữ nhân với nhau, nay lại âm ỉ tới mức này. Lân vương chưa hề đụng tới Thủy Thủy, nếu như Thủy Thủy một mực đem đứa con gán cho Lân vương, vậy xem như là mình đã hại Lân vương rồi.

Chuyện ban nãy Vu Hoa nói cũng không đúng, cho dù mình có rút lui rồi, không liên hệ với Lân vương nữa, Lân vương sẽ ngoan ngoãn cưới Thủy Thủy hay sao?

“Hôm đó Lân vương vốn không hề đụng tới muội ấy, nhưng tối hôm sau Lân vương lại lên đến phủ tìm Thủy Thủy, đứa bé là do hôm đó mà có...Tiểu Tiểu, vì Lân vương không thừa nhận đứa bé, Thủy Thủy đã tự sát mấy lần...Tiểu Tiểu, nàng có quan hệ tốt nhất với Thủy Thủy, hai người là bạn tốt, nàng nhất định phải giúp Thủy Thủy...”

Vu Hoa khẩn cầu, Tiểu Tiểu hỏi: “Giúp thế nào? Lân vương gia tôn quý thế kia, huynh nghĩ một nữ tử nhỏ nhoi như ta có thể lay chuyển được hắn hay sao?”

“Được chứ, chỉ cần nàng muốn, nhất định là được!” Vu Hoa cho rằng Tiểu Tiểu đã đồng ý rồi, y vội nói:

“Hoàng thượng có thể thả nàng ra trước khi cha ta chuẩn bị cầu xin, cho thấy ngài đối với nàng không tệ; mà Lân vương ta cũng đã quan sát, hắn đối với nàng một mảnh si tình. Tiểu Tiểu, chỉ cần nàng muốn, song quản tề hạ (1), nhất định có thể tác thành cho hôn sự của Lân vương và Thủy Thủy.”

“Ha ha, Vu Hoa, huynh thật đúng là quá đề cao ta rồi. Huynh nói nghe trước xem cái gì gọi là ‘song quản tề hạ’...”

Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng, y đều đã suy tính hết cả rồi, Thủy Thủy với Lân vương, mình thì lại thành đôi với y sao? Y biết mình đã là người của Lân vương, nhưng lại vẫn tiếp nhận mình, bày tỏ tình yêu sâu sắc gì đó với mình, mà Lân vương thì lại thành một đôi với Thủy Thủy đang mang đứa con không rõ là của ai, lấy quan hệ của Lân vương với Hoàng thượng, cho dù không có Tiên phi, Hoàng thượng cũng sẽ không động gì tới hắn. Bàn tính như ý này tính toán không tồi, nhưng người khác có chịu phối hợp hay không thì chưa chắc.

Về việc Hoàng thượng thả mình ra khỏi lãnh cung trước khi Vu tướng tới cầu xin mà y nói, nàng lại chẳng cho rằng Hoàng thượng đối xử tốt với nàng, hoặc là có hứng thú gì với nàng cả. Như lúc trước đã nói, thả mình ra là để đám nữ nhân trong hậu cung của hắn đối phó với mình, chứ chẳng phải thả mình ra để hưởng phúc đâu.

Hơn nữa, hắn biết Vu tướng nhất định sẽ bận tâm tới chuyện này, mà hắn lại thả mình ra trước khi Vu tướng tới cầu xin, cũng là để chữa lại mặt mũi cho Vu tướng, cho Vu gia một cái bậc thang đi xuống.

Nhưng thái độ Hoàng thượng đối với mình là gì, Tiểu Tiểu thật sự là nghĩ không thông, mù mờ không hiểu. Mấy lần khoan dung, thật sự là để khiến cho mình bị chúng phi tử xa lánh hãm hại à, hay là hắn cũng đã chú ý tới mình rồi? Giống như chậu hoa kia vậy, hắn biết hoa có độc nên cứu mình, hay là lén trộm hoa đi để gây mâu thuẫn giữa mình và Liên phi?

“Cám ơn nàng, Tiểu Tiểu. ‘Song quản tề hạ’ là do ta và cha thương lượng cả đêm mới nghĩ ra. Nếu nàng đồng ý thì thật tốt quá. Cái gọi là ‘song quản tề hạ’ chính là cùng lúc ra tay từ phía Hoàng thượng và Lân vương. Một mặt nàng lên gặp Lân vương, thuyết phục Lân vương cưới Thủy Thủy; mặt khác ra tay từ phía Hoàng thượng, xin thánh chỉ ban hôn là được. Thật ra trong hai người chỉ cần một người đồng ý, thì Thủy Thủy có thể gả cho Lân vương được rồi. Tiểu Tiểu, chẳng phải nàng còn kì hạn hai tháng hay sao? Ta nhất định sẽ tìm được Thủy Tiên, đợi khi nàng xuất cung, gả cho ta được không? Chuyện nàng cùng Lân vương, ta sẽ không để ý...”

Người không để ý? Nhưng ta thì để ý, Tiểu Tiểu tức giận nhìn hắn ta, bọn họ đúng là đã nghĩ hết ỉn rồi. Vì để vịn vào cái cây đại thụ là Lân vương này, mà lại có thể đồng ý tiếp nhận một nữ nhân biết rõ là đã

có quan hệ với người đàn ông khác. Không biết khi Điểm Điểm của mình xuất hiện, bọn họ sẽ có biểu tình gì đây?

“Vu Hoa, thật đúng là cảm ơn người đã suy nghĩ hết thảy mọi thứ cho ta. Người cũng biết đấy, bây giờ ta đã là nữ nhân của Lâm vương rồi, mà thân phận của ta lại là phi tử của Hoàng thượng. Người có biết phi tử của Hoàng thượng là làm gì hay không? Chính là tiểu thiếp của Hoàng thượng, khi Hoàng thượng có nhu cầu, phải giúp Hoàng thượng tiết dục. Ta còn phải ở đây hai tháng, người nói xem Hoàng thượng có tới tìm ta không? Người có từng nghĩ qua ta sẽ nhanh chóng trở thành nữ nhân của Hoàng thượng hay không? Khi đó người tìm được Thủy Tiên, có thể để nàng ta quy vị, nhưng việc cưới một nữ nhân đã từng có hai người đàn ông, trong lòng người thoải mái được sao? Phụ thân Vu tướng của người sẽ đồng ý hay sao? Nữ nhân như vậy, có thể nói là dồi dào phòng bại tục...”

Tiểu Tiểu phần nộ thét lên, mình cũng đã tiến cung rồi, sao bọn họ vẫn bức ép mình vậy chứ? Bọn họ có còn chút lương tâm nào không? Rốt cuộc là bọn họ có đang tìm người không vậy?

“Tiểu Tiểu, nàng đừng sợ, ta yêu nàng, ta sẽ không chê bai nàng, đợi nàng xuất cung, hãy gả cho ta được không? Có ta ở đây, nàng hãy yên tâm, sẽ không có ai khinh thường nàng, cũng sẽ không có ai biết mấy chuyện này đâu...”

Nhìn cái vẻ khấn trương đó của Vu Hoa, Tiểu Tiểu cười lạnh, mình nào có sợ chứ? Là bị hắn ta làm cho tức đấy được không hả? Người không chê bai ta, ta chê bai người!

“Vậy thì ta nên cảm động lắm đây? Vu Hoa, người có biết tại sao Hoàng thượng lại thả ta ra không? Người có biết Hoàng thượng nói thế nào với mấy nàng kia không? Ta nói cho người, được chứ?”

Khinh thường nhìn hắn ta, tên đàn ông vì để lợi dụng mình mà không tiếc diễn ra cái vở kịch si tình rẻ tiền này, về sau, nàng không muốn nhìn thấy hắn ta nữa, kì thật trong tận xương tủy, hắn giống hệt như cha hắn ta vậy! Điều chẳng phải thứ gì tốt lành!

Chú thích:

(1) Song quần tề hạ: : Chữ “Quần” ở đây là chỉ bút viết. Nguyên ý của câu thành ngữ này là chỉ dùng hai tay cầm bút đồng thời vẽ tranh, về sau người ta thường dùng để ví về cùng một lúc làm hai việc.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Đồ họa kiến văn chí – quyển thứ năm.”

Nhà danh họa Trương Tào triều Đường rất nổi tiếng về vẽ tranh sơn thủy. Trước khi vẽ tranh, ông thường ngồi tĩnh tọa một hồi lâu, khi đã có linh cảm là ông cầm bút vẽ nhanh thoăn thoắt cho tới khi vẽ xong mới thôi. Có một nhà danh họa cùng thời với ông là Tốt Hùng nghe nói ông có nét vẽ cây thông rất độc đáo, mới thỉnh cầu vẽ ỉnh xem để mở mang tầm mắt. Trương Tào nhận lời vẽ để mọi người cùng xem. Bấy giờ hai tay ông đều cầm bút, một tay thì vẽ cành lá, còn một tay vẽ thân cây. Chỉ thấy cành lá đâm chồi nảy lộc, xanh tươi mơn mẩn, còn thân cây thì vững vàng ngạo nghễ, trần trụi nhựt sống, khiến người đứng xem xung quanh đều vỗ tay khen tuyệt. Nhưng điều càng kinh ngạc hơn là hai cây bút lông ông đang dùng đều là bút cùn, nhiều chỗ ông chỉ dùng móng tay vẽ, khiến bức tranh càng trở nên linh hoạt và sống động.

Trương Tào vẽ xong liền buông bút ngồi xuống. Tốt Hùng đến bên hỏi ông theo học thầy nào thì Trương Tào khiêm tốn trả lời rằng: “Tôi coi thiên nhiên là thầy, trường kì quan sát vạn vật trong thiên nhiên, nên đã đạt tới trình độ vẽ được theo ý muốn của mình.” Tốt Hùng nghe xong bèn than rằng: “Tranh cây thông của Trương tiên sinh quả thật không ai có thể bì kịp, bản thân tôi cũng xin gác bút từ đây.”

90. Chương 90: Đe Dọa Điểm Điểm

“Nương nương, nô tài nhận lệnh của Hoàng thượng, đặc biệt tới đây mời Tiền thái y đến đó chẩn mạch cho Vân phi nương nương!”

Được sự đồng ý của Hoàng thượng, Tiểu Đặng Tử vội theo tiểu thái giám mà Hỷ công công phái đến, đi tới Liên Hoa cung của Liên phi nương nương để mời người. Không ngờ công công bên này không để thái y đi, hẳn đành phải đến đây thỉnh ý của Liên phi.

“Người là cái thứ gì? Có tư cách nói chuyện với bốn cung sao?”

Độc trên mặt vẫn chưa giải, thái y thì đã bị lôi đi một người, tâm tình Liên phi vốn đã chẳng lấy gì làm tốt, nghe thấy còn muốn gọi người qua đây nữa, cả mặt liền đen lại. Nếu không phải suy nghĩ đến thân phận, ả ta hận không thể đánh chết tên nô tài kia.

“Hồi nương nương, nô tài chính là nô tài, vốn chẳng phải cái thứ gì cả. Chỉ là đột nhiên Vân phi nương nương bị bệnh, mãi đến giờ cũng chưa thấy đỡ hơn, Hoàng thượng bảo nô tài đến đây mời Tiền thái y qua đó khám thử, hi vọng có thể tìm ra nguyên nhân bệnh...”

Trong lòng có chút sợ sệt, nếu không phải có mệnh lệnh của Hoàng thượng, thì Tiểu Đặng Tử sớm đã sợ đến nỗi quỳ rạp ra đất rồi.

Liên phi cười lạnh một tiếng, Quả Nhi đứng bên cạnh lên tiếng nhắc nhở: “Nương nương, đúng là lệnh của Hoàng thượng đó!”

Tiểu thái giám đi cùng với Tiểu Đặng Tử tới đây, đã sớm nói với Quả Nhi, nên lúc này nàng ta mới nhắc nhở Liên phi, đừng có mà tức giận!

“Hừ, độc của bốn cung vẫn chưa có tí khởi sắc gì, sao Hoàng thượng có thể...”

Làm bộ lau lệ nơi khóe mắt, Liên phi tiếp tục nói: “Đi đi, đi hết cả đi, dù sao thì Vân phi cũng quan trọng hơn bốn cung, người đi nói với Hoàng thượng một tiếng, bên chỗ bốn cung không cần thái y nữa, cứ như vậy là được rồi. Nhan sắc chẳng còn, trực tiếp đóng Liên Hoa cung luôn đi!”

“Nương nương...Hoàng thượng không phải có ý đó. Hoàng thượng chỉ bảo Tiền thái y qua đây giúp một chút mà thôi...”

Nghe thấy lời nói của Liên phi có chút quá phận, Quả Nhi vội khuyên giải Liên phi. Liếc nhìn thái giám quỳ dưới đất một cái, nàng ta tức giận nói:

“Nương nương đã tức giận rồi, người còn không mau cút? Tiểu Thạch Đầu, người đi theo qua đó, kê thuốc xong thì lập tức dẫn Tiền thái y về ngay, biết chưa?”

Thái giám cũng là kẻ quan sát ngôn hành sắc mặt mà làm việc, lời của Quả Nhi khiến hắn thâm cảm kích vài phần, vội lồm cồm bò dậy.

“Nương nương, đừng giận nữa, chuyện của Vân phi, nô tỳ đã thăm dò rồi đấy nhé?” Quả Nhi thấy Liên phi vẫn còn đang buồn bực, an ủi nói.

“Chuyện gì?” Buông khăn tay, ả ta tiện tay gỡ khăn che mặt xuống, mang cái khăn che mặt này đúng là khó chịu chết đi được. Độc của mình chưa giải, chuyện gì cũng lười quan tâm, bằng không, chuyện lớn lớn nhỏ nhỏ trong cung, sao có thể chạy thoát khỏi mắt ả ta được?

“Nương nương, chuyện của nàng ta hình như có liên quan tới Tiên phi! Hôm đó...”

Quả Nhi vội đem những gì mình biết kể lại tỉ mỉ một phen, Liên phi chăm chú nghe, nghe đến khúc cuối, ả tức giận nói:

“Lúc đầu ta chỉ là cảm giác thôi, vẫn chưa xác định được, giờ xem ra, thật sự là Tiên phi hạ độc bốn cung. Sao nàng ta lại hèn hạ đến vậy, lại dám dùng chiêu này để đối phó bốn cung?”

Quả Nhi than nhẹ một tiếng, chẳng phải nương nương cũng vậy hay sao? Người cũng có quang minh gì đâu?

Nhưng những lời này nàng ta không nói ra, mấu chốt là độc của nương nương bây giờ phải giải thế nào?

“Nương nương, nô tỳ cũng cảm thấy xác suất là Tiên phi khá cao, nhưng mấu chốt là độc này ngay đến thái y cũng tra không ra, nếu muốn giải độc, thì phải tìm Tiên phi. Chẳng phải người ta từng nói, muốn tháo chuông thì phải tìm người buộc chuông hay sao?” Quả Nhi khuyên giải.

“Bổn cung sẽ qua đó tìm nàng ta tính sổ!” Liên phi nổi giận bừng bừng muốn lao đi, Quả Nhi vội ngăn ả ta lại:

“Nương nương quên rồi à? Giờ chúng ta đến đó nàng ta sẽ thừa nhận hay sao? Vả lại còn chậu hoa kia nữa?”

Trên hoa có độc, đây cũng là tử huyết của Liên phi. Là ả chơi Tiên phi trước, dù cho Tiên phi hạ độc thì cũng chỉ là ăn miếng trả miếng mà thôi. Nàng ta khựng người lại, giờ mới nghĩ tới mình qua đó như vậy là cực kì không ổn. Nhưng nếu không đi, thì chỉ có thể vác cái bộ mặt không giống người cũng chẳng giống quỷ này tiếp tục sống, đợi thuốc giải của thái y, nhưng hình như ngày đó còn xa vời lắm.

“Gọi nha đầu kia qua đây một chuyến!” Liên phi nói.

Vu Hoa đi rồi, nhìn hình bóng có hơi lạc lõng kia, Tiểu Tiểu cười một cách uể oải: Người cuối cùng mà nàng cảm thấy không tệ nhất của Vu gia giờ đã chẳng còn nữa, nàng nên cảm thấy khó chịu mới đúng, tại sao chỉ có sự vô lực, mà không có sự khó chịu chứ?

Vu Hoa thích mình, nàng biết. Nhưng sự yêu thích của Vu Hoa, cũng chỉ là thích mà thôi, đương lúc mình phải tiến cung thay uội muội của y, y chưa từng ngăn cản. Mà nay, lại vì một muội muội khác của y, bảo mình đi làm...

Lân vương, vốn nàng muốn ở lại hoàng cung điều tra tất cả xong thì mới đi tìm hấn, bảo hấn chỉ lấy mỗi mình mình, hai người có thể quy sơn, cũng có thể nhập thế, trải qua những ngày tháng chỉ muốn làm yên ương không muốn làm tiên. Đây là nguyện vọng mà nàng sớm đã quyết định, là nguyện vọng mà khi nàng thấy Lân vương vì mình mà trở nên điên cuồng đã quyết định.

Nhưng mà, Vu Hoa, người bạn thứ hai mà sau khi xuống núi nàng đã quen biết, lại đến nói với nàng, bảo nàng khuyên Lân vương đi lấy cô gái đó...

Nói là vì hạnh phúc của Thủy Thủy, nhưng còn hạnh phúc của Tiểu Tiểu thì sao? Ai cho, ai bảo đảm? Rõ ràng là trong lòng đã xem thường ta rồi, tại sao còn phải làm ra cái dáng vẻ khoan dung đó nữa chứ? Người không tính toán chuyện trước mà cưới ta, ta đây mới có thêm gã cho người đấy?

Đột nhiên Tiểu Tiểu rất nhớ Lân vương, rất nhớ rất nhớ hấn, không biết bây giờ hấn đang làm gì? Không biết hấn...

Ngày đó, hấn có nhận ra mình hay không? Nếu nhận ra mình, thì hấn đã sớm chạy tới đây tìm mình rồi; nếu chưa nhận ra, tại sao lại đối xử tốt với một cô gái xa lạ như vậy chứ? Hay là hấn vốn như vậy, ai cũng đối xử tốt?

Đột nhiên Tiểu Tiểu cảm thấy mình chẳng hiểu gì về hấn cả, tựa như chưa từng hiểu qua vậy. Nàng không biết một mặt khác của hấn, chỉ biết dáng vẻ khi hấn ở trước mặt mình. Có lúc dịu dàng, có lúc bá đạo, khi thì cuồng dã, khi thì sẵn sàng...

Đầu loạn hết cả lên, Tiểu Tiểu lúc này, lại rất hi vọng Lân vương có thể nghi ngờ, nhận ra nàng, thật hi vọng đem chân tướng sự việc nói cho hấn, để hấn giúp mình tìm cha ruột của Điểm Điểm.

Thật ra, nếu Lân vương có thể tiếp nhận Điểm Điểm, có phải cũng không khác gì so với cha ruột của Điểm Điểm hay không? Dù sao thì dòng máu Điểm Điểm đang chảy, cũng là huyết mạch liên quan tới hấn, mà yêu cầu của sự phụ, cũng chỉ là cố gắng tìm cha ruột của Điểm Điểm mà thôi, người đâu có nói là nhất định phải tìm được đâu.

“Mẹ, mẹ sao vậy? Nhìn lông mày của mẹ, cau lại hết cả rồi kìa, xấu quá đi!”

Giọng nói non nớt, ngữ điệu thành thực, từ khi nào mà mình lại nhớ tới Điểm Điểm thế này? Tiểu Tiểu thừa nhận mình không phải là người mẹ tốt, có mặt Điểm Điểm thì nàng thương bé, nếu không có mặt Điểm Điểm, nàng cũng ít nhớ tới bé. Nhưng hôm nay, lần đầu tiên nàng lại nghĩ đến bé, còn nghe được tiếng nói của bé nữa.

Ngẩng đầu nhìn, nàng thấy trước mặt có một tên nhóc, mà đằng sau thằng nhóc, lại chẳng có cụ già kia. Chắc chắn là mình nhìn lầm rồi, Tiểu Tiểu lắc lắc đầu, dùng sức mà lắc đầu.

“Mẹ, đừng lắc nữa, gia gia nói, lắc nữa thì mẹ sẽ càng đàn hơn đó!” Điểm Điểm thở dài một tiếng, mẹ của mình ấy à, sao lại ngốc vậy chứ?

May mà mình kế thừa trí tuệ của cha, nếu ngốc giống mẹ, sớm đã...

“Điểm Điểm, không phải mẹ đang nằm mơ đấy chứ?” Trợn to mắt, Tiểu Tiểu vươn tay ra thăm dò, sờ lên mặt của Điểm Điểm, tay còn chưa sờ tới, tay của Điểm Điểm đã đánh cái bốp vào tay của nàng, gạt sang một bên, đau đến nỗi Tiểu Tiểu méo miệng.

“Đau quá! Tiểu tử, mi dùng lực lớn như thế làm gì?”

“Mẹ, chiều này của mẹ đã dùng bao nhiêu lần rồi? Mẹ sợ đang nằm mơ, sao mẹ không tự véo mặt mình đi? Vì để ngăn không cho khuôn mặt tuần tú của con bị mẹ chà đạp, con đánh mẹ một cái thì hiệu quả cũng như nhau thôi mà. Thấy đau à? Thế thì không phải nằm mơ rồi, tiểu soái ca siêu cấp vô địch – con trai mẹ tới rồi đây!”

Điểm Điểm tự kị nói, Tiểu Tiểu hùng hổ cốc lên đầu bé một cái, đau tới nỗi Điểm Điểm ôm lấy đầu, ủy khuất nói:

“Mẹ là mẹ ruột của con à? Tại sao lại đánh con ác tới vậy?”

“Tiểu tử thôi, ta đương nhiên là mẹ ruột của con rồi, con nằm trong bụng mẹ tới mấy năm mới bò ra đây nhá. Đẹp xấu cái gì, con mới mấy tuổi?” Tiểu Tiểu xoa xoa đầu bé, đây gọi là đánh trước an ủi sau, trẻ con thì dễ dỗ mà.

“Mẹ à, lần trước mẹ nói con nằm trong đó mấy tháng là đã ra rồi, sao mới mấy ngày không gặp mà đã đổi thành mấy năm vậy? Còn nữa, con đâu có xấu, không phải mẹ từng nói, mẹ là mỹ thiếu nữ siêu cấp vô địch hay sao? Thế thì con trai của mỹ thiếu nữ siêu cấp vô địch, đương nhiên là tiểu soái ca siêu cấp vô địch rồi, bằng không thì sao xứng với người mẹ siêu cấp vô địch mỹ thiếu nữ cơ chứ?”

Điểm Điểm nghiêm trang nói, Tiểu Tiểu vội đau lòng mà ôm bé vào lòng. Bé biết mà, thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên (1), mẹ thích nhất là được người khác nói mình là mỹ thiếu nữ.

“Điểm Điểm ngoan, sao con lại nhớ đến mẹ mà tới thăm vậy?”

Lau đi nước mắt, cổ nhân nói chẳng sai, tướng công là cái tốt của người ta, con trai ấy à, mới là cái tốt, tri kỷ của mình. Biết tâm tình hiện tại của mình không tốt, đang buồn bực, thì con trai chạy tới liền.

Cảm động xong, Tiểu Tiểu mới nhớ đến một vấn đề nghiêm trọng: “Cách xa như vậy, con đến bằng cách nào?”

“Mẹ, là gia gia dẫn con tới, mẹ buông con ra chút đi, con đem thư của gia gia tới ẹ!” Điểm Điểm hơi giãy giụa, mẹ ôm mình chặt quá trời, khó chịu chết đi được.

“Ồ...” Buông tay ra, Tiểu Tiểu mới nhìn thấy ‘vòng ngọc’ trên cánh tay Điểm Điểm, sao nhìn quen mắt thế này?

“Như Nhi chết tiệt, đến rồi sao còn không mau qua đây!” Hèn gì nhìn quen mắt thế, thì ra là Như Nhi của nàng, tên nhóc này, sao còn ngủ vậy nè. Chẳng có tí dụ dàng nào mà gõ lên đầu Như Nhi một cái, tiểu Như Nhi mới không cam không oán ngẩng đầu lên, sau khi thấy người tập kích mình là Tiểu Tiểu, thì vội bò lên cổ tay Tiểu Tiểu, tốc độ không chậm chạp tẹo nào!

“Hừ, còn biết mà qua đây hả, Như Nhi thói tha!” Nhếch miệng, Tiểu Tiểu dụ dàng vuốt cái mình trơn nhẵn của Như Nhi, Như Nhi thoải mái thè cái lưỡi rắn ra, liếm tay Tiểu Tiểu.

“Mẹ, giống kẻ ‘thấy rắn quên con’ quá đi!” Điểm Điểm vốn muốn nói với mẹ mình sống thế nào, không ngờ tâm tình của Tiểu Tiểu đều đặt hết trên người Như Nhi, bé chỉ trích nói.

“Cái gì gọi là ‘thấy rắn quên con’?” Khó hiểu nhìn khuyến tử (2), mình lỗi thời rồi à? Sao lời bé nói nghe chẳng hiểu gì hết vậy?

“Lúc này gia gia thấy mẹ cùng với một người đàn ông tình chàng ý thiếp, lưu luyến chẳng rời, gia gia nói mẹ thấy sắc quên bạn...con hỏi ông cái gì gọi là thấy sắc quên bạn, ông cười giải thích, ban này chính xác mà nói thì là ‘thấy sắc quên thầy’, thấy anh chàng đẹp trai thì quên luôn cả sư phụ...mà nay, rõ ràng mẹ thấy Như Nhi liền quên luôn con trai của mẹ là con đây, cho nên mẹ chính là kẻ ‘thấy rắn quên con’!”

Điểm Điểm ủy khuất nhìn Tiểu Tiểu, tuy rằng thật sự là mình gặp Tiểu Tiểu nhiều hơn Như Nhi một lần, nhưng sao người có thể vì Như Nhi mà bỏ quên mình thế chứ? Mình là con trai của người cơ mà, hu hu...

Thoáng chốc, trên mặt của Điểm Điểm giàn giụa nước mắt, làm cho Tiểu Tiểu sững sờ, nàng khẩn trương ôm lấy Điểm Điểm, không ngừng nói lời xin lỗi: “Xin lỗi, Điểm Điểm, là mẹ phốt lờ con, sau này, mẹ sẽ không làm lơ con như vậy nữa đâu...”

“Hu hu...” Điểm Điểm tiếp tục khóc, Tiểu Tiểu trợn mắt, đã nói đến thế rồi, sao bé còn khóc nữa vậy?

“Đều là lỗi của mẹ, con nói mẹ phải bồi thường con thế nào, thì con mới không ghi hận mẹ?” Tiếp tục ra điều kiện, Tiểu Tiểu biết, thằng nhóc này tinh ranh lắm.

“Dẫn con chơi khắp hoàng cung!” Sụt sịt nói, trên mặt Điểm Điểm chỉ có nước mắt, nhưng lại chẳng có tí vẻ thương tâm nào cả.

“Chơi khắp hoàng cung?” Buông Điểm Điểm ra, đúng lúc nhìn thấy nụ cười trộm trên mặt Điểm Điểm, Tiểu Tiểu tức giận nói:

“Tiểu tử, mi dám giỡn với bà hả?”

“Mẹ, Điểm Điểm đâu có, lúc này Điểm Điểm thật sự rất đau lòng, hơn nữa lần trước Điểm Điểm chưa có chơi đủ ở trong hoàng cung, giờ khó khăn lắm mới đến được, nhất định phải chơi cho đã...mẹ, mẹ chơi cùng con được không?” Nhanh chóng hôn lên mặt của Tiểu Tiểu vài cái, tiện thể đem nước mắt của mình chùi hết lên mặt Tiểu Tiểu, ngay đến nụ hôn mà bé cũng dâng lên rồi, nếu mẹ còn không đồng ý, bé sẽ tự mình đi chơi.

“Con chưa chơi đủ á? Lần trước tí nữa thì lật nóc hoàng cung lên luôn rồi...” Lau mồ hôi lạnh, lần này nàng không phải là vì mình, mà là vì người trong hoàng cung.

“Điểm Điểm biết mẹ là tốt nhất. Mẹ đồng ý với Điểm Điểm rồi nhá, mẹ, con yêu mẹ!”

Một tiếng nói vang dội, cho thấy gian kế của người nào đó đã thực hiện được, một tiếng cười sùng nịch mà bất đắc dĩ, cho thấy người nào đó đã thành công bị tính kế rồi. Mà xui xẻo thay, lại là một cô gái xinh đẹp trong hàng nghìn hàng vạn người.

“Được rồi, Điểm Điểm. Thư đâu?” Trẻ con đúng là trẻ con, không phải chỉ là chơi trong hoàng cung thôi sao, chỉ cần dừng gây ra án mạng, Tiểu Tiểu nàng để mặc cho Điểm Điểm đi quậy phá. Nhưng bây giờ nàng muốn biết tôn đại thần Điểm Điểm này, muốn quậy bao lâu đây, tim nàng không tốt cho lắm, không muốn bị nhồi máu cơ tim mà chết đâu nha.

“Thư?” Mắt Điểm Điểm đảo lia lịa như kẻ trộm, mới cẩn thận lấy thư từ trong lòng ra, lúc này bé đã xem qua, mặt sau còn có huyết thư của gia gia nữa đó? Chỉ đáng tiếc chữ mình biết có hạn, nếu có thể nhận mặt chữ, thì bé có thể trực tiếp đọc thuộc lòng ẹ nghe rồi.

“Cho mẹ nè!” Giao cho Tiểu Tiểu, bé liền chạy ra bên ngoài. Tiểu Tiểu một phát lôi bé lại, nói: “Đợi đã!”

Nực cười, Hoàng thượng và Sóc vương đang gắt gao tìm Điểm Điểm thế kia, sao bé có thể cứ thế mà ra ngoài được, mình còn cần phải nghĩ cách, tránh để bọn người Hoàng thượng nhận ra Điểm Điểm mới được.

Đề phòng vạn nhất, Tiểu Tiểu chạy qua đóng cửa lại, dựa vào cửa đọc thư, sau khi nhanh chóng xem thư xong, bức thư liền bị nàng ném xuống dưới đất, sư phụ kiểu gì thế này, se tơ hồng lung tung ỳnh, Vu Hoa kia, cùng nàng chàng chàng thiếp thiếp lúc nào chứ? Ban này suýt nữa là mình bị tức gần chết rồi có được không vậy hả, đâu ra mà tình cảm thâm thiết với hần ta cơ chứ?

“Điểm Điểm”

Rõ ràng đã đóng cửa, nhưng trong lúc mình đọc thư, tên tiểu tử kia đã chạy đâu rồi? Nhìn quanh một lượt, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng đang mắc trên bậc thềm cửa sổ, Tiểu Tiểu vọt qua đó, một phát đem Điểm Điểm lôi xuống:

“Tiểu tử, mi muốn làm gì hả?”

“Mẹ à, mẹ đã đồng ý với con là sẽ để mặc cho con chơi đùa trong cung rồi, con chỉ muốn ra ngoài đi dạo chút thôi mà!”

Điểm Điểm cười hề hề, bị tóm rồi, sao mẹ không trảm mê thêm lát nữa nhỉ? Thiếu chút nữa thôi, chỉ thiếu chút nữa thôi mà, là mình có thể thành công rồi!

“Ta có đồng ý, nhưng hôm nay không được, trời sắp tối rồi, con không được ra ngoài!” Tiểu Tiểu ôm lấy bé, lúc mở cửa muốn ra ngoài, mới nhớ tới trong tấm thất của mình có người, mà Điểm Điểm lại là ‘tội phạm truy nã’ của hoàng cung.

“Còn nữa, Điểm Điểm mẹ cảnh cáo con, đừng có mà chạy lung tung. Con còn chưa biết à, lần trước con để lại cho Hoàng thượng ấn tượng sâu sắc, hần muốn giữ con lại bên người hần...” Tiểu Tiểu cười hề hề nói.

Nghe thấy Hoàng thượng thích mình, Điểm Điểm bật cười ha ha: “Con cùng với Hoàng đế đại thúc kia, thật đúng là có duyên mà, thúc ấy thích con thì tốt quá, đây còn không phải là vì con vui vẻ, đáng yêu, đẹp trai hay sao?” Điểm Điểm tự kiêu nói, khi nói thì đầu hất lên, làm một tư thế mà bé tự cho là đẹp trai nhất. Điều này là do lúc trước nghe mẹ kể chuyện mà học được. Nhớ lúc đó mẹ nói, đàn ông khi hất đầu là đẹp trai nhất.

“Đúng đó, con vui vẻ, đáng yêu, đẹp trai...hần cũng thích con, con muốn ở lại bên hần à?” Tiểu Tiểu giận dữ nhìn bé, răng trắng tinh lộ cả ra, Điểm Điểm sợ hãi rụt cổ lại, đầu óc xoay chuyển, chẳng lẽ mẹ...

“Mẹ, Hoàng đế đại thúc kia tuy đáng yêu, nhưng con thích mẹ hơn. Người sinh con ra là ai? Là mẹ chứ ai, người nuôi nấng con là ai? Là mẹ cơ mà. Người thương con nhất, quan tâm con nhất là ai? Vẫn là mẹ. Cho nên...” Mắt to chớp chớp, cái Điểm Điểm ta có là chiếc mũ cao, từng chiếc từng chiếc ẹ đội, không sợ không đỡ ẹ vui lên được.

“Được rồi, tiểu tử thôi, mấy lời đường mật của mi bà chẳng thềm, mấy cái đó không có tác dụng gì với ta đâu. Con có biết Hoàng thượng tìm con để làm gì không? Làm cách nào mới có thể giữ con lại bên người hần hay không?” Tiểu Tiểu cười tà ác, Điểm Điểm lắc lắc đầu, Hoàng thượng không nói cho bé, thì làm sao mà bé biết được cơ chứ?

“Hê hê, bà mẹ của con tức là ta đây sẽ tốt bụng mà nói cho con hay, hần muốn để con làm thái giám ở lại bên hần đấy. Thái giám là gì con còn chưa biết đâu ha? Chính là kẻ bất nam bất nữ, là đàn ông, nhưng lại không có tiểu JJ...”

“Hả...” Nghe đến đây, Điểm Điểm vội lấy hai tay che chỗ đấy lại, vội vã hỏi:

“Thế cái đó bị con gì ăn mất rồi à?”

Hu hu, hoàng cung đúng là đáng sợ quá đi, cái đó mà cũng ăn. Điểm Điểm sợ hãi nghĩ.

“Có người thì bị chó tha đi, có người thì bị chim quắp đi, có người thì trực tiếp bị ném xuống hồ, để cho cá rửa...” Sắc mặt của Điểm Điểm tái mét, bình thường mấy con vật đó rất đáng yêu, nhưng sao giờ lại kinh khủng thế chứ?

“Nhưng phần lớn là bị người ta dùng dao cắt xuống. Điểm Điểm, con không muốn làm thái giám đấy chứ?”

Thấy sắc mặt Điểm Điểm, cũng biết là bé đã sợ rồi, Tiểu Tiểu hài lòng mà nhìn Điểm Điểm, dịu dàng hỏi.

“Không muốn!” Điểm Điểm lùi sau một bước, sao cứ cảm thấy mẹ muốn mình làm thái giám giống như mấy kẻ cầm dao kia vậy?

“Không muốn thì tốt, nghiêm túc ở trong cung đi, đợi mẹ nghĩ được cách, chúng ta sẽ tới cung khác chơi!”

Tiểu Tiểu hài lòng nói, may mà mình thông minh, có thể dọa cho Điểm Điểm sợ, bằng không, bé chạy ra ngoài không phải sẽ phiền chết luôn sao?

“Mẹ, con sẽ nghe lời, mẹ phải trông con, cũng giúp con trông nó cho tốt, đừng để mất nó.” Điểm Điểm sợ hãi nói, đột nhiên nghĩ đến có gì đó không đúng, bé hỏi:

“Mẹ, thế không có cái đó, thái giám ở đây đi tiểu bằng cách nào vậy?”

“Hử...” Tiểu Tiểu đau đầu, nàng còn chưa thấy qua, sao nàng biết được? Nhưng những lời này nàng sẽ không nói, nói ra sẽ ảnh hưởng đến hình tượng vĩ đại của mình trong lòng con trai. Ngẫm nghĩ, nàng cẩn thận nói:

“Điểm Điểm, đi tiểu bằng cách nào không quan trọng, quan trọng là, con phải bảo vệ nó cho thật tốt. Tuyệt đối đừng để Hoàng thượng nhìn thấy con, biết chưa? Sau này mẹ còn phải đợi để bế con của con nữa đấy?”

“Ồ!” Điểm Điểm gật gù đầu, xem ra mẹ cũng không biết, nhưng cái đó thì có liên quan gì đến đứa con sau này, chẳng lẽ...

“Mẹ, con không hiểu...” Điểm Điểm quyết định hỏi rõ, nhưng Tiểu Tiểu thì lại bắt đầu không kiên nhẫn, ôm lấy bé đi về phía tấm thất:

“Chúng ta đi ăn cơm trước, sắp đến giờ cơm tối rồi!”

Trong tấm thất có Hoa Nguyên, nhưng Hoa Nguyên đã quen biết Điểm Điểm từ trước, bây giờ nàng ta có biết thì cũng chẳng sao. Dù sao thì lần này Điểm Điểm tới không biết sẽ ở trong bao lâu, không ở cạnh mình thì nàng lại không yên tâm...

Đều tại sự phụ hết, đến cũng không thèm hiện thân, dám chơi trò đi vân du? Tuổi đã một bó to rồi, đi vân du cái nổi gì chứ, cứ ở trong núi mà dưỡng lão không phải hay hơn à.

.....

“Hoàng thượng, cuối cùng người cũng đến thăm thần thiếp rồi...” Nghe thấy Hoàng thượng đến, Vân phi liền kích động ngồi dậy khỏi giường, giờ ả ta giống như một sợi dây nối liền hai điểm, vẫn luôn lui tới giữa giường và nhà vệ sinh, ngay đến việc ăn cơm ngủ nghỉ cũng không được yên.

“Sức khỏe ái phi không tốt, vẫn nên nằm xuống đi!” Hoàng thượng không đến gần, mà đứng từ phía xa, nhìn ả mà nói.

“Thần thiếp cảm tạ Hoàng thượng đã nhớ thương!”

Sự xa cách của Hoàng thượng, sao Vân phi không nhận ra được cơ chứ? Nhưng mình bị bệnh, Hoàng thượng vốn nên kiêng kị mới đúng, có thể đến thăm đã là không tệ rồi.

“Giờ ái phi cảm thấy thế nào, sắc mặt đã xanh xao không ít!”

Thời gian hai ngày rất ngắn, Hoàng thượng cũng không ngờ, Vân phi lại ‘bệnh’ nặng đến vậy. Hôm qua còn tỏa sáng, hôm nay đã tiêu tụy thành...

“Hoàng thượng, hôm qua sức khỏe thần thiếp rất tốt, vốn chẳng tiêu chảy gì cả, nhất định là Hoa Nguyên và Tiên phi nguyên rửa thần thiếp, bằng không, sao thần thiếp lại...”

Vân phi ủy khuất nói, ả cũng cảm thấy là do hai người bọn họ, trước kia ả nói dối đâu có ít, nhưng đâu có linh nghiệm như vậy? Hơn nữa hiệu quả còn rõ rệt đến thế?

“Ái phi đừng nói vậy, nói phải có bằng chứng xác thực!” Hoàng thượng bực bội cau mày, đã hai ngày liền, hai vị ái phi đều đến cáo trạng nữ nhân kia, đây là sự trùng hợp hay là do nữ nhân kia quá lợi hại? Hoàng thượng nghĩ, có phải mình cũng nên tới chỗ nữ nhân kia xem thử hay không?

“Hoàng thượng, thần thiếp bị bệnh, tâm tình không tốt mới nói vậy, nhưng hôm qua người cũng nghe rồi đó, hai người kia ngang nhiên nguyên rửa thần thiếp...” Vân phi tỏ ra đáng thương nhìn Hoàng thượng, hôm qua rõ ràng là hấn tin mình mà.

“Chuyện ngày hôm qua, trong lòng nàng rõ hơn ai hết! Ái phi, có một số chuyện trầm có thể nhắm một mắt mở một mắt, nhưng nàng cũng đừng có xem trầm là đồ ngốc, biết chưa?”

Hoàng thượng lạnh lùng nhìn Vân phi, hôm qua không vạch trần nàng ta là để chừa lại mặt mũi cho nàng ta, hôm nay chỉ có hai người bọn họ, nàng ta còn dám đóng kịch, xem trầm là đồ ngốc thật sao?

“Hoàng thượng...” Vân phi cúi đầu che giấu sự thù hận trong lòng đối với Tiên phi, đều tại nàng ta hết, giờ ngay đến Hoàng thượng cũng không giúp mình nữa rồi.

“Trẫm còn có việc, ái phi dưỡng bệnh cho tốt đi!” Liếc mắt Vân phi lần cuối một cách chán ghét, lúc trước không phải thích xem mình tranh đấu giữa các phi tử hay sao? Sao giờ lại cảm thấy chán nhỉ?

“Hoàng thượng, lúc này thần thiếp sai rồi...” Vân phi bò xuống giường giải thích, nhưng Hoàng thượng sớm đã đi không thấy bóng, ngay đến cơ hội nghe ả giải thích cũng không cho...

“Nương nương, sao người lại ở dưới đất vậy, dưới đất lạnh lắm, không tốt cho việc phục hồi sức khỏe của người...” Tranh Nhi thấy Hoàng thượng bưng bưng nổi giận đi xa, mới dám vào tắm thất của Vân phi, nhìn thấy nương nương đang ngồi dưới đất, nàng ta vội đi ả dậy, trong lòng buồn bực sao ả lại đắc tội với Hoàng thượng nhỉ.

“Tranh Nhi, đỡ đã đi...” Bụng khó chịu, Vân phi biết thứ thuốc uống không lâu trước đó vẫn không có tác dụng, một câu nói cũng không nói được hoàn chỉnh, thì người đã lão đảo mà chạy về phía nhà vệ sinh.

“Nương nương đừng gấp, nô tỳ dìu nương nương qua đó...”

“Tiền thái y, bệnh của Vân phi nương nương phải kê thuốc thế nào?” Bên ngoài tắm thất, Vương thái y đem phương thuốc mình đã từng kê đưa cho Tiền thái y mới vừa bắt mạch cho Vân phi nương nương, lo lắng hỏi.

Vân phi vốn chỉ là bị tiêu chảy, ông cho là rất bình thường, không ngờ lại dai dẳng như vậy, ngay đến những phương thuốc trị chứng tiêu chảy tốt nhất cũng không chữa khỏi.

Tiền thái y nhìn phương thuốc, trầm tư một lúc, hỏi:

“Vương thái y, ông cảm thấy bệnh của Vân phi có gì không giống so với bệnh lần trước của Hoàng thượng?”

Lần bệnh đó của Hoàng thượng vốn không công khai, lại chẳng chỉ rõ, nhưng đương nhiên là Vương thái y biết.

“Không giống, lần đó mang tính cách giờ, mà Vân phi nương nương thì bị nặng hơn nhiều...” Vương thái y nhớ lại bệnh trạng lần trước của Hoàng thượng một hồi, mới từ từ nói ra.

“Chắc là vậy. Nhưng mạch của hai người thì không khác cho lắm, đều là tiêu chảy thông thường. Hơn nữa, còn có một điểm giống nữa, đó là những thuốc tiêu chảy bình thường không có tác dụng!” Tiền thái y chỉ phương thuốc, tiếp tục nói:

“Nếu là bình thường, uống thuốc này, bệnh của nương nương đã sớm khỏi rồi. Cho nên, ta muốn để nàng ta dùng phương thuốc kia thử xem, nếu không được, thì còn có nước tiểu đồng tử nữa!”

“Tiền thái y muốn nói đến viên đan được được làm từ nhiều loại được thực kia ă à? Hình như số lượng chủng loại nguyên liệu đều có nghiên cứu hết cả.”

Tiền thái y thở dài nói: “Đúng vậy!”

Vương thái y than: “Nhưng, Vân phi nương nương sẽ chịu dùng ư?”

“Tùy nàng ta vậy, nếu không dùng, thì cứ để thế luôn đi!” Tiền thái y cười lạnh nói: “Chẳng lẽ nàng ta còn cao quý hơn Hoàng thượng chắc?”

Đúng vậy, Hoàng thượng dùng được, nàng ta chẳng qua chỉ là một phi tử nhỏ, chữa được bệnh là tốt rồi, còn kén cá chọn canh gì nữa chứ?

“Nương nương, đây là thuốc trị bệnh mà Tiền thái y kê, chỉ cần mỗi lần ăn hai viên, một ngày ba lần, sẽ thấy hiệu quả nhanh thôi!”

Tranh Nhi bưng một cái khay, trên khay có sáu viên cầu nhỏ tròn vo, màu sắc lẫn lộn, khiến người ta hoài nghi nó được làm như thế nào.

“Đây là thứ gì vậy? Gớm quá, đem đi!”

Chỉ liếc một cái, Vân phi đã chán ghét mà quay đầu đi. Dù cho ban này Hoàng thượng bị mình làm cho tức giận bỏ đi, bọn họ cũng không thể đem thứ này đến ình được, đúng là quá đáng ghét mà.

“Nương nương, đây là phương thuốc mà Tiền thái y và Vương thái y sau khi cùng nhau nghiên cứu đã kê...người hãy thử đi...”

Tranh Nhi kiên nhẫn khuyên bảo, nàng ta cũng không biết cái này có tác dụng hay không, nhưng thái y đã nói rồi, sao nương nương không thử xem nhỉ?

Chú thích:

(1) Thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên: có thể hiểu là [ngàn vạn thứ có thể đâm thủng, chỉ có móng ngựa là không thể đâm thủng được]: “Vuốt móng ngựa” ở đây được hiểu là khen, nịnh bợ, ý chỉ rằng ai cũng thích việc mình được khen. Có cách hiểu thứ hai, đó là đã dùng hàng nghìn hàng vạn cách rồi mà vẫn vô dụng, cuối cùng chỉ có tuyệt chiêu nịnh hót là xài tốt.

(2) Khuyển tử: Cách gọi con trai mình của Trung Quốc. Trong giao tiếp, khi giới thiệu con mình với người khác, họ hay nói đại loại như “Đây là khuyển tử nhà tôi”, đây là cách gọi khiêm tốn.

91. Chương 91: Nam Giả Nữ Trang

“Mẹ, như vậy nhìn có kì quá không?”

Tới hoàng cung lần nữa, vốn tưởng là một chuyện rất cao hứng, Điểm Điểm bé đây là mang theo nhiệm vụ gia gia giao à tới đây nhá. Nhưng ai mà biết hôm qua mẹ lại không ình ra ngoài, thậm chí là người cũng không cho gặp ai hết! Đúng là quá đáng mà, chẳng lẽ Điểm Điểm xấu xí lắm hay sao? Hay là Điểm Điểm không đáng yêu? Điểm Điểm lớn lên đẹp trai như vậy, đáng yêu thế này, sao mẹ lại nỡ nhốt Điểm Điểm trong phòng vậy chứ?

Còn may là dì Hoa Nguyên quen biết Điểm Điểm, tuy đang nằm liệt giường, nhưng rất năng trò chuyện, hỏi chút việc với mình.

Ả nữ nhân tên Vân phi kia đúng là quá đáng ghét mà, dám đánh dì ra nông nổi này, sau này nhất định Điểm Điểm sẽ báo thù cho dì ấy.

Mẹ nói sẽ nghĩ cách, nghĩ cách gì chứ? Nhìn cách ăn mặc hiện tại, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Điểm Điểm đều nhăn lại, tóc thắt bím thì cũng thôi đi, trên người còn mặc một bộ y phục chẳng đẹp để chút nào, càng quá đáng hơn là, giữa mi tâm còn điểm thêm một chấm đỏ không lớn không nhỏ để làm gì? Mẹ lại đâu phải không biết Điểm Điểm là nam, chẳng lẽ muốn nam đóng giả nữ hay sao?

“Không kì quái, Điểm Điểm xinh đẹp lắm!” Tiểu Tiểu cười hờ hờ nhìn kiệt tác của mình, không hổ là do nàng sinh ra, nam nữ đều đẹp tuyệt, ăn diện bao nhiêu thì xinh bấy nhiêu.

“Nhưng mẹ à, Điểm Điểm là bé trai, không phải bé gái...” Ủy khuất nhìn Tiểu Tiểu, bé phải kháng nghị, mình là đàn ông, không muốn làm phụ nữ đâu.

“Mẹ biết chứ. Nhưng Điểm Điểm lớn lên đẹp trai như vậy, khiến người ta yêu thích thế này, nếu ăn mặc như bé trai, rất dễ bị tên Hoàng thượng kia kéo đi làm thái giám, giờ thì tốt rồi, dù có bị tên Hoàng thượng đáng ghét kia nhìn thấy, hắn cũng chẳng nhận ra con đâu.” Tiểu Tiểu phát phát tay, đợi Hỷ công công đến, nàng phân phó một lượt, thì Điểm Điểm có thể quang minh chính đại mà ở bên cạnh mình rồi.

“Thật sao?” Nghi ngờ nhìn Tiểu Tiểu, mấy cách mẹ nghĩ nhiều lúc đều không dùng được, đây là kinh nghiệm nhiều năm mà bé tổng kết được.

“Yên tâm, yên tâm. Mẹ của con làm việc, con cứ việc yên tâm. Còn nhớ Hỷ công công mà lần trước con gặp không? Một lát ông ta sẽ tới đây, con phải lanh miệng một chút, biết chưa?” Tiểu Tiểu căn dặn, quen biết công công bên cạnh Hoàng thượng thật là hữu dụng, những chuyện bình thường đều có thể làm được hết.

“Dạ, mẹ! Điểm Điểm phải xưng hô với ông ấy thế nào đây?” Điểm Điểm không cam mà nhìn Tiểu Tiểu, làm bé gái thì cứ làm vậy, chỉ cần đừng làm mất chú chim nhỏ là được.

“Con gọi ông ta là bá bá được rồi! Ừm, cứ gọi thế đi!” Tuổi tác của Hỷ công công đủ lớn, làm bá bá của Điểm Điểm cũng chẳng có gì là không được. Hơn nữa đứa bé Điểm Điểm này quá hiếu động, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, thêm một người chăm sóc thì hay hơn.

“Mẹ, Điểm Điểm biết rồi!” Điểm Điểm nghiêm túc nhìn Tiểu Tiểu, hình như hoàng cung chơi chẳng vui tí nào, nhưng bé vẫn muốn chơi, dù là vì Hoa Nguyên bé cũng muốn chơi, chỉnh sửa đám người xấu kia.

“Thế thì tốt. Còn nữa, sau này khi chỉ có hai chúng ta, con mới có thể gọi ta là mẹ...” Có chút xấu hổ mà nhìn Điểm Điểm, yêu cầu này có phải quá đáng lắm không?

“Tại sao? Thế gọi mẹ là gì? Mẹ nuôi à?” Điểm Điểm đáng thương nhìn Tiểu Tiểu, sao mẹ không cần mình nữa vậy? Không gọi mẹ thì còn có thể gọi là gì?

“Gọi nương nương, gọi giống như mấy dì kia ấy. Điểm Điểm, con ở lại bên cạnh mẹ, tạm thời chỉ có thể làm một tiểu cung nữ...”

Điểm Điểm, mẹ cũng là bất đắc dĩ thôi, trong cung có quá nhiều ánh mắt nhìn vào mẹ. Nhưng mẹ sẽ ở cạnh con, bảo vệ con thật tốt. Nếu không được, thì chúng ta sẽ cùng nhau bỏ trốn.

“Ừm, được thôi!” Điểm Điểm khó xử nói một tiếng, nhưng cái miệng nhỏ đang ngậm chặt kia khiến cho Tiểu Tiểu thấy đau lòng. Đây là thế đạo gì vậy, chẳng phải chỉ là một cái hoàng cung rách rưới thôi sao? Ngay đến con mình mà cũng không thể nhận?

“Nương nương, Hỷ công công đến rồi!” Từ ma ma ở bên ngoài nói.

“Ừm, bảo ông ta vào đi!” Tiểu Tiểu dẫn Điểm Điểm đến đại sảnh, sau khi đặt bé ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế gần đó, đúng lúc Hỷ công công đi vào. Thấy Tiểu Tiểu đối xử tốt với một tiểu cung nữ xa lạ như vậy, ông ta kinh ngạc há hốc miệng.

“Hỷ công công, tiểu cô nương này bốn cung rất thích, người nghĩ cách an bài một chút đi!”

Hỷ công công rất dễ nói chuyện, Tiểu Tiểu cũng không khách sáo nữa, trực tiếp nói rõ ý đồ của mình luôn.

“Hử? Nương nương, cô bé bao nhiêu tuổi rồi?”

Kinh ngạc xong, Hỷ công công hỏi.

“Năm tuổi!”

“Nương nương, bé gái năm tuổi không thể làm tiểu cung nữ. Ít nhất cũng phải bảy tuổi...”

Hỷ công công khó xử nhìn Tiểu Tiểu, vị tiểu tổ tông này, mỗi lần tìm mình đều chẳng có chuyện gì tốt cả.

“Người cứ xem như nó bảy tuổi là được rồi. Chỉ là bình thường dinh dưỡng không đủ, phát triển chậm nên mới thấp bé như vậy.” Nói một tiếng tỉnh bơ, trong lòng Hỷ công công thầm kêu khổ, đây chẳng phải tìm phiền phức cho mình hay sao?

“Nương nương, dù là tiểu cung nữ bảy tuổi tiến cung, cũng không thể trực tiếp đi theo bên người chủ tử...”

“Hỷ công công, người đúng là lời thôi quá đi. Lời của bốn cung mà cũng có chỗ phản bác hay sao? Điểm Điểm chỉ có thể đi theo bên cạnh ta, người nhanh chóng sắp xếp thỏa đáng cho ta. Còn tên thì, cứ gọi là Điểm Điểm đi, biết chưa?”

Tiểu Tiểu không kiên nhẫn mà nhìn ông ta, đúng là một công công, có chút chuyện thế mà cũng rề rề rà rà, chẳng dứt khoát gì cả.

“Nương nương, nô tài sẽ tận lực! Nương nương còn chuyện gì căn dặn nữa không?” Hỷ công công kích động đến đỏ mặt hơi lạnh, theo phép thì không thể cứ thế mà đi được.

“Hôm nay ta có thể dẫn Điềm Điềm ra ngoài không?” Tiểu Tiểu nhìn Điềm Điềm, sao hôm nay bé yên tĩnh vậy? bình thường có thành thật vậy đâu.

“Nương nương, ngày mai được không? Nô tài cũng ra ngoài sắp xếp một chút...”

Tiểu Tiểu gật gật đầu, chỉ cần có thể ra ngoài là được, hôm nay cứ để Điềm Điềm núp trong phòng một ngày trước đã.

“Điềm Điềm, còn không mau chào hỏi Hỷ công công?” Tiểu Tiểu mỉm cười, Điềm Điềm không nên nghiêm túc như vậy, thế này thật không quen.

“Chào Hỷ công công! Cháu là Điềm Điềm, mới đến thôi, mong chỉ giáo nhiều hơn!” Điềm Điềm từ trên ghế nhảy xuống, chạy đến trước mặt Hỷ công công, vẻ mặt thành thật nói.

“Ồ, cháu tên Điềm Điềm à? Sao tên nghe quen thế nhỉ?” Hỷ công công cười như phật Di Lặc, vẻ mặt thân thiết.

“Hỷ công công, đây là...” Không biết từ khi nào, trên tay Điềm Điềm có thêm miếng ngọc quan âm màu vàng nhạt, Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn Hỷ công công, Hỷ công công cười hờ hờ nói:

“Điềm Điềm thật sự rất đáng yêu, nô tài cảm thấy có duyên nên mới tặng cho bé một chút quà gặp mặt. Điềm Điềm cháu đừng chê nha!”

“Hỷ công công, cảm ơn ông nha. Điềm Điềm rất thích miếng ngọc phật này.” Nói rồi, Điềm Điềm ‘chọt’ một cái lên mặt Hỷ công công, rồi chạy tới trước mặt Tiểu Tiểu, cười hỏi:

“Nương nương, con nhận được không?”

“Ừ!” Tiểu Tiểu khẽ gật đầu, sao lúc này dặn dò bé thì lại không chú ý tới, ‘nương nương’ và ‘mẹ’ chỉ hơn kém nhau có một chữ, nhưng sao cảm giác Điềm Điềm gọi ra lại khác biệt nhiều đến thế? Cứ như là...

Cứ như là giữa hai người bỗng nhiên có thêm cái gì vậy.

“Nương nương, bệnh của Vân phi nương nương đã hai ngày rồi, thái y cũng cho nàng ta dùng đan dược mà Hoàng thượng đã từng dùng, tại sao vẫn không có tác dụng vậy? Không biết Tiêu Kiếm đại phu có còn ở đây hay không? Nương nương có thể liên lạc với y được không?” Hỷ công công do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn hỏi ra. Không phải là nhân duyên của Vân phi kia tốt, mà là Hoàng thượng đã hơi phiền lòng, chắc là ngài ấy cũng sợ xảy ra án mạng. Quan hệ nhà mẹ đẻ của Vân phi cực kì lớn, bây giờ Vân phi không thể xảy ra chuyện được.

“À ta tự làm tự chịu, hôm đó ả tự nguyện rửa mình. Hỷ công công, người cũng biết ả hãm hại bổn cung ra sao rồi đấy, nay bị bệnh, là do ông trời không thể làm ngơ, mắc mớ gì tới ta?” Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng, thái y cũng thật là quá ngây thơ rồi, cho rằng thuốc của Tiểu Tiểu nàng bệnh gì cũng chữa khỏi được hay sao? Bệnh này của Vân phi ấy à, muốn chữa thì hơi khó một chút.

“Nương nương, lão nô biết chuyện Vân phi làm là không đúng, nhưng thế lực họ ngoại hiện nay không thể coi thường được, Vân phi không thể xảy ra chuyện ở trong cung. Nương nương có thể liên lạc với Tiêu Kiếm, bảo y...” Hỷ công công lo lắng nói, Tiểu Tiểu giận dữ:

“Ta với Tiêu Kiếm cũng chẳng quen thân gì lắm, sao ta biết y đang ở đâu mà tìm chứ? Hơn nữa bệnh của Vân phi không liên quan gì đến ta. Mấy thái y kia biết dùng loại thuốc thứ hai, tại sao không thử dùng loại thuốc thứ nhất? Uống trong ba ngày, phỏng chừng cũng không còn bệnh gì nữa đâu!”

Tiểu Tiểu thật sự không kiên nhẫn được nữa, chuyện của Hoàng thượng thì liên quan gì đến nàng? Mà cái thế lực họ ngoại gì kia nữa thì càng chẳng can hệ gì với nàng, dựa vào cái gì mà bảo nàng suy nghĩ cho Hoàng thượng?

Hỷ công công nhanh chóng cáo lui, Điềm Điềm đi tới kéo lấy tay Tiểu Tiểu, ngẩng đầu nhìn Tiểu Tiểu: “Mẹ, đừng giận nữa!”

“Mẹ không giận! Điềm Điềm, đừng sợ!”

Tiểu Tiểu tưởng rằng bộ dạng ban nãy của mình dọa cho Điểm Điểm sợ, mà không biết Điểm Điểm căn bản là đang lo lắng cho nàng.

“Mẹ, nếu như cha thật sự khó tìm như vậy, thế thì chúng ta đừng tìm nữa. Mẹ cứ tìm đại cho Điểm Điểm một người cha là được, chúng ta không chơi ở trong cung nữa.” Gia gia còn bảo mình tạo cơ hội cho Tiểu Tiểu với Hoàng thượng, Điểm Điểm thấy giờ đây Hoàng thượng làm cho Tiểu Tiểu tức đến vậy, bé bắt đầu hoài nghi lời nói của gia gia phải không? Nghe ý của mẹ, tên Hoàng thượng kia thật sự chẳng phải là thứ tốt lành gì.

“Điểm Điểm, cha thì vẫn phải tìm, mẹ cũng muốn biết cha của Điểm Điểm là ai mà. Nhưng, không phải hôm nay Hỷ công công không cho chúng ta ra ngoài hay sao? Vậy chúng ta ở trong phòng đánh một giấc đi, ngày mai ra ngoài dạo chơi, chịu không?”

Từ khi nào, Tiểu Tiểu nàng cũng có lúc cố kị vậy? Điểm Điểm chưa từng ra ngoài chơi qua đâu nha, đợi lúc nào đó nàng phải dẫn Điểm Điểm ra ngoài dạo chơi mới được.

Chớp mắt, Điểm Điểm đã đến được mười ngày, Tứ Nhi cũng sớm đã nói chuyện được rồi, mà Hoa Nguyên cũng đã hồi phục, may mà thuốc của mình đủ nhiều, bây giờ Hoa Nguyên đã khỏe như trâu.

Không biết có phải do chuyện hai vị phi tử trước sau trúng độc, phi tử hậu cung dường như đã ngó lơ Tiểu Tiểu, mà khi Tiểu Tiểu dẫn Điểm Điểm ra cửa, cũng lựa lúc không có nhiều người ra ngoài, như vậy có thể tránh phải chạm mặt với bọn họ, giảm bớt không ít phiền phức cho Tiểu Tiểu.

Điều làm cho Tiểu Tiểu cảm thấy kì lạ là, cung nữ Điểm Điểm đột nhiên xuất hiện, lại không dẫn đến sự hoài nghi của bất kì người nào. Là Hỷ công công làm việc quá tốt? Hay là mấy ả kia đang đợi tìm cơ hội để sửa lưng mình? Về phần mấy cái tị hội gì kia, bởi vì sức khỏe của Liên phi vẫn chưa hồi phục, cũng tạm thời gác lại.

“Nương nương, hôm nay chúng ta làm gì?”

Vì sự có mặt của Điểm Điểm, thời gian ngủ mỗi ngày của Tiểu Tiểu bớt đi không ít, nhưng nàng rất vui. Dùng lời của nàng mà nói, ở cùng với con trai, là một trong những việc vui nhất của nàng mỗi ngày.

“Điểm Điểm nói đi, con muốn làm gì?” Tiểu Tiểu cúi thấp người, nhìn đứa con trai ngày càng hứng chí của mình, tâm tình tốt mà hỏi.

“Bắt cá!” Đây là một trong những chuyện thích làm gần đây nhất của Điểm Điểm, lúc trước cá ở Hoa Thanh Trì toàn bộ đều bị độc chết, không lâu trước đã được nuôi lại đủ loại cá giống, mà Điểm Điểm bắt đầu từ ba ngày trước, đã mê đến đó bắt cá, cá bắt được cũng chỉ chơi đùa, chứ không làm chết, lúc sắp đi thì bé lại thả cá trở về hồ.

“Được thôi, tiểu mỹ nữ, chúng ta xuất phát nào!” Tiểu Tiểu dắt lấy tay nhỏ của Điểm Điểm, mẫu tử hai người, cộng thêm Hoa Nguyên cùng nhau đi đến Ngự hoa viên.

“Lạ thật, hôm nay là ngày gì vậy? Sao Ngự hoa viên lại nhiều người thế?” Nhìn đám người mặc cung trang cách đó không xa, Tiểu Tiểu buồn bực hỏi.

“Thì đó, lúc trước vào giờ này, nơi này chẳng có mấy ai. Mẹ, bọn họ là ai thế, có phải kẻ địch của mẹ không?” Điểm Điểm ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngây thơ hỏi.

“Bọn họ ấy à? Còn chưa xúng!” Tiểu Tiểu cười cười:

“Không sao, bọn họ chơi của bọn họ, chúng ta giỡn của chúng ta. Từ nơi này băng qua chính là Hoa Thanh Trì rồi, chúng ta tiếp tục đi bắt cá, chịu không?”

Điểm Điểm cao hứng hoan hô một tiếng, ba người từ từ biến mất.

“Ban nãy hình như ta nhìn thấy Tiên phi, sao chớp mắt mà đã không thấy đâu rồi vậy?” Lúc Quý chiêu nghi quay đầu nói với mỹ nữ bên cạnh, bọn người Tiểu Tiểu đã rời khỏi rồi.

“Ừ, hình như ta cũng nhìn thấy!” Lại một nữ nhân khác tán đồng nói.

“Tiên phi nương nương thật đáng thương, đã ra khỏi lãnh cung một tháng rồi, Hoàng thượng cũng chẳng hề sung hạnh tỳ ấy...” Có người giả dối thở dài mà nói, trong mắt thì lại mang vẻ đắc ý. Cứ như là, trong hậu cung trừ Tiên phi ra, những phi tử khác đều đã thị tẩm rồi vậy.

“Các người thật là ngốc, nếu như không phải vì Vu tướng, các người cho rằng nàng ta có thể ra khỏi hậu cung được hay sao? Hoàng thượng không thích nàng ta, ngày đó không phải đã nói rõ rồi à?” Thiển chiêu nghi trang điểm như yêu tinh bật cười khúc khích, đúng lúc Vân phi đi tới, nghe những lời nói đó xong cũng cười ha ha:

“Câu này của muội muội nói chẳng sai. Muội muội, bệnh của Liên tỳ tỳ vẫn chưa khỏi à?”

“Tỳ tỳ nói đùa rồi, gần đây muội muội hơi bận, đã lâu không có tới cung của Liên tỳ tỳ, đợi chiều có rảnh sẽ đến thăm sau!”

Con người đều có giới hạn, đợi lâu như vậy, mặt của Liên phi vẫn chẳng có tí khởi sắc gì, Thiển chiêu nghi thân là bè cánh những người ủng hộ nàng ta đã chẳng có bao nhiêu kiên nhẫn nữa.

“Ừm, thế cũng tốt, tỳ tỳ cũng luôn muốn qua đó, chỉ đáng tiếc sức khỏe của tỳ tỳ cũng mới tốt lên thôi. Đợi qua hai ngày, tỳ tỳ nhất định sẽ tới đó thăm, muội muội tiện thể thay bốn cung thăm hỏi một tiếng nhé.” Vân phi giả dối nói, nhưng mặt ả ta thật sự có hơi xanh xao, xem ra đau bụng lâu vậy, ả ta cũng đã tổn thương nguyên khí rồi.

“Muội muội sẽ chuyển cáo, tỳ tỳ cũng cần dưỡng sức khỏe cho tốt mới phải.” Thiển chiêu nghi khẽ trả lời, vẻ mặt hiền thực.

“Cảm tình giữa các ái phi thật là tốt, trẫm cảm thấy cực kì vui mừng!”

Chúng mỹ nhân nhìn thấy Hoàng thượng đang đi bộ tới đây, vội cúi người thỉnh an. Hoàng thượng đi về phía Vân phi, đích thân đỡ ả ta dậy, trách nói: “Ái phi bệnh nặng mới khỏi, sao không ở trong cung nghỉ ngơi thêm mấy ngày?”

“Thần thiếp cảm tạ Hoàng thượng đã quan tâm. Thần thiếp nghe thái y nói ra ngoài đi lại rất có ích cho thân thể nên mới đến Ngự hoa viên đi dạo. Không ngờ lại gặp được Hoàng thượng ở đây, vận khí hôm nay của thần thiếp thật là tốt nhỉ?” Vân phi mỉm cười nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng bật cười ha ha:

“Đúng đó, thật là trùng hợp!” Các người đều là nghe nói trẫm muốn đến Ngự hoa viên nên mới tới sẵn đón trẫm, có thể không trùng hợp được hay sao? Trong lòng Hoàng thượng cười lạnh, nhưng ngoài mặt thì vẫn mang vẻ ân cần:

“Ái phi cảm thấy thân thể ra sao rồi, có gì không khỏe hay không?”

Nhìn ánh mắt nóng rực của mấy nữ nhân xung quanh, Hoàng thượng biết mục đích hôm nay của mình đã đạt được rồi.

“Thần thiếp thấy vẫn khỏe, Hoàng thượng, người muốn ngắm hoa à?” Nếu được, Vân phi rất muốn cùng ngắm hoa với Hoàng thượng, ả ta thầm nói.

“Không phải, trẫm đang đợi Lân vương, đệ ấy đã đến Hoa Thanh Trì xem cá rồi. Đệ ấy không biết cá lúc trước ở Hoa Thanh Trì đều đã bị độc chết, cá mới đổi hiện nay đệ ấy còn chưa thấy qua, lát nữa trẫm còn có việc.”

“Dạ, Hoàng thượng vẫn nên lấy quốc sự làm trọng, nhưng cũng phải chú ý đến long thể!” Vân phi sẵn sốc nói, Hoàng thượng đem ả ta kéo vào lòng, hôn một cái lên mặt ả, ha ha cười nói: “Vẫn là ái phi sẵn sốc. Bệnh của Liên phi vẫn chẳng có tí khởi sắc gì, nếu sức khỏe của ái phi có thể, thì hãy giúp Liên phi quản lí chuyện của hậu cung đi!”

“Hoàng thượng...thần thiếp tạ ân điển của Hoàng thượng!”

Đơn giản vậy sao? Hôm nay thật đúng là ngày tốt, không ngờ, chuyện mà mình suy nghĩ nhiều năm như thế, lại cứ như vậy mà thành hiện thực. Bộ dạng mừng như điên của Vân phi, khiến cho Hoàng thượng thấy bức bối, tại sao nữ nhân đều như vậy? Không có người nào đặc biệt hơn một chút hay sao?

.....

“Mẹ, con này đẹp nè, con muốn con cá này!” Điểm Điểm chỉ con cá trong nước, mà Tiểu Tiểu thì lại nhận lệnh cởi giày, đứng bên bờ giúp Điểm Điểm bắt cá.

Cái này cũng khó trách, Điểm Điểm chơi cá, lúc bắt không được làm chết cá, phải giữ lại cái mạng cho nó. Nếu không phải có yêu cầu như vậy, thì Tiểu Tiểu sớm đã dùng đá ném rồi. Mà muốn đến gần bên trong, thì phải dùng đến khinh công. Người trong cung biết nàng có võ công, thì cũng chỉ có Hoa Nguyên thôi, trong Ngự hoa viên nàng thật không dám dùng khinh công.

Không thể tiết lộ thân phận, không thể quá thu hút sự chú ý của người khác, đây là chuyện mà hiện nay nàng cần phải lưu ý.

“Mẹ, không phải con này, là con này! Đúng, là cái con màu đỏ ấy!” Điểm Điểm nhìn Tiểu Tiểu, bé lại vừa nhìn thấy một con đẹp hơn.

“Gọi nường nường!” Quay đầu lại, tức giận trách Điểm Điểm một tiếng, Điểm Điểm ủy khuất bĩu môi:

“Nường nường, con muốn con này, con muốn cái con màu xanh kia kìa...”

Thấy Điểm Điểm lại đổi con khác, Tiểu Tiểu phát hỏa nhìn bé:

“Tiểu tử chết tiệt, rốt cuộc mi nhìn trúng con nào? Đã hết chưa hả?”

“Nường nường, con muốn con màu xanh...hu hu, đều tại tốc độ của người quá chậm, nó chạy mất tiêu rồi...”
Mình thật đáng thương, ngay đến con cá yêu thích cũng bắt không được.

“Được rồi, đừng giả vờ khóc lóc nữa, ta giúp con bắt là được chứ gì...” Tiểu Tiểu không kiên nhẫn mà nhìn Điểm Điểm, tên nhóc này, lúc nào cũng giầy vò người khác như vậy, chẳng lẽ nó không biết bộ dạng bây giờ của bà mẹ nó đây, bị người khác nhìn thấy sẽ bị phạt hay sao? Nữ nhân không thể để lộ chân, nhưng bây giờ nàng không nhưng đã để lộ chân, ngay đến đùi cũng để lộ quá nửa...

Hê hê, nếu bị Hoàng thượng nhìn thấy, bộ dạng hiện tại của nữ nhân nhà mình, thế thì thật không xong?

“Tiểu cô nường, cháu muốn con cá này à?” Một bóng dáng màu tím sẫm đáp xuống, trên tay hắn còn cầm con cá màu xanh mà khi nãy Điểm Điểm chỉ rõ muốn có được. Cá chưa chết, vẫn còn đang nằm trong tay hắn giãy cái đuôi to của mình...

End Chương 91

92. Chương 92

.....Mùi hương này quá quen thuộc, quen thuộc đến nỗi hắn không muốn buông tay, quen thuộc tới độ hắn muốn vạch trần bộ mặt thật của mỹ nhân.....

Tiểu Tiểu kinh hãi nhìn cái người bỗngưng xuất hiện kia, sao...sao hắn lại ở đây? Hơn nữa còn...còn giúp Điểm Điểm bắt cá nữa?

Hắn là Vương gia cơ mà, Vương gia mà cũng bắt cá được à? Tiểu Tiểu nhìn hắn đăm đăm, hắn thì lại đỏ mặt, nói nhạt:

“Nường nường, y phục của người...”

Y phục của ta? Tiểu Tiểu cúi đầu xuống, mới hậu tri hậu giác mà nhìn về phía y phục của mình, váy cung trang bị xắn lên giữa hông một cách tùy ý, quần thì kéo lên tới tận đầu gối, lộ hơn nửa cái đùi...

Cảm giác được ánh nhìn của hắn lại quét qua đây, Tiểu Tiểu đỏ mặt đi ra, không cẩn thận trượt chân một cái, cả người ngã thẳng về phía trong hồ...

“Ôa! Cá của con!” Điểm Điểm đột nhiên kêu lên một tiếng, lúc muốn vươn tay cầm cá, thì cái người giúp bé bắt cá lại bay lên, Điểm Điểm ảo não nhìn bóng dáng bay vọt lên kia, đúng lúc nhìn thấy một tay người đó bắt lấy Tiểu Tiểu suất chút nữa thì ngã vào trong nước, ôm nàng đáp xuống trước mặt Điểm Điểm, con cá ở trong tay còn lại kia thì vẫn còn đang giãy đuôi đành dạch...

“Thúc thúc à, thúc lợi hại quá!” Điểm Điểm vỗ tay, nhìn mẹ được thúc thúc một tay ôm vào trong lòng, bật cười khúc khích.

Người đó mỉm cười, vốn chẳng có ý muốn buông người trong lòng ra, hân cao hứng hỏi: “Cháu cũng rất đáng yêu, cháu tên là gì?”

“Cháu gọi là Điểm Điểm, là thiếp thân tiểu cung nữ của mẹ...của nương nương. Thúc thì sao, thúc tên gì vậy?” Điểm Điểm tò mò nhìn hân, mắt long lanh, hình như mẹ không bài xích thúc ấy, nhìn mặt mẹ đỏ hét cả lên rồi kìa.

“Điểm Điểm, không được vô lễ!” Tiểu Tiểu khê trách mắng, nghĩ tới tư thế hiện nay của mình, vội giãy giụa muốn rời khỏi lòng hân, nhưng tay của Lâm vương rất chắc, giãy hai cái, nàng cũng không thoát ra được.

“Đây là Lâm vương gia, ngài buông ra...” Tiểu Tiểu quay đầu trừng hân một cái, đã lâu không gặp, lần đầu gặp thì đã ôm ôm ấp ấp với một người xa lạ, lằng nhằng chết đi được, nàng quyết định bài trừ hân, không tìm hân nữa.

“Cô là Tiên phi? Tại sao trên người cũng có mùi hương này?” Mùi hương này quá quen thuộc, quen thuộc đến nỗi hân không muốn buông tay, quen thuộc tới độ hân muốn vạch trần bộ mặt thật của mỹ nhân. Chẳng trách lần đó lại cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu, chẳng lẽ cô chính là nàng ấy sao?

“Ngài buông tay ra!” Tiểu Tiểu không hay biết những gì Lâm vương nghĩ, tưởng là hân đối với bất kì cô gái nào cũng như vậy, nàng quát lên:

“Ta là Tiên phi của Hoàng thượng, là hoàng tẩu của ngài, buông tay!”

“Các người đang làm cái gì?” Một tiếng hét giận giữ vang lên, Lâm vương vẫn chưa buông ra, vài người cùng quay đầu lại, nhìn thấy Hoàng thượng tức giận đầy mặt, còn có một đám phi tử vẻ mặt như muốn xem kịch hay...

Hôm nay đúng là đầy đủ người quá nhỉ, hầu hết đều đã tề tựu đông đủ. Không ngờ đã chạy tới góc hẻo lánh như vậy rồi, mà nàng vẫn có thể trở thành đối tượng chú ý của quần chúng, tìm được nhiều người xem thế kia.

“Nương nương, người không sao chứ?”

Lâm vương cười nhạt một tiếng, bỗng nhiên buông cái tay đang ôm Tiểu Tiểu ra, Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn hân, biểu tình trên mặt vô cùng đáng yêu, khiến cho Lâm vương lại bật cười nữa.

“Hoàng huynh, đệ qua đây xem cá, không ngờ lại nhìn thấy một nữ nhân ngây thơ chết đi được, chân trần xuống nước bắt cá. Đệ tốt bụng bắt giúp nàng ấy, bản thân nàng ấy suất chút nữa thì rút xuống nước, cho nên đệ thuận tay mà đem nàng ấy cùng bắt lên luôn.”

Lời giải thích khiến cho đầu mày đang cau chặt của Hoàng thượng giãn ra, hân nhìn Tiểu Tiểu lộ ra cái đuôi và đi chân trần, rồi lại nhìn cá trong tay Lâm vương, trong lòng cũng tin tưởng lời nói của Lâm vương, sắc mặt hân hòa hoãn lại nói:

“Cá trong Thanh Hoa Trì nuôi để ngắm, chứ không phải nuôi để bắt. Tiên phi, nàng xem bộ dạng hiện tại của nàng đi? Còn không mau mang giày vào, thả áo xuống...”

“Hả...” Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn về phía Hoàng thượng, cứ như vậy mà tha ỉnh rồi sao? Hoa Nguyên nghe thấy Hoàng thượng không trách tội Tiểu Tiểu, nàng ta vội chạy tới, giúp Tiểu Tiểu chỉnh lại áo quần, mang giày vào...

“Thúc thúc, cá của cháu sao không động đậy gì nữa...”

Bên này còn chưa chỉnh lại xong, Điểm Điểm bên cạnh đã chạy tới chỗ Lâm vương, nhìn con cá không còn quẫy đuôi nữa, đau lòng hỏi.

“Hử.” Lân vương nghĩ, thời gian bắt con cá này lên dài như vậy, rồi nước lâu như thế, động đây được mới lạ đó? Nhưng lại không muốn làm tiểu cô nương này đau lòng, phải trả lời sao đây?

“Nó phải trở lại trong nước, cá không thể rời khỏi nước, rời khỏi nước thì sẽ không sống được nữa...” Lân vương ngồi xổm người xuống, dịu dàng giải thích với đứa trẻ này.

“Thế cháu thả nó xuống nước thì nó có thể sống được sao?” Hai mắt rơm rớm nhìn Lân vương, Lân vương gật gật đầu, thật ra hẳn cũng không biết.

“Cháu không muốn nó chết, nó là của cháu!” Cầm lấy cá, Điểm Điểm ngang ngược nói. Bé bước nhanh tới bên bờ hồ, cẩn thận thả cá vào trong nước, nhưng cá lại lật ngược mình, lộ ra cái bụng trắng bệch, ngay đến cái miệng cũng chẳng động đây lấy một cái.

“Thức thức, cá của cháu sao vẫn không động đây vậy? Có phải nó không thích chơi với Điểm Điểm hay không?” Ủy khuất nhìn về phía Lân vương, lệ quang lóng lánh.

“Ngốc, cá đã...” Tiểu Tiểu chạy tới, muốn nói với Điểm Điểm là cá đã chết rồi, không sống được nữa, càng không thể tiếp tục chơi với Điểm Điểm. Nhưng Lân vương đã vội cắt ngang lời nói của Tiểu Tiểu, cười bảo:

“Điểm Điểm, cá bị bệnh rồi, phải nghỉ dưỡng một thời gian mới có thể chơi tiếp chứ? Qua một đêm, cá dưỡng bệnh xong, thì ngày mai có thể chơi với Điểm Điểm rồi.”

“Thật sao? Ngày mai cháu đến, nó thật sự có thể chơi với cháu sao?” Điểm Điểm cao hứng nhìn Lân vương, Lân vương mặt mày vui vẻ, hẳn nói:

“Thức thức không gạt cháu, ngày mai nó sẽ chơi với cháu.”

“Được, ngoéo tay nào, gạt người sẽ là rùa con!” Điểm Điểm vươn tay, thành thật nói.

Rùa con? Mặt Lân vương hơi co quắp lại, tại sao không phải là chó con mèo con, mà trực tiếp là rùa con vậy? Hẳn lại không nhẫn tâm làm Điểm Điểm thất vọng, đành phải vươn tay ra, kéo tay nhỏ của Điểm Điểm, nghe Điểm Điểm nói: “Móc ngoéo tay, một trăm năm không được thay đổi, nói lời giữ lời, kẻ không giữ lời sẽ là rùa con!”

“Ha ha...” Nghe thấy giọng non nớt của trẻ con, nhìn biểu tình dở khóc dở cười của Lân vương, cuối cùng Hoàng thượng nhin không nổi nữa phải bật cười, tiếng cười sang sảng khiến cho chúng mỹ nhân ở phía sau phải ghé mắt, cũng ném ánh mắt địch ý về phía tiểu cung nữ.

“Cháu tên gì? Tiểu cô nương?”

Hoàng thượng đi tới, tính khí muôn phần tốt đẹp.

“Cháu tên Điểm Điểm, người tên là gì vậy, đại thúc?” Điểm Điểm nhìn hẳn, hỏi một cách đáng yêu.

Tiểu Tiểu vốn ngồi xổm người, thấy Hoàng thượng sắp qua đây thì vội đứng dậy, vừa đứng dậy thì đã nghe thấy ‘Lời nói xảo trá’ của Điểm Điểm, nằng vội nhìn mặt Hoàng thượng, chắc mặt sắp thối đến nơi rồi.

“Đại thúc?” Lân vương lặp lại lời nói của Điểm Điểm một lần nữa, ha ha cười lớn. Tuổi tác của mình và Hoàng thượng cách nhau không nhiều, tướng mạo cũng không khác là bao, sao Điểm Điểm lại gọi huynh ấy là đại thúc nhỉ?

“Ngươi...” Hoàng thượng sắp nổi cơn tức giận, nhưng thấy Điểm Điểm nhỏ như vậy, hẳn biết cô bé cũng không phải có lòng muốn chọc giận mình, hẳn đề nén sự tức giận trong lòng, vội hỏi:

“Điểm Điểm, tại sao đệ ấy là thức thức, mà ta thì lại trở thành đại thúc chứ?”

“Bởi vì thức ấy luôn cười mà nói chuyện với cháu, nhìn rất thân thiết, cho nên gọi là thức thức; nhưng người thì lại rất nghiêm túc, nhìn rất sợ, không phải nói huynh trưởng như cha hay sao? Cháu nghĩ người nhất định là huynh trưởng của thức ấy, gọi người là đại thúc chính là tôn kính người.”

Điểm Điểm quay đầu lại nhìn về phía Tiểu Tiểu, hỏi: “Mẹ...nương nương, con nói đúng chứ?”

Mi không nói là tốt nhất đấy. Tiểu Tiểu nói thầm trong lòng, nhưng vẫn gật gật đầu, trẻ con cũng có lòng tự tôn, nằng không thể làm Điểm Điểm mất mặt trước nhiều người như vậy.

“Được rồi, hoàng huynh. Một đứa trẻ như Điểm Điểm cũng đã nói huynh trưởng như cha, huynh vốn cũng đã là huynh trưởng của đệ, bé cũng đâu nói sai.” Lân vương sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Điểm Điểm một cái, mềm mềm mại mại cảm giác thật sự rất thoải mái.

“Ta cũng đâu nói sẽ tính toán đâu, nhưng đứa trẻ này cũng thật là đáng yêu. Điểm Điểm, ta nhớ kĩ cháu rồi, Lân, chúng ta đi làm chính sự trước đi!” Hoàng thượng cũng sờ một cái lên mặt Điểm Điểm, chẳng trách Lân muốn sờ bé, thật sự rất thoải mái đó.

“Hoàng thượng, ban này Tiên phi nương nương...” Vân phi mới giúp chấp chưởng hậu cung đẩy nhé? Hành vi vừa này của Tiên phi cũng được coi là đại bất kính rồi, không thể cứ thế mà bỏ qua được.

“Tiên phi?” Quay đầu lại, Hoàng thượng nhìn về phía Tiểu Tiểu lần nữa, nhưng trên mặt Tiểu Tiểu chẳng có lấy một tí bộ dáng nào gọi là nhận lỗi hết, cho nàng một chút giáo huấn cũng tốt, Hoàng thượng từ miệng nói:

“Nàng cứ xem mà làm đi!”

Nói xong, không đếm xỉa đến bọn người Tiểu Tiểu nữa, cùng với Lân vương rời khỏi. Trước lúc sắp đi, Lân vương ngoảnh đầu lại nói với Điểm Điểm: “Nhớ đó, ngày mai đến xem cá của cháu đó nha!”

Tuổi tác Điểm Điểm không lớn, bé đến, Tiên phi cũng sẽ đi cùng, câu này chắc có thể khiến cho Vân phi dè chừng ít nhiều.

Ngón tay Điểm Điểm hướng xuống, làm động tác con rùa bò, đúng lúc Lân vương và Hoàng thượng nhìn thấy, hai người đều bật cười ha ha.

“Lân, con cá đó là Bích Vỹ, là từ phương Nam mang tới đây, nhanh nhất cũng phải mười ngày, chẳng lẽ đệ muốn làm rùa con thật sao?” Nhớ tới bộ dạng con rùa bò kia, Hoàng thượng liền bật cười.

“Cái này thì không sao, phủ của Sóc có, qua đó bắt hai con là được rồi!” Lân vương không để bụng mà nói: “Lúc đó, chỉ là không muốn làm cô bé đau lòng, cho nên cứ đồng ý vậy thôi, đâu có nghĩ đến việc có dễ tìm hay không?”

Phải đó, lúc đầu hắn chỉ là không muốn làm đứa trẻ kia đau lòng, nên mới nói thế. Hắn không nghĩ đến nơi nào mới có loại cá này, nếu như tìm không được, thì hắn sắp bị đứa trẻ kia gọi là gi đó rồi.

“Đệ và Tiên phi thật sự không quen thân sao?” Hoàng thượng thăm dò nhìn về phía Lân vương, tại sao hắn cứ cảm thấy quan hệ của hai người không hề đơn giản.

“Ừm, không quen thân!” Hắn vẫn chưa xác định, đợi xác định rồi nói sau đi.

“Tiên phi muội muội, tỷ tỷ cũng không muốn làm khó muội, nhưng ban này muội đã lộ ra nhiều chỗ không nên lộ như vậy, để ột người đàn ông khác ngoài Hoàng thượng nhìn thấy, muội nói...” Vân phi nhàn nhạt nói, lần này thì hay rồi, có thể quang minh chính đại mà giáo huấn nàng ta. Á vẫn luôn hoài nghi, chuyện lần trước, tám chín phần là có liên quan tới nàng ta.

“Thế thì sao nào? Không phải chỉ là ngoài ý muốn thôi sao? Hoàng thượng cũng chẳng nói gì, cô là ai, cô có tư cách gì hỏi ta?” Tiểu Tiểu khinh thường nhìn ả ta, chuyện lần trước ả ta vẫn chưa học khôn à? Trên đời này nữ nhân ngu ngốc không đáng giận, nữ nhân đáng giận đó là đã từng chịu thiệt rồi mà vẫn chưa khôn ra chút nào.

“Muội muội vẫn chưa nghe à? Lúc này Hoàng thượng đã nói là muốn tỷ tỷ toàn quyền xử lý.” Vân phi đắc ý bật cười, ngày đầu nắm quyền, Hoàng thượng đã xem trọng ả như vậy, đây là một điềm báo tốt.

“Ta nghe được rồi, cô nói phải làm sao đi?” Tiểu Tiểu khinh khỉnh nhìn ả ta một cái, đúng là đầu heo, nếu thật sự Hoàng thượng muốn xử lý mình, thì có thể không nói không rằng như thế hay sao? Nữ nhân ngu ngốc.

“Tốt!” Nghe thấy thanh âm nhận phạt của Tiểu Tiểu, Vân phi bắt đầu cao hứng, chỉ cần nàng ta phối hợp với mình là tốt. Chẳng phải có câu ‘quan mới nhậm chức thiêu ba ngọn lửa’ (1) hay sao? Mình hôm nay là ngày đầu nhậm chức, ngọn lửa này phải đốt cho đủ, thì sau này công việc của mình mới làm tốt được.

“Kiều ma ma, hành vi ban nãy của Tiên phi nương nương đã vi phạm điều nào trong cung quy? Nên xử lý ra sao?” Vân phi cười âm hiểm, Tiểu Tiểu tỉnh bơ mà nhìn về phía ả, mà Điểm Điểm thì sớm đã chạy tới bên bờ Thanh Hoa Trì chơi rồi.

“Vâng, nương nương. Tiên phi nương nương đã để lộ phần da thịt không nên lộ trước mặt một người đàn ông xa lạ, luận tội có thể coi là lén lút tư tình, nên phải...” Kiều ma ma hê hê cười một tiếng, chúng mỹ nhân thì vui sướng khi người gặp họa mà nhìn Tiểu Tiểu: Lén lút tư tình, lần này Tiên phi khó tránh được kiếp nạn rồi.

“Phải làm sao? Ma ma cứ nói dừng ngay!” Tiểu Tiểu cười nhạt, giọng điệu thản nhiên khiến cho Kiều ma ma cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu, bà ta bất an nhìn về phía Vân phi, Vân phi cười lạnh nói:

“Người nói đi, Tiên phi nương nương đã chuẩn bị xong để nhận phạt rồi.”

“Lén lút tư tình là chuyện không thể dung thứ nhất trong cung, phải xử tử...” Kiều ma ma nói xong, Vân phi đắc ý nhìn Tiểu Tiểu, hỏi:

“Muội muội, muội có ý kiến gì không?”

Tiểu Tiểu lắc lắc đầu: “Không có ý kiến, tỷ tỷ nói rất có lý!”

“Thế thì tốt! Trước tiên...” Nhanh vậy mà đã có thể báo thù rồi sao? Trên mặt Vân phi không cười hả hê nữa, ả ta vác cái bộ mặt bi thương, thở dài nói:

“Tỷ tỷ cũng không muốn, nhưng tại sao muội muội lại hồ đồ như vậy chứ?”

“Vân phi, ta hồ đồ lúc nào vậy?” Tiểu Tiểu vẻ mặt khó hiểu nhìn ả ta:

“Cho dù là lén lút tư tình, cũng phải có tang chứng vật chứng chứ! Ai trong số các người nhìn thấy bốn cung cùng với ai đó làm ra chuyện gì đó đáng xấu hổ hả?”

“Cái này, thì không có...” Vân phi bị một câu nói của Tiểu Tiểu làm cho không thốt nên lời, nhưng đầu óc ả ta lập tức xoay chuyển:

“Ban nãy ma ma nói chỉ là đánh đồng thôi, không nhất định là lén lút tư tình thật.”

“Thế Hoàng thượng cùng với Lâm vương, Sóc vương có chín phần tương tự đấy. Có phải chúng ta cũng có thể nói rằng Lâm vương, Sóc vương bằng với Hoàng thượng hay không?” Tiểu Tiểu kiên nhẫn mà hỏi.

“Cái này sao có thể đánh đồng được? Người cường từ đoạt lý!” Vẻ mặt không giữ nổi nữa, Vân phi tức giận ra lệnh:

“Kiều ma ma, tiếp tục tìm!”

“Được, hai người cứ từ từ mà tìm đi, hiện nay ánh nắng rất độc, ta sợ bị phơi đen lắm, Đợi tìm được rồi thì thông báo với ta một tiếng, ta phải về nghỉ ngơi trước đây!” Tiểu Tiểu khinh thường mà liếc nhìn Vân phi lần cuối, chậm bước đi đến bên Điểm Điểm, khẽ nói:

“Điểm Điểm, hiện nay ánh nắng rất độc, bên người có lắm ruồi nhặng, chúng ta hồi cung thôi? Ngày mai lại tới chơi, chịu không?”

“Được ạ, nương nương, ngày mai nó thật sự sẽ tỉnh lại à?” Điểm Điểm chỉ con cá đang nằm phơi cái bụng trắng kia, lo lắng hỏi.

“Được, đương nhiên là được. Không phải con đã móc ngoéo với Vương gia thúc thúc của con rồi sao? Vương gia thúc thúc nói có thể tỉnh lại, thì nhất định nó sẽ tỉnh lại được.” Tiểu Tiểu kiên nhẫn dỗ dành bé, kéo lấy tay của Điểm Điểm đi về, Vân phi ngăn nằng lại, chỉ vào Điểm Điểm hỏi:

“Đây là tiểu cung nữ của người? Nó học cung quy thế nào vậy hả? Chẳng lẽ gặp bốn cung mà không biết quỳ xuống hay sao?”

“Nương nương, ả ta là người chết à?” Điểm Điểm ngây thơ chỉ Vân phi hỏi.

“Người mới là người chết thì có! Tiểu cung nữ nhà ngươi, dám nguyên rửa bốn cung ư? Người đâu, vả miệng cho ta!” Vân phi nổi nóng trừng Diễm Diễm.

“Bốp bốp...” Hai cái tát vang lên, không phải Diễm Diễm bị đánh, là hai cái tát của Tiểu Tiểu chào hỏi lên mặt Vân phi. Vân phi bưng mặt, quay đầu nhìn Kiều ma ma cùng với cung nữ mình đem đến, tức giận nói:

“Lời của bốn cung các ngươi không nghe thấy hay sao? Còn không mau động thủ! Còn Tiên phi nữa, cũng vả miệng luôn!”

“Vân phi nương nương hà tất phải tức giận chứ? Ban nãy cô nói là vả miệng cho ‘Ta’, ta đã giúp cô vả miệng cho ‘cô’ rồi đấy thôi, cô không cảm ơn ta, tức giận cái nỗi gì chứ. Hơn nữa, lúc nãy Diễm Diễm của ta nói cũng chẳng sai, ta đã từng nói với cô bé, người bé phải quý lạ, ngoài cha mẹ trưởng bối của bé ra, thì chỉ có người chết thôi. Vân phi cô chắc chắn không phải cha mẹ của Diễm Diễm rồi, mà cô còn muốn nó quý lạ cô, cô không phải người chết thì là gì?”

Giọng nói nhàn nhạt của Tiểu Tiểu, lọt vào lỗ tai Vân phi thì chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, nhìn thấy người bên cạnh không động thủ, ả tự mình xông tới, Tiểu Tiểu kiềm giữ tay chân đang lộn xộn của ả, cười nói:

“Sao vậy? Đuối lý rồi à, muốn dùng biện pháp cứng rắn sao? Bốn cung sẽ không để bụng mà chơi tiếp với nương nương, nhưng nếu như nương nương còn tiếp tục làm loạn nữa, bí mật về chuyện căn bệnh của cô trị khỏi ra sao, thì phải ọi người biết rồi đấy...”

“Người...thật sự là do người làm?” Vân phi sợ hãi nhìn nàng, tuy ả vẫn luôn hoài nghi, nhưng khi thật sự biết do nàng ta làm thì vẫn thấy sợ hãi. Bởi vì lúc đó hai người vốn chẳng tiếp xúc gì, nàng ta hạ độc bằng cách nào?

“Vân phi hiểu lầm rồi, một phi tử nhỏ bé như ta, sao có năng lực lớn vậy chứ? Ta chẳng qua chỉ là khá quen thân với Hỷ công công, có biết đôi chút về phương thuốc của nương nương mà thôi. Cô bé là người của ta, đừng có mà động chạm tới cô bé. Tạm biệt nha, cô cứ từ từ mà nghiên cứu đi, ta phải đi trước đây!”

Tiểu Tiểu đắc ý cười, kéo tay Diễm Diễm từ từ rời khỏi, chúng phi tử nhìn ba người dần dần đi xa kia, đều đang tính toán gì đó...

“Nương nương, bệnh của người là dùng phương thuốc gì thế...thần bí như vậy?”

Thiến chiêu nghi đứng lúc muốn đi bái phỏng Liên phi, nàng ta tò mò hỏi. Thật sự không biết đây là phương thuốc gì, nhưng nàng ta rất muốn biết, phương thuốc đó thật sự tốt lắm hay sao? Bằng không sao bệnh của Vân phi lại khỏi nhanh thế kia.

“...Cũng chỉ là thuốc thông thường thôi. Sức khỏe bốn cung vẫn chưa đỡ hẳn, có hơi mệt rồi. Mọi người đi làm việc của mình cả đi, bốn cung về trước đây.”

Không muốn lãng phí thời gian với bọn họ thêm nữa, Vân phi vội vã rời khỏi. Tranh Nhi đi theo phía sau, nhìn con cá vẫn đang trôi nổi trong nước kia, trong lòng buồn bực không thôi: Nó thật sự còn có thể sống nổi hay sao?

“Nương nương, nương nương!” Sau khi về Vân Tiêu cung, Tranh Nhi gọi.

“Tức chết ta rồi, chuyện đó đã nói là không được truyền ra ngoài, sao nàng ta có thể biết được, sao nàng ta có thể biết được cơ chứ?”

Vân phi tức tối đi lại trong phòng, sao có thể để người ngoài biết được chứ? Một khi truyền ra ngoài, sau này làm sao mình còn chỗ đứng trong cung nữa?

“Dem nước đến, bốn cung phải súc miệng, phải tiếp tục súc miệng, tiếp tục súc miệng!”

Chú thích:

(1) Quan mới nhậm chức thiêu ba ngọn lửa (: Tân quan thượng nhâm tam bả hỏa) : Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, thời ba nước phân tranh, khi Gia Cát Lượng làm quân sư cho Lưu Bị. Trong một đoạn thời

gian ngắn đã liên tục ba lần dùng hỏa công đánh chiếm quân Tào Tháo. Lần đầu là hỏa thiêu sườn núi Bắc Vọng Pha, khiến 10 vạn tinh binh do Hạ Hầu Đôn thống lĩnh chết cháy không biết bao nhiêu mà kể. Lần thứ hai là ở Tân Dã, dùng hỏa công, Tào Nhân bỏ chạy trốn chết, 10 vạn đại quân đều bị diệt. Lần thứ ba là hỏa thiêu Xích Bích, trăm vạn tào binh thảm bại, cuối cùng bỏ chạy cùng Tào Tháo chỉ còn đứng 27 người. Khi ấy, mọi người gọi ba trận hỏa thiêu này là “Gia Cát Lượng thượng nhâm tam bả hỏa”. Truyền lại về sau thành câu cửa miệng là “Tân quan thượng nhâm tam bả hỏa”.

Tục ngữ nói “Tân quan thượng nhâm tam hỏa” ý nói là quan viên mới nhận chức, ban đầu có chút quyền hành, trước tiên phải thực hiện hai, ba việc có ích cho dân chúng. Hàm ý rằng sau này có làm được chuyện tốt cho dân chúng hay không thì không biết trước được, nhưng trước mắt cứ cho dân chúng thấy được lợi ích đã. “Ba ngọn lửa bùng bùng” ở đây là so sánh với ba lợi ích đầu tiên, giống như đốt lên ba đồng lửa để người khác chú ý, vừa có thanh vừa có sắc. Đây cũng là việc mà các huyện lệnh từ thời xưa thường làm, lâu dần thành câu tục ngữ cửa miệng.

Và theo như truyền thuyết của Trung Quốc nói rằng, những vị quan có tam bả hỏa trên người yêu ma quỷ quái rất sợ đến gần, vì khi đến gần sẽ bị những ngọn lửa kia đốt cháy.

93. Chương 93

.....nghe bọn họ nói thế, người biết thì xem như là Hoàng thượng có duyên với đứa trẻ kia, người không biết thì còn tưởng đó là con riêng của Hoàng thượng nữa đấy?....

Nước được bùng lên, Vân phi lần lượt súc miệng, nhưng có súc thế nào đi nữa thì trong miệng vẫn cảm nhận được cái vị khai kia...

“Tại sao? Tại sao trong miệng ta vẫn có cái vị kia cơ chứ? Ai có thể nói cho ta, ai có thể nói cho ta biết nguyên nhân được không...” Sự kiêu căng lúc đầu sớm đã chẳng còn, Vân phi đây vẻ tuyệt vọng nhìn hai người bên cạnh, một người là thiếp thân cung nữ của ả, một người là thiếp thân ma ma.

“Nương nương, đừng như vậy, không còn mùi gì nữa đâu, là do tâm lý người nghĩ vậy thôi...” Kiều ma ma đi lên phía trước, đỡ lấy thân thể đang chực ngã của Vân phi, nói lời an ủi.

“Tâm lý của ta?” Vân phi ngẩng đầu, nhìn mặt của ma ma, mơ màng hỏi: “Phải làm thế nào, thì tâm lý của ta mới không cảm thấy khó chịu nữa? Phải làm thế nào mới có thể quên hết đi?”

“Nương nương, người cứ ngẫm nghĩ xem ai hại người ra nông nổi này? Là ai khiến người phải chịu khổ thế này! Không thể cứ thương tâm vậy được, người nên nghĩ cách báo thù mới phải...” Ma ma nghĩ một hồi, có lẽ lúc này chỉ có thể an ủi ả như vậy thôi.

“Là Tiên phi, là Tiên phi hại ta ra nông nổi này, bằng không sao nàng ta lại biết ta dùng thuốc gì cơ chứ, nàng ta nói có quen thân với Hỷ công công, nhưng Hỷ công công là thiếp thân công công bên cạnh Hoàng thượng, ông ta dám làm thân thân với hậu phi hay sao? Nhất định là Tiên phi, nhất định là nàng ta...”

Vân phi nhìn ma ma, rồi lại nhìn Tranh Nhi, là nàng ta, ả dám chắc là vậy!

“Cho nên nương nương phải nghĩ cách mà thu dọn nàng ta, chứ không phải cứ ở đây mà nghĩ mãi tới chuyện thuốc thang. Nương nương, Tiên phi không hề đơn giản như trong tưởng tượng của chúng ta, theo nô tỳ thấy thì không nên đối đầu trực diện với nàng ta, hay là...”

Kiều ma ma lĩnh lên phía trước, thì thầm bên tai của Vân phi, Vân phi trầm tư, tựa như đang nghĩ xem kế sách của Kiều ma ma có khả thi hay không.

“Ma ma nói không sai, bổn cung sẽ làm theo lời của ma ma. Nhưng bổn cung đã đắc tội với ả ta rồi, phải làm sao mới có thể tiêu trừ hiểm khích giữa bổn cung và ả ta?” Vân phi khổ não nhìn ma ma, sớm đã chẳng còn cái vẻ chán chường ban nãy nữa.

“Nói từ việc xử tội trước đi! Hôm nay Tiên phi nương nương đã để lộ chân và đùi, điều này tuyệt đối là không hợp cung quy. Cung quy không quy định rõ, là bởi vì phi tử trong hậu cung sẽ không phạm phải loại sai lầm này, cho nên...”

Kiều ma ma cười mờ ám, Vân phi cũng cười:

“Cho nên bổn cung cho nàng ta một ân huệ, cứ nói chuyện này chấm dứt tại đây, bổn cung không truy cứu nữa. Sau đó đến cung của Liên phi đi dạo, đem chuyện ngày hôm nay kể hết một lượt cho ả ta, tiện thể ngay đến chuyện độc của Liên phi là do ai hạ cũng âm thầm tiết lộ một phen. Lửa bén bên chỗ Liên phi, để hai người bọn họ đấu với nhau, chúng ta cứ đợi mà làm ngư ông đắc lợi là được!”

“Nương nương nói chí phải. Nhưng chỉ làm như vậy thôi thì chưa đủ, đối với Tiên phi phải ân uy tình thi (1), chỉ cần thu phục được nàng ta, đã có lời nói trước đó của Hoàng thượng, thì chủ nhân của hậu cung chính là nương nương rồi...” Ma ma đứng bên nhắc nhở.

Vân phi bật cười ha ha:

“Tốt, Tranh Nhi, những lời ban nãy ngươi nghe rõ rồi chứ? Bây giờ bổn cung muốn đi bái phỏng Liên phi tỷ tỷ, đến đây giúp bổn cung trang điểm một chút đi!”

Nửa canh giờ sau, phỏng chừng là Thiển chiêu nghi kia vẫn còn chưa rời đi, thì Vân phi đã xuất phát rồi. Bên chỗ Tiên phi kia tạm thời vẫn chưa gấp, phải đi báo tin cho Liên phi mới được.

.....

“Tỷ tỷ, gần đây sức khỏe của tỷ ra sao rồi?” Vừa vào cung môn, Vân phi nhìn thấy hai người đang nói chuyện, ả quan tâm hỏi.

“Hơ, Vân phi muội muội đến đây à. Là ngọn gió nào thổi muội đến đây vậy, Liên Hoa cung của tỷ tỷ hôm nay đúng là khách quý không dứt!”

Liên phi cười cười, mặt của ả đã không còn sưng đỏ nữa, nhưng mấy chấm đỏ trên mặt vẫn ngoan cố không chịu lặn bớt, ả vẫn luôn trốn trong cung, không dám ra cửa.

“Tỷ tỷ đây là trách muội muội đây à? Tỷ tỷ cũng đâu phải là không biết, thiếu thút nữa là muội muội không gặp được tỷ tỷ nữa rồi...”

Giả đồ thở dài một tiếng, nghĩ lại quãng thời gian đó, đúng là không phải những tháng ngày mà con người phải sống mà.

“Muội muội nói gì thế? Tỷ tỷ chỉ nghe nói muội muội bị bệnh nhẹ, nghiêm trọng đến thế sao?”

Liên phi vẽ mặt khó hiểu mà hỏi. Thật ra, nàng ta bệnh thể nào sao ả không biết được cơ chứ? Nghe nói bị tiêu chảy đến nỗi nằm lì trên giường không dậy nổi, nhưng sao lại khỏi thì không ai biết được, cứ như thể bỗng dưng khỏi hẳn vậy.

“Thật ra, suýt chút nữa thì muội muội...lúc đầu cứ tưởng là chỉ bị nhiễm lạnh, tiêu chảy thông thường thôi, không ngờ thuốc của thái y chẳng có tí tác dụng nào hết. Qua ba ngày, các thái y mới tra ra là muội muội bị trúng độc. Bệnh của tỷ tỷ chắc cũng là bị trúng độc nhỉ? Thái y có nói phải chữa thể nào hay không?”

Vân phi nhìn kĩ mấy chấm đỏ trên mặt Liên phi, nếu mặt của nàng ta vĩnh viễn như vậy luôn thì tốt quá. Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ của ả, Vân phi biết mấy cái này sớm muộn rồi cũng sẽ khỏi thôi.

“Haizz, thái y sớm đã biết là trúng độc rồi, chỉ là không ngờ lại dai dẳng như vậy. Thật không biết phải bao lâu nữa thì mới khỏi được, không nói mấy chuyện này nữa, nghe nói Hoàng thượng đã để muội muội tạm thời chưởng quản hậu cung, đúng là phải chúc mừng muội muội rồi!”

Liên phi vẽ mặt cảm kích nhìn Vân phi, nói tiếp:

“Muội muội có thể gánh vác thay tỷ tỷ, tỷ tỷ thật sự cảm thấy rất vui mừng. Bao năm nay, tỷ tỷ đã mệt mỏi rồi. Sau này có muội muội giúp đỡ tỷ tỷ, tỷ tỷ nhẹ nhõm không ít. Nhưng phải vất vả uội muội rồi!”

Vân phi cười nhạt nhìn cái vẻ nói một đằng nghĩ một nẻo của Liên phi, ngoài miệng nói lời cảm ơn, trong lòng nhất định là hận sao mình không chết luôn chứ gì. Nếu là bình thường, ả sẽ cười ha ha, nhưng bây giờ thì không được, ả còn cần nài ta giúp nữa mà?

“Lúc trước chỉ biết hâm mộ sự uy phong của tỷ tỷ khi chưởng quản hậu cung, thực tế mình làm rồi mới biết cái khó của nó. Chắc tỷ tỷ cũng nghe nói rồi chứ, hôm nay Tiên phi cởi giày đến Thanh Hoa Trì bắt cá, bị Hoàng thượng và Lân vương nhìn thấy...”

Thấy cái vẻ muốn nói lại thôi của Thiển chiêu nghi, Vân phi ngừng lại, nói với Thiển chiêu nghi: “Muội muội cũng có mặt, tình hình cụ thể chắc muội muội cũng biết chứ?”

Thiển chiêu nghi gật gật đầu, tức giận nói:

“Liên phi nương nương, tỷ không biết tình hình lúc đó náo nhiệt bao nhiêu đâu. Tiên phi đi chân trần, váy xắn tới hông, quần dưới váy cũng kéo tới đùi, hơn nữa nài ta còn ôm ấp với Lân vương...”

“Thế Hoàng thượng thì sao? Hoàng thượng có nhìn thấy hay không?” Liên phi khẩn trương hỏi, hai người bọn họ dám thân mật như vậy, chắc Hoàng thượng sẽ tức lắm đây?

“Hoàng thượng đương nhiên là tức giận rồi, nhưng Lân vương giải thích là muốn giúp một tiểu cung nữ bắt cá, mà đúng lúc Tiên phi sắp té vào trong nước, ngài ấy liền tiện đà mà cứu nài ta lên...nhưng mọi người đều thấy rất rõ ràng, làm gì có nhiều chuyện trùng hợp thế chứ?” Thiển chiêu nghi than thở một tiếng, Vân phi không cam mà nói:

“Hoàng thượng nói như vậy, rõ ràng là bảo vệ hai người họ, Lân vương giải thích như thế, Hoàng thượng liền tin luôn. Hoàng thượng còn đối xử rất tốt với đứa trẻ kia, thậm chí đứa trẻ đó bất kính với người mà người cũng không tức giận...”

“Đây...cho dù là con của mình, người cũng chưa từng đối xử tốt như vậy. Đứa trẻ đó là tiểu cung nữ bên cạnh Tiên phi sao?” Liên phi tức tối nói, nghe bọn họ nói thế, người biết thì xem như là Hoàng thượng có duyên với đứa trẻ kia, người không biết thì còn tưởng đó là con riêng của Hoàng thượng nữa đây? Hơn nữa, sao đột nhiên Tiên phi lại tìm một tiểu cung nữ ở bên người, tất cả những điều này đúng là có vấn đề mà.

“Nương nương, tỷ nói xem chuyện này của Tiên phi phải xử lý sao đây? Hoàng thượng giao nài ta cho chúng ta toàn quyền xử lý, muội muội mới bắt đầu làm, cái gì cũng không hiểu, mong tỷ tỷ hãy cho ý kiến đi nhé?”

Vân phi khiêm nhường nhìn Liên phi đang tức giận, mục đích của ả đã đạt được rồi, chắc Liên phi sẽ đối phó với nữ nhân kia nhỉ?

“Việc này, theo cung quy thì đúng là không dễ phạt. Muội muội không ngại tìm người cảnh cáo nài ta một phen, bốn cung sẽ nói với Hoàng thái hậu một tiếng, tin rằng Hoàng thái hậu sẽ chủ trì công đạo.”

Liên phi cười nhạt, tìm ai cũng chẳng sao, đã hơn mười ngày, chắc độc của nài ta sắp phát tác rồi nhỉ? Đến lúc đó, một phi tử điên, ả không tin nài ta còn có chỗ đứng trong cung.

“Tỷ tỷ nói không sai, thế thì muội muội đi tìm người trước đây. Tỷ tỷ phải dưỡng sức khỏe cho tốt, trong cung còn có rất nhiều chuyện cần tỷ tỷ làm chủ nữa đây?” Vân phi giả dối dặn dò, Thiển chiêu nghi cũng đứng dậy cáo từ. Trong lòng mỗi người đều có tính toán, chẳng qua là hiện nay bọn họ có cùng một mục tiêu mà thôi.

*

“Nương nương, trong cung đã trở nên náo nhiệt rồi, người không ra ngoài làm rồi thêm nữa hay sao?” Thủy Nhi nhẹ nhàng bốp vai ỹ nhân đang nằm trên tháp, khó hiểu hỏi.

“Làm rồi cái gì? Là hai người họ quá ngu ngốc, bọn họ không nhìn thấy rằng Tiên phi kia là một người không dễ chơi hay sao?” Mỹ nhân cười khế, nhắm mắt lại vẻ mặt hưởng thụ.

“Nhưng nương nương không tranh không cầu như vậy, cuối cùng rồi chẳng phải cái gì cũng không có được hay sao?” Thủy Nhi không vui mà nhìn mỹ nhân, thật không hiểu nương nương nghĩ sao nữa, rất nhiều thứ đều có thể cầu được ước thấy, nhưng nài ả chẳng để ý đến cái gì cả.

“Thủy Nhi, cái này ngươi không biết rồi, chẳng phải ta đã có được sự chiếu cố lâu dài của Hoàng thượng rồi sao? Bây giờ ta chỉ có một công chúa, tranh cái gì, cầu gì chứ? Đợi khi mang thai thêm một hoàng tử, chúng ta có thể từ từ hành động.” Mỹ nhân mở mắt ra, lông mi xinh đẹp chớp chớp, mang theo từng tia trí tuệ.

“Với năng lực của nương nương, nếu như quản lý hậu cung, chắc chắn sẽ tốt hơn ả nữ nhân độc ác kia. Nương nương nên nắm bắt, chỉ ít thì có quyền lợi vẫn tốt hơn là không quyền!” Thủy Nhi âm ức nói, sự thông minh tài tình của nương nương, vốn là đệ nhất trong cung, không ai sánh bằng. Mà Hoàng thượng thì lại càng đối xử tốt với nương nương, cùng vào cung với nương nương, người hiện tại được sủng ái nhất đó là nương nương, mà điều nàng nghĩ không ra đó là, tại sao nương nương không tranh giành gì hết vậy?

“Thủy Nhi, cái này thì ngươi không hiểu rồi, nếu như ta tranh giành quyền lợi gì đó, nhất định Hoàng thượng sẽ không xem trọng ta như vậy nữa đâu.” Mỹ nhân khẽ thở dài một tiếng, trong thanh âm mang theo sự bất đắc dĩ.

“Nương nương, Thủy Nhi không hiểu. Nhưng nương nương sẽ không làm gì nữ nhân kia hết sao? Cứ như vậy mà nhìn nàng ta kiêu căng trong cung à? Giống như chuyện hôm nay, trong lòng mọi người đều rất rõ, Hoàng thượng đối xử với nàng ta không giống trước kia nữa. Tuy cho đến nay vẫn vậy, nàng ta vẫn còn chưa thị tẩm, nhưng mọi người đều biết, đấy chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!”

Thủy Nhi sốt ruột nhìn mỹ nhân, mỹ nhân trầm mặt xuống, lạnh giọng nói:

“Đương nhiên sẽ không! Thảo Nhi, gia gia của ngươi hình như là...” Giọng từ từ nhỏ lại, qua hai nén nhang, cái cô nương gọi là Thảo Nhi kia cầm lấy lệnh bài của Đồng phi đi ra khỏi cung, không ai hay biết nàng ta ra khỏi cung làm gì.

Mặt trời ban trưa rất nóng, sau khi Tiểu Tiểu dẫn Điểm Điểm về cung thì không đi ra ngoài nữa, hai người ăn xong cơm thì chơi đùa trong phòng.

“Hoa Nguyên, cô chơi với nó đi, ta không muốn chơi nữa, cứ thua hoài, ta chơi không lại nó, chán chết!”

Tiểu Tiểu ôm hận kêu lên, Điểm Điểm bật cười há há:

“Mẹ, mẹ ngốc quá đi, ngay đến Điểm Điểm cũng không thắng nổi!”

Tiểu Tiểu lườm nguýt, cái gì gọi là ngốc hử, ai thắng không nổi tiểu tử mi chứ, còn không phải tại sợ mi khóc hay sao? Mi thắng, cười ha ha một cái, mi mà thua, miệng vĩnh còn cao hơn ai hết. Tình hình mà cứ như vậy, ta thắng được mới là chuyện lạ đó?

“Ta quá ngốc, Điểm Điểm là thông minh nhất, để Hoa Nguyên chơi với con đi, mẹ đứng bên nhìn hai người...”

Tiểu Tiểu cao hứng nhét đồ vào trong tay Hoa Nguyên, bản thân thì nằm bên trong giường, mở to con mắt đen láy, nhìn hai người đang ngồi ở đầu giường.

“Được rồi, Điểm Điểm, đi chơi với con nhé.” Hoa Nguyên cười hà hà, không phải chỉ là để Điểm Điểm thắng mình thì thua thôi sao? Cái này thì có gì khó chứ?

Cầm một cái que nhỏ lên, Hoa Nguyên giấu tay sau lưng, lát sau mới đưa tay ra, để Điểm Điểm đoán xem đang ở trong tay nào.

Điểm Điểm cau mày nhìn hai bên, hai tay đều lớn nhỏ như nhau, chẳng để lộ ra dấu vết gì, làm sao mà biết là đang ở tay nào chứ?

Hoa Nguyên cười trộm, một tay không cẩn thận mà lỏng ra một chút, đúng lúc để Điểm Điểm nhìn thấy một góc của chiếc que kia, bé cao hứng cạy tay của Hoa Nguyên ra: “Ồ đây, chính là tay này!”

Tay mở ra, chiếc que quả nhiên là ở trong tay đó, Điểm Điểm cao hứng cầm chiếc que lên, quay đầu nói với Tiểu Tiểu:

“Mẹ, con thắng rồi, con thắng Hoa Nguyên rồi!”

“Ừm, Điểm Điểm lợi hại thật.” Tiểu Tiểu hơi buồn ngủ, híp mắt nhìn hai người bọn họ lại bắt đầu chơi tiếp, dù sao thì kết quả cũng như nhau, Hoa Nguyên đoán mãi chẳng trúng, mà Điểm Điểm thì đoán đâu trúng đó.

“Hoa Nguyên, nường nường ngủ rồi à?” Đường lúc hai người đang chơi hăng say, Từ ma ma đi vào, nhỏ giọng hỏi.

“Ừm, mới ngủ thôi. Sao vậy?” Hoa Nguyên nhìn về phía Từ ma ma, lại có chuyện gì nữa sao?

“Là Vân phi, ả ta lại đến đây nữa!” Từ ma ma đáp lại một tiếng, sao ả ta học mãi mà chẳng khôn ra vậy nhỉ? Hôm đó đau bụng bán sống bán chết, sao giờ vẫn còn tới tìm nường nường nữa?

“Vân phi? Ma ma, chính là ả nữ nhân xấu xa mà sáng nay muốn xử phạt nường nường hả?” Điểm Điểm đột nhiên quay đầu lại, mắt híp hỏi.

“Ừ, chính là ả ta, nhưng Điểm Điểm không thể nói như vậy được, để ả ta nghe được thì ả sẽ báo thù cháu đấy.” Hoa Nguyên nói với Điểm Điểm.

“Cháu cóc sợ ả ta. Đợi khi ả đến, cháu nhất định sẽ thu dọn ả.” Điểm Điểm hùng hồn tuyên bố, Hoa Nguyên và Từ ma ma đều trợn mắt, đúng là chủ nào tớ nấy. Điểm Điểm này y chang nường nường, đều rất ngông cuồng.

Chú thích:

(1) Ân uy tịnh thi: Dùng uy nghiêm và ân đức quản lý thuộc hạ. Mới đầu thì đối xử dịu dàng, vừa phải quan tâm đến thuộc hạ, vừa phải khiến cho đối phương biết bạn là thượng cấp. Làm việc phải dùng cả ân lẫn uy, thủ đoạn phải vừa lỏng vừa ác, vừa nghiêm khắc mà lại khoan dung.

94. Chương 94: Hoài Nghi

“Điểm Điểm, cháu định làm gì?”

Điểm Điểm đột nhiên chạy xuống giường, xách giày lên muốn chạy ra ngoài, bên ngoài có Vân phi không hiểu tới có ý đồ gì đang đợi, bây giờ không thể cho Điểm Điểm ra được.

“Cháu đi tìm nữ nhân kia chơi. Nữ nhân xấu xa đó, lại dám bắt nạt nường nường, cháu nhất định sẽ...”

Bé muốn ra ngoài giáo huấn nữ nhân xấu xa đó, ai bảo bé nhìn ả ta không thuận mắt làm gì?

“Điểm Điểm, cháu không thể ra ngoài, nữ nhân đó không đơn giản, bọn ta gọi nường nường dậy rồi dẫn cháu ra, chịu không? Điểm Điểm, cháu rất thông minh, nhưng cháu vẫn còn là một đứa trẻ, nếu như bị nữ nhân kia hại, nường nường sẽ rất đau lòng, bọn ta cũng sẽ đau lòng.” Từ ma ma cũng đi tới, hiền từ nói.

“Cháu...được rồi, chúng ta vẫn nên gọi nường nường dậy thì hơn!” Biết hai người bọn họ cũng chỉ là lo lắng ình, Điểm Điểm cũng không cố chấp muốn ra ngoài nữa. Mà ngoan ngoãn ngồi đợi Tiểu Tiểu thức dậy, nhưng trên mặt lại mang theo chút vẻ trầm tư, ai cũng không biết bên trong đầu nhỏ của bé đang nghĩ cái gì.

“Sao nàng ta vẫn còn chưa ra?” Vân phi ở ngoài sảnh đợi cả một canh giờ, mà Tiên phi vẫn còn chưa lộ diện, ả không kiên nhẫn mà oán thán.

“Nường nường, không phải ban nãy Từ ma ma nói Tiên phi nường nường mới vừa nghỉ ngơi hay sao? Sửa soạn xong cũng phải mất một chút thời gian.” Thiếp thân cung nữ Tranh Nhi nhỏ giọng an ủi Vân phi, lần này bọn họ đến là có nhiệm vụ, bằng không, Vân phi cũng chẳng kiên nhẫn được thế này.

“Haizz, bổn cung biết rồi! Nhưng dù là sửa soạn, thì bây giờ cũng phải xong rồi chứ, nhưng muội muội...lại đâu phải là đi gặp Hoàng thượng, sao lại trang điểm lâu vậy?” Vân phi thả bước đi lại trong phòng, Tiểu Tiểu vừa mới đi đến cửa phòng liền thản nhiên cười một tiếng:

“Là Vân phi nường nường đến đây à, thật là ngại quá, để Vân phi đợi lâu rồi!”

Không muốn đợi thì cô đừng đợi nữa, có ai bắt cô phải đợi đâu. Trong lòng Tiểu Tiểu xem thường Vân phi mấy bận, Điểm Điểm cùng Hoa Nguyên, Từ ma ma đều đi theo phía sau nàng.

“Cuối cùng muội muội cũng sửa soạn xong rồi à, trang điểm lâu như vậy, người biết thì cho là muội muội muốn gặp tỷ tỷ, người không biết thì còn tưởng là muội muội muốn đi gặp Hoàng thượng nữa đấy?” Vân phi bật cười khúc khích, Tiểu Tiểu cười nhạt nói:

“Gặp Hoàng thượng, bổn cung sẽ chẳng sửa soạn như thế đâu, tỷ cũng biết đấy, bổn cung và Hoàng thượng xung khắc, gặp hần trốn còn không kịp nữa là, còn trang điểm cái nỗi gì? Chính bởi vì gặp Vân phi, muội muội mới sửa soạn cho thật đẹp, bởi vì muội muội và Vân phi rất hợp ý đấy nha.”

Hợp ý mà còn gọi ta là Vân phi sao? Ngoại trừ Liên phi, Đồng phi ra, bọn họ đều gọi ta là tỷ tỷ, chỉ riêng mình người, chẳng gọi gì cả.

Trong lòng Vân phi thì nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt lại chỉ có thể cười:

“Tỷ tỷ cũng cảm thấy rất hợp ý với muội muội, muội muội!...”

“Nương nương, người có tỷ tỷ lúc nào vậy? Sao Điểm Điểm lại không biết?” Điểm Điểm vẫn luôn yên lặng đứng bên cạnh Tiểu Tiểu, nghe thấy Vân phi xưng tiếng tỷ tỷ kia mà không biết xấu hổ, bé cũng không muốn bị mọi người phớt lờ, đột nhiên nói chen vào:

“Điểm Điểm, ta đương nhiên không có tỷ tỷ rồi, ta chỉ có một muội muội. Chuyện nhận bảy người thân ta làm không được. Còn nữa, hình như ta từng nghe mẹ nói, trước kia có một tỷ tỷ, lúc ba tuổi đã chết rồi, nhưng Vân phi nương nương đang sống tốt lành, người đó tuyệt đối không phải là Vân phi nương nương rồi...”

Tiểu Tiểu giải thích với Điểm Điểm, Vân phi tức tới nỗi cả mặt nhăn nhó, đây là người gì thế này, chẳng qua mình chỉ chiếu theo thường lệ trong cung mà gọi nàng ta tiếng muội muội, không ngờ nàng ta lại dám đem người quá cố ra so sánh với mình, thật sự...vốn định phát tay áo bỏ đi, nhưng nghĩ tới nhiệm vụ hôm nay mình tới đây vẫn chưa hoàn thành, nhịn, ta nhịn, ta cố gắng nhịn!

“Thế thì thật đáng tiếc, Tiên phi, chuyện sáng nay ở Hoa Thanh Trì...” Vân phi miễn cưỡng cười, Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, kinh ngạc hỏi:

“Ý Vân phi là đã tìm được cung quy rồi sao? Muốn xử phạt bổn cung thế nào?”

“Tỷ Tỷ cùng muội muội hợp ý, chuyện sáng nay không thể xử nhẹ, nhưng bổn cung cảm thấy muội muội cũng là lần đầu vi phạm, cộng thêm việc muội muội đã mất kí ức trước kia, chuyện này bỏ qua đi.” Vân phi lấy lòng mà nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu vui vẻ bật cười: “Thế thì phải cảm ơn Vân phi nương nương rồi.”

Cái bộ mặt vui vẻ kia của Tiểu Tiểu, khiến cho Vân phi đổ kị, mà chỉ có một câu cảm ơn suông kia, lại càng khiến cho ả cảm thấy không thoải mái: “Giữa tỷ muội với nhau, giúp đỡ lẫn nhau là việc nên làm. Tỷ tỷ sẽ không truy cứu nữa, nhưng muội muội cũng biết đấy, hiện giờ chương quản cung không chỉ có một mình tỷ tỷ, bên chỗ Liên phi phải ăn nói ra sao tỷ tỷ cũng không biết...”

“Tùy thôi, dù gì thì cũng đã làm rồi, còn sợ gì nữa?”

Tiểu Tiểu chẳng chút lo lắng mà cười, Vân phi cảm thấy nhàm chán, cũng sớm cáo từ. Tiểu Tiểu nhìn ả ta đi ra cung môn xong mới kéo lấy Điểm Điểm, cười bảo:

“Nói, ban nãy con chạy ra đằng sau ả ta làm gì? Tại sao bây giờ lại cười gian trá như vậy?”

“Không, cái gì cũng không làm!” Điểm Điểm bật cười hà hà, Tiểu Tiểu hồ nghi nhìn bé, cười tươi rói thế kia, không làm gì mới lạ đó, cười nói:

“Điểm Điểm, thật không?”

Đương nhiên là giả rồi! Trong lòng Điểm Điểm trả lời, nhưng ngoài miệng thì bé lại không dám nói ra:

“Mẹ, động tác nhỏ lúc nãy của mẹ con cũng nhìn thấy hết rồi, lần này lại cho ả ta thứ tốt gì nữa?”

“Hà hà, người hiểu ta chỉ có Điểm Điểm. Cũng chẳng có gì, chỉ là chút bảo bối dưới tình huống đặc biệt sẽ khiến cho người ta nổi mấy mảng nhỏ màu xanh mà thôi. Hờ hờ, bình thường sẽ không nổi lên đâu, chỉ có...”

Tiểu Tiểu muốn giải thích một phen, nhưng nghĩ tới Điểm Điểm vẫn còn là một đứa trẻ, nàng vẫn không nên nói thì hơn, tránh làm hư Điểm Điểm ngoan ngoãn của mình.

“Khi nào mới nổi lên vậy?” Điểm Điểm mở to mắt, mấy thứ thuốc mẹ nghiên cứu ra để chinh người ngày càng lợi hại, bé cũng muốn chế ra một chút.

“Lúc muốn làm chuyện xấu!” Tiểu Tiểu không dám nói với Điểm Điểm rốt cuộc là lúc nào, cái đó chắc cũng là lúc muốn làm chuyện xấu rồi. Chỉ là không biết lúc cả hai người đều tình dục quần thân, muốn tiến thêm một bước nữa, đột nhiên nhìn thấy cái đó, sẽ có biểu tình gì đây?

“Điểm Điểm, mẹ đã giải thích rồi, nói chuyện của con đi, rốt cuộc con đi đến đằng sau của ả để làm gì?” Tiểu Tiểu rất nghiêm túc mà nhìn Điểm Điểm, bé muốn chơi, nàng sẽ không để bụng, nhưng ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện lớn.

“Mẹ, con, Điểm Điểm chỉ...”

.....

Mang theo một bụng tức trở về Vân Tiêu cung, Vân phi thở hổn hển mắng:

“Bọn họ đúng là người xương kẻ họa, chúng dám mắng bổn cung?”

“Nương nương đừng tức giận, chỉ cần mục đích của nương nương đã đạt được, những lời nên nói đều đã nói hết thì tốt rồi!” Kiều ma ma đi tới phía trước, nhắc nhở Vân phi là mục đích của bọn họ đã đạt được.

“Hừ, bổn cung vẫn không nuốt trôi cục tức này. Người nhìn tiểu cung nữ kia xem, sao lại to gan giống Tiên phi vậy chứ? Có cung nữ nào dám ăn nói với bổn cung như vậy đâu? Sau này tốt nhất là đừng để bổn cung nhìn thấy con ranh đó ở một mình, bằng không...” Vân phi cười dữ tợn, sẽ cho nó đẹp mặt.

“Nương nương, nô tỳ vẫn luôn cảm thấy kì lạ, sao đột nhiên Tiên phi lại đối xử tốt đẹp với một tiểu cung nữ vậy chứ? Hơn nữa nương nương có phát hiện ra không, tướng mạo của tiểu cung nữ kia có vài phần giống Tiên phi. Có phải là có quan hệ gì với Tiên phi hay không?” Ma ma trầm ngâm nói.

“Quan hệ? Chẳng lẽ là con gái riêng của Tiên phi? Không thể nào, Tiên phi mới có mười sáu tuổi, đứa bé đó ít nhất cũng đã năm sáu tuổi rồi, chẳng lẽ sinh con lúc mười tuổi chắc?” Vân phi bật cười ha hả, ma ma cũng cười nói:

“Nương nương, điểm mấu chốt không phải là Tiên phi có thể sinh con lúc mấy tuổi, quan trọng là chúng ta có thể khiến nàng ta sinh, chỉ cần làm tốt công tác chuẩn bị, thì con bé đó chính là con gái do Tiên phi tư thông với người khác mà sinh ra.”

Nói đến khúc cuối, ma ma bật cười lạnh, Vân phi khó hiểu nhìn bà ta, mãi đến khi ma ma ghé đến bên tai ả ta, đem cả kế hoạch nói một lượt thì ả ta mới bật cười:

“Cứ làm theo những gì ma ma nói, người đi chuẩn bị đi!”

Theo thói quen, Vân phi thò tay vào trong lòng, muốn lấy ít ngân phiếu thưởng a ma, nhưng lần này thứ mà tay tiếp xúc phải, chỉ là một mảng lạnh lẽo...

Cái gì vậy? lạnh lạnh, trơn trượt, một thứ cảm giác sờn gai ốc đột nhiên ập tới, tay run rẩy một cái, khuôn mặt xinh đẹp co quắp lại.

“Nương nương, người sao vậy?” Ma ma thấy khuôn mặt nhăn nhó kia, bà ta khẩn trương hỏi.

“Trong tay áo của ta...hình như có...”

Có cái gì? ả không nói ra, ma ma khó hiểu nhìn thân thể cứng nhắc của ả ta, chậm chậm đi lên phía trước, cúi thấp đầu muốn nhìn càn khôn phía bên trong...

“Á...” Vân phi kêu lên một tiếng, một thứ màu xanh lục đột nhiên trườn ra khỏi tay áo của ả.

Đúng lúc đụng phải mặt của Kiều ma ma, bà ta chỉ cảm thấy một mảng lạnh băng, sau đó hơi nhói đau, tay theo bản năng mà sờ lên mặt, chỉ thấy trên tay có hai giọt máu đỏ tươi.

“Á...mặt của ta...” Lần này người thét ra tiếng là Kiều ma ma, Tranh Nhi vẫn luôn thành thành thật thật đứng cách đó không xa liền trợn mắt á khẩu nhìn một màn trước mắt, trợn mắt nhìn hình bóng màu xanh nhạt xẹt qua trước mặt mình rồi biến mất, nhưng sớm đã quên gọi người tới đây...

Có mẹ ở bên thật là tốt, Điểm Điểm mở mắt ra thấy mình lại nằm trong lòng mẹ, lòng mẹ thật ấm áp, ngủ cũng rất yên tâm.

Rón rén bò dậy khỏi giường, bé ôm quần áo của mình chạy ra ngoài phòng, Hoa Nguyên nhìn thấy bé, dịu dàng cười nói:

“Sao lại ôm quần áo chạy ra ngoài rồi vậy?”

“Haizz, mẹ đang ngủ, không muốn làm mẹ thức giấc.” Điểm Điểm nhỏ giọng nói, làm ra vẻ hiếu tử. Hoa Nguyên giúp bé mặc quần áo, Điểm Điểm rất cẩn thận mà hỏi:

“Hôm qua trong cung không xảy ra chuyện gì à?”

“Chuyện gì?” Hoa Nguyên khó hiểu nhìn bé, trong cung đúng là một nơi quái lạ, ngay đến đứa trẻ như Điểm Điểm cũng quan tâm đến mấy chuyện trong cung, bộ dạng bà tám.

“Không có, dì không nghe nói gì hết!” Hoa Nguyên trợn to mắt, nàng thật sự không có nghe nói gì hết, bởi vì căn bản nàng đâu có ra ngoài.

“Haizz.” Y như ông cụ non, Điểm Điểm thở dài một tiếng, sao lại không xảy ra chuyện gì được chứ? Đợi mẹ ra đây không tìm được Như Nhi, không biết có lộ ra Điểm Điểm không đây? Còn Như Nhi nữa, chỉ bảo nó dọa ả ta một trận, sao vẫn còn chưa về, không phải bị bắt rồi đấy chứ?

“Điểm Điểm, cháu lại làm chuyện xấu gì nữa? Có phải hôm qua cháu lại ra ngoài tác quái rồi không?” Hoa Nguyên nhìn thấy tia lóe lánh trong mắt bé, vội vã hỏi.

“Làm gì có? Hoa Nguyên, hôm qua cháu vẫn luôn ở bên cạnh các dì, đâu có ra ngoài lần nào, sao có thể tác quái được? Đúng rồi, mau đem cho cháu ít đồ ăn, đói chết cháu rồi, hôm nay cháu còn có việc phải làm, trễ thêm nữa thì sẽ phiền phức lắm.” Điểm Điểm xoa xoa bụng, bây giờ đúng là có hơi đói rồi nè!

“Cháu đó! Một tên nhóc con, có việc gì cần làm chứ? Vẫn nên ngoan ngoãn ngồi trong phòng đi thì hơn đó?”

Hoa Nguyên cười cười cốc đầu Điểm Điểm một cái, Điểm Điểm cũng chẳng để bụng, chỉ làm mặt quỷ, trong lòng bàn tính xem một lát phải lên ra ngoài bằng cách nào.

May mà Hoa Nguyên dễ gạt, Điểm Điểm chỉ nói mình muốn đến hậu viện chơi là đã gạt được Hoa Nguyên rồi. Ở hậu viện tìm một nơi hẻo lánh, Điểm Điểm cố gắng nhảy vài cái, khó khăn lắm mới trèo qua khỏi bức tường cung cáo ngất.

Thật ra điều này đã là khá lắm rồi, tuổi của Điểm Điểm còn chưa thể bay lên, có thể nhảy lên là hay lắm rồi.

Rón ra rón rén chạy tới Hoa Thanh Trì, Điểm Điểm tìm con cá đang dưỡng thương tại nơi mà hôm qua bé thả, nhưng tìm cả nửa ngày trời, tìm thế nào cũng không tìm được. Chuyện gì vậy? Chẳng lẽ nó chạy tới nơi khác chơi rồi sao? Thật không thú vị, một chút nghĩa khí cũng chẳng có, thế mà hôm qua bé vì nó mà đau lòng lâu lắm kia đấy?

Men theo bờ hồ tiếp tục tìm, đã vòng quanh hồ hai vòng rồi, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng con cá kia đâu. Chẳng lẽ nó chết thật rồi sao? Điểm Điểm buồn bã nghĩ, nhưng có chết thì cũng phải nhìn thấy xác của nó chứ, bây giờ ngay đến xác của nó cũng chẳng thấy.

Tìm mãi không thấy, bé dứt khoát ngồi xuống thăm cỏ, tiếp tục lo lắng cho cá của bé.

Thức thức kia đúng là gạt người mà, thức ấy nói cá chỉ bị thương thôi, hôm nay sẽ ra ngoài, nhưng hôm nay mình đã tới tìm cá để chơi rồi, cá thì lại đi đâu? Còn móc ngoéo với Điểm Điểm nữa chứ, thức ấy căn bản là nói lời không giữ lời, là con rùa con. Điểm Điểm nức nở nói, ánh mắt cũng đảo xung quanh, vô tình nhìn thấy một thứ phát sáng cách đó không xa.

Là bảo bối gì vậy? Hình dạng phát sáng nhìn không tẻ, Điểm Điểm tò mò chạy tới, chỉ thấy một cục đá trong suốt lấp lánh dưới ánh mặt trời, bé tò mò cầm lên, lúc muốn xem là vật gì, đột nhiên phát hiện phía dưới cục đá, trên thảm cỏ xanh mướt, lại có một con cá sấu đã bị phơi khô nằm đó...

“Cá của ta...” Điểm Điểm đau lòng cầm con cá dưới đất lên, hôm qua nó chỉ bị bệnh thôi, không biết là ai ác như vậy, dám hại con cá thành ra thế này, người đó thật xấu xa, quá độc ác! Nếu để Điểm Điểm biết là do ai làm, bé nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đó. Còn thức thức kia nữa, nói là cá không sao đâu, nhưng không phải cá đã chết rồi ư?

Bé hận thức thức kia, thức thức đó dám gạt bé!

“Điểm Điểm, cháu sấu đã đến rồi à? Nhưng không đi chơi với cá của cháu, cháu ở đây làm gì?”

Hạ triều xong, Lân vương tới đây trước tiên, mang theo con cá bắt được từ Sóc vương phủ, lén lút thả vào trong hồ, hẳn mới đi tới gọi Điểm Điểm.

“Thức thức?” Nâng cặp mắt giàn giụa nước mắt lên, Điểm Điểm kinh ngạc nhìn hần, còn tưởng thức ấy không dám đến nữa chứ, không ngờ thức ấy đến thật, không sợ mình mắng thức ấy là rùa con sao?

“Điểm Điểm ngoan, sao lại khóc vậy?” Nhìn thấy vật Điểm Điểm cầm trong tay, lông mày của Lân vương cau lại, nhìn trình độ phơi khô thế này, chắc chắn là hôm qua bị vớt ở đây, còn bỏ trên đá màu, là để thu hút tầm mắt của trẻ con sao? Cách làm như vậy, chắc là do phi tử nào đó không ưa Điểm Điểm làm rồi...

Nhưng bây giờ phải an ủi đứa trẻ này ra sao đây?

“Thức thức, thức nói không giữ lời, thức nói cá sẽ không bị sao hết, nhưng...” Giơ con cá trong tay lên, Điểm Điểm lên án.

“Điểm Điểm, đây không phải là con cá mà hôm qua cháu muốn, cá mà cháu muốn đang ở trong hồ đấy, không tin thì cháu qua đó nhìn đi?” Lân vương cầm lấy con cá chết trong tay Điểm Điểm, vớt nó sang một bên rồi bế Điểm Điểm đi tới bên hồ, đi nửa vòng, quả nhiên nhìn thấy một con cá màu lục bích.

“Thức thức, thật đó! Sao lúc này cháu không nhìn thấy?”

Suy cho cùng thì vẫn còn là một đứa trẻ, nhìn thấy nó Điểm Điểm hưng phấn vươn tay ra, Lân vương bật cười:

“Bởi vì cá thức dậy muộn một chút, ban này lúc cháu mới tới chơi, nó còn chưa thức dậy đó?”

“Thế hả? Sao nó giống mẹ cháu vậy, cứ thích ngủ nướng. Thức thức, thức giúp cháu bắt nó, cháu muốn chơi với nó...” Điểm Điểm vỗ tay, mắt nhìn vào hồ không rời, Lân vương không thả bé xuống, một tay ôm hông Điểm Điểm, người cũng bay về phía hồ...

“Lân, rốt cuộc đệ cũng biết tại sao khinh công của huynh lại cao vậy rồi? Hóa ra là do giúp tiểu cung nữ bắt cá mà luyện thành.”

Lân vương vừa đáp xuống đất, trong tay còn cầm con cá mới vừa bắt được, thì Sóc vương đã đứng bên bờ mà nói.

“Sóc, sao đệ lại đến đây? Không phải cùng hoàng huynh đến Ngự thư phòng nghị sự rồi sao?” Lân vương không cảm thấy ngượng ngùng, Điểm Điểm ở trong lòng nhảy xuống, cầm lấy cá rồi chạy tới bên hồ, dùng đá ngăn thành một cái vũng nhỏ, cẩn thận thả cá vào đó.

“Còn không phải nhớ huynh hay sao? Huynh bắt cá là để cho cô bé à?” Hôm qua hần đã hỏi qua Lân vương, nghe bảo là ột tiểu cung nữ hẳn mới cảm thấy quái lạ, tò mò chạy tới đây, không ngờ tiểu cung nữ này đúng thật là nhỏ, hoàn toàn không giống như những gì mình nghĩ.

“Suýt...” Lân vương khấn trương khua khua tay, nhỏ tiếng nói: “Con nít mà, luôn rất dễ thỏa mãn, đừng để nó nghe được, hôm qua nó thích một con cá, không biết bị ai vớt ra ngoài, còn ở bên đó kìa?”

Lân vương chỉ chỉ bãi cỏ cách đó không xa, cục đá ban nãy Điểm Điểm cầm trong tay vẫn còn đó. Sóc vương nhú mày:

“Lân, cái này chắc chắn là do phi tử nào đó làm rồi, điều này rất bình thường. Đứa bé này không lớn lắm, sao mới nhỏ như vậy lại có thể tiến cung?”

“Ta không có hỏi, nhưng là một đứa trẻ rất đáng yêu. Đệ về trước đi, ta chơi với cô bé một lát, luôn cảm thấy đặc biệt rất hợp ý với bé!” Mắt đưa về phía Điểm Điểm, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của bé đang ngồi xổm bên hồ, trong lòng Lân vương cảm thấy cao hứng lạ thường, chắc là duyên phận, giống như đối với Tiểu Tiểu vậy, cứ thế mà yêu phải nàng.

“Được thôi, huynh cũng về sớm đây!” Sóc vương liếc đứa trẻ kia một cái, đúng lúc Điểm Điểm ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt bức bối của Sóc vương, bé gọi: “Thúc thúc, mau lại đây chơi với Điểm Điểm!”

“Sóc, ta qua đó, đệ về trước đi!” Không do dự, Lân vương đã chạy tới bên hồ. Điểm Điểm lè lưỡi với Sóc vương, làm một cái mặt quỷ trắng lợi, bộ dạng tiểu nhân đắc chí.

Khuôn mặt vốn bức dọc của Sóc vương, sau khi nhìn thấy biểu hiện của Điểm Điểm xong thì cao hứng lạ thường, hân hân cười lớn, Lân vương cũng cười theo, Điểm Điểm, đúng là quá thú vị.

Bước nhanh tới chỗ hai người, Sóc vương nhìn con cá trong nước, rồi lại nhìn khuôn mặt xinh xắn đáng yêu của Điểm Điểm, hân cũng ngồi xổm người xuống, lĩnh tới bên cạnh Điểm Điểm hỏi:

“Cháu gọi là Điểm Điểm à? Đứa trẻ thật đáng yêu!” Nói đoạn, tay còn sờ lên mặt Điểm Điểm, tiện đà đưa miệng tới, chụt một cái hôn lên mặt Điểm Điểm.

“Thúc thúc, lúc nãy thúc ấy đem nước miếng chùi lên mặt cháu.” Cầm góc tay áo lên, Điểm Điểm chà chà chỗ bị hôn trên mặt, bé âm ỉ nói.

“Ồm, Điểm Điểm, đừng để ý đến thúc ấy là được.” Điểm Điểm lau mặt, mặt Sóc vương liền đen lại, có thể hôn tiểu cung nữ này một cái, là vinh hạnh của cô bé, thế mà nó lại dám chê mình?

“Nhưng thúc ấy còn chưa thương lượng với cháu mà đã hôn cháu một cái, như vậy là không lễ phép...” Lân vương nhìn vẻ mặt chực khóc của Điểm Điểm, hân an ủi mà nói:

“Điểm Điểm đừng buồn, không thì cháu hôn lại thúc ấy một là được rồi mà?”

“Cháu cóc thèm, nếu phải hôn một cái, cháu thà hôn thúc thúc!”

Điểm Điểm nhồm người dậy, bò đến trên mặt Lân vương, trên dưới trái phải đều chụt một cái, Lân vương không để ý đến nước miếng trên mặt, bật cười hà hà.

“Gớm chết đi được, toàn là nước miếng!” Trong lòng Sóc vương ghen tức, mình cũng đâu có xấu hơn Lân, sao cô bé không đến hôn mình chứ?

“Dù thúc có muốn đồng nước miếng kia cháu cũng cóc thèm cho? Cháu không thích thúc, thúc không tốt bằng thúc thúc!” Ôm cổ Lân vương, Điểm Điểm tuyên bố.

“Tiểu cung nữ, ta có chỗ nào không tốt bằng huynh ấy chứ?” Sóc vương nhìn hai kẻ thân thiết kia, hân cũng rất muốn được thân thiết như vậy với tiểu cung nữ.

“Chỗ nào cũng không sánh bằng. Thúc thúc, cháu không thích thúc ấy...” Mang theo sự kì vọng mà ngoái đầu lại nhìn Lân vương, Điểm Điểm khóc lóc nói.

Lân vương bắt đắc dĩ mà nhìn Sóc vương, vẻ mặt mời hân đi cho.

“Chán ngắt!” Liếc con cá trong nước một cái, lại nhìn hai kẻ gần bó thân thiết kia, Sóc vương không cam mà nói một tiếng, người cũng chậm rãi bỏ đi.

Điểm Điểm chơi cá cũng rất đơn giản, chỉ là không ngừng đuổi bọ nó chạy dưới nước, thì thoảng bắt chúng nó, sờ mình chúng một cái mà thôi, Lân vương chỉ đứng một bên nhìn bé chơi, hai người thỉnh thoảng tán gẫu, vô cùng hòa hợp.

“Điểm Điểm nói năm nay cháu mấy tuổi rồi?” Hảo cảm lạ thường, khiến cho Lân vương không khỏi muốn hiểu thêm một chút về Điểm Điểm.

“Bốn, năm tuổi!” Điểm Điểm nhìn Lân vương, thành thật trả lời: “Thúc thúc, thúc kết hôn chưa?”

“Hả...” Bị một đứa trẻ thành thật thế này hỏi một câu hỏi nghiêm túc như vậy, Lân vương sững người.

“Điểm Điểm, trẻ con hỏi câu hỏi này làm gì?” Lân vương không trả lời bé, hắn rất tò mò bé muốn làm gì.

“Thúc thúc, câu hỏi này rất quan trọng với cháu, thúc thúc có thể nói cho cháu biết không?” Điểm Điểm hỏi, vẫn rất thành thật, nếu như thúc thúc vẫn chưa kết hôn, thì bé có thể giúp tạo cơ hội cho thúc ấy và mẹ rồi.

“Ta...vẫn chưa thành thân...” Lân vương mất tự nhiên mà nói: “Nhưng ta đã có người con gái mình thích rồi, không phải Điểm Điểm muốn làm mai cho thúc thúc đấy chứ?”

“Đáng tiếc quá, cháu định để thúc thúc làm cha của cháu nữa đấy!” Y như ông cụ non, Điểm Điểm thở dài một tiếng, Lân vương trợn to mắt:

“Cha cháu? Điểm Điểm, không phải cháu không có cha đấy chứ?”

Điểm Điểm lắc lắc đầu, lại gật gật đầu: “Cháu đương nhiên có cha rồi, không có cha thì làm sao có cháu chứ? Nhưng ngay đến mẹ cháu cũng không biết cha cháu là ai, cho nên, gia gia mới bảo mẹ cháu ra ngoài tìm...”

“Điểm Điểm...” Giọng nói đầy lo lắng từ xa vọng tới, Điểm Điểm buồn bực nói:

“Thúc thúc, những lời ban nãy cháu nói với thúc thúc phải giữ bí mật đó, ngàn vạn lần không được để người ngoài biết, cũng không được để mẹ cháu biết, mẹ nói những chuyện này không được nói với người ngoài, nếu để mẹ cháu biết là cháu nói ra, cháu sẽ chết chắc đó...”

“Được, thúc thúc sẽ không nói đâu.” Lân vương cười bảo.

Nhìn bóng dáng chạy ra ngoài của Điểm Điểm, sự nghi hoặc trong lòng Lân vương ngày càng lớn, không phải bé không biết cha mình là ai hay sao? Thế sao lại có gia gia? Mà gia gia bảo mẹ của bé đi tìm ai? Tìm cha ruột của bé sao? Còn việc lúc nãy bé bảo là không được để người khác biết, không được ẹ bé biết, mẹ của cô bé ấy là ai? Nghe khẩu khí của cô bé thì chắc là người trong cung rồi, nhưng..., cô bé là người đi theo bên cạnh Tiên phi, chẳng lẽ mẹ của cô bé đang ở Lâm Tiên cung sao? Hoặc là nói mẹ của cô bé chính là Tiên phi? Sao có thể được? Tuổi tác của Tiên phi không lớn, hình như mới mười lăm mười sáu thôi, vả lại, cho dù là con gái đại thần, lúc tiến cung cũng phải nghiệm thân, một nữ nhân đã từng sinh con sao có thể cứ thế mà qua ải được chứ, chuyện này có cần nói với hoàng huynh không? Hay là mình lên lút điều tra thử? Thân thể của Tiên phi rất đơn giản, nhưng cũng chẳng nhìn ra được dấu vết của việc biết võ công, mà trên người nàng ấy, lại có mùi hương giống với Tiểu Tiểu, điểm này, hắn vẫn luôn nghĩ không ra rốt cuộc là sao.

Tiểu Tiểu dẫn Điểm Điểm đi tới, nhìn thấy Lân vương đang ngồi xổm bên bờ hồ, nàng kinh ngạc trợn mắt. Không biết có phải là ảo giác của Lân vương hay không, hắn cảm thấy động tác vừa nãy của Tiên phi lại quen thuộc đến thế, giống hệt Tiểu Tiểu vậy.

“Điểm Điểm, sao con không nói cho ta biết, Lân vương gia cũng đang ở đây chứ?” Tiểu Tiểu cúi đầu trừng Điểm Điểm một cái, Điểm Điểm âm ức nhìn Tiểu Tiểu nói:

“Nương nương, người đâu có hỏi con đang ở cùng ai. Người chỉ hỏi, con cá kia còn sống hay không thôi?”

Mẹ trước giờ vẫn luôn không thích mấy lời dư thừa, mẹ không hỏi, chẳng lẽ còn muốn mình kể lể hay sao? Nói rồi thì mẹ cũng không thích, biết đâu chừng còn mắng mình nữa.

“Tiểu tử thôi nhà mi, dám giỡn mặt với mẹ...nương nương của mi hay sao?” Suýt nữa là lỡ miệng rồi, Tiểu Tiểu ảo não cười cười, cười rất chi là mất tự nhiên.

“Tiên phi nương nương, cái này cũng không thể trách Điểm Điểm được, là ta tới tìm bé chơi. Ta bảo bé là đừng nói với người khác.” Lân vương cười dịu dàng, cười đến nỗi trong lòng Tiểu Tiểu loạn hết cả lên, nhớ tới đêm đó, hắn cũng cười như vậy, cả mặt của Tiểu Tiểu đều đỏ ửng.

“Nương nương, con đi xem cá trước đây, hai người trò chuyện đi...” Thấy mẹ đỏ mặt, trong lòng Điểm Điểm vui như hoa nở, nhanh trí rút lui, tuy thúc thúc này nói là có người yêu rồi, nhưng bé tin mẹ của bé cũng không tệ, tạo cơ hội cho bọn họ, nhất định có thể sản sinh ra lửa hay hoa gì gì đó.

“Điểm Điểm...” Tiểu Tiểu mất tự nhiên mà gọi một tiếng, muốn chạy theo Điểm Điểm, lại không muốn rời khỏi Lân vương, đã rất lâu hai người không nói chuyện một cách đàng hoàng rồi. Lần trước gặp mặt hắn giống như ác lang đói khát vậy, cái gì cũng không để mình nói thì đã...

“Điểm Điểm rất đáng yêu, là cung nữ mới tiến cung à?” Lân vương nhìn Tiểu Tiểu, bộ dạng đỏ mặt của nàng rất đẹp, rất mê người.

“Ừm, ta và cô bé rất hợp ý. Ngài vẫn khỏe chứ?” Tiểu Tiểu thấp giọng nói, trước kia nàng có thể lừa mình dối người mà nói với Lân vương là không biết quan hệ của hai người, nhưng bây giờ nàng không dám nữa. Tuy bây giờ mình là Tiên phi, nhưng gặp hắn thì vẫn cảm thấy mất tự nhiên.

Lân vương khó hiểu nhìn nàng, mình và nàng ấy đâu có thân thuộc, nàng lại hỏi mình có khỏe không? Chẳng lẽ nàng ấy thật sự là Tiểu Tiểu?

“Ồm...ý ta là, Điểm Điểm không làm phiền ngài chứ?” Sợ bị hắn nhận ra, Tiểu Tiểu vội tìm một lý do, nhìn về kích động trong mắt Lân vương tản đi, nàng mới yên tâm.

“Vẫn ổn. Đúng rồi Tiên phi, lúc cô về thăm người nhà, có từng gặp Tiểu Tiểu hay không?”

95. Chương 95: Bị Đánh

“Vẫn ổn. Đúng rồi Tiên phi, lúc cô về thăm người thân có từng gặp qua Tiểu Tiểu hay không?”

Tiểu Tiểu vừa mới yên tâm một chút liền bị hù đến thót tim, Lân vương này làm sao vậy nè, không để mình sống yên được chút nào hay sao?

“Sao Vương gia lại hỏi ta như vậy? Chẳng lẽ Vương gia cho rằng ta nên quen biết nàng ta hay sao?” Tiểu Tiểu chạy tới chỗ Điểm Điểm, nhưng mới chạy được hai bước, Lân vương đã giữ nàng lại: “Cô có gặp Tiểu Tiểu hay không?”

Lân vương nghi hoặc mà đánh giá Tiểu Tiểu, nàng ta có gặp nàng hay không, nàng thân với nàng ta lắm mà!

“Có, gặp một lần!” Tiểu Tiểu khẽ thở dài một tiếng:

“Chính là vào ngày thứ hai ta thăm người thân, từng nhìn thấy nàng ta trở về phủ nói lời từ biệt với Thủy Thủy, nói là muốn dọn khỏi phủ Thừa tướng, nàng ta đã tìm được nhà ở bên ngoài rồi...nếu Vương gia quan tâm tới nàng ta, ngài có thể lên phố hỏi thăm xem nơi ở mới của nàng ta ở đâu, chắc sẽ dễ dàng tìm ra nàng ta thôi...”

Lân vương nhìn nàng, lời nàng nói không chút sơ hở, cũng không khác sự thật là bao. Nhưng Tiểu Tiểu chẳng phải là người dễ nói chuyện, nếu đúng là hôm đó gặp mặt, Tiểu Tiểu sẽ nói với nàng ta nhiều chuyện như vậy hay sao, chẳng lẽ khi đó Thủy Thủy cũng ở bên cạnh? Tiểu Tiểu nói chuyện với Thủy Thủy, mà nàng ta thì đứng bên nghe?

“Không thấy nàng ấy nữa, cô không biết à?” Lân vương hỏi.

“Cái gì? Không thấy nàng ta nữa? Chuyện lúc nào?” Tiểu Tiểu cố ý trợn to mắt, làm ra bộ dạng kinh hãi. Lại không biết biểu hiện này, càng giống Tiểu Tiểu hơn, sự hoài nghi của Lân vương càng thêm nghiêm trọng.

“Chính vào ngày thứ hai cô hồi cung. Tiên phi, trên mặt cô có thứ gì kìa...”

Tay Lâm vương sờ lên mặt Tiểu Tiểu, nhanh chóng sờ thử chỗ giao nhau giữa tóc và mặt ở bên tai, nhưng lại không phát hiện ra gì cả.

“Thứ gì vậy?” Tiểu Tiểu không nghi ngờ gì mà hỏi hần.

“Không có gì, một ít bụi thôi, ta vừa giúp cô lau đi rồi.” Lâm vương tìm đại một lí do, nhưng trên mặt lại mang vẻ thất vọng không thể che giấu được: Nàng ta không đeo mặt nạ, không phải nàng!

“Vậy sao? Thế thì phải cảm ơn Lâm vương rồi.”

Ban nãy hần làm gì? Thật sự chỉ là có bụi nên cần phải lau đi thôi sao? Hay là hần đã nghi ngờ mình rồi? Trong lòng Tiểu Tiểu bắt đầu đắn đo, cái ý nghĩ không lâu trước kia lại hiện lên, có cần hỏi hần một tiếng không nhỉ? Nếu như hần không để bụng, nàng có thể sớm rời đi, đem mọi chuyện giao cho hần xử lí...

Nhưng nếu như hần để bụng thì sao? Mình sẽ hoàn toàn buông tay à? Buông tay...nói thì rất đơn giản, nhưng tại sao sau khi biết tình yêu hần dành ình rồi lại phải làm tổn thương hần, bắt hần buông tay chứ?

“Cô đang nghĩ gì vậy?” Không biết tại sao, hiện giờ Lâm vương không muốn gọi nàng là Tiên phi, không muốn gọi nàng là gì cả.

“Lâm vương, ta đang nghĩ một vấn đề, ngài yêu cái cô Tiểu Tiểu kia à?” Tiểu Tiểu nhìn cái khuôn mặt ửng đỏ kia của hần, hóa ra bộ dạng đỏ mặt của đàn ông cũng thật là đẹp.

“Cái này...ta vốn yêu nàng ấy mà!”

Lâm vương thở dài tự nói:

“Ta cũng không biết lúc nào thì bắt đầu yêu nàng ấy. Ta và nàng ấy, có thể đến với nhau là do trùng hợp, nhưng ta tin đó cũng là duyên phận trời định. Khi đó nàng ấy và Thủy Thủy rất tốt, mà Thủy Thủy thì lại thích ta, cái cô ngốc kia lại muốn thúc đẩy chuyện tốt giữa ta và Thủy Thủy. Trùng hợp không lâu sau đó, gặp được trên phố, ta hẹn hai người họ đến phủ của ta, thiết yến chiêu đãi. Không ngờ nàng ấy lại dám hạ xuân dược với ta, muốn để ta và Thủy Thủy gao nấu thành cơm...kết quả là, ta và Thủy Thủy không có, mà lại cùng nàng ấy gao nấu thành cơm. Nhưng nàng ấy còn tưởng là ta không biết, còn cởi sạch quần áo của Thủy Thủy, đặt Thủy Thủy nằm cạnh ta, muốn làm ra hiện trường giả ta và Thủy Thủy ở bên nhau. Thật ra, ta cũng chỉ là không muốn vạch trần nàng ấy mà thôi, Sau đó Vu Hoa tới tìm nàng ấy, ta thấy Vu Hoa có tâm tư không trong sáng đối với nàng, liền nhanh chóng bảo nàng ấy dọn ra khỏi Vu phủ. Ra khỏi Vu phủ rồi, vốn hai người bọn ta sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt hơn, nhưng ai mà biết lúc đó, hoàng huynh lại bảo ta đi sứ, cái đêm trước lúc đi ta còn tới tìm nàng ấy, hỏi nàng ấy có muốn theo ta ra ngoài vui chơi hay không, nhưng nàng mang việc trên người, không đi theo...cứ như vậy, nàng biến mất vào ngày thứ hai sau khi ta đi, mà lúc ta biết, đã là hơn mười ngày sau. Bây giờ ta rất hối hận, nếu như khi đó ta biết nàng sẽ biến mất, nói sao đi nữa ta cũng sẽ buộc chặt nàng bên người...”

Nghe đến khúc cuối, trong lòng Tiểu Tiểu ngọt lịm, Lâm vương, đúng là một người rất si tình, hần chẳng qua chỉ là biết được hơi trễ tí thôi. Nhưng ban nãy hần vẫn chưa nói hết, hần không nói rõ cái đoạn cuối khi mình đi tìm hần.

“Lâm vương, nếu như Tiểu Tiểu đã từng có một người đàn ông trước khi gặp ngài, ngài có còn thích nàng ta chứ?” Lúc Tiểu Tiểu hoàn hồn lại, thấy hai mắt Lâm vương nhìn về phía trước, trong mắt mang theo vẻ u buồn khó tả.

“Không có loại giả thiết này, ta là người đàn ông đầu tiên của nàng ấy, cái này ta biết.” Lâm vương cười khê nhìn Tiểu Tiểu, cứ như người đang nói tới là nàng vậy, Tiểu Tiểu đỏ mặt, khó hiểu hỏi:

“Làm sao ngài biết được?”

Nàng không những từng có đàn ông trước khi gặp hần, còn có cả con nữa rồi đấy? Con còn đang đứng chơi bên kia kia, Lâm vương làm sao mà xác định được hần là người đàn ông đầu tiên của nàng? Chẳng lẽ người năm năm trước là hần sao?

Nếu là hần, thế thì tốt quá rồi, lòng Tiểu Tiểu bắt đầu kích động.

“Bởi vì giống như những gì ta mới nói với cô, cái hôm gạo nấu thành cơm đó, nàng ấy có lạc hồng, ta còn giữ lại cảm y để làm kỉ niệm nữa đấy?”

Đối với người con gái mình yêu, mỗi người đàn ông đều hi vọng người đó còn trong trắng. Chính bởi vì bộ cảm y đó, Lân vương càng thêm trân trọng người con gái mình yêu thương kia.

Cảm y, trong đầu Tiểu Tiểu nhanh chóng lướt qua, hình như là có chuyện đó, nhưng đây căn bản không phải là lạc hồng, đây chỉ là bởi hấn quá dũng mãnh...

Khi đó, nàng cầm lấy quần áo của hấn để lau, không ngờ điều này lại làm cho hấn hiểu lầm nhiều như vậy. Tiểu Tiểu ngẩng đầu, hỏi lại lần nữa:

“Lân vương, ta hỏi là nếu như. Nếu như cô gái ngài yêu, nàng ta đã có người đàn ông khác trước ngài, ngài còn yêu nàng ta nữa không? Vẫn sẽ yêu thích, trân trọng nàng ta như trước chứ?”

Lân vương kinh ngạc nhìn nàng, không hiểu được những lời nàng nói có hàm ý gì phía sau. Đối với Tiểu Tiểu, hấn hiểu biết không nhiều, nhưng không thể ngay đến chuyện này mà cũng không biết cho được? Mình là người đương sự, chuyện này hấn rõ hơn ai hết...

Nhưng Tiên phi, ánh mắt nàng ta lại nghiêm túc như vậy, rốt cuộc nàng ta muốn nói cái gì chứ? Mất Lân vương u ám đi không ít, dù là giả thiết, hấn cũng không cho phép bất cứ ai nhục mạ Tiểu Tiểu. Hấn trầm mặt, tức giận nói: “Thủy Tiên, lần này ta sẽ không tính toán với cô, nhưng về sau ta không cho phép cô lại nhục mạ Tiểu Tiểu như vậy nữa. Nếu như ta lại nghe được những lời như vậy, thì ta sẽ không khách khí đâu.”

Tiểu Tiểu cười khổ nói: “Không biết Lân vương sẽ không khách khí với ta như thế nào đây? Thẹn quá hóa giận sao? Ta hỏi chỉ là nếu như thôi, ngài biết đấy, rất nhiều lúc, cho dù là điều tận mắt nhìn thấy cũng chưa chắc đã là sự thật. Nếu như trước đó Tiểu Tiểu đã từng có người đàn ông khác, ngài sẽ không yêu nàng ta, không tôn trọng nàng ta nữa sao? Tình yêu của đàn ông nông cạn vậy à? Vương gia, phải nhẫn nại, đừng tức giận, ngài đợi ta nói hết rồi hẵng tức giận thì cũng chưa muộn mà. Ngài cũng đã nghe nàng ta nói nhiệm vụ nàng ta xuống núi lần này rồi chứ, đó là giúp tìm cha mẹ ột đứa trẻ mà sư phụ nàng ta nhật về, thật ra đứa trẻ đó căn bản không phải do sư phụ nàng ta nhật về, mà là con của nàng ta, là đứa con mà mấy năm trước nàng ta không cẩn thận mang thai, nàng ta xuống núi để tìm cha cho con của nàng ta...”

Càng nghe, trong lòng Lân vương càng đau, nhất định là nàng ta đang nói dối, bởi vì mình từ chối tình cảm của muội muội nàng ta nên nói dối; bởi vì biết Tiểu Tiểu không ở bên cạnh mình nên nói dối để vu hãm nàng...giơ tay lên, tức tối vung thẳng về phía khuôn mặt đẹp tựa thiên tiên kia, “Bốp...” một tiếng bập tai, Tiểu Tiểu trợn to mắt, không thể tin nổi mà nhìn hấn:

“Ngài đánh ta? Ngài lại dám đánh ta?”

Nghe được tiếng bập tai, Điểm Điểm cũng chạy lại, sau khi bé hưng tợn trừng mắt Lân vương một cái, rồi nhanh chóng chạy tới ôm đùi Tiểu Tiểu nói: “Nương nương..., mẹ, thúc thúc là người xấu, để Điểm Điểm xem giúp mẹ, còn đau không? Mẹ nói có còn đau không vậy?”

Tiểu Tiểu nghe lời mà ngồi xổm người xuống, Điểm Điểm lau tay vài cái lên quần áo của Tiểu Tiểu, bàn tay nhỏ bé băng lạnh sờ lên gương mặt đã sưng lên kia, một loại cảm giác rất lạnh rất dễ chịu truyền tới. Mà Lân vương đứng bên thì lại không thể tin được mà nhìn tay mình, đột nhiên hấn rất hối hận về cái tát này. Lúc cúi đầu nhìn về phía khuôn mặt của Tiểu Tiểu, nhìn dấu tay đỏ đỏ kia, hấn lại càng thêm ảo não, dù là ở Vu phủ, lúc Thủy Thủy bịa đặt nói đã mang thai con hấn, hấn cũng chẳng đánh nàng ta..., ban nãy mình sao vậy, sao đột nhiên lại đánh phụ nữ chứ? Hối hận mà nhìn Tiểu Tiểu, nhưng Tiểu Tiểu căn bản không nhìn hấn, chỉ tùy ý để cho bàn tay nhỏ bé của Điểm Điểm xoa mặt cho nàng, trong mắt nàng ươn ướt.

“Xin lỗi, mẹ, con không nên để mẹ ở cùng với thúc thúc xấu xa kia, là Điểm Điểm không bảo vệ tốt ẹ.” Điểm Điểm tự trách mà nói, ban đầu bé có ấn tượng khá tốt đối với thúc thúc kia, không ngờ thúc ấy lại dám đánh phụ nữ!

“Điểm Điểm ngoan! Ta không sao.” Thở dài! Phải đó, không sao, chẳng phải chỉ là một tên đàn ông không dám đối mặt với hiện thực thôi sao? Đàn ông tốt trên đời này nhiều thế kia, thiếu một người này cũng đâu

có sao?

“Mẹ, sưng lên hết rồi kìa? Loại thuốc nào có thể làm giảm sưng? Điểm Điểm bơi giúp mẹ...” Điểm Điểm lo lắng nhìn Tiểu Tiểu, một cái bình nhỏ màu lục nhạt được đưa tới trước mặt Điểm Điểm, Điểm Điểm nhận lấy: “Là loại này à? Mẹ?”

“Không phải, là loại này!” đoạt lấy thuốc trong tay Điểm Điểm, Tiểu Tiểu tức tối ném xuống đất, giận dữ trừng Lân vương một cái, từ trong tay áo lấy ra một cái bình khác màu tím nhạt, nhét vào tay Điểm Điểm.

Điểm Điểm mở bàn tay mũm mĩm ra, đổ ít thuốc ra lòng bàn tay, một loại mùi hương hoa quế nhàn nhạt truyền tới, Điểm Điểm từ từ thoa đều trong tay, rồi lại chậm rãi xoa lên mặt Tiểu Tiểu, lát sau, xung quanh đều có thể ngửi thấy mùi hương hoa quế thoang thoảng.

“Mẹ, thoa xong rồi, chúng ta về thôi!” Sau khi thoa xong, Điểm Điểm nhét cái bình vào trong tay Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cất xong rồi dẫn Điểm Điểm rời đi.

“Thủy Tiên...xin lỗi...”

Nhìn người đã dần dần đi xa, Lân vương nói với hai bóng dáng một lớn một nhỏ kia.

Bước chân Tiểu Tiểu hơi ngừng lại, Điểm Điểm ngẩng đầu nhìn mặt Tiểu Tiểu, rồi lại quay đầu nhìn Lân vương, nghẹn ngào cười nói:

“Nương nương không chấp nhận lời xin lỗi của thúc. Nếu như thúc muốn xin tha thứ, thì để mẹ cháu đánh lại thúc. Thúc cũng có thể tự đánh mình, đánh đến khi nương nương tha thứ mới thôi...”

Đánh đến khi nàng tha thứ sao? Lân vương trầm tư, ngồi xổm người xuống, nhặt cái bình lúc nãy mình mới đưa cho nàng, đây là thuốc làm tan vết bầm loại hảo hạng, nhưng nàng lại chẳng buồn liếc mắt mà ném nó sang một bên. Mà trên người nàng, lại mang theo thuốc bên mình, tại sao chứ?

Cứ cảm thấy quái lạ sao ấy, biểu hiện hôm đó của nàng hẳn cũng đã nhìn thấy, chắc hẳn không có ai có thể làm nàng chịu thiệt được? Nhưng một người không biết chịu thiệt như nàng, lại mang theo thuốc giảm sưng bên mình, cái này...

Đứa trẻ kia ban nãy hình như gọi nàng mấy tiếng mẹ...mẹ...nàng ta nói Tiểu Tiểu xuống núi là để tìm cha cho con của nàng, mà đứa trẻ này cũng từng nói là muốn tìm cha, đúng là không ít sự trùng hợp, nhưng một vấn đề tối thiểu đó là: Nếu như điều mà nàng ta cùng với đứa trẻ kia nói là thật, nàng ta thật sự là Tiên phi hay sao? Thân phận nàng ta thật đúng là có vấn đề lớn...

*

“Hoàng huynh, hiện giờ đệ có thể khẳng định, Tiểu Tiểu của Lân nhất định là cô gái kia!” phía sau bụi cây cách đó không xa, Sóc vương nói với Hoàng thượng cũng đang ngồi xổm trên mặt đất.

“Ừm, Sóc nói không sai, nữ nhân kia đúng là có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề rất lớn. Còn ban nãy nữa, tiểu cung nữ tên Điểm Điểm kia, hình như gọi ‘Thủy Tiên’ là mẹ, đúng không?” Hoàng thượng đổi tư thế, cứ ngồi xổm như vậy đúng là mệt chết đi được, nghe trộm thật sự chẳng phải là một chuyện hay ho gì.

“Phải, hơn nữa gọi không chỉ một lần. Nhưng cung nữ này rất tinh ranh, chỉ những lúc lo lắng hay lỡ miệng thì mới gọi ‘mẹ’.” Sóc vương nhìn Lân vương một cái, huynh ấy làm không có sai, một cái tát đánh ra lại dẫn đến bao nhiêu là nghi hoặc.

“Đúng, thân phận của cung nữ kia rất có vấn đề, lát nữa ta bảo Hỷ công công đi điều tra. Sóc, đệ tra thử bên Vu phủ xem, lúc ‘Thủy Tiên’ thăm người thân, Vu phủ đã từng xảy ra chuyện gì? Bây giờ ta nghỉ ngơi, chuyện mà nàng ta biết không ít, hoặc là, nàng ta căn bản không phải là ‘Thủy Tiên’.” Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, Vu tướng, tốt nhất là đừng như vậy, nếu như thật sự người dám làm ra chuyện như vậy, thì đừng trách ta không khách khí.

“Hoàng huynh, có phải huynh cũng nên tới đó gặp nàng ta thử? Không vào hang cọp thì làm sao bắt được cọp con? Muốn moi thêm nhiều chuyện nữa từ trong miệng nàng ta, thì phải trông chờ vào huynh rồi...” Sóc vương cười mở ám một cái, Hoàng thượng oán giận nói: “Cái này còn cần đệ phải nói hay sao? Chúng ta về trước đi, đừng để Lân biết!”

Thật ra, ai nói chỉ có phụ nữ mới có thể moi tin tức được từ trên giường? Đàn ông sau khi say không giữ nổi miệng mình, mà phụ nữ thì sau khi động tình sẽ không giữ nổi miệng mình.

.....

“Mẹ, đều tại Diễm Diễm không tốt!” Trở về phòng, Hoa Nguyên nhìn thấy trên mặt Tiểu Tiểu hơi sưng đỏ, lo lắng hỏi han cả nửa ngày, sau lần thứ ba Tiểu Tiểu bảo đảm là không sao, nàng ta mới chịu đi. Diễm Diễm thấy trong phòng chỉ còn sót lại mẹ và mình, mới tới quỳ trước mặt Tiểu Tiểu, nhận lỗi của mình.

“Diễm Diễm, không sao cả, mẹ cũng đâu có nói là lỗi của con đâu.” Tiểu Tiểu ôm Diễm Diễm dậy, ôm chặt bé trong lòng, nhưng nước mắt thì cứ rùng rùng chảy xuống.

“Mẹ, mẹ còn nói không trách Diễm Diễm nữa chứ? Mẹ khóc rồi kìa...Mẹ đừng khóc mà, Diễm Diễm cảm thấy thúc thúc kia không tệ, bình thường cũng rất hòa ái dễ gần, cho nên Diễm Diễm mới cố ý chạy sang một bên, ẹ và thúc thúc một cơ hội. Thật ra, cha ruột của Diễm Diễm là ai không quan trọng, quan trọng là, người cha mà mẹ tìm cho Diễm Diễm đối xử tốt với mẹ và Diễm Diễm là được rồi...”

Hiếm khi Diễm Diễm nghĩ được như vậy, trong lòng Tiểu Tiểu lại càng cảm thấy áy náy nhiều hơn, nếu như không phải tại sự mơ màng của mình, thì sao lại không nhớ ra được tướng mạo của người kia chứ? Nếu không phải tại sự sơ sót qua loa của mình, thì sao lại làm ra cái chuyện liêu lĩnh thế chứ?

Nhưng có Diễm Diễm, nàng không hề hối hận, dù không tìm được người đàn ông không chê bai Diễm Diễm, dù cả đời này cũng không tìm được một người đàn ông tốt, nàng có phải ở vậy cả đời thì nàng cũng không hối hận!

Nếu để nàng chọn lại lần nữa, nàng vẫn sẽ cứu người đàn ông kia, vẫn sẽ hiến thân, giúp hắn giải độc.

Nhưng nàng sẽ thông minh hơn chút, sẽ ghi nhớ cho kỹ bộ dạng của người đàn ông kia, tra rõ gốc gác của người đó rồi mới đi. Không để Diễm Diễm làm một đứa trẻ không rõ cha là ai.

“Diễm Diễm, là mẹ có lỗi với con!” Ôm lấy bé, người có lỗi với bé là mình, Diễm Diễm, đợi khi con lớn khôn, con sẽ biết oán giận mẹ thôi.

“Mẹ, Diễm Diễm không cần cha nữa, Diễm Diễm có mẹ và gia gia là được rồi, có mẹ và gia gia là đủ rồi!” Diễm Diễm hiểu chuyện mà nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu càng khóc dữ hơn.

“Nương nương, nương nương, không hay rồi, không hay rồi!” Bỗng nhiên Hoa Nguyên chạy vào, đợi khi nhìn rõ hai người khóc đến độ nước mắt nước mũi tèm nhem ở bên trong xong, nàng ta bất an hỏi:

“Nương nương, hai người sao thế? Sao lại khóc dữ vậy?”

Tiểu Tiểu lau nước mắt trên mặt, miễn cưỡng nói:

“Sao thế? Hoa Nguyên, cô vội vội vàng vàng chạy vào, xảy ra chuyện gì à?”

“Nương nương, là Thái hậu nương nương muốn gặp người. Tiêu rồi, nhất định là vì chuyện bất cá ngày đó.” Hoa Nguyên lo lắng nói.

“Không phải Thái hậu đã không quản chuyện hậu cung nữa rồi à? Sao đột nhiên lại biết được chuyện hôm qua vậy? Hơn nữa, Vân phi đã nói là không truy cứu rồi, Thái hậu còn muốn gì nữa?” Tiểu Tiểu bực bội nói.

“Nương nương, người còn chưa biết, Thái hậu là người cứng nhắc nhất, tuân thủ cung quy nhất. Hơn nữa, Liên phi là cháu gái của Thái hậu, ả ta gọi Thái hậu một tiếng di đó. Nhất định là ả ta đã tới đó nói chuyện xấu của người, nên Thái hậu mới muốn gặp người...” Hoa Nguyên phân tích nói.

“Liên phi á? Không phải chứ? Mặt ả ta vẫn chưa khỏi mà? ả vẫn luôn trốn trong cung của ả, sao đột nhiên lại muốn ra ngoài? Không sợ bị mọi người cười chê ảnh hưởng đến hình tượng của ả sao?”

Tiểu Tiểu bĩu môi khinh thường, còn tưởng ả ta sẽ như con rùa rụt cổ, không ngờ nhanh như vậy đã hành động rồi.

Liên phi này, đúng là lợi hại thật.

“Nương nương, nô tỳ cũng không biết, nhưng nô tỳ nghĩ, Thái hậu gọi người qua đó, tuyệt đối là không có chuyện gì tốt lành. Nương nương nên cẩn thận mà ứng phó thì hơn.” Hoa Nguyên lo lắng dặn dò.

“Ừm, ta biết rồi. Điểm Điểm, con cứ ở trong cung, đừng đi đâu hết, biết chưa? Lát nữa mẹ sẽ về!”

Tiểu Tiểu vừa giúp Hoa Nguyên sửa sang lại nghi dung của mình, vừa dặn dò.

“Mẹ, con muốn đi với mẹ, được không?” Điểm Điểm tỏ vẻ đáng thương nhìn Tiểu Tiểu, bé không muốn ở trong cung một mình, bé muốn cùng mẹ ra ngoài chơi.

“Điểm Điểm, lần này không phải mẹ đi ra ngoài chơi, bên chỗ Thái hậu có thể sẽ có nguy hiểm, cho nên Điểm Điểm vẫn nên ở trong cung thì hơn.” Tiểu Tiểu kiên nhẫn dỗ dành Điểm Điểm, nhưng trên mặt Điểm Điểm lại chẳng có tí vẻ tươi cười nào, nói là dù có nguy hiểm, bé cũng muốn đi.

“Mẹ, không phải mẹ nói con là nam tử hán hay sao? Có nguy hiểm thì con càng phải theo mẹ tới đó, con là nam tử hán, có thể bảo vệ mẹ!” Điểm Điểm ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Đúng là tiểu quý!” Tiểu Tiểu khẽ cười nói: “Đã nuôi con nhiều năm vậy rồi, mấy trò vặt vãnh của con mẹ còn không biết à? Muốn ra ngoài quậy phá thôi chứ gì? Còn nói muốn bảo vệ mẹ, có mà mẹ bảo vệ con thì có.”

“Nương nương, hay là dẫn theo Điểm Điểm đến đó đi. Đến đó có người chiêu ứng là tốt nhất, sự yêu thích mà Hoàng thượng dành cho Điểm Điểm chắc hẳn là chủ tử trong cung đều biết, mà việc Hoàng thái hậu tuyên người đến đó chắc hẳn bọn họ cũng biết. Nếu như bọn họ nhân lúc người không có mặt mà dẫn Điểm Điểm đi, một nô tài như tôi cũng không cản được...cho nên, Điểm Điểm vẫn nên đi theo bên cạnh người thì an toàn hơn.”

Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ một lúc, Hoa Nguyên nói có lý, bây giờ Điểm Điểm còn nổi bật hơn cả mình. Hoàng thượng đối với mình, rất chi là chán ghét, vẫn luôn ngoài sáng trong tối bảo bọn họ đối phó mình; nhưng đối với Điểm Điểm thì lại không giống, Hoàng thượng thích bé, chưa hề trách móc bé lần nào. Tuy tuổi bé còn nhỏ, nhưng cái đám nữ nhân trong hậu cung sẽ chẳng thèm để ý đến chuyện này đâu, chỉ cần là Hoàng thượng thích, thì bọn họ hoặc là có được, hoặc là hủy nó đi...

“Được thôi, Điểm Điểm cũng sẽ theo ta đến đó. Nhưng mà, Điểm Điểm con phải nghe lời đó, không được chạy lung tung nói năng bậy bạ, không được gây họa khắp nơi, mẹ bảo con làm gì thì con làm nấy, biết chưa?” Tiểu Tiểu nghiêm khắc cảnh cáo, Điểm Điểm vội gật đầu đồng ý. Bé đồng ý thì nhanh, nhưng khi đến đó bé thật sự sẽ làm theo những gì mình đã hứa hay sao? Tiểu Tiểu rất là hoài nghi bé.

“Dì, sự thật chính là như vậy. Tâm Liên nghe chúng tỷ muội nói, khi ấy Hoàng thượng và Sóc vương, Lân vương cũng có mặt nữa đó?” Liên phi sửa soạn ra cửa, chỉ vì muốn gặp người dì là Thái hậu, cũng muốn xả giận cho khuôn mặt của mình. Lúc nói chuyện, trên mặt ả ta vẫn luôn che đậy bằng một cái khăn màu hồng nhạt, cái lộ ra bên ngoài, chỉ có cặp mắt giao hoạt kia.

“Trong cung mà lại xảy ra loại chuyện này à? Không phải chúng phi từ khi mới nhập cung đều đã được ma ma giảng giải qua rồi sao? Mấy chuyện này hẳn là bọn họ phải biết chứ, chẳng lẽ nàng ta còn chưa biết hay sao?” Thái hậu tức giận nói: “Cái này...cái này đúng là làm nhục mặt mũi hoàng thất mà. Vu tướng làm thế nào mà lại có thể nuôi dạy ra một đứa con gái không biết liêm sỉ như vậy chứ?”

“Dì, Hoàng thượng đã giao chuyện này cho con và Vân phi muội muội xử lý rồi, nhưng cái bản cung quy này đúng là có hơi khó, dì nói...” Liên phi ngoan ngoãn nhu thuận mà nhìn Thái hậu, ả biết Thái hậu ghét nhất chính là loại con gái này, để Thái hậu xử phạt thì sẽ còn nặng hơn là mình xử nàng ta.

“Tâm Liên chớ lo, chuyện này trong lòng ai gia tự có tính toán, nhưng sao đột nhiên con lại trúng độc vậy? Cứ như vậy mà để Vân phi phân quyền lợi với con, sau này muốn thu hồi lại thì sẽ hơi khó...” Thái hậu trách cứ mà nhìn Liên phi, trong lòng Liên phi khổ sở, bị thu quyền lực, trong lòng ả còn khó chịu hơn ai hết: “Dì, Tâm Liên cũng không biết chuyện này là sao cả. Hôm đó, chẳng qua Tâm Liên cũng chỉ là đi bái phỏng Tiên phi thôi, còn tốt bụng mà tặng cho nàng ta một chậu hoa hồng Kim Ngân, ngày thứ hai thì bị trúng độc một cách khó hiểu, đã gọi thái y đến, thái y nghiên cứu cả nửa ngày, mãi đến bây giờ trên mặt vẫn như vậy...”

Ý của Liên phi, làm sao Thái hậu lại không hiểu cho được? Chuyện này bà cũng đã từng nói rồi, không quản chuyện hậu cung không có nghĩa là cái gì cũng không biết, nhưng những chuyện không có chứng cứ, bà cũng không thể ra mặt giúp Liên phi.

“Tâm Liên à, ý của con dì hiểu, nhưng nghi ngờ thì vẫn chỉ là nghi ngờ, chuyện trong cung, phải chắc chắn thì mới được. Nếu như không có chứng cứ xác thực, thì đừng nên nói ra, hôm qua nghe nói Vân phi lại đến thăm con, phải không?”

Thái hậu cầm chuỗi phật châu trên bàn, gảy từng hạt từng hạt, hai mắt nhắm lại, dáng vẻ từ bi.

96. Chương 96: Tội Sống Khó Thoát

Trên bức tường chính giữa phòng, có treo một bức tranh Quan Âm vẽ mặt từ bi, hai mắt ngậm cười, trên chiếc bàn bên cạnh bức tranh Quan Âm, bày đủ mọi loại hoa quả, bánh trái. Trong ba cái lư hương to bự, cắm đầy nhang mà không lâu trước mới thắp lên, mùi nhang thoang thoảng tản mát trong không khí, mùi hương không nặng, ngược lại khiến cho người ta cảm thấy dễ ngủ.

“Phải đó, ả ta cùng với Thiên chiêu nghi một trước một sau mà đến, ả ta cũng tới để hỏi Tâm Liên chuyện của Tiên phi phải xử lý ra sao. Dì, dì nói có lạ hay không, chính tại ngày thứ hai sau khi Tâm Liên trúng độc, Vân phi...chuyện đó, người sáng mắt vừa nhìn là biết ngay Vân phi muốn hãm hại Tiên phi, nhưng Hoàng thượng lại không truy cứu trách nhiệm của Vân phi, mà sang ngày thứ hai thì Vân phi bắt đầu bị đau bụng, bán sống bán chết. Mà hôm qua, mấy ả kia đều biết Hoàng thượng muốn đến Ngự hoa viên, cho nên đều đến đó đợi Hoàng thượng. Mà Hoàng thượng bỗng dưng lại tuyên bố là muốn để Vân phi giúp đỡ con quần hậu cung. Tiếp đó thì xảy ra chuyện bắt cá của Tiên phi, Vân phi lại đến bái phỏng con, ra khỏi bên chỗ của con thì lại đi tìm Tiên phi, hồi cung thì liền bị răn cấm...”

Nói đến Vân phi, trên mặt Liên phi lộ ra biểu tình vừa giải hận vừa cao hứng, ngoài ra còn mang theo vẻ hơi bất an. Ả là phi tử của Hoàng thượng, ả không hi vọng bất kì người nào có thể bá chiếm sự chú ý của Hoàng thượng, Vân phi cũng vậy, Tiên phi cũng thế, đều là tình địch của ả. Tình địch xảy ra chuyện, ả mừng còn không kịp, có chút vui sướng khi người khác gặp họa thì cũng là điều khó tránh.

“Ừm, ai gia biết rồi. Tâm Liên, lát nữa ai gia sẽ gọi Tiên phi tới đây, chuyện kia ai gia sẽ xử lý. Con có ở đây cùng đợi hay không?” Thái hậu đau lòng mà nhìn Tâm Liên, một khuôn mặt đẹp dễ thương kia mà nay...

“Dì, con nên về trước thì hơn, Tâm Liên không muốn đụng mặt nàng ta.” Liên phi vội vã từ chối, đối với Tiên phi, ả cảm thấy đúng là đau đầu, bây giờ mặt của mình vẫn chưa khỏi, ả thật không muốn lại thêm mấy thứ bệnh gì đó nữa.

“Cũng tốt, dì sẽ thử thăm dò nàng ta trước, Tâm Liên con trở về dưỡng bệnh trước đi, trước đừng nên đối đầu chính diện với nàng ta.”

Thái hậu trầm tư giây lát, bây giờ cũng chỉ có thể làm vậy, trước khi mặt của Liên phi chưa khỏi, nên bớt sinh thêm chuyện.

Sau khi ma ma tiễn Liên phi rời đi, Thái hậu lại bắt đầu gảy chuỗi phật châu trong tay, hai mắt hơi nhắm lại, trên mặt lộ ra vẻ cười hiền lành. Dốc lòng tu phật nhiều năm nay, thật sự lại phải bắt đầu nhúng tay vào chuyện của hậu cung rồi sao?

“Nương nương, người thật sự phải quản chuyện này à?” Thiếp thân ma ma của Thái hậu tiễn Liên phi trở lại, thắc mắc mà hỏi.

“Uỷển Nhi, người nói ta thật sự có thể xem như không biết chuyện này được hay sao?” Thái hậu mở mắt ra, nhìn về phía nha hoàn đã đi theo bà hai ba chục năm, tuổi tác của bà ta đã không còn trẻ nữa, cả đời đều ở bên mình, nhưng lại chưa từng nghĩ tới việc sẽ rời bà mà đi.

“Nương nương, chỉ là nếu cứ như vậy, mấy năm nay người...” Uỷển Nhi khẽ than một tiếng, nương nương từng nói muốn cõi mở, nhưng thân ở trong cung, làm sao có thể cõi mở được chứ?

“Ta cũng hết cách. Lại không thể mặc ý để họ làm bừa được?” Thái hậu nâng mắt nhìn về phía Uỷển Nhi, thờ dãi nói.

“Nương nương, chuyện này nương nương có thể quản, nhưng nương nương đừng quên lời dặn của thái y nha, sức khỏe của người không được tốt, không thể quá lao lực. Nếu vì mấy chuyện vặt này, làm bệnh tim của người tái phát, thì thật không thể nào mà bù đắp được...” Uyển Nhi cố gắng khuyên nhủ lần nữa.

“Ừm, ta biết rồi! Nàng ta cũng sắp đến rồi chứ gì? Vu tướng này cũng coi như là người trung hậu, nhưng không hiểu tại sao con gái ông ta lại như vậy nhỉ? Uyển Nhi, mấy tháng trước, hình như ta từng gặp Tiên phi, khi đó cũng chẳng thấy nàng ta đặc biệt gì, nhưng bây giờ...”

Thái hậu cau mày nhớ đến khi gặp nàng ta lần đó, đúng là chẳng có gì đặc biệt, hơn nữa đã yên lặng lâu như vậy, sao đột nhiên lại bắt đầu gây sóng gió chứ?

“Nương nương, Tiên phi đến rồi!” Một tiểu cung nữ đi vào, sau khi nhẹ giọng nói với Uyển Nhi xong, Uyển Nhi mới lên tiếng làm gián đoạn suy nghĩ của Thái hậu.

“Ừm, bốn cung đang nghỉ ngơi!” Thái hậu dứt khoát nhắm mắt lại, đây cũng là thủ đoạn thường thấy trong hậu cung, đối với những người không ưa thích, có thể để nàng ta đợi bên ngoài một thời gian, đợi đến khi nào tâm tình của mình tốt lên, rồi mới gặp nàng ta. Như vậy, cũng có thể ra uy với nàng ta, để nàng ta biết sự lợi hại của mình.

.....

Uyển Nhi dẫn đầu, nhẹ nhàng đi ra ngoài phòng, thấy ba người đứng trong viện, nhưng ba người ăn mặc khác nhau, đủ loại sắc màu. Người phía ngoài cùng bà biết, chính là Hoa phi trước kia, nay là cung nữ Hoa Nguyên, một thân trang phục cung nữ màu hồng nhạt, đầu tóc được búi lên gọn gàng, tóc búi chính là kiểu tóc Cát tường mà cung nữ thường búi, cũng là xin sự may mắn cho chủ tử của mình; người đứng chính giữa kia chắc là Tiên phi rồi, nàng ta một thân áo váy màu vàng nhạt, bên trên có thêu một bức Mẫu Đơn đồ sang quý, một chiếc đai lưng tơ vàng cùng màu buộc ở hông, làm tôn thêm vẻ mảnh mai thon gọn cho phần eo. Trên mặt trang điểm không đậm, nhìn không tẻ, không phải nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng là một giai nhân diễm sắc. Nhìn ngắm tỉ mỉ, chỉ thấy dưới búi tóc kiểu Lục tuyết hàm phượng, mặt hồng như hoa đào, mày liễu thanh mảnh, mắt sáng ngời như ánh sao, môi đỏ thắm như anh đào...đúng là càng ngắm càng thấy đẹp, nhất là hai mắt linh động kia, không khỏi khiến cho người ta càng muốn hiểu về nàng ta hơn.

“Nương nương, con nói hôm nay người rất xinh đẹp mà người còn không tin, người xem ma ma kia ngắm đến ngẩn người luôn rồi kia...” Giọng nói trẻ con non nớt truyền tới, Uyển Nhi vội hoàn hồn lại, ngượng ngùng cười nói:

“Mời Tiên phi nương nương hãy đợi chốc lát, Thái hậu vẫn còn đang nghỉ ngơi!”

“Thái hậu còn đang nghỉ ngơi à?” Điểm Điểm ngẩng đầu lên, thắc mắc hỏi: “Nương nương, nếu Thái hậu đang nghỉ ngơi, thế thì vội vàng bảo nương nương tới làm gì? Đáng lẽ bà ấy nghỉ ngơi xong rồi mới kêu chúng ta tới chứ!”

“Cái này...” Uyển Nhi cúi người xuống, nhìn tiểu cung nữ một thân y phục màu đỏ này, tuy cái mà cô bé mặc không phải là cung trang, nhưng chất liệu y phục không tồi, vừa nhìn là biết rất được chiều chuộng. Trên đầu cô bé búi hai búi tóc nho nhỏ trên đỉnh đầu, mỗi cái đều dùng một sợi dây lụa đỏ lớn để buộc lại, còn thắt hai cái nơ bướm xinh đẹp nữa, giữa hai hàng lông mày, cũng điểm lên một cái chấm đỏ tròn tròn, là ‘mỹ nhân chí’ mà trẻ con thích chấm lên. Trên khuôn mặt mũm mĩm, hai con mắt mang vẻ lanh lợi sáng long lanh, cái miệng nhỏ hồng vênh lên, cho thấy tâm tình lúc này của cô bé không được vui cho lắm...

“Nương nương mới vừa nghỉ ngơi không lâu trước đó, cô bé cũng biết đấy, tuổi tác Thái hậu đã cao, đương nhiên phải nghỉ ngơi cho thật tốt rồi.” Uyển Nhi sờ lên khuôn mặt mũm mĩm của Điểm Điểm một cái, vui vẻ giải thích.

“Ồ, thế thì con và nương nương ra về trước đây, đợi Thái hậu thức dậy thì người lại kêu con và nương nương là được rồi.” Điểm Điểm gật gật đầu, rất thiện ý mà đề nghị.

“Cái này...” Thế này mà cũng nói được à? Uyển Nhi nhìn về phía Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cười nói: “Vẫn là Điểm Điểm thông minh, cách này hay, chúng ta ra trở về trước đi!”

Thế mà Tiên phi cũng tán đồng cho được? Bọn họ mà đi hết, bà trở về phải ăn nói ra sao với Thái hậu đây? Uyển Nhi mang ánh mắt cầu cứu mà liếc về phía Hoa Nguyên, Hoa Nguyên thì lại làm như không nhìn thấy, mà Tiên phi và Điểm Điểm lại dắt tay nhau chuẩn bị đi.

“Nương nương đợi chút, nô tỳ vào trong xem thử Thái hậu đã thức dậy hay chưa!” Không thể để bọn họ đi được! Uyển Nhi vội vã ngăn lại mà nói.

“Ha ha...” Ở cửa viện có người bật cười, vừa nghe thấy, Tiểu Tiểu và Điểm Điểm quay đầu lại, nhìn thấy Lân vương đứng lúc đang đi vào, Tiểu Tiểu hơi ngáy ra, mà Điểm Điểm đứng bên thì lập tức ngoảnh đầu đi, trực tiếp làm lơ ‘Thúc thúc xấu xa’ đã từng đánh mẹ của bé này.

Lân vương thấy Tiểu Tiểu quay đầu lại, vẻ mặt kinh diễm mà nhìn cô gái đang ngáy ra kia, mấy lần gặp nàng lúc trước, chỉ cảm thấy cũng được thôi, nhưng hôm nay hình như nàng trang điểm đẹp để một phen, người thật đúng là xinh đẹp. Mấu chốt là gương mặt của nàng, sớm đã chẳng còn dấu vết gì nữa, chẳng trách nàng không hề do dự mà quảng luôn thuốc trị thương mà mình tặng, hóa ra thuốc của nàng càng hữu dụng hơn.

Đã lâu hần không tới thăm Thái hậu rồi, hần ở trong Ngự thư phòng có người nói nàng bị gọi tới đây, liền vội vã tìm một lý do mà lên ra ngoài. Không ngờ còn chưa vào viện mà đã nghe nàng bị làm khó, vừa định lộ diện giúp nàng giải vây, lại nghe thấy lời đối thoại của Điểm Điểm và nàng, hai người thật đúng là gan to tay trời. Bọn họ làm như vậy, nếu để người khác lấy đây làm lỗi, thì đó là ngay đến Thái hậu mà cũng chẳng xem ra gì.

“Lân vương, ngài cũng đến rồi à, nô tỳ sẽ vào bẩm báo với Thái hậu ngay!” Uyển Nhi nhìn thấy Lân vương, cao hứng nói.

“Không gấp! Sức khỏe mẫu hậu không tốt, cứ để người nghỉ ngơi một lát trước đi. Đây là lần đầu tiên Tiên phi nương nương đến Vĩnh Phúc cung của mẫu hậu nhỉ, bốn vương dẫn nàng ấy đi dạo trước đã.” Lân vương mỉm cười một cái, trong lòng Uyển Nhi khổ sở vạn phần, nàng ta lại chẳng phải nương tử của ngài, ở chỗ Thái hậu ngài cũng đừng nên biểu hiện sự thân thiết thế chứ. Vốn dĩ Thái hậu tức giận, chính là bởi hai người đi lại quá gần...không được, nhất định phải ngăn lại.

“Vương gia đợi đã, nô tỳ vào trong xem thử. Vương gia chắc cũng không muốn làm Tiên phi nương nương khó xử, ban này Liên phi nương nương cũng đã tới rồi đó!” Uyển Nhi cười nói.

Tiểu Tiểu nghe mà cứ như đang ở trong mây mù, Liên phi từng nói nàng biết, nhưng cái gì gọi là làm khó Tiên phi chứ, nếu muốn đi dạo, Điểm Điểm nhất định rất thích. Nhưng mấu chốt là một mình nàng đi dạo là được rồi, sao phải để tên Lân vương đáng ghét này đi cùng nàng chứ?

“Nương nương, người xem đóa hoa này đẹp quá nè, cài lên đầu nương nương nhất định là rất đẹp.” Không biết từ lúc nào, Điểm Điểm đã chạy tới một bụi hoa, chỉ vào một đóa hoa màu tím đậm, cao hứng muốn hái nó xuống.

“Cái đó đừng động, đấy là...” Khi Uyển Nhi nhìn rõ là hoa gì, vội vã lên tiếng ngăn cản, nhưng lời của bà không nhanh bằng động tác của Điểm Điểm, bà còn chưa nói xong, tay của Điểm Điểm sớm đã hành động rồi, hoa đã rơi vào trong tay Điểm Điểm, Điểm Điểm cao hứng chạy lại.

“Tiêu rồi! Đây là chậu hoa Thái hậu thích nhất, hơn nữa chỉ có một chậu này, buổi tối Thái hậu muốn ngắm, đây...” Uyển Nhi im lặng nhìn hoa trong tay Điểm Điểm, vốn đang nở rất đẹp, nhưng sao tiểu cung nữ này lại có thể hái đóa hoa đó xuống chứ?

“Chẳng phải chỉ là một đóa hoa thôi sao? Trên đời chỉ có một chậu, sao có thể được? Trừ phi lại là do Liên phi tặng.” Tiểu Tiểu nhận lấy hoa, đưa lên mũi ngửi thử, sự đãi ngộ của Thái hậu và phi tử đúng là khác biệt, hoa tặng Thái hậu sao không bỏ độc luôn đi?

“Uyển ma ma, chẳng lẽ đây chính là dạ quang Tử La Lan mà mấy năm gần đây Thái hậu thích nhất hay sao?” Lân vương cũng tò mò nhìn đóa hoa trong tay Tiểu Tiểu, hoa màu tím đậm, khuôn hoa rất lớn, nhưng bây giờ nhìn thì rất bình thường, so với truyền thuyết thì cách biệt khá nhiều.

“Đúng đó, đây là dạ quang Tử La Lan, loại hoa này ban ngày thì chẳng thấy gì, nhưng khi trời tối, cả bông hoa đều sẽ phát sáng!” Uyển Nhi giải thích, thương hại nhìn Điểm Điểm một cái, lấy sự yêu thích của Thái

hầu đối với cây hoa này, đứa trẻ này phỏng chừng phải bồi táng theo hoa rồi.

“Uyển ma ma, ý của bà là, Thái hậu sẽ không tha cho Điểm Điểm sao?” Cái ánh mắt đó của ma ma, Lân vương đã quá quen thuộc, từ nhỏ tới lớn, hẳn hiểu tính cách của Thái hậu, cũng biết hàm ý trong ánh mắt của ma ma.

Uyển ma ma gật đầu: “Đúng, ta cũng lực bất tòng tâm!”

Tiểu Tiểu chẳng hiểu gì cả mà nhìn bọn họ, chẳng phải chỉ là một đóa hoa thôi sao? Không phải hai người họ nói quá nghiêm trọng rồi đấy chứ? Nàng hồ nghi mà nhìn hai người sắc mặt ngưng trọng, Điểm Điểm kéo lấy tay nàng, hỏi: “Nương nương, lời bọn họ nói có ý gì vậy? Có phải Điểm Điểm lại gây thêm chuyện phiền phức cho người rồi không?”

“Không có, Điểm Điểm rất ngoan, nương nương sẽ bảo vệ con!” Tiểu Tiểu an ủi Điểm Điểm, nàng ngẩng đầu nhìn về phía ma ma, hỏi: “Ma ma, bà nói Thái hậu sẽ xử lý Điểm Điểm ra sao?”

Uyển Nhi lắc đầu: “Chiếu theo lệ cũ, sẽ không giữ lại mạng!”

Tiểu Tiểu cười lạnh nói: “Chẳng phải dốc lòng tu phật hay sao? Chẳng lẽ những người lễ phật sẽ vì một đóa hoa mà động sát tâm? Ta và Điểm Điểm hợp ý, ta đương nhiên sẽ không để cô bé phải chịu bất kì tổn thương nào.”

“Vậy sao? Mấy tháng không gặp, lá gan Tiên phi quả đúng là lớn thêm không ít, dũng khí cũng nhiều thêm nhỉ!” Một vị quý phu nhân mặc cung trang nhìn khoảng chừng bốn năm chục tuổi, đột nhiên từ trong phòng đi ra, ánh mắt bà ta nhìn thẳng vào Tiểu Tiểu, lạnh lùng cười nói.

Tiểu Tiểu hơi gập người, dựa theo những lễ nghĩa cung đình Từ ma ma đã dạy mà hành lễ với Thái hậu, Thái hậu đứng ở cửa, không hề bảo Tiểu Tiểu đứng lên.

Tiểu Tiểu bực bội cau mày, vừa tính nổi đóa lên, liền nghe Lân vương cười nói: “Mấy ngày không gặp, tôn thể của mẫu hậu khỏe lên không ít, mẫu hậu, chẳng phải thái y đã nói là không được tức giận hay sao? Hay là để Tiên phi đứng dậy trước đã, đợi vào phòng rồi nói sau nhé!”

Thái hậu hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào trong phòng, Lân vương quay đầu lại, lén nhìn Tiểu Tiểu một cái, ý rằng nàng cũng theo vào luôn đi.

Tiểu Tiểu trừng mắt nhìn một cái, lo chuyện bao đồng! Nhưng nàng vẫn kéo Điểm Điểm đứng dậy, theo sau bọn họ đi vào phòng. Nàng muốn xem thử, Thái hậu sẽ làm gì nàng và Điểm Điểm đây.

“Mẫu hậu, gần đây nhi thần vẫn luôn bận rộn, không kịp tới thăm người, bệnh cũ của người không phát tác đấy chứ?” Lân vương lấy lòng mà nhìn Thái hậu, Thái hậu hừ lạnh nói: “Người bận, bận tìm nữ nhân lai lịch bất minh kia chứ gì?”

Lân vương cười hề hề: “Mẫu hậu lại tức giận rồi, chẳng phải thái y đã nói là đừng tức giận à? Hơn nữa, cô gái kia cũng chẳng phải là cô gái lai lịch bất minh gì cả, nàng ấy là Vương phi mà sau này nhi thần muốn cưới. Mẫu hậu đừng nói nàng như vậy nữa, điểm này con sẽ không thỏa hiệp.”

Thái hậu cau mày, tức giận nói: “Ai gia đã già cả rồi, ta phản đối có tác dụng hay sao? Lân Nhi đã ưng ý, còn có thể làm gì được nữa? Lân Nhi, con đã có cô gái mình yêu thích, tại sao còn dây dưa không rõ với người phụ nữ khác thế hả? Nàng ta là phi tử của hoàng huynh con đấy?”

“Mẫu hậu, còn dây dưa không rõ với người phụ nữ khác lúc nào cơ chứ? Đây đúng là oan uổng tận trời xanh mà, con và nàng ấy trong sạch, đều là trùng hợp cả, là trùng hợp mà...” Lân vương khoa trương nói, nói đến nổi Thái hậu chuyển giận thành cười:

“Con là con trai của ta, ta còn không hiểu con hay sao? Nhưng Tiên phi, sao người lại ở trong Ngự hoa viên bất cá chứ? Lại còn để lộ những chỗ không nên lộ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi hoàng thất còn đâu?”

Tiểu Tiểu nhìn Thái hậu, hình như bà ấy đối xử với Lân vương đúng là không tệ, chỉ mấy câu nói của Lân vương mà đã làm cho bà ấy vui vẻ hẳn lên, khẩu khí nói chuyện cũng hòa hoãn không ít.

“Hồi Thái hậu, thần thiếp lúc đó chỉ là thấy cá đẹp, mới nhin không được mà đi xuống bắt...hơn nữa giờ đây bên Thanh Hoa Trì chẳng có mấy ai lui tới, thần thiếp không ngờ lại đụng phải người khác...”

Bàn tay nhỏ bé trong tay Tiểu Tiểu giãy giụa, muốn thoát khỏi, Tiểu Tiểu ra sức nắm lại, Điểm Điểm này, nằng không dám buông lỏng tay, sợ bé lại phá phách.

“Dù là không có ai tới đó, cũng không thể tùy tiện để lộ da thịt trên người được, đây đáng ra đều là những điều mà nữ nhân nên biết, ai gia niệm tình người vi phạm lần đầu, không xử phạt nặng người, chỉ phạt người trong vòng ba ngày phải chép một trăm lần bản cung quy!” Thái hậu khẽ thở dài một tiếng, khi không hoàn thành nhiệm vụ rồi xử phạt nàng ta cũng không muộn.

“Ba ngày, một trăm lần? Mẫu hậu, việc này vốn chẳng thể nào hoàn thành được...” Lân vương kinh ngạc thốt lên, nếu là bình thường, hẳn cũng chẳng muốn xía vào, nhưng nếu hôm nay đã đụng phải rồi, hẳn muốn giúp nàng một lần, ai bảo buổi sáng hẳn không cẩn thận đánh nàng một cái làm gì?

“Ai gia đã quyết định rồi, Tiên phi có ý kiến gì không?” Ánh mắt nghiêm khắc của Thái hậu liếc nàng một cái, Tiểu Tiểu vội vã nói: “Không!”

“Tốt, vậy chuyện của người đã xong, tiếp đến là xử lý chuyện của tiểu cung nữ này. Tiên phi đến Hoa Thanh Trì bắt cá, là bởi vì người à?” Sắc mặt của Thái hậu ôn hòa mà nhìn Điểm Điểm, Điểm Điểm gật đầu:

“Vâng, con nhìn trúng một con cá, nhưng con không bắt được, nương nương mới xuống nước bắt giúp con.”

“Thế bông hoa ban này cũng là do người hái?” Thái hậu cười hỏi.

“Vâng, bông hoa kia rất xinh đẹp, cả vườn hoa này, bông hoa kia là đẹp nhất.” Điểm Điểm cười tươi rói, bé tiếp tục nói: “Người chính là Thái hậu à? Thái hậu nương nương chắc là mẫu thân của Hoàng thượng rồi, nhưng Hoàng thượng đã lớn thế kia, sao người trông vẫn còn trẻ như vậy?”

Điểm Điểm thật lòng mà khen Thái hậu, một câu nói không chút tâm cơ khiến cho Thái hậu vui vẻ hẳn lên: “Người nói là, ai gia rất trẻ sao?”

“Đúng đó, Thái hậu nương nương trông rất trẻ, rất xinh đẹp, chẳng giống một người đã có đứa con lớn chừng ấy chút nào. Mẹ con nói, đợi con lớn lên, thì mẹ đã là một lão thái bà đầu tóc bạc phơ rồi...” Điểm Điểm cười ngây thơ, Thái hậu cũng bật cười, trong lòng bỗng nhiên rất thích đứa bé này, nhưng vừa nghĩ đến bông hoa đáng thương kia của mình, bà tức giận nói: “Cung nữ này rất đáng yêu, nhưng đã hái bông hoa mà ai gia yêu thích nhất, chiếu theo lệ cũ, vốn phải ban tội chết. Hôm nay niệm tình cô bé đã làm ai gia vui lòng, nên...”

Mắt thái hậu liếc về phía Tiểu Tiểu, nhưng thấy trên mặt nàng chẳng có chút khấn trương gì hết, dáng vẻ bình tĩnh khiến cho bà nhìn mà thấy không được thoải mái:

“Tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát. Đánh tay ba mươi cái. Vả miệng hai chục cái, giữ lại ở An Phúc cung để hầu hạ sai khiến đi!”

97. Chương 97: Bị Bắt

“Tội chết có thể miễn, tội sống khó thoát. Đánh tay ba mươi cái. Vả miệng hai chục cái, giữ lại ở An Phúc cung để hầu hạ sai khiến đi!”

Thái hậu nói xong, còn mang vẻ mặt như thể là tha cho con đường sống.

“Cái gì? Điểm Điểm vẫn chỉ là một đứa trẻ, đánh tay ba mươi cái? Vả miệng hai chục cái? Đánh xong thì nó còn nói chuyện được nữa hay sao?”

Nghe thấy lời nói của Hoàng thái hậu, Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn bà, khó mà tưởng tượng nổi, đối với một đứa trẻ mà bà ta cũng hạ mệnh lệnh này được. Tiểu Tiểu quét mắt nhìn cách bài trí xung quanh một lượt,

châm chọc mà nhìn bức Quan Âm mỉm cười đang đặt ở giữa sảnh, còn đồng nhang đang cháy kia nữa, nàng cười nhạo nói:

“Thái hậu quả nhiên là từ bi, hôm nay ta cũng coi như là được mở rộng tầm mắt. Nhìn Quan Âm từ bi này, thật đúng là có thể sánh với Thái hậu...đương nhiên, đây chỉ là vẻ ngoài, nếu như nhìn vào nội tâm, Thái hậu hiền lành hơn nhiều so với Quan Âm. Chỉ riêng việc nghe phương thức phạt người ban này của Thái hậu thôi, cũng có thể cảm nhận được trong lòng Thái hậu ra sao rồi...”

“Tiên phi, là ai cho phép người nói năng như vậy với ai gia?” Thái hậu chỉ Tiểu Tiểu, mắt trừng giận dữ, mang theo chút hơi thở giết chóc, tuy võ công Tiểu Tiểu bình thường, nhưng hành y dụng độc nhiều năm, cảm giác vẫn luôn nhạy bén, nhưng bây giờ có cảm nhận được, thì nàng cũng chẳng thêm để ý:

“Chẳng có ai cho phép ta làm vậy cả. Nhưng sự ‘Từ bi’ của Thái hậu khiến cho ta muốn nói như vậy. Xem ra người ngoài khác nhau rằng Thái hậu độc lòng lễ phạt cũng không phải là giả, phạt mà Thái hậu thờ cúng chắc là bức tranh Quan Âm này nhỉ, hình như chẳng nhập lòng Thái hậu gì cả?”

“Người...ai gia đã tha cho...” Biết rõ nàng ta đang oán hận về sự trừng phạt đối với đứa trẻ kia, nhưng bà đã mở cho con đường sống, đây đã là xử phạt nhẹ nhất rồi.

Hai ma ma đi đến, muốn kéo Điểm Điểm ra, nhưng Tiểu Tiểu lại cúi người ôm Điểm Điểm vào lòng, ánh mắt lạnh lẽo quét nhìn hai ma ma kiêu ngạo kia một cái, Tiểu Tiểu tức giận nói:

“Hôm nay, ai dám động đến một cọng tóc của Điểm Điểm...”

“Mẫu hậu, đứa bé Điểm Điểm này đáng yêu biết bao, chẳng phải chỉ là một chậu hoa thôi sao? Đợi nhi thần ra ngoài giúp người tìm một chậu không phải được rồi à?” Những lời tiếp theo của Tiểu Tiểu còn chưa nói xong, nhưng bỗng Lân vương dường như biết được nàng muốn nói gì đó. Hắn vội lên tiếng, mang tính cảnh cáo mà nhìn nàng một cái, bảo nàng đừng nói tiếp nữa.

Chỉ là một ánh mắt, nhưng hiếm khi Tiểu Tiểu thông minh mà hiểu ra được, lần đầu tiên nàng nghe lời mà im miệng lại, nhưng vẫn ôm Điểm Điểm trong lòng.

“Lân Nhi, con tưởng rằng đó là một chậu hoa bình thường thôi ư? Đó là bông hoa độc nhất vô nhị trên đời này đấy. Đã ba bốn năm rồi, ai gia đã quen có nó bầu bạn!” Hoàng thái hậu hừ lạnh nói, trong mắt oán giận không thôi với việc thích lo chuyện bao đồng của con trai.

“Mẫu hậu, bé cũng chỉ là hái một bông hoa thôi mà, hoa cũng đâu có chết, sang năm hoa vẫn sẽ nở cơ mà? Mẫu hậu, nhi thần rất thích đứa bé này. Hôm đó nhi thần đã xin Tiên phi rất lâu, Tiên phi nương nương mới đồng ý cho nhi thần mượn đứa trẻ ấy vài ngày. Mẫu hậu đừng làm tổn thương bé, hôm nay nhi thần còn muốn dẫn bé về nhà chơi nữa đó?” Vì Điểm Điểm, Lân vương làm nũng mà nói với Thái hậu. Cảm giác này quá xa lạ, thế cho nên ánh mắt của Thái hậu cũng bắt đầu ngáy ra. Tình thân của hoàng thất quá nhạt nhẽo, cho dù là mẹ con, cũng khó có cơ hội làm nũng...

“Mẫu hậu, nhi thần phải dẫn đứa trẻ này đi rồi?” Nhân lúc mặt Thái hậu buông lỏng, Lân vương thừa thắng mà nói.

“Tên nhóc này, ta đã đồng ý chưa hả?” Thái hậu bất đắc dĩ mà bật cười, là bởi cái tính trẻ con hiếm thấy trên mặt Lân vương.

“Có mà, ban này người không phản đối, thì là đồng ý rồi!” Lân vương cười lấy lòng, hẳn như vậy, Tiểu Tiểu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Một đại nam nhân làm nũng, vốn là rất khó coi, nhưng Lân vương bây giờ, Tiểu Tiểu lại chẳng thấy khó coi chút nào, ngược lại còn thấy rất đáng yêu nữa kia.

Đáng yêu...từ này khiến cho Tiểu Tiểu ngáy ra một lúc. Không phải nàng đang chiến tranh lạnh với Lân vương hay sao? Từ lúc nào mà thấy hắn đáng yêu vậy nè?

Không nghĩ về hắn nữa, Điểm Điểm trong lòng nhìn Lân vương với cặp mắt long lanh, trên mặt không có sự sợ hãi, mà đầy vẻ hứng thú.

“Đi thôi!” Lân vương đi tới, kéo lấy hai người đang thất thần kia, mà Thái hậu chỉ bất đắc dĩ mà nhìn Lân vương, sự nuông chiều của người mẹ, khiến cho bà phá lệ mà tha cho Điểm Điểm, một đứa trẻ đáng ra phải xử tử.

Hai người lớn một đứa bé, tay nắm tay mà ra khỏi cửa lớn An Phúc cung. Điểm Điểm ở giữa, nhìn mẹ ở tay trái, rồi lại nhìn thúc thúc ở tay phải, đột nhiên cảm thấy hai người họ giống như cha mẹ của mình vậy. Được cha mẹ dắt tay, có phải chính là cảm giác này không?

Mê mẩn là ngẩng mặt lên, đúng lúc nhìn thấy thúc thúc đang lên nhìn mẹ, Điểm Điểm thầm nói: “Thúc thúc này, có phải cha mình không nhỉ?”

Đáp án bé cũng không biết, nhưng bé biết nếu đúng như vậy, bé sẽ rất vui mừng. Tuy thúc thúc từng tát mẹ một cái, nhưng cái đó không thành vấn đề, chỉ cần để mẹ đánh trả là được rồi.

Với tính cách của mẹ, mẹ bị thúc thúc đánh, thì thúc thúc sẽ không thể hoàn hảo mà đứng trước mặt bọn họ như bây giờ đâu. Trước nay mẹ chẳng phải là người dễ nói chuyện, nhưng thúc thúc đến giờ vẫn vô sự, có phải cho thấy thúc thúc ở trong tim của mẹ có một vị trí khác biệt hay không?

“Xin lỗi, xem ra Điểm Điểm phải theo ta ra ngoài ở một thời gian rồi. Thủy Tiên cô yên tâm, ta sẽ chăm sóc bé thật tốt.” Ba người cầm tay nhau đi rất lâu, Lân vương do dự mấy bận, cuối cùng cũng nói ra.

“Ồ!” Tiểu Tiểu tùy ý trả lời một tiếng, mà Điểm Điểm thì lại cao hứng nhảy cẫng lên:

“Thúc thúc, con sắp đến ở nhà của thúc à? Nhà thúc ở đâu? Nhà thúc có vui không?”

“Nhà ta ở ngoài hoàng cung, rất to rất vui, đợi sau khi ra ngoài, thúc thúc dẫn con đi dạo phố, ăn rất nhiều món ngon, mua rất nhiều đồ chơi vui, chịu không?” Lân vương cười ôn hòa, điều kiện mà hắn đề ra càng làm cho Điểm Điểm hưng phấn hơn, bé thả tay Tiểu Tiểu ra, hai tay đều nắm lấy Lân vương:

“Bây giờ đi liền! Chúng ta đi ngay bây giờ!”

“Điểm Điểm!” Tiểu Tiểu tức giận mắng một tiếng, lạnh lùng nói:

“Con muốn làm gì? Hồi cung ngoan ngoãn ở yên cho ta, món nợ hôm nay ta còn chưa tính với con đâu đấy?”

Tiểu Tiểu tức giận mà nhìn sự hưng phấn của Điểm Điểm, nuôi nó bao nhiêu năm nay, không ngờ điều kiện giản đơn thế kia của Lân vương đã có thể dụ được nó rời khỏi mình, đúng là tên nhãi vô lương tâm.

“Mẹ, con...” Ấm ức mím môi, Điểm Điểm tuổi còn nhỏ ngay đến xưng hô đã thay đổi mà cũng chẳng hay biết.

“Đừng hòng dùng cái ánh mắt đó mà lừa bà đây, đã nuôi mi bao nhiêu năm nay rồi, mấy trò vặt của mi ta còn không biết hay sao?” Tiểu Tiểu phẫn nộ nhìn bé, muốn dùng kế hoãn binh, đừng nói là cửa chính, ngay đến cửa sổ cũng không có đâu.

“Nhưng mà, người từng nói muốn dẫn Điểm Điểm ra ngoài chơi, người chưa từng dẫn con đi chơi...” Điểm Điểm ghen ngào, tiếp tục làm ra vẻ đáng thương:

“Người nói lời không giữ lời, còn không cho thúc thúc dẫn Điểm Điểm đi...”

“Ta...” Ánh mắt dò xét của Lân vương nhìn thẳng vào Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu mới ngỡ ra rằng vừa nãy hắn vẫn luôn ở đây, sao nàng lại bị Điểm Điểm làm cho tức giận đến nỗi quên hết tất cả thế này? Hoang mang nhìn quanh một lượt, may mà nơi này hẻo lánh, xung quanh không có ai khác, bằng không, bây giờ nàng trực tiếp dẫn Điểm Điểm bỏ cửa chạy lấy người luôn là vừa.

“Ha ha...” Chột dạ cười cười: “Lân vương, vừa nãy ngài không nghe thấy gì đấy chứ? Hai người bọn ta vừa gặp đã như kẻ địch, đã quen nói chuyện như vậy rồi...”

“Vậy sao?” Lân vương nhướn nhướn mày, bây giờ hắn rất tò mò về ‘Tiên phi’ này.

“Nhưng ban nãy ta lại chứng kiến một màn mẫu tử tình thâm cảm động lòng người. Tiên phi, không biết từ lúc nào mà cô lại có đứa con gái lớn chừng này vậy?”

“Ta ...ta thề với trời, ta tuyệt đối không có con gái! Nếu ta nói dối, sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh!”

Tiểu Tiểu không chút do dự mà giơ tay lên, nàng sinh là con trai, đương nhiên không có con gái rồi.

Lời thề tuy rất oanh liệt, cũng rất thành thật, nhưng cũng cần tên nhãi kia phối hợp mới được. Lời Tiểu Tiểu vừa dứt, Điểm Điểm liền bật cười lớn:

“Há há, nương nương người thiệt là thú vị, người đương nhiên không có con gái rồi, bởi vì người chỉ có một...”

Mẹ kiếp, con với chả cái, chỉ biết đập đổ mình, Tiểu Tiểu vội thả cái tay đang giơ kia xuống, che lấy miệng Điểm Điểm mà ngượng ngùng cười: “Đứa trẻ này, bần này ở chỗ Thái hậu bị dọa cho gốc luôn rồi, cứ thích nói bậy...”

“Bên chỗ Thái hậu ta đã nói qua, Điểm Điểm không theo ta đi thì rõ ràng là lừa gạt Thái hậu. Nương nương, nể tình ta thật lòng muốn giải vây cho các người, hãy để Điểm Điểm đến vương phủ ở tạm hai ngày đi, đến lúc đó nhất định sẽ đưa về!”

Lân vương không cười nữa, lạnh lùng mà nhìn, lại khiến trong lòng Tiểu Tiểu cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu. Hắn không hoài nghi mình rồi đây chứ? Nếu có thể đoán ra được thân phận của mình, đây là chuyện tốt hay chuyện xấu? Cảm giác bất an ngày càng nặng, không thể để Điểm Điểm đi theo hắn, một khi đi, thân phận bé trai của Điểm Điểm sẽ bị vạch trần ngay.

“Không được, Điểm Điểm, con nói, con không muốn đi!” Tiểu Tiểu bế Điểm Điểm dậy, ra lệnh với bé. Điểm Điểm bây giờ tốt nhất là con đừng giở thói đại gia ra với ta, bằng không, cái mạng nhỏ của con sẽ tiêu luôn.

“Con...nương nương, con không muốn đi...” Ấm ức cúi đầu, Điểm Điểm tiếc nuối mà thở dài một tiếng.

“Lân vương, ngài xem Điểm Điểm cũng không muốn đi, thế thì thôi vậy. Chuyện hôm nay thật cảm ơn ngài...”

Không đợi Lâm vương trả lời, Tiểu Tiểu đã bế Điểm Điểm chạy về phía Lâm Tiên cung của mình, đáng sợ quá, nam nhân này lòng dạ không trong sáng.

Đúng vậy, Lâm vương lòng dạ không trong sáng, nhưng người khác thì sao? Lòng dạ của người khác càng không trong sáng. Tiểu Tiểu không ngờ được rằng, ngoại trừ Thái hậu, Lâm vương, còn có người khác cũng đang nhắm đến Điểm Điểm.

Trên đường đi đều thấy bồn chồn lo lắng, Tiểu Tiểu sợ Lâm vương sẽ đuổi theo. Vừa vào cửa lớn Lâm Tiên cung, Hỷ công công đã chạy lên nghênh đón, mặt đầy ý cười mà nhìn Tiểu Tiểu, nói:

“Nương nương, cuối cùng người cũng đã về. Nô tài lo lắng lâu lắm đó?”

“Thôi đi, Hỷ công công, có chuyện thì nói thẳng, không có chuyện gì thì người nào dám đến chỗ này chứ!” Tiểu Tiểu rất không nể mặt mà nói.

“Hử...” Hỷ công công mất tự nhiên mà cười: “Là Hoàng thượng nhớ Điểm Điểm, bảo nô tài dẫn Điểm Điểm qua ấy chơi đó?”

“Hoàng thượng?” Trong lòng Tiểu Tiểu cả kinh, càng thêm ôm chặt Điểm Điểm trong lòng, vừa mới tránh được hai người, sao Hoàng thượng cũng đến góp vui vậy? Bên chỗ Hoàng thượng có thể từ chối được không?

“Điều này...Hỷ công công, có thể từ chối được không?” Tiểu Tiểu trầm mặt, chắc là không được đâu.

Hỷ công công lắc đầu: “Hoàng thượng thích Điểm Điểm, là vinh hạnh của cô bé, chiếu theo cung quy, cho dù phải bắt cô bé qua đó, nương nương cũng không từ chối được.

“Cái gì? Vô lý thế sao?” Tiểu Tiểu tức giận mà trợn to mắt, cái này phải làm sao đây? Có phải tình hình bây giờ đã đủ rồi rắm, đã đến lúc phải dẫn Điểm Điểm bỏ chạy rồi không? Điểm Điểm là của Tiểu Tiểu ta, ai cũng đừng hòng cướp mất.

“Người đợi trước đã, ta vào phòng suy nghĩ rồi nói sau!” Ôm Điểm Điểm, Tiểu Tiểu chật vật bỏ vào phòng, mà Hoa Nguyên thì theo sát phía sau nàng, bây giờ nương nương rất phiền não, nàng ta càng không thể rời khỏi nương nương.

Bài trí trong tâm thất vẫn như cũ, nhưng tâm tình lúc này của Tiểu Tiểu lại...

“Mẹ, sao Hoàng thượng lại muốn con qua bên ấy chứ? Có phải là Điểm Điểm quá đáng yêu rồi không?” Điểm Điểm ngước mắt, cái tay mồm mồm che lấy đầu mày đang nhú lại của Tiểu Tiểu, bé thắc mắc mà hỏi. Bộ dạng nhăn mày của mẹ chẳng đẹp chút nào, bé không muốn làm mẹ nhăn mày.

“Phải đó, là Điểm Điểm của mẹ quá đáng yêu, cho nên Hoàng thượng mới thích Điểm Điểm, muốn Điểm Điểm qua đó.” Tiểu Tiểu than nhẹ một tiếng, hóa ra đáng yêu cũng là một cái tội, tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn mặt Điểm Điểm, thì ra mình lại tất trách như vậy. Lúc mình ở trên núi, trên người Điểm Điểm chẳng có nhiều thịt như vậy, nhưng bây giờ, bé mập lên chút. Trên người nhiều thêm ít thịt, dễ coi hơn trước nhiều.

“Mẹ, thúc thúc kia thì sao? Thúc ấy cũng thích Điểm Điểm à?” Điểm Điểm hiểu chuyện mà nhìn Tiểu Tiểu, hình như bây giờ mẹ rất phiền não, rất vô lực, Điểm Điểm phải mau chóng khôn lớn, là có thể bảo vệ được mẹ rồi.

“Phải đó, thúc thúc cũng thích con, Điểm Điểm, đều là lỗi của mẹ...” Tiểu Tiểu lấy ra một cuốn sổ nhỏ dưới giường mà không lâu trước Hỷ công công mới đưa cho nàng, giở sổ ra, nàng cười khổ nói: “Điểm Điểm, con thật sự muốn biết cha của con là ai hay không?”

Điểm Điểm lắc đầu, sau đó lại gật đầu, thấp giọng nói:

“Điểm Điểm muốn biết, nhưng nếu như khó tìm, biết hay không cũng chẳng sao. Mẹ, chi bằng mẹ bảo thúc thúc làm cha của Điểm Điểm được không? Điểm Điểm rất thích thúc thúc...”

Là duyên phận sao? Điểm Điểm thế mà lại thích hần, có phải mình nên tìm thời gian để nói rõ với hần? Nhưng sau khi nói rõ rồi thì sao? Hần có xem thường mình không? Sẽ không thích Điểm Điểm nữa? Thì ra, nàng chưa từng suy nghĩ tới những chuyện này, là do chuyện học cung quy trong thời gian gần đây hay sao?

“Mẹ, Tại sao Điểm Điểm không thể đi theo thúc thúc? Như thế, Điểm Điểm sẽ không cần phải đi gặp Hoàng thượng nữa rồi?” Điểm Điểm chu miệng, biểu tình quen thuộc khiến cho Tiểu Tiểu không khỏi mỉm cười:

“Mẹ cũng chỉ là muốn tốt cho con thôi. Điểm Điểm, đừng quên con không phải là một bé gái, con là một bé trai đấy. Nếu như đi theo thúc thúc, đến ở tại phủ của hần, thúc thúc sẽ phát hiện ra thân phận của con...con không sợ bị kéo đi làm thái giám hay sao?”

Điểm Điểm sợ hãi rụt cổ lại: “Con không muốn làm thái giám, con mới không thèm đâu? Nhưng mà mẹ, Điểm Điểm thông minh như vậy, sẽ không bị phát hiện...”

Nói cả buổi trời, bé vẫn muốn đi.

Tiểu Tiểu cười khê một tiếng: “Được, vậy mẹ sẽ đưa con ra ngoài, buổi tối mẹ tới tìm con, chúng ta cùng nhau về nhà, chịu không?”

“Về nhà? Về nhà nào vậy? Điểm Điểm không muốn trở về núi đâu, Điểm Điểm còn chưa chơi đủ mà!” Điểm Điểm làm nũng ôm lấy mặt của Tiểu Tiểu hôn một cái:

“Mẹ là tốt nhất, dẫn Điểm Điểm dạo chơi khắp nơi, như thế chẳng phải cũng tốt hay sao?”

Ở trên núi lâu như vậy, chắc đứa trẻ này cũng bị buồn chán muốn chết luôn rồi, nhìn thấy thế giới phồn hoa bên ngoài, muốn tiếp xúc một phen cũng là lẽ thường tình của con người. Tiểu Tiểu yêu chiều cười nói:

“Được, bây giờ mẹ sẽ dẫn con đi tìm thúc thúc kia!”

Đầu giường, có thuốc mà nàng thường lấy chăn che lại, tay thò vào trong chăn, cái mà tay chạm vào được lại là sự lạnh lẽo quen thuộc, trong lòng Tiểu Tiểu căng thẳng, cái cảm giác này quá quen thuộc, chẳng lẽ là...

Rắn?

“Điểm Điểm, Như Nhi đâu?” Mau chóng rụt tay lại, Tiểu Tiểu không lật chăn ra. Đối với rắn, nàng đã quá quen thuộc, nhưng vẫn chưa đạt đến mức có thể khống chế được hết toàn bộ rắn, giữa động vật với nhau cũng giống như con người vậy, có sự khác biệt và chủng loại. Mà Như Nhi, tôn quý như công chúa, lúc này, đã đến lúc nó ra mặt rồi.

Nhìn cái chăn hơi bị vén lên, sao lúc này nàng lại không chú ý thấy trên giường có điều khác thường nhỉ? Tiểu Tiểu biết ‘Thứ’ bên dưới không ít, giết chết bọn chúng, còn dễ hơn là đập chết mấy con kiến. Chỉ cần một chút ít xà được đặc chế, là đủ khiến chúng ngổm rồi. Nhưng nàng không muốn làm vậy, từ đầu đến, nàng sẽ khiến chúng trở về nơi đó, để những kẻ rắp tâm bắt lương gia nếm thử mùi vị bị cản trở.

Người nào làm, nàng không rõ, nhưng trong cung hiển nhiên là đều thông minh không ít. Từ việc ngang nhiên tặng hoa độc, hãm hại công khai, lấy lòng, đến việc để Thái hậu ra mặt, âm thầm thả rắn...sau này, Tiểu Tiểu không biết bọn họ sẽ còn hãm hại mình thế nào nữa, nàng không sợ những chuyện này, điều duy nhất nàng sợ là Điểm Điểm xảy ra chuyện.

“Mẹ, Như Nhi nó...” Chơi lâu như vậy, suýt nữa là bé quên bống luôn Như Nhi, đến giờ mà Như Nhi vẫn chưa trở về, có phải đã bị bắt, hoặc là gặp nguy hiểm rồi không?

Nghĩ đến việc Như Nhi có thể sẽ gặp nguy hiểm, Điểm Điểm cũng không sợ việc mẹ sẽ đánh bé, bé nắm chặt lấy tay Tiểu Tiểu:

“Mẹ, có thể Như Nhi đã gặp nguy hiểm rồi, người cứu nó đi, người nhất định phải cứu nó. Hôm qua mẹ hỏi con đã làm chuyện xấu gì rồi, thật ra con không làm gì cả, chỉ đem Như Nhi thả lên người ả nữ nhân kia thôi...”

Điểm Điểm khẩn trương đến độ bật khóc, Như Nhi là rắn có linh tính, nó không trở về, nhất định là đã bị bắt nhốt, chắc chắn là xảy ra chuyện rồi.

“Vân phi? Thả lên người Vân phi?” Tiểu Tiểu lo lắng hỏi. Vân phi kia, vừa nhìn là biết không phải nhân vật đơn giản, có phải đã bắt Như Nhi rồi không...

Thấy Điểm Điểm gật đầu, Tiểu Tiểu gọi: “Hoa Nguyên!”

Hoa Nguyên đứng hầu ngoài phòng liền chạy vào, Tiểu Tiểu tức giận nói: “Hôm qua và hôm nay, bên chỗ Vân phi có xảy ra chuyện gì không?”

“Nương nương, hôm qua Vân phi và ma ma của ả ta đều bị rắn cắn, có phải là...”

Thấy Tiểu Tiểu lại phần nộ lần nữa, Hoa Nguyên không khỏi nhớ đến lần đầu gặp mặt lúc ở lãnh cung, Tiểu Tiểu chính ma ma kia đến phát thảm! Kiểm chế sự run rẩy, Hoa Nguyên dựa sát vào cửa, dè dặt hỏi.

“Cái gì, hôm qua đã bị cắn rồi sao?” Tiểu Tiểu càng trở nên lo lắng hơn. Nguyên một buổi tối hôm qua, chắc hẳn Như Nhi phải chuồn về được rồi chứ, nhưng...

Nàng phải đến chỗ Vân phi xem thử, hi vọng Như Nhi không sao, chỉ bị Vân phi nhốt lại thôi.

“Điểm Điểm, con nghe mẹ nói này, chuyện của Như Nhi con không cần phải lo, mẹ sẽ cứu nó về. Con đến Lân vương phủ vài ngày trước đã, nhìn thấy đám người Hoàng thượng, con phải cẩn thận một chút. Đúng rồi, trừ Lân vương ra, ở cùng với người khác con đều phải đề phòng chút, rõ chưa?”

Tiểu Tiểu ôm Điểm Điểm dậy, thả bước đi ra bên ngoài, nhìn thấy Hỷ công công đang đứng hầu ở trong viện, nàng mới nhớ ra Hỷ công công vẫn luôn đứng đợi bên ngoài:

“Hỷ công công, người đi bẩm báo với Hoàng thượng một tiếng, Điểm Điểm đã theo Lân vương hồi phủ, là Thái hậu nương nương đã cho phép. Hoa Nguyên, đóng cửa cung cho kĩ, trước khi ta trở lại, ai cũng không được vào, rõ chưa?”

Không đợi hai người đáp lời, Tiểu Tiểu tiếp tục đi về phía trước. Có lẽ đây gọi là mệnh, đương lúc nàng hạ quyết tâm muốn rời đi, đột nhiên lại phát sinh chuyện khác, giữ lại bước chân rời cung của nàng...

.....

“Lân vương!” Giống như nàng nghĩ, hóa ra đây chính là thần giao cách cảm. Bên Hoa Thanh Trì, Lân vương ngồi xổm nơi đó, trên tay dính đầy bùn đất, Điểm Điểm nhanh nhẹn chạy tới, thắc mắc:

“Thúc thúc, thúc đang làm gì vậy? Có phải muốn đem chôn con cá kia hay không?”

“Phải đó, bị phơi như vậy cũng rất tội nghiệp, cho nên thúc thúc đem chôn nó xuống đất...” Lân vương cười ôn hòa, đối với đứa trẻ này hẳn thật không tài nào nghiêm túc nổi.

Sau khi đám người Tiên phi đi, vốn hẳn chỉ là thấy trong lòng phiền muộn nên đến đây giải khuây, vô tình nhìn thấy con cá bị phơi khô này, Lân vương không nhịn được, tốt bụng muốn đem chôn nó. Thật không ngờ hai người họ cũng tới đây.

“Cám ơn người, thúc thúc! Cám ơn thúc thúc đã giúp con tìm một con cá giống y hệt!” Điểm Điểm cảm kích mà nhìn Lân vương, cái tay nhỏ của bé cũng nắm đất lên, hai người cùng nhau lấp bằng cái hố mới vừa đào xong.

“Điểm Điểm, thì ra cháu đều biết hết cả, thúc thúc không phải cố ý muốn lừa cháu đâu...” Lân vương kinh ngạc, đứa trẻ này đúng là rất thông minh, thật không ngờ bé lại biết con cá kia là do mình từ bên ngoài tìm về.

“Không sao, thúc thúc. Điểm Điểm nên cảm ơn thúc thúc đã giúp con tìm con cá kia mới phải. Hôm đó tới bên hồ, con đã tìm lâu thế kia, cũng không nhìn thấy nó, cá sẽ không vô duyên vô cớ mà xuất hiện được. Cho nên Điểm Điểm đoán thúc thúc đã lén mang một con mới cho Điểm Điểm.” Điểm Điểm cười ngây thơ, trong lòng Tiểu Tiểu chua xót, Điểm Điểm rất thông minh, trưởng thành sớm, cũng rất hiểu chuyện, nếu như có thể có một người cha, cuộc sống sau này của bé sẽ càng tốt hơn.

“Điểm Điểm...” Đứa trẻ thông minh hiểu chuyện sẽ luôn khiến người ta đau lòng, miệng cùng thốt lên, Tiểu Tiểu và Lân vương nhìn nhau một cái, không ngờ hai người thật sự là rất ăn ý.

“Điểm Điểm, thúc thúc rất thích Điểm Điểm, chỉ là không hi vọng Điểm Điểm buồn mà thôi!”

Lân vương cúi đầu xuống, hôn lên mặt Điểm Điểm một cái, Điểm Điểm bật cười khanh khách: “Thúc thúc, thúc làm nước miếng dính hết lên mặt con rồi nè...”

Nhìn sự hòa hợp giữa hai người, bỗng Tiểu Tiểu không còn cảm thấy gai mắt nữa, hai người có thể vui vẻ ở cùng nhau như vậy, đây mới là điều mà nàng hi vọng nhất. Nếu như ngày tháng sau này cũng đều như vậy, có hân, có nàng, có Điểm Điểm, ba người tìm một nơi ít người để định cư, có phải sẽ hạnh phúc lắm không?

“Thủy Tiên, cô sao vậy?” Trong lúc bất tri bất giác, Tiểu Tiểu đã giàn giụa nước mắt, Lân vương thấy sự khác thường của Tiểu Tiểu, lo lắng hỏi.

“Không sao!” Tiểu Tiểu nghẹn ngào nói: “Lân vương, không phải ngài muốn đưa Điểm Điểm về phủ ở vài ngày hay sao? Ta đồng ý với ngài rồi, nhưng ngài phải bảo vệ Điểm Điểm cho thật tốt, đừng để bé chịu bất kì tổn thương nào. Còn nữa, thật ra Điểm Điểm là...”

98. Chương 98: Thị Tầm

“Tâm tình của ái phi quả là không tệ, đang ở đây thưởng thức phong cảnh sao?”

Ba người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Hoàng thượng đen mặt ‘Nóng bùng’ mà nhìn Tiểu Tiểu, còn có...

Sóc vương vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa! Tiểu Tiểu khinh bỉ mà nhìn Sóc vương một cái, hiện giờ mình cũng chưa cùng Lân vương làm ra chuyện gì không dám nhìn mặt người khác, hân tỏ ra cái vẻ mặt đó làm quái gì chứ? Thật hoài nghi hân không phải là đàn ông, đàn ông đâu có bụng dạ hẹp hòi như vậy đâu?

“Hoàng thượng, sao huynh lại đến đây?” Lân vương nhìn về phía Hoàng thượng, không có chút chột dạ nào cả, vẻ mặt hân vẫn điềm tĩnh mà hỏi.

“Lân, chẳng phải đệ nói muốn hỏi phủ à? Sao vẫn còn ở đây chứ?” Ánh mắt của Hoàng thượng vẫn luôn chăm chú nhìn Tiểu Tiểu, giọng điệu nói chuyện với Lân vương thì lại dịu đi không ít.

Xem ra giữa người với người thật đúng là có sự khác biệt, đối với mình, hân nói với giọng điệu hận không thể nuốt chửng Tiểu Tiểu luôn, nhưng đối với Lân vương, thì lại lộ ra sự quan tâm thân thiết của huynh trưởng.

“Hoàng huynh, đã lâu đệ không đến thăm mẫu hậu rồi, lúc đi ra bỗng muốn đến thăm mẫu hậu, trùng hợp ở chỗ mẫu hậu đụng phải Tiên phi...vừa này bên chỗ mẫu hậu, Tiên phi còn đồng ý cho đệ dẫn Điểm Điểm về phủ nữa đó! Hai người bọn đệ không phải đang chuẩn bị đi ngay bây giờ hay sao?” Lân vương nhìn Điểm Điểm, cười nói:

“Điểm Điểm, con xem tay của con kia, còn không mau tới bên hồ rửa sạch đi?”

Điểm Điểm bật cười ha ha: “Thúc thúc, tay của thúc cũng bẩn quá đi!” Vừa nói, Điểm Điểm vừa làm mặt ngáo ộp, rồi thần bí mà cười với Tiểu Tiểu một cái, trong lòng Tiểu Tiểu cả kinh, vừa nãy nó lại làm ra trò quái quỷ gì nữa hay sao? Cười thiệt là gian!

Dù sao thì tay của hai người cũng rất bẩn, Lân vương dắt Điểm Điểm đi đến bên hồ, hẩn dụ dàng giúp Điểm Điểm rửa sạch tay, rồi lại rửa tay của mình xong thì mới dắt Điểm Điểm trở lại:

“Hoàng huynh, thời gian không còn sớm nữa, đệ hồi phủ trước đây!”

Hoàng thượng đáp trả một tiếng, Tiểu Tiểu yên lặng nhìn hai người bọn họ rời khỏi. Đã đi được rất xa, vẫn còn nghe thấy được tiếng nói cười của hai người:

“Thúc thúc, bên ngoài có trò gì vui?”

“Cái gì cũng có, con muốn chơi gì thúc thúc đều dẫn con đi, chịu không?”

“Được đó, con chưa từng ra bên ngoài chơi bao giờ, thúc phải dẫn con đi chơi hết một lượt, còn mấy món ngon nữa, con muốn ăn...”

Đúng là không có nghĩa khí! Tiểu Tiểu bực dọc nhướn mày, hai người thì ra ngoài đi chơi vui vẻ, để lại mình ta ở chốn này ứng phó với hai tên đàn ông lòng dạ không trong sáng này hử? Lân vương thật ngốc, mà Điểm Điểm thì đúng là vô lương tâm.

Nhìn hai người càng đi càng xa, Tiểu Tiểu cũng xoay người chuẩn bị hồi cung, trong tấm thất của nàng, còn có một đồng thứ hay ho trên giường, nếu như không nhanh chóng trở về, cung nữ mà đi vào dọn dẹp, thế thì phiền phức lắm đây.

“Nàng muốn đi đâu?” Hoàng thượng kéo lấy cánh tay Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu bực bội nhìn tay hẩn:

“Điểm Điểm đi rồi, trời cũng sắp tối, thần thiếp đương nhiên là hồi cung.”

Lườm hẩn một cái, vấn đề đơn giản như vậy mà hẩn cũng không nghĩ ra được, thật không biết hẩn làm Hoàng thượng thế nào nữa?

“Trẫm đương nhiên biết là trời đã tối, sao nàng lại ở cùng với Lân vương tại nơi này? Sao ? Trẫm không sung hạnh nàng, nàng liền di chuyển mục tiêu đi dụ dỗ Lân vương à? Mới mấy tháng không gặp, liền không chịu nổi sự tịch mịch rồi sao?”

“Hoàng thượng, con mắt nào của người thấy ta dụ dỗ Lân vương vậy? Nói chuyện vô căn vô cứ, người bắt được hai người bọn ta lên giường rồi hay sao? Chẳng lẽ ở bên hồ này mà cũng có thể...” Tiểu Tiểu tức giận nhìn hẩn, hẩn bây giờ thiệt là ấu trĩ, y như một đứa trẻ vô lí sinh sự vậy.

“Nàng...nàng nói chuyện liền không chút kiêng dè như vậy hay sao? Hay là nàng vốn đã dâm dăng vậy rồi?” Nổi giận chặn lại những lời sắp nói của Tiểu Tiểu, mặt của Hoàng thượng từ đen chuyển sang tái.

“Ban nãy người nói chẳng phải là ý này hay sao? Ta ra sao không nhọc Hoàng thượng quan tâm...Hoàng thượng, nói thật cho người biết vậy, trên giường trong tấm thất của ta vẫn còn một tên đợi ta trở về xử lí nữa đó, người có muốn đến đó xem thử không?”

Tiểu Tiểu cười khì một tiếng, trong đầu nàng đột nhiên nghĩ ta một ý, có phải nên cho hẩn chứng kiến thủ đoạn của đám nữ nhân trong hậu cung của hẩn không nhỉ?

“Cái gì...trên giường của nàng? Nàng...” Hoàng thượng khó hiểu mà nhìn nàng, trong mắt mang theo ý cười ranh mãnh, không giống như đang trêu đùa, nhưng cũng tuyệt đối không phải nghiêm túc.

“Đi thì đi, nàng cho là trẫm không dám à?”

Hứ, tưởng là như vậy thì trẫm sẽ không tới đó sao? Trẫm cứ muốn đến đó xem thử nàng đang giở trò quỷ gì đấy, không tin nàng có thể làm nên trò trống gì.

“Sóc vương gia, ngài cũng cùng đi tới đó xem chứ? Bồn cung cảm thấy ngài có hứng thú với chuyện của bồn cung lắm đó nha?” Tiểu Tiểu nhướn mày liếc về phía Sóc vương, cái tên Vương gia trước nay bất hòa với nàng này, thật không biết có phải kiếp trước mình có thù với hẩn hay không nữa.

“Hoàng thượng và ‘Thụy Tiên’ về phòng, một người ngoài như ta không nên chen vào thì tốt hơn, hoàng huynh, trời cũng không còn sớm nữa, đệ về trước đây...”

Sóc vương phũm phàng, hắc cốt thêm đi, chỗ đó bảo đảm là chẳng có gì tốt lành, còn không bằng đi tìm...

Lân vương và tiểu cung nữ tên Điểm Điểm kia còn vui hơn ấy?

.....

Dọc đường, hai người chẳng nói lời nào, sống vai mà đi, cung nữ thái giám đụng phải đều len lén nhìn Tiểu Tiểu và Hoàng thượng. Tiểu Tiểu cười khẽ một tiếng, chẳng phải chỉ là đi cùng với Hoàng thượng thôi sao? Người trong cung nhìn nàng như nhìn quái vật vậy, nếu như Hoàng thượng nghỉ lại ở Lâm Tiên cung của nàng, không biết bọn họ sẽ còn nghĩ thế nào nữa?

“Hoa Nguyên, không ai vào tắm thất của ta đấy chứ?” Về đến Lâm Tiên cung, Tiểu Tiểu nhìn Hoa Nguyên đang canh giữ ngoài cửa, còn có cửa phòng đang đóng chặt kia nữa, trong lòng nàng thả lỏng đi không ít.

“Hồi nương nương, Hoàng thượng, không có!” Thấy Hoàng thượng đi theo phía sau, Hoa Nguyên vội chạy tới, những nô tài khác trong viện nghe được cũng mau chóng chạy đến quỳ xuống. Sau khi nương nương ra khỏi lãnh cung, đây vẫn là lần đầu tiên Hoàng thượng tới Lâm Tiên cung đó nhé.

“Thế thì tốt, Hoàng thượng, mời vào!” Tiểu Tiểu cung kính nói xong, quay đầu nói với nô tài ở ngoài viện: “Các người cũng theo bốn cung đi vào!”

Mọi người nghe ra được sự tức giận trong khẩu khí của Tiểu Tiểu, đều khó hiểu mà liếc mắt nhìn nhau, sao bỗng dưng nương nương lại tức giận vậy? Bình thường tính tình của nương nương rất tốt, nhưng lúc giận lên cũng khiến cho người ta ăn không tiêu, giống như Tứ Nhi lần trước vậy. Mọi người khấn trương đi tới ngoại sảnh, Tiểu Tiểu và Hoàng thượng ngồi ngay ngắn ở ngoại sảnh, ánh mắt sắc bén quét nhìn mỗi một người xong, tức giận nói:

“Lần trước Tứ Nhi phản bội bốn cung, bốn cung niệm tình cô ta bị người khác bắt ép nên không phạt nặng, xem ra mọi người đều cho rằng bốn cung dễ ức hiếp nhỉ? Cùng một lời nói, bốn cung không thích nói hai lần, nhưng nay bốn cung đã nói ba lần rồi, vẫn có người dám phản bội bốn cung, các người ăn gan hùm gan báo hả?”

“ ‘Thụy Tiên’, không phải nàng nói đến xem...” Hoàng thượng khó hiểu mà nhìn Tiểu Tiểu, lúc mới vào cửa, hắc nhìn qua tắm thất, vốn không có dấu vết của đàn ông, chẳng lẽ nàng bảo mình đến là để kêu mình nhìn nàng dọn dẹp cung nhân ra sao à? Nữ nhân trong cung, không phải đều thể hiện mặt tốt nhất với mình hay sao? Nàng làm như vậy để làm gì? Chẳng lẽ muốn lưu lại ấn tượng đặc biệt với mình chắc? Thế thì không cần đâu, nàng sớm đã in trong đầu hắc rồi.

“Hoàng thượng đợi lát, nén hương mà ban nãy thiếp bảo Hoa Nguyên thắp lên người chú ý thấy rồi chứ? Đợi nén hương cháy hết, thần thiếp sẽ cho người một ‘Kính hỉ’.” Tiểu Tiểu nhìn Hoàng thượng một cái, cảm thấy hắc cũng hơi đáng thương, vốn trước mắt hắc, đều là nữ nhân người nào người nấy xinh đẹp mỹ lệ, hôm nay để hắc chứng kiến một mặt khác của bọn họ, hi vọng lát nữa hắc đừng buồn quá!

Kính hỉ, kính hỉ, đảm bảo sẽ kính, hỉ hay không thì không biết.

Hoàng thượng bất an ngồi đó, cứ luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng hắc cũng rất tò mò lát nữa Tiểu Tiểu sẽ cho hắc ‘Kính hỉ’ gì. Lòng hiếu kì khiến cho hắc lựa chọn ở lại, đưa ra một quyết định khiến cho hắc hối hận hơn nửa tháng.

Nếu biết được rốt cuộc là nàng muốn làm gì, Hoàng thượng đảm bảo là sẽ không đợi ở đây, cảm giác đó quá kinh khủng, quá khó quên, cũng quá ghê tởm.

“Đều không thừa nhận sao? Thế thì bốn cung thấy lạ quá nhỉ, các người đều nói là trung thành tận tâm với bốn cung, thế là ai muốn hại bốn cung vậy? Đều theo ta vào phòng xem đi!”

Dường như nén hương cũng sắp cháy hết, Tiểu Tiểu nắm lấy tay Hoàng thượng, ngay đến hắc cũng kéo luôn vào trong phòng.

Tay? Hoàng thượng nhìn cái tay bị Tiểu Tiểu nắm lấy, một dòng điện trước nay chưa từng có truyền khắp toàn thân, hần kinh ngạc mà nhìn hai bàn tay nắm chặt lấy nhau kia, thuận tiện cũng nắm chặt lấy. Tay của nàng rất nhỏ, rất mềm mại cũng rất ấm áp, rất dễ chịu, cứ muốn nắm mãi như vậy...

Nếu như, không có tiếng kinh hô bỗng vang lên ngập phòng kia, Hoàng thượng sẽ còn tiếp tục chìm đắm. Nương theo tiếng kinh hô, Hoàng thượng cũng nhìn về phía giường, chỉ thấy trên chiếc giường rộng lớn ấy, cái chăn sớm đã bị xốc lên, lộ ra mấy thứ xanh xanh đỏ đỏ cả giường toàn là – răn!

“Á...răn...” Cung nữ nhát gan đều té ngã xuống đất, mà mấy tên công công thì miễn cưỡng trấn định để không bị ngã, bọn họ run rẩy lùi về phía sau, Hoàng thượng nắm chặt lấy tay Tiểu Tiểu, trên mặt rịn ra một tầng mồ hôi mỏng. Lúc lấy hết dũng khí mà quay đầu lại tiếp, chỉ thấy mấy thứ ghê tởm cực độ đầy giường kia, bọn chúng có đủ loại màu sắc, có con cuộn thành vòng tròn, có con thì bò lổm ngổm trên giường, có con thì nằm lên mình con răn khác...trong cái đông dày đặc chi chít đó, loáng thoáng có thể thấy được đủ mọi loại hình đầu răn, có dẹt, có tròn, hình tam giác, hình dài...

Hoàng thượng lần nữa quay đầu đi, chắc hẳn Tiên phi sớm đã biết, nàng biết từ khi nào? Sao mà biết được, nàng không sợ sao? Lúc này thời gian mà nàng đến Hoa Thanh Trì vốn chẳng lâu, có phải sau khi biết được đông răn này ở trong phòng, mới quyết định đưa Điểm Điểm đi hay không? Lúc đó, Hỷ công công cũng ở đây, cách đơn giản nhất chính là bảo Hỷ công công dẫn Điểm Điểm đến chỗ mình, nhưng nàng không tin mình, mà lại tin tưởng Lân vương.

Điều này, khiến cho trong lòng Hoàng thượng thấy bức bối, nhưng bây giờ không thể bùng phát, phải mau chóng đem đông răn này đi mới được...còn nữa, hôm nay trời đã tối rồi, dù sao thì cung này cũng không thể ở được nữa, bảo nàng đến cung của mình ở?

“Nàng sớm đã biết?” Hoàng thượng nhìn người con gái chẳng có chút sợ hãi gì kia, bức dọc hỏi.

“Vâng, chính là lúc Hỷ công công đến, thiếp đến chỗ giường để lấy đồ, vừa sờ trúng là đã cảm giác được...” Tiểu Tiểu cười lạnh nhìn đám cung nhân dưới đất người nào người nấy đều run rẩy, nhìn cái vẻ sợ hãi của họ, chắc không thể là phản đồ được, cái cảm giác sợ hãi sâu tận xương tủy kia, không phải bất kì người nào cũng có thể biểu diễn được.

“Nàng sờ trúng?” Hoàng thượng nghi hoặc nhìn nàng, nhớ tới tư liệu mà Sốc vương mới tìm được hôm qua, hình như trên đó có nói lúc nhỏ Tiên phi từng bị răn cắn, nàng rất sợ răn.

“Ừm, không cần thận trọng trúng, cảm thấy hơi lạnh, thiếp không có xốc chăn ra, liền rút tay về ngay.” Tiểu Tiểu giải thích, vẻ mặt khổ não nói:

“Trong hoàng cung nuôi răn à? Sao đột nhiên lại có nhiều răn như vậy? Hoàng thượng, kinh hãi mà thần thiếp cho người này người cảm thấy thế nào? Rất vừa lòng đấy chứ?”

“Vừa lòng! Nàng thật đúng là to gan.” Hoàng thượng hừ mũi một tiếng, kéo lấy tay Tiểu Tiểu đi ra ngoài phòng.

“Hoàng thượng, người kéo lấy thiếp làm gì vậy?” Tiểu Tiểu muốn rút lại, bức bối hỏi.

“Theo ta hỏi cung trước đã, nàng cho rằng cung này còn có thể ở được nữa hay sao?” Hoàng thượng lạnh lùng nhìn cái tay muốn rút ra kia.

“Sao lại không thể ở được, thiếp có thể ở chung với Hoa Nguyên hoặc là Từ ma ma, ngày mai dọn dẹp là được!”

Nực cười, nàng mới không thèm theo hần ấy? Tối nay nàng còn phải tìm Như Nhi, đến chỗ hần, há chẳng phải nàng không thể đi đâu được hết sao?

“Hoa Nguyên?” Hoàng thượng tức tối trừng Hoa Nguyên đang ngã dưới đất một cái, đột nhiên cúi đầu, ghé đến bên tai Tiểu Tiểu:

“Chẳng lẽ ái phi thật sự có sở thích ‘Đặc biệt’ hay sao?”

Cảm giác tê dại truyền đến, Tiểu Tiểu xoay đầu nhìn thẳng vào mắt hần, cười nói: “Sở thích của thiếp vẫn luôn bình thường, Hàng thượng nói thế nào là sở thích đặc biệt?”

Chẳng lẽ hần đã biết thân phận của mình? Chôm chĩa cũng coi như là sở thích đặc biệt à? Nhưng đã lâu mình không trộm thứ gì rồi.

Môi hồng kiêu diễm gần trong gang tấc, mùi hương nhàn nhạt trên người Tiểu Tiểu không ngừng kích thích thần kinh mẫn cảm của Hoàng thượng, hô hấp nhỏ nhẹ càng tựa như có như không mà thôi thúc hần, yết hầu căng thẳng, cúi đầu liên ngậm lấy đôi môi đỏ mọng kia...

“Ừm...người...” Một tay bị hần nắm lấy, một tay khác theo bản năng mà đẩy hần ra, nhưng lại chẳng đẩy được Hoàng thượng chút nào, vì sự phản kháng của Tiểu Tiểu, ngược lại hần càng hôn sâu hơn, tận hứng hơn! Một tháng nay, gương mặt này luôn bất tri bất giác mà xuất hiện trong đầu hần, bao gồm cả làn môi khiến cho hần phát cuồng này. Thật không ngờ, cái miệng này khi nói chuyện có thể khiến cho người ta tức giận gần chết, nhưng khi hôn lên thì thật là không tệ...

Trần trọc mướt lầy, hần cướp đoạt sự ngọt ngào của nàng, thâm nhập sâu hơn, tay của Tiểu Tiểu từ từ quên đi phản kháng, dần dần bị lạc vào trong thế giới mà hần tạo ra...

“Hồi cung!” Không biết đã qua bao lâu, thân thể của Hoàng thượng sớm đã có phản ứng, bế nàng đi tới bên giường, mới nhìn thấy thứ chiếm lấy giường kia.

Nếu như không phải ở đây còn có một đồng răn đang chiếm lấy giường, hần nhất định sẽ bế nàng lên giường...

Khó khăn lắm nàng mới có thể nhu thuận như một nữ tử mà ở trong lòng mình, hần thật không muốn bỏ qua.

“Hử?” Tiểu Tiểu mở con mắt đang mơ màng ra, sao mình lại ở trong lòng hần, hơn nữa, bây giờ đã ra khỏi Lâm Tiên cung rồi?

“Ê, Hoàng thượng, người buông thiếp ra!” Tiểu Tiểu trừng mắt, Hoàng thượng cười dịu dàng:

“Sao, ‘Thụy Tiên’ tỉnh rồi à?”

“Hôm nay người bị sốt đấy à? Có bệnh sao?” Tiểu Tiểu bốc hỏa hỏi. Chắc chắn là có bệnh, nếu không thì sao bỗng dưng lại hôn nàng chứ?

“Nữ nhân, nói chuyện chú ý một chút! Ta rất bình thường, không có sao cả!” Hoàng thượng tiếp tục đi, chẳng thèm đoái hoài gì đến sự ‘Phản kháng’ của Tiểu Tiểu.

“Người quên rồi sao, người từng nói là muốn chúng phi tử dục dễ thiếp mà?” Tiểu Tiểu tốt bụng nhắc nhở, miệng mang ý cười cợt: Không phải Hoàng thượng đã động lòng với mình rồi đấy chứ? Thế thì vui rồi, sau khi động lòng, rồi nàng vứt bỏ hần, thế chẳng phải càng hay lắm sao?

“Không quên, ta chỉ là tốt bụng mà thu lưu nàng một đêm.” Hoàng thượng cúi đầu, dịu dàng cười mà nhìn Tiểu Tiểu, nàng rất nhẹ, mà nàng nằm trong lòng mình lại thích hợp thế kia, nàng vốn nên là người phụ nữ của mình.

Lúc trước hình như từng sung hạnh nàng, nhưng hần sớm đã quên cảm giác lúc đó rồi. Bây giờ hần muốn trải nghiệm lần nữa, có phải có được nàng rồi, thì hần sẽ không còn thường xuyên nhớ tới nàng nữa?

“Thu lưu ta một đêm? Có nghĩa vụ gì khác không vậy? Nói rõ trước, ta không phải là cái đám phi tử kia của người, ta sẽ không ‘Tăng tị’ với người đâu!” Thấy Hoàng thượng lại đen mặt lại, Tiểu Tiểu cười to.

“ ‘Tăng tị’ là gì?”

“Người đã đoán được rồi, còn hỏi ta làm gì? Hoàng thượng, người đi tìm Vân phi, hoặc là Liên phi đi, đảm bảo rằng bọn họ sẽ tận tâm tận lực mà hầu hạ người cho thật tốt!”

Hừ, chẳng phải chỉ là Hoàng thượng thôi sao, ai sợ ai chứ! Tìm hai người bọn họ, gương mặt Liên phi xinh đẹp ‘Khiếp’ người, trên thân thể Vân phi tuyệt đối sẽ khiến hần mất hồn...

Theo hần về cũng tốt, đợi Tiểu Tiểu ta khiêu khích hần đến nổi dục hỏa thiêu đốt, rồi nói với hần ‘Dì cả’ mình đến, khiến hần có lửa nhưng không có chỗ phát, tốt nhất là đi tìm...

Còn tìm gì nữa? Trực tiếp bán cho Vân phi một cái nhân tình, thông báo cho Vân phi đến đây hầu hạ, đợi khi Hoàng thượng không chịu nổi nữa, làm Vân phi lên đỉnh, Tiểu Tiểu sẽ ở một bên nhìn hai người

họ...đương lúc Vân phi động tình, thành quả của mình sẽ xuất hiện ngay thôi, không biết sau khi Hoàng thượng nhìn thấy xong, có ảnh hưởng đến ‘Hạnh phúc’ sau này không nhỉ?

Càng nghĩ Tiểu Tiểu càng cao hứng, mà về mặt Hoàng thượng thì lại như thể Trượng Nhị hòa thượng – sở không được suy nghĩ (1), biết nàng đang nghĩ điều bất chính, mà hắn không biết nàng đang nghĩ cái gì. Nhưng có một chuyện hẳn chắc chắn, đêm nay, hắn sẽ không bỏ qua nàng!

“Tìm ai thị tẩm, là tự do của trẫm, không cần nàng nhọc lòng!” Thấy Thiên Hữu diện ngày càng gần, đối với đêm nay, bỗng dưng Hoàng thượng lại thấy vô cùng kì vọng.

“Ta mới lười quan tâm ấy? Người chỉ cần đừng đến trêu chọc ta là tốt rồi! À này, Hoàng thượng, đồng răn kia người định xử lý ra sao? Đừng giết chúng nó nha, ta có chỗ cần dùng!” Có người bẻ, nàng cũng lười đi xuống, dù sao thì đừng để bị hắn ăn là được. Huống hồ, bây giờ hắn còn là người chồng trên danh nghĩa của nàng nữa đó? Tiểu Tiểu rúc vào lòng hắn, bàn tay chơi đùa một lọn tóc đen rơi xuống của hắn, trong lòng vẫn nhớ tới số răn kia.

“Để làm gì? Chẳng lẽ ‘Thụy Tiên’ còn muốn từ trên người đồng răn kia mà tìm ra kẻ đầu sỏ hay sao?” Hoàng thượng cười nhạo nói, nếu là như thế, đầu óc ‘Thụy Tiên’ quả thật là có vấn đề.

“Có gì không thể?” Tiểu Tiểu nhướn nhướn mày, cười tà ác:

“Nhưng mà, ta sẽ không chỉ đơn giản là tìm ra kẻ đầu sỏ thôi đâu, cái ta muốn là ‘Lấy đạo kẻ nào, đáp trả kẻ đó’ (2), ta muốn làm cho kẻ dùng răn hại ta hối hận không kịp!”

Hoàng thượng đột nhiên dừng bước chân, cúi đầu nghiêm túc mà nhìn Tiểu Tiểu, ánh mắt dò xét nhìn tới nổi mặt Tiểu Tiểu có hơi đỏ lên. Cho dù mình lớn lên xinh đẹp, một đại nam nhân như hắn cũng đừng nhìn mình như vậy chứ? Nàng giãy giụa vài cái, Hoàng thượng vẫn không buông lỏng tay, hắn cúi đầu xuống, dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được mà nói:

“Thật muốn lột bỏ mặt nạ của nàng, xem thử rốt cuộc nàng là ai? Nhưng mong là kết quả sau cùng sẽ không khiến cho ta quá thất vọng!”

Chú thích:

(1) Sở không được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng: Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng ột trượng hai). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói “Sở không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng”, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt thành câu là “sở không được suy nghĩ” với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

(2) Nguyên văn là Dĩ kì nhân chi đạo, hoàn trị kì nhân chi thân (,), có nghĩa là: Dùng phương pháp đối phó người khác của kẻ kia để đối phó lại bản thân kẻ đó.

99. Chương 99

Tiểu Tiểu chủ động đi lên trước hai bước, kéo lấy tay Hoàng thượng, nửa người đều dựa vào lòng Hoàng thượng, nàng ngẩng đầu, khổ não hỏi.

Tiếng nói của hắn rất nhỏ, Tiểu Tiểu nghe không rõ, khi nhìn vào trong mắt hắn thì thấy dự vọng mãnh liệt trong ánh mắt kia của hắn, trong lòng Tiểu Tiểu cả kinh, phải cẩn thận một chút, đừng đùa với lửa thì hơn.

“Hoàng thượng, người có ý gì? Thiếp không phải Tiên phi thì là ai chứ? Thiệt là.” Tiểu Tiểu chột dạ oán thán hai câu, Hoàng thượng ‘ha ha’ bật cười:

“Thụy Tiên, nàng nói chuyện như vậy, có hơi giống như chưa khảo đã xưng lăm đó? Ha ha.”

“Nhà người chưa khảo đã xưng thì có? Hoàng thượng, nếu người còn nói vậy nữa, bây giờ thiếp sẽ trở về tìm lũ rắn kia bầu bạn.” Tiểu Tiểu bực dọc trừng mắt, người gì thế này, còn nói mình chột dạ nữa chứ? Nàng có chột dạ đâu chứ, nàng vốn đã không phải là Tiên phi được không hả.

Về đến Thiên Hữu điện, cũng đã đến lúc dùng bữa tối, sau khi Hỷ công công cao hứng phân phó mọi người mang bữa tối lên, thì đứng bên hầu hạ.

“Vẫn chưa giận xong à? Dùng bữa chứ?” Hoàng thượng nhìn mỹ nhân đang tức tối, sắc mặt hòa nhã hỏi han.

“Ta đây cóc thêm giận đối với ai đó đâu? Đói rồi, ăn cơm!” Cầm đũa lên, Tiểu Tiểu bắt đầu ăn một cách không được tính là đoan trang, thức ăn của Hoàng thượng đúng là ngon, đã lâu nàng không ăn thức ăn của Hoàng thượng rồi.

Lúc trước khi còn là đàn ông, khi đó, một ngày ba bữa nàng đều cùng ăn với Hoàng thượng. Lúc ấy, mình vẫn còn là Tiêu Kiếm, vẫn là bạn tốt của Hoàng thượng.

“Nghĩ gì thế? Nhét vô mũi hết cả rồi kìa.” Giọng nói của Hoàng thượng bỗng vang lên, Tiểu Tiểu hoàn hồn lại, bỏ đũa xuống sờ mũi một cái, nói:

“Đâu có, trong mũi...” Bỗng nhiên, nàng hiểu ra Hoàng thượng muốn nói gì, ánh mắt đầy vẻ tức tối: “Người dám đùa giỡn thiếp?”

“Thụy Tiên à, không nói như vậy, nàng có thể hoàn hồn lại được sao?” Hoàng thượng cao hứng tiếp tục ăn, Tiểu Tiểu lườm hắn một cái, rõ là hài hước. Đã nói với hắn nhiều lần rằng mình không phải Thụy Tiên, mà là Thủy Tiên rồi, nhưng tên Hoàng thượng này vẫn gọi nàng như vậy, giận nhiều, nàng cũng chẳng thêm để ý tới nữa, đến bây giờ, không còn cảm giác gì nữa.

“Hoàng thượng, Tiểu Đặng Tử công công bên chỗ Vân phi nương nương cầu kiến!” Lời nói khê khàng từ bên ngoài truyền đến, sau khi Hỷ công công ra ngoài giấy lát thì trở lại bẩm báo.

“Không thấy trẫm đang dùng thiện hay sao? Cút ra ngoài!” Hoàng thượng trầm mặt, sớm đã chẳng còn vẻ cười như ban nãy nữa.

“Hoàng thượng, Tiểu Đặng Tử công công nói, Vân phi nương nương đã ngất xỉu rồi, các thái y đang cứu chữa.” Hỷ công công run rẩy nói xong, Tiểu Tiểu ngậy ra, không phải do Như Nhi cắn ả bị thương đấy chứ? Như Nhi không có nhiều độc tính, Điểm Điểm cũng chỉ là muốn hù dọa ả một lần mà thôi.

“Có thái y là được rồi, trẫm lại không phải là thái y, tới đó thì có ích gì? Bảo hắn trở về hầu hạ cho tốt đi.” Hoàng thượng phát phát tay, không muốn nghe chuyện liên quan đến Vân phi nữa, trong lòng Tiểu Tiểu thầm lấy làm tiếc cho Vân phi đôi lần, Hoàng thượng không muốn đi, nhưng nàng muốn đi mà.

“Hoàng thượng, Vân phi đã hôn mê, người nàng ấy muốn gặp nhất chính là Hoàng thượng. Nếu có Hoàng thượng bên cạnh khích lệ, nói không chừng Vân phi nương nương sẽ nhanh tỉnh lại. Cho nên thần thiếp cảm thấy Hoàng thượng vẫn nên tới đó một chuyến thì hơn, nhưng thần thiếp ở trong cung cũng chẳng có việc gì, nếu Hoàng thượng không để bụng, thì để thần thiếp đi cùng người đến thăm Vân phi nha!”

Tiểu Tiểu nói rồi, trên mặt không lộ ra sự lo lắng gì nhiều, giọng điệu thản nhiên khiến cho Hoàng thượng hoài nghi, Vân phi hại nàng ra sao hắn đều biết, thế mà nàng không để bụng chút nào hay sao?

“Nàng muốn cùng đi với ta?” Đột nhiên Hoàng thượng nắm lấy tay Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu không dây dưa, nàng khẽ gạt đầu, Hoàng thượng cười nói:

“Thụy Tiên, nàng đúng là khác biệt! Tốt, dùng thiện xong chúng ta hãy đi!”

Dùng thiện xong? Trong lòng Tiểu Tiểu co rút lại, xem ra đây chính là Hoàng thượng rồi, nói hắn bạc tình bạc nghĩa chẳng sai chút nào! Vân phi, nói sao đi nữa cũng là nữ nhân của hắn, một nữ nhân hắn khá là sủng ái, còn sinh cho hắn một đứa con trai. Nay hôn mê, hắn không lo lắng tới đó xem thử, còn muốn dùng

bữa xong thì mới đến? May mà mình không yêu phải hần, cũng không định sẽ ở cùng hần cả đời. Bằng không, đợi sau này khi yêu hần rồi, nếu như hần cũng đối xử với mình như vậy, thế há chẳng phải là mình sẽ rất thảm hay sao?

“Đang nghĩ gì vậy?” Thấy Tiểu Tiểu ngây ra, Hoàng thượng bực bội hỏi.

“Không có gì, thần thiếp chỉ đang nghĩ, làm nữ nhân của Hoàng thượng thật là đáng thương.” Tiểu Tiểu chau mày lại, nhìn đồng thức ăn ngon trên bàn mà lại chẳng có khẩu vị gì cả, chỉ có thể trừng mắt nhìn chúng nó thôi.

“Sao lại nói vậy?” Hoàng thượng rướn mày, so với việc đi đối mặt với Vân phi chán ghét kia, hần thích nói chuyện với Tiên phi của hiện tại hơn.

“Vân phi hôn mê bất tỉnh, Hoàng thượng còn muốn dùng xong bữa mới tới đó, nàng ấy không đáng thương sao? Thiếp đang nghĩ, nếu ở trong gia đình bình thường, thê tử bị ngất, vậy người làm tướng công sẽ làm thế nào nhỉ? Sẽ khấn trương mà ôm lấy thê tử đi cầu y, hay là bỏ mặc không lo, tiếp tục làm chuyện của mình?” Tiểu Tiểu khẽ thở dài một tiếng nhìn cái biểu tình muốn nói lại thôi của Hoàng thượng, cười nói: “Cho nên người xưa mới có câu, tự cổ để vương đều bạc tình, hần là ý này đây.”

Hoàng thượng nhìn Tiểu Tiểu, rất nghiêm túc mà đánh giá nàng một phen, mới than thở nói: “Ta thừa nhận, nàng ta là nữ nhân của ta, nhưng không phải là thê tử của ta, không phải nữ nhân mà ta yêu. Nếu như là nữ nhân mà ta yêu, ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy, nếu là thê tử của ta, ta cũng sẽ không làm vậy, nếu như là nàng, ta càng sẽ không làm như vậy.”

Tiểu Tiểu coi thường mà nhìn Hoàng thượng một cái, muốn nói mấy lời đường mật với mình sao, đáng tiếc rằng Tiểu Tiểu ta đây từ nhỏ không có hứng thú nhất chính là cái này. Hơn nữa đối với Hoàng thượng, nàng vốn chẳng có lòng quan tâm gì nhiều, hần muốn đối xử thế nào với mình, đây là chuyện của hần, Tiểu Tiểu quản không nổi, cũng chẳng muốn đếm xỉa.

Thời gian nói chuyện cộng với ăn cơm, lại tính thêm thời gian trên đường đi nữa, khi đến chỗ Vân phi, thì cũng gần đến giờ tuất ba khắc rồi. Vân Tiều cung, đây vẫn là lần đầu tiên Tiểu Tiểu đến đây, cảm giác lớn nhất khi vào cửa đó là có một cỗ nồng nặc mùi lưu huỳnh, nhìn kỹ một cái, ở gần cửa cung đều có rải lưu huỳnh, hơn nữa số lượng rải ra cũng không phải là ít. Tiểu Tiểu âm thầm quan sát trong cung, xung quanh đều có thể thấy dấu vết của bột lưu huỳnh, xem ra Vân phi đã hạ quyết tâm bắt cho bằng được Như Nhi đã cắn ả hôm đó. Mọi người đều biết, rắn sợ nhất chính là lưu huỳnh, nhiều lưu huỳnh như vậy, Như Nhi muốn tự mình thoát ra căn bản là không thể được, trừ phi gặp được người quen, chịu dẫn nó rời đi.

Cung đăng lấp lánh trong viện chiếu rọi khắp nơi, có nhiều cung nhân đang bận rộn chạy đi chạy lại, Tiểu Tiểu cười nhạo một tiếng: như thế mà muốn bắt Như Nhi à? Đúng là mơ hồ.

“Nàng cười gì?” Nụ cười đó của Tiểu Tiểu, tựa như ngôi sao rực rỡ nhất trong bầu trời đêm chiếu sáng ánh mắt của Hoàng thượng, Hoàng thượng thắc mắc nhìn nàng, cũng muốn chia sẻ sự cao hứng, niềm vui của nàng, nhưng trước giờ nàng luôn không muốn mở lòng với mình.

“Không có gì, thiếp chỉ đang nghĩ, chắc là Vân phi hận con rắn đã cắn nàng ấy lắm. Con rắn nhỏ tội nghiệp, thật đúng là xui xẻo, đụng phải một phi tử độc ác như vậy, sau này dù có đánh chết nó thì nó cũng sẽ không đi cắn Vân phi đâu.” Tiểu Tiểu theo sau Hoàng thượng, cửa viện có người thấy Hoàng thượng đến, thì một đồng người quỳ trong viện. May nhờ có Hoàng thượng, bằng không, Tiểu Tiểu nào có thể nhận được sự quý lạy của nhiều người đến vậy?

“Tiền thái y, tình hình Vân phi sao rồi?” Nhìn Tiền thái y quỳ dưới đất, Hoàng thượng lo lắng hỏi.

Đúng là biết diễn trò mà! Trên đường đi người đều rề rề rà rà, sao ta lại không nhìn ra người có tí lo lắng nào nhỉ? Bây giờ làm ra cái bộ dạng này phỏng chừng chỉ là bày ra cho kẻ ngốc xem thôi?

Nhưng kẻ ngốc trong cung có rất nhiều, người muốn xem cũng nhiều.

“Hoàng thượng.” Nghe được Hoàng thượng tới đây, Vân phi mới vừa tỉnh lại cố gắng chống đỡ thân thể có hơi choáng váng, bảo nha hoàn đi ra, mặt mũi tái nhợt, tóc hơi rối, môi có hơi khô nứt khiến cho cả người ả ta đều hiện rõ vẻ tiêu tụy, ả vịn lấy khung cửa mà đứng trước cửa, yếu ớt gọi.

“Ái phi, sao nàng lại ra đây?” Nhìn thấy Vân phi, Hoàng thượng bực bội cau mày, sắc sảo nói:

“Sức khỏe của ái phi hiện tại vẫn còn suy yếu, các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau dìu ái phi vào phòng!”

Là các người, chứ không phải hần! Một cổ mát mát xộc vào tim, mặt của Vân phi càng tái nhợt hơn, cả người lung lay chực ngã.

Tiểu Tiểu ngắc đầu, nhìn thấy cái vẻ thờ ơ của Hoàng thượng, nàng đẩy Hoàng thượng một cái, Hoàng thượng cúi đầu nhoẻn miệng cười: “Ngã không nổi đâu!”

Tiếng nói của hần rất nhỏ, cười rất tà, Tiểu Tiểu thật muốn nện cho hần một trận. Đương nhiên là nàng biết không ngã nổi, bên cạnh có ma ma cung nữ dìu đỡ, ngã được mới lạ đó? Nhưng hiện giờ Vân phi suy yếu như vậy, biểu hiện sắp ngất đến nơi, không phải là muốn Hoàng thượng quan tâm an ủi ả ta hay sao? Nhưng cái tên Hoàng thượng chết tiệt này, ngay đến việc đi lên phía trước cũng chẳng thèm. Có cần kích thích Vân phi không nhỉ? Tiểu Tiểu cười một cái, nếu như kích thích Vân phi một chút, có phải Vân phi sẽ ngất thật, Hoàng thượng sẽ đi tới ôm ả ta vào tấm thất không nhỉ?

“Hoàng thượng, Vân phi tỷ tỷ sao rồi? Sắc mặt sao lại tái nhợt như vậy? Sao đầu tóc lại rối thế này? Đáng vẻ như vậy mà xuất hiện trước mặt Hoàng thượng, có được coi là không hợp lễ nghĩa hay không?”

Tiểu Tiểu chủ động đi lên trước hai bước, kéo lấy tay Hoàng thượng, nửa người dựa vào lòng Hoàng thượng, nàng ngắc đầu, khổ não hỏi.

“Thụy Tiên, Vân phi hiện giờ...” Biết là nàng đang trả đũa Vân phi, nhưng Hoàng thượng vẫn phối hợp mà ôm lấy eo Tiểu Tiểu, cúi đầu cười chiều chuộng nói:

“Về tình thì có thể tha thứ được, thân thể nàng ấy không khỏe, nàng cũng biết là Vân phi bị rần cắn mà?”

“Vân phi tỷ tỷ, muội thật hâm mộ tỷ quá, muội và Hoàng thượng đang dùng bữa ở trong tấm cung của Hoàng thượng, đúng lúc công công của tỷ đến nói tỷ bị ngất, tỷ không biết Hoàng thượng đã lo lắng cho tỷ cỡ nào đâu. Người vội vội vàng vàng ăn cơm hết nửa canh giờ thì liền kéo muội đến thăm tỷ đó, Vân phi tỷ tỷ, tỷ sao rồi? Thân thể lại không khỏe à? Tay tỷ đang run gì vậy? Nhìn tỷ run dữ quá, đừng run nữa, muội cũng là có lòng tốt đến thăm tỷ thôi.”

Thấy cuối cùng Vân phi cũng mềm nhũn mà ngất xỉu, Tiểu Tiểu giãy ra khỏi sự ôm ấp của Hoàng thượng, vội vã giải thích:

“Thiếp chỉ muốn giải thích với nàng ấy một chút, muốn nàng ấy vui vẻ thôi, sao mới mấy câu mà đã ngất đi rồi? Hoàng thượng, người mau đi đến an ủi nàng ấy đi! Phỏng chừng là Vân phi không muốn nhìn thấy thiếp nữa, thiếp đợi bên ngoài là được rồi!”

Hoàng thượng cười khê một tiếng, phương pháp an ủi này của nàng, Vân phi không tức tới nổi hộc máu là đã tốt lắm rồi. Nàng nào có đến an ủi Vân phi đâu chứ, rõ ràng là đến báo thù thì có. Nhưng nàng như vậy hần cũng không cảm thấy chán ghét, ngược lại khi Tiểu Tiểu giãy khỏi sự ôm ấp của hần thì hần mới cảm thấy trống rỗng, có chút không quen. Nhưng chuyện Vân phi ngất xỉu cũng là sự thật, Hoàng thượng nắm lấy tay Tiểu Tiểu, hai người cùng nhau đi vào, mà bọn người Tiền thái y cũng gấp gấp chắn mạch, cấp cứu cho Vân phi.

Rất nhanh, Vân phi mở mắt lại, nhìn Tiểu Tiểu đang đứng cùng với Hoàng thượng, ánh mắt ả tối lại. Sớm biết là Hoàng thượng đối xử bất đồng với nàng ta, ả chỉ không ngờ là hai người lại phát triển nhanh đến vậy. Hoàng thượng đã phá lệ nhiều lần với nàng ta, nếu cứ tiếp tục như vậy, nào còn đường sống tiếp cho chúng phi tần này nữa?

“Muội muội, tỷ tỷ chỉ là có lòng tốt muốn đến thăm muội thôi, tại sao muội lại muốn thả rần cắn tỷ chứ?” Hai mắt Vân phi ầng ậc nước mà nhìn Tiểu Tiểu, bộ dạng ầm ục của ả khiến cho Tiểu Tiểu bực bội cau mày, không ngờ rằng câu đầu tiên ả nói với mình lại là câu này.

“Ta thả rần cắn cô? Vân phi cũng đánh giá ta quá cao rồi đấy? Lúc cô đến cung của ta, ta cái gì cũng chẳng làm, càng không đến gần cô nửa bước, xin hỏi thả rần bằng cách nào? Chẳng lẽ cô cho rằng ta có thể không chế rần, bảo chúng nó theo cô về cung hay sao? Hình như Vân phi còn chưa biết, chiều hôm nay ở trong

Lâm Tiên cung của ta, không biết là bị kẻ nào thả rắn đầy giường, nếu như ta nói là do Vân phi thả, bởi vì gần đây chỉ có Vân phi ghé qua Lâm Tiên cung của ta, Vân phi có thừa nhận không?”

Muốn hãm hại ta? Vân phi cô nghĩ quá đơn giản rồi đấy? Tiểu Tiểu ta há là người mà kẻ nào cũng hãm hại cho được?

“Hoàng thượng, người phải tin tưởng thần thiếp, thần thiếp sợ rắn, đồng rắn mà Tiên phi muội muội nói không liên quan gì đến thần thiếp hết, thần thiếp mới vừa bị rắn cắn, trên dưới trong cung đang tìm bắt con rắn đó...” Nghe Tiểu Tiểu nói xong, Vân phi vội vã nói rõ sự oan uổng của mình, Hoàng thượng nhìn Vân phi, lạnh giọng nói:

“Trẫm đương nhiên tin tưởng ái phi, nàng đừng thương trước đi. Rắn trên giường Tiên phi, trẫm sẽ nghĩ cách tra ra hung thủ thật sự. Con rắn cắn nàng bị thương, trẫm cũng sẽ tìm cách bắt được. Tiền thái y, sức khỏe của Vân phi nương nương thế nào? Con rắn kia có độc không?”

“Hồi Hoàng thượng, rắn không có độc, cùng một con rắn, cũng cắn Kiều ma ma, nhưng bên chỗ Kiều ma ma thì không sao, chỗ Vân phi nương nương thì nghiêm trọng hơn chút. Lão thần nghi ngờ, có liên quan tới việc tiêu chảy một cách kì lạ lần trước của Vân phi, thần đang nghĩ cách, nếu như có thể tra ra con rắn đó là rắn gì thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.”

Tiền thái y run lập cập quỳ dưới đất, Tiểu Tiểu thấy Tiền thái y thật đáng thương, gần đây hình như đều là nàng làm liên lụy đến bọn họ. Cũng may là đám thái y này đều rất tận trách, nếu như là Tiểu Tiểu, sớm đã cáo lão hồi hương rồi.

“Đồng lưu huỳnh dưới đất kia đều là vì bắt rắn sao? Giờ đã bắt được chưa?” Hoàng thượng rướn mày, nhìn biểu tình của bọn họ thì biết ngay là chưa bắt được, nếu bắt được rồi thì sao lại thấp nhiều đèn trong viện đến thế chứ?

“Ui da, Hoàng thượng, thần thiếp đau bụng muốn đi giải quyết!” Tiểu Tiểu đột nhiên ôm bụng, nàng muốn ra ngoài xem, Như Nhi đáng thương, không biết đã bị dọa cho chui rúc trong xó xinh nào rồi.

“Thụy Tiên, nàng không sao chứ? Để Tiền thái y khám thử xem sao?” Hoàng thượng khẩn trương đỡ Tiểu Tiểu, lo lắng hỏi.

“Không sao, Hoàng thượng, đi vệ sinh một cái là xong ấy mà!” Nàng muốn ra ngoài, nếu thật sự là bị đau bụng, nhà người kéo như vậy, không phải sẽ...

Tiểu Tiểu chạy ra ngoài, Vân phi nghi hoặc nhìn Tiểu Tiểu, bỗng nhiên nói:

“Muội muội, bên kia là nhà vệ sinh, không cần phải ra ngoài.”

“Ta không thèm? Nhiều người như vậy, cô vào mà xem có đi vệ sinh nổi không?” Khẽ hừ một tiếng, Tiểu Tiểu chạy nhanh ra ngoài.

“Tiền thái y, chuyện ái phi ngất xỉu rốt cuộc là sao?” Hoàng thượng không gọi Tiểu Tiểu lại, ánh mắt hẩn thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, một bóng dáng tối đen vụt lướt qua.

May mà lần này Hoàng thượng không đeo bám, sau khi Tiểu Tiểu ra khỏi cửa vẫn ôm bụng, trong viện có cung nữ nhìn thấy Tiểu Tiểu, đều cúi đầu tránh sang một bên, như thế cũng tiện cho hành động của Tiểu Tiểu.

Tay Tiểu Tiểu âm thầm thò vào trong tay áo, mở một cái nắp bình ra, một mùi hương thoang thoảng tản mát trong viện. Mùi hương rất nhạt, Tiểu Tiểu lại ở gần bụi hoa, có mùi hương hoa ngào ngạt che đậy, người bình thường sẽ không ngửi được. Đương nhiên, chỉ là người bình thường, nếu là người có lòng, thì vẫn có thể ngửi được.

Qua thời gian một nén nhang, Như Nhi vẫn chưa đến, trong lòng Tiểu Tiểu cả kinh, chẳng lẽ Như Nhi bị nhốt thật rồi à? Nếu bây giờ không tìm được nó, nửa đêm há chẳng phải là đi thêm một chuyến nữa sao?

Bình thường đến đây mấy chuyến cũng chẳng phiền gì, nhưng mấu chốt là tối nay nàng phải ở cùng với Hoàng thượng. Men theo đường nhỏ, Tiểu Tiểu từ từ đi về phía hậu viện, càng là nơi ít người, thì càng có lợi với Như Nhi.

“Tiên phi nương nương, Tiên phi...”

Mới đi được mấy bước, thì giọng nói của Hỷ công công cất lên, Tiểu Tiểu thầm mắng một tiếng, ông ta đến làm gì? Làm hỏng chính sự của ta.

“Hỷ công công!” Dừng bước chân, Tiểu Tiểu đứng trong viện đợi Hỷ công công đi tới.

“Nương nương, Hoàng thượng gọi người, đã lâu vậy rồi, sao người còn chưa trở về? Bụng còn đau không? Có cần thái y khám không?” Hỷ công công quan tâm mà nhìn Tiểu Tiểu, ánh đèn lay lắt chiếu lên gương mặt Tiểu Tiểu, trông thật quý dị.

“Người xưa có nói, quản trời quản đất không quản được việc người ta đi ngoài, Hoàng thượng quản rộng thiệt đấy!” Tiểu Tiểu nói mấy tiếng hờn dỗi, đúng lúc nhìn thấy Hoàng thượng đang đi tới từ phía sau:

“Trẫm cũng chỉ là quan tâm nàng mà thôi. Thụy Tiên, đỡ chút nào chưa? Chúng ta hồi cung thôi!”

Tiểu Tiểu gật đầu, lưu luyến nhìn hậu viện một cái, chỉ đành bất đắc dĩ mà theo Hoàng thượng rời đi.

Ngoài dự đoán, trở về rồi Hoàng thượng chẳng hề yêu cầu Tiểu Tiểu làm gì cả, hẳn nhường long sàng cho Tiểu Tiểu, mình thì lại ngủ trên nhuyễn tháp, Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn hắn, nhưng cũng không hỏi gì. Nàng phải ngủ trước đã, đợi khi Hoàng thượng ngủ say rồi, nàng mới có thể lén ra ngoài tìm Như Nhi.

Đêm dần dần khuya, trên nhuyễn tháp cuối cùng cũng truyền đến tiếng hít thở đều đều của Hoàng thượng, Tiểu Tiểu mở mắt, nhìn nhuyễn tháp ít lâu, bây giờ nàng có chút không hiểu được lối suy nghĩ của Hoàng thượng. Nhưng cái này có thể từ từ nghĩ, Như Nhi thì lại cần phải mau chóng tìm ra.

Nhẹ nhàng bò xuống giường, Tiểu Tiểu khoác áo ngoài đi đến trước nhuyễn tháp của Hoàng thượng, sau khi nhanh chóng điểm huyết ngữ của Hoàng thượng, cẩn thận đi đến trước cửa sổ, nghe thử bên ngoài cửa sổ không có tiếng bước chân đi tuần thì mới mở cửa sổ ra, phi thân nhảy ra ngoài.

Cửa sổ lại nhẹ nhàng đóng lại, dường như chỉ là gió thổi một cái thôi vậy, nhưng trong phòng lại thiếu mất một giai nhân.

Ánh đèn mờ mờ chiếu đến trên sập, người trên sập bỗng mở mắt ra, tựa như nghĩ gì đó mà nhìn rèm cửa sổ vẫn còn đang khẽ lay động kia.

100. Chương 100

Cúi đầu xuống, Tiểu Tiểu mới thấy áo đang mở hai nút, phỏng chừng là tối qua thấy nóng nên mở ra, Tiểu Tiểu ảo não buộc lại, miệng mắng: “Sắc lang!”

Trong Vân Tiêu cung rất yên tĩnh, ngoại trừ đèn trong phòng chính vẫn còn sáng, đèn ở những nơi khác đều đã tắt hết. Cung đăng leo lắt, chỉ chiếu sáng chút đỉnh ở những nơi phụ cận, nhưng cũng điểm xuyết cả Vân Tiêu cung, làm nó thêm vẻ thần bí như mộng như ảo.

Không có? Sao lại không có chứ? Tiểu Tiểu ẩn thân ở chỗ tối, tránh đi ánh đèn leo lắt trong viện, đã tìm xung quanh Vân Tiêu cung hết mấy lần mà cũng không thấy bóng dáng Như Nhi đâu cả, nàng bắt đầu lo lắng.

Tiếp tục phóng hương, Tiểu Tiểu ngồi trong bụi cỏ, nàng biết giờ này trời đã tối khuya, người trong viện cũng đã ít đi, chính là thời gian tốt nhất để Như Nhi đi ra, Như Nhi ngủ được, nhất định sẽ chạy tới tìm nàng. Nhưng Như Nhi đâu? Nó đang ở nơi nào? Thời gian từng chút trôi qua, sự bất an trong lòng Tiểu Tiểu ngày càng nặng, một loại dự cảm không lành xộc vào tim, Như Nhi, e rằng đã xảy ra chuyện thật rồi.

Trong lòng lo lắng, nhưng nàng cũng chẳng có cách gì hay. Nhắm mắt hít ngửi mùi hương bên mũi, mùi nồng nhất đó là lưu huỳnh, hơi gay mũi, khá khó ngửi; dưới mùi của lưu huỳnh, có thể nhận ra được hương

hoa thoang thoảng, hương hoa rất nhạt, nhưng nếu ngửi kĩ thì vẫn có thể ngửi ra được. Mà trong mùi hương hoa, có lẫn với mùi hương mà ban nãy nàng phóng ra, mùi này con người thấy rất khó ngửi, nhưng Như Nhi, nó sớm đã quen mùi này rồi, hẳn là có thể ngửi được...

Ngửi thấy mùi hương mà không chịu ra, nó bị bắt nhốt rồi hay là căn bản không có ở đây? Không lẽ nó đã bị thương, tự mình chạy trốn rồi? Hay là...nàng thà là Như Nhi đã tự mình bỏ chạy rồi thì hơn.

Sau khi Tiểu Tiểu đi không bao lâu, cửa sổ từng mở giờ lại mở ra lần nữa, một người áo đen nhảy vào đi đến trước sập, người trên sập (1) đột nhiên ngồi dậy.

Trong phòng không thấp đèn, ánh trăng lơ mờ chiếu lên khuôn mặt Hoàng thượng, chớp sáng chớp tối, khiến cho người ta không đoán ra được hắn đang nghĩ gì.

“Hoàng thượng, ban nãy người làm thế là quá mạo hiểm rồi, nếu như nàng ta muốn hại người, bây giờ há chẳng phải là...”

Người áo đen, chính là một trong những tử sĩ bí mật bên cạnh Hoàng thượng, bốn người bọn họ đều võ công trác tuyệt, là người Hoàng thượng tín nhiệm nhất.

“Tùy, chẳng phải ta cũng không sao đấy thôi? Tuy bây giờ nàng ta vẫn chưa tin tưởng ta, nhưng ta tin rằng nàng sẽ không hại ta. Lúc này ta cũng đang đánh cược, ta cược là nàng sẽ không hại ta, ta cũng thắng cược rồi!” Hoàng thượng tự tin cười một cái, sau đó hỏi:

“Sao rồi, tìm được vật gì à? Nàng ấy vừa mới ra ngoài, chắc hẳn lại đi tìm thứ gì rồi!”

“Hoàng thượng, người xem...” Người áo đen được xưng là ‘Tùy’ chìa tay ra trước mặt Hoàng thượng, một con rắn màu xanh cuộn thành vòng tròn nằm trong lòng bàn tay của y, hơi thở yếu ớt...

“Đây...một con rắn thật đáng yêu. Nó bị thương sao?” Nó nhỏ như thế, nhưng không thể không thừa nhận rằng nó rất xinh đẹp, toàn thân màu lục bích, không có chút tạp chất nào, không ghê tởm như những con rắn khác, nó cho người ta cảm giác thấy rất tốt, rất đáng yêu.

“Chắc là vậy, thuộc hạ nghĩ, đây chắc là thứ mà nương nương muốn tìm, có lẽ cũng là hung thủ đã cắn Vân phi. Hoàng thượng, có cần giao cho thái y không?” ‘Tùy’ hỏi.

Hoàng thượng đón lấy con rắn kia, đúng lúc con rắn trong tay mở mắt ra, sau khi dùng ánh mắt cầu cứu mà nhìn Hoàng thượng một cái, thì nó liền nhắm mắt lại tiếp, chắc là đã ngất đi rồi.

“Không cần, đặt nó bên cửa sổ, người trông chừng nàng, nghĩ cách để nàng nhạt được. Đúng rồi, ngàn vạn lần đừng để nàng ấy phát hiện ra người, biết chưa?”

Tiên phi, nếu như đây là thứ mà nàng tìm, thế thì nàng đúng là hung thủ đã hại Vân phi rồi, không ngờ nàng nói theo trẫm đến thăm Vân phi cũng là có dụng tâm khác. Nàng nói xem có phải trẫm nên cảm thấy thất vọng về nàng hay không? Thân ảnh ban nãy của nàng, còn có thủ pháp điểm huyết của nàng nữa, hình như khác xa với những tư liệu ghi chép về nàng. Bất đồng nhiều đến thế, nàng bảo trẫm làm sao có thể tin rằng nàng là Tiên phi, Tiên phi là nàng được chứ? Nên nghĩ cách bức nàng hiện nguyên hình rồi, Hoàng thượng thầm nói.

Tiểu Tiểu ở phía xa Vân Tiêu cung, nàng không hề hay biết những chuyện đã xảy ra ở tẩm cung của Hoàng thượng, càng không biết việc nàng điểm huyết Hoàng thượng, cũng không thành công. Nàng tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi, tìm kiếm Như Nhi, lại hơn một canh giờ nữa trôi qua, nàng mới nán lòng đi về phía tẩm cung của Hoàng thượng.

Ngoài cửa sổ ở tẩm cung, Tiểu Tiểu cẩn thận mở cửa sổ, tình cờ loáng thoáng nhìn thấy một chút màu xanh trong bụi hoa tối đen, chẳng lẽ là Như Nhi? Run rẩy ngồi xổm người xuống, Tiểu Tiểu vén bụi hoa ra, nhìn thấy bộ dạng nửa sống nửa chết của Như Nhi, nàng đau lòng mà đem nó nâng lên tay: Như Nhi, để người chịu khổ rồi!

Như Nhi cần được chữa trị ngay lập tức, về Lâm Tiên cung thì không kịp nữa, cho dù có bay thì cũng phải bay một lúc, làm sao đây? Vào trong à?

Tiểu Tiểu nghĩ tới Hoàng thượng vẫn còn đang ngủ, vào trong để chữa trị thì cũng không được thỏa đáng. Nghĩ ngợi không bằng hành động, Tiểu Tiểu mau chóng đi vào trong tấm thất, nhìn Hoàng thượng đang ngủ yên trên sập xong, nàng mới dịu dàng mà đặt Như Nhi lên giường, nhỏ tiếng nói:

“Như Nhi, Như Nhi, người tỉnh đi, tỉnh lại đi mà...”

Nói hai lần, Như Nhi đang hôn mê lại mở mắt ra thật, sau khi nhìn rõ người trước mắt là Tiểu Tiểu, nó kích động đến nỗi hai mắt đầm lệ.

“Xin lỗi, Như Nhi, là ta và Điểm Điểm không tốt. Ta đã nói Điểm Điểm rồi, nó sẽ không bảo người làm chuyện nguy hiểm như thế này lần nữa đâu. Như Nhi, nghe lời nào, ăn cái này trước đi, tẩy sạch độc lưu huyết mà người hít vào cái đã.” Tiểu Tiểu từ trong tay áo lấy ra một cái bình nhỏ, đổ một viên thuốc ra đưa đến bên miệng Như Nhi, Như Nhi khó xử mà nhìn nàng một cái, nhận được sự kiên định trong mắt của nàng xong mới đành mở miệng nuốt xuống.

“Tốt, Như Nhi thật ngoan. Độc mà người trúng rất lợi hại, ta phải châm cứu cho người, châm cứu thì có hơi khó chịu, nhưng không được động đậy lung tung, biết chưa? Sẽ nhanh thôi, thời gian chưa tới một nén nhang là xong.” Tiểu Tiểu lấy từ bên hông một cái túi nhỏ, lúc mở ra, thì thấy bên trong là những ngân châm nhỏ được xếp thành hàng, ngân châm lấp lánh dưới ánh trăng...

“Như Nhi, người có cần ta điểm xà huyết của người trước hay không? Bây giờ người đã bị thương, như thế không tốt, nghe lời nào, không đau đâu!”

Mắt Tiểu Tiểu hí lại, ánh sáng trong phòng rất tối, không biết có nhận nhầm huyết vị không nữa? Sự chán chường của nàng, khiến Như Nhi càng thấy sợ hơn, nó thà rằng khỏi từ từ cũng không muốn bị kim châm đâu.

“Người phải mau khỏi, sau khi khỏi rồi còn phải đi theo ta nữa, cái tên nhóc Điểm Điểm kia quá nghịch ngợm, người đi theo nó ta không yên tâm. Nhưng nghịch thì cứ nghịch vậy, trẻ con tính nghịch một chút thì mới tốt, dù sao thì chúng ta cũng sắp đi rồi, chỉ là không biết có thể giúp Điểm Điểm...Như Nhi, nếu người có thể nhận ra được dòng máu đang chảy trong người Điểm Điểm là của ai thì tốt biết mấy!”

Lời Tiểu Tiểu còn chưa nói xong, tựa như đột nhiên nhớ ra điều gì đó mà ngừng lại. Phía sau, Hoàng thượng đang ngủ trên sập sớm đã mở mắt, nghe lời đối thoại của nàng và rần, nhìn nàng trị thương cho rần, sự hoài nghi trong lòng Hoàng thượng ngày càng lớn, rất nhiều chuyện hắn nghe mà như đang trong mây mù, nhưng hắn không lên tiếng, tiếp tục nhìn một người một rần ở đối diện.

Ánh bạc lấp lánh, Tiểu Tiểu nhanh chóng đem hơn mười cây ngân châm cắm lên mình Như Nhi, Như Nhi khó chịu mà nhìn Tiểu Tiểu, nhưng nó cũng nghe lời không cự quậy, cái lưỡi màu lửa đỏ thè ra, Tiểu Tiểu khẽ bật cười ha ha:

“Người đúng là nghịch ngợm, Điểm Điểm chỉ muốn bảo người dọa ả một chút mà thôi, người thì hay nhỉ, thật sự cần người luôn. Như Nhi, người không biết đâu, chiều hôm qua có người bỏ đầy ắp rần lên giường của ta, muốn dùng rần để dọa ta đây mà? Cách nghĩ của bọn họ thật ấu trĩ, cũng chẳng nghĩ xem ta lớn lên ra sao? Muốn dùng rần hù dọa ta à? Há há, số rần ta thấy qua đâu chỉ ngàn vạn? Ngay đến vua rần ta còn không sợ, công chúa rần lại là bạn ta, còn sợ đám rần tép riu kia hay sao? Như Nhi, số rần kia ta không có hại chết chúng đâu nha, chỉ dùng chút mê hồn hương với bọn chúng mà thôi, đợi vết thương của người khỏi, người đi giao tiếp với chúng nó một chút. Ta cũng chẳng cần mạng của ả, chỉ bảo bọn chúng theo lệnh của ả mà đi chào hỏi ả thôi, được không? Ta cũng rất mong đợi người kia hưởng thụ tư vị bị cắn trả ra sao? Bị nhiều rần như thế vây quanh, chắc ả cũng thể nghiệm đủ thành quả mà bản thân mình thiết kế ra rồi nhỉ?”

Như Nhi gật đầu, cái này đối với nó mà nói chỉ là chuyện nhỏ, bất luận là rần gì, hắn là vẫn phải nể mặt nó vài phần, công chúa rần này cũng đâu phải chỉ là hư danh.

“Được rồi, thời gian cũng đã gần đủ, ta giúp người nhổ châm ra, vậy là chúng ta có thể đi ngủ được rồi!”

Giống như lúc hạ châm, Tiểu Tiểu nhanh chóng nhổ châm ra, Như Nhi uốn éo thân mình, cảm thấy đúng là dễ chịu không ít, Tiểu Tiểu vươn cánh tay ra, Như Nhi phi thân một cái, cả người đều quấn quanh cánh tay Tiểu Tiểu, giống y như một cái vòng tay màu lục bích, rất phù hợp mà đeo trên cổ tay Tiểu Tiểu.

Rón rén đi đến trước sập, sau khi Tiểu Tiểu giúp Hoàng thượng giải huyết ngủ xong thì mới trở về giường, vừa nằm xuống gối là ngủ liền, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt vẫn luôn đánh giá nàng.

Hôm sau, khi Tiểu Tiểu thức dậy thì sớm đã quá trưa, thoải mái duỗi người một cái, nhìn cảnh vật lạ lẫm xung quanh, Tiểu Tiểu ngáy ra một lúc.

“ ‘Thụy Tiên’, nàng đúng là ‘Tiên ngủ’ mà, đã quá trưa rồi nàng mới thức dậy, xem ra ngày tháng nàng sống quả là không tệ.”

Âm thanh trêu đùa, đến từ Hoàng thượng đang ngồi ở nơi không xa nhìn nàng, Tiểu Tiểu nghiêm mặt: “Kệ ta!”

Nói xong, nàng đột nhiên cảm thấy không đúng, ánh mắt của Hoàng thượng, đang nhìn đi đâu vậy?

Cúi đầu xuống, Tiểu Tiểu mới thấy áo đang mở hai nút, phồng chùng là tối qua thấy nóng nên mở ra, Tiểu Tiểu ảo não buộc lại, miệng mắng:

“Sắc lang!”

“Nàng nói cái gì?” Hai mắt Hoàng thượng nguy hiểm híp lại, người cũng đi đến bên giường, nhưng khi nhìn thấy chiếc ‘Vòng xanh’ trên cánh tay nàng thì dừng lại.

“Hoàng thượng, thiếp đã nói gì? Thiếp có nói gì đâu. Thần thiếp chỉ là đang nghĩ, bên chỗ Lâm Tiên cung chắc cũng thu dọn xong rồi, thần thiếp cũng nên hồi cung thôi, bằng không, hậu cung của người sẽ đại loạn mất.”

Tiểu Tiểu sụp mi thuận mắt nói, trên mặt vương ý mừng không che giấu được. Từ đâu mà mừng, Hoàng thượng cũng đã đoán ra phần nào, nhưng có một câu nàng nói lúc này có chút không đúng, không thể nói là bây giờ nàng mà hồi cung thì hậu cung sẽ không đại loạn, từ lúc nàng ra khỏi lãnh cung, thì hậu cung đã đại loạn rồi.

Hoàng thượng không ngăn cản, Tiểu Tiểu thuận lợi về cung, Hoa Nguyên và Từ ma ma nhìn thấy Tiểu Tiểu, kích động đến nỗi ôm lấy nàng bật khóc. Đồng rấn hôm qua, bọn họ đều đã nhìn thấy cả rồi, không ngờ lại có người cừu thị nương nương đến vậy, suýt chút nữa là nương nương bị bọn chúng hại chết luôn rồi.

Tiểu Tiểu sáng khoái cười một cái, ở trong cung người lo lắng cho nàng vẫn còn, nhưng trong số đó lại thiếu đi một người, đây chính là Điểm Điểm, Điểm Điểm mà nàng thương yêu nhất. Tối qua bận rộn cả đêm, nàng gần như quên đi chuyện của Điểm Điểm, bây giờ nhớ tới Điểm Điểm, trong lòng Tiểu Tiểu bắt đầu lo lắng.

Điểm Điểm nhỏ thế kia, tối qua ngủ thế nào? Lân vương có phát hiện ra nó là bé trai không? Nếu phát hiện ra, thì sẽ làm sao? Còn Sóc vương nữa, có đến chỗ Lân vương góp vui hay không? Hắn vốn có thù oán với mình, có lấy Điểm Điểm ra để khai đao hay không?

“Rắn đâu? Để ở đâu hết cả rồi?”

Tiểu Tiểu muốn đi tìm Điểm Điểm, bây giờ nàng chẳng yên tâm chút nào, nàng không thể đợi thêm một giây phút nào nữa. Trong lòng nghĩ đoạn, nàng nhìn mặt trời, vừa mới qua buổi trưa, bây giờ Lân vương vẫn chưa trở về, qua đó tìm thằng bé là vừa hay.

Nghe nương nương hỏi đến lũ rắn, Hoa Nguyên và Từ ma ma hơi sợ sệt một chút, nhưng bọn họ vẫn dẫn Tiểu Tiểu đến cái lồng giam lũ rắn, nhìn đồng rấn nằm cùng nhau kia, Tiểu Tiểu bật cười khà khà, mà Như Nhi trên cổ tay nàng, sau khi ngửi thấy mùi của đồng rấn lại thì cũng tỉnh dậy.

Lũ rắn nhìn thấy Tiểu Tiểu, trước tiên là ngóc đầu, thè lưỡi như muốn diễu võ dương oai, có vài con còn bò lên phía trước, dáng vẻ ngạo ngạo muốn di chuyển. Tiểu Tiểu hừ lạnh một tiếng, quả nhiên là một lũ động vật đầu óc đơn giản, đều đã bị nhốt trong lồng rồi, bọn chúng còn muốn lật ngược tình thế chắc? Hơn nữa, nếu không phải nàng lòng dạ từ bi, lũ rắn này sớm đã hỗn về tây thiên luôn rồi, làm gì còn có cơ hội mà xác xược ở đây cơ chứ?

Tiểu Tiểu vỗ Như Nhi một cái, Như Nhi ngẩng đầu, thè lưỡi kiêu ngạo nhìn lũ rắn trong lồng, ánh mắt của lũ rắn vừa đụng phải Như Nhi trên tay Tiểu Tiểu, con nào con nấy đều cúi đầu, không ngạo mạn nổi nữa.

Đây giống như con người chúng ta vậy, con người nhìn thấy quan, đều sẽ cúi đầu vênh tai, mà rắn nhìn thấy công chúa của bọn chúng, cũng không dám có bất kì sự xúc lảo nào.

“Như Nhi, người nói với bọn chúng một tiếng đi!”

Tiểu Tiểu trong trẻo nói, không ngờ Như Nhi còn có ích hơn cả trong tưởng tượng của nàng, còn tưởng là nó sẽ phải phí một đồng lời lẽ nữa chứ?

Như Nhi trên cổ tay thè lưỡi rắn ra, Tiểu Tiểu cười nói:

“Như Nhi, thế thì ở đây giao cho người nha. Ta phải ra ngoài thăm Điểm Điểm, người phải chú ý chút, buổi tối mới hành động, biết chưa?”

Nhận được câu trả lời của Như Nhi, nhìn thấy Như Nhi chạy tới chỗ đám rắn, Tiểu Tiểu mới hứng phấn đi ra ngoài. Ngày mai là biết được kẻ nào muốn dùng rắn hại mình rồi! Hứng phấn quá đi, nghĩ đến việc ả nữ nhân rắp tâm bắt lương kia bị giáo huấn, bị rắn dọa cho chạy loạn cả lên, thì nàng liền nhịn không được mà bắt đầu cao hứng.

.....

“Gia, dạo gần đây kẻ đến thăm phủ vào nửa đêm lại tăng lên không ít!” Quản gia đứng trong thư phòng, nói với người đàn ông ngồi trước bàn sách.

“Ừm, biết rồi, để bọn họ tiếp tục bận đi. Người biết chuyện trong phủ không phải đều đã xử lý cả rồi sao?” Người đàn ông trước bàn sách cười lạnh, nếu như ngay đến điểm này mà cũng làm không gọn, thì sao ông có thể yên ổn mà làm tể tướng hai mươi năm cơ chứ?

“Đều đã xử lý rồi, nhưng hình như lần này hai vị Vương gia đồng thời đều chú ý tới tình huống trong phủ chúng ta rồi.”

Quản gia lo lắng hỏi: “Có phải trong cung bị phát hiện rồi không?”

“Chắc không đâu, với tính cách của Hoàng thượng, nếu đã phát hiện thì sẽ không bỏ qua cho chúng ta như vậy đâu. Ngài ấy sẽ lập tức chớp thời cơ mà hành động, theo lão phu thấy, chỉ là hoài nghi thôi!” Trong ánh mắt của Vu tướng lóe lên một tia âm hiểm:

“Chẳng qua chỉ là một dã nha đầu, cho dù tướng mạo giống Tiên Nhi, ả cũng không thể hoàn toàn giống với Tiên Nhi của ta được. Người này ấy à, rất nhiều thứ không thể bắt chước được...”

Tiên Nhi, là niềm tự hào của ông, một đại gia khuê tú tốt bao nhiêu, một người đoan trang hữu lễ thế kia. Nếu như không phải do ả ta chia rẽ, con bé sẽ rời khỏi hoàng cung, làm ra chuyện khiến gia tộc hổ thẹn như vậy hay sao?

“Gia, thế nhị tiểu thư thì sao? Cô ấy vẫn không chịu uống thuốc...” Quản gia khẽ thở dài một tiếng, đều là vì nhị tiểu thư ngày thơ lại quật cường kia.

“Con bé... Thủy Thủy...nghĩ cách để bọn họ gặp mặt một lần đi. Nếu như con bé muốn giữ lại đứa trẻ này, thì cứ giữ lại, nói không chừng sau này sẽ có ích!” Tinh quang trong mắt thừa tướng lóe sáng, trong lòng quản gia cả kinh, chắc là ngài ấy lại nghĩ ra chủ ý hay ho gì rồi.

Thủy Thủy, tại sao con lại yêu phải hắc cơ chứ? Lân vương không tệ, nhưng cũng là một nhân vật rất khó đối phó. Nếu như con cứ tiếp tục kiên trì như vậy, nói không chừng sẽ thật sự hủy đi cả đời của con mất thôi.

“Chuyện kia, người đã làm thỏa đáng cả rồi chứ?” Trong phòng lại trầm mặc rất lâu, quản gia vừa muốn cáo từ, Vu tướng đột nhiên hỏi.

“Gia, thỏa đáng cả rồi! Bọn họ nói đảm bảo nội trong một tháng sẽ giao hàng!” Quản gia run rẩy một chút, nghĩ đến đám người kia, thật đúng là đáng sợ. Trước kia, ông chưa từng giao thiệp với đám người đó, bây giờ có một lần kinh nghiệm là đủ rồi, không muốn gặp lại đám người ấy lần nữa đâu.

“Một tháng, thời gian quá lâu, ta sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó, tăng tiền thù lao lên gấp bội đi. Bảo bọn họ nội trong mười ngày, nhiều nhất là mười lăm ngày phải làm cho gọn. Chỉ là một dã nha đầu

không được sung mà thôi, chắc sẽ không có gì khó khăn đâu.” Vu tướng bực bội nhìn quản gia một cái, trong cung cho ông cảm giác không tốt đẹp gì, ông không muốn cả đời anh minh, lại bị hủy trong tay nha đầu kia. Chỉ cần không có ả, thế thì...

Vu tướng ‘ha ha’ bật cười: “Chuyện này đã xong, thì chuyện của hai vị Vương gia tự nhiên sẽ được giải, Thủy Thủy, chắc cũng...”

“Để ta vào, ta muốn gặp cha ta!”

Ngoài phòng, đột nhiên truyền đến một tiếng kêu, làm gián đoạn cuộc nói chuyện trong phòng, Vu tướng cau mày, nhìn quản gia một cái, mặt quản gia tối lại, vội nói:

“Gia, nhị tiểu thư vẫn còn là đứa trẻ, cô ấy tìm ngài hẳn là vì chuyện của đứa bé, lão nô nào có nói gì với cô ấy đâu...”

Vu tướng trừng quản gia hồi lâu, tiếng nói bên ngoài cũng ngày càng gấp gáp:

“Cha, con biết cha ở bên trong, con muốn gặp cha...cha đang ở trong...tại sao không gặp Thủy Thủy...Thủy Thủy muốn gặp người...”

“Người cả nghĩ rồi, ta còn không tin tưởng người được sao? Vả lại, người nhìn Thủy Thủy khôn lớn, sự quan tâm người dành cho nó không hề ít hơn chúng ta. Ta lý giải, chỉ là...”

Vu tướng khẽ than một tiếng, tránh con bé lâu như vậy, chính vì ông không muốn bị nước mắt của con bé làm lung lay, tính cách của cô con gái này ấy à, giống y như mình, cũng không phải dễ dàng làm thay đổi được.

“Lão gia, chỉ cần chuyện trong cung giải quyết xong, ngài ấy sẽ là người không còn gì vướng bận nữa, thời gian lâu rồi sẽ dần dần quên đi. Mà bên chỗ nhị tiểu thư, suy cho cùng cũng đang mang cốt nhục của ngài ấy, cho dù ngài ấy không thừa nhận, Hoàng thượng cũng chưa chắc sẽ để cho ngài ấy làm càn đâu, đứa bé nhận tổ quy tông chỉ là chuyện sớm muộn thôi...lão gia, người đã quyết định phải ra tay rồi, tại sao còn phải trốn tránh nhị tiểu thư? Ngài quan tâm cô ấy, nhưng bây giờ ngài đối đãi như vậy với nhị tiểu thư, ngay đến phu nhân cũng nổi lên lòng phòng bị với ngài rồi...”

Quản gia khó hiểu nhìn Vu tướng, Vu tướng cười khổ nói:

“Ta làm như vậy, còn không phải vì muốn tốt cho Thủy Thủy hay sao? Bà ấy cũng không nghĩ xem, chỉ toàn trách ta thì có ích gì? Việc đó, ngàn vạn lần đừng nói với bà ấy, càng đừng nên nói cho thiếu gia...!”

Chú thích:

(1) Sập (tháp): giường thấp, hẹp và dài. Dùng để nghỉ trưa hoặc ngồi chơi đánh cờ vào thời xưa.

101. Chương 101

“Lão gia, lão nô biết. Nhưng phu nhân và mọi người lại không biết, không hiểu tấm lòng của lão gia...” Quản gia còn định tiếp tục khuyên nhủ, thì nghe tiếng thị vệ bên ngoài hét lên:

“Nhị tiểu thư, cô muốn làm gì? Cô bỏ cây trầm xuống trước đi...”

Lúc này cửa cũng bị mở tung ra, một thị vệ chạy vào:

“Thừa tướng, nhị tiểu thư cầm cây trầm, nói nếu người không chịu gặp cô ấy nữa thì hôm nay cô ấy sẽ chết ngay tại đây...”

Mặt Vu tướng trầm xuống, Thủy Thủy này, đúng là càng ngày càng không có phép tắc, dám lộng hành ở bên ngoài thư phòng, mặt ông tối lại, quản gia lo lắng nhìn ra bên ngoài, nói:

“Lão gia, người hãy gặp nhị tiểu thư một lần đi, tính khí con bé người cũng biết rồi đó, nói không chừng con bé thật sự sẽ...”

Vu tướng đứng dậy, bước chậm đến trước cửa sổ, hai mắt nhìn thẳng vào Thủy Thủy đang quỳ ở bên ngoài thư phòng, cây ngọc trầm trong tay cô còn đang phát sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, Nếu như không gặp con bé, con bé thật sự sẽ xuống tay sao? Ánh mắt Vu tướng chợt lóe, quần gia phía sau thì hạ giọng điếu:

“Lão gia, gọi nhị tiểu thư vào hay không? Con bé...”

“Để nó vào đi!” Vu tướng phát phát tay, xoay người ngồi vững trước bàn sách, mà quần gia thì chạy vội ra ngoài, chớp mắt đã dẫn Thủy Thủy nước mắt giàn giụa đi vào.

“Cha...” Chỉ gọi một tiếng, nước mắt của Thủy Thủy chảy càng dữ dội hơn, Vu tướng không kiên nhẫn mà hỏi:

“Con lấy cái chết đòi gặp cha, chính là vì để khóc cho cha nghe hay sao?”

Cái gì? Thủy Thủy lấy làm khó hiểu mà nhìn về phía Vu tướng, đây là cha mình sao? Đây là người cha đã yêu thương nàng ư? Từ khi nào, cha mình lại trở nên như vậy?

Nhìn sự khó hiểu, tổn thương trong mắt Thủy Thủy, Vu tướng thở dài nói:

“Đứa bé con có thể giữ lại, Thủy Thủy, con có nghĩ con sẽ phải tiếp tục sống thế nào không? Bụng con vẫn chưa lớn, người biết được chuyện này cũng không nhiều, nếu như bây giờ phá đứa bé, cha còn có thể giúp con tìm một nhà tốt, nhưng...nếu như con cứ tiếp tục kiên trì giữ lại đứa bé, nếu Lân vương không chịu cưới con, sau này con phải làm sao?”

Đổi một bộ mặt hiền từ, trong lòng Thủy Thủy ảm áp, khóc nói:

“Cha, con không thể phá đứa bé này được. Đứa bé là của Lân vương, con yêu chàng, con phải bảo vệ tốt đứa bé này...”

“Cha biết tâm tình của con, nhưng mấu chốt là bên phía Lân vương phải làm thế nào? Hắn không thừa nhận, thì con có cách gì chứ? Hoàng thượng là ca ca của hắn, nhất định sẽ đứng về phía hắn, làm sao có thể làm chủ cho con được?” Vu tướng đau lòng nhìn Thủy Thủy, chuyện của con bé rồi cuối cùng cũng phải tự con bé giải quyết.

“Cha, Lân vương nói chàng đã có người trong lòng, thế người trong lòng của chàng có phải Tiểu Tiểu không? Con cảm thấy nhất định là vậy, hôm đó ánh mắt của chàng vẫn luôn vây lấy Tiểu Tiểu, nhất định là Tiểu Tiểu, không lầm được. Con đi tìm Tiểu Tiểu, cầu xin Tiểu Tiểu có được không?”

Thủy Thủy vô lực nhìn Vu tướng, trong lòng Vu tướng cả mừng, nếu như có thể khiến cho Lân vương đồng ý cưới Thủy Thủy trước khi ả ta chết thì càng hay. Nhưng mấu chốt là phải làm thế nào mới có thể thuyết phục Tiểu Tiểu giúp đỡ đây?

“Cha, chúng ta đừng tìm tỷ tỷ nữa, đừng tiếp tục tìm tỷ ấy nữa. Chỉ cần tỷ tỷ không trở về, thì nàng ta sẽ là phi tử của Hoàng thượng, mặc kệ nàng ta có được sủng hay không, nàng ta là phi tử của Hoàng thượng, ở bên Lân vương là chuyện không thể nào...như thế, Lân vương chính là của con rồi...”

Thủy Thủy bắt đầu rối loạn, lúc này, nàng chỉ đang nghĩ phải làm thế nào để gả cho Lân vương, về phần sống chết của người khác, nàng chẳng thêm đếm xỉa, cũng không thể lo xuể được.

“Cái này...Thủy Thủy, con lui trước đi, để cha suy nghĩ, tận lực sắp xếp cho hai người gặp mặt một lần. Con cũng trở về mà suy nghĩ cho kĩ một phen, phải làm thế nào mới có thể có được trái tim của Lân vương, rõ chưa?”

Thật ra, ông sớm đã rút người về rồi, chỉ là chuyện này ngoài quần gia ra, chưa có người nào biết mà thôi. Bất quá Thủy Tiên chẳng cần phải trở về nữa, nhưng cũng không thể về Tướng phủ, cứ để con bé phiêu du bên ngoài đi.

“Lão gia, việc kia có cần trì hoãn hay không?” Thấy Thủy Thủy đi xa, quần gia lại đi vào, nói với Thừa tướng vẫn đang trầm tư.

“Trì hoãn? Cái đó thì không cần. Nhưng người giúp ta đi điều tra thử, nghe nói trong giang hồ có một loại huyền dược, cái loại ăn vào rồi sẽ phải hành sự theo mệnh lệnh của người, hình như gọi là Nhiếp Hồn đan gì đó thì phải, nghĩ cách lấy một ít, sau này có thể sẽ cần dùng đến.”

Không phải lần đầu tiên đến Lâm vương phủ, nhưng Tiểu Tiểu không quen thuộc Vương phủ cho lắm, tuy là ban ngày, nàng cũng chỉ có thể vượt nóc bằng tường. Cứ cảm thấy, Lâm vương sẽ để Điểm Điểm ở tại tẩm thất của hắn, mà với tính cách của Điểm Điểm, nơi nào có mặt nó, tuyệt đối sẽ không yên tĩnh, cho nên Tiểu Tiểu cho rằng việc tìm thấy bé sẽ không có gì khó khăn.

Nhưng trên thực tế, lúc tìm thì thật là không đơn giản, bên chỗ tẩm thất của Lâm vương có rất nhiều người đi đi lại lại, nàng chỉ đành lén lút nhìn, bên trong lại chẳng có bóng dáng của Điểm Điểm. Lẽ nào Lâm vương vốn chẳng hề dẫn thằng bé về tẩm thất ư? Tiểu Tiểu lại lướt đến hoa viên phía sau tẩm thất, cũng chẳng có tung tích của Điểm Điểm, thậm chí khắp vương phủ cũng chẳng trông thấy hình bóng Điểm Điểm đâu hết. Nàng khổ não nghiêng người nằm tựa trên cây, Lâm vương sao vậy nè, rốt cuộc là đã dẫn Điểm Điểm đến xó xỉnh nào rồi?

Dưới cây, có một tiểu nha hoàn đi đến, Tiểu Tiểu bay xuống, mau chóng bóp lấy cái cổ của nha hoàn, hỏi:

“Hôm qua Vương gia của các cô có phải dẫn theo một đứa trẻ về hay không? Đứa trẻ đâu rồi?”

Trong tay của nha hoàn, cầm một cái váy tơ tằm, nhìn chất liệu chiếc váy không tệ, phỏng chừng là thứ mà thị thiếp của Lâm vương mặc. Tiểu Tiểu thầm nói mình thật ngu ngốc, cho dù muốn hỏi thì cũng phải tìm ai đó hiểu chuyện mới được, con nha hoàn này e là cũng chẳng biết mô tê gì.

“Hiệp...hiệp nữ...Vương gia và...cô bé kia đã ra ngoài rồi...không ở trong phủ...” Nha hoàn run lấy bầy nhìn Tiểu Tiểu, cứ sợ tay nàng chỉ nhích một cái thôi, cái mạng nhỏ của mình cũng hết luôn.

“Ra ngoài rồi? Thảo nào?” Tiểu Tiểu tự mình hiểu lấy mà cười: “Đừng lên tiếng, bằng không, ta giết chết cô!”

Nói xong, nàng buông lỏng tay, người cũng mau chóng bay vọt ra ngoài, nha hoàn ngây ngốc nhìn bóng dáng bay vút của nàng, sợ đến nỗi không thốt được câu nào.

*

Trên phố, vẫn nhộn nhịp tấp nập như vậy. Hôm nay người trên phố rất đông, tiếng chào hàng vang lên không dứt, ven đường bày vô số các sạp hàng nhỏ, bán vô số các món đồ chơi màu sắc hoa văn đa dạng. Mà hai bên phố xá, là các cửa hàng kinh doanh đủ loại, mấy tiểu nhị mời chào khách đến vãng vãng, người nào người nấy đều mặt mày tươi cười.

Tiểu Tiểu đi trên phố, nàng cũng chỉ hơi chỉnh dung lại một chút, phỏng chừng nếu như nàng không nói chuyện thì cho dù là Điểm Điểm cũng chưa chắc đã nhận ra mình. Cho nên, nàng cũng không sợ sẽ bị nhận ra, khuôn mặt chẳng có lấy tí sắc đẹp này không sợ bị bọn háo sắc phát hiện, nàng chỉ tùy ý đi dạo, nghĩ những nơi mà Điểm Điểm có khả năng sẽ ở đó.

Trên đường không chật chội gì mấy, phía trước không xa có rất nhiều người vây quanh, Tiểu Tiểu không biết là đang làm gì, nhưng kẻ trời sinh đã ưa náo nhiệt như nàng, nhìn thấy nhiều người như vậy nhìn không được thấy ngứa ngáy trong lòng, muốn qua đó xem thử.

“Cô nương, bói một quẻ đi, chuẩn lắm đó...” Một giọng nói vang lên phía sau Tiểu Tiểu, cùng với tiếng nói đó, còn có ống tay áo bị kéo của nàng. Bực bội quay đầu lại, thì thấy một cụ già bảy tám chục tuổi treo biển đoán mệnh. Tuổi tác của ông ta đã cao, râu tóc bạc phơ, trên mặt đầy nếp nhăn, trên người mặc bộ quần áo cũ kĩ không sạch sẽ cho lắm. Một tay cầm tấm biển của ông ta, một tay túm lấy áo của Tiểu Tiểu, tay ông ta rất gầy, có thể nhìn rõ mỗi một đốt xương, trên tay dường như chẳng có thịt, ngoại trừ xương ra thì chỉ sót lại một lớp da mà thôi, Bởi vì gầy, tay cũng khá đen đúa, cứ như...

Tiểu Tiểu trước giờ không tin vào lời của mấy ông thầy tướng số, sư phụ cũng chưa từng dạy nàng cái này. Bị người ta kéo lấy vón nàng cực kì không vui, nhưng sau khi nhìn rõ người kéo nàng, sự bực bội trên mặt

nhóang cái đã thay bằng vẻ đồng tình, nàng vội lấy ra một thỏi bạc, nhét vào tay ông lão, thân thiết cười nói:

“Được thôi, ông cụ, ông hãy bói giúp ta một quẻ đi, nhưng phải nhanh một chút, ta còn việc bận nữa đó?”

“Cô nương, cô đừng để bị lão ta lừa, cái người này cả ngày điên điên khùng khùng, nói toàn lời vớ vẩn, đừng lãng phí bạc nữa, lão ta bói chẳng hề đúng tí nào đâu!” Một ông cụ bán chữ bên cạnh Tiểu Tiểu, Nhìn thỏi bạc mà Tiểu Tiểu đưa ra, tốt bụng khuyên bảo, ông nói rất nghiêm túc, Tiểu Tiểu cũng tin lời ông ta, nàng cười nói:

“Cám ơn ông, lão bá. Nhưng bây giờ ta thật sự muốn mời ông lão này giúp ta bói một quẻ đây? Ông lão à, bắt đầu được rồi, phải bói thế nào?”

Ông lão bói quẻ kéo Tiểu Tiểu đến ven đường, cầm tay nàng lên xem, Tiểu Tiểu tò mò hỏi:

“Ông lão xem tướng tay à?”

“Cô nương đã dịch dung rồi, lão phu chỉ đành xem tướng tay, tướng mặt không chuẩn đâu!” Ông lão bật cười khà khà, trong lòng Tiểu Tiểu cả kinh, ông ta có thể nhìn ra mình đã dịch dung? Không phải nàng tự thổi phồng, thuật dịch dung của nàng không cần mang mặt nạ, chỉ cần bôi ít mỡ thuốc lên mặt, thay đổi gương mặt một xíu mà thôi, trừ phi dùng mỡ thuốc đặc chế của nàng, bằng không nội trong mười ngày cho dù có rửa thế nào đi nữa cũng không thể quay trở lại như ban đầu.

“Gần đây, đường sinh mệnh của cô nương rất loạn, xuất hiện nhiều loạn văn, cô nương sẽ gặp nguy hiểm! Nhưng cô nương tâm địa thiện lương, phúc lớn mạng lớn, mỗi lần đều có quý nhân tương trợ may mắn thoát được, nhưng cô nương vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn. Từ trên tướng tay mà xem, cô nương cũng không phải người tầm thường, dưới một người trên vạn người, đều nằm trong quyết định của cô nương...cô nương, con trai của cô nương, gần đây không ở bên cạnh?”

Ông lão tỉ mỉ nhìn tay của Tiểu Tiểu, nói một hồi khiến Tiểu Tiểu choáng váng hết cả đầu, thì bỗng nhiên nghe thấy ông ta nhắc đến con trai mình.

“Đúng thế, con trai ta làm sao?” Nói đến Điểm Điểm, người làm mẹ không có mấy ai không khẩn trương, mà ông ta có thể bói được con mình, cũng xem như là có vài phần tạo hóa rồi.

“Mau chóng mang con cô rời khỏi cô ngay, bằng không, hai người sẽ phải xa nhau rất lâu. Cô nương là người thông minh, hẳn là hiểu hàm ý trong lời nói của lão phu chứ?”

Ông lão khẽ than một tiếng, miệng nói: “Tất cả do số mệnh, chút đỉnh chẳng do người, vạn sự có nhân quả, nhân của năm năm trước, hiện tại chính là quả...”

Tiểu Tiểu cả kinh nhìn ông lão, muốn tiếp tục hỏi rõ, nhưng nàng cũng biết, nếu có thể nói, ông lão đã sớm nói ra rồi, tuyệt đối sẽ không úp mở thế đâu. Nhìn về phía chỗ nào nhiệt kia lần nữa, nàng sớm đã chẳng còn dũng khí đến đó.

Điểm Điểm, là yếu điểm của nàng, sẽ xa nhau với Điểm Điểm, chẳng lẽ là vì Hoàng thượng biết được thân phận của mình ư? Thời gian tiếp xúc với Hoàng thượng tuyệt đối không nhiều, con người này tuy tính khí có hơi táo bạo, nhưng có thể làm được Hoàng thượng thì tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

“Mẹ, con muốn con heo mập kia, nhưng mẹ lại chẳng ném trứng cho con...”

Phía sau Tiểu Tiểu, giọng nói ầm ục của một đứa trẻ truyền tới, Tiểu Tiểu quay đầu, nhìn thấy một bé trai lớn chừng Điểm Điểm. cậu bé ăn mặc không được đẹp, y phục bằng loại vải thô sơ đơn giản, trên đó còn có mấy miếng vá, lúc nói chuyện, trong mắt hiện rõ sự thất vọng.

“Vân Nhi, mẹ không còn tiền nữa, con heo mập kia khó ném trứng lắm, lần sau mẹ sẽ ném giúp cho con chịu không?” Người mẹ trẻ ngồi xổm người xuống, áy náy nhìn cậu con trai của mình.

“Nhưng mẹ đã nói tới mấy lần câu ‘lần sau ném’ rồi, chẳng phải lần nào cũng không ném được đấy sao?” Đứa trẻ được gọi là Vân Nhi ngắc đầu, ngây thơ mà đả kích mẹ của cậu bé.

“Thúc thúc, con cũng muốn con heo, thúc giúp con ném được không?”

Tiểu Tiểu chần kinh tại chỗ, đây...

Đây là giọng nói của Điểm Điểm, không phải ta đang nằm mơ đấy chứ? Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nhìn về phía sau của hai mẹ con, chỉ thấy hai người một lớn một nhỏ nắm tay nhau đứng đó, những lời lúc nãy đích thực là Điểm Điểm nói.

“Được! Thúc giúp con ném!” Lân vương sáng khoái nhận lời, Điểm Điểm cao hứng chạy tới trước mặt đứa trẻ kia, cầm lấy tay cậu bé mà hưng phấn nói:

“Thúc thúc của mình rất lợi hại, có thể ôm mình bay lượn. Vân Nhi, đi, mình bảo thúc thúc giúp cậu ném con heo kia, chịu không?”

Vân Nhi vui mừng nhìn về phía mẹ của cậu bé, người phụ nữ kia khẽ thở dài một tiếng, khi nhìn thấy Lân vương ở phía sau thì hiển nhiên là kinh ngạc một lúc, sau đó mặt mày ửng đỏ cả lên, miệng lẩm bẩm nói: “Đa tạ, đa tạ công tử!”

“Không có gì! Bọn trẻ vui là được!”

Lân vương nói đoạn, bế Điểm Điểm lên rồi đi về phía đám đông nhộn nhịp kia, mà Điểm Điểm ở trong lòng hắn, vẫn khoa chân múa tay hưng phấn không thôi.

Tiểu Tiểu lĩnh lên phía trước, chỉ thấy trong đó là một người trung niên hơn ba chục tuổi đang bày sạp, Điểm Điểm hưng phấn đi đến chỗ chủ sạp, cầm một lều hết mười cái vòng, chạy tới nhét vào tay Lân vương, quay đầu hỏi:

“Là con heo nào thế, Vân Nhi?”

“Các người lại tới à? Lần này còn tìm một trợ thủ nữa sao? Vân Nhi, đại thúc thật mong lần này người có thể ném được ‘Con heo’ của người!” Chủ sạp cười khà khà, những lời cười nhạo còn chưa hết, một chiếc vòng đã ném lên một cách chuẩn xác không hề sai sót, ông ta kinh ngạc nhìn về phía Lân vương, mà Lân vương chỉ cười nhạt một tiếng:

“Điểm Điểm, con thích cái nào, thúc ném cho con!”

“Con heo nhỏ là của cháu rồi sao?” Vân Nhi chạy tới, kéo lấy tay Lân vương mà hỏi.

Lân vương bực bội cau mày, không chút dấu vết mà rút tay lại, nhạt giọng nói: “Đúng, cầm đi!”

Bình sinh, hắn chán ghét nhất chính là sự đụng chạm của người khác, đàn ông đàn bà trẻ lớn trẻ nhỏ đều vậy, ngoại trừ...

“Vân Nhi! Của cậu đó!” Điểm Điểm đón lấy con heo chường quây đưa, không chút do dự mà nhét vào trong tay Vân Nhi, Tiểu Tiểu đứng ở một bên vừa lòng gật đầu, không hổ là đứa con mà mình giáo dục, tổ chức chỉ có một chữ thôi – Cao.

“Thúc thúc, con muốn búp bê đất!”

“Con muốn chiếc xe nhỏ!”

“Con muốn người đất kia!”

“Con muốn trâm ngọc!”

.....

Tiếng nói của Điểm Điểm vẫn tiếp tục, trên mặt chường quây vĩa mồ hôi, đương lúc mười chiếc vòng toàn bộ đều đã ném hết, chường quây không dám bán cho bọn họ thêm chiếc vòng nào nữa. Tiểu Tiểu mỉm cười, rón rén đi theo phía sau hai người vừa mới có thu hoạch lớn kia, tiếp tục đi theo họ về phía trước.

Dọc đường, Điểm Điểm nói không ngừng nghỉ, mà Lân vương thì lại rất tốt tính, rất kiên nhẫn mà trả lời bé, không hề thấy phiền chút nào, cũng chẳng hề hỏi bé những chuyện liên quan đến mình. Tiểu Tiểu cẩn thận đã lâu, từ từ đi đến chỗ bọn họ ngày càng gần mà không hay biết, khi biết được rồi, thì Lân vương sớm đã ôm lấy Điểm Điểm rẽ sang chỗ ít người ở bên đường.

“Nói đi, tại sao vẫn luôn đi theo bọn ta?” Lân vương cười lạnh một tiếng, đã đi theo lâu như vậy, nàng ta do ai phái đến? Chẳng qua là thuật theo dõi có chút...kém cỏi.

“Sao ngài biết là ta đang đi theo ngài? Đường rộng như vậy, ngài đi được mà ta lại không được đi hay sao?” Tiểu Tiểu nhướn mày, tinh nghịch cười nói.

Điểm Điểm cau mày, cái điệu bộ kia sao lại quen thuộc thế? Nhìn hơi giống với mẹ của bé nhỉ?

“Đúng là đường rộng, nhưng cô nương đã đi cùng bọn ta nhiều canh giờ rồi, không mệt sao?” Lân vương lạnh lùng nhìn nàng, hẳn không tin đây đơn thuần chỉ là sự trùng hợp.

“Ta...” Tiểu Tiểu định phản bác, một thân hình tròn mũm chạy tới, cả tay lẫn chân đều bò hết lên người Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu đỡ bé, trực tiếp bế lên, khẽ trách:

“Không sợ ta vác người đi bán sao?”

“Khi khi...sẽ không đâu? Mẹ, sao người lại ra đây? Bây giờ trời vẫn chưa tối mà, chẳng phải mẹ nói chỉ có trời tối thì mẹ mới dám ra hay sao?” Điểm Điểm hôn ‘choẹt’ một cái lên mặt Tiểu Tiểu, vẻ mặt đắc ý nhìn Lân vương, miệng nói:

“Thức thức, đây là mẹ của con, không phải người xấu!”

“Mẹ của con?” Lân vương hồ nghi nhìn hai người, mẹ của thằng bé đúng là không ít, hôm qua mới nói Tiên phi trong cung là mẹ của cậu nhóc, sao giờ lại...

“Chúng ta về phủ trước đi, bên ngoài nhiều người rất khó nói chuyện!”

Mặc dù nơi này hẻo lánh, nhưng suy cho cùng thì vẫn là chốn phố xá, nàng đến, nhất định là có chuyện gì muốn nói nhỉ?

Tiểu Tiểu gật đầu, nghe lời mà đi theo Lân vương về Lân vương phủ, giờ này trời cũng đã tối. Lý trí nói cho nàng biết nàng phải mau hồi cung, nhưng nghĩ tới việc Điểm Điểm cùng với Lân vương sớm chiều ở chung, không nói cho hẳn tình hình của Điểm Điểm thì hình như không tốt cho Điểm Điểm lắm thì phải?

“Dùng bữa trước đi!” Nha hoàn bày thức ăn xong, Tiểu Tiểu ôm Điểm Điểm ngồi xuống:

“Mẹ, Điểm Điểm đói rồi, có thể ăn trước không?” Lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ nhu mì như vậy của mẹ, Điểm Điểm ôm cái bụng lép xẹp, tỏ vẻ đáng thương hỏi.

“Ừm, con ăn trước đi!”

Được sự cho phép, Điểm Điểm nhảy khỏi lòng Tiểu Tiểu, tự tìm một vị trí ngồi xuống, vươn tay bắt đầu ăn.

“Lân vương, ngài đã biết Điểm Điểm là nam rồi?” Tiểu Tiểu sợ hãi cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt thăm dò của Lân vương.

“Ừ!” Lân vương khẽ ừ một tiếng, vẫn nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu.

“Có chuyện có thể là ngài chưa biết, hiện nay rất nhiều người đều đang tìm Điểm Điểm, cho nên thằng bé đành phải nam đóng giả nữ, ta cũng sợ bé gặp nguy hiểm!” Tiểu Tiểu ngập ngừng nói, câu kia, nàng vẫn không thốt ra được.

“Có phải nàng nên nói trước, Tiên phi mười sáu tuổi của Hoàng thượng, tại sao lại có đứa con bốn năm tuổi không nhỉ?” Lân vương cười cười, cười đến nỗi trong lòng Tiểu Tiểu phát rầu cả lên.

102. Chương 102: Chương 102

Nhẹ nâng cằm nàng lên, nhìn khuôn mặt không thoa son trát phấn nhưng vẫn xinh đẹp kia, Hoàng thượng cúi đầu hôn lên cánh môi đang khẽ nhếch lên của nàng.

“Hử, Điểm Điểm không phải đứa con do Thủy Tiên sinh ra, thằng bé là con trai một người bạn của Thủy Tiên, chỉ là lúc đó nhận được sự phớt lờ của nàng ấy, chăm sóc thay mà thôi...” Tiểu Tiểu chợt dạ cúi đầu, Điểm Điểm vốn chẳng phải là con trai của Thủy Tiên, thằng bé là đứa con trai mà đích thân Tiểu Tiểu cực khổ mang thai mười tháng sinh ra được không vậy hả?

“Mẹ...” Điểm Điểm âm ứ dẫu môi, mẹ không cần mình nữa sao? Người thế mà lại nói mình không phải là con trai của người!

“Điểm Điểm, con đã quên lúc xuống núi, mẹ con đã từng nói gì với con rồi sao?” Liều mạng nháy mắt với Điểm Điểm, may mà Điểm Điểm đủ thông minh, bé thành thật gật đầu, nói:

“Mẹ nói, bảo con nghe lời!”

“Thế thì đúng rồi, phải ngoan nha, trước hết phải nghe lời Lân vương, đợi qua một thời gian, mẹ con sẽ đến đón con!”

Thời gian thật sự không còn sớm nữa, lo lắng nhìn sắc trời bên ngoài, Tiểu Tiểu dặn dò:

“Đúng là làm phiền ngài rồi, Lân vương. Điểm Điểm không thể khôi phục nữ trang, hơn nữa chuyện bé là con trai cũng phải bảo mật, đặc biệt là đối với Sóc vương và Hoàng thượng, xin nhờ cho!”

Lưu luyến mà nhìn hai người họ một cái, Tiểu Tiểu bất an nói:

“Điểm Điểm, ta phải về rồi, con phải nghe lời Vương gia, đừng khiến mẹ lo lắng, biết chưa?”

Điểm Điểm hiểu chuyện gật đầu, mẹ phải đi rồi sao? Ngay đến cơm cũng còn chưa ăn mà?

“Mẹ, mẹ cũng phải cẩn thận chút, Điểm Điểm sẽ nghe lời!”

Giai nhân đã đi xa, trong lòng Lân vương bỗng cảm thấy mất mát, trên khắp người nàng đều là mê, nàng ỉnh cảm giác thân thuộc thế kia, nhưng rốt cuộc nàng là ai chứ?

“Thúc thúc, có phải thúc đã thích mẹ của con rồi không, lén nói cho thúc nhé, con cũng thích thúc, con đồng ý thúc làm cha của con!”

Thấy Lân vương vẫn luôn thần thờ nhìn phương hướng mẹ rời đi, Điểm Điểm lém lỉnh hỏi.

“Điểm Điểm, mẹ con tên là gì?”

Lân vương hoàn hồn lại, mình chỉ hiếu kỳ với nàng ấy mà thôi, chẳng lẽ đây cũng là thích hay sao? Trẻ con thì vẫn là trẻ con, chuyện của người lớn nó không hiểu được đâu.

“Tiểu Tiểu đó! Gia gia nói, lúc ông ấy lượm được mẹ, mẹ chỉ bé tí xíu, chỉ nhỏ cỡ này thôi nè, cho nên tên của mẹ chính là Tiểu Tiểu!” Điểm Điểm khoa trương làm động tác so sánh, Lân vương cười nói:

“Vậy con thì sao, có phải lúc con ra đời chỉ bé tí teo, cho nên gọi là Điểm Điểm?”

“Hả...thúc thúc, thúc thông minh quá, cái này con còn chưa nói, sao thúc biết được vậy? Chính bởi vì lúc con ra đời quá nhỏ, gia gia bảo còn nhỏ hơn cả lúc nhặt được mẹ, mẹ liền đặt tên con là Điểm Điểm luôn. Thúc thúc, Điểm Điểm nghe hay không? Nghe hay lắm đúng không?”

Điểm Điểm ngây thơ cầm lấy tay Lân vương, khẩn trương hỏi.

“Đương nhiên nghe hay rồi, con nói mẹ con gọi là Tiểu Tiểu? Thế nàng ấy làm sao mà quen biết được với Tiên phi nương nương?” Mẹ của bé cũng tên Tiểu Tiểu, chẳng lẽ chính là Tiểu Tiểu mà mình quen biết kia sao? Không thể nào, tuyệt đối chỉ là trùng tên mà thôi.

“Mẹ đã dặn, không thể nói!” Điểm Điểm cúi đầu, lệ quang long lanh trong mắt, rõ ràng là một người mà? Chỉ tại thúc thúc ngốc thôi. Điểm Điểm cũng nhận ra, thế mà thúc ấy lại chẳng nhận ra được.

“Nương nương, cuối cùng người cũng về rồi, không lâu trước Hỷ công công có tới chuyển lời, nói là đêm nay Hoàng thượng muốn đến chỗ này ngủ...chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương!” Từ ma ma nhìn chủ tử đang khoan thai đi đến, bà đã lo lắng hết cả buổi chiều rồi đó. Nhưng nhìn tâm tình nương nương

hình như không được tốt cho lắm, người sao vậy, không phải là lúc ra ngoài đã xảy ra chuyện gì không được suôn sẻ đấy chứ?

“Đến đây ngủ? Tại sao lại đến đây, bên chỗ của hắc ngữ không được hay sao?”

Tiểu Tiểu bóp đầu, mệt mỏi nằm xuống, tâm tình hiện nay của nàng cực kì không tốt, có là thiên vương lão tử thì nàng cũng mặc kệ.

“Hả...nương nương, đây là chuyện tốt mà, Hoàng thượng muốn đến đây, là vinh hạnh của nương nương, sao nương nương có thể nói như vậy được? Hoàng thượng đến, đương nhiên không chỉ đơn giản là ngủ, Hoàng thượng muốn sủng hạnh nương nương đó...”

Khuôn mặt già nua của Từ ma ma ửng hồng, chẳng phải tối qua nương nương cũng đã thị tẩm rồi sao? Hoàng thượng muốn sủng hạnh nương nương, hắc là người không nên lấy làm lạ mới đúng? Nhưng sao nghe giọng điệu hiện tại của nương nương, cứ như thể người chẳng hiểu gì hết vậy?

“Ồ, biết rồi, ta mệt lắm, ngủ trước đây. Các người cứ tùy ý đi!” Nằm bò lên giường một cách không có chút hình tượng nào, nàng thật sự rất mệt, phải nghỉ thử xem nên nói với Lâm vương chuyện Điểm Điểm là con trai của Tiểu Tiểu như thế nào đây. Bây giờ Lâm vương yêu Tiểu Tiểu, nhưng hắc càng tin tưởng rằng người đàn ông đầu tiên của Tiểu Tiểu là hắc, giờ đây cho dù có lấy đáng về thật sự của Tiểu Tiểu mà đi nói với hắc thì chưa chắc hắc sẽ tin đâu?

Từ ma ma nhìn về phía vị nương nương nằm chẳng có tướng nằm kia, khó xử mà nhìn Hoa Nguyên bên cạnh một cái, có cần gọi nương nương dậy trang điểm không vậy?

Hoa Nguyên lắc đầu, nàng cũng chẳng biết phải làm sao nữa, nhìn tâm tình nương nương không được tốt, chẳng lẽ là do Lâm vương đã biết Điểm Điểm là bé trai rồi?

“Nương nương, người sao vậy? Là Điểm Điểm xảy ra chuyện à?” Hoa Nguyên thăm dò mà đi đến trước giường, cẩn thận hỏi han.

“Điểm Điểm? Nó còn sống tốt hơn cả ta nữa kìa, chỉ có mạng ta khổ thôi. Nó không sao, Hoa Nguyên, lúc ta ra ngoài, không ai đến tìm ta gây phiền phức gì đấy chứ?”

Lật người lại, Tiểu Tiểu nằm nghiêng trên giường, tốt nhất là đừng đến tìm ta gây sự, mình đã đủ phiền lắm rồi. Nhưng mà, tìm một ai đó để trút giận cũng tốt, nhưng tìm ai đây?

“Nương nương, không ai đến cả. Nương nương, bây giờ thời gian không còn sớm nữa, người nên thức dậy trang điểm rồi, lát nữa Hoàng thượng có thể sẽ đến đây...” Từ ma ma khẩn trương khuyên bảo.

“Hắc đến thì cứ đến, bản cô nương không có tâm tình thức dậy, ta cứ mặc kệ đấy?”

Hừ, thích đến thì đến, ta cũng đâu có cầu xin hắc tới đâu. Nhưng đến cũng đúng lúc lắm, vừa hay tâm tình ta không tốt, hầu hạ Hoàng thượng cũng được. Tiểu Tiểu nãy ra chủ ý, lén cười một lúc rồi tự mình xuống giường:

“Hoa Nguyên, Từ ma ma, giúp ta trang điểm một chút đi...thôi vậy, chúng ta ăn cơm trước đã, ta đã đói rồi, ăn xong cơm rồi mới trang điểm cho đẹp đẻ, ta phải hầu hạ Hoàng thượng cho thật tốt.”

“Nương nương, người chịu trang điểm rồi à?” Từ ma ma không thể tin được mà nhìn Tiểu Tiểu, mà Hoa Nguyên thì cứ mang vẻ muốn nói lại thôi.

“Có nói sao đi nữa thì ta cũng là phi tử của ngài, hầu hạ ngài là điều nên làm. Ngài đến ta cũng rất cao hứng, ta có gì mà không chịu chứ?” Tiểu Tiểu lườm Từ ma ma một cái, người này tuổi tác cao, thì phản ứng lại chậm một chút, ngay đến chuyện đơn giản thế này mà cũng không hiểu, haizz!

.....

“Khẩu vị ái phi thật không tệ, thiện thực còn khá là thịnh soạn nhỉ?”

Vừa mới ngồi vững trước bàn, thì Hoàng thượng đã bước vào cửa, Tiểu Tiểu nhìn về phía đồng hồ cát, sao lại cảm thấy hôm nay Hoàng thượng đến hơi sớm nhỉ? Không phải Từ ma ma đã nói buổi tối Hoàng thượng phải phê duyệt tấu sớ, nửa đêm thâm canh mới đến cung của phi tần sao?

“Ái phi không cần phải nhìn, nghĩ tới tới nay là ái phi thị tẩm, trẩm đã sớm xử lý chính vụ xong xuôi hết cả rồi, giờ còn chưa dùng thiện nữa đó? Ái phi không mời trẩm ngồi à?”

Tiểu Tiểu vốn chẳng hề thỉnh an Hoàng thượng, mà Hoàng thượng cũng không làm khó Tiểu Tiểu, bởi vì ánh mắt tìm tòi khi nãy của Tiểu Tiểu, trên mặt hẳn có vẻ hơi mất tự nhiên, có loại ngưng ngưng như bị nhìn thấu tâm sự.

“Mời Hoàng thượng ngồi, thần thiếp cũng chỉ mới ngồi xuống thôi, vẫn còn chưa bắt đầu dùng thiện đâu đây?” Tiểu Tiểu dịch mông, từ chỗ đầu bàn ăn dịch xuống phía dưới một chút, Hoa Nguyên vội kéo một cái ghế ở bên cạnh ra, chuyển đến chỗ chủ vị, Hoàng thượng thuận thế ngồi xuống.

Những công công, cung nữ đi theo đều đứng hầu ở cửa, sau khi Hoàng thượng ngồi xuống thì bảo bọn họ ra hầu ngoài cửa. Sau đó Hoa Nguyên, Từ ma ma, Hỷ công công cũng bị đuổi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người là Hoàng thượng và Tiểu Tiểu.

“Ái phi, mau dùng thiện đi chứ?” Thấy Tiểu Tiểu hồi lâu vẫn không động đũa, Hoàng thượng cầm đũa lên trước, nói.

“Ừm, thần thiếp cảm tạ Hoàng thượng!”

Ái phi, thế mà hẳn cũng gọi được, trước nay hẳn vẫn luôn gọi nàng là Thụy Tiên, bỗng dưng lại đổi cách xưng hô làm nàng cảm thấy không được quen cho lắm. Lúc trước gọi Thụy Tiên cảm thấy không ngưng nề, sao giờ gọi là ái phi càng thuận miệng thế nhỉ?

Hoàng thượng xưng hô thế nào với bọn Vân phi, Liên phi? Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, hình như cũng chỉ xưng hô là “Ái phi” thôi, thú vị, thật là thú vị.

“Có gì buồn cười thế? Ái phi đang cười gì vậy?” Hoàng thượng sờ sờ khuôn mặt, vẻ cười của nàng rất đẹp, nhưng cái đồng suy nghĩ trong đầu nàng bảo đảm là chẳng đẹp như mặt nàng đâu, những lời nói ra càng ...để cho chắc ăn, hẳn nuốt hết thức ăn trong miệng xong rồi mới hỏi.

“Hà hà, Hoàng thượng, thiếp chỉ là cảm thấy có hơi buồn cười mà thôi. Người có phát hiện ra không, ban nãy người gọi thiếp là ái phi chứ không phải là Thụy Tiên đâu đó?”

Tiểu Tiểu bật cười ha ha, nàng lại chẳng hề chú ý đến sự phòng bị của Hoàng thượng, chỉ mang vẻ hiếu kỳ mà hỏi hẳn.

“Cái này thì ta không chú ý đến, nàng là ‘Thụy Tiên’, vốn dĩ đã là ái phi của ta rồi.”

Hoàng thượng nói như thế là điều đương nhiên, dựa vào cái quả đầu thông minh của hẳn, tạm thời vẫn chưa nghĩ ra cách xưng hô này có gì không đúng.

“Khụ khụ...Thế lúc Hoàng thượng sung hạnh mấy vị ái phi của người, có phải cũng gọi họ là ‘Ái phi’ như lúc bình thường không?” Tiểu Tiểu cười hề hề, đây mới là trọng điểm mà nàng quan tâm, biết được đáp án của câu hỏi này rồi, thì nàng mới biết được những gì mình đoán có chính xác không.

“Ờ...” Nghe thấy câu hỏi trắng trợn này của Tiểu Tiểu, khuôn mặt Hoàng thượng bất giác đỏ lên, Tiểu Tiểu kinh ngạc nói:

“Hoàng thượng, người có nhiều nữ nhân như vậy, đương nhiên là đã duyệt vô số nữ nhân. Câu hỏi ban nãy của thiếp có dính dáng đến đời tư của người, nhưng người cũng không cần phải đỏ mặt thế chứ? Chẳng lẽ lúc người sung hạnh mỗi phi tử, đều đỏ mặt cả sao?”

“Câm miệng, nữ nhân, ăn cơm!” Thẹn quá hóa giận à? Tiểu Tiểu nhìn khuôn mặt bỗng dưng trầm xuống kia một cách không chút kiêng kỵ, lẽ lười bắt đầu ăn cơm: Hoàng thượng này thật đúng là nhỏ mọn, chỉ hỏi một câu về vấn đề xưng hô thôi, hẳn có cần phải tức giận đến thế không vậy?

Nếu như, những lời ban nãy biểu thị cho sự ghen tuông của nàng, chắc chắn là Hoàng thượng sẽ rất vui vẻ, chỉ ít thì trong lòng sẽ âm thầm lấy làm vui vẻ một chút. Nhưng rõ là nàng không phải đang ghen tuông, nàng chỉ là đang tò mò, đang thăm dò mấy thứ tin tức vớ vẩn mà thôi, cho nên hẳn cấu, cũng tức giận luôn rồi. Mang theo cơn giận ngay đến bản thân hẳn cũng không rõ tại sao, trong lòng lại rất tò mò, rất muốn biết xem sau câu hỏi đó nàng sẽ nói gì.

Thôi quên đi, đừng nghĩ nữa, đợi dùng thiện xong rồi hẵng tính. Hoàng thượng thả lỏng tâm tình, dự định những chuyện sẽ hỏi Tiểu Tiểu sau khi dùng xong thiện. Mà Tiểu Tiểu thì đang suy nghĩ, lát nữa phải làm sao để moi được câu trả lời của Hoàng thượng, hai người đều có suy tính của mình, ngồi cùng một bàn, bọn họ không ngờ là, những gì họ đang suy nghĩ lại cùng một chuyện.

Cuối cùng thì thức ăn cũng được thu dọn xuống, trong tấm thất của Tiểu Tiểu chỉ có một chiếc giường, nàng bắt đầu thấy khó xử, một chiếc giường, phải ngủ thế nào đây? Chi bằng đem nhuyển tháp ở phòng khách chuyển tới, để Hoàng thượng ngủ trên nhuyển tháp cũng được đấy.

“Hoàng thượng, chúng ta chuyển nhuyển tháp vào nhé?” Nghĩ liền làm, trước giờ luôn là tác phong của Tiểu Tiểu, một mình nàng cũng có thể chuyển vào, nhưng mấu chốt là hiện tại nàng không biết võ công, cái gì cũng không biết, thế thì chắc chắn là chẳng có bao nhiêu sức lực rồi. Nàng chỉ là một cô gái yếu đuối, tìm người giúp cũng là điều nên làm.

“Sao phải chuyển vào? Lát nữa sẽ phải ngủ rồi, nàng cần nhuyển tháp làm gì?” Hoàng thượng không rõ những suy nghĩ của nàng, hần thắc mắc hỏi.

“Chính vì sắp ngủ rồi nên mới phải chuyển vào đó, vừa vặn hai chúng ta mỗi người một cái, người ngủ giường hay ngủ nhuyển tháp?” Tiểu Tiểu nhún nhún mày, Hoàng thượng này ngốc quá, cho rằng trong cung của người khác cũng xa xỉ như trong cung của hần hay sao? Lâm Tiên cung của nàng chỉ có một chiếc nhuyển tháp, trong tấm thất lại chẳng có thứ gì có thể ngủ được.

“ ‘Thụy Tiên’, tối nay bảo nàng thị tẩm, chứ không phải...ngủ!” Hoàng thượng tức giận hừ một tiếng, chẳng phải Tiên phi đã từng thị tẩm rồi sao? Chẳng lẽ trợ thủ mà Vu tướng tìm về này vẫn chưa trải qua chuyện đời?

Ánh mắt nghi hoặc đang đánh giá vóc dáng yếu điệu của Tiểu Tiểu, một cỗ nhiệt hỏa từ bụng xông lên, nghĩ tới việc có thể nàng vẫn chưa trải qua chuyện đời, Hoàng thượng không áp chế nhiệt hỏa ở phần bụng nữa, hai mắt rực lửa nhìn cô gái đang gắng sức di chuyển nhuyển tháp kia.

Cảm giác như lửa đốt truyền tới, lúc Tiểu Tiểu quay đầu liền nhìn thấy dục vọng không chút che giấu nào kia trong mắt Hoàng thượng, trong lòng Tiểu Tiểu cả kinh: Mình còn chưa bắt đầu khiêu khích hần mà, sao hần đã...

Ánh mắt này nàng quá quen thuộc, tựa như Lâm vương tối hôm đó vậy, cái gì cũng không muốn nói, không kiên nhẫn mà ấn nàng lên giường, điên cuồng hôn nàng đến quên mất mình là ai. Tuy bọn họ rất giống, nhưng hần không phải Lâm vương, nàng cũng không thể để hần ấn mình lên giường được...

“ ‘Thụy Tiên’, lại đây, giúp trẫm cởi áo...” Hoàng thượng nhìn thấy sự bất an của Tiểu Tiểu, trong lòng càng thêm cao hứng. Rất hiếm khi nhìn dáng vẻ bất an như lúc này của nàng, có phải là ngay từ đầu mình đã dùng sai phương pháp đối đãi với nàng rồi không?

Hoàng thượng không nghĩ gì sâu xa, hiện giờ hần chỉ muốn để nàng chủ động đi đến bên hần, muốn cảm nhận được bàn tay nàng đi lại trên người hần, muốn nghe được tiếng rên rỉ yêu kiều của nàng trong lòng hần, muốn...

Không được nghĩ nữa, nếu nghĩ tiếp, hần sẽ giống như sói đói mà bỏ nhào qua đó, sẽ ngấu nghiến mà ăn nàng mất, ăn một cách sạch sẽ, ngay đến xương cũng chẳng còn!

Lần đầu tiên của nữ nhân đều rất quan trọng, nếu lần đầu tiên mình lưu lại ấn tượng không tốt với nàng, thế chẳng phải sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến “hạnh phúc” sinh hoạt sau này hay sao? Hần không muốn khiến nàng nhìn thấy mình liên run rẩy, sợ hãi như nhìn thấy sói.

“Lại đây, Thủy Tiên, giúp trẫm cởi áo...” Nhìn ánh mắt vẫn đang khiếp sợ của Tiểu Tiểu, Hoàng thượng đi về phía trước hai bước, biết nàng lại đang ngây người nữa rồi – Nhưng hần rất vui, nàng nhìn hần đến ngây cả người. Lớn lên tuần tú cũng không phải là cái tội, hần không chán ghét sự đắm đuối của nàng đâu, nhưng tốt nhất đừng nên là bây giờ, bây giờ hần là nàng phải hưởng ứng nhiệt tình mới đúng chứ.

Nhẹ nâng cằm nàng lên, nhìn khuôn mặt không thoa son trát phấn nhưng vẫn xinh đẹp kia, Hoàng thượng cúi đầu hôn lên cánh môi đang khẽ nhếch lên của nàng.

Sự mềm mại bỗng dừng ập tới bên môi khiến cho Tiểu Tiểu hoàn hồn lại, phát hiện ra cả người nàng đều bị Hoàng thượng ôm trong lòng, hân hân nằng, khuôn mặt Tiểu Tiểu “Àm” một tiếng đỏ hết cả lên

“Thủy Tiên, mặt nàng đỏ rồi kia...” Một tiếng ‘Thủy Tiên’, làm ý thức Tiểu Tiểu tỉnh táo lại, nhìn quanh một lượt, Hoàng thượng bế Tiểu Tiểu đi vào phía trong phòng, Tiểu Tiểu vội giãy giụa một lúc:

“Hoàng thượng, hôm nay thân thể thần thiếp không tiện, ‘Cái kia’ đến...”

Lý do này chắc là được rồi chứ, lúc “Cái kia” của nữ nhân đến, thông thường đều không thể thị tẩm, nhưng “Cái kia” của Tiểu Tiểu trước nay đều không chuẩn, trước kia, cỡ ba đến năm tháng mới tới một lần cũng chẳng lạ tí nào, cho nên, trong cung không hề có ghi chép liên quan đến “Cái kia” của nàng.

“Vậy sao? Để ta xem...” Sự thoái thác của nàng hiển rõ như vậy, sao Hoàng thượng không biết được cơ chứ? Hắn cười khẽ một tiếng, tay cách lớp y phục thăm dò xuống phía dưới, Tiểu Tiểu vội tóm lấy tay hắn, cười hề hề nói:

“Hoàng thượng, chẳng phải ma ma trong cung đã nói, lúc cái này của nữ nhân đến sẽ không may mắn hay sao? Không nên làm bẩn tay Hoàng thượng thì hơn!”

“Trước giờ ta không tin mấy điều này...” Hoàng thượng cười tà mị một cái, bàn tay tiếp tục đi xuống phía dưới, cả mặt Tiểu Tiểu đều đỏ hết cả lên: Tên Hoàng thượng này, đêm nay không phải dự định sẽ ăn mình đấy chứ? Thế thì không được, hiện giờ Tiểu Tiểu chưa có sự chuẩn bị gì cả?

Một bàn tay bị Hoàng thượng bắt được, mà tốc độ của Hoàng thượng cũng cực chậm, tựa như muốn thưởng thức sự sợ hãi trong mắt Tiểu Tiểu vậy. Tiểu Tiểu nhắm mắt, một bàn tay khác thì len lén đưa ra phía sau Hoàng thượng, giả bộ như vô ý mà điểm một cái.

Trong lòng Hoàng thượng lén cười một cái, hôm đó chuyện nàng có võ công hắn đã sớm biết rồi, ban nãy nhìn nàng nhắm mắt hắn liền biết ngay trò vặt của nàng, hắn cũng không vạch trần, nhưng cũng âm thầm di chuyển huyết vị trên người, cho nên, việc điểm huyết của Tiểu Tiểu chẳng có tác dụng gì với hắn cả. Nhưng tay Hoàng thượng vẫn dừng lại tại đó, kinh ngạc hỏi:

“Thủy Tiên, sao đột nhiên ta không động đậy được vậy?”

“Không phải chứ? Hoàng thượng, người sao rồi?” Tiểu Tiểu thoát khỏi từ trong lòng Hoàng thượng, nàng thở phào một hơi xong mới khấn trương hỏi.

“Ta cũng không biết, nàng xem giúp ta đi!” Hoàng thượng mỉm cười trong lòng, biết rằng nếu nàng đã muốn điểm huyết mình, cho dù có nhìn rồi thì cũng sẽ không giải huyết cho hắn đâu, hắn hỏi như vậy, chỉ là muốn biết nàng định làm gì tiếp theo mà thôi.

“Ồ, được thôi!” Tiểu Tiểu bắt lấy tay của Hoàng thượng mà nhìn một lúc, hồ nghi đi đến sau lưng Hoàng thượng, bàn tay chậm rãi sờ sau lưng hắn. Tựa như vuốt ve vậy, khiến cho Hoàng thượng cuống cả lên, tựa như một tên nhóc chưa trải qua chuyện đời, muốn đem nàng ấn vào lòng...thật không ngờ mình đối với sự vuốt ve của nàng lại có phản ứng lớn đến vậy – đây mới chỉ là cách lớp y phục thôi, nếu như là...

Mộng xuân còn chưa bắt đầu, đột nhiên Hoàng thượng cảm thấy thân mình cứng lại, cả người không động đậy được tí nào nữa...

Trong lòng Hoàng thượng cả kinh, vừa nãy sao nàng lại phát hiện ra được? Từ giả thành thật chính là như thế này đây? Không ngờ, mới nãy nàng lại thật sự điểm trúng rồi, đây có phải là trộm gà không được còn mất nắm gạo hay không?

“Xin lỗi, Hoàng thượng, thần thiếp thật sự không biết phải làm thế nào mới giúp được người. Giờ đã khuya rồi, thần thiếp nghe nói loại tình trạng giống Hoàng thượng bây giờ là không thể tùy tiện động đậy được, Hoàng thượng cứ tạm như vậy đã, thần thiếp ngủ trước đây...” Về mặt Tiểu Tiểu khổ não mà nhìn Hoàng thượng, nhìn ánh mắt bốc hỏa của hắn, còn khuôn mặt giận đến tái mét kia nữa. Nhưng nàng lại trực tiếp lựa chọn không nhìn thấy – đứng dậy thổi tắt đèn, lão nhân gia nàng trực tiếp lên giường đi ngủ.

103. Chương 103: Chương 103

không biết là nhớ về nàng ra sao, chỉ là, nhớ thì cũng đã nhớ rồi, không muốn buông tay thì phải hiểu nàng thật rõ, biết được điểm yếu của nàng, bắt được thóp nàng, nàng mới có thể một mực đi theo mình.

Trong tấm thất tối om om, Tiểu Tiểu nằm trên giường, nghe tiếng hít thở ngoài cửa, đột nhiên cảm thấy Hoàng thượng cũng rất đáng thương. Con cưng của trời như hân, chắc là từ trước đến nay chưa từng bị ai đối xử như vậy đâu nhỉ? Đứng cả đêm, chắc sẽ mệt lắm, nhưng nếu không làm vậy, thì nói không chừng đêm nay kẻ đáng thương là nàng sẽ thất thân mất thôi. Chuyện của Lâm vương còn chưa xử lý xong, nàng không muốn lại rắc thêm phiền phức vào người.

Nói cho cùng, trừ sự xúc động lần đầu ra, nàng là người rất ‘lưu luyến cái cũ’. Tuy nói rằng đồ mới thì đều tốt hơn, nhưng con người mà, dùng quen rồi, vẫn là đồ cũ thì dùng thuận tay hơn.

“Haizz...” Tiểu Tiểu than thở một tiếng, Hoàng thượng cau mày nhìn giai nhân trên giường, đêm nay người phải than thở là hân chứ, hân đứng ở cửa làm môn thần, lại còn là môn thần cầm điếu nữa chứ. Người nên ầm ỨC là hân, nhưng nàng than thở cái quái gì?

“Hoàng thượng, sao ngài lại gọi thiếp là ‘Ái phi’? Tại sao lại gọi thiếp là ‘Thụy Tiên’ vậy? Ban nãy thiếp còn đang nghĩ, sao đối với người nào ngài cũng gọi là ái phi hết. Cái từ này rất giả dối, phát buồn nôn. Nhưng may mà thiếp thông minh, thiếp nghĩ ra nguyên nhân rồi, ngài nghe xem thiếp nói có đúng không nhé: Có phải vì nữ nhân của ngài quá nhiều, ngài sợ gọi lộn tên hay không?”

Tiểu Tiểu lại thở dài một tiếng, nói tiếp:

“Cũng thật khó trách, nhiều nữ nhân như vậy, muốn nhớ được hết tên của từng người phụ nữ đúng thật là hơi khó. Vả lại, nếu như lúc trên giường, ở thời khắc mấu chốt ngài lại đột nhiên gọi lộn tên, nhất định sẽ ảnh hưởng tới ‘Hứng thú’ của hai người, nếu gọi ‘Ái phi’ thì không sao hết, ‘Ái phi’ ấy à, dùng trên người nữ nhân nào trong cung cũng đều được, bọn họ nghe được cũng sẽ thấy vui, vẫn là Hoàng thượng thông minh, có thể nghĩ ra được cái từ xưng hô này...oái, đúng rồi, Hoàng thượng, ngài đại nhân đại lượng, chắc sẽ không chấp tiểu nữ nhân như thiếp đâu nhỉ? Thiếp nghĩ chắc sẽ không đâu, suýt nữa thì quên, còn có một chuyện cần làm nữa!”

Tiểu Tiểu vỗ đầu một cái, sau khi nhào dậy thắp ngọn đèn bên cạnh, từ trong ngăn kéo bàn lấy ra một tờ giấy, còn có một ‘cây bút’ rất kì lạ nữa, sau khi loẹt roẹt vài chữ, cầm đến trước mặt Hoàng thượng, cười nói:

“Hoàng thượng, kí tên đi!”

Ánh mắt Hoàng thượng liếc thoáng qua một cái, đại khái nói rằng chuyện đêm nay hân sẽ không truy cứu, bởi vì...Hoàng thượng tới đột ngột gì đó vân vân. Hoàng thượng xem xong thì lửa bốc ba trượng, mà Tiểu Tiểu thì khổ não nhét ‘cây bút’ quái lạ kia vào trong tay Hoàng thượng, Hoàng thượng thì đã bị điểm huyết, đương nhiên không thể kí tên, miễn cưỡng có thể cầm bút, cũng là bị Tiểu Tiểu ép.

“Ngài xem, ban nãy thiếp lại hồ đồ mất rồi. Xin lỗi nha, Hoàng thượng, quên mất hiện giờ tạm thời ngài không động dục được!” Tiểu Tiểu cười hối lỗi, suy nghĩ một chốc, bèn chạy đến trước bàn trang điểm.

Hoàng thượng đứng ở cửa, tức muốn xì khói, đều tại mình tự cho là thông minh, tưởng rằng dịch chuyển huyết vị thì sẽ không sao nữa, lại quên mất thủ pháp châm cứu tối hôm đó của nàng. Tốc độ nhanh thế kia, y thuật của nàng tất nhiên là không hề kém, ban nãy nàng bắt lấy tay mình, chắc đã âm thầm chấn mạch ỳnh? Phỏng chừng cũng tại lúc đó, nàng liền biết chưa phong bế được huyết vị của mình, bởi thế mới ở phía sau, bỗng dưng điểm huyết. Nữ nhân này, bình thường nhìn thì thấy qua loa đại khái, nhưng lúc tỉ mỉ, thì thật đúng là đáng sợ...

Nhưng về phần y thuật của nàng rốt cuộc là ra sao, xem ra phải tìm cơ hội để thử mới được. Nữ nhân này toàn thân trên dưới đều là sự mê hoặc, lý trí nói cho Hoàng thượng biết phải cách xa nàng một chút, nhưng trong lòng thì lại muốn tiếp cận nàng một cách lạ lùng, làm sao đây?

Bây giờ nàng đi tới chỗ bàn trang điểm, không biết lại định làm cái gì nữa? Hành động của nàng, hẳn vẫn luôn không dám lấy lối tư duy bình thường ra để phỏng đoán, tựa như ban nãy, một cách xưng hô bình thường, nàng thế mà lại nghĩ đến chuyện gọi lộn tên lúc mình cùng với chúng phi tử thân mật? Cái này, để vương trước giờ chẳng phải đều gọi như vậy hay sao? Hoàng thượng tò mò nhìn nàng, không phải không phần nộ, chỉ là sự phần nộ của hắn lúc này chẳng có tác dụng gì cả, chí ít thì đối với nữ nhân này mà nói thì là như vậy.

“May quá, thiếp không làm mất nó, bằng không, đêm hôm khuya khoắt thế này, thật đúng là tìm không ra vật để thay thế.”

Một hộp son phấn đỏ đỏ được Tiểu Tiểu lôi ra, mở nắp hộp ra, có thể ngửi thấy được mùi hương son phấn nồng đậm, bình thường Tiểu Tiểu tuy cũng có trang điểm, nhưng nàng lại rất ít dùng đến son phấn, bởi vì trước giờ nàng không thích mấy thứ mùi vớ vẩn, cái này không bị vứt, phỏng chừng cũng bị đem tới xó xỉnh nào đó không vương mắt.

“Hoàng thượng, không được lật lọng đó!” Cầm ngón trỏ của Hoàng thượng ấn lên hộp son phấn, rồi lấy tờ giấy kia tới, ấn xuống giùm Hoàng thượng, Tiểu Tiểu cười vừa lòng. Thế cũng được, cũng coi như là kí tên rồi!

Cầm tờ giấy đã điểm chỉ đem giấu phía dưới gối, Tiểu Tiểu yên tâm thối tắt đèn đi ngủ, không thèm đếm xỉa đến vị môn thần cầm diêm đứng trong bóng tối kia nữa. Mà vị môn thần cầm diêm đứng ở cửa kia thì lại tức điên nhìn vết son phấn trên tay, ánh mắt lại giận dữ nhìn nàng – tiểu nữ nhân đã ngủ say kia.

“Hoàng thượng!” Tiếng gọi khê khàng truyền tới, Hoàng thượng không lên tiếng, một thị vệ áo đen rón rén nhảy từ cửa sổ đi vào, nhìn thấy Hoàng thượng trước cửa, y nhịn không được bật cười.

Cười cái gì? Mau giúp trẫm giải huyết trước đi!

Ánh mắt sắc bén của Hoàng thượng nhìn về phía tên nhãi vui sướng khi người gặp họa kia, người áo đen nín cười, ở phía sau lưng Hoàng thượng điểm thử hồi lâu, mới giải được huyết đạo mà Tiểu Tiểu mới vừa điểm.

“Người cố ý hả?” Hoàng thượng lạnh lùng nhìn người áo đen, người áo đen cười hề hề một tiếng:

“Không phải, là thủ pháp điểm huyết của nàng ấy quá xảo quyết, rất khó giải huyết!”

“Hừ, tốt nhất là vậy!” Hoàng thượng khê trách, tai khê động, thì nghe thấy có tiếng người đang đi về phía này.

“Hình như có người, trốn trước đây!” Không gọi giai nhân trên giường tỉnh dậy, Hoàng thượng nhìn quanh một lượt, hình như chỉ có mỗi cái tủ trong tấm thất là có thể trốn được, liền cùng với người áo đen ban nãy, mau chóng núp vào tủ.

Sau khi hai người núp xong, thở phào một hơi, hai tai cứ cố vểnh lên, đợi tên thích khách xa lạ kia.

Tiếng nói chuyện vừa nãy của hai người, Tiểu Tiểu cứ nghĩ là đang nằm mơ, đương lúc một cỗ sát khí xa lạ càng ngày càng nặng bức đến gần, Tiểu Tiểu mới tỉnh lại từ trong cơn mơ, giả vờ nhắm hai mắt, nghe động tĩnh bên ngoài cửa sổ, có tiếng người nhẹ nhàng tiếp đất nữa.

Một cặp mắt xa lạ đang đánh giá trên người Tiểu Tiểu, mang theo một thân sát khí, nhưng y không lập tức động thủ, chỉ là đang đánh giá Tiểu Tiểu. Nửa canh giờ trôi qua, y vẫn không có ý định rời đi.

Quả nhiên là người có lòng kiên nhẫn, Tiểu Tiểu đang nhắm mắt cũng sắp kiên trì không nổi nữa, nhưng y vẫn có thể nhìn nàng chằm chằm như vậy, Tiểu Tiểu mới cảm thấy người đến này thật không đơn giản.

Người có lòng nhẫn nại, có lúc rất đáng sợ, nếu như người này còn là kẻ địch.

Tiểu Tiểu giả vờ lật người, mở mắt nhìn người đến kia, đúng là một thích khách, ăn mặc theo tiêu chuẩn của thích khách, ngoại trừ cặp mắt chiếu rọi bốn phía để lộ ra ngoài, toàn thân trên dưới đều là màu đen. Nhận thấy vậy, làm cho Tiểu Tiểu nhịn không được mà bật cười khúc khích, không ngờ rằng mắt người kia cũng bắt đầu húp lại.

“Cô cười cái gì?” Giọng nói của y rất có sức hút, rất dễ nghe, nếu như y không có một thân sát khí, Tiểu Tiểu sẽ trở thành bằng hữu với y.

“Ta cười, là bởi vì ta chỉ là một phi tử không được sủng ái của Hoàng thượng mà thôi, chẳng lẽ thân phận này mà cũng làm phiền sát thủ ghé thăm hay sao?”

Nàng không biết trong phòng mình có người, không biết rằng Hoàng thượng và thị vệ của hắn đang trốn trong tủ áo của nàng, nếu biết, Tiểu Tiểu sớm đã giả bộ đáng thương mà khóc toáng ở trên giường rồi. Trời biết, vì biểu hiện ngày hôm nay, sau này Hoàng thượng sẽ tính kế nàng ra sao.

“Có đáng hay không thì đã có người quyết định thay cô, nhưng cô phải ư?” Người áo đen cười lạnh một tiếng, trong lòng Tiểu Tiểu khẽ run, lời y nói có ý gì? Chẳng lẽ y biết thân phận thật sự của mình sao?

“Ta đương nhiên là phải, chẳng lẽ ngươi tưởng ta là sủng phi của tên Hoàng thượng đáng ghét kia á? Đối với thứ đồ đã có nhiều nữ nhân dùng qua kia, bà đây không có hứng thú...” Tiểu Tiểu nhướn mày, dù sao thì bây giờ y cũng không giết mình, nàng dứt khoát ngồi dậy, trò chuyện với người kia.

“Lời ban nãy của cô, nếu như để cái người mà cô gọi là ‘Hoàng thượng đáng ghét’ kia nghe được, nhất định sẽ ‘vui mừng’ đến nổi hộc máu luôn.” Người áo đen cười khẽ một tiếng, Hoàng thượng ở trong tủ áo, hai tay sớm đã siết chặt, mà thị vệ bên cạnh thì phải mất rất nhiều sức lực mới có thể nhìn được cười, Tiên phi này thật đúng là lợi hại, phỏng chừng sẽ trở thành người đầu tiên trong lịch sử khiến cho Hoàng thượng tức đến nội thương.

“Thế cũng đúng! Nhưng đây cũng không phải là lần đầu tiên, ta cũng không sao cả, dù sao thì hai người vốn nhìn nhau chẳng thuận mắt, ta không cần thiết phải lấy lòng hắn, tức giận cũng là chuyện của bản thân hắn. Cùng lắm thì đuổi ta về nhà, hoặc là lôi ta ra ngoài chém thôi...”

Tiểu Tiểu tùy ý cười một cái, nụ cười mím ở trong bóng đêm nhìn rất mê người, người áo đen hơi sững sờ, chỉ thản nhiên như vậy thôi sao, nàng thật sự không sợ chết à?

“Cô không sợ chết?” Người áo đen tò mò bước lên trước một bước, đến gần Tiểu Tiểu hơn, nhưng trong mắt Tiểu Tiểu chẳng có lấy một tia sợ sệt, một tia làm bộ nào cả. Tiểu Tiểu cười khẽ nói:

“Sợ chết chứ! Trên đời này, có ai thật sự là không sợ chết? Ta cũng sợ chết, chỉ là người có thể giết chết ta thật sự không nhiều, mạng của ta cứng lắm đó.”

“Cô không tò mò ai muốn lấy mạng cô sao?” Câu trả lời của Tiểu Tiểu, khiến cho người áo đen càng thêm thấy khó hiểu, cô gái này, không phải là đầu óc không tinh táo đấy chứ?

“Tò mò, nhưng hỏi rồi ngươi sẽ nói chắc? Nếu như ta muốn biết, thì sẽ có cách tra ra, không nhất định phải hỏi ngươi. Chắc hôm nay ngươi đến cũng không phải là muốn giết ta, nói ý đồ của ngươi đi, nhân lúc tâm tình của ta đang rất khá...”

Ngáp một cách bất nhã, đêm hôm khuya khoắt thế này, tìm một sát thủ để trò chuyện cũng không vui gì, đi ngủ thì hơn, bằng không sáng mai lại không có tinh thần mất.

“Lần này ta chỉ là thăm dò, đến để xem cô, nhưng cổ chủ đã nói, nội trong mười ngày nữa tháng phải giao hàng, bây giờ ta tốt bụng nói với cô một tiếng, lần sau sẽ...”

Hai mắt người áo đen hơi híp lại, Tiểu Tiểu cười nói:

“Được, cảm ơn lòng tốt của ngươi, ngươi có thể đi được rồi, ta sẽ sống cho thật tốt đến khi ngươi đến lấy cái mạng của ta. Ta mệt rồi, không tiễn!”

Không thèm đếm xỉa đến người áo đen nữa, Tiểu Tiểu nằm xuống giường, nhìn người áo đen mở cửa sổ rồi đi, Tiểu Tiểu chạy tới trước cửa sổ đóng cửa lại, tự lẩm bẩm:

“Chẳng lẽ sát thủ bây giờ đều thay đổi quy tắc rồi à? Trước khi giết người còn tốt bụng tới thông báo cho người ta một tiếng? Nhưng người muốn giết ta, người có động cơ giết ta, cũng chỉ có lão hồ ly kia thôi...lão muốn làm gì? Chẳng lẽ lão vốn không đi tìm Thủy Tiên? Nhưng trực tiếp giết ta, cũng chẳng có ích lợi gì với lão cả...hay là nói, lão đã tìm được chỗ dựa tốt hơn rồi...”

Tiếng lẩm bẩm dần dần nhỏ lại, đến khi người trong tủ áo nghe thấy tiếng hít thở đều đều vang lên, bọn họ mới rón rén đi ra. Hoàng thượng nhìn giai nhân trên giường, rồi dẫn đầu nhảy ra từ cửa sổ, mà thị vệ phía sau thì bắt đầu đi lắt đầu, cũng rời khỏi căn phòng.

Về đến Thiên Hữu điện, cục tức mà Hoàng thượng nhẫn nhịn cả đêm mới bùng phát, bên cạnh có thị vệ Mật ban nãy ở cùng hần, còn có Vân mới vừa gọi vào nữa.

“Các người nói xem, phòng vệ trong hoàng cung từ lúc nào mà đi đến bước có thể để cho thích khách ra vào tùy ý vậy hả?”

Người kia đến một chuyến, trong cung đương nhiên là không một ai biết, vốn định tìm tổng quản thị vệ mắng ột trận, nhưng suy nghĩ đến sự an toàn của nữ nhân kia, Hoàng thượng chỉ đành tìm ám vệ của mình để trút giận.

“ ... ”

Hai người không lên tiếng, vốn phòng vệ trong cung rất nghiêm ngặt, nhưng có người có võ công rất biến thái, bọn họ cũng chỉ là người bình thường mà thôi, không phát hiện ra thì cũng thường thôi mà, điều này lúc trước Hoàng thượng cũng biết mà, sao bây giờ lại bắt đầu truy cứu thế?

“Hừ, Mật, vừa nãy người cũng nghe rồi đấy, Tiên phi hiện tại vốn là giả? Ban nãy nàng ấy nhắc đến việc tìm Thủy Tiên, cũng chính là nói Thủy Tiên thật sự đã bỏ trốn rồi, đúng chứ?”

Tức giận cũng không phải là cách, mấu chốt bây giờ là sự an toàn của nữ nhân kia, còn chưa lột bỏ được mặt nạ của nàng, Hoàng thượng không muốn để nàng chết trong tay kẻ khác.

“Hoàng thượng, đúng vậy.”

“Hừ, lá gan của Vu tướng càng ngày càng lớn, người dẫn người mau chóng tìm ta tung tích của Thủy Tiên thật sự. Vân, người sẽ phụ trách điều tra ra người đứng phía sau màn thuê sát thủ. Phỏng chừng khả năng là Vu tướng khá lớn, ra tay từ chỗ lão ta là được!”

Gương mặt tuần tú của Hoàng thượng tái đi, sau khi hai thị vệ đều lui xuống, hần nhớ đến sự kiêu ngạo ban nãy của nữ nhân kia. Cứ tưởng rằng nàng chỉ to gan với mỗi mình hần thôi, giờ xem ra không chỉ đối với mỗi mình mình, lúc đối với người khác nàng cũng to gan như vậy, đủ để trò chuyện với một sát thủ giữa đêm hôm khuya khoắt, đây không phải chuyện mà một người bình có thể làm được.

Nhưng nàng nói, không có mấy ai có thể giết được nàng, đây là ý gì? Nghĩ suốt cả đêm, Hoàng thượng cũng không nghĩ ra được vấn đề này, ngay đến bản thân hần bây giờ cũng không dám nói câu đó, sao nàng có thể nói ra một cách dễ dàng như vậy. Lúc này, trong lòng Hoàng thượng, đã đưa ra một quyết định quan trọng

Sáng sớm hôm sau, chưa hạ buổi chiều sáng thì đã nghe tin Đồng phi ở Tê Đồng cung bị đám rắn bao vây, người cũng sợ đến nổi ngất xỉu. Trong lòng Hoàng thượng kinh ngạc một chốc, sau khi nhớ đến những lời Tiên phi nói ngày đó, trong lòng không khỏi sục sùi, Đồng phi trước nay điềm nhiên như nước, không ngờ cũng có tâm kế độc địa như vậy. Nhưng chuyện này đều là nàng ta lén lút mà làm, trong cung người biết không nhiều, Hoàng thượng cũng không tiếp tục truy cứu, chỉ có dự tính ở trong lòng mà thôi.

Sau khi hạ triều, về đến Ngự thư phòng, Hoàng thượng đem những nghi hoặc tối qua nói hết cho Sóc vương, mà Lâm vương thì từ sau khi Điểm Điểm đến phủ, hạ triều xong thì đều trực tiếp về phủ, Lúc Lâm vương cáo lui, Hoàng thượng không hề giữ lại, nay lòng Lâm vương không như trước, Hoàng thượng và Sóc vương đều biết.

“Ý của hoàng huynh là, muốn thăm dò thử y thuật của nàng ấy?” Trong mắt Sóc vương chợt lóe sáng, thật không ngờ, cái cô Tiên phi hiện tại này mà cũng biết y thuật, điều này gần hơn một chút với Tiểu Tiểu được rút ra từ trong tư liệu, có phải kết quả sắp được phơi bày rồi hay không.

“Ừm, nhưng tìm ai đến để thử nghiệm đây? Người bình thường, nàng căn bản sẽ không thể nào hiện thân được, mà người nàng quan tâm, thì đều ở trước mắt nàng. Nếu như nàng thật sự là cao thủ, hành động của chúng ta nàng đều sẽ phát giác ra.” Mày kiếm của Hoàng thượng hơi cau lại, hần vẫn luôn nghĩ tới vấn đề này, nhưng vẫn chưa tìm được người thích hợp.

Hoặc là nói, người thích hợp thì có, chỉ là người mà hần nghĩ đến, trả giá quá lớn.

“Hoàng huynh, người thích hợp để lựa chọn thì có hai người, một người là cung nữ Điểm Điểm rất hợp ý với nàng ấy hiện đang ở trong phủ của Lân...” Sóc vương trầm tư nói:

“Nhưng nếu như động thủ với người này, Lân mà biết được sẽ trở mặt với chúng ta, về phần Tiên phi này, thì càng không biết sẽ đối phó với chúng ta ra sao nữa...”

“Điều này ta đã nghĩ qua, vì Lân, chúng ta cũng không thể động thủ với cung nữ này được, xem ra Sóc và ta nghĩ giống y như nhau. Đệ nói xem chọn ai thì thích hợp đây?” Hoàng thượng đứng dậy, giọng điệu nhàn nhạt mà hỏi.

“Phân lượng của công chúa không đủ, nếu như muốn ép nàng ấy ra tay, trừ phi là một trong hai vị hoàng tử. Nhưng mà hoàng huynh, con cái của huynh vốn đơn bạc, huynh thật sự nhẫn tâm để chúng nó mạo hiểm sao?”

Sóc vương khó hiểu nhìn Hoàng thượng, con cái, đối với người khác mà nói thì có lẽ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nhưng đối với một đế vương mà nói, thì lại không thể thiếu được. Nhiều con nhiều phúc mới là phúc khí của đế vương.

“Chẳng phải đã có thái y rồi sao? Hứa Nhi còn nhỏ, còn chưa đủ tuổi. cứ để Nặc Nhi vậy, nó cũng sắp hai tuổi rồi.” Hoàng thượng thở dài một tiếng, trong mắt mang theo chút u buồn.

“Hoàng huynh, thật ra, huynh đã biết nàng ấy không phải Tiên phi rồi, tại sao còn phải thăm dò nàng ấy nữa chứ? Trực tiếp bắt nàng ấy để tra hỏi là được rồi. Nếu hiện giờ huynh không muốn trở mặt với Vu tướng, cứ nhẫn nại đợi mười ngày nữa tháng, chẳng phải huynh đã nói là có sát thủ muốn giết nàng ấy hay sao? Tại sao còn phải phí sức như vậy?” Sóc vương khó hiểu nhìn Hoàng thượng. Hoàng thượng, chắc không phải động lòng với phi tử giả kia rồi đấy chứ?

“Sóc, đệ nói đích thực rất đơn giản, nhưng ta muốn tự mình lột bỏ mặt nạ của nàng, lột từng chút một, thế mới thú vị chứ. Vả lại đúng là nàng có ý đồ với chúng ta, nhưng lại không có sát ý. Hậu cung quá nhàm chán rồi, để nàng khuấy đảo một chút cũng không tệ...”

Nói cho cùng, tuy nàng không phải người của hần, nhưng hần vẫn không nỡ giết nàng, tựa như từ cái hôm nàng hồi cung trở đi, giữa hai người đã có gút mắc rồi. Lần đầu tiên nhớ đến nàng, là vì cái tư thái ngủ vô tà nhưng lại chẳng có chút hình tượng nào của nàng lúc ở trong kiệu à? Hay là lúc nàng biết bị biếm vào lãnh cung xong liền không chút cớ kị nào mà chất vấn mình? Bằng không, thì chính là cái bóng dáng bỏ đi thẳng thừng kia của nàng...

Hoàng thượng trầm tư, không biết là nhớ về nàng ra sao, chỉ là, nhớ thì cũng đã nhớ rồi, không muốn buông tay thì phải hiểu nàng thật rõ, biết được điểm yếu của nàng, bắt được thóp nàng, nàng mới có thể một mực đi theo mình.

Lúc trời chập tối, Tiên thái y vẫn luôn ở Tê Đồng cung liền trở về bẩm báo tình hình bên ấy với Hoàng thượng. Không ai biết, tại sao đột nhiên rần lại bỏ đến Tê Đồng cung, cũng không ai biết, rần nhiều như thế đã chạy đi đâu, nhưng mãi đến giờ, Đồng phi ngay cả trong cơn mơ cũng run rẩy mà kêu lên: Rần...

Nghe bẩm báo xong, Hoàng thượng không phần nộ như trong dự đoán của Tiên thái y, hần chỉ nhàn nhạt ừm một tiếng rồi không nói tiếp nữa. Tiên thái y đứng một bên chờ chỉ thị của Hoàng thượng, nhưng đã hơn một canh giờ trôi qua, Hoàng thượng vẫn không nói chuyện, chỉ đang không ngừng phê tấu chương, đợi đến khi đặt bản tấu chương cuối cùng xuống, hần mới ngẩng đầu lên nói:

“Tiên thái y, trẫm muốn thăm dò thử y thuật của một người, phải tiến hành một cách kín đáo, ngàn vạn lần không thể để người đó phát giác, người có cách gì hay không?”

104. Chương 104

Chuyện của Điểm Điểm, hắn còn chưa quyết định phải làm thế nào, nhưng vì mẹ con hai người, thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Một đêm ngon giấc, hôm sau tỉnh dậy thấy cửa trống trơn, Tiểu Tiểu mới nhớ tới môn thần Hoàng thượng tới qua, trong lòng giật nảy cả mình, mình còn chưa giải huyết cho hắn, sao không thấy hắn đâu nữa? Là ai giải huyết giúp hắn? Hay là sáng sớm hôm nay có người phát hiện ra hắn?

Chắc không phải bị người ta phát hiện đâu, nếu như bị phát hiện ra, thì nàng đâu có nằm trên giường một cách an ổn thế này.

Loáng thoáng, nàng nhớ là từng bắt hắn để lại dấu tay, Tiểu Tiểu vội vàng thò tay xuống gối, mò thấy tờ giấy đã đóng dấu kia thì mới yên tâm đôi chút, có nó là được rồi, Hoàng thượng hẳn là sẽ không lật lọng được đâu nhỉ?

“Hoa Nguyên...” Tiểu Tiểu hướng ra bên ngoài mà gọi, Hoa Nguyên ở ngoài phòng nghe thấy liền vội vã chạy vào, nhìn thấy Tiểu Tiểu xong liền cao hứng bật cười.

“Sao vậy, sáng nay nhất được bạc à?” Hoa Nguyên cười vui vẻ thế kia, nhất định là có chuyện tốt gì rồi?

“Bạc thì không có nhất được, nhưng mà nương nương nè, nô tỳ lại nghe được một chuyện rất thú vị. Nương nương vừa mới thức dậy, nhất định là còn chưa biết rồi, nương nương đoán xem đám rắn trên giường của người đi tìm ai?” Hoa Nguyên vui vẻ nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu lắc đầu:

“Ta làm sao biết được là ai? Vốn nghĩ rằng, chắc là Liên phi hoặc Vân phi thôi, nhưng chuyện trong cung trước giờ luôn phức tạp, đoán không đúng thì cũng là chuyện thường tình.”

Tiểu Tiểu thường nói, có rất nhiều chuyện không đơn giản như những gì nàng nghĩ, cho nên mấy chuyện lăng phí dầu óc này nàng cũng lười đi phỏng đoán.

“Nương nương, người đoán không đúng rồi, đám rắn tối qua kia, toàn bộ đều đến Tê Đồng cung của Đồng phi nương nương, dọa cho Đồng phi nương nương sợ gần chết, nghe nói đến giờ còn chưa tỉnh lại nữa đó?”

Hoa Nguyên hưng phấn nhìn Tiểu Tiểu, không phải nàng không có lòng thông cảm, là tại Đồng phi này quá độc địa, ngoài mặt thì tỏ vẻ không để ý đến chuyện gì cả, trong lòng ấy à, lại có thể sử dụng cái chiêu này, ả ta còn không quang minh chính đại bằng Liên phi và Vân phi.

“Đồng phi? Chẳng phải trước giờ nàng ta không tham gia tranh đấu trong hậu cung hay sao? Hôm đó lúc ở Liên Hoa cung, nàng ta còn thân thiện cười với ta mấy cái, còn tưởng rằng nàng ta khác biệt, không ngờ lại là kẻ thích chơi ngầm. Giờ thì hay rồi, Hoàng thượng biết kế hoạch của ta, không biết khi Hoàng thượng biết được là Đồng phi thì có đau lòng không nữa?”

Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng, vốn tưởng rằng trong cung có một người khác biệt, kết quả chẳng phải là đều cùng một ruộc cả sao? Hoàng thượng nên cảm thấy may mắn mới đúng, cái đám phụ nữ này của hắn chỉ dốc tâm tư đi đối phó với chúng phi tử. Nếu như đem dốc hết tâm tư này đi đối phó với hắn, chỉ e hắn có mười cái mạng cũng chẳng đủ.

“Bên chỗ Hoàng thượng thì không có động tĩnh gì, chỉ phái Hỷ công công đến đó thăm hỏi một phen, Hoàng thượng bận bịu chính vụ, không có đích thân đến đó thăm. Hai chủ tử khác, hẳn là phải thấy vui sướng khi người gặp họa, Đồng phi trong cung có tiếng là lạnh nhạt, mọi người hiếm khi thấy ả gặp chuyện, một khi xảy ra chuyện thì người xem trò vui cũng nhiều lắm thay. Nương nương, có cần đem chuyện này truyền ra bên ngoài không, nô tỳ cảm thấy, không thể bỏ qua cho Đồng phi như vậy được...”

Hoa Nguyên che miệng cười, Tiểu Tiểu cũng cười nói: “Thế thì phải cảm ơn ta rồi, nếu không có Như Nhi của ta, thì ai mà nhìn rõ được bộ mặt của Đồng phi chứ. Nhưng mà, hù dọa ả ta là được rồi, trong lòng Hoàng thượng có tính toán, ngày tháng của ả ta phỏng chừng cũng chấm hết luôn, chúng ta đừng giấu đố bèm leo thêm nữa. Hoa Nguyên, mau thay áo giúp ta, ta muốn xuất cung một chuyến.”

“Xuất cung? Nương nương lại muốn ra ngoài?” Hoa Nguyên trợn to mắt, khoa trương quá rồi đấy, có vị phi tử nào cả ngày chạy ra ngoài giống như nương nương không?

“Đúng vậy, đi thăm Điểm Điểm thôi, hôm nay chắc là Hoàng thượng sẽ không đến chỗ ta đâu, vừa hay ta lại đang nhớ Điểm Điểm, đến đó thăm nó thôi!” Tiểu Tiểu than thở một tiếng, thật ra, nàng càng muốn đi tìm thừa tướng hơn, muốn hỏi xem rốt cuộc ông ta muốn làm gì. Tại sao lại tìm sát thủ tới để giết nàng? Thuận tiện nhắc nhở Lâm vương một tiếng, cẩn thận với Vu tướng.

“Ồm, thế thì nương nương phải về sớm một chút, bằng không nô tỳ lo lắng cho nương nương lắm đó!” Hoa Nguyên biết tính Tiểu Tiểu, cũng biết mình có ngăn cản cũng chẳng ích gì, cho nên...

Phủ đệ to lớn, vì sự sủng ái mà Lâm vương dành cho Điểm Điểm, không đến một ngày, bé đã trở thành tiểu bá vương của phủ này. Điểm Điểm thích dậy sớm, mà Lâm vương thì phải lên triều, lúc thức dậy, Vương gia sớm đã thượng triều rồi. Tò mò bò dậy khỏi cái giường to bự, Điểm Điểm đánh giá sự bày trí của cái tấm thất xa hoa này, đương nhiên, nhìn từ mắt bé, cái cần tìm thì cũng chỉ là có thứ đồ chơi nào vui vui hay không mà thôi.

Đạo qua một vòng, thứ bé thấy hứng thú, chỉ có chiếc rương lớn màu đen ở bên giường thôi, một chiếc khóa rất chương mất được khóa trên đó. Cái khóa này rất lớn, có phải trong rương có bảo bối gì chơi vui không nhỉ?

Mất đảo hai vòng, Điểm Điểm ở trong phòng tìm kiếm chìa khóa, lúc quản gia mở cửa đi vào, tấm thất của Vương gia đã bị lục lọi đến không ra hình thù gì rồi, thậm chí có thể nói, còn thảm hơn cả bị trộm tới viếng!

“Điểm Điểm, cháu...cháu đang làm cái gì vậy? Chán sống rồi sao?”

Vương gia đối xử với nó không tệ, nhưng Vương gia trước giờ ưa sạch, nếu như nhìn thấy một màn này, có chính tay bóp chết nó không nữa?

“Vu thúc, thúc đến đúng lúc lắm, cái rương này đựng thứ gì vậy, cháu muốn mở ra xem thử. Nhưng không tìm thấy chìa khóa...” Ấm ức chu miệng, thúc ấy bỏ chìa khóa ở đâu rồi? Sao khó tìm đến thế, Lâm vương gia, sao còn biết giấu đồ hơn cả mẹ nữa vậy?

“Tiểu tử tông, trong cái rương này, chứa đựng bảo bối của Vương gia, cháu đừng có nhăm nhe cái rương này nữa. Vương gia mà biết được, sẽ đánh cái mông cháu đó, lại đây, Vu thúc dẫn cháu đi ăn cơm!” Vu thúc cầm lấy tay Điểm Điểm, trên mặt mang theo chút lo lắng, phải dỗ Điểm Điểm rời đi thật mau, kêu người vào dọn dẹp một chút. Trong phòng lộn xộn thế kia, Vương gia mà biết được, sẽ không chỉ trừng phạt riêng một mình Điểm Điểm thôi đâu.

“Cháu...bảo bối?” Trong cặp mắt to của Điểm Điểm, có lóe lên tia hứng thú, bé lưu luyến không rời mà nhìn cái rương đen kia, bảo bối à, có thể là bảo bối gì chứ? Thúc thúc tốt như thế, tại sao lại không thể cho Điểm Điểm biết? Trẻ con luôn có lòng hiếu kỳ rất nặng, càng là thứ không cho nó biết, thì nó càng tò mò.

“Chuyện gì thế này? Bị trộm viếng hay sao?” Vu thúc còn chưa dỗ Điểm Điểm rời đi, thì Lâm vương vội vội vàng vàng trở về để chơi với Điểm Điểm đã đi đến tận cửa, bực bội nhìn sự lộn xộn trong phòng, mà Điểm Điểm thì lại chẳng để ý đến sự bực dọc của Lâm vương, bé thấy Lâm vương trở về thì vội chạy tới trước mặt hắn, ôm chân Lâm vương mà nói:

“Thúc thúc, thúc về rồi! Điểm Điểm nhớ thúc lắm!” Lâm vương khom người, một phát ôm lấy Điểm Điểm, dịu dàng cười nói:

“Điểm Điểm, thúc thúc cũng nhớ con. Con xem thúc thúc mua gì về cho con nè?” Lâm vương xoay người, đúng lúc để Điểm Điểm nhìn thấy thị vệ phía sau, thứ mà y cầm trong tay, lại chính là Gà ăn mỳ mà tối qua Điểm Điểm nhớ mãi không quên.

“Gà ăn mỳ!” Điểm Điểm hưng phấn kêu lên, tay cũng thò về phía con gà kia. Mỳ thực trong phủ đích thực là không ít, nhưng khi Điểm Điểm ăn hết một lượt xong, lúc Lâm vương hỏi bé thích ăn gì, bé mới nói một cách không có cốt khí:

“Là Gà ăn mỳ mà mẹ bắt, đích thân mẹ nướng vẫn ngon hơn!”

Không ngờ Lân vương vẫn khá là chu đáo, ngày hôm sau đã mua về cho Điểm Điểm, chỉ là không biết có ngon như mẹ làm hay không?

‘Chụt’ một tiếng, Điểm Điểm thơm một cái lên mặt Lân vương, đây là phần thưởng dành cho hần.

“Cám ơn người, thúc thúc!” Điểm Điểm cười vui vẻ: “Thật muốn để thúc làm cha của con quá đi, thúc thúc, con có thể gọi thúc là cha không?”

Điểm Điểm cười ngây thơ, vẽ cười trên mặt Lân vương cứng lại, trầm mặt tỏ vẻ bực dọc nói:

“Điểm Điểm, tiếng ‘cha’ không thể gọi bậy được...”

Haizz, mẹ của thằng bé đúng là giáo dục nó quá thất bại mà, sao có thể để con trai ra ngoài nhận cha bậy bạ như vậy chứ? Lân vương thở dài một tiếng, Điểm Điểm ầm ỨC nước mắt long lanh:

“Thúc thúc, thúc hung dữ với con?”

“Điểm Điểm, thúc thúc không có làm dữ với con, chỉ là cái chuyện nhận ‘Cha’ này rất nghiêm túc, không thể tùy tiện nhận bậy được!”

Lân vương đau lòng nhìn Điểm Điểm, chắc là bởi vì yêu thích, hần không muốn nhìn thấy thằng bé khóc, không có nguyên nhân gì cả, chỉ là không muốn nhìn thấy mà thôi.

“Nhưng mà, thúc có khả năng là cha ruột của con đó!” Ngắc đôi mắt to ngấn nước, Điểm Điểm nghiêm túc nói.

“Cái gì? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Lân vương kinh hãi một lúc, hần thích Điểm Điểm không sai, nhưng chuyện của bản thân mình hần rất rõ ràng, hần không có thói quen tùy tiện gieo giống, càng sẽ không để mặc con mình lưu lạc bên ngoài...

“Thúc thúc, con thích thúc nên mới nói với thúc như vậy, thúc đừng nói với mẹ con nha. Thật ra, con là do mẹ con mơ hồ mà thụ thai, con cũng là lén nghe mẹ và gia gia nói chuyện mới biết được. Mẹ nói, chính tại lúc ở yến tiệc sinh thần của Thái hậu nương nương, bà ấy vào trong cung trộm tranh, nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai bị một nữ nhân xấu xí phi lễ, bà ấy liền đánh ngất nữ nhân kia. Vốn mẹ muốn bỏ đi một mạch luôn, nhưng người đàn ông đẹp trai kia lại bị trúng độc, mẹ liền tốt bụng giúp người ấy giải độc, sau đó thì có con luôn...mẹ nói, bà ấy không biết cha của con là ai, nhưng cha của con lại có liên quan tới hoàng thất, bởi vì có thể ngủ lại trong cung, thông thường chỉ có người của hoàng thất thôi...”

Điểm Điểm rất tốt bụng mà đem những gì nó biết nói tuột hết ra, Lân vương đang ôm bé lùi lại mấy nước, thằng bé nói, chính là thọ yến của Thái hậu vào năm năm trước?

Thằng bé chỉ là một đứa trẻ, nhưng lại biết chuyện thọ yến, còn biết chuyện tối hôm đó nữa, thế thì nhất định là thằng bé không nói dối, những gì bé nói là sự thực, hần là thằng bé cũng là con cháu hoàng thất, nhưng...

Đúng rồi, mấu chốt chính là mẹ của thằng bé, chẳng lẽ một đêm xuân tiêu, thì nàng ta liền quên dáng vẻ của người đàn ông đó luôn sao?

“Điểm Điểm, mẹ của con không nhớ dáng vẻ của người đàn ông đó à?” Lân vương run rẩy nhìn Điểm Điểm, cái đứa trẻ sớm hiểu chuyện này, có phải có khả năng là con mình hay không?

“Haizz, đừng kì vọng ở bà ấy nữa. Bà ấy cả ngày mơ mơ hồ hồ, bà ấy quên hết rồi. Gia gia nói, y thuật của mẹ rất tốt, nhưng đã mang thai con tới năm sáu tháng rồi, đến gia gia cũng nhìn ra là mẹ mang thai, thế mà bản thân bà ấy lại không biết đấy? Còn cả ngày tự cho là mình béo, suốt ngày kêu la muốn giảm béo, giảm béo...”

Điểm Điểm bật cười ha ha, không chút để bụng mà đem mấy chuyện xấu của Tiểu Tiểu nói hết cho Lân vương.

“Cái gì, năm sáu tháng, bụng cũng nhìn rõ ra rồi, một đại phu như nàng ấy mà lại không biết mình mang thai?” Lân vương kinh hãi lần nữa mà nhìn Điểm Điểm, người mẹ như vậy, hần thật hoài nghi nàng ấy làm cách nào mà nuôi con lớn được chừng này, hơn nữa còn dạy dỗ được đứa con thông minh như vậy.

“Khỏi cần hoài nghi, nếu như không phải có gia gia, con sớm đã không biết chết ở đằng nào rồi. Chờ mong bà ấy chăm sóc con ấy à...haizz, còn không bằng nói con chăm sóc bà ấy thì đúng hơn! Thúc thúc, thúc ngàn vạn lần đừng đem những lời con nói để mẹ con biết được nha, còn Hoàng thượng, Sóc vương nữa, đặc biệt là hai người họ, ngàn vạn lần đừng để họ biết!”

Cảnh cáo mà nhìn Lâm vương, Điểm Điểm hồn nhiên không biết, lời của bé, sớm đã bán đứng mẹ của bé hết sạch sành sanh rồi.

“Tại sao?” Lâm vương tò mò nhướn mày, sao bây giờ lại cảm thấy Điểm Điểm và hẳn đúng là có chỗ giống nhỉ?

“Mẹ nói...” Điểm Điểm sợ sệt nhìn Lâm vương một cái: “Mẹ nói, nếu như bọn họ biết được, sẽ lôi con đi làm thái giám. Con thật không muốn chú chim nhỏ của con bị lũ cá lũ chim ăn mất đầu, con mới cóc thêm làm thái giám ấy?”

“Ha ha...” Lâm vương bật cười, dùng những lời này để dọa nạt một đứa trẻ con, hình như chỉ có...

Trong đầu bỗng dưng xuất hiện dung mạo của một người, chỉ có nàng mới nghĩ ra cái cách độc này mà thôi. Về mặt Lâm vương đột nhiên tối lại: Tiểu Tiểu, nàng rốt cuộc là đang ở đâu? Nếu như không có đứa trẻ này, những lời này ta thật sự tưởng rằng là nàng nói nữa đó?

“Sao vậy, thúc thúc!” Không phải đang cười rất tốt hay sao? Sao đột nhiên lại không vui nữa? Điểm Điểm khó hiểu nhìn Lâm vương, lòng dạ người lớn thật đúng là khó hiểu, nắng mưa thất thường, bọn họ không cảm thấy kỳ cục hay sao?

“Không có gì, Điểm Điểm, con nói mẹ con gọi là Tiểu Tiểu, thế Tiên phi trong cung...” Không phải hẳn muốn lợi dụng trẻ con, mà là hiện nay đứa trẻ này đã hoàn toàn mở lòng với hẳn, hãy để hẳn ích kỉ một lần đi.

“Thúc để con gọi thúc là cha, con sẽ nói cho thúc!” Điểm Điểm cười tinh nghịch, bàn tính nhỏ trong lòng đã vang lên lách cách: Mẹ à, mẹ thấy con trai mẹ giỏi chưa này, đã tìm xong ẹ một tướng công rồi nè, mẹ không cần phải làm theo cách của gia gia mà ra đường tóm đại một người nữa.

“Được! Có thể!”

Chỉ là làm cha thôi mà, cũng đâu nói phải cưới mẹ của thằng bé, trong lòng Lâm vương tự nói với chính mình.

“Ừm, thúc nói phải giữ lời đó. Con có cha rồi, con có cha rồi...cha!”

Ôm lấy Lâm vương, Điểm Điểm không chút do dự mà thơm lên mặt Lâm vương, tiếng chụt chụt không dứt. Lần đầu tiên Điểm Điểm vui như vậy, cha à, bỗng dưng bé có cha rồi, bé thật sự có cha rồi đó?

“Được rồi, Điểm Điểm, không phải chỉ là gọi cha thôi sao? Có cần vui như vậy không? Bây giờ con nói với cha trong cung...”

Lâm vương cũng hôn lên mặt Điểm Điểm một cái, trước đó hẳn cũng đã từng hôn rồi, nhưng lúc đó bé chỉ là một bé gái mà mình thấy có hảo cảm, bây giờ cũng coi như là “con trai” mình rồi, cảm giác đúng là có sự khác biệt.

“Cha ngốc à...” Y như một người lớn, Điểm Điểm điểm lên mũi Lâm vương một cái, khước miệng nhếch lên một cách đắc ý: “Tiên phi trong cung, chính là Tiểu Tiểu mẹ của con...”

“Cái gì?”

May mà, tim của Lâm vương đủ tốt; may mà, ý thức về nguy cơ của Điểm Điểm đủ nặng, hai người mới miễn cưỡng dựa vào cánh cửa dừng lại đôi chút. Lâm vương thụt lùi hai bước, suýt chút nữa thì cả hai ngã nhào ra mặt đất luôn rồi.

“Con nói, cô gái trong cung chính là Tiểu Tiểu?” Sắc mặt Lâm vương hơi tái nhợt:

Thảo nào, lần đầu gặp mặt, hẳn không có ghét nàng, còn chẳng hiểu sao lại giúp đỡ nàng nữa, thảo nào, lần đó nàng nói với mình, mắt thấy chưa chắc đã là sự thật; chẳng trách, tình hình của mình nàng đều nắm rõ ràng, chẳng trách...

Rất nhiều rất nhiều chuyện, từng cái từng cái đi qua trước mắt hắn, trong lòng Lâm vương lúc này tựa như sóng biển dâng trào...hóa ra, nàng thật sự vẫn luôn ở bên mình, hóa ra, thật sự là mình đã quá ngu ngốc...

“Cha, cha không sao chứ? Sao mặt cha nhợt nhạt quá vậy? Có cần gọi người tới xem hay không?” Điểm Điểm khẩn trương ôm lấy mặt Lâm vương, cha sao vậy, chẳng lẽ là cha ghét bỏ mẹ ư?

“Cha, cha đừng như vậy mà, Điểm Điểm sợ lắm, Điểm Điểm rất sợ...” Trên mặt Điểm Điểm, nước mắt đã chảy ròng ròng, tuy Điểm Điểm còn nhỏ, nhưng bé thật sự thích người cha này, nhưng hình như cha không hề thích mẹ, thế...

“Điểm Điểm, ta không sao, chúng ta ra ngoài chơi đi!” Ổn định lại, Lâm vương nhìn cái vẻ mặt lo lắng kia của Điểm Điểm, hắn cố gắng đè nén chấn động trong lòng, Điểm Điểm rất miễn cưỡng, không thể để Điểm Điểm nhìn ra tâm trạng thật sự của mình lúc này.

“Thật sự không sao chứ? Cha?” Không an tâm mà nhìn hắn, sự quan tâm không chút che giấu mà hiện ra trên mặt.

“Ừm, Điểm Điểm còn chưa ăn cơm đúng không, đến bàn ăn đợi cha trước đã, cha thay xong áo sẽ ra ngay, được không?” Lâm vương dịu dàng nhìn Điểm Điểm, thằng bé là con trai của nàng, con của nàng đã lớn chừng này rồi...

“Dạ!” Ngoan ngoãn tuột xuống khỏi người Lâm vương, Điểm Điểm chạy về phía cửa, lúc sắp ra khỏi cửa, bé quay đầu lại cười tươi một cái:

“Điểm Điểm rất vui! Đợi cha đến rồi cùng nhau ăn nhé!”

Tình nghịch làm một cái mặt quỷ, Điểm Điểm lon ton đi ra, Lâm vương quay đầu nhìn cái đồng loạn xị trong phòng, đến ngoại sảnh gọi quản gia tới:

“Những lời ban nãy của Điểm Điểm người cũng nghe rồi chứ?”

Mới lúc đầu, những lời Điểm Điểm nói, hắn không hề để bụng, lúc đó quản gia cũng có mặt.

“Lão nô không nghe thấy gì hết...Vương gia, lão nô đã theo Vương gia nhiều năm vậy rồi, tính cách của lão nô Vương gia cũng hiểu mà, khụ...” Quản gia nhìn Lâm vương, trong ánh mắt kiên định không hề có chút do dự.

“Vu quản gia, ta đương nhiên tin tưởng người, chuyện này, tốt nhất là người không nghe thấy, tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài, bằng không, lời người ra hỏi tội!” Trong mắt Lâm vương, xẹt qua một tia âm tàn, nếu như đúng là liên quan tới nàng, hắn sẽ đem tất cả mọi khả năng đều bóp chết từ trong trứng nước.

“Dạ! Vương gia, lão nô biết. Thế mấy nha hoàn bên ngoài thì sao? Bọn họ cách khá xa, chắc là không nghe thấy đâu!” Có bốn nha hoàn đứng đợi bên ngoài có khả năng nghe được những lời này, nghĩ tới năm tháng tươi đẹp của bọn họ, trong lòng quản gia có chút không nhẫn tâm.

“Âm thầm ban thuốc đi! Chọn mấy đứa khác nhanh nhẹn, thân thể trong sạch một chút ở đây hầu hạ!” Lâm vương cười lạnh một tiếng, mặc kệ có nghe được hay không, đã liên quan tới chuyện này, cứ coi như là bọn họ xui xẻo vậy. Chuyện của Điểm Điểm, hắn còn chưa quyết định phải làm thế nào, nhưng vì mẹ con hai người, thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót.

“Thay áo!” Giọng nói lạnh lùng, khiến cho Điểm Điểm bên ngoài cửa run rẩy một chút, người bên trong thật sự là cha sao? Sao cha nói chuyện lại lạnh lùng, tàn khốc đến vậy? May mà, những lời phía trước bé còn chưa nghe được, nếu biết, lòng dạ nhỏ bé của Điểm Điểm sẽ bất an à xem.

105. Chương 105

Nếu biết được, thì nàng sẽ không giả ngây, chết cũng không thừa nhận, làm cho Lâm vương tức tới nổi hung hăng “Trừng phạt” nàng một trận.

Dưới sự bao bọc của giấy dầu dày cộm, Gà ăn mày vẫn còn nóng hổi, Điểm Điểm động thủ chuẩn bị xé ra, Vu thúc đi lên phía trước, khẽ nói:

“Điểm Điểm, để lão nô xé giúp cháu...”

“Quản gia, người lui xuống trước đi! Không cần hầu hạ nữa!”

Lân vương bực bội cắt ngang lòng tốt của Vu thúc, Điểm Điểm là con của hắn, gọi hắn là cha đấy, hắn muốn đích thân hầu bé dùng bữa. Hắn bưng Gà ăn mày đi, cười nói:

“Điểm Điểm, phải ăn chút rau xanh trước, sau đó mới được ăn Gà ăn mày!”

“Tại sao?” Điểm Điểm thêm thường nhìn con Gà ăn mày trong tay hắn, đáng vẻ rất là háu ăn, có phải là đã lâu lắm rồi chưa ăn Gà ăn mày do mẹ làm, nên mới thêm ăn như vậy?

“Con sâu lười, đã tới giờ này rồi, ngay đến bữa sáng con cũng chưa ăn. Mới thức dậy liền ăn đồ dầu mỡ như vậy, cái thân thể nhỏ bé của con chịu được hay sao?” Lân vương cứng chiều mà gấp từng chút thức ăn vào bát của bé, thấy sắp đầy bát, mới vừa lòng cười nói:

“Ăn mấy cái này xong, thì có thể tùy ý mà ăn Gà ăn mày của con. Điểm Điểm, con Gà ăn mày này sắp nguội rồi đó, để nguội ăn sẽ không ngon nữa đâu!”

Cảm giác có con cái để cưng chiều thật là tốt, nếu như cái người lớn kia cũng ở đây thì càng tốt hơn. Trong lòng Lân vương cười khổ một tiếng, buổi tối, phải tìm nàng hỏi rõ ràng mới được.

Đứa bé...nhớ tới tình hình hôm đó, cơn sóng lòng của hắn vẫn còn trào dâng, nhưng đứa trẻ này vẫn còn đang sống sờ sờ mà ngồi trước mặt hắn. Thằng bé chưa chắc là của mình, nhưng lại là của nàng, nếu như nói, người đàn ông tối hôm đó là Hoàng thượng hoặc là Sóc vương, hoặc là...

Thế thì hắn phải làm sao đây? Ngăn cản nàng, để cho sự việc này chìm xuống, dẫn theo hai người họ tìm một nơi nào đó ở ẩn hay sao? Hay là giúp nàng, tra rõ chân tướng tối hôm đó, cho Điểm Điểm một người cha ruột?

Cách thứ nhất, hiển nhiên là không công bằng với Điểm Điểm, nhưng cách thứ hai, thì công bằng với mình chắc? Hắn có thể không đi để bụng việc người đàn ông đầu tiên của nàng là ai, nhưng...

Nhưng khi biết được chân tướng mọi chuyện, nếu như Điểm Điểm là của huynh đệ hắn, hắn có thể từ bỏ nàng được sao? Cho dù hắn không từ bỏ, nàng cũng vẫn yêu hắn, nhưng khi gặp được người cha ruột của Điểm Điểm, hai người họ há chẳng phải là sẽ rất ngượng ngùng ư?

“Cha, sao cha lại thần thờ nữa rồi?” Thức ăn trong bát ở trước mặt cuối cùng cũng bị giải quyết xong, Điểm Điểm gọi Lân vương mấy tiếng, nhưng hắn vẫn không có dấu hiệu hoàn hồn, thằng bé bất mãn mà nhìn một cách trách cứ.

“Hử, là cha sai rồi. Điểm Điểm, ăn xong rồi à? Có thể ăn Gà ăn mày được rồi, con muốn ăn cái gì trước?” Lân vương miễn cưỡng cười cười, Điểm Điểm hưng phấn nói:

“Ăn đùi gà trước! Rồi đến ăn cánh gà, cuối cùng ăn đầu gà!”

“Tại sao?” Cách ăn thật kì lạ, đầu gà thường chẳng phải là không có gì để ăn hay sao? Điểm Điểm bé như vậy, sao lại còn ăn đầu gà nữa? Không phải lại là “cao kiến” của Tiểu Tiểu nữa đấy chứ?

“Mẹ con nói, ăn gì bỏ nấy mà. Con còn bé, là lúc thân thể phát triển, phải ăn đùi gà trước để tăng thêm sức lực, ăn xong đùi gà, thì đến cánh gà. Ăn nhiều cánh gà, có thể bay lên giống như mẹ và gia gia, lúc bay được đủ cao đủ xa, thì con cũng đã có thể tự mình xuống núi rồi. Về phần đầu gà ấy à, ăn nhiều thì con người ta mới thông minh, tuy rằng con vốn đã đủ thông minh rồi, nhưng thông minh thì không ngại ít mà, cho nên vẫn phải ăn thật nhiều.”

Vừa ăn cái đùi gà bự, Điểm Điểm vừa giải thích một cách mơ hồ không rõ, nhưng đại khái thì Lân vương vẫn nghe hiểu được. Thật không biết, trong cái đầu của nàng cả ngày nghĩ tới cái gì nữa, luận điệu như vậy mà nàng cũng nghĩ ra được?

“Thế mẹ và gia gia của con thì sao? Đồ ngon đều cho con ăn hết rồi, bọn họ ăn gì?” Lân vương tò mò hỏi, thuận tay nhắc cái ly bên cạnh, đựng đầy nước mà đưa đến trước mặt Điểm Điểm, dịu dàng nói:

“Ăn chậm thôi, Điểm Điểm. Nếu thấy ngon, ngày mai cha sẽ mua cho con nữa, nếu con muốn, mời người kia đến phủ chuyên làm cho con ăn cũng được!”

“Cái đó thì không cần, mẹ nói, con rất kén ăn, ăn chưa tới hai bữa thì đã không muốn ăn nữa, báo hại bà ấy cả ngày phải chạy khắp núi đồi mà tìm đồ ăn cho con.”

Điểm Điểm uống ly nước, vứt cái đũa gà, tiếp tục chiến đấu hăng hái với cái cánh gà.

“Còn một cái đũa thì sao? Điểm Điểm không ăn nữa à?” Lân vương bật cười, đem một cái đũa còn lại đưa đến trước mặt Điểm Điểm, Điểm Điểm ton hót cười nói:

“Hôm nay là ngày đầu tiên nhận cha, đương nhiên đồ ngon phải mỗi người một nửa rồi. Cha, cha ăn đi...”

Nếu như, thằng bé thật sự là con trai của mình thì tốt biết mấy, mọi chuyện đều dễ nói rồi. Lân vương cố gắng hồi tưởng lại tình cảnh hôm đó, trong đầu chỉ mơ mơ hồ hồ có hình bóng của một cô gái, còn có ngày thứ hai sau khi Hoàng thượng nghe được, đem tất cả những người có liên quan đến sự kiện đó giam hết lại, cuối cùng vẫn là hoàng huynh đích thân xử lý đám phụ nữ đó. Về phần ai là ai, e rằng ngay đến hoàng thượng cũng chẳng phân rõ được.

Trong hậu hoa viên của Vương phủ, có một đứa trẻ đang chơi ở đó một cách vui vẻ, Lân vương đứng cạnh đứa trẻ, không ngừng nói chuyện với đứa bé đó, trên mặt mang ý cười say đắm lòng người.

Cách đó không xa, có hai người phụ nữ đang độ tuổi xuân sắc lén lút ngấm nhìn hai người đang vui vẻ kia, hai bóng dáng một lớn một nhỏ, vốn chênh lệch biết mấy, giờ đây, lại khiến cho người ta cảm thấy hài hòa đến lạ thường.

“Cha, sao con vẫn ném không trúng thế nhỉ?” Một cái vòng trúc nhỏ bé, được quản gia tỉ mỉ mài nhẵn, cách đó không xa, chính là chiến lợi phẩm hôm qua của Điểm Điểm – một đồng búp bê sứ, đồ chơi, bình hoa lớn lớn nhỏ nhỏ. Mà trò chơi hôm nay của Điểm Điểm đó là, giống với Lân vương trên phố ngày hôm qua, bé cũng muốn mỗi lần một cái, ném trúng hết tất cả mọi thứ.

“Điểm Điểm đừng nản lòng, con còn bé, lực tay cũng nhỏ, không khống chế được độ lực, luyện tập thêm vài lần là được.” Lân vương yêu thương hôn lên mặt Điểm Điểm một cái, khiến cho hai người phụ nữ trốn cách đó không xa đỏ kị đến đỏ cả mặt: Chẳng qua chỉ là một con nhãi mấy tuổi thôi, Vương gia có cần phải đối xử tốt với nó thế không?

“Lại đây, Điểm Điểm, cha dạy con!” Ôm Điểm Điểm vào trong lòng, Lân vương nhẹ nhàng nắm lấy cái tay mũm mĩm đang cầm chiếc vòng của Điểm Điểm, đưa cánh tay của bé dùng lực vung lên phía trước một cái, chiếc vòng chuẩn xác tròn lên người con búp bê.

“Woa...cha lợi hại quá, Điểm Điểm thích cha lắm!” Quay đầu, không khách khí mà “Chụt” một cái lên mặt Lân vương, Điểm Điểm cười nói:

“Con muốn nữa!”

“Được!” Cưng chiều cười một cái, cầm bàn tay nhỏ bé của người trong lòng lần nữa, từng cái vòng lại được ném ra, cái nào cái nấy đều trúng mục tiêu, Điểm Điểm càng thêm bội phục Lân vương hơn.

Nhưng lúc cái vòng cuối cùng vừa rời khỏi tay, Điểm Điểm giây thoát khỏi sự ôm ấp của Lân vương, cẩn thận nhặt chiếc vòng dưới đất, trở về đứng lại chỗ cũ, không để Lân vương giúp mình nữa, bé bắt đầu tự mình ném. Lân vương đứng dậy, quay đầu trông hai người phụ nữ đang trốn kia một cái, gần đây vì chuyện của Tiểu Tiểu, suýt nữa thì hắn đã quên vẫn còn nhiều phụ nữ lộn xộn ở trong phủ của hắn đến vậy.

Hai người phụ nữ đang trốn, thấy Lân vương nhìn về phía mấy ả đang núp, biết hắn đã phát hiện ra mấy ả, mấy ả bèn tự giác đi ra khỏi phía sau bụi cây, đi đến trước mặt Lân vương vấn an.

Tiếng nói đột nhiên truyền tới, cắt ngang sự tập trung tinh thần của Điểm Điểm, bé bực dọc quay đầu lại, nhìn thấy hai người phụ nữ trang điểm lộng lẫy, ánh mắt mấy ả còn mị hoặc mà nhìn Lân vương.

“Các người đến đây, có việc gì không?” Lạnh lùng nhìn hai người họ, tưởng rằng lúc trước khá được sủng ái, thì muốn tính toán trước mặt hắn, muốn sắc dụ hắn à?

“Vương gia, đã lâu ngài không đến thăm Hương Nhi rồi, Hương Nhi nhớ ngài lắm!” Một người phụ nữ toàn thân áo đỏ lòe loẹt đi tới trước mặt Lân vương, bộ ngực cao thẳng của ả cọ xát lên người Lân vương, bàn tay cũng không an phận mà muốn thăm dò vào trong y phục của Lân vương.

“Phải đó, Vương gia, Như Nhi cũng nhớ ngài, ngài quên Như Nhi rồi sao?” Người phụ nữ mặc áo màu lam nhạt đi tới, không cam chịu lép vế mà dùng sắc dụ Lân vương.

“Á, cha, bọn họ là ai vậy, là cái loại hoa nương mà mẹ con đã từng nói kia sao?”

Thấy mấy ả quần lên người cha như vậy khiến cho Điểm Điểm cảm thấy rất bức bối, đúng là đáng ghét mà, bé phải ngăn lại, nhất định phải ngăn lại. Cha là của bé, sự ôm ấp của cha nhiều nhất cũng chỉ có thể có bé và mẹ, không thể để mấy ả nữ nhân xấu xa này chiếm hữu.

“Mày là tên nô tài từ đâu tới vậy? Mày mới là hoa nương thì có? Còn nói bậy thêm nữa, ta bảo Vương gia đưa mày đi...” Người phụ nữ mặc áo đỏ ban nãy tự xưng là Hương Nhi trừng mắt về phía Điểm Điểm, con nhãi này thật sự rất xác xược, dám gọi Vương gia là cha, con của Vương gia, sao có thể có dáng vẻ này được? Con của Vương gia, chỉ có thể do người tôn quý như ả đường dục...

Bốp bốp...

Hai tiếng bạt tai lạnh lạnh vang lên, lúc Hương Nhi còn chưa nói xong, thì đã rơi lên mặt ả ta, Lân vương lạnh lùng nói:

“Đưa nó đi làm hoa nương? Hương Nhi thật đúng là lợi hại không ít...”

“Vương gia, con nhãi đó chỉ là nô tài...” Hương Nhi bưng mặt, nước mắt lưng tròng không tài nào tin nổi mà nhìn Lân vương, Lân vương trước nay không đánh phụ nữ, nhưng nay ngài ấy lại vì một tên tiểu nô tài này mà đánh mình, là một nữ nhân đầu tiên bị hắn đánh, ả nên cảm thấy vinh hạnh ư?

“Hóa ra người không những không có mắt, ngay đến tai cũng không dùng được nữa. Ban nãy không nghe thấy con bé gọi gì hay sao?” Lân vương cười lạnh, nếu như hôm nay không phải ả xuất hiện, thì hắn đã quên mất trong phủ còn nuôi một đám nữ nhân, cũng đến lúc xử lý bọn họ rồi.

“Vương gia, nhưng rõ ràng chỉ là một dã nha đầu, vốn chẳng có quan hệ gì với Vương gia cơ mà?” Như Nhi mặc y phục màu lam nhạt cũng đi tới. Lúc đầu nhìn thấy Hương Nhi bị đánh, trong lòng ả còn khá là cao hứng, nhưng Vương gia muốn nhận dã nha đầu này là con gái, vả lại bây giờ còn yêu thương nó như vậy nữa, ả không cho phép, ả phải giúp Hương Nhi, phải phản đối đến cùng.

Nhưng mà, Như Nhi lúc này sớm đã quên mất tính tình của Lân vương, Lân vương, từ khi nào mà lại để mấy ả can thiệp của cuộc sống của hắn? Có khi nào mà nghe cách nghĩ của mấy ả? Mấy ả tự nguyện tiến vào, ở Vương phủ vốn đã là người có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Ngoại trừ có mấy nữ nhân xuất thân khá tốt, các thị thiếp khác, thậm chí còn không bằng cả nha hoàn trong phủ.

“Cha, Điểm Điểm không phải dã nha đầu, Điểm Điểm có mẹ, bây giờ cũng có cha rồi...” Điểm Điểm ngập tràn nước mắt, người cũng chạy tới bên Lân vương, không cần thận một cái liềm đem ả nữ nhân đang bám trên người Lân vương kia chèn sang một bên, may mắn làm sao, Như Nhi liền ngã nhào ra đất, tiếng “Úi da úi da” vang lên.

“Vương gia, ngài nhìn con nhãi điên này, đúng là muốn làm phản rồi mà...” Như Nhi ôm lấy cái mông mới vừa bị ngã đau, không bị bầm tím thì may. Nếu bị bầm, thế thì đau phải biết, buổi tối làm sao mà hầu hạ Vương gia được?

Tổ vẻ đáng thương mà nhìn Lân vương, hai ả nữ nhân đều làm ra vẻ mình bị ức hiếp, mà Điểm Điểm cũng ngẩng đầu lên một cách tội nghiệp, cha sẽ không giận đấy chứ? Sao lại không bế Điểm Điểm vậy?

“Cha, cha không cần Điểm Điểm nữa sao?” Cứ ngược đầu mà nhìn như vậy mệт lăm đó, trong lòng Điểm Điểm thầm nói: Tối lúc nào, bé mới có thể cao như cha thì hay biết mấy.

“Điểm Điểm, sao cha lại không cần con được chứ?” Tiếng “cha” này, Lân vương còn chưa nghe đủ đầu đầy, sao hẳn có thể không cần thằng bé ? Cúi người xuống, ôm lấy Điểm Điểm đang ầm ỨC, vẻ mặt hẳn bỗng nhiên trở nên nhu hòa:

“Điểm Điểm, con mới không phải là dã nha đầu, con là bảo bối có mẹ thương, có cha yêu. Sau này, ai dám nói con như vậy nữa, cha là người đầu tiên không tha cho kẻ đó, biết chưa?”

“Dạ!” Thắng lợi mà hôn lên mặt Lân vương một cái, Điểm Điểm lè lưỡi với hai ả nữ nhân trên mặt đất kia, giành cha với ta hử, các người còn kém xa lắm. Nhưng đám nữ nhân này dám dụ dỗ cha một cách trắng trợn như vậy, mấy ả đều là nữ nhân xấu xa, bé phải thay mẹ thu dọn bọn họ!

“Còn không mau cút!” Chẳng thềm đếm xỉa tới vẻ đau lòng, buồn bã trên mặt hai ả, Lân vương tức giận nói.

“Vương gia...” Hai người ầm ỨC nhìn Lân vương và tiểu cô nương đang ra về tiểu nhân đắc chí ở trong lòng hẳn, mấy ả đỡ nhau rời đi, mà Điểm Điểm nhìn thấy bộ dạng chật vật của hai người họ, ha ha cười lớn.

“Con cười gì? Điểm Điểm?” Tuy nhiên, Lân vương cũng rất muốn cười, cười vì sự ngu xuẩn của hai ả, càng vì sự thích chí của Điểm Điểm.

“Cha, cha thật tốt. Đúng rồi, cha, ban nãy con đã quên hỏi cha, cha không muốn cưới mẹ con à? Nếu như việc đó khiến cha khó xử, thì không cần cưới mẹ của con nữa, gia gia của con sẽ giúp mẹ tìm một tướng công.” Điểm Điểm tốt bụng đề nghị.

“Điểm Điểm, cha đâu có nói là không muốn cưới mẹ con. Sao con có thể nghĩ vậy chứ? Cha thích Điểm Điểm, cũng thích mẹ con, đương nhiên là muốn sống cùng hai người rồi!” Ngày tháng đó, nghĩ thôi cũng thấy đẹp rồi, Lân vương bật cười.

“Ồ, lúc nãy khi ăn cơm, con thấy cha có vẻ không vui, tưởng cha không muốn cưới mẹ của con chứ? Thật ra, gia gia ẹ con thời gian để hoàn thành nhiệm vụ. Nếu như trong ba tháng mà mẹ không tìm thấy cha ruột con, bà ấy không gả ra ngoài được, gia gia sẽ tìm đại trên phố một người đàn ông rồi gả phứt mẹ đi...” Nhớ tới vẻ cười xấu xa của gia gia lúc nói mấy lời này, Điểm Điểm nghĩ rằng mẹ mình tiêu đời rồi, phương thức bắt cha như vậy quả thực có hơi lỗ mãng. Nhưng bé cũng đã khuyên gia gia, gia gia nói nếu không làm mạnh tay như vậy, thì mẹ sẽ không làm việc cho đảng hoàng đầu...

“Sẽ không đâu, Điểm Điểm yên tâm đi, đợi gặp được mẹ con, cha sẽ cưới nàng, được không?”

Đứa con quá thông minh, cũng tuyệt đối chẳng phải chuyện tốt lành gì. Tiểu Tiểu trong cung, tuyệt đối không ngờ đến Điểm Điểm bên này, sớm đã đem mọi chuyện của nàng một năm một mười, từ đầu chí cuối nói hết cho Lân vương rồi. Nếu biết được, thì nàng sẽ không giả ngây, chết cũng không thừa nhận, làm cho Lân vương tức tới nổi hung hăng “Trừng phạt” nàng một trận.

Ngâm nga điệu hát dân gian, Tiểu Tiểu lại từ trong cung “trốn” ra ngoài, có lẽ bản thân vốn đã thích lén lút rồi, quang minh chính đại xuất cung thì có gì mà vui chứ, lén la lén lút ra ngoài mới hay đó?

Nàng tùy ý đi trên phố, trên mặt vẫn hóa trang như trước, cặp mắt tinh quái đảo một vòng, đến Lân vương phủ tìm Điểm Điểm trước, hay là tới tướng phủ tìm Vu thừa tướng tính sổ trước nhỉ?

Một bóng người quen thuộc lướt qua trước mắt nàng, Tiểu Tiểu sắc bén nhìn bóng lưng đột nhiên ghé qua tiệm thuốc kia, người đó, sao lại giống quần gia của tướng phủ thế nhỉ? Người vốn thích gây rối như Tiểu Tiểu, trong lòng giờ đây cũng đã có khúc mắc với thừa tướng, đối với những chuyện trong phủ của ông ta cũng quan tâm không ít.

Trong phủ có người bệnh à? Ông ta tới hiệu thuốc làm gì? Len lén đi tới nội đường của hiệu thuốc, nhưng thấy người ngồi trong đó khám bệnh lại chính là Thủy Thủy!

Đại phu của hiệu thuốc này tuổi tác không nhỏ, chòm râu hoa râm buông dài xuống, mắt của ông lão nhắm lại, tay nhẹ nhàng đặt trên cổ tay Thủy Thủy, vẫn còn đang chẩn mạch. Trong phòng ngoài Thủy Thủy, đại phu ra thì chỉ còn có quần gia, ngay đến tên sai vặt cũng chẳng để lại. Xem ra, bệnh của Thủy Thủy

cũng là loại bệnh không dám nhìn mặt ai, bằng không, thì đã dẫn theo nha hoàn để sai bảo, chứ không chỉ có mỗi nàng ta và quần gia lén lút tới thôi đâu.

Qua hồi lâu, lão đại phu mới mở mắt ra, mặt đầy nếp nhăn cũng cười lên:

“Phu nhân không cần lo lắng, đứa bé phát triển rất tốt, bây giờ chỉ mới hơn một tháng, đang là thời kì nguy hiểm, phu nhân nên thật cẩn thận!”

Phu nhân? Trong lòng Tiểu Tiểu hiển nhiên là giật nảy cả mình, Thủy Thủy gả cho người ta rồi sao? Sao ông lão này lại gọi nàng ta là phu nhân nhỉ? Sự việc biến hóa thật là nhanh, không ngờ người vốn thâm thương trộm nhớ Lân vương như Thủy Thủy, cũng gả đi nhanh như vậy, thậm chí còn đã hoài thai...

Về mặt Thủy Thủy vui mừng, nhưng lại chẳng nói câu nào, quần gia đánh mắt với Thủy Thủy, Thủy Thủy liền cúi đầu rồi đi, mãi đến lúc cúi đầu, khoe miệng nàng ta vẫn còn nụ cười mỉm đầy vẻ hạnh phúc.

Sau khi Thủy Thủy đi xa, quần gia mới ngồi xuống chiếc ghế ở trước mặt lão đại phu, một thỏi vàng nhét vào trong tay lão đại phu:

“Hứa lão tiên sinh, cái thứ đồ mà hôm đó ta nói ông đã tìm được chưa?”

Lúc quần gia đưa thỏi vàng ra, Tiểu Tiểu liền kinh ngạc trợn to mắt, chỉ chần mạch thông thường thôi, có cần vung tay mạnh như vậy không? Nếu vàng dễ kiếm như vậy, nàng trực tiếp làm đại phu khám bệnh cho người ta là được rồi, còn cần gì làm Thấu tiên nữa?

Nghe được lời nói phía sau của quần gia, Tiểu Tiểu liền biết ngay là đang tiến hành cuộc mua bán bí mật gì rồi. Bằng trực giác, nàng cho rằng chuyện của quần gia có liên quan với mình, suy cho cùng thì thích khách kia rất có khả năng là do tướng phủ thuê. Nghĩ như vậy, con người có lòng hiếu kì cũng chẳng phải là chuyện xấu gì, có lúc còn là chuyện tốt nữa ấy chứ.

“Thân là một người hành nghề y, lão phu vốn không thể nào chấp nhận yêu cầu của ông, nhưng nể tình ông thật lòng như vậy, lão phu có thể giúp đỡ. Nhưng trước khi giúp, lão phu còn phải xác định một chút, ông thật sự muốn giúp mẹ ông à?”

Lão đại phu sờ thỏi vàng trong tay, nếp nhăn trên mặt càng sâu, thấy tiền ai mà chẳng sáng mắt? Mấy câu hỏi phía sau, chắc cũng chỉ là hỏi lấy lệ thôi.

“Hứa lão tiên sinh, sao ta có thể lừa ông được chứ? Mẹ ta đã hơn bảy mươi tuổi rồi, sức khỏe của bà trước nay luôn không tốt, gần đây thường hay mơ thấy cha ta, nói cái gì mà không nhìn thấy cha ta thì bà cũng không thiết sống nữa, ta cũng hết cách, mới nghĩ dùng ít thuốc để bà ngoan ngoãn ăn cơm...con người sống tới tuổi này thật chẳng dễ dàng gì, phận làm con, ai có thể trơ mắt nhìn mẹ mình đối chết được chứ?”

106. Chương 106

...có một số người chưa đến Hoàng Hà thì chưa từ bỏ, muốn hồi cung hả? Đợi kiếp sau đi nhé...

“Hứa lão tiên sinh, sao ta có thể lừa ông được chứ? Mẹ ta đã hơn bảy mươi tuổi rồi, sức khỏe của bà trước nay luôn không tốt, gần đây thường hay mơ thấy cha ta, nói cái gì mà không nhìn thấy cha ta thì bà cũng không thiết sống nữa, ta cũng hết cách, mới nghĩ dùng ít thuốc để bà ngoan ngoãn ăn cơm...con người sống tới tuổi này thật chẳng dễ dàng gì, phận làm con, ai có thể trơ mắt nhìn mẹ mình đối chết được chứ?”

Giọng quần gia khàn khàn nói, nếu như không phải nhìn thấy bản mặt ông ta chẳng có nước mắt gì, thì Tiểu Tiểu còn tưởng rằng cái tên quần gia hiếu tử này đang khóc nữa đó. Giọng ông ta rất bi thương, cứ như là khóc vậy, sau đó Tiểu Tiểu nghe lão đại phu nói:

“Được rồi, thấy ông hiếu thuận như vậy, lại nể ông thật sự có thành ý, lão phu sẽ cho ông một ít. Cái này không thể dùng quá nhiều trong một lần, nếu dùng nhiều, người bệnh sẽ hoàn toàn mất đi chính mình, sống như thế sau này sẽ khiến cho nhân tính biến đổi.”

Quản gia thật sự có mẹ ư? Trong lòng Tiểu Tiểu cười nhạo một tiếng, nhìn cái bản mặt ông ta, ngay đến nước mắt cũng không có, ban này khóc lóc cũng chỉ là giả thôi. Minh cách xa như vậy, cũng biết là ông ta đang giả khóc, lão đại phu này chẳng lẽ lại không thấy? Trừ phi lão ta là kẻ đui mù!

Lão ta là kẻ mù á? Tiểu Tiểu cúi đầu suy ngẫm, ban này Thủy Thủy chẳng hề nói chuyện, trong căn phòng này không có người nào khác, theo lý mà nói Thủy Thủy không cần phải im lặng, chẳng lẽ người mà nàng ta đề phòng chính là lão nhân này? Mà người vẫn luôn nói chuyện thì chỉ có mỗi quản gia thôi, điều này...

Nhiều điều thắc mắc xẹt qua trong lòng, Tiểu Tiểu kiên nhẫn đợi quản gia cầm thuốc khắp khỏi vui mừng rồi đi xong thì mới nhẹ nhàng nhảy xuống, chậm rãi đi đến ngồi xuống trước mặt ông lão kia, nhìn thấy cặp mắt của lão ta cũng như bình thường, cũng biết chớp nháy, nhưng nhãn cầu lại không có tiêu cự, chỉ vô thần mà nhìn trước mặt. Tiểu Tiểu đã ở trước mặt lão ta một khoảng thời gian rồi, mà lão vẫn không phát hiện ra.

Bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, Tiểu Tiểu vội vàng trốn đi, chỉ thấy người đi vào là một người trung niên chừng bốn chục tuổi, cách ăn mặc cho thấy người đó có thân thể bất phàm, chắc hẳn là chủ nhân quý của hiệu thuốc này.

“Con đến rồi!” Ông lão ngẩng đầu lên, hai mắt của tên chủ nhân quý kia thì lại tham lam mà nhìn về phía thỏi vàng trên bàn, miệng cười nói:

“Cha, không ngờ chủ nhân quý của tướng phủ lại vung tay hậu hĩnh như vậy, một lần mà ột thỏi vàng lớn thế.”

Lão đại phu bật cười ha ha:

“Đương nhiên rồi, bởi vì cái ông ta cần không chỉ là xem bệnh cho người ta thôi đâu. Ông ta ấy à, còn muốn thứ đồ tổ truyền của chúng ta nữa!”

“Cha, thế cha cho ông ta rồi à?” Trong mắt người trung niên xẹt qua một tia khó hiểu, lão đại phu bật cười:

“Ông ta giao vàng, tại sao ta lại không cho được chứ? Người không vì mình trời tru đất diệt, có vàng, không lấy thì chính là kẻ ngốc. Đúng rồi, người phụ nữ đi cùng với ông ta là sao? Hình như là tiểu thư tướng phủ thì phải? Sao bỗng dưng lại mang thai vậy?”

Người trung niên nghi hoặc nói: “Cha, cha có xác định là mang thai không? Không thể nào, Đại tiểu thư của tướng phủ nhập cung, Nhị tiểu thư còn chưa thành hôn, sao có thể được.”

“Được rồi, cha biết rồi, đừng nói ra ngoài là được. Chuyện hôm nay, một chữ cũng không được tiết lộ ra ngoài, bằng không, cả hiệu thuốc của chúng ta sẽ phải đóng cửa mất!”

Lão đại phu không tiếp tục hỏi nữa, nhưng Tiểu Tiểu thì lại kinh ngạc, nàng nhớ tới lời Thủy Thủy từng nói lúc trước, chẳng lẽ Thủy Thủy thật sự đã có thai? Nhưng người hôm đó rõ ràng là mình mà, cho dù có thai thì cũng là mình mới đúng, sao lại là Thủy Thủy chứ?

Đợi người trung niên lui xuống, Tiểu Tiểu mới lén đi khỏi hiệu thuốc, kéo lê bước chân nặng nề mà đi đến bên ngoài tướng phủ, do dự một hồi, nhưng vẫn không có dũng khí đi vào.

“Cô nương, cô sao vậy?”

Một giọng nói dễ nghe vẽ quan tâm vang lên, Tiểu Tiểu ngẩng đầu, mới phát hiện mình đã đứng ngẩn ngơ ở cửa tướng phủ rất lâu rồi. Mà Vu Hoa thì chắc là cần về phủ, bằng không sao lại gặp được Tiểu Tiểu nàng chứ?

“Không sao!” Cười khê một cái, so với lúc mình sắp rời đi, y đã tiêu tụy đi không ít, hai gò má giờ đã hóp vào. Không biết, chuyện sát thủ y có tham gia vào hay không? Chắc là có, Vu tướng mỗi ngày bận bịu công vụ, lại là đại thần quyền cao chức trọng, có rất nhiều việc không tiện đích thân ra mặt.

Không hỏi nữa, hỏi thì có ích gì? Hôm nay tâm tình nàng không tốt, đợi ngày khác tâm tình tốt lên rồi mới đến truy cứu cũng không muộn.

Vu Hoa nhìn bóng dáng lẻ loi xa lạ rồi đi kia, đột nhiên trong lòng có loại xúc động muốn kéo nàng lại. Lắc lắc đầu, y sao vậy, sao lại có tâm tư như vậy với một cô gái xa lạ chứ, người y yêu, y đợi chỉ có cô gái đã thay thế muội muội vào cung kia thôi.

Thăm một lần đi, nàng sắp phải hồi cung rồi!

Trời đã dần dần tối, Hoa Nguyên và Từ ma ma chắc lại lo lắng rồi đây, Tiểu Tiểu trốn trên một cái cây cách không xa tấm thất của Lâm vương, thông qua cái cửa sổ được mở ở xa xa mà nhìn hai người trong phòng, chỉ có hai người, những người khác đã bị đuổi ra ngoài.

“Cha, con thấy trúng rồi, thấy trúng rồi nè!”

Bởi vì trời đã tối, Lâm vương và Điểm Điểm mang những thứ đồ ném vòng vào hết trong phòng, Điểm Điểm vẫn như trước, đã nhắm thứ gì là phải học hiểu làm tốt thì mới thôi. Tiểu Tiểu nhìn bé ném vòng một cách gian nan, trong lòng hơi cao hứng.

“Điểm Điểm lợi hại nhất!” Lâm vương ôm lấy bé, hôn lên mặt bé một cái, mà Điểm Điểm thì lại cười khúc khích, luôn miệng gọi cha, gọi nghe ngọt xót.

“Cha?” Tiểu Tiểu kinh ngạc tròn to mắt, vậy cũng quá khoa trương rồi đấy? Sao mới một ngày không gặp, mà Lâm lại từ ‘Thúc thúc’ biến thành ‘Cha’ rồi? Là Điểm Điểm quá thông minh, hay là Lâm vương quá ngu ngốc? Hẳn không phải là loại người có thể tùy ý nhận con bầy bạ được.

Chẳng lẽ là Lâm vương đã phát hiện ra thai ký sau lưng Điểm Điểm? Khả năng này không nhỏ, suy cho cùng thì hai người ở bên nhau cả ngày, nếu như hắn nhìn thấy Điểm Điểm tắm rửa, thì sẽ có thể nhìn thấy thai ký phía sau một cách dễ dàng. Nhưng như thế cũng chỉ cho thấy Điểm Điểm là người của hoàng thất, chẳng hề chứng minh được thằng bé chính là con của hắn đâu mà! Xem ra nàng phải xem xét chuyện này cho kĩ càng mới được, tình hình hai người ở cùng nhau có hơi quái lạ.

“Cha, Điểm Điểm thật sự lợi hại lắm à?” Ngóc mặt lên, Điểm Điểm nghi hoặc nhìn về phía ngoài cửa sổ, sao bé cứ cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm bé thế nhỉ?

“Phải đó, Điểm Điểm của cha lợi hại nhất. Điểm Điểm, đã luyện cả một buổi chiều rồi, có phải nên nghỉ ngơi một lát, chúng ta chuẩn bị ăn cơm rồi hay không?” Lâm vương cương chiều nhìn bé, đứa trẻ này rất thông minh, hắn rất thích.

“Ừm, được ạ. Cha, con lên nói cho cha chuyện này...” Điểm Điểm ghé đến bên tai Lâm vương, khẽ nói mấy câu, Tiểu Tiểu ở ngoài cửa sổ không xa đồng tai lên, nhưng lại chẳng nghe thấy gì cả, nàng oán hận mà nhìn bóng lưng của Điểm Điểm, con với chả cái, trong phòng chỉ có hai người bọn họ, còn có người nào phải nói lên sau lưng hay sao? Nàng lại không phải người ngoài gì!

Đúng vậy, nàng không phải người ngoài, nhưng nàng lại cũng chẳng ở trước mặt bọn họ, nàng đang nghe lên, nhìn lên, Tiểu Tiểu trên cây đã quên mất điểm này.

“Thật sao?” Hai mắt Lâm vương hơi híp lại, không thể tin được mà nhìn Điểm Điểm, Điểm Điểm nghiêm túc nói:

“Cảm giác của con không sai đâu, mẹ đã nói cảm giác của con siêu cấp nhạy bén, thật đó. Bằng không, hai chúng ta đánh cược đi?”

“Được! Cược cái gì?” Nhướn mày một cách tà khí, Lâm vương lúc này, trên mặt lại mang theo nụ cười có vài phần ngây thơ của trẻ con.

“Thì cược nếu như cha thua, tối nay dẫn con đi gặp mẹ con!” Điểm Điểm cười khúc khích nói, Lâm vương điểm lên mũi bé một cái, cười nói:

“Đồ quỷ sứ, nếu ta thắng thì sao?”

“Nếu cha thắng ấy à...” Mắt Điểm Điểm đảo một vòng, tinh nghịch nói: “Nếu cha thắng, tối nay cứ ôm con ngủ, không cần đi đâu hết!”

“Chuyện tốt đều để con chiếm hết trơn. Điểm Điểm, vẫn là con thắng thì hơn!” Lâm vương xoa đầu Điểm Điểm, tối nay hắn cũng rất muốn đi tìm nàng, Điểm Điểm thắng thì tốt!

Tiểu Tiểu buồn bực nhìn hai người kẻ xướng người họa, hồn nhiên không biết rốt cuộc bọn họ đánh cược cái gì, đợi khi biết được rồi, hai người đã đứng ở dưới cây, Lâm vương cười ha ha:

“Điểm Điểm, con thắng rồi, nơi này thật sự có một quân tử trên cây đấy?”

Lá cây rậm rạp, che khuất tầm nhìn của người phía dưới, Tiểu Tiểu đang suy nghĩ xem có cần bỏ chạy hay không?

“Đương nhiên rồi! Ê, người trên kia, chúng tôi đã nhìn thấy người rồi, người còn không mau xuống đây?” Điểm Điểm lớn tiếng gọi, Tiểu Tiểu thầm nói: Đi xuống mới là kẻ ngốc ấy?

Phủi phủi mông, Tiểu Tiểu nhân lúc hai người chưa hành động thì đã bay lên, tư thế của nàng rất dễ nhìn, cũng rất xinh đẹp, lúc phi thân lên, một bóng dáng khác lập tức đuổi tới, mà Điểm Điểm dưới cây tại giây phút Tiểu Tiểu bay lên thì đã nhận ra bóng dáng của nàng:

“Mẹ, đừng chạy nữa! Ui da, chân của con...”

Biết rằng có thể là bé cố ý, nhưng Tiểu Tiểu đang bay phía trước lại nhịn không được mà chậm lại một chút, người cũng bị người phía sau bắt được, ôm vào lòng cùng nhau đáp xuống.

“Điểm Điểm, chân con sao rồi?” Bị bắt, Tiểu Tiểu rất cam chịu mà chạy tới bên Điểm Điểm, nhìn Điểm Điểm hoàn hảo vô khuyết, nàng tin rằng, nàng lại bị người nào đó lừa giỡn rồi.

“Điểm Điểm, con dám giỡn với ta?” Nhìn hai người cười gian, Tiểu Tiểu bất an nhìn về phía Lâm vương, nhưng lại nhìn thấy...

Cái ánh mắt có chút phần nộ kia của hắn!

Có gì mà phần nộ chứ? Ta là, đúng rồi, ta là Tiên phi cơ mà, đến đây thăm tiểu cung nữ mà mình đã nhờ ngài chăm sóc thì có gì sai chứ?

Nghĩ tới đây, Tiểu Tiểu lại trở nên vững vàng, nàng cười gương:

“Điểm Điểm, tại sao lại trêu mẹ?” Thật không biết đứa trẻ này giống ai nữa, tinh quái tới mức ngay đến mẹ của mình mà cũng dám trêu, còn trêu một cách thường xuyên nữa chứ.

“Mẹ à, nào phải lần đầu Điểm Điểm nói vậy đâu chứ, tại mẹ ngốc thôi, mỗi lần đều mắc mưu!” Điểm Điểm dẫu môi, cái này cũng không thể oán bé được, là Tiểu Tiểu quá ngốc mà.

“Con biết là mẹ đang lo lắng cho con, thế mà lần nào con cũng đùa giỡn mẹ như vậy, lần sau mẹ không thèm để ý tới con nữa.” Tức giận mắng bé một trận, Tiểu Tiểu gạt cái tay của Điểm Điểm ra, cho dù bé có không vui, có ầm ứ đi nữa, lần này nàng nhất định sẽ dạy bảo cho ra trò.

“Được rồi, nếu đã đến, thì trở về phòng trước đã, Điểm Điểm cũng đã chơi cả buổi chiều, cùng nhau ăn cơm rồi hẵng nói đi!” Lâm vương không đành lòng nhìn Điểm Điểm bị mắng, hơn nữa khinh công của cô gái này rất lợi hại, lừa vào phòng đóng cửa lại đã rồi mới từ từ tính sổ với nàng.

Nhìn thấy cái ánh mắt khẩn cầu của Điểm Điểm, Tiểu Tiểu khó xử mà thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn theo hai người một lớn một nhỏ đi vào tấm thất của Lâm vương.

Ngồi vào bàn sớm đã được chuẩn bị cơm nước, Tiểu Tiểu mới phát hiện buổi trưa nàng chưa ăn cơm cho đành hoàng, giờ đói đến nổi da bụng đánh da lưng. Vội vã và cơm vào trong miệng mình, lại nghe Lâm vương xì cười một tiếng.

“Cười cái gì...” Chán ngắt, người là sắt cơm là thép, không ăn một bữa đói đến phát choáng, cái vị Lâm vương già này chẳng lẽ không biết điều này hay sao? Bỏ đói hắn một bữa, bảo đảm là ăn ngon ngấu cho coi.

“Không có gì, nàng ăn trước đi! Ta đang nghĩ, nàng ở trong cung không ăn gì hết sao? Hoàng thượng cũng quá nhỏ mọn rồi đấy, bỏ đói nàng thành ra thế này!” Nét mặt Lâm vương tĩnh lặng, nhìn không ra biểu tình gì, mà Điểm Điểm nhìn thấy nét mặt Lâm vương tỏ vẻ bức bối, bé yên lặng ăn cơm, khôn ngoan không xen vào chuyện của người lớn.

“Ta lo lắng cho Điểm Điểm, liền chạy ra thăm nó. Nhưng mà...”

Tiếp theo, nàng vốn định nói ‘phải chúc mừng ngài rồi, sắp được làm cha rồi’, nhưng nàng không nói ra. Tiểu Tiểu phát hiện, lời như thế nàng không thốt ra khỏi miệng được, chỉ nghĩ thôi, trong lòng nàng đã đau

nhớ cả lên. Hắn thật sự đã động vào Thủy Thủy rồi sao? Len lén nhìn cái gương mặt không có biểu tình gì kia, tại sao hắn lại có vẻ bình tĩnh như vậy chứ? Hơn nữa hình như còn hơi lạnh, rất lạnh!

“Cha, mẹ, Điểm Điểm ăn xong rồi, đi tìm Vu thúc chơi trước đây, hai người từ từ trò chuyện nhé!”

Tiểu Tiểu đang lén nhìn Lâm vương, nghe thấy lời nói của Điểm Điểm xong thì giật nảy hết cả mình, ban nãy lúc ở bên ngoài đã nghe Điểm Điểm gọi Lâm vương là cha rồi, lúc đó nàng chỉ cảm thấy kì lạ, vẫn không có cảm giác kinh ngạc. Bây giờ cùng lúc gọi cha và mẹ, sao lại cảm thấy kì quái thế nhỉ, cứ như người một nhà vậy.

Tuy cảm giác như vậy rất hay, là cái cảm giác mà nàng mong ngóng đã lâu, nhưng tiếng ‘Cha’, sao có thể gọi bậy được?

“Điểm Điểm, sao con có thể gọi bậy bạ như vậy được chứ?” Tiểu Tiểu chột dạ cúi đầu, nhưng rõ ràng là Điểm Điểm gọi bậy, nàng chột dạ cái gì cơ chứ? Nghĩ đến điểm này, nàng lại lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên:

“Điểm Điểm, sau này không được gọi bậy nữa, nếu để mẹ con biết được, sẽ rất tức giận đó. Lâm vương, ta cũng chỉ tùy tiện đến đây thăm hỏi thôi, thấy Điểm Điểm ở đây sống tốt như vậy, ta cũng yên tâm rồi, trời đã tối, ta hồi cung trước đây.”

Hôm nay Lâm vương rất kì lạ, chỉ ít thì Tiểu Tiểu chưa từng thấy hắn như vậy, chẳng phải có câu ‘ba mươi sáu kẻ chuồn là thượng sách’ hay sao? Nàng phải đi, mau chóng rời khỏi, giờ đây nàng cảm thấy rất bất an.

“Điểm Điểm, con ra ngoài trước đi, cha có chuyện muốn nói với mẹ con!” Bỗng dưng Lâm vương cười rộ lên, không giống với nụ cười trước đó, lúc này hắn cười nói với Điểm Điểm, nhưng ánh mắt thì lại hữu ý vô tình mà quét đến trên người Tiểu Tiểu, trong ánh mắt ngẫu nhiên còn mang chút lửa giận và nghiêm khắc, khiến cho Tiểu Tiểu nhìn mà phát sợ.

“Không cần đâu, ta không có lời nào muốn nói với Lâm vương. Thật sự không còn sớm nữa, ta phải hồi cung rồi, muộn nữa để bị bắt được thì không hay...” Tiểu Tiểu lùi sau một bước, nàng sợ lắm, thật sự rất sợ, nếu như là Sốc vương, nàng sẽ có cách không chế, bởi vì tên Sốc vương đó rất đáng ghét, nàng không thích hắn. Nhưng cái người hiện tại này không phải là Sốc vương, là Lâm vương, là người đàn ông mà nàng để ý, thậm chí có thể là đã yêu.

“Mẹ, Điểm Điểm ra ngoài trước đây.” Điểm Điểm rất không có lòng thông cảm mà chạy ra ngoài, lúc sắp đi, nó cười còn tươi hơn cả đóa hoa mùa xuân, nụ cười của thằng bé nàng rất hiểu, bé thích Lâm vương, cho nên mới yên tâm mà giao mẹ của bé cho Lâm vương.

“Điểm Điểm...” Vội đuổi theo cái hình bóng nhỏ bé đang chạy ra ngoài kia, nhưng chỉ đi được một bước, người đã bị rơi vào trong một cái ôm ấm áp. Mùi hương nam tính quen thuộc truyền đến, còn có khí nóng mà hắn phả lên trên mặt nàng nữa, một cỗ nhiệt lưu xẹt qua trong lòng Tiểu Tiểu, nàng không biết, nàng lại muốn hắn đến vậy.

Nhìn lông mi nàng rung rung, còn có ánh mắt mê mang kia nữa, Lâm vương cười vừa lòng, đôi môi đỏ kiêu diễm kia ở ngay trước mắt hắn, hắn muốn nếm thử, nhưng bây giờ vẫn chưa được, vẫn còn chuyện quan trọng hơn nữa muốn hỏi cho rõ.

“Nàng rất thân với Tiểu Tiểu sao? Nàng từng gặp nàng ấy?” Lâm vương nhướn mày, cái tay đang ôm lấy eo nàng vẫn không buông lỏng, thân thể hai người dán chặt lại với nhau, tư thế mờ ám. Biết nàng là Tiểu Tiểu rồi, cái tiếng ‘Tiên phi’ hoặc là ‘nương nương’ kia hắn không tài nào gọi được, nàng là nữ nhân của mình, ai cũng không được cướp nàng đi.

“Tiểu Tiểu à, gặp mấy lần, khá thân...” Tiểu Tiểu không biết tại sao đột nhiên hắn lại hỏi như vậy, cũng không biết hắn đã biết được những gì, nàng chỉ đành trả lời qua loa với hắn. Hơn nữa, nàng cũng không coi như là nói dối, nàng vốn chính là Tiểu Tiểu, đương nhiên là quen thân rồi.

“Thế Điểm Điểm thì sao? Thằng bé là con của Tiểu Tiểu, không phải con ruột của nàng à?” Lửa giận trong lòng Lâm vương càng sâu, tại sao ban nãy nàng không thừa nhận? Tại sao nàng lại không tin tưởng hắn một chút nào vậy?

“Điểm Điểm là đứa con Tiểu Tiểu sinh ra, không phải do Thủy Tiên sinh!”

Mỗi một câu nói ra, khí tức của hắn đều phả lên mặt nàng, Tiểu Tiểu đỏ hết cả mặt, khuôn mặt nàng chẳng hề xuất chúng gì, lông mày thô thiển, da ngăm đen, cái mũi nhỏ, đôi môi bị nàng tô vẽ đỏ chói, những cái này hợp lại vốn là một gương mặt hết sức tầm thường, nhưng bởi vì cặp mắt chớp chớp kia, tuy mê mang nhưng vẫn rất mê người, khiến cho cả khuôn mặt đều trở nên xinh hơn.

Nàng rất thông minh, nàng biết làm thế nào để che giấu vẻ xinh đẹp của mình, nàng như thế này, nếu như không phải Điểm Điểm nhận ra, hôm đó có đánh chết hắn hắn cũng không tin đây là nàng. Trừ phi, nàng có thể ngã vào trong lòng hắn, để hắn cảm nhận một chút.

Sao nàng vẫn không chịu thẳng thắn với mình chứ? Lân vương than nhẹ một tiếng, nàng vẫn đang giả ngây với mình? Hắn rất muốn biết, nếu như bây giờ khi nói với nàng, rằng Điểm Điểm đã nói hết mọi chuyện với mình rồi, nàng sẽ có biểu tình gì đây?

“Ừm...ngài...” Không nói lời dư thừa với nàng nữa, có một số người chưa đến Hoàng Hà thì chưa từ bỏ, muốn hỏi cung hả? Đợi kiếp sau đi nhé, nàng ra rất đúng lúc, hỏi phục lại diện mạo ban đầu thì cho dù là Hoàng thượng cũng không nhận ra được.

Làn môi ấm nóng ập tới, ánh mắt kinh ngạc tròn to phản kháng, sao Lân vương có thể như vậy được, nàng là Tiên phi đấy? Là phi tử của Hoàng thượng, cũng coi như là chị dâu của hắn, hắn cư xử với mình như vậy có được coi là...

Bàn tay chống cự kia chẳng có tác dụng gì đối với Lân vương, một cái điểm sau lưng khiến cái tay đang khua loạn xạ của Tiểu Tiểu dừng lại, nàng không thể tin được mà nhìn người đàn ông trước mắt, hắn muốn làm gì? Sao hắn cũng học được mấy chiêu mà mình dùng để đối phó với đàn ông vậy? Sự bất an mạnh mẽ cứ từ từ xâm chiếm nàng, không biết từ lúc nào, hình như nàng đã chọc giận hắn rồi.

“Nhắm mắt lại!” Đôi mắt tròn to kia khiến cho Lân vương tức giận, hắn bực bội nói, môi lần nữa ập tới, ngang ngược hôn lên cô gái không ngoan này.

107. Chương 107

...Hậu cung của hắn, nữ nhân kiểu gì mà chẳng có, nhưng người dám xung đột với hắn, dám để hắn làm môn thần thì chỉ có một mình nàng!..

Hu hu...miệng đau quá, Tiểu Tiểu ai oán trong lòng, cho dù lúc trước trúng xuân dược của nàng, Lân vương cũng chưa từng đối xử thô bạo với nàng như vậy đâu đó! Rốt cuộc hôm nay hắn bị sao vậy, sao tự dưng lại trở nên không dịu dàng tí nào hết vậy.

Thân thể đột nhiên nhấc bổng, Tiểu Tiểu bị Lân vương bế lên, ánh mắt hắn không rời khỏi nàng, trong mắt lúc này không còn sự phẫn nộ như ban nãy nữa, chỉ có một mảnh tình nồng ý đậm. Trong lòng Tiểu Tiểu khấn nguyện, không cần nghĩ cũng biết hắn muốn làm gì, trước giờ nàng là kẻ ăn mềm không ăn cứng, nếu như hắn vẫn dùng cái giọng điệu quái gở như lúc nãy để đối đãi nàng, nàng sẽ dùng hết sức để phản kích lại hắn, nhưng bây giờ bỗng dưng hắn lại trở nên dịu dàng, nhiệt tình như vậy, sao nàng có thể cự tuyệt hắn được chứ?

Sự mềm mại sau người đã nhắc nhở nàng, giờ đây nàng đã nằm thẳng người trên giường của hắn. Khăn trải giường mềm mại dịu dàng bao bọc lấy nàng, trên thân chính là Lân vương sớm đã bị dục hỏa thiêu đốt, Tiểu Tiểu rất muốn đắm say, rất muốn cùng hắn hợp làm một thể, nàng khép lại mắt, bỏ hết mọi sự vùng vẫy, cố kị.

“Tiểu Tiểu, sau này không được phép làm khuôn mặt thành ra thế này nữa.” Một cảm giác mát lạnh ập tới, y phục trên người sớm đã bay xuống dưới đất, Lân vương miệng lầu bầu nói.

“Ừm...” Bàn tay hắn dịu dàng vuốt ve nàng, khiến cho nàng nhìn không được mà run rẩy, nàng ôm lấy hắn, bám chặt lấy thân thể hắn, cứ như người chết đuối vớ được tấm bèo cứu mạng vậy, miệng thốt ra những tiếng rên rỉ động lòng người.

“Nàng nói gì? Tiểu Tiểu...”

Tiểu Tiểu, nàng bây giờ phải là Tiên phi mới đúng chứ? Chẳng lẽ ngay từ đầu Lân vương đã biết nàng là Tiểu Tiểu rồi sao? Tiểu Tiểu chợt dạ nhìn về phía Lân vương, Lân vương lên bật cười, nhân lúc nàng vẫn còn chưa nghĩ thông, hôn lên cái miệng không chịu được nhân rồi kia của Tiểu Tiểu.

Thân cứ như đang ở trên mây, Tiểu Tiểu nhiệt tình đáp trả hân, nhưng hân lại không hề gấp gáp, ra sức trêu đùa nàng, cũng chỉ là trêu đùa mà thôi.

“Lân, thiếp...” Bất mãn lắm bầm nói, Tiểu Tiểu uất ức nhìn người trên thân.

“Mẹ, hai người đang làm gì vậy?”

Cửa ‘cách’ một tiếng bị đẩy ra, một bóng người nhỏ bé đứng ở cửa, hai mắt lấy làm lạ mà nhìn hai người trên giường đang nằm đè lên nhau kia.

“Tiểu tổ tông, đi thôi, đi thôi...” Quản gia ngượng ngùng cúi đầu, kéo Điểm Điểm ra ngoài, sau khi cẩn thận đóng cửa lại, rồi bé Điểm Điểm nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

“Vu thúc, cha và mẹ đang làm gì thế? Sao bọn họ lại trần truồng mà nằm trên giường vậy, cha còn áp lên mẹ nữa đấy?” Điểm Điểm không cam mà nhìn về phía cánh cửa đã đóng lại cách đó không xa, có phải cha đang bắt nạt mẹ không, thế không được, tuy mẹ có hơi ngốc, nhưng cũng chỉ có thể để bé trêu chọc, bắt nạt mà thôi, người khác đừng có hòng mà ức hiếp mẹ.

“Điểm Điểm, Vương gia thương mẹ cháu đến thế, sao lại bắt nạt nàng ấy được chứ? Bọn họ... bọn họ...” Quản gia khó xử nghĩ, giải thích chuyện này với một đứa trẻ bốn tuổi thật đúng là có độ khó không ít.

“Bọn họ làm sao?” Mở to đôi mắt tròn xoe, Điểm Điểm không thể đơn giản mà bỏ qua cho quản gia như thế này được.

“Bọn họ, Vương gia ngài ấy là yêu mẹ cháu, biết chưa hả?” Giải thích như vậy chắc được rồi chứ, mặt quản gia thả lỏng đôi chút, nhưng cũng chỉ được một lát thôi.

“Yêu mẹ cháu?” Điểm Điểm gãi gãi đầu, cái này không khó giải thích:

“Nhưng mà, cha cũng yêu cháu mà, tại sao không...”

“Điểm Điểm, cháu muốn có đệ đệ không? Vương gia và mẹ cháu làm như thế, là vì để giúp cháu sinh đệ đệ đó!”

Cắt ngang lời thằng bé, quản gia không muốn nghe thêm lời lẽ kinh người gì nữa.

“Tại sao phải sinh đệ đệ chứ? Sinh muội muội đi, cháu muốn muội muội, muội muội tốt biết mấy, có thể yêu thương nó.”

Âm thanh bên ngoài phòng xa dần, Lân vương trên giường cười thầm, động tác dưới tay càng thêm nóng bỏng, Tiểu Tiểu khép mắt, cắn chặt môi không để tiếng rên rỉ trong miệng bật thốt ra.

“Tiểu Tiểu, nghe thấy chưa? Bọn họ đi rồi, Điểm Điểm muốn có muội muội, giúp Điểm Điểm sinh muội muội được không? Ngoan, kêu lên đi, ta muốn nghe nàng kêu...”

Trong đêm tối, cuối cùng hai người cũng hợp thành một thể, Lân vương vừa lòng than một tiếng, vì nàng, đã bao lâu hân không chạm vào nữ nhân rồi? Để nàng sinh con ỉn, đứa trẻ ấy, sẽ là kết tinh tình yêu của hai người họ, sẽ không phải là đứa trẻ không rõ cha mình là ai nữa.

Đêm dài miên man, tối nay có người định sẵn phải mất ngủ!

“Hoàng thượng, đêm khuya rồi, tối nay nghỉ ngơi ở đâu?” Thấy tấu chương bên tay Hoàng thượng cũng không nhiều nữa, Hỷ công công vội tiến lên phía trước hỏi.

Đến đâu? Hoàng thượng khẽ cười một tiếng, có thể đến đâu chứ? Bên chỗ nữ nhân kia là không thể, trước khi chưa có được trái tim nàng, hân không dám để nàng thị tẩm lần nữa, cảm giác bị người ta điểm huyết làm môn thần chẳng hay ho chút nào. Đây không phải là quan tâm nàng, càng không thể chứng minh là hân yêu phải nàng, chỉ là...

Chỉ là hấn muốn có được nàng, chỉ là muốn lột bỏ từng lớp từng lớp mặt nạ của nàng mà thôi, không có suy nghĩ nào khác, không có!

Hoàng thượng tự an ủi mình, tuy rằng gần đây nàng đã chiếm cứ đầu óc hấn rất nhiều, nhưng hấn tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đã có hảo cảm với nàng, điều đó là không thể được, nàng chỉ là một cô gái chẳng được giáo dục bao nhiêu mà thôi.

“Đến chỗ Vân phi đi!”

Nếu là trước kia, những lúc thế này, tâm tình thế này, hấn sẽ chọn lựa đến chỗ người diễm đạm nhất trong cung là Đồng phi, nhưng bây giờ ngay đến Đồng phi cũng không diễm đạm thế kia nữa, bây giờ hấn không muốn đến đó đối mặt với nữ nhân giả dối cùng cực ấy, vậy tìm Vân phi đi, gần đây nàng ta cũng chịu không ít khổ sở, đến thăm nàng ta, bồi nàng ta một đêm cũng là điều nên làm.

Hàng dài cung đẳng chiếu khắp gần nửa hậu cung, từ Ngự thư phòng đến Vân Tiêu cung không xa, Hoàng thượng nhìn sắc trời cũng chưa phải trễ lắm, bèn quyết định đi bộ qua đó. Bởi vì Hoàng thượng muốn đi bộ, trên đường đi, Hỷ công công đã sớm căn dặn người thấp cung đẳng, cả hậu cung nhờ có cung đẳng làm nền, phủ thêm một tầng sắc màu như mộng như ảo.

“Nương nương, nương nương, tin tốt, tin tốt đây!” Giọng nói mừng rỡ như điên, bỗng nhiên truyền đến bên giường Vân phi đã thay áo đi ngủ, Vân phi ngồi dậy, thắc mắc hỏi: “Có chuyện gì? Trong cung của bốn cung, há có thể để cho các người lớn tiếng huyên náo như vậy?”

Tranh Nhi và Kiều ma ma sớm đã đi nghỉ ngơi, cái người đang vào hiện tại, chỉ là nha hoàn trực đêm bình thường mà thôi, không thể so sánh với thiếp thân cung nữ của ả được, Vân phi bực dọc nhìn nàng ta.

“Nương nương thứ tội, nô tỳ chỉ là nhất thời cao hứng nên mới xông vào. Ban này Hỷ công công phái người đến đây truyền lời, lát nữa Hoàng thượng sẽ đến đây, cho nên...”

Tiểu cung nữ sợ hãi cúi đầu, nàng tưởng rằng tin tức này có thể lấy lòng được nương nương, không ngờ nương nương lại tức giận, hình như còn muốn trừng phạt nàng nữa.

“Cái gì? Người nói Hoàng thượng muốn đến đây ngủ? Hoàng thượng sắp đến đây?” Vân phi kích động nhảy xuống giường, tóm lấy cánh tay của tiểu cung nữ kia, vẻ mặt khẩn thiết hỏi.

“Hồi nương nương, công công nói như vậy...” Cánh tay bị tóm thiệt là đau, nhưng cung nữ không dám động đây chút nào, cắn chặt răng, lần đầu tiên nàng nhìn thấy biểu hiện này của nương nương, trong lòng nàng rất sợ.

“Hoàng thượng thật sự sắp đến đây?” Vân phi lắm bả nói, ả cho rằng, lần trước ả để lại ấn tượng không tốt cho Hoàng thượng, Hoàng thượng sẽ không đến đây nữa; ả cho rằng, nữ nhân kia bên tai Hoàng thượng nói xấu ả, Hoàng thượng sẽ không đến thăm ả nữa, nhưng giờ xem ra, Hoàng thượng không bỏ rơi ả, trong lòng Hoàng thượng vẫn còn có ả.

“Còn ngại ra đó làm gì? Còn không mau đi gọi Tranh Nhi và Kiều ma ma đến đây, nhanh chóng tranh điểm cho bốn cung!” Kinh ngạc xong liền trở nên mừng rỡ, Vân phi lại khôi phục lại sự tự tin, kiêu ngạo trước kia!

Bận rộn một hồi, tuy rằng thời gian vội vàng, nhưng lúc Hoàng thượng đến, Vân phi sớm đã trang điểm xinh đẹp động lòng người. Hoàng thượng đích thân dìu ả đứng dậy, nhìn Vân phi thiên kiều bách mị, mềm tặn xương tủy, Hoàng thượng cảm thán lần nữa: Tại sao đều là nữ nhân, đều là phi tử của trẫm, khoảng cách giữa hai người lại xa đến thế cơ chứ? Hậu cung của hấn, nữ nhân kiểu gì mà chẳng có, nhưng người dám xung đột với hấn, dám để hấn làm môn thần thì chỉ có một mình nàng!

“Hoàng thượng, thần thiếp cứ nghĩ là Hoàng thượng sẽ không ghé thăm thần thiếp nữa.”

Trong mắt nặn ra hai giọt lệ nóng, Vân phi ầm ỨC nhìn Hoàng thượng.

“Ái phi, sao có thể chứ? Gần đây sức khỏe ái phi sao rồi? Trẫm vẫn luôn bận rộn công vụ, không có bao nhiêu thời gian đến đây bồi ái phi và Nặc Nhi, là sơ sót của trẫm.” Hoàng thượng than nhẹ một tiếng, Nặc Nhi, ngày mai, ngày mốt sắp phải...

“Hoàng thượng, thần thiếp biết Hoàng thượng rất bận, thần thiếp không cầu Hoàng thượng thường xuyên ở bên thần thiếp, chỉ cần Hoàng thượng nhớ đến thần thiếp là tốt rồi!”

Vân phi nhìn về phía Hoàng thượng, ra vẻ thấu tình đạt lý, trong lòng Hoàng thượng cười lạnh, ngoài mặt thì lại cứng chiều bật cười:

“Vẫn là ái phi thấu tình đạt lý, trầm hơi bận một chút, nhưng sao có thể quên ái phi chứ?”

Ái phi, nghĩ tới lời mà nữ nhân kia nói hôm ấy, hình như cũng đúng. Gọi ái phi, ở hậu cung vĩnh viễn không gọi sai, bọn họ đều cảm thấy đây chính là gọi mình, đều sẽ cao hứng mà hờn hờ mặt mày, chỉ có nữ nhân kia ngoại lệ.

Hắn đang làm gì vậy? Sao lại nhớ đến nàng nữa rồi? Không phải đã nói là sẽ không nghĩ tới nàng nữa hay sao? Nét mặt Hoàng thượng lạnh đi, nhìn Vân phi đang ra sức đá mắt với hắn rồi cười nói:

“Ái phi, đêm đã khuya, trầm mệt rồi!” Mệt mỏi đi vào trong phòng, Vân phi vội theo vào, cẩn thận cởi từng cái áo giúp Hoàng thượng, thân thể cường tráng của Hoàng thượng từ từ lộ ra.

Thật sự có hơi mệt một chút, tối qua hắn căn bản không nghỉ ngơi cho đành hoàng, nằm trên giường, nhìn Vân phi quyến rũ cởi y phục vốn đã chẳng nhiều, nhìn ả lấy lòng tiến đến trước mặt mình, bộ ngực hữu ý vô tình mà cọ lên người mình, tận đáy lòng Hoàng thượng bỗng cảm thấy uể oải.

“Hoàng thượng, ngài sao vậy? Là thần thiếp...” Đột nhiên nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Hoàng thượng, trong mắt Vân phi lộ ra vẻ tổn thương, cúi đầu nhìn thân thể không chút dấu vết, vẫn trắng như cũ của mình, Hoàng thượng vẫn chưa vuốt ve thân thể của ả...

“Ái phi, trầm không sao!” Lật người một cái, tay Hoàng thượng không chút thương tiếc mà vuốt ve trên người ả, thô bạo cướp đoạt sự ngọt ngào của ả, chẳng có bao nhiêu dịu dàng, nhưng lại mang theo sự cuồng dã trước nay chưa từng có.

Từng tiếng rên rỉ truyền ra từ trong căn phòng đã đóng chặt cửa, Hỷ công công mỉm cười:

“Người, người ở đây hầu hạ, những người khác, đều cách xa một chút.”

Hai cung nữ bị lưu lại đều đỏ mặt cúi đầu, chỉ riêng âm thanh truyền ra bên ngoài thôi đã đủ khiến cho người ta mất đồ tim đập rồi, bọn họ đều là cô nương chưa trải qua chuyện đời, bình thường chỉ nhìn vị Hoàng thượng tuần mỹ vô song kia một cái thôi, bọn họ đều sẽ hưng phấn đến tận mấy ngày lận.

Những người được căn dặn là cách xa nơi này đều đi ra ngoài viện, vừa đến cửa Vân Tiêu cung, cửa trong phòng đột nhiên bị mở ra, Hoàng thượng tức tối khoác một chiếc áo ngoài, gọi:

“Thay áo!”

Hỷ công công trong lòng cả kinh, vội vã theo Hoàng thượng đi vào, chỉ thấy Vân phi co quắp ở chân giường, toàn thân đều bao bọc chặt chẽ, vẻ mặt Hoàng thượng lạnh như băng đá, kẻ ngốc cũng đoán ra được rằng lúc hai người đang bận rộn chắc đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nhưng là chuyện gì thì Hỷ công công không dám hỏi, ông vội vàng cùng với hai tiểu cung nữ hầu hạ Hoàng thượng mặc áo, không dám nhìn Vân phi ở bên thêm lần nào nữa.

“Hoàng thượng, thần thiếp cũng không biết là chuyện gì nữa, Hoàng thượng, thần thiếp...”

Vân phi run rẩy giải thích, lúc trước, khi hai người hoan ái chưa từng xảy ra chuyện như vậy, bây giờ sao lại...

“Đến Nhã các!”

Hoàng thượng không an ủi Vân phi, hạ lệnh một cách vô tình.

Nhã các, là nơi ở của Vân Vũ Nhan, cũng là cung điện gần Vân Tiêu cung nhất, đau lòng nhìn hình bóng vô tình đang đi xa dần kia, Tranh Nhi và Kiều ma ma chạy vào, nhìn Vân phi hai mắt thần thờ, lo lắng hỏi:

“Nương nương, người sao vậy, đây là...”

Nô tài, đều có liên quan chặt chẽ với chủ tử, chuyện Hoàng thượng ngủ lại Vân Tiêu cung bỗng giận dữ bỏ đi, nếu như truyền ra ngoài, không chỉ riêng nương nương, ngay đến nô tài của cả Vân Tiêu cung này cũng sẽ không ngóc đầu lên nổi. Huống hồ, lần này Hoàng thượng không chỉ giận dữ bỏ đi, mà còn trực tiếp rời khỏi nơi này, đến cung khác ngủ lại nữa cơ.

“Tranh Nhi, ta...” Hoàn hồn lại, trong phòng sớm đã chẳng còn bóng dáng của hấn, Vân phi cười thê lương. Tay thò ra khỏi chăn, lộ ra từng mảng từng mảng dấu vết xanh thẫm trên cánh tay.

“Đây, đây là...” Kinh sợ nhìn chằm chằm bên trên, Kiều ma ma run rẩy kéo chăn trên người Vân phi ra, liền thấy trên thân thể ả cũng giống như trên cánh tay ả vậy...

Chẳng trách, Hoàng thượng lại tức giận đến thế; chẳng trách, Hoàng thượng lại phần nộ như vậy; chẳng trách, Hoàng thượng lại chạy đến chỗ nữ nhân khác, chỉ nhìn thôi, cũng khiến cho người ta muốn mưa rồi, huống hồ là người sớm đã dục hỏa thiêu đốt như Hoàng thượng chứ!

“Nương nương, đây là chuyện gì vậy? Sao lại có những thứ này?” Kiều ma ma thương xót nhìn nương nương, chỉ riêng đêm nay, những mảng màu xanh gợn ghềnh này thôi, đã thành công đem nương nương đánh vào lãnh cung rồi, cho dù sau này có khỏi đi nữa, Hoàng thượng chắc cũng không sung hạnh nương nương nữa đâu.

Đây không phải vết hôn, không phải vết cào, không phải vết bầm, ngược lại giống như là trên thân thể ả vốn đã có sẵn, tựa như vết bớt vậy. Lại giống như từng đóa hoa màu xanh lục, nở khắp người ả. Hình dạng của chúng không hề có quy tắc, màu sắc của chúng không khác nhau nhiều lắm, nhưng đây rầy chỗ nào cũng có, Kiều ma ma nhìn thấy, cũng nhìn không được mà đưa mắt ra chỗ khác.

“Nương nương...” Tranh Nhi đã bật khóc, Hoàng thượng đến đây, vốn mọi người đều rất vui mừng, ai mà biết lại gặp phải tình huống này chứ?

“Ta không biết, ta không biết, Hoàng thượng đã muốn ta rồi, nhưng đột nhiên lại...” Vân phi ôm đầu, nếu như ả biết thì tốt rồi, dưới tình huống đó, ai mà biết lại đột nhiên xuất hiện mấy cái này chứ? Cả đời, có thể bị mấy thứ này hủy hết cả rồi.

“Trước tiên hãy bảo thái y đến khám đã đi. Nương nương không cần lo lắng, sẽ chữa khỏi thôi!” Kiều ma ma than nhẹ một tiếng, không biết là trò quái ác của ai, kẻ đó có từng nghĩ qua, làm vậy sẽ hủy cả đời nương nương không chứ?

Nhã các, một cái tên rất dễ nghe, Hoàng thượng còn nhớ mang máng, bên trong là một nữ tử hát hay múa giỏi cư ngụ. Nửa đêm đến đây, nàng ta vẫn trang điểm xinh đẹp, vận y phục màu đỏ sậm, bao bọc lấy thân thể xinh đẹp mê người của nàng ta, cởi áo ngoài, bên trong nàng ta chỉ mặc một chiếc áo sa mỏng như ẩn như hiện, phía dưới sa mỏng, lại chẳng có vật gì nữa.

Nghĩ thôi, nàng cũng biết Hoàng thượng là từ Vân Tiêu cung qua đây, càng biết Hoàng thượng tới đây muốn làm gì nhất. Bàn tay mềm mại không xương duỗi đến, yết hầu Hoàng thượng căng thẳng! Dục hỏa khi này vẫn chưa tiêu hết nay lại bùng phát, hấn vội vã đi vào trong phòng, bây giờ hấn cần phải phát tiết, mà nhiệm vụ của nàng ta chính là để hấn phát tiết!

“Hoàng thượng...” Tiếng rên rỉ mê người từ trong phòng truyền ra, trái tim đang căng thẳng của Hỷ công công cuối cùng cũng thả lỏng, ông ta rón rén đi đến bên cạnh một tiểu công công, kéo tiểu công công đó sang một bên, nhỏ tiếng hỏi:

“Người đến chỗ Vân Tiêu cung thăm dò, xem Vân phi nương nương ra sao rồi, phải mau chóng quay về bẩm báo với ta, biết chưa?”

Vân phi, cũng đâu phải ngày đầu tiên hầu hạ Hoàng thượng, hấn là sẽ không ở trên giường mà chống đối Hoàng thượng mới đúng, nhưng lúc này cái ông nhìn thấy, chính là sự phần nộ trước nay chưa từng có của Hoàng thượng, điểm này thật không bình thường, hi vọng là đừng có liên quan gì đến Tiên phi hết.

Không đến nửa canh giờ, tiểu công công đã trở về, nhỏ tiếng nói bên tai Hỷ công công gì đó, Hỷ công công kinh ngạc tròn mắt:

“Người nói thật à? Thái y nói là trúng độc? Độc gì?” Trên đời này lại có loại độc này sao? Phải đến lúc nam nữ giao hợp mới phát tác. Hơn nữa một khi tất cả tình dục lắng xuống, độc cũng tự giải. Cái cách chinh người xảo quyệt này, sao mà giống...

“Thái y cũng không biết, chỉ là sau này Vân phi nương nương...” tiểu công công than thở một tiếng, Vân phi phỏng chừng là sắp thất sủng rồi đây.

“Cái này đương nhiên là ta biết rồi, đúng rồi, người chạy đến Lâm Tiên cung một chuyến, nói với Hoa Nguyên cô nương một tiếng, có khả năng Hoàng thượng sẽ đến đó, bảo nàng ấy đánh tiếng với Tiên phi, biết chưa?”

Ông có thể đoán ra việc này có thể liên quan đến Tiên phi, không biết Hoàng thượng có nghĩ tới không? Mặc kệ vậy, dù sao thì mình cũng coi như là người bên chỗ Tiên phi nương nương rồi, nhắc nhở một tiếng cũng là điều nên làm.

Thời gian từng chút trôi qua, đêm càng lúc càng khuya, tiếng rên rỉ trong phòng đã biến thành cầu khẩn, tiếng kêu sung sướng dần dần có chút thâm trầm, Hỷ công công bắt an nhìn về phía trong phòng, đi theo Hoàng thượng lâu như vậy, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên ông nghe thấy phi tử được ngài ấy sủng hạnh lại phát ra âm thanh bi thiết đến thế, Hoàng thượng đêm nay thật không giống Hoàng thượng, rốt cuộc ngài ấy sao vậy?

“Hỷ công công...” Cuối cùng thì tiểu công công kia cũng trở lại: “Hỷ công công, nói rồi, nhưng ta thấy bọn người Hoa Nguyên vốn chưa ngủ, bọn họ hình như rất bất an, vừa nãy lúc ta hỏi thăm Tiên phi nương nương, vẻ mặt bọn họ càng khẩn trương hơn, ta hoài nghi có thể Tiên phi nương nương đã xảy ra chuyện rồi!”

“Cái gì, Tiên phi nương nương xảy ra chuyện?” Sao có thể được chứ? Tiên phi nương nương làm sao có thể xảy ra chuyện được cơ chứ? Cái người tinh ranh cổ quái, quỷ kế đa đoan như nàng ấy thế kia, không thể nào!

Hỷ công công lo lắng nghĩ, giờ đây âm thanh trong phòng dần dần nhỏ lại.

Hỷ công công vội đi đến trước cửa đợi Hoàng thượng dặn dò vào thay áo cho Hoàng thượng, nhưng đợi rất lâu, vẫn không nghe thấy âm thanh của Hoàng thượng.

108. Chương 108

Nhìn nàng một cách thâm tình, trong phút chốc, Lân vương thật muốn từ bỏ hết mọi thứ, dẫn theo nàng và Điểm Điểm cứ thế mà phiêu du.

Tối hôm đó, lần đầu tiên Hoàng thượng ngủ lại tại cung của phi tử, Vân Tiệp dư cũng bởi vì được thị tẩm đêm đó mà trực tiếp thăng làm Chiêu nghi, trở thành niềm hâm mộ của một đám người trong cung. Đương nhiên, đây là những chuyện sau này.

Cuối cùng thì Hoàng thượng cũng ngủ, Hỷ công công mới thấp thỏm không yên mà chạy tới chỗ Lâm Tiên cung. Trong Lâm Tiên cung vẫn giống như lúc thường, ngoại trừ trong phòng chính vẫn còn thấp đèn, thì những nơi khác đều là một mảnh tối om.

“Hỷ công công?” Lúc Tiểu Quý tử ở trước cửa dẫn Hỷ công công đi vào, Hoa Nguyên kinh hãi chạy tới đón: “Hỷ công công, sao ông lại tới đây, Hoàng thượng cũng đến à?”

“Hoàng thượng đã yên giấc rồi. Hoa Nguyên, Tiên phi nương nương đâu? Xảy ra chuyện gì sao?” Hỷ công công bắt an liếc nhìn bên trong một cái, Hoa Nguyên cười nói:

“Hỷ công công, đa tạ ông đã nhớ tới, nương nương đã yên giấc rồi, không...có gì hết!”

Đây đâu phải chuyện đùa, tuy Hỷ công công và nương nương có quan hệ không tệ, nhưng suy cho cùng vẫn là người bên cạnh Hoàng thượng, Hoa Nguyên không do dự, vẫn không dám nói cho Hỷ công công chuyện nương nương vẫn chưa hồi cung.

“Ừm, ta cứ tưởng nương nương xảy ra chuyện gì nữa đấy, không yên tâm nên mới đến đây xem thử. Được rồi, nếu đã không có chuyện gì, ta về trước đây. Hoa Nguyên, có chuyện gì thì sai tiểu công công đến nói với ta một tiếng, chuyện của nương nương cũng chính là chuyện của ta!”

Hỷ công công than nhẹ một tiếng, mắt liếc nhìn về phía căn phòng đã tắt đèn một cái, trong lòng hoài nghi trăm bề, nhưng cũng không có hỏi rõ, Hoa Nguyên không nói, hẳn là chuyện mà nàng ta có thể giải quyết được.

Cười tiếu Hỷ công công rời khỏi, lúc trở về căn phòng, Hoa Nguyên yếu ớt ngồi thụp xuống đất, Từ ma ma vội từ trên giường bò dậy, dìu Hoa Nguyên đến bên ghế ngồi xuống.

“Ma ma, sợ chết tôi rồi, tôi sợ quá, ban nãy nếu như là Hoàng thượng...” Hoa Nguyên ôm ngực, nếu như là Hoàng thượng, thế hai người bọn họ há chẳng phải là đã chết ngẫm rồi sao?

“Hoa Nguyên, không sao, chẳng phải Hỷ công công đã nói là Hoàng thượng không đến hay sao? Nhất định là nương nương có việc vướng bận, nói không chừng lát nữa sẽ về ngay.” Từ ma ma thuận khí, trong lòng bà cũng lo quá chừng, nhưng bà không thể hoảng loạn được, Hoa Nguyên đã bắt đầu rối loạn rồi.

“Ma ma, bà nói xem, có phải nương nương đã xảy ra chuyện rồi không? Nếu như...” Hoa Nguyên sợ hãi ngược mắt, nếu như đụng phải kẻ xấu, bị kẻ xấu bắt cóc, hai người bọn họ che giấu như vậy, làm chậm trễ cơ hội tìm kiếm nương nương, thì sẽ hại nương nương đó.

“Chúng ta đợi tiếp đi, trước tối ngày mai, nếu như nương nương còn chưa trở về, chúng ta hãy tìm người nghĩ cách...” Trong mắt Từ ma ma xẹt qua một tia lo lắng, đã ở chung với nhau lâu như vậy, nương nương vẫn luôn đối xử với bà không tệ.

“Tối mai? Được...được...” Hoa Nguyên nằm nhoài trên bàn, nàng chỉ là một cung nữ, dù biết là nương nương mất tích thì có cách gì chứ? Nói cho Hoàng thượng ư? Với thái độ của Hoàng thượng đối với nương nương, nói không chừng ngài còn mong nương nương gặp chuyện bất trắc nữa kia? Nói với Hỷ công công? Suy cho cùng, ông ta cũng là một nô tài, xảy ra chuyện, cũng chỉ lực bất tòng tâm...

Hoa Nguyên nghĩ một chặp, phát hiện rằng nếu như nương nương thật sự mất tích, nàng lại không có lấy một người có thể tin tưởng, cậy nhờ được. Là nàng sống quá thất bại rồi ư, nhìn phi tử khác mà xem, ngoại trừ được sự sủng ái trong cung, ngọn núi ngoài cung để dựa dẫm cũng không nhỏ. Mà nàng thì sao, đã làm phi tử lâu vậy rồi, nhưng lại không có được cái gì cả.

Đột nhiên Từ ma ma than thở một tiếng: “Nương nương, người ở bên ngoài phải mạnh khỏe đấy, ngày mai nhất định phải mau trở về, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện...trong cung, không có ai thật lòng quan tâm đến người đâu. Ngoài cung, người nhà của người, cũng chưa chắc thật lòng quan tâm người, người chỉ có bản thân người, phải biết tự chăm sóc lấy chính mình...”

Nói đoạn, bà đứng dậy, thổi tắt ngọn đèn mờ ngoài sảnh, trong phòng bỗng chốc là một mảnh tối om.

Trong bóng tối, thấp thoáng vẫn còn nghe thấy tiếng hít thở của hai người, hai người mở to mắt, cùng nhau đợi vị chủ tử về muộn kia...

Một đêm không ngủ, lúc trời tờ mờ sáng, bên ngoài tấm thất truyền đến tiếng gõ cửa khê khàng, quân gia bất an đứng bên ngoài, đợi Vương gia dậy dò.

Bận cả đêm, Lân vương vừa mới chợp mắt liền trở mình, với tay một cái, xúc cảm quen thuộc khiến cho khóe miệng hẳn khẽ nhếch lên. Vốn muốn cứ như vậy mà ngủ tiếp, nhưng tiếng gõ cửa bên ngoài càng nhiều, bực dọc mở mắt ra, Lân vương giúp người trong lòng đắp lại chăn rồi mới nói:

“Vào!”

Biết trong phòng Lân vương có người, quản gia không để nha hoàn theo vào, ông ta cúi đầu sợ sệt đứng trước cửa, nhỏ tiếng nói:

“Vương gia, nên rửa mặt lên triều rồi!”

Bình thường giờ này, Lân vương đều tự mình thức dậy, cũng chẳng cần quản gia đích thân đến đây xin chỉ thị.

“Lên triều? Bẩm vương thân thể không khỏe, kêu người nói một tiếng, ngày mai hãy đi!” Lân vương hơi nhăn mày, bây giờ hẳn thật không dám rời đi, vẫn còn chưa tính xong nợ với nàng cơ mà.

“Vâng...” Quản gia quan tâm nhìn Lân vương một cái, tinh thần sung mãn như ngài ấy làm gì có tí ti dấu hiệu nào bị bệnh đau chứ, nhưng ông cũng chẳng dám nói gì, mấy nha hoàn hôm đó chính là cảnh cáo tốt nhất.

“Tối qua Điểm Điểm vẫn nghe lời chứ?” Nhướn mày lên, Lân vương che lấy giai nhân phía trong, nhìn nàng, đột nhiên nhớ đến đứa trẻ tối qua bị quản gia dẫn đi.

“Hồi Vương gia, Điểm Điểm rất ngoan, chỉ là...” Trong lòng quản gia cả kinh, Điểm Điểm thế mà lại là bé trai, nhưng Lân vương vẫn luôn để nó mặc nữ trang, không biết Lân vương có biết giới tính của Điểm Điểm không nữa?

“Không cần kinh ngạc thế đâu, bẩm vương biết, người cũng biết, nhưng đừng nói cho người khác là được rồi. Quản gia, tìm người kín miệng một chút đến chăm sóc Điểm Điểm, phải thông minh lanh lẹ. Người lui xuống trước đi!”

Sau này, Tiểu Tiểu sống ở đây, Điểm Điểm tất nhiên là không thể suốt ngày ở bên hai người bọn họ được, nên tìm một người để chăm sóc thằng bé rồi. Hẳn thật không hi vọng, thể giới của hai người lại có thêm một đứa nhóc làm rối lên.

“Hi hi...” Tiếng cười khê truyền đến, nhưng lại phát ra từ phía sau Lân vương, quản gia vội lui xuống, rất biết điều mà đóng cửa lại cho kín, không dám làm chậm trễ chuyện tốt của Vương gia.

“Dậy rồi?” Lân vương trượt vào trong chăn, đem giai nhân giam chặt trong lòng, khoe miệng ngậm cười hỏi.

“Không có, còn đang ngủ mà?” Nhắm mắt lại, Tiểu Tiểu giả khờ mà rúc vào trong lồng ngực Lân vương.

“Ngủ mà còn nói chuyện được, Tiểu Tiểu, sao nàng cứ luôn khác người như thế chứ!” Lân vương than thở một tiếng, nếu là người khác, chịu sự đòi hỏi cả đêm của hắn, ít nhất bây giờ cũng phải nằm trên giường dăm ba ngày, hiện tại hắn là phải ngủ say sưa rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hắn đã từng sung hạnh ai suốt cả một đêm đâu chứ? Đêm qua, biết bao nhớ nhung, biết bao trừng phạt, bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu...

Giống như Điểm Điểm nói, hắn cũng muốn để nàng mau chóng sinh đứa con cho mình. Cách thức để trối một người phụ nữ bên mình rất nhiều, có lẽ con cái là cách ngu nhất, nhưng nếu đối tượng là nàng, hắn nguyện ý dùng cách ngu ngốc nhất này.

“Lân, sao chàng biết thiếp là Tiểu Tiểu?” Nghe nhịp tim vững vàng của hắn, mặt Tiểu Tiểu đỏ bừng. May mà nàng rúc sâu trong ngực hắn, Lân vương không nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của nàng, bằng không, nhất định sẽ cười nhạo nàng mất.

Thật ra ngẫm kĩ lại, hai người bọn họ trước nay chưa từng nằm cùng nhau một cách thân mật thế này bao giờ. Không phải hắn trúng mị được, thì là uống rượu say, hoặc là lúc thần trí không rõ ràng, bình thường như vậy thì vẫn là lần đầu tiên.

“Còn dám hỏi ta cái này sao? Tiểu Tiểu, nàng lừa ta thật lắm, thật muốn đánh vào mông nàng một trận quá!” Tay của Lân vương dịu dàng vuốt ve thân thể trơn tru của nàng, về mặt cương chiều mà nói.

“Thiếp...không phải thiếp từng nói, thiếp có nhiệm vụ hay sao? Hôm đó thiếp cũng đã nói, hai đến ba tháng là xong, nào có lừa chàng đâu chứ...” Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, nhìn cái cằm kiên nghị có hình của Lân vương, bàn tay nhện không được mà vuốt lên nó, Lân vương cúi đầu, bực dọc nói:

“Tại sao không nói cho ta biết là nhiệm vụ gì? Trong cung lắm hiểm nguy, nàng không sợ gặp nguy hiểm ở trong đó hay sao?”

“Lân, chàng cho rằng thiếp là một đại tiểu thư chuyện gì cũng không hay biết à? Thiếp có năng lực tự bảo vệ mình, mấy cái cả nữ nhân kia, muốn hại thiếp thì vẫn còn non lắm.” Tiểu Tiểu tự tin cười một cái, nghĩ đến những phi tử mình từng chinh, nàng cười y như mèo trộm được cá, đáng yêu vô cùng.

“Nàng...” Cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên nụ cười xán lạn kia của Tiểu Tiểu, Lâm vương thở dài nói:

“Sớm phải nghĩ đến, mấy cái chiêu chinh người kia chỉ có nàng mới nghĩ ra được. Là ta đã quá ngốc...”

“Lân, cũng đâu phải, thật ra thiếp chinh người cũng rất có nguyên tắc, người không phạm thiếp thiếp sẽ không phạm người, người nếu chọc thiếp thì thiếp tất sẽ không tha cho kẻ đó.” Bởi vì nụ hôn ban nãy của hắn, cái khuôn mặt khó khăn lắm mới hết ửng đỏ thì nay lại đỏ bừng cả lên, Lâm vương nhìn đến nỗi khó lòng mà nhẫn nhịn, thật muốn đem nàng vùi vào trong thân thể mình, vĩnh viễn không xa rời.

“Mấy ả phạm nàng ra sao?” Nhìn Tiểu Tiểu đỏ mặt, giọng Lâm vương bắt đầu hơi khàn khàn, một người trước nay luôn tự không chế rất tốt như hắn, lại chẳng có một tí xúy sức đề kháng nào đối với nàng, nàng ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, căn bản không có động đậy gì, nhưng chỉ vì vẻ đỏ mặt của nàng, liền muốn nàng thêm lần nữa...đây là chuyện trước nay chưa từng có.

“Nói về Liên phi trước đi, tốt bụng đi tới, nhưng lại tặng thiếp một chậu hoa độc, cho nên mặt ả ta nổi đầy mụn đỏ, đến bây giờ vẫn chưa có biến chuyển; lại nói tới Vân phi, dám ngang nhiên hãm hại thiếp như thế, cho nên thiếp tốt bụng khiến cho ả ta đi thả một trận...thả hết rồi, thiếp tưởng rằng ả ta sẽ học được khôn, không tự kiếm chuyện phiền phức nữa, nhưng ai mà biết ả nữ nhân này lại là người có đầu mà không có não, lại muốn hãm hại thiếp nữa, cho nên thiếp...thiếp thì khoan hãy nói, Điểm Điểm ấy à, nó thật sự không nhìn được nữa, liền đem sủng vật Như Nhi của thiếp bỏ lên người ả, kết quả là ả cùng với ma ma độc ác bên người ả đều bị rấn cắn ột phát, bây giờ chắc cũng khỏi rồi...”

Cao hứng ngẩng mặt lên, Tiểu Tiểu còn do dự xem có nên nói cho hắn biết chuyện về Hoàng thượng hay không. Lúc trước Hoàng thượng cũng bị nàng bỏ thuốc, chuyện này vẫn chưa có ai biết đâu đó? Trừ Điểm Điểm và sư phụ ra.

“Thế Vân phi uống nước tiểu đồng tử cũng là chủ ý của nàng?” Lâm vương nhướn nhướn mày, muốn khiến cô gái này chịu thiệt, thì đúng là khó lắm.

“Đúng thế, Hỷ công công là người của thiếp, lúc Hỷ công công hỏi thiếp, thiếp rất không cẩn thận mà nói ra, thật ra căn bản là không cần uống cái đó, chỉ cần một vài dược liệu đơn giản là được rồi...” Tiểu Tiểu đắc ý cười, đối với y thuật của mình, nàng rất có lòng tin.

“Tiểu Tiểu, ta biết nàng rất lợi hại, sẽ không chịu thiệt. Nhưng ta vẫn không yên lòng, đừng trở về nữa, được không? Hoàng huynh đã động lòng với nàng rồi, đừng...”

Nhớ lại một màn lúc ở Ngự hoa viên ngày đó, trong lòng Lâm vương liền cảm thấy bất an. Khi đó hắn có một loại hảo cảm kì lạ đối với Tiên phi, mà hoàng huynh, cũng không vô tình với nàng như nàng đã nói.

“Há há...Lân, đây là câu chuyện cười buồn cười nhất mà thiếp từng nghe đó. Hoàng thượng đã động lòng với thiếp? Không thể nào đâu, cho dù mặt trời có mọc đằng tây, Hoàng thượng cũng không thể nào động lòng với thiếp được. Là bởi vì lần nào ngài ấy cũng khoan dung với thiếp nên chàng cho rằng ngài ấy đã động lòng với thiếp chứ gì? Lân, điều đó không đúng đâu, thiếp không sợ ngài ấy, là bởi thiếp biết ngài ấy sẽ không giết thiếp, ngài ấy muốn dùng thiếp để kiềm chế Vu tướng, ngài ấy muốn khiến thiếp ở trong cung bị xa lánh, sống không bằng chết, ngài ấy biết chết đi thì rất dễ dàng, nhưng sống thì mới là khó nhất, cho nên...”

Tựa như là câu chuyện buồn cười nhất thế gian, Tiểu Tiểu nằm bò trong lòng Lâm vương mà bật cười, cười đến đau hết cả bụng, Lâm vương khẽ thở dài một tiếng, có phải là trong lúc bất tri bất giác, Hoàng thượng cũng đã đi vào trong tim nàng rồi không, tại sao lại cảm thấy nàng hiểu Hoàng thượng, để ý tới Hoàng thượng đến như thế?

“Tiểu Tiểu, ta là đàn ông, ta hiểu cảm giác của đàn ông, hoàng huynh đối với nàng tuyệt đối không chỉ đơn giản là chán ghét thôi đâu. Có lẽ lúc mới đầu đúng là huynh ấy có chán ghét nàng, nhưng bây giờ huynh ấy

đối với nàng đã thay đổi rồi, thật sự thay đổi rồi. Tiểu Tiểu, nghe lời Lân, đừng trở về nữa, được không?”

Nàng là người của hắn, cho dù là hoàng huynh, cũng không được cướp nàng đi, cánh tay ôm lấy Tiểu Tiểu ngày càng chặt, trái tim Lân vương cũng run lên.

“Lân, thiếp còn có việc cần làm, đợi thiếp một tháng, thiếp làm xong sẽ trở lại, được chứ?” Khẩn cầu nhìn Lân vương, cứ như vậy mà rút lui, Tiểu Tiểu làm không được.

“Tiểu Tiểu, nàng muốn nói đến chuyện tìm cha cho Điểm Điểm à? Giao cho ta, ta tìm giúp nàng, được không? Nàng đừng nhúng tay vào thêm nữa, mọi chuyện giao hết cho ta, ta sẽ giúp nàng hoàn thành, nàng chỉ cần ở bên ta, ngoan ngoãn cùng với Điểm Điểm ở bên ta là được rồi.” Nhìn nàng một cách thâm tình, trong phút chốc, Lân vương thật muốn từ bỏ hết mọi thứ, dẫn theo nàng và Điểm Điểm cứ thế mà phiêu du.

“Lân, thiếp tin tưởng chàng, nhưng có một số việc phải đích thân thiếp làm mới được, bằng không, sau này thiếp cũng không yên lòng. Chàng yên tâm, thiếp sẽ chăm sóc tốt cho bản thân, sẽ không để mình chịu thiệt đâu.” Nghĩ tới cái tên đáng yêu kia là sát thủ, ít nhất cũng phải đợi sát thủ tới rồi mới đi chứ nhỉ? Nàng thật không muốn bỏ qua cái cảm giác bị sát thủ đuổi giết đâu. Hơn nữa nếu như nàng cứ thế mà trốn ở Lân vương phủ, Vu tướng cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, Hoàng thượng càng không bỏ qua cho nàng.

Có lẽ, sau khi biết tình cảm của Lân vương đối với mình, trong lòng Tiểu Tiểu, đã từ từ đem chuyện của Lân vương đặt trong tim mình rồi. Hiện giờ vẫn chưa ai biết Tiên phi chính là Tiểu Tiểu, có lẽ, thời gian nửa tháng, đủ để nàng sắp xếp một màn ngoài ý muốn, khiến cho Thủy Tiên vĩnh viễn biến mất. Như thế, nàng vẫn là Tiểu Tiểu, thì có thể cùng với Lân vương song túc song tề rồi.

“Nàng muốn điều tra chuyện về cha ruột của Điểm Điểm sao? Tiểu Tiểu, chuyện đó rất khó điều tra, nói cho ta biết chuyện khi đó rốt cuộc là sao, có lẽ ta có thể nhớ ra được ít chuyện!”

Nếu như nàng có thể nghe lời hắn như thế, thì nàng đã không phải là Tiểu Tiểu rồi. Lân vương khẽ thở dài một tiếng, có thể đem nàng trở lại ở Lân vương phủ hay không? Có thể, nhưng như thế thì nàng vĩnh viễn sẽ không tha thứ ỉn, với tính cách của nàng, sẽ chẳng ở yên được một phút. Nhưng cũng chính bởi sự hoạt bát, linh động của nàng, mới có thể tiến vào trong tim mình, khuấy động hồ nước vốn tĩnh mịch.

“Chuyện đó...” Tiểu Tiểu đỏ mặt, cúi đầu xuống, đây là một sai lầm mà nàng đã mắc phải, nhưng cũng là một sai lầm đẹp đẽ, bây giờ nói với Lân vương, nàng đúng là có chút xấu hổ.

“Sao, sợ xấu hổ à? Lúc làm sao không thấy xấu hổ đi, giờ thì hay nhỉ...” Hiếm khi được nhìn thấy lúc nàng xấu hổ ngượng ngùng, Lân vương trêu chọc nói.

“Đáng ghét...người ta lúc ấy, đâu có suy nghĩ được nhiều như thế? Khi đó thiếp vẫn còn nhỏ, sư phụ của thiếp, cũng chính là gia gia của Điểm Điểm ấy, là một thần trộm, sư phụ nói thiếp là tiên trộm, bọn thiếp và chàng không phải là người cùng một đạo. Năm năm trước, sư phụ nhận một vụ mua bán, chính là đến hoàng cung trộm một bức tranh, thiếp nhớ khi đó là một bức ‘Hải đường xuân thủy đồ’, vẽ một vị tiên tử không nhiễm bụi trần, say gục bên hải đường...rất là sinh động. Sư phụ cảm thấy trộm kĩ của thiếp cũng đã học được kha khá, khinh công cũng không tệ, chỉ ít thì lúc bỏ chạy thoát thân thì cũng đủ xài. Cộng thêm việc bức tranh kia cũng chẳng phải vật hết sức quý giá, hệ số độ khó không lớn lắm, cho nên mới muốn khảo nghiệm thiếp một lần, để thiếp thử sức. Dò la được bức tranh kia để trong cung, hàng đêm thiếp liền đến cung xem xét, cuối cùng thiếp cũng tìm ra được nơi để bức tranh, liền chọn đúng ngày sinh nhật của Thái hậu nương nương để hành động. Bởi vì trong cung có yến hội lớn như vậy, thường thì thị vệ bên ngoài canh gác rất nghiêm, nhưng thị vệ trong cung thì lại khá lỏng lẻo...đương lúc thiếp đã đột nhập vào trong cung, lấy được bức tranh rồi chuẩn bị bỏ đi, thì lại nhìn thấy một người...”

Len lén nhìn Lân vương một cái, thấy hắn hơi híp mắt lại, Tiểu Tiểu lè lưỡi, không muốn nói tiếp nữa.

“Tiếp tục!” Sự việc phía sau đó, hắn cũng đoán ra được phần nào, Lân vương hừ mũi nói.

“Í, Lân, chàng đừng giận nữa, khi đó thiếp thật sự vẫn còn rất nhỏ, căn bản chẳng biết gì về chuyện nam nữ cả, sư phụ cũng chưa từng dạy cho thiếp...” Tiểu Tiểu cúi thấp đầu, nhận lỗi nói:

“Lúc thiếp định đi, vô tình nghe thấy tiếng rên rỉ không được bình thường phát ra từ phòng bên cạnh. Lúc đó trong lòng thiếp rất tò mò, lén lút bò lên cửa nhìn vào bên trong, chỉ thấy một cô gái bò lên

thân...một người đàn ông rất đẹp, quần áo của người đàn ông đó sớm đã bị cởi sạch, quần áo của cô gái cũng sắp cởi hết rồi, cô gái ra sức khiêu khích người đàn ông, mà tuần nhan của người đàn ông hơi đỏ, hai mắt hơi mê ly, vừa nhìn đã biết là trúng phải thuốc rồi...thiếp cảm thấy người đàn ông kia thật đáng thương, muốn giúp chàng ta giải độc, liền điểm huyết đạo của cô gái kia, bắt mạch cho người đàn ông ấy...chàng ta trúng một loại độc hiểm thấy, phụ cận cũng chẳng có thuốc giải gì, muốn giải độc, cách duy nhất chính là nam nữ giao hợp, thiếp muốn giải huyết cho cô gái kia để bọn họ tiếp tục, nhưng ai mà biết lúc này chàng ta lại tỉnh dậy, chẳng nói chẳng rằng liền...khi đó, thiếp cảm thấy người đàn ông ấy cũng khá là đáng thương, hơn nữa chàng ta cũng rất đẹp, đối với chuyện đó thiếp cũng có chút tò mò, cũng không phản kháng...thiếp cảm bức tranh lên lút rời đi. Qua bốn, năm tháng sau khi trở về, sư phụ mới nói cho thiếp rằng thiếp đã có thai, thiếp cảm thấy có con nít cũng rất vui, vả lại lúc biết thì đứa bé cũng đã được bốn năm tháng rồi, thiếp cũng không nỡ phá bỏ, Điểm Điểm cứ như thế mà ra đời...”

109. Chương 109

hắn cũng muốn bảo toàn cảm tình với hoàng huynh, nhưng càng muốn bảo toàn nữ nhân của mình hơn....

Chuyện xấu lúc trẻ, khi nói ra thật đúng là có hơi xấu hổ một tẹo, nhưng Tiểu Tiểu vẫn nói hết một cách gian nan. Cứ tưởng rằng Lâm vương sẽ trách móc nàng, không ngờ sau khi nàng nói xong hồi lâu, Lâm vương cũng không lên tiếng, nàng ngẩng đầu, e ngại mà nhìn hắn, chỉ thấy hắn đang nhíu mày trầm tư, tựa như đang hồi tưởng gì đó...

“Tiểu Tiểu, từ bỏ đi, đừng điều tra về cha của Điểm Điểm nữa!” Lúc lâu sau, Lâm vương mới tỉnh lại từ trong sự trầm tư của mình, hắn thở dài một tiếng, tại sao nàng lại xông vào đúng ngay cái ngày hôm đó thế chứ?

Nếu như khi đó biết có người xông vào, chỉ cần bảo ma ma trong cung kiểm tra đám nữ nhân kia, xem thử ai còn trinh trắng thì sẽ biết được cha của Điểm Điểm là ai rồi. Nhưng ngặt nỗi khi ấy không ai biết trong đó lại xảy ra chuyện như thế này. Giờ đã qua năm năm, mấy cái xác kia chắc đã rửa chỉ còn lại khúc xương thôi, mà hoàng huynh và Sóc vương, nếu như biết chuyện của Tiểu Tiểu, chẳng biết có để cho nàng và Điểm Điểm sống tiếp không nữa, suy cho cùng thì đây là sự sỉ nhục của cả hoàng thất cơ mà.

Nếu như điều tra, thì cũng rất khó để tra ra, trừ phi Tiểu Tiểu nhớ được tướng mạo của người kia. Nhưng cho dù có nhớ được, cũng chẳng có ích lợi gì nhiều, năm huynh đệ bọn họ tướng mạo rất giống nhau, nếu như bảo nha đầu chỉ có duyên gặp mặt một lần này nhận diện, muốn làm sáng tỏ chuyện năm năm trước thì căn bản là không có khả năng.

“Lâm, chàng biết chuyện lúc đó là sao không? Nói cho thiếp biết chân tướng mọi chuyện khi đó được không? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao chàng lại bảo thiếp bỏ cuộc? Nếu như có hi vọng, thiếp không muốn từ bỏ. Điểm Điểm là đứa bé hiểu chuyện, như thế không công bằng với Điểm Điểm!” Tiểu Tiểu kiên định nhìn hắn, mỗi một con người đều muốn biết cha ruột của mình là ai, Điểm Điểm cũng không ngoại lệ, nàng không thể ích kỷ mà tước đoạt đi quyền lợi này của Điểm Điểm, nàng cũng không muốn bỏ cuộc như vậy.

“Bởi vì những người biết chuyện năm đó, sớm đã bị diệt khẩu rồi. Nếu như hoàng huynh và Sóc vương biết được chuyện năm đó có nàng tham gia, nói không chừng bọn họ sẽ phái người truy sát nàng. Tiểu Tiểu, ta rất sợ, ta cũng là một trong những người tham dự năm đó, nhưng chuyện tối hôm ấy, trong đầu óc ta vẫn là một mảnh mơ hồ, năm huynh đệ bọn ta đều trúng kế của họ, chính là trúng phải loại độc mà nàng đã nói...nàng biết đó là độc gì, hắn là biết độc tính của loại độc đó chứ, đối với nữ tử lên giường với mình, bọn ta cũng chỉ biết được mặt mũi họ khi bọn ta đã tỉnh lại, mà quá trình trung gian, căn bản không có ấn tượng gì. Điểm Điểm là được hoài thai vào lúc đó, mà tướng mạo của Điểm Điểm, còn có thai kí sau lưng nó nữa, đều cho thấy nó chắc chắn là con cháu hoàng thất, cho nên có thể loại trừ ra sáu vị thần tử ngoại

họ khác cũng bị trùng kế trong cùng lúc đó. Cũng chính là nói ta có một phần năm hi vọng là cha của Điểm Điểm. Tiểu Tiểu, vì một phần năm hi vọng này, nàng hãy từ bỏ đi, được không?”

Vì khẩn trương, Lân vương nói có hơi loạn, Tiểu Tiểu không rõ ý cụ thể của hắn, nàng nghi hoặc nhìn Lân vương, hỏi:

“Nói cho thiếp, Lân, hôm đó rốt cuộc là sao? Thiếp vẫn không hiểu, những người hôm đó có khả năng là cha của Điểm Điểm, rốt cuộc bao nhiêu người?”

Hoàng tử, có năm người, thế sáu vị thần tử ngoại họ mà Lân nói lại là sao nữa? Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn hắn, nàng thật hối hận, tại sao lúc đó không xem thử tình hình bên những phòng khác, cứ thế...

“Tiểu Tiểu, lần đó là tiệc mừng thọ sáu mươi tuổi của Thái hậu, khi ấy, phụ hoàng của ta vẫn còn sống, hoàng huynh cũng vẫn chưa kế vị. Bởi vì đúng lúc là sinh thần một giáp (1), phụ hoàng đặc biệt coi trọng buổi tiệc này, các nước ngoại bang đều phái người tham gia, còn mang theo đủ loại lễ vật, trong số đó bao gồm có Hoàng thượng Phong Quốc hiện nay, cũng chính là Phong Vân vương gia lúc trước.”

Lân vương thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn vào đôi mắt to hiếu kỳ của Tiểu Tiểu, hắn nói tiếp:

“Bọn họ chúc thọ Thái hậu, vốn là chuyện tốt. Mà phụ hoàng, vẫn luôn xem trọng Phong Vân, tuy rằng y là một Vương gia, khi đó bề ngoài vốn chẳng có được sự yêu thích gì của Hoàng thượng Phong Quốc, nhưng năng lực, sự quyết đoán của y đều khiến cho phụ hoàng tán thưởng. Bên này có một công chúa, tuổi chừng mười sáu, phụ hoàng có ý liên hôn hai nước, cho nên đối với sự góp mặt của Phong Vân, cũng đặc biệt chiếu cố chút ít, trực tiếp sắp xếp cho y ở nơi hậu cung mà lúc trước bọn ta ở. Tiểu Tiểu, thời gian nàng ở hậu cung không lâu, hẳn là nàng không biết cái gọi là ‘Hậu cung’ đâu, thực ra là có hai cung, một cái chính là hậu cung mà hiện nay nàng ở, nơi ở của các phi tử của Hoàng thượng; Còn có một cái là Ương cung, Ương cung là cách gọi chung, bên trong là cung đệ của các hoàng tử, nhưng cư ngụ trong ấy đều là các hoàng tử chưa thành niên, sau khi thành niên bọn ta đều dọn ra ngoài, có phủ viện riêng. Hôm đó, vì thọ yến của Thái hậu, bọn ta đều đã uống không ít, phụ hoàng cũng cao hứng uống rất nhiều, cho nên bọn ta đều không hồi phủ, chuẩn bị tá túc một đêm trong cung của mình. Mọi người đều cảm thấy thời gian còn sớm, liền hẹn mấy hảo hữu bình thường quan hệ tốt đẹp để cùng nhau hồi cung, định cùng uống một lúc nữa, cũng chính tại lúc này, Phong Vân nói đến cung của y uống. Dù sao thì mấy cung vốn liền kề, cách nhau không xa lắm, bọn ta liền không nghĩ ngờ gì mà đi luôn...”

Đây là địa bàn của bọn ta, rượu cũng là do Ngự thiện phòng chuẩn bị, mọi người đều là người trẻ tuổi, cùng uống rất sáng khoái, thậm chí Phong Vân còn kêu ca cơ đến múa hát trợ hứng, nhưng uống được một lúc, mọi người đều cảm thấy có gì đó không ổn, sau khi tỉnh lại, thì đều đang ôm một ca cơ nằm trên giường, trong đó bao gồm có Phong Vân...Phụ hoàng nổi trận lôi đình, ngay trong cung mà lại xảy ra chuyện như vậy, nếu như là một hai vị hoàng tử, nhìn trúng ca cơ đó rồi thu về thì cũng chẳng phải chuyện to tát gì, nhưng mấu chốt là nhiều người như vậy, lại đều...

Nhìn giường nào giường nấy đồ tươi bắt mắt, phụ hoàng biết chuyện này tuyệt đối chẳng phải là ngẫu nhiên, lúc hỏi bọn ta, mọi người đều chẳng có chút ấn tượng gì với chuyện tối qua cả, sau khi thái y tới kiểm tra, mới nhìn ra là trong rượu có bỏ thêm xuân dược...bởi vì xung quanh khi đó không hề có ai khác, mà đám ca cơ đó đều do Phong Vân tìm tới, người dàn dựng lên chuyện này, rất dễ dàng nhìn ra là do ai làm. Chuyện phía sau đó nàng cũng có thể đoán ra rồi, đám nữ tử đó toàn bộ đều bị xử chết, mà những người biết chuyện đều đã bị xử lý rồi, tùy tùng bên cạnh Phong Vân đều bị giam giữ lại, chỉ có y được đưa về...”

Thật không ngờ, tình hình năm đó lại là như vậy, người thanh tỉnh đều đã chết rồi, chỉ còn sót lại trợ trợ mấy vị Vương gia, thế mình còn cực cực khổ khổ tìm kiếm gì nữa? Thái kị căn bản là không chắc chắn được, của Lân vương và Sóc vương nàng đều đã tận mắt xem qua, của Hoàng thượng nàng vẫn chưa xem, nhưng Hỷ công công cũng từng nói là có, thế thì đầu mối duy nhất liên quan đến thân thể của Điểm Điểm cũng hết luôn rồi, nàng còn điều tra gì nữa. Tiểu Tiểu khẽ thở dài một tiếng, vuốt mặt Lân vương hỏi:

“Lân, chàng không có một chút ấn tượng nào sao? Điểm Điểm, chẳng lẽ cứ không minh không bạch như vậy mà sống suốt đời ư?”

Không rõ mặt cha, tuy biết mặt mẹ, nhưng thân thể của Tiểu Tiểu càng không rõ ràng, nàng cũng không biết phụ mẫu nàng là ai, lúc sư phụ nhặt được nàng, nàng đã bị vứt ở ven đường. Đêm hôm khuya khoắt,

nếu như không phải nàng ngẫu nhiên khóc lên một tiếng, thì sư phụ cũng không biết bên đó có một đứa bé. Đúng rồi, sư phụ từng nói, nàng khi đó, hình như bị vớt ở ven đường cửa sau của một kĩ viện, kĩ viện ban đêm, cửa trước náo nhiệt, nhưng cửa sau lại rất vắng lạnh. Nếu như không phải đúng lúc vào ban đêm nên không bị người của kĩ viện phát hiện, thì giờ đây mình há chẳng phải sẽ phải bán nư cười để kiếm sống hay sao?

Tiểu Tiểu, thật ra vẫn luôn rất cảm kích sư phụ của nàng, nếu như không phải sư phụ nuôi nàng khôn lớn, thì giờ đây nàng định sẵn là phải sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

“Tiểu Tiểu, thằng bé là con của ta, chúng ta nói với Điểm Điểm, thằng bé là con của ta là được rồi!” Lân vương thở dài, hẳn thích Điểm Điểm, có lẽ Điểm Điểm thật sự là con trai hẳn, khả năng này cũng rất lớn. Nhưng có phải hay không cũng chẳng quan trọng, Tiểu Tiểu khi đó, cũng không phải cố ý làm ra loại chuyện này, hẳn tha thứ cho nàng, chỉ cần nàng có thể yêu mình giống như hẳn yêu nàng là được rồi.

“Thân thể Điểm Điểm không rõ ràng, chàng không cảm thấy...” Đàn ông, không phải đều rất nhỏ mọn hay sao? Đứa không rõ cha là ai như Điểm Điểm, Lân vương sẽ không cảm thấy khó chịu ư?

“Đừng nghĩ vậy, ta thích Điểm Điểm, sao có thể như thế được chứ? Tiểu Tiểu, đừng quay về nữa, nàng về cũng chẳng có ý nghĩa gì, vẫn nên ở lại đây đi. Ta sẽ xin một đạo thánh chỉ từ chỗ Hoàng thượng, chúng ta chọn ngày thành thân, được không?”

Im lặng ôm lấy Tiểu Tiểu, Lân vương cầu khẩn trong lòng, đồng ý đi, đồng ý đi Tiểu Tiểu!

“Thiếp...” Tiểu Tiểu khó xử nhìn Lân vương, bây giờ nàng vẫn chưa thể đi, vẫn chưa thể rời cung. Nếu như Hoàng thượng biết được, hẳn sẽ không bỏ qua cho mình như vậy đâu, chỉ bằng nghĩ cách, trực tiếp để Tiên phi giải thoát.

“Lân, thiếp vẫn phải trở về, chàng nghe thiếp nói trước đã, bên chỗ hậu cung, thiếp vẫn còn chút việc chưa xử lý xong, cho thiếp thời gian nửa tháng, để Tiên phi chết ở trong cung được chứ?” Một chủ ý xét qua trong lòng Tiểu Tiểu, hai mắt Tiểu Tiểu lấp lánh, còn sáng hơn cả kim cương.

“Không cần đâu, ta nói với hoàng huynh, huynh ấy sẽ đồng ý.” Lân vương tự tin nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu thở dài một tiếng:

“Không, Lân, y sẽ không đồng ý đâu. Đều tại thiếp cả, là thiếp đã quá nghịch ngợm, lúc chàng đi sứ, thiếp...”

Tiểu Tiểu đem hành động vĩ đại của mình kể hết cho Lân vương một cách tỉ mỉ, đương nhiên bao gồm cả hành động vĩ đại của Điểm Điểm, còn có chuyện nàng nghe trộm cuộc đối thoại giữa Hoàng thượng và Sóc vương ngày hôm đó nữa, mặt Lân vương càng ngày càng đen, giọng của Tiểu Tiểu càng ngày càng nhỏ lại. Nàng biết là nàng đã sai rồi, đều trách nàng đã quá nghịch ngợm.

“Nàng...nàng nói nàng muốn để cho Tiên phi biến mất như thế nào?” Đè nén nổi bất an trong lòng, hoàng huynh, quả nhiên là đã động lòng với nàng rồi, chỉ là nữ nhân gốc gác này vẫn hậu tri hậu giác không phát hiện ra mà thôi.

“Nửa tháng sau, thiếp cũng không biết là ai tìm sát thủ tới, muốn đến lấy đầu của thiếp, ngay tại lúc đó, tìm một thi thể có vóc dáng tương tự thiếp, đổi người thì không phải được rồi hay sao? Chuyện dễ ợt như vậy chàng không cần phải lo lắng, thuật dịch dung của thiếp rất ít người nhận ra. Vả lại, nếu như không có thuốc nước đặc chế thì tuyệt đối sẽ không thể khôi phục lại hình dạng ban đầu.”

Nói đến phương pháp, Tiểu Tiểu lại khôi phục lại vẻ kiêu ngạo ngày trước, cách mà nàng nghĩ ra, trước giờ đều rất lợi hại, tám chín phần đều hữu dụng, chỉ cần lần này không phải một hai phần còn sót lại kia là được rồi.

“Tiểu Tiểu, nàng hồi cung thì sẽ là phi tử của hoàng huynh, nếu như huynh ấy chiêu nàng thị tẩm thì phải làm sao?” Lân vương hỏi rõ những chuyện lo lắng trong lòng, hẳn cũng muốn bảo toàn cảm tình với hoàng huynh, nhưng càng muốn bảo toàn nữ nhân của mình hơn.

“Cái này thì càng không thành vấn đề, Lân, chàng không biết đâu, tối qua thiếp đã thị tẩm. Hoàng thượng muốn thiếp hầu hạ y, thiếp đã trực tiếp điểm huyết đạo của y, khiến cho y làm môn thần cả đêm...ha ha,

khi đó chắc là y tức gần chết đây, nhưng đáng tiếc ngày thứ hai sau khi thiếp tỉnh dậy, sớm đã chẳng thấy y đâu, phỏng chừng là bị thiếp làm cho tức giận bỏ đi rồi.”

Tiểu Tiểu hưng phấn, không biết rằng Lân vương sớm đã hận đến nghiến răng nghiến lợi, Hoàng thượng đối với nàng, tuyệt đối là đã có cảm tình rồi, nếu đối lại là người khác, thì sớm đã bị Hoàng thượng chặt làm mười tám khúc, sao có thể để cho nàng yên ổn nằm ngủ trên giường được chứ? Bỗng nhiên lật người lại, Lân vương đem Tiểu Tiểu đè dưới thân, mặt Tiểu Tiểu đỏ bừng cả lên, Lân vương muốn làm gì? Không phải lại muốn...

“Lân, đừng mà, thân thể người ta đến giờ vẫn còn rất khó chịu...” cảm giác vừa mới vừa đau, là hậu quả của việc buông thả dục vọng tối qua, bận bịu cả một đêm, hẳn còn không cảm thấy mệt sao? Tiểu Tiểu thẹn thùng nhìn hắn, tuy rằng đóng cửa, cửa sổ đều đã kéo rèm, nhưng bây giờ là ban ngày mà, hơn nữa, thân thể nàng vẫn còn rất khó chịu.

“Ta có thể đồng ý mười lăm ngày mà nàng nói, nhưng đừng có mà lượn lờ trước mặt huynh ấy, đừng có để huynh ấy chạm vào nàng, biết chưa?”

Tựa như trừng phạt nàng không tìm không phổi, bàn tay thô ráp của Lân vương tập kích lên nơi nhô cao của Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu lại hít một hơi, vừa hay để cho lưỡi của Lân vương thâm nhập dò xét, vội vàng hấp thu tư vị trong miệng nàng, điên cuồng gặm nhấm nàng...

Màn giường che lấy sự ngọt ngào bên trong phòng, người ở hậu hoa viên thì lại than khổ thấu trời. Lân vương đã ám thị, Điểm Điểm là lão đại ở vương phủ, mọi người cũng đều biết sự yêu thương mà Lân vương dành cho Điểm Điểm, đương nhiên sẽ không dám đắc tội tiểu bá vương này rồi. Hiện giờ các mỹ nhân lúc trước vốn xinh đẹp động lòng người, thì toàn bộ lại đang ở hậu viện chạy đến mồ hôi nhễ nhại, chỉ vì một câu nhảm chán của tiểu bá vương này.

“Điểm Điểm, trời nóng quá, chi bằng chúng ta về phòng nghỉ ngơi đi?” Quân gia đứng hầu bên cạnh lau lau mồ hôi trên mặt, ông không chạy theo bọn họ, chỉ cần đứng dưới mặt trời là đã nóng đổ mồ hôi rồi, đám mỹ nhân đang chơi trò “Điều hầu bắt gà” này thì càng khó phải nói. Y phục đã dẫm mồ hôi, dính vào thân thể hiện lên vóc người xinh đẹp của họ.

“Điều hầu, mi chạy nhanh lên một chút, mi, ngốc quá, trốn nhanh lên đi, đừng để điều hầu bắt được...đúng, bị bắt thì sẽ phải làm điều hầu đó, nếu như nửa khắc mà còn chưa bắt được, thì phải làm ngựa, giống như cún con mà thỏ ta bỏ hai vòng quanh sân...”

Điểm Điểm cười ha ha, có bé ở đây, đám nữ nhân xấu xa này của cha, làm gì có ngày tháng tốt để mà sống chứ? Đây vốn là một trò chơi rất thú vị, chẳng qua là bé chọn ngày không tốt mà thôi.

“Vu thúc, thúc nói xem, còn bao lâu nữa cha và mẹ mới sinh một muội muội cho cháu?” Đe thấp âm thanh, Điểm Điểm tò mò kéo lấy quần gia để hỏi.

“Điều này... Điểm Điểm, đợi sau này gặp Vương gia rồi hãy hỏi nhé. Ta chỉ là một nô tài, làm sao mà ta biết được?” Quân gia gãi gãi đầu, Điểm Điểm còn nhỏ, nhưng câu hỏi thì lại khó trả lời, nếu như ông có thể biết được khi nào Vương gia có thêm con, thì ông đã không làm quần gia rồi, trực tiếp đi làm thầy bói luôn.

“Ừm, Vu thúc nói cũng phải, cha cháu lợi hại thế kia, nhất định là sẽ biết.” Điểm Điểm ngẫm nghĩ, là mình ngốc quá, vấn đề như vậy mà cũng không nghĩ ra.

“Quần gia, Sốc vương đến thăm Vương gia, đang đi đến phòng chính của Vương gia đấy, ông mau qua đó đi...” Một thị vệ hét hải chạy tới, Sốc vương đến đây, quần gia hẳn là phải đích thân tiếp đãi.

“Sốc vương, chính là thúc thúc xấu xa kia đó hả?” Điểm Điểm quay đầu lại, nghĩ đến cha và mẹ vẫn còn đang bận việc, thật không thể để cho thúc thúc xấu xa này tới. Mẹ từng nói, Sốc vương không phải người tốt, tuyệt đối phải có lòng đề phòng.

“Vu thúc, cháu cũng đi!” Điểm Điểm kéo lấy tay Vu thúc, Vu thúc nhìn người thị vệ một cái, thị vệ bẻ lấy Điểm Điểm, mấy người cùng nhau chạy đến tấm thất của Lân vương. Mỹ nhân đằng sau thấy cuối cùng Điểm Điểm cũng đi rồi, người nào người nấy tìm lấy cái cây có chút bóng mát mà ngồi xuống, cũng chẳng thèm màng đến hình tượng hình tiếc gì nữa, phải thở trước cái đã.

“Cô nói xem, sao Vương gia lại sủng ái cái con nha đầu nhỏ như vậy cơ chứ?” Một mỹ nhân thắc mắc hỏi.

“Làm sao tôi biết được, có lẽ Vương gia có duyên với nó. Nhưng Vương gia cũng thật là, đã lâu lắm không đến phòng của tôi rồi.”

“Còn nói cô nữa hả, từ khi ra ngoài trở về, Vương gia có khi nào đến chỗ chúng ta đâu chứ? Haizz, có phải Vương gia đã quên hết chúng ta rồi không...” Một mỹ nhân thở dài nói, nàng ta bây giờ còn trẻ tuổi, vẫn còn xinh đẹp, nếu bây giờ đã bị Lân vương chán ghét, đợi qua hai năm lúc nhan sắc tàn phai, thì phải làm sao đây?

“Phải đó, có phải Vương gia đã nhìn trúng con hồ ly tinh nào rồi không? Nên mới quên tởm muội chúng ta?” Một nữ tử áo trắng, khinh thường mà nhìn nữ tử vừa mới nói kia:

“Cô cũng không đi dò la một chút xem, hiện giờ bên cạnh Vương gia, làm quái gì có nữ nhân? Vương gia không đến thì cũng chỉ là tạm thời mà thôi, tôi không giống các cô, sớm muộn gì Vương gia cũng sẽ nhớ tới tôi.”

.....

“Thúc thúc xấu xa!” Trước lúc Sóc vương sắp đi đến tấm thất của Lân vương, Điểm Điểm tựa như cục thịt bay với tốc độ cao, nhanh chóng bay vào trong lòng Sóc vương. Mà Sóc vương cũng không tránh, lại còn giang tay ôm lấy Điểm Điểm bay qua kia, bật cười ha ha:

“Sao cháu lại không ở cùng với Lân vương? Chạy đi đâu chơi thế hả, cháu xem mặt cháu đầy mồ hôi kìa!”

“Thúc thúc xấu xa, cháu đang chơi ở hậu hoa viên, sao thúc lại đến đây, nhớ Điểm Điểm à? Đúng rồi, cháu nói cho thúc nghe một chuyện, cháu biết ném vòng đấy, thúc thấy cháu lợi hại không?”

Bàn tay mũm mĩm của Điểm Điểm chỉ về phía một tấm thất, nhưng lại cách rất xa tấm thất của Lân vương, Sóc vương hơi do dự một lát:

“Điểm Điểm, nghe nói Lân vương bị bệnh, ta đến thăm huynh ấy, thăm xong sẽ đến xem cháu ném vòng chứ không?”

“Không chịu, thúc thúc bệnh rồi, vừa mới uống thuốc xong đang nghỉ ngơi đó? Đợi thúc chơi với Điểm Điểm một lát rồi mới đi tìm thúc ấy, khi đó thúc thúc cũng đã nghỉ ngơi được kha khá...còn nữa nè, thúc thúc đã nói, kĩ thuật ném vòng của thúc còn tốt hơn thúc ấy nữa, còn nói có rảnh sẽ cho Điểm Điểm mở mang tầm mắt đấy?”

110. Chương 110

...hắn muốn gỡ bỏ tất cả ngụy trang của nàng, muốn thu phục nàng, nhưng không đại biểu rằng người khác có thể ức hiếp nàng, có thể...

Điểm Điểm nói không chớp mắt, gạt người một cách lưu loát khiến cho quần gia đứng bên tự thẹn không bằng. Thật ra thì trong lòng Điểm Điểm lo lắng lắm, bây giờ mẹ đang ở bên trong, không thể để Sóc vương nhìn thấy được. Bé không biết tại sao mẹ không thích Sóc vương, nhưng lời mẹ nói luôn có đạo lý, người nói Sóc vương không phải người tốt, không thể tin tưởng được, Điểm Điểm ngay đến chuyện mình đã nhận Lân vương làm cha cũng phải giấu nhem đi.

Thấy được sự khẩn thiết của Điểm Điểm, Sóc vương cứ cảm thấy quái lạ, theo lý mà nói, Điểm Điểm là một đứa trẻ, một đứa trẻ rất có duyên với Lân vương, không thể nào mà ngăn cản mình thăm Lân vương được, trừ phi...trong phòng Lân vương có chuyện gì đó không muốn người khác thấy!

“Điểm Điểm, cháu muốn xem, thúc thúc nhất định sẽ ném cho cháu xem, nhưng mà...Vương gia bệnh rồi, thúc thúc phải đi thăm trước...”

Lúc nói chuyện, Sóc vương đã nhanh chóng xoay người đẩy cửa phòng của Lâm vương, hắn tò mò nhìn vào phía trong tấm thất, nhưng lại thấy Lâm vương nằm trên giường sớm đã ngủ say rồi, trong phòng còn đốt huân hương thoang thoảng, che lấp đi mùi thuốc trong phòng.

Trái tim treo lơ lửng của Điểm Điểm cuối cùng cũng buông xuống, hình như cha đã ngủ thật rồi, nhưng sao trong phòng không có mẹ vậy? Mẹ đã đi đâu?

Điểm Điểm nhìn về phía bên cạnh Lâm vương, bên đó cũng không thấy bóng dáng của mẹ, mẹ đâu? Không phải lại chạy rồi đấy chứ?

Sóc vương đi mấy bước, đứng im ở trước giường Lâm vương, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của hắn xong thì mới cười nói:

“Điểm Điểm ngoan, bây giờ chúng ta đi chơi ném vòng nào, Vương gia ngủ rồi, đừng quấy rầy huynh ấy nữa.”

Nhìn thấy Lâm vương đã thật sự ngủ say, Sóc vương mới thấy yên tâm, bế Điểm Điểm rời đi.

“Được đó, thúc thúc xấu xa, chúng ta ra ngoài đi, Điểm Điểm thật muốn mở mang tầm mắt xem sự lợi hại của thúc thúc lắm đó?”

Điểm Điểm không ngừng buông lời tăng bốc Sóc vương, dù sao thì mẹ lợi hại thế kia, ban này lúc nói chuyện, chắc mẹ đã sớm rời đi rồi nhỉ?

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Lâm vương mới mở mắt ra, ban này may mà có Điểm Điểm chặn Sóc vương lại một lúc, bằng không, chuyện trong phòng mình có nữ nhân sẽ bị phanh phui ra mất. Hắn nhẹ nhàng ngồi dậy, mở cửa sổ ra, nhưng bên ngoài đâu còn hình bóng của Tiểu Tiểu nữa?

“Nàng hồi cung rồi sao? Còn nửa tháng nữa, Tiểu Tiểu, nàng nhất định phải bảo trọng, nhất thiết đừng nghịch ngợm nữa.” Lâm vương tự lẩm bẩm, không biết cô gái đã hồi cung kia, có thể nghe được sự kì vọng trong lòng hắn hay không?

“Con nói gì? Liên Nhi, con phải biết rằng, chuyện như vậy không thể nói lung tung được.” Hoàng thái hậu mở to mắt, sau khi nghe lời nói của Liên phi xong thì cả mặt đều trở nên khấn trương, hậu cung của Hoàng thượng, sao lại có chuyện như vậy được cơ chứ?

“Dì, lời Liên Nhi nói đều là sự thật, hôm qua Hoàng thượng đến Vân Tiêu cung, kết quả là sau đó liền tức giận bỏ đi, thế rồi chạy đến chỗ Vân Tiệp dư thì tắt luôn, một mạch cho đến lúc thượng triều mới rời đi.”

Liên phi không cam mà nhìn về phía Thái hậu, ả nữ nhân kia cũng chẳng đẹp đẽ gì lắm, sao Hoàng thượng lại nghỉ lại ở trong cung của ả ta kia chứ? Đây là việc trước nay chưa từng có. Cho dù ngày trước lúc Hoàng thượng sủng hạnh Tiên phi, chẳng phải vẫn hồi cung nghỉ ngơi như thường đấy thôi? Nhưng Tiên phi từng nghỉ ngơi một đêm ở tấm cung của Hoàng thượng, nói sao đi nữa thì nàng ta cũng là một trong tứ phi, Hoàng thượng cho nàng ta lưu lại thì còn chấp nhận được, nhưng Vân Tiệp dư là cái thá gì chứ?

“Hoàng thượng nói sao? Lúc sắp đi không truyền lời gì à?” Mặt phượng của Hoàng thái hậu hơi híp lại, cách làm việc của Hoàng thượng bây giờ càng ngày càng khiến cho người ta không hiểu nổi.

“Không có, chỉ là Hoàng thượng có chút ảo não. Đúng rồi, dì, nghe nói, ngày đó sau khi Hoàng thượng nghỉ ngơi Hỷ công công còn đến Lâm Tiên cung một chuyến, con đã phái người đến đó tra thử, tối hôm qua, Tiên phi nương nương hình như không ở trong cung, cung nữ của Lâm Tiên cung nói, mãi đến bây giờ vẫn chưa nhìn thấy Tiên phi nương nương nữa đấy?”

Liên phi cười nịnh, dì từng bảo ả đừng gây xung đột trực tiếp với Tiên phi, đến đây nói với bà một tiếng chắc cũng không ngoại lệ nhỉ?

“Cái gì? Có khả năng không ở trong cung? Sao lại vậy được? Uyển Nhi, người đi tra thử, xem Tiên phi có ở trong cung hay không?” Hoàng thái hậu kinh ngạc một lúc, sau đó căn dặn Uyển Nhi đang đứng bên.

“Nương nương, cung phi không được xuất cung, cho dù là xuất cung, cũng phải được sự ân chuẩn của Hoàng thượng rồi dẫn theo một đám người phô trương mà đi ra ngoài. Nếu như có, chúng ta sớm đã biết rồi, đến

giờ vẫn chưa ai nói tới, đương nhiên là không có người xuất cung, nường nường không phải bị làm cho tức đến choáng luôn rồi đấy chứ?” Uyển Nhi dịu dàng bật cười, có câu ‘không có lửa làm sao có khói’, tốt nhất là Tiên phi kia chỉ đang trốn trong cung thôi, bằng không, tiếp đó sẽ phiền phức lắm đây.

“Xem ta bị tức đến hồ đồ luôn rồi kìa, đúng rồi, Uyển Nhi, người đến Lâm Tiên cung thúc giục một chút, xem thử Tiên phi chép cung quy ra sao rồi. Nhất định phải nhìn thấy Tiên phi nường nường đấy, hỏi xong thì lập tức quay về bẩm báo, đi đi!”

Hoàng thái hậu cười lạnh một tiếng, mặc kệ có phải sự thật hay không, qua đó xem thử là tốt nhất. Tiên phi kia không đơn giản, điều này lần trước bà đã biết, nếu như có thể rời khỏi cung một cách thần không biết quỷ không hay, thì bối cảnh của Tiên phi có vấn đề lớn đây, hoặc giả nói tư liệu mà Vu tướng đưa đến có che giấu gì rồi.

“Vẫn là di suy nghĩ thấu đáo, có Uyển Nhi ma ma qua đó xem thử, thì di cũng yên tâm được rồi.” Liên phi cười, gương mặt vốn lạnh băng của Hoàng thái hậu cũng nở nụ cười:

“Liên Nhi, con phải cố lên, Vân phi thất thế, mà Đồng phi thì bỗng dưng bị răn dọa cho không dám ra ngoài, người có địa vị cao chỉ còn sót lại con và Tiên phi thôi, Hoàng thượng đối với Tiên phi, vẫn luôn có chút bất mãn, con nên gắng lên mới phải. Sức khỏe của di không tốt, nói không chừng ngày nào đó sẽ...đời con còn dài, ngày tháng sau này, con vẫn phải tự mình bước đi!”

Nói ra những lời thăm thía, trong lòng Hoàng thái hậu vẫn cảm thấy bất an, không rõ nguyên nhân, hình từ là bắt đầu từ lúc nhìn thấy Tiên phi kia.

“Di, Liên Nhi biết. Di, Vân Tiệp dư kia thì sao? Không biết Hoàng thượng sẽ...”

Nghĩ đến sự lo lắng trong lòng, Liên phi khẩn trương hỏi.

“Cái này không cần lo, theo sự hiểu biết của ai gia đối với Hoàng thượng, Hoàng thượng vẫn chưa đến nỗi...” Hoàng thái hậu an ủi Liên phi còn đang lo lắng này nọ, không ngờ là Hoàng thượng đã đến rồi. Đề nén sự kích động trong lòng, Liên phi cúi đầu vấn an Hoàng thượng.

“Liên phi cũng có mặt, thật đúng là trùng hợp.” Hoàng thượng khẽ hừ một tiếng, sau đó thỉnh an Hoàng thái hậu.

“Hoàng thượng, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến thăm ai gia vậy?” Hoàng thái hậu liếc về phía Vân phi đang ngồi gót theo sau Hoàng thượng, trong lòng càng khó hiểu.

“Là Nặc Nhi nhớ mẫu hậu. Tối qua Vân phi đột nhiên không khỏe, hôm nay sau khi thượng triều trăm có đến thăm, đúng lúc nhìn thấy Nặc Nhi đang vui đùa trong cung, Nặc Nhi nói nhớ Hoàng nãi nãi, vừa hay đã lâu trăm không có đến vấn an mẫu hậu rồi, bèn cùng với Vân phi đến đây.”

Hoàng thượng cười khẽ nói, trên mặt không che giấu nổi vẻ hiếu thuận.

“Ồ, vậy sao? Nặc Nhi, qua đây, nãi nãi ẵm nào!” Nhìn thấy đứa bé sợ sệt đang đứng cạnh Hoàng thượng, Hoàng thái hậu cao hứng nói.

“Hoàng nãi nãi!” Giọng nói non nớt vang lên, Nặc Nhi chưa tới hai tuổi kia liền giẫy khỏi tay Hoàng thượng mà chạy đến, Hoàng thái hậu bật cười ha ha:

“Liên Nhi, con cũng nên bế Hứa Nhi đến đây đi, hai tiểu hoàng tử ở cùng nhau sẽ càng vui hơn.” Nhìn thấy được sự hui quạnh ẩn hiện trên gương mặt Liên phi, Hoàng thái hậu vội nói.

“Hoàng thái hậu nường nường nói phải, một lát nữa, thần thiếp cũng sẽ dẫn Hứa Nhi đến đây.”

Liên phi nghĩ một đằng nói một nẻo, Nặc Nhi, hiện tại là trưởng tử của Hoàng thượng, nếu như ả không lên làm Hoàng hậu được, Thái tử sau này rất có khả năng là Nặc Nhi, ả không cho phép xảy ra chuyện này.

“Ha ha, thế thì tốt, thế thì tốt! Hoàng thượng à, ai gia thích nhất là trẻ con, người phải sinh thêm cho ai gia mấy đứa cháu nữa mới được.” Con trai, là niềm tự hào của bà, nhìn con trai khí vũ hiên ngang, rồi lại nhìn đứa trẻ phần điều ngọc mài trong lòng, đợi sau này lớn lên, cũng tuyệt đối không thua kém phụ hoàng nó.

“Lời mẫu hậu nói chí phải!” Hoàng thượng hơi cúi đầu xuống, Hoàng thái hậu thiên vị Liên phi như vậy, thêm vài hoàng tử nữa thì có ích gì? Trong mắt của người, đứa cháu người thừa nhận cũng chỉ có mình Hứa Nhi của Liên phi thôi chứ gì?

Có điều, nếu sinh thêm vài ba đứa nữa cũng được, cứ để...

“Hoàng thượng, ai gia nghe nói tối qua người nghỉ ngơi ở Nhã các của Vân Tiệp dư, không biết...” Liễn nhìn Vân phi đang không được tự nhiên kia một cái, Hoàng thái hậu bỗng hỏi.

“Mẫu hậu, xác thực là vậy, trẫm đã hạ ngọc điệp, phong Vân Tiệp dư làm Chiêu nghi, ngọc điệp đã phát ra rồi.” Hoàng thượng không hề giải thích gì, chỉ trần thuật lại kết quả sự việc, Vân phi và Liên phi lại đồng thời cả kinh, chẳng làm Chiêu nghi cũng chẳng hề quá đáng, quá đáng chính là một đêm liền thăng làm Chiêu nghi, muốn người ta không suy nghĩ nhiều cũng khó.

“Hoàng thượng, điều này không hợp cung quy thì phải?” Hoàng thái hậu trầm mặt, việc Hoàng thượng ngủ lại ở Nhã các vốn đã chẳng hợp cung quy rồi, thế lại còn thăng nữ nhân kia làm Chiêu nghi nữa.

“Mẫu hậu bớt giận, cung quy đều do con người định ra, hơn nữa thời gian tiến cung của Vân Tiệp dư cũng đã đủ lâu, cũng nên thăng phẩm vị cho nàng ấy rồi.” Hoàng thượng lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt liếc về phía Liên phi đang ra vẻ trấn định, không cần đoán cũng biết nàng ta ở đây mách lẻo rồi.

Liên phi không ngẩng đầu, lúc này Vân phi cũng có mặt, ả không dám châm chích cũng không thể biện giải, chỉ mong Hoàng thái hậu có thể giải thoát ỉn một chút.

“Mặt của Liên Nhi đã bị thương lâu như vậy rồi, gần đây trong lòng ai gia luôn thấy buồn bực, mới gọi nàng ấy đến đây xem sao, tiện thể trò chuyện với ai gia. Lại không ngờ gặp được Hoàng thượng. Đúng rồi, Uyển Nhi đã đi lâu như vậy, sao vẫn còn chưa thấy quay về?”

Hoàng thái hậu nhìn về phía cửa, chẳng lẽ Tiên phi kia thật sự không ở trong cung ư? Ánh mắt của bà lóe lên, nếu như thế, bây giờ Hoàng thượng cũng ở đây, để Hoàng thượng biết được há chẳng phải sẽ càng tốt hơn sao?

“Mẫu hậu, Uyển Nhi ma ma đi đâu rồi? Mẫu hậu đang đợi bà ấy à?” Hoàng thượng nhướn mày, cũng chẳng thèm đi truy cứu những lời gì của Liên phi nữa, đối với những phi tử thích mách lẻo này, trong cung chẳng hề ít, chỉ là người đụng phải hấn thì không nhiều thôi.

“Uyển Nhi đến chỗ Tiên phi rồi. Chuyện Tiên phi ở Hoa Thanh trì lần trước ai gia cũng đã nghe nói. Tiên phi mất trí nhớ, đã quên sạch sẽ cung quy, ai gia cảm thấy cần phải để nàng ta xem rõ cung quy, cho nên bắt nàng ta chép cung quy một trăm lần. Ngày mai là đến hạn rồi, hôm nay ai gia không yên tâm, mới bảo Uyển Nhi qua đó thúc giục một chút, nhưng đã đi lâu như vậy, mà Uyển Nhi vẫn chưa trở về, không biết có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Hoàng thái hậu lo lắng nhìn về phía cửa, không biết trong lòng bà đang lo lắng vì ai, là Uyển Nhi, hay là Tiên phi kia?

“Tiên phi à?” Hoàng thượng trầm tư một hồi, nhìn thấy hận ý chợt lóe lên rồi biến mất trong mắt Vân phi và Liên phi, chắc bọn họ hận nàng đến chết rồi đây, đây vốn là những gì lúc trước hấn thích thấy nhất, nhưng bây giờ...

Lúc thật sự nhìn thấy hận ý sâu sắc của bọn họ, bỗng dưng trong lòng hấn lại cảm thấy đau lòng?

Đau lòng? Sớm đã nằm ngoài dự liệu của hấn, hấn muốn gỡ bỏ tất cả nguy trang của nàng, muốn thu phục nàng, nhưng không đại biểu rằng người khác có thể ức hiếp nàng, có thể...

“Nếu mẫu hậu đã lo lắng như vậy, thế thì hài nhi sẽ đích thân đến đó xem sao, tiện thể nhắc nhở Tiên phi đừng quên hoàn thành nhiệm vụ của mẫu hậu, mau chóng thuộc cung quy.” Hoàng thượng lạnh lùng nói, Hoàng thái hậu gật đầu, đứng dậy nói:

“Hoàng thượng, đã lâu ai gia không ra khỏi cung đi lại rồi, nếu Hoàng thượng đã nguyện phân ưu cùng ai gia, ai gia cũng cùng đến đó xem sao. Cả ngày buồn chán trong phòng cũng không tốt!”

Hoàng thái hậu muốn đi thăm Tiên phi? Hoàng thượng quả thực là kinh ngạc một lúc, nhìn thấy sự đắc ý trong mắt Liên phi đang đứng cạnh Hoàng thái hậu, Hoàng thượng càng thêm buồn bực. Cung nữ không an phận kia đã bị đưa ra khỏi cung, một mình Tiên phi ở trong cung còn có thể tác quái gì được nữa sao? Hay là nói, chuyện tối hôm đó đã bị Hoàng thái hậu biết được rồi? Chẳng lẽ trong Lâm Tiên cung thật sự có nội gián của Liên phi?

Một hàng người rầm rầm rõ rệt, nhưng biểu tình trên mặt thì lại khác xa rất nhiều. Trên mặt Liên phi có sự đắc ý không che giấu nổi, Hoàng thái hậu trầm mặt, không biết là đang nghĩ gì. Trên mặt Hoàng thượng mang theo một chút sự mất kiên nhẫn, mà Vân phi thì lại im lặng dặt theo Nặc Nhi chưa đến hai tuổi, chẳng nói chẳng rằng nói gót theo sau.

Đã đến gần cửa lớn của Lâm Tiên cung, trong lòng Hoàng thượng bỗng cảm thấy bất an, nhớ đến người áo đen trong phòng Tiên phi vào buổi tối hôm đó, lúc đó không phải y nói cần mười lăm ngày hay sao? Chẳng lẽ người áo đen đã hành động trước thời hạn? Thế há chẳng phải bây giờ Tiên phi đang gặp nguy hiểm hay sao? Liên phi cao hứng như vậy, là vì nàng gặp nguy hiểm hay là...trong cung của nàng có người?

Biết Liên phi nói với Hoàng thái hậu, tất nhiên là ả đã sớm hay chuyện hoặc là đã sắp xếp ổn thỏa gì rồi, trong lòng Hoàng thượng có hơi lo lắng, nhưng lúc này hắn không có cách gì ngăn cản được nữa. Hắn biết Tiên phi hiện tại này không phải là nhân vật có thể mặc cho người ta giày vò, nhân chuyện này, vừa hay có thể xem thử năng lực của nàng. Hơn nữa...

Nặc Nhi, nếu thích hợp, đúng lúc có thể thăm dò thử y thuật của Tiên phi.

Sau tiếng gào to của Cao công công, cung nữ, thái giám của Lâm Tiên cung đều quỳ dưới đất, trong đó bao gồm cả Uyển Nhi mà mà Hoàng thái hậu đã sớm phái đến trước.

“Uyển Nhi, chẳng phải bảo người đến thúc giục xem Tiên phi đã viết xong chưa hay sao? Sao lâu vậy mà vẫn chưa trở lại?” Trên gương mặt của Hoàng thái hậu lộ ra chút vẻ bực dọc, ánh mắt đảo qua đám người quỳ dưới đất, trong đó vốn không hề có bóng dáng Tiên phi.

Thực lòng mà nói, Tiên phi kia tuy không phải nghiêng nước nghiêng thành gì, nhưng tổng thể mà nói thì cũng coi như không tệ, Hoàng thái hậu vừa mới gặp qua nàng chưa lâu, vẫn còn ấn tượng với nàng. Bây giờ mình và Hoàng thượng đều đã đến rồi, thế mà nàng ta lại to gan đến nỗi không chịu ra tiếp giá? Nghĩ đến đây, bà bực bội cau mày, tức giận nói:

“Tiên phi nương nương đâu? Ai gia và Hoàng thượng đã đến rồi, Tiên phi không cần ra tiếp giá nữa ư? Rốt cuộc là nàng ta đã chép cung quy chưa hả?”

“Hồi bẩm Hoàng thái hậu, lúc này nô tỳ đến, Nê Nhi nói Tiên phi đóng cửa đang tĩnh tâm chép cung quy, bất cứ ai cũng không được quấy rầy...”

Hoa Nguyên còn chưa kịp đáp, Uyển Nhi đã đứng dậy trả lời. Biết Tiên phi đang chuyên tâm chép cung quy thì tốt rồi, thế nhưng Hoàng thái hậu lại cản dận, phải tận mắt nhìn thấy Tiên phi nương nương thì mới được. Bà cũng chỉ là phụng mệnh hành sự, bất đắc dĩ mới ở lại đây dây dưa với bọn người Hoa Nguyên.

Nhìn ra được lúc Hoa Nguyên nói chuyện với Từ ma ma có sự mập mờ, lời nói ra cũng lấp ba lấp bắp, có lúc thậm chí còn mâu thuẫn trước sau, trong lòng Uyển Nhi càng thêm kinh ngạc, liền tưởng đến sự kiên định trên gương mặt Liên phi, bà biết nhất định là Liên phi có chuyện. Vì mối quan hệ giữa Liên phi và Hoàng thái hậu, bà không dám qua loa cho xong việc, chỉ không ngờ rằng Hoàng thượng và Hoàng thái hậu lại đích thân đến đây.

“Ai là ma ma chủ quản nơi này?” Có vấn đề, tuyệt đối là có vấn đề, nhìn cửa phòng đóng kín kia, mắt phượng của Hoàng thái hậu nguy hiểm nheo lại. Mà Hoa Nguyên và Từ ma ma dưới đất, sớm đã sợ chết khiếp...

Từ ma ma run rẩy cúi đầu: “Hồi Hoàng thái hậu, là nô tỳ...”

Ánh mắt Hoàng thái hậu sắc bén mà nhìn Từ ma ma, cười lạnh nói:

“Tiên phi có thể nghe lời mà đóng cửa chép cung quy, ai gia vui mừng sâu sắc. Nhưng bây giờ ai gia và Hoàng thượng đều đã đích thân đến thăm nàng ta rồi, Tiên phi nương nương có phải nên lộ mặt tiếp giá

không nhỉ? Tiên phi đã mất trí nhớ, có thể quên những cung quy trước kia, người cũng coi như là lão ma ma trong cung, thân là chủ quản một cung, chẳng lẽ cũng quên cung quy luôn rồi sao?”

Từ ma ma vội vã ‘bịch bịch’ dập đầu, lúc này Uyển Nhi kiên trì muốn gặp nương nương, bà liền biết lần này Hoàng thái hậu hỏi chuyện mà không có thiện chí, bây giờ nghe giọng điệu của Hoàng thái hậu, tất nhiên là chuyện nương nương không có ở trong cung đã bị người khác tiết lộ ra ngoài. Ban này lúc bà nói chuyện với Hoa Nguyên, Uyển Nhi đã chuyển cáo với Hoàng thái hậu, bây giờ bọn họ không dám mở miệng một cách bông bột, như thế không chỉ hại nương nương, ngay đến người của Lâm Tiên cung cũng sẽ bị hại.

“Hoàng thái hậu nương nương tha tội, là nô tỳ sơ suất, là...” Phủ phục dưới đất, Từ ma ma còn có thể nhìn thấy một vũng máu tươi trên nền đất kia, đấy là do lúc này mình dập đầu mà ra, nhỏ từng giọt từng giọt, lại chính là máu của bà.

“Đủ rồi, gọi Tiên phi ra đây tiếp giá! Ai gia không muốn nhìn thấy máu!” Chán ghét mà nhìn dưới đất, Hoàng thái hậu khẽ nhăn mày, càng thêm nắm chắc những điều mình nghĩ trong lòng.

“Từ ma ma, người còn ngây ra đó làm gì? Sao không mau đi gọi Tiên phi đi?”

Hoàng thượng rất muốn đẩy cửa ra xem tình hình bên trong, bây giờ hẳn có thể chắc chắn trăm phần trăm bên trong nhất định có vấn đề, nhưng hẳn không thể đi vào, như thế sẽ càng như ý muốn của hai người rồi.

“Dạ...nô tỳ tuân lệnh...” Từ ma ma run rẩy đáp, gắng đứng dậy, hi vọng trong phòng sẽ xuất hiện kì tích.

Nhưng có được không? Nương nương căn bản là không có mặt. Bà dùng ánh mắt cầu cứu mà nhìn Hỷ công công bên cạnh Hoàng thượng một cái, nhưng Hỷ công công không nhìn về phía này, càng không có đưa chỉ thị cho bà. Đúng thế, tối qua bọn họ đã giấu Hỷ công công, nói rằng nương nương đã nghỉ ngơi không xảy ra chuyện gì. Nếu sớm biết Hoàng thái hậu sẽ đến đây, bọn họ nên nói cho Hỷ công công là nương nương không trở về mới phải.

Đầu choáng váng, còn chưa đi đến cửa Từ ma ma đã ngất đi, người mềm yếu mà ngã về phía bậc thềm, mọi người đều đứng ở đó, thấy bà đã sắp ngã lăn ra bậc thềm, sắp ngã toác đầu chảy máu, nhưng lại không có một ai vươn tay ra đỡ bà...

Hoa Nguyên nhắm mắt, nàng không dám đứng dậy, lần này Từ ma ma định sẵn là phải chịu khổ rồi. Còn mình thì, chắc là người kế tiếp đây. Qua hồi lâu, Hoàng thái hậu vẫn còn chưa gọi nàng, Hoa Nguyên mở mắt, thì lại thấy Từ ma ma chẳng hề ngã xuống đất, một người đỡ lấy bà, mà người đó lại là...

111. Chương 111

Nghe lời chửi thề của Tiểu Tiểu, Hoàng thượng bỗng nhiên bật cười, cũng chỉ có nàng, đến nước này mà vẫn còn giả ngốc được?

“Uyển ma ma!” Hoa Nguyên mở mắt ra, kinh ngạc nhìn Uyển ma ma đang đỡ lấy Từ ma ma, không ngờ trước lúc Từ ma ma sắp ngất đi, người đỡ lấy bà lại chính là thiếp thân cung nữ của Thái hậu – Uyển Nhi, chuyện quái gì đang diễn ra đây?

“Đủ rồi, không phải chỉ là gọi Tiên phi ra thôi sao? Thế mà cũng kích động đến nỗi ngất đi cho được? Hoàng thượng, ai gia thấy Tiên phi này thật đúng là tự cao tự đại, hay là để ai gia vào đón nàng ta vậy.”

Hoàng thái hậu tức giận đầy mặt mà nhìn Uyển Nhi mới vừa đỡ lấy Từ ma ma, bây giờ bà đã nhận định những điều Liên phi nói, nếu như Tiên phi thật sự ở trong cung, bên ngoài ồn ào như vậy, nàng ta sớm đã nên ra ngoài mới phải.

“Mẫu hậu bớt giận! Loại chuyện này sao có thể để mẫu hậu đích thân đi vào được chứ? Nê Nhi, người hầu hạ chủ tử nhà người thế nào vậy hả, còn không mau gọi chủ tử nhà người ra đây?” Sắc mặt Hoàng thượng không vui nói.

“Bẩm...nương nương...nương nương nàng ấy...” Hoa Nguyên mở miệng, tối qua nên nói với Hỷ công công một tiếng, không nên che giấu mới đúng, tình hình rối ren như bây giờ, nếu như giải thích, ngược lại sẽ...

“Nê Nhi à, có lời gì thì người cứ can đảm mà nói là được, ắp a ắp ứng trước mặt Hoàng thượng và Hoàng thái hậu, đây là quy củ mà người học được hay sao?”

Liên phi cười gian một tiếng, biểu hiện của Nê Nhi và Từ ma ma, ả sớm đã khẳng định những điều mà cung nữ nói không phải là giả, Tiên phi này hiện tại căn bản là không có ở trong cung.

“Liên phi nương nương...nô tỳ không...không phải...” Hoa Nguyên run rẩy đáp, nhưng hiện giờ nàng ta không giải thích được gì, cho dù có giải thích, cũng khiến cho người ta thấy vô lực cỡ nào.

“Bổn cung hiểu ý người. Hoàng thượng, Hoàng thái hậu, nếu Nê Nhi đã không muốn đi vào gọi chủ tử nàng ta, chi bằng cứ để cho Hỷ công công dẫn theo bọn người Quả Nhi cùng vào gọi Tiên phi ra vậy.”

Liên phi cười duyên một cái, Tiên phi, nỗi khổ lần trước bị người hạ độc, bổn cung nhất định sẽ trả lại người gấp bội.

“Hà tất phải phiền phức như thế? Nếu Tiên phi đã cao giá như vậy, mọi người cùng nhau vào thăm luôn đi. Trẫm cũng muốn xem Tiên phi đã chép cung quy đến đâu rồi.”

Về mặt Hoàng thượng lạnh lùng trừng Hoa Nguyên một cái, một cảm giác thất vọng bỗng nảy sinh, Tiên phi, không phải thật sự rời khỏi cung rồi đấy chứ? Đừng, tuyệt đối đừng như vậy mà, trẫm còn chưa gỡ bỏ mặt nạ của nàng, cũng chưa nhìn rõ nàng rốt cuộc là ai, lại càng chưa khiến nàng yêu trẫm, sao giờ đây nàng có thể bỏ đi như vậy được chứ? Bất luận nàng đi đến đâu, trẫm cũng sẽ không từ bỏ, nhất định sẽ bắt được nàng về, nhất định sẽ đích thân thuần phục nàng.

Mọi thứ trong phòng vẫn như cũ, chỉ thiếu duy nhất, chính là cô gái chẳng để thứ gì vào trong mắt kia. Ngẫm kĩ lại, hình như nàng chưa bao giờ nghiêm túc quỳ gối thỉnh an với mình một lần nào hết thì phải? Thật khó tưởng tượng. hần cũng có lúc khoan dung với người khác như vậy, có phải ngay từ khi bắt đầu, bắt giác hần đã yêu phải nàng, cái cô gái tùy ý, lại cũng rất to gan kia?

“Người đâu, lời hết nô tài của cung này ra đây cho ai gia!” Tìm hết một lượt trong phòng, ngoài phòng, còn có thư phòng nữa, trong đó căn bản là chẳng thấy có bóng người nào hết. Hoàng thái hậu bật cười hung ác, nô tài của Lâm Tiên cung đều sợ đến nỗi cúi tịt mặt xuống.

“Làm cho bà ta tỉnh lại!” Chỉ Từ ma ma đang hôn mê, Hoàng thái hậu tàn bạo mà nói. Tên nô tài này, tưởng rằng hôn mê thì có thể tránh thoát được mọi chuyện hay sao?

Một chậu nước lạnh leo giội thẳng xuống đầu, cảm giác mát lạnh khiến cho Từ ma ma mở mắt, ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh, nhìn thấy cơn thịnh nộ của Hoàng thái hậu và băng khí trên người Hoàng thượng xong, bà ta sợ đến nỗi vội vàng quỳ xuống, run bần bật mà quỳ dưới đất.

“Tiên phi đâu? Không phải ở trong cung viết cung quy hay sao? Người đâu rồi, cung quy được chép đâu rồi?” Liên phi kéo cái ghế ở chính sảnh, dìu Hoàng thái hậu ngồi xuống, mà Hoàng thượng thì lại im lặng ngồi xuống một cái ghế khác, Liên phi, Vân phi đều đang đứng một bên, đợi người dưới đất trả lời.

“Nương nương...nương nương nàng ấy...” Tại sợ hãi quá hay sao? Từ ma ma run rẩy nói không nên lời, cả gương mặt đều trắng bệch, cứ như ngọn nến trước gió vậy.

“Người nói mau!” Hoàng thái hậu vươn tay chỉ về phía Hoa Nguyên, Hoa Nguyên cũng run rẩy sợ hãi, tội khi quân đã là việc khó tránh khỏi, hiện tại nàng tuyệt đối không thể nói thật.

“Hoàng thượng...nô tỳ...nô tỳ...” Ắp ứng cả nửa ngày, những gì có thể thốt ra từ miệng Hoa Nguyên, thì cũng chỉ có mấy từ này thôi.

“Đều câm hết cả rồi sao? Các người đều nói cho ai gia nghe xem, không thấy Tiên phi từ khi nào?” Đè nén cơn tức giận trong lòng, Hoàng thái hậu vốn muốn bảo thái giám dụng hình với đám nô tài to gan này, nhưng vừa nghĩ đến việc bây giờ mà dụng hình thì cũng chẳng có ích lợi gì nhiều, hời xong đã rồi hẵng tính cũng chưa muộn.

“Hừ, không ai mở miệng hả? Được, người đâu, đánh, đánh chết cho ai gia!” Hoàng thái hậu lạnh lùng nhìn sự sợ hãi biểu lộ trong ánh mắt của đám cung nhân. Nô tài quả nhiên chính là nô tài, không đánh ột trận thì bọn họ không biết ai mới là chủ của hậu cung

“Hoàng thái hậu nương nương tha mạng...” Quỳ rạp dưới đất, bọn họ oan uổng đến cỡ nào? Dù là lúc bình thường, bên cạnh nương nương cũng chẳng để bọn họ hầu hạ gì, nương nương thích yên tĩnh, người bên cạnh trước giờ cũng chỉ có Hoa Nguyên và Từ ma ma thôi.

Thái giám cầm gậy tiến tới, càng có nhiều người đi tới đè bọn họ xuống đất hơn, chỉ cần Hoàng thái hậu gạt đầu một cái, thì cây gậy sẽ đập xuống ngay.

“Đánh!” Thấy vẫn không có ai trả lời, cuối cùng Hoàng thái hậu cũng phát lệnh.

“Ta đang tự hỏi sao Lâm Tiên cung của mình lại náo nhiệt thế nhỉ? Hóa ra là Hoàng thái hậu và Hoàng thượng đã đến. Hôm nay ngọn gió nào thổi vậy? Nhiều quý nhân đến thế này, Lâm Tiên cung của ta đúng là nhà tranh thêm sáng (1) mà...” Trong tiếng cười duyên, Tiểu Tiểu cầm một bó hoa hồng đỏ rực chạy vào, mùi thơm nồng nàn tràn ngập cả phòng, tiếng cười khiến cho Hoàng thái hậu đứng ngây tại chỗ...nàng ta, sao đột nhiên lại xuất hiện thế? Không phải không ở trong cung hay sao? Hoài nghi mà nhìn về phía Liên phi đứng bên, chỉ thấy Liên phi cũng mang vẻ mặt mờ mịt, trong lòng Hoàng thái hậu cả kinh, không phải hết thấy mọi chuyện hôm nay đều là một cái bẫy của nàng ta đấy chứ? Là vì đối phó Liên Nhi sao? Thế Liên phi ở trước mặt Hoàng thượng há chẳng phải..

“Tiên phi, người đi đâu vậy, không phải nói ở trong cung đóng cửa chếp cung quy hay sao? Sao đột nhiên lại từ bên ngoài chạy về thế?” Thoáng ngẩn một lúc, Hoàng thái hậu lại khôi phục sự trấn định lúc ban đầu, cho dù người có về kịp thì sao nào? Nếu ai gia muốn trị tội người thì chẳng phải cũng thế thôi sao? Chỉ riêng việc lúc này người không ra tiếp giá, cũng đủ để...

“Hoàng thượng, người có thể đến thăm thần thiếp, thần thiếp thật sự vui lắm đó? Cái này là thần thiếp vừa mới ra ngoài hái được, Hoàng thượng thích không? Thần thiếp tặng người một bông. Hoa Nguyên, cho dù là bốn cung đã trở về, người cũng không cần hành đại lễ với bốn cung thế chứ, còn Từ ma ma nữa, y phục của người sao vậy? Cái này là bị tên nô tài không có mắt nào làm cho toàn thân ướt như chuột lột thế hả? Còn các người nữa, đều bình thân hết cho bốn cung, bình thường đã nói với các người bao nhiêu lần rồi, thấy bốn cung không cần phải quá kích động, các người vẫn hành đại lễ như vậy...”

Tiểu Tiểu giả bộ như không biết mà nói, mà mặt mày Hoàng thái hậu đã trở nên nhăn nhó. Nghe lời chửi thửi của Tiểu Tiểu, Hoàng thượng bỗng nhiên bật cười, cũng chỉ có nàng, đến nước này mà vẫn còn giả ngốc được? Hần mím cười nói: “Hoa của Thụy Tiên đương nhiên là trầm thích rồi, trầm sẽ nhận lấy một cành. Đúng rồi, không phải bọn họ nói ái phi đang đóng cửa chếp cung quy hay sao? Sao lại chạy về từ bên ngoài?”

“Hoàng thượng, người cũng biết đấy, thần thiếp đâu phải là kẻ có thể ngồi yên một chỗ được? Xem cung quy mấy lần thì đã thấy chán ngắt rồi, đúng lúc nhìn thấy Hoa Nguyên và Từ ma ma đang ngủ gục, thần thiếp liền lén lút chuồn ra, không ngờ mãi đến lúc ra cửa, bọn họ lại ngốc đến nỗi không nhìn thấy? Dù sao cũng đang rảnh rồi không có gì làm, thần thiếp liền đến Ngự hoa viên đi dạo, hái ít hoa chuẩn bị đem về cắm vào bình...”

Liếc mắt nhìn vẻ mặt không cam của Liên phi. Tiểu Tiểu cảm thấy lúc trước nàng đối xử với Liên phi quá tốt thì phải? Vốn nghĩ rằng đều làm phụ nữ không dễ dàng gì, cộng thêm việc ả ta còn có đứa con hơn một tuổi, nàng không muốn làm quá, nhưng giờ xem ra ả ta hình như không có ý muốn bỏ qua ỉnh.

“Tiên phi, người đến Ngự hoa viên ngắm hoa à? Tiên phi đúng là có nhả hứng, ra ngoài ngắm hoa cũng không đem theo nô tài, người không sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì sao? Nhưng mà hai tên nô tài này, có thể làm mất dấu chủ tử, cũng coi như là quá thất trách rồi chứ nhỉ? Ai nấy đều chẳng phải là người mới vừa vào cung, lại có thể phạm phải sai lầm thế này...người đâu...” Hôm nay Hoàng thái hậu đột nhiên đến đây, hiển nhiên là không có ý muốn buông tha cho Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu thở dài một tiếng, nhìn cánh môi hơi tái nhợt của Hoàng thái hậu, tuy rằng che đậy, nhưng màu xanh tái trên cánh môi vẫn hiển rõ như thế. Vốn nàng còn đang nghĩ nếu như Hoàng thái hậu không chữa mũi nhọn vào nàng, đối xử với nàng tốt một chút, nàng còn định lén lút chữa bệnh cho bà ta, không ngờ bây giờ...

“Hu hu...đau...” Âm thanh nho nhỏ truyền tới, ngắt lời của Hoàng thái hậu, mọi người quay đầu tìm kiếm, thì thấy đứa bé mà Vân phi dẫn đến bỗng dưng bật khóc, miệng không ngừng kêu đau, Vân phi ôm đứa trẻ, mắt nhắm nghiền, cũng chẳng biết là thật tình hay giả ý nữa.

Con trai, con trai của ả, sao đột nhiên lại...”

“Nặc Nhi, con sao vậy? Đau ở đâu, đau chỗ nào, nói ầu phi đi?” Khẩn trương ôm lấy con trai, vẻ mặt ả lo lắng hỏi.

“Còn ngậy ra đó làm gì? Sao không mau truyền thái y đi!” Nhìn mồ hôi ứa ra trên mặt Nặc Nhi, trong lòng Hoàng thượng hơi đau nhói, cuối cùng cũng đến rồi, không ngờ độc phát lúc này, đúng lúc giải thoát cho sự khó xử của nàng, nhưng nàng sẽ cứu nó không? Độc mà Nặc Nhi trúng sẽ không sao đâu chứ?

“Nương nương...đau...” Nặc Nhi mềm yếu nói, trong lòng Tiểu Tiểu hơi xót, nó không phải con mình, nhưng lại hiểu chuyện như Điểm Điểm của mình vậy.

“Nặc Nhi...” Ôm lấy Nặc Nhi đã dần ngất đi, Vân phi không thèm lau nước mắt trên mặt, ả chẳng màng đến hình tượng mà bật khóc.

“Nặc Nhi?” Trong lòng Hoàng thái hậu cũng rối rít cả lên, chạy tới trước mặt Vân phi, nhìn tiểu Nặc Nhi mặt mày trắng bệch đã ngất đi, bà run rẩy vươn tay đến bên mũi của đứa trẻ, qua một lúc mới hoảng sợ kêu lên: “Thái y đâu? Sao thái y còn chưa đến?”

Tiểu Tiểu khẩn trương mà xiết chặt tay, muốn đi lên phía trước, nhưng lại cố kị thân phận lúc này của nàng. Ban nãy trước lúc sắp đi, Lân vương còn dặn dò nàng phải ngoan ngoãn đợi ở trong cung, phải ngoan ngoãn, không được nghịch ngợm, gây họa nữa, nhưng bây giờ...

Nhìn đứa nhóc trước đó còn đang tò mò nhìn mình, đột nhiên lại trở nên không chút sinh mà khí mà nằm trong lòng Vân phi thế này, trong lòng Tiểu Tiểu hơi do dự. Mà Hỷ công công đi gọi thái y, đã đi lâu đến vậy rồi mà vẫn còn chưa thấy về, có phải thái y có việc, hay là...

“Nặc Nhi...” Không biết từ lúc nào, Hoàng thượng cũng đã đi đến, lo lắng mà gọi. Trong lòng Tiểu Tiểu mâu thuẫn, nghe tiếng khóc lóc của bọn họ, nhìn sự lo lắng của bọn họ, lại nhìn đứa bé không chút sinh khí kia, nàng cắn răng, đi đến trước mặt Vân phi nói: “Ôm đứa bé lên giường của ta trước đi! Để ta khám cho...”

“Ngươi...” Vân phi quay đầu lại, dùng sức đẩy Tiểu Tiểu một cái, Tiểu Tiểu không chút đề phòng bị ả ta đẩy ngã xuống đất.

“Tiên phi, ngươi bây giờ đang mong Nặc Nhi cứ như vậy mà chết chứ gì? Ngươi sẽ tốt bụng mà khám cho nó ư? Ngươi biết y thuật chắc? Đừng làm ra vẻ tốt bụng nữa, Nặc Nhi xảy ra chuyện, có phải do ngươi hạ độc không?” Vân phi tức giận trừng Tiểu Tiểu, ả quay đầu nhìn Hoàng thượng, khóc lóc nói: “Hoàng thượng, người nhất định phải làm chủ cho Nặc Nhi, là nàng ta, nhất định là nàng ta đã hại Nặc Nhi...thái y, sao thái y vẫn chưa đến...”

“Câm miệng! Vân phi, điều quan trọng bây giờ là cứu Nặc Nhi trước, lời Tiên phi nói không sai, đặt Nặc Nhi lên giường trước đi, thái y sẽ tới ngay.”

Nam nhân, trong những lúc khẩn cấp vẫn thường lí trí hơn nữ nhân. So với sự vô lại của Vân phi, Hoàng thượng tán thưởng mà nhìn Tiểu Tiểu một cái, biết rõ nàng mà ra tay thì sẽ làm lộ thân phận của mình, nhưng nàng chỉ do dự trong giây lát liền quyết định ra tay giúp. Nàng là người hành nghề y, mà vừa nãy chắc là thiên tính của nàng.

Bé Nặc Nhi đây, Hoàng thượng không màng đến sự khuyên can của Vân phi, vẫn đem đứa trẻ kia đặt lên giường của Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu nhanh chóng đi đến trước giường, một tay nhẹ nhàng thăm dò mạch tượng của đứa trẻ, nhưng lông mày lại nhíu chặt.

“Thế nào? Nặc Nhi sao rồi?” Hoàng thượng bất an nhìn Tiểu Tiểu, có phải nước cờ mình đi lúc ban đầu này không đúng? Chỉ vì hấn không thích mẹ của Nặc Nhi, chỉ vì Nặc Nhi lớn hơn Hứa Nhi một chút, lại lấy đứa trẻ này ra mạo hiểm. Tuy rằng, thuốc là do thái y chọn lựa, nhưng...

Nếu như, Hứa Nhi thật sự có gì bất trắc, hấn sẽ không tha thứ cho bản thân. Hoàng thượng áy náy nhìn đứa bé trên giường, trên người nó chảy dòng máu của mình, là con trai ruột của hấn đấy?

“Hoàng thượng, thiếp sẽ cố gắng, thái y sao vẫn còn chưa đến?”

Tiểu Tiểu than nhẹ một tiếng, loại độc này vốn không khó giải. Nếu chỉ có một loại độc này. Nhưng mấu chốt là, sau khi Nặc Nhi bị hạ độc, tại sao còn dùng canh sâm chứ? Bởi vì canh sâm, công hiệu của độc được tăng thêm mấy lần, mà Nặc Nhi chỉ là đứa trẻ hai ba tuổi, cái thân thể nhỏ bé này làm sao mà chịu được độc tính lớn như vậy cơ chứ?

“Từ ma ma, người mau chóng phái người đi nấu nước đậu xanh thật đặc, phải đặc một chút, dùng nước lạnh lửa lớn mà nấu. Ngoài ra, dùng hoa tiêu, gừng, nước hành luộc, nấu xong trực tiếp đổ xuống thùng nước tắm là được. Tiểu Vĩ tử, người mau đi tiếp ứng Hỷ công công, mời thái y qua đây.” Nhìn ánh mắt phần hận kia của Vân phi, lần đầu tiên Tiểu Tiểu cảm thấy mình đúng thật là thảm hại, người ta căn bản là chẳng có lòng cảm kích, mà nàng vẫn nhiệt tình cứu giúp đứa trẻ kia như vậy.

“Tiên phi, người biết y thuật sao? Nặc Nhi trúng phải độc gì?” Hoàng thái hậu nghi ngờ nhìn Tiểu Tiểu, hèn gì Liên Nhi lại lo lắng như vậy, hình như Hoàng thượng không hề chán ghét nàng ta.

“Biết sơ sơ, lúc buồn chán đọc sách học được chút ít. Độc mà nó trúng vốn chỉ là một loại hàn độc hiếm thấy, chỉ cần nội trong hai ba ngày, dùng Thiên Sơn tuyết liên, nhân sâm Tử Ngọc, hổ phách Bằng Hải, Đông Thần linh chi sắc làm thuốc mà uống, châm cứu một chút nghỉ ngơi ít lâu thì có thể khỏi hẳn. Thuốc giải tuy có hơi khó tìm, nhưng tìm kiếm ở hoàng cung thì không phải chuyện khó gì, nhưng mấu chốt là hàn độc này có một đặc tính, chính là sau khi bị trúng độc kị nhất là dùng những thức ăn có tính tỏa nhiệt. Mà nó sau khi trúng độc lại dùng sâm núi trăm năm, sâm núi không chỉ là thực vật có tính tỏa nhiệt, mà còn là thứ có tính nhiệt cao, cho nên...”

Tiểu Tiểu khẽ thở dài một tiếng, thì ra sự đấu tranh trong hậu cung đúng là rất tàn khốc, đứa bé mới lớn chừng này, mà cũng có người nở xuống tay? Thật không biết người kia làm thế nào mà xuống tay được. Nếu như là nàng, cho dù chỉ là trêu chọc đứa bé này một chút thôi cũng không nở nữa là.

Nói đoạn, Tiên thái y hoảng hoảng hốt hốt chạy vào, nhìn tiểu hoàng tử đang nằm trên giường, ông ta chẳng thêm lau mồ hôi trên mặt đã vội chạy đến trước giường, trực tiếp vươn tay bắt mạch cho tiểu hoàng tử. Thấy tay ông ta ngày càng run rẩy dữ hơn, Tiểu Tiểu lấy làm lạ mà nhìn ông ta, có cần lo lắng vậy không?

“Sao rồi?” Hoàng thượng không kiên nhẫn mà nhìn ông ta, những lời ban nãy của Tiểu Tiểu khiến cho hắn kinh sợ, Hoàng thượng càng thêm khẩn trương nhìn đứa trẻ trên giường, nhưng khi nhìn thấy sự run rẩy của Tiên thái y liền bắt đầu phần nộ: Chẳng phải đã nói là phải hết sức cẩn thận hay sao, sao còn xảy ra chuyện như vậy?

Chú thích:

(1) Nguyên văn là “bồng tất sinh huy”: ‘bồng, tất’ có thể hiểu như ‘nhà tranh vách lá’, ‘sinh huy’ là phát sáng; ‘bồng tất sinh huy’ có nghĩa là nhà nghèo lấy làm vinh hạnh khi đón tiếp khách quý đến thăm.

112. Chương 112

... Lân vương thật đúng là chẳng biết thương hương tiếc ngọc gì cả, mỗi lần ở cùng với hắn, đều giống như là đã lâu lắm rồi không thấy phụ nữ vậy, chẳng biết tiết chế chút nào hết...

“Hồi Hoàng thượng, Đại hoàng tử đã trúng độc, lão thần...” Vừa nói, Tiên thái y vừa đưa mắt ra hiệu với Hoàng thượng, Hoàng thượng tức giận nói:

“Theo trăm ra ngoài một lúc!”

Tiểu Tiểu ngờ vực nhìn bóng dáng đã đi xa của Hoàng thượng, sao hôm nay cứ cảm thấy hắn quái quái thế nào ấy? Không lẽ hắn biết Nặc Nhi trúng độc ra sao ư?

Qua thời gian nửa chung trà, Tiền thái y theo sau Hoàng thượng đi vào, Hoàng thượng mặt lạnh tanh nói: “Mọi người đều ra ngoài đợi cả đi, Tiền thái y phải giải độc cho Nặc Nhi, Tiên phi nếu nàng đã biết sơ về y lý, thì hãy ở lại giúp đi!”

Tiểu Tiểu đứng ngây tại chỗ, mãi đến khi Hoàng thượng đi xa vẫn chưa hoàn hồn lại: Hẳn tin tưởng mình? Độc của Nặc Nhi, không phải lập tức là giải ngay được, phải đợi Từ ma ma đun nước xong, ở trong nước châm cứu xong lại phải uống thêm những được vật mà nàng nói lúc này, hơn nữa phải châm cứu như vậy ba lần trở lên thì mới thấy có hiệu quả, mà hẳn là Tiền thái y cũng biết điểm này, nhưng cũng đâu cần giữ mình lại chứ. Lẽ nào Hoàng thượng đã nghi ngờ mình rồi? Thế hẳn giữ mình lại chính là muốn để Tiền thái y thăm dò mình ư?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiểu Tiểu cả kinh, lúc quay đầu nhìn Tiền thái y, chỉ thấy ông ta đang lén lút đánh giá mình. Tiểu Tiểu cười khẽ nói:

“Tiền thái y, ông để bốn cung ở lại giúp đỡ, không biết phải giúp thế nào đây? Hiện giờ bốn cung có cần làm gì không?”

“Nương nương thứ tội, không phải nương nương đã biết phải làm thế nào rồi sao? Hiện giờ chẳng qua chỉ là đang đợi nấu nước mà thôi, lão thần thật không ngờ y thuật của nương nương lại cao như vậy. Lão thần tự thẹn không bằng!”

Tiền thái y ngẩng đầu lên, vẻ mặt cười nịnh bợ khiến cho Tiểu Tiểu thấy phản cảm muôn phần, lúc trước mình làm Tiêu Kiếm, sao không cảm thấy Tiền thái y này lại giả dối, đáng ghét đến thế nhỉ?

“Tiền thái y nặng lời rồi, bốn cung cũng chỉ là trùng hợp đọc qua trong sách mà thôi. Đứa trẻ đáng thương, mới bảy lớn thôi, mà cũng có người nhẫn tâm hạ độc được? Mà Vân phi cũng thật là quá vô tri, đứa trẻ mới lớn chừng này, sao có thể tùy tiện cho nó uống canh sâm như vậy chứ?” Tiểu Tiểu thương xót mà nhìn đứa bé trên giường, giống Điểm Điểm của nàng, trước giờ chưa từng uống mấy thứ canh sâm gì đó, thế mà giờ vẫn khỏe như trâu đấy thôi.

“Nương nương nói chí phải, nhưng nhiều người đều biết canh sâm là thuốc bổ rất tốt, lại nhiều người không biết dưới nhiều tính huống không thích hợp uống canh sâm...” Tiền thái y nhìn Nặc Nhi, lẩm bẩm nói.

Lát sau, mấy cung nữ khiêng một thùng nước bốc khói thuốc tiến vào, Tiểu Tiểu giữ lại Từ ma ma, những người khác đều lui ra ngoài.

Vươn tay thử độ ấm của nước một lúc, Tiểu Tiểu gặt đầu với Tiền thái y, nói với Từ ma ma: “Giúp ta cởi áo của đứa bé ra!”

Nặc Nhi, nếu đã là hoàng tử của Hoàng thượng, thế hẳn là trên lưng của nó phải có một cái thai ký chứ nhỉ? Tiểu Tiểu nghĩ, sau khi cởi sạch quần áo của đứa bé, đặc biệt lật người đứa bé lại, nhưng sau lưng nó sạch sẽ, không có thai ký gì hết.

Lân vương từng nói, Sóc vương cũng đã nói qua, chỉ cần là con cháu hoàng thất, sau lưng chúng chắc chắn đều có một cái thai ký, nhưng đứa này...

Không lẽ Nặc Nhi không phải là con của Hoàng thượng ư? Trong lòng Tiểu Tiểu cả kinh, lực dưới tay cũng lớn hơn không ít, Tiền thái y nhắc nhở nói:

“Nương nương, nên đặt hoàng tử vào thùng rồi.”

Hoàn hồn lại, nhìn thấy ấn đồ của bàn tay lúc này của mình, Tiểu Tiểu áy náy cười, vấn đề này, phải tìm một cơ hội hỏi cho rõ mới được.

“Từ ma ma, trước tiên người dùng tay xoa nóng bộ lưng hoàng tử, xoa như vậy nè...”

Tiểu Tiểu làm mẫu một lần, xoa một cách không có kỹ thuật như vậy, nếu như là nàng làm, sẽ nhanh chóng xoa nóng thôi. Nhưng nàng quá trẻ, hỏa lực trên tay lớn, Từ ma ma tuổi tác lớn, hỏa lực nhỏ, trẻ con cũng có thể chịu đựng được.

Thấy bộ lưng của nó hồng lên, Tiểu Tiểu mới yên tâm bế nó dậy, đem nó đặt vào trong nước thuốc:

“Tiền thái y, chuẩn bị châm cứu thôi!”

Tiền thái y ngậy ra một lúc, châm cứu? Dùng phương pháp trị liệu như vậy để giải độc cho đứa trẻ mới lớn chừng này, ông mới chỉ thấy qua trên sách thôi, phải châm cứu làm sao? Huống hồ Hoàng thượng còn bảo ông quan sát y thuật của nương nương nữa mà?

“Nương nương, phải châm cứu những huyệt vị nào? Lão thần chưa từng châm cứu cho đứa trẻ lớn chừng này...”

Có chút hổ thẹn nhìn Tiểu Tiểu, nương nương giống với Tiêu Kiếm, ông còn thua xa bọn họ, không cùng một tầng lớp.

“Thôi bỏ đi, lấy châm cho ta, để ta hạ châm vậy!” Lắc lắc đầu, đứa trẻ càng bé, độ khó châm cứu càng lớn, điểm này nàng rõ hơn ai hết, coi như mỗi ngày mình làm một việc thiện, tùy tiện để Tiền thái y cũng học theo mình một chút vậy.

Nhìn một hàng châm mà Tiền thái y mới đưa đến, trước tiên Tiểu Tiểu căn dặn Từ ma ma dịu dàng tử tế nào, sau đó mới chầm chậm tỉ mỉ hạ châm. Không phải y thuật của nàng không được, chủ yếu là còn phải suy nghĩ đến bên cạnh có một người thạo nghề đang trừng mắt nhìn nàng, nàng thật không muốn ông ra ngoài báo cáo lung tung.

“Được rồi!” Cây châm cuối cùng hạ xuống, Tiểu Tiểu thở phào một hơi, khuôn mặt vì gần thùng thuốc quá mà trở nên hồng hào, mà đứa bé trong thùng vẫn còn hôn mê, chỉ cần đợi hơn nửa canh giờ, thu châm xong thì đứa bé sẽ tỉnh lại.

Lắc lắc đầu, Tiểu Tiểu đi ra ngoại sảnh. Bên trong có Tiền thái y và Từ ma ma chiếu cố, nàng rất yên tâm. Mà người bên ngoài, chắc cũng lo lắng lắm đây?

Có lẽ, trong số bọn họ người thật lòng lo lắng chẳng có mấy ai, nhưng chí ít, Hoàng thượng và Vân phi sẽ lo lắng thật lòng, bởi vì đây là con của bọn họ mà.

“Tiên phi, ta cầu xin cô, cứu lấy Nặc Nhi của ta với!” Thấy Tiểu Tiểu đi ra, Vân phi liền chạy đến, quỳ dưới đất nước mắt lã chã mà nói.

“Thụy Tiên, Nặc Nhi sao rồi?” Hoàng thượng cũng quay đầu lại, thần sắc phức tạp mà nhìn Tiểu Tiểu, nhìn về ửng hồng trên mặt nàng, còn có vẻ hơi mệt mỏi kia nữa.

“Yên tâm đi, không chết nổi đâu. Qua nửa canh giờ sau thu châm thì có thể tỉnh lại rồi, Vân phi cô có thể vào trong thăm. Hoàng thượng, Hoàng thái hậu nương nương, các người còn có việc gì không? Thiếp mới vừa cứu người, rất mệt, nếu như không có việc gì, thiếp đi nghỉ ngơi trước đây.”

Phòng chính đã bị chiếm, nàng đành phải đến một chiếc giường nhỏ bên cạnh để nghỉ ngơi một lát vậy. Tối qua cả đêm không ngủ, may mà vẻ mặt của nàng đã sớm chỉnh đốn lại một chút, bằng không giờ này mà không bị Hoàng thượng phát hiện thì mới là lạ.

“Tiên phi, ai gia đến đây, vốn cũng chỉ muốn để Uyển Nhi đốc thúc nhắc nhở người một chút, ngày mai phải nộp cung quy rồi, Tiên phi đã chép được bao nhiêu?” Hoàng thái hậu bật cười, ban nãy bọn họ đã ghé qua phòng bên của nàng ta, hình như đến một quyển cũng chưa chép nữa kia?

“Cung quy? Cung quy gì...” Trong đầu nhanh chóng hồi tưởng, Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ đến lời hôm đó của Hoàng thái hậu, một trăm bản cung quy á, Lân vương còn nói đó là điều không thể làm được, rõ ràng là Hoàng thái hậu cố ý làm khó nàng, sao bây giờ bà ta lại đến đây? Còn lời ban nãy của bà ta nữa, ngày mai là hạn cuối cùng, đây là ý gì? Nếu như không nộp đúng giờ, bà ta sẽ xử lý mình thế nào?

“Tiên phi không phải quên rồi đấy chứ? Chính miệng người đã đồng ý, ngày mai phải giao nộp một trăm bản cung quy.” Hoàng thái hậu đen mặt, nghe giọng điệu của nàng ta, hình như sớm đã quên bém mắt chuyện này rồi. Dám xem thường mệnh lệnh của mình như vậy, Tiên phi này thật đúng là quá to gan.

“Hoàng thái hậu nương nương nói đùa rồi, lời căn dặn của Hoàng thái hậu, sao thần thiếp có thể quên được chứ? Chỉ là ban nãy đột nhiên Hoàng thái hậu nhắc tới, thần thiếp nhất thời không nhớ ra mà thôi. Cung quy vẫn còn chưa chép xong đâu đấy? Thế thì thần thiếp càng không thể bồi mọi người rồi, phải đi chép cung quy trước cái đã!”

Tiểu Tiểu tiến khách lần nữa, Hoàng thái hậu lạnh lùng trừng mắt nhìn Tiểu Tiểu một cái, cất bước ra ngoài. Liên phi cười thắng lợi, một trăm bản, ả muốn nhìn xem ngày mai Tiên phi biến ra bằng cách nào đây! Xem ra, lần này di sẽ không tha nhẹ cho nàng ta đâu, Liên phi cao hứng cười, rồi lại cười tươi với Hoàng thượng, theo sát Hoàng thái hậu rời đi.

Vân phi đã vào nội thất ở cùng với con trai, trong phòng chỉ còn sót lại Hoàng thượng và Tiểu Tiểu, Hoàng thượng phát phát tay, nô tài trong phòng đều lui ra hết, Tiểu Tiểu thấy Hoàng thượng không muốn đi, cười nói:

“Hoàng thượng lo lắng cho hoàng tử thì cứ đợi trước đi, thần thiếp không bồi cùng Hoàng thượng nữa, phải đi chép cung quy trước đây.”

“Lúc này nàng đi đâu?” Hoàng thượng cau mày, hoài nghi mà nhìn về một trong mắt Tiểu Tiểu, đến Ngự hoa viên á, lẽ bọn người Liên phi thì còn được, gạt mình thì còn non lắm.

“Lời ban nãy của thần thiếp, Hoàng thượng không nghe thấy hay sao? Hoàng thượng, không phải người bị lãng tai đấy chứ?” Tiểu Tiểu cười tinh nghịch một cái, nhanh chóng xoay người đi đến phòng bên, lè lưỡi với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, người cứ từ từ mà đợi, thần thiếp không hầu người nữa!”

Rầm một tiếng, trước khi Hoàng thượng đi đến thì cửa đã bị đóng lại, cài cửa xong, Tiểu Tiểu không chút hình tượng nào mà nằm trên giường nhỏ: Một chết đi được, Lân vương thật đúng là chẳng biết thương hương tiếc ngọc gì cả, mỗi lần ở cùng với hắn, đều giống như là đã lâu lắm rồi không thấy phụ nữ vậy, chẳng biết tiết chế chút nào hết. Hắn thì hay rồi, chắc sớm đã ngủ khò, mà mình thì thật là thảm, làm việc nghĩa lâu thế kia, ngay đến cái giường cũng bị người ta chiếm mất tiêu

Tiếng gõ cửa ‘rầm rầm’ vang lên, không cần nghĩ cũng biết là Hoàng thượng, Tiểu Tiểu trực tiếp xoay người đi không thèm đếm xỉa: Mặc xác hắn, bây giờ nàng rất mệt, nghỉ ngơi cái đã rồi mới cùng hắn đo sức. Về phần chép cung quy gì đó, cũng đẹp sang một bên đi, xe tới trước núi tất có đường, nàng không tin, Hoàng thái hậu kia có thể ăn thịt nàng?

“Thụy Tiên, mở cửa!”

Nếu là nữ nhân khác, ai dám đóng cửa trước mặt hắn chứ? Hoàng thượng tức giận trừng cái cánh cửa đóng chặt kia, thật là quá đáng ghét, vốn định đập cửa xông vào, nhưng lại không muốn để Vân phi ở cách vách nghe được, hắn đành phải nhỏ tiếng gọi, nhưng cái người bên trong căn bản là chẳng thèm đếm xỉa. Lúc Hoàng thượng đang do dự có nên đập cửa hay không, thì Vân phi lại chạy ra, khóc lóc nói:

“Hoàng thượng, Tiên thái y nói, Nặc Nhi còn phải chữa như vậy mấy lần nữa thì mới khỏi hẳn, thần thiếp...”

Hoàng thượng quay đầu lại, an ủi nói:

“Không sao đâu!” Nói đoạn, ôm Vân phi đi về phía tấm thất của Tiểu Tiểu, nhìn thấy Tiên thái y cẩn thận rút châm, mà Từ ma ma thì lại đang cẩn thận đỡ lấy Nặc Nhi, mang theo vẻ mặt thương tiếc.

“Mẹ, mẹ...” Nặc Nhi mở mắt ra, hai mắt mơ màng nhìn bóng người cách đây không xa, đây là mẹ sao? Sao nó không nhìn rõ được mặt mẹ vậy?

“Đại hoàng tử, nô tỳ là...” Từ ma ma từ ái nhìn hoàng tử, còn chưa giải thích xong thì đã bị người ta dùng sức đẩy sang một bên.

“Nặc Nhi, Nặc Nhi, mẹ đây, mẫu phi ở đây, mẫu phi đang ở đây.” Vân phi gấp gấp chạy tới, xô ngã Từ ma ma, khẩn trương ôm lấy đầu Nặc Nhi, miệng lẩm bẩm.

“Mẹ, mẹ...” Nó muốn gọi mẹ, nhưng chúng ma ma nói phải gọi là mẫu phi, Nặc Nhi tuổi nhỏ, gọi mẫu phi lại cảm thấy kì cục, từ trước tới nay đều gọi là mẹ, mẹ, Vân phi chỉnh đốn mấy lần, nhưng con vẫn không sửa, Vân phi cũng đành thôi. Bây giờ con đổ bệnh, ả càng không cưỡng cầu nó cái gì nữa.

“Nặc Nhi, bây giờ con cảm thấy thế nào?” Hoàng thượng cũng đi tới, Nặc Nhi rụt rè nhìn hắn, đối với phụ hoàng này, nó thật chẳng có ấn tượng bao nhiêu.

“Nặc Nhi, gọi phụ hoàng, mau gọi phụ hoàng đi!” Vân phi khẩn trương nắm chặt lấy cánh tay Nặc Nhi, lần đầu tiên Hoàng thượng nhìn thẳng nó như vậy, nó phải nắm bắt cơ hội, phải biểu hiện cho tốt mới được.

“...” Đứa trẻ co rúm, Hoàng thượng cười cười, vẻ mặt ôn hòa nói:

“Nặc Nhi, ta là phụ hoàng của con, gọi phụ hoàng...”

Ngữ khí hết sức hòa ái, đối với trẻ con, trước nay hẳn không có bao nhiêu kiên nhẫn, hai vị hoàng tử hiện tại, hình như hẳn chưa từng tử tế ôm chúng một lần nào hết?

“Phụ hoàng!” Đâu đón truyền đến từ trên vai, Hứa Nhi cau mày, cái biểu tình cau mày, lại có chín phần giống với Hoàng thượng.

“Hoàng nhi ngoan!” Hoàng thượng cười tán dương, nói tiếp:

“Từ ma ma, còn không mau thay áo cho hoàng tử!”

Từ ma ma run rẩy đi đến, đón lấy đứa bé từ trong tay Vân phi, trước tiên giúp hoàng tử chà lau thân thể, rồi lại đặt vào trong thùng tắm mà bọn họ mới vừa khiêng vào, dùng nước sạch tẩy rửa sạch sẽ thân thể của hoàng tử, lau khô xong thì giúp nó mặc y phục. May mà lúc trước Điểm Điểm ở đây, việc tắm rửa của Điểm Điểm cũng là do bà và Hoa Nguyên giúp, những việc này đối với bà mà nói chẳng xa lạ gì.

Nặc Nhi không khóc không quấy để mặc cho Từ ma ma làm, ánh mắt của nó, vẫn luôn theo đuổi cái thân người to lớn mặc y phục màu vàng nhạt kia. Lúc trước, Hoàng thượng cũng có đến Vân Tiêu cung, nhưng lúc đến Vân phi luôn bảo ma ma ôm nó đi, cho nên nó chưa hề gặp Hoàng thượng – cha của nó.

“Nặc Nhi, lát nữa phụ hoàng đưa con về chịu không?” Không nỡ lòng đối với ánh mắt kì vọng của Nặc Nhi, ánh mắt Hoàng thượng dịu dàng nhìn đứa bé hiểu chuyện kia. Ban này nếu như không có Tiên phi, đứa bé này đã...

Nhớ đến cái dáng vẻ lúng túng trước đó không lâu lúc gọi Tiên thái y đến, thuốc mà mình hạ không có sai, thuốc mà Tiên thái y chọn lựa lúc đó cũng không có vấn đề, nhưng mấu chốt là không ngờ đến Nặc Nhi lại uống canh sâm, bởi vì tác dụng của hai loại gộp lại, suýt chút nữa thì lấy cái mạng nhỏ của thằng bé luôn rồi.

“Đạ...phụ hoàng!” Nặc Nhi vui vẻ cười, Hoàng thượng cũng cười theo. Yêu cầu của trẻ con đều rất đơn giản, bọn nó sẽ không tính kế người, chỉ cần một câu hứa hẹn nhẹ nhàng, liền giống như bây giờ, chỉ là nói muốn đưa nó về, nó liền cao hứng thành ra thế này.

Nhìn nó, Hoàng thượng lại nhớ đến tiểu cung nữ ở trong cung này lúc trước, đứa bé trai xuất hiện đột ngột lần trước ấy, dáng vẻ của chúng nó, vẫn còn in rất rõ ràng trong đầu hẳn, mà mấy đứa con của mình, sao lại chẳng có một tí xíu nào hết vậy?

“Từ ma ma, đợi đã...” Từ ma ma định mặc quần áo cho hoàng tử, bỗng dưng Hoàng thượng lên tiếng ngăn lại. Hẳn đi đến trước giường, vén áo Nặc Nhi ra, nhìn về phía lưng của Nặc Nhi, chỉ thấy trên đó trắng trơn, trên da thịt hồng hào mới được nước tắm rửa qua, cái gì cũng không có.

“Mặc đi!” Thất vọng bỏ y phục của Nặc Nhi xuống, Hoàng thượng trầm giọng nói.

Tại sao lại không có gì hết? Không phải con cháu hoàng thất đều có thai ký hay sao? Chẳng lẽ Nặc Nhi vốn không phải con ruột của mình? Trong mắt xẹt qua một tia tàn độc, Hoàng thượng không còn cười nữa.

“Vũ, người đi điều tra một chút, ba năm gần đây Vân phi thường qua lại thân thiết nhất với ai?” Một cây bút thượng hảo bị ném xuống dưới đất, vẻ mặt Hoàng thượng lạnh lùng nói.

Ban này, bởi vì đáp ứng lời thỉnh cầu của đứa bé kia, hẳn hẳn nhận sự mất kiên nhẫn trong lòng mà đưa bọn họ về, nhưng sự hoài nghi trong lòng lại ngày càng lớn, không có thai ký kia, có phải cho thấy thằng bé căn bản không phải con của mình? Lúc trước Sóc vương từng nói, cái cô gái có khả năng là Tiểu Tiểu kia đã hỏi đệ ấy về chuyện thai ký, sở dĩ nàng ta hỏi vậy, chắc chắn là đã biết trên người ai có thai ký này, đứa trẻ đó có khả năng là con của mình. Mà Nặc Nhi này, vốn là con của mình, nhưng lại không có thai ký, điều này nói lên cái gì?

Hứa Nhi, không biết có thai ký không đây? Nếu như nó cũng không có, vậy chuyện Nặc Nhi không có thai ký sẽ có thể giải thích được rồi...

“Hỷ công công, vào đây!”

Tuần nhan vẫn không biến chuyển, âm thanh lạnh lùng của Hoàng thượng truyền đến, Hỷ công công vội cúi đầu đi vào, nhìn không rõ trên mặt ông ta có biểu tình gì.

“Sau lưng trẫm có thai ký, người vẫn còn nhớ chứ?”

Giọng vẫn lạnh băng, Hỷ công công lén ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng thượng, nhìn cái bản mặt hơi hơi đen lại của hắn, vội cúi đầu xuống: “Hoàng thượng, nô tài biết!”

“Tìm người lén kiểm tra xem, trên người Nhị hoàng tử và trưởng công chúa có hay không, phải làm nhanh một chút, đừng để bị bọn họ phát giác, biết chưa?”

Hoàng thượng thở dài một tiếng, hai mắt sắc bén nhìn Hỷ công công, ông ta hình như khá thân thiết với nàng.

“Vâng, Hoàng thượng!” Hỷ công công cung kính đáp, chuyện này đối với ông mà nói không khó, chỉ là không biết Hoàng thượng muốn tra cái này để làm gì.

“Hỷ công công, người và Tiên phi hình như khá thân thiết nhỉ? Trẫm thật tò mò, lần đầu tiên người lại khá là hữu hảo với phi tử của trẫm đấy.” Ánh mắt của Hoàng thượng vẫn sắc bén, trong lòng Hỷ công công cả kinh, không lẽ Hoàng thượng đã biết gì rồi ư? Không phải chứ, nương nương lạnh trí thể này, sao Hoàng thượng có thể phát giác được?

“Hồi Hoàng thượng, nô tài cảm thấy Tiên phi nương nương tâm địa lương thiện, cũng rất quan tâm nô tài, cho nên...”

“Ha ha...” Lời Hỷ công công còn chưa nói xong, Hoàng thượng liền bật cười.

“Hỷ công công, sao người không nói lần trước trẫm mắc bệnh, phương thuốc mà thái y kê đều do người cung cấp chứ? Nhưng trẫm rất tò mò, những chuyện đó người biết được từ ai? Còn việc Vân phi tiêu chảy nữa, hình như cũng là do người nói với thái y phải làm thế nào thì phải?”

Hoàng thượng cười khoa trương, thiếp thân công công của mình, lại bị người ta mua chuộc, hắn đúng thật là ngốc. Nhưng mà, hắn cũng chỉ là lúc nói đến Tiên phi mới nghĩ ra, không ngờ Hỷ công công lại nói dối thế này, xem ra giữa hai người, thật sự có chút gì đó.

“Hoàng thượng, nô tài chỉ là lo lắng nên mới đi hỏi nương nương, trước giờ nô tài chưa từng phản bội Hoàng thượng...” Nhìn cái dáng vẻ ngoài cười trong không cười của Hoàng thượng, Hỷ công công kinh hoàng quỳ xuống dưới đất, ông không rõ Hoàng thượng biết được bao nhiêu, không dám nói dối, nhưng cũng không thể nói nhiều.

“Nói đi, từ lúc nào mà người lại thận cận như thế với nàng?” Thu lại nụ cười, tay Hoàng thượng gõ nhẹ lên mặt bàn, mặt lạnh tanh hỏi.

“Hoàng thượng, lúc trước, nô tài cũng chẳng chú ý gì đến Tiên phi nương nương, từ cái ngày nàng ấy hồi cung, Hoàng thượng biếm nàng ấy vào lãnh cung, bảo nô tài dẫn nàng ấy đến lãnh cung. Bởi vì Hoàng thượng nói phải chiếu cố nàng ấy thật tốt, cho nên nô tài chỉ dẫn nàng ấy đi thêm mấy vòng đường mà thôi, không ngờ nàng ấy lại báo thù nô tài. Hoàng thượng còn nhớ cái cục đá trên đường đến lãnh cung kia không?”

Hỷ công công ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng thượng, chỉ thấy Hoàng thượng hứng thú gật đầu, ông mới nói tiếp: “Nàng ấy ở phía sau, rõ ràng là đã nhìn thấy cục đá kia, lại còn nói chuyện ma quỷ với nô tài, kết quả là nô tài không nhìn thấy. Lúc sắp đến chỗ cục đá kia, bỗng dưng nàng ấy gọi nô tài, lúc nô tài quay đầu lại, bước chân cũng không dừng lại, người cứ thế mà ngã nhào...”

Lau mồ hôi trên mặt, đây là ác mộng của ông. Hoàng thượng nhướn nhướn mày: “Nói tiếp!”

“Vì sự chậm trễ của nô tài, trời hôm đó cũng đã sắp tối, vội vàng tìm một căn viện rách nát nhất để an bài cho nàng ấy, cái viện ấy con người căn bản là không ở được. Nô tài liền chạy ra ngoài, lúc này trời cũng đã tối, vội vàng vàng chạy về cho nhanh, không ngờ bên chỗ cục đá kia, nô tài ngã lần thứ hai, nhớ đến những chuyện quỷ quái mà nàng ấy nói tới, nô tài liền cảm thấy toàn thân phát lạnh, thậm chí đến cái

mông cũng thấy lạnh, nô tài tưởng là có ma, liền vội vã bỏ chạy về, đúng lúc nhìn thấy mấy cái cung đang ở phía xa, vốn là cung đang của Ngự thiện phòng đưa thức ăn, nhưng lúc đó nô tài không biết, tưởng là ma trời...”

Lau mồ hôi trên mặt, Hoàng thượng lạnh giọng nói: “Ý ngươi là, ngươi không biết nàng từ lúc nào mà đem y phục của ngươi khoét cho một lỗ?”

“Vâng, nô tài vốn không cảm nhận được, cho nên, nô tài cảm thấy Tiên phi đã thay đổi rồi, không phải là một nhân vật dễ chọc. Cho nên nô tài quyết định cách xa nàng ấy một chút, càng xa càng tốt. Nhưng hôm đó Hoàng thượng đi tìm nàng ấy, không lâu sau liền bị đau bụng, bao nhiêu thuốc thái y kê đều không có tác dụng, cho nên...”

Hỷ công công cúi thấp đầu, chuyện này đáng ra ông nên nói sớm với Hoàng thượng, là lỗi của ông.

“Ngươi cảm thấy có liên quan đến Tiên phi, cho nên lại lén lút đến tìm nàng, nàng liền nói cho ngươi chuyện nước tiểu đồng tử?” Nhướn mày, đây là sơ suất của hắn, lúc đó đột nhiên sinh bệnh, thái y không chẩn đoán ra, hắn cũng không nghĩ đến khả năng bị trúng độc.

“Vâng, đương nhiên nô tài không dám hỏi có phải nàng ấy hạ độc hay không, chỉ có thể nói rằng biết nàng ấy kiến thức rộng rãi, hỏi xem có cách nào chữa được loại bệnh này không, moi móc mãi mới được phương pháp của nàng ấy.” Hỷ công công lại cúi đầu, Hoàng thượng nói:

“Tốt, thế sau đó chuyện Tiêu Kiếm là sao?” Tiêu Kiếm, không phải cũng là do Tiên phi đóng giả đấy chứ? Nhưng tướng mạo hai người quá...hơn nữa Tiêu Kiếm khi đó không hề dịch dung, tiếp xúc lâu như vậy, hắn và Sóc vương đều đã xem qua, bởi vì Tiêu Kiếm không dịch dung, cho nên rất khó móc nối liên hệ giữa hai người.

“Sau khi Hoàng thượng biết chuyện được liệu, liền kiên định không uống nữa. Nô tài lo lắng, nhưng cũng chẳng có cách gì, mới đi tìm Tiên phi lần nữa, Tiên phi mới nói cho nô tài phải tìm ai mới có thể chữa bệnh cho Hoàng thượng, rồi thay Tiêu Kiếm nhận một ngàn lượng vàng...”

Những điều này, vốn là giấu Hoàng thượng mà làm, giờ nói ra, Hỷ công công cực kì chột dạ, sợ Hoàng thượng sẽ...

“Ha ha, không ngờ Hỷ công công của trẫm thật đúng là có tiền, một ngàn lượng vàng, ngươi cũng lập tức bỏ ra cho được?” Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, thiếp thân công công, tiền túi thật đúng là không ít.

“Hoàng thượng minh giám, nô tài làm gì có nhiều ngân lượng như thế? Định bụng báo cáo với Hoàng thượng một tiếng, nhưng nô tài không biết người mà Tiên phi nói có chữa được bệnh cho Hoàng thượng hay không. Nô tài hoài nghi là do Tiên phi nương nường hạ độc, nhưng cũng chẳng có chứng cứ gì, cho nên nô tài nghĩ đến đám thái y bị nhốt trong thiên lao, liền lén lút thương lượng với đám thái y một chút, cùng nhau gom góp lại...” Hỷ công công vội vàng giải thích, Hoàng thượng cười lạnh nói:

“Ngươi đúng là thông minh, thế Tiêu Kiếm thì sao? Y lại là nhân vật phương nào?”

Hỷ công công thở dài nói: “Bệnh của Hoàng thượng mãi không khỏi, thái y cũng đã bị nhốt lại, nô tài hết cách, đành phải tin tưởng vào nường nường. Theo lời nường nường nói, quả nhiên tìm được Tiêu Kiếm đại phu, sau đó liền dẫn y về cung. Nô tài trước giờ không hoài nghi Tiêu Kiếm đại phu điều gì, mà y lại đặc biệt có duyên với Hoàng thượng, đợi đến lúc y mất tích, nô tài mới phát hiện mình hiểu biết về y đã ít nay lại càng ít hơn...”

“Đợi đã...” Hoàng thượng đột nhiên lên tiếng, trước lúc Tiêu Kiếm đi, hắn từng đưa cho y một tờ thánh chỉ, hắn nhớ khi đó có hai tờ thánh chỉ, một tờ là liên quan đến Tiên phi, một tờ là liên quan đến y. Lúc đó hắn còn lấy nhầm, Tiêu Kiếm còn hỏi chuyện về Tiên phi, sau đó y liền đi, không còn quay lại nữa...

Hai người bọn họ không thể là cùng một người được, nhưng ngay đến một ngàn lượng vàng Tiên phi cũng có thể nhận thay cho y, quan hệ của hai người tất nhiên không tầm thường, có phải từ chỗ Tiên phi có thể thăm dò được chuyện của Tiêu Kiếm không nhỉ?

113. Chương 113

Lân vương chết tiệt, đã biết có chuyện một trăm lần cung quy, sao không đến đây nói với mình phải làm thế nào? Chẳng lẽ đây chính là câu ‘Đàn ông tin được, heo nái cũng biết leo cây’ mà người ta thường nói hay sao?

“Tiên phi, nàng sẽ không vô duyên vô cớ giúp người vậy đâu, nói xem nàng muốn xin người giúp điều gì? Đừng có nói với trẫm là nàng muốn người lúc rảnh rỗi thì lôi kéo trẫm đến cung của nàng đấy nhé, điều này trẫm không tin đâu.”

Sự tình hình như ngày càng trở nên thú vị rồi, Hoàng thượng cười tà mị, qua ba ngày nữa chính là tiệc sinh thần của Nhị hoàng tử Hứa Nhi rồi, đại thần trong triều và cung phi đều phải tham dự, Tiên phi trước kia không phải cảm kì thi họa mọi thứ tinh thông hay sao? Đến ngày đó xem, rốt cuộc nàng còn tinh thông nổi không, cũng có thể bức Tiên phi này hiện nguyên hình được rồi. Một cô gái võ công không tồi, y thuật hạng nhất, còn biết dùng độc, vậy mà có thể trở thành phi tử của mình, có nàng, ngày tháng sau này đảm bảo sẽ đặc sắc lắm thay.

“Hoàng thượng, nàng ấy chỉ...” Ngắc đầu lên, nhìn lên Hoàng thượng một cái, thấy khóe miệng Hoàng thượng hơi hơi nhếch lên, trong lòng Hỷ công công càng thêm khó hiểu, không phải vừa nãy Hoàng thượng còn đang tức giận à? Sao đột nhiên lại trở nên cao hứng vậy.

Một đạo ánh mắt sắc bén quét tới, Hỷ công công vội vã thu lượm lại hồn mà trả lời:

“Nương nương chỉ bảo nô tài giúp điều tra chút chuyện, chính là danh sách các hoàng tử tham gia thọ yến của Hoàng thái hậu vào năm năm trước...”

“Cái gì? Thọ yến năm năm trước? Nàng còn hỏi gì nữa không?” Hoàng thượng kinh ngạc ngồi bật dậy, đi đến bên cạnh Hỷ công công, một tay nắm lấy cằm Hỷ công công, bức bối nói: “Ngắc đầu lên nói chuyện!”

“Không có, nàng ấy chỉ nói có chỗ hữu dụng, nhưng lại không nói dùng để làm gì! Nô tài biết cái danh sách đó cũng chẳng phải là chuyện tư mật gì, liền chép lại một bản cho nàng ấy.”

Cầm dưới bị nắm đau, Hỷ công công chăm chú nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng nhìn thẳng vào mắt Hỷ công công, sau khi xác định ông ta không nói dối, Hoàng thượng mới buông tay ra, hỏi tiếp:

“Từ khi nào mà người biết nàng ấy biết y thuật?”

Lúc mình trúng độc ư? Nếu như Hỷ công công không biết, thì sao lại tìm Tiên phi để hỏi thuốc giải chứ?

“Lúc nô tài biết được, là sau khi Tiên phi nương nương chuyển về, nhưng khi đó nô tài cũng không xác định. Mãi đến hôm nay Hoàng thượng hỏi tới, nô tài mới biết y thuật của nương nương rất cao.”

Tuy Hoàng thượng đã buông tay, nhưng không để cho ông ta cúi đầu, Hỷ công công vẫn tiếp tục ngắc đầu nói chuyện với hắn.

“Sao lại không xác định?” Hoàng thượng vẫn đứng trước mặt Hỷ công công, từ trên à nhìn xuống chỗ ông ta.

“Khi đó nương nương nhìn ra nô tài có bệnh tim đập nhanh, nói là có thể châm cứu chữa trị cho nô tài. Nô tài không tin, cũng chỉ tùy tiện hỏi một câu, nương nương nói nàng ấy chỉ từng chữa qua cho động vật, chữa cho con người thì vẫn là lần đầu tiên...cuối cùng, nàng ấy còn châm sai kim, đau đến nỗi nô tài gào cả nửa ngày trời!”

Lần đó, một châm ấy của Tiên phi là cố ý, Hỷ công công vẫn luôn biết chứ, nhưng bởi vì nàng ấy châm cứu cho, đến bây giờ không còn tái phát bệnh cũ nữa, cũng bởi vậy, ông biết được tuy rằng ngoài mặt Tiên phi không phải dễ nói chuyện, nhưng trên thực tế, tâm địa nàng ấy rất tốt. Đương nhiên, điều tiên quyết là người đừng trêu chọc nàng ấy! Là người thì đều biết tức giận, đương nhiên Tiên phi cũng không ngoại lệ.

“Ha ha, Hỷ công công, không ngờ bình thường Hỷ công công uy phong là thế mà cũng bị người ta chòng ghẹo, mà Hỷ công công còn là cam tâm tình nguyện bị chòng ghẹo nữa chứ? Một châm đó của nàng, hẳn là nàng cố ý chứ gì?”

Hoàng thượng bật cười ha hả, bộ dạng khôi hài của Hỷ công công vào cái hôm Tiên phi bị biếm, bây giờ hẳn vẫn còn nhớ rõ mồn một. Biết rõ là do Tiên phi làm, nhưng hẳn không ngờ rằng ông ta lại không chút để bụng. Cái chuyện mất mặt thế kia, đừng nói là đàn ông, cho dù là nữ nhân thì cũng sẽ để bụng

“Hoàng thượng, tuy rằng nương nương có trêu chọc nô tài chút đỉnh, nhưng nương nương cũng không phải có lòng xấu. ai bảo nô tài hoài nghi nương ấy làm chi? Vả lại điều quan trọng hơn nữa là, sau khi nương nương châm cứu cho nô tài, bệnh cũ của nô tài không hề tái phát lần nữa. Hoàng thượng, người cũng biết đấy, bệnh của nô tài cũng chẳng phải là bệnh gì to tát, nhưng đã nhiều năm vậy rồi, cũng từng lên đến chỗ thái y, đại phu khám, đều chẳng có ai chữa khỏi cho nô tài cả...”

Hỷ công công bật cười ngây ngô, chịu tội một lần và chịu tội liên miên, ai cũng sẽ chọn về trước, cho nên tuy là biết nàng ấy từng đùa giỡn mình, ông vẫn cảm kích nàng ấy. Hoàng thượng thấp giọng nói:

“Thế cũng phải, được rồi, người lui xuống trước đi, chuyện mà trẫm dặn người đi phân phó một chút. Còn nữa, sau này Tiên phi có việc gì tìm người, đừng quên đến nói với trẫm một tiếng. Nàng không dễ chọc, người nên biết là trẫm cũng không dễ chọc đâu đấy!”

Nhìn Hỷ công công khép nép lui xuống, Hoàng thượng trở lại ghế ngồi, đúng lúc nhìn thấy bóng người vụt qua bên cửa sổ, hẳn lạnh lùng cười một tiếng, tốt, đúng là ngày càng thú vị rồi.

“Vào đi!” Mở cửa sổ, Hoàng thượng lạnh lùng nói một tiếng, một bóng người bay vào, cung cung kính kính quỳ dưới đất:

“Hoàng thượng, người đã tìm được ở một tiểu thôn trang hẻo lánh ngoài kinh thành một trăm dặm, nhưng mà...” Bóng đen dừng lại, dự đoán của Hoàng thượng không sai, bọn họ đã cảm bức họa của nương nương tìm kiếm hồi lâu mà vẫn không tìm thấy, cuối cùng bỗng dưng đụng phải, không cẩn thận mới tìm ra được đấy.

“Thật chứ?” Hoàng thượng nhướn nhướn mày, không ngờ lại tìm được Thủy Tiên thật sự, thế cái người ở trong cung chắc chắn là giả rồi, chỉ là không biết nàng là ai?

“Vâng, Hoàng thượng, nhưng mà...” Bóng đen do dự một lát, Tiên phi nương nương đã bỏ trốn theo tình lang, bây giờ hai người đang trải qua cuộc sống song túc song tề đầy hạnh phúc, nói ra thì Hoàng thượng...

“Nói!” Cảm giác được sự việc khác thường, vẻ mặt Hoàng thượng trở nên nghiêm túc, không còn vẻ vui đùa như ban đầu nữa.

“Nương nương đang ở cùng với một thư sinh tên là Từ Lâm. Thuộc hạ đã điều tra, Từ Lâm kia là con cháu trong tộc của Từ quân gia trong Thừa tướng phủ, y và Tiên phi nương nương cùng nhau lớn lên, trước kia hình như là thanh mai trúc mã...”

Cứ như vậy mà đem chuyện phi tử của Hoàng thượng ra nói với người, sơ sẩy một chút, nói không chừng mạng cũng chẳng còn. Bóng đen khấn trương mà nhìn Hoàng thượng, lại thấy sắc mặt Hoàng thượng vẫn bức bối, nhưng cũng không quá tức giận.

“Vậy sao? Bên đó vẫn chưa đánh rắn động cỏ đấy chứ? Thừa tướng có biết chuyện con gái ông ta không? Ông ta có phải người đi tìm bọn họ không?”

Hoàng thượng nhắm mắt, phi tử của mình, làm ra chuyện như vậy, vốn hẳn nên phần nộ, hoặc là nổi trận lôi đình, trực tiếp đem bọn họ đánh cho gân chết. Thật ra sớm đã nên nghĩ đến kết quả này, bằng không Tiên phi kia cũng chẳng vô duyên vô cớ mà đối người, nhưng hẳn lại không phần nộ như trong tưởng tượng trước kia. Đối với Tiên phi thật, hẳn chẳng có ấn tượng bao nhiêu, chỉ biết nàng ta là một người mà Vu tướng sắp xếp ở cạnh mình, cũng là một người để mình ổn định Vu tướng. Mà lúc chú ý đến nàng, lại chính là người hiện tại. Lúc bọn họ đối người, chắc là lúc Tiên phi về nhà thăm người thân, khi đó, Tiên phi thật bỏ trốn theo tình lang, Vu tướng đành phải tìm một thể thân, cũng chính là Tiên phi hiện giờ.

Không biết giữa nàng và Vu tướng có quan hệ gì, việc thay thế này không phải chuyện nhỏ, nếu như bị phát hiện, thì sẽ bị tội mất đầu, diệt cử tộc. Thế mà nàng lại đồng ý, hơn nữa nàng ở trong cung lại chẳng chút yên phận, nàng cứ sống ngênh ngang như thế, không sợ bị phát hiện ư?

Đột nhiên nghĩ tới võ công của nàng, lần đó khi ôm nàng, hần cũng đã thử thăm dò, nàng không có võ công, nhưng thân thủ của nàng đêm đó, làm gì giống người không có võ công chứ? Sở dĩ sống một cách đặc sắc như vậy, có phải cho thấy, nàng căn bản không sợ bị phát hiện? Nhưng vậy cũng không thể nào, Vu tướng là người cẩn trọng thế kia, làm sao có thể tìm một người tùy tiện tiện như thế để đóng giả con gái ông ta được?

“Bí mật áp giải hai người kia về đây, tạm thời đừng làm tổn thương bọn họ, không được để cho bất kì ai biết, cứ lên giam giữ trong mật lao! Ngay lập tức!”

Trầm tư hồi lâu, Hoàng thượng mới căn dặn, bóng đen ngậy ra một lúc, lấy làm khó hiểu nhìn Hoàng thượng, không ngờ Hoàng thượng lại căn dặn không làm tổn thương đến bọn họ, có phải Tiên phi kia có vị trí đặc biệt trong lòng Hoàng thượng? Nhưng y cũng không hỏi, cũng chẳng dám hỏi, Hoàng thượng căn dặn như vậy, y cứ thế mà làm.

“Hoàng thượng...Hoàng thượng, Vân phi nương nương cầu kiến!”

Bóng đen còn chưa rời đi, bỗng dưng Hỷ công công ở bên ngoài gọi.

“Hoàng thượng, thuộc hạ cáo lui trước!” Bọn họ là ám vệ của Hoàng thượng, đến gặp Hoàng thượng cũng rất ít khi đi cửa chính, nghe thấy có người đến, bóng đen vội hỏi. Thấy Hoàng thượng gật đầu cho phép, y vội vã rời khỏi từ cửa sổ trong phòng, Hoàng thượng trừng mắt nhìn cửa, không kiên nhẫn mà đi ra ngoài cửa, thấy Vân phi đang đứng ngoài cửa vươn dài cổ nhìn mình, Hoàng thượng bực dọc quát:

“Ái phi, có chuyện gì?”

Mắt Vân phi mang theo lệ quang, ầm ứ nhìn vẻ lạnh lùng của Hoàng thượng, tâm tình hiện tại của Hoàng thượng không được tốt, không phải thời cơ tốt để nói chuyện với Hoàng thượng. Nhưng nếu đã đến rồi, không nói lại...

“Hoàng thượng, Nặc Nhi...”

Nặc Nhi, là con của hai người bọn họ, cũng là trưởng tử của Hoàng thượng, nhưng trước giờ Hoàng thượng chưa từng chính mắt nhìn nó, cũng chưa từng ôm nó, thương nó qua. Vốn ả cũng chẳng để bụng, suy cho cùng thì Hoàng thượng cũng không đối đãi tốt với những đứa con khác, Hoàng thượng đối với con trai, con gái của mình, nói thực, còn không bằng với tiểu cung nữ xa lạ kia, đây là chuyện người trong cung đều biết, ả không oán, cũng không dám oán. Nhưng bây giờ Nặc Nhi đã trúng độc, ngay chính trong cung này bị người ta hạ độc, Hoàng thượng có phải nên đến thăm đứa con này một lần hay không?

“Trẫm biết, trẫm sẽ xử lý!” Không kiên nhẫn như cơn mảy, hoàng tử bị hạ độc, bất luận do ai hạ, thì cũng phải có một câu nói hợp lý.

“Thần thiếp thay Nặc Nhi, tạ ân điển của Hoàng thượng!” Vân phi cúi đầu xuống, lệ trong mắt vẫn còn, nhưng trên mặt lại vương nét cười.

“Trẫm còn việc cần xử lý, ái phi không có chuyện gì thì trở về với Nặc Nhi trước đi!”

Trên lưng của Nặc Nhi không có thai ký, nghĩ đến điểm này, trong lòng Hoàng thượng lại như bị một cây kim chích phải, một khắc cũng không muốn nhìn thấy Vân phi. Mắt liếc về phía Hỷ công công, chỉ thấy Hỷ công công cúi đầu, làm bộ không biết gì cả.

“Hoàng thượng phải lấy long thể làm trọng, thần thiếp hồi cung trước đây!”

Nghe thấy lệnh đuổi khách của Hoàng thượng, trong mắt Vân phi xẹt qua một tia thất vọng, định nói thêm gì nữa, nhưng Hoàng thượng sớm đã quay về Ngự thư phòng, nhìn cánh cửa đóng kín, Vân phi lạc lõng trở về. Bởi vì chuyện đêm hôm đó, e rằng Hoàng thượng sẽ không sủng hạnh mình nữa đâu?

“Me, mẹ...” Vân phi vừa hồi cung, Nặc Nhi đã vui mừng chạy ra, Vân phi vội cúi người ôm lấy nó, hôn lung tung lên mặt nó mấy cái.

“Mẹ, mẹ...” Cao hứng nhìn ả, Nặc Nhi không nhìn ra Vân phi không được vui, nó mới hai tuổi, thân thể vừa không được khỏe, càng cần đến sự quan tâm săn sóc của cha mẹ.

“Mẹ, mẹ, phụ hoàng đâu?” Hai mắt nhìn về phía sau của Vân phi, Nặc Nhi tìm kiếm cái người mới vừa đưa nó về.

“Nặc Nhi...phụ hoàng của con, đợi bận xong việc sẽ đến thăm con...” Uất ức bên ngoài Ngự thư phòng, giờ đây vì lời nói của con trai, Vân phi không nhịn được nữa mà rơi nước mắt, Kiều ma ma và Tranh Nhi cũng lau lệ, Hoàng thượng, còn đến Vân Tiêu cũng được nữa ư?

“Mẹ, mẹ...không khóc...không khóc...” Vụng về giúp Vân phi lau nước mắt, Nặc Nhi lo lắng sốt ruột, lau thế nào cũng lau không hết...

Ngủ hết một ngày một đêm, buổi chiều ngày thứ hai, cuối cùng Tiểu Tiểu cũng ngủ đủ giấc mà thức dậy. Nhìn thấy Từ ma ma đang đứng hầu bên cạnh nạng, Tiểu Tiểu cau mày:

“Hôm nay sao vậy? Ta còn chưa gọi người nữa mà, Từ ma ma, Hoa Nguyên, các người mới sớm ra thể này mà đã đến hầu hạ rồi à?”

Còn nhớ chiều ngày hôm qua, Hoa Nguyên gọi nàng dậy, vội vàng ăn gần no, Tiểu Tiểu trở về giường mình tiếp tục ngủ, cảm giác một ngày một đêm không ngủ chẳng hay ho tí nào, mệt quá rồi.

“Tiên phi nương nương, còn sớm ư? Người nhìn coi mặt trời cũng sắp xuống núi rồi kìa...” Một giọng nói có hơi xa lạ vang lên ở cửa, Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn, hóa ra là Uyển ma ma bên cạnh Hoàng thái hậu.

“Uyển ma ma, sao người lại đến đây?”

Mặt trời đã sắp xuống núi, thế thì bà ta chính là người mà Hoàng thái hậu phái đến gọi mình qua đó rồi. Một trăm lần cung quy, khi đó Lân vương đã nói là không thể nào hoàn thành được, Tiểu Tiểu nàng mà thêm ngu ngốc làm cái việc không có khả năng hoàn thành á? Lân vương chết tiệt, đã biết có chuyện một trăm lần cung quy, sao không đến đây nói với mình phải làm thế nào? Chẳng lẽ đây chính là câu ‘Đàn ông tin được, heo nái cũng biết leo cây’ mà người ta thường nói hay sao? Hừ, biết ngay là đàn ông không tin được mà, hần là Điểm Điểm, không biết đang ở xó nào rồi?

“Uyển ma ma, để người đợi lâu rồi, bốn cung sẽ đi rửa mặt chải đầu, mời Uyển ma ma đợi thêm chốc lát nữa.” Tiểu Tiểu cười híp mắt nhìn bà ta, bây giờ nàng vẫn còn chưa nghĩ ra được cách giải quyết, nhưng điều này không thành vấn đề, cùng lắm thì chịu thiệt một chút, giúp Hoàng thái hậu chữa bệnh là xong chứ gì.

Hoa Nguyên và Từ ma ma tiến lên trước hầu hạ Tiểu Tiểu rửa mặt chải đầu, Tiểu Tiểu thì lại đang không vội vàng mà suy nghĩ. Được người thân thuộc hầu hạ có chỗ lợi nhất, chính là có thể tùy ý phân tâm, bọn họ chỉnh lý xong toàn bộ, thì sẽ thông báo cho người.

“Nương nương, một trăm lần cung quy ấy, tối qua tôi và Từ ma ma đã chép cả đêm, tổng cộng mới chép được chưa đến sáu lần, làm sao đây, lát nữa người lấy gì mà giao nộp?”

Nương nương ngủ, trước nay không thích bị người khác quấy rầy, Hoa Nguyên và Từ ma ma tuy rằng lo lắng, nhưng cũng chỉ biết lo lắng thôi, bọn họ quan tâm không gọi Tiểu Tiểu dậy, cái khác không nói, chỉ riêng việc nhìn thấy vết xanh tím lộ ra trên cổ tay nương nương, bọn họ cũng có thể đoán được lúc nương nương mất tích đã làm gì rồi. Nhưng Hoàng thượng vốn không biết nương nương mất tích, cho nên người đó không thể là Hoàng thượng, bọn họ chỉ có thể giữ bí mật, không dám nói ra cho bất kì ai.

“Hoa Nguyên, không cần chép nữa. Lúc đó Hoàng thái hậu đã nói, bảo ta đích thân chép, nếu như không đến thời gian ba ngày, thật sự có thể chép xong một trăm lần cung quy, thế ta còn ở trong cung làm phi tử quái gì nữa?”

Lời nói nhỏ của Hoa Nguyên, Tiểu Tiểu biết là vì muốn tốt ỉnh, hai người họ là thật lòng quan tâm nàng, trong lòng Tiểu Tiểu thấy ấm áp. Nhưng những chuyện không thể thì nàng sẽ không đi làm, cho dù có làm được, nàng cũng chưa chắc sẽ làm, Tiểu Tiểu nàng có khi nào bỏ ra nhiều sức lực thế đâu?

“Nương nương, người không làm phi tử của Hoàng thượng thì làm gì?” Hoa Nguyên lấy làm khó hiểu nhìn Tiểu Tiểu, làm phi tử của Hoàng thượng và việc chép cung quy nhanh hay chậm thì có liên quan gì sao?

“Ngốc, ta chắc chắn là...ha ha, không làm phi tử của Hoàng thượng, chuyên môn chép sách đem bán!” Bữa môi, trộm sách đi bán cũng được đó, sở trường trước giờ của nàng là trộm gà trộm chó mà. Đương nhiên, trộm người cũng được, Điểm Điểm chính là do nàng trộm về, quản gia Vương phủ còn từng nói, muốn Tiểu Tiểu sinh thêm một đứa, làm muội muội của Điểm Điểm.

“Nương nương, đã đến lúc này rồi, mà người còn có tâm tình giỡn chơi sao?” Trách móc nhìn Tiểu Tiểu, vẻ mặt Hoa Nguyên không tán đồng.

“Người như ta, vốn thuộc phái lạc quan trời sinh. Các người yên tâm đi, xe đến trước núi tất có đường, hôm nay ta có cách vượt ải thành công.” Tiểu Tiểu tự tin cười một cái, ban nãy nàng đã nghĩ được cách, rất đơn giản, nhất định có thể qua ải.

“Cách gì?” Một trăm lần, không lẽ nương nương biết biến ra? Biết là nương nương rất lợi hại, nhưng lần này hình như không thể đầu cơ trục lợi được, cũng không thể từ trong không khí biến ra.

“Nương nương, xong rồi!” So sánh với Hoa Nguyên, Từ ma ma ngược lại chẳng lo lắng nhiều thế kia, sau khi sửa sang lại trang dung, vẻ mặt bà bình đạm mà nói.

“Từ ma ma, nương nương sắp bị Hoàng thái hậu trách phạt rồi, bà không lo lắng ư?” Vẻ bình đạm của Từ ma ma, Hoa Nguyên cảm thấy cực kỳ bất mãn, tối qua Từ ma ma còn lo lắng đến cả đêm không ngủ, sao hôm nay lại trở nên an tĩnh thế này?

“Hoa Nguyên, nương nương đã nói là người có cách, hai chúng ta có lo lắng thêm nữa thì cũng chẳng thể biến ra một trăm lần cung quy được, không bằng nghe thử cách của nương nương, như thế thì có vẻ thực tế hơn đó!” Từ ma ma nhàn nhạt nhìn về phía Tiểu Tiểu, chỗ nên che đều đã che hết rồi. Cung quy là chuyện nhỏ, vết tích trên người nương nương mới là điều nên cẩn thận một chút.

“Ừm, Từ ma ma nói cũng đúng. Nương nương, nói thử cách của người đi?” Hoa Nguyên trừng to mắt, bắt an hởi.

“Ừ, đem bút mực đến đây, lát nữa chúng ta có thể gặng Hoàng thái hậu được rồi!” Tiểu Tiểu bật cười ha ha, Hoa Nguyên vội lấy bút mực từ trong ngăn kéo ra, Tiểu Tiểu cầm bút lên, bút vừa vung, tùy tiện viết vài chữ, sau có trống ra một hàng, soạt soạt bắt đầu viết.

Chưa đến một khắc, đã viết hết một tờ giấy, Hoa Nguyên nhìn chữ nhỏ đầy ắp trên giấy, lấy làm khó hiểu hỏi:

“Thế là được rồi sao?”

Tiểu Tiểu gật đầu: “Được rồi!” Từ ma ma hiểu ý mà cười, cái này thì được rồi, nhưng nếu như Hoàng thái hậu tiếp tục làm khó, ải này vẫn không qua nổi.

“Các người cũng đừng lo lắng, nếu như Hoàng thái hậu thật sự muốn làm khó ta, ta cũng có cách thoát thân. Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi!”

Thổi khô vết chữ trên giấy, Tiểu Tiểu cẩn thận gấp lại, kéo cái ngăn bí mật dưới giường ra, cầm vài bình nhỏ, nhét vào tay áo cùng với tờ giấy. Cười nói:

“Thế là ổn rồi...”

“Nương nương, cẩn thận cánh tay của người...” Từ ma ma lo lắng chỉ chỉ cái cổ tay mà lúc nãy Tiểu Tiểu nhét đồ đã để lộ ra, lúc Tiểu Tiểu cúi đầu xuống nhìn, không khỏi đỏ mặt nói:

“Sao không nhắc sớm cho ta một tiếng chứ?”

Tối qua mệt quá, quên mất bôi thuốc, bây giờ thân thể không khó chịu nữa, nhưng những vết hằn này vẫn hiện rõ. Động tác mạnh một chút, rất có khả năng sẽ để lộ ra, nếu như bị người khác phát hiện, thế há chẳng phải là phiền phức to hay sao?

114. Chương 114

Thấy Tiểu Tiểu nhìn hân cười đến ngẩn ngơ, long tâm Hoàng thượng kinh ngạc, sớm đã biết nụ cười của mình không ai địch nổi, hóa ra tiểu nha đầu này cũng như vậy...

“Tiên phi muội muội thật là cao giá nhỉ, Uyển Nhi ma ma đã đi mời muội gần hai canh giờ rồi, cuối cùng thì Tiên phi muội muội cũng đến.” Theo Uyển Nhi vào cửa, nhìn người chỉ chút trong phòng, Tiểu Tiểu đứng là giật nảy cả mình. Nhưng cũng chỉ là kinh ngạc một chút thôi, chứ cũng chẳng nhảy bật lên thật.

Hoàng thái hậu, đúng thật là nhắm vào nàng rồi, phỏng chừng là muốn ra oai phủ đầu với nàng, hoặc là muốn giết gà dọa khỉ đây mà, bằng không thì cũng chẳng mời nhiều người như vậy tới xem. Có điều đáng tiếc, cách nghĩ của bà ta không tệ, nhưng lại chọn sai đối tượng. Chọn trúng nàng, Hoàng thái hậu định sẵn là phải thất vọng rồi.

“Lời này của Liên phi không đúng rồi, lời dặn của Hoàng thái hậu còn chưa hoàn thành, thần thiếp sao dám đến đây chứ? Liên phi, nếu như là cô, cô chưa hoàn thành nhiệm vụ mà dám lập tức đến đây hay không?”

Tiểu Tiểu khinh thường nhìn ả một cái, mụn nhọt trên mặt mới khỏi có mấy ngày, thì đã đợi không được mà muốn chơi nổi rồi hả. Thật không hiểu nổi ả nữ nhân này nghĩ gì nữa, người ta nói ngã một keo leo một nấc, nhưng ả đã ngã một keo rồi, sao vẫn chưa leo được nấc nào thế nhỉ? Cho dù quan hệ giữa ả và Hoàng thái hậu có tốt đi nữa, bọn người Vân phi còn chưa nói gì, ả ồn ào cái quái gì chứ.

“Ồ? Thế ý của Tiên phi là đã hoàn thành xong lời căn dặn của ai gia rồi ư?” Hoàng thái hậu khê nhưn mày ngài, ban nãy lúc vào cửa Uyển Nhi đã ra hiệu bằng mắt với bà, Tiên phi căn bản là chẳng đem gì theo cả, càng không thể đã chép xong cung quy, bà ngược lại muốn xem thử, trước mặt nhiều người như vậy, nàng ta lật ngược tình thế ra sao?

“Hoàng thái hậu nương nương nói phải, lời dặn của nương nương, thần thiếp sao dám không tuân mệnh được? Thần thiếp đã suy nghĩ khổ sở cả mấy đêm, mới hoàn thành xong nhiệm vụ mà nương nương giao cho. Vân phi, sức khỏe Nặc Nhi sao rồi, độc đã giải hết chưa? Tra được ai là hung thủ chưa?”

Trước tiên Tiểu Tiểu cười giải thích với Hoàng thái hậu, không hề gấp gáp lấy cung quy ra, mà bỗng nhiên hỏi Vân phi đang ngồi một bên, rồi ngồi vô một cái ghế trống gần Vân phi.

“Tiên phi muội muội quan tâm rồi, hôm qua còn phải cảm ơn ân cứu mạng của muội muội đối với Nặc Nhi. Tiên thái y đã nói, nếu không nhờ cách của nương nương, thì giờ Nặc Nhi đã...” Vân phi cảm kích nhìn Tiểu Tiểu, Nặc Nhi trúng độc rất kì lạ, ả cảm thấy chắc chắn là người trong cung đã bị mua chuộc, bởi vì bình thường Nặc Nhi không ra ngoài, nó tiếp xúc chẳng nhiều người, cũng chỉ có mấy người bên cạnh kia thôi. Mà người hại Nặc Nhi, hẳn là không phải Tiên phi, nàng ta không có hoàng tử, hại Nặc Nhi thì cũng chẳng có tí lợi ích gì.

“Thế thì tốt, lúc đó, ta đúng là bị dọa một phen. Ta thấy sức khỏe Nặc Nhi cũng không phải là kém lắm, lúc bình thường, chỉ cần ăn uống khỏe mạnh là được, mấy thứ thuốc bổ linh tinh thì hãy nên bỏ đi. Trẻ con non nớt, chức năng các bộ phận của cơ thể kém hơn người lớn, thứ quá bổ, ví dụ như các loại nhân sâm, cho dù ăn vào, nó cũng tiêu hóa không nổi, không tốt cho thân thể của nó. Giống như hôm qua, may mà nó không uống nhiều canh nhân sâm, bằng không, thần tiên cũng không cứu nổi...”

Bởi vì Nặc Nhi kia rất đáng thương, lời Tiểu Tiểu nói cũng bắt đầu nhiều hơn. Đều làm mẹ, Tiểu Tiểu hiểu tâm tình khi đó của Vân phi. Lúc trước Điểm Điểm mất tích, còn có lúc Điểm Điểm bị bệnh nữa, vốn cũng chẳng có chuyện gì to tát, nhưng Tiểu Tiểu nhìn thấy, thì cũng sẽ rất lo lắng, sẽ bồn chồn, sẽ đau lòng.

“Đa tạ Tiên phi muội muội, sau này tỷ tỷ biết rồi!” Rất có thâm ý mà liếc Liên phi một cái, vì chuyện của Nặc Nhi, ả quyết định đứng cùng phe với Tiên phi trước. Mà đối với cái người đáng nghi nhất, trong lòng ả hận đến muốn lấy mạng.

“Khụ khụ...Tiên phi, cung quy đâu? Không phải nên giao ra hay sao?” Hoàng thái hậu nhìn hai tỷ muội bọn họ nói chuyện, mà lại trực tiếp phớt lờ mình, về mặt bà càng thêm bất mãn, gọi mấy người này đến là để xem bà trừng phạt Tiên phi thế nào, chứ không phải đến xem Tiên phi huyền thuyên tri thức y học ra sao.

“Bên chỗ mẫu hậu thật náo nhiệt, trăm đến trễ rồi à?”

Hoàng thượng ở Ngự thư phòng, lúc nghe Hỷ công công báo cáo Tiên phi đã đến đây, thì không thể ngồi thêm được nữa. Nhưng hần không đến trễ, Tiên phi hình như còn chưa giao ‘Nhiệm vụ’ ra.

“Hoàng thượng?” Hoàng thái hậu kinh ngạc nhìn bóng người vào cửa, trong lòng bà hơi thấy bất an, Hoàng thượng đến giúp ai đây? Không phải đến giúp Tiên phi đấy chứ? Nhìn thái độ Hoàng thượng đối với nàng ta ngày hôm qua, thì rất có khả năng này, ban này không nên nghe Tiên phi nói lời dư thừa, Hoàng thượng đến rồi, hôm nay muốn nghiêm phạt nàng ta thì không dễ làm đây.

“Các vị ái phi đều bình thân cả đi!” Hoàn hồn lại, Hoàng thượng đã bảo các phi tử đứng dậy, tứ phi chỉ cúi đầu, còn những phi tử khác đều quỳ hành lễ. Nhìn xuân sắc đầy phòng đều đã đứng dậy, từng người đều tự mình tìm một vị trí ngồi xuống, Hoàng thượng cười nói:

“Trăm chỉ đến vấn an mẫu hậu, mọi người tiếp tục đi!”

Hoa Nguyên và Từ ma ma đứng hầu bên ngoài, trên tay lại không hề cầm cung quy, mà trên bàn ở bên trong, cũng chẳng thấy dấu vết của cung quy đâu cả, Hoàng thượng cười tà nhìn Tiểu Tiểu một cái, Tiểu Tiểu rùng mình, Hoàng thượng này – chẳng có ý đồ gì tốt hết.

“Hoàng thượng, ban này bọn thiếp đang nói đến việc chép một trăm lần cung quy của Tiên phi, Hoàng thái hậu nương nương đang bảo Tiên phi giao ra đấy?” Liên phi hí mắt cười, tràn đầy xuân sắc mà nhìn Hoàng thượng, một lát để ngài nhìn thấy sự thâm hại của Tiên phi cũng tốt, miễn cho cả ngày nhớ thương tới Tiên phi này.

Tiểu Tiểu nhìn thấy biểu tình này của ả thì liền cảm thấy chán ghét, người gì thế này, cho dù Hoàng thượng đến, cùng đâu cần nhìn Hoàng thượng một cách ghê tởm như vậy để nói chuyện chứ, cứ như đã mấy trăm năm chưa thấy qua đàn ông vậy á.

“Vậy sao? Thụy Tiên, trăm cũng muốn xem thử cung quy của nàng đấy?” Nghiền ngẫm nhìn nàng, Hoàng thượng cười thâm trong lòng, ‘Tiên phi’ hiện tại này hình như rất lợi hại, hôm nay nàng đến tay không, chẳng lẽ còn có thể lấy vật ra từ trong không khí chắc?

“Hoàng thượng, Hoàng thái hậu, cung quy đương nhiên là thần thiếp đã chép xong rồi. Mời Hoàng thượng, Hoàng thái hậu đến xem!”

Cẩn thận lấy tờ giấy trắng mỏng manh kia từ trong tay áo, Tiểu Tiểu đưa nó lên trước bàn của Hoàng thái hậu, nàng cười tươi hân lên, mà Hoàng thượng nhìn nụ cười tươi tắn kia của nàng, trong lòng bỗng thấy rùng mình: nàng cười tươi quá rồi đấy, tờ giấy này chắc chắn có vấn đề!

Nhìn tờ giấy mà Tiểu Tiểu đưa qua kia, chúng phi tử đều trợn to mắt vươn dài cổ tò mò mà xem, chỉ tiếc là cách xa quá, cổ bọn họ có vươn dài hơn nữa thì cũng chẳng tới, một tờ giấy mỏng manh, thật sự có thể chép một trăm lần cung quy được sao? Trong ấn tượng của bọn họ, một trăm tờ giấy như thế này, cũng chẳng chép được một bản cung quy.

“Tiên phi, người...” Mở giấy ra, Hoàng thái hậu nhìn cái được viết trên giấy, chỉ vào mũi Tiểu Tiểu, tay run rẩy, phần nộ muốn nói gì đó, nhưng chỉ nói được một chữ “Người”, phần sau chẳng nói ra được.

“Mẫu hậu, sao vậy?” Hoàng thượng khấn trương cầm lấy tờ giấy, nhưng Hoàng thái hậu nắm rất chặt, sức mà Hoàng thượng dùng cũng chẳng phải vừa, tờ giấy “Roẹt” một tiếng rách ra làm hai nửa....nửa nhỏ trong tay Hoàng thái hậu, mà nửa lớn thì trong tay Hoàng thượng...

“Tiên phi, đây là một trăm lần cung quy của nàng sao?” Hoàng thượng vội lướt sơ qua, cuối cùng hần cũng hiểu tại sao Hoàng thái hậu lại tức giận đến nông nổi này. Kiêu ngạo như Hoàng thái hậu, đã ở trong cung hơn nửa đời, người trước giờ luôn được tôn kính như bà, có ai từng dám ngỗ ngược với bà như vậy đâu chứ?

“Đúng vậy, Hoàng thượng, cái này của thiếp không chỉ có một trăm lần thôi đâu, ít nhất cũng hai trăm lần đấy nhé.” Tiểu Tiểu gật đầu, vẻ mặt thành thật giải thích. Nàng lấy làm khó hiểu nhìn Hoàng thượng, rồi lại nhìn Hoàng thái hậu, ngây thơ hỏi:

“Hoàng thượng, Hoàng thái hậu sao vậy, đừng nói là bà ấy không biết chữ đấy nhé? Thư pháp của thần thiếp tuy viết không được đẹp, nhưng nói thế nào đi nữa thì hần là đa số mọi người đều xem hiểu chứ,

Hoàng thái hậu sao có thể không biết được? Hay là mắt của Hoàng thái hậu không được tốt, cái này cũng có thể lắm, tuy hiện giờ Hoàng thái hậu bảo dưỡng rất tốt, nhưng tuổi tác đã à? Khó tránh khỏi có chút hoa mắt chóng mặt, điều này rất bình thường, Hoàng thái hậu đừng tức giận, thần thiếp hiểu mà.”

“Hoàng thượng, đây là phi tử của người, chẳng lẽ hôm nay nàng ta muốn làm cho ai gia tức chết hay sao?” Thấy Hoàng thái hậu thở không nổi, Uyển Nhi giúp Hoàng thái hậu thuận khí, còn đem một viên dược hoàn màu trắng đưa vào miệng Hoàng thái hậu, để Hoàng thái hậu nuốt xuống trước.

“Tiên phi, Hoàng thái hậu cũng vì muốn tốt cho nàng, bảo nàng chép cung quy cũng vì nàng đã mất trí nhớ nên muốn để nàng học thuộc. Nàng làm qua loa cho xong chuyện như vậy, thì có lợi ích gì cho nàng? Hơn nữa, Hoàng thái hậu là mẫu thân của trẫm, cũng là trưởng bối trong cung, nàng làm như vậy, có phải đã quá đáng rồi không?” Hoàng thượng lạnh mặt, vốn nghĩ một trăm lần cung quy nàng sẽ chép không nổi, nhưng chỉ cần nàng chép một cách nghiêm túc, lúc Hoàng thái hậu phạt nàng, hẳn sẽ nói đỡ cho nàng, ai ngờ...

Bây giờ không thể trách hẳn không giúp nàng, ngạo mạn như vậy, phải có người giáo huấn cho nàng một trận. Sắc mặt Hoàng thượng trầm xuống, lạnh lùng nói:

“Mẫu hậu, hôm nay nhi thần chỉ đến dự thính, Tiên phi làm việc qua loa, mọi việc do người làm chủ là được!”

Nghe câu này của Hoàng thượng, Hoàng thái hậu mới hòa hoãn lại, trên mặt vẫn mây đen chẳng chịt như cũ, nhưng không còn khó thở như ban nãy nữa, hắng giọng, bà chuẩn bị phát biểu cao kiến, lúc này Tiểu Tiểu lại nói:

“Vậy sao? Nhưng mà Hoàng thượng, Hoàng thái hậu nương nương, thần thiếp không cảm thấy mình làm không đúng. Người nhìn mặt trên này...” Tiểu Tiểu đứng dậy, đem hai nửa giấy rách ghép lại, đọc:

“ ‘Thần thiếp khiêm tốn tiếp nhận sự dạy bảo của Hoàng thái hậu, chép một trăm lần cung quy’...Một trăm lần cung quy này đã chép xong rồi. Nhưng suy nghĩ đến thành ý của thần thiếp, thần thiếp viết tiếp ‘Một trăm lần cung quy phía trên, là thần thiếp chịu phạt, một trăm lần cung quy phía dưới, là thần thiếp tự giác viết: Cung quy, cung quy, cung quy...cung quy...vừa đủ một trăm lần’. Thế này tính ra thì thần thiếp viết hai trăm lần có dư!”

Hừ, muốn trị ta hả? Tiểu Tiểu ta bói móc từng chữ với bà, khi đó bà không nói phải chép cung quy gì, bây giờ còn có thể làm gì được ta? Có điều, nếu Hoàng thái hậu đã chọn trúng ta, thì phải có tâm lý chịu đựng thật tốt, nếu như bị tức đến váng đầu hoặc đứt hơi, thì không liên can gì đến Tiểu Tiểu ta đâu nha.

“Ai gia bảo người chép một trăm lần cung quy này, là bảo người chép nội dung bên trong, có bảo người chép hai chữ cung quy lúc nào hả!” Đề nén lửa giận trong lòng, Hoàng thái hậu nổi giận hỏi.

“Vậy hả? Nhưng khi đó Hoàng thái hậu nói thì lại chẳng nói rõ phải chép những cái ấy. Hơn nữa, thần thiếp tin tưởng, nương nương cũng là một người biết chừng mực. Bản cung quy này, nếu chép, một lần chép chỉ ít cũng hơn một trăm trang giấy, nếu như một trăm lần, thì phải bao nhiêu trang đây? Hơn nữa Hoàng thái hậu bảo thần thiếp tự mình chép, một người bình thường, chưa đến thời gian ba ngày, cho dù có không ăn không uống không ngủ thì cũng không thể chép xong, điều này hẳn là nương nương không có dị nghị gì chứ? Nếu đã là nhiệm vụ không thể hoàn thành, Hoàng thái hậu nương nương lại là người hiểu lễ nghĩa biết chừng mực, sao có thể phân nhiệm vụ như thế này cho văn bói được chứ? Văn bói nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng mới hiểu được ý của Hoàng thái hậu nương nương, cứ thế theo ý của nương nương mà làm. Hoàng thái hậu nương nương, văn bói nói đúng không?”

Vì để hạ bậc thang cho Hoàng thái hậu, Tiểu Tiểu cố ý sửa thần thiếp thành văn bói, nhìn thấy khóe miệng hơi nhếch lên của Hoàng thượng, Tiểu Tiểu biết hôm nay mình đã qua ải rồi. Một cái mũi không lớn cho Hoàng thái hậu đội, bà vì mặt mũi nên sẽ không thể làm khó mình nữa.

“Ai gia mệt rồi, các người đều về cả đi!”

Lời hay, lời dở Tiên phi đều đã nói hết, một bà lão như bà còn có thể nói được gì nữa? Nếu như nói là bảo nàng ta chép nội dung của cung quy, thế thì trở thành người không nói đạo lý, không có chừng mực, đem nhiệm vụ không thể hoàn thành cố ý phân cho nàng ta; nếu như nói là ý mà nàng ta viết, sự tức giận ban

này mình cũng chịu uống rồi...càng nghĩ càng buồn bực, mặt Hoàng thái hậu càng lúc càng tái, tim đập càng lúc càng lợi hại, Tiểu Tiểu nhìn ra được sự khác thường của bà, nhưng lại thông minh không lắm lời. Nàng đã nghĩ nếu như không thể qua ải, thì dùng việc chữa bệnh cho Hoàng thái hậu để trao đổi, nhưng bây giờ nàng đã qua ải rồi, mà Hoàng thái hậu cũng không phải người bình thường, bà ta là người đã làm khó mình nhiều lần, không cần thiết vì bà ta, khiến mình nổi giận nữa.

Hoàng thượng đối với nàng, chắc là có chỗ hoài nghi rồi thì phải? Hôm qua chuyện của Nặc Nhi, hẳn là hẳn đã có cảnh giác rồi, sau này mỗi một bước, nàng đều phải cẩn thận một chút. Phải đợi cho đến khi sát thủ tới tìm nàng, dùng kế đánh tráo, thì nàng có thể hoa hoa lệ lệ mà rời sân rồi. Về phần bên chỗ Vu tướng, nàng sẽ lên báo thù, có thể sau này từ từ tính, bây giờ còn chưa gấp. Chỉ ít trước lúc nàng ‘Chết’, nàng chưa định động tới ông ta, Lân vương cũng từng nói, đợi sau khi nàng ra ngoài rồi mới tính sổ với Vu tướng.

“Mẫu hậu, người không sao chứ?” Hoàng thượng trừng Tiểu Tiểu một cái, quan tâm hỏi.

“Hoàng thượng, ai gia không sao. Chỉ là tuổi tác đã cao, bệnh cũ thôi, nằm một lát là được!” Run rẩy đứng dậy, Uyển Nhi dìu Hoàng thái hậu từ từ rời đi, Hoàng thượng lặng lẽ nhìn bóng lưng Hoàng thái hậu, mãi đến khi bà rời khỏi tầm mắt mọi người thì mới quay đầu lại, lạnh giọng nói:

“Đều tản hết cả đi, Tiên phi, chuyện đó trăm không truy cứu nữa. Nhưng ban này nàng chống đối Hoàng thái hậu, trăm phạt nàng đến Ngự thư phòng hầu hạ mười ngày để chuộc tội.”

Đến Ngự thư phòng hầu hạ? Thế há chẳng phải mỗi ngày đều ở cùng Hoàng thượng sao? Từng cặp mắt đổ lệ lướt tới, Tiểu Tiểu bực dọc nhìn về phía Hoàng thượng, đến Ngự thư phòng hầu hạ, nàng có thêm, như thể hình như cả ngày đều đụng mặt với Lân vương, Sóc vương thì phải?

“Hoàng thượng, xin hỏi thiếp có sự lựa chọn không?”

Bị người ta lôi kéo ra ngoài, Tiểu Tiểu tức giận bùng bùng hỏi.

“Không được!” Thấy nàng tức giận, tâm tình Hoàng thượng tốt lên, xem ra con người quả nhiên là có thói hư tật xấu, thấy người khác không vui, tâm tình của mình lại tốt hẳn lên rất nhiều.

“Nhưng mà, thiếp đã chống đối Hoàng thái hậu thế nào, những lời thiếp nói kia đều là lời thật được không vậy hả?”

Tên Hoàng thượng này, bảo đảm là lấy việc công báo thù riêng! Nói thật mà cũng bị phạt, lại còn làm người sai vặt cho hắn nữa chứ, nàng đảm bảo sẽ ở trong Ngự thư phòng của hắn càng giúp càng bận, càng giúp càng loạn à xem!

“Là lời nói thật, nhưng lời của Hoàng thái hậu hẳn là nàng nên phục tùng tuyệt đối, lần này đã để nàng nhầm được sơ hở, lần sau thì sẽ không dễ đâu, ‘Thục Tiên’, không phải lần nào nàng cũng may mắn như vậy được.”

Hoàng thượng cười nhìn Tiểu Tiểu, môi hồng hơi nhếch lên kia, khiến hắn rất muốn cúi đầu xuống thưởng thức một phen. Nhưng bây giờ hắn sẽ không làm vậy, hắn phải nhẫn nại, đợi hai ngày nữa là được, chỉ cần gỡ bỏ được mặt nạ của nàng, thì nàng là của hắn rồi.

“Hoàng thượng, xin lỗi, vận khí của thiếp luôn rất tốt!” Quay đầu nhìn về phía Hỷ công công, tên Hoàng thượng này có bệnh à, nói chuyện với nàng sao đột nhiên lại thân thiết thế này? Nhiều lần thấy hắn vô lại, lạnh lùng, hắn như vậy khiến cho người ta cảm thấy thật không quen.

Hỷ công công cúi đầu, không nháy mắt ra hiệu gì với Tiểu Tiểu cả, Tiểu Tiểu buồn bực đi theo Hoàng thượng. Ngự thư phòng thì ngự thư phòng, nàng cũng đâu phải chưa từng tới qua, cùng lắm thì tiếp tục thưởng thức mấy lá trà đất đỏ bên chỗ Hoàng thượng vậy.

“Thục Tiên, mài mực!” Người nào đó khoan khoái ngồi trên ngự ỷ, mở tấu chương ra bắt đầu phê duyệt, Hỷ công công đứng bên chuẩn bị giúp mài mực, để lát thêm mực cho Hoàng thượng, Hoàng thượng phát phát tay, hạ lệnh với Tiểu Tiểu mông mới vừa đặt xuống.

“Hoàng thượng, không phải Hỷ công công vẫn luôn mài mực hay sao? Việc này ông ta đã làm quen rồi, thiếp thôi đi vậy!” Cười khan một tiếng, nàng lười lảm, không muốn qua đó làm việc đâu, để nàng ngồi một bên uống trà là được rồi.

“Hỷ công công, ra ngoài!” Hoàng thượng ngẩng đầu lên, mặt đầy ý cười, đáng chết lại rất mê người, cười giống như Lân vương vậy, đáng tiếc khi cười lên lại không khiến cho Tiểu Tiểu tim đập dữ dội như Lân vương mà thôi.

Thì ra, khuôn mặt gần giống như nhau, người quen thuộc nhìn vào thì vẫn thấy có sự khác biệt. Tiểu Tiểu biết mấy người bọn họ lớn lên rất giống nhau, nhưng tính cách ba người lại khác xa: Hoàng thượng khá lạnh lùng, Sóc vương khá tà mị, mà Lân vương thì lại khá là ôn hòa, như ánh mặt trời vậy. Bây giờ Hoàng thượng lạnh lùng cũng đã cười rồi, hơn nữa còn cười rất cởi mở nữa, rất ấm áp, nhưng tại sao so sánh với Lân vương, vẫn cảm thấy không giống nhỉ?

“Thụy Tiên, mài mực!” Thấy Tiểu Tiểu nhìn hẩn cười đến ngẩn ngơ, long tâm Hoàng thượng kinh ngạc, sớm đã biết nụ cười của mình không ai địch nổi, hóa ra tiểu nha đầu này cũng như vậy. Xem ra sau này phải ít làm mặt lạnh với nàng, cười nhiều, thân thiện hơn một chút, việc lấy được trái tim nàng cũng không thành vấn đề.

“Ồ!” Không cam không nguyện mà đi lên phía trước, mực Hỷ công công đã đặt sẵn, nhưng nước thì vẫn chưa rót vào, Tiểu Tiểu cầm lấy bình nước chuyển dùng cho việc mài mực ở bên cạnh, chẳng thèm xem xét mà cứ thế rót vào...

Nước còn chưa rót xong, thì tay đã bị người ta nắm lại, Tiểu Tiểu ngẩng đầu, lấy làm khó hiểu mà nhìn Hoàng thượng lúc này đã đứng bật dậy:

“Sao thế? Vẫn chưa rót xong mà?”

“Còn chưa rót xong? Chẳng lẽ muốn nhấn chìm luôn đồng tấu chương này luôn hả?”

Tuy nàng trầm mê mỹ sắc của hẩn, nhưng làm việc cũng đừng nên không chuyên tâm thế chứ? Số nước này, là lượng dùng cho ngày hôm nay, ít nhất cũng phải mài tám lần mười lần, nàng thì hay rồi, toàn bộ rót hết ra, nếu như không phải hẩn phản ứng nhanh, tấu chương đã bị ngập nước luôn rồi.

“Ặc...xin lỗi, thiếp không nhìn thấy, lần đầu tiên thiếp mài mực giúp người khác, không có kinh nghiệm, lần sau sẽ không nữa, bảo đảm sẽ không!” Nhìn thấy thành quả trên bàn, trong lòng Tiểu Tiểu lén cười, tiếp tục như vậy, không tin Hoàng thượng còn có thể tiếp tục dùng nàng. Ban này đích thực là nàng vô tâm, không cố ý làm như vậy, kết quả là tay không theo chỉ huy của đầu óc, cứ thế mà làm...

Thật không then là tay của Tiểu Tiểu, có thể nghĩ thay cho Tiểu Tiểu như vậy, Tiểu Tiểu bội phục mà nhìn tay mình, trong lòng đắc ý dạt dào.

“Còn có lần sau?” Hoàng thượng lắc đầu thở dài: “Trẫm thật hoài nghi, nếu để nàng giúp, đêm nay trẫm khỏi cần ngủ nữa!”

Hoàng thượng búng tay, Hỷ công công chạy vào, nhìn đồng lộn xộn trên bàn, lấy làm khó hiểu mà nhìn Tiểu Tiểu đang đứng bên một cái, rồi mau chóng dọn dẹp...

Nương nương, biết ngay là người sẽ gây họa mà, haizz, Hoàng thượng đang hoài nghi người rồi, nhưng lão nô không dám nói với người, bây giờ lão nô đang bị giám thị.

Một cái liếc mắt của Hỷ công công, đương nhiên là Tiểu Tiểu nhìn thấy rồi, tưởng là ông ta đang oán mình gây họa, nàng cười vô tà: Hết cách, ta đây không nhìn được, chứ không phải cố ý đâu.

Nhìn thấy hai người “Liếc mắt đưa tình”, Hoàng thượng đã ngồi lại vào ghế liền bực bội cau mày:

“Hỷ công công, người ở trong hầu hạ đi!”

“Thế thiếp thì sao?” Chỉ vào mũi mình, Tiểu Tiểu rất tận tâm mà hỏi.

“Nàng...đứng một bên học hỏi một chút, bắt đầu ngày mai là nàng hầu trẫm...”

Hoàng thượng nhìn Hỷ công công một cái, một chủ ý không tòi xẹt qua, vẻ không vui trên mặt hần thoáng chốc biến mất, Hoàng thượng bật cười ha ha:

“Hỷ công công, dạy Thụy Tiên phải làm người sai vặt như thế nào cho thật tốt, đêm nay phải dạy cho xong. Từ ngày mai trở đi do Thụy Tiên hầu hạ, nếu như nàng ấy làm sai chỗ nào...”

“Thì sao?”

Hoàng thượng cười gằn giống với Sóc vương, Tiểu Tiểu ngứa hết cả da đầu, đây là dấu hiệu chẳng có chuyện gì tốt lành, chắc chắn là hần đang có chủ ý xấu xa nào đấy rồi.

“Hoàng thượng, sẽ làm sao?” Hỷ công công run rẩy, bất an nhìn Hoàng thượng, phỏng chừng là chẳng có chuyện gì tốt lành, chuyện hôm đó Hoàng thượng vẫn còn chưa tính sổ với mình, có phải muốn tính luôn bây giờ không?

“Rất đơn giản, Thụy Tiên, cổ nhân chẳng phải có câu ‘một ngày vợ chồng trăm năm ân nghĩa’ hay sao? Chúng ta là phu thê, nàng là phi tử của trẫm, trẫm đương nhiên là không nỡ trừng phạt nàng rồi. Nhưng Hỷ công công, bởi vì là ông ta dạy nàng, nếu như nàng làm sai, do ông ta chịu phạt, điều này không quá đáng đấy chứ?”

Tay Hoàng thượng khê gõ lên mặt bàn, quan hệ giữa nàng và Hỷ công công không tầm thường, nàng sẽ không ngồi nhìn Hỷ công công mà không lo.

Mà Tiểu Tiểu nghe xong cũng hiểu được ý của Hoàng thượng, nàng bật cười:

“Không quá đáng, không quá đáng!”

“Hoàng thượng, cái này...” Hỷ công công âm ức nhìn Tiểu Tiểu, rồi lại nhìn về phía Hoàng thượng, đúng là sợ cái gì thì cái ấy sẽ đến, Hoàng thượng quả nhiên đang trừng phạt ông, bằng không sao lại đem cái nhiệm vụ gian nan này giao cho ông chứ?

“Hỷ công công, người có thái độ gì thế hả? Chẳng lẽ người cho rằng việc ở Ngự thư phòng, nường nường có thể ngồi đến nỗi một đêm mà vẫn chưa học được hay sao?” Hoàng thượng làm bộ kinh ngạc mà nhìn Hỷ công công, thật ra hần rõ hơn ai hết, nếu như Thụy Tiên có thể học được, thì nàng đã chẳng phải là Thụy Tiên tinh nghịch cổ quái rồi.

“Hoàng thượng, nường nường, nô tài không dám, nô tài không dám!” Hỷ công công vội vàng quỳ xuống nhận sai, may mà bên chỗ Tiên phi có đủ mọi loại thuốc bôi ngoài da, nếu có bị phạt, bởi duyên cớ do nàng ấy, đòi nàng ấy một ít để hồi phục au.

115. Chương 115

Sao lại là hần chứ? Dựa theo ghi chép trên này, cái người đem đó mình giúp giải độc tuyệt đối không phải là Lân vương, mà là...

“Hỷ công công, thế tối nay nhờ cả vào người rồi, bốn cung học chậm lắm đó...”

Thong dong trở về chiếc ghế bên cửa sổ mà Hoàng thượng hay ngồi, Tiểu Tiểu bắt đầu phẩm trà. Tiểu Tiểu nàng là người thế nào chứ, muốn lấy mạng người khác để uy hiếp nàng, đừng nói là cửa, ngay đến cửa sổ, lỗ chó cũng chẳng có cái nào đâu.

“Nường nường, nô tài biết, nô tài hiểu!” Hỷ công công cúi đầu xuống. nường nường thông minh, ông còn không biết hay sao? Cái khác không nói, chỉ cần nhìn biểu hiện bây giờ của nàng ấy là đủ biết, nàng ấy sẽ không học tập cho đảng hoàng đâu, mà từ ngày mai trở đi ông đã định sẵn là sẽ bị chịu tội rồi.

“Hỷ công công, người hiểu gì rồi? Sao trẫm không biết nhỉ?” Hoàng thượng cười y như hồ ly, Hỷ công công nhàn mặt, câu hỏi này có thể từ chối trả lời không?

“Đúng đó, Hỷ công công, người đã hiểu gì? Sao bỗng cung lại không biết?” Nhìn ra chỗ khó xử của Hỷ công công. Nhưng Tiểu Tiểu cũng không định bỏ qua cho ông ta, nàng cũng góp vui mà hỏi.

“Hoàng thượng, nương nương, nô tài có thể từ chối trả lời không?”

Bây giờ, làm chủ tử không dễ, nhưng làm nô tài cũng nào có dễ dàng gì? Hai người cùng nhau chơi ông, cái mạng già của ông không biết chơi nổi mấy ngày nữa?

“Không thể!”

“Không được!”

Hoàng thượng và Tiểu Tiểu cười nhìn nhau một cái, hóa ra bọn họ cũng có lúc thần giao cách cảm như thế này, Hỷ công công rầu mặt, nói thì nói vậy, cùng lắm thì mất cái đầu, mất cái mạng thôi.

“Hoàng thượng, nương nương, nô tài biết nương nương thiên tư thông minh, biết nương nương tuệ chất lan tâm, chuyện hầu hạ Hoàng thượng cho dù không cần học cũng có thể làm tốt...”

Rụt rè ngẩng đầu, nhìn nương nương vênh cằm đắc ý, xem ra quả nhiên lời hay thì dễ nghe, ngay đến nương nương cũng bị những lời hay của mình rót ê mẩn luôn rồi.

“Tiếp tục!” Lời nói vốn dĩ đến đây có thể chấm dứt, nhưng hiển nhiên là Hoàng thượng không định tha ình, cũng không muốn để nương nương đắc ý tiếp, lời của hắn làm tan vỡ hi vọng cuối cùng của Hỷ công công. Nương nương hứng thú mà nhìn ông, Hỷ công công cúi đầu nhắm mắt nói tiếp:

“Nhưng mà, nương nương vốn chẳng có dự định hầu hạ Hoàng thượng cho đàn hoàng, cho nên nô tài đã chấp nhận số phận. Mong nương nương ban thuốc!”

Ban thuốc, đương nhiên Tiểu Tiểu hiểu ý Hỷ công công, mà Hoàng thượng thì lại càng thêm am hiểu mà nhìn Tiểu Tiểu, hắn bật cười ha ha:

“ ‘Thụy Tiên’, không ngờ Hỷ công công của trẫm lại hiểu nàng đến vậy, nàng thật sự muốn như vậy ư?”

“Hoàng thượng nói đùa rồi, lời căn dặn của Hoàng thượng, thần thiếp tự nhiên sẽ dụng tâm học tập. Nhưng năng lực con người có hạn, một người có thể rất thông minh, nhưng cũng chưa chắc ở bất kì phương diện nào cũng thông minh. Thần thiếp có lẽ ở một mặt nào đó cũng trời sinh chậm chạp. Cho nên thần thiếp sẽ tận lực, nhưng có tác dụng thật sự hay không thì...”

Tiểu Tiểu cười giả dối, trên mặt Hoàng thượng xẹt qua một tia bực dọc, so với nụ cười giả tạo hiện giờ của nàng, hắn càng thích nàng cười tinh nghịch với hắn hơn. Cho dù là lúc trợn mắt tức giận với mình, còn dễ coi hơn là bộ dạng lúc này của nàng.

“Hỷ công công, người đúng là tự biết lấy mình, nếu như ngày mai nương nương còn chưa học được, trừng phạt người gấp bội!”

Hoàng thượng sẽ không phát hỏa với nàng, nhưng không có nghĩa là đối với người khác cũng vậy, chuyện tối hôm đó của Hỷ công công, nếu như đối tượng không phải là nàng, hắn sớm đã trừng phạt ông ta rồi. Hôm nay lại vì nàng mà chịu phạt, hắn không tin nàng còn có thể thờ ơ vô cảm như vậy.

“Ừ, Hỷ công công, người phải cố lên. Nhưng thứ mà người cần, bỗng cung cũng sẽ chuẩn bị tốt cho người. Bỗng cung cam đoan, thứ chuẩn bị cho người, tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm!”

Trên mặt mang theo nụ cười nhạt nhẽo, Tiểu Tiểu rất phản cảm với việc làm hiện giờ của Hoàng thượng. Không trừng phạt mình, nhưng lại muốn lấy tính mạng người khác để khiến mình khuất phục, hình như cũng quá xem trọng nàng rồi thì phải.

“Cực phẩm mà ái phi chuẩn bị, trẫm thật sự mỗi mắt mong chờ đấy!”

Hoàng thượng cười tà, Tiểu Tiểu tự rót tự uống, không muốn tiếp tục đề tài này nữa, nàng càng nói nhiều, có lẽ Hoàng thượng sẽ trừng phạt Hỷ công công càng nặng hơn, suy cho cùng thì vẫn không giống với Lân vương, nói chuyện với Lân vương, nàng có bao giờ phải suy nghĩ cần nói gì đâu? Nhưng Hoàng thượng thì

lại không như vậy, hẳn là để vương, tuy rằng biết hẳn còn có hứng thú với mình, vẫn chưa có lòng giết mình, nhưng lúc nói chuyện vẫn phải suy nghĩ mấy bận, vừa muốn làm hẳn tức đến giậm chân, lại phải dừng khiến cho hẳn động sát tâm với mình, giới hạn như vậy, thật sự khó nắm bắt.

Ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng thượng, chỉ thấy hẳn đang nghiêm túc xem tấu chương trên bàn, mà Hỷ công công đứng phía sau hẳn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim mà đứng cúi đầu, Tiểu Tiểu nhàm chán đứng dậy. Rảnh rỗi vô sự, đi đến trước hai bên giá sách của Hoàng thượng xem lướt qua. Vốn rảnh rỗi không có gì làm nên chỉ xem vậy thôi, nhưng không ngờ lại tìm được ở trên giá sách mấy quyển y dược thư tịch ngoại thể thịnh truyền đã tuyệt tích, Tiểu Tiểu hứng thú rút ra, đứng trước giá sách chậm rãi lật xem.

Hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương hơi hơi nghiêng đầu, liếc nhìn Tiểu Tiểu một cái, cười tà mị, mà ánh mắt của Hỷ công công cũng quét qua, ông ta lo lắng nhìn Tiểu Tiểu, nhưng lúc Hoàng thượng trừng mắt nhìn tới thì vội vã cúi đầu, tiếp tục nhìn giày của mình, không ngẩng đầu lên nữa.

Tiểu Tiểu xem sách, trước giờ luôn rất kĩ càng, chỗ có hứng thú, nàng sẽ xem tỉ mỉ một lượt, lúc không hứng thú, thì lật nhanh như gió. Rất mau, mấy quyển sách nàng đều đã lật qua, ánh mắt tiếp tục xem xét, những cái khác đều là những loại sách đàm luận đại đạo lý, sách lược trị quốc khiến cho Tiểu Tiểu tránh còn chẳng kịp, ngoại trừ một cái hộp màu đen có khóa ra.

Đây là Ngự thư phòng của Hoàng thượng, sao lại có cái hộp đen bị khóa nhỉ? Hơn nữa cái hộp rất nhỏ, chỉ lớn hơn một quyển sách dày bình thường chút thôi. Tiểu Tiểu có thể chắc chắn, bên trong chiếc hộp đen này, hẳn là chỉ đựng một quyển sách mà thôi. Là sách gì nhỉ? Còn cần phải bảo mật thế sao?

“ ‘Thụy Tiên’, được rồi, nàng có thể về trước, thời gian không còn sớm nữa!” Thanh âm của Hoàng thượng bỗng truyền tới, tay Tiểu Tiểu vừa định vươn tới chỗ cái hộp đen ấy, nghe thấy vậy liền thu lại, quay đầu nhìn về phía Hoàng thượng, thì thấy tấu chương bên cạnh hẳn đã chẳng còn mấy quyển, hẳn vẫn đang cúi đầu xem, căn bản không nhìn đến bên này của nàng. Nhìn đồng hồ cát bên cửa, bây giờ chắc cũng khoảng chừng giờ Hợi hai khắc rồi nhỉ, bình thường giờ này, nàng sớm đã ngủ say sưa. Nhưng hôm nay, bởi vì xem mấy quyển sách, nàng chẳng buồn ngủ chút nào.

“Được thôi, thiếp cũng mệt rồi!” Tiếc nuối mà nhìn cái hộp đen kia một cái, Tiểu Tiểu xoay người đi ra bên ngoài.

“Hỷ công công, trăm có nói người được phép rời đi chưa?” Hỷ công công vốn định tiễn Tiểu Tiểu ra ngoài, nhưng mới đi được hai bước, giọng nói của Hoàng thượng đã lạnh lẽo truyền tới, Hỷ công công vội dừng lại, chân chừ mà nhìn Tiểu Tiểu lúc này cũng đã quay đầu lại.

“Bổn cung phải cảm tạ ý tốt của Hỷ công công rồi, trong cung đều có đèn, không sao đâu, bổn cung tự mình về là được!”

Tiểu Tiểu tùy ý cười một cái, lời ban nãy của Hoàng thượng, khiến cho lòng nàng thêm bất an. Hỷ công công là thiếp thân thái giám của Hoàng thượng, dưới tình huống thông thường, hẳn là hẳn không xử sự với ông ta như vậy, không lẽ Hoàng thượng đã biết gì rồi? Lấy làm khó hiểu mà nhìn về phía Hỷ công công, ông ta chỉ cúi đầu, đến sắc mặt của ông ta cũng không nhìn được, càng chẳng cần phải nói đến việc lộ ra tin tức gì hữu dụng.

Đi ra ngoài một cách bất an, đúng như trong dự liệu của nàng, cửa Ngự thư phòng, không hề có bóng dáng bọn Hoa Nguyên, mà chỉ có hai công công đang trực, cung kính cười với nàng một cái, nhưng lại chẳng có ai nói muốn tiễn nàng rời đi. Tình hình như vậy, rất không bình thường. Tuy canh phòng trong cung không tệ, thủ vệ cũng rất tốt, nhưng sắc trời đã muộn như vậy, đêm đã khuya vậy rồi, sao Hoàng thượng có thể để một tiểu phi tử yếu đuối tự mình đi về được? Ngự thư phòng cách tầm cung của Tiểu Tiểu đâu có gần.

Có lẽ, Hoàng thượng thật sự đã nghi ngờ gì rồi, nếu như nàng đoán không sai, hẳn là Hoàng thượng sẽ không làm chuyện ngốc như vậy, hẳn sẽ...

“Hỗn xược, sắc trời đã muộn như vậy, nương nương muốn hỏi cung, các người không biết hộ tống nương nương trở về hay sao?”

Giọng nam bực bội vang lên phía sau Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu mỉm cười một cái, quay đầu nói:

“Thần thiếp đa tạ Hoàng thượng!”

Mắt phượng quét tới chỗ tên tiểu thái giám ban nãy đứng ở cửa nhưng bây giờ đã quỳ xuống, hà tất phải thế? Đổng kích cũng đâu cần phải thật vậy chứ.

“Còn quỳ gì nữa? Sao không mau hộ tống nương nương hồi cung?” Vừa lòng nhìn vẻ cảm kích trên mặt Tiểu Tiểu, Hoàng thượng đi đến trước mặt Tiểu Tiểu, thâm tình nói:

“Đêm khuya đường vắng, ái phi cẩn thận, sớm trở về nghỉ ngơi, trẫm còn chưa xong việc, nếu không đã tiễn ái phi về rồi!”

“Thần thiếp hiểu, Hoàng thượng cũng nghỉ ngơi sớm, thần thiếp về trước đây!”

Hoàng thượng, nụ cười của người, biểu tình của người, có mấy phần là thật, mấy phần là giả đây? Tiểu Tiểu nhìn mọi thứ trong mắt Hoàng thượng, người ta nói ánh mắt là chân thực nhất, vô tư nhất, đó là nói ánh mắt của thể nhân, chắc không bao gồm Hoàng thượng đâu nhỉ? Ánh mắt của hắn cũng thành thật như vậy, nhưng lòng hắn thì sao? Trong lòng hắn, có phải đã chuẩn bị một cuộc thăm dò khác?

Ra khỏi chỗ ánh đèn sáng rực trước Ngự thư phòng, ánh đèn bên ngoài ít đi nhiều, nhưng ánh trăng trong sáng cũng dát lên hoàng cung trong đêm tối một tầng sắc bạc nhàn nhạt. Bóng cây đậm nhạt, khiến cho hai công công đồng hành hơi run rẩy: Muộn thế này, ít người thế này, có lẽ, bọn họ cũng là lần đầu tiên đi đường như vậy?

“Nương nương, người cẩn thận một chút!” Hai chiếc cung đăng mờ mờ, chiếu lên trên con đường trước mặt Tiểu Tiểu, một công công nhắc nhở Tiểu Tiểu nhìn đường, giọng nói của y hơi run run.

“Vị công công này, người đang sợ cái gì?”

Tiểu Tiểu cười nhạt, công công nghe thấy lời nàng, vội vàng lắc đầu: “Nô tài không sợ, nô tài không sợ...”

“Bổn cung biết! Chúng ta đi nhanh thôi!” Đối với lời nói láo của bọn họ, Tiểu Tiểu chỉ cười, sợ gì chứ, trong cung có thị vệ, nàng thật sự không tin Hoàng thượng sẽ làm gì được nàng?

“Hy công công, trẫm đã từng cảnh cáo người, người còn định nói gì với nàng ấy?”

Trở về Ngự thư phòng lần nữa, trên mặt Hoàng thượng sớm đã mây đen chằng chịt.

“Hoàng thượng, nô tài chỉ đơn thuần là muốn tiễn nương nương ra ngoài mà thôi!” Hy công công không sợ hãi mà nhìn Hoàng thượng, ông vốn cũng chẳng định nói với nương nương, bởi vì ông biết, mấy ngày trước Hoàng thượng đã không còn tin tưởng ông nữa.

“Hừ, người nghĩ thế nào, trẫm vẫn có thể đoán được!” Lạnh lùng nhìn ông ta, ông ta đối xử tốt với Thụy Tiên, hắn có thể không để bụng; Nhưng Thụy Tiên đối đãi tốt với ông ta, hắn không thể không để bụng.

“Ra ngoài đi!” Chắc Vũ đã chuẩn bị xong cả rồi, bây giờ cũng đã sắp đến lúc động thủ!

Hoàng thượng đi đến chỗ Tiểu Tiểu đã đứng trước lúc sắp rời đi, tay sờ lên chiếc hộp đen kia, chiếc hộp này, đủ để dò ra mối quan hệ giữa Tiên phi và nữ nhân kia, cũng đủ để chứng minh quan hệ của Tiểu Tiểu với chuyện năm năm trước, nếu như hắn đoán không sai, đêm nay, chiếc hộp này chắc chắn sẽ bị trộm mất...

“Hoàng thượng, thần đã chuẩn bị xong hết rồi, bây giờ cần tiền hành chưa?” Một thân áo đen, cộng thêm lớp lụa mỏng màu đen quấn bên tai nữa, Vũ ăn mặc thỏa đáng, chỉ cần Hoàng thượng hạ lệnh một tiếng, Thì y có thể bắt đầu nhiệm vụ tối nay rồi.

Thân làm thuộc hạ, y thật không hiểu nổi Hoàng thượng hiện giờ. Chẳng lẽ đúng như Hoàng thượng nói, quá trình còn quan trọng hơn kết quả ư? Đường đường là thiếp thân thị vệ bên cạnh Hoàng thượng, lại phải đi làm thích khách, hơn nữa là thích khách thì cũng thôi đi, mà còn là thích khách không được làm tổn thương người nữa chứ, cấp độ này, thật đúng là khó nắm bắt mà.

“Không cần, trước tiên chưa cần làm gì hết! Trẫm tự có tính toán!” Sau khi đặt chiếc hộp lại ngay ngắn, Hoàng thượng lạnh giọng nói:

“Vũ, trông kĩ cái hộp này, nếu như đêm nay Tiên phi tới lấy, người chỉ cần nhìn là được, không cần ngăn cản. Nếu là người khác, nên làm gì thì cứ việc làm nấy!”

“Dạ!” Lấy làm khó hiểu mà nhìn Hoàng thượng, đã chuẩn bị lâu đến vậy, thế mà Hoàng thượng lại bỏ qua như vậy ư?

“Đa tạ hai vị công công, làm phiền các người về nói với Hoàng thượng một tiếng, cứ nói bổn cung đã bình an hồi cung rồi!”

Ngoài dự liệu của Tiểu Tiểu, suốt dọc đường đi lại có thể trở về một cách bình an, nàng tưởng trên đường sẽ xuất hiện thích khách chứ, như thế thì mới hợp với biểu hiện tối nay của Hoàng thượng, nhưng bây giờ...

“Haizz, mệt chết đi được...” Thấy Hoa Nguyên và Từ ma ma đang đợi trong phòng, trong lòng Tiểu Tiểu âm áp không ít, cảm giác có đèn thấp, có người đợi mình đúng là tốt thật. Nàng chỉ nhìn thấy Từ ma ma và Hoa Nguyên, lại không ngờ rằng, vẫn còn một người đợi trong phòng.

“Hoa Nguyên, Từ ma ma, khiến các người lo lắng rồi. Ta rất tốt, không có sao hết. Các người về ngủ trước đi, trời cũng không còn sớm nữa...”

Cười ha ha một tiếng, Tiểu Tiểu hơi chột dạ nhìn hai người họ, mình ở Ngự thư phòng hết thấy đều rất tốt, uống ngon, chơi vui, nhưng bọn người Hoa Nguyên thì thăm rồi, chắc hẳn là đã lo lắng ỉn cả đêm đây?

“Nương nương...” Ánh mắt lướt vào trong phòng, Từ ma ma không ngừng nháy mắt ra hiệu với Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu khó hiểu thò đầu qua, vẫn chưa nhìn thấy bên trong có cái gì, thì đã bị người ta một phát tóm qua:

“Nàng rất tốt? Ở cùng với Hoàng huynh tốt đến thế sao?”

Nữ nhân vô lương tâm, mình thì lo lắng cho nàng cả đêm, nàng thì hay nhỉ, cái bộ dạng cười hỉ hả, vui hơn bất cứ lúc nào.

“Lân vương... sao chàng lại...ở đây?”

Bất an nhìn về phía Từ ma ma và Hoa Nguyên, hai người họ sớm đã biết hẳn ở chỗ này đợi nàng rồi, bằng không ban nãy cũng chẳng nháy mắt ra hiệu với nàng như vậy, nhưng không biết quan hệ giữa mình và Lân vương, hai người họ đã biết hay chưa?

“Ra ngoài!” Lân vương lạnh mặt, Hoa Nguyên và Từ ma ma lo lắng nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu khó xử gật đầu, hai người lẳng lặng lui ra ngoài.

“Nói đi, ở Ngự thư phòng cả đêm, đã làm gì rồi?”

Cô nàng này, suốt ngày chỉ biết làm mình lo lắng, hôm qua còn nói phải ngoan ngoãn đợi mười lăm ngày, một lần đánh tráo thì nàng có thể hoàn toàn thoát khỏi thân phận Tiên phi rồi, nhưng giờ thì hay, một ngày không gặp, nàng liền bèn mắng đến Ngự thư phòng bên cạnh Hoàng thượng?

“Cũng chẳng có gì,,cũng chỉ là uống tí trà, xem ít sách...”

Chột dạ cúi đầu, thấy mặt Lân vương lại càng ngày càng đen, Tiểu Tiểu vội bổ sung:

“Đây cũng là chuyện không có cách nào khác. Hoàng thượng bảo thiếp giúp y mài mực, kết quả là thiếp không cẩn thận, suýt chút nữa là nhấn chìm đồng tấu chương rồi, Hoàng thượng mới bảo Hỷ công công hầu hạ, thiếp đứng bên cạnh học hỏi một chút. Nhưng từ ngày mai trở đi, thì thiếp bắt đầu làm việc...”

Ấm ức nhìn Lân vương, nếu đổi lại là phi tử khác, đảm bảo là chuyện tốt đẹp hết biết, nhưng Tiểu Tiểu lại không tình nguyện làm mà, tại bị ép thôi...

“Tiểu Tiểu, nàng nói xem, tới lúc nào nàng mới khiến ta yên tâm đây? Ngự thư phòng của Hoàng thượng, trước giờ chưa từng có cung phi nào vào đó hầu hạ, mà ngày mai, ta và Sốc vương đều sẽ qua đó, nàng có thể bình thản đối mặt với bọn ta không? Ta rất sợ, ta sẽ thất lễ trước mặt hoàng huynh, nếu như bị hoàng huynh biết được, kế hoạch của chúng ta sẽ khó càng thêm khó...”

Lân vương nặng nề thở dài một tiếng, suýt nữa chìm tấu chương, thế mà hoàng huynh lại không truy cứu trách nhiệm của nàng, có phải cảm tình hoàng huynh đối với nàng, vượt xa những gì mình nghĩ rồi hay

không? Nếu như, sau này hoàng huynh biết chuyện của Tiểu Tiểu, nếu huynh ấy không chịu buông tay, hẳn nên làm sao đây?

“Lân, không cần lo lắng, thiếp sẽ cẩn thận mà!”

An ủi nhìn Lâm vương, trong lòng Tiểu Tiểu cũng hơi bất an, Hoàng thượng nghi ngờ nàng, Tiểu Tiểu biết, nhưng không muốn nói cho Lâm vương, không muốn khiến hắn lo lắng thêm nữa, chuyện hoàng cung, một mình nàng hoàn toàn có thể xử lý được.

“Ừm, biết là tốt. Có điều chuyện bên chỗ Hoàng thái hậu hôm nay ta cũng có nghe nói qua, nàng đúng là thông minh. Ta biết ngay là cái chuyện nhỏ kia nàng có thể xử lý được mà, ra rất yên tâm về nàng. Tiểu Tiểu, ngủ sớm đi, ta cũng nên trở về rồi...”

Thời gian, vốn chẳng phải trôi qua rất nhanh hay sao? Hơn mười ngày rất nhanh rồi cũng sẽ trôi qua thôi, Lâm vương chỉ cần sắp xếp người cần đổi cho tốt là được.

Sau khi ngoan ngoãn nằm xuống giường, Lâm vương hôn lên má nàng một cái rồi mới lưu luyến rời đi. Mất thấy Lâm vương đã đi, Tiểu Tiểu lại nhớ đến cái hộp màu đen kia, lòng nàng ngứa ngáy không yên. Đồ ở trong Ngự thư phòng của Hoàng thượng mà còn phải khóa lại, có thể thấy tính cơ mật quả không nhỏ, hơn nữa còn được Hoàng thượng đặt ở một góc rất bất mắt, là hẳn vừa mới xem hay là...

Bằng trực giác, cái hộp kia chắc chắn là có liên quan tới Tiểu Tiểu, buổi tối hẳn là Hoàng thượng đã ngủ rồi, mà thị vệ bên ngoài Ngự thư phòng, Tiểu Tiểu tin là cũng không làm khó được nàng, thế thì nàng lén lút trộm ra để xem một cái chắc cũng không sao đâu nhỉ? Dù sao cũng chỉ xem một cái thôi, xem trong nàng sẽ lập tức trả lại, sáng mai Hoàng thượng cũng không phát hiện ra được đâu. Vội ngủ một lúc, Tiểu Tiểu vẫn thay y phục dạ hành, lén lút lên vào Ngự thư phòng. Trong Ngự thư phòng không có ánh đèn, trong phòng tối om vốn chẳng hề ảnh hưởng đến tầm nhìn của Tiểu Tiểu. Mà thị vệ bên ngoài Ngự thư phòng đối với Tiểu Tiểu mà nói, càng là chuyện nhỏ, thân thủ của bọn họ thậm chí còn chẳng bằng cọng hành. chuẩn xác tìm được chiếc hộp đen xong liền cất kỹ, Tiểu Tiểu thần không biết quỷ không hay mà lui ra ngoài, về đến tấm thất của mình thì mới mở chiếc hộp ra.

Khóa trên hộp rất bình thường, Tiểu Tiểu lấy trăm vàng trên đầu xuống, cạy nhẹ một cái liền mở được ra. Sau khi mở hộp ra, chỉ thấy trong đó là một cuốn sổ trang bìa trắng trơn, thậm chí ngay đến tên cũng chẳng có

Càng là đồ cơ mật, có phải bìa ngoài sẽ càng sạch sẽ hay không? Một cuốn sổ bình thường như thế này, nhưng lại được đựng trong một chiếc hộp tinh tế như vậy, càng thêm hiển thị tính cơ mật của nó. Tiểu Tiểu tò mò lấy cuốn sổ ra, mở ra xem một cái liền thấy trong đây ghi chép tỉ mỉ lại chuyện đêm đó. Lật kỹ một lượt, chuyện trải qua không khác gì mấy so với những gì Lâm vương kể, cũng bởi vì chuyện Phong Quốc, cũng là toàn bộ đám nữ nhân kia đều bị diệt khẩu, thậm chí đến những thân tử trước kia có quan hệ khá tốt đẹp với bọn người Lâm vương cũng đã bị diệt khẩu...bây giờ phần sau cuốn sổ, lại ghi chép lại, cũng chính là chuyện duy nhất mà Lâm vương chưa nói với mình, chính là...

Sao lại thế được? Trước khi đám nữ nhân kia bị xử tử, lại ghi chép tỉ mỉ họ tên, tuổi tác và lý lịch của các nàng, thậm chí còn có chẩn đoán của thái y. Nhìn chẩn đoán bệnh lý của các nàng, khi đó bị bỏ thuốc vốn không phải chỉ có các hoàng tử, đám nữ nhân này cũng đã bị bỏ thuốc, chỉ là thuốc mà các nàng bị hạ lại khác: thuốc mà hoàng tử bị hạ là mị được cộng thêm mê được nhẹ, mà đám nữ nhân kia bị hạ, lại là mị được loại mạnh...

Hồi tưởng lại chuyện lúc đó, gương mặt hai người nàng cũng chẳng nhớ rõ cho lắm, nhưng biểu hiện khi đó của cô gái, chẳng có chút nào giống một cô gái trinh trắng chưa trải chuyện đời cả. Cho dù là trước kia từng được huấn luyện, biểu hiện của các nàng cũng không thể nào lại như thế kia được...

Bây giờ nhìn thấy sự giải thích như vậy, chuyện đêm đó có thể sáng tỏ rồi, nữ tử cũng bị bỏ thuốc, tính chất của loại thuốc đó Tiểu Tiểu rất rõ, nếu như không được giải độc triệt để, ngày thứ hai chẩn mạch nữ tử đó tuyệt đối có thể nhìn ra được, thế thì phần bệnh trạng phía sau sẽ có thể làm sáng rõ, cha ruột của Điểm Điểm có thể tìm ra được rồi.

Tỉ mỉ so sánh bệnh trạng của mỗi nữ tử, lại cộng thêm bệnh trạng của các hoàng tử, thì người có khả năng nhất sẽ lộ ra thôi, nhưng người kia lại không phải là kết quả mà Tiểu Tiểu có thể tiếp nhận được, là hẳn...

Sao lại là hắc chứ? Dựa theo ghi chép trên này, cái người đem đó mình giúp giải độc tuyệt đối không phải là Lâm vương, mà là...

Ngã ngồi xuống đất một cách nặng nề, tay Tiểu Tiểu hơi run rẩy, là ông trời cảm thấy hạnh phúc của mình sắp đến, là ông trời không muốn để mình sống quá ngọt ngào hay sao? Tại sao lại là hắc, tại sao nàng lại tò mò đến vậy cơ chứ? Nếu như không biết được, nàng còn có thể tiếp tục sống vui vẻ với Lâm vương. Nay biết được rồi, nàng và hắc tuyệt đối không thể ở bên nhau được nữa. Sau này nếu như Lâm vương biết được, cho dù có thật sự cười Tiểu Tiểu, chắc cũng sẽ có khúc mắc với Tiểu Tiểu thôi?

Không thể để hắc biết, tuyệt đối không thể cho Lâm vương biết! Hạnh phúc dễ dàng có được, Tiểu Tiểu không muốn từ bỏ. Hoàng thượng bảo quản kĩ vật này như vậy, cho thấy chuyện này chắc là chỉ có mỗi Hoàng thượng biết, Lâm vương và Sóc vương tạm thời vẫn chưa hay, bây giờ Hoàng thượng không nói, có lẽ sau này cũng không nói đâu, Tiểu Tiểu thấy may mắn mà nghĩ, lẳng lặng đặt lại cuốn sổ, đem trả chiếc hộp đen lại. Bí mật chính là bí mật, hãy để chuyện này chìm xuống đi, chỉ cần không lo, không suy nghĩ nữa, đợi rời khỏi nơi này rồi, nàng sẽ từ từ mà quên đi!

116. Chương 116

“Hắc Tử, vẫy đuôi, bằng không, ta sẽ lột da mi, rút gân mi...”

“Nàng ấy đến lấy chưa?” Ngủ một đêm trong sự thấp thỏm không yên, trước khi lên triều Hoàng thượng gọi Vũ đến hỏi. Vũ lắc đầu, y trừng mắt nhìn cửa sổ cả đêm, đều không nhìn thấy bóng dáng Tiên phi.

“Không có, sao lại thế được?” Hoàng thượng không thể tin nổi mà nhìn Vũ, muốn từ trong đó tìm ra được dấu vết của lời nói dối, Vũ tuy có mệt mỏi, nhưng không có bất kì vẻ chột dạ, lảng tránh nào.

Y không nói dối, nhưng dựa vào sự hứng thú của nàng khi nhìn chiếc hộp kia vào đêm qua, đáng lẽ nàng phải chạy tới xem mới đúng, không lẽ mình tính nhầm? Thế đáng ra tối qua mình nên để Vũ hành động, ít nhất như vậy mình cũng đạt được một mục đích.

Có phải lúc nàng đi, Vũ căn bản không nhìn thấy? Ánh mắt sắc bén của Hoàng thượng liếc nhìn, lạnh giọng nói:

“Theo trẫm đến Ngự thư phòng một chuyến!”

Ngự công công mở cửa ra, Hoàng thượng vội đi vào, bây giờ đã đến giờ thượng triều rồi, hắc phải mau lên, không thể làm chậm trễ quá nhiều thời gian. Bước nhanh đến trước giá sách, nhìn chiếc hộp đen vẫn yên tĩnh nằm đó, Hoàng thượng nói:

“Xem thử coi chiếc khóa có dấu vết bị tổn hại nào không.”

Vũ nghe rồi cầm chiếc hộp đen lên, kiểm tra tỉ mỉ dấu vết xung quanh chiếc khóa, qua lúc sau y lắc đầu, Hoàng thượng đón lấy chiếc hộp, cũng xem xét hồi lâu, khuôn mặt Hoàng thượng trở nên âm trầm.

Chết tiệt, nàng thật sự không tới lấy sao? Nhưng mà, Hoàng thượng vẫn cảm thấy không thể nào, luôn cảm thấy hắc là nàng phải tới lấy mới đúng. Từ bên hông lấy ra chìa khóa của chiếc hộp, cạch một tiếng, khóa liền được mở, lộ ra quyển sổ đang an tĩnh nằm trong đó, Hoàng thượng cầm cuốn sổ trên tay lật xem, sau khi cười nhếch mép một cái rồi mới bỏ xuống. Căn dặn Vũ đem cất xong, bèn nhắc bước đi ra ngoài.

“Hoàng thượng, cuốn sổ có gì khác lạ à? Nàng ấy từng đến lấy?” Ngơ ngác nhìn cuốn sổ trong tay, Vũ lấy làm khó hiểu mà hỏi.

“Làm tốt việc của người!” Quay đầu lại, Hoàng thượng bực dọc trừng Vũ một cái, Vũ cúi đầu xuống, ban nãy y đã quá phạm rồi.

Cơm nước xong thấy nhàm chán, Tiểu Tiểu nhìn một vòng quanh phòng xong, trong đầu vẫn còn nghĩ tới chuyện tối qua. Chuyện đời trêu ngươi, chắc là nói đến tâm tình lúc này của nàng đây mà. Chuyện đó, nàng rất mong Hoàng thượng có thể giữ được mí mật, nàng không hi vọng Lân vương biết được.

Nhưng khi Hoàng thượng có hứng thú với nàng, Hoàng thượng sẽ giữ mí mật đó không? Tiểu Tiểu không dám xác định, nàng cảm thấy Hoàng thượng không phải một người như vậy, cho nên tối qua lúc trả cuốn sổ kia về chỗ cũ, nàng còn làm dấu lên cuốn sổ kia. Bây giờ nàng chỉ có thể đợi, đợi mười ngày nữa tháng, chỉ cần Lân vương không biết, Hoàng thượng không nói ra, thì chuyện kia có thể chết không đối chứng rồi.

Mà Điểm Điểm, tuy rằng Lân vương không phải cha ruột của bé, nhưng Lân vương đối xử tốt với bé, Tiểu Tiểu biết rất rõ. Thật ra, có phải cha ruột hay không thì có sao đâu, chỉ cần đối xử tốt với Điểm Điểm là được rồi. Huống hồ, Lân vương còn là người cha mà Điểm Điểm đã nhận cơ mà?

Lúc suy nghĩ miên man, Hoa Nguyên vẫn đứng bên bắt an nhìn nàng. Thời gian Tiểu Tiểu có thể an tĩnh như vậy không nhiều. Đột nhiên lại trở nên yên lặng như vậy, mới khiến nàng ta cảm thấy không thích hợp, có hơi lo lắng cho nàng.

Haizz...không nghĩ nữa, ta phải ra ngoài cho khuây khỏa, ta muốn ra ngoài đi dạo.

Trời nóng bức, Tiểu Tiểu không e ngại, nhìn Hoa Nguyên đang đi theo sau một cái, lúc buồn bức, nàng không muốn để người khác đi theo. Hơn nữa, nàng cũng đâu phải xuất cung, nàng chỉ là muốn đến hậu viện đi dạo thôi.

Dưới cái nắng gay gắt của mặt trời, chiếu rọi đến nỗi lá cây xung quanh cũng phải cụp đầu xuống, hoa cũng nở một cách rũ rượi, một đàn bướm ngẫu nhiên bay đến, bay một cách hữu khí vô lực, nhìn thấy hoa lá lớn hơn chút, chúng nó sẽ cao hứng bay tới, tìm nơi có chút bóng mát, tạm thời nghỉ ngơi một lát.

Bụi hoa ở hậu viện không thể nán lại, thời tiết nóng bức khiến cho Tiểu Tiểu cau mày, nàng chậm bước đến một cái cây lớn bên tường ở hậu viện, nhìn chiếc xích đu đã đóng bụi kia, nàng rút khăn lụa ra lau chùi tỉ mỉ cái xích đu một lần, rồi đặt mông ngồi lên đó, chân khẽ dùng sức, xích đu liền đu lên, chậm chậm đong đưa trong không trung...

Một đôi mắt nóng rực bắn tới, Tiểu Tiểu đang nhắm mắt bay bổng chợt cả kinh trong lòng, ánh mắt như vậy trông rất quen, nàng hơi hé mắt, nhìn thấy quả nhiên là nó, tư thế oai hùng đang đứng ở một bên, nhìn mình không chớp mắt.

Tinh nghịch cười một cái, Tiểu Tiểu nhắm mắt tiếp tục đong đưa, nó biết Tiểu Tiểu trêu ghẹo, bức dọc khe gằm một tiếng...

“Sao mi lại đến đây? Mấy ngày nay Như Nhị chạy đi đâu rồi, cũng không đến chơi với ta?” Tiểu Tiểu dẩu miệng oán trách, Như Nhị ngẩng đầu, nhiệt tình thề lưỡi, nó là công chúa mà, nhiều đồng loại của mình bị bắt nhốt như vậy, đương nhiên nó phải có nghĩa vụ đi cứu bọn chúng rồi. Về việc đụng phải Hắc Tử, đấy hoàn toàn là tình cờ trong tình cờ.

Chủ nhân...

Hắc Tử âm ức nhìn Tiểu Tiểu, ban nãy nó nhìn thấy hết rồi, chủ nhân thân thiện với Như Nhị, nhưng lại phớt lờ nó.

“Ha ha, Hắc Tử ngoan, Như Nhị nhỏ như vậy, sao mi lại ghen với nó thế chứ, mau lại đây, để ta ôm một cái nào!” Dùng xích đu lại, Hắc Tử công Như Nhị chạy tới, hai ‘Người’, đều vô cùng thân thiết hôn lên mặt, lên người Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu bật cười khúc khích.

“Hắc Tử, sao mi xuống núi thế? Đây là thứ gì vậy?”

Sờ lên người Hắc Tử thấy một miếng gì đó màu vàng vàng, Tiểu Tiểu cầm lấy xem, cái này sao cảm thấy giống đồ của Hoàng thượng thế nhỉ? Ngoài hấn ra, còn ai dám dùng loại vải màu vàng chứ.

“Ngao ngao...” Hắc Tử hưng phấn giải thích, cái này là Như Nhị nhìn vui vui, mới nhân lúc hai bọn nó đến mà lén lấy đi luôn. Ban nãy nhìn thấy chủ nhân nên quên đem giấu nó đi, chủ nhân sẽ không trách bọn nó tùy tiện lấy đồ vật của người khác đấy chứ?

“Haizz...ta đã nói với bọn mi nhiều lần rồi, không được nghịch ngợm, để sau này ta đem trả hán vậy. Hắc Tử, mi không biết đâu, ta nhớ mi chết đi được!”

Từ lúc hiểu chuyện, nàng đã thuận phục Hắc Tử, Hắc Tử cũng vẫn luôn ở bên Tiểu Tiểu, đến giờ cũng đã hơn mười năm rồi, bên cạnh sớm đã quen với bóng dáng của Hắc Tử. Nếu không bởi nhiệm vụ lần này, Tiểu Tiểu sẽ không rời xa Hắc Tử. Còn Như Nhi nữa, nếu không phải tại lần trước Điểm Điểm nghịch ngợm, thì bây giờ Như Nhi đang yên lành nằm trên cánh tay của nàng, lúc buồn chán, Như Nhi cũng có thể nghe nàng cảm râm.

“Ngao ngao...”

Cái đuôi to màu đen ngoe nguẩy, may mà lúc chúng nó tới, chủ nhân đang ở hậu hoa viên. Bằng không nhiều người như vậy, hai đứa chúng nó chỉ đành phải đợi đến tối mới có thể đi tìm chủ nhân. Như Nhi thì còn đỡ, nhưng đầu nó thì quá to, cũng...

“Nương nương, nương nương...”

Còn chưa thân thiết xong với hai đứa chúng nó, một giọng nói truyền lại, Hỷ công công đã cấp móng chạy tới. Ông ta đến cũng chẳng có chuyện gì tốt lành, phỏng chừng là tên Hoàng thượng chết tiệt kia lại gọi mình đến rồi, sắp chuẩn bị giày vò mình rồi.

“Hỷ công công, có việc gì không?” Tay vuốt ve Hắc Tử, Tiểu Tiểu cười nguy hiểm, bực bội hỏi.

“Nương nương, hôm qua người đã biết rồi đấy, nô tài chỉ tới gọi người đến Ngự thư phòng hầu hạ thôi.” Hỷ công công cười nịnh nhìn Tiểu Tiểu, vừa bất an mà nhìn Hắc Tử bên cạnh Tiểu Tiểu.

“Hắc Tử, người đến là khách, đằng hoàng mà chào hỏi với Hỷ công công một cái đi!” Khóe miệng lộ ra một nụ cười tà mị, Hỷ công công sợ hãi trốn mắt, nhìn Hắc Tử đang đi về phía ông, ông vội vã lùi về sau:

“Nương nương, nô tài không phải khách, không cần phải chào hỏi...”

Đây là một con sói đấy, bảo nó chào hỏi, ông còn mạng nữa hay sao? Hỷ công công run rẩy lùi bước, nhưng Hắc Tử vẫn bước đi vững vàng, vẫn từng bước từng bước đến gần ông. Đầu lưỡi nó khê vươn ra, liếm miệng ông ta một cái, không cần thận lộ ra hàm răng trắng dày đặc. Mấy cái răng đó, có khi nào không cần thận mà cắn đứt gân mạch của mình không? Có khi nào không cần thận ăn luôn thịt trên người mình hay không, Hỷ công công càng run rẩy dữ dội hơn: Nương nương, nương nương nàng ấy bảo đảm là đang cố ý mà.

“Sói...” Một tiểu thái giám đến cùng với Hỷ công công, đột nhiên hoàn hồn lại từ trong sự kinh ngạc, nhìn Hắc Tử cách hai người bọn họ ngày càng gần, liền hét toáng lên.

“Ồn chết đi được!” Tiểu Tiểu bực bội cau mày, ngấm ngấm cục đá nhỏ trong tay rồi ném ra, tiểu thái giám kia kinh ngạc trợn to mắt, miệng giật giật, nhưng lại chẳng thốt nổi câu nào. Miệng mấp máy, nhìn cực kì khô hời, Tiểu Tiểu bật cười ha hả.

“Grừ...” Một tiếng sói gầm, Hắc Tử không kiên nhẫn mà bỏ nhào tới, Hỷ công công trợn to mắt, tuyệt vọng nhìn lang dung của Hắc Tử gần trong gang tấc! Còn có đầu lưỡi cách mình ngày càng gần nữa...

“Ha ha...ha ha...” Tiểu Tiểu lại cao hứng bật cười, biểu hiện của Hắc Tử rất tốt, nhưng biểu hiện của Hỷ công công cũng không kém, đáng yêu cực, thật sự rất đáng yêu.

“Hắc Tử, mi giỏi lắm. Mi cứ cố mà làm thân với Hỷ công công đi. Ừm, đúng rồi, dùng sức mà hôn đi, chỉ cần dùng ăn ông ta là được...”

Giọng nói như ác ma truyền vào trong tai Hỷ công công, trong lòng Hỷ công công thâm than, không phải nương nương đã biết chuyện mình tự thú hết với Hoàng thượng rồi đấy chứ? Đừng mà, nếu như nương nương biết được, ngoại trừ bây giờ bị sói bỏ ngã, chắc chắn còn trừng phạt mình đâu đó nữa.

“Hê, biểu hiện của Hắc Tử hôm nay không tệ. Hỷ công công, người cảm thấy thế nào? Có phải rất hưng phấn, rất kích động không, người phải biết, kẻ đang nằm bò trên người người là ai, nó không phải là một con sói bình thường đâu, là lang vương, lang vương đó!”

Tiểu Tiểu kích động lên tiếng, nhưng Hỷ công công thì lại chẳng có gì gọi là kích động cả, phỏng chừng ngoại trừ Tiểu Tiểu ra, còn chưa có ai bị sói bỏ ngã mà lại thấy kích động cả.

‘Vù’ một tiếng, một mũi tên bay tới, Hắc Tử nhanh nhẹn nhảy sang bên, tránh được mũi tên sắc bén đang bắn tới. Mắt phượng của Tiểu Tiểu bực bội quét nhìn, nhưng lại thấy ba người đàn ông anh tuấn như nhau là Hoàng thượng, Lâm vương, Sóc vương đang đứng đấy không xa, đằng sau còn có một đám cung nhân, mà người cầm cung, lại là Hoàng thượng!

Một mũi tên xuất thủ, chẳng hề tổn hại mảy may đến Hắc Tử, về mặt Hoàng thượng bắt đầu bực bội, sầm mặt nhận lấy mũi tên cung nhân đưa cho, cung đã kéo căng, tùy thời chuẩn bị phát ra mũi tên thứ hai.

“Ê, Hoàng thượng, người muốn làm gì? Tại sao phải đối địch với Hắc Tử của thiếp?” Tiểu Tiểu bực dọc chặn trước mặt Hắc Tử, tức giận nhìn vị quân vương tàn bạo kia.

“Nó là sói, ban này nó muốn làm hại con người!” Bờ môi mỏng của Hoàng thượng hơi hé mở, lạnh giọng nói.

“Nó muốn làm hại ai? Ai có thể làm chứng chứ?” Bực dọc nhướn mày, dám động đến người của Tiểu Tiểu ta, người thật đúng là lợi hại.

“Hy công công, ban này con sói kia tại sao lại muốn trèo lên người người?” Mắt híp lại, khuôn mặt Hoàng thượng lạnh lẽo mà nhìn phía đằng sau Tiểu Tiểu, thủ vệ trong cung đúng là càng ngày càng kém, ngay đến sói cũng có thể tự do ra vào hậu cung.

“Hồi bẩm Hoàng thượng...nó chỉ là đang chơi đùa với nô tài mà thôi...đúng, chỉ là chơi đùa thôi...”

Dưới ánh nhìn bức ép của Tiểu Tiểu, Hy công công run rẩy trả lời.

“Hừm?” Long mục nhìn về phía Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu nhướn mày, nói:

“Hắc Tử chỉ là đang vui đùa với Hy công công, căn bản không làm hại người!”

Lâm vương cười bất đắc dĩ, xem ra những lời tồi qua nàng lại quên sạch luôn rồi, vừa mới thức dậy, lại cứ ra vẻ ta đây như thế mà xuất hiện trước mặt Hoàng thượng, Hoàng thượng đối với nàng...

Đau khổ nhìn Tiểu Tiểu, kìm nén một chút, đừng hoạt bát như vậy nữa được không? Nàng nhìn về mặt bây giờ của Hoàng thượng kia, nếu nói chẳng có chút ý gì với nàng thì ai tin chứ? Nếu nàng cứ tiếp tục như vậy, đến lúc đó dù biết nàng là giả, Hoàng thượng cũng sẽ không buông tay đâu.

Lâm vương trách hỏi, Tiểu Tiểu chột dạ cúi thấp đầu, nàng thật sự không cố ý, ai mà biết Hoàng thượng lại đến cung của nàng chứ? Nếu biết Hoàng thượng sẽ đến, nàng tuyệt đối sẽ không để Hắc Tử đùa giỡn Hy công công đâu.

“Thụy Tiên, lời trăm hỏi ban này nàng còn chưa trả lời? Nàng...” Thấy Tiểu Tiểu lẩn tránh, Hoàng thượng hơi đắc ý một chút, lời nói cũng không lạnh như lúc này nữa. Nhìn cái thứ màu lục trên cổ tay nàng, Hoàng thượng cười khở: Sớm đã biết nàng khác người, rắn mà nàng cũng có thể bỏ lên tay làm trang sức, nuôi sói thì có là gì đâu chứ?

“Ừm!” Lời của Hoàng thượng, lúc có thể phản bác không nhiều, câu hỏi của hắn nàng không nghe rõ, trả lời ‘ừm’, sắc không sai đâu nhỉ?

“Nó thật sự là do nàng nuôi? Nàng dám nuôi sói ở hậu cung?” Bực mình nhướn mày, nàng nuôi sủng vật ở hậu cung hắn không phản đối, nhưng bản tính của sói vốn hoang dã, nếu sau này sói làm hại nàng, hoặc làm hại người khác, thế phải làm sao? Vả lại, một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, lại nuôi một con sói to bự cứ cảm thấy kì quái thế nào ấy.

“Các nàng kia đều có thể nuôi sủng vật, tại sao thiếp không được nuôi? Hơn nữa Hắc Tử của thiếp cũng không phải hoàn toàn là sói, nó là...người xem, nó biết vẫy đuôi đó! Hắc Tử, vẫy vẫy cái đuôi to của mi đi!”

Dịu dàng vuốt ve lớp lông như mực kia của Hắc Tử, Hắc Tử ảm ức nhìn nàng, đây rõ ràng là chuyện tổn hại tự tổn đến cỡ nào, sao chủ nhân còn muốn mình làm chứ?

“Hắc Tử, nghe lời, ngoan nào! Vẫy đuôi, mi mới có thể ở bên cạnh ta!”

Dịu dàng dỗ dành Hắc Tử phía sau mình, Sóc vương phì cười một tiếng, Tiểu Tiểu ngẩng đầu lườm hắn:

“Ngài có bệnh hả? Cười gì mà cười?”

Dư quang nhìn về phía mọi người, Tiểu Tiểu mới phát hiện ngoại trừ Sóc vương bật cười, những người khác đều cực khổ kìm nén. Mấy người này thật chẳng có kiến thức, chẳng lẽ bọn họ tưởng mình đang nói chơi thôi sao? Chẳng lẽ bọn họ đều cho rằng Hắc Tử không nghe hiểu lời nàng nói ư?

“Hắc Tử, vẫy đuôi, bằng không, ta sẽ lột da mi, rút gân mi...”

Lời uy hiếp còn chưa nói xong, tai Hắc Tử động đậy, cái đuôi to vậy trả lời: những lời phía sau nó quá rõ đi mà, hai mẹ con cứ thích dùng những lời này uy hiếp nó hoài, bọn họ không thể đổi những câu mới mẻ hơn một chút à?

“Hừ, mi sớm vẫy đuôi không phải tốt hơn sao? Báo hại bà cô đây phải lãng phí bao nhiêu là nước bọt!” Rất nhỏ tiếng mà nói giỡn với Hắc Tử, Tiểu Tiểu mới nghiêng người nhìn về phía Hoàng thượng, cao hứng nói: “Người xem thiếp nói đúng chưa? Hắc Tử biết vẫy đuôi, thì không phải là sói nữa!” (Shinku: là chó hử?)

Hắc Tử đương nhiên không phải sói rồi, là lang vương. Trong lòng Tiểu Tiểu bổ sung thêm một câu, lần này Hắc Tử đến tìm mình, nàng muốn giữ Hắc Tử lại, cuộc sống của nàng quá nhàm chán rồi. Có Hắc Tử sẽ vui hơn nhiều. Lúc rảnh rỗi, trêu ghẹo cung nữ thái giám trong cung một chút, thậm chí có thể ghẹo các nương nương khác một phen, ngày tháng như vậy, nghĩ thôi cũng thấy thú vị lắm rồi.

“Ha ha, hoàng huynh, nếu nương nương đã thích, cứ để nàng giữ lại Hắc Tử này đi!”

Lân vương không muốn để Tiểu Tiểu biểu hiện ra những điều tốt đẹp của nàng trước mặt Hoàng thượng nữa, hần vội vàng lên tiếng khuyên. Nếu như, một con sói có thể khiến nàng ngoan ngoan ở yên trong cung tám ngày mười ngày, hần rất vui vẻ giữ con sói này lại.

“Lân vương nói đúng, người là Hắc Tử đúng không? Trẫm cho phép người ở lại trong cung, nhưng tuyệt đối không được làm hại người, biết chưa?” Không nhẫn tâm nhìn thấy vẻ thất vọng của Tiểu Tiểu, giọng điệu Hoàng thượng cũng hòa hoãn lại, ôn hòa nói.

“Hoàng huynh, lai lịch của con sói...Hắc Tử này có vấn đề, Tiên phi nương nương một mình ở chốn thâm cung, sao có thể cùng một con sói...Hắc Tử thân quen vậy chứ? Tiên phi có phải nên cho bọn ta một lời giải thích hay không?”

Không ngờ Hoàng thượng lại đồng ý, Sóc vương bực bội nhìn về phía Tiểu Tiểu, trách hỏi.

“Ấy dà, Sóc vương gia, ta phát hiện ngài và bổn cung thật đúng là không hợp nhau mà? Ngài nói xem Hoàng thượng đã đồng ý rồi, ngài còn ‘oăng oăng’ gì nữa Chẳng phải chỉ là một Hắc Tử thôi sao? Ta ở chốn thâm cung, nó không cần thận chạy vào trong cung, ta nhất định nó không được hay sao?”

Tức giận trừng hần, Tiểu Tiểu bảo đảm, sau này nếu còn đụng phải hần nữa, tuyệt đối phải hầu hạ hần cho đành hoàng. Cảm thấy lúc đầu, cách mà nàng hầu hạ hần vẫn còn khá nhẹ dầy.

“Hoàng huynh đã đồng ý, chắc chắn là ta không có bất kì ý kiến gì rồi. Lời ta nói ban này cũng chỉ là sự tò mò của ta mà thôi. Nếu đã là sự tò mò rồi ấy à? Tiên phi nương nương có phải nên giải thích ột chút hay không?”

Chẳng sợ mấy lời trào phúng của nàng, Hoàng thượng và Lân vương đều diên rồi, thế mà lại đồng ý để nàng giữ con sói này, Sóc vương hần là người duy nhất tỉnh táo, nói sao đi nữa cũng phải ngăn lại chứ?

“Hóa ra Sóc vương gia không chỉ xoi mói! Ngay đến cái tai cũng khác người thường. Bảo bổn cung giải thích ư? Chẳng phải ban này đã nói, chính là ta nhất định, bây giờ Sóc vương gia đã biết chưa hả, nếu chưa biết, ta có thể nói lại lần hai!”

Tiểu Tiểu lườm nguýt hần, cái miệng quạ này, nếu như hần không đến, thế thì tốt biết mấy.

“Nhất định?” Sóc vương cười lạnh một tiếng:

“Thế thì Tiên phi thật đúng là lợi hại. Cô có thể nhất định con sói biết nghe lời như vậy, sao ta lại không nhất định, sao Lân vương lại không nhất định? Sao Hoàng thượng cũng không nhất định?”

“Người khác có nhất định hay không thì ta không biết, nếu ngài không nhất định, đấy chính là bởi nhân phẩm ngài có vấn đề. Nhưng nói thật, người giống như ngài, đừng nói là nhất định, dù có cho ta thêm bao nhiêu bạc đi nữa ta cũng cóc thèm. Hắc Tử, mi thấy đúng không?”

Khinh thường nhìn khuôn mặt phát xanh của Sóc vương một cái, tên đàn ông này thật không có cá tính, cả ngày chỉ biết làm khó phụ nữ, nhìn thấy hần thì tâm tình tốt đẹp lúc đầu của nàng cũng mất luôn.

117. Chương 117

“Ai là nương tử của chàng? Nương tử của chàng là mấy ả...”

“Ta có cho cô bạc cô cũng không cần? Cô thì sao, rõ là một người đàn bà chanh chua, cho dù có cho ta vàng ta cũng chẳng thèm liếc nhìn cô lấy một cái. Cô tưởng rằng sẽ có tên đàn ông không có mắt nào cần cô chắc!”

Sóc vương giận dữ nói, những lời Tiểu Tiểu nói ban nãy quá là làm tổn hại đến tự tôn của hần, nghĩ sao thì Sóc vương hần đây cũng là một chàng đẹp trai có tiền có quyền, bị cái cô nàng này nói như thế là chẳng có giá trị trường gì hết vậy, điều này...quả là khiêu chiến với lòng tự tôn mỹ nam của hần mà? Hần cực kì tức tối, quên bồng mất cô gái này sớm đã là “Danh hoa có chủ”, với lại người chủ này đang đứng cạnh hần nữa, đợi đến lúc hần nghĩ tới, hai cặp ánh mắt giết người đã bắn về phía hần. Bất an mà nhìn sắc mặt đen thui của Hoàng thượng, Sóc vương hì hì cười khan một tiếng:

“Hoàng huynh, đệ biết huynh cưới nàng ta không phải xuất phát từ ý muốn của huynh, người ban nãy đệ nói đương nhiên không phải hoàng huynh rồi.”

Nhưng những lời ban nãy hần nói, hoàng huynh tức giận thì cũng thôi đi, tại sao Lân vương cũng tức tối thế nhỉ? Lấy làm khó hiểu mà nhìn Lân vương, Sóc vương nói:

“Lân, huynh giận gì chứ? Nàng ta cũng đâu phải nữ nhân của huynh?”

Không phải mới lạ ấy? Mặt Lân vương hơi nhăn nhó, tay cũng siết chặt lại, đè nén sự tức giận trong lòng, vừa định mở miệng giải thích, Hoàng thượng đã nói:

“Nàng ấy là phi tử của ta, cũng là tẩu tử của đệ, không cho phép nói như vậy!”

Cái gì? Tẩu tử?

Lời của Hoàng thượng tựa như một tiếng sấm rền vang, khiến cho Lân vương và Sóc vương đều kinh hãi không thôi. Phải biết rằng, ở trong hậu cung cổ đại, chỉ có Hoàng hậu mới được tôn xưng là tẩu tử, câu này của Hoàng thượng, không phải là...

Muốn lập cô nàng này làm hậu đấy chứ? Sóc vương khinh thường mà liếc nhìn Tiểu Tiểu một cái, tức giận nói:

“Hoàng huynh, dựa vào nàng ta ư? Có phải huynh bị lú lẫn rồi không, nàng ta còn chưa xứng!”

“Sóc vương đệ đệ, lời Hoàng thượng cũng đã nói rồi, xứng hay không hần là đâu phải đệ quyết định đâu nhỉ? Đệ đệ ngoan, gọi tiếng tẩu tử đi nào!”

Tiểu Tiểu chẳng hề biết nguyên nhân bọn họ kinh hãi, cũng không biết địa vị của hai chữ tẩu tử ở trong hậu cung, chỉ là lúc nghe Sóc vương nói xấu nàng lần nữa, nàng liền nhịn không được mà muốn đi tới chọc tức hần. Không ngờ Lân vương lại nổi giận lườm nàng, rít ra một câu từ trong kẽ răng:

“Vậy sao? Nương nương, có phải ta cũng phải gọi nàng một tiếng tẩu tử không!”

Nhìn gân xanh nổi trên trán hần, Tiểu Tiểu biết là mình lại bất cẩn giẫm phải mìn của hần rồi, nàng vội cười khan hai tiếng, run run nói:

“Không cần, thế thì không cần! Ta đang nói với Hắc Tử, đang nói với Hắc Tử mà.”

Hắc Tử? Sóc vương càng tái mặt thêm, ban nãy rõ ràng là nàng điếm danh nói chuyện với hần mà, bây giờ đột nhiên đổi thành Hắc Tử, thế ý của nàng là, hần chính là Hắc Tử á?

Sắc mặt Sóc vương tái mét, Hoàng thượng nhìn Sóc vương bị xô xiên xong liền bật cười, mà Lân vương cũng bị câu vừa nãy của Tiểu Tiểu làm cho buồn cười. Một câu trong lúc vô ý của Tiểu Tiểu, đã đem trọng tâm

câu chuyện chuyển sang người Hắc Tử, hắn tò mò nhìn Hắc Tử bên cạnh Tiểu Tiểu, Hắc Tử này là sủng vật bên cạnh Tiểu Tiểu, thế không biết bên cạnh Điểm Điểm có sủng vật không, sủng vật của thằng bé là gì?

“Chết rồi!” Thấy Lâm vương đang hứng thú mà nhìn Hắc Tử, Tiểu Tiểu cũng cúi đầu nhìn theo. Hắc Tử đã xuống núi chuẩn bị ở dài ngày, thế Hồ Tử thì sao, sủng vật của Điểm Điểm thì sao đây?

“Hắc Tử, Hồ Tử đâu? Bây giờ đang ở nơi nào? Nó cũng xuống núi rồi ư? Đừng nói là đi tìm...”

Khẩn trương mà nhìn Hắc Tử, đừng gật đầu, tuyệt đối đừng gật đầu mà, một Hắc Tử tới bên cạnh Tiểu Tiểu thôi đã thu hút nhiều sóng gió vậy rồi, nếu như Hồ Tử đến Lâm vương phủ, Tiểu Tiểu không dám nghĩ tới giờ này Lâm vương phủ đã thành ra thế nào rồi nữa.

Nhưng sự thật luôn tàn khốc, Hắc Tử chẳng hề nghe thấy sự kì vọng của Tiểu Tiểu, nó gật gật đầu. Hai đứa chúng nó vốn cùng nhau xuống núi mà, Hồ Tử là người của Điểm Điểm, đương nhiên là đi tìm Điểm Điểm rồi; mà nó là người của Tiểu Tiểu, tìm Tiểu Tiểu cũng là lẽ hiển nhiên...

Thấy Hắc Tử gật đầu, cả gương mặt của Tiểu Tiểu đều tái hết cả lên, bây giờ nàng muốn xuất cung, lập tức xuất cung, nàng phải ngăn cản!

“Thụy Tiên, nàng sao vậy?” Hoàng thượng khẩn trương nhìn sắc mặt bỗng dưng tái đi của Tiểu Tiểu, hắn rất tò mò Hồ Tử là ai, mà có thể khiến cho cái người cầu thả tùy tiện như nàng bỗng dưng biến sắc. Mà Lâm vương đứng bên chỉ có thể siết chặt tay, trừng mắt nhìn cái thân thể nhỏ nhắn xinh xắn được Hoàng thượng đỡ lấy, rất muốn qua đó an ủi Tiểu Tiểu, rất muốn hỏi xem nàng rốt cuộc làm sao, nhưng bây giờ hắn không thể làm vậy, lý trí nói cho hắn, phải kiềm chế, nhẫn nhịn, tiếp tục nhẫn nhịn!

Biết là phải nhịn, nhưng nhìn thấy Hoàng thượng ôm nàng vào lòng, tại sao lòng hắn vẫn thấy khó chịu, buồn phiền rồi bởi đến vậy? Nàng là người yêu của mình, là người sẽ sống cùng mình suốt đời mà, nhưng giờ đây nàng lại đang nằm trong lòng của một người đàn ông khác, hắn không cho phép!

“Thiếp không sao, Hoàng thượng!” Giãy khỏi sự ôm ấp của hắn một cách yếu ớt, mang ý xin lỗi mà nhìn Lâm vương một cái, ban này nàng chỉ biết lo lắng, suýt nữa quên Lâm vương vẫn còn đứng bên nhìn, tình cảm là phải dựa vào cả hai người để duy trì, Tiểu Tiểu thật không hi vọng Lâm vương sẽ hiểu lầm gì nàng.

“Có cần tìm thái y đến khám thử không?” Nàng rời khỏi, khiến Hoàng thượng hơi thấy lạc lõng. Đã nói là phải có được trái tim của nàng, nhưng sao trái tim của nàng lại phiêu diêu bất định như vậy? Tại sao hắn lại cứ cảm thấy khó mà nắm bắt đến thế nhỉ? Ban này, nếu đổi lại là bất kì một phi tần nào khác, đều sẽ dựa vào lòng hắn, muốn có được sự thương tiếc của hắn. Nhưng nàng không phải là bọn họ, nàng lại đẩy mình ra, có lẽ cũng vì điểm đặc biệt này của nàng, khiến cho hắn có lòng nhẫn nại đợi gỡ bỏ lớp mặt nạ của nàng, nhìn thấy gương mặt thật của nàng nhỉ?

“Không cần. Sức khỏe của thiếp, thiếp tự biết. Có lẽ là trời nóng quá, thiếp hồi cung nằm một lúc là được!”

Tiểu Tiểu uyển chuyển từ chối ý tốt của Hoàng thượng, nếu có bệnh, nàng có thể không biết được chắc? Nàng chỉ đang lo lắng về Điểm Điểm và Hồ Tử mà thôi!

“Thế ‘Thụy Tiên’ cứ về nghỉ ngơi trước đi. Đợi đến tối đỡ hơn chút, rồi lại đến Ngự thư phòng hầu hạ! Ngủ một giấc cho ngon, trẫm còn muốn biết hôm qua Thụy Tiên đã học hành ra sao nữa đó? Đừng quên ước định của chúng ta nhé.”

Ghé đến bên tai Tiểu Tiểu một cách mờ ám, Hoàng thượng nói một cách mỉa mai. Tiểu Tiểu đỏ cả mặt, cúi gập nói:

“Buổi tối thiếp đến là được chứ gì, học được bao nhiêu, Hoàng thượng nhìn là biết ngay ấy mà!”

Móng tay Lâm vương bấm chặt vào thịt trong lòng bàn tay, trời mới biết phải có lòng nhẫn nại lớn cỡ nào thì mới có thể đè nén được nỗi xúc động vọt qua đó rồi cái cô nàng chết tiệt kia ra. Đã cảnh cáo nàng là phải cách xa Hoàng thượng một chút, nhưng nàng thì giỏi nhỉ, vẫn cứ để ngoài tai mà làm mấy trò mờ ám này với Hoàng thượng, không thể suy nghĩ cho cảm nhận của hắn một chút nào hay sao? Lâm vương bốc hỏa trừng Tiểu Tiểu, trừng đến nỗi Tiểu Tiểu thấy không biết nên trốn vào đâu.

“Điểm Điểm, hôm nay cháu gọi bọn ta đến chơi trò gì?”

Lân vương từng nói muốn tống các nàng rời khỏi, nhưng bởi vì rất nhiều việc, chúng mỹ nhân của Lâm vương phủ vẫn còn đây, mà lúc Điểm Điểm nhàn rỗi, cũng thích chơi với các nàng. Tuy nhiên, nói là chơi thì còn dễ nghe một chút, những lúc ở cùng các nàng, Điểm Điểm chòng ghẹo các nàng thì nhiều hơn.

“Lâm Nhi, trời nóng quá, ta khát rồi, giúp ta lấy cốc nước để giải khát đi!” Ngồi dưới bóng cây với dáng vẻ rất đại gia, vị trí của Điểm Điểm một xúy ánh mặt trời cũng chẳng chiếu tới. Hai vị mỹ nữ đứng bên hầu hạ, mỗi người cầm một cái quạt nhỏ, đổ mồ hôi như mưa mà giúp Điểm Điểm quạt mát.

“Vâng!” Mỹ nữ cười lấy lòng, lấy bình trà ở bên cạnh, rót một cốc đưa qua.

Đầu mày Điểm Điểm khẽ nhíu, cực giống với vẻ cau mày của Lâm vương, bé tức giận nói:

“Nước trong này, đã bị nắng chiếu đến nóng hừng hực, uống vào thì chẳng phải là càng uống càng nóng hay sao? Đến phòng ta mà lấy, phải nhanh chút, nghe rõ chưa hả?”

Phòng của thằng nhóc? Mỹ nữ nhìn căn phòng cách hậu viện rất xa kia của Điểm Điểm, mặt nàng ta nhăn lại: Trời nóng như vậy, nếu như chạy một chuyến rồi về, một thân đầm mồ hôi là việc khó tránh khỏi. Nhưng Điểm Điểm chính là Lão đại trong phủ này, ngay đến Vương gia cũng chẳng dám làm trái lời thằng nhóc, một thị thiếp nhỏ bé như nàng thì dám hó hé gì chứ?

Nhìn bóng lưng vội vã rời đi, Điểm Điểm bật cười ha hả, phía sau mỹ nữ, có mấy mảnh vải độ dài ngắn không giống nhau tung bay lay động theo bước chạy của nàng ta, thấp tha thấp thoáng cực kì thu hút ánh mắt của mọi người – đương nhiên, cái này không chỉ lúc chạy, nếu như ngồi xuống hoặc cúi người xuống, thế thì càng...

Các mỹ nữ bên cạnh người nào người nấy đều che miệng cười khẽ, nhìn thấy cái cô nương Lâm Nhi vừa nãy kia bị trêu chọc, các nàng đều lộ ra cái vẻ vui sướng khi người khác gặp họa. Tuy rằng lâu lâu Điểm Điểm cũng chọc ghẹo các nàng, nhưng đấy cũng là chuyện không tránh khỏi, các nàng muốn cười thì cứ cười đi. Dù sao thì đợi đến lúc người khác bị chọc ghẹo, nàng ta cười lại là được chứ gì.

Nghe thấy các nàng không cẩn thận mà cười bật ra tiếng, Điểm Điểm trầm mặt cau có, lạnh lùng liếc nhìn chúng mỹ nữ một cái, cái loại ánh mắt này vốn không nên thuộc về đứa trẻ mới bảy lớn, nhưng đứa trẻ mới lớn chừng này mà đã có ánh mắt như vậy cũng khiến cho các nàng thấy run rẩy. Thằng nhóc – định sẵn là khắc tinh trong số mạng của các nàng đấy mà.

Bị nín cười, khuôn mặt của các mỹ nữ đều lộ ra vẻ đỏ khốc đỏ cười, Điểm Điểm vừa lòng gật gật đầu, không phải tâm địa của bé không tốt, mà là vì hạnh phúc của mẹ, bé phải khiến cho đám phụ nữ này thấy khó mà lui, tốt nhất là đuổi sạch bọn họ ra khỏi Lâm vương phủ!

“Cứu mạng, không hay rồi, cứu mạng với!”

Lâm Nhi vừa đi đến tiền viện, liền nhìn thấy một đám thị vệ trang bị kĩ càng đứng xúm lại, nàng ta tò mò đi tới phía trước, thì lại nhìn thấy một con hổ lớn cực kì uy vũ đang đứng trước mặt bọn họ.

Tay khẽ bịt miệng lại, Lâm Nhi vẫn không nhận được mà lên tiếng kêu cứu. Con hổ nghe thấy tiếng kêu của nàng ta, híp mắt khinh thường, tiếp tục ngồi xổm dưới đất, không nhồm dấy tấn công người, nhưng đối với việc có nhiều người cầm vũ khí ở bên như vậy cũng chẳng thêm để vào mắt.

“Cô nương, sao cô lại đến đây? Điểm Điểm đâu?” Thấy Lâm Nhi đi tới, quản gia bực bội cau mày, tuy bây giờ con hổ vẫn chưa tấn công người, nhưng tính của động vật khó mà nắm bắt, lát nữa nó sẽ làm gì thì còn chưa biết chắc được. Điểm Điểm đáng yêu như thế, lại là cục thịt trong lòng Vương gia, phải tìm chỗ nào để núp mới được.

“Điểm Điểm...Điểm Điểm ở hậu viện, nó bảo ta đến phía trước lấy nước...”

Lúc hai người nói đến Điểm Điểm, tai con hổ khẽ rung rinh, nhưng vẫn không ngồi dậy, tiếp tục bảo trì tư thế ban đầu.

“Trước tiên hãy đem Điểm Điểm trốn đi cái đã!”

Quản gia bất an nhìn mọi người một cái, căn dặn:

“Nếu con hổ tấn công người, các người cũng đừng manh động! Nếu như chúng ta chủ động công kích, chọc tức con hổ, thế thì sẽ phiền phức lắm đây. Mọi việc đợi Vương gia trở về rồi hẵng tính!”

Nhìn sắc trời, hẳn là Vương gia cũng sắp về rồi. Lúc trước cũng là khoảng giờ này, thì Vương gia sẽ trở về chơi với Điểm Điểm.

.....

“Vu thúc, cháu không đi, thúc muốn đưa cháu đi đâu thế hả?”

Nhìn thấy Điểm Điểm, Vu thúc không nói hai lời liền kéo Điểm Điểm đi, Điểm Điểm cố giãy khỏi tay Vu thúc, kháng nghị nói.

Bé mới cóc thềm đi ấy? Bé còn chưa chơi đủ đâu, bé phải ở đây chơi đợi cha, còn sớm vậy mà về làm gì? Tức giận lườm Lâm Nhi bên cạnh Vu thúc một cái, không phải nàng ta gọi Vu thúc tới đây chứ? Được, món nợ này Điểm Điểm ta sẽ nhớ kỹ cô, sau này sẽ từ từ mà tính sổ với cô.

“Điểm Điểm, không phải ta, Vu thúc là vì muốn tốt cho nhóc, phía trước...”

Cái nhìn chằm chằm đầy hung bạo của Điểm Điểm, khiến trong lòng Lâm Nhi thấy sợ hãi, e Điểm Điểm hiểu lầm, nàng ta vội vàng giải thích.

“Lâm Nhi, không được nói bậy!”

Chưa đợi Lâm Nhi nói hết, quản gia đã quả mắng. Không thể nói chuyện ở tiền viện cho Điểm Điểm nghe được, với tính tò mò của Điểm Điểm, nếu đã biết mà còn không chạy tới đó xem thì không phải là Điểm Điểm nữa rồi.

“Lâm Nhi, tiền viện sao vậy? Có yêu quái hay mãnh thú?”

Điểm Điểm nhảy bén bắt được vẻ sợ hãi của Lâm Nhi, bé thăm nói: Tiền viện có phải có thứ gì đó rất lợi hại không nhỉ? Không được, bé phải qua đó xem thử, Điểm Điểm bé trước nay đều là người có yêu trừ yêu, có ma hàng ma. Nhưng Vu thúc này túm cánh tay mình chặt quá trời, làm sao để tới đó đây?

Nói đoạn, liền nhìn thấy một đám người đi về phía hậu viện, những người phía trước đều đi thụt lùi, có một thị vệ run rẩy nói:

“Mi đừng đi nữa, còn đi tiếp nữa ta sẽ giết mi thiệt đấy...”

“Dừng lại, bọn ta động thủ thật đấy...”

Đây chỉ là lời uy hiếp của bọn họ, cái con hổ bị uy hiếp khinh thường lắc lắc đầu, tiếp tục tiến về phía trước, run đến nông nổi này mà còn dám uy hiếp người khác, nó thật sự đã đánh giá bọn họ quá cao rồi. Nếu không phải chủ nhân ở đây, có lẽ nó cũng chẳng thêm tới nữa là. Ở đây chẳng vui, nhiều người như vậy, đâu có yên tĩnh như ở trên núi?

“Mi dừng lại đi mà!” Xoay đầu liền có thể nhìn thấy Điểm Điểm đang được Vu quản gia bảo hộ trong lòng, thị vệ nức nở nói.

“Grừ...” Con hổ gầm lớn một tiếng, thị vệ vây quanh nó lùi ra sau một bước, Điểm Điểm đang bị quản gia ôm trong lòng nghe thấy tiếng gầm quen thuộc này, hai mắt đều híp lại thành một đường, đây hình như là âm thanh của Hổ Tử mà, chẳng lẽ Hổ Tử thật sự đến đây rồi ư?

Lợi dụng sơ hở, Điểm Điểm thoát ra từ trong lòng Vu thúc, bé chạy đến bên cạnh thị vệ, nhìn Hổ Tử vẫn uy vũ như cũ, cao hứng nhào tới:

“Hổ Tử, là mi thật ư, nhớ chết ta rồi!”

Ôm lấy đầu của con hổ, Điểm Điểm kích động hôn hai cái. Những người phía sau đều đứng lặng, Vu quản gia lo lắng xông tới, kéo lấy Điểm Điểm nói:

“Điểm Điểm, cách xa chỗ này một chút, con hổ sẽ làm hại người...”

Lời quản gia còn chưa nói hết, thì thấy con hổ vốn ôn thuận đột nhiên lại nổi giận, nó bất an quay đầu lại, từng bước từng bước đi về phía đám thị vệ đang sợ hãi nằm la liệt dưới đất...

Mà đằng sau nó, chỉ thấy một thanh đại đao sáng loáng đâm lên mông nó, máu đỏ tươi chảy dọc theo thanh đại đao đang đâm vào người nó, từng giọt từng giọt, cực kì chói mắt dưới ánh mặt trời...

“Hồ Tử...” Điểm Điểm đau lòng nhìn Hồ Tử, rồi lại nhìn về phía tên thị vệ đã nằm liệt dưới đất kia, hẳn dám hại Hồ Tử của bé? Nhìn dáng vẻ của Hồ Tử, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn đâu, nhưng Điểm Điểm sẽ không qua đó ngăn cản, người đó dám chém Hồ Tử một đao, dù cho Hồ Tử có ăn hắn đi nữa thì cũng là điều nên làm.

Những thị vệ khác lùi một bước, người kia cũng bò về phía sau, mắt cụp của Hồ Tử hơi híp lại, Điểm Điểm biết, đây là dấu hiệu nó sắp tấn công. Bé khoanh tay đứng một bên nhìn, Vu quân gia thì chỉ có thể lo lắng mà bảo vệ Điểm Điểm.

“Grừ...grừ...” Trong hai tiếng gầm, Hồ Tử nhảy lên phía trước một cái, thị vệ run rẩy nhắm mắt lại, xem ra hôm nay hắn khó thoát chết rồi, chỉ là không ngờ rằng lại chết trong tay một con hổ: ở trong vương phủ bị hổ xơi tái, oan uổng biết bao.

“Hồ Tử, dừng tay!” Một giọng nói mềm mại truyền tới, làm cho thân hình đang nhảy đến giữa chừng của Hồ Tử liền hơi khựng lại, muốn thu hồi lại thì không dễ nữa, Hồ Tử vẫn sẽ đè lên mình của người kia, lúc này liền nhìn thấy một chiếc đai dài vươn tới, chiếc đai tung ra, kéo thị vệ kia lùi ra sau một chút, móng vuốt sắc nhọn của Hồ Tử đáp xuống bên cạnh hắn, cuối cùng vẫn nhặt được một mạng của hắn về!

Nhìn người thị vệ thoát hiểm khỏi miệng hổ, lúc lâu sau mọi người mới hoàn hồn lại. Mãi đến khi một cô gái hoảng hốt kinh hãi kêu lên, mọi người mới ngoái đầu nhìn, những thị vệ trẻ tuổi người nào người nấy đều không nhìn được đỏ mặt, Điểm Điểm càng cười khoa trương hơn:

“Trời khá là nóng, nhưng cô cũng đâu cần cởi sạch như vậy đâu chứ!”

Mặt cô gái kia đỏ lên. Nàng ta nào biết làm sao lại tuột ra đâu chứ? Vốn đang mặc tốt lành, chỉ là trên mặt nàng ta có hơi ngứa, muốn đưa tay gãi mà thôi, cũng chính lúc nàng ta vươn tay, thì y sam đều bị tụt xuống, trên người chỉ còn sót lại cái yếm và cái quần lót đỏ chót, càng làm tôn lên vẻ trắng nõn của da thịt, đúng là mê người.

“Ta...ta...” Cô gái đỏ mặt, cứ ‘Ta’ cả nửa ngày trời cũng chẳng nói được chữ nào, Điểm Điểm quay đầu lại, nhìn về phía mỹ nữ mây liễu mắt phượng, mặt mang ý cười trong đám đó, bật cười ha hả:

“Mẹ ơi, dù mẹ có muốn cứu người đi nữa thì cũng không cần phải lột sạch quần áo của mỹ nữ người ta như thế chứ? Bây giờ thấy hết rồi, mẹ phải chịu trách nhiệm với mỹ nữ người ta đấy!”

Vị mỹ nữ kia, chính là Tiểu Tiểu mới vội vàng tới. May mà nàng thông minh đem đám người Hoàng thượng tống đi hết, bằng không ở đây xảy ra chuyện, Hồ Tử tổn thương người, Lân vương thật là không dễ ăn nói với mọi người.

Trong lòng Tiểu Tiểu cả kinh, tựa hồ thật sự trong lúc bất tri bất giác, nàng luôn suy nghĩ đến chuyện của Lân vương, lẽ nào trong lòng nàng, nàng thật sự đã yêu Lân vương rồi ư? Che đậy cơn sóng lòng, chuyện ở đây vẫn phải cần đến nàng xử lý.

“Tiểu tử thôi, con còn có lý nữa không hả? Hồ Tử tổn thương người, con không những không cản, còn đứng một bên xem trò vui? Bà mẹ của con là ta đây dưới tình huống khẩn cấp, chỉ nghĩ muốn cứu người, đâu có nghĩ tới việc cởi sạch quần áo mỹ nữ? Con cũng thiệt là, tự đứng đi lung tung làm gì? Ở yên một lúc bộ chết hay sao?”

Tiểu Tiểu tức giận, đem cái đai lưng ném về phía nữ tử, nói:

“Mau mặc y phục vào, hôm nay bọn họ ra cửa không mang theo mắt, cái gì cũng chưa nhìn thấy...về phần chịu trách nhiệm ấy hả, ta thấy cũng thôi đi, chúng ta đều là nữ nhân, ta cũng chẳng có cách nào chịu trách nhiệm với cô...với lại, cô đã là người của Lân vương rồi, ta nói với Lân vương một tiếng, bảo hắn đừng để bụng là được...”

Tiểu Tiểu càng nói, sắc mặt nữ tử kia càng đỏ, nếu như Vương gia biết được việc y sam của mình không chính tề trước mặt bao nhiêu người thế này, thì sẽ càng thêm chán ghét mình mất thôi. Nhưng Vương gia

thương Điểm Điểm như vậy, mà cái cô gái nhìn tầm thường này lại quen thân với Điểm Điểm như thế, chắc Vương gia sẽ không làm chủ ình đâu, tính sao đây?

“Mẹ ơi, cho dù là khẩn cấp, sao mẹ không tháo đai lưng của mình để cứu người, mà lại đi tháo đai lưng của người khác chứ?” Điểm Điểm lấy làm khó hiểu mà nhìn Tiểu Tiểu, hình như rất muốn nhìn thấy bộ dạng mất mặt của Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu nổi cáu nói: “Tiểu tử thôi, lại đây!”

Quở trách xong nữ tử kia, ánh mắt Tiểu Tiểu chuyển về phía Điểm Điểm, tên nhóc này càng ngày càng nghịch ngợm, nhìn thấy Hồ Tử tổn thương người mà cũng có thể khoanh tay nhìn trò vui? Không dạy dỗ nó một trận thì nó sao biết sai được.

“Mẹ...”

“Kêu cha cũng vô dụng!” Tiểu Tiểu hung hăng nhìn bé đang chậm rãi lê bước về phía trước, mặt mày lạnh lẽo, khiến cho Điểm Điểm sợ hãi khẽ run. Lớn đến chừng này, bé vẫn chưa bao giờ thấy mẹ giận dữ đến như vậy? Lần này mẹ giận thật rồi, xem ra không ai cứu được mình nữa.

“Mẹ, có thể vào trong phòng rồi mới đánh được không...” Ấm ức mếu máo, bé thật sự không cố ý mà, là cái người kia làm tổn thương Hồ Tử trước.

“Không được!” Cự tuyệt một cách vô tình. Đánh Điểm Điểm, trong lòng nàng sao dễ chịu được chứ? Nhưng trước kia Điểm Điểm tuy hơi nghịch ngợm, lại chưa từng đùa ra mạng người. Hôm nay, nếu như nàng đến muộn một lúc, e rằng ít nhất một mạng người đã...

Một mạng người là còn ít, nếu như Hồ Tử giết người, mọi người cũng sẽ nổi giận, hai bên sẽ xảy ra xung đột, đến lúc đó tử thương sẽ càng nhiều hơn. Còn Hồ Tử, tuy đã bị Điểm Điểm thuần phục, nhưng nói thế nào đi nữa thì cũng là hổ đại vương trên núi, nếu như nó xảy ra chuyện, với lòng đoàn kết của hổ, bọn chúng sẽ không ngồi yên mà nhìn, đến lúc đó thì lại càng khó thu xếp hơn...

“Nhưng mà, trước mặt nhiều người như vậy, con sẽ mất hết mặt mũi...”

Hu hu, đáng thương cho uy tín của ta, sau này làm sao mà gỡ thói trước mặt mấy cô ả kia được nữa? Làm sao ra vẻ ta đây trước mặt mấy ả được nữa?

“Mặt mũi? Ban nãy suýt chút nữa thì hấn vì con mà cả mạng cũng chẳng còn, con còn cần mặt mũi? Trước kia mẹ có dạy con vậy không? Trước kia gia gia có dạy con như vậy không?”

Tức giận quát một tiếng, Tiểu Tiểu túm lấy Điểm Điểm, để bé nằm xuống đất, tay cũng chẳng chút lưu tình mà đánh lên mông của bé, cách lớp y phục mỏng manh, tiếng đánh “Bốp bốp” vang lên trong hậu viện yên tĩnh...

“Mẹ...” Đánh hơn mười cái, Điểm Điểm vốn căn rằng giờ đây đã nước mắt long lanh, trong giọng nói cũng mang vẻ chực khóc, bé ảm ức nói:

“Là hấn muốn giết Hồ Tử mà, Hồ Tử làm thế chỉ muốn báo thù thôi...”

“Bốp bốp...” Hai cái đánh lại nặng nề đáp xuống, Tiểu Tiểu tức giận nói:

“Hấn muốn giết Hồ Tử? Một mình hấn giết được Hồ Tử sao? Điểm Điểm, cho dù là hấn không đúng, có rất nhiều cách trừng phạt hấn, cái con không nên làm nhất chính là để Hồ Tử tổn thương hấn! Hồ Tử là bạn của con, cũng chính là bạn của chúng ta, nếu như Hồ Tử giết người, con có từng nghĩ sau này Hồ Tử phải sống thế nào hay không? Người ta sẽ hận nó thế nào, sẽ đánh nó ra sao? Con tưởng rằng chỉ cần một câu của Vương gia là có thể giải quyết được ư? Hay là bản thân con có thể giải quyết được? Điểm Điểm, cho dù không ai truy cứu, không ai làm khó Hồ Tử, buổi tối lúc con đi ngủ, nghĩ tới một người vốn con có thể cứu được nhưng bởi vì con không lên tiếng mà bị chết, con không cảm thấy áy náy hay sao?”

Người ta nói đánh trên thân con, đau trong lòng mẹ, mỗi lần xuống tay thì trong lòng nàng đều đau nhói. Tiểu Tiểu nàng chỉ là một thần trộm, nàng sẽ chòng ghẹo, trừng trị người khác, nhưng trước nay chưa từng giết người! Chuyện mà cả đời nàng chưa từng làm, thật không ngờ bây giờ đứa con trai bốn tuổi của nàng suýt chút nữa thì làm rồi, sao nàng có thể không đau lòng, không buồn được cơ chứ?

Điểm Điểm hôm nay có thể là vì muốn báo thù cho Hồ Tử nên mới muốn tổn thương người, nhưng sau này thì sao? Rất nhiều chuyện, đều vì lần thứ nhất mà thay đổi, còn nàng, tuy là kẻ trộm, nhưng tuyệt đối không để con trai mình làm ra cái chuyện tổn thương tính mạng con người.

Với lại, lùi một bước mà nói, người kia cũng không cố ý tổn hại đến Hồ Tử, hẳn cũng vì muốn bảo vệ Điểm Điểm, hoặc là nói vì muốn bảo vệ mọi người nên mới làm vậy, điểm xuất phát của hẳn thì vẫn còn tốt...

Tiếng bàn tay “Bốp bốp” không dứt, Vu quản gia không nhìn nổi nữa, ông đẩy đẩy thị vệ đang nằm liệt dưới đất, thị vệ rón rén đi tới, thấp giọng nói:

“Phu nhân, ta cũng không sao, Điểm Điểm cũng chẳng phải cố ý, đừng đánh Điểm Điểm nữa...”

“Người không sao? Nhưng ta thì có sao đấy! Người quý sang một bên trước cho ta, dám làm hại Hồ Tử, lát nữa ta sẽ tính sổ với người!” Mắt phượng lạnh lùng nhìn về phía hẳn, thị vệ run rẩy lùi một bước, sợ hãi quỳ phía sau Tiểu Tiểu. Hẳn không quen biết nàng, vốn hẳn chẳng cần phải sợ nàng, nhưng giọng điệu, thần thái của nàng khiến cho hẳn sợ hãi muôn phần.

“Mẹ, con sai rồi, Điểm Điểm sai rồi, sau này Điểm Điểm không dám nữa!”

Mông đau quá, không biết bây giờ mông đã nở hoa chưa? Điểm Điểm không nhận được nữa bật khóc, bé rất không có cốt khí mà xin Tiểu Tiểu tha cho, tay Tiểu Tiểu hơi khựng lại, hỏi:

“Sai ở đâu?”

“Con không nên giúp Hồ Tử báo thù, không nên...” Điểm Điểm khóc nói.

“Hừ, con còn không biết mình sai ở đâu mà đã xin tha rồi?”

Cơn giận trong lòng càng lớn, Tiểu Tiểu tiếp tục đánh và mông Điểm Điểm, tuy chưa thấy máu, nhưng đánh nhiều như vậy, mông chắc cũng sưng lên rồi.

“Con...” Điểm Điểm nhắm mắt bị ai, có phải mẹ muốn đánh chết mình không, cha ơi, sao cha còn chưa tới, cha mau tới cứu Điểm Điểm với! Bình thường, cha thương Điểm Điểm nhất, mẹ cũng hơi sợ cha. Cha hãy đến khuyên mẹ, cứu cái mạng nhỏ này của Điểm Điểm đi mà? Cha ơi, nếu cha mà còn không đến, sau này Điểm Điểm sẽ không gọi người là cha nữa, sẽ không chơi với cha nữa, cũng sẽ không lên nói với cha những chuyện xấu trước kia của mẹ nữa...

Có lẽ là những lời cầu khẩn của Điểm Điểm linh nghiệm, cầu khẩn chưa đến một phút, tay không đánh tiếp nữa, một giọng nói uy nghiêm đã chứng minh sự thiên vị của ông trời dành cho bé:

“Điểm Điểm vẫn chỉ là một đứa trẻ, nàng có cần phải so đo với trẻ con thế không?”

“Thiếp...hừ, trẻ con, trẻ con thì có thể coi thường mạng người được ư? Ban nãy chàng còn chưa biết thằng bé đã làm gì, vừa đến đã nói thiếp không phải!”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu tức giận nhìn hẳn, tới vẫn chưa chậm, sắc mặt cũng không tốt, không biết là vì đau lòng cho Điểm Điểm hay là ở trong cung bị nàng chọc giận.

“Vu quản gia, còn không mau đỡ Điểm Điểm về phòng bôi thuốc!”

Lân vương thu lại sự đau lòng trong mắt, lạnh lùng dặn. Mà Vu quản gia, nghe thấy lời của Lân vương liền vội vã đi lên phía trước, bế Điểm Điểm dậy bỏ chạy trốn chết, cứ sợ đột nhiên Tiểu Tiểu sẽ gọi ông lại.

“Điểm Điểm đừng khóc nữa, nô tài bôi thuốc cho cháu, bôi thuốc rồi sẽ không đau nữa...” Tiếng dỗ dành của Vu quản gia truyền đến.

“Hu hu, Vu thúc, thật không? Mông của cháu đau quá trời...” Điểm Điểm nhỏ giọng than vãn, nước mắt nước mũi tèm lem, khiến cho người ta rất đau lòng.

“Không sao đâu...”

Tiếng nói xa dần, Tiểu Tiểu giãy cái tay đang bị hẳn nắm chặt, đi đến chỗ tên đầu sỏ là Hồ Tử, giọng điệu không vui mà nói:

“Giúp mi xử lý vết thương, mi ráng nhận một chút cho ta!”

“Grừ...” Hồ Tử âm ức khê rên một tiếng, cuối cùng thì nàng ấy cũng nhớ tới mình rồi, nhưng sắc mặt của nàng ấy lại hung dữ như vậy, giọng điệu nồng nặc như vậy, có khi nào công báo tư thù không? Lúc này nó cũng biết mình sai rồi, nhưng người bị thương là nó mà, trong lúc nóng vội liền nhịn không được mà muốn báo thù.

“Grừ...” Tuyệt đối là lấy việc công trả thù riêng đây mà, chỉ nhờ cây đao thôi, sao lại đau đến thế chứ? Uất ức vậy vậy đuôi, Hồ Tử đau khổ nhắm mắt.

Tiểu Tiểu giận dữ điểm huyết mạch phụ cận miệng đao, từ trong tay áo rút ra một cái túi nhỏ, lấy ra một cái lọ nhỏ, mở nắp ra, đổ đều đặn lên miệng vết thương của Hồ Tử. Lúc thuốc phấn tiếp xúc lên miệng vết thương, mắt Hồ Tử mở ra một lúc, nó đau khổ nức nở một tiếng, nhưng chỉ một lúc thôi, vết thương không chảy máu nữa, rồi từ từ tụ lại...

“Thuốc của nàng thật là hữu hiệu, Tiểu...đừng giận nữa, lúc này là ta không đúng, không nên ngăn nàng, nên để nàng tiếp tục đánh Điểm Điểm, đánh chết thằng bé để nàng bớt giận đã rồi tính sau...” Tiểu Tiểu giận thật rồi, Lân vương lấy lòng nói, nói đến khúc cuối, hấn nhịn không được liền bật cười, Tiểu Tiểu lườm hấn một cái:

“Thiếp giáo huấn con trai thiếp, thiếp có thể nở lòng mà đánh chết nó được hay sao? Với lại, nếu như thật sự đánh chết rồi, chàng sẽ tha cho thiếp chắc?”

“Hi hi, nương tử nói có lý, bớt giận nào, Điểm Điểm cũng đã bị giáo huấn rồi. Nương tử, nó phải làm sao?”

Cười khan một tiếng, sau này, hai người họ có phải sẽ vĩnh viễn được ở bên nhau như vậy, sự mềm mại của nàng, sự xinh đẹp của nàng, sự mỹ lệ của nàng, sự thông tuệ của nàng, sự tình nghịch của nàng, đều chỉ thuộc về riêng một mình mình hay không?

Có người bị phốt lờ, mang theo vẻ mặt đầy tức giận mà xuất cung, nhưng chỉ vì một cái lườm trong lúc vô ý của nàng, mọi tức giận đều tan thành mây khói. Nhìn thấy tay nàng sắp đánh lên người Điểm Điểm, hấn không những đau lòng cho Điểm Điểm, mà càng đau lòng cho nàng hơn. Một cô gái, ngậm đắng nuốt cay một mình nuôi con lớn chừng này, sự yêu chiều bình thường Tiểu Tiểu dành cho Điểm Điểm hấn cũng đã thấy, nếu như không phải thằng bé đã phạm phải sai lầm khiến nàng cảm thấy không thể tha thứ, nàng sẽ không tức giận mà đánh Điểm Điểm đâu nhỉ? Người bị đánh là Điểm Điểm, thật ra người đau lòng nhất vẫn là bản thân nàng mà?

“Ai là nương tử của chàng? Nương tử của chàng là mấy ả...” tay khê vung một cái, đám mỹ nhân phía sau còn chưa kịp hoàn hồn lại. Ngạc nhiên thì năm nào cũng có, hôm nay đặc biệt nhiều hơn, con hổ và Điểm Điểm đã khiến các nàng ngạc nhiên lắm rồi, mà Vương gia thì sao? Người ban này là Vương gia ư? Khi nào mà Vương lại cưng chiều một nữ nhân như vậy qua bao giờ?

“Ặc...nương tử à, mấy người này vi phu sẽ xử lý, rất nhanh sẽ xử lý xong thôi mà...”

Mấy ngày nay suýt nữa là hấn quên bég mất bọn họ rồi, trong mắt hấn chỉ có Điểm Điểm, trong lòng hấn chỉ có cô gái này. Về phần các nàng, vẫn phải nghĩ cách xử lý ổn thỏa một phen mới được.

“Tùy! Có điều, nhớ xử lý sạch sẽ là được. Về phần hấn...” Ánh mắt sắc bén nhìn về phía tên thị vệ vẫn còn đang quỳ dưới đất, Tiểu Tiểu cười xấu xa hỏi:

“Gia, ngài nói phải làm sao đây?”

Một chủ ý tuyệt diệu bắt đầu ấp ủ trong đầu nàng...

118. Chương 118

“Nương nương, người đừng quên, người đã là phi tử của Hoàng thượng rồi, đây là sự thật mãi mãi cũng không thể thay đổi được. Với chàng, là tuyệt đối không thể nào đâu?”

“Nương tử, nàng đã có chủ ý rồi, lại còn hỏi ta phải làm sao?” Lân vương cười nhìn Tiểu Tiểu, nhìn hai con mắt tinh ranh của nàng đảo qua đảo lại, hấn liền biết chắc chắn là nàng đã có chủ ý xấu xa gì rồi.

“Hà hà, biết chàng hiểu thiếp mà, nhưng chàng nói như vậy, người ta sẽ cảm thấy rất không có thành tựu đây? Chàng nên nói là, ta cũng không biết phải làm sao, Tiểu Tiểu, nàng có chủ ý gì hay?”

Tiểu Tiểu kéo tay hắn, nũng nịu nói.

“Vi phu biết rồi, nương tử định xử trí hắn ra sao?” Lâm vương mỉm cười, khuôn mặt tuần tú hiện lên vẻ dịu dàng khiến người ta động lòng.

“Chắc chắn là tiền binh hậu lễ rồi...” Cười tít mắt, Tiểu Tiểu nói với người dưới đất:

“Người không biết rằng đối với loại mãnh thú như hổ là không thể tùy tiện làm tổn thương hay sao? Người có biết vì một đao của người chém xuống, sẽ có hậu quả gì không?”

Nghĩ đến chuyện có khả năng xảy ra, Tiểu Tiểu liền tức tối muốn đập cho tên đó một trận:

“Nếu như con hổ không hiểu nhân tính, nó sẽ không chỉ làm hại người, còn sẽ tùy ý tấn công người. Hơn nữa với sự đoàn kết của hổ, nếu như các người làm hại con hổ, chúng nó sẽ đến đây báo thù cho con hổ, cho dù các người có nhiều người cỡ nào đi nữa, người cảm thấy một đàn hổ đến đây, chúng ta sẽ được lời to lắm sao?”

“Vương gia...ta...”

Người thị vệ đang quỳ run rẩy mà nhìn Lâm vương một cái, hắn cũng chỉ muốn lập tí công thôi mà. Lúc đó nhìn thấy tiểu cô nương mà Vương gia thương nhất đang đứng bên cạnh con hổ, hắn bỗng nghĩ nếu như mình giết được con hổ này, thế chẳng phải Vương gia sẽ nhìn hắn với cặp mắt khác xưa hay sao? Ai mà biết được, hổ không giết được, bản thân hắn thì suýt chút nữa bị hổ giết...

“Nương tử, nàng nói xem nàng nghĩ được chủ ý gì rồi? Hắn cũng chỉ vì cái lợi trước mắt, ý định ban đầu thì vẫn còn chấp nhận được.”

Liếc xéo tên thị vệ một cái, sợ hãi lâu như vậy, lo lắng lâu thế kia, cũng xem như hắn đã nhận được một chút giáo huấn rồi.

“Con người thiếp ấy à, trước giờ luôn thích tùy việc mà xét, về phần hắn ư? Thì...”

Bàn tay trắng trẻo chạm lên người hắn một cái, người thị vệ im không động đậy, Tiểu Tiểu cười nói:

“Quỳ đến khi mặt trời xuống núi đi, Lâm, thiếp đi xem Điểm Điểm trước!”

Điểm Điểm, nàng đánh thẳng bé một trận, không biết bé có hoán hận nàng không nữa?

.....

“Điểm Điểm, cời quần ra, phải bôi thuốc rồi!” Về đến phòng, quản gia tìm loại thuốc mỡ làm giảm sưng bớt đau, nhỏ tiếng nói.

“Đừng mà, mông cháu đau lắm, cháu không muốn bôi thuốc!”

Cổ chấp nằm rạp trên giường, mẹ cũng thiệt là, sao lại dùng sức lớn vậy chứ? Cứ tưởng là mẹ chỉ làm ra vẻ thôi, nhưng sau đó càng lúc càng đau, bé mới xin tha một cách rất không có cốt khí.

“Cháu đó...Điểm Điểm, không bôi thuốc sẽ càng đau hơn. Bôi thuốc rồi, một lát sẽ đỡ...”

Suy cho cùng thì Điểm Điểm vẫn là một đứa trẻ, con nít cần được dỗ dành. Quản gia tốt tính mà dỗ dành bé, việc kia, ông cảm thấy Điểm Điểm có chút không đúng, nhưng đánh thẳng bé như vậy cũng...

“Vu thúc, có phải mẹ không thích cháu nữa không, sao lại đánh cháu mạnh như vậy chứ? Hu hu, cháu nhớ gia gia của cháu quá, vẫn là gia gia tốt, trước nay không đánh cháu, không mắng cháu...”

Không phải gia gia nói đi làm việc ư? Sao lâu vậy rồi mà vẫn chưa thấy về? Nếu có gia gia ở đây, mẹ sẽ không đánh được bé, chắc chắn gia gia sẽ bảo vệ bé.

“Điểm Điểm, mẹ cháu không phải là không thích cháu, nàng ấy chỉ là không muốn để cháu làm tổn hại người khác thôi! Nghĩ lại người thị vệ kia, cũng là một mạng người đó, cho dù cháu có giận cỡ nào đi nữa, cũng nên ngăn cản con hổ làm tổn thương tới hắn...”

Nhớ lại tình huống khi đó, đến bây giờ quản gia nghĩ lại mà còn thấy rùng mình, khi đó ông cũng sợ đến nỗi nhắm tịt mắt, cứ sợ sẽ thấy thảm kịch xảy ra.

“Nhưng mà, hắn ta làm tổn thương Hồ Tử của cháu. Hắn ta đã muốn giết Hồ Tử, Hồ Tử làm như vậy về tình thì có thể tha thứ được...” Bất mãn cúi đầu, bé chính là không hiểu điểm này, dựa vào cái gì mà lúc hắn ta làm hại Hồ Tử lại chẳng ai lo, Hồ Tử tổn thương hắn thì lại là không đúng?

“Cái này...”

“Điểm Điểm, có phải mẹ đánh con chưa đủ, mông của con vẫn còn muốn bị đánh đòn nữa phải không?”

Vừa vào cửa, liền nghe thấy “kiến giải độc đáo” của Điểm Điểm, Tiểu Tiểu nghe mà ngứa hết cả tay. Đã đánh nhiều như vậy rồi, tư tưởng của thằng nhóc này sao vẫn chưa thay đổi thế nhỉ?

“Mẹ, đừng mà, mông của Điểm Điểm rất đau, mông đau lắm!” Ấm ức nhìn Tiểu Tiểu, Điểm Điểm từ trên giường bò dậy, nhưng lúc bò lại vô ý đụng phải vết thương trên mông, đau đến nỗi bé cắn răng cắn môi.

“Hừ, biết đau rồi à, sao vẫn chưa biết kiểm điểm lại lỗi lầm của mình? Hắn đánh Hồ Tử là sai, nhưng con không thể để Hồ Tử tổn thương hắn, trừng phạt hắn thì có rất nhiều cách, con sai ở chỗ không ngăn cản Hồ Tử, biết chưa?”

Lắc lắc đầu, đứa bé này cứng đầu như vậy, không biết cái tính này di truyền từ ai nữa?

“Ừm, mẹ, mông của con đau quá trời!” Điểm Điểm chẳng hề hiểu, nhưng bé thông minh không hỏi ra, chẳng phải có câu hảo hán không chịu thiệt trước mắt hay sao. Trái tim của mẹ mềm yếu nhất, Điểm Điểm ra vẻ đáng thương mà nhìn Tiểu Tiểu, bảo đảm mẹ sẽ đau lòng.

“Cởi quần ra, ta bôi thuốc cho con nhé!”

Lấy từ trong tay áo ra một ít thuốc, Tiểu Tiểu thở dài nói.

“Tiểu Tiểu, ta rất tò mò, trong tay áo của nàng chứa những thứ gì vậy? Bình thường cũng chẳng nhìn ra có gì lạ cả, sao trong đó lại có nhiều chai lọ linh kinh đến vậy?” Tay áo của nàng, gần như sánh với túi càn khôn của Phật Như Lai rồi đó.

“Quen rồi, đủ mọi loại thuốc, cứ phải mang theo bên mình một ít thì mới thấy yên tâm được.”

Ngồi trước giường, dịu dàng đem thuốc bôi lên cái mông vừa đỏ vừa sưng kia, thoa đều đặn xong, Tiểu Tiểu hung ác nói:

“Nằm một ngày, ngày mai là khỏi. Hôm nay con nghiêm túc nằm đây phản tỉnh cho ta!”

“Mẹ xấu xa!”

Vừa nghe là biết lấy việc công trả thù riêng mà, mẹ biết là mình không nằm yên được, không an tĩnh nổi, mới biến tướng mà dùng cái cách này để trừng phạt bé.

“Hừ, sau này gây họa, sẽ không chỉ đơn giản là tét đít thôi đâu! Điểm Điểm, tiếp tục kiểm điểm, Lân, chàng giúp thiếp giám sát, thiếp sẽ tùy thời mà về kiểm tra đấy.”

Khẽ hừ một tiếng, tâm tư của thằng nhóc này nàng mà nhìn không ra hay sao? Giả bộ đáng thương muốn thu được sự đồng tình của nàng, vô ích thôi.

“Biết rồi, nương tử. Món nợ của Điểm Điểm tính xong rồi, món nợ giữa chúng ta...”

Lân vương hơi híp mắt lại, chuyện của Hoàng thượng và nàng hôm nay, phải có lời giải thích chứ nhỉ?

“Thôi chết, không phải thiếp đã hứa sẽ đến Ngự thư phòng hầu hạ hay sao? Sắp đến giờ rồi, đừng để bị người kia bắt được thiếp lên chuồn ra ngoài mới được. Đúng rồi, Lân, thiếp và Hoàng thượng là trong sạch, chuyện gì cũng không có. Thị vệ kia chẳng phải đã nói là tiền binh hậu lễ hay sao? Nói sao đi nữa cũng coi như là hắn có công, đợi sau khi mặt trời xuống núi, hãy đem đám thị thiếp của chàng thưởng cho hắn đi, bằng không thì thưởng cái cô nàng vì cứu hắn mà bị mất mặt ấy, cũng cho hắn ít lợi lộc...”

Tiểu Tiểu cười giảo hoạt một cái:

“Không cần cảm ơn thiếp đâu, thiếp đang chỉ cho chàng một con đường sáng đó. Thiếp đi đây, muộn thêm nữa thì sẽ xảy ra chuyện thật đó...”

Không đợi Lân vương nói câu nào, Tiểu Tiểu liền vắt chân bỏ chạy, Điểm Điểm trợn to mắt, nhìn cái vẻ hoảng hốt chạy trốn của mẹ, lấy làm khó hiểu hỏi:

“Cha, mẹ sao vậy?”

Đã lớn chừng này, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy mẹ hoảng như vậy đó?

“Không có gì, nàng ấy sợ bị người ta phát hiện lén chuồn ra ngoài. Điểm Điểm, còn đau không?”

Lân vương cười khở một tiếng, ban nãy lại quên nói cho nàng biết chuyện tối mai rồi. Nàng không phải Tiên phi, không biết cầm kì thi họa học được đến đâu? Tối mai là tiệc sinh nhật của Nhị hoàng tử, ngày này phi tần bình thường có thể tự biểu diễn tiết mục của mình, cũng chỉ vì muốn để Hoàng thượng nhớ đến các nàng, giành lấy sự sủng ái của vua. Tiểu Tiểu đương nhiên là không cần, nhưng nếu như lúc các phi tử khác nhắc đến nàng, nàng cũng phải có sự chuẩn bị chút ít mới được.

“Cha, đau lắm đó, mẹ thật xấu!” Miệng méo xẹo, Điểm Điểm khóc lóc nói. Chi khi cha mềm lòng rồi, mới có thể cho bé sớm được xuống giường, sớm được đi chơi chứ.

“Điểm Điểm, mẹ con cũng chỉ vì muốn tốt cho con...” Lân vương đau lòng nhìn Điểm Điểm, chẳng cần biết thằng bé có phải con ruột mình hay không, chỉ cần hấn làm cha ruột của Điểm Điểm là được rồi.

“Cha ơi, khi nào mẹ mới sinh cho Điểm Điểm một muội muội vậy?” Nghe nói, muội muội thú vị lắm, bé có thể bảo vệ nó, cũng có thể cùng chơi với nó. Với lại có muội muội rồi, mẹ sẽ không quản bé như vậy nữa, bé cũng có thể tự do một chút.

“Sẽ nhanh thôi...” Tuần nhanh hơi đỏ, bị một đứa con nít bốn tuổi hỏi câu này có hơi kì lạ. Có lẽ, bây giờ trong bụng của Tiểu Tiểu đã có một tiểu sinh mệnh rồi. Lúc có Điểm Điểm, không phải một lần liền trúng hay sao?

“Nương nương, nương nương, cuối cùng người cũng về rồi!” Còn chưa vào trong phòng, Hoa Nguyên đã ra nghênh đón, kích động gọi.

“Lại sao nữa? Trời sắp hạ? hay là đất lún?” Tiểu Tiểu bực bội cau mày, cũng chẳng phải chuyện to tát như là trời sắp, Hoa Nguyên kích động gì chứ.

“Không phải, nương nương, là Hỷ công công dẫn một cô nương đến đây thăm người, nàng ta nói nàng ta tên là Thủy Thủy...” Hoa Nguyên khẽ thở dài một tiếng, biết ngay là nương nương chẳng hề khẩn trương với chuyện gì hết mà, vị cô nương nương này nói là muội muội của nương nương, nhưng thái độ hiện giờ của nương nương là gì đây? Gặp muội muội của mình sao lại chẳng có tí gì kích động hết vậy?

“Thủy Thủy?” Tiểu Tiểu khẽ nhú mày ngài, Thủy Thủy tiến cung, chần chẫn là do Vu tướng thỉnh cầu Hoàng thượng, mà Hỷ công công dẫn nàng ta đến đây, hiển nhiên là cũng muốn thám thính nội dung trò chuyện của hai người. Tiểu Tiểu đã tiến cung lâu vậy rồi, Thủy Thủy đột nhiên đến, có chuyện gì được nhỉ?

“Ừm, biết rồi, thay áo đi!” Bởi vì Thủy Thủy đang đợi ở phòng bên, Tiểu Tiểu không muốn gặp nàng ta với cái dáng vẻ này, nàng liền vào phòng ngủ từ cửa sổ, Hoa Nguyên thì đã nhìn quen không thấy lạ nữa mà đi vào từ cửa bên bắt đầu hầu hạ. Cũng chỉ có Lão đại của các nàng, ban ngày ban mặt mà cũng thích đi vào bằng cửa sổ.

“Thủy Thủy, sao cô lại tới đây?” Lát sau, trong phòng chỉ còn sót lại hai người bọn họ, Tiểu Tiểu hỏi thẳng.

“Nương nương, người ở trong cung vẫn sống tốt chứ?” Hai mắt u oán mà nhìn Tiểu Tiểu, tay trái của Thủy Thủy khẽ vỗ về lên cái bụng.

“Vẫn ổn, có lẽ đỡ hơn lúc mới đến nhỉ?” Lúc mới đến, nàng đang ở lãnh cung, Tiểu Tiểu cười khở nói.

“Thế thì tốt, ta vẫn luôn lo lắng cho nương nương đấy!” Tay của Thủy Thủy hơi dùng sức, nàng ta định nói, nhưng lúc nhìn thấy Tiểu Tiểu, lại đột nhiên chẳng nói được gì. Ánh mắt của Tiểu Tiểu, vẫn thuần khiết

như khi chưa tiến cung, nhưng nụ cười lạnh trên khuôn mặt nàng lúc này, không được tự nhiên như lúc mới quen biết.

“Thủy Thủy, khiến cô lo lắng rồi. Cô đến tìm ta có việc gì không?”

Ánh mắt liếc nhìn bàn tay trên bụng nàng ta, Tiểu Tiểu thăm nói: Nàng ta không phải thật sự mang thai đấy chứ? Người hôm đó không phải nàng ta, thế đứa bé kia...

“Nương nương, Thủy Thủy mang thai rồi, Thủy Thủy định mạo muội đến thỉnh cầu nương nương một việc...” Thủy Thủy đỏ mặt, nàng ta đã mang thai, nhưng cha của đứa bé lại không chịu thừa nhận, đổi lại là cô gái nào đi nữa thì cũng khó mà nói ra.

“Cô thật sự đã mang thai rồi?” Một tay nắm lấy cổ tay trắng trẻo của nàng ta, trong chớp mắt Tiểu Tiểu nói:

“Là hỷ mạch, khoảng hai tháng, đứa bé là...”

Ngày đó nàng ta nói là Lâm vương, nhưng trước giờ Lâm vương chưa từng nói cho Tiểu Tiểu. Với sự hiểu biết của Tiểu Tiểu về Lâm vương, đứa bé tuyệt đối không phải của hắn, hắn không phải là một người vô trách nhiệm như vậy.

“Đứa bé là của Lâm vương, nhưng Lâm vương không thừa nhận...”

Hai dòng nước mắt thuận theo gò má Thủy Thủy chảy xuống, tuy trong lòng nàng ta rất hận Tiểu Tiểu, là Tiểu Tiểu đã đoạt đi mọi sự chú ý của Lâm vương, là Tiểu Tiểu cho nàng ta kì vọng, nhưng mà...

Nàng ta yêu Lâm vương mà, hai người còn có con nữa, đứa con phải làm sao đây? Nàng ta muốn cho đứa bé một người cha, nàng ta phải tự nắm bắt hạnh phúc của mình, cho nên...

“Thế thì cô nên đi tìm Lâm vương, nói với ta cũng chẳng ích gì!”

Tiểu Tiểu ngờ vực nhìn Thủy Thủy, tại sao nàng ta lại nói một cách chắc chắn như vậy? Tại sao nàng ta lại nhận định như vậy? Chẳng lẽ đứa bé thật sự là của Lâm vương ư? Khẽ siết chặt tay: Nếu như, giữa hai người họ thật sự xảy ra chuyện gì đó, Tiểu Tiểu phải nhẫn nhịn đối mặt với Lâm vương ra sao?

Vốn hắn đã có rất nhiều nữ nhân, nhưng đám nữ nhân đó đối với Tiểu Tiểu mà nói cũng chỉ là người xa lạ. Mà Thủy Thủy thì khác, các nàng từng là bạn rất tốt, bọn họ sao có thể xảy ra chuyện như thế chứ?

Phải trách mình, lúc đầu là nàng từng nói muốn giúp Thủy Thủy. Nếu như không có lần đó, nói không chừng Thủy Thủy sẽ không có chấp như vậy.

“Ta nói rồi, nhưng Lâm vương không tin, chàng nói đã có người con gái chàng yêu. Nương nương, người đã là phi tử của Hoàng thượng rồi, người và chàng là không thể nào, từ bỏ chàng đi...”

Bỗng Thủy Thủy quỳ xuống đất, lệ trên mặt càng nhiều hơn, Tiểu Tiểu bất an nhìn xung quanh một lượt, đây là hậu cung đấy, sao nàng ta có thể nói như vậy chứ? Nếu như để đám tay chân của Hoàng thượng nghe được, nàng còn có thể an toàn mà chết đi được nữa hay sao?

“Thủy Thủy, không được nói bậy! Ta là phi tử của Hoàng thượng, đương nhiên là không có chút quan hệ gì với Lâm vương rồi, đừng có mà ăn nói linh tinh!”

Tiểu Tiểu, mi thật là ngu ngốc mà, nàng ta đã không sợ người nhà của nàng ta bị liên lụy rồi, mi còn lo lắng gì nữa? Nếu giữa phi tử của Hoàng thượng và đệ đệ hắn thật sự có gì đó, người nhà của phi tử có thể bình an vô sự được chắc?

Một câu của Tiểu Tiểu, làm thức tỉnh Thủy Thủy, nàng ta cúi đầu xuống, khẽ nói:

“Nương nương, ta cũng chỉ là muốn nương nương giúp ta đi khuyên thử một lần, ta yêu chàng, người vẫn luôn biết mà. Hơn nữa, người cũng từng đồng ý với Thủy Thủy, sẽ giúp Thủy Thủy có được chàng...”

Từng đồng ý? Những chuyện trước kia từng màn từng màn hiện về, đúng là nàng từng đồng ý với nàng ta, nhưng cái kế hoạch đó trước nay chưa từng thành công. Với lại, Lâm vương không hề yêu Thủy Thủy, người hắn yêu là Tiểu Tiểu mà, Tiểu Tiểu cũng yêu hắn, cũng muốn ở bên hắn, sao nàng có thể nhẫn tâm đẩy hắn vào trong lòng của một cô gái khác được chứ?

“Thủy Thủy, xin lỗi, hắn là hắn, ta là ta. Ta không lung lạc được hắn, hắn cũng không ảnh hưởng được ta!”

Kiên định mà nhìn Thủy Thủy, từ lúc mình nhập cung, tình hữu nghị giữa nàng và Thủy Thủy đã đứt rồi. Ban nãy rõ ràng biết nàng là nương nương giả, nhưng Thủy Thủy vẫn nói mình là phi tử của Hoàng thượng, điều này có phải cho thấy...

“Nương nương, người đừng quên, người đã là phi tử của Hoàng thượng rồi, đây là sự thật mãi mãi cũng không thể thay đổi được. Với chàng, là tuyệt đối không thể nào đâu?”

Nghe thấy sự kiên quyết của Tiểu Tiểu, Thủy Thủy từ dưới đất đứng dậy, đứng trước mặt Tiểu Tiểu, cười lạnh nói.

“Ta cho rằng cô đã biết, thời gian ba tháng đã sắp hết rồi!”

Lật mặt nhanh như vậy sao? Tiểu Tiểu lạnh lùng nhìn Thủy Thủy, xem ra thời gian đúng là có thể thay đổi một con người, Thủy Thủy ở ngoài cung so với Thủy Thủy ở trong cung thật sự đã thay đổi rất nhiều. Thủy Thủy trước kia, thật là một cô gái đơn thuần như nước vậy, có bao giờ nói năng sắc bén như vậy đâu?

“Ba tháng? Thế cũng phải tìm ra người thì mới được chứ! Nếu như không tìm được người, nương nương còn có thể làm được gì?”

Một cô gái yếu đuối bình thường, chẳng lẽ còn có thể mọc cánh bay ra khỏi cung được chắc? Cho dù có mọc cánh đi nữa, cũng chưa chắc có thể bay ra được, thứ trong cung có là người tài, một thanh kiếm liên có thể bắn trúng nàng ta được rồi.

“Ý của Thủy Thủy là...các người vốn chẳng hề tìm người?”

Sớm đã đoán ra kết quả này, nhưng lúc đích thân chứng thực, trong lòng Tiểu Tiểu vẫn có chút cay đắng, xem ra để Thủy Tiên chết đi vẫn là điều đúng đắn, chỉ khi Thủy Tiên chết rồi, hai người bọn họ mới có thể tự do.

“Thế thì không phải, chỉ là giữa biển người mệnh mông này, muốn tìm một người đúng là có hơi khó. Nương nương, Thủy Thủy kiến nghị người, vẫn nên yên ổn ở trong cung thì hơn. Có điều có thể sống được bao lâu ấy à, thì phải xem mạng của người rồi...”

Ha ha cười trào hai tiếng, cha từng nói, muốn cho nàng ta cơ hội làm chút chuyện tốt trước khi nàng ta chết, nhưng giờ xem ra nàng ta không muốn làm, thế thì nàng ta càng không cần thiết phải sống tiếp nữa. Chỉ cần nàng ta chết, lòng Lân vương mới từ từ phai nhạt, nàng cũng có hi vọng đoạt được trái tim của Lân vương, có cơ hội gả cho hắn.

“Thật sự do các người làm?”

Tiểu Tiểu cười khở một tiếng, suy đoán trong lòng lần nữa được chứng thực, xem ra mình đối với bọn họ mà nói, chẳng qua cũng chỉ là một con cờ sắp bị vứt bỏ mà thôi.

“Bọn ta chẳng làm gì hết. Nương nương, Thủy Thủy không quấy rầy người nữa, nương nương phải tự mình bảo trọng đấy!”

Không nói lời vô ích nữa, Thủy Thủy vội cáo từ, mà Tiểu Tiểu thì thất vọng mà nhìn bóng dáng đang từ từ đi ra ngoài, từng bước từng bước rời khỏi...

“Vu Hoa, y có biết không?” Một tia hi vọng cuối cùng, rốt cuộc thì Tiểu Tiểu vẫn hỏi ra.

“Huynh ấy là con trai duy nhất của cha, trước giờ cha đều không giấu huynh ấy...”

Quay đầu lại, Thủy Thủy cười tươi một cái. Vu Hoa có biết hay không thì nàng không rõ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của nàng ta thì cũng đủ lắm rồi. Tiểu Tiểu, vốn chúng ta là bạn tốt, tại sao người lại là người con gái mà Lân vương thích chứ? Nếu như không phải là người, thì nhất định ta sẽ ngăn cản cha...

Vu Hoa, thế mà cũng ngầm đồng ý chuyện này? Tiểu Tiểu ngồi thụp xuống ghế, trong lòng hơi đau nhói. Vu Hoa, cái người đàn ông trước giờ vẫn luôn đối xử rất tốt với nàng kia, nếu như ngay đến y cũng bắt đầu đối phó nàng, Tiểu Tiểu còn gì lo ngại nữa? Vu Hoa thích nàng, mà nàng không hề thích Vu Hoa, nhưng

lúc tiến cung, y cũng là người duy nhất suy nghĩ cho nàng, cũng bởi vì vậy, Tiểu Tiểu mới băn khoăn nhiều về y...

Một thứ mềm mềm sáp lại gần, âm ẩm cọ sát bên cạnh Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cúi đầu xuống, tay dịu dàng xoa đầu nó. Là Hắc Tử, Hắc Tử biết tâm tình nàng không tốt, nên mới đến an ủi nàng.

“Hắc Tử, ta không sao, qua mấy ngày nữa, chúng ta có thể rời đi được rồi, ta sẽ gả cho người ta, mi cũng có thể đoàn tụ với Hồ Tử, tụi bây có thể chơi cùng nhau, chịu không?”

Hắc Tử, chỉ là sủng vật của nàng, trong kí ức, trước giờ nàng chưa từng cho nó cái gì, nhưng đã nhiều năm như vậy, nó từ bỏ thân phận cao quý, trước nay đều ở bên cạnh Tiểu Tiểu, lúc cao hứng thì chơi với nàng, lúc không vui thì lặng lẽ ở bên cạnh đỡ dành nàng...

Nó chỉ là động vật, nhưng lại có thể ở bên nàng một cách vô tư như vậy, so với con người, thật sự là tốt hơn nhiều...

Ban ngày ban mặt, xung quanh đều là ánh nắng chiếu rọi, nhưng trong căn phòng trước mắt này, tấm màn cửa sổ dày che đi ánh nắng bên ngoài, tia sáng mờ mờ khiến cho căn phòng trở nên lạnh lẽo muôn phần, một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi chậm bước đi vào, hai người đàn ông trong phòng hơi sững sờ, một người trong đó lập tức cười nói:

“Nhanh vậy mà đã trở về, sao rồi, hạ chưa?”

“Cha, con gái làm việc, cha cứ yên tâm. Thuốc đã hạ rồi, cha dự liệu chẳng sai tí nào, con gái vừa nói đã có thai, đứa bé là của Lâm vương, nàng ta liền vội vã chặn mạch cho con gái, con gái liền thuận tiện đem thuốc độc hạ lên da thịt nàng ta...”

Mỹ nữ bật cười khanh khách, nàng ta chính là Thủy Thủy vừa mới từ trong cung trở về, mà hai người đàn ông trong phòng, lại chính là người cha Vu tướng của nàng ta và quân gia của tướng phủ.

“Nàng ta đã nói gì?”

Vu tướng hí hóp mắt, ả nữ nhân này biết độc thuật, chỉ cần dùng phát giác ra điều dị thường là được.

“Cha, cha yên tâm đi, khi con gái hạ độc nàng ta xong, con gái vẫn luôn nói chuyện về Lâm vương với nàng ta, tuy bề ngoài nàng ta khá trầm tĩnh, nhưng bên trong...thì khấn nguyện không thôi, có điều nàng ta vẫn còn khá quan tâm đến nhà chúng ta, nàng ta rất lo ngại trong cung có ai đang nghe lén hay không, hình như rất che chở cho nhà chúng ta.” Thủy Thủy lấy làm khó hiểu lắc đầu, nhất định là ảo giác của nàng, sao nàng ta có thể bảo vệ nhà nàng được chứ? Nàng ta chẳng có quan hệ gì với nhà này hết.

“Vậy ư? Chỉ cần nàng ta không phát hiện, tối nay là có thể dùng được rồi, ngày mai là tiệc sinh nhật của Nhị hoàng tử, vừa hay để nàng ta đề cập với Lâm vương. Có đứa bé, chắc Hoàng thượng sẽ không phản đối đâu! Quân gia, việc này cứ giao cho người làm. Qua tối ngày mai, thì có thể...”

Vu tướng làm tư thế giết, Thủy Thủy cao hứng bật cười, Lâm vương cưới nàng rồi, nếu như nàng ta không chết, sao hắn có thể từ bỏ được? Chỉ có người chết là tốt nhất, thời gian sẽ xóa mờ tất cả. Con à, đừng trách mẹ lòng dạ độc ác, mẹ làm mọi thứ đều là vì con!”

“Đúng rồi, Thủy Thủy, nghe nói Lâm vương phủ có một tiểu cô nương đến ở, chừng năm sáu tuổi, Lâm vương rất yêu chiều con bé, thậm chí cho phép tiểu cô nương đó gọi hắn là cha, con phải nghĩ cách. Tiểu cô nương kia khá là bướng bỉnh, phải thuần phục con bé mới được!”

Vu tướng nhìn Thủy Thủy, sau này, Vu phủ phải dựa vào đứa con gái này rồi. Đứa con gái lớn không nên thân, bây giờ người mà ông có thể dựa vào được thì chỉ có đứa con gái nhỏ này mà thôi.

“Vâng, cha! Con gái sẽ chú ý.” Thủy Thủy cười vui vẻ, một con nhóc mà thôi, sau này con mình sinh ra rồi, Lâm vương còn không chuyển dời lực chú ý hay sao?

“Ừm, ngoan ngoan an thai. Phải bảo vệ đứa bé cho tốt, sau này chúng ta còn phải dựa vào đứa bé này đấy?”

Vu tướng nhìn cái bụng vẫn còn chưa nhô lên kia của Thủy Thủy, xem ra giữ lại đứa bé này là đúng, đứa bé này hữu dụng hơn bất cứ thứ gì, đủ đảm bảo cho tướng phủ thịnh mãi không suy.

119. Chương 119

Làn môi nóng rực phủ xuống, dịu dàng mút lấy cánh môi hồng của Tiểu Tiểu, hẳn thật sự đã hạ quyết tâm, không bỏ qua cho nàng nữa...

“Nương nương, người sao vậy? Không sao đấy chứ?” Mắt đưa tiển tiển thư tướng phủ rời khỏi, lúc Hoa Nguyên đẩy cửa đi vào, liền thấy Tiểu Tiểu ngồi bẹp trên ghế, vẻ mặt hiu quạnh.

“Ta không sao!” khê xua tay, nàng thì có chuyện gì được chứ? Chẳng phải chỉ là khi nghĩ đến việc Thủy Thủy và Lân vương lăn lộn trên giường, cảm thấy hơi chạnh lòng thôi sao?

“Lão đại, rốt cuộc người sao vậy?” Trước nay Lão đại đều hăng hái, có bao giờ thấy nàng ấy suy sụp như vậy đâu? Hoa Nguyên quan tâm đỡ lấy cánh tay Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cười nói:

“Không sao thật mà, chỉ là trong lòng hơi buồn thôi!”

Đúng thế, nàng chỉ là thấy hơi buồn, vì Thủy Thủy, vì Vu Hoa, càng vì Lân vương! Ban nãy lúc có mặt Thủy Thủy, nàng còn có thể tự an ủi mình rằng Lân vương sẽ không làm ra loại chuyện đó đâu, nhưng Thủy Thủy vừa rời đi, trong lòng nàng lại không chắc chắn, suy cho cùng thì không có một nữ nhân nào lại đi lấy chuyện này làm trò đùa được. Mà Thủy Thủy, nàng ta cũng hiểu Lân vương, nàng ta không thể đem đứa con không phải của Lân vương gán lên người Lân vương được.

“Nương nương, người muốn đi đâu vậy?” Lấy làm khó hiểu mà nhìn thân hình không ổn định của Tiểu Tiểu, Hoa Nguyên vội đi theo.

“Không có gì, ra ngoài đi dạo!” Khê thở dài một hơi, tại sao phải gặp nữ nhân này chứ, nữ nhân này không gặp cũng được mà.

Mấy đóa hoa tươi ở hậu hoa viên vẫn nở rất đẹp, đóa nào đóa nấy đều khiến cho người ta rối mắt. Tiểu Tiểu chỉ là muốn yên tĩnh một chút, nàng không để bọn Hoa Nguyên đi theo, bản thân thì đứng dưới mặt trời, nhìn mấy chú bướm lượn qua lượn lại, cũng nhớ đến lần đầu tiên lúc nàng và Lân vương gặp nhau...

Còn nhớ khi đó, nàng đối với hắn cũng chẳng có hứng thú gì nhiều, vì hắn là người mà Thủy Thủy nhìn trúng, Thủy Thủy là người bạn đầu tiên của nàng sau khi xuống núi, Thủy Thủy thích hắn, nàng chỉ là muốn thành toàn cho Thủy Thủy mà thôi.

Hôm đó vì buổi hẹn của hắn, hai bọn nàng vui vẻ đến phủ đệ của hắn, rồi được hắn nhiệt tình tiếp đãi, cũng tại hôm đó, nàng hạ mị dược loại mạnh cho hắn, muốn để Thủy Thủy và hắn gao nấu thành cơm. Nhưng kết quả là Thủy Thủy và hắn chẳng thành cơm, bản thân thì lại nên cơm với hắn...

Cũng chính tại ngày đó, nàng mới biết, người hắn thích là nàng, lúc hắn trúng mị dược, người hắn gọi tên cũng là nàng. Có lần đầu tiên, rồi có tiếp lần thứ hai, rồi lại...

Sau đó, biết được chân tình hắn dành cho nàng, nói không cảm động là giả. Tiểu Tiểu hồi tưởng, có lẽ sau lần đầu tiên, nàng đối với hắn đã có sự thay đổi, nhưng kẻ cố chấp như nàng lại không biết, cũng không chịu thừa nhận mà thôi...

“Đang nghĩ gì vậy? Nghĩ đến ngăn ngõ như thế?”

Giọng nói u muội từ sau lưng cất lên! Tiểu Tiểu cứng người: đây là giọng nói của y, tuyệt đối đừng nên là y đấy nhá...

“Mấy ngày không gặp, có cần kích động thế không? Dạ Yêu, không phải nàng đang nằm mơ, Hoặc của nàng đến rồi nè...”

Nhìn thân hình bỗng đứng cứng ngắc của Tiểu Tiểu, Dạ Hoặc cười mỉ, tay cũng đặt lên bả vai Tiểu Tiểu, dịu dàng xoay người Tiểu Tiểu lại, nhưng người Tiểu Tiểu càng trở nên cứng ngắc. Nếu như y không xuất hiện, có lẽ nàng sẽ thấy vui hơn.

“Ha ha...” Cười gượng gạo, Tiểu Tiểu cười hỏi:

“Sao người biết ta đang ở hoàng cung?”

Bất an nhìn ngó xung quanh, tuy rằng hiện tại nàng chẳng quan trọng gì, Hoàng thượng cũng sẽ không phái người đến ‘bảo vệ’ nàng, nhưng ngộ nhỡ bị người khác phát hiện, nhất định là không ổn, hơi khó giải thích.

“Thám thính đấy à, Dạ Yêu, nàng càng ngày càng không ngoan rồi, nàng là phi tử của Hoàng thượng, sao trước giờ không nói cho ta biết chứ?” Dạ Hoặc cười nhìn Tiểu Tiểu, tuy nụ cười của y rất mê người, nhưng sao Tiểu Tiểu lại thấy nguy hiểm đến thế nhỉ?

“Ta...” Tiểu Tiểu âm ừ một tiếng, nàng có bao giờ nói chuyện đằng hoàng tử tế với y đâu chứ? Hai người mà gặp mặt thì đảm bảo là chẳng có chuyện gì tốt lành, luôn là nàng bỏ chạy, y đuổi theo phía sau, ngay đến việc nghiêm túc nói chuyện cũng chẳng nhiều, nàng càng không thể chủ động nói gì đây với y rồi.

“Người đến làm gì?” Hỏi rõ vấn đề này trước đã, đây cũng là điều mà hiện nay Tiểu Tiểu quan tâm nhất, người này không thể nào vô duyên vô cớ đến hoàng cung, càng không thể đột nhiên đến tìm mình được, Tiểu Tiểu và y chẳng có gì thân quen hết cả.

“Đau lòng quá, Yêu, ta đến để tìm nàng mà...” Dạ Hoặc khẽ thở dài một tiếng, nếu không phải chủ yếu đến tìm nàng, y mới lười phải vào cung ấy.

“Tìm ta? Có chuyện gì không?” Lòng tơ dưng đứng, y tìm nàng, Tiểu Tiểu không nghĩ ra là có chuyện tốt lành gì.

“Haizz, Yêu, sao nàng luôn có lòng cảnh giác lớn như thế với ta chứ? Ta...nàng nói xem nàng chẳng phải là tiểu thư tướng phủ hay sao? Nàng bây giờ không phải là phi tử của Hoàng thượng à? Tại sao còn có người muốn giết nàng chứ?”

Dạ Hoặc khó hiểu cau mày, Yêu thật là, luôn khiến y phải lo lắng, trước nay đều không yên tâm, ban nãy không cẩn thận lật hồ sơ, nhìn thấy có một vụ là muốn giết phi tử của Hoàng thượng, y không yên tâm mà đến xác định một chút, không ngờ đúng thật là nàng.

“Người...người là sát thủ ư?” Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn tên sát thủ không có sát khí này, loại chuyện bí mật này hẳn là không ai biết mới phải, hẳn là phải bảo mật mới đúng, trừ phi y và tên sát thủ kia là cùng một tổ chức!

“Coi như là vậy!” Cô nàng này thật đúng là ngốc mà, nghe tên mà nàng không biết y là người của môn nào hay sao? Dạ môn, là một tổ chức sát thủ thần bí nhất.

“Thật sao? Thế thì tốt quá, khi đó chẳng phải hẳn ta nói trong vòng nửa tháng sẽ đến lấy mạng của ta hay sao, người có thể thông báo trước cho ta một tiếng, nhưng nhất định phải đến đúng giờ đó!” Cao hứng mà nhìn Dạ Hoặc, bây giờ đột nhiên Tiểu Tiểu phát hiện ra rằng tên Dạ Hoặc này cũng không phải xấu xa cho lắm, chí ít thì hôm nay không phải y đến để giết mình, y biết mình bị người ta truy sát, đặc biệt đến để thông báo cho Tiểu Tiểu.

“Nàng...cái cô nàng này...sao lại...nàng tưởng rằng sát thủ dễ dàng để nàng cắt đuôi lắm hay sao?”

Dạ Hoặc cau có nhìn cái cô nàng này, đây là chuyện lớn mất mạng, y đã gấp gấp chạy lại để cứu mỹ nhân, nàng thì hay nhỉ, còn nói cái gì mà bảo sát thủ đến đúng giờ.

“Ta biết chứ, nhưng ta cần sát thủ đến để giết ta. Người thì sao, không phải hôm nay người muốn giết ta đấy chứ?” Tiểu Tiểu mở to mắt, hỏi đùa.

“Nàng biết là ta sẽ không giết nàng mà, ta cũng sẽ không để bọn chúng đến giết nàng...”

Da Hoặc khẽ thở dài một tiếng, có lẽ từ cái đêm ở Lâm vương phủ ấy, nàng ở trong lòng y đã không bình thường rồi nhỉ?

“Đừng mà, tuyệt đối đừng...” Nghe thấy tin tức này, so với biết có người muốn giết nàng càng khiến nàng hốt hoảng hơn, nàng sợ hãi kéo lấy cánh tay Dạ Hoặc, sốt ruột nói:

“Tuyệt đối đừng mà, Hoặc, đừng vì ta mà khó xử, càng đừng vì ta mà thất tín, để bọn họ đến là được rồi mà...”

“Tại sao? Nói cho ta biết tính toán của nàng đi!” Nhìn bộ dạng của nàng, cũng không thấy giống như là chán sống, Dạ Hoặc biết là nàng có dự tính gì đó, y lạnh lùng hỏi.

“Cũng chẳng có dự tính gì cả, ta chẳng qua là không muốn khiến người khó xử mà thôi!” Chột dạ nhìn đi chỗ khác, Tiểu Tiểu biết năng lực của Dạ Hoặc, nói dối trước mặt y, thật không phải là một sự lựa chọn lý trí, nhưng hình như y có thù với Lâm vương, nàng lại không thể nói là nàng vì muốn cùng với Lâm vương song túc song phi nên mới quyết định để Tiên phi chết ở trong cung.

“Được lắm, nàng không nói, thế thì sẽ không có ai đến truy sát nàng đâu...” Dạ Hoặc nhìn Tiểu Tiểu, cười tà, Tiểu Tiểu rất muốn nện cho y một chưởng, nhưng...hiện giờ nàng cần có người đến truy sát...

“Người...” Mắt phượng tức giận lườm tên nam nhân này, Tiểu Tiểu do dự xem có nên nói cho y biết sự thật hay không.

“Nương nương, nương nương...” Giọng của Hoa Nguyên từ từ truyền đến, Tiểu Tiểu khẩn trương nhìn Dạ Hoặc, Dạ Hoặc cười nói:

“Sao nào, giờ biết sợ rồi hả?”

“Người, mau rời đi cho ta, đừng để người khác nhìn thấy người đến đây!”

Tiểu Tiểu lo lắng nhìn Dạ Hoặc, Dạ Hoặc bực bội cau mày, nhìn bóng người dần dần chạy tới, lạnh lùng nói:

“Hai ngày nữa ta lại đến tìm nàng, nàng cứ suy nghĩ kĩ đi, phải giải thích với ta ra sao!”

Tiểu Tiểu hơi ngây ra một lúc, người còn muốn đến nữa sao, người nàng cần đến là một sát thủ, chứ không phải y! Y có thù với Lâm vương, nếu như y đến làm rối tinh lên, giữa nàng và Lâm vương sẽ khó khăn lắm đây...

“Người...sao người có thể...” Dạ Hoặc vừa mới nhân lúc Tiểu Tiểu thần thờ, cái môi ẩm nóng đưa tới, một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, Dạ Hoặc bật cười ha ha:

“Đã nói nàng là nương tử của ta rồi mà, trộm hương tí xúu chắc cũng không sao đâu nhỉ, nàng còn là một đại phu nữa đó, sao lại bất cần như vậy chứ?”

Bất cần cái gì? Nhìn Dạ Hoặc ngênh ngang bỏ đi, Tiểu Tiểu khó hiểu mà nghĩ.

“Nương nương, Hỷ công công đến gọi người rồi kìa, bảo nương nương đến Ngự thư phòng hầu hạ đó?”

Hoa Nguyên đi tới, nói với Tiểu Tiểu vẫn còn đang ngẩn ngơ.

“Ồ, ta về phòng thu dọn lại chút đã.” Tiểu Tiểu đáp qua loa, trong đầu vẫn nghĩ đến những lời Dạ Hoặc nói, mình là một đại phu, sao lại bất cần như vậy? Muốn nói tới sức khỏe của nàng á, nàng vẫn luôn khỏe mạnh lắm mà, tại sao Dạ Hoặc lại nói như vậy?

Thấy nương nương lại ngẩn ngơ nữa rồi, Hoa Nguyên vội giúp Tiểu Tiểu chỉnh lại nghi dung, không nói gì với nàng nữa. Dù sao thì lúc nương nương ngẩn người, nói chuyện với nàng ấy thì nàng ấy cũng chẳng thật sự đáp lại đâu.

“Đúng rồi, chắc chắn là ý này...” Bỗng dưng vỗ bộp lên trán một cái, Tiểu Tiểu kích động nói, đại phu bất cần ý muốn nói đến sức khỏe của nàng đây mà, nhẹ nhàng bắt mạch, trong lòng Tiểu Tiểu hơi khẩn trương, hóa ra là...

“Là Thủy Thủy sao? Tại sao nàng ta lại làm vậy?”

May nhờ có Dạ Hoắc, bằng không, nàng cũng không biết rằng mình đã trúng độc, cũng không biết mình...

Là Thủy Thủy ư? Tuy sự dị thường của mạch đập khá nhẹ nhàng, nhưng nếu bắt mạch tỉ mỉ thì vẫn có thể bắt ra được. Từ mạch tượng có thể thấy, thời gian mình trúng độc không lâu, mà loại độc này khá là hiếm thấy, lại thêm vô sắc vô vị, còn phải dựa vào sự tiếp xúc thân thể mới có thể truyền đi được, cho nên...

Nghĩ đến việc trong lúc bất tri bất giác bị người ta hạ độc, Tiểu Tiểu liền cảm thấy thẹn, nếu như không phải Dạ Hoắc nhắc nhở, không chừng rất nhanh thôi nàng cũng sẽ bị bọn người Thủy Thủy khống chế. Cứ tưởng là bọn họ chỉ muốn giết mình thôi, ai ngờ bọn họ còn muốn Tiểu Tiểu làm gì đó cho bọn họ trước khi chết. Làm gì chứ, phỏng chừng có khả năng nhất chính là mục đích của Thủy Thủy, làm Lân phi chứ gì.

Từ ngăn bí mật dưới giường lấy ra mấy bình thuốc, Tiểu Tiểu đổ một ít ra uống, Hoa Nguyên nhìn nàng, quan tâm hỏi:

“Nương nương, người sao thế? Thân thể không thoải mái ư?”

Lần đầu tiên thấy Tiểu Tiểu uống thuốc, trong lòng nàng hơi thấy bất an.

“Không sao, ta phải đến chỗ Hoàng thượng rồi, cô không cần đi theo đến đó đâu!”

Cười nhạt một cái, một chút độc này bây giờ vẫn chưa làm khó được mình, chung quy thì đối phương cũng rất có lòng nhân ái, không hề thúc độc ngay lập tức. Nếu như thúc độc, thì hơi phiền toái đây.

“Thụy Tiên, mài mực!” Trong Ngự thư phòng, thấy Tiểu Tiểu đến một cách khoan thai, Hoàng thượng liền tức bực, chẳng qua là mời nàng đến, vốn vẹn thời gian một ly trà là tới được rồi. Thế mà hơn một canh giờ nàng mới vác xác đến?

“Vâng!”

Cười mỉm một cái, Hoàng thượng bất an nhìn nàng, tốt tính như vậy, chắc chắn là có mục đích bất lương gì rồi.

Tiểu Tiểu đi đến bên cạnh Hoàng thượng, cầm nghiền mực trên bàn lên, một tay cầm lấy cái bình thêm nước.

“Đợi đã!” Bất an mà nhìn cái bình, Hoàng thượng nói:

“Đừng có mài ở trên bàn, ở dưới đất ấy!”

Nhớ đến mối nguy lần trước, Hoàng thượng nhìn mấy xấp tấu chương đầy ắp trên bàn, lần trước còn hên, có thể tức tốc cứu được chúng nó, lần này thì chưa chắc à nha.

“Được thôi!”

Tính toán trong lòng bị phá vỡ, trên mặt Tiểu Tiểu hơi lộ ra vẻ thất vọng, nhưng nàng cũng nghe lời mà đặt nghiền mực ở dưới đất, đến khi cách mặt đất một mét thì bất cẩn buông lỏng tay...

“Keng leng...”

Một tiếng lanh lảnh vang lên, nghiền mực rơi xuống đất, quay vòng, sau đó yên tĩnh mà nằm tại chỗ...

“Ặc...xem ra chất lượng nghiền mực cũng chỉ đến vậy thôi, thiếp chẳng qua là bất cẩn cầm không chắc thôi mà, ai mà ngờ nghiền mực này lại bị mẻ một góc chứ. Hoàng thượng, thần thiếp thật sự không cẩn thận mà, hơn nữa tuy bây giờ ảnh hưởng đến mỹ quan của nghiền mực, nhưng vẫn còn dùng được, Hoàng thượng sẽ không trách thần thiếp đấy chứ?”

Chớp chớp mắt vẻ vô tội, Tiểu Tiểu rất đáng thương mà nhìn Hoàng thượng, thật ra thì nàng thực sự không cố ý, chỉ là muốn thử chất lượng đồ vật mà Hoàng thượng dùng ra sao thôi.

“Nếu ái phi đã không cố ý, sao trẫm trách tội ái phi được chứ? Mài mực tiếp đi, trẫm còn đợi dùng nữa đó?”

Nghiền răng nghiền lợi nhìn cái cô nàng không phải cố ý này, nàng không cố ý mới lạ ấy, nhưng Hoàng thượng không uốn nắn nàng ngay tức khắc, ánh mắt nguy hiểm mà nhìn về phía Hỷ công công, Hỷ công công run rẩy co rúm lại.

“Ồm, được!” Cười nịnh, Tiểu Tiểu ngồi xổm dưới đất chuẩn bị mài mực. Tuy bây giờ nghiền mực đã mất đi một góc, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể dùng được.

“Hỷ công công, người cảm thấy cái nghiền mực này của trẫm ước chừng đáng giá bao nhiêu?”

Nhìn cái cô nàng đang ngồi dưới đất bắt đầu “làm việc”, Hoàng thượng bỗng hỏi.

“Hỏi Hoàng thượng, đồ của Hoàng thượng đều là bảo vật vô giá, không thể dùng tiền để đo đếm được!” Hỷ công công cúi đầu xuống, không phải Hoàng thượng muốn bắt đền nường nường đấy chứ? Nường nường hình như đâu có bao nhiêu tiền lắm đâu?

“Đấy là đương nhiên, hôm nay trẫm cho phép người định giá cái nghiền mực này!”

Khóe miệng Hoàng thượng khẽ nhếch, ánh mắt sắc bén nhìn về phía thân hình rõ ràng là có ngừng lại một chút của Tiểu Tiểu, nàng có hứng thú với cái này à?

“Ít nhất cũng phải một ngàn lượng bạc...” Cái con số này đủ ít chưa! Nếu không phải nường nường làm bề, thì ít nhất ông cũng phải nói giá một vạn lượng bạc đấy.

“Một ngàn lượng, cái này á?” Tiểu Tiểu cẩn thận cầm cái nghiền mực dưới đất lên, ngắm nghía kĩ càng cả nửa ngày, cái này đáng giá một ngàn lượng? Sao nhìn thế nào cũng thấy không giống nhỉ.

“Tốt, cứ cho là một ngàn lượng đi, Hỷ công công, cứ trừ vào tiền lương tháng của người vậy!”

Khóe miệng nhếch lên vẻ tà ác, mặt Hỷ công công lập tức méo xệch, một ngàn lượng bạc, ít nhất cũng phải hai năm không có bổng lộc đấy, đáng thương quá, tội nghiệp quá...

Hi vọng điều này làm nường nường tỉnh ra, đừng trêu chọc Hoàng thượng nữa, phải biết rằng một ngàn lượng bạc này là còn ít, chịu cái khổ da thịt thì phiền toái đấy, nếu như bị đánh gần chết thì còn phiền phức hơn.

“Chúc mừng người nha, Hỷ công công, vì quốc khổ mà cống hiến một chút sức lực của mình!”

Cao hứng đặt nghiền mực xuống, Tiểu Tiểu xấu xa nói. Thế này mà muốn mình áy náy ư? Hoàng thượng nghĩ cũng quá đơn giản rồi đấy? Mực cười, Tiểu Tiểu nàng có bao giờ để ý đến sự sống chết của ai đâu chứ?

“Nàng...Thụy Tiên, chẳng lẽ nàng không cảm thấy áy náy sao? Tiền lương một tháng của Hỷ công công mới hơn mười lượng bạc, cho dù cộng thêm phần trăm thưởng lúc bình thường, ít nhất cũng phải hai ba năm mới đủ trừ hết một ngàn lượng bạc, nàng còn chúc mừng ông ta?”

Cô nàng này rốt cuộc có nhân tính không hả? Uống cho Hỷ công công lúc đầu còn bảo vệ nàng như vậy.

“Hoàng thượng, Hỷ công công còn chẳng oán giận thiếp, người oán cái nỗi gì chứ?” Tiểu Tiểu lấy làm khó hiểu nhìn Hoàng thượng, rồi lại nhìn Hỷ công công đang râu mặt ở bên, trong lòng hơi bất an. Hoàng thượng nói như vậy, có phải Hỷ công công đã nói gì với hần rồi không?

“Hỷ công công, người cảm thấy ám ức à?” Hai mắt sắc bén nhìn về phía Hỷ công công, Hỷ công công vội vã lắc đầu:

“Nường nường chê cười rồi, nô tài không ám ức, không ám ức!”

Tiểu Tiểu cười nói:

“Người không cảm thấy ám ức, nhưng Hoàng thượng lại thấy ám ức thay người đấy? Người thấy chưa, vẫn là chủ tử của người tốt, chỉ đáng tiếc bốn cung chẳng có nhiều bạc, nếu như bốn cung có tiền, nhất định sẽ thay người đem nộp số tiền này!”

“Nường nường, không cần, không cần!”

Hỷ công công vội vàng nói không, thật sự không cần, chút ít tiền này ông vẫn có thể giao nộp ra được.

“Mau lên, hết mực rồi!”

Bảo nàng đến mài mực, chứ không phải đến nói chuyện làm kích động hấn thêm, cô nàng này, đối xử với Hỷ công công đúng là tốt nhỉ, nàng có bao giờ nói cười hỉ hả với trẫm thể này đâu, đây chỉ là một công công, trong lòng Hoàng thượng hơi hẫ, hẫ rất chán ghét cái cách nghĩ bổng dưng xộc tới này, cũng rất chán ghét việc mình để ý tới nàng.

“Được!” Cúi đầu xuống, Tiểu Tiểu mài mực lúc mài lúc nghỉ, trong lòng lại nghĩ đến những lời Hoàng thượng nói ban nãy, lời của hấn có vấn đề, trẫm phần trăm là có vấn đề.

“Nàng...”

Phát cáu mà nhìn vũng mực ở dưới đất, cô nàng này đang nghĩ cái gì vậy? Mài mực mà cũng mài đến dưới đất cho được, hơn nữa lại còn tiếp tục mài đất nữa chứ, hèn vía nàng để đâu thế hả? Bực bội nhìn nàng, Hoàng thượng tức tối muốn đem nàng ném lên giường, nói cho nàng rằng làm người phụ nữ của hấn, bất luận lúc nào thì cũng không được thất thần.

“Thụy Tiên, nàng đây mà là đang mài mực đấy hả? Hỷ công công, đến Hình phòng lĩnh hai mươi gậy trước đi!”

Tức giận thét một tiếng, cuối cùng thì Tiểu Tiểu cũng hoàn hồn lại, khó hiểu nhìn cơn giận của Hoàng thượng, nàng vô tội hỏi:

“Sao thế? Chẳng phải thiếp đang nghe lời mà mài mực đấy sao?”

Cúi đầu xuống, Tiểu Tiểu mới nhìn thấy vết mực dưới đất, nàng xấu hổ lè lưỡi, lúng túng cười nói:

“Không cẩn thận, không phải thiếp cố ý đâu. Lúc này mệt quá, mài mực chán òm, suýt nữa là ngủ luôn rồi...”

Hỷ công công ai oán nhìn nàng, nương nương người suýt nữa thì ngủ, nhưng nô tài thì thăm rồi, phỏng chừng mười ngày nữa tháng khỏi xuống giường nổi luôn.

“Còn không mau đi!”

Không nhìn cô nàng này nữa, ánh mắt lạnh lùng của Hoàng thượng liếc qua Hỷ công công, Hỷ công công sợ đến nổi vội vã lui xuống, loạng choạng một cái rồi té ngã ra đất, Tiểu Tiểu mắt kiên nhẫn hỏi:

“Hỷ công công, ngươi lại muốn làm gì nữa thế?”

Bản mặt bây giờ của Hoàng thượng có hơi khó coi, nhưng Hỷ công công cũng đâu cần phải sợ hãi đến thế chứ? Khoa trương quá đi.

“Nô tài đi ngay, nô tài đi!”

Vội vã bò dậy từ dưới sàn, Hỷ công công chặt vật bỏ chạy, hôm nay quả nhiên là ngày xui xẻo của ông, Hoàng thượng quả nhiên là chưa từng nghĩ sẽ tha cho ông mà. Bây giờ trong phòng này nguy hiểm, bị đánh hai mươi gậy cũng coi như là tốt rồi đó.

“Hỷ công công, lĩnh phạt xong thì đến đây tiếp tục hầu hạ!”

Giọng nói lạnh lẽo, khiến cho Hỷ công công rét run người: Hoàng thượng thống hận mình đến thế luôn á? Chẳng lẽ muốn chơi chết cái mạng nhỏ này của ông thì mới thôi ư? Đừng mà, ông không sống nổi nữa! Chịu hình xong còn phải trở lại? Ngay đến kì vọng cuối cùng của ông mà Hoàng thượng cũng...

“Tiểu nhân!”

Tiểu Tiểu nhỏ giọng lầm bầm một tiếng, Hoàng thượng bật cười ha hả:

“Con người không thể luôn quang minh lỗi lạc, lúc nên tiểu nhân thì cũng phải...”

“Ê, người làm gì thế?”

Vừa nói đến tiểu nhân, Hoàng thượng lại dám nhân lúc nàng không chú ý mà ám toán nàng? Mắt đẹp của Tiểu Tiểu tròn tròn, cái tên Hoàng thượng này không phải đột nhiên lại muốn cường bức đấy chứ?

“Thụy Tiên, không phải trăm đã nói, lúc nên làm tiểu nhân thì cũng phải tiểu nhân hay sao? Hơn nữa, ta cũng đâu có nói ta là quân tử. Nàng nói xem nàng luôn làm trăm kinh ngạc như vậy, trăm thì lại chẳng muốn làm môn thần cho nàng nữa đâu nha...”

Xấu xa đi đến phía sau Tiểu Tiểu, dịu dàng đem nàng ôm vào lòng, miệng cũng lại gần mặt Tiểu Tiểu, nhiệt khí thổi ra đều phủ lên mặt Tiểu Tiểu, khiến cho Tiểu Tiểu thấy không tự nhiên mà đỏ hết cả mặt.

“Hoàng thượng, người giúp thiếp giải huyết trước, chúng ta có gì từ từ hẵng nói, có chuyện từ từ bàn!”

Hỷ công công à, cho dù người có chịu hình thì cũng mau mau về đi, còn không về nữa thì mệt đấy...

Nhìn mặt trời bên ngoài vẫn chưa xuống núi, cũng chưa đến giờ dùng bữa tối, tên Hoàng thượng này rốt cuộc là đang định làm gì thế, nếu như bây giờ hắn dùng sức mạnh với nàng, nàng đúng là không có lực trở tay.

“Không có gì để nói, cũng không có chuyện để bàn, Thụy Tiên, hai chúng ta chỉ cần làm là được...”

Hoàng thượng vẫn cười xấu xa, tay nhẹ nhàng xoay giá sách, một cánh cửa bí mật mở ra, Hoàng thượng vững bước đi vào, mà Tiểu Tiểu thì nằm trong lòng Hoàng thượng một cách bất an, trời ơi, bên trong thế mà có chiếc giường bự, hơn nữa trên đó chăn nệm đã trải sẵn, không phải Hoàng thượng định ở trong này mà muốn nàng đấy chứ?

“Hoàng thượng, người giải huyết cho thiếp đã được không? Thiếp có lời muốn nói, có lời muốn nói mà...”

Cười hì hì, không còn mấy ngày nữa, nàng không thể xảy ra quan hệ gì với Hoàng thượng được, nếu để Lân vương biết thì phải làm sao? Hơn nữa nàng cũng không muốn khiến người khác hiểu lầm con mình.

Lúc Dạ Hoắc nói, Tiểu Tiểu không rõ ý nói là chuyện trúng độc hay là mang thai, nhưng sau đó lúc mình chẩn mạch, Tiểu Tiểu mới biết hóa ra trong lúc bất tri bất giác, nàng đã mang thai đứa con của Lân vương, hơn nữa cũng gần được hai tháng rồi, tính thời gian, hẳn là trước khi Lân vương đến Phong quốc, nếu như không phải lần ở hoa viên thì cũng là cái lần Lân vương say khướt trước lúc đi kia, lúc đó nàng rất vui, nhưng vừa nghĩ đến mình trúng độc, trong lòng nàng lại trầm xuống, hai tháng, chính là thời kì mấu chốt khi mang thai, chẳng biết loại độc kia có ảnh hưởng đến sự phát triển của bé cưng không nữa? Sau đó thuốc mà nàng uống, đương nhiên là không có bất kì sự ảnh hưởng nào với con, nhưng trong lòng nàng vẫn thấy hơi lo, suy cho cùng thì độc cũng đã ở trong người nàng một hai canh giờ rồi...

“Thụy Tiên, bộ dạng này của nàng, sẽ khiến trăm nhện không được mà muốn xơi nàng đấy...”

Đặt Tiểu Tiểu lên giường, hai mắt Hoàng thượng trở nên hơi u ám, trên giường của hắn, nàng là người đầu tiên thần thờ đấy. Chẳng lẽ hắn đối với nàng chẳng có tí lực hấp dẫn nào sao? Chẳng lẽ nàng không thích hắn chút nào ư? Nàng không phải phi tần của hắn, nàng chỉ là một người mạo danh thay thế thôi...

Nhưng chết tiệt, thế mà hắn lại có hứng thú với nàng? Thật sự phải đợi đến khi lột bỏ mặt nạ của nàng thì mới muốn nàng ư? Nhìn nàng nằm trên giường, Hoàng thượng không muốn tiếp tục nhìn nữa...

Không phải có câu thứ không có được đều là đồ tốt sao? Có phải khi hắn có được thân thể nàng rồi, hứng thú với nàng cũng sẽ giảm đi? Nghĩ vậy, Hoàng thượng từ từ đi xuống, Tiểu Tiểu hoảng sợ nhìn hắn, vội vã nói:

“Hoàng thượng, thiếp còn chưa chuẩn bị tốt, có thể...”

“Không thể, Thụy Tiên, nàng không cần chuẩn bị, chỉ cần phối hợp với trăm cho tốt là được...”

Nhìn môi càng lúc càng gần, Tiểu Tiểu muốn quay mặt đi, nhưng cái động tác đơn giản ấy lúc này cũng khó mà làm được, ngoại trừ nói chuyện ra, nàng chẳng có tự do gì khác.

Nhìn môi càng lúc càng gần kia, Tiểu Tiểu vô lực nhắm mắt, lẩm bẩm nói:

“Hoàng thượng...Hoàng thượng muốn sung hạnh thần thiếp, là vinh hạnh của thần thiếp, chẳng lẽ Hoàng thượng muốn thần thiếp nằm dưới thân Hoàng thượng y như khúc gỗ hay sao? Như vậy, Hoàng thượng không thấy chán ư?”

Lân vương, Tiểu Tiểu thật sự hết cách rồi, đây là ván cược cuối cùng của Tiểu Tiểu, nếu như Hoàng thượng làm lơ, Tiểu Tiểu phải làm sao đây? Đối với Hoàng thượng, nàng còn tưởng rằng mình cũng khá là hiểu hần, nhưng ai mà ngờ, Hoàng thượng cũng có lúc tiểu nhân đến vậy? Mà Tiểu Tiểu thì sao, thế mà cũng bất cẩn trúng kế cho được?

Tuần nhan gần trong gang tấc bỗng khựng lại, Hoàng thượng tựa như đang suy nghĩ một lúc, rồi cười nói: “Thụy Tiên, lời của nàng trẫm không dám nghe, trẫm sẽ miễn cưỡng một chút, vẫn không nên giải huyết cho nàng thì tốt hơn!”

Lân môi nóng rực phủ xuống, dịu dàng mút lấy cánh môi hồng của Tiểu Tiểu, hần thật sự đã hạ quyết tâm, không bỏ qua cho nàng nữa...

120. Chương 120

Hai tay Lân vương khê siết lại, Tiểu Tiểu, uống cho ta ở bên ngoài hốt hoảng lo sợ vì nàng, sao nàng có thể...

“Cha, thuốc của mẹ hữu dụng thật, móng của Điểm Điểm không còn đau nữa rồi nè!”

Tuy vẫn chưa dám ngồi xuống, nhưng đi đường bình thường thì đã chẳng còn thấy đau gì nhiều nữa, Điểm Điểm hiếu động không muốn nằm bẹp trên giường, bé chạy đến bên cạnh Lân vương, nhưng lại thấy Lân vương đang thần thờ nhìn quyển sách trước mắt.

“Phải đó, thuốc của mẹ con đương nhiên là linh nghiệm rồi, có điều con cũng phải nghiêm túc kiểm điểm. Điểm Điểm, mẹ vì muốn tốt cho con, con đừng trách mẹ con.”

Lân vương xoa đầu Điểm Điểm, yêu thương nói.

“Đương nhiên là Điểm Điểm biết, tuy đôi lúc mẹ sẽ giáo huấn Điểm Điểm, nhưng mẹ vẫn đối xử rất tốt với Điểm Điểm đấy? Cha, con lén nói cha nghe nè, cha có biết từ khi nào mà con biết mẹ tốt hay không?”

Lân vương lắc lắc đầu, hần trước nay chưa từng nghĩ đến vấn đề này, Tiểu Tiểu từ nhỏ đã ở bên cạnh Điểm Điểm, ắt hẳn từ rất sớm trước đó đã biết Tiểu Tiểu đối tốt với thằng nhóc rồi chứ gì?

“Haizz, trước kia con cũng chẳng biết, khi biết được, thì là lúc mẹ đã xuống núi rồi. Khi đó, Điểm Điểm muốn ăn gà ăn mỳ, nhưng cái con mà gia gia bắt được không phải là gà, đương nhiên là không làm ra được rồi. Gia gia không đi, Hắc Tử không đi, Hổ Tử cũng không chịu đi, cuối cùng vẫn là Điểm Điểm mặt dày mỳ dạn xin Như Nhi đi...cha ơi cha không biết đâu, khi đó nếu có mẹ, mẹ sẽ không nói hai lời mà bi bắt gà cho Điểm Điểm ngay tức khắc...”

Điểm Điểm ngẩng đầu, nói một cách đáng yêu, Lân vương bật cười ha ha, hóa ra lúc ăn, Điểm Điểm mới biết cái tốt của Tiểu Tiểu. Nếu để Tiểu Tiểu biết được, chẳng biết có tét mông thằng bé thêm một trận không nữa?

Có khả năng, nàng sẽ đau long muốn chết cho coi. Có điều Hắc Tử Hổ Tử hẳn đều đã gặp qua, không biết Như Nhi mà Điểm Điểm nói tới lại là thần thánh phương nào?

“Điểm Điểm, Như Nhi là ai? Sao cha không biết nhỉ?” Bé Điểm Điểm dậy, thân thiết đặt bé lên đùi, Điểm Điểm ‘Úi da’ gào lên một tiếng:

“Cha, cha có ý đấy hả? Rõ ràng biết mông của Điểm Điểm không dám ngồi, còn để Điểm Điểm ngồi xuống...”

Đáng thương quá, mông của ta, mẹ xấu xa kia dùng sức lớn như vậy, không lẽ khi đó muốn đánh chết mình luôn á?

“Xin lỗi, Điểm Điểm, cha quên mất...”

Lân vương tỏ ý xin lỗi nhìn Điểm Điểm, đều tại hấn, ban nãy lại quên mất điểm này, trước kia hấn đều ôm thằng bé như vậy cả.

“Không sao hết, con tha thứ cho cha, ban nãy hỏi Điểm Điểm về Như Nhi á hả, Hồ Tử là sủng vật của Điểm Điểm, Như Nhi và Hắc Tử là của mẹ, Hắc Tử là một con sói rất uy vũ, rất lợi hại, nghe mẹ nói, thật ra Hắc Tử là một con lang vương đầy nhá, nhưng trước nay nó đều luôn ở bên cạnh mẹ, từ khi Điểm Điểm có ý thức thì đã có nó rồi. Nó lợi hại lắm...”

Nhắc đến Hắc Tử, Điểm Điểm hình như nói mãi không ngớt, Lân vương từng gặp Hắc Tử, cái hấn muốn biết là Như Nhi cơ, nhưng thấy Điểm Điểm nói hăng say như vậy, cũng không ngắt lời bé, hơn nữa còn nghiêm túc lắng nghe, mãi đến khi Điểm Điểm nói xong, Lân vương mới cười nói:

“Nghe Điểm Điểm nói như vậy, Hắc Tử đúng thật khá lợi hại, thế Như Nhi thì sao, Như Nhi là...”

“Há há, cha, Như Nhi và Hắc Tử không phải cùng một loài, Như Nhi là một con rắn nhỏ màu xanh lục to cỡ này nè...”

Vươn ngón tay, Điểm Điểm minh họa, tuy không chuẩn lắm, nhưng cũng gần như thế:

“Như Nhi và mẹ thường như hình với bóng, thông thường nó đều nằm ngủ trên cổ tay mẹ, nó rất ham ngủ, nhưng thân phận nó cũng rất tôn quý, là công chúa của loài rắn, có thể hiệu triệu rất nhiều rắn bán mạng vì nó. Nó cũng rất trung thành với mẹ...”

Thuộc như lòng bàn tay, Điểm Điểm cười vui ra mặt, mà Lân vương thì lại bắt đầu cau mày suy ngẫm, trên tay Tiểu Tiểu, sao trước giờ hấn không chú ý tới nhỉ? Hình như trước nay có thấy qua đâu, cổ tay nàng đều trống trơn, nào thấy con rắn màu xanh kia đâu.

“Cha, khinh công của cha có tốt không?”

Điểm Điểm bỗng dừng ngừng lại, hỏi Lân vương hai lần mà hấn vẫn chưa hoàn hồn lại, bé liền lắc lắc cánh tay Lân vương, hỏi lại lần nữa.

“Khinh công? Chắc cũng tạm? Sao thế?” Lân vương cúi đầu xuống, lấy làm khó hiểu mà nhìn Điểm Điểm, không phải bé muốn học võ công đấy chứ, thế cũng tốt, đã sắp năm tuổi rồi, cũng đã đến lúc học võ công.

“Thế thì hay quá! Cha, đợi khi mẹ đến, bảo mẹ dẫn chúng ta về núi chơi đi, trên núi mà bọn con ở vui lắm nhé, tuy không phồn hoa như ở bên ngoài, nhưng trên núi có...”

Đi lên ngọn núi mà nàng sinh sống ư? Khóe miệng Lân vương hơi nhếch lên, Điểm Điểm thật sự thích hấn rồi, bằng không cũng sẽ không bảo hấn về núi của bọn họ. Nhưng cái này cũng phải đợi, đợi Tiểu Tiểu trở về, khi đó mới có thể về núi được. Có điều cũng chỉ còn mấy ngày nữa, nhanh thôi.

“Vương gia, mặt trời đã xuống núi rồi, thị vệ kia phải xử lý ra sao?” Quản gia gõ gõ cửa, sau khi được sự cho phép liền đi vào.

Thị vệ? Là Tiểu xử phạt, Lân vương nhớ đến chủ ý của Tiểu Tiểu mà cười cười, nhưng lạ thật, một sự bất an lớn vẫn trong lòng, hấn buồn bực đi lại trong phòng...

“Cha, cha sao vậy?”

Cảm thấy Lân vương có điều dị thường, Điểm Điểm bất an hỏi.

Lân vương cúi đầu xuống, nhìn thấy sự quan tâm trong mắt Điểm Điểm, Điểm Điểm miễn cảm như vậy, chẳng biết là chuyện xấu hay chuyện tốt đây? Trần đây xúc động, hấn cũng không rõ sao hấn lại thấy bất an, chỉ là lúc này nỗi buồn bực trong lòng càng nặng thêm, trực giác cho biết ắt hấn là có liên quan đến Tiểu Tiểu, nhưng cụ thể, hấn cũng không biết là cái gì...

“Điểm Điểm, cha không sao, không sao hết!”

Đúng vậy, hấn không sao, nhưng người hấn lo lắng là Tiểu Tiểu. Lân vương ngẩng đầu, nhìn về phía ngoài cửa, u ám nói:

“Cứ làm theo những gì nàng ấy nói đi!”

Quản gia nghe xong, rõ ràng là ngây ra một lúc, lầy lăm khó hiểu nhìn Lân vương, làm thế nào? Ông không biết.

“Cha, cái gì thế? Lúc này cha nói là có ý gì vậy?”

Điểm Điểm tò mò mở to con mắt, bé cảm thấy có trò vui rồi, bé nhất định phải tham gia, cũng chắc chắn sẽ tham dự vào.

“Quản gia, đem nữ nhân kia thưởng cho y, y cũng coi như là đã có công cứu Điểm Điểm...”

Khẽ thở dài một tiếng, an bài như vậy, đối với nữ tử kia mà nói cũng coi như là chuyện tốt. Tuy rằng theo một thị vệ thì có hơi ảm ức một tí, nhưng ít nhất Lân vương ban hôn, y cũng sẽ một lòng một dạ đối đãi với nàng ta.

Nắm lấy tay Điểm Điểm, Lân vương cười nói:

“Điểm Điểm, cha phải đi xử lý chút chuyện, con ở đây chơi với mấy nha hoàn được không?”

Chuyện nên xử lý, hẳn không muốn kéo dài, lỡ Tiểu Tiểu thấy hẳn vẫn còn chưa xử lý gọn, thì sẽ tức giận đó. Vì một đám nữ tử không liên quan, hẳn không cần thiết phải làm cho Tiểu Tiểu giận.

“Không chịu!” Dùng sức lắc đầu, cha đi nhất định là có trò vui, sao có thể thiếu mặt Điểm Điểm được chứ? Bé nài nỉ nói:

“Cha, Điểm Điểm chỉ yên lặng ở bên cạnh cha, tuyệt đối sẽ không nói bậy, làm bậy, cũng sẽ không rước thêm phiền toái cho cha đâu...”

Không có mối lạ! Trong lòng Lân vương thầm than, lại không muốn làm Điểm Điểm thất vọng, nhưng hình tượng kế tiếp, thật không thích hợp dẫn theo một một đứa trẻ, để Điểm Điểm nhìn thấy mình là một người lạnh lùng tuyệt tình, thế thì càng không hay rồi.

Lân vương ngồi xổm người xuống, nhìn Điểm Điểm nói:

“Điểm Điểm, mẹ của con có phải không thích đám nữ nhân kia không?”

Đám nữ nhân đó, đương nhiên là chỉ đám thị thiếp kia của hắn rồi, Tiểu Tiểu không thích bọn họ, nhưng Điểm Điểm lại thường chơi với họ, chòng ghẹo họ, không biết đuổi bọn họ đi, Điểm Điểm có buồn không?

“Đúng thế, không chỉ mẹ không thích, Điểm Điểm cũng chẳng ưa bọn họ nữa kìa? Cha...”

Điểm Điểm khó hiểu nhìn về phía Lân vương, không phải cha tưởng mình thích cái đám nữ nhân đó đấy chứ? Tuy bé thường qua đó chơi với bọn họ, nhưng đều là đang trêu chọc bọn họ thôi.

“Cha, không phải cha tưởng con thích họ đấy chứ? Con chơi với bọn họ là để họ biết khó mà lui mà? Con vì suy nghĩ ẹ nên mới muốn đuổi họ đi...”

Cha thật ngốc quá đi, chuyện đơn giản như vậy mà cũng không nghĩ ra hả? Điểm Điểm giải thích nói.

“Cha biết rồi! Điểm Điểm, bây giờ cha đang muốn đuổi bọn họ đi, con cũng muốn theo cha đến đó ư?”

Lân vương yêu thương vuốt mặt Điểm Điểm, có Điểm Điểm ở bên, hẳn nói chuyện làm gì cũng phải chú ý nhiều hơn.

“Vương gia, đừng đuổi chúng thiếp đi, tại sao?”

Nghe thấy lời của Lân vương, chúng mỹ nhân trừng mắt không thể tin nổi, tuy Vương gia thật sự đã lâu không đến sủng hạnh bất kỳ người nào. Tuy các nàng cũng từng nghĩ đến việc có một ngày sẽ bị tổng ra khỏi phủ, nhưng...

Lúc thật sự biết được, trong lòng các nàng vẫn kinh hãi muôn phần. Đã theo Vương gia lâu vậy rồi, các nàng không biết sau khi ra khỏi vương phủ thì các nàng có thể làm được gì? Các nàng không biết sau này phải dựa vào cái gì để sống tiếp đây.

“Bổn vương sẽ cho các người phí phụ cấp, Vương phi sắp đến rồi, nàng ấy không muốn nhìn thấy các người, cho nên...”

Lân vương khẽ thở dài một tiếng, vài vị mỹ nữ nghe thấy giọng điệu kiên quyết kia của Vương gia thì đã ngã thụp xuống đất, còn có một người chạy đến bên Điểm Điểm, khẩn cầu nói:

“Điểm Điểm, Vương gia nghe lời muội nhất, muội thay tỷ tỷ khuyên nhủ Vương gia được không?”

Bình thường, Điểm Điểm đều chơi cùng với các nàng, nhưng bây giờ...

Tuy Điểm Điểm cũng thường xuyên chòng ghẹo các nàng, nhưng bình thường Điểm Điểm đối đãi với các nàng cũng không tệ. Nghe thấy lời của nữ nhân này, những mỹ nhân khác cũng van xin mà nhìn về phía Điểm Điểm, có thể nói chuyện trước mặt Vương gia, hình như chỉ có Điểm Điểm thôi.

“Cô buông tay ra đi!”

Chán ghét mà nhìn cái tay đang nắm lấy cánh tay bé, Điểm Điểm giãy vài cái, ngắt nổi sức lực quá bé, giãy sao cũng không thoát ra được, ánh mắt Lân vương tối lại, lạnh lùng nói:

“Buông tay!”

Giọng hần không lớn, nhưng vị mỹ nữ ban nãy nắm lấy cánh tay Điểm Điểm vẫn ngậy ra một lúc, tay cũng khựng lại, nhưng không hề buông ra ngay. Lân vương khom người xuống, khẽ hắt một cái, mỹ nữ liền ngã sõng soài ra đất, theo thế vồ ếch...

“Điểm Điểm...” Ai oán nhìn Điểm Điểm, trong mắt mỹ nữ lấp lánh lệ quang, mà những mỹ nữ khác cũng sợ hãi nhìn thẳng vào Lân vương đang đứng trước mặt Điểm Điểm, không ngờ Lân vương lại bảo vệ con nhãi ấy như vậy.

“Vương gia, chẳng lẽ thật sự vì công chúa ư?”

Một mỹ nữ áo đỏ ai oán nhìn Lân vương, hai ngày nay nàng cũng đã nghe nói rồi, nói rằng công chúa Phong Quốc sắp qua đây hòa thân, mục tiêu chính là Lân vương hiện nay. Lúc mới đầu nàng cũng không tin, bởi vì Lân vương phủ chẳng có tí vẻ nào là sắp có chuyện mừng cả, hơn nữa bên cạnh Lân vương chỉ có Điểm Điểm – một tiểu cô nương bốn năm tuổi, chẳng hề có nữ nhân nào khác mà...nhưng hôm nay xem ra, cũng chỉ có việc công chúa sắp đến đây, nên mới không chấp nhận được đám thị thiếp các nàng, Vương gia cũng sẽ vì lợi ích quốc gia mà...

“Nàng ta?” Lân vương nhướng nhướng mày, trong mắt lộ ra một tia khinh thường. Mọi người đều đang nói, công chúa sắp đến đây hòa thân, nhưng hòa thân với ai cũng được, người duy nhất không có khả năng chính là hần. Phải biết rằng hôm đó chính mắt hần nhìn thấy ả ta cùng với một người đàn ông lặn lội trên giường. Hần không tin ả nữ nhân kia còn dám đến đây gả cho hần!

Nếu như cô ả thật sự nói vậy, chỉ có thể cho thấy một điều, không phải da mặt ả ta quá dày, mà là căn bản ả ta không cần mặt!

Ánh mắt nhìn về phía mỹ nữ, vô tình nhìn thấy sự phẫn hận trong mắt các nàng, trong lòng Lân vương hơi lạnh, có lẽ đối với sự phẫn hận của các nàng, hần chẳng thấy sao cả, nhưng Tiểu Tiểu và Điểm Điểm thì sao, nữ nhân một khi trở nên độc ác, sẽ khiến người ta khó mà đề phòng được, tuy hai người họ đều rất thông minh, đều rất cơ trí, nhưng có lúc, vẫn không thể đề phòng được!

“Cái này các ngươi không cần xía vào, vì quan hệ giữa hai nước, bốn vương cũng phải gắng sức vì nàng ta mà suy nghĩ!”

Không thừa nhận, nhưng Lân vương cũng không phủ nhận, trong mắt chúng mỹ nữ xẹt qua một tia ai oán, có khi trong mắt có chút không cam, lại như có khi chỉ mang vẻ cam chịu. Cứ để bọn họ hiểu lầm đi, Lân vương cười thầm một tiếng, mà Điểm Điểm ở bên thì lại lấy làm khó hiểu nhìn Lân vương, nhìn thấy ý cười trong mắt Lân vương, bé thông minh không hỏi công chúa là ai, đợi trở về hẵng hỏi vậy.

“Hôm nay con hồ suýt nữa làm người bị thương, vị thị vệ kia vì cứu Điểm Điểm nên mới đã thương con hồ, mà người...”

Chỉ vào nữ tử hôm nay nhìn thấy kia, Lân vương không biết tên nàng ta, trước nay hần cũng chưa từng ghi nhớ. Hần cười nói:

“Đại lương của người đã cứu y một mạng, y nguyện ý lấy người làm vợ, bốn vương sẽ giúp các người lo liệu hôn lễ, người không có dị nghị gì chứ!”

Trên danh nghĩa là đang hỏi nữ tử kia, nhưng trong lời nói chẳng có lấy một tí gì gọi là có ý muốn hỏi cả, nữ tử kia khẽ run, lúc đó nàng cũng chẳng nhớ rõ dáng vẻ của thị vệ kia, cứ vậy mà gả cho người ta ư? Trên mặt hơi lộ vẻ không cam, nhưng khi nhìn thấy vẻ quyết tuyệt trên gương mặt Lân vương thì nàng chỉ đành gật gật đầu:

“Tạ ân điển của Vương gia!”

Đây cũng là ân điển, chí ít, thì cũng đã sắp xếp chuyện chung thân của mình rồi.

“Các người cũng có thể làm vậy, bốn vương cho các người cơ hội, tìm một thị vệ hoặc là người nào đó mình yêu thích. Thời gian hai ngày, hết giờ, chưa tìm được đối tượng thích hợp, nhất loạt đuổi ra khỏi phủ. Tìm được rồi, thì mau chóng thành thân, cũng hai ngày sau thì rời phủ! Quân gia, chuyện này giao cho người, đúng rồi, đến khi đó, Lạc Hoa các sạch bóng người là được...”

Bạc môi đẹp hé mở, lời nói ra khiến chúng mỹ nữ muốn vỡ tim, hai ngày, ngai ấy thế mà chỉ ọi người thời gian có hai ngày!

“Dạ, Vương gia!”

Quân gia cúi đầu nhận lệnh, ông biết Vương gia làm vậy vì ai, nhưng ông có nghĩ sao cũng không hiểu, một nữ nhân đã có một đứa con, thật đáng để Vương gia làm vậy hay sao? Hơn nữa nữ nhân kia cũng chẳng xinh, nhưng Điểm Điểm này thì lại rất đáng yêu, ông rất thích.

Có điều, đổi lại mà nói, Điểm Điểm chưa chắc là con trai ruột của Vương gia mà!

“Hức hức...”

Tiếng nước nở khê truyền đến, nhưng lại khiến cho nam tử trên thân hôn càng sâu hơn, kĩ thuật hôn cao siêu không hề khiến cho Tiểu Tiểu quên hết mọi thứ, nàng vẫn luôn khẩn trương suy nghĩ tiếp theo phải làm sao, không thể có lỗi với Vương gia, nhưng nàng bây giờ một tí xúu sức lực cũng chẳng có.

Thế thì dùng cách tiêu cực nhất để phản kháng đi! Không có bất kì phản ứng nào, ngay đến tiếng thét giãy giụa cũng chẳng có. Khi y phục vốn đã chẳng mặc nhiều từng cái từng cái mà rời khỏi người nàng, lần đầu tiên Tiểu Tiểu có ý nghĩ tự sát! Thật sự phải vậy ư? Hai hàng nước mắt ứa ra, nàng hối hận quá, lúc này đã thấy Như Nhi trở về rồi, tại sao không đeo Như Nhi trên người cơ chứ? Tuy Như Nhi không có độc, nhưng cũng có thể ngăn cản Hoàng thượng một lúc, hơn nữa Như Nhi thông linh, có thể nghe hiểu những gì nàng nói, cũng có thể giúp nàng giải huyệt.

“Tại sao? Việc theo trẫm khiến cho nàng cảm thấy ảm ức đến vậy ư?”

Mang theo một tia khó tin, Hoàng thượng đau lòng nhìn nước mắt trên gương mặt Tiểu Tiểu, còn có từng dấu từng dấu hôn trên tấm thân hứng thú lung linh kia nữa. Vóc người bóng bở nằm ngay ngắn dưới thân hắn, hắn rất muốn nàng, nhưng lại không thể không để ý đến nước mắt trên mặt nàng, còn có tấm thân cứng ngắc kia nữa.

“...”

Tiểu Tiểu nước nở, lần đầu tiên cảm thấy bản thân vô dụng, tại sao đến nước này rồi, nàng cũng không thể hạ quyết tâm tự sát chứ? Sự lưu luyến trong lòng kia là vì ai? Điểm Điểm, Lân vương, hay là tiểu sinh mệnh còn chưa thành hình ở trong bụng? Không biết vì ai, nhưng nàng không muốn chết nữa, thật sự không muốn chết, trên đời này, thứ khiến nàng nhớ nhung không nhiều lắm...

Nước mắt tiếp tục ứa ra không chút kiêng nể gì, chảy lên gối, lên ra giường, còn có...trong tim nàng.

“Hay là nói, trong lòng nàng đã có người yêu rồi? Kẻ đó là ai?”

Từng cái từng cái hôn hung dữ mà rơi lên người nàng, nhưng Tiểu Tiểu lại chẳng cảm nhận được đau đớn gì, cũng chẳng cảm nhận được bất cứ khoái cảm nào, mắt đẹp lấp lánh ánh lệ, giờ đây cũng thất thần mà nhìn Hoàng thượng, người đàn ông muốn trừng phạt nàng kia...

“Là ai? Nàng đã yêu ai? Thụy Tiên, nàng là phi tử của trẫm, nàng chỉ có thể yêu trẫm, yêu ta...”

Ánh mắt tuyệt vọng như vậy, ắt hẳn trong lòng nàng có vướng mắc gì rồi? Hoàng thượng chưa xót nghĩ, nếu như nàng đã có người yêu, tại sao lại nhận lời thay thế người khác làm phi tử của mình chứ? Cảm giác bức bối lẫn nữa xông tới, sắc mặt hần tái mét nhìn Tiểu Tiểu, tức giận nói:

“Mặc kệ người nàng nhớ đến là ai, chỉ cần bây giờ nàng là phi tử của ta, cả đời này, nàng mãi mãi cũng đừng mong thoát khỏi, Thụy Tiên, nàng là của ta!”

Tựa như lời tuyên thệ, hần dùng sức cởi y phục của hần, từng cái từng cái ném sang bên giường, hôm nay, hần muốn nàng trở thành người phụ nữ của hần...

“Hoàng thượng, người là hiếu tử đúng không? Dùng bệnh của Thái hậu, trao đổi với thiếp...cho thiếp thời gian hai mươi ngày để chuẩn bị, thiếp sẽ điều chỉnh tốt tâm tình của mình, khiến bản thân tiếp nhận người.”

Giọng nói u ám, tuy rằng không lớn, nhưng từng câu từng chữ đều truyền vào tai Hoàng thượng, Hoàng thượng ngẩng ra một lúc, bệnh của Hoàng thái hậu? Thái y đều túc thủ vô sách, nàng thật sự có thể chữa khỏi ư? Còn nữa, hai mươi ngày, thời gian có phải hơi lâu rồi không?

Bỗng nhiên, hần nhớ đến tối hôm đó, nàng còn có thể sống nổi hai mươi ngày ư? Không được, hai mươi ngày tuyệt đối không được!

“Mười ngày, cho nàng thời gian mười ngày, chữa khỏi bệnh của Hoàng thái hậu, còn phải cam tâm tình nguyện mà tiếp nhận ta, yêu ta!”

Hoàng thượng tham lam mà nhìn vóc người xinh đẹp nóng bỏng kia, hôm nay, xem ra vẫn phải bỏ qua cho nàng một lần rồi, tuy rằng, hần rất không cam tâm!

Nhưng dựa ép chín không ngọt, nữ nhân cam tâm tình nguyện làm chuyện đó thì mới thú vị, nếu như không phải nàng quá ngoan cố, hần cũng chẳng định dùng sức mạnh.

“Ừm!” Bất đắc dĩ gật gật đầu, an toàn mười ngày, tên thích khách kia cũng đã sắp đến, Tiểu Tiểu cũng có thể thoát thân được rồi. Nàng không thể thoát ra ngoài như vậy được, cứ thế mà thoát ra, Hoàng thượng sẽ không cam tâm đâu.

“Tốt, Thụy Tiên, nàng phải nhớ kỹ đấy. Tối nay, là tiệc sinh thần của Nhị hoàng tử, phi tần hậu cung đều phải tham dự, nàng cũng phải có mặt đúng giờ! Đúng rồi, lát nữa ta sẽ bảo bọn họ mang lễ phục cần mặc tối nay đưa đến cho nàng, nhớ phải trang điểm cho thật xinh đẹp, mười ngày này trẫm sẽ không ép nàng, nàng cũng không cần đến đây hầu hạ nữa!”

Hai mắt nóng bỏng mà nhìn chăm chăm vào thân thể xinh đẹp cân đối của Tiểu Tiểu, ánh mắt Hoàng thượng tối lại, quay đầu cầm lấy y phục bên giường khoác lên người xong liền đi ra ngoài, khi cửa giá sách mở ra, Tiểu Tiểu vội kéo lấy tấm chăn mỏng để che đậy thân thể...

“Hoàng huynh...”

“Hoàng huynh...”

Giọng nói quen thuộc truyền đến, động tác của Tiểu Tiểu khựng lại, đúng lúc đụng phải ánh mắt đang tìm tòi lướt qua bên này, hai cặp mắt, là hai người họ, ánh mắt của một trong số đó lập tức...

Đừng, hãy tin tưởng thiếp...

Đối với sự giận dữ trong ánh mắt của Lân vương, Tiểu Tiểu tuyệt vọng nhìn hần, thiếp không có...thiếp và ngài ấy không có...không xảy ra chuyện gì hết...

Cửa đóng ‘cạch’ một tiếng, ngăn cản cơn giận của hần, cũng ngăn sự ảm ức, tuyệt vọng của Tiểu Tiểu. Cánh cửa không đóng kín, ngăn cách tầm nhìn của hai người, nhưng tiếng nói chuyện kia lại truyền tới liên tục không dứt...

“Hoàng huynh, người ban nãy kia là Thụy Tiên à? Sao huynh lại sủng hạnh nàng ta ở trong này...” Lời của Sóc vương, làm rạn vỡ trái tim đang đau khổ cùng cực của Tiểu Tiểu, lệ trong hai mắt càng thêm dữ dội hơn...

“Là trẫm không nhận nhận được...” Hoàng thượng không hề giải thích, một câu nói cũng có thể cho thấy ban nãy Tiểu Tiểu và hắn đang làm gì. Hai tay Lân vương khế siết lại, Tiểu Tiểu, uống cho ta ở bên ngoài hết hoảng lo sợ vì nàng, sao nàng có thể...

121. Chương 121: Chương 112

đó là con của nàng, không liên quan tới Sóc vương, đó là của một mình nàng!

Y phục hỗn loạn đầy đất, cùng với mấy dấu hôn hiển thị rõ trên bả vai, chẳng lẽ còn không thể nói lên tất cả, y phục của nàng cũng nhăn nhúm, dưới tấm chăn mỏng ắt hẳn là...

Đau lòng đến nỗi không thể hít thở được, Tiểu Tiểu, không phải nàng nói nàng ở chỗ Hoàng thượng hầu hạ, sẽ không có bất cứ chuyện gì hết hay sao? Không phải nàng đã nói nàng sẽ bảo vệ tốt bản thân ư? Chẳng phải nàng đã nói Hoàng thượng sẽ không làm gì nàng sao? Không phải nàng nói...

Võ công của nàng cao thế kia, bình thường nàng lanh trí đến thế, mọi chuyện lúc này, cũng là do nàng tự nguyện ư? Nếu như không phải nàng tự nguyện, Hoàng thượng sao có thể cùng nàng...

Tại sao phải đối xử với ta như vậy? Lần này, so với lần trước biết nàng mất tích, trong lòng Lân càng đau đớn hơn. Có phải là, nàng muốn khiến cho Lân đau đớn đến chết thì mới thôi không dày vò Lân nữa? Tiểu Tiểu, rốt cuộc nàng có từng yêu ta không? Có từng nghĩ cho ta hay không.

Hết thấy bề ngoài, giờ đây hoàn toàn không liên quan gì đến hắn nữa, gương mặt không biết là bởi vì lửa giận hay là vì thất vọng, trở nên trắng bệch...dù là nàng lừa dối ta, cho dù nàng làm ra chuyện này, Tiểu Tiểu, tại sao nhìn thấy ta nàng lại làm ra vẻ tuyệt vọng đến thế chứ? Rõ ràng người nên đau lòng là ta mới đúng...

“Lân, đệ sao vậy, không có gì đấy chứ?”

Hoàng thượng nghi hoặc nhìn Lân vương, mới ban đầu không thấy đệ ấy sao cả, sao bây giờ gương mặt đệ ấy lại tái đến thế?

“Lân, tuy công chúa kia có ý với huynh, nếu như huynh thật sự không thích nàng ta thì hoàng huynh cũng sẽ không ép huynh, huynh không cần phải trưng cái sắc mặt này cho đệ và hoàng huynh xem đâu!”

Sóc vương tưởng rằng Lân vương vì chuyện về công chúa mà bọn họ nói ban nãy nên mới như vậy, hắn vội lên tiếng an ủi.

“Hoàng huynh, đệ nói đúng không?” Vì để làm rõ tính khả tin trong lời nói của hắn, Sóc vương nháy nháy mắt với Hoàng thượng, vì một tiểu công chúa, còn chưa đáng để làm tan vỡ tình cảm huynh đệ của bọn họ. Tay thầm giật lấy cánh tay Lân vương một cái, Lân vương mơ màng nhìn hắn, gật gật đầu.

“Hoàng huynh, Lân vương cũng không thích công chúa kia, huynh nói xem nên chỉ định nàng ta cho ai đây?” Sóc vương chau mày khổ não, hắn thì càng không thêm rồi, nhưng hình như hoàng thân quốc thích cũng không mấy ai, hay là ột tên ngoại thần?

“Phong hoàng từng ám thị, người công chúa thích là Lân, tốt nhất vẫn là Lân thu nhận, nếu không thích, tìm cái biệt viện bố trí ổn thỏa là được!” Mắt khẽ nhướng, Hoàng thượng nhạt giọng nói.

“Thế cũng được đấy. Lân, huynh chịu không? Không phải huynh có rất nhiều biệt viện hay sao? Qua một thời gian, tìm đại một cái biệt viện sắp xếp cho nàng ta là được.”

Sóc vương mỉm cười tán đồng, chỉ cần không phải cho hắn, sắp xếp thế nào hắn cũng không có ý kiến.

“Ừm! Hoàng huynh, đột nhiên đệ nhớ ra trong phủ còn có việc, phải về trước đây.”

Lòng vẫn còn đau đớn mà nhìn Hoàng thượng, trong óc Lâm vương vẫn hiện ra hình ảnh Hoàng thượng đè nàng lên giường cùng nhau quay cuồng, tim hắn đau muốn chết, một khắc cũng không chịu đựng được nữa...

“Lâm, mặt của đệ vẫn rất tái nhợt, chi bằng bảo thái y khám thử nhé? Đúng rồi, tiệc tối nay phải đến, đừng quên đấy...”

Trong lúc Hoàng thượng quan tâm căn dặn, cửa ‘cách’ một tiếng đóng lại, Tiểu Tiểu ở trong mật thất phía sau giá sách, cũng tan nát cõi lòng mà ngồi thụp xuống đất.

Công chúa, hắn muốn cưới công chúa! Thế mình thì sao? Tiểu Tiểu mi phải làm sao đây? Một Thủy Thủy còn chưa đủ, nay lại còn thêm một cô công chúa nữa?

Nước mắt vẫn tuôn trào, cảm giác lạnh băng truyền từ dưới đất, lại không bằng trái tim lạnh lẽo của nàng, cũng không bằng trái tim đau đớn của nàng.

“Nương nương, người sao vậy?”

Đã nói là phải từ bỏ, nhưng trên mặt Tiểu Tiểu, nước mắt vẫn tuôn rất dữ dội, chúng nó cứ như là tự có ý thức vậy, bất luận Tiểu Tiểu có lau thế nào, có tự ra lệnh cho bản thân thế nào, nước mắt cũng không ngừng lại, cũng không muốn ngừng lại...

“Nương nương, chuyện này...rất cuộc là sao vậy?”

Tiểu Tiểu hồn bay phách lạc như vậy, Hoa Nguyên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, nàng đau lòng dìu Tiểu Tiểu, đỡ nàng ấy đang thẫn thờ nằm lên giường, nhưng Tiểu Tiểu lại chẳng nói một câu nào, chỉ im lặng mà rơi nước mắt...

Chẳng phải chỉ ở Ngự thư phòng có một lát thôi ư? Sao trở về rồi nương nương lại thành ra như vậy? Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Ngự thư phòng? Hoa Nguyên định đi thăm dò một chút, nhưng lại không dám rời khỏi Tiểu Tiểu, không dám bỏ nàng ấy mà đi, sợ nàng ấy nghĩ quẩn rồi xảy ra chuyện.

“Nương nương, đừng khóc nữa. cứ khóc tiếp như vậy không tốt cho sức khỏe của người...có chuyện gì người cứ nói ra đi, không thì người hãy đánh tôi đi, xem tôi là kẻ mà người hận, đánh tôi một trận, người sẽ dễ chịu hơn chút...”

Dịu dàng an ủi Tiểu Tiểu, Hoa Nguyên sốt ruột cũng bật khóc theo, nương nương tự mình trở về, ắt hẳn là không có phạm tội phải chịu hình, thế...

Cầm lấy tay Tiểu Tiểu, Hoa Nguyên nhìn bộ y phục vốn gọn gàng sạch sẽ kia của Tiểu Tiểu, giờ đây đã hơi nhăm nhúm, mà trên cánh tay, mảng xanh mảng tím, chẳng lẽ là...dấu hôn?

Chẳng lẽ Hoàng thượng đã sủng hạnh nàng ấy ư? Một sự bất an xuất hiện, người nương nương thích hẳn là Lâm vương, thế vết tích trên thân thể mấy lần kia hẳn là cho Lâm vương gây ra, nhưng bây giờ trên thân thể nàng ấy...

Đừng mà, không phải như vậy đâu! Hoa Nguyên kinh hãi lùi về sau hai bước, tuy nương nương có nhiều lúc rất tùy tiện cầu thả, nhưng đối với loại chuyện này, nữ nhân đều rất để bụng, đều rất để ý.

“Chuẩn bị nước nóng cho ta, ta muốn tắm rửa!”

Giọng nói lạnh lùng, không có một chút độ ấm nào, trong ánh mắt Tiểu Tiểu chợt hiện lên một tia nghiêm nghị, phải ra tay rồi, nên đi rồi, nàng không thể ở lại đây được nữa, nàng cũng không thể nhìn hắn thành thân, nhìn hắn sinh con...như thế tim nàng sẽ đau chết mất!

Về phần đứa bé này, có cũng được, không có cũng thế, dù sao cũng là con của hắn. Năm năm trước nàng có thể tự mình nuôi lớn Điểm Điểm, bây giờ trở về núi, nàng cũng có thể nuôi nó khôn lớn thành người! Mà Điểm Điểm, nàng cũng sẽ nuôi nấng nó cho tốt, đó là con của nàng, không liên quan tới Sóc vương, đó là của một mình nàng!

“Nương nương...”

Ánh mắt của Tiểu Tiểu quá lạnh, quá dữ, cũng quá sắc bén, nường nường như vậy, lần đầu tiên Hoa Nguyên mới thấy, nường bất an mà nhìn nường ấy, nường nường, đừng như vậy, đừng có ánh mắt như vậy...

“Hoa Nguyên, chuyện của cô, tối nay ta sẽ giúp cô báo thù, cũng báo thù cho đứa con của cô! Mau chuẩn bị nước nóng cho ta, còn cần hai bộ y phục bình dân nữa, bây giờ ta sẽ đưa cô xuất cung. Tối nay có tiệc sinh thần, sau khi yến hội kết thúc ta sẽ đi tìm cô, chúng ta rời kinh thành ngay trong đêm! Tin tưởng ta, nhất định sẽ khiến Liên phi sống không bằng chết!”

Tiểu Tiểu lạnh lùng nói, âm thanh nường nói chuyện rất bé, cơ hồ như phớt qua bên tai Hoa Nguyên, đám người trong lãnh cung kia đều không sao, mà thời gian Từ ma ma theo mình không lâu, ắt hẳn cũng không có việc gì, Hỷ công công là người của Hoàng thượng, càng không có chuyện gì cả, chỉ còn có Hoa Nguyên đã theo nường từ lãnh cung ra thôi. Vụ thích sát mười ngày sau nường cũng không đợi nữa, tối nay nường sẽ đến thiên lao tìm một người, làm giả hiện trường một vụ tự sát, bằng vào thuốc của nường, sau khi dịch dung có thể duy trì được mười ngày, nhất định có thể qua mặt được tai mắt của bọn người Hoàng thượng. Về phần Vu tướng, nường cũng sẽ không để bọn họ sống yên đâu, nhất định nường sẽ đích thân đến đó chào hỏi bọn họ! “Nường nường, người định...” Bất an nhìn Tiểu Tiểu, sao cứ cảm thấy nường nường như đang dằn dò chuyện hậu sự vậy?

“Không sao, cô đã từng thấy ta thất thủ qua chưa? Hoa Nguyên, ta sẽ không vứt bỏ cô mà không lo đâu. Cũng sắp đến giờ tiệc tối rồi, mau lên!”

“Nường nường, nường nường, nường nường...” Từng tiếng gọi truyền vào, hồi lâu bên trong cũng không có tiếng đáp lại, Từ ma ma mới đẩy cửa đi vào, thì thấy bên trong tấm thất không hề có bóng dáng của nường nường, bà buồn bực nói:

“Nường nường đâu?”

“Hoa Nguyên...Hoa Nguyên...” Không tìm được nường nường, bà bắt đầu tìm Hoa Nguyên, nhưng trong ngoài tìm hết một lượt, ngay đến Hoa Nguyên cũng không thấy đâu, Từ ma ma càng thêm buồn bực, nường nường và Hoa Nguyên đều không có, không phải xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ?

“Hỷ công công, ngại quá, nường nường ra ngoài rồi, hiện giờ không ở trong cung, chắc lát nữa về...”

Từ ma ma cười nịnh, Hỷ công công nhếch mép, móng của ông vẫn còn đau nè, thuốc mà Tiên phi cho tuy rằng rất hữu dụng, nhưng muốn phục hồi thì cũng đâu nhanh như vậy được. Đáng hận nhất là Hoàng thượng, rõ ràng biết ông đã chịu hình, vẫn tiếp tục sai bảo ông, haizz!

“Được thôi, bỏ đồ lại trước, nhớ phải nhắc nhở nường nường, nhất định phải dự tiệc đúng giờ đó!”

Gian nan căn dặn một chặp, Từ ma ma vội vã nhận lấy đồ mà Hoàng thượng ban, cung tiền bọn người Hỷ công công rời đi, bà lấy làm khó hiểu mà nhìn bóng lưng khập khiễng khập khả của Hỷ công công, hôm nay Hỷ công công hình như có hơi kì lạ thì phải?

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Từ ma ma đi đi lại lại trong sảnh cứ như kiến bò trên chảo nóng, hiện đã sớm đến giờ yến hội bắt đầu rồi, nường nường vốn nên xuất phát thì lại vẫn còn chưa trở về...chuyện này...nếu như lát nữa Hoàng thượng phái người đến thúc giục, thì phải làm sao mới tốt đây?

Thời gian trôi qua từng tí, Từ ma ma ở trong phòng càng đi càng nhanh, một tiểu nha hoàn lo lắng bèn hỏi:

“Ma ma, nường nường đã đi đâu rồi, chi bằng chúng ta đến Ngự hoa viên hoặc là những nơi khác tìm thử?”

“Không cần, nường nường...”

Từ ma ma vừa định giải thích, mới nhớ ra chuyện kia sao có thể để người khác biết được? Bà thở dài một hơi:

“Tính khí nường nường các người còn chưa biết sao? Chúng ta vẫn nên đợi họ về thì hơn. Có Hoa Nguyên đi theo, hẳn là không có chuyện gì đâu.”

Sắc trời đã tối, yến hội cũng đã bắt đầu hơn nửa canh giờ rồi, nhưng điều kì lạ là, bên chỗ Hoàng thượng lại chẳng có chút tin tức gì, theo lý mà nói, bất luận Hoàng thượng thật lòng hay giả ý, ắt hẳn sẽ phái người đến thúc giục mới đúng...

“Từ ma ma, mau trang điểm giúp ta...”

Tiểu Tiểu vội vàng vàng từ ngoài cửa xông vào, vì chạy gấp, trên gương mặt nàng hơi rịn mồ hôi, nha hoàn kinh ngạc nhìn nàng, Tiểu Tiểu phất phất tay, trong phòng chỉ giữ lại Từ ma ma, có một mình bà ta cũng đủ rồi.

“Nương nương, Hoa Nguyên đâu?” Từ ma ma lấy làm khó hiểu hỏi, nhưng động tác trên tay vẫn không bị chậm, thời gian vốn đã chẳng còn sớm nữa, bà phải mau lên, không thể để Hoàng thượng làm khó nương nương.

“Ta có việc, bảo nàng ta giúp ta đi làm rồi. Ma ma, nhanh lên đi!”

Sốt ruột thúc giục, Tiểu Tiểu cũng cầm lấy son phấn, chuẩn bị giúp trang điểm.

“Nương nương, đồ mà Hoàng thượng đưa tới!” Chỉ vào bộ y phục trên tủ ở chéch bên, Từ ma ma nói.

“Ừm!” Đi tới, Tiểu Tiểu nhìn bộ y phục hoa mỹ kia, cười lạnh nói: “Hoàng thượng đúng là xem trọng ta rồi...”

Đúng là một kẻ tiểu nhân, dù Tiểu Tiểu có vô tri đi nữa, cũng nào có giở trò gì ở yến hội đâu chứ? Thế mà Hoàng thượng lại hạ được trên bộ y phục, nếu như không phải nàng miễn cảm với tích hoa phấn, thì đúng thật là trúng phải bẫy của hắn lần nữa.

“Ma ma, Hoàng thượng còn nói gì nữa không?” Tiểu Tiểu quay lưng lại, tích hoa phấn, vốn không chỉ có người tiếp xúc mới bị trúng độc, nếu như một người hít vào nhiều, cũng sẽ mắc triệu chứng giống vậy. Thời gian Từ ma ma ở trong phòng không ngắn, mà tuổi tác bà ta lại lớn, sức đề kháng cũng yếu, nhưng lại chẳng có tí dấu hiệu trúng độc nào, có phải là...

Tay phía sau khẽ phẩy nhẹ, thứ bột phấn tựa như bụi đã rải lên y phục, Tiểu Tiểu tháo nút buộc áo ra, mau chóng đem y phục vứt lên trên ‘tâm ý’ mà Hoàng thượng đưa tới, thì nghe Từ ma ma nói: “Nương nương, sao người có thể bỏ y phục lên trên bộ y phục mà Hoàng thượng ban được chứ, như vậy không hay...”

“Xem nào, bổn cung quên mất...” Xoay người lại, Tiểu Tiểu ôm tất cả y phục dậy âm thầm phẩy một chút, rồi mới cầm y phục của mình lên, áo mới cũng dùng sức phất một cái, mới cầm lên chuẩn bị mặc vào: “Như vậy là được rồi!”

Cười vô hại một cái, Từ ma ma vội vàng tiếp lời:

“Đúng thật nhìn không ra!”

Vẫn tiếp tục trang điểm, nhưng trong lòng Tiểu Tiểu lại không buông lỏng, nàng không biết bắt đầu từ khi nào, Từ ma ma bắt đầu thay đổi, bình thường nàng cầu thả tùy tiện, thế mà lại không phát hiện người bên cạnh thay đổi. Mà người tử tử như Hoa Nguyên cũng không phát hiện ra, có phải là...

Thôi đi, không nghĩ nữa, mọi chuyện hôm nay đã đủ rồi, Hoa Nguyên, nàng sẽ không dẫn theo nàng ta chạy trốn, nhưng nàng sẽ sắp xếp ổn thỏa, cố gắng không để nàng ta xảy ra chuyện, mà Từ ma ma, sau này phải xem bản thân bà ta rồi.

Còn Điểm Điểm nữa, quan hệ của nàng và Lâm vương, Tiểu Tiểu không rõ đã có bao nhiêu người biết rồi, nhưng mọi điều này đối với nàng mà nói đều chẳng phải là tin tốt lành, không biết cũng tốt, nàng tự an ủi mình mà nói.

Trên yến hội náo nhiệt, ngoại trừ các mỹ nhân vận những bộ y phục đủ kiểu cách động lòng người, những đại thần có địa vị cũng dẫn theo gia thuộc đến tham gia, trong sảnh yến hội rộng lớn, giờ đây bố trí rất nguy nga tráng lệ, mấy viên dạ minh châu to bự, chiếu rọi khắp trong sảnh còn sáng hơn cả ban ngày, mà mấy cung nữ mặc y phục cùng màu qua lại không ngớt, càng giống như bướm bướm bay lượn trong bụi muôn hoa vậy, làm cho sảnh yến hội thêm chút sắc màu tươi sáng. Nơi cao nhất của sảnh yến hội, có bày mấy cái bàn không lớn lắm, ngồi trung tâm là Hoàng thượng, người ngồi đầu bên trái Hoàng thượng là Hoàng thái hậu, một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi, nhưng vẫn mãi còn bộ dáng thướt tha, người ngồi đầu bên phải

chính là Liên phi, cũng là mẫu thân của tiểu thọ tinh hôm nay, một nữ nhân từng một mình chống đỡ hậu cung.

Đầu dưới Hoàng thái hậu, ngồi theo thứ tự là công chúa Phong Quốc Tình Nhiên, Sóc vương, còn có một chiếc bàn trống. Mà đầu dưới Liên phi, người ngồi là Đồng phi, cũng có một chiếc bàn trống.

Dưới cao đài, tiếp đó có hai chiếc bàn rất dài rất to, bàn thứ nhất có Vân phi và các phi tử khác ngồi, còn có gia quyến của các vị đại thần. Ngoài cùng nhất, là chỗ ngồi của các vị đại thần. Yến hội hôm nay, không chỉ là sinh thần của Nhị hoàng tử, vì sự có mặt của công chúa Phong Quốc, càng mang thêm chút màu sắc chính trị. Buổi tiệc này, vốn nên cao hứng vui vẻ, nhưng vì vẻ không vui trên gương mặt lúc này của Hoàng thượng, mọi người không một ai dám lớn tiếng nói chuyện.

“Hỷ công công, người còn ngại ra đó làm gì? Còn không mau truyền vũ cơ?”

đó là con của nàng, không liên quan tới Sóc vương, đó là của một mình nàng!

Y phục hỗn loạn đầy đất, cùng với mấy dấu hôn hiển thị rõ trên bả vai, chẳng lẽ còn không thể nói lên tất cả, y phục của nàng cũng nhăn nhúm, dưới tấm chăn mỏng ắt hẳn là... Đau lòng đến nỗi không thể hít thở được, Tiểu Tiểu, không phải nàng nói nàng ở chỗ Hoàng thượng hầu hạ, sẽ không có bất cứ chuyện gì hết hay sao? Không phải nàng đã nói nàng sẽ bảo vệ tốt bản thân ư? Chẳng phải nàng đã nói Hoàng thượng sẽ không làm gì nàng sao? Không phải nàng nói... Võ công của nàng cao thế kia, bình thường nàng lanh trí đến thế, mọi chuyện lúc này, cũng là do nàng tự nguyện ư? Nếu như không phải nàng tự nguyện, Hoàng thượng sao có thể cùng nàng... Tại sao phải đối xử với ta như vậy? Lần này, so với lần trước biết nàng mất tích, trong lòng Lân càng đau đớn hơn. Có phải là, nàng muốn khiến cho Lân đau đớn đến chết thì mới thôi không dằn vò Lân nữa? Tiểu Tiểu, rốt cuộc nàng có từng yêu ta không? Có từng nghĩ cho ta hay không. Hết thấy bề ngoài, giờ đây hoàn toàn không liên quan gì đến hân nữa, gương mặt không biết là bởi vì lửa giận hay là vì thất vọng, trở nên trắng bệch...dù là nàng lừa dối ta, cho dù nàng làm ra chuyện này, Tiểu Tiểu, tại sao nhìn thấy ta nàng lại làm ra vẻ tuyệt vọng đến thế chứ? Rõ ràng người nên đau lòng là ta mới đúng... “Lân, đệ sao vậy, không có gì đấy chứ?” Hoàng thượng nghi hoặc nhìn Lân vương, mới ban đầu không thấy đệ ấy sao cả, sao bây giờ gương mặt đệ ấy lại tái đến thế? “Lân, tuy công chúa kia có ý với huynh, nếu như huynh thật sự không thích nàng ta thì hoàng huynh cũng sẽ không ép huynh, huynh không cần phải trưng cái sắc mặt này cho đệ và hoàng huynh xem đâu!” Sóc vương tưởng rằng Lân vương vì chuyện về công chúa mà bọn họ nói ban nãy nên mới như vậy, hân vội lên tiếng an ủi. “Hoàng huynh, đệ nói đúng không?” Vì để làm rõ tính khả tin trong lời nói của hân, Sóc vương nháy nháy mắt với Hoàng thượng, vì một tiểu công chúa, còn chưa đáng để làm tan vỡ tình cảm huynh đệ của bọn họ. Tay thăm giắt lấy cánh tay Lân vương một cái, Lân vương mơ màng nhìn hân, gật gật đầu. “Hoàng huynh, Lân vương cũng không thích công chúa kia, huynh nói xem nên chỉ định nàng ta cho ai đây?” Sóc vương chau mày khổ não, hân thì càng không thêm rồi, nhưng hình như hoàng thân quốc thích cũng không mấy ai, hay là ột tên ngoại thân? “Phong hoàng từng ám thị, người công chúa thích là Lân, tốt nhất vẫn là Lân thu nhận, nếu không thích, tìm cái biệt viện bố trí ổn thỏa là được!” Mắt khẽ nhướn, Hoàng thượng nhạt giọng nói. “Thế cũng được đấy. Lân, huynh chịu không? Không phải huynh có rất nhiều biệt viện hay sao? Qua một thời gian, tìm đại một cái biệt viện sắp xếp cho nàng ta là được.” Sóc vương mỉm cười tán đồng, chỉ cần không phải cho hân, sắp xếp thế nào hân cũng không có ý kiến. “Ừm! Hoàng huynh, đột nhiên đệ nhớ ra trong phủ còn có việc, phải về trước đây.” Lòng vẫn còn đau đớn mà nhìn Hoàng thượng, trong óc Lân vương vẫn hiện ra hình ảnh Hoàng thượng đè nàng lên giường cùng nhau quay cuồng, tim hân đau muốn chết, một khắc cũng không chịu đựng được nữa... “Lân, mặt của đệ vẫn rất tái nhợt, chi bằng bảo thái y khám thử nhé? Đúng rồi, tiệc tối nay phải đến, đừng quên đấy...” Trong lúc Hoàng thượng quan tâm căn dặn, cửa ‘cạch’ một tiếng đóng lại, Tiểu Tiểu ở trong mật thất phía sau giá sách, cũng tan nát cõi lòng mà ngồi thụp xuống đất. Công chúa, hân muốn cưới công chúa! Thế mình thì sao? Tiểu Tiểu mi phải làm sao đây? Một Thủy Thủy còn chưa đủ, nay lại còn thêm một cô công chúa nữa? Nước mắt vẫn tuôn trào, cảm giác lạnh băng truyền từ dưới đất, lại không bằng trái tim lạnh lẽo của nàng, cũng không bằng trái tim đau đớn của nàng. *** “Nương nương, người sao vậy?” Đã nói là phải từ bỏ, nhưng trên mặt Tiểu Tiểu, nước mắt vẫn tuôn rất dữ dội, chúng nó cứ như là tự có ý thức vậy, bất luận Tiểu Tiểu có lau thế nào, có tự ra lệnh cho bản thân thế nào, nước mắt cũng không ngừng lại, cũng không muốn ngừng lại... “Nương nương, chuyện này...rốt cuộc là sao vậy?” Tiểu Tiểu hỗn bay phách lạc như vậy, Hoa Nguyên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, nàng đau lòng dịu Tiểu Tiểu, đỡ nàng ấy đang thần thờ nằm lên giường, nhưng Tiểu Tiểu lại chẳng nói một câu nào, chỉ im lặng mà rơi nước mắt... Chẳng phải chỉ ở Ngự thư phòng có một lát thôi ư?

Sao trở về rồi nường nường lại thành ra như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở Ngự thư phòng? Hoa Nguyên định đi thăm dò một chút, nhưng lại không dám rời khỏi Tiểu Tiểu, không dám bỏ nàng ấy mà đi, sợ nàng ấy nghĩ quẩn rồi xảy ra chuyện. “Nường nường, đừng khóc nữa. cứ khóc tiếp như vậy không tốt cho sức khỏe của người...có chuyện gì người cứ nói ra đi, không thì người hãy đánh tôi đi, xem tôi là kẻ mà người hận, đánh tôi một trận, người sẽ dễ chịu hơn chút...” Dịu dàng an ủi Tiểu Tiểu, Hoa Nguyên sốt ruột cũng bật khóc theo, nường nường tự mình trở về, ắt hẳn là không có phạm tội phải chịu hình, thế... Cầm lấy tay Tiểu Tiểu, Hoa Nguyên nhìn bộ y phục vốn gọn gàng sạch sẽ kia của Tiểu Tiểu, giờ đây đã hơi nhăm nhúm, mà trên cánh tay, mảng xanh mảng tím, chẳng lẽ là...dấu hôn? Chẳng lẽ Hoàng thượng đã sủng hạnh nàng ấy ư? Một sự bất an xuất hiện, người nường nường thích hẳn là Lân vương, thế vết tích trên thân thể mấy lần kia hẳn là cho Lân vương gây ra, nhưng bây giờ trên thân thể nàng ấy... Đừng mà, không phải như vậy đâu! Hoa Nguyên kinh hãi lùi về sau hai bước, tuy nường nường có nhiều lúc rất tùy tiện cầu thả, nhưng đối với loại chuyện này, nữ nhân đều rất đề bụng, đều rất để ý. “Chuẩn bị nước nóng cho ta, ta muốn tắm rửa!” Giọng nói lạnh lùng, không có một chút độ ấm nào, trong ánh mắt Tiểu Tiểu chợt hiện lên một tia nghiêm nghị, phải ra tay rồi, nên đi rồi, nàng không thể ở lại đây được nữa, nàng cũng không thể nhìn hằn thành thân, nhìn hằn sinh con...như thế tim nàng sẽ đau chết mất! Về phần đứa bé này, có cũng được, không có cũng thế, dù sao cũng là con của hần. Năm năm trước nàng có thể tự mình nuôi lớn Điểm Điểm, bây giờ trở về núi, nàng cũng có thể nuôi nó khôn lớn thành người! Mà Điểm Điểm, nàng cũng sẽ nuôi nấng nó cho tốt, đó là con của nàng, không liên quan tới Sốc vương, đó là của một mình nàng! “Nường nường...” Ánh mắt của Tiểu Tiểu quá lạnh, quá dữ, cũng quá sắc bén, nường nường như vậy, lần đầu tiên Hoa Nguyên mới thấy, nàng bất an mà nhìn nàng ấy, nường nường, đừng như vậy, đừng có ánh mắt như vậy... “Hoa Nguyên, chuyện của cô, tối nay ta sẽ giúp cô báo thù, cũng báo thù cho đứa con của cô! Mau chuẩn bị nước nóng cho ta, còn cần hai bộ y phục bình dân nữa, bây giờ ta sẽ đưa cô xuất cung. Tối nay có tiệc sinh thần, sau khi yến hội kết thúc ta sẽ đi tìm cô, chúng ta rời kinh thành ngay trong đêm! Tin tưởng ta, nhất định sẽ khiến Liên phi sống không bằng chết!” Tiểu Tiểu lạnh lùng nói, âm thanh nàng nói chuyện rất bé, cơ hồ như phớt qua bên tai Hoa Nguyên, đám người trong lãnh cung kia đều không sao, mà thời gian Từ ma ma theo mình không lâu, ắt hẳn cũng không có việc gì, Hỷ công công là người của Hoàng thượng, càng không có chuyện gì cả, chỉ còn có Hoa Nguyên đã theo nàng từ lãnh cung ra thôi. Vụ thích sát mười ngày sau nàng cũng không đợi nữa, tối nay nàng sẽ đến thiên lao tìm một người, làm giả hiện trường một vụ tự sát, bằng vào thuốc của nàng, sau khi dịch dung có thể duy trì được mười ngày, nhất định có thể qua mặt được tai mắt của bọn người Hoàng thượng. Về phần Vu tướng, nàng cũng sẽ không để bọn họ sống yên đâu, nhất định nàng sẽ đích thân đến đó chào hỏi bọn họ! “Nường nường, người định...” Bất an nhìn Tiểu Tiểu, sao cứ cảm thấy nường nường như đang dặn dò chuyện hậu sự vậy? “Không sao, cô đã từng thấy ta thất thủ qua chưa? Hoa Nguyên, ta sẽ không vứt bỏ cô mà không lo đâu. Cũng sắp đến giờ tiệc tối rồi, mau lên!” “Nường nường, nường nường, nường nường...” Từng tiếng gọi truyền vào, hồi lâu bên trong cũng không có tiếng đáp lại, Từ ma ma mới đẩy cửa đi vào, thì thấy bên trong tấm thất không hề có bóng dáng của nường nường, bà buồn bực nói: “Nường nường đâu?” “Hoa Nguyên...Hoa Nguyên...” Không tìm được nường nường, bà bắt đầu tìm Hoa Nguyên, nhưng trong ngoài tìm hết một lượt, ngay đến Hoa Nguyên cũng không thấy đâu, Từ ma ma càng thêm buồn bực, nường nường và Hoa Nguyên đều không có, không phải xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ? “Hỷ công công, ngại quá, nường nường ra ngoài rồi, hiện giờ không ở trong cung, chắc lát nữa về...” Từ ma ma cười nịnh, Hỷ công công nhếch mép, móng của ông vẫn còn đau nè, thuốc mà Tiên phi cho tuy rằng rất hữu dụng, nhưng muốn phục hồi thì cũng đâu nhanh như vậy được. Đáng hận nhất là Hoàng thượng, rõ ràng biết ông đã chịu hình, vẫn tiếp tục sai bảo ông, haizz! “Được thôi, bỏ đồ lại trước, nhớ phải nhắc nhở nường nường, nhất định phải dự tiệc đúng giờ đó!” Gian nan căn dặn một chặp, Từ ma ma vội vã nhận lấy đồ mà Hoàng thượng ban, cung tiền bọn người Hỷ công công rời đi, bà lấy làm khó hiểu mà nhìn bóng lưng khắp khiêng khắp khà của Hỷ công công, hôm nay Hỷ công công hình như có hơi kì lạ thì phải? Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Từ ma ma đi đi lại lại trong sảnh cứ như kiến bò trên chảo nóng, hiện đã sớm đến giờ yến hội bắt đầu rồi, nường nường vốn nên xuất phát thì lại vẫn còn chưa trở về...chuyện này...nếu như lát nữa Hoàng thượng phái người đến thúc giục, thì phải làm sao mới tốt đây? Thời gian trôi qua từng tí, Từ ma ma ở trong phòng càng đi càng nhanh, một tiểu nha hoàn lo lắng bèn hỏi: “Ma ma, nường nường đã đi đâu rồi, chỉ bằng chúng ta đến Ngự hoa viên hoặc là những nơi khác tìm thử?” “Không cần, nường nường...” Từ ma ma vừa định giải thích, mới nhớ ra chuyện kia sao có thể để người khác biết được? Bà thở dài một hơi: “Tính khí nường nường các người còn chưa biết sao? Chúng ta vẫn nên đợi họ về thì hơn. Có Hoa Nguyên đi theo, hẳn là không có chuyện gì đâu.” Sắc trời đã tối, yến hội cũng đã bắt đầu hơn nửa canh giờ rồi, nhưng điều kì lạ là, bên chỗ

Hoàng thượng lại chẳng có chút tin tức gì, theo lý mà nói, bất luận Hoàng thượng thật lòng hay giả ý, ắt hẳn sẽ phái người đến thúc giục mới đúng... “Từ ma ma, mau trang điểm giúp ta...” Tiểu Tiểu vội vàng vàng từ ngoài cửa xông vào, vì chạy gấp, trên gương mặt nàng hơi rịn mồ hôi, nha hoàn kinh ngạc nhìn nàng, Tiểu Tiểu phát phát tay, trong phòng chỉ giữ lại Từ ma ma, có một mình bà ta cũng đủ rồi. “Nương nương, Hoa Nguyên đâu?” Từ ma ma lấy làm khó hiểu hỏi, nhưng động tác trên tay vẫn không bị chậm, thời gian vốn đã chẳng còn sớm nữa, bà phải mau lên, không thể để Hoàng thượng làm khó nương nương. “Ta có việc, bảo nàng ta giúp ta đi làm rồi. Ma ma, nhanh lên đi!” Sốt ruột thúc giục, Tiểu Tiểu cũng cầm lấy son phấn, chuẩn bị giúp trang điểm. “Nương nương, đồ mà Hoàng thượng đưa tới!” Chỉ vào bộ y phục trên tủ ở chệch bên, Từ ma ma nói. “Ừm!” Đi tới, Tiểu Tiểu nhìn bộ y phục hoa mỹ kia, cười lạnh nói: “Hoàng thượng đúng là xem trọng ta rồi...” Đúng là một kẻ tiểu nhân, dù Tiểu Tiểu có vô tri đi nữa, cũng nào có giở trò gì ở yến hội đâu chứ? Thế mà Hoàng thượng lại hạ được trên bộ y phục, nếu như không phải nàng miễn cảm với tích hoa phấn, thì đúng thật là trúng phải bẫy của hắn lần nữa. “Ma ma, Hoàng thượng còn nói gì nữa không?” Tiểu Tiểu quay lưng lại, tích hoa phấn, vốn không chỉ có người tiếp xúc mới bị trúng độc, nếu như một người hít vào nhiều, cũng sẽ mắc triệu chứng giống vậy. Thời gian Từ ma ma ở trong phòng không ngắn, mà tuổi tác bà ta lại lớn, sức đề kháng cũng yếu, nhưng lại chẳng có tí dấu hiệu trúng độc nào, có phải là... Tay phía sau khẽ phẩy nhẹ, thứ bột phấn tựa như bụi đã rải lên y phục, Tiểu Tiểu tháo nút buộc áo ra, mau chóng đem y phục vứt lên trên ‘tâm ý’ mà Hoàng thượng đưa tới, thì nghe Từ ma ma nói: “Nương nương, sao người có thể bỏ y phục lên trên bộ y phục mà Hoàng thượng ban được chứ, như vậy không hay...” “Xem nào, bổn cung quên mất...” Xoay người lại, Tiểu Tiểu ôm tất cả y phục dậy âm thầm phẩy một chút, rồi mới cầm y phục của mình lên, áo mới cũng dùng sức phất một cái, mới cầm lên chuẩn bị mặc vào: “Như vậy là được rồi!” Cười vô hại một cái, Từ ma ma vội vàng tiếp lời: “Đúng thật nhìn không ra!” Vẫn tiếp tục trang điểm, nhưng trong lòng Tiểu Tiểu lại không buông lỏng, nàng không biết bắt đầu từ khi nào, Từ ma ma bắt đầu thay đổi, bình thường nàng cầu thả tùy tiện, thế mà lại không phát hiện người bên cạnh thay đổi. Mà người tử mị như Hoa Nguyên cũng không phát hiện ra, có phải là... Thôi đi, không nghĩ nữa, mọi chuyện hôm nay đã đủ rồi, Hoa Nguyên, nàng sẽ không dẫn theo nàng ta chạy trốn, nhưng nàng sẽ sắp xếp ổn thỏa, cố gắng không để nàng ta xảy ra chuyện, mà Từ ma ma, sau này phải xem bản thân bà ta rồi. Còn Điểm Điểm nữa, quan hệ của nàng và Lân vương, Tiểu Tiểu không rõ đã có bao nhiêu người biết rồi, nhưng mọi điều này đối với nàng mà nói đều chẳng phải là tin tốt lành, không biết cũng tốt, nàng tự an ủi mình mà nói. *** Trên yến hội náo nhiệt, ngoại trừ các mỹ nhân vận những bộ y phục đủ kiểu cách động lòng người, những đại thần có địa vị cũng dần theo gia thuộc đến tham gia, trong sảnh yến hội rộng lớn, giờ đây bố trí rất nguy nga tráng lệ, mấy viên dạ minh châu to bự, chiếu rọi khắp trong sảnh còn sáng hơn cả ban ngày, mà mấy cung nữ mặc y phục cùng màu qua lại không ngớt, càng giống như bướm bướm bay lượn trong bụi muôn hoa vậy, làm cho sảnh yến hội thêm chút sắc màu tươi sáng. Nơi cao nhất của sảnh yến hội, có bày mấy cái bàn không lớn lắm, ngồi trung tâm là Hoàng thượng, người ngồi đầu bên trái Hoàng thượng là Hoàng thái hậu, một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi, nhưng vẫn mãi còn bộ dáng thướt tha, người ngồi đầu bên phải chính là Liên phi, cũng là mẫu thân của tiểu thọ tinh hôm nay, một nữ nhân từng một mình chống đỡ hậu cung. Đầu dưới Hoàng thái hậu, ngồi theo thứ tự là công chúa Phong Quốc Tĩnh Nhiên, Sóc vương, còn có một chiếc bàn trống. Mà đầu dưới Liên phi, người ngồi là Đồng phi, cũng có một chiếc bàn trống. Dưới cao đài, tiếp đó có hai chiếc bàn rất dài rất to, bàn thứ nhất có Vân phi và các phi tử khác ngồi, còn có gia quyến của các vị đại thần. Ngoài cùng nhất, là chỗ ngồi của các vị đại thần. Yến hội hôm nay, không chỉ là sinh thần của Nhị hoàng tử, vì sự có mặt của công chúa Phong Quốc, càng mang thêm chút màu sắc chính trị. Buổi tiệc này, vốn nên cao hứng vui vẻ, nhưng vì vẻ không vui trên gương mặt lúc này của Hoàng thượng, mọi người không một ai dám lớn tiếng nói chuyện. “Hy công công, người còn ngại ra đó làm gì? Còn không mau truyền vũ cơ?”

Xem thêm: [diendan /viewtopic.php?f=144&t=316325](http://diendan/viewtopic.php?f=144&t=316325)

122. Chương 122

“Mẹ kiếp, các người đừng ức hiếp người quá đáng, bà cô ta đây không làm nữa.”

Yến hội đã bắt đầu một canh giờ rồi, Lân vương bởi vì thân thể không khỏe nên không đến, mà bên chỗ Tiên phi lại chẳng truyền lời gì tới, người cũng chưa có mặt, sắc mặt bí xị của Hoàng thượng ắt hẳn là bởi hai chuyện này đây. Hoàng thái hậu thấy bầu không khí hiện trường không tốt, như vậy để công chúa nhìn thấy thì không thích hợp, tuy không sợ quốc gia đó, nhưng truyền ra ngoài thì không hay ho gì lắm.

“Dạ.”

Lén nhìn Hoàng thượng một cái, Hỷ công công thấy Hoàng thượng không phản đối, mới yên tâm đi xuống, bộ dạng khập khiễng khập khà, hài hước lắm thay, khiến người ta thấy buồn cười.

Nhìn xem, đúng là có người cười rồi kia, ánh mắt tức giận lia về phía nữ nhân ngu xuẩn phát ra tiếng kia, Hoàng thượng sắp sửa phát hỏa, Hoàng thái hậu vội nói:

“Công chúa, để cô chê cười rồi, Hỷ công công có thể khiến công chúa cười, cũng coi như là vật tấn kỳ dụng!”

Nghe thấy lời của Hoàng thái hậu, thân hình của Hỷ công công rõ ràng là có hơi khựng lại, ông cũng nào có thích bộ dạng này, nhưng mông đau quá trời, nếu không nhờ linh dược của nương nương, thì bây giờ đến việc xuống giường cũng là cả một vấn đề nữa kia.

“Hoàng thái hậu nương nương, sao Lân vương vẫn chưa tới? Chẳng phải hôm nay nên đến cả hay sao?”

Tình Nhiên mất hứng bĩu môi, phải biết rằng, nàng phải hạ quyết tâm lớn cỡ nào mới đi tìm Lân vương. Hôm đó dùng kế tuy là nàng không đúng, nhưng tên thị vệ đó chưa thật sự làm gì nàng hết, nàng vẫn là thân trong trắng, vẫn còn có hi vọng với Lân vương.

Có thể đến chuyến này, nàng đã có sự chuẩn bị quyết theo đến cùng luôn rồi, mục đích của nàng chính là Lân vương, lần này nàng phải khiến cho Lân vương đồng ý cưới nàng, bởi vì nàng thích Lân vương, thích cực kỳ!

Không gặp lâu như vậy, nàng hận không thể ở bên chàng ngay bây giờ, chỉ đáng tiếc mong chờ bấy lâu, lại không nhìn thấy chàng. Nỗi thất vọng tràn trề vây lấy trái tim nàng, trên mặt cũng mang theo một tia mắt mát.

“Đúng vậy, nhưng Lân vương đột nhiên bị bệnh, hôm nay thực sự là không đến được, cho nên mới...” Hoàng thái hậu lúng túng cười một cái, Lân vương phái người tới nói là bị bệnh, nhưng ai mà biết tình hình thực tế chứ.

“Phải đó, buổi chiều nay, Lân đã bắt đầu không khỏe rồi, hoàng huynh còn đặc biệt mời thái y qua đó khám cho huynh ấy nữa đấy? Thái y khai ột đơn thuốc, giờ này hẳn là Lân đã ngủ rồi...”

Sóc vương cười thiện ý một cái, hẳn cứ cảm thấy Lân đang trốn tránh công chúa, nhưng hẳn không có chứng cứ gì.

“Nặng lắm không? Hoàng thái hậu, Hoàng thượng, ngày mai Tình Nhiên muốn đến thăm Lân vương...” Đỏ mặt, Công chúa thẹn thùng nói.

“Điều này... được, đương nhiên là được...” Về mặt Hoàng thái hậu cứng lại, giờ đây tiếng nhạc ưu mỹ truyền đến, hóa giải sự thẹn thùng của công chúa, ánh mắt của chúng nhân đều nhìn về phía trên đài, chỉ có Hoàng thượng vẫn trừng cái bản mặt bí xị ra, khiến cho người ta chẳng dám nhìn thẳng.

“Tiên phi nương nương giá đáo...”

Tiếng xướng vang vọng truyền tới, tiết mục trên đài nghiền lại, ánh mắt của mọi người đều dồn cả về phía cửa, tay của Vu tướng siết chặt lại, nàng ta cố ý ư?

Một thân ngoại y thuần trắng, trên đó có thêu mấy áng mây màu lam nhạt, trên áng mây có điểm xuyết thêm những hạt trân châu hạt nào hạt nấy đều nhau, màu sắc tươi sáng, tràn đầy ôn nhuận, mà trên đầu nàng, không cài trâm vàng sức bạc, cũng không có lục ngọc rực rỡ, có chăng cũng chỉ là một màu trâm bạch ngọc, trang sức bạch ngọc, bên ngoài có thêm khuyên tai bạch ngọc được mài giữa mà thành, trên gương mặt nàng trang điểm nhạt, lông mày thanh mảnh có hình, mắt phượng hơi híp lại, môi hồng hơi nhếch lên, ăn mặc thanh nhã, nụ cười ngọt ngào, làm mê mẩn ánh mắt của tất cả những người có mặt, bao gồm...

Một cặp mắt mê luyến, một bóng dáng mờ nhạt dưới đài! Không tới hai tháng, nàng đã thay đổi rất nhiều, nhìn nàng ăn vận, nhìn nụ cười của nàng, hẳn là nàng sống rất tốt? Kì hạn ba tháng, ba tháng, nàng thật sự sẽ ra ngoài ư? Là y quen biết nàng trước, sau ba tháng, giữa hai người bọn họ, không biết có còn cơ hội nữa không đây?

So với sự kinh diễm của bên phái nam, biểu hiện của bên phái nữ thì phong phú hơn nhiều. Có kinh diễm, nhưng nhiều hơn chính là sự đố kị của các nàng, nữ nhân đẹp như thiên tiên, gây cho các nàng áp ực rất lớn, mà sự say mê trong ánh mắt của nam nhân, lại khiến cho gia thuộc của các đại thần tự dưng thấy khấn trương...

Có gì phải khấn trương chứ? Các ông cũng chỉ nhìn thôi mà, nàng ấy là nữ nhân của Hoàng thượng, ngay đến việc nhìn ngắm cũng chỉ có thể trong trường hợp này thôi, mà còn phải trước khi Hoàng thượng nổi giận nữa kia.

Không giống với những nữ nhân khác, trên gương mặt Thủy Thủy lại mang theo một nụ cười nhạt, lòng đố kị đang bùng cháy, Tiểu Tiểu như vậy, sao nàng có thể tranh với nàng ta được chứ? Thật may, Lân vương không đến được, nếu như để Lân vương nhìn thấy, thế thì phiền đây...

Một ánh mắt tựa như vô tình mà lướt tới, Thủy Thủy cười tươi với nàng một cái, không phải thật lòng chúc phúc, mà là nụ cười đã đạt được ý đồ, đêm nay, quân gia sẽ thành công chứ nhỉ?

“Khụ khụ...”

Tiếng ho khan bức dọc truyền tới, chúng thần vội vã cúi đầu xuống, nhiều người không tự nhiên mà đỏ mặt, mà vẻ mặt của Hoàng thượng lại càng bức bối hơn:

“Lâm Tiên cung của ái phi xa lắm à, đã lâu thế này rồi mới mời được ái phi đến!”

Hơn một canh giờ, yến hội cũng qua gần một nửa thời gian rồi, cô nàng này rốt cuộc đang làm cái trò gì vậy? Đáng chết là, đến muộn thì thôi đi, còn trang điểm y như yêu tinh, định bụng câu hết hồn đám đại thần của hần chắc?

“Hoàng thượng...” Thanh âm ngọt ngào, làm tan chảy hết xương của đám đàn ông, vẻ nũng nịu của nàng tuy Hoàng thượng rất cao hứng, nhưng điều hần không cao hứng là đang ở trong trường hợp này.

“Hoàng thượng...bộ y phục mà người tặng thần thiếp đẹp quá, thần thiếp phải bảo Từ ma ma trang điểm tới mấy lần mới thấy vừa lòng đó. Người cũng biết đấy, bình thường thần thiếp đều trang điểm đậm, nhưng bộ y phục này, còn mấy trang sức cài đầu Hoàng thượng tặng nữa, quá mức tao nhã, mãi mà thần thiếp không vừa ý...nếu như cứ tùy tiện mà đến, không màng đến dáng vẻ khác người thì há chẳng phải sẽ khiến mọi người dở khóc dở cười hay sao? Cuối cùng khi vừa lòng, thì cũng đến muộn mất rồi...Hoàng thượng, đều tại người hại đó, hiện giờ thần thiếp nhất định là không đẹp, bằng không thì bọn họ cũng chẳng nhìn thần thiếp như vậy...”

Ngón tay chỉ về phía các vị mỹ nữ ở phía dưới, bọn họ vội cúi đầu, Hoàng thượng cả kinh: Lúc này chỉ lo giận dữ, suýt nữa thì quên bộ y phục này là do hần tặng nàng. Nghĩ đến việc nàng nghe lời mà mặc y phục như vậy, là để hần ngắm sao? Gương mặt Hoàng thượng cuối cùng cũng trời quang mây tạnh, trên mặt không xuất hiện nụ cười, nhưng cũng khôi phục lại vẻ bình thường.

“Ái phi nhọc lòng rồi, ngồi đi!”

Chỉ đơn giản như vậy? Chúng phi đều trợn to mắt, cứ tưởng Hoàng thượng sẽ xử trí Tiên phi thế nào, không ngờ lại bỏ qua đơn giản như vậy, tay Liên phi siết chặt lại, Hoàng thượng thích nàng ta thật rồi!

“Tiên phi muội muội, muội muội đúng là dụng tâm rồi. Giải thích này của muội muội, đến muộn rồi, bọn ta cũng có thể hiểu được, nhưng bọn ta đều đã qua ba tuần rượu, muội muội có phải cũng nên tự phạt ba ly hay không?”

Mang theo nụ cười giả dối khiến cho Tiểu Tiểu nhìn thấy mà ghét, ai nói đến muộn thì phải uống rượu chứ? Tiểu Tiểu phóng khoáng đến vị trí bên cạnh Đồng phi rồi ngồi xuống, mà Liên phi thì đứng ở đó, tức điên mà nhìn Tiểu Tiểu không xem lời nói của ả ra gì. Thấy nàng vẫn không để tâm đến lời của ả, cứ tự nhiên mà bưng ly nước trà lên uống.

“Hoàng thượng...” Ánh mắt ai oán nhìn về phía Hoàng thượng, Liên phi âm ức nói, mà Vân phi dưới đài thì mang vẻ mặt như xem trò vui, Đồng phi không lên tiếng, phảng phất như những chuyện bên ngoài không liên quan đến nàng ta.

“Tiên phi, Liên phi nói đúng, người đã đến muộn, tuy Hoàng thượng không xử phạt người, nhưng tự phạt ba ly cũng là điều nên làm...”

Thấy Hoàng thượng không hề lên tiếng, cũng mang dáng vẻ đứng ngoài sự việc, bây giờ Liên phi không thoát ra được, Hoàng thái hậu đè nén sự chán ghét đối với Tiên phi ở trong lòng, vội vàng giải vây cho Liên phi.

Tiểu Tiểu nghe vậy, khoe miệng cười nhạt, ngón tay thon dài trắng trẻo vượt cái ly trước mặt, hai mắt của nàng nhìn chăm chú vào hoa văn xanh đậm trên cái ly, thấp giọng cười nói:

“Hoàng thái hậu nương nương nói có lý, xem ra hoàng cung này ấy à, Hoàng thượng không làm chủ, người làm chủ hẳn là Liên phi...”

“Tiên phi, mọi việc trong cung đương nhiên là do Hoàng thượng quyết định, tỷ tỷ cũng chỉ là tùy việc mà xét thôi...” Nghe Tiểu Tiểu nói vậy, chộp lên cái tội danh này thì thật không nhỏ, Liên phi vội lên tiếng biện bạch, Tiểu Tiểu cười nhạt nói:

“Vậy sao? Nhưng sao ta lại không cảm nhận ra được nhỉ? Hoàng thượng đã nói, đối với việc đến trễ của ta sẽ không truy cứu nữa, chẳng lẽ Liên phi muốn bác lại lời của Hoàng thượng ư?”

Mày ngài khê nhưn, dáng vẻ cúi đầu lúc này của Tiểu Tiểu, từ một bên nhìn qua cũng hết sức mê người. Trang sức thanh nhã, còn có động tác nhưn mày theo thói quen kia nữa, khiến cho Sóc vương ngồi đối diện nhìn hết cả trán, cái cô nàng này, động tác giống cô gái đêm hôm đó đến tám mươi phần trăm, chẳng lẽ nàng quen biết với cô gái kia sao? Sự nghi ngờ của Hoàng thượng đối với Tiên phi, chứng từ mấu chốt kia vẫn chưa nói với Sóc vương, nếu như Sóc vương biết được, tuyệt đối sẽ không ngồi đây như vậy rồi.

“Ta...người vu tội...” Liên phi tức giận, nhưng lại không tìm được từ ngữ thích hợp để phản bác, Hoàng thượng mãi vẫn không lên tiếng thì lúc này lại đột nhiên nói:

“Đủ rồi! Đều ngồi xuống hết cho trẫm! Công chúa, để nàng chê cười rồi!”

Mỹ nhân phía đầu dưới của Hoàng thái hậu kia đứng dậy, cười một cách cao nhã nói:

“Hoàng thượng, hôm nay Tình Nhiên đến, không phải là không chuẩn bị gì cả.”

“Ồ, vậy sao? Công chúa chuẩn bị lễ vật gì?”

Hứng thú mà nhìn công chúa, sắc mặt lúc này của Hoàng thượng ôn hòa dị thường, công chúa cười tươi một cái:

“Trong cung của quý quốc, cái gì cũng không thiếu, thứ hôm nay Tình Nhiên chuẩn bị, chính là một điệu múa truyền thống của Phong Quốc, tên của nó là ‘Phiêu phiêu nhiên nhiên chúc thọ vũ’, chỉ ở trên quý yến của hoàng cung mới biểu diễn.”

“Phiêu phiêu nhiên nhiên chúc thọ vũ...”

“Nghe nói, vũ điệu này rất khó luyện, cho dù là trong hoàng thất của Phong Quốc, người biết múa hình như cũng không có ai nữa...”

“Ban này không phải công chúa nói muốn biểu diễn hay sao? Ấy vậy là công chúa đã luyện thành rồi...”

“...”

Có mặt Hoàng thượng, hiện trường vốn rất yên tĩnh, nhưng chúng nhân phía dưới khi nghe nói đến ‘phiêu phiêu nhiên nhiên chúc thọ vũ’, vẫn không nhịn được bắt đầu nhỏ tiếng nghị luận, đầu mày Hoàng thượng khê nhíu, Hỷ công công nói:

“Nô tài cung thỉnh công chúa chuẩn bị...”

Thanh âm vang vọng, mang theo một phần kính ý, Tiểu Tiểu tò mò nhìn bóng dáng rời đi đó, cái eo nhỏ chưa đầy một nắm kia bị bó chặt từng chỗ, nàng ta chính là nữ nhân mà Lân vương muốn cưới ư? Cái eo nhỏ bị bó như vậy, nàng ta không sợ bị thít cho gãy luôn hay sao? Nhìn dung nhan của công chúa, không phải thanh nhã giống như mình, nàng ta thuộc vào loại diễm lệ, nhìn vóc dáng của công chúa, không hề thua kém mình chút nào...có phải là, khi ở Phong Quốc, Lân vương đã thích công chúa rồi? Mà đối với mình, chỉ là nhất thời mê luyện thôi?

Hắn nên tin tưởng nàng, nhưng trong ánh mắt khi đó của hắn lại chẳng có một tia thấu hiểu nào, chỉ có phần nộ, sự phần nộ không nói hết được. Công chúa, tương lai là thê tử của hắn, thế Thủy Thủy thì sao? Nữ nhân xưng là đang mang thai con của hắn kia thì sao?

Ánh mắt liếc về phía Thủy Thủy ở phía dưới, chỉ thấy nàng ta đang trao đổi ánh mắt với Vu tướng, mà Vu Hoa thì chỉ ngồi đó với vẻ mặt cứng ngắc, biểu tình trên khuôn mặt có hơi lạnh nhạt. Nhìn thấy Vu tướng lặng lẽ lui ra ngoài, trong lòng Tiểu Tiểu trầm xuống, nhớ đến mọi chuyện nghe được ở Vu phủ...

Độc kia, quả nhiên là Thủy Thủy hạ, bọn họ dự định tối nay có quân gia ở nhà thúc độc, khống chế thần trí Tiểu Tiểu, khiến Tiểu Tiểu nhắc với Hoàng thượng chuyện Thủy Thủy đã mang thai đứa con của Lân vương, mà Hoàng thượng bắt đắc dĩ dưới áp lực của đứa bé, ắt hẳn cũng sẽ để Thủy Thủy gả qua đó. Mà công chúa này, vốn là một người ngoài, một nữ tử ngoại quốc, làm sao đầu lại được Thủy Thủy và đứa con trong bụng nàng ta chứ? Đợi mọi chuyện đều hoàn thành xong, ngày mai hoặc ngày mốt sát thủ sẽ hành động, đây chính là ngày chết của Tiểu Tiểu rồi...

Thật biết nghĩ cho nàng, trước khi chết còn để Tiểu Tiểu làm việc có ích. Độc hạ trong không khí bọn họ đều đã hít phải, mà thuốc giải lại hạ lên lương thực phụ trong phòng bếp. Nha hoàn đầy tớ sẽ ăn lương thực phụ, đương nhiên có thể giải độc, mà cái đám chủ tử này, thì đợi ba ngày sau nàng thúc độc thì mới phát độc.

Kế sách này, vốn trong lúc bọn họ nói chuyện Tiểu Tiểu đã làm xong rồi, mà sau khi nghe họ nói xong, Tiểu Tiểu lại nảy ra một chủ ý mới, họ bắt nhân với Tiểu Tiểu như vậy, Tiểu Tiểu hà tất phải khách khí với họ chứ?

Vốn nàng cũng không định làm một cách tuyệt tình như vậy, số độc kia cũng sẽ không lấy mạng bọn họ. Nàng dự định tìm một tử tù, khiến Tiên phi chết đi, bọn họ cũng sẽ không mất mạng nữa, nhưng bây giờ nàng đổi ý rồi, Tiên phi sẽ bỏ trốn, mà không phải là chết đi, người chịu liên lụy, vẫn là một nhà bọn họ...

“Hay...” Từng tiếng vỗ tay vang lên, Tiểu Tiểu liếc nhìn công chúa đang điên cuồng xoay tròn trên đài, tốc độ xoay tròn như vậy, nàng ta xoay mà không thấy choáng váng thì đúng là lợi hại thật. Tiểu Tiểu không thích vũ điệu cho lắm liền quay đầu nhìn về phía đầu dưới Sóc vương, cái vị trí bỏ trống kia, là của Lân vương à? Sao hắn chưa đến? Là hắn không muốn gặp nàng, hay là sợ thấy nàng sẽ ngại ngùng? Hắn nên đến mới đúng chứ, ở đây có nương tử tương lai của hắn – công chúa mà. Nếu như nhìn thấy vẻ liếc mắt đưa tình của hai người, Tiểu Tiểu chắc chắn sẽ đổ kị, nhất định sẽ điên mất, như vậy cũng tốt, qua ngày hôm nay, bọn họ có thân mật thế nào cũng được. Không nhìn thấy, thì trong lòng sẽ không cảm thấy buồn.

Trong đêm hôm nay, nàng sắp đi rồi, nhưng bây giờ nàng không thể tỏ ra bất cứ vẻ không thích hợp nào. Hoàng thượng, Sóc vương đều không dễ chọc, cũng không dễ che giấu. Ánh mắt tìm tòi liếc tới, thuận theo mà nhìn, lại chính là Sóc vương. Sau lần đầu tiên gặp hắn, nghe nói Sóc vương không có hứng thú với nữ nhân nữa, lần thứ hai đến phủ của hắn, giúp hắn bắt được một thị thiếp yêu đương vụng trộm, không biết bây giờ nàng ta sao rồi? Đối với Tiểu Tiểu, có phải vẫn còn nhớ như mới ngày nào hay không?

Đối diện với ánh mắt của hắn, Tiểu Tiểu mỉm cười một cái, đúng lúc bị Hoàng thượng đang nhìn về phía nàng bắt gặp, ánh mắt bốc hỏa bắn về phía này, khiến cho Tiểu Tiểu cảm thấy lạ! Nàng với hắn lại chẳng có quan hệ gì, hắn có cần phải quan tâm nghiêm vậy không?

Nếu như phi tử trong hậu cung đều giống như hắn vậy, lúc hắn thân mật với mỗi một phi tử thì những phi tử khác sẽ ghen tuông, thế hậu cung của hắn không phải sẽ bị dẫm dìm cho chết hay sao. Mà đám phi tử kia há chẳng phải sẽ đổ kị chết ư? Cười với người đàn ông khác một cái mà hắn cũng bức dọc được, đàn ông như vậy thật quá nhỏ mọn.

Tiểu Tiểu phớt lờ ánh mắt của Hoàng thượng, tiếp tục giao lưu với Sóc vương, tức đi, tức chết thì thôi!

Công chúa lui xuống, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, lại có một phi tử đi lên, Tiểu Tiểu lười xem, nàng tự mình bắt đầu ăn những thức ăn trên bàn.

Thời gian trong lúc bắt tri bắt giác trôi qua cũng nhanh, chớp mắt những phi tử có phẩm vị đều đã biểu diễn hết rồi, ánh mắt chúng nhân đều liếc về phía nữ tử xinh đẹp như tiên hai tai không hỏi chuyện bên cạnh, một lòng chỉ ăn những thức ăn trên bàn.

Khi ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung lại, cuối cùng Tiểu Tiểu cũng cảm thấy sự việc không được bình thường, nàng vô tội mà ngẩng đầu lên, nhìn về phía mấy cặp mắt đang vui sướng khi người gặp họa, hỏi:

“Sao thế, trên mặt ta bị bắn hả?”

Tay lau lau mặt, nhìn thử trên chiếc khăn tay màu trắng thì đâu thấy vết bắn gì đâu, nhưng động tác ngay thẳng ban nãy kia của nàng vẫn khiến Sốc vương bật cười ha hả, long mục của Hoàng thượng trừng một cái, Sốc vương vội ngưng ngừng ho khan...

“Sặc chết người, đáng đời!” Giọng Tiểu Tiểu rất bé, nhưng tất cả những người phía trên đều đã nghe thấy, khước miệng Hoàng thượng giật giật mấy cái, mà Sốc vương thì lập tức ngừng ho khan, hắn cũng sợ bị ai đó làm cho sặc chết thật.

Woa, con tôm tươi quá, nhìn một con cuối cùng sót lại trong chén, Tiểu Tiểu nhìn nó mà thèm chảy nước miếng, chắc bởi vì trong bụng có em bé, bây giờ nàng mới biết tại sao gần đây nàng rất hay ăn rồi. Phụ nữ mang thai đều ăn nhiều, cũng rất kén ăn...

Nhìn xung quanh một cái, Tiểu Tiểu vẫn không chống lại được sức hấp dẫn của con tôm, cầm con tôm lên nhanh chóng đánh chén, đem thịt tôm tươi non nhét vào trong miệng, nhai ngon lành...

“Tiên phi, những ái phi khác đã biểu diễn xong tiết mục rồi, có phải nàng nên biểu diễn một chút hay không?”

Không muốn để người đàn ông khác thưởng thức bộ dạng đáng yêu lúc này của nàng, Hoàng thượng hắng giọng, lạnh giọng hỏi. Ở đây nhiều người đến vậy, nàng có thể biểu hiện ngay thẳng như thế, nếu như là nữ nhân khác, cách ăn như vậy chắc chắn sẽ khiến cho người ta cảm thấy bất nhã, nhưng Tiên phi một thân ăn vận như tiên tử này, chỉ khiến người ta cảm thấy đáng yêu, cảm thấy mang theo một sự thú vị khác thôi.

“Biểu diễn gì?”

Vốn định liếm nước sốt trên tay, Từ ma ma ở phía sau vội lấy khăn ra lau tay giúp Tiểu Tiểu, để ngăn ngừa hành động kinh người của Tiểu Tiểu.

“Sở trường của nàng là gì thì biểu diễn cái đó đi!”

Hoàng thượng không muốn khiến Tiểu Tiểu quá khó xử, đây là chủ ý mà đến giờ Hoàng thượng mới thay đổi, nếu như sớm đổi ý, thì chuyện hôm nay hắn đã sớm nói cho nàng biết để nàng chuẩn bị một chút rồi.

“Thiếp không biết sở trường của thiếp là gì nữa? Ví dụ nào?”

Ngẩng đầu cười duyên một cái, cái nụ cười giảo hoạt như hồ ly khiến cho trong lòng Hoàng thượng ngứa ngáy, không nên đồng ý với nàng mười ngày, bây giờ một ngày hắn cũng không đợi được nữa!

“Ví dụ, cầm?”

“Không biết!” Tiểu Tiểu thành thật trả lời. Xem ra, hôm nay bọn họ không muốn để nàng sống bình an rồi đây, có phải bây giờ muốn ép nàng rời đi không?

“Kỳ thì sao?” Trong ánh mắt Hoàng thượng hơi lộ ra vẻ lo lắng, tốt xấu biểu diễn một chút cũng được, nhưng đừng nói không biết đấy. Nhưng lời khẩn cầu của Hoàng thượng chẳng có ích gì, người nào đó cười nói: “Không biết!”

“Thư?” Tuần nhan lạnh lùng, nàng hạ quyết tâm muốn đối đầu với hắn ư? Được, hắn sẽ cho nàng biết hậu quả!

Sự âm hiểm trong mắt hắn, Tiểu Tiểu rất rõ ràng. Tức giận thì tốt, rồi lại nhìn Vu tướng ở phía dưới không biết đã trở lại từ lúc nào, mặt sớm đã tái mét, mà trên mặt Thủy Thủy, cũng mang vẻ lo lắng, vẻ rớt ruột trên mặt Vu Hoa, hình như là vì nàng, mà sắc mặt Vu phu nhân vẫn còn xem như là bình tĩnh, khiến Tiểu Tiểu không nhìn ra bà ta đang nghĩ gì.

“Không học!”

Tiểu Tiểu rất vô tội mà nhìn Hoàng thượng, thật sự chưa học qua mà, nàng là một cô nhi, đúng là biết viết chữ, nhưng chữ nàng viết cũng không thể bày ra được.

“Họa!” Sắc mặt Hoàng thượng đã xanh mét, mà gương mặt Sóc vương lại mang theo ý cười thật sâu: cô nàng này thật quá đáng yêu, không phải là lần đầu tiên gặp nàng, nhưng lần đầu tiên hắn thấy một Tiểu Tiểu như vậy. đầu mày Tiểu Tiểu khê nhú, nếu như không phải vừa mới nhìn thấy nụ cười của Sóc vương, thì nàng đã quên bống mất còn có một tên nhãi kháng độc. Thuốc trong tay lại đổ ta chút ít, nàng cao hứng nói:

“Cái này hay! Biết xem!”

Biết xem? Sóc vương bật cười ra tiếng, chỉ cần là người có mắt, hình như đều biết xem mà? Tiên phi này, đúng là càng ngày càng thú vị, dám ở trên yến tiệc như vậy xung đột với Hoàng thượng, nàng đúng là ‘trước chẳng có ai, sau cũng không có’, trên đời chỉ có một!

“Nữ công, nàng ắt hẳn phải biết chút ít chứ!”

Nắm tay trên bàn của Hoàng thượng siết chặt lại, bây giờ Hoàng thượng có nổi xúc động muốn bóp chết nàng. Nói chuyện với hắn như vậy, nhất định là nàng cố ý! Nàng đã cầm chắc, biết chắc rằng hắn sẽ không xử trí nàng sao? Trường hợp này, nàng có thể làm ra chuyện như vậy, không xử trí nàng thì đúng thật là có lỗi với mặt mũi của hắn mà!

Tiểu Tiểu nhìn Hoàng thượng sắp sửa nổi trận lôi đình, càng thêm ảm ức nói:

“Chưa cầm qua kim, mẹ cũng chưa từng dạy thiệp...” Câu này càng là sự thật, nàng còn không biết mẹ mình là ai, làm quái gì dạy cho nàng chứ? Tiểu Tiểu rất ít nói dốt, lời của nàng có thể bịa, có thể khoác lác, có thể thổi phồng, nhưng tuyệt đối sẽ không quá xa sự thật, sẽ không nói dối.

Dù là nói dối, cũng là lời nói dối thiện ý thông thường thôi!

“Thế nàng biết cái gì!” Âm thanh kéo kẹt, là tiếng khớp xương từ bàn tay do siết quá chặt của người nào đó vang lên, đêm nay nếu như không bỏ trốn, đảm bảo không có kết cục tốt cho nàng. Tiểu Tiểu cười khiêu khích với Hoàng thượng một cái, “Bộp” một tiếng, cái bàn trước mặt Hoàng thượng đã nằm lăn ra đất, âm thanh lạch cạch, là tiếng diên tẩu của chén đĩa khi rơi xuống đất.

Tiểu Tiểu đứng dậy, nàng cũng đập đập bàn, gào lớn một tiếng:

“Mẹ kiếp, các người đừng ức hiếp người quá đáng, bà cô ta đây không làm nữa.”

Woa, cái bàn thế mà lại không vỡ ra, nhưng cái tay của nàng thì đau quá trời. Nàng phẩy phẩy cái tay hơi đỏ lên, nhìn chúng nhân đang trợn mắt há hốc mồm, từ mỹ nữ như thiên tiên đến ác ma như hung thần ác sát, bảo người ta tiếp nhận cũng cần cả một quá trình đấy.

Nhìn mọi người toàn bộ đều sững sờ, Tiểu Tiểu cười hài lòng, nắm bắt thời gian cũng đúng lúc, được tính ắt hẳn cũng sắp phát tác rồi.

123. Chương 123: Thích Khách

“Người...người mới vừa nói cái gì?”

Đã hưởng quen nền giáo giục truyền thống trong cung, lời của Tiểu Tiểu khiến cho Hoàng thái hậu tức giận trợn tròn mắt, trước khi Hoàng thượng mở lời đã tiên phong chất vấn.

“Ấy dà, Hoàng thái hậu, tai bà bị lãng hử? Lời ta nói bà nghe không hiểu ư? Bà cô ta đây phải đi rồi!”

Quay đầu nhìn về phía Hoàng thượng, Tiểu Tiểu cười tươi tắn một cái, người cũng bay ra ngoài:

“Hoàng thượng, trông kĩ quần lót vàng của người, tiên trộm đi đây!”

Một thứ màu vàng rực rơi xuống, vừa hay đáp xuống đầu Hoàng thượng, mới đầu Hoàng thượng còn sững sờ không hiểu là ý gì, đợi khi hiểu rồi, hắt một phát lời phất cái quần lót xuống, quả nhiên là của mình, cái quần lót của mình bị người ta treo trên đầu mình, che lên mặt mình trước mặt bao nhiêu đại thần phi tử như vậy, nổi nhục này, sao hấn chịu cho thấu? Tuấn nhan ửng đỏ, thân mình hấn muốn độn đất mà lên, nhưng một tí nội công cũng không dùng được, mà cái cô nàng đáng ghét kia, sớm đã chạy biến đi đâu mất rồi...

“Hoàng huynh, đừng tổn sức vô ích nữa, ban nãy nàng ta đã hạ độc chúng ta rồi, thứ độc được nàng dùng là một loại hóa công tán, chỉ có thể đợi độc được tản đi, hoặc là uống thuốc giải, chúng ta mới có thể bức độc dụng công.”

Sóc vương ảo não giải thích, nghĩ hấn đường đường là thân thể bách độc bất xâm, thế mà bây giờ cũng liên tiếp trúng độc, khả năng duy nhất chính là cô nàng này biết thể chất kháng độc của mình, thảo nào ánh mắt mà nàng nhìn mình khi đó hơi bất bình thường...

Cũng đúng, người con gái biết bí mật này, hình như chỉ có cái cô nàng chết tiệt kia thôi. Nàng và nàng ta căn bản không phải quen biết, mà hai người họ, ắt hẳn là cùng một người!

Nghiến răng nghiến lợi, cô gái đã tìm bấy lâu mà không thấy tin tức, cư nhiên lại ở ngay trước mắt mình lâu nay, chẳng trách hấn phái nhiều người thế kia vẫn không tìm được nàng nhỉ? Hấn đã từng thề, tìm được nàng, hấn nhất định sẽ khiến cho nàng hối hận đến cùng cực!

“Hỷ công công, còn không mau đi truyền ngự y!”

Xảy ra tí chuyện như vậy, người khó chịu nhất hẳn là hấn, nhưng mọi người đều trưng ra cái vẻ dờ khóc dờ cười. Hoàng thượng đứng dậy, kéo lê bước chân có hơi nặng nề đi ra ngoài, mà các vị thần tử, thì phải ở đây đợi thái y đến, chờ bọn họ đến để giải độc cho.

Tuy không có võ công, nhưng ánh mắt Hoàng thượng vẫn rất lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn đám người Vu tướng, Hoàng thượng cười lạnh nói:

“Vu tướng, đúng là con gái ngoan của ngươi nhĩ! Người đâu, mời Vu tướng đến địa lao làm khách!”

Thị vệ ngoài cửa chạy vào, lời Vu tướng, Vu phu nhân, Thủy Thủy, Vu Hoa và đám gia bộc theo bọn họ đến đi ra ngoài. Thủy Thủy không cam gào thét:

“Lỗi mà nàng ta phạm phải, dựa vào cái gì mà bọn ta phải chịu? Hoàng thượng...”

“Dựa vào cái gì? Nàng ấy không phải là tiểu thư Tướng phủ của các ngươi sao? Chẳng lẽ các ngươi khi quân phạm thượng?”

Con mắt Hoàng thượng hơi híp lại, tối nay, định sẵn là sẽ không được bình yên, bảo đảm sẽ là một đêm đặc sắc khỏi ngủ.

“Vương gia, Vương gia...Hoàng thượng phái người đến xem Vương gia...”

Một đội thị vệ toàn thân vũ trang xông vào trong viện của vương phủ, làm kinh động đến những người đang ngủ say của cả viện. Lân vương và Điểm Điểm đang nằm ngủ trên giường, tiếng kinh hô của quân gia truyền vào tai hấn, hấn vội vàng ẩn vào ngăn bí mật ở trên giường, đặt Điểm Điểm vẫn còn ngủ chưa dậy xuống đó. Vừa làm xong mọi việc, tiếng bước chân chỉnh tề liền đi tới, cửa được mở ra một cách lễ phép, một thị vệ trông như thủ lĩnh liếc nhìn trong phòng một cái, cười nói:

“Vương gia, hoàng cung xuất hiện thích khách, Hoàng thượng không yên tâm về ngài, cho nên bảo thuộc hạ đến vương phủ xem thử, làm chậm trễ Vương gia nghỉ ngơi rồi...”

Lân vương bực bội nhíu mày, thích khách, trong cung thật sự có thích khách sao?

Tùy ý khoác lên một chiếc áo, Lân vương đi đến chỗ người thị vệ kia, không vui nói:

“Lưu Thất, ngươi còn không nói thực với bổn vương ư? Rốt cuộc là chuyện gì, ngươi nên nói rõ đi chứ?”

Bụng bảo dạ là phải hận nàng, nhưng nghe thấy trong cung xảy ra chuyện, người hấn lo lắng nhất vẫn là nàng. Có phải là tên thích khách mà nàng nói kia đã đến trước thời hạn? Hay là nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì rồi? Nghĩ đến một màn chiều nay khiến cho hấn đau lòng kia, tim hấn vẫn thấy khó chịu như bị xâu xé. Nhưng hấn cũng nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của nàng, ánh mắt uất ức như thế kia, nếu như không tận mắt nhìn thấy sự thật, nghe chính miệng Hoàng thượng thừa nhận, Lân vương cũng không tin như vậy...

“Vương gia, thuộc hạ trực ở bên ngoài, chuyện ở bên trong cũng không rõ lắm, có điều Hoàng thượng đã dặn rằng thích khách là một nữ tử, chính là Tiên phi nương nương trong cung. Hoàng thượng dặn không được làm tổn hại đến nàng ấy, không được làm tổn thương đến một sợi lông tơ của nàng ấy, phải đưa nàng ấy nguyên nguyên vẹn vẹn trở về cung...”

Là nàng, đúng là nàng xảy ra chuyện rồi, thế mà lại dùng phương thức này để rời đi...nhưng Điểm Điểm thì sao, con của nàng, chẳng lẽ ngay đến Điểm Điểm nàng cũng không cần nữa?

Cuối cùng, hấn cũng đã hiểu sự quyết tuyệt trong ánh mắt của nàng khi đó rồi; rốt cuộc, hấn đã biết dự tính của nàng: Nếu như mọi chuyện của nàng phải trách tội lên đầu ai đó, thế thì trách nhiệm bên chỗ Vu tướng chắc chắn là không ít. Dùng cách này để trả thù Tướng phủ, xem ra một chút xíu tình ý của nàng với Vu Hoa cũng đứt luôn rồi.

Chuyện đó, một khi vạch trần, tất phải chịu tội tru di cửu tộc, thứ mà nàng tặng cho Vu tướng, thật là một món quà to lớn.

“Vương gia, bên chỗ ngài không thấy sao? Thế thuộc hạ ra ngoài xem thử, đúng rồi, tiểu cung nữ tên Điểm Điểm kia còn ở đây không? Hoàng thượng dặn rằng nếu có ở đây thì cùng dẫn vào trong cung luôn...” Thị vệ hỏi dò, Lân vương lạnh mặt nói:

“Điểm Điểm đã rời khỏi rồi, ngay buổi chiều hôm nay, một người hơn bốn mươi tuổi dẫn nó đi. Các người ra ngoài xem thử đi...”

Lạnh lùng tiễn khách, thị vệ lui xuống, sau khi nghe tiếng bước chân đi xa, Lân vương mới mở ngăn bí mật, ẵm Điểm Điểm ra, phát hiện trong mắt Điểm Điểm đã lấp lánh ánh lệ:

“Cha, mẹ gặp chuyện rồi hả? Mẹ sao rồi? Sao bọn họ lại muốn bắt mẹ chứ?”

Tiếng khóc con trẻ, khiến cho trái tim Lân vương bị thắt chặt lại, hấn xoa đầu Điểm Điểm thở dài nói:

“Mẹ của con thông minh thế kia, sẽ không gặp chuyện đâu. Điểm Điểm, con phải nghe lời, Hoàng thượng cũng đang tìm con đó, y muốn bắt mẹ con, y chính là muốn dùng con để bắt được mẹ của con đấy. Bắt đầu từ nay, con phải nghe lời cha...”

Là lỗi của hấn, Tiểu Tiểu, Lân sai rồi, đáng lẽ khi đó Lân nên cho nàng cơ hội để nàng giải thích, đáng ra Lân nên tin tưởng nàng...nếu như không phải vì Lân, sao nàng lại tuyệt vọng như vậy, sao có thể ngay đến mấy ngày cuối cùng này cũng đợi không nổi chứ? Tiểu Tiểu, nàng đang ở đâu, đừng xảy ra chuyện, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện, Lân sẽ cho nàng cơ hội, cũng cho chúng ta một cơ hội...

Con đường của hai người bọn họ, luôn quá mức gian nan, luôn lỗ mất trong đủ mọi loại chuyện. Lân vương đau lòng ôm lấy Điểm Điểm, hấn nhất định sẽ bảo vệ Điểm Điểm thật tốt, có Điểm Điểm ở đây, sớm muộn gì nàng cũng sẽ hiện thân, nếu không có Điểm Điểm, hấn phải đến tìm nàng ở đâu đây?

Trong địa lao âm u lạnh lẽo, nơi nào cũng giam giữ những nhân phạm quần áo rách rưới lại bẩn thỉu. Cả địa lao, đều đầy rẫy không khí khiến cho người ta ngửi mà thấy ghê tởm, ánh đèn tù mù, khiến cho cả địa lao trở nên u u ám ám, có loại cảm giác sờn tóc gáy.

Không giống với những phạm nhân thông thường, là một gian bình thường, bên trong lại có bốn người ăn mặc sang trọng.

“Cha, không ngờ ả nữ nhân kia lại như vậy? Không phải đã nói là...”

Thủy Thủy bắt đầu trẻ môi, vốn dĩ mọi việc sắp đặt tối nay đều đã ổn thỏa cả rồi, nhưng ả nữ nhân này lại phá hỏng hết chuyện tốt của bọn họ. Nàng ta muốn chết thì thôi đi. Tại sao còn dẫn theo cả nhà bọn họ chứ? Chẳng có lấy một ít chữ tín nào hết!

“Đủ rồi, cẩn thận lời nói!”

Hiệu quả cách âm của địa lao vốn không tốt lắm, Vu tướng ngồi xuống chỗ hơi sạch sẽ khô ráo, hai mắt nhắm lại, cũng cắt ngang cơn giận của Thủy Thủy. Mà trong mắt Vu Hoa, lại lộ ra chút ít lo lắng, nàng chạy ra được chưa? Không biết hiện giờ nàng có ổn không?

Bất luận lý do nàng làm như vậy là gì, y cũng sẽ không oán hận nàng. Là Vu gia của bọn họ có lỗi với nàng, không phải nàng có lỗi với Vu gia bọn họ.

“Ca, thái độ huynh như vậy là sao hả? Không phải huynh còn lo lắng cho ả nữ nhân này đấy chứ? Ca à, chúng ta đã bị ả hại ra nông nổi này rồi...” Thủy Thủy cầm lấy tay Vu Hoa, nũng nịu lay, oán giận của nàng còn chưa hết, thì thấy mấy tên ngục tốt đi đến, cười nói:

“Vu tướng, Vu phu nhân, các người ra ngoài đi!”

“Là Hoàng thượng thả chúng ta ra rồi sao?” Thủy Thủy mừng rỡ nhìn tên ngục tốt, ngục tốt cười cười:

“Không biết...”

Trả lời nhạt nhẽo, phá vỡ sự kì vọng của Thủy Thủy, không chỉ có Vu tướng và phu nhân, ngay đến Thủy Thủy và Vu Hoa cũng bị dẫn ra ngoài.

Đi ngoằn ngoèo hồi lâu, cuối cùng đến một căn phòng sạch sẽ thoáng mát, Hoàng thượng một thân y phục màu vàng nhạt vẽ mặt bình tĩnh ngồi ở phía trên, mà người trong phòng cũng không nhiều lắm, sau khi ngục lui xuống, những người còn sót lại đều là công công. Trong phòng trầm mặc, lúc hỏi chuyện có lẽ bọn họ cũng không có tinh thần như vậy, nhưng yên tĩnh quỳ như thế này, mỗi người bọn họ đều khẩn trương gần chết.

Quỳ hết hai tuần hương, cuối cùng thì Hoàng thượng cũng tỉnh lại trong sự trầm mặc, trong ánh mắt lạnh lùng, không có một chút xú độ ấm nào, dưới loại ánh mắt ấy, mọi người đều nhịn không được mà phát run...

“Vu tướng, ngươi có lời giải thích nào không?”

Ngắm nghía cái nhẫn ngọc trên tay, trong mắt Hoàng thượng vững vàng trước sóng cả, thu lại ánh mắt sắc bén kia, hắn đang chờ câu trả lời của Vu tướng.

“Lão thần sợ hãi, lão thần cũng không biết là chuyện gì nữa...mong Hoàng thượng thứ tội!”

Vu tướng gắng trấn định cúi đầu, mà ba người còn lại căn bản không dám ngẩng đầu. Người trước mặt là Hoàng thượng, một câu nói có thể lấy mạng tất cả người của Vu phủ. Tình huống như ngày nay, chết cũng không nhận hình như là cách tốt nhất.

“Thế nữ nhân tối nay, là Tiên phi sao?”

Trên bàn, còn bày tập tài liệu, trên đó có ghi chép đại sự từ nhỏ đến lớn của Tiên phi, nữ nhân kia không phải là Tiên phi, Hoàng thượng cũng biết, nhưng hắn muốn nghe Vu tướng ăn nói ra sao.

“Hồi Hoàng thượng, lão thần sợ hãi. Nữ nhân kia, giống hệt tiểu nữ, lão thần cũng không rõ!”

Câu trả lời lấp lửng, lại diễn hình cho việc chối bỏ trách nhiệm, nếu như không có hai người kia trong tay, đúng thật là Hoàng thượng không thể trị tội Vu tướng được.

“Ba người các người, có dị nghị gì không?” Mày rùng khê nhưn, ánh mắt Hoàng thượng tựa như vô tình mà liếc nhìn bọn họ một cái, mấy người đều cúi đầu, không một ai dám nói chuyện.

“Thế thì là không có dị nghị gì rồi? Vu tướng, thế trầm đã oan uổng cho người...” Hoàng thượng cười lạnh một cái, trong lòng Vu tướng hơi bất an, mở miệng nói:

“Hoàng thượng không trách lão thần không biết cách dạy con là tốt rồi...”

“Vu tướng khiêm tốn rồi, tính của trăm người cũng hiểu, ghét nhất là nói dối, xem trầm như một thằng ngốc...có điều, Vu tướng sẽ không vậy đâu, nhưng Vu tướng đúng là không biết cách dạy con...dẫn lên đây!”

Hừ lạnh một tiếng, cửa nhỏ ở bên mở ra, hai người toàn thân là máu bị người ta hung ác đẩy ra ngoài, người ngã nhào xuống đất, trên miệng, trên mặt, trên người đều là vết tích bị roi da đánh.

Đây là...

Bản mặt già nua của Vu tướng lộ ra sự tuyệt vọng, Hoàng thượng ắt đã biết hầu hết sự tình, ban này, đang nghĩ cho bọn họ một cơ hội?

“Hai người này các người quen không? Vu tướng à, đừng có nói là không quen biết, có điều bọn họ biết các người đây...” Âm thanh lãnh mị lần nữa vang lên bên tai bọn họ, Vu tướng đã bắt đầu run rẩy toàn thân, Vu phu nhân thì đã nước mắt đầm đìa:

“Thủy Tiên, con...”

Trước mặt Hoàng thượng, bà không dám đứng dậy, chỉ có thể dùng tay dùng chân bò đến chỗ Thủy Tiên, nhìn những lần roi trên khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp, Vu phu nhân lòng đau như cắt, ôm lấy Thủy Tiên bật khóc...

“Mẹ...” Âm thanh ảm ức, yếu ớt cất lên, ban đầu khi bị phát hiện, nàng sớm nên đoán ra kết quả như vậy rồi, điều này cũng không trách được ai. Lúc đầu, con đường này là do nàng chọn lựa, không ngờ cuối cùng lại liên lụy đến cả nhà mình.

“Hoàng thượng, tất cả đều vì tội phụ mà nên, tội phụ nguyện lấy cái chết tạ tội. Người nhà của ta, đều là vô tội, mong Hoàng thượng...”

Dùng hết sức lực toàn thân, Thủy Tiên giãy khỏi sự ôm ấp của Vu phu nhân, nàng bò lên trước vài bước, yếu ớt nói.

“Mong trầm làm gì? Tha cho người nhà của người ư? Dùng cái thân tàn hoa bại liễu của người bảo trầm tha cho bọn họ? Thủy Tiên, người đúng là tự đánh giá mình quá cao rồi đấy? Muốn chết sao? Không dễ thế đâu, nếu như các người ai dám chết, thì đừng trách trầm không khách khí!”

Hoàng thượng âm hiểm nói, quả thật là chuyện này mà chịu được thì còn chuyện nào không chịu được nữa, chẳng qua chỉ cho phép nàng ta về nhà thăm người thân một chuyến, thế mà bọn họ dám làm ra chuyện thay xà đối cột như vậy. Mà cô nàng đáng ghét kia, thì càng ghê gớm hơn, sau khi quấy rối trái tim mình xong, thì liền bỏ đi một mạch? Hơn nữa còn dùng phương thức rời đi thế kia nữa chứ?

“Cho các người một cơ hội cuối cùng, cặn cặn kê kê nói hết đầu đuôi câu chuyện ra, một chữ cũng không được che giấu!”

Lạnh lẽo nhìn Vu tướng, lửa giận trong lòng không đâu phát tiết, phát lên người ông ta vừa hay!

“Hoàng thượng, là lỗi của tội thần, khi đó...”

Tỉ tỉ mĩ mĩ, đem câu chuyện Thủy Tiên rời nhà đi, tìm khắp không thấy bóng người, cuối cùng hết cách đành phải bỏ tiền ra thuê Tiểu Tiểu kể hết một lượt, Hoàng thượng nhú mày, đợi Vu tướng nói xong toàn bộ, hần nhưn mày:

“Còn nữa không? Nói hết rồi à?”

Ông ta cũng nói ra kha khá rồi, nhưng có một chuyện, vừa hay Hoàng thượng biết được, mà Vu tướng bởi vì thể diện nên không nói ra. Thật ra điều ông ta không nói ra há chỉ có một chuyện, ngay đến chuyện hạ độc Tiểu Tiểu cũng không dám nói ra.

“Vâng, nói hết rồi!” Vu tướng vội gật đầu, những chuyện khác đều làm rất ẩn mật, Hoàng thượng tuyệt đối không biết được.

“Vậy sao? Vu tướng, cuối cùng hôm nay trẫm cũng biết được lòng trung của ngươi. Đã nói hết rồi, thế thì chuyện tìm sát thủ, thì không phải do ngươi làm rồi nhỉ?” Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, thấy Vu tướng dập đầu như giã tỏi, hần tức giận nói:

“Nữ nhân kia, thật sự tên là Tiểu Tiểu?”

124. Chương 124

Cẩn rằng, Hoàng thượng nhần nhin nổi xúc động muốn đánh người, cái cô nàng kia rốt cuộc là bao nhiêu tuổi, đứa con rốt cuộc là của ai?

Hử? Vu tướng mờ mắt, vấn đề này lúc này ông chưa nói à? Nhìn sắc mặt tối tăm kia của Hoàng thượng, ông chỉ đành gật đầu lia lịa, nữ nhân kia rốt cuộc là ai, nhìn cái bản mặt càng tối hơn của Hoàng thượng kia thì....

“Thế đứa bé trai bốn năm tuổi mà nàng dẫn theo kia đâu rồi?”

Mây rỗng cau chặt, Hoàng thượng nhớ tới những lời Sóc vương từng nói lúc trước, nghĩ tới nó có khả năng là đứa bé mình có hảo cảm kì lạ mà mình đã gặp một lần, trong lòng hần thắm kích động: Có phải là, đứa bé kia cũng có khả năng là con mình?

“Bé trai? Hoàng thượng, chuyện này lão thần thật sự không biết rồi, nàng ta đều một thân một mình, trước nay lão thần chưa từng nhìn thấy đứa bé nào...” Vu tướng khó hiểu nhìn Hoàng thượng, sao Hoàng thượng lại biết Tiểu Tiểu có con chứ? Nữ nhân kia cũng đâu giống.

“Hừ, trẫm thật không dám tin tưởng lòng trung của ngươi được nữa. Chính mắt trẫm đã nhìn thấy đứa bé kia, cái này còn giả được sao?” Hừ lạnh một tiếng, Thủy Thủy đang quỳ dưới đất lại bỗng nhiên bật cười:

“Ha ha...nàng ta thế mà lại đã sớm sinh con? Nàng ta có con rồi...thật đúng là ông trời có mắt mà, nàng ta đã có con, chàng nhất định sẽ ghét bỏ nàng ta, chàng là của ta, dù là Tiểu Tiểu cũng đừng hòng cướp đi...” Thủy Thủy bật cười điên cuồng, trong phòng tĩnh lặng dị thường, vì tiếng cười cuồng vọng này mà khiến người ta thấy kinh sợ, Vu Hoa bất an kéo tay Thủy Thủy:

“Thủy Thủy, đừng cười nữa, đừng cười nữa...”

“Ca, ban này huynh không nghe Hoàng thượng nói à, nàng ta có con rồi, đã có con rồi...nếu như Lân vương biết, sao thích à nữ nhân này được chứ? Nữ nhân đã có con, một nữ nhân không còn trong trắng...còn huynh nữa, lòng huynh đau không? Huynh còn thích nàng ta nữa không? Nàng ta đã là nữ nhân hoa tàn liễu dập rồi...”

Hai tiếng ‘bốp bốp’ đánh tới, Thủy Thủy ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy là một công công nét mặt lạnh thính, Hoàng thượng cười lạnh nói:

“Nàng ấy ra sao, còn chưa tới phiên ngươi nói nàng, đừng quên, hiện giờ nàng ấy là phi tử của trẫm...”

Nên hận sự lừa gạt của nàng, một kẻ thế thân được mời đến với mức lương ười vạn lượng bạc, nhưng khi nghe à nữ nhân này nói xấu nàng, trong lòng Hoàng thượng vẫn cảm thấy không vui, cực kì không vui...

Đúng rồi, lúc này Thủy Thủy đã nổi, Tiểu Tiểu có con, Tiểu Tiểu chính là cô gái mà Lân vương thích, nhưng...

Lân vương cũng từng nói, người đàn ông đầu tiên của Tiểu Tiểu là đệ ấy. Lân vương nhiều nữ nhân như vậy, không phải ngay đến việc một nữ nhân có phải thân trong trắng không cũng chẳng phân biệt được đấy chứ, thế...

Hai người rõ ràng là có chỗ nào đó không bình thường, đây rốt cuộc là chuyện gì? Hoàng thượng lấy làm khó hiểu nghĩ, nếu như lời Lân vương nói là đúng, trừ phi đứa bé trai đó căn bản không phải do Tiểu Tiểu sinh?

“Nàng ấy đã bao nhiêu tuổi?”

Nàng vào cung, nhất định là đã từng dịch dung, thế tuổi thực tế của nàng, ắt sẽ có thể đoán ra đứa bé kia có phải của nàng hay không. Đứa bé bốn năm tuổi, thì ít nhất nàng cũng phải hơn hai mươi tuổi rồi.

“Hồi Hoàng thượng, hình như xấp xỉ với tuổi của Thủy Thủy, chắc khoảng mười lăm tuổi...”

Vu tướng ngẩng đầu, vết máu trên trán, đó là do ban nãy đập đầu xuống đất mà có.

“Khoảng mười lăm tuổi? Không thể nào có con bốn năm tuổi được, thế đứa trẻ này là...”

Hoàng thượng lẩm bẩm, Thủy Thủy ban nãy bị Vu Hoa bịt miệng lại đột nhiên cắn tay Vu Hoa một cái, lớn tiếng nói: “Đứa con của nàng ta, đương nhiên là con hoang rồi. Hoàng thượng, con của ta, mới là cốt nhục của Lân vương...”

Gương mặt Hoàng thượng toát lên vẻ kinh ngạc, trong mắt Thủy Thủy xẹt qua một tia đắc ý, nàng biết mà, đứa con này đảm bảo là quả cân tốt nhất.

Yên lặng...sau khi Hoàng thượng nhìn trừng trừng Thủy Thủy đúng một khắc, mới phát phát tay, có thái giám tới đem cả nhà Vu tướng lôi đi, trước lúc đi, Thủy Thủy còn hét lớn tiếng:

“Hoàng thượng, đứa con trong bụng ta đúng là của Lân vương, nó cũng là cốt nhục của hoàng thất các người, người không thể đối xử với ta như vậy được...”

Giọng của nàng ta rất lớn, Hoàng thượng bực bội cau tít đầu mày, Lân vương sao lại trêu phải một ả nữ nhân như vậy chứ, cùng là con gái Vu tướng, Thủy Tiên kia yên tĩnh hơn Thủy Thủy này nhiều. Hoàng thượng khai ân, Thủy Tiên và Từ Lâm đều nhót chung với bọn Vu tướng, điều cần biết thì Hoàng thượng cũng biết được kha khá rồi, điều còn sót lại chính là phải xử lý thế nào thôi. Vốn dĩ tội lớn như vậy, là phải diệt cử tộc, nhưng bây giờ lại thêm chuyện Thủy Thủy, vẫn nên hỏi ý Lân vương trước rồi tính sau vậy.

Thủy Tiên kia, bây giờ hẳn cũng có thể xác định là Tiểu Tiểu rồi, bên chỗ Lân vương có hiểu lắm gì đó không chừng. Có lẽ, Tiểu Tiểu căn bản không có con, như lúc trước Sóc vương nói, nàng chỉ là đang giúp một người bạn của mình mà thôi.

Nhưng...cho dù nàng chưa có con, quan hệ của nàng và Lân vương là thật sự tồn tại, nghĩ tới cảnh tượng Tiểu Tiểu và Lân vương trên giường quần quít triền miên, trong lòng Hoàng thượng thấy buồn bã muôn phần. cho dù là họ đã có quan hệ, thì đấy cũng đã là quá khứ rồi, đối với người con gái này, hẳn sẽ không từ bỏ!

Lân vương và Sóc vương, bọn họ là huynh đệ tốt nhất, nhưng những việc mà bọn họ được tự do lựa chọn ở bên ngoài cung đã quá nhiều rồi, đâu có giống như mình, định sẵn suốt đời phải...

Haizz, chắc đệ ấy sẽ thông cảm ỉn chứ? Cả đời này, thứ mà Hoàng thượng muốn không nhiều, mà Tiểu Tiểu là một trong số ít đó. Còn Lân vương, đệ ấy ở bên ngoài có cơ hội lựa chọn, những chuyện đã xảy ra lúc trước giữa hai người họ hẳn sẽ không truy cứu, quả thực không được, công chúa hoặc là Thủy Thủy gả qua đó trước đều được hết.

Bây giờ xem ra, mình cũng đã ích kỉ rồi, không muốn cùng đệ ấy tranh một nữ nhân, nhưng Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không phải kẻ bỏ cuộc.

“Thủy Thủy, muội mang thai rồi?” Trong mắt chan chứa nỗi vui mừng không che giấu được, vừa về đến nhà giam, Từ Lâm đã không chờ được liền hỏi.

“Đúng vậy, cho nên chúng ta vẫn còn cứu được, đứa bé này nói sao đi nữa cũng là huyết mạch hoàng thất bọn họ, Hoàng thượng nhất định sẽ không để đứa bé lưu lạc bên ngoài.”

Thủy Thủy cười đắc ý, Lân vương không thừa nhận, không đồng ý cũng không sao, chỉ cần Hoàng thượng có thể làm chủ cho nàng là được rồi. Lúc đầu nàng còn lo sợ Hoàng thượng sẽ mắc kẹt, nhưng giờ thì hay rồi, nhìn Hoàng thượng, cũng đã động lòng với ả nữ nhân Tiểu Tiểu đáng ghét kia rồi, vì động lòng, người

sẽ không để Tiểu Tiểu và Lân vương ở bên nhau, cũng sẽ không...điều này, cũng vô tình giúp đỡ không ít ỉnh. Lân vương đối với cô công chúa kia, tất cũng chẳng yêu thích bao nhiêu, bằng không thì buổi tiệc tối hôm đó chàng cũng chẳng vắng mặt. Bởi vì không thích nữ nhân kia, cho nên...

Con à, con nhất định phải ngoan ngoãn nằm trong bụng mẹ, con là hi vọng của cả nhà chúng ta đấy...

“Tiền thái y, mời bên này!”

Giọng của Hỷ công công từ xa vọng lại, Thủy Thủy cười biếng nhác một cái: nàng đâu phải kẻ ngốc, sẽ không dùng việc mang thai giả ra làm trò đùa, Hoàng thượng phái thái y tới, thế nghĩa là người muốn xác định lời nói của mình ư? Điều này có phải nói lên rằng, người đã tin lời mình nói rồi?

“Từ ca, Thủy Thủy mang thai, huynh kích động cái nỗi gì chứ?” Thủy Tiên không vui nhìn Từ Lâm, có phải là Thủy Tiên mang thai đâu, hấn kích động làm quái gì?

“Thủy Tiên! Từ Lâm cũng chỉ cho rằng đứa con của Thủy Thủy có thể cứu chúng ta một mạng mà thôi.”

Thủy Thủy vui vẻ giải thích, Thủy Tiên nghi ngờ nhìn về phía Từ Lâm, thái độ hôm nay của hấn rất kì lạ, quá ư kì lạ...

Nhìn thấy Vu tướng, thái độ của Tiền thái y vẫn cung kính, cũng đúng thôi, tuy bây giờ vào đây, nhưng ai mà biết sẽ vào đây được mấy ngày chứ? Có thể ngày mai, ngày một, ắt sẽ được ra ngoài nhanh thôi? Mà đứa con của Thủy Thủy, nghe cách Hoàng thượng nói cũng rất là xem trọng.

Không có nhiều lời lẽ, Tiền thái y bắt mạch xong liền vội rời đi, Hoàng thượng còn đang đợi câu trả lời của ông nữa đấy?

“Sắp hai tháng rồi ư?” Từ Lâm hưng phấn hỏi.

“Đúng thế, đây là cái cân quan trọng để chúng ta ra ngoài, cha, Thủy Thủy nói đúng không?”

Thủy Thủy hưng phấn nhìn về phía Vu tướng, thì lại thấy mày của Vu tướng vẫn luôn nhíu chặt, ánh mắt của ông ta bỗng nhiên liếc nhìn mọi người, lạnh giọng nói:

“Đều im lặng hết cho lão phu! Thủy Thủy, con phải biết rằng, biểu hiện của con hôm nay, rất có khả năng chúng ta đều bị Hoàng thượng xử quyết đó?”

Lúc trước, Thủy Thủy đâu có không hiểu chuyện như vậy, nó gần đây, thật là càng ngày càng xác xược.

“Cha à, Thủy Thủy chẳng phải cũng chỉ là nghĩ cho cả nhà chúng ta thôi sao? Hơn nữa, cha xem chủ ý hiện giờ của Thủy Thủy chẳng phải tốt lắm hay sao? Chỉ ít thì Hoàng thượng đã tin tưởng rồi, cho nên, chúng ta sẽ được ra ngoài nhanh thôi...” Thủy Thủy cười tự đắc một cái, cách làm hôm nay của nàng tuy mạo hiểm, nhưng vẫn đúng, ít nhất thì kết quả vẫn rất phù hợp với tâm ý của nàng. Không để Hoàng thượng biết nàng đã mang cốt nhục của Lân vương, Hoàng thượng cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

“Hừ, trò nhai nhép này của con ta còn không nhìn ra được ư? Sau này chú ý một chút, chuyện này Hoàng thượng sẽ không bỏ qua thể đâu, đừng quên, Lân vương không thừa nhận đứa bé này của con...”

Vu tướng lo lắng nói, trước giờ Hoàng thượng không phải là một người dễ tính, nếu như lần này có thể may mắn ra ngoài, phỏng chừng cũng sẽ không được nở mày nở mặt như trước nữa. Về phần Thủy Tiên, với tính cách của Hoàng thượng, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nó. Phi tử hồng hạnh vượt tường, có là Hoàng thượng nào cũng không nhìn nổi cục tức này.

“Hoàng thượng xấu xa, sao thúc lại đến?”

Điểm Điểm đang ở trong viện của Lân vương chơi đùa, nhìn thấy Hoàng thượng một thân thường phục đi vào, bé cao hứng hỏi.

“Điểm Điểm, không phải cháu đi rồi sao?”

Thị vệ hồi báo như vậy, chẳng lẽ Lân vương mang giấu bé đi?

“Thôi chết...” Điểm Điểm bịt miệng, co giò chạy ra ngoài, sao ban nãy bé lại quên lời cha nói, nhìn thấy Hoàng thượng phải bỏ chạy, thúc ấy sẽ bắt bé lại để uy hiếp mẹ của bé.

“Điểm Điểm, đừng chạy...”

Chỉ mấy bước của Hoàng thượng, liền tóm được cánh tay của Điểm Điểm, hấn bực bội hỏi:

“Cháu không thích ta sao?”

Điểm Điểm âm ỉc lắc lắc đầu, trong lòng Hoàng thượng vui mừng, sau đó hỏi:

“Thế tại sao ta lại là Hoàng thượng xấu xa?” Lúc trước, hình như bé gọi hấn là đại thúc mà.

“Bởi vì...mẹ nói, bị thúc bắt được, thúc sẽ bắt Điểm Điểm làm thái giám; mà cha nói, nếu như bị thúc bắt được, thúc sẽ...”

“Điểm Điểm, Điểm Điểm...” Giọng nói lo lắng truyền tới, chính là Lâm vương mới được quản gia gọi tới gấp, hấn nhìn thấy Hoàng thượng, trước là ngây ra một hồi, không ngờ huynh ấy lại đột nhiên đến phủ của hấn, còn bắt được Điểm Điểm. Nhưng hình như huynh ấy không có ác ý với Điểm Điểm. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, Hoàng thượng vẫn chưa biết quan hệ giữa Tiểu Tiểu và Điểm Điểm.

“Điểm Điểm, không phải bảo con ở trong phòng chơi à? Sao lại chạy ra ngoài nữa rồi!” Không vui nhìn Điểm Điểm, Lâm vương không một vết tích đem kéo Điểm Điểm vào trong lòng, ban nãy hấn đã nghe thấy lời nói của Điểm Điểm, suýt chút nữa thì lộ hết.

“Cha, con...” Âm ỉc nhìn Lâm vương, tuy bé bị Hoàng thượng tóm được, nhưng bé đã nói gì đâu, hơn nữa, bé cũng đâu biết mẹ đang ở đâu, nói được gì chứ?

“Lân, nó gọi đệ là cha?”

Long mục thăm dò nhìn về phía Điểm Điểm trong lòng Lâm vương, bé gọi Lâm vương là cha, tại sao? Cô bé là một tiểu cung nữ bên cạnh Tiểu Tiểu mà. Ánh mắt sắc bén liếc về phía Hỷ công công, xem ra lát nữa phải thăm tra Hỷ công công cho rõ ràng mới được, tên nô tài này, thế mà còn có chuyện giấu hấn!

Hỷ công công run rẩy, thềm kêu gay rồi, trở về không biết Hoàng thượng sẽ xử trí mình ra sao nữa. Hiện trường tĩnh lặng, Lâm vương cười nhạt nói:

“Hoàng huynh, Điểm Điểm muốn gọi đệ là cha, đúng lúc đệ vẫn chưa có con, cảm thấy có duyên nên cũng nhận luôn. Hoàng huynh, sao bỗng nhiên huynh lại đến đây vậy?”

Tuyệt đối đừng nên là vì Tiểu Tiểu đấy.

“Ừm!” Hoàng thượng buồn bực đáp một tiếng, xem như trả lời. Lâm vương thấy Hoàng thượng đi thẳng vào trong phòng, ra hiệu với quản gia, quản gia vội đi tới nắm lấy Điểm Điểm, Điểm Điểm lo lắng hỏi:

“Cha, Hoàng thượng muốn...cha không sao chứ? Còn mẹ nữa?”

“Điểm Điểm, cha không sao, con đi chơi với quản gia trước đi, lát nữa cha xong việc sẽ chơi với con sau!” Yêu thương nhìn Điểm Điểm, đứa bé hiểu chuyện như vậy, bé đối với hấn, e rằng còn thân thiết hơn cả con ruột của mình.

“Dạ, cha phải cẩn thận!”

Giọng trẻ con non nớt, khiến cho Hoàng thượng đã đi xa thoáng ngẩn người, từ khi nào, hấn ở trong lòng đứa bé này lại trở thành rắn độc mãnh thú thế? Còn có...

Trong lòng cả kinh, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Điểm Điểm bên cạnh quản gia, người cũng mau chóng vọt đến!

Động tác của Hoàng thượng khiến người ta không dự liệu được, lúc Lâm vương vội vàng đi tới, Điểm Điểm sớm đã nằm gọn trong lòng Hoàng thượng, Lâm vương sợ hãi kêu lên:

“Hoàng huynh, huynh muốn làm gì? Bỏ Điểm Điểm xuống, bỏ Điểm Điểm xuống đi...”

Ban này không phải hoàng huynh đã bỏ qua cho Điểm Điểm rồi ư, sao đột nhiên lại quay lại bắt Điểm Điểm chứ, hần định đoạt Điểm Điểm về, nhưng lại sợ Hoàng thượng sẽ làm tổn thương Điểm Điểm. Lân vương sốt ruột hô hoán, Hoàng thượng chẳng hề thả Điểm Điểm ra, hai ám vệ bảo hộ trước mặt hai người họ, chặn đường đi của Lân vương. Tay của hần mau chóng vén áo của Điểm Điểm ra, lột quần Điểm Điểm xuống...

“Phi lễ...phi lễ á...” Sự mát lạnh trên mông, khiến cho Điểm Điểm bực bội cau mày, mà Hoàng thượng như có suy nghĩ gì đó mà nhìn Điểm Điểm, nó thật sự là bé trai, ắt hẳn là đứa bé hôm đó xuất hiện trong tấm thảm của mình, thế trên người thằng bé...

Y phục tiếp tục vén lên, thì thấy trên cái lưng nhai nhui kia, lúc này lại không có gì cả. Là con cháu hoàng thất ư? Trên người Hứa Nhi cũng không có, nhưng nó xác định là con của mình, nhưng Điểm Điểm...

“Hoàng huynh, huynh thả Điểm Điểm trước đã, nó chỉ là một đứa trẻ, sẽ sợ hãi đấy!”

Lân vương vô lực nhìn bộ dạng chực khóc của Điểm Điểm, đều tại mình, tại sao không giấu Điểm Điểm cho kĩ chứ, là thiếu sót của mình, mới khiến Điểm Điểm phải chịu sự kinh sợ như vậy!

“Được!” Lần này Hoàng thượng không làm khó Điểm Điểm nữa, mà trực tiếp đưa Điểm Điểm vào trong tay quần gia, mà quần gia không cần Lân vương can thiệp, liền mau chóng ôm Điểm Điểm đi như chạy nạn. Hoàng thượng cười cười, xem ra mình thành kẻ ác thật rồi.

“Hoàng huynh, Điểm Điểm...” Lân vương do dự, phải nói rõ với Hoàng thượng chuyện của Điểm Điểm ra sao đây, Hoàng thượng cười nói:

“Điểm Điểm rất đáng yêu, trước đây ta và thằng bé cũng có duyên gặp mặt một lần, lúc đó cảm thấy đứa bé này rất dễ thương, ta còn muốn giữ nó lại bên người nữa đó? Không ngờ thằng bé lại lên bỏ đi, cũng không tìm thấy thằng bé nữa. Không ngờ sau này lại đi theo bên người Tiên phi, là mất ta kém rồi, thế mà lại không nhận ra được Điểm Điểm.” Hoàng thượng cười tự giễu một tiếng, hai người bọn họ đều rất thông minh, đây là dưới tình huống thông thường, bao gồm Điểm Điểm, ban này thông minh đến nỗi suýt nữa thì đem bán Tiểu Tiểu luôn rồi.

“Hoàng huynh, đệ cũng chỉ là muốn bảo vệ Điểm Điểm thôi.”

Khẽ thở dài một tiếng, ý tứ Hoàng thượng đối với Điểm Điểm nói rõ ra như thế, có phải ý tứ mà Hoàng thượng đối với Tiểu Tiểu cũng nói rõ ra luôn rồi không?

“Đúng rồi, Lân, Tiên phi chính là Tiểu Tiểu, đệ biết chưa?”

Hai tay Hoàng thượng hơi siết chặt, Lân, tốt nhất là đệ ấy không biết, nếu biết...thật đúng là làm ình đau lòng mà.

“Đệ cũng mới biết gần đây thôi, tìm bấy lâu, không ngờ nàng lại chạy vào trong cung, là đệ đã quá ngốc, trong cung gặp nàng mấy lần, lại không nhận ra được nàng...”

Lân vương buông một tiếng thở dài, nếu như không nhờ Điểm Điểm, e rằng đến bây giờ hần cũng chỉ là hoài nghi mà thôi, cô nàng kia cũng sẽ không thẳng thắn với mình.

“Khi nào?”

Muốn không chế bản thân, nhưng giọng của Hoàng thượng vẫn phát lạnh, thì ra, kẻ ngu ngốc luôn không biết gì chỉ có mỗi mình mình thôi. Bị huynh đệ ruột của mình lừa gạt, trong lòng hần rất khó chịu.

“Ngày thứ hai sau khi Điểm Điểm đến đây, Điểm Điểm nói cho đệ, điều kiện trước tiên để nói những chuyện này cho đệ, chính là bảo đệ làm cha của thằng bé...”

Nhớ lại biểu tình dụ dỗ mình khi đó của Điểm Điểm, Lân vương vui vẻ bật cười. Hoàng thượng phần nộ nhìn nụ cười của hần, có nỗi xúc động muốn đánh cho hần một trận, những điều này, vốn dĩ mình nên được hưởng thụ, nhưng cái cô nàng chết tiệt kia, đã đem những điều này cho...

“Thế Điểm Điểm là con của Tiểu Tiểu ư?”

Cấn răng, Hoàng thượng nhẫn nhịn nỗi xúc động muốn đánh người, cái cô nàng kia rốt cuộc là bao nhiêu tuổi, đứa con rốt cuộc là của ai?

“Nương nương, chúng ta không chạy trốn thật à?”

Từ trong cung ra, Tiểu Tiểu không vội vã rời đi, mà cùng với Hoa Nguyên đã hóa trang kĩ, tựa hồ đang đợi gì đó.

“Ừ!” Ỉu xìu đáp lại một tiếng, cái tên Hoàng thượng kia rốt cuộc sao vậy, đã lâu thế rồi, sao còn chưa xử quyết Vu tướng chứ? Vốn dĩ nàng định thúc độc, nhưng bọn họ ở trong lao chịu tội, nếu như bị chém đầu thì càng tốt hơn. Về phần Điểm Điểm ở bên chỗ Lân vương, nàng cũng không lo lắng cho lắm, Lân vương tất nhiên sẽ bảo vệ Điểm Điểm an toàn.

“Nương nương, ở đây rất nguy hiểm, mỗi ngày đều có người đến xét phòng, soát người, rất...” Hoa Nguyên bất an nhìn bên ngoài, nói không chừng lúc nào đó, bọn họ sẽ bị bắt về cung mất.

“Không sao, ai nhận ra được chúng ta chứ? Cứ đợi mà xem đi, qua được đầu ngọn gió này rồi hẵng tính!” Bên ngoài truyền đến một tiếng ồn ào, Tiểu Tiểu không vui đi ra ngoài. Nhìn thấy lại có một đội quan binh xông vào trong viện.

“Các người...có chuyện gì không?” Một giọng nói già nua truyền đến, một bà lão tóc bạc phơ run rẩy đứng trong viện, thị vệ cau mày không vui.

“Những người khác trong nhà đâu? Tìm một bà già ra để làm gì?”

“Quan gia, xin lỗi. Mẹ, đã nói với mẹ nhiều lần rồi, không phải Nhị Nhi của mẹ về đâu, sao mẹ lại chạy ra ngoài nữa chứ.” Một người đàn ông trung niên mới vừa từ trong viện đi ra đỡ lấy tay bà lão, không vui nói.

125. Chương 125

“Điểm Điểm, con nói là con nằm mơ thấy mẹ con mang thai?”

Hoa Nguyên này, đúng là ngày càng to gan mà! Tiểu Tiểu thầm than một tiếng, nhưng cũng phối hợp mà dựa lên người Hoa Nguyên, thủ lĩnh thị vệ không vui mà liếc nhìn Hoa Nguyên và Tiểu Tiểu một cái, nói: “Có gặp qua người này không!”

Giở bức họa trong tay ra, hai người tiến lên phía trước, Hoa Nguyên kinh ngạc á lên một tiếng.

“Người đã gặp qua nàng ta!” Sắc mặt thị vệ chợt lạnh, khấn trương hỏi.

“Tùng gặp, người con gái xinh đẹp như vậy, cũng chỉ có trong tranh mới thấy thôi, nhưng trong cuộc sống đời thực, có người như vậy sao?”

Tiểu Tiểu nhéo lấy cánh tay Hoa Nguyên một cái, Hoa Nguyên tiếp lời:

“Quan gia, đây là...mỹ nữ phương nào vậy?” Làm bộ háo sắc thèm nhỏ dãi, quan gia kia thu bức họa lại, khinh thường nói:

“Mặc kệ là phương nào, không phải người người nên tơ tưởng là được rồi!”

“Thủ lĩnh, không có!”

“Thủ lĩnh, hậu viện cũng không có!”

Mấy người tra xét đều chạy tới, Tiểu Tiểu thầm than: Đương nhiên không có rồi, chính chủ ngay trước mặt các người, có mới lạ ấy?

“Được rồi, nếu như nhìn thấy, nhất định phải báo với quan phủ, trên đây là tội phạm quan trọng mà Hoàng thượng muốn truy bắt, báo sẽ có trọng thưởng!”

Thủ lĩnh thị vệ căn dặn một lượt, mới lưu luyến không rời mà đi. Sau khi về phòng Tiểu Tiểu tức tối ngồi lên giường, giận dữ nói:

“Ta mà xấu thế á? Hay là Hoàng thượng kia có thù với ta, sao lại vẽ ta khó coi đến thế chứ?”

Con bà nó, lớp phấn trên mặt dày cả thước, bôi trét chẳng khác cái mông khi là mấy...

“Nương nương, ta thấy bức họa này có hơi kì lạ, nữ tử trong tranh chẳng giống người chút nào hết á, không có cái cảm giác mà người cho người khác...” Hoa Nguyên cau mày trầm tư, bức họa này là ai vẽ? Là Hoàng thượng ư? Không thể nào, ngài ấy không thể vẽ được nhiều bức họa đến vậy, thế thì là họa sư cung đình vẽ rồi, nhưng vẽ tranh đều phải chú trọng đến cái thần, bức tranh này thì...nương nương từng nói, nàng ấy không phải Tiên phi thật, nàng ấy tên Tiểu Tiểu, thế bức họa này, có phải nàng ta không nhỉ?

“Nương nương...”

“Lão đại!” Tiểu Tiểu không vui sửa lại một tiếng, đã nói nhiều lần rồi, gọi Lão đại là được, nhưng sau khi ra khỏi cung Hoa Nguyên vẫn không sửa miệng được.

“Lão đại, bức họa này ta cứ cảm thấy quái lạ sao ấy, người nói xem, có khi nào là vẽ Tiên phi thật hay không?”

“Cái gì, Tiên phi thật?”

Tiểu Tiểu kinh ngạc ngẩng đầu, bức họa này, nàng cũng cảm thấy hơi kì lạ, không giống mình chút nào, giống như Hoa Nguyên nói, nếu như so sánh với Tiên phi, thì cũng có khả năng lắm. Chẳng lẽ hai người kia cũng bị bắt rồi sao? Điều này...

Hoàng thượng đã biết hết đầu đuôi sự việc, thì càng không thể bỏ qua ỉn được. Có điều bây giờ Tiểu Tiểu chẳng sợ gì cả, ngay đến Lân vương cũng không tin tưởng nàng, thì nàng còn sợ gì nữa? Cùng lắm, thì nàng dẫn Điểm Điểm cùng rời khỏi chốn này là được chứ gì!

Nhưng Thủy Tiên kia á hả? Cảm thấy đúng thật là thảm, một nữ nhân hồng hạnh vượt tường của Hoàng thượng, Hoàng thượng bắt được nàng ta, ắt sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng ta đâu, thôi quên đi, khi đó lúc nàng ta đi, thì hẳn cũng đã nghĩ tới kết quả hiện giờ, chuyện của nàng ta, cũng chẳng can hệ gì tới mình.

Thay một bộ nam trang thoải mái, Tiểu Tiểu vẫn đi trên phố, nếu như Thủy Tiên đã bị bắt, Hoàng thượng sẽ không rề rà kéo dài thời gian, cả nhà Vu tướng sẽ có tin tức ngay thôi. Trên phố lớn vẫn rất náo nhiệt, Tiểu Tiểu cũng chẳng có tí hưng phấn, hứng thú hiện nay của nàng, chỉ có một nhà Vu tướng mà thôi. Đến quán trà, tìm vị trí gần cửa sổ một chút, gọi một bình trà ngon, vẫn còn chưa kịp thưởng thức, thì tin tức mà nàng cần đã bay tới.

“Biết gì chưa, Vu thừa tướng trước kia, nở mặt nở mày cỡ nào, nhưng bây giờ...”

Có người thở dài một tiếng, người khác tiếp lời:

“Không phải Vu tướng đã bị bắt rồi hay sao? Nghe nói ông ta tham ô ngân lượng, còn cấu kết với ngoại quốc, tội thật không nhỏ đâu.”

“Chuyện đó, đúng là đồn như vậy, tất cả người nhà Vu tướng đều đã bị bắt, bao gồm nha hoàn đầy tớ một người cũng không tha. Có điều, mấy ngày trước tội chứng của Vu tướng còn đang điều tra, bây giờ ấy à, thì không thể nữa rồi, Hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, ba ngày sau sẽ giải đến cửa thành chém đầu.”

“Cái gì, phải giết thật à? Chém đầu bao nhiêu? Không phải tất cả mọi người trong phủ đấy chứ? Những người giúp việc, nha hoàn hẳn phải vô tội chứ...”

“Là toàn bộ người đấy, bao gồm thân thích liên quan tới bọn họ, nghe nói tổng cộng hơn mấy trăm người. Bên chỗ thành lầu, nói không chừng bây giờ đã dán cáo thị rồi...”

Hơn mấy trăm người? Trong lòng Tiểu Tiểu thất lại, nàng sớm đã dự liệu được mà cũng còn cảm thấy bất ngờ. Người nàng muốn báo thù, trước giờ chỉ có cả nhà Vu tướng thôi. Mà nay, tên Hoàng thượng kia, tại sao trong một lúc lại giết nhiều người vậy chứ?

Trà cũng chẳng thèm thưởng thức nữa, Tiểu Tiểu bỏ lại ngân lượng, nhanh chóng đi về phía thành lầu, lúc đi, chỗ thành lầu đã vây đầy người, thân hình Tiểu Tiểu không lớn, chen vào rất dễ, kinh ngạc nhìn nội dung cáo thị...

“Hoàng huynh, thật sự phải liên lụy nhiều người vậy sao?” Sóc vương nhàn nhã uống trà, lấy làm khó hiểu hỏi.

Hoàng thượng ngẩng đầu khỏi Ngự án, nhìn đồng tấu sớ vẫn còn chất cao kia, than thở: “Công cáo đã phát ra rồi, muốn sửa đổi, trừ phi...”

“Hoàng huynh, huynh còn muốn nàng ấy ư?”

Kinh ngạc nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng trước kia không phải thống hận nhất là phi tử phản bội ư? Tiểu Tiểu này, đầu tiên là mạo danh thay thế, sau đó còn làm Hoàng thượng mất hết thể diện trước mặt chúng thần, hơn nữa còn có quan hệ không rõ ràng với Lâm vương, Hoàng thượng còn...

“Ta không nói sẽ tha thứ cho nàng, nhưng nếu nàng tự mình trở lại, ta có thể tha cho bọn Vu tướng một mạng!” Môi mím chặt, đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của hắn rồi! Về phần cái cô nàng kia, giáo huấn là điều cần thiết, nhưng hắn sẽ không để nàng chết, chỉ là giáo huấn một chút thôi, xem sau này nàng còn dám khiêu chiến với long uy của hắn nữa không.

“Nhưng mà, hoàng huynh, Lâm thì sao, Lâm sẽ buông tay ư?”

Sau này biết được rồi, cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao hôm đó sắc mặt của Lâm lại tái mét, đừng nói là huynh ấy, nếu như khi đó mình biết người kia là Tiểu Tiểu, hắn cũng sẽ như vậy.

Lúc chưa biết, hắn vẫn luôn rất hận cô nàng kia, nhưng sau khi biết được thì sao? Hôm đó sau khi về nhà, hắn giam mình trong phòng, nghiêm túc suy nghĩ nàng đối đãi hắn ra sao, đặc tội hắn thế nào, đem thù mới hận cũ giữa hai người tính kĩ hết một lượt, nhưng kết quả cuối cùng chính là: Vì sự tinh quái của nàng, bây giờ hắn không có hứng thú với bất kì người phụ nữ nào cả, mỗi lần đến phút quan trọng, hắn luôn nhớ tới một màn bên hồ nước đêm đó, đành phải buồn bực leo xuống khỏi thân mấy nàng, ôm quần áo chặt vật bỏ chạy...

Có lẽ, cả đời này, hắn sẽ phải như vậy, trừ phi nữ nhân dưới thân là nàng, giống như cô gái đêm đó, yêu mị mà lại đa tình!

Nhưng nàng sẽ không như vậy với mình, mỗi lần gặp nàng, nàng đều tức trợn tròn mắt với mình. Cứ như là hắn đã mắc nợ nàng cả đống đồ vậy. Haizz, hắn cũng muốn yên ổn ở cùng nàng, nhưng hai người vừa gặp mặt đã cãi cọ, cứ như xung khắc ấy...

“Hai người các đệ, cơ hội lựa chọn đều rất nhiều, mà hoàng huynh, chỉ cố chấp một lần này thôi, quên đi, đợi tìm được nàng rồi hẵng nói vậy, Hỷ công công, phái người dẫn Điểm Điểm tới đây!”

Điểm Điểm, cái đứa bé lần đầu tiên gặp mặt đã thấy cực kì có duyên kia, cái đứa trẻ khiến cho hắn cảm thấy thân cận một cách kì lạ ấy. Nghĩ tới Điểm Điểm, khỏe miệng Hoàng thượng hơi nhếch lên, Điểm Điểm mà đến, phi tử trong cung lại phải...nơm nớp lo sợ rồi đây!

Đứa bé này, đúng là rất hiếu động!

“Điểm Điểm?” Sóc vương thấp giọng nhắc lại, Hoàng thượng cũng chiều mà nói:

“Điểm Điểm, là đứa trẻ lúc trước ta nói với đệ, cũng là đứa bé bên cạnh Tiên phi. Nó đúng là rất đáng yêu. Lát nữa đệ gặp thì biết.”

Sóc vương nghi hoặc nhìn Hoàng thượng, cho dù là con của huynh ấy, cũng chưa từng thấy huynh ấy vui vẻ như vậy bao giờ, Điểm Điểm này, cái cô bé gọi mình là thúc thúc xấu xa kia, lại là người bên cạnh Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu còn hỏi mình chuyện về thai kỳ, có phải là...

“Hoàng huynh, trên người Điểm Điểm có thai kỳ hay không?”

Một đáp án chậm rãi hình thành trong đầu, Sóc vương sốt ruột hỏi.

“Trẫm cũng từng nghĩ, cũng xem qua rồi, không có.” Khẽ thở dài một tiếng, hôm đó hần tận mắt nhìn thấy, nếu như có thì hay rồi, Điểm Điểm chính là...

“Nhưng hoàng huynh này, mắt thấy chưa chắc đã là sự thật, đệ cảm thấy, Tiểu Tiểu kia, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ hỏi đệ chuyện thai kỳ đâu, trừ phi, nàng muốn chứng minh gì đó. Hơn nữa, Hoàng thượng cũng đừng quên, Tiểu Tiểu là cao thủ dùng độc, một cái thai kỳ với nàng mà nói, làm biến mất hần cũng không phải là chuyện khó chứ?”

Tuần nhan của Sóc vương lạnh xuống, nhất định là Tiểu Tiểu đã nghĩ đến điểm này, mới chuẩn bị trước hết thấy, mà thai kỳ của Điểm Điểm, nhất định cũng đã được xử lý rồi.

“Chuyện này, hần là Lân hiểu rõ, có điều, Lân tuyệt đối sẽ không nói ra đâu. Đúng rồi, Sóc, đệ nói xem nếu như trẫm dùng Điểm Điểm để ép Tiểu Tiểu hiện thân, nàng sẽ xuất hiện không?”

Hoàng thượng phiền não nhìn Sóc vương, dù làm vậy, Tiểu Tiểu sẽ hận hần, nhưng hần cũng đành nhận.

“Sẽ, nhưng nàng cũng sẽ hận chết huynh!”

Cả nhà Vu tướng sắp bị chém rồi!

Khi nghe được tin tức này, Lân vương ngồi trong thư phòng, vẫn thoảng sững sờ. Lúc trước cũng từng nghĩ qua, muốn đợi Tiểu Tiểu xuất cung báo thù Vu tướng, nhưng hần còn chưa kịp hành động, thì bọn người Vu tướng sắp bị chém rồi, bây giờ, cục tức trong lòng Tiểu Tiểu ắt hần đã xả được, có phải nàng cũng sắp rời đi rồi không?

“Điểm Điểm, Điểm Điểm...”

Chạy về tắm thất, Điểm Điểm khó hiểu nhìn Lân vương, nói nhỏ:

“Cha, Điểm Điểm hôm nay rất ngoan, đâu cũng không đi, vẫn luôn ở trong phòng!”

Ấm ức dẫu môi, bé sợ bị Hoàng thượng xấu xa kia bắt đi lắm, thúc ấy sẽ bắt bé để uy hiếp mẹ. Cho nên bé nghe lời cha, ngoan ngoãn trốn trong phòng, cái căn phòng ở phía dưới tắm thất.

“Cha biết, cha biết. Điểm Điểm, cha sợ, sợ con sẽ giống như mẹ của con lên lút bỏ đi mất, các người đều không cần cha nữa!”

Ôm chặt lấy Điểm Điểm, đều là lỗi của hần, không nên khiến Tiểu Tiểu đau lòng, thật không nên mà!

“Cha, Điểm Điểm cần cha mà, Điểm Điểm sẽ không vứt bỏ cha, Điểm Điểm tuyệt đối sẽ không vứt bỏ cha đâu.” Điểm Điểm cũng ôm lấy Lân vương, hiện giờ cha rất yếu đuối, bé không biết giữa mẹ và cha rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng bé sẽ không rời bỏ cha, cho dù mẹ không cần cha, bé cũng sẽ giúp cha có được mẹ.

“Cha, Điểm Điểm nói cho cha biết một tin tốt, một tin xấu, cha muốn nghe cái nào trước?” Điểm Điểm nhìn Lân vương lúc này đang chán nản muôn phần, bé ngây thơ hỏi.

“Tin gì thế?”

Lân vương khó hiểu nhìn Điểm Điểm, hần cũng ở yên trong nhà, Điểm Điểm có thể biết được tin gì chứ?

“Tin tốt, hay là tin xấu? Con nằm mơ thấy được đấy, cha, cha đừng xem thường giấc mơ của con, mơ chuẩn lắm đấy.” Điểm Điểm vui vẻ nhìn Lân vương, chỉ là bé rất ít khi nằm mơ thôi.

“Thế nghe tin tốt trước đi?”

Lân vương lắc đầu, nghe bé nói chuyện, dỗ trẻ con vui cũng được.

“Tin tốt chính là, con sắp có muội muội rồi. Qua vài tháng nữa, con sẽ có muội muội!”

Điểm Điểm cao hứng cười to, đứa bé đó đáng yêu lắm, mặt mồm mĩm, cười ngọt ngào, còn có cái miệng nhỏ chóp chếp kia nữa...đáng yêu cực kì.

“Điểm Điểm, con nói là con nằm mơ thấy mẹ con mang thai?”

Biết rõ chỉ là một giấc mơ mà thôi, nhưng khi nghe thấy lời nói của Điểm Điểm, Lân vương vẫn thật sự kích động một hồi.

“Cha, cha nói sai rồi, không phải con mơ thấy, là mẹ con vốn đã mang thai rồi đấy? Giấc mơ của con rất chuẩn, chỉ bằng chúng ta đánh cược nhé?” Điểm Điểm không vui lườm Sóc vương, dám hoài nghi giấc mơ của bé? Cha là người xấu.

“Điểm Điểm đừng giận, cha tin con là được chứ gì, cha thà rằng tin tưởng con còn hơn!”

Nếu như Tiểu Tiểu thật sự đã mang thai, thế thì tốt biết mấy, đứa con của hắn và nàng, bất luận là bé trai hay bé gái, hắn đều thích; bất kể là giống hắn hay giống nàng, hắn cũng thích hết.

“Thế tin xấu thì sao?” Lân vương tùy ý hỏi.

“Tin xấu chính là mẹ quý ở một nơi, phía sau có một người tay cầm đại đao đang đứng, muốn giết mẹ. Xung quanh còn rất nhiều người xem nữa...cha, mẹ gặp nguy hiểm...”

Điểm Điểm lo lắng nhìn Lân vương, mẹ sắp bị giết rồi, ai sẽ cứu mẹ đây. Điểm Điểm muốn đi, Điểm Điểm nhất định sẽ cứu mẹ.

“Cái gì? Điểm Điểm, con nhớ lại coi, xung quanh còn có những ai?” Nghe Điểm Điểm miêu tả, ắt hẳn là chém đầu mới đúng, mà người xung quanh, hẳn là người vây xem. Hoàng thượng thì Điểm Điểm cũng quen biết, thế...

“Có, có Hoàng thượng xấu xa, còn có thúc thúc xấu xa kia nữa, có điều, không có cha, chỉ không có mỗi cha thôi đó?”

Điểm Điểm suy nghĩ một hồi, không phải cha là huynh đệ với bọn người Hoàng thượng hay sao, sao hai người họ đều có mặt, cha thì lại không chứ? Nếu có cha, nhất định sẽ cứu mẹ.

Không có ta? Lân vương cười khổ một cái, nếu như thật sự đến lúc đó, Hoàng thượng và Sóc vương hẳn là sẽ ngăn cách mình sang một bên chứ gì? Cũng phải, bây giờ quan hệ giữa hắn và họ, sớm đã thay đổi rồi. Nhưng còn may, đây chỉ là một giấc mơ của Điểm Điểm thôi, cho dù Tiểu Tiểu chưa rời kinh, với thủ đoạn của nàng, cũng tuyệt đối sẽ không bị bắt được.

“Nhưng mà cha à, kì lạ lắm, Điểm Điểm mơ thấy cuối cùng người cứu mẹ, lại là một thúc thúc xa lạ đấy? Người đẩy Điểm Điểm chưa gặp qua bao giờ, sao thúc ấy lại cứu mẹ chứ? Cứu mẹ có mục đích gì?”

Bé mới bốn tuổi, lại chứa đựng những tư duy chẳng nên thuộc về bé, Lân vương thương tiếc nhìn Điểm Điểm, cùng nhớ nhung đến cái cô nàng không biết đã sống vui vẻ ở nơi nào rồi kia.

“Vương gia, công chúa Phong Quốc cầu kiến!” Tiếng của quản gia, phá vỡ bầu không khí dè dặt trong phòng, Điểm Điểm khó hiểu nghiêng đầu:

“Cha, công chúa lại là ai nữa, nàng ta cầu kiến cha làm gì?”

“Một người không liên quan, cha đuổi nàng ta đi là được!” Bỏ Điểm Điểm xuống, Lân vương muốn ra ngoài, chặt đứt cái ý nghĩ viển vông kia của công chúa.

“Không cần! Con cũng muốn đi!” Nút lấy y phục của Lân vương, gặp công chúa á hử, chuyện hay ho như vậy, làm sao có thể thiếu Điểm Điểm người gặp người thích, hoa gặp hoa nở này được chứ? Hơn nữa, bé muốn xác định ý đồ của công chúa một chút, không thể để nàng ta có ý nghĩ lung tung với cha.

“Được thôi!” Bé Điểm Điểm dậy, Lân vương ra hiệu để công chúa tiến vào.

“Vương gia, Tình Nhiên nghe nói quý thể Vương gia không được khỏe, trong lòng rất lo lắng, đặc biệt...”

Cung nữ dâng lên lễ vật được gói ghém đẹp đẽ, quản gia hơi do dự, chỉ thấy Vương gia không có bất cứ chỉ thị gì, ông cũng không dám nhận bừa.

Tình Nhiên thoáng đỏ mặt, sao chàng lại nhìn mình chằm chằm như vậy chứ, tuy hôm nay nàng đặc biệt trang điểm một phen: Y phục trên người mỏng manh, trên mặt trang điểm điểm lệ, cổ áo mở thấp, toàn thân trên dưới thơm nức...

“Công chúa, sức khỏe bốn vương đã đỡ nhiều rồi, quà của công chúa hay là thôi đi. Nếu như công chúa không có việc gì, mong công chúa hãy về trước đi!”

Lân vương lạnh lùng nhìn mấy cái liếc mắt của nàng ta phóng tới, mị thuật của cô không có tác dụng gì với ta nữa, mị nhân ư? Thì càng miễn bàn.

“Vương gia, Tình Nhiên cũng chỉ là lo lắng cho ngài...”

Nững nịu một cách nhu mì, ánh mắt đông đưa như nước mà liếc về phía Lâm vương. Thế này mà muốn đuổi mình đi ư, công chúa cười duyên, nàng đã chuẩn bị chu toàn hết rồi, lần này nhất định phải mã đáo thành công.

“Oe...”

Một thanh âm không phối hợp, từ trong lòng Lâm vương cất lên, Điểm Điểm quay mặt đi, làm bộ nôn mửa, Lâm vương khẩn trương vỗ lưng giúp bé, hỏi:

“Sao thế, Điểm Điểm, không thoải mái chỗ nào?”

Đây mới là bảo bối của hần, Lâm vương tức giận trừng công chúa một cái, biết rõ có thể là Điểm Điểm cố ý, nhưng hần vẫn phối hợp mà hỏi.

“Cha, Điểm Điểm không sao...chỉ là không biết ban này ai đánh rắm, gớm chết đi được...”

Trừ ghê tởm ra, da gà da vịt còn vãi đầy đất nữa nè? Giọng điệu như thế mà cũng thốt ra được, đúng là phục cái cô ả này rồi.

“Mày...mày là tiểu quỷ từ đâu ra vậy?”

Tên nhãi này, đúng là quá đáng ghét mà, công chúa tức giận lườm Điểm Điểm, rõ ràng then quá hóa giận.

“Cha, ban này nàng ta gọi cái gì thế, cha mẹ nàng ta không dạy nàng ta cái gì gọi là lễ phép hay sao, hay là cha mẹ nàng ta dạy dỗ nàng ta như vậy?”

Điểm Điểm khinh thường mà nhìn công chúa, đúng là xem trọng nàng ta quá rồi, chẳng có tí uy hiếp gì với mẹ hết.

“Mày...mày mới là đứa không có cha mẹ dạy ậy? Tên nhóc quỷ không lễ phép...” Công chúa trước nay không tin Lâm vương có con, cho nên nàng ta trực tiếp phớt lờ xưng hô của Điểm Điểm đối với Lâm vương, mà Điểm Điểm sau khi nghe thấy câu này, sớm đã ầm ỨC hai mắt rưng rưng.

“Cha, nàng ta nói con là nhóc quỷ không có cha mẹ dạy kìa...cha, cha mỗi ngày đều dạy Điểm Điểm mà, Điểm Điểm không phải nhóc quỷ không người dạy dỗ mà...”

Nhìn thấy lệ vương trong mắt Điểm Điểm, lòng Lâm vương sớm đã loạn hết cả lên, hần ngẩng đầu, giận dữ trừng công chúa:

“Điểm Điểm là con trai của bốn vương! Sao, công chúa có dị nghị gì với chuyện bốn vương dạy con ra sao à?” Ánh mắt lạnh băng, khiến cho công chúa co rúm một cái, nàng ta không thể tin nổi mà lắc đầu:

“Vương gia, không phải ngài vẫn...làm sao có thể? Sao có thể được?”

Hoàng huynh sớm đã cho nàng toàn bộ tư liệu về Lâm vương, Lâm vương không thể nào có con được, hơn nữa còn là đứa con đã lớn chừng này. Nếu như có, hoàng huynh không biết được chắc?

“Hừ, bốn vương có mấy đứa con, còn cần phải báo cáo với cô sao? Còn nữa, những việc làm của công chúa ở trong cung, bốn vương đã nhìn rõ rõ ràng ràng, chẳng lẽ công chúa còn muốn để bốn vương đem những chuyện đó truyền ra ngoài ư? Nếu như công chúa còn cố chấp, thì đừng trách bốn vương không khách khí.”

Thu lại ánh mắt lạnh lẽo, lúc nhìn Điểm Điểm, sớm đã là một mảnh nhu quang, Tình Nhiên không cam tâm mà nhìn Lâm vương:

“Ngày đó, Tình Nhiên đích xác là có lỗi, nhưng Vương gia cũng biết, điều nhìn thấy chưa chắc đã là thật, mà Tình Nhiên và người đó, cần bản cũng chẳng xảy ra chuyện gì. Lễ nào Vương gia không cho Tình Nhiên một cơ hội, cũng cho hai nước chúng ta một cơ hội hợp tác được hay sao?”

“Ha ha...việc quốc gia, đương nhiên là do hoàng huynh làm chủ, chuyện năm năm trước, bọn ta còn chưa tìm các người tính sổ nữa đấy, chẳng lẽ các người muốn...”

Lạnh lùng nhìn nàng ta, Lân vương vô tình nói:

“Nếu như cô còn giữ trò gì nữa, ta sẽ tự động xin xuất binh, đích thân qua đó thảo phạt. Về phần ước định kia của phụ hoàng, là các người vi phạm trước, thì đừng trách ta không khách khí! Quân gia, tiền khách!”

Tiểu quốc kia, nếu như không phải phụ hoàng mềm lòng, thì khi đó đã diệt luôn rồi. Có điều, chuyện của trưởng bối hần không thể xía vào, nhưng khi dính líu đến hần, hần tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

“Tức chết ta mất! Tinh, bây giờ, ngay lập tức, mau chóng điều tra cho ta, lai lịch tên nhóc quý kia là gì?”

Nếu không phải tại tên nhóc quý kia, nàng sẽ không chột vật như vậy, nếu như không phải nó cố ý làm bộ đáng thương, Lân vương sẽ không nói một cách quyết tuyệt như vậy. Lần này đến, nàng đã hạ quyết tâm sẽ gả cho người mà nàng yêu thích là Lân vương rồi, bất kể tên nào cản trở nàng, chỉ có một con đường – chết!

“Công chúa, đứa bé bên cạnh Lân vương, là bảo bối mà ngài ấy thương nhất. Nghe nói, bởi vì tên tiểu quý này không thích đám thị thiếp kia của Lân vương, Lân vương vì tên tiểu quý đó, cứ nhiên giải tán tất cả thị thiếp, trở thành người lẻ loi. Bình thường, tên tiểu quý kia là ông lớn trong phủ, ngay cả quân gia của vương phủ cũng phải nhìn sắc mặt của nó mà hành sự. Công chúa hận tên tiểu quý này, thì thà rằng...”

Tinh, một trong những thị nữ đi theo bên cạnh công chúa, bởi vì thân thủ tuyệt vời, mới được Hoàng thượng phái đến bên cạnh công chúa, phòng khi cần đến.

“Bổn cung cũng đã chú ý thấy rồi, Lân vương đúng là cực kì yêu chiều nó, nhưng thân thể của nhóc quý vẫn phải điều tra kĩ, ít nhất phải xác định xem nó có phải con của Lân vương hay không. Về phần bên chỗ nhóc quý, bổn cung cũng sẽ đối xử tử tế với nó. Đối phó một đứa bé, thì dễ hơn là ứng phó với Lân vương chứ nhỉ.”

Khôi phục vẻ lãnh tĩnh, trên mặt công chúa lại nở một nụ cười tự tin, Lân vương là của nàng, lần đầu tiên gặp chàng thì nàng đã quyết định rồi, điều này ai cũng không thể thay đổi, ai cũng không cách nào thay đổi được.

“Để hần vào đi.”

Sau khi Tinh lui xuống, một người đàn ông dừng mãi đi vào, bộ mặt tĩnh mịch không có biểu tình gì, bộ dạng vô dục vô cầu khiến cho công chúa hài lòng gật đầu.

“Ngẩng đầu lên!”

Thất bại lần đó, nàng không cho rằng là do Lân vương định lực cao, vẫn luôn cảm thấy mị thuật của mình vẫn chưa luyện đến bước cao nhất. Cho nên nàng không từ bỏ, mà đối tượng luyện tập từ thị vệ bình thường, đổi thành tử sĩ đã từng chịu sự huấn luyện nghiêm khắc. Hệ số độ khó tăng cao, mị thuật của nàng cũng nâng cao không ít.

“Công chúa!” Ngẩng đầu, vẻ mặt của người đến vẫn không mừng không sợ, không có một tí biểu tình nào cả.

“Nhìn vào mắt ta!”

126. Chương 126

“Tiểu Tiểu, phải cứu Vu gia, nhất định phải cứu bọn họ!”

Lúc hần ngẩng đầu, công chúa cười mỉa hoặc, chuẩn xác bắt lấy ánh mắt của hần.

“Công chúa...” Một tia bất an lướt qua, trong mắt hắn lộ ra một chút đấu tranh: công chúa, hình như là đang dụ dỗ mình.

“Người nói xem, ta đẹp không?”

Tay không quy củ mà vươn ra, mò vào trong y phục của hắn, vuốt ve da thịt rắn chắc kia.

“Công chúa...” Hắn co rúm lại một cái, công chúa đây là muốn...

“Nói đi, ta xinh đẹp không?” Mị nhãn như tơ, hai mắt công chúa đã dán lấy hắn, tử sĩ thì sao chứ, cho dù là hòa thượng vào tay nàng chẳng phải vẫn ngoan ngoãn nghe lời đấy sao?

Khuôn mặt ửng hồng, mị nhãn linh động, hai mắt kiều mị, như thể dẫn theo ý thức của mình vậy, thấy trong mắt hắn có do dự, giãy giụa, bất an đến từ bỏ, cuối cùng bàn tay hắn run rẩy vươn ra, giờ lên không trung rồi do dự một lát, vẫn rơi lên người công chúa, mang theo chút dã man bắt đầu nắn vuốt.

“Hỗn xược!”

Thấy mục đích của mình đã đạt được, công chúa bỗng trầm mặt, tức giận hét lên một tiếng.

“Hơ...” Hắn ngây ra một lúc, khó hiểu nhìn công chúa trong lòng, rồi lại nhìn hai tay mình, đang nắn chỗ không nên nắn, sắc mặt hắn khê đỏ, vội vàng quỳ xuống:

“Thuộc hạ đáng chết, mong công chúa tha mạng!”

Ban nãy, hắn làm sao vậy? Sao lại đem công chúa ôm vào lòng, còn đang vuốt ve, lấy lòng công chúa nữa chứ? Sao có thể được? Hắn là tử sĩ từ nhỏ đã chịu sự huấn luyện chuyên nghiệp, sao có thể làm ra cái chuyện không cảm lòng nổi này được chứ?

“Ha ha...” Công chúa cười duyên nhìn hắn, đi đến trước mặt hắn, tay nâng mặt hắn lên, hỏi:

“Người đã làm sai cái gì? Tại sao phải kêu bổn cung tha mạng cho người chứ?”

Làm ra vẻ ngây thơ nhìn hắn, trong lòng công chúa sớm đã bật cười rồi, nếu như là một người bình thường giãy giụa trước mặt nàng, có lẽ cũng chẳng đáng để cao hứng như vậy, càng chẳng có cảm giác thành tựu là mấy, nhưng người này là tử sĩ, là kẻ tử sĩ vô dục vô cầu đấy!

“Ta...ta...thuộc hạ...”

Thân thể hắn hơi run rẩy, tuy lúc này công chúa cười rạng rỡ, nhưng cũng chỉ là lúc này mà thôi, ai biết được một lát sau, công chúa sẽ làm gì chứ? Hành vi ban nãy của hắn, không cần biết công chúa là cố ý hay vô tình, đều đủ để xử hắn tội chết.

“Cút!”

Tất hai cái ‘bốp bốp’ lên khuôn mặt ửng đỏ của hắn, công chúa lạnh mặt, vẻ mặt âm tà nói.

Tử sĩ, đều có thể động tình với nàng, Lân vương, tại sao không thể kìm lòng không được đối với nàng chứ? Nàng không cam tâm, cũng sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

“Hoa Nguyên, cô nói xem ta làm như vậy có phải đã sai rồi hay không?”

Trở về căn phòng nhỏ, Tiểu Tiểu buồn bực đi tới đi lui, ý định ban đầu của mình cũng chỉ là muốn báo thù cả nhà Vu tướng mà thôi, chém đầu cũng là chuyện trong dự tính. Lúc Thủy Tiên bỏ trốn theo người khác, tuy bọn họ tới tìm mình giả mạo Thủy Tiên, nhưng hắn phải nghĩ tới, mọi chuyện không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, ngộ nhỡ một ngày nào đó sự việc bại lộ, thế thì kẻ mất mạng chính là cả nhà bọn họ.

Vốn dĩ, nàng chỉ cần nhẫn nại thêm một chút, đợi sau yến hội, tìm một tử tù dịch dung, để Tiên phi còn người này chết ở trong cung. Nếu như thế, cả nhà Vu tướng sẽ không bị chém đầu, đám nha hoàn tôi tớ Vu phủ còn có thân thích của bọn họ nữa cũng không cần phải bị lưu đày, nhưng...

Thật không ngờ, sẽ liên lụy nhiều người như vậy, ngoại trừ Vu tướng và Thủy Thủy đáng bị dạy dỗ ra, những người khác, nàng thật sự không muốn bọn họ chết đâu đấy? Vu Hoa, nam nhân đối đãi với mình

giống như ca ca kia, còn Vu phu nhân nữa, tuy nói chuyện không nhiều, bà ta cũng chưa từng giúp gì cho Tiểu Tiểu, nhưng Tiểu Tiểu đối với bà ta, lại có cảm giác thân thích kì lạ.

Có lẽ, cái nàng thích chính là sự cưng chiều bà ta dành cho Thủy Thủy nhỉ? Có lẽ, nàng cũng khát vọng sự yêu thương của mẫu thân mà trước nay chưa từng được cảm nhận nhỉ?

Sư phụ nói, việc hối hận nhất đời này của ông chính là lợm phải cái đồ đệ ngốc nghếch Tiểu Tiểu này, nhưng lúc sư phụ nói chuyện đều là cười hì hì. Lúc cao hứng, sư phụ sẽ nói mình là khai tâm quả của ông, lúc không cao hứng, Tiểu Tiểu cũng sẽ nỗ lực đi chọc sư phụ, để sư phụ vui vẻ. Bởi vì, bọn họ chỉ có hai người, trên ngọn núi lớn cô tịch kia, sống nương tựa lẫn nhau.

Yêu cầu của sư phụ đối với nàng chẳng hề nghiêm khắc, trộm kĩ á hử, học thì học, không muốn học thì thôi. Nhưng Tiểu Tiểu thiên tư rất cao, học gì cũng nhanh, đặc biệt là dùng độc, đây là thứ nàng thích nhất. Ngược lại, hứng thú với mấy thứ này nhiều, học võ công thì lại ít. Dùng lời sư phụ mà nói, Tiểu Tiểu ngoại trừ khinh công tầm tầm ra, võ công khác đều dở tệ.

Đối với việc này, Tiểu Tiểu trước nay đều chưa từng ảo não, khinh công cũng được, có thể bỏ trốn là tốt rồi, võ công làm tổn thương người kia, nàng đúng thật là không muốn học. Đối với nàng mà nói, muốn giết một người rất đơn giản, có hơn trăm loại phương thức, chỉ cần phát tay một cái, đủ để khiến cho rất nhiều người thiệt mạng. Còn may, Tiểu Tiểu không phải cái loại người lòng dạ độc ác kia, nàng sẽ chinh người, nhưng sẽ không quá trốn, điều này sư phụ trước giờ đều biết.

Sau này, mơ mơ màng màng liền mang thai, lúc hơn năm tháng, sư phụ mới cảm thấy có điều không đúng, mà Tiểu Tiểu cũng từ lúc đó mới hay biết. Sư phụ từng cho nàng một liều thuốc, không phải ông không thích trẻ con, mà là con đường sau này của Tiểu Tiểu rất dài, cô gái mười lăm tuổi như nàng, làm sao mới còn nhỏ như vậy mà đã phải vác thêm một tiểu sinh mệnh được chứ? Khi đó, Tiểu Tiểu nhìn chén thuốc đen sì kia, cuối cùng vẫn không uống nó...

“Tiểu Tiểu, con phải biết rằng, sư phụ cho con quyền lựa chọn, con làm như vậy, sau này không hối hận sao?”

Hối hận, có không? Tiểu Tiểu chớp chớp mắt, có lẽ sẽ, nhưng đã cảm nhận được khí tức của tiểu sinh mệnh trong bụng, nàng không nỡ cứ như vậy mà tước đoạt đi quyền lợi ra đời của nó.

Sự thật chứng minh, lựa chọn lúc đó của Tiểu Tiểu là đúng, thấy sư phụ vui mừng nhìn đứa trẻ chỉ bé tí xíu kia, Tiểu Tiểu liền biết sư phụ cũng thích đứa bé này.

“Tiểu Tiểu, con là mẹ của đứa bé, con nói xem đặt tên gì thì hay nhỉ?”

Tôn trọng Tiểu Tiểu, đem quyền lợi đặt tên con cho nàng, Tiểu Tiểu nghĩ ngợi, cười nói:

“Sư phụ chê con nhỏ, liền gọi Tiểu Tiểu, mà đứa bé này, mới bé tí như vậy, liền gọi Điểm Điểm đi! Điểm Điểm, dễ nghe lại dễ nhớ!”

“Không hổ là đồ đệ của ta, suy nghĩ y như ta, Điểm Điểm, ta thấy cũng rất hay!”

Hai thầy trò, cứ như vậy mà định luôn tên của Điểm Điểm, trong cuộc sống của bọn họ, cũng có thêm một người, có thêm nhiều lạc thú...

.....

“Lão đại, nương nương, đừng có đi nữa, tôi chóng hết cả mặt rồi nè!” Đã đi một canh giờ rồi, Tiểu Tiểu không mệt sao?

Tiểu Tiểu tựa như không nghe thấy, tiếp tục buồn bực mà đi, Hoa Nguyên an ủ ủ nói:

“Lão đại, người cũng đừng bận tâm nữa, ngự mệnh của Hoàng thượng đã hạ rồi, cho dù có lo lắng hơn nữa thì cũng đâu thay đổi được gì? Vả lại, giống như người nói, Vu tướng từng hạ độc người, muốn giết người, lúc bọn họ hạ độc người, lúc muốn giết người, sao bọn họ không từng do dự qua? Còn Thủy Thủy kia nữa, tôi thấy đúng thật là xấu xa mà, sao ả ta có thể đối đãi với người như vậy được chứ? Dù ả ta có yêu Lân vương chăng nữa, Lân vương lại chẳng yêu ả ta, ả ta cũng không thể mưu toan dùng độc khống chế Lão đại, để Lão đại hướng Hoàng thượng thỉnh cầu ban hôn vậy chứ? Ban hôn cho ả ta rồi, Lão đại phải làm sao?”

Bởi vì ở đây cả ngày rảnh rỗi không có gì làm, Tiểu Tiểu nhàm chán đem ngọn nguồn mọi chuyện với Thủy Thủy, cả nhà Vu tướng kể hết một lượt, Hoa Nguyên nghe đến khúc cuối còn sực sật một hồi. Một người tốt như nương nương thế này, thật không ngờ lại bị người khác hãm hại như vậy, mà kẻ làm thiếp thân cung nữ như nàng, lại chẳng biết gì hết...

“Được rồi, ta cũng biết rồi, cứ coi như mạng bọn họ không tốt vậy. Qua hai ngày nữa, Vu tướng bị chém đầu, ta cũng phải rời đi rồi. Hoa Nguyên, cô thì sao, cô dự định đi đâu?”

Tiếp xúc lâu nay, Tiểu Tiểu đúng thật nên cảm tạ Hoa Nguyên cho tử tế, tuy mới lúc đầu nàng ta từng tổn thương Tiểu Tiểu, nhưng trừ lần đó ra, Hoa Nguyên vẫn luôn thật lòng thật dạ với Tiểu Tiểu, ít nhất, Tiểu Tiểu cảm thấy là vậy.

“Tôi...Lão đại, người cũng biết, tôi nào có chỗ để đi? Nếu như Lão đại không chê, thì dẫn Hoa Nguyên rời đi nhé, Hoa Nguyên nguyện cả đời ở bên Lão đại, hầu hạ Lão đại...”

Hoa Nguyên cười thê lương, nguyện vọng lớn nhất của nàng, một là báo thù cho con của mình, thứ hai là...nếu như có thể tìm được cha mẹ của mình thì càng tốt. Bọn họ sớm đã bị đẩy ra biên cương, đã qua lâu như vậy rồi, ai mà biết bọn họ ở đó sống chết ra sao?

“Hoa Nguyên, nếu như cô muốn đi cùng ta, ta không có ý kiến, nhưng cô cũng có cuộc sống của bản thân cô mà. Lưu ý một chút, nếu như có một người đàn ông tốt thích hợp với bản thân cô, vẫn nên tìm một người để lập gia đình đi. Phụ nữ, một mình sống rất cực khổ, rất nhiều chuyện cô không biết.”

Thật ra, đâu chỉ Hoa Nguyên, nàng cũng phải tìm một người để sống cùng, không biết sư phụ đến tận nơi nào rồi, cũng chẳng biết khi nào mới trở lại. Nhưng lúc sư phụ về, nhất định sẽ hỏi chuyện cũ, muốn đem nàng gả ra ngoài. Hà hà...

Nghĩ đến phương pháp của sư phụ, Tiểu Tiểu liền không nhịn được mà bật cười, phương pháp thế kia, đánh chết nàng nàng cũng không dùng đâu.

“Nhưng mà, Lão đại, người thật sự phải rời đi sao? Lân vương yêu người, điểm này ngay đến Hoa Nguyên cũng cảm nhận được. Lão đại cứ bỏ đi như vậy, người sẽ không hối hận chứ?”

Hoa Nguyên bất an nhìn Tiểu Tiểu, Lân vương này, lúc trước nàng cũng từng nghe nói, trước nay vẫn chưa từng thấy ngài ấy dễ tâm như vậy đến một cô gái nào đâu đấy?

“Ta và hắn, sớm đã trở thành quá khứ...Hoa Nguyên, hắn không tin tưởng ta, ta cũng sớm đã chết tâm với hắn rồi.”

Ắt hẳn là không bao lâu nữa, hắn sắp phải làm tân lang rồi, ở lại đây nhìn hắn và công chúa thành hôn, Tiểu Tiểu vẫn không làm được. Sẽ đau, trái tim nàng sẽ đau!

Lân vương, thiếp sớm đã nói với chàng, mắt thấy chưa chắc đã là sự thật, tại sao chàng lại không tin tưởng thiếp chứ? Tiểu Tiểu, trước nay vẫn luôn tin tưởng chàng, nhưng mà, chàng không tin Tiểu Tiểu. Giống như công chúa Phong Quốc, Tiểu Tiểu biết rõ chàng đã ở Phong Quốc một đoạn thời gian, mà công chúa kia cũng là đến tìm chàng. Nếu như không phải chính tai nghe thấy chàng hứa hôn, Tiểu Tiểu vẫn không tin rằng chàng phản bội Tiểu Tiểu. Đêm đó, là Tiểu Tiểu sơ ý, nhưng Tiểu Tiểu và Hoàng thượng thật sự không xảy ra chuyện gì hết, Tiểu Tiểu không yêu ngài ấy, sao có thể tùy tiện lên giường với ngài ấy chứ?

“Nương nương, người nên đi gặp Lân vương một lần, cũng nên cho ngài ấy một cơ hội đi. Tình huống như thế, chỉ cần là đàn ông, thì sẽ hiểu lắm...”

Hoa Nguyên khuyên nhủ, chuyện này cũng là mấy ngày gần đây, Tiểu Tiểu mới nói cho nàng hay, hôm đó nàng đã nhìn ra điều bất thường của Tiểu Tiểu rồi, không nghĩ tới kết quả sau cùng, chỉ là nàng không ngờ, Lân vương lại nhìn thấy nàng ấy và Hoàng thượng...

Tuy rằng, Tiểu Tiểu nói hai người không có gì, nhưng những vết hôn chi chít trên người nàng ấy, là đàn ông thì ai lại không để bụng chứ?

“Ta...đợi nói sau đi! Tạm thời, ta vẫn chưa suy nghĩ kĩ!”

Hiện giờ, nàng chỉ muốn dẫn con rời đi. Nếu đã quyết định từ bỏ, thì cũng không cần nói với hắc chuyện đứa bé nữa. Điểm Điểm, cứ ở lại đây trước đã, Lân vương biết quan hệ của Điểm Điểm và mình, sự phòng bị bên chỗ Điểm Điểm nhất định là rất nghiêm.

Thật ra không chỉ Lân vương, hắc là Hoàng thượng cũng biết rồi, xung quanh Lân vương phủ, xung quanh Điểm Điểm, không biết lại có bao nhiêu tay đang chờ nàng tự chui đầu vào lưới. Không phải nàng không cần Điểm Điểm, mà phải đợi một thời gian cơ, nàng tin Lân vương sẽ bảo vệ tốt Điểm Điểm, đợi tình hình bên này dịu bớt, nàng mới dẫn Điểm Điểm về nhà.

Nếu như, bây giờ chỉ có một mình nàng, nàng có thể không chút băn khoăn mà dẫn Điểm Điểm rời đi, nhưng giờ đây nàng không phải một mình, trong bụng nàng còn có một sinh mệnh chưa thành hình. Nếu không biết trong bụng đã có em bé, Tiểu Tiểu có thể không chút kiêng kị, muốn gì làm nấy, bây giờ có em bé, nàng cũng đã biết, mọi chuyện vẫn nên cẩn thận thì hơn!

Không ngờ, lại để sư phụ nói trúng lần nữa! Lúc trước sư phụ nhắc nhở mình, lần này xuống núi giúp Điểm Điểm tìm cha, nhưng tuyệt đối đừng nên thuận tay dắt thêm một đứa nhóc về nữa, nàng vẫn luôn không để tâm, lúc chú ý, không ngờ đứa bé thật sự dắt ra luôn rồi.

Khẽ thở dài một tiếng, lần này cũng tốt, ít nhất, đứa bé này là kết tinh của nàng và người đàn ông yêu thật lòng, không giống như Điểm Điểm, bây giờ vẫn là đứa trẻ không biết cha mình là ai. Nàng cũng rất muốn cho Điểm Điểm một người cha, Lân vương từng nói hắc muốn làm cha của Điểm Điểm, nhưng suy cho cùng đây là chuyện không thể xác định.

Trời dần dần tối, chớp mắt đã đến giờ ăn cơm, còn hai ngày nữa, thì bọn người Vu tướng bị chém đầu rồi, nàng sẽ không đợi đến lúc bọn họ bị chém đầu xong rồi mới đi. Bởi vì điều nàng nghĩ, thì Hoàng thượng và Lân vương, Sóc vương cũng sẽ nghĩ đến, nàng sẽ rời đi trước một ngày, nàng sẽ trực tiếp về trên núi, điều chỉnh tâm tình của mình cho tốt, đợi sư phụ trở về rồi mới nghĩ cách đón Điểm Điểm.

“Hoa Nguyên, nếu như ta vứt bỏ Điểm Điểm như vậy, Điểm Điểm có hận ta không?”

Tiểu Tiểu mờ mịt nằm bò ra bàn, cảm giác làm tội phạm trốn chạy cũng chẳng tốt lành, mỗi ngày đều phải cẩn thận từng tí.

“Sẽ không đâu, Lão đại. Điểm Điểm thông minh như thế, hiểu chuyện như thế, nó sẽ hiểu cho sự khó xử của Lão đại.”

Hoa Nguyên lo lắng nhìn Tiểu Tiểu, gần đây sao cứ cảm thấy Lão đại lừa dối không ít, chắc là vì tâm tình Lão đại không được tốt nhỉ.

“Sau này nó sẽ hiểu thôi, không nghĩ nữa, nghĩ nữa ta sẽ điên mất!”

Phiền muộn lắc lắc đầu, một sự bất an thoáng ập ủ trong lòng, cứ như có chuyện lớn gì đó sắp xảy ra vậy.

“Cha, chúng ta thật sự sẽ bị chém đầu sao?”

Nghe thấy ngự lệnh, Thủy Tiên không thể tin được mà nhìn Vu tướng, bất an hỏi.

“Ừ, Thủy Tiên, lúc đó con đi hắc phải nghĩ đến, nếu như có một ngày Hoàng thượng biết được việc này, kể đi theo chính là tính mạng của cả nhà chúng ta đấy!”

Vu tướng thở dài một tiếng, lúc mới vào, ông luôn cho rằng là Tiểu Tiểu hại bọn họ, nhưng sau khi nhìn thấy Thủy Tiên, Vu tướng đã hiểu ra, cho dù không xảy ra chuyện Tiểu Tiểu, nếu Hoàng thượng muốn xử bọn họ, cũng chỉ cần một câu nói thôi. Hơn nữa đối với Tiểu Tiểu, thủy chung ông vẫn thấy hơi có lỗi. Lúc ở bên ngoài không nghĩ đến, nhưng sau khi vào trong lao, ông mới cảm thấy điều ông làm đích thật là có hơi quá đáng.

“Cha, đều tại Thủy Tiên bất hiếu, xin lỗi!” Thủy Tiên cúi đầu xuống, cho dù tất cả mọi người oán thán, nàng cũng không thể oán thán, bởi vì, tất cả việc này đều do nàng hại họ...

“Thủy Tiên, nàng đừng buồn nữa...” Từ Lâm đi tới, ôm lấy vai Thủy Tiên, ánh mắt lại liếc về phía Thủy Thủy đang ôm gối ngồi trên nền đất ở một góc, ánh mắt vô thần của nàng ta, nhìn mà khiến người ta đau lòng.

Hoàng thượng, sao có thể như thế được chứ? Thủy Thủy đã nói trong bụng đang mang cốt nhục của Lân vương, bọn họ không để ý chút nào đến đứa bé này ư? Nói sao đi nữa, đứa bé này hiện giờ cũng noi như là cốt nhục của Lân vương mà.

Bỏ Thủy Tiên ra, Từ Lâm đi đến bên cạnh Thủy Thủy, khuyên nhủ:

“Thủy Thủy, đừng buồn nữa, nói không chừng ngày mai, Lân vương sẽ đến cứu muội đấy!”

Có ư? Thủy Thủy ngẩng đầu nhìn hắn, nước mắt không nhịn được nữa rơi lã chã, mới đầu, nàng còn vì việc Hoàng thượng không kêu người đến đưa thuốc phá thai cho nàng mà thấy cao hứng. Nhưng bây giờ, nàng mới biết, sở dĩ Hoàng thượng không bảo nàng phá thai, thì ra là căn bản không cần thiết phải phá thai, thử nghĩ một người sắp bị chém đầu, cho dù mang thai cũng không thể sinh hạ đứa con. Lân vương trước nay chưa từng thích nàng, nàng biết; người Lân vương yêu là Tiểu Tiểu, nàng cũng biết. Nhưng mà, Tiểu Tiểu đã là phi tử của Hoàng thượng rồi, nàng ta vào cung hơn một tháng, cũng đã từng thị tẩm, còn trong trắng ư? Ngược lại là mình, đem tấm thân thanh thanh bạch bạch giao cho hắn, còn cực cực khổ khổ mang thai đứa con của hắn, sao hắn có thể đối xử một cách tuyệt tình với mình như vậy chứ?

“Sẽ ư? Hắn sẽ không đâu, hắn sẽ không đâu, người hắn yêu là Tiểu Tiểu, vẫn luôn chỉ có một mình Tiểu Tiểu...”

Không suy nghĩ đến việc nam nữ khác biệt, Thủy Thủy ôm lấy Từ Lâm bật khóc, Từ Lâm do dự một lúc, vẫn ôm lấy Thủy Thủy, vỗ vai nàng ta nói:

“Sẽ, cho dù ngài ấy yêu Tiểu Tiểu, nhưng muội đừng quên, muội còn có đứa bé mà. Hiện giờ ngài ấy không có con, sẽ không bỏ mặc đứa bé đâu.”

Từ Lâm cúi đầu xuống, tránh đi ánh mắt tìm tòi của Vu tướng lướt tới, sau khi buông Thủy Thủy ra rồi đến một bên ngồi xuống. Hắn không biết sao Thủy Thủy lại kiên trì cho rằng đứa bé là của Lân vương, nhưng vậy cũng tốt, đứa bé có thể sống tiếp là khá lắm rồi. Nếu như đêm đó không phải tại mình uống rượu say, nếu như hôm đó không phải nhìn thấy Thủy Tiên trở về mà kích động đến hắn, hắn cũng sẽ không đem sự tức giận trút lên Thủy Thủy.

Từ Lâm khẽ thở dài một tiếng, từ sau ngày đó, hắn nhìn Thủy Thủy luôn cảm thấy chột dạ, mà sau khi gặp được Thủy Tiên, Thủy Tiên lại nói nguyện ý bỏ trốn cùng hắn, có lẽ khi đó là vì trốn tránh Thủy Thủy, cứ thế mà dẫn Thủy Tiên đi, không ngờ vô tình, Thủy Thủy lại có cốt nhục của hắn...

Chuyện này, có phải cũng xem như là một chuyện tốt không nhỉ? Có điều, duy nhất không tốt chính là, hắn không biết Thủy Thủy đã có thai, nếu như biết Thủy Thủy mang thai, khi đó hắn nên dẫn Thủy Thủy cao chạy xa bay. Nếu như thế, bọn họ có thể hạnh phúc ở cùng với con, hưởng thụ vui thú gia đình.

Yêu ai? Hắn không biết, lúc đó yêu đến chết đi sống lại, nhưng khi biết nàng ta vì vinh hoa phú quý, vì ngày tháng tốt đẹp sau này mà lựa chọn tiến cung, tình yêu cũng đã biến chất rồi, dần dần biến thành hận thấu xương, mà Thủy Thủy vô tội cũng trở thành...

Nhưng Thủy Thủy không tệ, thật sự không tệ, một cô nương rất ngây thơ, rất đơn thuần. Nhưng người mà muội ấy thích là Lân vương, nếu như nói với muội ấy người đàn ông đêm đó là hắn, không biết muội ấy có xóa sổ đứa con này ngay tức khắc không nữa? Có thể lắm, cho nên bí mật này, vĩnh viễn là bí mật, một bí mật không thể nói ra.

“Lâm, chàng sao vậy? Không sao chứ?” Nhìn thấy Từ Lâm thương cảm, Thủy Tiên đi đến, bắt an hỏi. Tính ra thì, cũng xem như là mình đã hại hắn, khi đó nếu không phải nàng lôi kéo hắn, bảo hắn cùng mình chạy trốn, bọn họ sao có thể rơi vào tình cảnh này.

“Thủy Tiên, ta không sao!”

Từ Lâm nhìn Thủy Tiên, dung mạo vẫn xinh đẹp như cũ, nếu như khi đó nàng ta không lựa chọn tiến cung, hai người bọn họ sớm đã sống hạnh phúc cùng nhau rồi. Hắn trước kia, yêu thương nàng ta như thế, nhưng

nàng ta lại phản bội hân!

“Lâm, có thể chết cùng chàng, Thủy Tiên không hối tiếc!”

Dựa vào lòng hân, bọn họ đã không còn bao nhiêu thời gian nữa, qua thêm hai ngày, cả nhà bọn họ sẽ phải cùng nhau lên đường rồi.

“Ừm, ta cũng vậy!”

Hai người yên lặng ôm nhau, trong lao tinh mạch, Vu Hoa nhắm mắt dựa vào một bên, mà Vu phu nhân, thì lại đang nằm trên cỏ, trên mặt chẳng có bao nhiêu bi thương, Vu tướng đang tĩnh tọa, cũng đang nhắm mắt suy nghĩ, chỉ duy có tiếng muỗi kêu vo ve kia, tựa như âm nhạc thoi miên vậy, khiến cho người ta buồn ngủ.

Đấu tranh lúc lâu, cuối cùng Tiểu Tiểu vẫn không đến Lâm vương phủ một lần. Ngày mai chính là ngày Vu tướng bị chém đầu rồi, Tiểu Tiểu và Hoa Nguyên thu dọn đồ đạc một chút, bôi lên thuốc nước đặc chế của nàng, vẫn là hình dạng của một người già.

Sắp rời khỏi kinh thành rồi, quay đầu nhìn lại cảnh vật quen thuộc phía sau một cái, trong mắt Tiểu Tiểu xẹt qua một tia lưu luyến. Có lẽ ba tháng, có lẽ sau ba năm, nàng vẫn sẽ trở về, Tiểu Tiểu tự nói với mình.

“Như vậy đi được chưa?”

Nhìn thị vệ đi tới đi lui trên phố, Hoa Nguyên sợ hãi nắm lấy tay Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu thở dài một tiếng:

“Chắc là được rồi!”

Mấy buổi tối gần đây nàng đều chú ý, mấy trạm gác phụ cận cổng thành đều nhiều lên, bản thân nàng trốn ra ngoài thì không có vấn đề gì, nhưng dẫn theo Hoa Nguyên, nàng còn là người có thai, muốn ra ngoài thì phiền phức đây.

“Nhưng mà, tôi rất sợ!”

Người xung quanh, tựa như đều đang nhìn các nàng vậy, Hoa Nguyên rất chột dạ.

“Không sao, í, người trên xe này, sao lại quen mặt thế nhỉ?”

Cũng là nơi cách cổng thành không xa, trên một cỗ xe ngựa bình thường, có một cụ già đang ngồi. Tuy ông đã dịch dung, nhưng khí tức trên người ông rất quen thuộc. Là sư phụ sao? Nhìn tuổi tác không giống, hình như ông đi vào thành, không phải đến tìm mình đây chứ?

“Cô đợi ở đây!” Sau khi kéo Hoa Nguyên nấp ở một góc, Tiểu Tiểu nhìn cỗ xe kia đi vào, sau đó mới lẳng lặng đi theo, mà Hoa Nguyên thì lại kinh ngạc nhìn Tiểu Tiểu, người này lại là ai nữa?

Đi đến một nơi hơi hẻo lánh một chút, sau khi Tiểu Tiểu ném ra một cục đá nhỏ, cụ già trên xe quay đầu nhìn một cái, thì lại thấy một bà lão tóc bạc phơ, nhưng lại có một đôi mắt linh động khác thường...

“Tiểu Tiểu? Sao nó có thể ra ngoài?” Cụ già trầm nghĩ một chặp, nó hẳn là ở hoàng cung mới đúng, chẳng lẽ lại lên ra ngoài chơi rồi sao?

Đúng là nghịch ngợm mà, không thể yên phận ở trong hoàng cung đợi hai ngày sao? Cụ già không biết rằng, nếu như ban này không phải Tiểu Tiểu đúng lúc nhìn thấy ông, thì bọn họ sẽ đi lướt qua nhau, không biết tới khi nào mới gặp nhau nữa.

Bỏ về tiểu viện của mình, may mà lúc sắp đi, vì để không thu hút sự chú ý của người khác, bọn họ không trả phòng với chủ nhà. Vì chủ nhà không biết bọn họ rời đi, trong viện vẫn chưa có người vào ở, để sư phụ đến đó nói chuyện càng tốt.

“Nha đầu chết tiệt này, sao lại lén chuồn ra ngoài rồi hả?”

Trở về trong viện, cụ già liền bực mình hỏi.

“Sư phụ...” Người ta bây giờ rất âm ức, Điểm Điểm cũng không ở bên cạnh, mà chuyện với Lâm vương cũng xong luôn rồi, bên ngoài còn có Hoàng thượng đang truy nã nàng, khó khăn lắm mới gặp được sư phụ, sao mới gặp mặt mà sư phụ đã bắt đầu chất vấn nàng chứ?

“Tiểu Tiểu, con sao vậy? Điểm Điểm đâu, đang ở trong cung à?”

Lần này, ông lại vô tình mà nghe được một tin tức quan trọng, vì để xác định tính đúng đắn của tin tức này, ông còn đích thân đến nhìn một phen. Bằng không, cũng sẽ chẳng qua lâu như vậy mới trở về. Có điều Tiểu Tiểu hơi kì lạ, cũng chỉ mấy ngày không gặp, sao lại mảnh khảnh đi nhiều vậy? Còn nữa, cho dù xuất cung, cũng đâu cần cải trang một cách khoa trương thế này?

Nhìn xung quanh căn phòng thu dọn chỉnh tề, Tiểu Tiểu không giỏi giang thế này, người ở căn phòng này ắt hẳn không chỉ có một mình Tiểu Tiểu, còn có ai nữa? Chẳng lẽ Tiểu Tiểu không ở trong cung nữa, đã tìm được cha Điểm Điểm, hai người ở bên ngoài sống qua ngày?

“Điểm Điểm...Điểm Điểm ở Lâm vương phủ, rất an toàn. Sư phụ, không an toàn là con nè, con đã cãi nhau với Hoàng thượng, rồi chạy ra khỏi cung...”

Âm ức nhìn sư phụ, trong lòng Tiểu Tiểu vẫn thật là có chút ghen tị với Điểm Điểm, vẫn là Điểm Điểm tốt, có sư phụ thương. Người đầu tiên sư phụ hỏi đến cũng là Điểm Điểm, mà mình thì...

“Cái gì, con đã cãi nhau với Hoàng thượng? Cái đám thị vệ trên phố kia, không phải đều đang đuổi bắt con đấy chứ?”

Mây trắng của cụ già khề nhú, đồ đệ này của mình, tài năng khác không có, cái trình độ gây họa này thì lại không hề thua kém, có thể khiến Hoàng thượng xuất động nhiều binh lực như vậy, nó cũng xem như là quậy có trình độ.

“Vâng...” Gian nan lắc lắc đầu, sao sư phụ lại lộ ra cái ánh mắt chỉ tiếc rên rỉ không thành thép thế kia? Nàng cũng đâu phải cố ý, nàng thật sự không nhìn nổi nữa mới làm như vậy mà.

“Nói đi, chuyện thế nào! Nói tỉ mỉ cho ta một chút, bằng không...”

Hai mắt nguy hiểm nhìn Tiểu Tiểu, trong mắt cụ già xẹt qua một tia âm đạm, sắc mặt con bé không tốt, cực kì không tốt, không phải thất tình đấy chứ?

“...Chuyện chính là như vậy, ngày mai cả nhà Vu tướng xấu xa kia sắp bị chém đầu rồi, cục tức của con cũng được trút ra. Con sợ từ ngày mai thủ vệ bắt đầu nghiêm ngặt, cho nên hôm nay muốn dẫn Hoa Nguyên rời kinh thành, không ngờ, ở cửa thành lại nhìn thấy người...”

Dùng thời gian hơn nửa canh giờ, Tiểu Tiểu đem những chuyện sau khi sư phụ đi kể hết một lượt, ngoại trừ tình cảm với Lâm vương ra. Lúc đầu sư phụ híp mắt lắng nghe, nghe đến việc Vu tướng bị chém, Tiểu Tiểu sắp sửa rời đi, ông đột nhiên mở mắt ra, nghiêm giọng nói: “Tiểu Tiểu, phải cứu Vu gia, nhất định phải cứu bọn họ!”

127. Chương 127

Cung chiều ôm lấy nàng, ngửi mùi hương cơ thể khiến hần say mê kia, hóa ra, chỉ có lúc ôm nàng vào lòng, trong lòng hần mới thỏa mãn, mới ngọt ngào.

“Tại sao? Sư phụ à, ban nãy người cũng đã nghe bọn họ hãm hại con ra sao rồi đấy, vậy lại đâu phải chỉ một lần. Không phải người đã từng dạy con, người không phạm ta ta không phạm người, người nếu chọc ta ta quyết không tha hay sao? Bọn họ đối xử với con như vậy, hơn nữa bọn họ vốn có lỗi, con cảm thấy bọn họ như vậy là đúng tội.”

Tiểu Tiểu âm ức nhìn sư phụ, hơi lấy làm lạ, sư phụ vốn cũng chẳng phải là người hào phóng thế này, sao bỗng dưng lại trở nên rộng rãi như vậy chứ? Có vấn đề, tuyệt đối là có vấn đề! Nhưng hình như sư phụ vốn chẳng hề quen biết bọn người Vu tướng mà? Thế tại sao sư phụ lại bảo vệ bọn họ chứ?

“Tiểu Tiểu, xin lỗi, nguyên nhân ấy à, sư phụ vẫn chưa muốn nói cho con, nhưng con chỉ cần biết, không thể để bọn họ chết là được. Con phải biết rằng, sư phụ sẽ không lừa con cũng sẽ không hại con đâu.”

Ông lão thở dài một tiếng, sự thật như thế, đối với Tiểu Tiểu mà nói thì quá mức tàn nhẫn, bị người thân của mình hãm hại như vậy, bất luận là vô tình hay cố ý, ai cũng khó mà chấp nhận được.

“Sư phụ, con không muốn...”

Tiểu Tiểu cố chấp hét lên một tiếng, bọn họ là khâm phạm, hơn nữa cũng đâu chỉ một người, cứu bọn họ, nói dễ nghe nhỉ! Và lại, với những việc làm của bọn họ, Tiểu Tiểu không muốn miễn cưỡng bản thân đi cứu bọn họ. Nếu như là lúc mới bắt đầu quen biết nhau, có lẽ còn được, bây giờ, tuyệt đối không thể.

“Tiểu Tiểu, nghe lời sư phụ, đừng để sau này rồi hối hận đấy!” Ông lão xoa đầu Tiểu Tiểu, trên mặt lộ ra một tia đau lòng, Hoàng thượng còn chưa đến nỗi vô tình với Tiểu Tiểu, cứu bọn họ chỉ cần một câu nói của Tiểu Tiểu là xong.

“Sư phụ, người nói xem, con phải cứu thế nào, con nên cứu ra sao? Đi tìm Hoàng thượng, dùng con để đổi lấy bọn họ hay sao?”

Có lẽ, Tiểu Tiểu chính là ích kỷ như vậy, chuyện xả thân vì người khác, trước giờ đều không phải chuyện nàng hay làm. Nàng có thể thuận tay cứu người, nhưng chỉ là khi tâm tình đang tốt, chẳng có chuyện gì để làm mà thôi.

“Gia gia...”

Một giọng nói ngọt ngào như trong giấc mộng, một bóng người nhỏ bé bay vọt vào trong, nhảy vào lòng của ông lão, mà ông lão thì lại bật cười ha ha, khom người ôm lấy thân hình nhỏ bé kia, ra sức chụm lên mặt nó mấy cái:

“Điểm Điểm ngoan của gia gia đến rồi, nhớ gia gia không?”

Đối với Điểm Điểm, trước nay ông đều không quá lo lắng, sự thông minh lanh lợi của Điểm Điểm, chín mươi chín phần trăm là di truyền từ cha nó, ông lão tin tưởng.

“Nhớ chứ, Điểm Điểm nhớ gia gia lắm, nhưng gia gia thì lại nhẫn tâm quá, lâu như vậy cũng không đến thăm Điểm Điểm.”

Ấm ức mếu máo, trong mắt Điểm Điểm cũng rưng rưng mấy giọt nước mắt long lanh. Trong lòng Tiểu Tiểu thở dài, giữa hai người họ luôn có nhiều đề tài nói chuyện hơn mình.

“Là lỗi của gia gia. Là Như Nhi ngửi được mùi nên dẫn con tới hả?”

Ông lão cười gian trá, vừa vào thành, thì ông đã phóng hương rồi, Hắc Tử, Hồ Tử, Như Nhi đều có thể ngửi được, Điểm Điểm tìm đến cũng rất là bình thường.

“Ừm, mẹ, mẹ vẫn khỏe chứ!”

Cùng gia gia giao lưu tình cảm xong, Điểm Điểm liếc về phía Tiểu Tiểu đang không ngừng nhìn ra cửa. Chắc mẹ cũng yêu cha nhỉ, lần này, bé là lén chuẩn ra ngoài, cha không hề biết. Sớm biết mẹ để ý đến cha như vậy, đáng ra Điểm Điểm nên dẫn cha cùng ra ngoài mới phải.

“Khỏe, Điểm Điểm có vâng lời không, ngoan không?”

Thu lại cặp mắt thất vọng, hẳn sẽ không đến, sao hẳn có thể đến được cơ chứ? Sắp làm tân lang, sắp cưới vợ rồi...Tiểu Tiểu, mi là cái thá gì chứ?

Hai mắt ảm đạm, không trốn tránh sự thăm dò của Điểm Điểm, Điểm Điểm nhìn mẹ, rồi lại nghĩ về cha mấy ngày gần đây, một chủ ý to gan cứ vậy mà xuất hiện trong lòng bé, được đấy chứ?

“Điểm Điểm ngoan lắm! Chỉ là cha ấy à, gần đây cha tiêu tụy chết đi được. Điểm Điểm nhìn mà lo lắng đó?”

Nhìn sự lo lắng không chút che giấu trên gương mặt của Tiểu Tiểu, Điểm Điểm liền biết nước cờ này của mình đã đi đúng rồi, thế thì một lát bảo Như Nhi lén dẫn cha tới, không phải cha và mẹ sẽ hòa hảo rồi hay sao?

“Tiểu Tiểu, chúng ta phải nghĩ cách cứu Vu gia trước, những chuyện khác có thể đợi sau rồi nói!”

Với sự thông minh của Điểm Điểm, tuyệt đối không vô duyên vô cớ nhận cha, Lân vương kia, quan hệ với Tiểu Tiểu nhất định là không cạn, ẩn tượng Điểm Điểm đối với hắn, chắc hẳn là tốt lắm đây. Cuối cùng Tiểu Tiểu gả cho ai ông không có ý kiến, chỉ cần người đàn ông đó có thể đối xử tốt với Điểm Điểm, tốt với Tiểu Tiểu thì cũng đã đủ rồi. Nhưng, việc bây giờ này lại cần thiết phải làm, từ đây đến buổi trưa ngày mai, chỉ còn ngắn ngủi không quá mười canh giờ.

Người nhiều, rất khó cứu, nhưng nếu như người ít, muốn cứu ra thì dễ hơn nhiều. Hoàng thượng giết Vu gia, ông cũng đã nghĩ kỹ rồi, mục đích thật sự cũng chỉ là muốn khiến Tiểu Tiểu hiện thân mà thôi. Nếu như Hoàng thượng thật sự từ bỏ được Tiểu Tiểu, thì cũng chẳng xuất động nhiều binh lực thế này để tìm một kẻ đào phạm như Tiểu Tiểu.

“Sư phụ, nói cho con biết nguyên nhân, bằng không, con không chấp nhận!”

Thanh âm Tiểu Tiểu không lớn, nhưng tính khí ương ngạnh của nàng lại bị nổi dậy. Ông lão thở dài một tiếng, đồ đệ của mình, ông hiểu hơn ai hết, sao vẫn cố chấp như vậy chứ?

“Tiểu Tiểu...” Sư phụ khó xử mà nhìn Tiểu Tiểu, Điểm Điểm ôm đầu ông lão, cười nói:

“Gia gia à, người hãy nói nguyên nhân ẹ đi! Người cũng từng nói, mẹ là một kẻ đầu óc gỗ du (1) mà, không hỏi rõ, nào có bỏ qua dễ dàng vậy được?” Điểm Điểm làm ra vẻ người lớn nói, khiến cho Tiểu Tiểu không nhận được cau mày, đây là thằng con gì thế này, lại dám nghiêm túc như vậy mà nói bà mẹ của nó là một kẻ đầu óc gỗ du? Nó mới là kẻ đầu óc gỗ du không thể mở mang được ấy?

“Điểm Điểm...” Một tiếng thét giận dữ, Tiểu Tiểu liền chạy tới, mà Điểm Điểm thì gắng sức mà dán vào trong lòng của ông lão, ông lão tức giận nói:

“Được rồi, nói chính sự trước! Điểm Điểm, đừng kích động mẹ của con nữa, con đi chỗ khác chơi trước đi, gia gia và mẹ con nói chút chuyện!”

Điểm Điểm lè lưỡi, làm mặt quỷ, vui vui vẻ vẻ chạy ra ngoài, Tiểu Tiểu nghi hoặc nhìn bé, bị mắng mà vẫn vui như vậy, Điểm Điểm không sao đấy chứ?

Trong lòng cảm thấy quái lạ, Tiểu Tiểu không yên tâm nhìn bóng người chạy ra ngoài của Điểm Điểm, ông lão ho khan một tiếng, trầm giọng nói:

“Tiểu Tiểu, còn nhớ lai lịch của con mà sư phụ từng nói không?”

Tiểu Tiểu gật gật đầu, nàng là một cô nhi, lúc còn rất nhỏ, sư phụ nói là trong lúc còn đang bọc tã, sư phụ nhặt được mình ở bên đường của cửa thành, khi đó trời tối om, nếu như không phải Tiểu Tiểu đúng lúc khóc lên một tiếng, thì bây giờ đã không có một Tiểu Tiểu lớn chùng này rồi.

“Tiểu Tiểu, thật ra khi đó... có lẽ không phải phụ mẫu của con nhấn tâm vứt bỏ con. Lúc đó khi vì sư nhặt được con, người con mắc bệnh nặng, sớm chỉ còn chút hơi tàn...sư phụ ôm con trở về trên núi, cứu đúng nửa tháng mới giữ lại được cái mạng nhỏ của con, vì vậy mà khi đó, có lẽ bọn họ vốn không hề muốn vứt bỏ con...”

Ông lão đau lòng nhìn Tiểu Tiểu, rất uyển chuyển mà nói.

“Không phải muốn bỏ rơi con? Thế thì sẽ đem một đứa bé bọc trong tã ném ở bên đường hay sao?” Lòng mày Tiểu Tiểu khẽ nhú, bất kể nói thế nào, cho dù đứa bé có mắc bệnh nặng đi nữa, cũng không thể đem nó vứt bên đường chứ. Còn hơi thở thì phải chữa, không còn hơi thở thì cũng phải đào hố đem chôn chứ? Sau này, nàng mệnh lớn, may mà gặp được sư phụ, nếu như không phải sư phụ đi ngang qua đó, nếu như không phải nàng đúng lúc khóc lên một tiếng, bây giờ...”

Mọi chuyện không cần nói nữa.

“Sư phụ, người đừng nói là, phụ mẫu con có quan hệ với bọn người Vu tướng đấy nhé?”

Đúng thật là nực cười, nếu đúng như thế, Tiểu Tiểu không dám tưởng tượng...

“Vu tướng có cô con gái lớn, tên gọi Thủy Nhu, năm nay vừa tròn hai mươi tuổi, lúc vừa sinh ra một tháng, bệnh chết!”

Ông lão trầm mặt, u ám nói. Tuổi của Tiểu Tiểu xấp xỉ với Thủy Nhu, mấu chốt là khi đó trên người Tiểu Tiểu có đeo một miếng ngọc bội, không lâu trước ông đã từ ngọc bội mà xác định được thân thế của Tiểu Tiểu. Bao năm nay, ông tra mãi không được, chủ yếu là đồ dùng quần áo trên người Tiểu Tiểu khi đó đã chỉ sai phương hướng điều tra của ông. Khi đó đồ trên người Tiểu Tiểu không hề đẹp đẽ quý giá, ngược lại là quần áo bình thường của bách tính, trước giờ ông không hề điều tra theo hướng cái loại quan cao này.

“Sư phụ, người đừng nói, con chính là con gái của Vu tướng, Thủy Nhu đấy nhá?”

Về mặt Tiểu Tiểu không thể tin nổi, sao có thể được? Nàng tuyệt đối không thể là con gái của Vu tướng, không phải người xưa thường nói ‘một giọt máu đào hơn ao nước lã’ hay sao? Nếu như nàng là con gái của Vu tướng, cho dù Vu tướng không biết thì cũng sẽ không dồn nàng vào chỗ chết khắp nơi vậy được. Nàng bất an lắc đầu, nàng không chấp nhận đáp án như thế này!

“Tiểu Tiểu, sư phụ đã chứng thực, con đích thực là Thủy Nhu, cho nên, bọn người Vu tướng không thể chết đi như vậy được, bất luận bọn họ đối xử với con như thế nào, chỉ có thể nói là người không biết thì không có tội thôi? Tiểu Tiểu, chúng ta phải cứu bọn họ, nói thế nào thì ông ta cũng là người ban cho con sinh mệnh!”

Ông lão cũng hiểu tính của Tiểu Tiểu, biết là yêu cầu này đối với nàng mà nói quá mức gian nan, cũng biết là bảo nàng chấp nhận thì cũng hơi khó. Nhưng sự thật chính là như vậy, ông cũng hết cách. Muốn trách chỉ trách, ông trở về quá muộn, nếu như ông trở về sớm hơn chút, Tiểu Tiểu sẽ không tự ý xuất cung, cũng sẽ chẳng không chút kiêng dè mà gây chuyện với Hoàng thượng, càng sẽ không...

Im lặng nằm trên giường, Tiểu Tiểu vô thần nhìn trần nhà, trời đã tối, Hắc Tử cũng đã tận trách mà dẫn Hoa Nguyên trở về, thậm chí còn có một vị khách không mời mà đến cũng đã tới – Lâm vương, người đàn ông mà nàng nhớ nhung.

Lúc hấn vào, Tiểu Tiểu quay mặt vào bên trong, trên mặt vẫn còn vương hai hàng lệ. Vốn dĩ, nàng tưởng là Hoa Nguyên vào gọi nàng ăn cơm.

“Hoa Nguyên, mặc kệ ta, ta không đói!”

Đứa bé, cũng cảm nhận được rằng tâm tình của nàng không tốt à? Tiểu Tiểu lắc đầu, thời gian đã lâu như vậy rồi, đứa bé trong bụng vẫn ngoan ngoãn, một chút cảm giác cũng không có. Lúc trước, cứ tới giờ cơm, nàng liền đói đến khó chịu, phải ăn nhiều hơn tí nữa cho bằng được.

“Tiểu Tiểu...”

Thanh âm khê khàng, mang theo sự mệt mỏi rõ rệt. thân thể Tiểu Tiểu cứng lại, Lâm vương? Chẳng lẽ là Lâm vương ư? Sao hấn lại tới?

Tiểu Tiểu không quay đầu, nhưng nước mắt trên mặt chảy càng dữ dội hơn, hấn đã sắp thành thân rồi, còn tới đây thăm gì nữa chứ? Là muốn khoe khoang về sự xinh đẹp, mỹ lệ của cô nàng công chúa kia, hay là muốn khoe khoang hai người bọn họ môn đăng hộ đối? Tại sao, bây giờ nàng còn chưa đủ thắm ư? Hấn tới đây nhìn cái gì, nhìn sự chật vật của mình sao?

“Chàng...chàng sao lại tới đây?”

Đã nói phải kiên cường, nhưng lời nói ra tại sao vẫn mang theo sự ghen ngào chứ? Tiểu Tiểu vẫn không quay đầu, thật là buồn cười mà, lúc trước đời nào nàng để ý đến mấy thứ hư hữu đó? Gì mà thân phận địa vị chứ, trong mắt Tiểu Tiểu nàng đều là phân chó hết! Nhưng bây giờ thì sao, điều đầu tiên nàng suy nghĩ tới lại là điều này.

“Tiểu Tiểu, nàng không muốn nhìn Lâm sao?”

Chậm chậm rảo bước đến bên giường, trong mắt Lâm vương xẹt qua một tia bi thương, nàng gây ra nhiều chuyện như vậy, thì không có gì để giải thích với mình hay sao?

“Không muốn! Chàng đi mà ở cùng với công chúa của chàng thì hơn! Một tiểu dân thôn dã như thiếp, không dám làm phiền Lân vương gia cao cao tại thượng nhớ đến! Cũng không dám có ý nghĩ không yên phận gì!”

Nói đủ tuyệt tình rồi chứ! Hai người, vào lúc hân hứa hẹn phải cưới công chúa, sớm đã chấm hết rồi, bọn họ đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa.

“Tiểu Tiểu, nàng đang ghen đấy ư?”

Nàng đang ghen? Trong lòng Lân vương liền bay bổng. Sự lo lắng bao lâu nay, oán giận bao lâu nay, tại giờ phút này, chỉ vì một câu nói của nàng, toàn bộ đã trở nên không quan trọng nữa. Nàng đang ghen cơ đấy? Lân vương cười ngây ngô.

“Không có, thiếp đâu dám!” Một tiếng hờn giận, đã tiết lộ tất cả bí mật nơi đáy lòng của Tiểu Tiểu, Lân vương bước dài một bước, xoay người Tiểu Tiểu đang nằm trên giường đưa lưng về phía mình lại, yêu thương mà giúp nàng lau đi nước mắt trên mặt:

“Xin lỗi, Tiểu Tiểu, đáng ra ta nên tin tưởng nàng, nên tin vào nàng!”

Nàng, vốn không giống với nữ tử truyền thống, yêu nàng, thì phải toàn tâm tín nhiệm nàng, bằng không, sớm muộn cũng sẽ có ngày, hân mất đi nàng.

“Thiếp...Lân, chàng muốn cưới công chúa, tại sao còn muốn đến trêu chọc thiếp?”

Điều chết tiệt là, nàng lại không muốn từ bỏ tình yêu dành cho hân, không muốn buông tay! Lân, là của Tiểu Tiểu nàng, mãi mãi đều chỉ có thể là của riêng một mình Tiểu Tiểu nàng thôi!

“Ta đối với cô ả, không có bất kì hứng thú nào, người ta thích, người ta yêu vẫn luôn chỉ có một mình nàng! Đồ ngốc, nàng nghe ai nói vậy?”

Cưng chiều ôm lấy nàng, ngửi mùi hương cơ thể khiến hân say mê kia, hóa ra, chỉ có lúc ôm nàng vào lòng, trong lòng hân mới thỏa mãn, mới ngọt ngào.

“Gia gia ơi, mẹ và cha vậy là làm hòa rồi hả?”

Trốn ngoài cửa sổ, hai người một già một trẻ mắt nhìn chăm chăm vào bên trong, may mà không có máy ảnh hạn chế người xem gì, bằng không, thật đúng là dạy hư trẻ nhỏ mà.

“Đúng thế, cứ vậy mà làm hòa. Đáng tiếc cho kế hoạch của gia gia sẽ không thể thực hiện nữa rồi, không ngờ mẹ của con tuy ngốc gần chết, nhưng mắt chọn đàn ông thì ngược lại rất khá. Lân vương này đối với nó cũng là một tấm tình si, gia gia ta đồng ý rồi...”

Ông lão vuốt râu, trong mắt lộ ra sự vừa lòng tán thưởng, người cha mà Tiểu Tiểu tìm cho Điểm Điểm này thật không tệ, ông thích!

“Gia gia, người xấu quá! Cha là do bản thân con tìm được, làm sao lại trở thành ánh mắt của mẹ khá được chứ, là ánh mắt của Điểm Điểm con đây không tệ chứ bộ?”

Điểm Điểm bực bội nhìn gia gia, giọng nói cũng đề cao không ít, trong lòng ông lão cả kinh, vội vã ôm lấy Điểm Điểm bay tới căn phòng cách đó xa lắc xa lơ:

“Điểm Điểm, con đây muốn hại uy danh một đời của gia gia ta đem đi quét đất hay sao hả? Ban nãy ông cháu chúng ta đang nghe lén mà! Biết cái gì gọi là nghe lén không hả?”

Thấy Điểm Điểm lắc đầu, ông lão thở dài nói:

“Nghe lén, chính là lén lút mà nghe, con thì giỏi nhỉ, thanh âm nói chuyện lớn thế kia, nếu như để cha con và mẹ con biết được, ta...cái bản mặt già của ta biết để vào đâu?”

Nghe lén đồ đệ của mình và người khác ở trong phòng nói lời tư tình, chuyện như vậy nếu truyền ra ngoài, thì ông trực tiếp tìm miếng đậu phụ đập chết đi cho xong.

Trời ơi, mặt ơi, mũi ơi, bây giờ ông ngay cả cái mặt và cái mũi đều chẳng còn nữa rồi!

“Ồ, xin lỗi, gia gia, bây giờ con sẽ đi nói với cha và mẹ, nói là ban nãy gia gia ôm Điểm Điểm đứng ngoài cửa, người nghe lén là Điểm Điểm, gia gia chưa nghe thấy gì hết...”

Giấy khời cánh tay ông lão, Điểm Điểm tựa như chạy ra ngoài. Còn chưa chạy tới cửa, người đã bị túm như xách một con gà:

“Con muốn làm ta tức chết hả? Lúc nãy may mà chúng ta chạy nhanh, cho dù bọn họ có nghe được thì cũng chưa chắc nghĩ tới ta. Điểm Điểm con nếu như chạy tới đó nói như vậy, thế ta há chẳng phải...há chẳng phải trắng trợn mà nói với họ rằng, ban nãy là ta đang nghe lén hay sao?”

Ông lão im lặng lườm Điểm Điểm, quả nhiên là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Điểm Điểm mới ở cùng Tiểu Tiểu bấy lâu thôi, không ngờ đã trở nên ngốc nghếch vậy rồi. Xem ra sau này không nên để thằng bé đi theo Tiểu Tiểu thì hơn! Đúng lúc một người bạn tốt của mình, không lâu trước vừa mới thu mấy tiểu đồ đệ, xem ra dẫn Điểm Điểm đến đó học nghệ cũng hay. Điểm Điểm căn cốt không tệ, cũng đã đến tuổi học võ rồi.

“Gia gia, thế Điểm Điểm phải nói ra sao. Lúc nãy gia gia nói sẽ khó xử, sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi của gia gia, Điểm Điểm mới muốn đi ra làm sáng tỏ một chút...”

Điểm Điểm bất an vung tay, cái cảm giác bị treo trong không trung thật không tốt, một chút cũng không tốt!

“Ta...con cái gì cũng không cần nói là được!” Ông lão thở dài một tiếng, cũng hạ quyết tâm phải dẫn Điểm Điểm rời khỏi, còn tiếp tục ở cùng với Tiểu Tiểu nữa, thật sự sẽ làm hư đứa trẻ này mất.

“Ồ, Điểm Điểm biết rồi, gia gia! Lúc nãy Điểm Điểm nghe gia gia nói, mẹ cũng đã tìm được cha mẹ rồi, thế Điểm Điểm có phải cũng sẽ có ông ngoại bà ngoại hay không?”

Bé đã nhận hết cả một buổi chiều cũng không hỏi ra vấn đề này, bây giờ thật sự không nhận nổi nữa. Nếu như đã tìm được cha mẹ của mẹ rồi, có phải sẽ có nhiều người thương bé hơn hay không? Bộ óc nhỏ của Điểm Điểm xoay chuyển, cảm thấy chắc chắn là vậy không thể sai được.

“Điểm Điểm ngoan, đúng đó. Nhưng Điểm Điểm đừng hỏi mẹ của con nhé, mẹ con nghe rồi sẽ không vui. Đợi qua vài ngày nữa là ổn!”

Trong lúc ông lão nói chuyện, đem Điểm Điểm đặt xuống, nhìn trang trí đơn giản trong phòng, ông bắt đầu nhíu mày suy nghĩ: Xem ra phải dùng độc rồi, bằng không, ông thật không dám bảo đảm, có thể đem nhiều người như vậy cùng cứu ra hết. Chỉ là nghe Tiểu Tiểu nói, Hoàng thượng đã biết sự lợi hại trong việc dùng độc của Tiểu Tiểu, không biết sẽ có sự phòng bị gì không đây?

“Tiểu Tiểu, chuyện ngày đó, nàng có gì muốn giải thích không?”

Hai người ngoài cửa sổ đã đi xa, nghĩ đến dấu hôn trên người Tiểu Tiểu ngày hôm đó, mặt Lâm vương liền bắt đầu đen lại. Tuy hai người đã làm hòa, nhưng hắn vẫn muốn biết ngày hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Hôm đó, là sơ xuất của thiếp! Lâm, thiếp nghĩ rằng Hoàng thượng là Hoàng thượng, ắt hẳn là một quân tử, không ngờ ngài ấy cũng chẳng phải là quân tử gì, thì ra là một tên tiểu nhân! Không phải thiếp đã từng nói ngài ấy muốn sủng hạnh thiếp, kết quả thiếp khiến ngài ấy làm môn thần cả một đêm hay sao? Không ngờ ngài ấy vẫn luôn canh cánh trong lòng, hôm đó thiếp vừa bắt cần, liền bị ngài ấy điểm huyết, Như Nhi theo thiếp cũng chẳng có ở đó, cứ thế bị ngài ấy bế đến căn mật thất ở cách vách. Thiếp đương nhiên kiên quyết không theo, nhưng ngài ấy lại muốn...”

Thiếp khuyên ngài ấy rất lâu, cuối cùng lấy việc chữa khỏi bệnh cho Hoàng thái hậu nương nương cộng thêm thời gian thích ứng mười ngày, ngài ấy mới buông ta cho thiếp...cũng chính tại lúc đó, lúc ngài ấy mở cửa, thì thiếp thấy chàng...”

Tiểu Tiểu cúi thấp đầu xuống, nghĩ đến chuyện hôm đó, bây giờ nàng đã rất khó chịu, cái loại cảm giác vừa đau lòng vừa bất lực ấy, nàng vẫn là lần đầu tiên lĩnh hội được.

“Cái gì gọi là thời gian thích ứng mười ngày?”

Lân vương đen mặt, lấy làm khó hiểu hỏi. Hoàng thượng, sao có thể đối xử với Tiểu Tiểu như vậy chứ? Huynh ấy không phải trước giờ đều khinh thường nhất là dùng bạo lực với nữ nhân hay sao? Hơn nữa hình như là, huynh ấy từ trước tới nay chưa từng cưỡng ép một nữ nhân nào mà!

“Lúc đó thiếp tính rằng thời gian đến khi tên thích khách kia đến còn nửa tháng, cho nên liền nói cho thiếp thời gian hai mươi ngày để thiếp thích ứng một chút, đến khi đó thiếp sẽ thật lòng thật dạ yêu ngài ấy, cũng chấp nhận sự sủng hạnh của ngài ấy. Thiếp cũng tính là khi đó thiếp có thể thoát thân được rồi...nhưng ngài ấy nói thời gian hai mươi ngày quá dài, nhiều nhất là mười ngày! Thật ra lúc đó, đừng nói là mười ngày, dù là một ngày thì thiếp cũng sẽ không chút do dự mà đồng ý...”

Ấm ức dựa vào trong lòng của Lâm vương, xem ra mọi việc dường như đều đã âm thầm định sẵn, nếu như khi đó không phải đúng lúc nhìn thấy ánh mắt không tin tưởng của Lâm vương, Tiểu Tiểu cũng sẽ không bị thương, tuyệt vọng như vậy. Mà nếu như không phải nàng đau lòng gần chết, cũng sẽ không chuẩn bị rời đi trước thời hạn...bây giờ ngẫm nghĩ, lúc ở tiệc sinh thần của Hoàng tử, cách làm khi đó của nàng, cũng chỉ là muốn khiến cho mình sống khoái, vui vẻ rồi, ngược lại quên mất ở trường hợp như thế làm ột vị quân vương mất hết mặt mũi thì sẽ có hậu quả gì.

“Tiểu Tiểu, là Lâm không tốt, đã làm nàng thương tâm rồi!” Ôm nàng thật chặt, cuối cùng hẳn cũng hiểu được sự ấm ức trong mắt nàng khi đó, cũng hiểu lúc ấy, nàng cần ánh mắt quan tâm của mình biết bao. Nhưng thật may, hẳn có Điểm Điểm, nếu như không nhờ Điểm Điểm, hai người họ nói không chừng cứ như vậy vĩnh viễn để vuột mất.

“Lân, là lỗi của thiếp, thiếp đã quá bất cẩn. Hơn nữa thiếp làm việc luôn là tùy tính mà làm, căn bản không suy nghĩ đến hậu quả, kết quả...” Ánh mắt Tiểu Tiểu tối lại:

“Hôm đó sau khi hồi cung, cả cái chết thiếp cũng đã nghĩ đến, thiếp nghĩ rất lâu, liền quyết định ngày ấy rời đi. Nhưng trước khi đi, thiếp muốn báo thù bọn người Vu tướng, bèn lén lút chạy ra ngoài...trước tiên thiếp hạ độc vào trong nước của bọn họ, rồi bỏ thuốc giải vào trong thức ăn của hạ nhân, như vậy trúng độc chỉ có nhân vật thuộc cấp bậc chủ tử trong phủ. Lúc định đi, vừa vặn gặp Thủy Thủy, nhìn bộ dạng gấp gáp của nàng ta, thiếp bèn đi vào theo, mới nghe được tính toán của bọn họ...”

Bọn họ nói, tối đó sẽ có quân gia ở bên ngoài thúc giục ảo được, khiến thiếp hướng Hoàng thượng đề xuất việc đem Thủy Thủy chỉ hôn cho chàng, trước mặt nhiều người như vậy Hoàng thượng sẽ không tùy tiện bác bỏ, mà chàng vì yêu thiếp, nghe được câu này sẽ chết tâm với thiếp, sẽ hận thiếp tới chết...xong chuyện này, sẽ bảo sát thủ giết thiếp, diệt trừ hậu hoạn! Người chết không thể sống lại, có nàng ta ở bên cạnh chàng dịu dàng sẵn sàng, thời gian lâu rồi chàng sẽ từ từ quên thiếp...”

Cũng chính tại lúc nghe thấy dự tính của bọn người Thủy Thủy, tại lúc nhìn thấy sự âm hiểm lộ ra trên khuôn mặt của Thủy Thủy khi đó, Tiểu Tiểu mới hạ quyết tâm, không dùng độc với bọn họ nữa, cũng không tìm phạm nhân để làm giả hiện trường Thủy Tiên đã chết nữa, nàng chính là muốn tạo phiền phức cho bọn họ, chỉ là không ngờ, thời gian gây rối lại chọn ở dạ tiệc mà thôi!

“Lân, đứa con của Thủy Thủy rốt cuộc là sao? Sao nàng ta lại cắn chặt lấy chàng vậy chứ?” Một nữ nhân, ắt hẳn sẽ không lấy sự trong trắng của mình ra làm trò đùa như vậy...

End Chương 127

(1) Đầu óc gỗ du (): Tư tưởng bảo thủ, cứng đầu cứng cổ

128. Chương 128

Xem ra hai người thật sự phải tìm nơi nào đó ẩn cư rồi, một Hoàng thượng đã đủ làm hấn đau đầu, giờ thì hay, lại xuất hiện thêm một tên kinh địch Dạ Hoắc thực lực mạnh mẽ nữa!

“Tiểu Tiểu, ta căn bản chưa từng động vào Thủy Thủy. Nàng nhất định phải tin ta, ta không biết đứa con của nàng ta là của ai, nàng cũng biết, hôm đó người ở bên ta là nàng mà!”

Nghe Tiểu Tiểu nói, sắc mặt Lâm vương càng chùng xuống, tất cả những chuyện bọn người Vu tướng làm với Tiểu Tiểu, cho dù là chém đầu cũng không quá đáng! Vả lại bọn họ vốn có lỗi mà! Tội khi quân, vốn chính là đại tội tru di cửu tộc!

“Lâm, thiếp tin tưởng chàng, chỉ là bây giờ Thủy Thủy đã nhận định đứa bé là của chàng rồi, thiếp không biết sao nàng ta lại hiểu lầm, nhưng việc nàng ta đã có thai là sự thật. Thiếp tin đứa bé không phải của chàng, thế thì Lâm, chàng nói xem đứa bé là của ai được chứ? Sao lại tạo thành sự hiểu lầm như vậy của Thủy Thủy? Là cố ý hay vô tình?”

Tiểu Tiểu nhìn Lâm vương, sư phụ cũng từng nói, bọn người Vu tướng không thể chết, nàng còn phải đi cứu bọn họ nữa kia.

“Ta sẽ điều tra rõ ràng! Chuyện này nàng không cần bận tâm, chỉ là...”

Lâm vương khó xử nhìn Tiểu Tiểu, báo thù sắp thành công rồi, không ngờ cuối cùng lại có tình trạng hỗn loạn lớn như thế này. Thật ra thì bây giờ ngẫm nghĩ lại cũng đúng, Tiểu Tiểu không thể nào vô duyên vô cớ mà giống Thủy Tiên đến vậy được. là tỷ muội thì hợp lý hơn. Nhưng điều nghi hoặc là, tại sao cả nhà Vu tướng trước nay chưa từng nghĩ đến chuyện này nhỉ? Đối với đứa con gái kia của bọn họ, bọn họ chưa từng để ý qua một tí nào hay sao?

Còn Hoàng thượng nữa, thái độ đối với Tiểu Tiểu có hơi kì lạ, hành vi ngày đó của Tiểu Tiểu, dù Hoàng thượng có giết nàng thì cũng chẳng quá đáng. Nhưng với thị vệ truy bắt Tiểu Tiểu, Hoàng thượng lại đặc biệt căn dặn họ, tuyệt đối không được tổn thương Tiểu Tiểu...

“Tiểu Tiểu, có lẽ, Hoàng thượng cũng đã yêu nàng rồi...” Nếu như vậy, mọi sự nghi hoặc cũng đã được sáng tỏ: Bởi vì Hoàng thượng yêu Tiểu Tiểu, nên mới không để người khác tổn thương nàng, nên mới...

“Không thể nào, ngài ấy sao mà yêu thiếp được chứ? Quan hệ giữa hai người bọn thiếp, có khi nào tốt đẹp đâu? Hơn nữa, ngài ấy chỉ là không muốn để thiếp chết mà thôi, không có ý gì khác. Ngài ấy cũng từng nói, chết, quá mức đơn giản, duy chỉ có sống chịu đầy đọa, muốn chết cũng không xong, đây mới là chuyện dằn vò con người nhất!”

Nhớ đến cái vẻ đắc ý trên khuôn mặt của Hoàng thượng khi nói những lời này, bây giờ Tiểu Tiểu nghĩ đến mà thấy buồn cười. Nếu như không phải Tiểu Tiểu thông minh tuyệt đỉnh, đổi lại là phi tử khác, bây giờ phỏng chừng cả cái mạng cũng chẳng còn. Nhớ đến lúc mới ra khỏi lãnh cung, sự chiếu cố mà các phi tử dành cho nàng, nào là hoa độc nào là làm trái dụ lệnh, còn có đóng rắn độc đầy giường kia nữa, nếu đổi lại là người khác, chắc có chín cái mạng cũng mất luôn nhỉ? Nay xem ra, đấu tranh trong hậu cung tuy rằng lợi hại, thủ đoạn của các phi tử tuy cũng không phải là ít, nhưng người nào người nấy đều là những kẻ mềm nắn rắn buông, gặp phải người như Tiểu Tiểu, các nàng chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, có đáng cũng chẳng nói được.

“Tiểu Tiểu, nàng nói không sai, nhưng ta hiểu hoàng huynh, nói không chừng, trong lúc bất tri bất giác, địch ý ban đầu huynh ấy đối với nàng đã biến đổi, sớm đã chuyển thành yêu thích rồi. Tiểu Tiểu của ta, chối mắt đến vậy, nơi có nàng, muốn không chú ý cũng khó!”

Trong mắt Lâm vương, xẹt qua một tia bất an, nếu như hoàng huynh đề xuất, bảo hắn từ bỏ Tiểu Tiểu, hắn nên làm gì đây?

Từ nhỏ, chuyện mà hoàng huynh kiên trì không nhiều, ngược lại những chuyện vì bọn hắn mà từ bỏ thì lại không ít. Không giống như huynh đệ trong những hoàng thất khác tranh đấu đến người sống kẻ chết, tình cảm của ba người bọn hắn trước nay đều tốt đẹp đến thế, hòa thuận thế kia, bọn hắn cũng cùng chung tay góp sức, bảo vệ cơ nghiệp tổ tông để lại...

Nhưng Tiểu Tiểu thì sao? Nàng là người con gái mà hắn yêu, cũng là người con gái đầu tiên hắn yêu, bảo hắn từ bỏ Tiểu Tiểu, thật sự rất khó! Tiểu Tiểu đến từ trên núi, cho dù nàng có quan hệ với bọn người Vu tướng, nhưng nàng không giống họ. Nếu như, giữa hai người, thật sự đến bước không còn đường để đi, hắn nguyện ý cùng nàng trở về núi, sống cuộc sống ẩn cư cách biệt với thế giới bên ngoài.

“Lân, thiếp nào có tốt như chàng nói. Cũng chính là chàng, nhiều đại gia khuê tú như thế cũng không cần, lại đi thích một dã nha đầu như thiếp. Thật ra, Tiểu Tiểu có thể quen biết được chàng, có được tình yêu của chàng, Tiểu Tiểu thật sự rất vui, đợi sau khi cứu họ ra, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này nhé? Lân, chàng có nguyện ý vì thiếp mà từ bỏ tất cả không? Vấn đề sinh sống không cần phải bận tâm, thiếp tùy ý nhận ít mỗi làm ăn, hoặc là xem bệnh cho người khác thì cũng không đói được đâu!”

Tiểu Tiểu nghiêm túc nhìn Lân vương, mà khuôn mặt Lân vương thì hơi tái đi, hần vồ đầu Tiểu Tiểu một cái, tức giận nói:

“Từ bỏ tất cả cũng chẳng khó, nhưng ta cũng đâu phải là một tên thư sinh chẳng làm được gì, còn cần phải dựa vào nàng nuôi sống ta sao? Hay là nói, nàng không có lòng tin với Lân? Cho dù ta không phải là vương gia nữa, cũng vẫn sẽ để nàng và Điểm Điểm ăn ngon, mặc đẹp, sống tốt! Đáng đánh đòn, dám có cái loại ý nghĩ như vậy!”

Diễn hình tâm thái của đại nam nhân! Trong lòng Tiểu Tiểu thầm than một tiếng, mình chẳng qua cũng chỉ là tùy ý mà nói thôi, không ngờ lại ảnh hưởng đến tự tôn đàn ông của hần. Haizz, Lân vương này, thật đúng là đủ đàn ông. Nhưng có đàn ông nuôi cũng tốt, phỏng chừng trong một hai năm, nàng không cần nhận thêm mỗi làm ăn nào nữa. Đúng rồi, mười vạn lượng bạc, một ngàn lượng vàng mà nàng kiếm được kia, không biết sự phụ đã xài hết chưa, nếu chưa xài hết, cái đồng đó cũng đủ để bọn họ sống một thời gian.

Nghĩ đến cuộc sống về sau tốt đẹp đến vậy, trên khuôn mặt Tiểu Tiểu lộ ra một nụ cười ngọt ngào, mà Lân vương ôm nàng, hần cũng rất muốn cứ như vậy mà dẫn Tiểu Tiểu rời đi, nhưng...

Vu tướng, Vu tướng mà hần chỉ sợ tránh còn chẳng kịp kia, bởi quan hệ với Tiểu Tiểu, bọn họ vẫn phải cứu.

“Chỉ là thật đáng tiếc, Lân, chàng nói xem cái ôn tuyền ở nhà chàng kia, đợi chúng ta rời đi rồi, ngay cả nhìn cũng chẳng còn cơ hội nữa...”

Tiểu Tiểu khẽ thở dài, cái ôn tuyền mê người kia, nàng cũng mới chỉ tắm ở đó có một lần thôi đấy. Mà một lần ấy, cũng bởi vì tên Hoắc tà mị kia mà vội vàng bỏ trốn. Đúng ha, Hoắc hình như có địch ý với Lân vương, giữa họ có chuyện gì sao?

“Lân, thiếp hỏi chàng một chuyện, chàng phải thành thật trả lời thiếp, một chút cũng không được che giấu. Chàng có quen biết một người tên là Dạ Hoắc không?” Không muốn để Lân vương có bất kì nguy hiểm nào, Tiểu Tiểu nghiêm túc hỏi.

Lân vương nghe thấy Tiểu Tiểu bảo hần thành thật trả lời, tưởng là chuyện liên quan đến nữ nhân, không ngờ lời hỏi ra lại khiến hần suýt nữa thì giật nảy cả mình: Dạ Hoắc đỉnh đỉnh đại danh, sao hần không biết được chứ? Nhưng Tiểu Tiểu làm thế nào mà biết được?

Nhìn thấy sự lạnh lùng nghiêm nghị trong mắt Lân vương, Tiểu Tiểu hiểu, nàng vội vàng hỏi:

“Võ công của y hình như không tệ, chàng và y có thù sao?”

Lân vương thở dài một tiếng, tuy không biết Tiểu Tiểu làm sao mà quen biết được y, nhưng Dạ Hoắc tuyệt đối là một kẻ tránh được bao xa thì tránh.

“Quen biết! Võ công của y rất cao, làm người vừa chính vừa tà, là bảo chủ của Âm Dạ bảo. Âm Dạ bảo, bên trong có rất nhiều cơ quan, sát thủ, do thám, mỹ nữ, cái gì cũng có, mà Dạ Hoắc tuổi trẻ tiếp nhận Âm Dạ bảo, ngoại trừ duy trì kế sinh nhai trước kia, bọn họ bắt đầu lấn bước làm ăn đủ mọi ngành nghề. Triều đình tuy biết, nhưng bởi vì bọn họ chưa làm chuyện gì thương thiên hại lý, nên cũng không phái người đến đó trấn áp. Mà nhân duyên giữa ta và y, càng không sao nói rõ được. Dạ Hoắc có một muội muội, năm nay nếu như còn sống, cũng hơn hai mươi tuổi rồi. Năm trước, ta cũng không biết nàng ấy làm sao mà quen biết ta, nhưng nàng ấy cứ luôn chạy đến Lân vương phủ tìm ta. Nàng ấy là một cô nương rất hoạt bát, rất đáng yêu, giống như muội muội vậy, ta cũng rất thích nói chuyện cùng nàng ấy, cho đến một ngày, nàng ấy đột nhiên nói với ta rằng nàng ấy thích ta...”

Nàng cũng biết đấy, ta trước kia tuy rằng từng có rất nhiều nữ nhân, nhưng xưa giờ ta chưa từng thích qua ai. Nghe nàng ấy nói như vậy, ta đương nhiên là cười rồi từ chối rồi. Nàng ấy nói nguyện ý giống các nữ nhân khác, dù làm thị thiếp của ta cũng được...đối với thị thiếp, ta không có bất kì tình cảm nào, nhưng đối với nàng ấy, ta chỉ xem nàng ấy như muội muội của ta, trước nay chưa từng nghĩ tới...cho nên ta từ chối

nàng ấy, chỉ có một lần. Từ đấy về sau, cô gái đó không còn đến nữa, mà nửa năm sau, thì Dạ Hoặc mà nàng nói đó lại đến tìm ta, nói Dạ Toàn sắp chết rồi, muốn trước khi chết gặp mặt ta lần cuối cùng...”

Đều là lỗi của hần, tâm tư thiếu nữ hần không hiểu, hần không ngờ nàng ấy lại vì hần mà chết. Nhìn dáng vẻ kích động của Tiểu Tiểu, trong lòng Lân vương cười khổ một tiếng, nàng đừng ghen bậy ghen bạ là tốt rồi.

“Sau đó thì sao? Đừng nói là Dạ Toàn chết thật đấy nhé?”

Tiểu Tiểu không thể tin được mà nhìn hần, có một cô nương đáng yêu như thế. Hần lại tàn nhẫn cự tuyệt, phải biết rằng, cô nương đấy từng nói, không nhất định phải gả cho hần, làm thị thiếp của hần cũng được, có thể nói ra câu này, cô nương đó chắc chắn là rất yêu rất yêu hần.

“Sau đó, ta vội vội vàng vàng đến đấy, mới nhìn thấy dáng vẻ gầy gò xanh xao của nàng ấy, người đã sắp không xong. Hóa ra nửa năm nay, nàng ấy luôn ở trong bảo mà buồn bực không vui, Dạ Hoặc có hỏi thế nào nàng ấy cũng không nói nguyên nhân, mãi đến khi không gượng nổi nữa, bởi vì muốn gặp mặt ta lần cuối cùng nên mới nói ra...có điều, ta không ngờ nàng ấy lại nghiêm túc đến vậy, lần cuối cùng trước khi chết, nhìn thấy ánh mắt thị huyết kia của ca ca nàng ấy, nàng ấy còn cầu xin ca ca nàng ấy, bất luận khi nào, cũng không được tổn hại ta, không được giết ta...”

Nghĩ đến sự si tình của nàng ấy, gương mặt Lân vương hiện lên vẻ buồn bã, mà Tiểu Tiểu cuối cùng cũng hiểu sự giận dữ của Dạ Hoặc đối với Lân vương rồi. Với võ công của y, quyền lực của y muốn giết Lân vương cũng chẳng khó, nhưng y chỉ hận Lân vương, muốn báo thù Lân vương, nhưng trước nay chưa từng giết hần, xem ra người này cũng là người hiểu lẽ phải nhỉ.

“Lân, chàng cũng không có sai, trên đời này chuyện gì cũng có thể miễn cưỡng, những chỉ riêng có hai chữ tình cảm này, là nửa điểm cũng không thể miễn cưỡng được. Lân, chuyện Dạ Toàn, chàng đừng tự trách nữa, không thể trách chàng được...”

Nhìn vẻ tự trách trên khuôn mặt Lân vương, Tiểu Tiểu liền vội vàng an ủi, nghe thấy có cô gái yêu Lân vương như vậy, nàng vốn nên giận dữ, nhưng nàng không có, nàng không tức giận, nàng chỉ cảm thấy cô gái kia rất đáng thương. Dạ Toàn, cũng là một cô nương rất có cá tính, Lân vương cự tuyệt, nàng ấy không tiếp tục đeo bám, nhưng cũng không đi ra khỏi bóng râm của việc yêu hần, mãi đến khi chết cũng không từ bỏ...

“Tiểu Tiểu, nàng không hiểu lắm là tốt rồi! Nàng làm sao mà quen biết Dạ Hoặc? Chẳng lẽ là ở Lân vương phủ à?”

Lân vương lo lắng nhìn Tiểu Tiểu, Dạ Hoặc con người kia quá mức tà mị, Tiểu Tiểu quen biết y, tuyệt đối chẳng phải chuyện tốt lành gì.

“Ờ...” Nhớ lại lúc lần đầu quen biết, khuôn mặt Tiểu Tiểu hơi hơi đỏ lên, nhưng hai người khó khăn lắm mới làm lành với nhau, không phải nên thẳng thắn hay sao? Nàng cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói:

“Chính là vào ngày mà chàng rời đi, thiếp đi ra từ bên chỗ Sóc vương, trên người còn rất khó chịu, liền lên lút đến ôn tuyền của chàng...”

Nói đại khái về tình huống mấy lần gặp mặt, lòng mày Lân vương càng ngày càng cau tít lại: Xem ra hai người thật sự phải tìm nơi nào đó ẩn cư rồi, một Hoàng thượng đã đủ làm hần đau đầu, giờ thì hay, lại xuất hiện thêm một tên kinh địch Dạ Hoặc thực lực mạnh mẽ nữa! Tiểu Tiểu này, xem ra thật đúng là lắm vận đào hoa mà, nhưng cũng còn may, tốc độ của mình đủ nhanh, trước tiên bắt nàng lại, ăn sạch sành sanh thuận tiện giữ lấy trái tim nàng.

“Tiểu Tiểu, sau này đừng gặp tên Dạ Hoặc kia nữa, y cũng không phải là một nhân vật dễ chọc...” Lo âu nhìn Tiểu Tiểu, may mà khi đó nàng hạ mị độc với mình, bằng không thì quan hệ của hai người bọn họ cũng chẳng tiến triển được nhanh như vậy...

“Thiếp biết chứ, thiếp đã tránh y rồi, nhưng y luôn có thể tìm được thiếp, Lân, chàng không biết đâu, hai mắt kia của y, thật đúng là không phải mắt người mà, ngay cả thiếp dịch dung, y cũng có thể nhận ra thiếp...”

Ngày đó, nếu như không phải đúng lúc nhìn thấy Hỷ công công, thì y sớm đã bắt nàng đi rồi. Tiểu Tiểu khổ não nhìn Lân vương, có lẽ nàng phải tìm nơi nào đó ẩn cư thật rồi, cái tên Dạ Hoắc kia cũng sẽ không bỏ qua cho nàng đâu.

“Được rồi, Tiểu Tiểu, sau này đã có ta, nàng không cần phải lo lắng nữa. Chuyện Vu tướng nàng cũng không cần bận tâm, ta sẽ nghĩ cách!”

Cách gì, hắn vẫn chưa nghĩ ra, nhưng hắn sẽ không để Tiểu Tiểu đi bước hiểm. Tiểu Tiểu không thể xuất hiện nữa, Hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho nàng.

“Lân, cứu thế nào? Đi cầu xin Hoàng thượng ư? Hoàng thượng sẽ không bỏ qua vậy đâu!”

Đúng thế, xảy ra chuyện như vậy, Hoàng thượng sao có thể xem như chưa từng xảy ra chuyện gì được cơ chứ? Có lẽ lời sư phụ nói cũng đúng, cứu một người dễ hơn cứu nhiều người, nàng vẫn nên vào cung tìm Hoàng thượng thương lượng xem sao.

“Tiểu Tiểu, ta nhất định sẽ không để bọn họ chết đâu!”

Cho dù, kết quả thật sự phải trở mặt với bọn người Hoàng thượng, nhưng hắn cũng chịu. Ai bảo...

“Lân, nghe sư phụ đi, sư phụ sẽ có cách!”

Cách của sư phụ, Tiểu Tiểu biết, nhưng không muốn nói với Lân vương, Lân vương biết rồi, chắc chắn sẽ phản đối.

Tiểu Tiểu thở dài một tiếng, giải quyết xong chuyện ngày mai, nàng sẽ không còn bất kì quan hệ gì với cả nhà Vu tướng nữa. Bọn họ cho nàng một mạng, nàng lại cứu một mạng của bọn họ, cũng xem như là trả lại cho bọn họ.

“Cái gì, Tiểu Tiểu chuẩn bị đi gặp Hoàng thượng? Dùng Tiểu Tiểu để đổi bọn họ về, ta không cho phép!”

Vốn còn tưởng có chủ ý hay ho gì nữa chứ, không ngờ sư phụ lại nghĩ ra được cái chủ ý thối này, Lân vương nghe xong lập tức nổi giận kéo Tiểu Tiểu qua, cứ như sợ Tiểu Tiểu sẽ rời đi ngay vậy.

“Lân vương, ngài nghe lão nói...” Ông lão nhìn thấy sự bảo vệ Lân vương dành cho Tiểu Tiểu, trong lòng đương nhiên cao hứng. Nhưng bây giờ không phải lúc đàm luận cái này, điều quan trọng bây giờ là cứu Vu tướng, mà không phải là...

“Sư phụ, không có gì để nói, chuyện này, ta tuyệt đối sẽ không cho phép. Hoàng thượng có ý với Tiểu Tiểu, người muốn khiến Tiểu Tiểu đưa dê vào miệng cọp hay sao?”

Ôm chặt lấy Tiểu Tiểu, mà Điểm Điểm cũng đi tới ôm lấy Tiểu Tiểu, nói:

“Con cũng không muốn, Hoàng thượng là kẻ xấu xa, mẹ là của cha và con!”

Nhìn bộ dạng bá đạo của Điểm Điểm, ông lão ôm đầu thở dài, bây giờ bọn họ là một lòng rồi, mình ngược lại trở thành người xấu. Ông chỉ là nói để Tiểu Tiểu đi đổi đám người kia về, sau đó để bọn họ mau chóng di dời, bắt đầu ẩn cư. Mà Tiểu Tiểu, Hoàng thượng cũng sẽ không thật sự giết nó, đợi đám người bên này đều đã trốn kĩ, rồi mới cứu người có võ công như Tiểu Tiểu ra thì đơn giản hơn nhiều.

“Tiểu Tiểu, con thấy sao? Sư phụ cũng không làm khó con, tùy con lựa chọn. về phần Lân vương, lão cũng rất thương thức ngài, giao Tiểu Tiểu cho ngài lão cũng rất yên tâm, ngài chỉ cần đối xử tốt với Tiểu Tiểu là được! Muốn cứu người hay không, các người tự quyết định! Ông lão ta đây mệt lắm rồi, về đánh một giấc trước đây...”

Ông lão không tiếp tục bám riết vấn đề lúc này, ông biết Tiểu Tiểu sẽ đồng ý! Tuy Tiểu Tiểu có hơi khó tính một chút, nhưng nói tóm lại, cũng không có lòng dạ xấu xa gì, đối với một người vô tội cũng nhìn không được mà giúp đỡ bọn họ, huống hồ là phụ mẫu của nó chứ?

“Sư phụ...” Trước lúc ông lão sắp đi, Tiểu Tiểu giãy thoát khỏi sự ôm ấp của Lân vương, cũng cạy bàn tay của Điểm Điểm ra:

“Sư phụ, Tiểu Tiểu tin tưởng người! Con nguyện ý đi cứu bọn họ!”

Không phải nàng không nghe lời, cũng không phải nàng không có tình cảm với Lâm vương, mà những người kia, sau khi biết được quan hệ của mình với bọn họ, nàng không thể bỏ mặc không lo!

“Tiểu Tiểu, nàng...nàng muốn vào cung? Thế ta thì sao?”

Tại sao? Chẳng lẽ hắn còn không sánh bằng cái đám được gọi là người thân mà khắp nơi ép nàng vào chỗ chết kia hay sao? Hơn nữa hắn cũng từng nói, hắn sẽ cứu bọn họ mà!

“Lân, tin thiếp thêm một lần nữa, cũng tin tưởng sư phụ một lần, là lần cuối cùng đấy, thiếp sẽ lành lặn trở về!”

Lưu Luyện nhìn những người trong phòng, Tiểu Tiểu lau đi đôi mắt ẩm ướt, lưu luyện xoay người bay ra ngoài, mà Lâm vương vừa định đuổi theo, người liền mềm nhũn mà ngã xuống, ông lão đỡ lấy hắn, an ủi nói:

“Tin tưởng nó, không sao đâu!”

Chết tiệt, nàng lại hạ độc mình! Lâm vương bốc hỏa tròng mắt, cuối cùng chỉ có thể để ông lão dìu hắn lên giường, sau khi đỡ hắn nằm xuống, ông lão nghiêm túc dặn dò:

“Điểm Điểm, ở đây bảo vệ cha của con cho tốt, sư phụ phải đi giúp mẹ con, rõ chưa?”

Điểm Điểm cũng y như người lớn mà gật gật đầu:

“Được, gia gia! Người và mẹ sẽ không xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

Lần đầu tiên thấy gia gia nghiêm túc như vậy mà bố trí cho bé một nhiệm vụ, Điểm Điểm cứ luôn cảm thấy bất an, bé không muốn gia gia và mẹ xảy ra chuyện.

“Yên tâm đi! Ta và mẹ của con sẽ không có chuyện gì đâu!”

Nhìn Lâm vương thêm lần nữa, ông lão nặng nề xoay người đi ra ngoài, nhưng lại đụng phải một người đang đi vào.

“Cô...”

“Sư phụ!”

Hoa Nguyên xoa xoa cái đầu bị đụng đau, nàng vội vã gọi. Tiếng sư phụ này cũng là gọi theo Tiểu Tiểu, sư phụ của Tiểu Tiểu, nàng cũng không biết phải xưng hô thế nào, cuối cùng đành phải gọi giống như Tiểu Tiểu vậy, có điều may mà ông lão không để ý.

“Cô cũng ở lại cùng với bọn Điểm Điểm, đừng chạy lung tung!”

Giọng nói lạnh lùng của ông lão, mang theo một chút lo lắng mà căn dặn. Giờ này rồi, đáng ra nàng ta phải ngủ rồi chứ? Sao đột nhiên lại qua đây? Ánh mắt thăm dò nhìn về phía Hoa Nguyên, chỉ sau khi thấy nàng yêu thương mà nhìn Điểm Điểm, dịu dàng giúp Điểm Điểm cởi y phục trên người, rồi đỡ Điểm Điểm nằm xuống, đắp chăn cho bọn họ, ông lão mới yên tâm rời đi.

129. Chương 129

“Ồm...chuyện cái quần lót kia, nàng lấy... từ đâu vậy...”

“Ai?”

Trong một tiếng kinh hô, một bóng người màu đen đáp xuống nền đất trước Ngự thư phòng, Hoàng thượng ngồi trước án khảm trượng bật dậy. Sau khi nhìn rõ người đến, hoàng thượng muốn kéo nàng lại, cuối cùng vẫn nhẫn nhịn, sau khi phát tay cho thị vệ lui, hắn cười trào nói:

“Trẫm còn tưởng nàng đã rời đi rồi cơ đấy, không ngờ nàng còn dám ở lại kinh thành. Nàng không sợ người của trẫm bắt nàng sao?”

“Không sợ...họ cũng chẳng bắt được!” Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng, người của hắn một ngày đến xem mấy lần, còn chẳng phải là ngây ngốc rời đi hay sao? Tiểu Tiểu tuy không phải rất lạnh trí, nhưng vài tên thị vệ còn con làm quái gì được nàng chứ.

“Thế cũng phải! Thụy Tiên, đây vốn là gương mặt thật của nàng ư?”

Hoàng thượng đứng dậy, muốn đi đến bên cạnh Tiểu Tiểu, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt đề phòng của nàng vẫn nhin không được dừng lại. Nếu nàng đã dám đến hoàng cung, cho thấy nàng có chuyện muốn cầu xin mình, hắn gấp cái gì?

“Ta...chuyện vì ta mà ra, thả cả nhà Vu tướng, tất cả mọi tội do ta gánh vác, không biết ý Hoàng thượng thế nào?”

Muốn nói cho thật hùng hồn, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nghiền ngẫm kia của Hoàng thượng vẫn nhin không được run rẩy một cái, nàng không biết tình cảm của Hoàng thượng đối với nàng, thứ nàng có thể đánh cược chính là suy đoán của nàng mà thôi. Nếu như, Hoàng thượng nhân cơ hội ngay cả nàng cũng bắt...Tiểu Tiểu nhíu mày, hôm nay, nàng không dám đảm bảo mình có thể bình an thoát ra ngoài.

“Ồ? Thụy Tiên, ắt hẳn phải gọi nàng là Tiểu Tiểu rồi, nàng chẳng qua cũng chỉ là kẻ mạo danh thay thế mà thôi, nàng cho rằng dựa vào nàng thì có thể đổi được cả nhà Vu tướng chắc?”

Mày rỗng của Hoàng thượng hơi nhướng lên, vốn nên hận người con gái này, nhưng khi gặp lại nàng, hắn chỉ có sự vui mừng, vậy mà chẳng hận nàng một chút nào! Nhận thức này, khiến trong lòng Hoàng thượng càng thêm buồn bực, nàng còn không có bất kì tình cảm gì với mình, mà mình đối với nàng... hình như còn ...quan trọng hơn cả trong tưởng tượng thì phải?

“Vậy sao? Có lẽ ta đến sai chỗ thật rồi. Ta cứ tưởng, mọi chuyện vì ta mà ra, là có thể để ta kết thúc nó, nếu Hoàng thượng đã cho rằng ta không đáng giá, thế Tiểu Tiểu cũng không cần thiết phải đứng ở đây thêm nữa...”

Nói xong, Tiểu Tiểu liền xoay người đi ra ngoài, nàng đang đánh cược, cược tình cảm Hoàng thượng dành cho nàng, bao gồm tình yêu, hoặc là hận!

“Đợi đã, lời của ta còn chưa nói hết, nàng gấp gấp bỏ chạy làm gì?” Hoàng thượng bực bội nhìn bóng dáng xoay người bỏ đi kia, nàng xem hoàng cung là chỗ nào vậy, nàng muốn đến thì đến, muốn đi thì đi hay sao? Lần trước bất cẩn, lần này hắn đã chuẩn bị vẹn toàn rồi...

“Nói đi!”

Quay đầu lại, Tiểu Tiểu nhìn khuôn mặt vẫn tuấn dật như cũ kia, Hoàng thượng và hắn giống nhau biết bao, nhưng xưa giờ hắn sẽ không dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình.

“Nàng...nàng dự định rời đi khi nào?”

Hoàng thượng có chút bất an nhìn Tiểu Tiểu, hắn rất muốn biết đáp án của câu hỏi này, nhưng hắn cũng rất sợ biết được đáp án, sợ ngay cả chuyện hôm đó cũng là nàng qua loa cho có lệ thôi.

“Lúc thích khách đến tập kích!”

Chẳng có gì hay ho để che giấu cả, Tiểu Tiểu khẽ thở dài một tiếng, lời thật nói thật vậy, lúc này bước đi, chút ánh sáng bên ngoài cửa kia là chuẩn bị cho nàng nhỉ? Nàng dám khẳng định, chỉ cần nàng bước ra khỏi căn phòng này, Hoàng thượng sẽ không chút do dự mà bắt lấy nàng.

“Thích khách? Nàng muốn nói sát thủ đêm hôm đó?”

Hoàng thượng kinh ngạc nhìn Tiểu Tiểu, chẳng lẽ ngăn ngừa mấy ngày, người nuôi dưỡng trong thâm cung như nàng liền tìm được sát thủ kia, lập mưu gì đó với bọn họ sao?

Tiểu Tiểu gật đầu: “Phải, chính là tên sát thủ kia, lúc hắn đến giết ta, ta cũng có thể lấy mạng đổi đào, như vậy Tiên phi chính là cái chết bình thường, mà cả nhà Vu tướng cũng không có tội gì...”

Đây là tính toán trước nay của nàng, nàng không phải là người quá mức tuyệt tình, vốn không muốn để bọn họ chết. Có lẽ, bọn họ đối với nàng không có tình huyết mạch, nhưng nàng đối với bọn họ...

Hình như vẫn luôn đối xử khoan hồng. Lúc trước, nàng luôn nói với bản thân, đợi sau này ra ngoài sẽ báo thù bọn họ, mãi đến khi không nhịn nổi nữa, nàng mới xúc động mà đi phục thù bọn họ...bây giờ nghĩ lại, chắc là do dòng máu chảy trong thân thể quấy phá đây mà.

“Tối hôm đó thì sao? Là nàng tạm thời phải đi hay là sớm đã lên kế hoạch hết rồi? Nàng nên biết, ta vẫn luôn giúp nàng tìm một lối thoát không muốn khiến nàng khó xử...”

Bàn tay trong ống tay áo siết chặt, nàng trước giờ chưa từng nghĩ sẽ ở bên cạnh hắn chứ gì! Nhận thức này khiến cho Hoàng thượng rất phần nộ, giận dữ muốn bắt Tiểu Tiểu lại, hỏi thử xem trái tim nàng làm bằng gì.

“Xem như là tạm thời! Thái độ hôm đó của Hoàng thượng, làm Tiểu Tiểu cảm thấy rất sợ, ta không yêu ngài, ngài cũng biết, người ta yêu là Lân vương. Nhưng hôm đó ngài lại đối đãi với ta như vậy, mà một màn đó đúng lúc để Lân vương nhìn thấy được. Nhìn thấy trong mắt chàng từ phần nộ đến tuyệt vọng đến lạnh nhạt, trái tim ta cũng nguội lạnh, sau đó lại nghe thấy chàng muốn cưới công chúa, Tiểu Tiểu cảm thấy ở lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, cho nên mới...vốn định sau khi buổi tiệc kết thúc sẽ đi, sau đó nhịn không nổi nữa, mới rời đi trên yến tiệc...”

Hôm đó, là nàng không đúng, chắc là Hoàng thượng rất hận nàng, làm cho Hoàng thượng mất mặt trước bao nhiêu người như vậy.

“Ồm...chuyện cái quần lót kia, nàng lấy... từ đâu vậy...”

Đây cũng là điều hấn canh cánh trong lòng, quần lót áo lót của hắn, đều có công công chuyên môn bảo quản, hấn lại không có ở chỗ Tiểu Tiểu cởi đồ đi ngủ, sao Tiểu Tiểu lại có chiếc quần lót của hắn chứ?

“khì khì...” Nhớ đến cái đó, Tiểu Tiểu nhịn không được bật cười, Hoàng thượng lạnh lùng lườm nàng một cái, nàng vội ngừng cười, nói:

“Ta cũng không biết, đây là Hắc Tử và Như Nhi mang theo lúc tới. Loại màu sắc này thường là của ngài, vốn định lên lún đem trả lại cho ngài, kết quả còn chưa kịp đem trả bản thân đã tức đến muốn chạy luôn rồi, lúc sắp đi liền đem trả lại cho ngài vậy, ai biết ngài lại chẳng đón được...là ta sai, độ chính xác hơi kém một chút, hơi kém một chút...”

Thấy mặt của ai đó lại bắt đầu đen, Tiểu Tiểu vội vàng nhận lỗi, bây giờ nàng đang ở địa bàn của hắn, mọi chuyện đều phải cân nhắc từng li, cẩn thận từng tí mới tốt!

“Hừ, độ chính xác của nàng kém ư? Độ chính xác của nàng tốt lắm đấy...Tiểu Tiểu, thật không ngờ nàng lại lợi hại như vậy, thật là làm khó cho nàng rồi, ở yên trong cung lâu như vậy...Điểm Điểm thì sao, chuyện Điểm Điểm lại là sao nữa? Thăng bé có quan hệ gì với hoàng thất?”

Không lời lỏng như lúc trước nữa, cặp mắt của Hoàng thượng đột nhiên trở nên nghiêm khắc, ánh mắt lạnh lùng liếc về phía Tiểu Tiểu, phỏng chừng là liên quan đến chuyện về Điểm Điểm đây mà.

“Điểm Điểm?” Tiểu Tiểu lấy làm khó hiểu nhìn hấn, cười nhạt nói:

“Vấn đề này ta có thể từ chối trả lời không? Điểm Điểm chỉ là một cô nhi ta nhận nuôi, chẳng qua chỉ là đứa trẻ nhặt ở bên đường mà thôi, về phần có quan hệ gì với hoàng thất, thì ta chẳng biết...”

Hoàng thượng nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu, nàng đang nói dối, hấn biết, nhưng...

Bây giờ vẫn chưa thể vạch trần nàng, so với nàng, bọn người Vu tướng dễ khống chế hơn nhiều, dù sao thì quyền lực của Vu tướng không lâu trước đã nhân cơ hội nhỏ sạch hết rồi...

“Đổi không? Thời gian không còn sớm nữa, nếu như Hoàng thượng không đổi, thì Tiểu Tiểu đi trước đây...”

Lời nên nói đã nói hết rồi, Tiểu Tiểu nhìn thử sắc trời bên ngoài, cảm thấy lời nói không nhiều, ngược lại thời gian hai người đứng yên tĩnh nhiều hơn chút. Nhưng trời cũng sắp sáng, cách buổi trưa ngày mai ngày càng ngắn.

“Câu cuối cùng hỏi nàng, nàng đã chuẩn bị từ bỏ cả nhà Vu tướng rồi, hơn nữa bọn họ còn làm hại nàng như vậy, tại sao lại trở về cứu bọn họ?”

Nhìn từ thái độ mà nàng đối đãi với các phi tử, Thì thấy Tiểu Tiểu không phải loại người mềm lòng. Nếu đã quyết định hại bọn người Vu tướng, theo lý mà nói nàng không cần thiết phải quay lại cứu người mới phải.

“Coi như là vận mệnh trêu ngươi vậy, cả nhà Vu tướng, Tiểu Tiểu không cứu không được!”

Trong mắt xẹt qua một tia đau lòng, không biết lúc bọn người Vu tướng biết được tin tức này, thì sẽ có biểu tình gì nhỉ? Tiểu Tiểu không muốn nghĩ, cũng chẳng muốn quản, dù sao sự sống chết của họ, qua lần này thì sẽ không còn bất kì sự liên quan gì với nàng nữa...

“Hỷ công công, đưa nương nương đến thiên lao đi, sau khi trời sáng, thả cả nhà Vu tướng ra! Đúng rồi, trước tiên giúp nương nương thay áo!”

Không muốn nhìn vẻ đau lòng của nàng, không muốn quan tâm đến biểu tình tổn thương của nàng, không hiểu sao, Hoàng thượng liền đồng ý với yêu cầu của Tiểu Tiểu, mà Tiểu Tiểu quay đầu cười cảm kích: xin lỗi, mãi đến lúc này, ta vẫn...

Lúc sắp đến ngày mai, cũng là lúc u tối nhất trước bình minh, cung đằng lớn màu đỏ chiếu rọi con đường trước mặt, thị vệ rầm rầm rộ rộ hộ tống Tiểu Tiểu đi về phía thiên lao. Sắp gặp họ rồi, với họ, không phải lần đầu gặp nhau, nhưng tâm tình gặp mặt lần này, so với lần trước, lại có sự chênh lệch rất nhiều.

Trong thiên lao tối tăm, một tiếng mở cửa thanh thúy, làm ngực tốt đang ngủ gục vội ngẩng đầu, sau khi nhìn thấy Hỷ công công thì sợ đến độ run cầm cập cúi đầu, ánh mắt Hỷ công công sắc bén mà liếc nhìn họ một cái, cung kính nói với Tiểu Tiểu:

“Nương nương, mời bên này!”

Tiểu Tiểu cười khổ một tiếng, sắp bị nhốt trong thiên lao rồi, nhưng thái độ của Hỷ công công lại khiến nàng dở khóc dở cười: nàng là tội nhân, không phải đến thăm tù.

Cả nhà Vu tướng, vốn đã mơ màng, tuy ngày mai bị chém đầu rồi, nhưng ngủ thì vẫn phải ngủ. Kết quả đã biết, bọn họ cũng đau lòng tới mấy ngày, nhưng sau khi khóc, ngày tháng vẫn trôi qua, ngủ thì vẫn phải ngủ.

“Cô...cô tới làm gì? Không phải bị bắt lại đây chứ?”

Thủy Thủy nhìn thấy Tiểu Tiểu, cái bộ óc vốn không hoàn toàn tỉnh táo kia lập tức bừng tỉnh, nàng ta cười trào hời.

“Như mong muốn của cô, phải!”

Ở cách vách Vu tướng, ngực tốt mở cửa lao, Hỷ công công cung kính nói:

“Nương nương, trước âm ức cho người rồi!”

Thái độ của Hoàng thượng đối với nàng, Hỷ công công vẫn luôn biết. Mà thủ đoạn của Tiểu Tiểu, ông cũng tận mắt nhìn thấy: cách làm người của Tiểu Tiểu, so với chủ tử khác trong cung, lại quang minh lỗi lạc hơn nhiều, ông tin Hoàng thượng đối đãi với Tiểu Tiểu như vậy cũng chỉ là tạm thời thôi, rất nhanh, Hoàng thượng sẽ thả Tiểu Tiểu ra ngoài.

“Hỷ công công khách sáo rồi, bây giờ ta là lao phạm, vả lại ta xưa giờ chẳng phải là nương nương, nương nương thật sự là nàng ta...”

Chỉ vào Thủy Tiên đang cuộn tròn trong lòng một người đàn ông xa lạ, Tiểu Tiểu nhẹ nhàng nói. Thực ra, lúc mới nhìn thấy Thủy Tiên, nàng còn giấu ra một lúc. Không biết Hoàng thượng tìm thấy họ khi nào, cũng không biết Hoàng thượng hoài nghi thân phận của nàng từ lúc nào.

“Tiểu Tiểu, sao nàng cũng bị...bắt vào đây?”

Vu Hoa nhìn thấy Tiểu Tiểu, khẩn trương đi tới, nắm lấy thanh chắn bằng gỗ, nhìn Tiểu Tiểu đang ngồi ủ rũ trên một đồng cỏ khô. Tiểu Tiểu nhìn về phía cửa lao đã đóng lại, rồi lại nhìn ngực tốt sớm đã lui ra, nàng cười réo rất nói:

“Ta muốn cứu các người, cho nên vào đây. Vu Hoa, cảm ơn huynh quan tâm ta. Các người không sao rồi, Hoàng thượng đã có lệnh, trời sáng thì có thể rời đi...”

Lệ vương trong mắt, nếu như hỏi Vu gia người nàng quyến luyến nhất là ai, đó chắc chắn là Vu Hoa rồi.

Cúi đầu nhìn y phục trên người vẫn trắng như tuyết kia, sớm đã không phải của nàng nữa. Đã nói muốn tin tưởng nàng, nhưng lúc sắp tới, vẫn có ma ma đứng bên giám sát đem y phục của nàng thay hết toàn bộ, thậm chí cả đồ lót cũng thay hết...

Tiểu Tiểu biết Hoàng thượng đang lo lắng điều gì, nhưng không cần thiết. Nếu nàng đã đến, mà Hoàng thượng lại biết nàng biết dùng độc thì sao nàng có thể mang độc theo trên người được chứ? Bây giờ, trên người nàng trống không, thật sự trừ y phục ra, cái gì cũng không có.

“Hoàng thượng muốn thả chúng ta? Không thể nào, Tiểu Tiểu, tại sao? Nàng đã đồng ý điều gì với Hoàng thượng?”

Phần nộ nắm lấy thanh chắn gỗ, Vu Hoa hai mắt sưng đỏ gào lên, mà Thủy Thủy sau khi nghe xong, cười vui vẻ nói:

“Chắc chắn là vì đứa con của ta rồi, đây là cốt nhục của Lâm vương cơ mà, Hoàng thượng vì đứa bé mới thả chúng ta...”

Thủy Tiên ngẩng đầu lên, vui mừng nhìn Tiểu Tiểu, trong con mắt mềm mại mang theo một tia kì vọng. Mà người đàn ông phía sau nàng ta, cũng khó mà che giấu sự vui mừng khôn xiết trong ánh mắt, Vu tướng và Vu phu nhân cũng nhìn về phía này, mang theo vẻ mặt khó mà tin nổi.

Đúng thế, vốn tưởng là sắp chết rồi, đột nhiên nghe thấy không cần phải chết nữa, ai mà không vui cho được? Tiểu Tiểu cười tự trào, đây chính là người nhà của nàng, ắt hẳn là người thân nhất của nàng...nhìn bọn họ, nàng cũng nên chết tâm thôi.

“Tiểu Tiểu, thế nàng thì sao? Dựa vào năng lực của nàng, ta không tin Hoàng thượng có thể bắt được nàng!”

Muốn tóm lấy nàng, nhưng Tiểu Tiểu ngồi rất xa; muốn lay tỉnh nàng, nếu đã chạy rồi, tại sao còn quay lại gánh lấy oan ức này...nhưng y lại nói không nên lời.

“Rất buồn cười, đúng không? Ta không biết Thủy Tiên đã bị bắt, từ trước đến giờ ta cũng chưa từng nghĩ muốn ép các người vào chỗ chết. Khi ta biết các người thuê sát thủ muốn giết ta, vào cái ngày mà Thủy Thủy hạ độc ta...ta cũng chưa từng nghĩ sẽ khiến các người phải chết. Ta sắp đi, lúc quyết định muốn rời khỏi, ta thậm chí còn nghĩ lúc rời đi thì tìm một phạm nhân dịch dung, để Thủy Tiên biến mất vĩnh viễn trên cõi đời này, cho Thủy Tiên một sự tự do...ta dự định như vậy đấy, nhưng ta sẽ không vô duyên vô cớ chịu nỗi khổ lớn như vậy, ta lén chạy đến Vu phủ, chỉ muốn hạ chút độc, để các người chịu khổ mà thôi. Nhưng huynh biết ta đã nghe thấy gì không? Ta nghe được nỗi hận của Thủy Thủy dành cho ta, tính kế với ta, muốn không chế thần trí của ta, muốn để ta tổn thương Lâm vương...Thủy Thủy, trước kia cô đơn thuần biết bao, không ngờ cô lại hận ta đến vậy. Ta không biết bản thân đã làm sai chuyện gì, nhưng các người không cảm thấy đối xử với ta như vậy là quá mức bất công ư? Cho nên ta mới đổi ý, bỏ mặc các người không lo, để các người tự sinh tự diệt...”

Nước mắt thuận theo gò má chảy xuống, Tiểu Tiểu nhìn về phía Vu tướng, rồi lại nhìn Vu phu nhân, bọn họ hẳn là cha mẹ của nàng, nhưng...

“Ta từ nhỏ không cha không mẹ, khi còn quần trong tã lót, đã được sư phụ nhặt về. Lúc ông nhặt được ta, ông nói chỉ còn sót lại một hơi thở mà thôi, y thuật của sư phụ giỏi kinh người, nhưng để cứu ta lại hao phí mất nửa tháng...sư phụ nói đã mấy lần hết hơi thở rồi, nhưng ông không bỏ cuộc, cuối cùng mới nhặt lại được cái mạng nhỏ của ta. Ta thường nghĩ, một đứa bé quần tã lót, nó có lỗi gì chứ? Bất kể nhà nó có tiền hay không, con bị bệnh, bao giờ cũng tận tâm tận lực chạy chữa mới phải, nếu thật sự chữa không được nữa, con chết rồi, có phải cũng nên đào cái hố mà chôn con hay không? Nhưng cha mẹ ta thì không, bọn

họ đem ta vứt ở bên vệ đường, khi đó nếu không phải ta rên lên một tiếng, sư phụ cũng sẽ không phát hiện ra ta...

Sư phụ nói, quần áo trên người ta rất bình thường, ắt hẳn là con gái trong nhà bình dân, ông ở phụ cận tìm rất lâu cũng không tìm được cha mẹ ta, thế là, ta vẫn luôn tưởng rằng ta là cô nhi...mãi đến khi...”

Chà lau nước mắt trên mặt, Tiểu Tiểu nghẹn ngào nói:

“Mãi đến khi ta biết được ngày mai các người bị chém đầu, tất nhiên Hoàng thượng cũng biết sau khi các người bị chém đầu ta sẽ rời khỏi kinh thành, khi đó phòng bị trong kinh thành cũng trở nên nghiêm ngặt, muốn rời đi thì sẽ hơi khó. Cho nên ta muốn rời đi trước thời hạn, chính ngay lúc hôm qua định xuất thành, nhìn thấy sư phụ gấp gáp từ ngoài thành trở về, ông nói với ta ban nãy ông hỏi thăm được tin tức của cha mẹ ta, cũng nói cho biết tên của ta – Thủy Nhu, tên của ta là Thủy Nhu, cha ta chính là đương kim thừa tướng – Vu Y Bác, người nhà của ta ngày mai sẽ bị chém đầu toàn bộ...”

Ta có quyền chọn lựa, ta có thể làm như không biết mọi chuyện cùng với Lân vương và Điểm Điểm cao chạy xa bay, nhưng ta làm không được, ta thật sự làm không được...có lẽ, là trái tim ta chưa đủ cứng, vẫn chưa đủ tàn nhẫn. Hai mươi năm trước, các người từng cho ta một mạng, tuy rằng khi đó các người ruồng bỏ ta, nhưng các người vẫn có ơn sinh thành với ta, ta vẫn sẽ cứu các người. Hôm nay, ta dùng cái mạng này của ta để cứu các người, sau này Tiểu Tiểu ta bất luận sống hay chết, đều không chút liên quan gì tới các người! Ta là Tiểu Tiểu, Thủy Nhu sớm đã chết rồi...”

Ngọc bội nắm chặt trong tay bị tàn nhẫn vứt xuống, đây là không lâu trước sư phụ đưa cho, là miếng ngọc bội mà năm đó đeo trên người nàng. Vành mắt Tiểu Tiểu đỏ lên, nước mắt vẫn chảy ào ào, nhưng đầu nàng cúi rất thấp, không muốn để bọn họ nhìn thấy sự yếu đuối lúc này của nàng. Thật ra, nàng chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ lớn không nổi mà thôi.

Trong lao tĩnh lặng, ai cũng không nói chuyện, ngay đến Thủy Thủy trước nay nhìn thấy Tiểu Tiểu thì toàn thân như mọc gai giờ cũng yên lặng, kết quả như vậy, ai cũng không ngờ tới chứ gì? Vu phu nhân ngây ngốc ngồi đó, hai mắt thần thờ nhìn về phía Tiểu Tiểu, lại không giống như nhìn Tiểu Tiểu, tựa như đang chìm đắm trong chuyện cũ gì đó. Mà trong mắt Vu tướng cũng xẹt qua một tia đau thương, ông nhìn chăm chăm thân hình nhỏ nhắn đang cuộn thành vòng tròn cách đây không xa kia, cô gái mà lâu nay ông vẫn luôn muốn trừ khử...

“Tiểu Tiểu, nàng nói không phải là thật...nàng đang lừa ta đúng không! Làm sao có thể...nàng làm sao có thể...sao có thể...” bàn tay nắm lấy thanh chắn từ từ buông thõng, người cũng từ từ trượt xuống đất...yêu nàng cơ mà! Từ lần đầu tiên gặp mặt đã yêu nàng rồi, y từng hận sự mềm yếu của bản thân, từng hận bản thân nhất gan, từng nghĩ dù nàng đã là người của Hoàng thượng rồi, y vẫn sẽ đối xử tốt với nàng...nhưng mà, y chưa bao giờ nghĩ tới, nàng lại là muội muội của y, lại là muội muội ruột của y!

130. Chương 130

Sóc vương ha ha cười to, nếu như nàng rơi vào trong tay hắn, hắn sẽ dạy dỗ nàng một phen, nhưng bây giờ nàng đang rơi vào trong tay hoàng huynh, không phải nằm trong tay hắn

“Hơ hơ...ha ha...” Tiếng cười điên cuồng ngang ngược, lúc Vu Hoa nói xong thì vang lên, Thủy Thủy cười chảy nước mắt, cười đến mắt híp cả lại, nàng ta lắc lư đi tới, đứng bên cạnh Vu Hoa, cười trào nói:

“Tiểu Tiểu, bị bắt thì là bị bắt, cần gì phải bịa ra câu chuyện êm tai thế này chứ? Từng thấy qua nhận bậy người thân, nhưng chưa từng thấy qua nhận bậy người thân giống như ngươi; thấy qua kẻ bịa chuyện, nhưng chưa từng thấy ai bịa chuyện giống như ngươi...”

“Thủy Thủy.” Vu tướng tức giận trách móc một tiếng, dọa cho Vu phu nhân đang trầm tư liền run rẩy, trong ánh mắt của bà ta tìm lại được tiêu cực, bà ta ngăn ngó nhìn Tiểu Tiểu, tựa hồ như muốn tìm gì đó.

“Thủy Thủy, không được vô lý!”

Vu tướng nghiêm khắc trách mắng, ông ta cúi người nhặt ngọc bội dưới đất, hai tay hơi hơi run rẩy, mắt híp lại, nhìn thật kĩ càng, khuôn mặt thoát xanh thoát trắng, khiến người ta đoán không ra ông ta đang nghĩ gì...

“Thủy Nhu...” Thanh âm tê tái tim gan bỗng vang lên trong nhà lao, Tiểu Tiểu ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Vu phu nhân đang ứa nước mắt bò về phía này. Tựa như bỗng dưng hoàn hồn lại, nước mắt bà ta chảy dữ dội, thanh âm của bà ta thê lương như thế, dường như muốn khắc vào trong xương Tiểu Tiểu – dấu vết lưu lại vĩnh viễn, mãi mãi cũng không quên được!

“Thủy Nhu, con thật sự là Thủy Nhu của ta sao?”

Tựa như lẩm bẩm tự nói, bà ta tiếp tục bò về phía trước. Vu Hoa chạy tới, muốn đỡ bà ta dậy, nhưng bà ta xua xua tay, từ chối sự dìu đỡ của Vu Hoa, bàn tay trắng nõn áp lên mặt đất gỗ ghê, đau nhói lên, nhưng bà ta tựa như không hề cảm giác được, vẫn nhìn Tiểu Tiểu chằm chằm, trong mắt mang theo vẻ quyền uy cao hừng...

Mẹ...trong lòng nhói lên một cái, mẫu tử liền tâm chính là cảm giác này sao? Suýt nữa là Tiểu Tiểu gọi ra tiếng, nhưng nàng không gọi, nàng cũng không động dậy, chỉ ngây ngốc ngồi đó, ngây ngốc nhìn người phụ nữ bò tới kia.

Tựa như đã qua cả ngàn năm, cuối cùng bà ta cũng bò được tới lao biên, tay cuối cùng cũng nắm được thanh chắn ngục, dựa vào thanh chắn, bà ta run rẩy đứng lên, hai tay vươn qua, giống như muốn ôm lấy Tiểu Tiểu, trong miệng gọi:

“Thủy Nhu...Thủy Nhu...”

Thủy Nhu, đứa con gái lớn của bà, năm nay hẳn là đã hai mươi tuổi. Nàng thật trẻ, nhìn đáng vẻ nhiều nhất là mười lăm mười sáu tuổi. Hóa ra, tất cả đều là duyên phận, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, bà liền rất thích cô gái này – nàng rất nhỏ, nhìn còn nhỏ hơn cả Thủy Thủy, cũng bởi vì vậy, bà trước giờ chưa từng nghĩ nàng là Thủy Nhu của mình, cô con gái sớm đã chết vào hai mươi năm trước.

Kinh thành lớn như vậy, nơi đầu tiên nàng đặt chân là tướng phủ – nhà của nàng. Vu phu nhân ngây ngô bật khóc, Tiểu Tiểu do dự một lúc, rốt cuộc không đứng dậy, không phải lòng nàng cứng rắn, là...

“Thủy Nhu, qua đây để mẹ nhìn con được không? Là mẹ có lỗi với con, đều là lỗi của mẹ, là lỗi của mẹ...”

cảm giác mất đi lại tìm được, khiến bà sớm đã quên mất nơi này là đâu. Nhưng bà ta quên, Tiểu Tiểu lại không quên, nàng cũng rất muốn chạy qua, để bà ôm vào lòng, thử xem cái ôm của mẫu thân trong truyền thuyết có phải đặc biệt ấm áp hay không, có phải đặc biệt ngọt ngào hay không? Có phải là, mùi vị trên người bà, chính là mùi vị của mẹ?

Tiểu Tiểu đứng dậy, rụt rè bước hai bước, trong lúc vô ý nhìn thấy ánh mắt thù hận kia của Thủy Thủy, nàng lại lùi về sau, trở về chỗ cũ mà ngồi, tiếp tục cúi đầu, làm lơ thanh âm khiến nàng đau lòng:

“Thủy Nhu, con không tha thứ ẹ ư? Là lỗi của mẹ...”

“Thủy Nhu, đến đây đi, mẹ rất nhớ con, mẹ tưởng con sớm đã đi rồi...”

“Thủy Nhu, năm đó lúc con rời khỏi chỉ mới hai tháng, mới lớn chừng này...”

“Thủy Nhu, con rất thích nhíu mày, con nhỏ như thế, nhưng lại cứ thích cau mày như người lớn, miệng bập bẹ...”

.....

Bà yêu nàng! Tiểu Tiểu có thể cảm nhận được tình yêu bà ta dành cho nàng, yêu đến nỗi có thể nhớ được biểu tình hai mươi năm trước của nàng, yêu đến độ có thể nói ra những chuyện lúc mới mấy tháng của nàng như thuộc nằm lòng.

Trong lòng chua xót, lúc vào nàng đã từng nói, trả xong cái mạng này thì không còn bất kì quan hệ gì với bọn họ nữa, nhưng mà...

Bây giờ nghe xong lời của Vu phu nhân, nàng vẫn...

Trời dần dần sáng, cửa lao mở ra lần nữa, bọn người Vu tướng có thể đi được rồi. Không vui sướng như trong tưởng tượng, Thủy Thủy mang vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Ta không đi, ta phải ở đây cùng Thủy Nhu!”

Vu tướng đi tới kéo Vu phu nhân, nhưng bà ta sống chết bám vào thanh chắn, một chút cũng không định buông tay.

“Mẹ, chúng ta ra ngoài nghĩ cách sau, nhất định sẽ cứu Thủy Nhu, được không?”

Vu Hoa lưu luyến nhìn Tiểu Tiểu một cái, nàng dường như đã ngủ, cúi đầu không hề động đậy.

“Sẽ cứu Thủy Nhu sao? Ta vẫn là không cần...”

Chưa dứt lời, người cũng mềm nhũn mà ngã xuống đất, Vu Hoa đỡ lấy bà, lo lắng gọi:

“Mẹ...”

“Mẹ...”

Thủy Tiên và Thủy Thủy quay đầu lại, nhìn mẹ hôn mê, rồi phẫn hận mà nhìn Tiểu Tiểu một cái, cũng lo lắng mà gọi...

Bà ta sao rồi? Trong lòng Tiểu Tiểu thắt lại, mở banh mắt ra, liếc về phía người hôn mê bất tỉnh kia, nhìn những người lo lắng đang vây quanh đó, nàng thở dài nói:

“Mang qua đây, ta giúp bà ta chẩn mạch!”

“Người...ai mà biết người có thừa cơ hạ độc không...” Thủy Thủy khinh thường bĩu môi, nàng ta là tỷ tỷ của mình ư? Nàng không thêm, nếu như là tỷ tỷ, cha sẽ không để nàng ta chết nữa, thế Lâm vương của nàng thì phải làm sao? Lâm vương làm sao có thể thích nàng được?

“Thủy Thủy!” Vu tướng tức giận trách móc Thủy Thủy một tiếng, ôm Vu phu nhân đi đến trước nhà lao của Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu đi tới, thuận tay bắt mạch đập của bà, qua một lúc mới thở dài nói:

“Không sao! Ở đây ăn không ngon, ngủ không yên, chỉ hơi mệt mà thôi! trở về điều dưỡng cho tốt, sẽ phục hồi nhanh thôi!”

lại trở về chỗ cũ ngồi, nàng tiếp tục nhắm mắt, đợi Hoàng thượng đến...

Đã lâu vậy rồi, chắc hẳn Hoàng thượng đã nghĩ phải xử trí nàng sao rồi nhỉ?

“Tiểu Tiểu, ngươi là Thủy Nhu thật sao?” Lúc sắp tới cửa, Thủy Thủy lại quay người lại, lời ghen lâu như vậy cuối cùng cũng hỏi ra.

“Ta ngược lại hi vọng ta không phải!”

Nếu như nàng không phải, thế thì tốt biết mấy, bây giờ nàng sớm đã tự do rồi, dẫn Lâm vương, mang theo Điểm Điểm, chuyện ở đây, liên quan gì nàng chứ?

“Thế chính là tỷ tỷ của ta rồi. Tỷ tỷ, muội muội chưa cầu xin tỷ chuyện gì, bây giờ chỉ xin tỷ một chuyện, nếu tỷ đã ôm hết mọi tội lỗi, thế thì tuyệt đối không thể xuất cung được rồi, Hoàng thượng cho dù không giết tỷ, cũng sẽ không thả tỷ...tỷ có thể từ bỏ Lâm vương, nói với chàng một tiếng, bảo chàng cưới muội? Đứa bé trong bụng muội là của chàng, muội không muốn để con của mình không có phụ thân...”

Trên mặt mang theo tia ửng hồng, Thủy Thủy ngượng ngùng nói. Vu tướng thoát cau mày, nhìn cái miệng lẩm nhẩm không ngớt kia của Thủy Thủy, một cái tát bốp đáp xuống, ông tức giận nói:

“Thủy Thủy, ngươi còn là con người không?”

Thủy Thủy, từ khi nào mà cô trở nên ích kỷ như vậy? Ôm lấy Vu phu nhân, cái bóng lưng độc ngạo đó khiến cho Tiểu Tiểu đau lòng...

Thủy Thủy à, tại sao ta đã ra nông nổi này rồi, cô vẫn còn muốn tổn thương ta như vậy chứ? Lặng lẽ xoa cái bụng bằng phẳng kia của mình, trong mắt Tiểu Tiểu trở nên ảm ứt:

Bé cưng, tại sao lại như vậy? Nếu như đứa bé trong bụng Thủy Thủy thật sự là của Lân, mẹ phải làm sao đây? Thủy Thủy, nói thế nào đi nữa cũng coi như là dì của con mà?

Nên tin tưởng hần, hần nói hần sẽ điều tra rõ ràng, vậy đợi sau khi tra rõ rồi mới nói tin này cho hần vậy. Nàng không muốn làm hần khó xử, cũng không chấp nhận được việc tỷ muội chung chồng. Nếu như...nếu như...kết quả đúng thật là như thế, nàng sẽ không nói cho hần biết chuyện đứa bé này, nàng sẽ lén lút mang bé cưng trong bụng rồi đi, nàng sẽ thương yêu con, chăm sóc con thật tốt, nuôi dưỡng nó nên người...

Một đêm không ngủ, nàng mệt lắm, rất mệt. Cúi đầu sắp xếp lại cỏ khô dưới đất một chút, Tiểu Tiểu liền nằm xuống: Thật may, từ nhỏ nàng cũng chẳng phải đại gia khuê tú gì, lúc ở trên núi ngủ ngoài trời cũng không phải là không có, khổ như vậy, nàng vẫn có thể chịu được!

“Hoàng thượng, ngài...” Hỷ công công lau lệ ở khóe mắt, cuối cùng cũng biết tại sao nương nương lại trở về, không ngờ trong lòng nương nương lại khổ như vậy.

“Về tắm cung thay áo, chuẩn bị thượng triều thôi!”

Lúc tới, chắc trong lòng nàng cũng rất khổ sở nhỉ? Hoàng thượng không ngờ, Tiểu Tiểu lại là con gái của Vu tướng – Thủy Nhu, một cái tên rất êm tai, nhưng lại chẳng tương xứng chút nào với tính cách của nàng cả: nhìn thế nào nàng cũng chẳng giống một nữ tử mềm mại như nước.

Nếu như nàng có thể mềm mại như nước, thì nàng đã chẳng phải là Tiểu Tiểu rồi. Ban nãy hần dẫn theo Hỷ công công đến mặt thất ở cách vách, lúc nhìn nàng vô lực ngồi dưới đất, hần cũng rất đau lòng, muốn đi ra ôm lấy nàng, cho nàng ấm áp, cho nàng sức mạnh, muốn cho nàng một chỗ dựa vững chắc...

Nhưng mà, hần không dám đi ra, hần đến nghe lén bí mật của nàng, nàng còn chưa chấp nhận hần! Nàng đã đến, thì hần tuyệt đối sẽ không thả nàng ra nữa, khi nàng lựa chọn dùng bản thân để đổi lấy cả nhà Vu tướng, thì ắt hẳn là phải nghĩ đến kết quả như vậy mới đúng. Hần sẽ không miễn cưỡng nàng, sẽ không ép nàng, hần cũng không thể trói đôi cánh nàng lại, càng không thể chặt đứt đôi cánh của nàng...ràng buộc rồi, chặt đứt rồi, nàng sẽ không còn là nàng nữa! Bởi vì Tiểu Tiểu của hần, là Tiểu Tiểu độc nhất vô nhị!

“Điều tra tư liệu về Vu Thủy Nhu, nhanh lên!”

Thay xong y phục, cứ như đeo lên một lớp mặt nạ da người, giọng nói của hần lại khôi phục lại vẻ lạnh lẽo vô tình như dĩ vãng. Phải lên triều rồi, không biết Lân vương có phải cũng đến thượng triều hay không?

Đệ ấy không đến? Mãi đến khi buổi thượng triều sắp kết thúc, Lân vương cũng không thấy lên triều. Kỳ lạ thật, Tiểu Tiểu cũng đến rồi, tại sao Lân vương lại không tới chứ? Hoàng thượng cau mày trầm tư, Sóc vương thì lại đi tới:

“Hoàng huynh, nghe nói Tiểu Tiểu kia tự mình đến đầu thú rồi hả? Đệ muốn đến đó xem nàng ấy, được chứ?”

Tin tức của hần cũng rất nhanh nhạy, biết cả nhà Vu tướng được thả, thám thính một chút liền biết Tiểu Tiểu đã trở lại, đè nén sự hưng phấn trong lòng, Sóc vương giọng điệu hòa bình mà nói.

“Đi đi, tâm tình của nàng không tốt, đừng thương tổn nàng!”

Hoàng thượng phát phát tay, phải xử trí nàng ra sao hần vẫn chưa nghĩ ra, nhưng món nợ giữa nàng và Sóc vương cũng phải thanh toán cho xong.

“Hô, đây chẳng phải là Tiên phi nương nương ư? Sao lại...” Trong thanh âm nũng nịu, một bóng dáng hao gầy lác lác đi tới, Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn cái gương mặt có lớp phấn dày đặc cũng che lấp không nổi kia, cười nói:

“Đúng đấy, nơi này thoải mái, thì ở đây thôi. Nếu như Liên phi nương nương thích, cũng có thể vào đây thử xem, tốt hơn ở bên ngoài nhiều...đúng rồi, nương nương, sao mới mấy ngày không gặp, cô lại thon thả đi nhiều vậy? Đã uống thuốc giảm béo gì hay ho hả? Nếu như nương nương không để bụng có thể nói ra, ta cũng muốn giảm béo đấy?”

Hừ, một nữ nhân ngu xuẩn. Tin tức thì lại khá nhanh nhạy, nhưng bộ não hiển nhiên là chưa được thông suốt.

“Muội muội à, muội ra ngoài nhiều ngày như vậy, tỷ tỷ lại cả ngày ở trong cung nhớ đến muội đấy? Muội muội ở ngoài cung ăn no, mặc ấm không? Muội muội có bị người khác ăn hiếp không đây? Giờ thì tốt rồi, muội muội cuối cùng đã trở về, tỷ tỷ nhất định sẽ cầu xin Hoàng thượng, với sự sủng ái mà Hoàng thượng dành uội, cũng nhất định sẽ thả muội ra thôi...”

Đề nén cơn giận trong lòng, Liên phi tươi cười đầy mặt mà nói.

“Thế thì đúng là nhọc nường nường phải bận tâm rồi, muội muội ở bên ngoài sống rất tốt, cũng không cần tỷ tỷ phải nói đỡ uội trước mặt Hoàng thượng...ở đây thoải mái biết bao, tốt hơn ở bên ngoài nhiều. Cô đến làm gì, không phải chỉ là đến thăm ta thôi đấy chứ?”

Thu lại vẻ mặt mỉm cười, Tiểu Tiểu nghiêm mặt liếc Liên phi một cái, sắc mặt ả ta nhợt nhạt, hai mắt bốn phía đều thâm đen, vừa nhìn là biết do ngủ không đủ giấc. Xem ra, thuốc hôm đó hạ đúng chuẩn: Dày vò trên thân thể đã tính là gì? Sự dày vò trong lòng mới đúng là đừ người nhất đấy?

“Các người ra ngoài trước!”

Nghiêm khắc quay đầu liếc những người phía sau một cái, mọi người đều cúi đầu lui ra, thiếp thân cung nữ Hương Nhi run rẩy chỉ Tiểu Tiểu:

“Nường nường, nàng ta...”

Nàng ta đã từng thấy qua thủ đoạn của Tiểu Tiểu, bây giờ nhìn thấy Tiểu Tiểu trong lòng vẫn sợ hãi, điểm này Tiểu Tiểu có thể hiểu được, Liên phi đương nhiên cũng biết.

“Không sao, cửa khóa mà? Nàng ta là muội muội của bốn cung, chẳng lẽ còn ăn được bốn cung chắc? Bốn cung và Tiên phi muội muội có vài câu thân mật muốn nói!”

Ánh mắt lạnh lùng, khiến cho Hương Nhi sợ hãi lui ra, sau khi tiếng cửa lớn ‘xoạch’ một tiếng vang lên, Liên phi mới cười nói:

“Đám nô tài này, cả ngày chỉ biết trở mặt kinh ngạc, muội muội đừng thiếu hiểu biết như bọn chúng...”

“Được rồi, người không liên quan đã đi rồi, cô có lời gì có thể nói thẳng ra được rồi đấy?”

Tiểu Tiểu không kiên nhẫn mà ngắt lời ả ta, đã không còn người ngoài nữa, ả ta còn vờ vịt gì nữa? Minh lại chẳng phải là không hiểu ả ta, mấy thứ ngoài mặt này vẫn nên thôi đi thì hơn?

“Khụ khụ...” Bị người khác ngắt lời, vẻ mặt Liên phi có hơi khó đỡ, nhưng nghĩ đến xung quanh không người, ả ta mới thoải mái cười nói:

“Muội muội nói chuyện vẫn trực tiếp như vậy, thế tỷ tỷ cũng sẽ không vòng vo nữa. Tỷ tỷ gần đây thân thể không khỏe, buổi tối luôn gặp ác mộng, không biết muội muội có cách gì hay để chữa trị không?”

Nắm tay siết chặt, ả ta biết bộ dạng mình bây giờ nhất định là có liên quan với nữ nhân này, nhưng ả ta không thể phát tác, thuốc giải nằm trong tay nữ nhân này, ả ta không thể...

“Ha ha...thật là buồn cười quá đi mất. Liên phi nường nường buổi tối mà cũng gặp ác mộng? Không phải là đi đêm nhiều quá, thật sự gặp phải ma rồi chứ? Không biết là ác mộng gì, ta rất có hứng thú muốn biết đấy?”

Tiểu Tiểu cười trào nhìn ả ta, ngu xuẩn! Ả đàn bà này quá ngu xuẩn! Ác mộng gì? Nếu như không phải bình thường làm nhiều chuyện xấu quá, có thể gặp phải ác mộng chắc?

“Ngươi...Tiên phi, hẳn phải gọi ngươi là Tiểu Tiểu chứ nhỉ? Đừng nói với ta ta ra nông nổi như bây giờ không liên quan đến ngươi?”

Liên phi tức giận trừng Tiểu Tiểu, đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, bây giờ nàng ta ở trong tù, ả cốc thêm sợ nàng ta.

“Sao rồi? Cô ra sao thì liên quan gì đến ta? Liên phi có chứng cứ không?”

Tiểu Tiểu khinh thường nhìn ả ta một cái, nàng thật không tin, Liên phi này có thể làm quái gì được nàng.

“Người...trừ người ra, chẳng lẽ còn có người khác hay sao?”

Liên phi nhướn mày, lườm Tiểu Tiểu đang ngồi trên bãi cỏ, mắt nhỏ xoay chuyển, hình như nghĩ đến gì đó, ả ta bật cười ha hả:

“Người đâu, người đâu!”

Cửa mở ra, đi vào là cung nữ mà ả ta mang theo, còn có ngực tốt, trong tay ngực tốt còn bưng hai món ăn, một chén cơm! Đây là bữa trưa của Tiểu Tiểu, tuy không phong phú lắm, nhưng cơm rau cũng không phải là người khác để thừa, hơi nóng nghi ngút, hương vị của cơm cũng bốc lên, ngập tràn trong lao phòng.

“Hô, không biết bắt đầu từ khi nào, đãi ngộ của phạm nhân trong nhà lao này lại tốt đến vậy? Còn là mới vừa xào nữa đây? Hừm, thơm thật...”

Tựa như trong lúc không chú ý, một ngụm nước bọt liên phi vào trong cơm rau, Liên phi hài lòng gật đầu, ra hiệu ngực tốt bưng đến trước mặt Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu nhìn cơm rau chốc lát, ban nãy động tác nhỏ kia của ả, không phải ngẫu nhiên đến mức nghĩ rằng có thể qua mặt được nàng đấy chứ? Đồ mà chó đã đụng vào, nàng có thèm ấy?

Lắc lắc đầu, Tiểu Tiểu cười lạnh nói:

“Thứ đã bị người khác chà đạp, ta sẽ không ăn!”

Khinh thường nhìn Liên phi một cái, sắc mặt Liên phi hơi đỏ:

“Ai chà đạp qua chứ?”

Ả ta chẳng qua cũng chỉ là không cẩn thận nhỏ ít nước bọt lên đấy mà thôi, sao có thể tính là chà đạp được chứ?

“Chó! Không phải nói cô, cô chột dạ hả?”

Lạnh lùng nhìn ả, đùa với lửa thì sao, nàng là người mà Hoàng thượng muốn bắt, không tin ả ta dám đụng đến nàng.

“Người...người đâu, lời nàng ta ra đây cho bốn cung, hung hăng mà đánh!”

Không khách khí với Tiểu Tiểu nữa, trên mặt Liên phi xẹt qua một tia tàn ác, Tiểu Tiểu cười hi hi nói:

“Cám ơn tỷ tỷ rồi, tỷ tỷ đúng là biết chiều cổ uội muối mà!”

Ban nãy còn tỷ tỷ muối muối, không ngờ bây giờ đã trở mặt rồi sao? Khinh thường nhìn ả ta, chỉ là ngực tốt bên cạnh ả ta không ai nhúc nhích, tựa như không hề nghe thấy lời của ả ta vậy.

“Các người đều muốn tạo phản hả? Còn không mau lên!”

Nổi nóng đợi ngực tốt, bọn chúng sao lại có thể làm lơ mệnh lệnh của ả như vậy chứ?

“Xin lỗi, nương nương, Tiên phi nương nương là tạm thời đến làm khách, Hoàng thượng có lệnh, ai cũng không được đụng đến một sợi lông tơ của nàng ấy!”

Ngực tốt cầm đầu đứng ra, cung kính hồi đáp.

“Cái gì...ta là Liên phi, lời của ta cũng không được sao?”

Sắc mặt Liên phi đỏ lên, Tiểu Tiểu cười tươi rói, ả đàn bà này, chỉ biết gào to loạn xạ, dường như bị mình làm cho tức đến choáng luôn rồi thì phải? Với tính cách của Hoàng thượng, muốn đánh muốn phạt hẳn đều sẽ đích thân đến nói, tuyệt đối sẽ không mượn tay người khác.

“Liên phi nương nương giận rồi sao? Nếu như lời nói của nương nương còn có tác dụng hơn của hoàng huynh, đương nhiên là không thành vấn đề...”

Trong tiếng cười trong trẻo, Sóc vương chậm chậm đi vào, hần cười nhìn Liên phi, nhưng giọng điệu nói chuyện lại lạnh thấu xương...

“Người...Sóc vương gia sao cũng đến rồi vậy? Xem ra mặt mũi của Tiên phi thật không nhỏ nha, ha ha, nếu vương gia đã đến, thế thì bổn cung đi trước đây, không cản trở các người trò chuyện...”

Mờ ám nhìn hai người một cái, Liên phi cười hi hi đi ra ngoài. Sóc vương cười tỉnh bơ một cái, nhìn cơm rau vẫn còn bốc hơi nóng ở gần cửa, lấy làm khó hiểu hỏi:

“Nàng vẫn chưa dùng bữa? Nhân lúc còn nóng hãy ăn đi?”

Tiểu Tiểu khó hiểu cau mày, hai người nói chuyện, trước giờ đều là như chó với mèo. Sóc vương như vậy, dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình, nàng đúng thật là lần đầu nhìn thấy – có chút không quen à nha.

“Để Sóc vương bận tâm rồi, đồng cơm rau này bị một con chó điên biết sữa làm bẩn rồi, Tiểu Tiểu không ăn!”

Sóc vương lạnh lùng liếc về phía ngực tốt ở một bên, ngực tốt vội bưng món ăn ra ngoài, dường như đi đổi cơm rau mới thì phải.

“Tiểu Tiểu, nàng tên là Tiểu Tiểu sao? Bổn vương tìm nàng lâu lắm rồi đây...”

Ánh mắt xuyên qua Tiểu Tiểu, không biết nhìn đi tận đâu tận đâu, Tiểu Tiểu cũng không muốn tìm hiểu, thật ra cũng không thể oán Sóc vương, nàng đối đãi hần, có bao giờ tốt đẹp đâu?

“Hai chúng ta trước kia có thù sao?”

Qua rất lâu rất lâu sau, Sóc vương bỗng hỏi.

“Không có!”

Tiểu Tiểu không do dự, trả lời rất dứt khoát.

“Có oán ư?”

“Cũng không có!”

“Thế sao nàng lại đối xử với ta như thế kia?”

Đây là điều trong lòng hần mãi vẫn không hiểu, tại sao nàng có thể vui vẻ hòa nhã với Lân vương, thậm chí là với Hoàng thượng, nhưng lại không thể dùng vẻ mặt ôn hòa để đối xử với mình chứ?

“Không biết! Tiểu Tiểu ta làm việc, trước giờ đều tùy tính mà đến, tùy tính mà đi. Lần đầu tiên nhìn thấy ngài, đúng lúc nhìn thấy ngài đối xử như thế với một cô gái. Ta cũng là một nữ nhân, ta hiểu cách nghĩ của nữ nhân, cho dù nàng ta có làm không đúng đi chăng nữa, cho dù là nàng ta có lỗi, ngài cũng không thể đối xử với nàng ta như thế chứ? Cho nên, ta...sau đó ta lại suýt nữa bị ngài khống chế được, chỉ đành phải hầu hạ ngài cho tốt thôi...”

Nhẹ thở dài một tiếng, thật ra Sóc vương cũng không tệ, là một người rất nhanh trí.

“Thế sau này thì sao, cái lần sau đó, lại là vì sao...”

Trong lòng cảm thán một lúc, cả đời hần hận nhất là nữ nhân sử dụng tâm cơ với mình, kết quả không ngờ mình lại bại trên thân nữ nhân có tâm cơ kia, bại trên người nữ nhân mà hần trừng phạt kia. Khi đó, hần cũng chỉ là tùy tính mà phạt thôi, nhìn thấy Tiểu Tiểu, vốn tưởng là trời giáng điềm ngộ, ai ngờ lại là sự trừng phạt trí mạng!

“Đây là bởi ta biết thân thể ngài có thể bách độc bất xâm, đơn thuần chỉ là muốn thử máu trên người ngài mà thôi. Không ngờ nghiên cứu lâu như vậy cũng không có tiến triển mang tính đột phá gì, phỏng chừng là đợi sau này có cơ hội, ta lại thử nghiên cứu kĩ một chút. Ngài không cảm thấy nghiên cứu kia rất có ý nghĩa hay sao?”

Tiểu Tiểu cười tỉnh nghịch, cũng chỉ có nàng, trong lúc như vậy, vẫn có thể không tim không phổi mà cười như vậy được thôi.

“Nàng tự tin quá nhỉ, còn có thể sống đến lúc đó hay không còn chưa chắc đâu đấy? Hoàng huynh cũng chưa chắc sẽ thả nàng ra ngoài, tội của nàng đủ để xử chết được rồi!”

Sóc vương ha ha cười to, nếu như nàng rơi vào trong tay hắn, hắn sẽ dạy dỗ nàng một phen, nhưng bây giờ nàng đang rơi vào trong tay hoàng huynh, không phải nằm trong tay hắn. Hắn chỉ có thể xa xa mà nhìn nàng, cái con người chẳng giống đang ngồi tù tọt nào này.

“Đúng thế, với ta mà nói, sống chết chẳng sao cả. Nhưng ta nghĩ Hoàng thượng không phải là người nhỏ mọn như thế, ta tin tưởng ngài ấy nhất định sẽ thả ta ra ngoài.”

Sẽ ư? Hoàng thượng có lẽ sẽ thả nàng ra, nhưng cái giá lại là...

131. Chương 131

hắn không cho phép nàng đi ra khỏi sinh mệnh của mình, hắn không cho phép nàng rúc vào trong sự ôm ấp của người đàn ông khác...cho dù, người đàn ông đó là Lân vương, là huynh đệ của mình cũng không được!

“Nhưng ta cảm thấy, có lẽ hoàng huynh sẽ không giết nàng đâu!”

Ngưng tiếng cười, trên mặt Sóc vương mang theo một tia lo âu, hắn nhìn không lầm đâu, ắt hẳn hoàng huynh đã yêu cô gái này mất rồi. Haizz, đâu chỉ có hoàng huynh, ngay cả hắn cũng...

“Sóc vương, ngài nên biết, cho dù ngài ấy muốn giết ta, ta có chết hay không còn chưa chắc à nha...”

Tiểu Tiểu cười khê, không giống như đang đàm luận sinh tử của nàng, ngược lại giống như đang nói về thời tiết bên ngoài vậy, trong ánh mắt nàng mang theo một tia mỏng lung:

“Mạng của ta cứng lắm, sẽ không toi dễ dàng vậy đâu. Vả lại trên đời này còn có người mà ta quyến luyến, ta vẫn không nỡ rời xa!”

Đúng thế, người nàng lưu luyến là ai? Điểm Điểm, Lân vương, sư phụ, hay là thai nhi nhỏ bé kia trong bụng? Sinh mệnh vẫn chưa thành hình ấy? Đây là hài tử mà, bây giờ người duy nhất trên đời này biết đến nó chỉ có mỗi mình nàng mà thôi...cũng không đúng, không biết lời hôm đó của Dạ Hoặc là có ý gì, Dạ Hoặc có biết không?

“Người nàng lưu luyến là Lân vương à? Tiểu Tiểu, người con gái đêm đó vậy mà lại là nàng, tại sao nàng lại hỏi ta chuyện về thai ký? Nàng muốn tìm thứ gì? Hay là nói người mà nàng quen biết có thai ký này?”

Hai mắt của Sóc vương nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu, muốn từ trong ánh mắt nàng tìm ra một chút kinh hoàng, một chút hỗn loạn.

“Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi, trên lưng Lân vương có, trên lưng ngài cũng có, ta chỉ là tò mò, không có ý gì khác...”

Tiểu Tiểu cúi đầu xuống, nhớ đến chuyện hộp gấm kia, trong lòng nàng liền bắt đầu loạn cả lên: Nếu như chuyện hộp gấm là thật, thế thì cha của Điểm Điểm là Sóc vương, là thúc thúc xấu xa trong miệng thằng bé. Cần nói cho Điểm Điểm biết không? Có cần để Sóc vương và Điểm Điểm nhận nhau không? Nếu như nhận nhau, nàng và Lân vương phải làm sao đây? Trong lòng Lân vương có để ý hay không...

Hắn nhất định sẽ để ý! Không nói cho Điểm Điểm, thì lại không công bằng với Điểm Điểm, nàng sẽ cảm thấy thẹn với Điểm Điểm. Nhưng nói rồi, hạnh phúc của mình cũng bị hủy luôn...

Trong lúc do dự, lại nghe Sóc vương nói: “Vậy ư? Thế bỗng vương lại càng không hiểu, nửa đêm canh ba, Tiểu Tiểu cô nương đến phủ của bỗng vương để làm gì vậy?”

Sóc vương lạnh lùng nhìn Tiểu Tiểu, nàng đang nói dối, hắn dám khẳng định!

Tiểu Tiểu khấn trương thu chặt cánh tay, điều này thật sự không dễ trả lời, nửa đêm canh ba đến phủ của một người đàn ông nói sao đi nữa cũng không dễ giải thích, ngắm sao ư? Người cần phải chạy đến nhà người

ta chắc? Xem phong cảnh á? Buổi tối cũng chẳng có phong cảnh gì đẹp để xem, khi đó cái mà người xem lên chính là người ta và tiểu thiếp đang tán tỉnh, còn suýt nữa bị bắt ngay tại chỗ nữa chứ...

Trong thiên lao im ắng, một người nhìn chăm chăm vào người kia, mà cái người trong thiên lao thì lại ngồi im không động đậy, không ai biết nàng đang nghĩ gì, cũng không ai biết Sóc vương đang nghĩ gì.

“Tiểu Tiểu, không trả lời được sao? Nếu như có một ngày, nàng rơi vào tay ta, ta tuyệt đối sẽ khiến cho nàng phải ngoan ngoãn nói ra hết tất cả...”

Hừ lạnh một tiếng, nếu như không phải cố kị hoàng huynh, Sóc vương thật sự sẽ tiến vào, bỏ đầu nàng ra xem thử trong lòng nàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

“Sẽ không có ngày đó đâu, đối với những việc trước kia, ta nguyện ý nói tiếng xin lỗi! Nhưng sau này, ta hi vọng hai chúng ta sẽ không liên quan gì nhau nữa...”

Yếu ớt nói ra câu cuối cùng, Tiểu Tiểu mệt mỏi nhắm mắt lại, Sóc vương khó ứng phó hơn Hoàng thượng, nàng vẫn luôn biết, nhưng bây giờ chân chính lĩnh hội thêm lần nữa, trong lòng nàng vẫn cảm thấy mệt mỏi.

“Không đời nào, chuyện nàng thiếu ta còn nhiều đấy, sao có thể không liên quan gì nhau được? Tiểu Tiểu, trong lòng nàng ắt hẳn rất rõ, nàng còn thiếu ta một lời giải thích!”

Thân ảnh cô ngao nặng nề đi về phía cửa thiên lao, trong lòng Tiểu Tiểu cả kinh: cái gọi là lời giải thích, là chỉ cái gì? Chẳng lẽ Sóc vương cũng biết bí mật kia? Hoặc là hắn đã bắt đầu hoài nghi thân phận của Điểm Điểm?

Chuyện của Điểm Điểm, trừ mình và sư phụ, người biết nhiều nhất cũng chỉ có Lân vương thôi mà? Lân vương không thể nào nói ra, lẽ nào lúc nàng nói với Lân vương, có người nghe lén sao? Thế trong phủ của Lân vương, há chẳng phải là có gian tế của Sóc vương? Hoặc là, ngay đến Hoàng thượng cũng đã biết rồi?

Bất an đứng dậy, Tiểu Tiểu bắt đầu đi lại trong lao, nàng bây giờ không gặp được Lân vương, cũng không gặp được sư phụ, không đưa tin cho họ được! Cũng không biết cả nhà Vu tướng sắp xếp sao rồi, thời gian một ngày chắc là chưa sắp xếp ổn thỏa nhỉ.

Nhìn khóa lớn trên cửa nhà lao, Tiểu Tiểu do dự hồi lâu, khóa này, căn bản không làm khó được nàng, cho dù không có chìa khóa, không có trang sức, muốn mở khóa cũng dễ như trở bàn tay, nhưng sau khi mở khóa thì sao? Nàng có thể chạy được bao xa, có thể bay được bao lâu? Nàng đến là vì cứu Vu gia, nếu như bây giờ nàng rời đi, thế há chẳng phải nỗ lực của nàng đều trở thành công cốc hay sao?

Vỗ vò đầu, nàng không thể đi, sau khi ngồi lại xuống đất, nàng dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần.

Nhắm mắt lại, dù sao thì nghĩ gì cũng vô ích, nàng bây giờ tựa như chim trong lồng, sớm đã bị trói lại đôi cánh. Không thể làm được gì, thành thử thì chuyện gì cũng làm rồi, nếu đã không còn gì để làm, thì trực tiếp đi ngủ thôi.

Mơ mơ màng màng, lúc mở mắt ra lần nữa, trong lao đã thấp đèn, dưới ánh đèn lơ mờ, trước mặt của Tiểu Tiểu, có thể nhìn thấy một bóng dáng cao to, cô độc đứng đó, khiến Tiểu Tiểu nhìn cũng thấy hơi đáng thương!

Đáng thương cái gì? Tiểu Tiểu tự cười trào một tiếng, kẻ đáng thương là mình thì có, hắn là Hoàng thượng, chuyện gì cũng do hắn quyết định, có gì mà đáng thương chứ?

“Tiểu Tiểu, nàng cười gì?”

Tiểu Tiểu hơi ngẩn ra, lúc trước, hắn đều gọi mình là Thụy Tiên, nay đột nhiên bị gọi thành Tiểu Tiểu, hơn nữa giọng điệu lại dịu dàng nhường này, nàng vẫn thật có chút không quen.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy, thật ra ở trong này cũng không tệ, có ăn có uống có chỗ ngủ, đã tốt lắm rồi!”

Cười hì hì một tiếng, Tiểu Tiểu nói có chút chột dạ, đâu thể nói mình cảm thấy hắn hơi đáng thương nên mới cười được...

“Phải đó, yêu cầu của nàng cũng không cao, nhưng yêu cầu của ta càng thấp hơn, nàng là con gái Thủy Nhu của Vu tướng, ta sẽ phong nàng làm phi, qua một thời gian thậm chí có thể làm hậu, những chuyện trước kia chúng ta xí xóa hết...Tiểu Tiểu, để chúng ta làm lại từ đầu, được chứ?”

Hoàng thượng khẩn trương nhìn Tiểu Tiểu, hôm nay hắn đã suy nghĩ cả ngày rồi. Đẳng cơ lâu nay, lần đầu tiên hắn dụng tâm với chuyện này như vậy. Những việc Tiểu Tiểu phạm phải, giết cũng chẳng quá, nhưng hắn không nỡ giết nàng, cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, hắn có hứng thú với Tiểu Tiểu, thậm chí là đã yêu nàng mất rồi, cho dù nàng là người yêu của Lân vương, cho dù bây giờ nàng không thích hắn, nhưng hắn có lòng tin, nhất định có thể có được trái tim của Tiểu Tiểu.

“Ha ha, Hoàng thượng, ta nên cảm tạ ngài khoan dung ư? Ta có nên cảm tạ ngài khoan hồng độ lượng không? Nhưng ta không thích ngài, ta đã có người ta yêu rồi...trên đời này có nhiều chuyện có thể cưỡng cầu, nhưng duy chỉ có tình cảm, là vạn vạn không thể cưỡng cầu, cho nên...tha thứ cho ta, thứ lỗi!”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, miễn cưỡng bắt được một tia tổn thương trong mắt hắn, nhưng chỉ là một thoáng, mặt hắn liền tối lại:

“Tiểu Tiểu, nàng nên biết, tuy rằng bây giờ trăm thả người nhà của nàng ra ngoài, trăm tùy thời có thể đưa bọn họ vào. Mà nàng, nếu như không làm phi tử của trăm, trăm có thể xử nàng tội chết!”

Ánh mắt lạnh lẽo, lời nói vô tình, tựa như lúc bọn họ gặp nhau lần đầu, nhưng cũng không hoàn toàn giống, khi đó, hắn hận nàng, nhưng bây giờ, hắn không hận nàng, chỉ là đang uy hiếp nàng.

“Ta biết. Bọn họ là người nhà của ta, nhưng trước nay chưa từng vì ta mà tổn chút sức lực nào nhỉ? Sở dĩ ta vào cung đổi bọn họ ra, là bởi vì bọn họ từng cho ta sinh mạng, giây phút ta đến bọn họ đi kia, giữa ta và bọn họ đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa. Về phần sau đó của bọn họ, ta không có năng lực để quản, cũng không muốn quản. Về phần cái chết ấy à? Ai cũng không muốn chết, huống hồ bây giờ ta còn có người để lưu luyến, ta càng không muốn chết. Nhưng, nếu như ta ở lại trong cung, ở bên Hoàng thượng, tâm cũng không thu hồi được, như thế chẳng phải là hại Hoàng thượng sao? Không yêu ngài, nhưng lại muốn ở bên ngài làm lẽ tinh lực của ngài, cuối cùng đau khổ không chỉ có ngài, còn có ta, Lân. Hoàng thượng, nếu như bắt ta chết ngài mới có thể trút bỏ cục tức trong lòng, thế Tiểu Tiểu ta cũng không lời oán trách!”

Đã đến, thì sẽ không hối hận, huống chi, Tiểu Tiểu tin tưởng, sư phụ và Lân vương sẽ không để mình chết đâu.

“Nàng...hừ, Tiểu Tiểu, ý nàng nói, nàng vĩnh viễn cũng không thể yêu trăm sao?”

Nổi giận nhìn Tiểu Tiểu, đây là phi tử của hắn mà, cho dù là mạo danh thay thế, nếu đã làm mấy tháng, thế thì nàng mãi là phi tử, hắn không cho phép nàng đi ra khỏi sinh mệnh của mình, hắn không cho phép nàng rúc vào trong sự ôm ấp của người đàn ông khác...cho dù, người đàn ông đó là Lân vương, là huynh đệ của mình cũng không được!

“Phải! Hoàng thượng, chúng ta cũng vốn chẳng tương xứng, ta và Lân sớm đã có phu thê chi thực, ta cũng sớm đã chẳng phải thân trong trắng...lẽ nào những chuyện này Hoàng thượng cũng không để bụng sao?”

Điềm nhiên nhìn hắn, nói đến câu này, gương mặt Tiểu Tiểu lộ ra tia ửng hồng, rất là mê người.

“Ta...việc trước kia của các người, ta có thể không nhắc chuyện cũ. Chỉ là sau này, không cho phép gặp nhau nữa!”

Siết nắm tay lại thật chặt, đồng ý điểm này, đã là cực hạn của hắn.

“Nhưng trái tim thì sao? Có thể quản được chắc? Tiểu Tiểu ta từ nhỏ cũng không tiếp thu mấy thứ giáo dục tùm lum lùm la kia, ta không biết cái gì luân lý đạo đức, ta chỉ biết, yêu thì là yêu, muốn thay đổi rất khó...”

Vì mình và Lân vương, Tiểu Tiểu sẽ không khuất phục. Dù sao thì kết quả xấu nhất chính là bị chém đầu, nàng chẳng có gì cố kỵ hết.

“Nàng...Tiểu Tiểu, không phải nàng rất thiếu tiền sao? Vu tướng nói, điều kiện nàng đáp ứng tiền cung đó là ba tháng hai vạn lượng bạc đúng không? Thế trăm thuê nàng được không? Thuê nàng cả đời, vĩnh viễn...”

Thật ra, trái tim có thể từ từ thu phục, tâm niệm Hoàng thượng xoay chuyển, bây giờ khiến nàng đồng ý ở bên mình trước đã, từ từ thu phục nàng, cũng tốt đấy!

“Không thiếu tiền, cách kiếm tiền rất nhiều, mà đây là cách mệt nhất, sau này chuyện như vậy ta tuyệt đối không nhận nữa...” Vả lại, bây giờ trong bụng nàng đã có em bé, nàng phải dưỡng thai cho tốt, sinh cho Điểm Điểm một muội muội đáng yêu.

Hoàng thượng trầm mặc, ánh đèn lơ mờ chiếu lên khuôn mặt hắn, chợt sáng chợt tối, nhìn khá là khủng bố, Tiểu Tiểu nhàn nhạt nhìn hắn, hắn chăm chú nhìn Tiểu Tiểu, hai người cách một hàng thanh chắn ngực, căn phòng lặng ngắt như tờ...

“Cha, chúng ta phải đi đâu đây? Con không muốn đi nữa, con phải ở đây đợi Lân vương đến cưới con....Tiểu Tiểu đã tiến cung rồi, con mang thai đứa con của Lân vương, chàng nhất định sẽ đến cưới con...”

Trong chiếc xe ngựa không rộng rãi lắm, một giọng nói om sòm lại cất lên lần nữa, Vu tướng dứt khoát nhắm mắt lại, mặc cho Thủy Thủy ở bên làm ầm ĩ.

Thủy Tiên chặt chẽ dựa vào lòng Từ Lâm, trong tay cầm cái bọc không lớn lắm, ánh mắt Từ Lâm liếc về phía Thủy Thủy, rồi lại nhìn về phía Vu tướng, hắn tựa như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra. Cũng giống như Vu tướng nhắm mắt lại, không nghe tiếng ồn bên ngoài nữa.

Vu phu nhân hình như đã ngủ, bà tựa trên người Vu Hoa, Vu Hoa ôm bà, trên mặt mang theo một tia bất an, bọn họ chạy rồi, thế Hoàng thượng sẽ đối xử thế nào với Tiểu Tiểu?

Không đúng, nàng không phải Tiểu Tiểu nữa, là Thủy Nhu, muội muội của y, đứa muội muội ra đời hai tháng đã chết yếu, cũng là cô nương mà y từng yêu.

Xe ngựa chạy không nhanh, đi đường chưa tới một canh giờ, đột nhiên dừng lại, người trong xe đều mở mắt ra, khẩn trương nhìn bên ngoài, nhưng tấm màn dày đã che hết thấy bên ngoài, bọn họ chỉ đành vểnh tai lên, muốn nghe ra được chút tin tức hữu ích gì đó.

“Gia gia, người đến muộn nửa canh giờ đấy...”

Giọng nói non nớt cất lên, ông lão đánh xe cười hì hì nói:

“Hết cách, đừng phải một con ruồi nhặng, cứ mãi kêu vo ve, làm lì ở phía sau không chịu đi, cho nên hơi muộn một chút...”

Xe ngựa lại bắt đầu đi về phía trước, nhưng tiếng nói chuyện ở ngoài xe vẫn không dừng lại, giọng trẻ con lại nói:

“Thế hả? Có con ruồi nhặng đáng ghét vậy sao? Thế sao gia gia không dứt khoát bỏ mặc con ruồi nhặng kia luôn đi. Nếu như có mặt con ở đó, trực tiếp phốt lờ con ruồi nhặng đấy, để nó ở lại chờ chết là xong...”

Có thể tưởng tượng, lúc đứa bé nói những lời này, nét mặt tất nhiên là rất hung dữ, ông lão không để bụng cười ha ha một tiếng:

“Ta cũng muốn chứ, nhưng mẹ con có chịu không? Nó biết rồi, còn không làm thật ta?”

“Thế cũng đúng ha, mẹ con tuy bình thường nhìn rất dữ dằn, nhưng lòng lại mềm yếu...”

Đứa bé nhìn ông lão: “Gia gia lợi hại quá, gia gia cũng biết đánh xe hả? đánh thế nào, con cũng muốn học?”

Đứa trẻ hậu tri hậu giác, đã lên nửa ngày trời, đột nhiên mới phát hiện vấn đề này. Bàn tay nhỏ của thằng bé nắm chặt lấy y phục của ông lão, nũng nịu nói.

“Điểm Điểm, con còn nhỏ, đợi con lớn rồi, muốn học cái gì gia gia cũng dạy con. Bên ngoài gió lớn, con cũng vào trong xe đi!”

Da của trẻ con rất nõn nà, không thể để Điểm Điểm phơi đen, nếu như bị phơi đen thật rồi, cái cô nàng kia còn không đến tính sổ với ông chắc! Tuy Tiểu Tiểu xưa nay tùy tiện ẩu tả, nhưng nó cũng rất biết làm đẹp, lúc nào phơi nắng, lúc nào không thể phơi nắng, nó biết còn rõ hơn ai hết.

“Ồ, được thôi...” Vui vẻ đáp một tiếng, Điểm Điểm vừa định bò vào, đột nhiên dừng lại do dự nói:

“Gia gia ơi, không phải người nói bên trong có con ruồi nhặng bự hay sao? Ruồi nhặng rất bẩn, con không thèm!”

“Tùy con, đợi lúc cha mẹ con đều không nhận ra Điểm Điểm, ta xem thử con tìm ai để kể khổ!”

Ông lão cười hì hì một tiếng, Điểm Điểm vội vã tọt vào trong, đập vào mắt, chính là cặp mắt đang bốc hỏa kia của Thủy Thủy.

“Ê, cô tưởng mắt cô to lắm hả? Trùng gì mà trùng, trơn thành mắt ếch, xem ai còn dám muốn cô nữa!”

Điểm Điểm không vui lòng mà lườm nàng ta một cái, ánh mắt của bé liếc nhìn xung quanh, trước tiên nhìn về phía Thủy Tiên và Từ Lâm, tiếp đó là Vu tướng, Vu Hoa, Vu phu nhân, bé bật cười hì hì: “Chỉ thấy người thuận mắt!”

Chỉ vào Vu Hoa, bé ngồi ở một bên kia của Vu Hoa, lời của Thủy Thủy đã đuổi tới nơi:

“Ta có người muốn hay không chẳng cần mày lo. Đồ con nít thối, sau này nói chuyện miệng mồm sạch sẽ chút!”

“Phù phù...”

Bàn tay nhỏ bé của Điểm Điểm quạt quạt bên mũi, miệng vội nói:

“Ai thả rắm thế? Thối quá thối quá! Có một số người chính là thiếu dạy dỗ, thả rắm thối thế này, thối chết đi được! Cổ xe này vốn chẳng lớn, hun đến nỗi mọi người chịu không nổi!”

“Thằng nhãi ranh nhà mày, ta...” Thủy Thủy bốc hỏa nhìn Điểm Điểm, muốn cho nó hai cái bạt tai, nhưng trong đầu xoay chuyển, nàng ta cười duyên nói:

“Đợi sau này ta gả cho Lâm vương rồi, nhất định sẽ khiến mày sống không bằng chết!”

Ban nãy nàng ta suýt nữa thì quên, so đo với tên nhóc này làm gì, nàng ta có Lâm vương cơ mà, đợi Lâm vương cưới nàng ta rồi, nàng ta chính là vương phi, nàng ta muốn dọn dẹp tên nhãi này thế nào cũng được.

“Gả cho Lâm vương? Dựa vào cô á?”

Điểm Điểm khinh thường nhìn nàng ta, Lâm vương là của mẹ, ánh mắt của người cao thế kia, người lại yêu mẹ như thế, ả đàn bà này nghĩ dễ quá rồi nhỉ? Lâm vương là ai, mỹ nữ dạng gì chưa thấy qua, ngay đến công chúa người cũng chẳng để vào mắt, dựa vào nàng ta á, đánh giá cao bản thân quá rồi đấy?

“Ta thì sao? Tiểu tử thối, một đứa con nít như mày, làm gì có mắt. Lâm vương thích ta, trong bụng ta đang mang, chính là cốt nhục của Lâm vương...nếu không thích ta, chàng có thể để ta mang thai đứa con của chàng chắc?”

Nhìn vẻ kinh ngạc kia của Điểm Điểm, Thủy Thủy cao hứng ngẩng đầu, kiêu ngạo nhìn Điểm Điểm, Điểm Điểm ngẩn ra giây lát, thở dài như ông cụ non:

“Hết rồi, nữ nhân này điên rồi. Trong bụng cô có hài tử hả? Sao ta không thấy? Hơn nữa gần đây cha ta giữ mình trong sạch lắm, sao có thể làm cho nữ nhân khác mang thai được? Nếu như để mẹ ta biết, Lâm vương sẽ rất thảm...”

“Cha mày...”

Thủy Thủy kinh ngạc nhìn bé trai này, không phải nói Lâm vương đã nhận một đứa bé gái bốn năm tuổi làm con à? Đứa bé trai này sao lại gọi Lâm vương là cha chứ? Chẳng lẽ nó là nữ cải nam trang?

Thủy Thủy đứng dậy, một phát bắt lấy Điểm Điểm, Điểm Điểm kêu to:

“Bỏ ta ra, nữ nhân thối! Nếu như không vì mẹ, ta đã sớm chẳng khách khí với cô rồi...”

“Hừ, ta không bỏ ra, mày làm được gì? Cởi quần ra, ta xem xem mày rốt cuộc là nam hay nữ!”

Thủy Thủy dứ tợn nhìn bé, Điểm Điểm lắc lắc đầu, lớn tiếng nói:

“Nữ nhân này, đồ bệnh! Bọn ta hảo tâm hảo ý cứu cô, cô còn đối xử với ta như vậy...gia gia, nữ nhân này muốn cởi quần của con...”

Điểm Điểm còn chưa la hét, một bàn tay liền đập tay Thủy Thủy ra, cũng bế Điểm Điểm qua, Thủy Thủy ôm cái tay bị đánh đau, không thể tin được nhìn Vu Hoa:

“Ca, sao huynh lại đánh muội? Huynh vì tên nhóc thối tha này, vậy mà lại đánh muội?”

“Thủy Thủy, muội không thể tổn thương nó!”

Ôm Điểm Điểm, Vu phu nhân cũng mở mắt, dịu dàng cười cười:

“Con tên Điểm Điểm?”

Bà vuốt ve đầu Điểm Điểm, phiền muộn trong lòng sau khi nhìn thấy Điểm Điểm tự đứng vui vẻ hẳn lên.

“Bà là...bà không phải là mẹ của mẹ con đấy chứ? Gia gia nói, lần này ông ấy phải cứu là người nhà của mẹ, bà là bà ngoại của con hả?”

Ngây thơ chớp chớp mắt, Điểm Điểm không biết, lời của bé, cứ như tảng đá bự, ở trong lòng những người trong xe, làm dấy lên cơn sóng lớn.

132. Chương 132

“Ba ngày sau, Lân vương đại hôn, nữ tử nghênh cưới nàng cũng từng gặp qua, chính là công chúa Phong quốc Phong Tình Nhiên. Đến lúc đó, trăm hi vọng nàng có thể cùng trăm chủ hôn cho họ!”

“Bà ngoại?”

Những người trong toa xe đều kinh ngạc liếc về phía Điểm Điểm, bà ngoại, thế là ý gì?

“Cháu tên Điểm Điểm đúng không? Cháu không phải là đứa con gái mà Lân vương nhận nuôi hay sao? Tại sao lại gọi bà ngoại?”

Vu Hoa gian nan tiêu hóa tin tức này, bà ngoại, nó không phải là con của Tiểu Tiểu và Lân vương chứ? Nhưng điều này không thể nào, lúc Tiểu Tiểu mới đến, căn bản không quen biết Lân vương, lần đó khi mình mời Lân vương đến phủ là lần đầu tiên Tiểu Tiểu gặp Lân vương. Nếu nàng sớm đã quen biết Lân vương, thế nàng đến kinh thành có thể trực tiếp đi tìm ngài ấy, mà không phải...

“Điểm Điểm, cháu là con gái của Tiểu Tiểu?”

Vu phu nhân đứng lên, dịch một bước đến trước mặt Điểm Điểm ngồi xổm xuống, tay xoa lên gương mặt mũm mĩm của Điểm Điểm, run rẩy hỏi.

“Không phải đâu, bà ngoại. Tiểu Tiểu là mẹ của con, nhưng con không phải là con gái của người, con là con trai của người!”

Điểm Điểm cười vui vẻ, tuy bé không thích người khác vuốt lên khuôn mặt tuấn tú của bé, nhưng cảm giác bà bà này đem lại cho bé thật không tệ, bé tạm thời chịu thiệt một chút, nhẫn nhịn tí xíu vậy.

“Cháu là cháu ngoại của ta?”

Nước mắt từng chút tuôn rơi, từng giọt từng giọt, óng ánh long lanh!

“Chắc là vậy á!”

Điểm Điểm vươn bàn tay múp míp, vội vã giúp bà lau nước mắt trên mặt, miệng lo lắng nói:

“Bà ngoại, bà đừng khóc mà, gặp Điểm Điểm không vui ư? Tại sao phải khóc chứ? Đừng khóc...đừng khóc...mẹ con từng nói, ư khóc thì không phải là trẻ ngoan, cũng không phải là nam tử hán!”

Vu phu nhân nghe xong, nước mắt chảy càng dữ dội, Vu tướng cũng nhin không nổi mà đứng dậy, nhìn gương mặt cực giống Lâm vương kia của Điểm Điểm, lẽ nào nó thật sự là con trai của Lâm vương? Ông ta cũng đi tới, ngồi xổm xuống bên cạnh Vu phu nhân, nhẹ giọng nói:

“Điểm Điểm, ta là...”

Là gì? Ông nói không nên lời, ông là gì đây, là hung thủ truy sát con gái mình, cũng là người dồn mẹ của Điểm Điểm vào chỗ chết. Vả lại, đáng cười nhất là, ông còn là cha của Tiểu Tiểu, là người cha mà Tiểu Tiểu đã cứu thoát tính mạng từ trong nhà lao...

“Con biết, gia gia từng nói với con, con phải gọi ông là ông ngoại, đúng không?”

Chớp chớp đôi mắt to ngây thơ, Điểm Điểm làm ra vẻ cực kì đáng yêu. Biểu tình của bọn họ thật kì lạ quá, chẳng lẽ từ khi nào mà mình trở nên xấu xí rồi à? Bọn họ nhìn thấy mình sao lại kinh ngạc như vậy, mình là siêu cấp vô địch tiểu soái ca Điểm Điểm người gặp người thích hoa gặp hoa nở cơ mà.

“Đúng, đúng...” khẽ trả lời, mắt Vu tướng cũng ẩm ướt, thật muốn bật khóc giống phu nhân, nhưng ông không thể, bên cạnh còn có mấy đứa con cơ mà? Hai ngày nay, đầu óc ông sắp không hoạt động được nữa, bỗng nhiên xuất hiện thêm một cô con gái cổ linh tinh quái đã đủ khiến ông kinh ngạc rồi, hơn nữa đứa con gái này vốn đã chết từ hai mươi năm trước...

Giờ thì hay, không chỉ là con gái, thậm chí đến cháu ngoại cũng có nốt, thì ra bây giờ ông có thể tìm một nơi ẩn cư, ngậm kẹo đùa cháu được rồi.

“Không...không thể nào...mày không phải con trai của Lâm vương, sao mày có thể là con trai của Lâm vương được...Lâm vương không có con, chỉ có trong bụng ta đây mới là của Lâm vương...”

Sự cảm động trong xe chẳng hề kéo dài lâu, giọng của một kẻ mắc bệnh điên vang lên, Thủy Thủy chạy hai bước tới đó, cũng chẳng biết lấy sức lực từ đâu, một phát đẩy Vu tướng ở bên cạnh Điểm Điểm ra, một phát đẩy Vu phu nhân...hai người đều không đề phòng trước, không cẩn thận liền té ngồi xuống đất, lại thấy Thủy Thủy đã bóp cổ Điểm Điểm, dùng sức mà bóp...

“Nữ nhân điên, người...” Hô hấp bỗng trở nên khó khăn, hai tay Điểm Điểm cố gắng cạy tay Thủy Thủy, Vu Hoa vừa thấy Điểm Điểm bị Thủy Thủy bóp, vội tới cứu Điểm Điểm, sau khi điểm huyết đạo Thủy Thủy xong liền dùng sức cạy tay Thủy Thủy, lát sau cuối cùng cũng cạy ra được, tay vung một cái, thân thể bị điểm huyết của Thủy Thủy liền ngã thẳng ra phía sau, một bóng dáng lướt qua, vội vã đón lấy Thủy Thủy, tránh để nàng ta trực tiếp ngã khỏi xe...

“Từ Lâm, huynh...” Thủy Tiên ngã trên đất, sắc mặt trắng bệch nhìn Từ Lâm, ban nãy đang ngồi yên lành, nhìn thấy Thủy Thủy sắp ngã nàng cũng rất lo lắng, nhưng hần cũng không thể...

Không thể dốc sức đẩy ngã mình rồi qua đó đón lấy Thủy Thủy như vậy chứ? Thủy Tiên vẻ mặt tổn thương, mà cảm giác ần ần đau ở vùng bụng càng khiến nàng nhúu chặt mày, bụng đau như vậy, không phải là...

“Thủy Thủy, muội không sao chứ?”

Từ Lâm chẳng hề quay đầu nhìn Thủy Tiên, hần khẩn trương ôm lấy Thủy Thủy.

“Từ Lâm ca, muội không sao, muội không động đập được...”

Tỏ vẻ đáng thương nhìn Từ Lâm, Thủy Thủy sớm đã chẳng còn cái bộ dạng tựa như hung thần ác sát giống ban nãy nữa.

“Vu Hoa thiếu gia, Thủy Thủy đã là người có mang rồi, ngài giúp muội ấy giải huyết đạo đi chứ?”

Từ Lâm thu lại vẻ mặt khẩn trương, bàn tay ôm lấy Thủy Thủy vẫn không hề buông lỏng, mà Điểm Điểm thì lại tỏ mò nhìn hần, rồi lại nhìn về phía Thủy Tiên trên mặt đất, ánh mắt lấy làm khó hiểu đảo đi đảo lại giữa ba người.

“Hừ, Thủy Thủy, đừng có quá đáng nữa!”

Vu Hoa hừ lạnh một tiếng, bắt đầu từ khi nào, muối muối của mình trở nên nặng nề này? Lẽ nào yêu một người lại thật sự trở nên đáng sợ như vậy sao?

“Ca, ban nãy muối đã quá xúc động, sẽ không nữa...” Cười xòa nhìn Vu Hoa, lại lấy lòng mà nhìn Điểm Điểm một cái, Điểm Điểm chán ghét ngoảnh đầu đi: Giả dối, nàng ta biết mới lạ ấy?

“Í, dì, y phục của dì sao thế...”

Bởi vì chạy nạn, y phục mà bọn người Thủy Tiên mặc đều không tươi sáng, trên một thân y phục màu vàng nhạt, cái màu đen đen thẫm ra kia, là...

Ánh mắt Vu Hoa liếc tới, y khăn trương chạy đến, ôm Thủy Tiên ở dưới đất dậy, kinh hoàng la lên:

“Thủy Tiên, muối sao vậy, y phục của muối...”

“Dừng xe, mau dừng xe! Thủy Tiên là, là...” Vu phu nhân đứng dậy, vịn khung xe gào lên với bên ngoài, ông lão đánh xe ở ngoài nghe được tiếng ồn ào ở bên trong, cau mày không vui, không dừng xe. Bọn họ tưởng đây là đang du sơn ngoạn thủy chắc? Dừng xe? Bị đám người Hoàng thượng phải đến tóm được thì phải làm sao?

“Bà ngoại, bà ngồi xuống, để con gọi gia gia!”

Gia gia, là nhân vật điển hình không thích lo chuyện bao đồng, duy nhất lần đầu tiên lo chuyện bao đồng đó là nhật mẹ về, ông đã đủ hối hận lắm rồi. Cho nên ông thường nói. Thà tìm nơi nào đó ngủ, cũng tuyệt không lo chuyện vợ vãn của người khác!

“Gia gia...” Sau khi dìu Vu phu nhân ngồi vững, Điểm Điểm mới vén tấm màn che, đáng yêu mà gọi.

“Gia gia, con là Điểm Điểm đây...”

Gọi một tiếng, ông lão không để ý đến bé, Điểm Điểm đành phải to tiếng hơn gọi lại một lần nữa, ông lão rốt cuộc cũng quay đầu lại, không vui nói:

“Điểm Điểm, sao vậy? Bọn họ ăn hiếp con hả?”

Hung dữ trừng mắt bên trong xe một cái, ai dám bắt nạt bảo bối Điểm Điểm của ông, ông nhất định sẽ cho kẻ đó biết tay!

“Không phải đâu, gia gia, người phải vào trong cứu người đi, dì bị bệnh rồi, chảy máu nữa...”

Điểm Điểm gian nan giải thích, bé cũng chẳng biết đây là bệnh gì nữa.

“Chảy máu?” Ông lão cau mày, từ trong lòng móc ra một bình thuốc nhỏ màu đen, ném cho Điểm Điểm nói:

“Cho nàng ta bôi, một lát sẽ khỏi! Đây là thuốc cầm máu thượng hạng!”

“Ồ, vâng!” Điểm Điểm cười vui vẻ, sau khi buông rèm xuống liền lấy thuốc ra như dâng bảo vật:

“Đây là ban nãy gia gia cho con, gia gia nói chảy máu ở đâu, thì trực tiếp bôi lên, một lát liền khỏi, đây là thuốc cầm máu thượng hạng...”

Sắc mặt người trong xe đơ ra, người sáng mắt đều biết tình huống bây giờ của Thủy Tiên ắt hẳn là sảy thai, cái này cũng có thể bôi lên cầm máu à?

Mặt Vu tướng bắt đầu co rúm, mà Vu Hoa thì lại dờ khóc dờ cười, trên mặt Từ Lâm thoáng qua một tia lo lắng, Thủy Thủy bật cười ha ha, nhưng dưới cái tròng mắt dữ dằn của Vu tướng liền ngừng cười, nghiêm túc ngồi một chỗ, một tay bảo vệ bụng mình. Duy chỉ có Thủy Tiên, trên gương mặt mang vẻ tổn thương lại trắng bệch, trong ánh mắt tuyệt vọng không biết đang nghĩ đến điều gì...

Chuyện như vậy, một đứa con nít như Điểm Điểm tất nhiên là nói không rõ ràng, Vu tướng tiến lên trước vài bước, mở rèm ra lớn tiếng gọi:

“Lão sư phụ, lão sư phụ!”

“Chuyện gì?”

Hung dữ lườm Vu tướng một cái, nếu ông ta không phải cha ruột của Tiểu Tiểu, dám đối xử với Tiểu Tiểu như vậy, ông là người đầu tiên sẽ không bỏ qua cho ông ta.

“Khụ khụ...có thể dừng xe ngựa một lát hay không...ban nãy Thủy Tiên hơi đau, hình như là sảy thai rồi...”

Vu tướng ngượng ngùng ho khan một tiếng, ông hiểu dịch ý của ông lão, nếu không bởi vì Tiểu Tiểu, ông ta đời nào cứu cả nhà bọn họ?

“Không được! Bây giờ các người đang chạy trốn!” Ông lão lạnh mặt, sắc mặt Vu tướng hơi ngầy ra, liền nghe ông lão nói:

“Nếu bây giờ dừng xe, bị Hoàng thượng đuổi kịp, thế há chẳng phải Tiểu Tiểu đã uống công thể mạng hay sao?”

Lạnh lùng nhìn ông ta, ông chính là muốn xem thử bây giờ đã biết được Tiểu Tiểu là con gái ông ta rồi, ông ta sẽ chọn lựa thế nào.

“Điều này, vậy tiếp tục lên đường thôi!”

Con của Thủy Tiên, vốn chẳng nên ra đời, nó và Từ Lâm bỏ trốn vì tình, đứa trẻ này cũng là nghiệt tử, mà Tiểu Tiểu, vì mạng của bọn họ, bây giờ còn đang ở trong lao tù, ông không thể khiến Tiểu Tiểu khó xử. Nhưng, nhìn vẻ đau khổ của Thủy Tiên, ông vẫn đau lòng...

Nhìn vẻ khó xử của ông ta, ông lão bật cười ha ha:

“Tốt! Thật ra cũng có cách cứu Thủy Tiên, không biết Vu tướng có nguyện ý hay không?”

Lông mày trắng như tuyết cao, có thần y sẵn đây lại không dùng, cho dù là dừng xe, phụ cận đây cũng chẳng có mấy hộ dân cư, chẳng khác nào không cứu!

“Cách gì?”

Tựa như một đốm lửa được nhóm lên, trong mắt của Vu tướng nhoáng lên một chút xiu hi vọng, có thể giữ được đứa bé kia cũng tốt, không phải Hoàng thượng đã bỏ qua cho bọn họ rồi sao? Vả lại lúc đó Thủy Tiên chịu hình nặng như vậy cũng không sao, mạng của đứa bé đó cũng xem như đủ cứng.

“Ông tới đánh xe, ta đi vào cứu người!”

Cứ như xách một con gà, Vu tướng bị ông lão xách ra ngoài, đặt trên xa tọa, nhét roi vào trong tay ông ta, ông lão cười nói:

“Dừng giảm tốc độ, chúng ta phải nhanh lên đường. Đợi sắp xếp ổn thỏa cho các người, ta còn phải trở về cứu Tiểu Tiểu nữa đấy?”

Nghe thấy phải trở về cứu Tiểu Tiểu, Vu tướng khản trương vôi vã gật đầu, gật lấy gật để, ông lão bật cười ha ha, người cũng chui vào trong xe.

Chấn mạch một lúc, ông lão than nhẹ một tiếng:

“Ta cố hết sức vậy!”

Đứa bé vẫn chưa mất, nhưng thai khí tổn thương nặng, mấu chốt là hiện giờ Thủy Tiên này, hình như có ý muốn chết thì phải, như vậy không tốt cho đứa bé, cũng không tốt cho bản thân nàng ta.

Trong khoang xe vốn chẳng rộng lớn, ông lão bảo bọn họ nhường một vị trí, bảo Từ Lâm đỡ Thủy Tiên, ông từ trong lòng lấy ra ngân châm mang theo trên người, từng châm từng châm nhanh chóng hạ xuống, lại móc ra một cái lọ, lấy ra hai viên thuốc màu hồng nhạt nhét vào trong miệng Thủy Tiên, ông tức giận hỏi:

“Sao lại ngã?”

Suốt dọc đường, tốc độ đánh xe của ông đâu nhanh lắm, hơn nữa xe đi cũng coi như vững vàng, không thể ngã thành như vậy được?

Ánh mắt mọi người lại nhìn về phía Thủy Thủy, Thủy Thủy xua xua tay:

“Các người nhìn ta làm gì, đâu phải ta khiến tỷ tỷ ngã, không liên quan đến ta, là...Từ Lâm ca đấy...Từ Lâm ca, tại sao huynh lại làm tỷ tỷ ngã hả?”

Chỉ vào Từ Lâm, hình như là nguyên nhân từ hắn, không có bất cứ gì liên quan đến mình hết, Thủy Thủy tự nói với bản thân.

Mọi người lại nhìn về phía Từ Lâm, Từ Lâm đỏ mặt, nhỏ tiếng nói:

“Ta cũng chỉ là nghe nói Thủy Thủy mang thai, thấy muội ấy sắp ngã, sợ mất đứa bé, mới...các người cũng biết đấy, đứa bé này có thể là con bài thoát thân của chúng ta vào thời khắc mấu chốt, ta sao biết Thủy Tiên cũng mang thai chứ? Thủy Tiên, muội đã mang thai rồi, sao muội không nói với ta một tiếng chứ...đều tại ta...”

Từ Lâm tự trách nhìn Thủy Tiên, ánh mắt Thủy Tiên hơi động, thì ra không phải hắn thích Thủy Thủy, chỉ là vì đứa bé trong bụng của Thủy Thủy. Hắn cũng cho rằng, đứa bé trong bụng Thủy Thủy có thể bảo vệ mạng của bọn họ...trong lòng có chút thoải mái, Thủy Tiên cười yếu ớt:

“Từ Lâm ca, muội cũng không biết, muội không chú ý...”

Thủy Tiên nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, đứa bé, con của nàng và Từ Lâm! Đều tại mẹ hết, không bảo vệ tốt cho con, con nhất định phải mạnh khỏe, tuyệt đối đừng có chuyện, đừng làm mẹ đau lòng, đừng khiến mẹ hối hận!

“Hu hu, tay của ta, tay của ta...tay của ta sao rồi...” Lời của Thủy Tiên còn chưa dứt, Thủy Thủy đột nhiên la lên. Ông lão quay đầu nhìn thử, chỉ thấy bàn tay vốn trắng ngần của Thủy Thủy giờ đây đã sưng lên...tay trái của nàng ta vẫn trắng nõn, sưng lên là tay phải, béo lên gấp bội lần tay trái, đỏ lựng, cứ như quả đào chín vậy, mọng nước, óng ánh...

Nàng ta trúng độc rồi? Ánh mắt ông lão tựa như vô tình mà liếc về phía Điểm Điểm, Điểm Điểm bé nhỏ vội vàng thè lưỡi, làm mặt quỷ với ông lão, bàn tay nhỏ xoa cổ, dấu tay hồng hồng kia vẫn còn trên cổ. Mắt ông lão tối lại, cúi người lấy xuống ngân châm trên người Thủy Tiên, chậm rãi thu vào cái bao nhỏ ở trong lòng.

“Lão...sư phụ, ông có thể xem thử cái tay giúp ta không...” Tay sưng đến nông nỗi này, ngứa ngáy, giãy đến nỗi da cũng chát căng đau đớn, nàng ta rất muốn gãi, nhưng lại sợ gãi rách da, như thế tay của nàng ta sẽ không đẹp nữa.

Với Lân vương, nàng ta vốn chẳng có bao nhiêu sức ảnh hưởng, nếu trở nên xấu xí, thì càng không có sức giành lại trái tim Lân vương nữa rồi.

“Tay của cô, chỉ là có chút dị ứng, phỏng chừng là do không thích ứng với hoàn cảnh ở đây thôi, qua hai ngày thì đỡ. Có điều không được gãi, gãi rách rồi, thì rất khó khôi phục đấy...”

Ông lão cười lạnh một cái, nói với Thủy Tiên đang nằm:

“Đừng động đậy lung tung, không được tức giận, càng không được té ngã lần nữa. Nội trong hai ngày chỉ cần không xảy ra chuyện, đứa bé này tạm thời cũng sẽ giữ được. Nếu còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa, cho dù có là Đại la thần tiên cũng không cứu nổi cô...”

“Tiểu Tiểu, ý nàng là, bất luận thế nào, nàng cũng sẽ không làm phi tử của trẫm nữa ư?”

Sắc mặt Hoàng thượng đen lại, cứ như sét thần đi ra từ điện Diêm La vậy, Tiểu Tiểu khẽ run rẩy, nếu như không có mấy cây song chắn này, nàng hoài nghi, Hoàng thượng sẽ đi vào chính tay giết nàng mất.

“Phải, ta sẽ không làm phi tử của ngài, hơn nữa từ trước đến giờ ta chưa từng là phi tử của ngài!”

Tiểu Tiểu lãnh ngạo ngẩng đầu, vẻ mặt cũng trở nên lạnh, toàn thân phát ra không khí lạnh lẽo, so với lúc bình thường như thể là hai con người khác nhau vậy.

“Ha ha, tốt, tốt lắm...”

Vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng bỗng nhiên Hoàng thượng bật cười, không phù hợp với tiếng cười của hắn, chính là trên mặt hắn chẳng có lấy một tí ý cười nào cả:

“Ba ngày! Tiểu Tiểu, tuy nàng vô tình với trẫm, nhưng trẫm không thể vô nghĩa với nàng, trẫm cho nàng thời gian ba ngày suy nghĩ rõ ràng. Nếu như nàng không đồng ý, thế thì ba ngày sau, giết không tha!”

Cô ngao xoay người, một lọn tóc đen nhàn nhạt buông xuống, lờn vờn phía sau hắn, giống như vạt áo kia của hắn, lay động tới lui...

Đi tới cửa lao, bóng dáng hắn bỗng ngừng lại, không quay đầu, nhưng lời nói lạnh lùng lại bay tới:

“Ba ngày sau, Lân vương đại hôn, nữ tử nghênh cưới nàng cũng từng gặp qua, chính là công chúa Phong quốc Phong Tình Nhiên. Đến lúc đó, trẫm hi vọng nàng có thể cùng trẫm chủ hôn cho họ!”

Ba ngày sau, Lân vương sắp thành thân?

Bóng người Hoàng thượng đã đi xa, Tiểu Tiểu run rẩy ngồi xuống. Lân vương, chàng thật sự sắp thành thân rồi sao? Hoàng thượng nói chàng sắp lấy vợ, là buổi tối ngày đó, Tiểu Tiểu dùng thuốc với chàng, lại tổn thương trái tim chàng rồi ư? Lân, đừng mà, đừng như vậy... Tiểu Tiểu là cần thiết phải đến, những người này Tiểu Tiểu cũng nhất thiết phải cứu, chàng ắt hẳn phải biết tính của Tiểu Tiểu, cũng nên biết Tiểu Tiểu đã vào rồi, thì có thể ra được cơ mà...

Tại sao, tại sao không đợi Tiểu Tiểu? Bây giờ chàng đang làm gì? Có phải là...đang chuẩn bị làm tân lang hay không? Công chúa đó Tiểu Tiểu đã gặp qua, thật sự rất xinh đẹp, đẹp hơn Tiểu Tiểu nữa...

Rúc chặt ở một góc phòng giam, Tiểu Tiểu ôm lấy hai đầu gối, nước mắt từ từ rơi xuống, rơi vào cỏ khô phía dưới, thoáng chốc đã bị chôn vùi, không thấy bóng dáng đâu nữa...

Ở trong mật thất cách đó không xa, một cặp mắt đau thương nhìn nàng, nhưng Tiểu Tiểu không biết, ánh mắt trong phòng dõi theo hình bóng nàng, dõi theo từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống của nàng...

“Hoàng thượng, nương nương hình như thật sự rất đau lòng...”

Hỷ công công lau lau nước mắt, nương nương à, Hoàng thượng đã tha thứ cho người rồi, sao người vẫn cố chấp như vậy chứ?

“Trẫm biết! Cho dù là bất nhốt, trẫm cũng muốn nhốt nàng ở bên mình, trẫm tuyệt đối sẽ không từ bỏ đâu!”

Đúng thế, hắn sẽ không từ bỏ, cho dù là phải hi sinh tình cảm huynh đệ giữa hắn và Lân vương, hắn cũng không bỏ cuộc.

“Hoàng thượng, có cần tìm người tới khuyên nương nương không?”

Hỷ công công chùi nước mắt, trong cung của nương nương, hình như còn có một ma ma, Từ ma ma và nương nương rất thân, lời của bà ta chắc là nương nương sẽ nghe thôi.

“Từ ma ma? Cứ đợi đã, ngày mai tính sau! Thông báo cho họ một tiếng, trông giữ tốt cho trẫm, không được để xảy ra bất kì sai sót gì!”

Thu lại trái tim đau thương, gương mặt Hoàng thượng khôi phục lại vẻ lạnh nhạt như trước. Nơi này, phải canh giữ cho cẩn thận, Lân vương sẽ không chịu để yên thế đâu!

Không biết đã ngồi bao lâu, lúc ngực tốt bùng lên hai món mỹ vị tới lần nữa, Tiểu Tiểu biết đã đến nửa đêm rồi. Hoàng thượng, thật ra cũng là một người đàn ông rất chu đáo, biết lúc trước ở trong cung, nàng có thói quen ăn khuya, vậy mà bây giờ vẫn nhớ. Hai người có khác, tâm tình Tiểu Tiểu có kém đi chẳng nữa, nhìn thấy đồ ăn ngon, nàng vẫn không nhịn được mà nhét vào trong miệng, phỏng chừng là em bé trong bụng thèm ăn đây mà? Mà ngực tốt cách đây không xa, sau khi đặt đồ ăn khuya xuống thì sớm đã ngủ rồi.

Ăn xong cơm, Tiểu Tiểu đi lại trong lao một lúc, loáng thoáng, bỗng nghe thấy tựa như có tiếng bước chân..

Bước chân ấy cố ý thả chậm lại, người tới không chỉ có một, hơn nữa võ công không thấp! Xem ra, trong lao lại náo nhiệt rồi đây...

133. Chương 133: Chương 133

đúng là một đôi cầu nam nữ, ban nãy lúc ở trong lao hai người hôn đến say sưa thế kia, lúc hôn môi với mình sao không say sưa như thế chứ?

Sau khi ngồi lại ngay ngắn, Tiểu Tiểu mở to mắt, ung dung nhìn về phía cửa lao, chờ cái đám người thích lo chuyện bao đồng kia đi tới. Sẽ là ai đây? Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, Lân vương? Không thể nào, hắn còn đang đợi thành thân kia kìa? Cho dù hắn không đợi để thành thân, Tiểu Tiểu cảm thấy hắn cũng sẽ không đến đây cướp ngục, hắn hẳn là sẽ đi cầu xin Hoàng thượng, ca ca của hắn. Đây không phải Lân vương, đến cứu mình có phải sự phụ không? Cũng không thể nào, sự phụ đã đưa cả nhà Vu tướng rời khỏi trước, ước chừng muộn nhất cũng phải hai ngày sau mới trở về.

Ngoài Lân vương và sự phụ ra, có thể cứu nàng chỉ có một người, cũng là kẻ mà nàng muốn tránh còn chẳng kịp. Dạ Hoạc, y là thủ lĩnh của tổ chức sát thủ, cũng là người có năng lực cứu nàng nhất.

“Haizz!” Thở dài một tiếng, nếu bây giờ có phép ẩn thân thì tốt biết mấy. Nàng có thể lựa chọn ẩn mình, nàng không muốn bị cái tên Dạ Hoạc kia cứu đâu.

“Đừng làm người khác bị thương!”

Giọng nói rất nhỏ từ ngoài cửa vang lên, Tiểu Tiểu ngẩng ra, là giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn: Sao thế được? Sao lại là hắn chứ?

Khẩn trương đứng lên, đúng lúc nhìn thấy hắn toàn thân áo đen, nước mắt trong mắt Tiểu Tiểu không nhìn được nữa mà rơi lã chã. Nàng tưởng rằng, hắn không thể nào tới cứu mình được, nàng cho rằng, cho dù hắn muốn cứu mình, cũng sẽ trực tiếp đi cầu xin Hoàng thượng, nhưng...

“Tiểu Tiểu, nàng không sao chứ?”

Hắn một thân áo đen, như một thiên thần đi ra từ đêm tối mà đứng trước cửa lao, mà hai người áo đen khác ở bên cạnh hắn lại không ngừng lục lọi gì đó ở dưới đất...

Trước mắt Tiểu Tiểu một mảnh mơ hồ, nàng đi đến trước cửa lao, kích động đến nỗi hai tay nắm lấy song chắn, run giọng nói:

“Lân, chàng...sao chàng lại đến đây...”

Sao hắn lại đến đây, hắn đến, có phải đã cho thấy, hắn và Hoàng thượng đã đoạn tuyệt? Có phải đã chứng minh, hắn đã từ bỏ hết thảy?

“Đồ ngốc, khóc cái gì? Không phải đã nói nàng là nương tử của ta rồi sao? Ta không đến cứu nàng, ta còn xứng làm tướng không của nàng nữa không?”

Bàn tay to lớn run rẩy vuốt lên mặt Tiểu Tiểu, Lân vương đau lòng nhìn nàng, hắn sớm đã muốn đến, nhưng...

Hắn phải đợi thời gian, đợi đến trời tối, đợi đến nửa đêm. Hoàng thượng đã biết nàng là Tiểu Tiểu của mình rồi, thế mà vẫn giam nàng lại, Lân vương biết, Hoàng thượng đã thật sự động lòng với Tiểu Tiểu rồi. Từ nhỏ đến lớn, hoàng huynh đích thực là đã trả giá cho bọn họ rất nhiều, hắn cũng rất kính trọng hoàng huynh, nhưng điều này không biểu thị rằng, hắn vì tôn kính hoàng huynh mà có thể nhường người con gái mình yêu thương. Cái gì cũng có thể cho hoàng huynh, e rằng ngay cả mạng mình cũng được, nhưng riêng chỉ có người yêu, hắn làm không được...

“Không...Tiểu Tiểu sợ, sợ chàng lại giận Tiểu Tiểu nữa...Lân, sau khi biết họ là người nhà của thiếp, thiếp thật sự không thể không lo...thiếp không làm được, thiếp...”

Tiểu Tiểu khẩn trương giải thích, hắn đã đến, hắn tha thứ cho nàng rồi, nàng phải giải thích với hắn, nàng không muốn hắn cưới công chúa...

“Ừm, ta biết, ta biết mà...chìa khóa đâu? Còn chưa tìm thấy sao?”

Trong mắt Lân vương ẩm ướt, một giọt nước mắt tuôn rơi, rơi lên tay Tiểu Tiểu, rơi vào trong tim Tiểu Tiểu...

“Lân, chàng khóc rồi...chàng đã khóc vì thiếp ư? Đừng cười công chúa, đừng cười nàng ta, được không... thiếp, thiếp có...”

Tiểu Tiểu run rẩy lau đi vệt nước mắt trên gương mặt hần, đó là nước mắt của nam nhân đấy, là nước mắt người đàn ông của nàng rơi vì nàng...

“Hồi bẩm Vương gia, không có chìa khóa...”

Một người áo đen đi tới, tỉ mỉ lục lợi hai lượt, nhưng tìm sao cũng không thấy chìa khóa cửa lao, y khăn trương hỏi:

“Cần chặt cửa không?”

“Được!”

Lân vương không do dự, nói với Tiểu Tiểu:

“Tiểu Tiểu, nàng đến bên này, để bọn họ chặt đứt cửa ra...”

“Lân, không cần chặt cửa, chàng đã quên thiếp làm nghề gì rồi sao?”

Tiểu Tiểu cười hì hì, Lân vương ngạc nhiên nhìn nàng, nhưng lại thấy Tiểu Tiểu cười tươi tắn:

“Cho thiếp một cái trâm ngọc, thiếp cần dùng.”

Củ rác dưới đất cũng được, chỉ là hiệu quả không tốt bằng trâm ngọc thôi, thời gian dùng cái đó mở cửa hơi lâu chút. Hôm nay bọn người Lân vương đến cướp ngục, thời gian quý báu, nàng không muốn bọn họ bị Hoàng thượng bắt lại. Nhưng sự thật chứng minh, Tiểu Tiểu chẳng hề có vận may.

Lân vương nghe lời mà đem trâm ngọc trên đầu rút ra, khăn vải màu đen đen buộc lấy tóc, nên không bị rơi xuống, Tiểu Tiểu cười hì hì một cái, mò tìm lỗ khóa đứt trâm ngọc vào, lắc lắc vài cái, cái khóa liền ‘cạch’ một tiếng mở ra, cửa mở, nàng kích động chạy ra ngoài, nhào vào trong lòng Lân vương...

Lân vương cúi đầu xuống, tìm kiếm sự ngọt ngào trong kí ức kia, bá đạo mà hôn lên cánh môi đỏ tươi kia, Tiểu Tiểu cũng nhiệt tình đáp lại hần, cái lưỡi màu phấn hồng nghịch ngợm dụ dỗ kẻ bá đạo là hần, hai người cấp thiết hút lấy sự ngọt ngào của đối phương, mà thân thể quấn chặt vào nhau kia, càng giống như muốn đem đối phương nhập vào trong xương tủy mình, muốn đem đối phương hòa tan...

Thân cứ như đang trên đám mây bảy sắc, từng đám từng đám tường vân lướt qua bên người bọn họ, hai kẻ say sưa kia sớm đã quên hết thấy mọi thứ xung quanh, quên mất bên cạnh còn có hai người áo đen đang lo lắng đứng đợi...

“Khụ khụ...” Tuy nhiên, bức tranh như vậy thật sự rất duy mỹ, cũng rất lãng mạn. Trong thiên lao u ám ẩm thấp, dưới mấy cái đèn nhỏ lơ mờ, một đôi nam nữ tuần mỹ hôn say sưa...nam thì toàn thân áo đen, anh tuấn rần rở, nữ một thân váy trắng, phiêu dật linh tú, nhưng bây giờ đang ở trong lao tù, thế mà bọn họ vẫn bạt mạng...

“Hừm...” Lân vương bực bội cau mày, hai tay ôm chặt lấy Tiểu Tiểu đã tê liệt trong lòng hần, hậm hực lườm người áo đen kia một cái, mới khàn giọng nói:

“Rút...”

Ôm lấy Tiểu Tiểu, mấy người mau chóng đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa lao, liền thấy ánh lửa bên ngoài sáng như ban ngày, từng hàng từng hàng thị vệ, còn có Hoàng thượng mặt mũi tối tăm kia nữa...

“Hoàng huynh...” Lân vương kinh ngạc giây lát, những người bị bọn họ đánh ngã ra đất trước đó đã bị trói chặt lại, cúi đầu thở dốc quỳ ở một bên. Hần liền hiểu mà bật cười, hoàng huynh và mình cùng nhau lớn lên, làm sao lại không hiểu mình, không phòng bị mình cơ chứ?

“Lân, đệ thật khiến hoàng huynh thất vọng...”

Hoàng thượng khẽ thở dài một tiếng, trên gương mặt tuấn mỹ chẳng có chút ý cười nào, hàn mâu tựa như đầm nước, liếc nhìn qua lại giữa Lân vương và Tiểu Tiểu trong lòng hắc, Tiểu Tiểu rúc chặt vào trong ngực Lân vương, tay Lân vương thu chặt lại, cúi đầu dịu dàng nói:

“Tiểu Tiểu, đừng sợ, có Lân đây, sẽ không sao đâu!”

Tiểu Tiểu gật gật đầu, ánh mắt nhìn xung quanh một vòng, vô tình nhìn thấy cái thứ sáng trưng kia, xem ra Hoàng thượng đã có sự chuẩn bị hết rồi; hóa ra, hắc đã chuẩn bị xong xuôi ở đây chờ Lân vương!

Đầu chôn trong ngực Lân vương, Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, rồi lại hít một hơi nữa. Ở đây, có người nàng lưu luyến nhất, có sự ấm áp mà nàng lưu luyến nhất...cho nên, nàng sẽ không để hắc xảy ra chuyện, bất luận khi nào, nàng cũng sẽ không để hắc xảy ra chuyện!

Tình cảm của Hoàng thượng và Lân vương trước giờ đều không tầm thường, bố trí nhiều cung tiễn thủ như vậy, hắc không phải thật sự muốn đối phó Lân vương đấy chứ? Thế mục đích của hắc, chính là bắt lấy Lân vương để hắc ngoan ngoãn cưới công chúa hay sao? Cưới thì cưới đi, dù sao có cưới rồi đi nữa, sau này vẫn có thể bỏ như thường. Hoặc là, đợi sau khi Tiểu Tiểu ta ra ngoài, có thể xách Lân vương bỏ trốn vì tình nhỉ?

“Lân, nói cho thiếp, nếu như sau này chàng có con, chàng sẽ đặt tên nó là gì?”

Tiểu Tiểu bật cười khê, tha thứ cho sự ích kỷ của nàng nhé, hiện tại không muốn để Lân vương biết nàng đã mang thai, nhưng nàng muốn con mình có một cái tên mà cha đặt cho.

“Điều này...Tiểu Tiểu, cái này không gấp, sau này hắc nói...” Bây giờ không phải là thời cơ tốt để bàn luận vấn đề này, Lân vương lấy làm khó hiểu nhìn Tiểu Tiểu, lúc nhìn thấy vẻ vui mừng không che giấu được nơi khóe mắt nàng, trong lòng hắc cả kinh, lại nhớ đến những lời trước đó của Điểm Điểm, chẳng lẽ...

“Lân, hãy lấy công chúa, đừng làm trái Hoàng thượng nữa, cả đời này của Tiểu Tiểu, có thể có được tình yêu của chàng, đã đủ lắm rồi, cũng không còn gì nuối tiếc nữa...”

Nắm lấy tay Lân vương, Tiểu Tiểu len lén viết chữ lên tay hắc, Lân vương ngậy ra, trong mắt thoáng qua một tia đau lòng:

“Tiểu Tiểu, nàng biết rõ, ta căn bản không thích cái ả công chúa kia, sao nàng có thể đối xử với Lân như vậy?”

Nhìn nhau, trong mắt hai người đã sáng tỏ, Tiểu Tiểu khẽ thở dài một tiếng, ý vị sâu xa mà nhìn Hoàng thượng một cái, thở dài nói:

“Vì thiếp yêu chàng, cho nên thiếp muốn chàng sống thật tốt, nhớ thiếp thật nhiều, chăm sóc thật tốt cho Điểm Điểm của thiếp...”

“Đủ rồi! Đừng có biểu diễn cái này trước mặt trẫm. Lân, đệ thật khiến hoàng huynh đau lòng, không phải hoàng huynh đã nói, sẽ phong Tiểu Tiểu làm phi, sau này sẽ phong nàng làm hậu hay sao? Đệ sao có thể...”

Phần hận nhìn Lân vương, đệ ấy thật quá không xem mình ra gì, mà chuyện thành thân ba ngày sau, cũng nhất định sẽ tiến hành như thường!

“Hoàng huynh, đệ và Tiểu Tiểu là thật lòng yêu nhau!”

Lân vương ôm lấy Tiểu Tiểu, cho dù thật sự như những gì Tiểu Tiểu nói, hắc cũng phải ôm nàng cho chặt, tốt nhất là có thể đả động đến Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng buông tay. Nếu như có thể, hắc cũng không muốn làm tổn hại đến tình huynh đệ với Hoàng thượng.

“Hừ, chỉ cần đệ thành thân rồi, trái tim của Tiểu Tiểu tự nhiên sẽ thu lại, nàng ấy đã là phi tử của trẫm. Một ngày là vậy, sau này vĩnh viễn đều là vậy. Trẫm nói lại lần nữa, Tiểu Tiểu là của ta, là người con gái của ta!”

Gương mặt Hoàng thượng hàn khí bức người, Lân vương cười lạnh nói:

“Nhưng mà hoàng huynh, hình như huynh đã quên, đệ và Tiểu Tiểu tuy chưa thành thân, nhưng trước khi nàng làm phi tử của huynh, bọn đệ sớm đã tự định chung thân rồi, thậm chí...”

Nhìn xung quanh nhiều người như thế, Lân vương đem những lời phía sau nuốt xuống, chuyện này liên quan đến danh dự của Tiểu Tiểu, bất luận dưới tình huống nào, hắn cũng đều cố kị.

“Đủ rồi! Người đâu, mời Lân vương vào trong lao nghỉ ngơi, đêm cũng đã khuya, không còn sớm nữa...”

Hoàng thượng hậm hực lườm Tiểu Tiểu một cái, nhìn thấy cánh môi hơi hơi sưng đỏ kia của nàng liền cảm thấy khó chịu một cách khó hiểu, đúng là một đôi mắt nam nữ, ban này lúc ở trong lao hai người hôn đến say sưa thế kia, lúc hôn môi với mình sao không say sưa như thế chứ?

“Hoàng huynh, xin lỗi...” Muốn bắt đệ, hình như cũng không dễ vậy đâu, Lân vương ôm lấy Tiểu Tiểu, ra hiệu với thị vệ phía sau, mấy người liền phi lên không trung, mà Hoàng thượng chỉ cười trào một tiếng: May mà, hắn vốn đã biết khinh công của Tiểu Tiểu quá tốt, thứ mà hắn sớm đã chuẩn bị cho Tiểu Tiểu, bây giờ cuối cùng cũng cần dùng đến rồi...

“Hoàng thượng, ngài hèn hạ!”

Mấy người, đều bị tấm lưới phủ lên đầu tóm lại, Tiểu Tiểu tức tối nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng thì lại bật cười to:

“Vậy sao? Trong mắt của ái phi, ta không phải trước nay đều hèn hạ hay sao? Biết tấm lưới này từ đâu mà có không? Lúc trẫm biết nàng có khinh công không tồi, trẫm liền âm thầm tìm người bắt đầu đan dệt, cái này là chuẩn bị riêng cho Tiểu Tiểu nàng đấy. Có điều không ngờ, tấm lưới này, trừ đối phó nàng, ngay đến huynh đệ ruột của trẫm cũng đối phó luôn, ha ha...”

Hoàng thượng đắc ý cười to, vang khắp cả hoàng cung, mà Lân vương và Tiểu Tiểu trong lưới, lại ôm chặt lấy nhau, thất vọng mà nhìn Hoàng thượng đang cười điên cuồng...

“Từ Lâm ca, đều tại Thủy Tiên, Thủy Tiên thật sự là quá sơ ý, thế mà lại không biết bản thân mang thai!”

Hạnh phúc dựa vào trong lòng Từ Lâm, trên mặt Thủy Tiên mang theo nụ cười ngọt ngào, bàn tay vuốt lên cái bụng vẫn chưa nhìn thấy gì của mình. Lúc trước khi Thủy Thủy mang thai, nàng còn từng hâm mộ, lúc nào mình mới có thể mang thai một đứa con cho Từ Lâm, bây giờ tốt rồi, bọn họ không chỉ có được đặc xá của Hoàng thượng, còn có đứa con của chính mình, tất cả đều giống như một giấc mơ vậy.

“Thủy Tiên, ta cũng rất vui mừng!”

Thủy Thủy mang thai, vốn đã đủ cho hắn vui mừng rồi, không ngờ bây giờ Thủy Tiên cũng đã có, Từ Lâm hẳn thật đúng là lợi hại, thế mà lại có thể khiến cho hai người phụ nữ trước sau mang thai, hơn nữa bọn họ còn là tỷ muội! Tốt quá, hiện giờ không được, đợi sau khi đứa con của Thủy Thủy sinh ra, hắn liền dẫn hai tỷ muội bọn họ cùng nhau đi ẩn cư. Dù sao thì hắn đều có hảo cảm với các nàng, hơn nữa, hai người mỗi người một vẻ, đều rất xinh đẹp.

Nhưng bây giờ hắn không thể nói, Thủy Thủy tưởng rằng đứa con là của Lân vương, cứ để muội ấy nghĩ vậy đi. Nếu như biết đứa con là của mình, Thủy Thủy chưa chắc sẽ sinh hạ đứa con này, mà Thủy Tiên cũng sẽ đau lòng thất vọng với mình, lúc đó động thai khí, con cũng nguy hiểm. Còn có Vu tướng, Vu Hoa, bọn họ đều không phải người dễ chọc, nếu như biết người đàn ông làm nhục Thủy Thủy là mình, bọn họ sẽ không chịu để yên đâu!

Nhưng đợi đứa bé sinh ra là ổn, gạo đã nấu thành cơm, con cũng đã có, bọn họ sẽ không giết chết mình để hai người phụ nữ ở góa đâu nhỉ? Đắc ý tính toán, ánh mắt Từ Lâm lại liếc về phía Thủy Thủy, chỉ thấy nàng ta đang cẩn thận nắn bóp bàn tay đang sưng, có thể là rất ngứa, không dám gãi, chỉ có thể dùng tay bóp, giờ đây bàn tay nàng ta đã chỉ chút những dấu tay màu xanh tím.

“Bà ngoại, các người tại sao lại không cần mẹ, đem mẹ vứt ở bên đường không lo vậy? Có phải khi đó trong nhà bà rất nghèo, không nuôi nổi mẹ phải không?”

Ngồi trong lòng Vu phu nhân, Điểm Điểm ngây thơ hỏi.

“Ồ...chuyện này...Điểm Điểm...”

Trên mặt Vu phu nhân lộ ra vẻ khấn trương, bà cũng không biết nguyên nhân, bà quay đầu nhìn về phía Vu tướng, bản mặt già của Vu tướng đỏ lên, lúng túng không biết phải nói thế nào.

“Điểm Điểm!” Nhìn thấy cha mẹ khó xử, Vu Hoa vội đón lấy Điểm Điểm, ôm trong lòng cười nhạt nói:

“Cháu là bảo bối của mẹ cháu, cũng giống vậy, mẹ của cháu cũng là bảo bối của ông bà ngoại. Lúc nhỏ, mẹ cháu bị bệnh, bọn ta cũng không biết sao mẹ cháu lại ở bên đường...khi đó, Tiểu Tiểu không còn thở nữa, ta còn chính mắt nhìn thấy quản gia đem muội ấy nhập liệm...”

Tuy lúc đó y chỉ có năm sáu tuổi, nhưng chuyện khi đó y vẫn còn nhớ, tận mắt nhìn thấy hạ táng, nhưng Tiểu Tiểu sao lại ở bên đường, còn có thể bật khóc nữa chứ? Lờ mờ, y còn nhớ đứa em gái này rất đáng yêu, rất thích cười, nhìn thấy y luôn cười khanh khách...

“Cậu, ý của cậu là khi đó mẹ đã chết rồi sao?”

Điểm Điểm khó hiểu nhìn cậu, hình như có hơi kì lạ, Vu tướng trầm mặt, lạnh lùng nói:

“Tình hình cụ thể của chuyện này, xem ra phải hỏi quản gia rồi, chuyện lúc đó hẳn là người rõ nhất, hẳn hẳn là biết chuyện này là sao.”

Đứa con gái đã tắt thở đem chôn, thế mà lại được lượm ở ven đường, chuyện này thật sự rất quỷ dị. Có điều những chuyện này đều không quan trọng nữa, quan trọng là, Tiểu Tiểu, con gái lớn của ông vẫn còn sống tốt, thế là hay rồi.

“Ồm, con biết rồi. Dì xấu xa à, ban nãy những lời của gia gia dì không nghe thấy sao? Không được gãi, gãi rách da sẽ rất khó lành...”

Nhìn vẻ đau khổ trên mặt Thủy Thủy, trong lòng Điểm Điểm liền thấy vui vẻ: Ả nữ nhân này thật quá xấu xa, thế mà lại dám cùng mẹ cướp cha, thật quá xấu xa mà! Bé nhất định phải lưu tâm đến nàng ta, còn có cái thứ kia trong bụng nàng ta nữa, trong bụng mẹ có em bé rồi, đó mới chính là của cha đấy nhé?

“Dì còn gãi, lát nữa rách da, đừng nói cháu chưa cảnh cáo dì nhé!”

Điểm Điểm nghiêm túc nhìn nàng ta, Thủy Thủy nhú mày:

“Cha, cha thương lượng với cái lão bên ngoài một chút, bảo ông ta xem giúp con được không! Y thuật của ông lão kia cao như thế, tỷ tỷ chảy máu mà ông ta vẫn còn cứu được, cái này của con nhất định ông ta sẽ có cách...”

Thủy Thủy làm nũng nhìn Vu tướng, Vu tướng lắc lắc đầu:

“Muốn xin thì con tự mình đi xin. Thủy Thủy, con cũng không phải là con nít, tại sao bây giờ làm việc càng ngày càng xúc động vậy chứ? Tiểu Tiểu là tỷ tỷ của con, Điểm Điểm là cháu ngoại của con, sau này con tuyệt đối không được làm tổn thương đến họ!”

“Cha...con làm hại họ lúc nào chứ? Con chỉ là không muốn để đứa bé trong bụng con không có cha mà thôi. Đứa bé không có cha, cha không biết sẽ đáng thương cỡ nào sao? Chẳng lẽ cha...”

Thủy Thủy không kiên nhẫn mà nhìn Vu tướng, nói lên đại đạo lý của nàng ta, lời của nàng ta còn chưa nói hết, Điểm Điểm liền oa oa bật khóc, ông lão bên ngoài lắc lắc đầu, vểnh tai lên nghe động tĩnh bên trong.

“Tiểu tử thôi, ta đâu có nói mào, mào khóc gì mà khóc? Không lẽ mào không có cha à? Cha của mào không phải Lân vương sao?”

Thủy Thủy bực bội lườm Điểm Điểm, tên nhóc thôi này, luôn tại thời khắc mấu chốt mà ngắt lời mình, thật là đáng ghét quá mà.

“Hu hu...bà ngoại, ông ngoại, Điểm Điểm...Điểm Điểm, chính là đứa bé không cha...”

Khóc gục trong lòng Vu Hoa, Điểm Điểm miệng gọi Vu tướng và Vu phu nhân, nhỏ như bé mà cũng biết, tính quan trọng của Vu tướng và Vu phu nhân trong cái nhà này, bé chính là muốn thu phục lòng của bọn họ, ai bảo bé thông minh đáng yêu như thế cơ chứ?

“Điểm Điểm...đừng khóc, đừng khóc mà...cha của cháu không phải Lân vương sao? Cháu không phải là con trai của Lân vương đấy ư?” Vu Hoa vỗ bả vai Điểm Điểm, an ủi nói.

“Điểm Điểm không biết nữa, mẹ cũng không biết, mẹ cũng không biết cha của con là ai, chỉ biết cha có khả năng là Lân vương...hu hu, ban nãy dì xấu xa kia chính là nói Điểm Điểm mà...dì xấu xa,...xấu xa...!”

Nghẹn ngào mà nói, gương mặt Điểm Điểm lộ ra vẻ cực kì đáng thương, mỹ mục của Thủy Thủy trợn lên, bỗng nhiên mặt mày hớn hở, nàng ta cẩn thận vịn lên thành xe đi đến bên Điểm Điểm, dịu giọng hỏi:

“Điểm Điểm, ban nãy cháu nói, cháu không biết cha cháu là ai sao? Cháu không phải là con trai của Lân vương?”

“Hừ...” Điểm Điểm ngoảnh đầu đi, từ chối trả lời câu hỏi của nữ nhân này, nàng ta trước giờ chả có tí lòng tốt nào, nói chuyện dịu dàng với mình thế này, nhất định là có mưu đồ.

Lúc trời đã tối, một đoàn người cuối cùng cũng đến một hộ nhà nông, ấy người trong nhà vài lượng bạc, bọn họ quyết định tạm thời ở đây nghỉ chân. Tuy là chạy nạn, y phục mặc trên người bọn họ không hề sang quý, nhưng chế tác tinh tế vẫn cho thấy bọn họ không phải người thường. Vợ chồng nông gia nhiệt tình chiêu đãi bọn họ những món ngon nhất, nhưng Thủy Thủy vẫn bĩu môi, vẻ mặt không vui.

“Thủy Thủy, ở đây cũng không phải ở nhà, muội đừng tùy hứng nữa!”

Vu Hoa lạnh lùng trách móc một tiếng, gấp vài miếng thịt vào trong chén Điểm Điểm, Điểm Điểm vui vẻ cười, vui vẻ ăn, thuận tiện đem mấy miếng gấp vào trong chén gia gia, ông lão bật cười ha ha:

“Điểm Điểm ngoan lắm, gia gia không uống công thương con!”

Sắc mặt Vu tướng như cũ, miếng thịt gấp trên đĩa cũng vươn dài cánh tay đưa vào trong chén Điểm Điểm, ôn hòa nói:

“Điểm Điểm, con còn nhỏ, phải ăn nhiều một chút mới mau lớn!”

“Cảm ơn ông ngoại, con phải cao như cha, như thế mới có thể bảo vệ mẹ!”

Điểm Điểm cười khúc khích, bé không cần cao nhiều, cao như cha là được rồi, có điều cha cũng cao thật đấy, hình như còn cao hơn cậu một chút.

“Hừ...ai mà biết mày là thằng con hoang từ đâu chui ra chứ, còn dám luôn miệng gọi cha, mày...ừm ừm...”

Một miếng rau xanh chuẩn xác nhét vào trong miệng Thủy Thủy, vẻ mặt ông lão như cũ, ưu nhã gấp rau đưa vào trong miệng, chậm rãi nói:

“Ăn cơm thì ăn đi, muốn đánh rắm, thì cút ra ngoài, đừng có ở đây mà ảnh hưởng đến tâm tình mọi người ăn cơm! Điểm Điểm là con trai của Lân vương, điều này cô có dị nghị gì thì đi mà nói với Lân vương, đừng ở đây mà dạy hư con nít!”

Thật sự không ngờ, đường đường là Vu tướng lại có thứ con gái như vậy, thật là...

“Ông...ông già thối...ư m ưm...” Lần này, không chỉ là miệng, trên mặt cũng bị ném một ít rau, vẻ mặt Thủy Thủy cực kì hài hước, vả lại điều quan trọng là ông lão đã điểm huyết nàng ta rồi, nàng ta có muốn cũng chẳng động dậy được. Nàng ta bốc hỏa hai mắt nhìn ông lão, mà Điểm Điểm ở bên thì mang vẻ mặt sùng bái mà nhìn ông lão, miệng cười khúc khích:

“Gia gia, người thật lợi hại. Cách này tốt, thú vị hơn nhiều, cũng yên tĩnh hơn rồi...”

Lúc nói, còn không quên làm mặt quỷ với Thủy Thủy, nhìn thấy cặp mắt bốc hỏa của nàng ta, Điểm Điểm cười càng vui vẻ.

“Ha ha, Điểm Điểm, còn không mau ăn cơm? Ăn cơm xong, gia gia dẫn con đi bay bay...”

Ông lão yêu thương sờ đầu Điểm Điểm, đây là ông đích thân giáo dục, là niềm tự hào của ông. Nào có giống cái tên gốc Tiểu Tiểu kia đâu, gốc chết đi được.

“Bay bay? Được đó, được đó...” Vui vẻ bốc cơm trong chén, cả trái tim Điểm Điểm đều bay bổng: Bay bay nhá, đã bao lâu gia gia không dẫn mình bay bay rồi?”

“Ưm ưm...ta...” Nhìn thấy một già một trẻ đều rời đi, Thủy Thủy lo lắng nức nở, ông lão quay đầu, bực dọc nhìn Thủy Thủy, vung tay một cái, một cục đá không lớn không nhỏ liền bay qua, Thủy Thủy loạng choạng một cái, suýt nữa là ngã xuống đất.

Bốc hỏa nhìn bóng dáng đã đi xa của hai người, nàng ta động dậy cánh tay có hơi cứng ngắc của mình, cảm giác tê dại thuận theo cái tay trúng độc truyền đến, cái tay sưng đỏ ngứa càng dữ hơn, trên mặt nàng ta đổ một tầng mồ hôi lạnh, một bàn tay khác thì ra sức nắm bóp bàn tay trúng độc, vài lần thì xuất hiện vết máu loang lổ...

134. Chương 134

“Hoàng huynh, bọn đệ là thật lòng yêu nhau. Nhiều năm như vậy, đệ chưa từng yêu một cô gái nào, nhưng đệ yêu nàng, nàng là người con gái đầu tiên mà đệ yêu, cũng là người cuối cùng!”

“Thủy Thủy, muội phải chú ý chút. Lúc này không phải lão sư phụ đã nói rồi sao. Không được gãi tùy tiện, rách da thì sẽ không dễ phục hồi đâu.”

Từ Lâm vội vàng nhắc nhở, Vu Hoa lườm hắn một cái, hắn vội vã cúi đầu, buồn buồn ăn thức ăn trong bát.

“Phải đó, ả điên, lời sư phụ nói trước nay đều rất chuẩn, nếu cô còn gãi nữa, cái ‘móng heo’ hồng hào non mềm này của cô sẽ biến thành móng heo thiệt luôn đấy...”

Điểm Điểm khiêu khích mà nhìn Thủy Thủy, đừng nói đến việc hiện giờ bé có gia gia bên cạnh bảo vệ, cho dù không có gia gia ở bên, còn có những người như là bà ngoại, ông ngoại, cậu sẽ không để ả điên tùy tiện bắt nạt Điểm Điểm đáng yêu đâu. Nói thêm nữa, cho dù không có họ bảo vệ, trước nay cũng chỉ có chuyện Điểm Điểm bắt nạt người khác, muốn bắt nạt bé ấy à, không có cửa đâu nhá!

Hất đầu lên một cách cao ngạo, ông lão bật cười ha ha, cái ả điên kia đúng là không não không mắt mà, chọc ai không chọc lại đi chọc phải tiểu ác ma này, đừng thấy bình thường bé ngoan ngoãn là thế, lúc nghịch ngợm, ngay cả gia gia cũng dám chòng ghẹo, càng đừng nói đến mẹ của bé.

Nhưng cũng thật đúng là bội phục Điểm Điểm, vì mẹ mà có thể nhẫn nhịn Thủy Thủy đến vậy, mắt thấy cái ả kia sắp ngồi tốt lên đầu bé được rồi đấy, mình có cần giúp bé một tay, thêm một chân vào không nhỉ? Dám tăm tia người đàn ông của Tiểu Tiểu, đúng là chán sống mà.

Thôi vậy, khuấy động tinh thần trước đã nào. Ông lão cười giả hoạt một cái, xấu bụng nói:

“Điểm Điểm à, hôm qua con nói với gia gia, Lân vương nói với mẹ con như thế nào nhỉ?”

“Hôm qua...” Đầu óc Điểm Điểm mau chóng xoay chuyển, nhìn thấy ý cười xấu trong mắt ông lão, lập tức hiểu ngay:

“Gia gia, không phải Điểm Điểm đã nói với người rồi sao? Cha con nói: Lời của nương tử, vì phu sao dám không tuân? Nhưng cha không chỉ nghe lời mẹ, lời của Điểm Điểm, cha càng nghe hơn...”

Thấy mặt Thủy Thủy trắng bệch ra, vẻ mặt Điểm Điểm cười càng tươi, một câu thế này thì đã bị kích động rồi à? Thế tiếp theo đây, nàng ta có phải phát khùng luôn không? Điểm Điểm cười như ác ma, mà ông lão thì càng tận trách hỏi:

“Không phải chứ? Con chẳng qua chỉ là một đứa nhóc tì, Vương gia sẽ nghe lời con sao?”

Miệng nói là không, nhưng gương mặt ông lão lại hoàn toàn tin tưởng, ngay đến lão hồ ly ông đây đối với những lời của Điểm Điểm đều bảo sao nghe vậy, huống hồ là một Vương gia nhỏ nhoi? Còn không phải là bị Điểm Điểm dỗ cho không phân biệt được đông tây nam bắc hay sao?

“Gia gia, người lại xem thường sức quyền rũ của Điểm Điểm rồi đấy? Lân vương là ai chứ, ngài ấy là cha của con đó, là cha của con, tự nhiên là nghe lời con rồi. Nói đến nguyên nhân á hả? Đương nhiên là...Điểm Điểm lên nói cho người nghe, hôm đó đúng lúc mẹ cũng có mặt, con liền nói với Vương gia...”

Điểm Điểm lên nhìn về phía Thủy Thủy, đều thấy mọi người đều vênh tai lên mà nghe, Điểm Điểm dè thấp giọng, nhưng cũng tin rằng bọn họ có thể nghe được:

“Con đã nói với cha, con muốn có muối muối để chơi. Kết quả là ngay lập tức cha liền bế mẹ vào trong phòng nói là giúp con tạo ra muối muối, con rất tò mò muốn vào trong đó nhìn lên, nhưng quản gia cứ cố bế con đi, cũng chẳng biết bây giờ đã tạo được chưa nữa...”

Thường thì con nít không biết nói dối, Thủy Thủy chưa nghe Điểm Điểm nói hết, thì đã chạy vụt ra ngoài, lúc sắp đến cửa, còn hần học mà tròng Điểm Điểm một cái. Điểm Điểm chớp chớp mắt về vô tội, còn ông lão thì bật cười ha ha:

“Vậy á? Ta cũng rất muốn biết bây giờ đã tạo ra chưa. Nhưng chắc cũng được, chỉ cần cha mẹ con nỗ lực, ắt hẳn là có thể. Điểm Điểm à, nếu như con có muối muối rồi, gia gia nhất định sẽ giúp con tranh giành quyền lợi của con.”

“Quyền lợi gì?”

Hai mắt Điểm Điểm phát sáng, quyền lợi á hả, nghe cũng không khác lợi ích là mấy, thế đây là thứ tốt gì ấy nhỉ? Có thể tùy tiện đưa ra yêu cầu sao?

“Đương nhiên là ...con xem, mẹ con là do gia gia nhất được đúng không? Ta đặt tên cho nó là Tiểu Tiểu. Mà con ấy à, là do mẹ con lượm được, cho nên tên của con do mẹ con đặt, chính là Điểm Điểm. Về phần muối muối của con á hả? Là vì con mà có...ý nhầm, là vì yêu cầu của con mà được sinh ra, quyền lợi đặt tên này chính là của con rồi. Con suy nghĩ cho kĩ, cũng không gấp, phỏng chừng ít nhất cũng phải đợi chừng mười tháng nữa.”

Ông lão cười thỏa thích một cái, chẳng chút cảm thấy mình làm vậy có gì không thỏa đáng, mà người đang ngồi cũng quên ăn cơm luôn, đều kinh ngạc mà nhìn một già một nhỏ, cũng chẳng ai ra ngoài đuổi theo Thủy Thủy.

Bùm miệng chạy ra khỏi căn phòng bình dân kia, Thủy Thủy chạy ra khỏi viện, thấy xung quanh đều tối thui, nàng ta cảm thấy hơi sợ, trở về thì lại lo bị hai người kia cười nhạo, không về thì trong lòng lại sợ chết đi được...

Suy nghĩ một chặp, cuối cùng cũng lên lút trở về trong viện, tìm nơi hẻo lánh chút để nuốt cục tức. Lân vương, sao ngài ấy lại đối xử với mình như vậy? Mình đã có đứa con của ngài ấy rồi, nhưng ngài ấy và Tiểu Tiểu còn...

Tiểu Tiểu, chúng ta là chị em tốt cơ mà, lúc trước khi chưa biết cô là tỷ tỷ của ta, chúng ta đã là chị em tốt, cô từng nói cô sẽ giúp ta có được Lân vương, nhưng giờ thì sao, cô quên hết rồi ư? Sao cô có thể đối xử với ta như vậy? Trước đây, ta đối xử với cô...

Cô không có nơi ở, Thủy Thủy đưa cô về nhà, còn muốn giúp cô tìm nơi dừng chân, giúp cô...Nhưng giờ thì sao? Cô đã không thể gả cho Lân vương rồi, hơn nữa cô sớm đã có dã chủng chẳng biết là của ai kia, sao có thể mặt dày vô sỉ như vậy bảo nó nhận Lân vương làm cha, thậm chí còn cùng với Lân vương...

Lân vương là của Thủy Thủy, là Thủy Thủy nhìn trúng trước mà, cô cũng từng nói sẽ thành toàn cho Thủy Thủy, cô không thể làm như vậy, sao cô có thể làm vậy được chứ? Tiểu Tiểu, ta hận cô, cực kì cực kì hận cô! Cũng hận Điểm Điểm, cái thứ con hoang mà cô sinh ra kia!

Cô chẳng phải đại tỷ của ta hay sao? Thế thì cô thành toàn uội muối thì có sao đâu? Vả lại cô đã vào cung rồi, Hoàng thượng cũng thích cô, cô theo Hoàng thượng không được sao? Vinh hoa phú quý cả đời cũng có rồi, Thủy Thủy cũng có thể đoàn tụ với cha của đứa bé, như vậy không phải đều là chuyện đáng mừng ư?

“Tiểu Tiểu...ta hận cô!” Không nhịn nổi nữa, Thủy Thủy tức giận gào lên một tiếng, một đấm nện vào cái cây bên cạnh...

Đau quá! Bưng lấy cái tay bị đau, nước mắt không nhịn được nữa mà tuôn ra ngoài, lúc này nàng ta không chú ý, cái tay đầm ra vậy mà lại là bàn tay bị trúng độc kia ! Tay đỏ đỏ sưng sưng, bởi vì ban này dùng sức lớn, cái lớp da trong suốt kia đã rách, máu tươi đầm đìa. Ban này chỉ hơi thấy đau, bây giờ thì thấy đau khôn tả, đau thấu tim luôn. Ấm ỨC rơi nước mắt, Thủy Thủy không ngừng thổi tay mình, nhưng chẳng có tí tác dụng nào...

sao có thể có tác dụng được chứ? Những chuyện này đều là đồ gạt trẻ con, nàng ta cũng chẳng phải con nít, sau khi thổi thổi, trên tay vẫn có máu ứa ra, tay vẫn đau như cũ. Là do Tiểu Tiểu hại, đều tại Tiểu Tiểu hết. Thủy Thủy oán hận mắng, dùng quần áo trên người chà lau vết máu trên tay, người cũng dứt khoát ngồi xuống bên cái cây, nước mắt trên mặt chảy cang dữ dội:

Cha, mẹ và ca bây giờ đều cùng một bọn với Tiểu Tiểu và Điểm Điểm, tỷ tỷ Thủy Tiên cũng không bày tỏ thái độ, bây giờ chỉ có Từ Lâm đối với mình vẫn coi như là quan tâm. Từ Lâm ca ấy à, lúc trước khi còn bé nàng ta đã biết Từ Lâm ca và tỷ tỷ là một đôi, khi đó nàng ta còn thăm mếu hấn một thời gian nữa kìa? Nhưng sau này nhìn thấy Lâm vương, cả trái tim nàng ta đều đặt hết lên người Lâm vương, trong lòng không thể chứa người đàn ông khác nữa. Nhưng Từ Lâm ca thật sự rất tốt. Tỷ tỷ đã từng vào cung, đã là người phụ nữ của Hoàng thượng rồi, nhưng Từ Lâm ca đều không chê bai tỷ tỷ, vẫn một lòng một dạ đối đãi với tỷ ấy...

Nào có giống Lâm vương, căn bản không hề liếc nhìn mình lấy một cái, trong mắt ngài ấy chỉ có Tiểu Tiểu, ả đã nha đầu không có hình tượng gì kia. Hu hu, khi nào thì Lâm vương mới đối xử với mình như Từ Lâm ca đối với tỷ tỷ chứ...

“Thủy Thủy, đất bên ngoài rất lạnh, muội ngồi đó sẽ lạnh người đấy...”

Bữa tối kết thúc trong sự không vui, sau khi dìu Thủy Tiên đi nghỉ ngơi, Từ Lâm thấy Thủy Thủy vẫn chưa trở về, nên mới không yên tâm ra ngoài tìm, kết quả nhìn thấy Thủy Thủy dựa vào bên cây, ngồi dưới đất bật khóc với vẻ đáng thương.

Ánh trăng đêm nay không tốt lắm, nhưng tiếng thút thít của Thủy Thủy không nhỏ, trong lòng Từ Lâm thất lại, đau lòng nhìn Thủy Thủy, nàng ta rất yếu ớt, cũng rất thương tâm, nhưng không phải vì hấn, là vì Lâm vương cái người căn bản không hề thích nàng ta kia. Nghĩ đến Lâm vương, một ngọn lửa giận lan tràn trong lòng, Từ Lâm muốn ôm lấy Thủy Thủy, nói với nàng ta, hấn mới là phụ thân của đứa bé, cái người ở cùng đêm đó với nàng ta là hấn, không phải Lâm vương chết tiệt kia...

“Từ Lâm ca...” Lúc này còn đang nghĩ đến cái tốt của Từ Lâm, không ngờ người ra ngoài nhìn mình lại thật sự là hấn, Thủy Thủy cảm động mà nhìn Từ Lâm, nước mắt ấm ỨC không hề cố kị tuôn ra, đáng vẻ khổ sở đáng thương khiến cho Từ Lâm nhịn không được muốn ôm nàng ta vào lòng...

bàn tay tựa như có ý thức mà vươn qua đó, Từ Lâm kích động muốn ôm lấy Thủy Thủy, mà Thủy Thủy cũng đứng bật dậy, vươn bàn tay vẫn còn chảy máu ra, uất ỨC nói:

“Từ Lâm ca, huynh xem...”

Dưới ánh trăng không sáng lắm, thật ra không nhìn rõ gì cả, bàn tay muốn ôm lấy Thủy Thủy của Từ Lâm liền khựng lại, đổi thành đỡ lấy bàn tay mà Thủy Thủy đưa qua, dịu dàng hỏi:

“Thủy Thủy, đau không?”

Chắc là đau lắm đây? Buổi sáng hấn thấy nàng ta không ngừng xoa bóp tay, cái cảm giác ngứa ngáy ấy hấn biết, nhưng mà...

Hấn muốn an ủi nàng ta, nhưng bên cạnh có nhiều ánh mắt nhìn hấn như thế, ngay đến Thủy Tiên, bởi vì mang thai, hiện giờ tâm tình cũng đặc biệt kích động, người cũng miễn cảm hơn hấn. May thay, Vu Hoa đối với Thủy Thủy không tệ, lúc máu chót, y vẫn giúp nàng ta. Vu tướng thì sao? Bây giờ trong mắt ông ta chỉ có Tiểu Tiểu và Điểm Điểm, đâu còn lo đến Thủy Thủy nữa?

“Đau, rất đau...đã chảy máu rồi...” Nếu là trước kia, mẹ mà biết bị chảy máu, nhất định sẽ đau lòng , rất đau lòng. Thủy Thủy thương tâm nhìn Từ Lâm, thắc mắc:

“Từ Lâm ca, có phải Thủy Thủy rất xấu xa, rất không được người khác ưa thích hay không...trước kia, cha và mẹ đối với Thủy Thủy rất tốt, rất thương yêu Thủy Thủy, nhưng bây giờ...nhưng bây giờ, trong mắt ông ấy chỉ có...chỉ có Điểm Điểm...”

“Không đâu...Thủy Thủy, sẽ không đâu...” Mỹ nhân rơi lệ, âm ức kể với Từ Lâm, Từ Lâm không nhin được nữa mà ôm Thủy Thủy vào lòng, chặt chẽ ôm lấy thân hình hao gầy kia, hân thương yêu vô năng ta, lẩm bẩm nói:

“Thủy Thủy rất tốt, Thủy Thủy rất tốt! Thủy Thủy, đã là người sắp làm mẹ rồi, phải chăm sóc bản thân thật tốt, đừng quên, muối vẫn còn đứa con đấy?”

Thủy Thủy nằm trong lòng Từ Lâm, hỏi rất nhỏ tiếng:

“Còn đứa con? Nhưng ngài ấy căn bản không thích đứa con này, ngài ấy...ngài ấy muốn Tiểu Tiểu sinh đứa con cho ngài ấy, không thừa nhận đứa con trong bụng Thủy Thủy...”

Đây mới là điều nàng ta để ý nhất, con có rồi, vốn định thành hôn nhờ con. Nàng ta tưởng rằng có con rồi, cho dù Lân vương không đồng ý, Hoàng thượng cũng sẽ khiến Lân vương cưới mình, nhưng không ngờ...

“Không đâu, Thủy Thủy. Phụ thân của đứa bé nhất định sẽ thừa nhận nó!”

Đúng thế, hân mới là phụ thân của đứa bé, hân chắc chắn sẽ thừa nhận đứa con này, cũng thừa nhận Thủy Thủy...

“Các người, các người đây là đang...”

Hai tay siết chặt, Thủy Tiên nước mắt đầy mặt nhìn hai kẻ đang ôm chặt lấy nhau kia, nàng đã đến một thời gian rồi, vốn dĩ ông lão bảo nàng bớt hoạt động, vì đứa con nàng cũng nguyện ý, nhưng lòng dạ tướng công để đâu làm sao nàng lại không phát hiện được chứ? Thấy tướng công lâu lắm mà chưa về, nàng mới cẩn thận ra ngoài tìm kiếm, không ngờ cái nhìn thấy được lại là tướng công và muội muội của mình đang ôm nhau! Hơn nữa, nàng đã tới lâu vậy rồi, hai người họ vẫn nhắm mắt làm ngơ mà thân thiết...

“Thủy Tiên...sao muội lại ra đây?”

Trên mặt Từ Lâm lộ ra một tia khấn trương, mà Thủy Thủy thì sợ đến nỗi đẩy Từ Lâm ra, lùi ra sau hai bước liền, một lúc không vững liền ngã xuống đất...

“Thủy Thủy...muội không sao chứ?”

Nghe thấy ‘bing’ một tiếng, lúc Từ Lâm quay đầu vừa hay nhìn thấy Thủy Thủy ngã ngồi xuống đất, hân vội vã khấn trương chạy qua, lo lắng hỏi.

“Các người...Từ Lâm...huynh...”

Thủy Tiên tức tới nỗi một câu cũng chẳng nói được, từ lúc nào, quan hệ của bọn họ lại tốt như vậy? Thủy Thủy ngã, sao hân lại có dáng vẻ khấn trương đến vậy? Lúc ở trên xe nàng đã cảm thấy Từ Lâm có gì đó không đúng, giờ xem ra trực giác của nàng quả nhiên không sai, Từ Lâm chắc chắn là đã thích Thủy Thủy rồi...

Nhưng, sao có thể được chứ? Thủy Thủy đang mang là cốt nhục của Lân vương, chẳng lẽ ngay đến cái này hân cũng không để bụng sao? Hoặc là...

Không thể nào, không thể nào đâu...sao có thể như vậy được? Người Từ Lâm thích vẫn luôn là mình, từ rất nhỏ đã là vậy rồi, hân chẳng qua chỉ xem Thủy Thủy như muội muội của mình thôi, sao có thể thích Thủy Thủy chứ?

Thủy Tiên lắc lắc đầu, vừa lắc vừa lùi về phía sau, tiếng gọi phía sau sớm đã chẳng nghe thấy nữa, lòng nàng đau dữ dội, người cũng trực tiếp ngắt đi...

“Hoàng huynh, thả Tiểu Tiểu đi, được không?”

Một tia thất vọng nhiễm lên mắt Lâm vương, bị bắt vào thiên lao, hoàng huynh vẫn tách hai người bọn họ ra, căn bản không ở cùng một nơi, muốn nói chuyện với Tiểu Tiểu cũng khó.

“Lâm, đệ là huynh đệ tốt nhất của ta, ta sẽ nói thẳng với đệ vậy, ta có hứng thú với nàng, cho nên ta sẽ không thả nàng ra, ta sẽ đem nàng cột bên người ta, đợi nàng yêu ta!”

Hoàng thượng cười tự tin một cái, lúc chiều, hẳn chính là nói với Tiểu Tiểu như vậy, Tiểu Tiểu ở trong lao, hẳn ở ngoài lao. Bây giờ vẫn như vậy, chỉ có điều người trong lao đổi thành huynh đệ của hắn, Lâm vương mà thôi!

“Nhưng mà hoàng huynh, huynh cũng nên biết, điều này là không thể nào!” Lâm vương nhắc nhở Hoàng thượng, nếu như Tiểu Tiểu có thể tùy tiện thay lòng, thế thì nàng đã chẳng phải là Tiểu Tiểu rồi.

“Điều đó chưa chắc, ta sẽ cảm động nàng...”

Ánh mắt Hoàng thượng tối lại, bằng vào vẻ ngoài, quyền lực, hẳn không tin không thể dă động được lòng của cô gái tham tài kia.

“Hoàng huynh, bọn đệ là thật lòng yêu nhau. Nhiều năm như vậy, đệ chưa từng yêu một cô gái nào, nhưng đệ yêu nàng, nàng là người con gái đầu tiên mà đệ yêu, cũng là người cuối cùng!”

Gương mặt thoáng đỏ, tuy là thổ lộ về tình cảm của mình với Hoàng thượng, không phải với Tiểu Tiểu, nhưng lúc nói mấy lời này, mặt Lâm vương vẫn đỏ bừng lên, hẳn không giỏi về việc biểu đạt tình cảm của mình, nhưng đối với chuyện tình cảm lại rất cố chấp.

“Thế hoàng huynh thì sao? Bình thường ta có bao giờ để ý tới cái gì? Những gì hoàng huynh bỏ ra cho các đệ còn chưa đủ nhiều hay sao? Bây giờ cuối cùng cũng có một cô gái lọt vào mắt ta, Lâm, đệ không thể thành toàn ta ư?”

Hai mắt đỏ lên, trong mắt Hoàng thượng thoáng qua vài tia dữ tợn, hẳn cũng không muốn đối đãi với Lâm như vậy, nhưng vì Tiểu Tiểu, hẳn cần thiết phải làm vậy.

“Hoàng huynh, huynh cũng biết là Tiểu Tiểu có ý với đệ, sao đệ có thể từ bỏ nàng? Hơn nữa bọn đệ yêu thương nhau, nàng vốn không hề yêu huynh...”

Tại sao hoàng huynh lại cố chấp như vậy chứ? Tại sao hoàng huynh không nhìn ra được rằng Tiểu Tiểu không hề thích huynh ấy? Trong lòng Lâm vương cũng đau khổ vạn phần, hẳn sẽ không từ bỏ Tiểu Tiểu, xem ra, thật sự phải giống như Tiểu Tiểu nói rồi – theo Tiểu Tiểu về nhà!

“Ta tin tưởng, thời gian rồi sẽ thay đổi mọi thứ. Lâm, hoàng huynh sẽ không làm khó đệ, hôn lễ vào ba ngày sau sẽ cử hành như thường, ta sẽ dẫn Tiểu Tiểu đích thân qua đó chúc mừng!”

Ánh mắt Hoàng thượng lạnh lẽo nhìn Lâm vương, hẳn sẽ không vì một người con gái mà tổn thương đến huynh đệ của mình, chỉ cần đệ ấy ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của mình thì tốt rồi.

“Hoàng huynh...”

Nắm chặt lấy lan can, Lâm vương đau lòng thét lên, nhưng Hoàng thượng không hề ngừng bước, cũng không quay đầu lại, chỉ tiếp tục đi về phía trước một cách vô tình...

Có lẽ, hẳn có hơi tuyệt tình, nhưng...hắn cũng không còn cách nào khác, không muốn buông tay, thì chỉ có thể...

Tuy bước chân chưa dừng lại, nhưng trong lòng hắn vẫn vì câu thét cuối cùng của Lâm vương mà rung động một lúc, định quay đầu, nhưng rồi cũng không trở lại đó, bên ngoài cửa có một người đàn ông ngẩng nhìn về cửa nhà lao, thấy Hoàng thượng đi ra, hắn vội vã thu lại vẻ hoảng hốt trong mắt:

“Hoàng huynh, Lâm huynh ấy...”

“Không sao, ta sẽ không làm khó đệ ấy, chuyện hôn lễ liền giao cho đệ đi chuẩn bị vậy!”

Nặng nề thở ra một tiếng, bây giờ chỉ có Sóc vương giúp hắn thôi, Lâm vương...không trông chờ gì được rồi.

“Vâng! Hoàng huynh, huynh cảm thấy đến lúc đó chúng ta chuẩn bị xong hôn lễ, Lân vương sẽ ngoan ngoãn tham gia không?”

Lân vương thành thân, hẳn đương nhiên nguyện ý, đối với Tiểu Tiểu, hẳn cũng có tư tâm của mình, người Tiểu Tiểu thích là Lân vương, nàng không thích Hoàng thượng. Lân vương thành thân rồi, hai người đều có cơ hội! Hơn nữa người gài dây Lân vương thành hôn là Hoàng thượng, nói không chừng so với Hoàng thượng thì phần thắng của mình lớn hơn chút nhỉ?

“Sẽ, nhất định sẽ!” Tựa như nói với bản thân, cũng tựa như đang thuyết phục chính mình, Hoàng thượng tiếp tục đi về phía trước, trời sắp sáng rồi, cũng sắp phải thượng triều, đêm nay lại là một đêm không ngủ đây.

Sóc vương theo sát phía sau, nhưng Hoàng thượng ở phía trước đột ngột dừng lại, lông mày hắn khóa chặt, nhìn Sóc vương rất lâu rất lâu sau, đột nhiên hỏi:

“Sóc, đêm hôm khuya khoắt, sao để lại đến hoàng cung vậy? Hình như ta không có tuyên dụ vào thì phải?”

135. Chương 135

“Ta tin tưởng cha của ta, cha sẽ không để người phụ nữ khác mang thai, tân nương của cha chỉ có một, có thể sinh con cho cha chỉ có một, đấy chính là mẹ ta – Tiểu Tiểu!”

Trong lòng Sóc vương hồi hộp, sao đột nhiên Hoàng thượng lại nghĩ đến vấn đề này? Đúng vậy, đêm hôm khuya khoắt, sao bỗng dưng hắn lại đến đây? Hẳn có thể nói là vẫn luôn không yên tâm về Tiểu Tiểu, mới bảo người đến đây âm thầm bảo vệ một chút, nghe thấy tin tức liên vội vã đến đây được hay sao? Hay là viện một lý do nói không yên tâm về Lân vương?

Lông mày khẽ nhíu, ngẩng đầu đúng lúc bắt gặp ánh mắt sắc bén của Hoàng thượng, che giấu sự bất an trong mắt, Sóc vương cố làm ra vẻ thản nhiên cười nói:

“Đệ ở trong phủ cũng cảm thấy không yên, muốn đến tìm Lân vương trò chuyện, nhưng tới Lân vương phủ lại không tìm thấy người, cho nên...”

Bởi vì chột dạ, ánh mắt Sóc vương có chút lảng tránh, may mà Hoàng thượng cũng không hỏi kỹ, xoay người tiếp tục đi về phía trước. Còn lại Sóc vương, bất an nhìn bóng lưng xa dần kia của Hoàng thượng: Có phải là, huynh ấy đã bắt đầu hoài nghi gì rồi?

Trở về nơi quen thuộc lần nữa, Tiểu Tiểu cười khổ, lần này thì hay rồi, Lân vương cũng bị bắt luôn, xem ra hôn lễ này phải thành rồi đây.

Sau khi tìm chỗ quen thuộc ngồi xuống, Tiểu Tiểu ôm bả vai bắt đầu suy nghĩ, lòng phòng bị của Hoàng thượng đối với mình đúng là đủ nặng, chỉ là nàng không hiểu, nếu như hai người cứ cố xông ra thật, cung tiễn thủ mà Hoàng thượng chuẩn bị có thật sự bắn tên không?

Chắc là không đâu, nàng vẫn không tin Hoàng thượng sẽ tuyệt tình như vậy, nếu như làm thật, cũng sẽ không chuẩn bị riêng cho nàng cái tấm lưới siêu cấp bự kia. Thời gian không còn nhiều nữa, qua ngày mai, ngày kia chính là kì hạn cuối cùng mà Hoàng thượng cho nàng, cũng là ngày Lân vương thành hôn. Lân vương phủ bây giờ, cho dù Lân vương không ở đó, ắt hẳn sớm đã chăng đèn kết hoa rồi. Nghênh cưới công chúa, đây quả không phải là một chuyện nhỏ, vương phủ nhất định coi trọng muôn phần.

Còn có bọn người Thủy Thủy, không biết bây giờ đã sắp xếp ổn thỏa chưa, sự phụ phải trở về đúng giờ mới được, bằng không thì cái mạng nhỏ của nàng cũng xong đời luôn. Thủy Thủy ắt hẳn đã biết chuyện Lân vương sắp thành thân rồi chẳng, biết rồi thì ngàn vạn lần đừng quậy, xảy ra chuyện thì không vui nữa đâu.

Nghĩ đến lời Thủy Thủy nói lúc sắp đi, trong lòng Tiểu Tiểu càng thêm buồn bực, Thủy Thủy vốn là một cô nương không tệ, sao lại trở nên nông nổi này? Mình vì bọn họ, cam nguyện ở đây ngồi tù, nhưng nàng ta thì sao? Sao có thể nói năng như thế? Đừng nói đứa bé trong bụng nàng ta Lân vương căn bản là không thừa nhận, cho dù là thừa nhận...

Thừa nhận thì sao? Tiểu Tiểu không dám nghĩ. Muội muội của mình và người đàn ông của mình lẫn lộn trên giường, điều này suy cho cùng cũng không phải chuyện về vang gì. Lắc đầu, lại lắc lắc đầu nữa, Tiểu Tiểu nhắm mắt lại, cần nghỉ ngơi một lúc chẳng? Hay là tìm người chuyển vài lời cho Lâm vương?

Bỏ đi, đợi sự phụ về rồi tính sau vậy? Dù sao thì giữa phi tử và chém đầu, nàng sẽ không chọn phi tử nữa đâu. Thay Thủy Tiên tiến cung, đã là sai lầm của nàng rồi, vì vậy mà tạo nên sự hiểu lầm của Hoàng thượng đối với nàng, bây giờ, nàng sẽ không đâm lao theo lao, càng sẽ không...

“Thủy Tiên, Thủy Tiên!” Hoảng sợ đỡ lấy thân thể chực ngã kia, Vu Hoa hung dữ trừng Thủy Thủy và Từ Lâm, bọn họ đang làm gì? Thủy Thủy không phải luôn miệng nói rằng đứa bé là của Lâm vương hay ư? Tại sao hai người họ còn ôm lấy nhau?

Thủy Thủy bất an nhìn sự phẫn nộ của ca ca, nàng ta thật sự không cố ý, nhưng lại kích thích đến tỷ tỷ, làm sao đây? Làm sao bây giờ?

“Thủy Thủy, muội không sao chứ?”

Hứng chịu sự giận dữ của Vu Hoa, Từ Lâm thấy Thủy Tiên đã được Vu Hoa ôm đi, hắn cũng không tùy tiện đuổi theo, mà Thủy Thủy trong lòng bây giờ vẫn còn ngồi xổm dưới đất, tay ôm lấy bụng, không phải là...

“Thủy Thủy, muội sao rồi? Không phải động thai khí đấy chứ?” Từ Lâm khẩn trương hỏi, đôi mắt Thủy Thủy chớp một cái, đứng rồi, động thai khí thì tốt quá, như vậy thì có thể giải thích tại sao bọn họ lại gần gũi như thế. Người nàng ta yêu là Lâm vương, thật không muốn xảy ra sự mờ ám với người khác. Suy nghĩ một chập, Thủy Thủy ôm lấy bụng đau khổ kêu lên:

“Từ Lâm ca, bụng của muội đau quá...đau quá...”

Giọng nói yếu ớt, Từ Lâm sợ đến nỗi vội vàng bế nàng ta xông vào trong phòng, Thủy Thủy cười đắc ý, lúc nhìn thấy sự lo lắng của Từ Lâm lại bắt đầu đau khổ:

“Ui da, đau quá, khó chịu quá...”

“Thủy Thủy, đừng lo...chúng ta đi tìm đại phu...”

Từ Lâm khẩn trương, sớm đã quên hắn không hề thuộc đường ở nơi này, ánh mắt của hắn đều chú ý đến Thủy Thủy, căn bản không nhìn thấy một cục đá dưới chân, lúc hắn chú ý thấy, thân mình đã trực tiếp vấp ngã xuống đất...

“Đứa bé...” Điều đầu tiên trong lòng Từ Lâm nghĩ tới chính là đứa bé, thân mình theo trực giác mà ngã ra sau, bản thân liền lót dưới người Thủy Thủy, Thủy Thủy té lên người hắn, hai người ôm chặt lấy nhau...

“Hai người...Thủy Thủy, các người đây là...”

Vu Hoa ôm Thủy Tiên vào trong, sau khi nói sơ lược sự việc, Vu tướng và phu nhân mới nổi cơn giận dữ đi tới đây, không ngờ cái nhìn thấy được lại là hai người bọn họ không biết xấu hổ mà nằm dưới đất, cái này...

“Phu nhân, ta...”

Khẩn trương đẩy Thủy Thủy ra, trong mắt Từ Lâm thoáng qua tia sợ hãi, Vu tướng vươn tay ra, hai cái tát bốp bốp đánh lên mặt Từ Lâm:

“Tên súc sinh nhà ngươi! Sao ngươi có thể...”

“Cha, bụng của con...” Thủy Thủy bị đẩy sang bên, dưới một ngã một đẩy, bụng bắt đầu đau thật, cảm giác đau âm ỉ, tiếp đó là cảm giác đau quặn bụng dưới, một sự bất an bao trùm, đừng nói là...

Sẽ không đâu, không đâu...

Thủy Thủy kêu lên, con à, con ngàn vạn lần đừng mà! Con là quân bài duy nhất của ta, nếu như ngay cả con cũng không còn, sao ta có thể có được trái tim của Lâm vương, tất cả những gì ta hi sinh há chẳng phải lãng phí vô ích hay sao?

“Thủy Thủy...Thủy Thủy...” Tiếng gọi càng ngày càng xa, rốt cuộc Thủy Thủy cũng ngắt đi...

“Lão sư phụ, tình huống của Thủy Thủy sao rồi?”

Từ Lâm ôm Thủy Thủy trở về, nhưng ông lão và Điểm Điểm sớm đã đi “bay bay” rồi, lúc cả nhà tìm thấy bọn họ, đã là nửa canh giờ sau. Tuy có chút không cam tâm tình nguyện, nhưng ông lão vẫn bắt mạch, giữ thai cho Thủy Thủy, ban nãy vì có Từ Lâm lót phía dưới, Thủy Thủy ngã không hề nặng, mà đứa bé cũng không có trở ngại lớn gì, điểm này đối với ông lão mà nói càng dễ như trở bàn tay.

“Không sao!”

Ông lão không vui nói một tiếng, ôm Điểm Điểm đi ra ngoài. Vu tướng vội vàng kéo lấy tay áo của ông lão, ngại ngần nói:

“Lão sư phụ, chuyện này...tay của Thủy Thủy...có thể...”

Lời còn lại, ông thật ngại nói ra, nhìn tay bê vết máu, đáng vẽ lắm không chịu được kia của con gái ông rất đau lòng, cho dù đứa con gái này không hiểu chuyện đi chăng nữa, nhưng cũng là đứa con gái mà ông thương yêu.

“Cầm! một ngày một lần, mười ngày thì khỏi!”

Điểm Điểm vuốt tay ông lão một cái, ông lão ném ra một cái lọ, giọng điệu không vui nói.

“Cảm ơn lão sư phụ, còn có...”

Sắc mặt Vu tướng hơi đỏ, làm phiền như vậy ông thật sự là ngại quá chừng, mày trắng của ông lão dựng thẳng, tức giận nói:

“Còn có? Còn có gì nữa?”

Mình chẳng qua chỉ ra ngoài có tí thôi, chuyện của bọn họ sao mà lăm thế? Sớm biết phiền phức như vậy, đánh chết ông ông cũng không nhận cái cục nợ này, cũng không cần nói cho Tiểu Tiểu thân thể của nó, thì bây giờ mấy người bọn họ sớm đã tìm một nơi vô tranh với đời sống thật vui vẻ rồi.

“Là Thủy Tiên, con bé cũng ngắt rồi!”

Vu tướng nói ra một cách gian nan, ánh mắt thì lại hung dữ trừng về phía Từ Lâm, mà Từ Lâm chỉ cúi đầu, Thủy Thủy mang đứa con của hắn, hắn cũng không thể không lo cho nàng ta.

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, ông lão vẫn đi về phía phòng của Thủy Tiên, Vu Hoa ngẩng đầu, nhìn thấy Điểm Điểm xong liền lộ ra chút cứng chiêu, rồi khi nhìn thấy ông lão, y vội hỏi:

“Sư phụ, Thủy Tiên không sao chứ? Muội ấy ngắt rồi?”

Thủy Tiên nhìn cứ như ngủ say, cũng đúng thôi, nhìn thấy Từ Lâm và Thủy Thủy bên nhau, nàng có thể không khó chịu hay sao?

“Không sao! Sau này đừng kích thích nàng ta nữa, thân thể nàng ta không khỏe, về phần đứa bé này ầy à? Thì xem sau này vậy...”

Lắc lắc đầu, đây có phải gọi là tự tạo nghiệt không thể sống hay không? Vu tướng anh minh một đời, không ngờ cuối cùng lại bại bởi mấy cô con gái này của mình.

“Gia gia, ả diên kia đã động thai khí rồi, tại sao người còn cứu nàng ta? Nếu như con của nàng ta không còn nữa, vừa hay bỏ quách cái của nợ này, đỡ cho cha và mẹ sau này giận dữ?”

Trở về phòng của bọn họ, Điểm Điểm lấy làm khó hiểu hỏi. Bé cũng biết y thuật của gia gia vô song rồi, nhưng nữ nhân này xấu xa đến thế, cần bản không nên giúp nàng ta giữ lại đứa bé.

“Điểm Điểm, không thể nói như vậy được, nàng ta có xấu xa đi nữa, đứa bé trong bụng nàng ta không có lỗi mà? Nói sao đi nữa vẫn là một sinh mệnh nhỏ chưa thành hình, lúc trước gia gia tạo sát nghiệt quá nặng, cứu nàng ta coi như là bù đắp cho sát nghiệt lúc tuổi trẻ vô tri đã phạm phải vậy!”

Ông lão khẽ thở dài, bây giờ ngẫm nghĩ, lúc còn trẻ, truy cầu những thứ hư vô kia thì có ích gì chứ? Ngược lại bây giờ tuổi tác lớn rồi, mới biết mình khi đó ngu muội cỡ nào.

“Ồ. Mẹ cũng từng nói mấy lời tương tự thế này. Gia gia, người không biết đâu, lần đó mẹ đánh Diễm Diễm một trận, bây giờ nhớ lại mông vẫn còn đau nè...” Chớp chớp mắt về âm ức, đến bây giờ bé vẫn không biết mình đã làm sai cái gì, bé vẫn cảm thấy Hồ Tử làm thế không có sai.

“Ồ, mẹ con dám đánh con? Diễm Diễm ngoan, nói cho gia gia biết tại sao mẹ lại đánh con, sau này gia gia gặp lại mẹ con, nhất định sẽ đòi lại cho con!”

Nghe thấy đứa cháu cứng bị đánh, ông lão đau lòng, Tiểu Tiểu này, sao lại đánh Diễm Diễm chứ? Diễm Diễm còn là một đứa trẻ, đã đủ hiểu chuyện rồi cơ mà.

“Lần đó bởi vì Hồ Tử, khi đó...”

Âm sắc riu rít nói về tình hình khi đó, lông mày ông lão nhíu chặt, không hề ngắt lời Diễm Diễm, đợi Diễm Diễm nói xong rồi, ông mới nghiêm túc nhìn Diễm Diễm:

“Diễm Diễm, mẹ con làm đúng đấy, nghe gia gia nói nè, sau này bất luận trong tình huống nào, cũng không được tùy ý làm tổn thương người, biết chưa? Con có thể trêu chọc họ, giáo huấn họ, nhưng mà, tuyệt đối không được...gây ra án mạng!”

Diễm Diễm nhìn sắc mặt trịnh trọng kia của ông lão, ra sức gật gật đầu, nếu mẹ đã nói mình sai, cha cũng nói mình đã sai, bây giờ gia gia cũng nói mình sai, thế thì Diễm Diễm sai thật rồi, bé sẽ thừa nhận lỗi lầm, làm một đứa bé ngoan.

“Gia gia, Diễm Diễm biết rồi. Trừ phi vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không hại đến tính mạng con người!”

Tựa như phát thề, Diễm Diễm nói nghiêm túc hơn bất cứ lúc nào, mà đây cũng trở thành tiêu chuẩn chính người của bé sau này: Chính thế nào cũng được, chỉ cần còn một cái mạng là được rồi.

“Đứa bé ngoan, ngủ sớm chút đi, ngày mai còn phải lên đường đấy?”

Ngày mai sau khi tiễn bọn họ, ông có thể mau chóng trở về rồi, tình hình bên chỗ Tiểu Tiểu còn không rõ, ông cần phải cứu nó mới được. Còn Lâm vương nữa, tuyệt đối đừng xúc động, nếu như đến cướp ngục thì khôn.

Hoàng thượng biết quan hệ của Tiểu Tiểu và Lâm vương, nhưng vẫn đem nhốt Tiểu Tiểu vào tù, nếu như Lâm vương ngu ngốc đi cướp ngục, há chẳng phải vừa hay trúng phải kế sách của Hoàng thượng hay sao? Hai người đều bị nhốt, rồi dùng một người trong đó uy hiếp người còn lại, hai tên ngốc nói không chừng sẽ bị khuất phục mất thôi...

“Gia gia, con lén nói cho người một chuyện nè. Thật ra người cứu ả điên kia cũng chẳng sao, bởi vì con tin tưởng cha, cha sẽ chẳng nhìn trúng ả điên kia đâu? Cũng sẽ càng không làm cho ả điên kia mang thai...”

Nằm trong lòng ông lão, Diễm Diễm lại phát biểu cao kiến, ông lão gật gật đầu:

“Tình cảm Lâm vương đối với mẹ con, gia gia ta cũng rất yên tâm. Nhưng đứa con của nữ nhân này tuyệt đối có vấn đề, nhìn vẻ mặt nàng ta cũng không giống như nói dối, cũng chính là nói nàng ta vẫn luôn cho rằng đứa bé là của Lâm vương, nhưng cha của con cũng không thừa nhận, điểm này rất kì lạ, vấn đề ắt hẳn là nằm ở đây.”

Diễm Diễm cười hì hì:

“Gia gia, ánh mắt Từ Lâm kia nhìn ả điên, cũng rất kì lạ, hơn nữa lúc ả điên té ngã, hần tới đỡ ả điên trước, Diễm Diễm cảm thấy rất lạ, sao hần lại lo lắng cho ả điên đến thế? Thậm chí còn lo hơn cả dì Thủy Tiên nữa...”

Diễm Diễm chỉ là một đứa trẻ, nhưng chung sống một ngày nay, bé cũng cảm thấy được giữa Từ Lâm và Thủy Thủy có sự khác thường, mày trắng của ông lão nhướn một cái, cười ha ha nói:

“Diễm Diễm nói có lý, có lẽ đứa bé của Thủy Thủy có quan hệ với Từ Lâm cũng không chừng, có điều chuyện này chúng ta trước không cần lo, chúng ta trước phải cứu mẹ con mới được...”

Thanh âm nhỏ dần, chớp mắt đã nghe thấy tiếng hít thở đều đặn, bọn họ không ngờ rằng, ngày thứ hai, ở đền này xảy ra chuyện thật.

Lúc trời vừa tờ mờ sáng, bọn họ liền bắt đầu lên đường. Thật ra người trong xe vẫn còn tốt chán, ông lão đánh xe ở ngoài mới là người mệt nhất. Nhưng hiển nhiên là có người không cho rằng như vậy, mới sáng sớm đã ở trong xe bắt đầu than vãn:

“Mệt chết rồi...tôi qua mới ngủ có mấy canh giờ mà...”

Giọng nói đáng ghét, khiến cho Điểm Điểm ở trong lòng Vu Hoa bực bội nhúu mày,thì ra biến dị mà mẹ từng nói không chỉ xuất hiện trên người bé. Cô gái ngốc như Tiểu Tiểu mà lại sinh ra bé đây thông minh tuyệt đỉnh, mà bọn người Vu tướng sinh ra một ổ người an tĩnh, nhưng cũng sinh ra một người ồn ào gần chết như Thủy Thủy.

“Ta thật muốn tìm một cái giường ngủ thêm chút nữa!”

Lưng đau nhức ê mỗi, nàng ta là phụ nữ có thai tôn quý hoài đứa con của Lâm vương, cách đi đường như vậy, căn bản là không muốn để nàng ta sống yên mà. Hôm qua suýt nữa làm mất đứa con, nàng ta phải cẩn thận một chút, đứa con này mới là hi vọng của nàng ta.

“Thủy Thủy, kiên trì một lát, rất nhanh sẽ tới!”

Đã đi được hơn một canh giờ rồi, bên ngoài cũng đã nghe thấy tiếng người nói chuyện, Từ Lâm thương tiếc nhìn Thủy Thủy, không nở mà nói lời an ủi.

“Vẫn là Từ Lâm ca tốt! Tỷ tỷ còn chưa tỉnh sao? Số tỷ tỷ thật tốt, nếu như Lâm vương cũng có thể giống như Từ Lâm ca như vậy thì tốt quá rồi...” Thủy Thủy thở dài một hơi, Từ Lâm cười nói:

“Thủy Thủy, lại nói bậy rồi, đúng không? Tỷ của muội mệt, sẽ tỉnh lại nhanh thôi!”

Tiếng hát tiếng đệm bên tai, khiến cho Thủy Tiên vừa định mở mắt liền không dám mở, cái ôm này, là của Từ Lâm ca. Là Từ Lâm ca mà khi còn rất nhỏ đã từng nói muốn cưới mình kia, nhưng mà...

Giờ thì sao? Cuối cùng nàng và hắn đã kết thành phu thê, mà Hoàng thượng cũng đã xá miễn cho bọn họ, hạnh phúc của bọn họ gần trong gang tấc, nhưng...

Thủy Thủy, cô em gái mà mình thương yêu nhất, sao có thể đến đây phá hoại hạnh phúc của mình chứ? Không phải muội ấy nói người mình thích là Lâm vương sao? Đã thích Lâm vương rồi, tại sao cả ngày cùng với Từ Lâm ca làm ra chuyện không trong sáng như thế? Có phải là, hai người họ sớm đã vừa mắt nhau, nhưng chỉ ngại thể diện của mình, vẫn luôn không nói ra?

Nếu thật sự như vậy, mình phải làm sao đây? Trong bụng đang mang, chính là cốt nhục của Từ Lâm ca, nàng không nở bỏ đứa bé này, cũng không nở từ bỏ Từ Lâm ca...

Nước mắt bất giác tuôn rơi, trong lòng Từ Lâm cả kinh, vội cúi đầu xuống hỏi:

“Thủy Tiên, muội làm sao vậy? Tỉnh lại đi, mơ thấy ác mộng sao?”

Ác mộng ư? Nàng thì thà rằng đây là ác mộng còn hơn, nếu hắn đã nói như thế, thế thì cứ coi như là ác mộng vậy? Thủy Tiên nhắm mắt, không có lên tiếng, chỉ là nước mắt chảy càng dữ dội.

‘Két’ một tiếng, xe ngựa đột ngột dừng lại, mọi người đều khấn trương vênh tai lên, nhưng chỉ nghe thấy tiếng người xì xì xào xào bên ngoài. Lát sau, màn xe mở ra, mặt ông lão tiến vào, đưa tới một cái bao vẫn còn nóng hổi, ông cười nói:

“Ăn lúc còn nóng đi, chúng ta tiếp tục lên đường. Một lát xuất thành, tốc độ phải càng nhanh hơn. Kinh thành có biến, hôm sau chính là ngày Lâm vương nghênh cưới công chúa, ta lo lắng, Tiểu Tiểu sẽ xảy ra chuyện!”

Giải thích đơn giản xong, nhìn thấy vẻ mặt Vu tướng và Vu Hoa khẩn trương, ông lão cười hài lòng, người cũng đi ra ngoài, mà Thủy Thủy thì lại ngồi ngây ngốc, cái bao đưa tới tay nàng ta cũng chẳng hay biết.

“Ông ta gạt người, đúng không?” Tùy tay kéo lấy tay một người, Thủy Thủy căn bản không nhìn thấy người bị kéo là ai, Vu tướng thở dài một tiếng:

“Thủy Thủy, ngài ấy căn bản không phải của con, nếu Lâm vương đã không thích con, con hà tất phải cố chấp như vậy chứ?”

“Chàng không phải của con? Cha, lúc đầu, không phải cha từng nói muốn giúp con có được Lâm vương hay sao? Khi đó cha cũng biết Lâm vương thích Tiểu Tiểu mà, nhưng khi ấy cha từng nói điều đó không thành vấn đề...nhưng giờ đây, chẳng lẽ chính bởi vì nàng ta là con gái của cha, cha liền không giúp con nữa ư? Cha, cha đừng quên, con cũng là con gái của cha cơ mà, hơn nữa, trong bụng con cũng có đứa con của chàng...”

Bàn tay siết lại càng thêm dùng sức, khuôn mặt Từ Lâm lộ ra một tia thống khổ, đứa con là của hắn, nhưng hắn không dám thừa nhận. Mà Thủy Thủy là người phụ nữ của hắn, nhưng nàng ta lại nói nàng ta thích người đàn ông khác ngay trước mặt mình...

Hèn nhất quá, Từ Lâm, mày thật quá là hèn nhất. Từ Lâm nói với chính mình, mắt hắn nhìn về phía Thủy Thủy, nhưng trong mắt Thủy Thủy không có hắn.

“Thủy Thủy, con đừng quên, Lâm vương chưa bao giờ thừa nhận đứa bé trong bụng con là của ngài ấy. Có lẽ là đã xảy ra nhầm lẫn ở chỗ nào đó cũng không chừng...”

Vu tướng đau khổ nhắm mắt, ban đầu đáng lẽ không nên giữ lại đứa bé này, hôm qua ông nghĩ cả ngày, nếu như đứa bé này cản trở hạnh phúc của Tiểu Tiểu, không cần cũng được!

“Cha, sao cha có thể nói như vậy được chứ? Người đàn ông đêm đó là Lâm vương, đứa bé vốn là của chàng, chàng thừa nhận hay không thừa nhận, đây đều là sự thật. Còn bây giờ, cha không nghe thấy sao? Lâm vương sắp thành thân rồi, tân nương không phải là con, cũng chẳng phải con gái lớn của cha, là công chúa, là một công chúa không liên quan đấy, sao chàng có thể cưới công chúa chứ? Tân nương của chàng nên là con cơ mà, bọn con đã có đứa bé luôn rồi...”

Thủy Thủy đau khổ bật khóc, mí mắt Điểm Điểm rớt cuộc cũng mở lên, nhìn Thủy Thủy tựa như bà điên, bé ra vẻ thở dài nói:

“Ta tin tưởng cha của ta, cha sẽ không để người phụ nữ khác mang thai, tân nương của cha chỉ có một, có thể sinh con cho cha chỉ có một, đấy chính là mẹ ta – Tiểu Tiểu!”

Nhìn cặp mắt bốc hỏa kia, Điểm Điểm gắng sức dựa vào trong lòng Vu Hoa, run rẩy nói:

“Ả điên phát hỏa rồi, cậu à, cậu phải bảo vệ con cho tốt đấy, con là một đứa trẻ, chẳng qua chỉ nói sự thật mà thôi, đừng để ả ta đánh con nha...”

Dáng vẻ đáng thương, khiến mọi người đều nảy sinh lòng thương, mà Thủy Thủy thì chỉ có thể hung dữ mà nhìn Điểm Điểm, nàng ta đột nhiên cười nói:

“Điểm Điểm, mày tin tưởng cha mày như thế, thế đứa bé trong bụng ta phải nói sao đây? Chẳng lẽ đêm đó ta nhìn nhầm người hay sao? Hay là nói, cha của mày có thuật phân thân?”

Dùng bàn tay không bôi thuốc kiêu ngạo mà vuốt bụng mình, Thủy Thủy thậm chí còn gắng sức ưỡn về phía trước, nhưng nàng ta vốn chẳng đầy đặn gì, có ưỡn bụng hơn nữa cũng uống công – cái bụng vẫn bằng phẳng, chẳng nhìn ra được gì hết.

Điểm Điểm cười hi hi nói:

“Thế thì ta không biết rồi, nhưng việc cha làm, không bao giờ là không thừa nhận. Trong bụng cô có đứa bé à? Ai mà biết là của kẻ nào chứ, nhưng ta thấy hắn khá là quan tâm tới cô, ả điên, có phải của hắn không?”

Tay Điểm Điểm chỉ về phía Từ Lâm, thật ra thì bé cũng không biết, chỉ là nói bừa mà thôi. Nhưng có người lại chột dạ, Điểm Điểm vừa chỉ lên người Từ Lâm, Từ Lâm liền vội vã xua tay:

“Ranh con, đừng nói bậy, sao có thể chứ? Đừng nói lung tung...”

Vốn dĩ, hắn cũng có thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng Từ Lâm chột dạ, hắn sợ Điểm Điểm vừa nói như vậy, mọi người sẽ hoài nghi hắn, nào biết trải qua một phen phân bua như vậy của hắn, Thủy Tiên là người đầu tiên cảm giác thấy chuyện này bất thường, nàng mở mắt, cũng giãy khỏi sự ôm ấp của Từ Lâm, hai mắt lộ ra tia thất vọng cùng cực:

“Từ Lâm, lời của huynh ban nãy, huynh có dám thề với trời?”

Thề với trời? Trong lòng Từ Lâm run lên, phải thề với trời sao? Lời thề này rất chuẩn, nếu như hắn thề thật, hắn bị thiên lôi đánh thì sao?

Sự do dự chốc lát này, trong lòng của Vu Hoa và Vu tướng, Vu phu nhân đều có khúc mắc, mà Điểm Điểm nhanh trí trong lòng cười càng vui hơn, tên Từ Lâm này, bình thường đã thấy hấn kì quái, không ngờ vừa thử sơ qua, hấn liền khấn trương đến thế, chẳng lẽ đứa bé trong bụng ả điên, thật sự là của hấn?

“Hấn sao dám thề chứ? Cái này là thề với trời đấy, nghe nói vi phạm lời thề sẽ bị thiên lôi bổ chết. Người dám thề không? Lời nói phải cẩn thận một chút, bằng không, bị thiên lôi bổ chết thì cái gì cũng không có nữa đâu...”

Điểm Điểm cười ngây thơ, nhưng trong mắt Từ Lâm nhìn thấy, lại tựa như ác ma bước lên từ địa ngục, hấn càng run dữ hơn, mà từng cặp ánh mắt ăn thịt người ở xung quanh, khiến hấn cũng không dám thừa nhận, cắn cắn răng, thề thì thề vậy: “Ta...”

136. Chương 136

Bình sinh, hấn chưa từng quỳ xuống cầu xin ai, nhưng lần này hấn quỳ xuống, cầu xin Hoàng thượng tha cho người con gái mà hấn thích, xin Hoàng thượng cho Tiểu Tiểu tự do, xin Hoàng thượng thành toàn ỳnh!

“Ha ha...rõ là nực cười, đứa bé trong bụng ta, ta có thể không biết là của ai ư? Nó là của Lân vương, mắc mớ gì tới Từ Lâm ca? Lẽ nào ta còn không biết người lên giường với ta là ai chắc?”

Lời thề của Từ Lâm còn chưa thốt ra, Thủy Thủy bỗng nhiên bật cười ha ha. May mà nàng ta phản ứng đủ nhanh, bằng không, thật sự mắc mưu của thằng nhóc Điểm Điểm nhanh trí gần chết kia mất thôi.

Có điều lời của nàng ta, cũng thành công hóa giải sự chần chừ của Từ Lâm, hấn cười nịnh cúi đầu, Thủy Tiên cố chấp buông tiếng than dài:

“Từ Lâm, huynh dám thề không? Huynh không dám ư? Thủy Thủy cũng đã nói, đêm đó trời tối...”

Ý sau đó, không nói cũng hiểu, nàng không tin tưởng Từ Lâm. Có lẽ trước kia nàng tin hấn, nhưng bây giờ nàng không tin, một chút cũng không tin tưởng hấn nữa. Cảm giác giữa hấn và Thủy Thủy quá mờ ám, mà thái độ hấn đối đãi với Thủy Thủy quá mức thân mật...nàng là ai chứ, là người bên gối của hấn, làm sao có thể không nhận ra sự khác thường của hấn được?

“Ta...”

“Ha ha, ta đã nói mà, đứa bé trong bụng ả điên này chắc chắn không phải của cha, giờ thì hay rồi, các người đã tin chưa?”

Giọng nói của Điểm Điểm đúng lúc vang lên, Vu Hoa đang ôm Điểm Điểm hai mắt tối lại, đối với lời nói của Điểm Điểm cũng tin tưởng phần nào:

“Từ Lâm, thật sự như vậy sao?”

Giọng nói của Vu Hoa lúc này cũng lạnh ngắt, mà khuôn mặt của Vu tướng, cũng cực kì giận dữ mà nhìn Từ Lâm, Từ Lâm ngẩng đầu biện giải:

“Không...không...phải...”

Giọng của hấn cực nhỏ, ánh mắt cũng không ngừng trốn tránh, giọng điệu như vậy, cho dù là thuyết phục chính bản thân hấn cũng khó, huống hồ là những người vốn đã hoài nghi hấn. Bốp hai tiếng, bàn tay Thủy Tiên đánh tới, nàng ôm bụng, cực kì bị thương hỏi:

“Huynh...huynh sao có thể đối xử với ta như vậy...”

“Ta...” Từ Lâm đầy vẻ áy náy nhìn Thủy Tiên, mà Thủy Thủy thì lại hỏi một cách mơ màng:

“Tỷ tỷ, tỷ tức giận gì chứ? Lên giường với muội là ai muội còn không biết hay sao? Là Lâm vương...không phải Từ Lâm ca, không phải huynh ấy...”

Không phải hẳn, tuyệt đối không thể là hẳn, Thủy Thủy nhìn Thủy Tiên, rồi lại nhìn Từ Lâm, nhìn Vu Hoa, cuối cùng dừng lại trên người Điểm Điểm, chỉ vào Điểm Điểm, nàng ta tức giận nói:

“Là mày! Đều do mày hại, mày xúi giục mọi người, mày bôi nhọ ta! Mày sợ ta cướp mất Lâm vương, mày...”

Những lời lên án, càng nói càng kịch liệt, mà Thủy Tiên ngồi trên xe, lúc này cũng ôm bụng đau đớn mà ngất xỉu. Ông lão đánh xe tìm nơi ít người để dừng xe lại, giúp Thủy Tiên bắt mạch xong liền vô lực xuôi tay:

“Đã nói hai ngày nay phải chú ý rồi, ta cũng lực bất tòng tâm!”

Những lời vừa nãy, ông cũng nghe đại khái, ông lão nhìn Điểm Điểm một cái, Điểm Điểm vô tội chớp chớp mắt, ông lão cười nhạt một tiếng, nói:

“Xem ra hôm nay không đi được rồi, ta sẽ tìm nơi hẻo lánh một chút sắp xếp cho các người. Vu tướng, sau này phải dựa vào bản thân ông rồi, ta phải lập tức quay về cứu Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu bây giờ đang ở trong lao, ta rất không yên tâm. Về phần Điểm Điểm...Điểm Điểm, con dự định thế nào? Theo gia gia trở về cứu mẹ con hay là...”

Trong mắt ông lão, Điểm Điểm không phải chỉ là một đứa con nít, ông trưng cầu ý kiến của Điểm Điểm, Điểm Điểm vội vã giơ tay lên, rồi rít nói:

“Tiểu Tiểu là ai, là mẹ của con đấy. Mẹ gặp nguy hiểm, người làm con trai như con, sao có thể không đi cứu mẹ chứ? Gia gia, chúng ta cùng nhau đi nhé, còn chuyện ở đây ấy à? Có ông bà và cậu, hẳn là sẽ không sao đâu!”

Giọng điệu người lớn, thốt ra từ trong miệng của một đứa trẻ, vốn là rất đáng buồn cười, nhưng người trong xe đều không hề cười, Vu tướng kiên định gặt đầu:

“Được, không thành vấn đề! Lão sư phụ, Tiểu Tiểu liền nhờ vào ông vậy. Lát nữa ta đem danh sách một số người trung thành với ta cho ông, có gì thì ông có thể tìm họ giúp đỡ...”

“Khà khà...” Ông lão bật cười lạnh lẽo, hỏi một cách khinh thường:

“Vu tướng, ông cảm thấy cái đám người mà ông cho là trung thành kia, bây giờ còn giúp ông ư?”

Thói đời bạc bẽo, kẻ lẫn lộn chốn quan trường nhiều năm như Vu tướng còn không rõ hay sao? Lúc ông ta đắc thế, có lẽ đám người kia chạy nhanh hơn ai hết, nhưng bây giờ ông ta thất thế rồi, hơn nữa là đích thân Hoàng thượng khiến ông ta thất thế, ai dám lên tiếng vì ông ta, đắc tội với Hoàng thượng cơ chứ?

Vu tướng cười bối rối: “Ồm...”

Ánh mắt của ông lão, lạnh lẽo liếc về phía Từ Lâm, rồi lại liếc về phía Thủy Thủy đang mất hồn, ông cười lạnh nói:

“Trông kĩ người phụ nữ của người, đừng để cản người khắp nơi nữa!”

Câu ‘người phụ nữ của người’, sớm đã nói rõ quan hệ của Thủy Thủy và Từ Lâm, Vu Hoa nghe thấy từ này, rồi lại nhìn Thủy Tiên đang sống dở chết dở, càng tức giận đến muốn đánh người, y tiến lên phía trước, nắm đấm cũng theo sau chào hỏi...

Từ Lâm không lên tiếng, cũng không đánh trả, im lặng nhận nắm đấm của Vu Hoa, mãi đến khi toàn thân bị đánh đến bầm tím, khóe miệng cũng có vết máu chảy ra.

“Tên súc sinh nhà người, tại sao lại...”

Tức giận trừng Từ Lâm, mà Điểm Điểm thì lại ngoan ngoãn nằm trong lòng Vu phu nhân, bé nhỏ người, tùy tiện một nơi là có thể ẩn thân, vả lại gia gia cũng từng nói, chỉ cần không gây ra án mạng là được, bây giờ bé cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm nhá, đánh người là cậu, không liên quan tới bé.

“Từ Lâm, tại sao? Nói uội biết đó không phải sự thật?”

Rốt cuộc Thủy Thủy cũng hoàn hồn lại, nàng ta lấy làm khó hiểu nhìn về phía Từ Lâm, chuyện đêm hôm đó, nàng ta đã nhớ lại rất nhiều lần, nhưng...

Người đêm hôm ấy rõ ràng là Lâm vương mà, tuy nàng ta không nhìn rõ, nhưng nàng ta tin tưởng là Lâm vương, sao có thể trở thành Từ Lâm ca được? Hơn nữa, Từ Lâm ca và tỷ tỷ đã bỏ trốn rồi...

“Thủy Thủy, xin lỗi, không phải ta cố ý...”

Phải nói thật sao? Nhìn vẻ không tin trong mắt Thủy Thủy, nhìn Thủy Tiên đang chết lặng, còn có người Vu gia đầy vẻ tức giận, lần đầu tiên Từ Lâm cảm thấy sợ hãi, nếu như hắn không nói thật, Vu Hoa có đánh chết hắn không?

“Tại sao? Rõ ràng muội nhớ là...”

Bưng lấy đầu, đầu Thủy Thủy như muốn nổ tung, Từ Lâm cúi mặt, nhỏ giọng kể lại những gì xảy ra tối hôm đó.

Trước kia, từ nhỏ Từ Lâm đã cùng với Thủy Tiên tự định chung thân, lúc biết Thủy Tiên vào cung, trong lòng hắn, tràn đầy sự phẫn nộ vì bị lừa dối, hắn biết theo đuổi vinh hoa phú quý là sự thường tình của con người, hắn cũng biết mình không thể so bì được với Hoàng thượng, nhưng tình cảm nhiều năm nay, thật sự không bằng cái nhìn thoáng qua kia hay sao?

Đau lòng nhìn Thủy Tiên vào cung, ngay cả cái ý nghĩ muốn tìm cái chết cũng có luôn. Sau này nghe Thủy Tiên vào cung không hề được sủng, trong lòng hắn lại tràn đầy khoái cảm xem trò cười, dần dần, hắn cũng dè dặt lại tình yêu với Thủy Tiên, mãi đến khi Thủy Tiên về thăm nhà...

Vốn cho rằng, ở trong cung nàng sống không được tốt.

Vốn tưởng rằng, lúc hắn nhìn thấy nàng, nàng sẽ rất tiều tụy.

Nhưng, lúc Thủy Tiên trở về, nhìn vẻ sáng chói kia, nhìn dung mạo vẫn chim sa cá lặn kia của nàng, cái cảm giác bị phản bội kia lại ập đến...

Cũng chính tại đêm đó, hắn vốn dĩ muốn đến thăm Thủy Tiên, chất vấn nàng một phen, dọa dẫm nàng một trận, nhưng không ngờ lúc ngang qua phòng Thủy Thủy, lại nghe thấy trong phòng có tiếng nói...

Vì tò mò, hắn lén lút lên đến trước cửa sổ, đèn trong phòng đã tắt, trong căn phòng tối om chỉ nghe thấy âm thanh yếu ớt:

“Lâm vương, đừng mà...”

“A...Lâm vương, ta yêu chàng...”

“Muốn...”

Âm thanh rên rỉ yếu ớt không ngừng xông vào trong đầu óc của hắn, khiến cho người trẻ tuổi như hắn bắt đầu máu nóng sục sôi. Lê nào Thủy Thủy đang ở trong phòng vụng trộm với Lâm vương sao? Tại hắn dấn gần hơn, nhưng trong phòng không hề nghe thấy tiếng dõ dốc của đàn ông, trong lòng hắn cả mừng: Chẳng lẽ Thủy Thủy đang mộng xuân?

Nghĩ vậy, hắn lẳng lặng đi đến bên cửa, lúc đẩy cửa mới phát hiện cửa đã cài then. Hắn ngửa ngáy trong lòng bèn lén đến trước cửa sổ, vừa hay cửa sổ chưa cài then, hắn liền trèo vào trong từ cửa sổ, mò đến trước giường, lật người lên giường...

Cứ tưởng Thủy Thủy sẽ hỏi là ai, hoặc là sẽ phản kháng, nhưng lúc tay hắn run rẩy đặt lên người nàng ta, Thủy Thủy lại không hề phản kháng, ngược lại còn đáp lại hắn một cách nhiệt tình...

Đúng là một ả tiện phụ!

Ngoài mặt thì ra vẻ đơn thuần, nhưng trong xương tủy thì...còn chẳng phải giống với tỷ tỷ của cô hay sao? Từ Lâm hẳn học nghĩ trong lòng, cũng không chút do dự...

Người mà Thủy Thủy luôn miệng rên rỉ gọi tên là Lâm vương, Từ Lâm cũng không biện bạch, xong chuyện sợ bị phát hiện, bèn chắt vật bỏ chạy theo đường cửa sổ. Đi chưa xa, không cẩn thận đụng phải Thủy Tiên, Thủy Tiên nước mắt rưng rưng cầu xin hẩn, bảo hẩn đưa nàng rời khỏi, đang lúc hẩn hỗn loạn chẳng biết nghĩ sao, có lẽ là vì che đậy sự bất an trong lòng, liền dẫn Thủy Tiên chạy ngay trong đêm. Sau khi ra ngoài Thủy Tiên chủ động nương thân, Từ Lâm cũng không khách sáo, ngày thứ ba hai người liền kết thành phu thê...nếu như không biết Thủy Thủy mang thai, hẩn cũng sớm quên mất chuyện đêm đó...

“Người...” Từ Lâm vừa dứt lời, Thủy Thủy cho hẩn một cái bạt tai, là hẩn, sao có thể là hẩn...

Từ Lâm ca vốn dĩ hiền lành, nay ở trong mắt Thủy Thủy, cứ như thể một con quỷ dữ vậy. Mà cái bụng vốn đặc ý, trong bụng vốn dĩ là con bài để nàng ta giành lại sự sủng ái của Lâm vương, nay cứ như thể đang cười giễu nàng ta vậy, khiến nàng ta nghĩ tới liền cảm thấy chướng mắt...

Không, nàng ta không chấp nhận! Đây không phải là thật!

Cũng không biết lấy đâu ra sức lực, Thủy Thủy nhảy mạnh xuống khỏi xe. Tốc độ đó, người trong xe đều không kịp phản ứng, đợi đến lúc phản ứng lại mà gọi ông lão, xe sớm đã chạy một đoạn đường dài.

Quay lại tìm một phen, ở nơi cách khoảng hai trăm bước, cuối cùng nhìn thấy người đang ngất xỉu bên đường, khuôn mặt nàng ta đã bị trầy xước, mà vết máu giữa hai chân càng làm người ta thấy mà giật cả mình. Nàng ta chắt vật ngất xỉu ở đó, bên cạnh sớm đã có người vây lại...

“Thủy Thủy...”

Đau lòng nhìn người dưới đất, Vu tướng nước mắt rờn rờn, ông...đã tạo nghiệt gì đây. Hai đứa con gái, không những mang thai đứa con của cùng một người, còn...còn mất luôn cùng một ngày...

“Tiểu Tiểu, mai đã là ngày Lâm vương thành thân rồi, nàng sẽ cùng ta đến đây chúc phúc cho Lâm vương hay không?”

Trong địa lao tối tăm, Tiểu Tiểu chớp mắt, Hoàng thượng đứng bên ngoài phòng giam, đau lòng nhìn người bên trong. Chỉ cần một câu nói, thì nàng có thể ra ngoài rồi, nhưng tại sao nàng lại không chịu mở miệng chứ?

“Hoàng thượng, ngài không sợ lúc hôn lễ, ta sẽ xách theo Lâm vương bỏ trốn hay sao?”

Tuy rằng, Tiểu Tiểu biết Hoàng thượng dẫn nàng đến đó, nhất định có cách gì đó để phòng nàng, nhưng nàng vẫn không thể nhịn được hỏi. Ngay trong lễ thành hôn của Lâm vương, mang theo Lâm vương bỏ trốn, tuyệt đối là kinh hãi thế tục, tuyệt đối đáng để mong đợi!

“Ha ha, Tiểu Tiểu nàng lại nói giỡn rồi. Hai người không có võ công bỏ trốn, hình như có hơi khó khăn nhỉ!”

Cười nhạt nhìn Tiểu Tiểu, hẩn thích sự tinh nghịch trong mắt nàng, sự tinh nghịch của nàng khiến cho buồn bực cả ngày nay của hẩn đều tan thành mây khói.

“Ngài...ngài cho bọn ta ăn Hóa công tán?”

Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn hẩn, điều này thật sự không giống việc làm của một đế vương đâu nhá.

“Tiểu Tiểu, nàng nói xem người nhà của nàng đều bị nàng đem giấu đi hết rồi, sao ta có thể không suy tính nhiều hơn được cơ chứ?”

Khuôn mặt tuần tú cười tà mị, khiến trong lòng Tiểu Tiểu khẽ run một chút, Hoàng thượng đúng là Hoàng thượng, quả nhiên không thể xem thường được. Có điều, hình như hẩn đã quên...

“Hoàng thượng, ngài đừng quên, công phu hạ độc giải độc của ta đều là hạng nhất. Ngài hạ được, thì ta giải được!”

Tiểu Tiểu cười xảo trá, một chút Hóa công tán nhỏ nhoi, lát nữa thôi nàng sẽ xử đẹp nó, nàng còn sợ hấn chắc?

“Tiểu Tiểu, nàng nghĩ đơn giản quá rồi thì phải? Nàng nghĩ ta sẽ cho nàng cơ hội để nàng giải độc hay sao?”

Cặp mắt nhìn về phía y phục đã nhăn nhúm của Tiểu Tiểu, Hoàng thượng mỉm cười.

“Cái gì?” Tiểu Tiểu sờ lên người một lúc, đứng thế, ngân châm mang theo trên người sớm đã bị tịch thu rồi, bên mình lại chẳng có thứ gì dùng được, không bột đổ gột nên hồ, huống chi nàng căn bản đâu phải thợ nhồi bột? Haizz, mình nghĩ tới, Hoàng thượng cũng tất nhiên nghĩ tới, xem ra Hoàng thượng đã lên kế hoạch bắt mình làm phi tử của hấn rồi.

Có điều, nàng sẽ không đồng ý, cũng sẽ không khuất phục đâu. Tiểu Tiểu cười tươi rói:

“Hoàng thượng, thế ta lựa chọn con đường thứ hai nhé!”

Nàng vẫn không tin, Hoàng thượng sẽ thật sự giết nàng. Có điều, đây cũng là sự lựa chọn mà nàng muốn, nàng bị chém đầu, sự phụ nhất định sẽ nghĩ cách cứu nàng.

“Nàng...Tiểu Tiểu, nàng thà chết cũng không ở bên trẫm ư?”

Hoàng thượng phần nộ nhìn Tiểu Tiểu, hấn đã không muốn truy cứu mọi chuyện trước kia của nàng, nàng còn muốn sao nữa? Chẳng lẽ hấn nhượng bộ chưa đủ ư? Chẳng lẽ hấn thật sự khiến nàng chán ghét đến thế sao?

“Ta không muốn chết, ta có sư phụ, có con trai, có người yêu. Nhưng ta không thể phản bội bọn họ, cũng không thể lừa dối ngài nữa, Hoàng thượng. Thật không dám giấu, ta và Lân vương không phải bây giờ mới quen biết, năm năm trước bọn ta đã có một mối nhân duyên, mà Điểm Điểm chính là cốt nhục của chàng...khi đó, ta rất sợ hãi bèn chạy về nhà, mãi đến hai tháng trước, ta mới dẫn theo Điểm Điểm tới tìm chàng, nhưng chàng lại quên mất ta của năm năm trước. Cũng vì vậy, ta không để Điểm Điểm và chàng nhận nhau, đúng lúc gặp phải chuyện của Thủy Tiên con gái Vu tướng, thấy tiền thù lao cũng không tệ, rồi đánh bậy đánh bạ mà vào hậu cung. Mà Điểm Điểm vẫn luôn theo sư phụ, mãi đến sau này sư phụ có việc, đưa đến bên cạnh ta, chuyện sau này ngài cũng biết rồi đấy. Về bề ngoài của Điểm Điểm ngài cũng đã thấy, Lân vương nay cũng nhận nó rồi, mà ta và chàng, tuy vẫn chưa thành thân, nhưng cũng đã có phu thê chi thực rất nhiều lần. Hoàng thượng, Lân vương là đệ đệ của ngài, xin ngài thành toàn cho bọn ta không được hay sao?”

Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, nàng bỗng nhiên nói với Hoàng thượng. Không có một người đàn ông nào chấp nhận một cô gái đã có con đâu nhỉ? Có lẽ như vậy có thể thuyết phục được Hoàng thượng, tha ỉnh và Lân vương một con đường sống.

“Nàng nói cái gì?”

Lời của Tiểu Tiểu, đích thực là khiến cho Hoàng thượng kinh sợ muôn phần, nhưng chuyện lớn như vậy, Lân vương biết rồi cũng không thể nào mà không nói với mình được. Chẳng lẽ Tiểu Tiểu nói dối sao? Hay là Lân vương có ý che giấu? Điểm Điểm...

Điểm Điểm, đứa bé thông minh đáng yêu lại khiến cho hấn yêu thích một cách kì lạ kia, nó thật sự là con trai của Lân vương sao? Tại sao mình lại đặc biệt có duyên với nó? Lại là năm năm trước, năm năm trước, có phải Tiểu Tiểu thật sự có liên quan đến sự việc kia hay không?

Ánh mắt sắc bén liếc về phía Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu vội vã cúi đầu xuống, những lời vừa nãy cũng không hoàn toàn đúng, ánh mắt của Hoàng thượng quá mức sắc bén, nàng không thể để Hoàng thượng nhìn ra được sự chột dạ của nàng.

“Trẫm không tin!”

Môi mỏng hé mở, Hoàng thượng xoay người rời đi, gương mặt lạnh lùng, mang theo sự phần nộ mà đến bản thân hấn cũng không hiểu nổi, cứ như thể phi tử của mình hồng hạnh vượt tường vậy, còn khoe khoang với hấn nàng lợi hại cỡ nào nữa chứ.

Không tin cũng phải tin! Tiểu Tiểu cười khê một tiếng, nhìn hình bóng cô ngạo kia xa dần, trong lòng nàng bắt đầu thấy bất an một cách kì lạ:

Hắn, không phải đi tìm Lân vương để nghiệm chứng đấy chứ! Thôi chết, bên chỗ Lân vương chưa soạn xong khẩu cung, nghìn vạn lần đừng nói lộ hết mới được! Nếu như nói lộ hết, Lân vương biết được Điểm Điểm là con của Sóc vương, thế nàng và Lân vương há chẳng phải là...

Khẩn trương nhìn cái khóa to tướng kia, Tiểu Tiểu suy nghĩ xem có nên mở khóa ra, mình qua đó nói một tiếng với Lân vương hay không. Trong lúc đắn đo, không ngờ Hoàng thượng lại quành lại:

“Nàng đã quyết định, sẽ không làm người phụ nữ của trẫm sao?”

Ánh mắt lạnh tựa băng, trong lòng Tiểu Tiểu hồi hộp, gặp Hoàng thượng nhiều lần vậy rồi, nhưng ánh mắt như vậy nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đấy. Có điều tuy nàng hơi sợ hãi, nhưng sẽ không vì vậy mà khuất phục, nàng gật gật đầu. Hoàng thượng cười lạnh nói:

“Truyền ý chỉ của trẫm, toàn lực truy bắt cả nhà Vu tướng, nếu có phản kháng, giết không tha!”

“Ngài...” Phẫn nộ nhìn hắn, Tiểu Tiểu thất vọng hỏi:

“Hoàng thượng, không phải đã nói, mọi chuyện không liên quan đến cả nhà Vu tướng, để một mình Tiểu Tiểu gánh vác hay sao? Một mình ta chết còn chưa đủ ư? Tại sao lại giết người nhà của ta?”

“Đồng ý làm phi tử của ta, ý chỉ lúc này có thể hủy bỏ ngay lập tức!”

Lạnh lùng nhìn Tiểu Tiểu, gương mặt Hoàng thượng không có chút ý cười nào. Mà toàn thân trên dưới, càng mang theo một cỗ không khí ‘người sống chờ đến gần’.

“Không thể nào! Điểm này ta sẽ không khuất phục! Bỏ đi, chết thì chết vậy, chết hết cũng tốt, dù sao thì, sống mà không thể ở cùng với người mình yêu thì còn khổ hơn.

Tiểu Tiểu thở dài một tiếng, ngồi luôn xuống đất, ngày mai, nàng sắp bị chém đầu rồi sao

Bàn tay dưới long bào siết chặt lại, mà người đàn ông ở trong mật thất cách đấy không xa cũng chậm rãi thở phào. Tiểu Tiểu, nàng thật đúng là không làm cho Lân thất vọng, vì Lân, lại dám lựa chọn cái chết? Nhưng Lân yêu nàng như vậy, sao có thể để nàng chết được chứ? Lắc lắc đầu, hắn cũng sẽ không khuất phục, sẽ không đầu!

“Hoàng huynh!”

Nhìn Hoàng thượng bước đi gian nan, nhìn sự hui quạnh rõ rệt trong mắt kia làm cho Lân đau lòng, nhưng cũng chỉ là đau lòng mà thôi, hắn không thể nhường người con gái của mình được, không thể!

“Lân này, đệ đặc ý lắm chứ gì? Lân, hoàng huynh đã quyết định rồi, hôn lễ ngày mai vẫn diễn ra như thường, có điều...”

Hoàng thượng nhìn chằm chằm Lân vương, sau khi đọc ra được sự khẩn trương, đọc ra được sự run rẩy của người ấy, hắn mới cười vô hại nói:

“Trẫm không thể đến đó dự hôn lễ rồi, trẫm phải đi đến cửa thành...Đích – Thân – Giám – Trẫm!”

Từng câu từng chữ, nhưng lại nói hết ra tất cả oán khí của hắn. Lân vương đau thương nhìn hắn, sao huynh ấy có thể...sao có thể đối xử với Tiểu Tiểu như vậy? Đích thân giám trẫm? Đây có phải cái mà người xưa thường hay nói, ăn không được thì đập đổ hay không?

“Hoàng huynh, không được, không thể được...Điểm Điểm phải làm sao, đệ phải làm sao? Nàng ấy là mẹ của Điểm Điểm, chẳng phải huynh cũng thích Điểm Điểm đấy ư? Nàng là vương phi mà đệ muốn cưới, huynh từng nói để cho bọn đệ lựa chọn người con gái mà mình thích...tại sao đến lúc đệ chọn, huynh lại muốn...”

Túm lấy y phục của Hoàng thượng, Lân vương quỳ xuống. Bình sinh, hắn chưa từng quỳ xuống cầu xin ai, nhưng lần này hắn quỳ xuống, cầu xin Hoàng thượng tha cho người con gái mà hắn thích, xin Hoàng thượng cho Tiểu Tiểu tự do, xin Hoàng thượng thành toàn ỳnh!

“Người con gái khác thì được, duy chỉ có nàng, không thể!”

Một cách nhần tâm, Hoàng thượng hất tay Lân vương ra, người cũng vô tình mà đi ra ngoài. Thành toàn cho họ ư? Rất dễ, nhưng...

Hắn thì sao? Bản thân hắn phải làm sao đây? Ai thành toàn cho hắn chứ!

Tay hung hăng đâm vào cái cột ở bên cạnh, cây cột rung chuyển một chút, Hỷ công công vội vã vọt lên phía trước, nhìn bàn tay hơi rớm máu kia của Hoàng thượng, khẩn trương hỏi:

“Hoàng thượng, tay của ngài...”

Long mục chợt lạnh, Hỷ công công hơi run rẩy, chỉ nghe thấy giọng nói vô tình của Hoàng thượng truyền đến:

“Hỷ công công, ngươi vẫn chưa nói thật hết toàn bộ với trẫm?”

Ban nãy, chuyện của Điểm Điểm, những gì Hỷ công công nói trước kia không hề giống vậy, ông ta không lên tiếng thì Hoàng thượng đã quên mất hỏi chuyện này.

“Hoàng thượng...nô tài...nô tài chỉ là sợ...”

“Đủ rồi...cút...”

Phất phất tay, ông ta cũng không làm sai, Tiểu Tiểu làm như thế cũng không có ác ý, chỉ là muốn ở bên con của mình mà thôi. Chẳng qua điều mà hắn giận là, tại sao Tiểu Tiểu lại lựa chọn ở bên Lân vương, mà không phải với mình chứ? Luận tướng mạo, luận quyền thế, có điểm nào mà mình không sánh bằng Lân vương đâu chứ?

Muốn khống chế một người thật sự rất dễ, một chút Hóa công tán, một chút Mê huyền được, cho dù võ công Lân vương có cao đến đâu, thì cũng bị lôi đi bái đường tuốt. Hoàng thượng sắp xếp thời gian không tồi, biết Tiểu Tiểu có một sự phụ, mà sự phụ của nàng hình như cũng rất có bản lĩnh, thời gian bái đường, và thời gian Tiểu Tiểu bị chém là cùng lúc. Hoàng thượng suy đoán, sự phụ của Tiểu Tiểu chắc là cũng biết quan hệ của Tiểu Tiểu và Lân vương, mà nhóc Điểm Điểm cũng mất tích kia, có khả năng sẽ cùng xuất hiện vào lúc này, hai việc tiến hành cùng lúc, họ chỉ có thể lựa chọn cứu một người trước, Lân vương, hay là Tiểu Tiểu, hắn tôn trọng quyết định của họ. Mà công chúa Phong quốc, từ khi biết sắp thành hôn với Lân vương, càng hoa chân múa tay vui sướng. Thành phu thê chính thức, muốn tóm được trái tim của mỹ nam tử Lân vương thì càng dễ ợt.

Dưới lễ nghi rờn rã, Lân vương chẳng nói câu nào, hắn không biết Tiểu Tiểu ra sao rồi, cũng chẳng ai nói qua với hắn. Mà Hoàng thượng, chết tiệt lại cho hắn nuốt thuốc câm làm mất tiếng tạm thời, mục đích ắt hẳn là muốn cho hắn thuận lợi bái đường chứ gì?

Hai người lớn nhỏ sau khi hiểu hết quá trình sự việc, lông mày ông lão cau tít, ý đồ của Hoàng thượng chính là muốn xé lẻ đôi uyên ương này đây. Chuyện của Lân vương có thể từ từ, thế chuyện của Tiểu Tiểu thì sao? Hoàng thượng định giết nó thật à? Hay là đến lúc máu chốt thì khẩn cấp dừng lại? Cứ cảm thấy, khả năng sau khá lớn, nhưng giờ ông không thể đánh cược, phải cứu Tiểu Tiểu thoát ra trước khi chém.

“Gia gia, người đưa đồng giấy này cho con để làm gì?”

Trong một cái giỏ không lớn lắm, đựng đầy ắp tiền giấy, mà ông lão lấy ra một bình thuốc, sau khi bôi hết lên tiền giấy, lại dùng một miếng vải dầu không quá thoáng khí để bọc lên giỏ. Điểm Điểm cảm thấy hiếu kỳ, bèn hỏi như thể một đứa bé tò mò.

137. Chương 137: Chương 137

“Vương gia, ngài nói đùa đấy à? Tiểu Tiểu, chính là tân nương tử của ngài mà, đang ở tân phòng đấy?”

“Điểm Điểm, đây không phải giấy, đây là tiền giấy, là cho người chết dùng...”

Ông lão thở dài một tiếng, tí nữa lúc cứu Tiểu Tiểu, vẫn phải dựa vào mấy thứ này đây? Phải làm thế nào thì ông đã nghĩ xong cả rồi, chỉ cần không có chuyện ngoài ý muốn là được.

“Người chết? Ai sắp chết à? Tại sao chúng ta phải cho người chết dùng chứ?” Điểm Điểm ngây thơ ngắc đầu, tò mò hỏi. Trong ấn tượng của bé, người chết ở cách bé rất xa, tại sao gia gia lại nhắc đến người chết vậy nè?

“Mẹ con!”

Ông lão trợn mắt, trừ Tiểu Tiểu, còn ai có thể phiền ông tốn nhiều tâm tư như vậy nữa chứ? Sau này gặp nó, phải dạy cho nó một trận ra trò.

“Ồ, mẹ con á...”

Điểm Điểm gật gù, bỗng dưng trợn to mắt, khó hiểu hỏi:

“Gia gia, mẹ con sao lại chết chứ?”

Phải ha, mẹ tuy có hơi ngốc, nhưng không thể nào chết được nhỉ? Mẹ trước nay đều sống sung sướng cơ mà.

“Bây giờ thì không, về sau thì có thể. Hôm nay Hoàng thượng sẽ đích thân giám trăm đầy, cái miệng nhỏ của con phải ngọt một chút, nói nhiều với Hoàng thượng hơn một chút, sau đó rải tiền giấy xung quanh mẹ con, cố hết sức đừng rải lên người mẹ con, biết chưa hả? Điểm Điểm? Nhớ phải khóc đó, khóc sao cho thật là đau lòng...mà gia gia ấy à, cũng ngay tại lúc đó mà cứu mẹ con...”

Ông lão dặn dò một chặp, đồng tiền giấy này cộng thêm thuốc của ông, phỏng chừng đủ để làm hôn mê cả đám người chứ nhỉ? Mà Hoàng thượng, tuyệt đối không ngờ rằng bản thân lại bị một Điểm Điểm nhỏ bé hạ được, đến lúc đó lại kích động bách tính một chút, Điểm Điểm nhỏ người, thoát thân cũng rất dễ dàng...

Để kế hoạch thuận lợi, ông lão còn chuẩn bị rất nhiều dược vật tùy thân, bao gồm trên người Điểm Điểm, cũng mang theo rất nhiều đồ phòng thân, hai người từ từ đi đến chợ rồi mới tách ra, chia nhau hành động.

“Cháu à...”

Một giọng nói già nua cất lên, tay áo Điểm Điểm bị người ta nắm lấy, bé bực bội quay đầu lại, thì thấy một ông lão râu tóc trắng toát, run lẩy bẩy nhìn bé.

“Ông lão, có chuyện gì sao?”

Thấy ông lão đáng thương, vẻ bực dọc trên mặt Điểm Điểm đều thu lại hết, bé bất an nhìn giờ giắc: Phải mau lên, không thể trì hoãn hơn nữa.

“Cháu phải đi cứu người à?”

Ông lão cười hì hì một tiếng, Điểm Điểm trợn to mắt kinh ngạc, ông lão này lợi hại quá, sao ông ấy biết mình phải đi cứu người vậy nè?

“Ha ha, lão phu biết xem tướng mạo, đương nhiên biết ý đồ của cháu. Có điều chỉ dựa vào cháu và gia gia để cứu người thì có hơi khó đấy. Ta và mẹ cháu cũng từng có duyên gặp mặt một lần, đám người này cháu cứ mang theo trước mà sử dụng đi!”

Phất tay một cái, hơn hai mươi tên ăn mày chừng hơn mười tuổi liền đi đến, bọn chúng cung kính nhìn ông lão, ông lão cười nói:

“Nhiều loạn pháp trường, chuyện này không làm khó được các người chứ?”

Hơn hai mươi đứa trẻ tranh nhau gật đầu, mà Điểm Điểm thì lại cười cảm kích:

“Đa tạ gia gia!”

Điểm Điểm rất thích ông lão này, tự động quy ông ta về cùng một hàng với gia gia, mà ông lão thì lại vừa lòng gục gặc đầu:

“Tuổi còn nhỏ, mà đã đủ bình tĩnh vững vàng, đúng là có phong phạm của một bậc đế vương!”

Phong phạm đế vương, Điểm Điểm không hiểu, bé chỉ muốn bây giờ đi cứu mẹ thôi. Nhìn bóng người nhỏ nhắn gấp gấp rời đi kia, một ông lão cũng tóc bạc cười nói:

“Vài lượng bạc, nhưng lại đổi về được một cái mạng, còn có một quẻ bói miễn phí, nàng ấy cũng coi như là lời rồi...”

Ông lão mày trắng bật cười ha ha:

“Đây là ở hiền gặp lành! Có điều, bạc của nàng ấy chỉ là tặng cho ta, quẻ bói thì nàng ấy hoàn toàn không tin!”

“Lời này ý là sao?”

Khi đó, ông đứng bên nhìn, gương mặt cô gái kia đầy vẻ sốt ruột.

“Haizz, đây là nơi cô bé kia thường qua lại. Nàng thấy ta đáng thương, nhưng không trực tiếp bố thí bạc cho lão phu, mà thành kính bảo lão phu giúp nàng đoán mệnh, nhưng thật ra, nàng ấy căn bản đâu phải là người tin vào số mệnh...”

Trong giọng nói mang đầy ý tán thưởng. Có tướng mẫu nghi thiên hạ, nhưng cô nàng lại từ chối một cách quyết đoán, cô gái như vậy, thật hiếm có trên đời này.

“Tiểu Tiểu, giờ Ngọ đã đến, Lân vương đã bái đường, bây giờ nàng đổi ý vẫn còn kịp!”

Cửa thành tụ tập rất nhiều rất nhiều người, xung quanh có từng tốp quan binh bảo vệ, mọi người chỉ có thể nhìn thấy bóng người cô độc hiu quạnh của người con gái đang đợi chém...y sam màu trắng mặc trên thân hình mảnh mai kia, dai dẳng theo chiều gió tựa như một tiên tử sắp sửa cười gió rồi đi vậy...

Không giống những phạm nhân trước kia, nàng không quỳ xuống đất, mà là đứng một cách cao ngạo, phiêu dật như tiên. Hoàng thượng đi đến bên cạnh Tiểu Tiểu, thấp giọng hỏi lại lần nữa:

“Nếu như bây giờ nàng đổi ý, trăm lập tức đưa nàng hồi cung!”

Trong mắt Tiểu Tiểu, thoáng hiện lên một vẻ điềm nhiên, mắt nàng nhìn quanh một lượt, không hề nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc nào: Có thể bọn họ đang núp trong chỗ tối, cũng có thể là không có đến...

Bỏ đi, lo lắng cái này làm gì? Lân vương, cuối cùng hẳn vẫn lấy công chúa sao? Hẳn có yêu công chúa, có quên mất nàng không? Sóc vương cao cao ngồi một bên, nhưng Lân vương lại không đến...

Phải ha, sao hẳn có thể đến được chứ? Hôm nay hẳn là tân lang rồi, buổi tối chính là đêm động phòng hoa chúc của hắn, chắc hẳn vui mừng lắm đây? Cô gái kia nàng cũng từng gặp qua, rất xinh đẹp, rất diễm dúa...

“Tiểu Tiểu...”

Thấy Tiểu Tiểu mãi không lên tiếng, trong mắt Hoàng thượng thoáng qua một tia đau thương, tại sao? Đã đến lúc này rồi, nàng vẫn cố chấp như vậy?

“Nàng nắm chắc rằng, trăm sẽ không giết nàng sao?”

Giọng nói hơi hơi đề cao, nộ khí tràn trề thuận theo lời hắn mà vọt ra, lông mày Tiểu Tiểu nhíu lại, nàng cười nhạt nói:

“Hoàng thượng, lòng Tiểu Tiểu đã quyết định, xin lỗi!”

Mở miệng thì rất đơn giản, một chữ mà thôi. Nhưng sau đó thì sao? Lại cho hắn sự kì vọng này, nhưng kết quả có phải tổn thương hai người càng sâu hơn hay không? Cho dù Lân vương đã thành thân, người nàng yêu vẫn là hắn, nàng có thể lặng lẽ rời đi, nuôi dưỡng con của bọn họ, nhưng mà...

Nàng không thể đồng ý với Hoàng thượng, thật ra Hoàng thượng là một người không tồi, chỉ là hắn không thích hợp Tiểu Tiểu, không thích hợp với mình mà thôi!

“Nàng...”

Phần nộ phẩy tay áo một cái, người đã trở về trên đài giám trăm cao cao tại thượng, đằng sau Tiểu Tiểu, thì có hai người đàn ông tay cầm đại đao, tay họ hơi hơi run rẩy. Làm việc nhiều năm vậy rồi, vẫn là lần đầu tiên thấy phạm nhân khiến cho Hoàng thượng bận tâm như vậy. Có phải sau khi chém nàng ấy rồi, bọn họ đều chôn cùng nàng luôn không?

Tiểu Tiểu mỉm cười, đại đao ư? Thật sự có thể chém xuống được quả đầu thông minh tuyệt đỉnh xinh đẹp đáng yêu này của mình á?

“Hoàng thượng, đã đến giờ...rồi...”

Nguyên là người đứng đầu Hình bộ, chuyện như thế này vốn chỉ cần mình ông là xong, nhưng bây giờ Hoàng thượng và Sóc vương đều có mặt, đầu ông hơi đỏ mồ hôi lạnh, cứ cảm thấy quái lạ sao ấy.

“Ừm, hành hình đi!”

Giọng điệu nhàn nhạt thốt ra, thân mình Sóc vương ở bên cạnh hơi cứng lại, nắm đấm trong tay áo khế siết chặt, Hoàng huynh...sao huynh có thể giết nàng thật chứ?

Chuẩn bị sẵn tinh thần! Nếu đúng thế thật, hẳn nhất định sẽ cướp người dưới lưỡi đao! Sóc vương mím chặt môi, ánh mắt lại liếc nhìn Hoàng thượng ở bên cạnh một cái.

Một ly rượu trắng nhạt, xem như tiễn Tiểu Tiểu lên đường. Tiểu Tiểu cười khinh một tiếng, chân đá một cái, rượu liền bay ra ngoài, nàng trước nay không uống rượu, là cái loại một giọt rượu cũng không thể dính vào, lấy rượu đến để làm gì?

“Tiểu Tiểu, nàng...”

Hoàng thượng đứng bật dậy, uống ừng ực còn tốt bụng bảo Hỷ công công đưa rượu tới, không ngờ nàng lại không có lòng cảm kích đến vậy?

“Mẹ ơi...mẹ ơi...”

Thấy Hoàng thượng nổi giận, hiện trường một khoảng tĩnh lặng, giọng non nớt của trẻ con bỗng dưng vang lên, một đứa bé trai năm sáu tuổi nhỏ nhắn mũm mĩm phần điều ngọc mài xông phá sự cản trở của thị vệ mà đi vào, trong tay bé có xách một cái làn nhỏ, trong cái làn có bỏ tùm lum nào là tiền giấy, hàng mã. Tiểu Tiểu nhoẻn miệng cười, biết là bọn họ đã đến rồi, mà Hoàng thượng thì lại phòng bị ra hiệu, thị vệ xung quanh đều trừng lớn con mắt xem xét bốn phía, cứ sợ có điều dị thường gì sẽ xảy ra.

“Hoàng thượng thúc thúc, mẹ con đã phạm sai điều gì thế, tại sao phải giết mẹ?”

Điểm Điểm khóc lóc chạy đến bên cạnh Hoàng thượng, Hoàng thượng cau mày, không thích bộ dạng khóc nhè của đứa trẻ này. Hẳn khê trách:

“Điểm Điểm, không được quậy phá!”

Điểm Điểm ầm ứ chớp chớp mắt:

“Hoàng thượng thúc thúc, con nào có quậy phá đâu, đây là mẹ con, mẹ ruột của con đấy, người mẹ từ nhỏ đã cực khổ nuôi con khôn lớn, mẹ sắp bị xử chết rồi, con đến đây hỏi thử nguyên nhân vì sao, thế nào lại trở thành quậy phá cơ chứ? Mẹ đã làm sai điều gì? Tại sao muốn giết mẹ con?”

Sắc mặt Hoàng thượng sầm lại, làm sai điều gì? Nàng chỉ cần một câu nói, liền có thể lập tức hồi cung, hưởng thụ vinh hoa phú quý trong cung, nhưng nàng không nói, nàng lựa chọn cái chết, điều này sao Hoàng thượng chịu cho được?

“Điểm Điểm, con hỏi mẹ con thử đi, chỉ cần nàng ấy mở miệng, trăm lập tức dẫn nàng ấy hồi cung!”

Long mục của Hoàng thượng nghiêm lại, giết chết Tiểu Tiểu, tim hẳn sẽ càng đau, huống hồ, hẳn vốn không hề muốn...

“Mẹ ơi, ban nãy Hoàng thượng nói rồi, chỉ cần mẹ mở miệng sẽ thả mẹ, mẹ...”

Tiểu Tiểu cười dịu dàng, xoa đầu Điểm Điểm nói:

“Điểm Điểm, rất nhiều chuyện có thể tùy tiện nói, nhưng có chuyện thì không thể được. Mẹ có đứa con hiểu chuyện như con đây, cũng coi như là vinh hạnh của mẹ rồi. Điểm Điểm...”

Mắt đẹp khê chớp, Tiểu Tiểu biết ngay là mình sẽ không sao, cho dù đã ăn Hóa công tán, dấu bên mình không có bất cứ độc dược nào, nhưng nàng có Điểm Điểm thông minh, có sư phụ yêu nàng thương nàng cơ mà, họ sẽ không để nàng chết đi như thế này đâu.

“Mẹ, Điểm Điểm không nỡ xa mẹ...”

Nước mắt lăn lăn rơi xuống, đáng vẻ cực kì đáng thương khiến người khác nhìn không được mà muốn ôm vào lòng, Tiểu Tiểu yêu thương nhìn bé, mà quần chúng xung quanh cũng bắt đầu nghị luận xôn xao...

“Nhìn xem, đứa bé này thật hiểu chuyện mà...”

“Thì đó, nhưng tội nghiệp quá, mẹ của nó sắp bị...”

“Hoàng thượng rốt cuộc muốn nàng ấy nói cái gì? Cứ thấy quan hệ hai người quái lạ sao ấy...”

“Người không biết à? Đây hình như là nương nương trong cung đó...”

....

Tiếng nghị luận càng ngày càng lớn, Hoàng thượng bực dọc cau mày, Điểm Điểm thấy thời gian cũng khá rồi, vội vã rời khỏi bên cạnh Tiểu Tiểu, xa xa nói với Hoàng thượng:

“Hoàng thượng thúc thúc, mẹ sắp đi rồi, Điểm Điểm trước rải tiền giấy rồi mới để mẹ đi, được không?”

Bé hỏi Hoàng thượng, nhưng còn chưa đợi Hoàng thượng trả lời, Điểm Điểm đã rải tiền giấy xung quanh Tiểu Tiểu, nay đúng lúc một cơn gió xoáy nhỏ thổi tới, tiền giấy bay tới bay lui xoay vòng vòng trong không trung, quay quanh phía trước người một thân áo trắng là Tiểu Tiểu, lại có một sự mỹ lệ độc đáo vượt bậc...

“Mẹ, gia gia đã nói, mẹ phải đi rồi...mẹ phải nhớ Điểm Điểm, phải nhớ gia gia...còn nữa nè, gia gia đã đem quyền lợi đặt tên muội muội giao cho con, Điểm Điểm đã nghĩ lâu ơ là lâu, cuối cùng nghĩ ra được một cái tên hay có một không hai trên đời, mẹ phải nhớ kĩ nha...”

Tiếng ghen ngào từng cơn từng hồi, khiến cho Tiểu Tiểu đang đứng cảm thấy bực bội nhú đầu mày: muội muội gì chứ, nàng còn chưa nói qua với Điểm Điểm đâu nhá? Sao nó biết có muội muội rồi nhỉ? Có điều về phần cái tên hay có một không hai trên đời mà thằng bé nói kia, nàng lại tò mò lắm luôn.

“Điểm Điểm, tên gọi là gì thế?”

Giọng Tiểu Tiểu không lớn, nhưng lại không có chút xiu sợ sệt, rất nhiều người ở hiện trường đều tò mò mà nhìn đôi mẹ con khác lạ này, cũng vểnh tai lên hòng nghe cho được cái tên mà đứa bé năm sáu tuổi này nghĩ ra.

“Tinh Tinh!”

Điểm Điểm cười đắc ý, Tiểu Tiểu lấy làm khó hiểu hỏi:

“Tinh Tinh? Ý là sao?”

Điểm Điểm hết khóc lại cười nói:

“Nhỏ hơn Tiểu Tiểu là Điểm Điểm, nhỏ hơn Điểm Điểm thì đương nhiên là Tinh Tinh rồi!”

Tặng cho Tiểu Tiểu một cái lườm nguýt, có phải mẹ bị nhốt trong lao đến khờ luôn rồi không, vấn đề đơn giản vậy mà cũng nghĩ không ra à? Coi khinh cái lườm của Điểm Điểm, Tiểu Tiểu thật muốn ngất luôn á, ngôi sao, thế mà nó cũng nghĩ ra được? Ta còn gọi là ‘trắng sáng’ đây?

“Thế nếu nhỏ hơn nữa thì sao?”

Tiểu Tiểu cười bất đắc dĩ, Điểm Điểm à, đúng là khai tâm quả, thêm nơi trút giận của nàng à nha.

“Vi Vi à, nhỏ hơn Tinh Tinh, thì là Vi Vi...”

Điểm Điểm cười khanh khách, nhìn ánh mắt càng ngày càng rã rời của thị vệ, bé cười càng đắc ý, mà Tiểu Tiểu thì lại ánh mắt mê ly: không đúng, sao nàng cũng hơi thấy vắng đầu thế này?

“Điểm Điểm, người ấy vậy mà dám hạ độc?”

Phòng nửa ngày trời, không ngờ người cướp pháp trường còn chưa tìm thấy, sĩ binh bách tính thì lại bị hôn mê cả đám, may mà hần sớm có đề phòng, hơn trăm người chưa đổ ngã đều là tinh phẩm trong tinh phẩm.

“Con đâu có, con đâu có biết...” Điểm Điểm khó hiểu nhìn Hoàng thượng, cũng ngay lúc này, một bóng hình từ trên trời giáng xuống, một phát túm lấy Tiểu Tiểu sắp sửa hôn mê, một viên dược hoàn nhỏ màu trắng trong tay nhanh chóng nhét vào trong miệng nàng. Ông đỡ lấy Tiểu Tiểu, nhưng lại có một đám người vây lại.

Tay mò vào trong ngực, ra tay vung một cái, thị vệ bên cạnh liền đổ gục xuống một nửa, cũng ngay lúc này, Hoàng thượng và Sóc vương cũng công kích tới, mà Điểm Điểm, thì lại nhân lúc bên ngoài hỗn loạn, lặng lẽ chạy đến trong đám người chưa gục nhưng đã hoảng loạn, lén lút nhìn mấy người triền đầu.

Mang theo một người, cứ cố đánh hiển nhiên là không được, ông lão định lấy thêm dược, nhưng Hoàng thượng và Sóc vương lại từng bước ép sát, đằng sau thì lại bay tới từng chiêu kinh người của thị vệ, trong lòng ông lão cả kinh, mang Tiểu Tiểu hoàn hảo rời khỏi đã là chuyện không thể – trừ phi, có người khác đến trợ giúp!

Hai thanh kiếm sắc bén đồng thời ập tới, ánh mắt ông lão sầm lại, ôm Tiểu Tiểu hiểm hóc mà tránh thoát. Nhưng trên cánh tay ông lão, vẫn bị rạch xuống một vết không lớn không nhỏ, máu chậm rãi chảy...

“Sư phụ, bỏ con...người hãy chạy...”

Tiểu Tiểu cuối cùng cũng tỉnh lại, nàng toàn thân vô lực, người cũng cực kì yếu. Nhưng lúc nhìn thấy vết thương chảy máu kia trên cánh tay sư phụ, nàng nói một cách gian nan.

“Sư phụ không sao!”

Mắt hơi ẩm ướt, nhưng động tác trên tay không hề chậm lại, thế kiếm của đám người Hoàng thượng vẫn mạnh mẽ như cũ, điều ông lão không ngờ đến chính là sao Hoàng thượng không trúng độc?

Có điều hiện giờ không thể kéo dài thêm nữa, động tác bên này lớn như vậy, nếu như viện binh đến, thế há chẳng phải sẽ càng khó thoát?

“Bắt lấy người cho ta!”

Năm sáu người áo đen đột nhiên xông đến, bọn họ ra tay ác liệt, người nào người nấy võ công đều không tồi. Trong đó có một người giết đến bên cạnh ông lão, cùng ông lão chống địch.

“Ừm...”

Thấy trong mắt của y không có ác ý, tay ông lão buông lỏng, người đó đón lấy Tiểu Tiểu, đột nhiên nghe thấy ‘ầm’ một tiếng, một vùng khói mù màu trắng đột xuất, người đó nhỏ tiếng nói:

“Đi!”

Không thể hiểu chiến! Ông lão cũng biết, bèn cũng nghe lời mà nhân lúc khói mù chạy thoát, trước lúc đi, hình như còn nghe thấy có tiếng người kêu rất cổ bồng hòng:

Tiểu Tiểu...

*

Người ấy vậy mà đã biến mất ở pháp trường rồi!

Tuy lúc đó bách tính đã hôn mê một đám, người nhìn thấy nường nường bị cướp đi không nhiều, nhưng trong lòng Hoàng thượng vẫn buồn bực gần chết! Bố trí lâu như thế, nghĩ lâu thế kia, người vẫn bị cướp đi mất, mà Điểm Điểm và ông lão kia đã không thấy tung tích! Lân vương thì sao? Hôn lễ thì đã thành rồi, nhưng mà...

Cũng chỉ là thành thân mà thôi, đem công chúa mới vừa nghênh cưới bỏ vào trong cái viện rách hẻo lánh nhất, không lo không hỏi, không phản không ứng, như thế...

Haizz, không nói tới nữa, nay hay ho rồi, người làm hoàng huynh như hần, muốn gặp mặt đệ ấy một lần cũng khó. Đừng nói là đệ ấy, ngay đến Sóc vương cũng không sao thân cận với hần, Sóc vương và Lâm vương đã không giống trước kia nữa, một người con gái nhỏ bé, làm cho ba huynh đệ thành ra nông nổi này...

Vuốt đầu thở dài, Hoàng thượng vẫn không cảm thấy hần có gì sai, người phải ra ngoài không ít, nhưng Tiểu Tiểu cứ như thể biến mất khỏi trên đời này vậy, đâu cũng không tìm ra được bóng dáng của nàng. Cộng thêm Điểm Điểm cổ linh tinh quái kia nữa, đó còn là cháu của hần đấy?

Nghĩ đến quan hệ của Điểm Điểm và Lâm vương, trong lòng Hoàng thượng hơi hơi tự trách một chút: là hần hại cha con họ không thể đoàn tụ, nếu như...

Tiểu Tiểu, trăm cũng biết nàng thích Lâm vương, nhưng mà...trăm thích nàng kia mà, thật sự thích nàng!

Hoàng thượng nghĩ mãi trong lòng, Hỷ công công đứng bên thở dài, Hoàng thượng vốn dĩ tốt lành, vì sự rời đi của Tiểu Tiểu, hần cung thiếu chút nữa trở nên vô dụng luôn.

“Hoàng thượng, ban nãy người của Liên Hoa cung đến nói, Liên phi nương nương đã ngất đi rồi!”

Một tiểu công công chạy đến, lo lắng quỳ ở bên ngoài, Hỷ công công nghe y nói xong, vội vào bẩm báo với Hoàng thượng.

“Đã ngất đi?”

Tiểu Tiểu mất tích đã hơn một tháng, thân thể Liên phi ngày càng sa sút, nghe nói gần đây ngay cả xuống giường cũng không thể. Thái y đã khám nhiều lần, đều nói không có bệnh gì, cô ấy cũng biết rằng buổi tối nghỉ ngơi không tốt, hay mơ thấy ác mộng mà thôi.

Nhưng thân thể không có bệnh gì, có bệnh chính là tâm nàng ta. Tâm bệnh là khó chữa trị nhất, Hoàng thượng thở dài một tiếng, đây cũng xem như là báo ứng vậy.

“Bỏ đi, bãi giá thôi!”

Đã đâu không tới thăm ả ta rồi, qua đó xem thử cũng tốt. Nói sao đi nữa cũng là phu thê đã lâu.

“Hoàng thượng, ngài đến rồi...”

Nằm trên giường, sắc mặt Liên phi trắng bệch, khuôn mặt gầy nhom lộ ra xương gò má cao cao, ánh mắt vô thần bởi vì Hoàng thượng đến mà sáng lên không ít, ả ta vội vã muốn ngồi dậy, bất đắc dĩ thân thể quá yếu, đã lâu không ăn uống tử tế, ả ta thể lực chống đỡ hết nổi lần nữa ngã xuống, Hoàng thượng không nhận được nói:

“Ái phi, thân thể nàng không khỏe, không cần đứng dậy!”

Hoàng thượng đang sờn sóc ả sao? Gương mặt Liên phi sáng lên, ả ta cười yếu ớt nói:

“Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng!”

Phải đó, nên cảm ơn hần. Minh đã ra nông nổi này, Hoàng thượng vẫn đến thăm mình, thế hần có phải đến gặp mặt mình lần cuối hay không?

Lắc lắc đầu, Liên phi thở dài nói:

“Hoàng thượng, ngày tháng của thần thiếp sợ rằng không còn nhiều, thần thiếp lo lắng nhất, vẫn là Hứa Nhi của thiếp...”

Hứa Nhi à, nó mới hơn một tuổi, mới biết gọi mẹ thôi. Không ngờ mình lại cứ vậy mà ra đi, sau này một mình nó ở trong cung, phải sống tiếp thế nào đây?

“Ái phi đừng nghĩ vậy, sẽ không sao đâu!”

Ánh mắt Hoàng thượng nhìn về phía ngoài cửa sổ, nghe thấy Hứa Nhi, hần lại nhớ đến Điểm Điểm đáng yêu kia. Hiện giờ thằng bé đang ở đâu, đang ở cùng Tiểu Tiểu ư? Bây giờ nó sống tốt không, Tiểu Tiểu sống tốt không? Tại sao đã một tháng rồi, vậy mà mình lại không tra ra được chút tung tích nào của họ?

“Hoàng thượng, thân thể thần thiếp, tự mình có số. Mới bắt đầu, thần thiếp còn tưởng là do Tiên phi hạ độc thiếp, nhưng nay thần thiếp đã nghĩ rõ ràng rồi, nếu như không phải lúc trước thần thiếp làm nhiều chuyện xấu như thế, sao lại dẫn phát tâm bệnh nặng như vậy? Hoàng thượng...thần thiếp tội nghiệt sâu nặng, không xin Hoàng thượng tha thứ, chỉ mong sau khi thần thiếp chết, Hoàng thượng có thể thiện đãi Hứa Nhi tử tế là được rồi!”

Nói chuyện đứt quãng cả nửa ngày, Liên phi sớm đã thốt không thành tiếng. Nếu như biết có ngày hôm nay, khi đó ả ta sẽ không trăm phương ngàn kế đi hại nhiều người như vậy.

“Ái phi đừng đa nghĩ nữa, chuyện đã qua rồi thì thôi, nàng vẫn nên dưỡng bệnh cho tốt đi!”

Chuyện ả làm, hần đều là nhắm một mắt mở một mắt, sao có thể không biết được chứ? Liên phi cũng nhìn thấy thái độ của Hoàng thượng, khi đó mới không chút lo sợ mà làm như thế chứ gì? Có điều ả không ngờ sau này hậu cung lại có một Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu quen biết Hoa Nguyên, Hoa Nguyên ghi thù lúc trước ả hại con của nàng ta, mà Liên phi lại không biết sống chết đem hoa có độc tặng cho Tiểu Tiểu...xem ra hết thấy đều đã âm thầm tự định sẵn, chỉ là không biết hần và Tiểu Tiểu có còn duyên phận hay không?

Bọn họ đã lâu không thân thiết nói chuyện rồi, Hoàng thượng khẽ thở dài một tiếng, bước từng nhịp chân nặng nề trở về tẩm cung, trở về trên chiếc giường nàng đã từng nằm qua kia.

Khi đó, hần thật là ngu ngốc mà, nếu như hôm đó hần muốn nàng, nàng đối với hần có gì thay đổi không? Nhưng hôm đó hần đã không, nàng ngủ trên giường hần, mà bản thân hần lại ngủ trên giường mềm chẳng lấy làm thoải mái ở bên.

“Vương gia, ngài lại muốn ra ngoài sao?”

Quản gia theo sau Lâm vương, ngày đó, Hoàng thượng không chỉ hạ Hứa công tán với hần, tìm đến hai người võ công không tệ theo sau hần, còn dùng mê dược với hần, tuy rằng không gục xuống ngủ, nhưng hần vẫn luôn mơ mơ hồ hồ.

Mơ mơ hồ hồ mà báii đường, mơ mơ hồ hồ bị chuốc rượu, cứ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng trong đầu hần rất choáng, nặng trĩu. Nhắm mắt lại, hần cố gắng nghĩ một lượt, cuối cùng cái trong đầu hần xuất hiện lại là đôi mắt vô tà kia của Tiểu Tiểu, còn có lời thề khiến cho hần cảm động kia nữa?

Thành thân, chém đầu, hai từ lần lượt lượn lờ trong đầu hần, đầu hần dường như muốn toác ra, nhưng lại nghĩ kĩ lại, làm sao đây? Đầu choáng váng, âm thanh nịnh nọt làm hần chán ghét, cảm giác mơ mơ hồ hồ khiến hần vô lực, kéo lấy tay quản gia, hần mơ màng hỏi:

“Tiểu Tiểu đâu, Tiểu Tiểu đang ở đâu?”

“Vương gia, ngài nói đùa đấy à? Tiểu Tiểu, chính là tân nương tử của ngài mà, đang ở tân phòng đấy?”

138. Chương 138: Chương 138

“Vương gia, ngài nói đùa đấy à? Tiểu Tiểu, chính là tân nương tử của ngài mà, đang ở tân phòng đấy?”

Một người có vẻ như là công công đi tới, run lẩy bẩy trả lời.

“Tiểu Tiểu, trong tân phòng?”

Mắt Lâm vương hơi híp lại, Tiểu Tiểu của hần đang ở tân phòng sao? Hôm nay là ngày thành thân của hần và Tiểu Tiểu? Sao một xiu ấn tượng hần cũng không có vậy. Đều tại hần không tốt, đến chuyện quan trọng

như vậy mà hắn cũng quên được. Trong lòng Lân vương than thở tự trách, người cũng lạng quạng mà đi về phía tân phòng, vị công công ở đằng sau mới vừa trả lời kia chà lau mồ hôi rịn ra trên trán: trời ơi, hù chết y rồi, phải mau trốn xa một chút, bằng không cái mạng nhỏ của y cũng đi tong luôn. Vị công công này vừa định chuẩn đi như chân được bôi mỡ, chẳng ngờ Lân vương bỗng dưng quay đầu lại, cười với y một cái thật tươi:

“Người...cùng bốn vương qua đó, người cũng phải đi!”

Hai chân công công nhũn ra, người cũng suýt nữa té ngã xuống đất, tới đó Lân vương sẽ làm gì, y có còn cái mạng nhỏ để sống tiếp nữa hay không?

“Tiểu Tiểu...”

Đong đưa qua lại, một đám người đi đến tân phòng, Lân vương mở miệng hô hoán khiến cho công chúa sững người, Tiểu Tiểu lại là thần thánh phương nào, sao không có ai nhắc qua với nàng ta nhỉ?

Cắn chặt răng, trong lòng nàng ta sớm đã đem cô gái kia ra mắng rất nhiều lần, định lên tiếng chỉnh sửa, lại nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân ở xung quanh, nàng ta đành phải nhịn xuống. Mặc xác cô nàng kia là ai chứ? Bây giờ mục đích của nàng ta đã đạt được, nàng ta đã là Lân vương phi danh chính ngôn thuận rồi. Bây giờ điều quan trọng là động phòng, về phần cô gái kia, sau này tìm ả tính sổ cũng không muộn mà.

Khóe miệng cười đắc ý, công chúa hạnh phúc mà chờ đợi Lân vương đến vén khăn đội đầu, nhưng lại nghe thấy người bên cạnh khuyên nhủ:

“Vương gia, bây giờ mới là giờ Ngọ, ngài không thể vén khăn đội đầu được đâu, phải đợi đến buổi tối, buổi tối mới có thể...”

Đúng ha, động phòng hoa chúc mà? Bây giờ ban ngày ban mặt, động phòng hoa chúc thế nào được. Nghĩ đến việc hắn sẽ dịu dàng thế nào mà đối đãi nàng ta, gương mặt công chúa cười thẹn thùng, mà Lân vương hiển nhiên là chẳng coi đồng lời này ra gì, hắn cười ha ha nói:

“Nhưng mà, ta nhớ Tiểu Tiểu của ta rồi...nương tử, cuối cùng chúng ta đã thành thân...”

Tay bỗng giơ lên, khăn hỉ liền bay lên, rơi xuống dưới mặt đất, một ma ma vội vàng quỳ xuống nhặt lên, lau bầu trong miệng:

“Vương gia, sao ngài lại ném khăn đội đầu xuống đất vậy...không may mắn, không may mắn đâu...”

Lân vương sững sờ nhìn khuôn mặt trắng ngần phía dưới tấm khăn đội đầu, nàng ta thật sự rất xinh đẹp, rất mỹ miều, rất diễm dúa, nhưng mà...đây không phải Tiểu Tiểu của hắn, Tiểu Tiểu của hắn đâu?

Trong đầu có rất nhiều thứ xông lên, Lân vương ôm đầu ngã ngồi xuống đất, công chúa và mọi người giúp dìu Lân vương dậy, để hắn ngồi vững trên ghế, mà hết thấy điều này, Lân vương hoàn toàn không phát giác...

Ngày đó, Hoàng thượng dùng dùng nổi giận dẫn hắn vào một căn phòng nhỏ, sau đó dùng dùng nổi giận rồi đi, kể tiếp hắn đã nhìn thấy Tiểu Tiểu, nhìn thấy Hoàng thượng đứng ngoài nhà giam thâm tình nhìn Tiểu Tiểu. Lời họ nói hắn nghe rõ ràng, Hoàng thượng nói mình sắp cưới công chúa, nói chỉ cần Tiểu Tiểu muốn, bây giờ có thể ra ngoài, nếu không, sẽ bị chém đầu...

Tim hắn khấn trương co thắt lại, mắt chăm chú nhìn cô gái ngồi trong nhà giam một cách diễm nhiên kia, nàng là người con gái mà hắn yêu nhất. Hắn sẽ không từ bỏ nàng, hi vọng nhiều hơn là nàng sẽ không từ bỏ hắn?

“Ta lựa chọn điều thứ hai...”

Nàng nhàn nhạt nói, trong giọng nói không có tuyệt vọng, chỉ có diễm nhiên. Người không biết, còn tưởng điều thứ hai mà nàng nói là thứ gì đó, giống như người ăn cá hay ăn tôm vậy. Nhưng mà, hắn biết, điều thứ hai kia chính là chết đấy...

Thật ra mọi người cũng biết, Hoàng thượng sẽ không thật sự giết nàng, nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của hắn: mà dấu cho Hoàng thượng muốn giết nàng, sự phụ của nàng cũng sẽ đến cứu nàng...không ai tin nàng sẽ thật sự chết, bao gồm Hoàng thượng chắc cũng vậy. Nhưng khi nàng bình tĩnh nói hết tất cả, lòng của

hắn vẫn đau đớn trong vui vẻ. Vui vẻ mà lại đau đớn, hai loại cảm giác cực độ cỡ nào, nhưng nàng lại có thể khiến hắn cùng linh hội được – ngọt ngào, chua chát.

Hoàng thượng thật sự rất chiều cố hân đấy, biết hắn sẽ không tham gia hôn lễ, huynh ấy dứt khoát trước không chế võ công của hắn, rồi cho hắn uống thứ thuốc khiến người ta mơ mơ hồ hồ, cứ như vậy, hắn đã cùng công chúa bãi đường thật, thật sự đã cưới ả đàn bà chết tiệt này...

Nghĩ thông rồi, Lân vương bỗng đứng dậy, nhìn tân nương tử gần trong gang tấc, hắn nở nụ cười thật tươi, tất cả mọi người trong phòng đều ngây dại, nụ cười làm công chúa phải chảy cả nước miếng một cách ngu ngốc, cho đến khi...

Một tiếng ‘bốp’ đã thức tỉnh mọi người trong phòng, họ nhìn năm ngón tay hiện rõ trên gương mặt công chúa, trong phòng liền không tìm thấy bóng dáng Lân vương nữa...

“Hu hu...”

Bưng lấy má đã sưng đỏ, công chúa đau lòng bật khóc, rất nhiều người đều đến an ủi, họ tạm thời quên đi việc phải đuổi theo vương gia...

Tay hơi hơi đau, muốn bay nhưng lại bay không được, bây giờ lại không có nơi nào tìm được thuốc giải, Lân vương chạy một cách gian nan. Chưa đến cửa lớn, thì có thị vệ chỉnh tề ngăn hắn lại, không cho hắn rời khỏi vương phủ...

“Tránh ra!”

Ánh mắt lạnh lẽo không còn mơ màng nữa, sát ý dày đặc bắn ra đầy vẻ khát máu, hơn trăm thị vệ run rẩy một chút, bọn họ run cầm cập nói:

“Vương gia thứ tội, Hoàng thượng có lệnh...”

“Hừ! Tránh ra!”

Tùy ý rút kiếm của một người, tuy bây giờ hắn không có nội công, nhưng giết tám đến mười tên thị vệ vẫn không thành vấn đề đâu nhỉ?

“Thúc thúc, thúc thúc, thúc là Lân vương hả?”

Một nhóc ăn mày hơn mười tuổi chạy đến, ánh mắt Lân vương lạnh lùng nhìn về phía nó, ăn mày thấp giọng nói:

“Ban nãy có một ông cụ râu trắng, bảo cháu đem cái này cho thúc, nói thúc ăn vào là ổn. Cháu đã đợi ở đây hơn một canh giờ rồi, mãi mà không vào được, không gặp được thúc...”

Đương nhiên nó vào không được rồi, vương phủ há có thể là nơi một tên nhóc ăn mày có thể đi vào?

“Cảm ơn!”

Tóm lấy thuốc, Lân vương không một chút do dự, thuốc vào trong bụng, hắn cảm thấy phần bụng hơi hơi nóng lên.

“Vương gia, sao ngài có thể tùy tiện ăn thế chứ? Có độc...”

Quản gia cảm thấy không ổn, nhưng lúc nói chuyện, vương gia sớm đã đem thuốc nuốt luôn rồi. Ông vội im hóng, Lân vương cười một tiếng:

“Chẳng phải đã trúng độc rồi đó sao? Bốn vương còn lo lắng gì nữa? Thúc thời thì tránh ra cho bốn vương, nếu không, đừng trách bốn vương hạ thủ vô tình...”

Kiểm phát ra hàn quang lóe mắt, thị vệ sợ hãi lùi về sau một bước, rồi lại lùi thêm một bước nữa, suy cho cùng thì điều Hoàng thượng căn dặn là trông chừng Lân vương cho kĩ, đừng để hắn rời khỏi vương phủ, nhưng chưa từng nói có thể tổn hại Lân vương.

“Vương gia, xin đừng khiến thuộc hạ...” Một người dáng vẻ như thủ lĩnh bước ra, kiếm của Lân vương vung một nhát, máu tươi dọc theo cánh tay y chảy xuống, đây là Lân vương thủ hạ lưu tình, bằng không...

Trường kiếm vừa múa, người xung quanh lùi về phía sau, Lân vương cứ như vậy mà xông ra Lân vương phủ, nhưng khi đến pháp trường, nhìn thấy vẫn là một đám khói kia, còn có giai nhân sớm đã không thấy tung tích kia nữa...

Đã điên cuồng tìm kiếm nhiều ngày như vậy, nhưng đừng nói là người, ngay cả cái bóng cũng chưa thấy qua, trong lòng Lân vương buồn bực, đương nhiên là không có sắc mặt tốt mà đối đãi công chúa. Tổng cho nàng ta một cái tiểu viện rách nát, cứ để nàng ta ở đó tự sinh tự diệt là được. Nói thực, hẳn thật sự chưa từng thấy ai mặt dày như vậy, đã bị mình nhìn thấy nàng ta cùng người đàn ông khác ở trên giường, nàng ta còn có mặt mà chạy đến địa bàn của mình nói với hắn:

“Lần đó là hiểu lầm, giữa nàng ta và người đàn ông đó không có gì hết?”

Cái gì gọi là ‘không có gì hết’? Đã thân thể trần truồng ôm lấy nhau rồi? Còn gọi là ‘không có gì’ sao? Lân vương cười khinh một tiếng, người hẳn bận tâm hiện nay chỉ có Tiểu Tiểu, chỉ có một mình Tiểu Tiểu mà thôi.

“Vương gia, Sốc vương hẹn ngài đến phủ của ngài ấy, nói nhất thiết phải đến, Hoàng thượng cũng đi, muốn nói lại tình cảm tốt đẹp...”

Quản gia nói một cách rất cẩn thận, lãnh mục Lân vương trừng lên, nhìn thấy Hoàng thượng hẳn liền nổi giận, nếu như không phải huynh ấy, sao Tiểu Tiểu mất tích được? Nếu như không phải huynh ấy, Điểm Điểm sao lại không thấy nữa, còn có sự phụ của Tiểu Tiểu, cái ông lão mà hẳn cũng thuận thế mà gọi là sự phụ kia, cũng cứ vậy mà biến mất luôn rồi...

“Lão nhân gia, Tiểu Tiểu đâu? Nó không sao chứ?”

Sự mất tích của Tiểu Tiểu, người thấy tự trách nhất chính là ông lão. Tìm một nhà bình thường sắp xếp ổn thỏa cho Điểm Điểm, ông lão cực cực khổ khổ tìm kiếm nửa tháng, nhưng lại chẳng tìm ra được một xiu manh mối nào, cuối cùng chỉ đành hậm hực cùng với Điểm Điểm đi thăm Vu tướng, không ngờ gương mặt của Vu tướng cũng tiêu tụy, bây giờ ông ta thật sự lo lắng cho Tiểu Tiểu rồi.

“Ày, Tiểu Tiểu mất tích rồi, đều tại ta!”

Ông lão tự trách mà thở dài, hôm đấy ông thấy người đến kia muốn giúp ông, trong mắt cũng không có ác ý gì, mới yên tâm mà giao Tiểu Tiểu cho y, nhưng sương khói vừa nổi lên, bọn họ liền mất tích một cách li kì, làm ông kéo lê cánh tay bị thương đuổi theo cả nửa ngày trời, mà đến cái bóng cũng chẳng thấy một mống.

“Gia gia, người đừng lo lắng nữa, mẹ không sao đâu, Điểm Điểm con có linh cảm mà!”

Thấy ông lão lại bắt đầu tự trách, Điểm Điểm vội quan tâm nói lời an ủi.

“Điểm Điểm, gia gia chỉ là thấy lo lắng ẹ con thôi...”

Ông lão tiếp tục buông một tiếng thở dài, có lẽ ban đầu vốn không nên để Tiểu Tiểu đi mạo hiểm, không nên...

“Gia gia, không phải người từng nói ‘người tốt sống không thọ, kẻ xấu sống ngàn năm’ hay sao? Mẹ cũng chẳng phải kẻ tốt lành gì, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Vu tướng trợn to mắt, khuyên người như thế này mà cũng được à? Bị con trai mình nói là kẻ xấu, chẳng hay nếu như Tiểu Tiểu biết được rồi, có nổi điên lên không?

Ông lão lờm nguýt, xoa xoa đầu Điểm Điểm nói:

“Câu này đừng có mà nói lung tung, nếu như để mẹ con nghe thấy, coi chừng cái miệng con sẽ đẹp mặt...”

Đây là câu nói thật, lúc Tiểu Tiểu đánh Điểm Điểm, không hề nương tay chút nào.

“Đúng rồi, gia gia, ba đứa chúng nó đâu? Có phải người bảo ba đứa chúng nó về núi rồi hay không? Để tụi nó tìm mẹ, không phải càng dễ tìm hơn sao?”

Đặc biệt là Hắc Tử và Như Nhi, đã quen thuộc với mẹ như thế, cho dù mẹ có lủi trong cái hang chuột sâu mười mét, bọn chúng vẫn có thể tìm thấy.

“Í...Điểm Điểm chủ ý này không tồi, sao ta lại quên mất mấy đứa chúng nó nhỉ? Tốt, ngày mai chúng ta sẽ trở về trên núi, bảo ba chúng nó cùng nhau hành động, chúng ta phải mau chóng tìm mẹ của con, sau đó sẽ cùng nhau về núi nha!”

Lớn tuổi rồi thật đúng là hồ đồ, suýt nữa thì quên ba tên đại trợ thủ, Vu tướng lấy làm khó hiểu nhìn hai ông cháu họ, vừa nãy họ đang nói cái gì, sao ông ta nghe không hiểu câu nào hết vậy?

“Cha, cha...”

Giọng nói xa xa vang lên, Vu tướng cười ngượng ngùng, Điểm Điểm và ông lão khó hiểu nhìn ông ta, bị gọi là cha có cần phải xấu hổ thế không?

Nhưng rất nhanh, hai người bọn họ liền hiểu tại sao Vu tướng lại cảm thấy như vậy, cái cô gái từ xa xa chạy đến kia, không phải là Thủy Thủy thì còn ai vào đây?

“Cha ơi, lúc nãy Thủy Thủy theo ca ca ra ngoài mua đồ, mệt quá chùng, cha ẵm!”

Thủy Thủy chạy về, không nhìn thấy Điểm Điểm và ông lão, kéo lấy tay Vu tướng bắt đầu nhõng nhẽo. Mà Vu Hoa vào muộn hơn nàng ta một chút, thì lại kinh ngạc nhìn ông lão, ánh mắt lo lắng nhìn bốn phía một lúc, hỏi:

“Tiểu Tiểu đâu? Tiểu Tiểu đã về chưa?”

“Ca, Tiểu Tiểu là ai thế? Đây lại chẳng phải là nhà nàng ta, sao lại đến chỗ chúng ta chứ?”

Thủy Thủy bĩu môi, bực bội nhìn ông lão và Điểm Điểm, trong mắt mang theo từng tia khó hiểu:

“Các người lại là ai nữa, đến nhà ta làm gì?”

“Gia gia, ả điên này sao vậy? Ngớ ngẩn rồi à?”

Điểm Điểm không nhận được hỏi, cô ả này thật kì quái, nói chuyện cứ cảm thấy như còn nhỏ hơn cả Điểm Điểm?

“Ê, tiểu tử thôi, mày mới ngớ ngẩn ấy? Ta là Thủy Thủy, con ngoan của cha ta...”

Thủy Thủy không vui nhứ mày, lời như vậy, thốt ra từ trong miệng người lớn như thế này, nói không kì quái cũng khó.

“Hừ, ả ngu si, cô bao nhiêu tuổi rồi? Y như đứa con nít ấy!”

Đứa con gái như vậy, bé khinh thường chơi cùng, chẳng phải chỉ mất con thôi sao? Còn cần phải giả thành bộ dạng này? Đúng rồi ha, Thủy Tiên, Từ Lâm kia, còn có bà ngoại nữa đâu?

“Ta không phải ngu si! Mày mới ngu si ấy? Thủy Thủy năm nay sáu tuổi rồi, tên nhãi ngu đần nhà người, đến điểm này cũng nhìn không ra hả?”

Sáu tuổi rồi? Điểm Điểm và ông lão nhìn nhau một cái, thật đúng là không nhìn ra đâu đấy, hóa ra con nít sáu tuổi có thể cao đến vậy, to đến thế nha...

“Ha ha...ha ha...vui quá đi...gia gia, đây có phải ác giả ác báo không...nàng ta trở thành đứa ngu si rồi này...” Điểm Điểm cười đến toàn thân run rẩy, mà ông lão thì cười khúc khích. Thật ra, lòng dạ Thủy Thủy này sớm đã vận vẹo rồi, như vậy đối với nàng ta mà nói, chưa chắc không phải là chuyện tốt.

“Ả ngu si, cô theo ta làm quái gì?”

Trong tay Điểm Điểm cầm một nắm bùn đất, ở đây thật buồn chán quá đi, bé chuẩn bị lén lút bắt con gà, lại nhớ đến món gà ăn này mà mẹ làm rồi. Mẹ lại không có ở đây. Bé muốn ăn, bèn tự mình làm thử, nói không chừng còn làm ngon hơn mẹ nữa đấy.

“Điểm Điểm, mày cầm bùn đất làm gì vậy?”

Thủy Thủy đầy vẻ tò mò nhìn Điểm Điểm, bóng dáng một lớn một nhỏ, khiến người ta cảm thấy muôn phần quái dị.

“À ngu si, ta dựa vào cái gì mà nói cho cô?”

Nhớ đến đạo trước nàng ta đối xử thế nào với mình, trong lòng Điểm Điểm vẫn còn cơn tức, nếu không phải gia gia dặn dò mình không được bắt nạt nàng ta, bé sớm đã cho nàng ta một trận no đòn rồi.

“Điểm Điểm, mày nói ta biết được không? Thủy Thủy cũng muốn chơi, được không?”

Điểm Điểm quay đầu nhìn về thành khẩn kia của nàng ta một cái, cho nàng ta một cơ hội vậy, Điểm Điểm tự nói với bản thân.

“Được thôi, cô muốn chơi cũng được, có điều cũng phải giúp ta một tay. Nói cho cô biết, món gà ăn mày mà mẹ ta làm, đây là một món thật thơm, da cháy vàng, còn có mỡ vàng chảy lăn tăn, béo mà không ngấy, cháy mà không khét, ngửi mùi thơm cô sẽ cảm thấy...ực ực...” Điểm Điểm hợp thời nuốt một ngụm nước bọt.

Bé chỉnh lại sắc mặt, tiếp tục nói:

“Ban nãy cô nghe rồi đấy, ta cũng chỉ nghĩ đến thôi, thì đã nuốt nước miếng rồi, cái bụng cũng giống trống, nếu như ăn được...thì càng khỏi phải nói, à ngu si, cô muốn ăn không?”

Thủy Thủy gian nan nuốt hai ngụm nước bọt, thèm thuồng nói:

“Muốn ăn!”

“Được thôi, phải làm sao để làm ra món gà ăn mày mỹ vị hợp khẩu này á? Mẹ đã nói cho ta biết rồi, bây giờ nhiệm vụ ta giao cho cô chính là, trước tiên cô vào bắt một con gà đến đây, ta sẽ có thể làm ra món gà mỹ vị để hai chúng ta ăn rồi...việc này, cô có thể làm được chứ?”

Chỉ chỉ cái chuồng gà phía sau, Điểm Điểm cười đáng yêu. Thủy Thủy do dự một chút, phải chui vào bắt gà thật sao? Nàng ta nghiêng đầu nghĩ.

“Tùy cô thôi! Không vào thì đẹp đi, xéo sang một bên, tự ta đi vào bắt...”

Điểm Điểm làm ra vẻ muốn đi vào, Thủy Thủy vội vã kéo lấy Điểm Điểm, sốt ruột nói:

“Ta đi vào, ta đi vào. Điểm Điểm, mày nhất định phải chia cho ta một ít đấy...”

Điểm Điểm cười giảo hoạt nói:

“Được, nhất định sẽ chia cho cô! Mỗi người một nửa, ta chỉ ăn cánh gà, ức gà và đùi gà là được rồi, cái khác như đầu gà nè, phao câu gà nè, chân gà nè, cổ gà đều cho cô hết!”

Nói rồi, Điểm Điểm mở cửa chuồng gà ra, một phát đem Thủy Thủy đẩy vào trong. Thủy Thủy không ngờ Điểm Điểm lại đẩy nàng ta, bước chân không vững, giày thêu hoa xinh đẹp đúng lúc đạp phải phân gà vàng vàng, người cũng thuận thế ngã vào bên trong, loạng choạng một cái, cả người ngã bò ra đất trong chuồng gà...gà trong chuồng thấy có người vào, nào bay, nào nhảy, cục tác kêu lên, trong chuồng gà thật náo nhiệt...

“Cô thật ngu!”

Không phải chỉ bắt con gà thôi sao? Vừa vào trong chuồng gà Thủy Thủy liền ngã luôn, ngu chết đi được...Điểm Điểm oán giận, tiếng kêu của gà trong chuồng, khiến cho người lớn trong nhà đều chạy ra, Điểm Điểm vội vã trốn kĩ ở một bên nhìn đám người Vu tướng, gia gia chạy về phía bên này...

“Thủy Thủy...” Vu phu nhân kêu lên trước tiên, sắc mặt Vu tướng sầm lại, nhìn cô con gái té một cách bất nhã trong chuồng gà kia, ông ta chỉ biết lắc đầu thở dài...

“Mẹ...” Ấm ức ngẩng đầu lên, không cẩn thận trên gương mặt sớm đã vệt xấu loang lổ, nào xanh nào đỏ nào vàng, có phân gà có đất cũng có máu, đáng về thăm thương khiến cho ông lão không vui nhìn quanh bốn phía, miệng giận dữ thét:

“Điểm Điểm, cắt ra đây cho ta!”

Cút ra, con mới không ngốc ấy? Ra ngoài để người đánh mông chắc? Hay là đợi người tụng kinh cho con ư? Nhìn gương mặt cực giận kia của ông lão, Điểm Điểm càng trốn kĩ hơn, mà Thủy Thủy cũng càng khóc càng thương tâm.

Vu Hoa chui vào, bịt mũi đem Thủy Thủy trong chuồng gà lôi ra, thối quá! Người bên ngoài cũng nhăn mũi không vui, mà Thủy Thủy chỉ khóc thương tâm, cầm lấy tay áo không lấy gì làm sạch sẽ lau gương mặt bẩn thỉu, đáng vẻ đáng thương nói:

“Mẹ, mặt Thủy Thủy đau quá, cánh tay đau, chân đau...”

“Thủy Thủy ngoan nào, lát nữa mẹ xem giúp con...” Vu phu nhân vội vàng an ủi, Vu tướng bắt dắc dĩ xoay đầu lại, đã lớn như vậy, vậy mà cũng té ngã được, trí lực của Thủy Thủy thật sự đã trở về lúc sáu tuổi rồi.

“Ừm, mẹ, Thủy Thủy muốn ăn gà ăn mỳ...lúc này Điểm Điểm đã nói, nó làm món gà ăn mỳ xong sẽ chia cho con một nửa, nó ăn đùi gà, cánh gà, ức gà, cái khác đều cho Thủy Thủy...”

Cái gì? Thằng nhãi này! Cái ngon nó đều ăn hết rồi, đây rõ ràng không phải bắt nạt trẻ nhỏ hay sao? Cũng chẳng phải trẻ nhỏ nữa, Thủy Thủy năm nay đã mười lăm tuổi, tuổi mà nàng ta nói cũng đã sáu tuổi rồi, nhưng Điểm Điểm mới năm tuổi, tính ra, nên nói là bắt nạt trẻ lớn mới đúng...

Nhưng cho dù Thủy Thủy lớn hơn Điểm Điểm, nó cũng không nên bắt nạt “trẻ con” như vậy chứ, ông lão sầm mặt tức giận:

“Điểm Điểm, con không ra chứ gì? Đợi lúc gia gia bắt được con, ta xem con còn chạy được đi đâu! Ta nhất định sẽ lột da con, rút gân con, xẻ thịt của con...”

Giống như Tiểu Tiểu uy hiếp Hắc Tử, ông lão liệt kê cực hình của ông. Điểm Điểm bịt tai, đợi bé lớn rồi, nhất định phải đổi lại mấy lời uy hiếp của mẹ và gia gia, chỉ có mấy câu này thôi, lỡ tai bé đã nghe đến nhàm luôn rồi, còn chẳng có tí uy hiếp nào cả. Điểm Điểm tin tưởng, nếu như bị ông lão bắt được, xui xẻo lắm cũng chỉ có cái mông nhỏ của bé mà thôi!

Ông lão uy hiếp xong, bèn cũng theo bọn họ vào trong nhà giúp Thủy Thủy chữa trị. Chỗ ẩn náu trong viện chỉ còn lại Điểm Điểm, cùng với một nắm đất trên tay bé. Phải làm sao đây, cái mông nhỏ tội nghiệp của bé ơi, tại sao mỗi lần xui xẻo đều là nó vậy? Đến lúc nào, nó mới có thể lớn lên thành cái mông lớn như mẹ, như thế thì không phải bị đánh nữa rồi. Mi nhìn mẹ xem, bắt luận làm bao nhiêu chuyện xấu, sao chưa thấy bị đánh qua một lần nào?

Lén lút chuồn ra khỏi căn nhà dân nhỏ này, đây là nơi gia gia đã tìm được trước đó. Điểm Điểm ra ngoài đường phố rong chơi, buồn chán đến muốn phát khùng. Tuy quần áo trên người bé chỉ là chất liệu vải tầm thường thông dụng, nhưng đôi mắt to đen lúng liếng kia vẫn khiến người ta không nhịn được nhìn thêm mấy lần, đứa trẻ nhỏ như vậy một mình trên phố, người trong nhà thật yên tâm quá thể.

Đạo nửa ngày, trời đã gần tối, đến lúc phải về nhà rồi. Nghĩ tới sự phần nộ của gia gia lúc chiều, Điểm Điểm không dám về, người cũng lang thang đến hậu viện của một tử lâu. Tử lâu này, phía sau sao lại có nhiều ngựa như vậy nhỉ?

Bé khó hiểu nhìn từng con to lớn kia, người cũng lặng lẽ đi tới, đánh giá chúng nó...lúc nào, Điểm Điểm sẽ cưỡi con ngựa lớn như vậy đây, Điểm Điểm hâm mộ trong lòng, người cũng chậm rãi đi vào phía trong, đúng lúc nhìn thấy có cỗ xe ngựa trang trí hơi hoa lệ, bé mệt quá. Ngẫm nghĩ, người cũng trực tiếp chui vào trong xe ngựa, đối với trang trí hoa lệ bên trong thở dài một tiếng, ngồi trên tọa vị mềm mại kia, hai mí mắt bắt đầu đánh lộn...

Không thể ngủ như vậy được, ngộ nhỡ có người đến thì gay go. Điểm Điểm nói với bản thân, đánh giá xung quanh một lượt, người liền chui xuống dưới cái tọa vị mềm kia, lúi xuống một tấm thảm lông lót dưới người, ở trong đó bắt đầu nhắm mắt ngủ – dù sao thì dừng xe ở đây vào giờ này đều là ở trọ, bé ngủ một lát liền đi, rồi trở về hẳn là gia gia đã bớt giận rồi...

Lần đó, Tiểu Tiểu ngủ rất sâu, lúc tỉnh lại, đã là ba ngày sau. Mở mắt ra, nhìn hoàn cảnh xa lạ xung quanh, nàng tí mĩ hồi tưởng một chập, chỉ nhớ được sự phụ bẽ nàng, cánh tay sư phụ còn bị thương nữa...

Đã lâu năm vậy rồi, nàng lần đầu tiên thấy sư phụ bị thương đấy? Sư phụ không sao chứ? Tiểu Tiểu lo lắng nhìn bốn phía, lại thấy phòng ngủ không lớn lắm, trang trí cũng không quá hoa mỹ, nhưng tùy thời tùy chỗ tiết lộ ra, đây là sự tinh tế nhân nhạ:

Trên chiếc chăn tinh xảo, thêu một bức ‘Bướm trắng vờn mẫu đơn’ thật tinh mỹ, màn giường màu hồng đẹp đẽ, bàn trang điểm, tủ quần áo, giường mềm tinh xảo...

Sư phụ, từ lúc nào lại kỹ lưỡng như vậy? Cổ họng khô khốc, cứ như muốn bốc lửa vậy, Tiểu Tiểu muốn uống chút nước, nhưng nước đang ở trên bàn, tay nàng vươn không tới. Gian nan nhắc người dậy, mới phát hiện nàng bây giờ toàn thân vô lực. Một cảm giác bất an ập tới, nàng lẳng lẳng bắt mạch cổ tay mình, đầu lông mày nhíu chặt...

139. Chương 139: Chương 139

Sư phụ vậy mà lại không giải độc ỉnh? Hay là nói, nơi này căn bản không có sư phụ? Thế người cứu mình lại là ai đây?

Tiểu Tiểu lại nhìn lần nữa, muốn tìm kiếm đồ vật mình quen thuộc. Một cô gái chừng mười lăm mười sáu tuổi chạy vào:

“Tiểu thư, tiểu thư cô tỉnh rồi à? Cô đừng động đấy lung tung, nô tỳ rót nước cho cô...”

Tiểu nha đầu lạnh lợi nhìn bờ môi khô của Tiểu Tiểu nói.

“Ừm!” Khẽ đáp một tiếng, cổ họng của nàng bây giờ rất khó chịu, chỉ đáng tiếc không mang theo ngân châm, nếu như mang theo ngân châm thì tốt rồi, châm lên vài mũi, bảo đảm hiệu quả nhanh chóng!

Đón lấy nước của tiểu nha đầu, Tiểu Tiểu uống ừng ực ừng ực, sau khi tưới nhuận bờ môi hơi hơi khô nứt, nàng mới khó hiểu hỏi:

“Nơi đây là đâu? Ai đã cứu ta?”

“Xin lỗi tiểu thư, chủ nhân đã nói, không thể nói được. Đến bữa trưa chủ nhân sẽ tới thăm tiểu thư, chủ nhân sẽ nói cho tiểu thư biết. Thân thể tiểu thư giờ vẫn còn yếu, tiểu thư trước vẫn nên nằm xuống nghỉ ngơi một lát thì hơn!”

Sau khi tiểu nha đầu cất ly xong, liền muốn đến đỡ Tiểu Tiểu nằm xuống, Tiểu Tiểu không vui nhíu mày, cái người mà tiểu nha đầu này gọi là chủ nhân cũng quá keo kiệt rồi thì phải? Đến đại phu mà cũng không mời ỉnh được à? Hơn nữa bây giờ nàng tỉnh rồi, ít nhất cũng ỉnh ăn chút gì chứ?

“Đợi đã! Tại sao ta lại toàn thân vô lực? Sao lại không tìm đại phu cho ta vậy hả?”

Tiểu Tiểu không vui hỏi. Riêng nhìn trang trí trong phòng cũng khá là có tiền, nhưng chủ nhân thì lại hơi bủn xỉn một tẹo.

“Hử...” Chắc là không ngờ Tiểu Tiểu lại hỏi như vậy chứ gì, nha đầu rõ ràng là gây ra tại chỗ, bối rối nhìn Tiểu Tiểu.

“Dạ Yêu, nàng lại không ngoan rồi, một tiểu nha đầu mà thôi, có cần phải bắt nạt nàng ta thế không?”

Trong giọng nói nhẹ nhàng, một bóng dáng cao to bước vào trong phòng, nha đầu nhìn thấy y phát tay, đã vội vàng lui ra ngoài, trong phòng nhất thời chỉ còn lại hai người bọn họ. Tiểu Tiểu đau đầu nhìn y, nhiều lần nghĩ tới là ai cứu mình, sư phụ, Lân vương...nhưng nàng chưa bao giờ ngờ tới lại là y.

Dạ Hoạc, cái người mà nàng tránh còn chẳng kịp kia, cái người cứ luôn thích đối đầu với nàng này, cái này...

“Sao rồi? Dạ Yêu, ta đây không màng nguy hiểm của bản thân, cứu nàng dưới lưỡi đao của Hoàng thượng, nàng không nói tiếng cảm ơn được à?”

Tại sao, nàng cứ luôn phải nhìn y như thế này chứ? Dạ Hoặc nhìn Tiểu Tiểu, cay đắng hỏi. Đối với nàng, y thật sự rất có hứng thú, nhưng mà...

Y vốn chẳng hề đắc tội qua với nàng, tại sao mỗi lần nàng nhìn y, đều phòng bị y như thể y là kẻ xấu tội ác không thể tha vậy nè? Thật muốn yên lành ở chung với nàng, thậm chí, y có thể lấy nàng làm vợ!

Biết nàng ở trong cung sống rất tốt, y vốn không định làm phiền nàng nữa. Nhưng không ngờ có người muốn giết nàng, không nghĩ tới có người lại muốn mạng của nàng. Không nữ, cũng không an tâm về nàng, y mới đến hoàng cung lần nữa, cũng nhìn thấy ánh mắt như thể một câu đố của nàng, còn có tâm tư quái gở kia nữa.

Nàng nói với y bảo sát thủ đến đúng giờ, khi đó y liền nghĩ đến có thể nàng muốn thoát thân rồi. Quan hệ của nàng và Lâm vương không rõ không ràng, nhưng lúc nhắc đến Lâm vương, ánh mắt nàng luôn lấp lánh. Y biết đây là ánh mắt gì, cũng giống như rất lâu trước đây, lúc Toàn Nhi nói đến Lâm vương.

Toàn Nhi, muội muội duy nhất của y, muội muội y thương nhất sủng nhất, nhưng sau cùng lại vì Lâm vương mà chết. Y cũng biết chuyện đó không thể oán trách Lâm vương, suy cho cùng thì trên đời này, duy chỉ có chuyện tình cảm là khó cầu nhất, nhưng mà, muốn y không hận Lâm vương, y làm không được. Nghĩ đến muội muội tuổi còn trẻ mà đã chết, y làm sao có thể hoàn toàn tha thứ cho tên đầu sỏ gián tiếp này chứ?

“Dạ Hoặc, cảm ơn người!”

Nên cảm ơn y, tuy dù cho y không cứu nàng, nàng cũng không chết được, nhưng y đã cứu nàng, thì nàng nên cảm ơn y. Mặc dầu, nàng chẳng thích đến nơi này chút nào.

“Hừ, một chút thành ý cũng không có. Dạ Yêu, nàng cứ luôn không ngoan như vậy, khiến ta...”

Dạ Hoặc cười mỉa hoặc, Tiểu Tiểu vội nói:

“Gọi ta Tiểu Tiểu đi, Dạ Yêu, nghe như chẳng phải thứ gì tốt lành!”

Tên Tiểu Tiểu của nàng dễ nghe biết bao, đơn giản rõ ràng, gì mà yêu với chả quái, nghe thôi đủ biết chẳng phải thứ tốt lành gì. Đúng rồi, y là trù sát thủ mà, y cứu mình rồi, không phải muốn bồi dưỡng mình thành sát thủ đấy chứ?

Bất an nhìn Dạ Hoặc một cái, Tiểu Tiểu dè dặt hỏi:

“Dạ Hoặc, người...”

“Hoặc!” Không vui thu lại vẻ tươi cười, nhíu lại lông mày tuấn tạc, Dạ Hoặc chỉnh sửa nói.

“Hoặc...” Thoáng suy nghĩ một lúc, Tiểu Tiểu hiểu ý của y, thấp giọng nói:

“Chuyện này...gọi như vậy có thân quá hay không? Thôi thì...”

“Gọi là Hoặc, bằng không, tất cả miễn bàn!”

Ngồi bên giường Tiểu Tiểu, khoảng cách của hai người bỗng kéo gần lại không ít.

“Được thôi, Hoặc, cảm ơn người đã cứu ta, người cứu ta về, không có mưu đồ gì đấy chứ? Tại sao không cho ta thuốc giải?”

Cẩn thận nhìn y, Tiểu Tiểu không hề quên, nàng bây giờ không có võ công, bên người cũng không có độc dược, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, bây giờ nàng đành phải cẩn thận chút vậy.

“Nàng chẳng phải là đại phu lợi hại nhất đó sao? Độc dược của nàng lợi hại như thế, giải độc chắc là còn lợi hại hơn nữa. Dù gì thì bây giờ nàng cũng chẳng chết được, đợi nàng tỉnh rồi bản thân chẳng phải có thể giải quyết tốt đẹp đó ư?”

Cười tà mị một cái, nụ cười xán lạn kia chói đến nỗi Tiểu Tiểu hơi choáng một lúc, Cũng chỉ là lớn lên để coi một xúu thôi mà? Làm quái gì lại tới gần như vậy, cười tươi như thế cơ chứ.

“Người nói không sai, nhưng ta một không có ngân châm, hai là ta không mang theo đồng bảo bối kia, người bảo ta tự giải độc thế nào được hả? Hoặc, không phải người cũng biết y thuật đấy sao? Cho ta mượn ngân châm của người xài, ta bây giờ khó chịu chết đi được...”

Trước tiên chữa khỏi ình đã, một mình Tiểu Tiểu nàng đây, vẫn có thể bay ra khỏi địa bàn của Hoắc như thường. Đúng rồi, y không giải độc ình, không phải là muốn nhốt nàng ở đây đó chứ?

“Ta không biết y thuật, ai nói với nàng là ta biết y thuật vậy?”

Dạ Hoắc lấy làm khó hiểu cười cợt, nhìn Tiểu Tiểu nằm nghiêng trên giường, đầu tóc tán loạn rải ở phía sau, sắc mặt tuy có hơi tái nhợt, nhưng đôi mắt long lanh như sao kia vẫn linh động như thế, nàng luôn như vậy, dù không phấn son, vẫn khiến người ta không dời mắt được.

“Người không biết y thuật? Hôm đó sao người lại nói với ta rằng ta không biết sức khỏe bản thân mình?”

Tiểu Tiểu khó hiểu nhăn mày, lần đó thật đúng là phải cảm ơn y, nếu như y không nhắc nhở, thì nàng đã mắc phải bẫy của Thủy Thủy rồi.

“Là ta đã nhìn thấy. Khi đó lúc ta tìm nàng, đúng lúc nhìn thấy động tác nhỏ của nữ nhân kia, cho nên mới nhắc nhở nàng...”

Dạ Hoắc bật cười hì hì, nhớ đến biểu cảm lúc đó của Tiểu Tiểu, y còn thấy vui vẻ khá lâu. Nàng cũng không ngờ tới, cao thủ sử dụng độc như nàng, vậy mà lại có thể trúng phải bẫy của người khác chứ gì?

“Người đến cung của ta lúc nào vậy? Đừng nói là đến lâu rồi đấy nhé?”

Từ lúc Thủy Thủy loanh quanh trong hậu viện của mình, giữa đó cũng cách ít nhất là hai canh giờ, tên Dạ Hoắc này cũng lợi hại quá, nhìn lên mình lâu như vậy, vậy mà nàng lại chẳng phát giác ra được chút nào?

Hôm đó, hình như nàng còn...tắm rửa nữa, không biết y có nhìn thấy chưa?

Nghĩ đến bản thân trần trụi ngâm trong bồn tắm, có người ở chỗ tối nhìn mình đăm đăm, trong lòng Tiểu Tiểu ngoại trừ phần nộ ra, mặt cũng đỏ bừng cả lên.

“Đừng nghĩ nữa, cái nên nhìn, cái không nên nhìn, ta cũng đều nhìn thấy hết cả rồi. Tiểu Tiểu cũng tốt, Dạ Yêu cũng được, nàng là người con gái mà Dạ Hoắc ta để ý, những chuyện trước kia ta có thể không truy cứu, nhưng sau này, tuyệt đối không được nhìn người đàn ông khác lấy một cái!”

Ý cười trong mắt Dạ Hoắc không còn, tay y vuốt ve gương mặt Tiểu Tiểu, cố chấp nhìn Tiểu Tiểu, tuyên bố.

“Nhưng người cũng biết đấy, người ta yêu là Lâm vương, người ta yêu trước giờ chỉ có mỗi Lâm vương...”

Dùng cảm ngẩng đầu lên, mặt của y gần trong gang tấc, chỉ cần nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu, hay là y hơi hơi cúi đầu, là có thể đụng phải nàng, cự ly mờ ám như vậy, khiến cho Tiểu Tiểu lo lắng mà lui về sau một chút.

“Hừ, đấy là trước kia, ta có thể không truy cứu, nhưng sau này nàng không được gặp hắn nữa, đến nghĩ cũng không được! Còn nữa, nghiệt chủng trong bụng kia mau ném đi cho ta, ta đây không muốn làm cha ghê đầu!”

Tay di chuyển xuống cái cảm nhẹn của Tiểu Tiểu, lúc trở về, y từng bảo người ta khám cho Tiểu Tiểu, nếu như không phải vì đứa bé trong bụng, phỏng chừng Tiểu Tiểu sớm đã tỉnh rồi, y sẽ không giận dữ mà bỏ mặc nàng.

“Ê, Dạ Hoắc, con người người vô lễ quá đấy? Gì mà nghiệt chủng? Đứa bé này là con của ta và Lâm vương, sao người có thể nói như vậy? Bọn ta yêu nhau, mang thai con của chàng ta rất vui, không cho phép người nói cục cựa của ta như vậy.”

Tay theo thói quen vuốt ve trên bụng, đây là kết tinh tình yêu của nàng và Lâm vương, ai cũng không được làm hại đứa bé này, ai cũng không thể!”

“Không phải nghiệt chủng ư? Nàng đừng quên, lúc nàng có đứa bé này, nàng không phải Lâm vương phi, nàng là người phụ nữ của Hoàng thượng. Con của chị dâu và em chồng, nếu không phải nghiệt chủng, nàng nói phải gọi là gì đây? Chẳng trách Hoàng thượng lại tức giận như vậy, bị huynh đệ của mình cấm sùng, cảm giác này nhất định không tệ...”

Tay Dạ Hoắc hơi hơi dùng sức, dưới cảm truyền đến cơn đau, Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn y, lẩm bẩm nói:

“Vốn tưởng rằng, con người người tuy có hơi tà mị, nhưng cảm giác tổng thể vẫn không tệ, không ngờ...Dạ Hoắc, đứa bé này ta đã mang thai trước khi tiến cung, hơn nữa giữa ta và Hoàng thượng vốn trong sạch, người ta yêu, từ đầu đến cuối chỉ có mỗi mình Lâm vương mà thôi. Xin đừng nhục mạ đứa bé này, nó là bảo bối của ta.”

Bực bội nhìn y, Tiểu Tiểu cảm thấy hơi thất vọng, y đang báo thù Lâm vương, căn bản không phải là thích mình, người đàn ông này, phỏng chừng là trước nay chưa từng thích một cô gái nào chứ gì?

“Ha ha...bảo bối ư? Được, nàng sẽ được nhìn thấy nó nhanh thôi. Tiểu Tiểu, mạng của nàng là do ta cứu, gả cho ta, nàng sẽ là nửa chủ nhân của Âm Dạ bảo, như vậy không tốt sao?”

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tiểu Tiểu, từ lần đầu tiên gặp người con gái này, y liền biết nàng rất thú vị, nhưng người con gái càng thú vị, cũng sẽ càng khó khống chế. Thật ra, tìm người con gái thú vị cũng không tệ, cho nên y mới không chê bai nàng không trong sạch, chỉ cần nàng bỏ đứa con trong bụng, thì nữ chủ nhân của Âm Dạ bảo này sẽ là nàng. Nhưng hiển nhiên là nàng không cảm kích, ấy vậy mà nói với mình rằng thích cái tên Lâm vương chết bầm kia?

“Không tốt. Muốn ta bỏ đứa bé này, trừ phi ta chết!” Cố gắng giãy thoát khỏi ma thủ của y, Tiểu Tiểu xoa cái cảm mới bị y nắm đau, đầy lửa giận mà nhìn y.

“Tốt, tốt lắm! Nàng chung tình với hần vậy sao? Nàng có biết Lâm vương của nàng giờ đang làm gì không? Chính cái ngày mà nàng bị chém đầu ấy, hần đã nghênh cưới công chúa Phong Tình Nhiên diêm dúa gọi cảm của Phong quốc, thị thiếp trong phủ của hần sớm đã giải tán, bây giờ hai người có thể sớm chiều bên nhau, tình cảm tốt lắm thay. Hần đã có vương phi rồi, Tiểu Tiểu, nàng muốn làm cái gì của hần? Trắc phi sao? Hình như thân phận của nàng không đủ, nếu như là trước kia, nàng có thể nhận Vu tướng làm cha, nàng là con gái thừa tướng thì còn may ra, nhưng bây giờ cha của nàng không còn là thừa tướng nữa, là đào phạm, nàng làm sao xứng với hần Trắc phi thì chưa chắc Hoàng thượng sẽ đồng ý, vẫn làm thị thiếp thì hơn, nếu như là thị thiếp, chẳng liên quan tí gì đến thân phận hết, với sự si mê trước đây của hần đối với nàng, nói không chừng sẽ...”

“Bốp...” một tiếng, một cái tát của Tiểu Tiểu đánh lên gương mặt vạm vỡ đáng sợ kia của Dạ Hoắc, năm ngón tay chình tề hiện ra, mà Tiểu Tiểu thì lại tức đến run rẩy từng hồi...

Sắc mặt Dạ Hoắc lạnh lùng, hai mắt bỗng đỏ lên, cứ như lửa thiêu mà nhìn Tiểu Tiểu, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Tiểu Tiểu, nàng dám đánh ta?”

“Ta...” Nhìn thấy ánh mắt muốn giết người kia của y, Tiểu Tiểu hơi hơi run rẩy một chút, y bây giờ thật đáng sợ, cứ như thể Tu La từ địa ngục vậy, khiến cho nàng bất giác run lên, bất an.

“Lâm vương, không hư hỏng như những gì người nói đâu, chàng là cha của con ta, hai người chúng ta yêu nhau, không cho phép người bôi nhọ chàng như vậy!”

Đúng thế, là y nói xấu Lâm vương trước, nếu như không phải y nói xấu Lâm vương trước, nàng cũng sẽ không đánh y, càng sẽ không chọc giận y.

“Đấy không phải nói xấu, đấy là sự thật!”

Tại sao, người nàng bảo vệ mãi chỉ có Lâm vương? Lâm vương có gì tốt, muối muối của mình lúc sắp chết, di nguyện chính là không được làm hại Lâm vương, mà Tiểu Tiểu này, càng bảo vệ hần như vậy...các nàng đều là người con gái mà y để ý, tại sao đều phải như vậy chứ?

“Người Lâm vương yêu trước giờ vẫn là ta, ta không tin!”

Nhìn ánh mắt bốc hỏa kia của y, Tiểu Tiểu run rẩy muốn lui lại, nhưng miệng thì vẫn không buông tha, nàng phải tin tưởng Lâm vương, cho dù hần thật sự đã cưới công chúa, cũng nhất định không phải là ý nguyện của bản thân hần, hần sẽ không yêu công chúa, sẽ không động vào công chúa kia đâu.

“Vậy sao?”

Là giận quá hóa cười ư? Sau khi quá mức phần nộ qua đi, Dạ Hoặc nở nụ cười tà mị, ngay lúc Tiểu Tiểu thoáng sững sờ, sớm đã chộp được bờ môi đỏ thắm mê người kia của Tiểu Tiểu, bắt đầu trần trọc mút mát...

“Um...”

Tay ra sức đẩy y ra, Tiểu Tiểu lên án mà nhìn người đàn ông có chút điên cuồng kia, một tay y cố định tại eo nhỏ chưa đầy một nắm kia của Tiểu Tiểu, một bàn tay khác thì cố định sau đầu Tiểu Tiểu một cách vững chắc...Tiểu Tiểu muốn giãy giụa, muốn di động thân thể một chút cũng không được, chỉ có thể cắn chặt lấy răng, cự tuyệt chiếc lưỡi nóng bỏng của y vươn vào trong miệng nàng.

Không mở miệng ư? Dạ Hoặc không để ý mà cười một cái, tay ở giữa eo không buông lỏng ra, nhưng lại cách xiêm y mỏng manh mà di động, dịu dàng mà từ tốn trêu chọc tất cả giác quan của Tiểu Tiểu – cái y có là phụ nữ, mà phụ nữ đều là kẻ nói một đằng nghĩ một nẻo, ở trên giường, cái y có chính là phương pháp khiến cho phụ nữ khuất phục

“Um...” Cảm giác ngứa ngáy nương theo xiêm y mỏng mà truyền đến, Tiểu Tiểu không nhịn được kêu lên một tiếng, lưỡi của y cũng nhân cơ hội mà chui vào trong miệng nàng, cố gắng hút lấy mật ngọt trong môi nàng...

“Um...” Tiểu Tiểu lại gắng sức chới đẩy, cuối cùng y cũng không kiên trì được nữa, dục hỏa ẩn giấu trong cơ thể đã bị nàng nhen nhóm lên một cách dễ dàng, muốn phóng thích ra...

“Nàng...” Thở hổn hển buông lỏng Tiểu Tiểu ra, Dạ Hoặc phần nộ lau đi vết máu đỏ thắm nơi khóe miệng, gân xanh trên trán nổi lên.

“Là người ép ta đấy. Người cưỡng hôn ta...hu hu...”

Không phải nói đàn ông sợ nhất là nước mắt của phụ nữ hay sao? Tiểu Tiểu lần đầu tiên đóng giả kẻ yếu, ban nãy nàng đã cảm thấy được sự kiên định của y, nàng thật không muốn thất thân khi đang mang thai con của Lâm vương đâu, cục cưng là của Lâm vương, nàng cũng là của Lâm vương. Lâm vương, trước kia nàng đã từng nói với hắn về chuyện của Dạ Hoặc, hắn thông minh như thế, nếu biết mình mất tích, chắc sẽ nghĩ đến nhanh thôi.

Nhưng khi đó người cứu mình là sư phụ, hắn ngàn vạn lần đừng nên cho rằng mình được sư phụ cứu đi, rồi bị sư phụ dẫn đi ẩn cư nơi núi rừng thì tốt rồi. Còn có Điểm Điểm đáng yêu nữa, con cũng tuyệt đối đừng xảy ra chuyện, phải ngoan ngoãn nghe lời của gia gia đó nha.

Một đêm ngon giấc, lúc tỉnh dậy xương cốt toàn thân như muốn rã rời. Vươn thử cánh tay nhỏ bé, mới phát hiện không gian quá mức chật hẹp, căn bản không vươn thẳng cánh tay được, tay lại đụng lên một thứ cứng cứng...đau quá!

Lệ quang trong mắt lóng lánh, cái giường ngủ này chạy thật là nhanh, lắc lư qua lại chẳng lấy làm thoải mái chút nào, gắng sức co lại thân thể, Điểm Điểm nghe động tĩnh bên ngoài.

“Gia, ban nãy ta nghe thấy âm thanh có người đụng vào xe ngựa của chúng ta, có phải gặp sơn tặc rồi không?”

Một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, nói với người đàn ông nhắm mắt dưỡng thần.

“Mau chóng đi thôi! Chính sự đang gấp, đừng nên gây sự!”

Người đàn ông mở mắt ra, trên gương mặt tuấn mỹ mang theo một tia cười tà, tay thì lại gõ gõ lên ván xe ở bên cạnh, làm cho lỗ tai Điểm Điểm vang lên ong ong – người đàn ông này, thanh âm nói chuyện tuy không tệ, nhưng tuyệt đối không phải kẻ tốt lành.

Í, không phải hắn phát hiện ra mình rồi đấy chứ? Mùi gà ăn mỳ thơm nức bay đến, cái bụng nhỏ của Điểm Điểm không nhịn được ừng ực một tiếng Họ đang ăn cơm sao? Hay là ăn gà, Điểm Điểm đã lâu chưa ăn gì rồi.

“Gia, ở đây có rượu, uống chút không?”

Người trung niên đưa qua một bình rượu màu bạc cực kì tinh xảo, người đàn ông đó cầm bình rượu lên, uống một cách nhã nhặn. Rượu thơm, ngược lại Điểm Điểm có thể kháng cự được, nhưng mùi cơm ấy à, vẫn khiến Điểm Điểm nuốt ngậm nước bọt.

“Gia, có người...” Dù xe ngựa chạy rất nhanh, nhưng từng tiếng nước bọt kia vẫn làm cho người trung niên chú ý, tay y đặt lên kiếm ở bên cạnh, lúc muốn lòng bắt kẻ trốn dưới ván xe, người đàn ông lại xua tay ngăn cản, hần cười khẽ đứng dậy, rời khỏi chỗ mới vừa ngồi:

“Vị huynh đài này, nếu đã cùng xe với bốn vương, không ra ngoài cùng ăn chút đồ, uống chút rượu hay sao?”

Có lẽ mình sơ ý quá, trong xe có người, ắt hẳn không phải chỉ mới trốn trong chốc lát, nhưng nếu như không phải tiếng ừng ục trong bụng y, vậy mà hần lại không phát giác được? Nghĩ đến điểm này, gương mặt người đàn ông liền trở nên âm trầm, tốt nhất là y không có ác ý gì với mình, nếu không, hần tuyệt đối sẽ không tha cho y.

Cứ vậy mà bị phát hiện rồi? Điểm Điểm ở dưới tọa vị, xoa xoa cái bụng lép xẹp, cảm thấy dù sao mình cũng bị phát hiện rồi, nếu như tiếp tục trốn ở dưới nói không chừng sẽ bị hiểu lầm thành kẻ xấu, chỉ bằng mình chủ động bỏ ra. Có điều, cái câu huynh đài ban nãy kia của hần thật thú vị, nếu như để hần thấy huynh đài bên trong là một thằng nhóc năm sáu tuổi, không biết gương mặt hần có trực tiếp biến thành mặt đen luôn không?

Mặc xác sự phòng bị toàn thân của người bên ngoài, Điểm Điểm cẩn thận bò ra, vươn vươn cánh tay nhỏ có hơi nhứt nhối, đá đá cái chân nhỏ có hơi tê tê, rồi thuận tay đem tấm thảm lông dưới ghế lôi ra ngoài, mùi vị mê người kích thích Điểm Điểm đầu tiên nhìn thấy chính là món gà ăn mày vẫn còn sót lại một nửa ở trên bàn kia.

“Thơm quá đi!”

Chẳng quan tâm tay bẩn hay sạch, bàn tay nhỏ của Điểm Điểm mau chóng vươn về phía con gà kia. Nhưng hiển nhiên là có người nhanh hơn bé, một bàn tay trắng ngần nhanh hơn Điểm Điểm đem con gà nắm lấy trong tay, Điểm Điểm không vui ngẩng đầu lên, nhìn tên xấu xa cướp gà của bé kia, tức giận hỏi:

“Tại sao muốn cướp gà của con?”

“Gà của con?”

Người đó nhíu mày, con gà này trở thành của nó từ khi nào vậy? Rõ ràng là do hần mua trên chợ trước đây không lâu cơ mà. Nó lén lút chui vào trong xe ngựa của mình hần vẫn còn chưa hỏi nguyên nhân đâu đấy?

“Điểm Điểm, con gà này ắt hẳn là của ta chứ? Từ khi nào trở thành của con?”

Hần tâm tình tốt đẹp đi tới, bàn tay cầm gà giơ lên thật cao, Điểm Điểm nhảy lên mấy lần, nhưng không sao với tới, Điểm Điểm vển môi, không vui nhìn người đàn ông xa lạ hơn hai mươi tuổi này, biện bạch nói:

“Con là con nít, chẳng phải con nít nên được ưu tiên hay sao? Mẹ con từng nói, người lớn không ăn một bữa, chỉ cảm thấy hơi đói mà thôi, nhưng con nít thì không giống, như con nè, nếu như không ăn, sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển thân thể...cho nên, gà là của con.”

Người đó nghe xong, ngưng mắt nhìn hướng Điểm Điểm, cũng chỉ có người mẹ như Tiểu Tiểu, mới dạy cho thằng bé đồng lý sự cùn này thôi nhỉ? Có điều, Tiểu Tiểu, nàng đang ở đâu chứ? Đã tìm nàng lâu vậy rồi, tại sao vẫn không có chút tin tức nào của nàng? Nhưng lần này ra ngoài, cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, không chừng lại gặp được Điểm Điểm, chẳng biết sao Điểm Điểm lại chạy đến xe ngựa của mình, đây có xem như là một chuyện tốt không?

“Điểm Điểm, con đây...lý sự thật là không ít...”

Dùng một bàn tay khác, yêu thương xoa đầu Điểm Điểm, Điểm Điểm kinh ngạc tròn to mắt, ngẩng đầu nhìn mặt hần, tỉ mỉ ngắm nghía giây lát, bưng tỉnh nói:

“Thức đeo mặt nạ? Thức là ai, sao lại biết con là Điểm Điểm?”

“Ta...” Ban nãy vừa sót ruột, hần suýt nữa quên mất mình đeo mặt nạ, cũng phải ha, Điểm Điểm thông minh như vậy, sao có thể che giấu được thằng bé chứ?

“Nói cho biết ta là ai cũng được, nhưng con có thể nói ta biết về Tiểu Tiểu mẹ con không? Tiểu Tiểu đang ở đâu, sao nàng ấy không trông nom con cho kĩ? Sao con lại chạy lên xe của ta?”

Người trung niên đã đưa cái khăn ướt qua, hẩn sẵn sóc đưa vào trong tay Diễm Diễm, mà con gà ăn mỳ mê người kia thì lại bị người trung niên cầm, Diễm Diễm chỉ đành phải lén nuốt nước bọt.

“Thức thức, có thể ăn chút đồ rồi hẵng nói được không, Diễm Diễm đói quá, đã lâu không ăn gì rồi?”

Thèm thông mị vị ở nơi không xa kia, Diễm Diễm đáng vẻ đáng thương nhìn hẩn, đem cái khăn ướt lúc nãy đưa vào trong tay hẩn.

Không được! Hẩn định nói, nhưng nhìn thấy cái bụng rõ ràng là lép xẹp kia của Diễm Diễm, còn có gương mặt nhỏ đáng thương kia nữa, hẩn không khỏi thấy đau lòng, quay đầu đón lấy gà, cẩn thận đưa vào tay Diễm Diễm, Diễm Diễm bắt đầu ăn ngón nga ngón nghiêng.

140. Chương 140

“Diễm Diễm, ăn chậm chút, kéo nghen đấy...”

Bởi vì đang trên đường, thức ăn bọn hẩn chuẩn bị cũng không nhiều, chu đáo giúp Diễm Diễm xé thịt gà, khuôn mặt hẩn vẫn luôn mang theo ý cười ôn hòa. Diễm Diễm đói rồi, lúc mới đầu cũng chẳng cảm thấy có gì không thỏa đáng, đợi sau khi đánh chén no nê xong, cúi đầu xoa xoa cái bụng tròn vo, Diễm Diễm cười hì hì nói:

“Cuối cùng cũng no rồi. Thức thức, đây là đâu thế, sao mọi người lại đi vậy?”

Cũng chẳng biết mình đã đi bao lâu, bọn người gia gia có lo lắng không? Mình bây giờ đang ở đâu đây? Thức thức này là ai?

“Diễm Diễm, ăn no rồi à? Con phải trả lời thức thức trước chứ? Có phải chộc giận mẹ con rồi không? Bọn con đang ở đâu?”

Người đó dịu dàng xoa đầu Diễm Diễm, ôm Diễm Diễm đặt lên đùi, gương mặt dịu dàng như nước, sắc mặt Diễm Diễm sầm lại, tức tối nói:

“Còn lâu ấy? Mẹ mất tích rồi, con và gia gia tìm mẹ lâu ời là lâu mà cũng không tìm thấy. Gia gia chuẩn bị về núi dẫn bọn Như Nhi, Hắc Tử đến tìm mẹ. Con chạy ra ngoài, còn không phải là tại gia gia...”

Nghĩ tới gia gia, Diễm Diễm liền sót ruột đến muốn khóc, gia gia ngàn vạn lần đừng lo lắng nha, nhưng bây giờ bé cũng không biết nơi gia gia ở là nơi nào, bé làm sao trở về tìm gia gia được đây?

“Con cũng không gặp được mẹ con sao?”

Người đó trầm tư, Tiểu Tiểu không ở cùng họ, người áo đen xuất hiện hôm đó là ai? Bọn chúng thừa cơ cướp đi Tiểu Tiểu, không biết là có mục đích gì? Trong lòng lại lo lắng cho Tiểu Tiểu hơn, gương mặt hẩn lộ ra nét thương đau rõ rệt.

“Gia, cô nương phúc lớn mệnh lớn, nhất định sẽ không sao...”

Người trung niên nhìn vẻ đau thương trên mặt hẩn, không khỏi khuyên nhủ.

“Mong là như vậy!”

Hẩn khẽ thở dài một tiếng, Diễm Diễm trợn to mắt, tay nhỏ cũng sờ lên mặt hẩn, khó hiểu hỏi:

“Thức quen biết mẹ của con sao?”

Hẩn tưởng rằng Diễm Diễm chỉ là tò mò, mãi đến lúc cảm giác đau trên gương mặt truyền tới, hẩn mới kinh ngạc nhìn thứ trên tay Diễm Diễm, tức giận nói:

“Diễm Diễm, càn quấy!”

“Con tưởng là ai chứ? Hóa ra là thức thức xấu xa à, nhưng lúc nãy thức thật dịu dàng với Diễm Diễm, con còn tưởng là cha nữa cơ? Thức thức xấu xa, Diễm Diễm sao lại chạy lên xe của thức vậy?”

Mặt nạ mỏng manh đã bị lột xuống, lộ ra gương mặt tuấn tú trắng trẻo, câu hỏi của Điểm Điểm, khiến hắn chỉ biết lắc đầu cười khổ, câu này vốn là hắn nên hỏi Điểm Điểm mới đúng, nhưng giờ thì hay rồi, trở thành Điểm Điểm hỏi hắn. Nhưng cũng khó trách, một đứa con nít bốn năm tuổi, dù có thông minh chẳng nữa, cũng chẳng thể nào trông chờ được nó sẽ trả lời đồng câu hỏi nghiêm túc của hắn đâu nhỉ?

“Điểm Điểm, con có biết con sống ở đâu không?”

Đồ đạc trên xe vốn không ít, hắn căn bản không phát hiện ra được tấm thảm lông này mất từ khi nào, cũng chẳng biết Điểm Điểm bụng dạ quái gở này sao lại trên xe, lên từ khi nào. Không biết những điều này, thì cũng sẽ không biết được Điểm Điểm đang ở đâu, muốn báo tiếng bình an với gia gia của thằng bé cũng khó.

“Con...con và gia gia mới đến, chúng con chỉ ở đây một đêm, đến tìm bà ngoại ông ngoại của con, con không hỏi gia gia nơi này là đâu...”

Điểm Điểm ảo não gãi gãi đầu, vấn đề này thật nghiêm trọng, nếu sớm biết mình sẽ mất tích, bé đã hỏi gia gia trước rồi.

“Bỏ đi! Hay là theo ta trở về trước vậy. Chịu không, Điểm Điểm?”

Sóc vương mỉm cười, nếu như biết được Tiểu Tiểu và ông lão không ở cùng nhau, Lân vương nhất định sẽ càng lo lắng hơn, mà Hoàng thượng...

“Được đó, được đó...về kinh thành rồi, có phải Điểm Điểm sẽ có thể ở cùng cha không? Con muốn trở về tìm cha, cha vẫn tốt hơn!”

Vui vẻ vỗ vỗ bàn tay nhỏ mũm mĩm, cha là tốt nhất, trước nay chưa từng động đến một đầu ngón tay của mình. Nhưng trước kia, gia gia cũng chưa từng đánh một đầu ngón tay của Điểm Điểm mà. Nhưng giọng điệu ban nãy của gia gia thật dọa người, Điểm Điểm cũng không làm gì sai, gia gia tại sao phải đánh Điểm Điểm chứ?

Cha? Trong mắt thằng bé cũng chỉ có Lân vương sao? Sóc vương cười cay đắng, Điểm Điểm và Tiểu Tiểu, người mà hai người bọn họ thích đều là Lân vương, mà Lân vương thì còn hơn thế nữa, thậm chí nhận Điểm Điểm làm con...Điểm Điểm nhỏ như vậy, có phải có thể moi được chút gì từ trong lời nói của nó hay không?

“Điểm Điểm, tại sao con lại chạy khỏi gia gia? Có phải đã chọc giận gia gia rồi không?”

Tựa như bà phù thủy muốn bắt công chúa Bạch Tuyết, Sóc vương đầy vẻ ôn hòa.

“Điểm Điểm cũng không biết tại sao gia gia lại không vui, nhưng Điểm Điểm thật sự đâu làm gì sai. À đàn bà xấu xa kia, cả ngày đều muốn dụ dỗ cha, bây giờ gia gia nói nàng ta mất trí nhớ rồi, lại suốt ngày theo sau Điểm Điểm, Điểm Điểm chẳng qua chỉ...”

Cuối cùng cũng có người nghe bé ám ức kể lể rồi, Điểm Điểm đem chuyện hôm đó, thêm mắm dặm muối nói hết một lượt, mà Sóc vương thì lại bật cười lớn, hắn cười run hết cả người, hỏi:

“Con nói là, đứa bé bị mất của Thủy Thủy, không phải của Lân vương?”

Khó trách từ đầu đến cuối Lân đều không thừa nhận. Cũng phải thôi, chuyện như vậy, bọn hắn sao có thể không rõ? Tùy tiện một đứa bé liền muốn đổ lên đầu bọn hắn, Thủy Thủy kia cũng thật là ngu xuẩn.

“Ừm, đúng thế, đây là con của cái tên Lâm gì đó ở bên cạnh dì, cho nên ả điên Thủy Thủy kia mới nhảy khỏi xe ngựa, đứa bé mất rồi, nàng ta liền mất trí nhớ luôn...”

Điểm Điểm ra vẻ thờ dãi như người lớn, thật ra Thủy Thủy cũng rất đáng thương, con đã không còn, còn mất trí nhớ nữa...

“Nhưng Điểm Điểm nè, mấy chiêu chinh người của con thật không thua kém so với mẹ của con chút nào nhỉ. Thật không biết cha ruột của con là ai, sao lại có đứa con bụng dạ quái gở như con thế chứ? Y cũng có phúc thật đấy...”

Sóc vương tán thưởng nhìn Điểm Điểm, nếu như mình có được đứa con tinh quái như vậy thì tốt biết mấy, tuy có chút nghịch ngợm, nhưng sự thông minh này, nhìn thôi đã khiến người ta ưa thích rồi.

“Haizz, chuyện này cha đã nói không được nhắc tới nữa, thật ra ai là cha Điểm Điểm cũng chẳng sao hết, đối xử tốt với Điểm Điểm và mẹ là được. Cha nói rồi, dù sao cũng là một món nợ hồ đồ, Điểm Điểm bảo đảm là huyết mạch hoàng thất thế là đủ. Nếu như mẹ không vì điều tra thân thế của Điểm Điểm, cũng sẽ không hồ đồ mà vào cung, nhất thời gây ra một đống chuyện như vậy. Mẹ cũng không biết cha của con là ai, nếu như biết, thì đã chẳng vào cung rồi...”

Ra về người lớn nói xong, Điểm Điểm bỗng bật cười, chỉ vào Sóc vương nói:

“Thật ra, thúc và Hoàng thượng cũng có khả năng là cha ruột của Điểm Điểm đấy. Điểm Điểm nghĩ, chắc cha sợ đến lúc biết được sự thật, ngược lại không dễ đối mặt với con và mẹ, cho nên mới không tiếp tục điều tra nữa. Có điều, con thích cha rồi, làm con trai của ông ấy con rất vui!”

Hiểu chuyện như Điểm Điểm, tuy chỉ nói đôi câu vài lời, những lời phía sau càng như thể kể chuyện cười, nhưng lòng Sóc vương vẫn thất lại: Xem ra, hẳn phải tìm Lân vương nói chuyện đằng hoàng một lần, vấn đề của Điểm Điểm thật ra là một vấn đề lớn.

“Điểm Điểm, con có thể nào là con trai của ta hay không?”

Ôm lấy bé, Sóc vương tự hỏi. Nhưng câu này hẳn không nói với Điểm Điểm. Đưa bé về kinh, gặp Lân vương rồi hẳn nói vậy?

Thời gian bốn ngày không hề dài, nhưng trong cái viện nhỏ bé kia, sớm đã như muốn lật trời luôn rồi, lòng mọi người đều thất chặt lại, bởi vì đứa bé kia, đã mất tích tròn bốn ngày.

“Điểm Điểm, con đang ở đâu thế? Có khi nào bị người ta bắt đi rồi không?”

Vu phu nhân nước mắt giàn giụa, vẻ ưu sầu hiển rõ trên gương mặt như vậy, mà Vu tướng càng ảo não ngồi bên cạnh, một tiếng rồi lại một tiếng thở dài.

“Đứa bé này, ắt hẳn là rời khỏi đây rồi nhỉ?”

Ông lão ngẩng đầu lên, vì tìm Điểm Điểm, ông đã nán lại đây bốn ngày rồi, phải mau chóng trở về, Tiểu Tiểu và Điểm Điểm đều phải tìm, xem ra phải tìm chúng nó giúp đỡ rồi đây

“Đều tại Thủy Thủy, nếu như không phải vì nó...”

Khi đó lúc nhìn thấy, bọn họ cũng cảm thấy Điểm Điểm hơi nghịch ngợm một chút, nhưng chưa hề nghĩ sẽ đánh bé thật, nhưng đứa bé này lại sợ hãi trốn đi, hơn nữa trốn liền bốn ngày, cũng chẳng biết một mình bên ngoài ăn cơm có no không, ngủ có ngon hay không?

“Không trách nàng ta được. Ta phải về núi trước đã, bảo bọn Hồ Tử Như Nhi tìm, so với chúng ta tìm thì bớt việc hơn nhiều. Các người cũng đừng thường xuyên ra ngoài, phải biết rằng chắc hẳn Hoàng thượng vẫn đang âm thầm tìm các người, nếu như các người bị bắt về, Tiểu Tiểu biết được cũng sẽ không yên tâm.”

Bỏ đi, nể tình họ lo lắng cho Tiểu Tiểu, lo lắng cho Điểm Điểm, ông lão sớm đã tha thứ cho họ rồi. Về chuyện của Tiểu Tiểu, ông cũng đã hỏi quản gia, đây là tư tâm của quản gia, Vu tướng và phu nhân vốn không biết chuyện.

Trước khi đi, ông lão dặn dò lần nữa:

“Nhớ kĩ, không được thường xuyên ra ngoài, tuyệt đối đừng để bị triều đình bắt về, đừng có gây thêm phiền phức cho ta và Tiểu Tiểu, đợi chỗ Tiểu Tiểu có tin tức rồi, tự ta sẽ báo bình an cho các người.”

Cầm rơm luôn miệng, nhưng cũng là sự lo lắng của ông. Chuyện bên này, vốn chẳng liên quan gì đến ông, nhưng yêu ai yêu cả đường đi, vì Tiểu Tiểu, vì Điểm Điểm, ông chỉ đành phải bảo vệ luôn bọn họ...

Không có thiên lý nữa rồi, ông đây là thần trộm nổi danh trên đời đấy, bây giờ thì hay, cũng thành hộ vệ của họ luôn rồi.

“Vương gia, ngài muốn qua đó không?”

Nói với vương gia về lời mời của Sóc vương, trong mắt Lâm vương do dự một chút, Hoàng thượng cũng đi, phải gặp huynh ấy thật sao? Đã lâu không gặp huynh ấy rồi, vì sự mất tích của Tiểu Tiểu, hẳn đối với Hoàng thượng vẫn luôn canh cánh trong lòng.

“Vương gia, Sóc vương còn nói, sẽ cho ngài một sự vui mừng bất ngờ...”

Một sự vui mừng bất ngờ, đã dấy động đến cõi lòng tĩnh lặng mà lại lạnh lẽo của Lâm vương. Vui mừng bất ngờ gì, không lẽ lúc Sóc vương ra ngoài, đã tra ra được tin tức của Tiểu Tiểu?

“Quản gia, Sóc vương trở về lúc nào?”

Đề nên sự kích động trong lòng, trên gương mặt Lâm vương, vẫn không cảm xúc như cũ, quản gia cúi đầu, thấp giọng nói:

“Hôm qua!”

Hôm qua trở về, hôm nay liền nói sẽ ỉnh một sự vui mừng bất ngờ, xem ra là liên quan đến Tiểu Tiểu thật rồi. Nghĩ đến Tiểu Tiểu, trong lòng Lâm vương kích động một chút, người con gái kia, tốt nhất phải ngoan ngoãn đợi hắn, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện.

Sóc vương phủ, hắn không phải mới đến lần đầu, đối với những gì bên trong đó đều rất quen thuộc. Cũng không cần người dẫn đường phía trước, một mình hắn chậm rãi bước đi. Bước chân đi không nhanh, nhưng trong lòng hắn lại...

Lắc lắc đầu, đã đến đây rồi, vui mừng bất ngờ cũng sẽ có nhanh thôi, hắn còn lo lắng sợ hãi gì nữa chứ? Nhiều nhất, chẳng phải chỉ là Sóc vương tìm thấy Tiểu Tiểu trước, hay là có được tin tức của Tiểu Tiểu trước thôi sao? Như thế cũng tốt, miễn ỉnh lại lo lắng cho Tiểu Tiểu. Bây giờ bọn người Vu tướng đã không rõ tung tích. Tiểu Tiểu cũng không còn gì để bận tâm nữa, ai cũng không ngăn cản được hắn và Tiểu Tiểu rồi.

Nghĩ đến ngày tháng hai người bên nhau, gương mặt Lâm vương mang theo từng tia ý cười, đi đường cũng nhanh hơn một chút. Chưa đến phòng khách, thì nghe thấy tiếng trẻ con vang lên, một bóng dáng nhỏ bé xông ra ngoài, theo sau có một nha hoàn, mắt thấy đứa trẻ kia ở trên bậc thềm hơi chệch một chút, người cũng nghiêng ngã sắp té xuống...

“Điểm Điểm...”

Một tiếng kinh hô, Lâm vương bay tới, đón lấy Điểm Điểm suýt nữa thì đo đất, thấy bé sợ đến nỗi nhắm tịt mắt lại, lông mi dài dài giống như của Tiểu Tiểu, run run từng hồi, Lâm vương không vui nói:

“Điểm Điểm, sao không cẩn thận một chút? Lúc này tí nữa thì té ngã rồi...”

“Hu hu...” Thân hình nhỏ bé ôm ngược lại Lâm vương, bé ảm ức nói:

“Cha, cuối cùng cha cũng đến rồi, Điểm Điểm muốn tìm cha, nhưng tỷ tỷ này không cho...”

Ngón tay mồm mím chỉ về phía nha hoàn, nha hoàn sợ đến nỗi vội vàng quỳ xuống, run rẩy khóc nói:

“Vương gia tha mạng! Là Sóc vương cản dận, không được để Điểm Điểm chạy lung tung...”

“Khốn kiếp!” Lâm vương tức giận hừ một tiếng:

“Không được để Điểm Điểm chạy lung tung? Thì người có thể đuổi theo Điểm Điểm như vậy hay sao? Ban nầy đúng lúc bốn vương ở bên cạnh, nếu như không có bốn vương, Điểm Điểm té ngã thật rồi, người có mấy cái đầu để gánh vác?”

Chuyện lúc nầy, giờ nhớ lại hắn vẫn không ỉnh được cả kinh. Điểm Điểm là con nít, nó không hiểu chuyện, nha hoàn cũng không hiểu chuyện luôn sao? Sóc vương cũng thật là, để ấy tìm được Điểm Điểm rồi, tại sao không đưa đến phủ của mình? Nhìn Điểm Điểm, Lâm vương do dự một chút, chẳng lẽ đây là vui mừng bất ngờ mà Sóc vương nói ư?

“Điểm Điểm, không cần sợ nữa, có cha đây, sau nầy sẽ không có chuyện gì nữa. Sao con lại ở phủ của Sóc vương? Mẹ con đâu?”

Nhìn trên người bé, ngược lại chẳng gầy đi bao nhiêu, xem ra Điểm Điểm sống không tệ, thế Tiểu Tiểu...

“Con không biết. Gia gia đã tìm mẹ rất lâu, nhưng vẫn chưa tìm thấy. Sau đó Điểm Điểm nói với gia gia, để bọn Hắc Tử tìm, gia gia bây giờ có khả năng đã về núi dẫn bọn Hắc Tử...cha ơi, cha nói xem Điểm Điểm có phải rất thông minh không? Có phải không ạ?”

Lấy lòng mà nhìn Lâm vương, cha nhất định sẽ khen ngợi Điểm Điểm, chủ ý của Điểm Điểm gia gia cũng nói là hay đấy.

“Đúng thế, Điểm Điểm rất thông minh. Điểm Điểm nói là, gia gia cũng không tìm được Tiểu Tiểu sao?”

Nhìn Điểm Điểm cực kì ngây thơ gật đầu, trong lòng Lâm vương ngày càng bất an, Tiểu Tiểu không phải được ông lão cứu, mà người Tiểu Tiểu quen biết cũng không nhiều, có thể đến pháp trường cứu người mà lại có bản lĩnh như vậy, hình như chỉ có y thôi...

Đều tại mình, lúc trước sao lại không nghĩ đến vấn đề này chứ? Hắc tử vẫn luôn tưởng rằng Tiểu Tiểu ở cùng ông lão, mà những người hôm đó là trợ thủ ông lão tìm đến, Tiểu Tiểu đang cố ý tránh hắc tử, nhưng bây giờ...

“Lâm, đệ đến rồi...” Một thân trường sam màu xanh đậm, ăn mặc như vẻ bình dân bá tánh, Hoàng thượng dưới sự thấp tùng của Hỷ công công mà đi vào. Nhìn thấy Lâm vương và Điểm Điểm ở trong tay, hắc tử hơi kinh ngạc một chút: Điểm Điểm, sao chưa nghe nói là đã tìm được thằng bé rồi nhỉ, chẳng lẽ cũng tìm thấy Tiểu Tiểu rồi sao?

“Điểm Điểm, con...”

“Hoàng thượng xấu xa...” Điểm Điểm không đợi Hoàng thượng nói xong, đã tức giận ngoảnh đầu đi, hôm đó nếu không vì Hoàng thượng xấu xa này, sao mẹ lại mất tích được chứ?

Bụng dạ con nít luôn thẳng thắn như vậy, nói chuyện cũng thế. Cho dù là thông minh như Điểm Điểm, bé có sớm trưởng thành, sớm chín chắn hơn nữa, nói cho cùng, thì vẫn chỉ là một đứa con nít chưa lớn mà thôi. Hoàng thượng khẽ thở dài một tiếng, người của hắc tử cũng đang âm thầm nghe ngóng tin tức của Tiểu Tiểu, nếu như thật sự đã tìm được nàng rồi, hắc tử có thể buông tay hay không? Có thể hắc tử vẫn không làm được.

“Hoàng huynh, Lâm, các huynh đều đến cả rồi. Chúng ta vào thôi!”

Lúc này cũng không biết Sóc vương đang bận cái gì, Lâm vương đã đến lâu vậy rồi, hắc tử mới từ trong phòng đi ra, Lâm vương xị mặt, mà gương mặt Hoàng thượng cũng lạnh lùng, bốn người ngồi bên bàn, cảm giác hết sức quái dị.

“Điểm Điểm, con tự mình xuống ngồi đi, đã lớn đâu rồi...” Sóc vương cười ngược một tiếng, hắc tử có chuyện muốn hỏi Lâm vương, nhưng không thể là bây giờ, phải đợi một lát tách Điểm Điểm ra rồi hẵng nói.

“Không muốn, con muốn cha ẵm! Cha, cha không cần lo lắng như vậy nữa, gia gia đã đi đón Hắc Tử và Như Nhi rồi, nhất định có thể tìm được mẹ...”

Điểm Điểm ngẩng gương mặt phúng phính lên, bàn tay nhỏ mũm mĩm sờ lên mặt Lâm vương, Lâm vương khẽ thở dài nói:

“Điểm Điểm ngoan, cha biết, đợi lát cha dẫn con đi tìm mẹ, chịu không?”

“Được đó, cha, cha phải cứu cho được mẹ và Tinh Tinh về đây, mẹ thông minh như thế, nhất định sẽ không sao đâu nhỉ?”

Điểm Điểm cười vui vẻ, Lâm vương lấy làm khó hiểu hỏi:

“Điểm Điểm, Tinh Tinh là ai thế? Sao cha không biết, là sủng vật của mẹ con à?”

Có Như Nhi, có Hắc Tử, có Hồ Tử, thêm một Tinh Tinh cũng chẳng có gì lạ, Lâm vương cười nhạt nhìn Điểm Điểm, thật ra Tiểu Tiểu ở chỗ đó hắc tử cũng thấy yên tâm, người kia cũng là một người có nguyên tắc, sẽ không làm tổn thương người vô tội một cách bừa bãi.

“Tinh Tinh á, là tên mà Điểm Điểm đặt uội muội, hôm đó Điểm Điểm nói với mẹ rồi, mẹ cũng nói là nghe hay...” Điểm Điểm cười vui vẻ:

“Đây là chắc chắn rồi, đây là tên do Điểm Điểm đặt uội muội, khẳng định là nghe hay nhất luôn.”

Muội muội, hôm đó mà Điểm Điểm nói chính là cái ngày ở pháp trường à? Tiểu Tiểu không phản đối, chẳng lẽ...chẳng lẽ Tiểu Tiểu đã có con của mình thật rồi? Lân vương kích động đứng bật dậy:

“Điểm Điểm, bây giờ chúng ta đi cứu mẹ con và muội muội, chịu không?”

“Lân, huynh muốn làm gì? Huynh biết Tiểu Tiểu đang ở đâu sao?”

Sóc vương một phát kéo hần lại, cuộc trò chuyện của họ, hần tựa hồ cũng hiểu được đại khái, gì mà muội muội Tinh Tinh, lẽ nào Tiểu Tiểu đã có con của Lân?

“Ta biết nàng ở đâu, hoàng huynh, hi vọng khi đệ tìm được Tiểu Tiểu, hoàng huynh có thể thành toàn. Nếu như hoàng huynh không muốn nhìn thấy bọn đệ, đệ dẫn Tiểu Tiểu rời khỏi kinh thành, tìm một nơi ẩn cư là được rồi. Huynh cũng nghe rồi đấy, Tiểu Tiểu đã có cốt nhục của đệ, đệ tuyệt đối sẽ không buông tay.”

Thật sự phải làm gắt hay sao? Trong mắt Lân vương thoáng qua một tia cay đắng. Thích nàng, cho nên hần tôn trọng nàng, cũng để nàng gây ra nhiều chuyện như vậy. Nếu như lúc ban đầu, mình cứng rắn với nàng hơn một chút, thì Tiểu Tiểu cũng sẽ không gây ra một đống chuyện như thế này.

Có điều, Tiểu Tiểu lợi hại thật đấy! Mang con của mình, vậy mà còn dám vào trong lao đối người? Nàng không có não hay là gan to tày trời vậy? Đúng là một cô gái đáng đánh đòn, sau này tìm được nàng, hần sẽ từ từ tính sổ với nàng, từng chuyện từng chuyện.

“Lân, Tiểu Tiểu thật sự mang thai rồi ư?”

Nghĩ tới lúc thấy nàng ở trong lao, hình như cũng không thấy bụng, không lẽ khi đó nàng đã có thai rồi? Nàng tại sao lại không nói ra, nếu như nói ra, không chừng Hoàng thượng sẽ tha ột lần, sẽ từ bỏ...

Về mặt Sóc vương đấu tranh một hồi, Hoàng thượng khẽ thở dài một tiếng:

“Xin lỗi, Lân, hoàng huynh hình như vẫn không làm được...”

Hần cũng không muốn ra nông nổi này, nhưng...thích một người, làm sao dễ dàng buông tay như vậy được? Hoàng thượng cười khổ một tiếng, hần không cam tâm, không cam tâm chút nào, Tiểu Tiểu căn bản chưa từng cho hần một cơ hội, sao có thể buông tay đơn giản như vậy được chứ?

“Hoàng huynh...huynh...”

Hai mắt tròn tròn, cặp mắt Lân vương bốc hỏa, Điểm Điểm bỗng nhiên ra vẻ người lớn than thở: “Hong nhan họa thủy mà, xem ra lo lắng của gia gia thật là dư thừa, mẹ căn bản không phải là không ai thèm ư? Mẹ cao tay như vậy, phương án thứ hai của gia gia xem ra phải trực tiếp ngâm nước luôn rồi...”

“Phương án thứ hai?”

Mấy người đồng thời nhìn về phía Điểm Điểm, dễ dàng như vậy mà đã có thể thu hút sự chú ý của ba người bọn họ, xem ra sức quyến rũ của Điểm Điểm thật là không nhỏ à nha:

“Phương án thứ hai, chính là gia gia ẹ thời gian ba tháng, nếu như mẹ không tìm được cha ruột của Điểm Điểm, thì phải để gia gia dẫn mẹ lên phố bắt người, gặp được người thứ bảy, chỉ cần chưa có hôn phối, không có phu nhân khác, thì có thể thành thân với mẹ, làm cha của Điểm Điểm. Tìm được cha ruột là điều không thể, mẹ đã từ bỏ rồi; mà phương án thứ hai cũng không được luôn, bởi vì có người thích mẹ, yêu mẹ rồi, nhưng mẹ muốn theo ai á hử? Hình như vẫn là cha thích hợp hơn, Hoàng thượng có nhiều phi tử như thế, nhưng cha đã vì mẹ mà giải tán hết đám phụ nữ kia rồi...”

Điểm Điểm cười khanh khách, lời nói ra, khiến long nhan Hoàng thượng đỏ ửng cả lên. Đám phụ nữ kia, căn bản không phải do hần muốn, sao có thể vì vậy mà loại bỏ mình chứ?

“Nói như vậy, Lân càng không thích hợp rồi, Lân vừa mới nghênh cưới công chúa, cũng xem như là người đã có vợ, ngược lại là ta hình như thích hợp nhất...”

Sóc vương hưng phấn gục gặc đầu, không ngờ ông lão lại đưa ra điều kiện như vậy, xem ra khi đó để Lân vương cưới công chúa là cực kì đúng đắn, nhìn thử điều kiện của ông lão là biết, rõ ràng là nói tới mình đây mà?

Hai ánh mắt phần hện đồng thời bắn tới, Sóc vương vội nín họng, Lân vương không vui nhú mày:

“Ả đàn bà kia, bỏ nàng ta là xong. Cưới nàng ta là do hai người lo liệu, ta đâu có đồng ý. Sóc, lẽ nào đệ cũng thích Tiểu Tiểu? Nhưng người mà Tiểu Tiểu thích chỉ có mình ta thôi, nàng là của ta, ai cũng đừng hòng cướp!”

Quay đầu lại, Lân vương hung hăng lườm Hoàng thượng một cái, đắc ý cười nói:

“Vả lại, đứa con trong bụng Tiểu Tiểu, chính là cốt nhục của đệ, nàng chỉ có thể gả cho đệ thôi!”

Thật là phải cảm tạ Thủy Thủy, nếu như không phải nàng ta, ngày đó Tiểu Tiểu cũng sẽ không dạ được mình, hai người cũng sẽ không thể có phu thê chi thực, cũng không thể...

“Lân, có một chuyện hình như huynh vẫn luôn giấu chúng ta, chuyện của Điểm Điểm có phải huynh nên nói một chút hay không? Có lẽ, Điểm Điểm chưa chắc đã là con trai của huynh nhỉ?”

Nói đến con trai, Sóc vương nhìn về phía Điểm Điểm, cũng nghĩ đến lời nói của Điểm Điểm, chuyện của Điểm Điểm. Lân vương chắc chắn biết rõ hơn cả, Điểm Điểm tám phần là liên quan đến sự việc lần đó, cho nên Lân vương mới lựa chọn lược bỏ.

“Chuyện này không gấp, ta đi cứu Tiểu Tiểu về trước đã!”

Lân vương hung hăng lườm Điểm Điểm một cái, chắc chắn là tên tiểu tử này tiết lộ đây mà. Lần trước cũng chính là nó để lộ tin tức. Nhìn thấy cái trừng mắt của cha, Điểm Điểm vội vã xua tay:

“Cha ơi, con chưa nói cái gì hết, không phải con nói...”

Không phải con nói mới lạ ấy? Tên nhóc này, hình như rất có hứng thú với thân thể của chính mình, nó ấy à, phỏng chừng không phải là do không cẩn thận nói ra, chắc chắn là cố ý nói với Sóc vương, ắt hẳn là cũng muốn nhân cơ hội tìm cha ruột của mình chứ gì?

141. Chương 141

Tính cách của Dạ Hoặc chỉ có thể dùng từ ‘vui giận thất thường’ để nói thôi, từ ngày bị Tiểu Tiểu cắn cho phải rời đi, y bỗng biến mất tăm luôn. Nhìn y rời đi, Tiểu Tiểu thở dài một hơi, một chút ít độc trên cơ thể không ảnh hưởng gì đến đứa bé, chỉ cần không thất thân là được rồi.

Căn phòng mà Tiểu Tiểu ở, là một tiểu viện độc lập, Dạ Hoặc không tìm đại phu đến khám bệnh cho Tiểu Tiểu, mà trong căn phòng này không có bất cứ dược liệu nào xài được, ngân châm thì càng khỏi phải nói, cứ như thế này, Tiểu Tiểu sẽ ở trong này đến phát bệnh mất thôi. Đã nằm trên giường nằm ngày rồi, trên người Tiểu Tiểu thật sự sắp mọc nấm đến nơi, nàng mới kiên trì muốn xuống giường.

“Cô nương, chủ nhân nói rồi, sức khỏe của cô bây giờ còn yếu, không thể xuống giường!”

Người nói câu này, chính là một tiểu nha hoàn vẫn luôn bên cạnh hầu hạ Tiểu Tiểu, đúng lúc trên núi tới mùa đào chín, cha mẹ nàng ta liền đặt tên nàng ta là Đào Nhi.

“Đào Nhi, cứ nằm tiếp nữa, ta sẽ khỏi xuống đất được luôn. Vốn chẳng có bệnh gì, nhưng nằm thế này, ta sẽ nằm đến phát bệnh mất thôi...”

Tiểu Tiểu than thở một tiếng, lời của Đào Nhi sao nàng không hiểu chứ? Tên Dạ Hoặc kia không ỉn dầy, e là sợ mình ra ngoài sẽ phát hiện ra được thứ gì để giải độc đây mà? Nhưng y cũng đề cao Tiểu Tiểu quá rồi đấy? Bên cạnh y có nhiều cao thủ như thế, thông thạo y lý chắc cũng đâu phải chỉ một hai người, họ ở bên ngoài đều xem hết rồi, sao có thể giữ lại những thứ dùng được cơ chứ?

“Nhưng mà...cô nương, chủ nhân...”

Đào Nhi khó xử nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu nghiêm mặt tức giận nói:

“Nhưng nhị gì nữa?”

Đào Nhi này! Đừng tưởng ta không biết cô là người của ai, cho rằng chăm sóc cô nãi nãi mấy ngày nay, ta sẽ nghe lời cô, lo nghĩ tới cảm thụ của cô chắc? Hừ, cô cũng quá đề cao bản thân rồi đấy?

“Không có gì...” Lần đầu tiên thấy Tiểu Tiểu nghiêm mặt, Đào Nhi sợ đến nỗi liên tục lùi lại, mà Tiểu Tiểu chỉ cười đắc ý, người cũng vịn khung giường mà dậy.

“Haizz, mấy ngày nay không xuống đất rồi, chân cũng cảm thấy hơi khó chịu. Đào Nhi à, cô nương ta đây chẳng phải là kẻ dễ nói chuyện, càng không phải là người dễ bắt nạt. Chủ nhân của cô ấy à, y là chủ nhân của cô, không phải chủ nhân của ta, đừng có đem lời của y ra để ép ta, cô nãi nãi ta không quan tâm đâu!”

Đều nói người bệnh nằm lâu thường xấu tính, tâm tình không tốt, Tiểu Tiểu cảm thấy thật không sai. Nhìn nàng bây giờ, tính khí rất chi là xấu, thấy Đào Nhi bị nàng dọa đến nước mắt rưng rưng, nàng chẳng những không có tí tự trách gì, ngược lại còn cảm thấy rất chi là vui vẻ, như thể người khóc là cái tên Hoặc kia vậy.

Hai tay nắm bóp đến cái chân không có bao nhiêu sức lực kia, Tiểu Tiểu bây giờ phải hoạt động chân trước đã, gân cốt khai thông rồi, thì nàng cũng có thể nhảy nhót được luôn. Nghĩ đến ngày tháng sau này, Tiểu Tiểu liền vui vẻ bật cười, mà Đào Nhi ở bên cạnh vẫn còn nức nở, Tiểu Tiểu không kiên nhẫn đứng thẳng lưng lên, nhìn nàng ta bực mình nói:

“Khóc gì mà khóc? Ta đánh cô hay chửi cô? Qua đây giúp ta đắp chân, ta muốn xuống giường!”

Lời nói hung ác, khiến cho nha hoàn rõ ràng là run rẩy một chút, Đào Nhi ngẩng đôi mắt chứa lệ lên, nhìn ánh mắt có chút nghiêm túc kia của Tiểu Tiểu, sau đó mới cúi đầu xuống, từ từ đi đến bên Tiểu Tiểu, nhẹ nhàng giúp Tiểu Tiểu xoa bóp cái chân có hơi cứng ngắc kia

“Cô tên Đào Nhi đúng không? Ta ghét nhất người ta hờ một tí là khóc, sau này ít khóc trước mặt ta đi, nghe rõ chưa hả?”

Sao bỗng dưng cảm thấy, bản thân nàng lại đáng ghét như vậy nhỉ? Tiểu Tiểu nghiêng đầu, im lặng suy nghĩ một chút, ai bảo Đào Nhi này là người của Dạ Hoặc làm chi? Dạ Hoặc, chắc là bận rộn bên ngoài rồi nhỉ? Không biết khi nào y về, nàng phải thương lượng với y một chút, có thể đưa nàng rời khỏi đây được không.

Nói thật lòng! Đến đây lâu như vậy, cái nàng nhìn thấy cũng chỉ có một gian phòng ngủ, mà người gặp được cũng chẳng nhiều, trừ Dạ Hoặc thì chỉ có Đào Nhi nhất gan này thôi. Haizz, thật không biết bên ngoài của tổ chức sát thủ này như thế nào? Đợi khi độc của mình giải được rồi, nhất định phải ra ngoài tham quan thỏa thích một lần mới được. Nói sao thì Tiểu Tiểu nàng cũng đã đến một chuyến rồi, không tham quan một chút, vui chơi thỏa thích, thì thật có lỗi với bản thân nhỉ?

“Đào Nhi, ta hôn mê mấy ngày mới tỉnh?”

Đúng rồi nhỉ, phải tiện thể mang về một chút tin tức mới được. miễn cho sư phụ và Lâm vương lo lắng. Chắc chắn là họ rất sốt ruột, suy cho cùng thì họ đều không biết là Hoặc đã cứu mình.

“Cô nương đã ngủ ba ngày mới tỉnh!”

Động tác tay của Đào Nhi vẫn tiếp tục, nàng ta nói một cách uyển chuyển, giọng nói đã không còn nức nở nữa, chắc là biết Tiểu Tiểu sẽ không làm hại nàng ta đây mà?

“Hử, vậy sao? Thế chủ nhân của cô mãi mà không tìm đại phu đến xem bệnh cho ta à? Ta đây đã hôn mê ba ngày đấy...”

Cái tên Dạ Hoặc này, đúng là đồ tồi, lúc trước còn gọi mình là nương tử của y, còn tốt bụng mà đến cướp mình, nhưng vậy mà nhỏ mọn đến nỗi ngay cả đại phu cũng không chịu mời ỉn, đúng là không đáng mặt đàn ông chút nào.

“Cô nương, không phải đâu, lúc chủ nhân vừa mới bế cô nương về, tất cả đại phu trong bảo đều đã đến đây hết...”

Nghe thấy Tiểu Tiểu nói chủ nhân không tốt, Đào Nhi vội vàng giải thích, nhưng chỉ nói một câu, nàng ta bỗng nhiên ngừng lại, nghĩ chắc là cái tên Dạ Hoặc kia đã dận dò qua, Tiểu Tiểu lấy làm khó hiểu hỏi:

“Đại phu đã đến rồi? Không thể nào, nếu đã đến, tại sao không giải độc cho ta chứ? Đừng nói là chủ nhân của cô đột nhiên trúng gió, thân kinh không bình thường nên đuổi hết đại phu đi rồi đấy nhé?”

Tiểu Tiểu tò mò nhìn Đào Nhi, gương mặt Đào Nhi hiển nhiên lộ ra vẻ không được tự nhiên, Tiểu Tiểu biết mình đã đoán đúng rồi, thở dài nói: “Ồi trời ơi, y đột nhiên trúng gió thiệt hử, nhưng tại sao y sớm không trúng gió muộn không trúng gió, cứ phải...”

Những lời phía sau Tiểu Tiểu không nói ra, bởi vì cái người bị Tiểu Tiểu nói là trúng gió kia đã đứng ngay trước cửa, hai mắt bốc lửa nhìn Tiểu Tiểu, tiếng kèn kẹt nghe không giống như là có chuột, ngược lại giống như...

Có người đang nghiêng rặng! Không phải chứ, y nghiêng rặng làm quái gì? Muốn xơi mình chắc? Tiểu Tiểu nàng rất là có nguyên tắc, làm sao lại bị hấn xơi được chứ? Lắc đầu, Tiểu Tiểu không kiêng kị mà nhìn y, tuy bây giờ nàng không bằng cả người bình thường, nhưng...

Nhưng nàng không sợ y, y chẳng phải chỉ là một tên trùm sát thủ thôi sao? Tiểu Tiểu còn là một thần trộm đấy nhé?

“Gia...”

Cảm giác được sự khác thường của Tiểu Tiểu, Đào Nhi run rẩy quay đầu, cảm thấy toàn thân Dạ Hoặc tản phát ra nộ khí, nàng ta vội vàng quỳ xuống, toàn thân run bần bật: tuy rằng, ban nãy nàng ta không nói xấu chủ nhân lời nào, nhưng lúc này cô nương đã nói rồi, mà chủ nhân cũng đúng lúc nghe được, thế chủ nhân sẽ...

“Hừ, lời xuống!”

Cặp mắt bốc lửa vẫn nhìn Tiểu Tiểu như cũ, bờ môi mỏng nhẹ nhàng hé mở, như thể nhẹ nhàng thở ra một hơi vậy. Đào Nhi sớm đã dập đầu xuống đất:

“Gia tha mạng...gia tha mạng...”

Tiếng binh binh, là lúc Đào Nhi dập đầu, trán đụng chạm với mặt đất tạo nên, Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn về phía Đào Nhi, ban nãy Dạ Hoặc cũng đâu nói là xử chết nàng ta, không phải chỉ bảo nàng ta ra ngoài thôi sao? Nàng ta có cần phải sợ đến thế không? Có chút kì lạ, hơn nữa Đào Nhi là người của Dạ Hoặc, Đào Nhi cũng không làm chuyện gì có lỗi với Dạ Hoặc, không phải y muốn giết người diệt khẩu đấy chứ?

Nhưng cũng không đúng, lúc này người nói xấu y là mình, cho dù là tìm người tính sổ, cũng nên tìm Tiểu Tiểu nàng mới đúng, không nên là Đào Nhi. Lẽ nào ban nãy y nói lời xuống, cũng bao gồm cả mình?

Khó hiểu nhìn y, hai người đàn ông cũng bước vào cửa, họ cúi đầu, không nhìn Tiểu Tiểu lấy một lần, thẳng tắp đi đến bên Đào Nhi, mỗi người một cánh tay nhắc Đào Nhi dậy, tiếp đó đi ra ngoài. Trán của Đào Nhi, sớm đã máu tươi đầm đìa. Mà trong mắt nàng ta, ngay tại giây phút bị nhắc lên kia, chỉ có tuyệt vọng tràn trề, trong lòng Tiểu Tiểu thấy không ổn, tức giận nói:

“Chẳng qua chỉ là một nha hoàn, lúc này nàng ta cũng đâu có nói cái gì? Người nói là ta, người có cần phải làm vậy không hả?”

Nàng cầu tình cho nàng ta? Trong mắt Dạ Hoặc hơi thoáng qua tia khó hiểu, nhưng có thể khiến nàng nói ra câu này, nha hoàn này cũng coi như đã lập được công, nhưng...

Tội chết có thể miễn, sự lợi hại thì vẫn phải để nàng ta ném thử chút ít. Dạ Hoặc cười tà mị một cái:

“Thân là một con nha hoàn, vậy mà lại dám bàn tán chủ nhân, chẳng lẽ không đáng chết sao? Có lẽ, là cắt đầu lưỡi nàng ta trước rồi mới xử chết nàng ta nhỉ?”

Cái tên này! Thật là biến thái! Tiểu Tiểu khinh bỉ nhìn Dạ Hoặc một cái, cười nhạt nói:

“Người của người, tự nhiên người có quyền xử quyết, nhưng lúc này người bàn tán người là ta, không phải nàng ta...có phải, người cũng định...”

“Đủ rồi!” Dạ Hoặc ngắt lời Tiểu Tiểu, nàng muốn y không xuống đài được hay sao? Bên cạnh còn có thủ hạ của y, nàng nói ra những lời sau đó, mình sao tiếp nổi? Tiểu Tiểu này, y cũng coi như đã hiểu bảy tám phần, nàng luôn là người ưa mềm không ưa cứng, xem ta để Đào Nhi xây dựng chút tình cảm với nàng cũng không tồi.

“Lĩnh hai mươi gậy, không được có lần thứ hai!”

Nghe thấy đổi thành gậy, Đào Nhi cảm kích mà nhìn Tiểu Tiểu một cái, vết máu trên mặt khiến Tiểu Tiểu nhìn không nổi, nàng vội vã cúi đầu xuống, đúng lúc nhìn thấy vết máu dính trên đất chỗ lúc này Đào Nhi dập đầu, cái dạ dày mới vừa ăn ít đồ kia bỗng nhiên quặn lại, nàng vịn khung giường dậy, muốn tìm một nơi nào đó nhưng không nhịn nổi nữa, ọe một tiếng liền nôn ra, dọa cho Dạ Hoắc sợ đến nỗi vội vàng vàng chạy đến đỡ nàng:

“Tiểu Tiểu, nàng sao rồi? Chỗ nào không thoải mái?”

Lo lắng đỡ Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu ôm ngực, tiếp tục nôn, không có thời gian trả lời câu hỏi của Dạ Hoắc.

“Đồ ngu, mau gọi Mị đến, không thấy Tiểu Tiểu bị bệnh hay sao?”

Dạ Hoắc đối với thi vệ hầu hạ bên ngoài, kinh khủng hết lên. Tiểu Tiểu muốn xua xua tay, nhưng lại không có sức, cũng đành bỏ cuộc.

Xem ra tên Dạ Hoắc này rất cuộc vẫn còn nhớ tới mình, bằng không đã chẳng khẩn trương như vậy, nhưng y cũng khẩn trương hơi quá rồi, loại nôn ọe này, nếu như nàng đoán không sai, chắc là chuyện mang thai đây mà? Tên Dạ Hoắc này bảo đảm là không có kinh nghiệm, bằng không cũng chẳng bấn loạn thế này.

Tiểu Tiểu muốn cười nhạo y một trận, tiếc rằng nôn quá dữ dội. Đứa con này, cũng thật là một đứa biết bắt nạt mẹ! Lúc trước có Điểm Điểm sao nàng lại không khó chịu nhiều như vậy nhỉ?

“Gia, cô nương sao rồi?” Mị kia cuối cùng cũng đến, Dạ Hoắc sốt ruột nhìn hẩn, tự động nhường vị trí bên cạnh Tiểu Tiểu. Gương mặt Mị mang theo ý cười nhàn nhạt, Tiểu Tiểu cũng cười đau khổ một tiếng: là Dạ Hoắc lo vớ vẩn thôi.

“Hồi gia, cô nương không sao, chỉ là nôn nghén thôi!”

Chấn mạch mang tính tượng trưng xong, hẩn cúi đầu đáp lời.

“Nôn nghén?” Tiểu Tiểu nhin cười, Dạ Hoắc lườm Tiểu Tiểu một cái, hiểu rằng lúc này Tiểu Tiểu ắt hẳn cũng biết, y tức giận nói:

“Cười cái gì? Chuẩn bị thuốc!”

Gương mặt Mị thoáng qua một tia không nở, hẩn thương hại mà nhìn Tiểu Tiểu một cái xong liền xoay người rời đi, Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn Mị bỏ đi, chuẩn bị thuốc gì? Cái tên Dạ Hoắc này lại giở trò quỷ gì nữa?

“Tiểu Tiểu, những lời ta nói hôm đó vẫn còn tính, nàng đã suy nghĩ xong chưa?”

Thấy Mị đã rời khỏi, Dạ Hoắc quay đầu nhìn Tiểu Tiểu, gương mặt lộ ra chút mệt mỏi. Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn y, không biết chuyện y nói là chuyện nào vậy?

“Nàng chưa nghĩ qua? Tiểu Tiểu, nàng không ngoan nhé, vậy mà lại dám quên lời nói của ta!”

Sắc mặt sầm lại, Tiểu Tiểu biết y sắp nổi giận đến nơi, vội hỏi:

“Người bảo ta suy nghĩ cái gì? Sao ta không biết? Không phải chuyện người nói muốn lấy ta đấy chứ? Ta vẫn là câu nói đó, không có hứng thú!”

Lân vương à, rốt cuộc chàng đang làm cái gì vậy? Sao còn chưa đến? Đừng có làm tưởng rằng thiệp và sự phụ ra ngoài rong chơi nha, thiệp đâu có vận khí tốt như thế, thiệp còn đang đợi đây...

Dạ Hoắc đột nhiên sáp lại gần, hai tay bắt lấy bả vai Tiểu Tiểu, ép Tiểu Tiểu nhìn y, tức giận nói:

“Nàng thật sự chưa từng suy nghĩ qua sao? Hay là nói nàng đang đợi ta ra phán quyết với nàng?”

Người con gái này, quá là đáng hận, sớm nên biết nàng là một người không tim không phổi mới đúng, đáng thương ình vẫn luôn thấp thỏm không yên chờ đợi tin tức của nàng.

“Ha ha, chẳng phải ta đã nói rồi sao? Ta chỉ thích Lân vương, bọn ta đã có con luôn rồi, ta không thêm thích người đâu!”

Cao ngạo ngẩng đầu lên, cho dù lúc này nàng không có võ công, không có độc dược, nhưng nàng vẫn sẽ không thỏa hiệp với Dạ Hoắc, một Hoàng Thượng đã khiến nàng chịu đủ rồi, lại thêm một Dạ Hoắc, nếu như để Lân vương biết, chắc chắn sẽ không tha cho nàng đâu.

“Nàng...” Phần nộ nhìn Tiểu Tiểu, Dạ Hoắc hừ lạnh một tiếng, nhìn phần bụng vẫn còn bằng phẳng kia của Tiểu Tiểu, y cười lạnh nói:

“Tiểu Tiểu, đừng quên đây là địa bàn của ta, nàng cho rằng, nàng có thể giữ được đứa bé này sao?”

Đúng ha, bây giờ Tiểu Tiểu đang ở trong tay y, đừng nói là đứa bé, dù là mạng của Tiểu Tiểu cũng đang nằm trong tay y. Y sẽ không cần đứa con của Lân vương, sẽ không đi làm cha ghê, nhưng y muốn Tiểu Tiểu, để Tiểu Tiểu ở bên y cả đời...

Trong hậu viện, đám nữ nhân xanh xanh đỏ đỏ rất nhiều, đầy đều là thị thiếp của y, nhưng trước nay y chưa từng thích ai, cũng chưa bao giờ ghi nhớ tên của ai, y sẽ không gọi các nàng, cũng sẽ không lấy lòng các nàng, các nàng chỉ là công cụ tiết dục của y...các nàng cũng sẽ tranh giành ghen tuông, y rất thích nhìn các nàng tranh giành đấu đá, giống như một thú tiêu khiển vậy, chỉ cần đừng làm quá lên là được!

Còn Tiểu Tiểu thì sao? Chính là không giống với đám phụ nữ này, so với các nàng, người con gái này, rất tinh nghịch, cũng rất thú vị, có lẽ lần đầu tiên lúc ở ôn tuyền, nàng đã lẳng lặng chiếm đóng trong trái tim y rồi thì phải? Bằng không sao y lại chú ý đến nàng, tìm kiếm nàng như vậy chứ?

Nhìn thấy trên gương mặt Dạ Hoắc lộ ra một tia mỉm cười, Tiểu Tiểu kinh ngạc tròn to mắt, không ngờ Dạ Hoắc này lại có thể cười một cách chân thành như vậy, y chưa bao giờ cười với nàng, chưa bao giờ...

Trong phòng yên tĩnh, Dạ Hoắc không nói chuyện, Tiểu Tiểu thì lại đứng trước cửa sổ, nhìn cây cối cao thấp không đều nhau ở bên ngoài, còn có tường viện cao cao kia nữa, đây chính là nơi ở hiện tại của nàng, như thể một cái lồng giam vậy, Dạ Hoắc đem nàng nhốt ở trong này.

“Gia, thuốc sắc xong rồi...”

Mị đi vào, trong tay bưng một bát đen sì sì, cái mùi gay mũi kia khiến cho Tiểu Tiểu không vui nhú mày, tên Dạ Hoắc này hôm nay sao vậy? Đối tính rồi hả? Sao đột nhiên lại bảo đại phu kê thuốc ỉn?

Lặng lẽ bắt mạch đập của mình, sức khỏe của nàng không trở ngại, chỉ là trúng ít độc mà thôi. Chút độc này, cũng không cần uống thuốc, là thuốc thì có ba phần độc, đặc biệt nàng bây giờ là một thai phụ, thì càng nên chú ý hơn. Có nhiều thuốc, nàng uống thì không hề hấn gì, nhưng đứa con trong bụng ấy à, luôn sẽ có chút ảnh hưởng.

“Nào , Tiểu Tiểu, uống thuốc thôi!”

Nhìn bát thuốc bốc khói nghi ngút kia, vẻ mặt Dạ Hoắc ôn hòa một chút, y dịu dàng nhìn Tiểu Tiểu, bưng thuốc đến trước mặt Tiểu Tiểu, dịu dàng nói.

Bởi vì thuốc đột ngột lại gần, mùi thuốc nồng lên rất nhiều, đến gần rồi, thuốc càng trở nên gắt mũi, Tiểu Tiểu cau mày không vui, chun mũi vài cái, tức giận nói:

“Ta không uống! Ta không thích uống thuốc!”

Chết tiệt, sớm biết tên đàn ông này không có lòng tốt gì mà, y vậy mà dám bảo cái tên gọi là Mị kia kê thuốc phá thai ỉn? Y vẫn chưa từ bỏ ư? Tiểu Tiểu nàng đã từng nói không có hứng thú với y thì tuyệt đối sẽ không có hứng thú, y còn muốn sao nữa.

“Uống đi!”

Suýt nữa thì quên, y thuật của cô nàng này không phải tốt bình thường, ban nãy nghĩ một cái, phỏng chừng nàng cũng biết tác dụng của loại thuốc này rồi, cho nên mới từ chối uống.

“Không uống!”

Tiểu Tiểu phát cáu nhìn cái bát đen sì sì kia, nực cười, uống xong cục cứng sẽ mất luôn, nàng mới không ngốc như thế ấy? Tiểu Tiểu ngoảnh đầu đi, không thèm nhìn cái tên Dạ Hoắc đáng ghét kia nữa, Dạ Hoắc lạnh giọng nói:

“Nàng tưởng rằng nàng nói không uống thì có thể không uống chắc? Tiểu Tiểu, người mà Dạ Hoắc ta muốn, vẫn chưa bao giờ thất thủ. Cho nàng hai con đường, một là tự mình uống, một là ta đút cho nàng, tùy nàng lựa chọn vậy!”

Tùy ta lựa chọn? Tiểu Tiểu nhướn mày, kết quả như nhau, cái nào nàng cũng không cần. Nhưng tên Dạ Hoắc này là kẻ nói được thì sẽ làm được, nàng cười xán lạn một cái:

“Được, để ta chọn à? Ta chọn...”

Mỹ mục ngậm cười, khoe miệng yêu kiều, tay thì lại mau chóng giắt lấy thuốc, choang một tiếng, bát đã ném xuống đất, thuốc vương vãi đầy đất:

“Thật ngại quá, tay không có lực, trượt tay rồi!”

Làm mặt quỷ với Dạ Hoắc, đầu Dạ Hoắc bốc khói: trượt tay, nàng đang lừa con nít lên ba hả? Rõ ràng là cố ý, nàng căn bản sẽ không uống thuốc!

“Sắc nữa, sắc thêm vài bát, tùy nàng đập bẻ!”

Hở? Tiểu Tiểu khó hiểu tròn to mắt, được lắm, nếu y không chê phiền phức, thế ta cứ tùy tiện mà đập phá, dùng sức mà đập, cứ xem như là đang rèn luyện thân thể của mình vậy.

“Tiểu Tiểu, đợi nàng đập đủ, nguôi giận kha khá, rồi hẵng uống, được chứ?”

Mị cúi đầu lui xuống, Dạ Hoắc chẳng thèm liếc nhìn cái bát dưới đất lấy một cái, trong mắt lạnh lùng không có một tia độ ấm, nhưng giọng điệu nói chuyện lại mang theo một chút cưng chiều, giống như, Tiểu Tiểu chỉ đang giận dỗi với y thôi vậy.

“Được lắm, tùy ngươi thôi! Có điều, bảo ta uống thuốc cũng được...”

142. Chương 142

“Được lắm, tùy ngươi thôi! Có điều, bảo ta uống thuốc cũng được...” Nhìn thấy trong mắt y thoáng qua một tia hi vọng, Tiểu Tiểu tươi cười nói:

“Trừ phi ta chết, ta chết rồi, ngươi có thể tùy ý đút ta uống bất cứ thứ gì.”

Tiểu Tiểu vươn tay ra, sờ lên gương mặt đẹp trai kia của Dạ Hoắc, cười lớn nói: “Đừng ép ta, có lẽ hiện giờ ta không có biện pháp; nhưng nếu muốn chết, ai cũng không cản được ta!”

Tựa như tuyên thệ, gương mặt Tiểu Tiểu nghiêm túc cực kì, Dạ Hoắc hiểu rằng nàng dùng mạng sống của chính mình để uy hiếp y? Điều này...

Trong lòng Dạ Hoắc, bỗng thấy khó chịu như thể nuốt phải con ruồi nặng, y có hứng thú với người con gái này, nhưng nàng lại vì đứa con trong bụng, thà lấy cái chết để uy hiếp. Nếu như nàng chết rồi, thế y phải làm sao?

Lại nhìn Tiểu Tiểu lần nữa, thấy trên gương mặt nàng chẳng có một chút ý cười nào, Dạ Hoắc biết lời nàng nói là sự thật, nếu như nàng thật sự muốn chết, y cũng không có cách nào khác.

Tức tối mà phất tay áo bỏ đi, lúc ra cửa lớn, sự phẫn nộ trên khuôn mặt cũng không giấu được nữa, đúng lúc nhìn thấy Mị dẫn theo hạ nhân, bưng hơn mười chén thuốc đi tới.

“Gia, cần đưa vào không?”

Nhìn thấy Dạ Hoắc có vẻ không vui, Mị cẩn thận hỏi một tiếng, Dạ Hoắc ngoái đầu lại, tức giận nói:

“Đưa! Mặc sức nàng ấy đi!”

Kiểu như giận dữ, người cũng mau chóng bỏ đi, không thể trách y quá tự tin, Tiểu Tiểu này à, ước chừng sẽ có thể nghe thấy tiếng chén vỡ nhanh thôi. Rõ ràng biết nàng sẽ đập vỡ, nhưng y vẫn đưa vào, dù sao thì thuốc cũng đã sắc xong, không đưa tới đó thì chẳng phải lãng phí hay sao.

“Đã điều tra ra chưa?”

Trở về phòng nghị sự, gương mặt Dạ Hoắc lại trở về vẻ lãnh ngạo. Một người đàn ông áo đen đi tới, cầm một bức thư đưa vào tay Dạ Hoắc, ngắn gọn nói:

“Thân thể của vị cô nương này phức tạp, có một đứa con trai năm tuổi...”

“Cái gì? Nàng ấy có một đứa con trai rồi?” Điểm này, Dạ Hoắc thật sự không biết, vội vàng bóc bao giấy trước mặt ra, lúc lấy tư liệu ra ngoài, tay y hơi run rẩy: Con trai, nàng vậy mà đã có một đứa con trai rồi, đứa con đấy là của ai? Không phải cũng là Lâm vương đấy chứ?

Sau khi xem nhanh nội dung bức thư, Dạ Hoắc trầm trọng ngồi đấy, cô nàng này, thật không biết phải nói nàng thế nào cho đúng, xem ra, nếu như thích nàng, cái chức cha ghê này phải làm chắc luôn rồi. Hiện giờ nơi này còn giam được nàng, nhưng qua vài ngày thì sao? Bây giờ nàng sắp xuống giường được rồi, ra khỏi cánh cửa phòng ngủ kia, nói không chừng một lúc nào đó nàng có thể giải được độc trên người mình, đến khi đó...

Ấm Dạ bảo nho nhỏ, đoán chừng không giam được nàng rồi, nàng sẽ không đợi được nữa mà đi tìm Lâm vương ư? Có lẽ vậy, do dù Lâm vương đã thành thân, trái tim nàng vẫn đặt trên người hắn.

“Đi, đem đứa bé kia bắt lại! Nhớ kĩ, không được làm tổn thương đứa bé.”

Đứa bé, là điểm yếu của Tiểu Tiểu, nàng hiện giờ cũng đang có thai, hành động tự nhiên phải kiêng dè rất nhiều, nếu có đứa trẻ ở đây, nàng sẽ càng không thể trốn chạy được nữa, bởi vì một thai phụ dẫn theo một đứa trẻ, rất khó chạy thoát.

Nghĩ đến đây, Dạ Hoắc cười đắc ý, chịu cục tức ở chỗ cô nàng kia, thế nào cũng phải tìm nơi xả giận chứ?

“Người tên Mị à? Tên không tồi, Mị, đích thực là có bản lĩnh mị hoặc lòng người. Mị nè, có ai từng nói, người lớn lên rất xinh đẹp hay chưa?”

Cố ý làm lơ khay thuốc mà người đàn ông phía sau hắn đang bưng, Tiểu Tiểu tươi cười tạo quan hệ với anh chàng đẹp trai này, Mị nghe thấy lời Tiểu Tiểu, bộ mặt hơi nhăn nhó một chút, ngữ khí ôn hòa nói:

“Chưa có người sống nào từng nói...”

Chưa có người sống nào từng nói, ý gì thế? Tiểu Tiểu khó hiểu hỏi:

“Ý là sao?”

“Bởi vì người từng nói câu này đều chết hết rồi!” Mị cười nhạt nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu sợ hãi rụt cổ, cẩn thận hỏi:

“Thế ta thì sao? Ban nãy ta đã nói rồi, người có giết ta diệt khẩu không?”

Con người này, trông thì khá dễ nói chuyện, khá dễ bắt nạt, nhưng...sao miệng tươi cười mà lời nói ra lại làm người ta ghê rợn thế này? Hu hu, mình đáng thương quá, tên Mị này cũng không cần lấy lòng nữa, sau này vẫn nên tự lực cánh sinh thì hơn.

“Tạm thời sẽ không, bởi vì bảo chủ vẫn chưa để cô chết!”

Mị lãnh đạm nói, Tiểu Tiểu nghe xong sống lưng lạnh toát, người đàn ông này, nhìn thì tính khí không tệ, ôn ôn hòa hòa, nhưng...sau này thật sự bớt trêu chọc thì hơn.

“Đây là thuốc bảo chủ chuẩn bị cho cô nương, vẫn mong cô nương đừng làm khó thuốc hạ, uống lúc còn nóng đi!” Thấy Tiểu Tiểu sợ hãi, Mị không xoay người mà bưng lấy một chén thuốc, vươn tay đưa qua.

“Ồ...bảo chủ của các người không nói qua với người hay sao? Y nói ta không cần uống thuốc nữa. Hơn nữa cổ nhân từng nói, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp, mà hại người ấy à? Thì phải xuống địa

ngực...cho nên, thuốc ta sẽ không uống, đứa bé này ta kiên trì muốn, mà bảo chủ của các người, lớn lên đẹp trai phong độ, ngọc thụ lâm phong, người muốn làm phu nhân chắc chắn có rất nhiều...đàn ông tốt phải chia ọi người hưởng chứ, ta không độc chiếm đâu...”

Tiểu Tiểu cười hì hì, nàng nói một cách hào phóng, tay cũng không đón lấy đồng thuốc kia, ngược lại ánh mắt của Mị liếc tới đầy hứng thú, Tiểu Tiểu vội cười xán lạn.

“Thế thì tùy cô nương, thuốc để lại cho cô nương!”

Điềm nhiên căn dặn một tiếng, Mị bèn dẫn mọi người xoay người rời đi, ngửi thấy mùi thuốc ngập phòng, Tiểu Tiểu thật muốn nôn ra.

“Người đâu!”

Gọi lớn một tiếng, thuốc này, vẫn nên nhanh chóng vứt đi mới được.

“Cô nương...”

Một nha hoàn mười lăm mười sáu tuổi chạy tới, Tiểu Tiểu trông nàng ta rất xa lạ, ban nãy suýt nữa nàng quên, Đào Nhi kia hình như bị lôi đi chịu phạt rồi.

“Đem đồng này, lấy ra ngoài đổ đi!”

Không kiên nhẫn phát phát tay, đồng thuốc này, nhìn thôi đã khó chịu, ngửi thấy thì tâm tình nàng liền không thoải mái. Dạ Hoắc chết tiệt, mình trúng độc chẳng thèm giải giúp, đối với đứa bé trong bụng nàng thì lại dụng tâm nhiều. Đứa bé này là của Tiểu Tiểu nàng, ai cũng đừng hòng nhắm nhe.

Kể từ ngày đó, Dạ Hoắc liền rất ít đến, mà Đào Nhi sau khi điều dưỡng vài ngày, lại trở về bên Tiểu Tiểu. Bởi mọi chuyện ngày đó, thái độ Tiểu Tiểu đối với nàng ta liền tốt lên không ít, mà Đào Nhi kia, đối với việc khi đó Tiểu Tiểu nói đỡ cho nàng ta, càng khóc lóc cảm kích.

Lúc Tiểu Tiểu có thể ra ngoài sân viện, thì bắt đầu tìm kiếm thứ có thể giải độc, chỉ là tìm hồi lâu, nhưng vẫn chẳng có thu hoạch gì. Cái tên Mị làm người ta nắm bắt không được kia, hôm nay bỗng nhiên đi vào trong viện, thấy Tiểu Tiểu không ngừng nghiền cứu hoa cỏ trong sân, hần cười nhạo nói:

“Cô nương đang tìm gì?”

“Ngắm hoa!”

Người đàn ông này, đột nhiên chạy đến đảm bảo là chẳng có chuyện lành, Tiểu Tiểu cũng chẳng thân thiện với hần, thậm chí chẳng thèm liếc hần cái nào.

“Ngắm hoa sao? Chỗ cô nương ngắm có hoa ư?”

Mị cười phì một tiếng, Tiểu Tiểu bực bội cau mày, cúi đầu nhìn chỗ ban nãy mình nhìn, chỉ có mấy ngọn cỏ ẻo uột mà thôi, không có hoa.

“Ngắm cỏ!”

Nói xong một cách tóm tắt, Tiểu Tiểu tiếp tục cúi đầu tìm, lại nghe hần nói:

“Được, cô nương từ từ tìm đi, chỉ là trong viện này, lúc trước, bảo chủ đã phái người tới tra xét, nói là tất cả hoa cỏ có thể làm thuốc đều phải loại bỏ, cũng không biết là nguyên nhân gì...”

Nguyên nhân gì? Hai mắt Tiểu Tiểu tóe lửa, Dạ Hoắc, người tốt nhất là đừng rơi vào tay Tiểu Tiểu, đến lúc đó ta nhất định sẽ cho người đẹp mặt. Nếu tất cả cây thuốc đã bị diệt hết rồi, thế thì ta còn tìm cái nổi gì nữa?

“Vậy à? Thế thì có hơi kì lạ. Mị, thân thể của ta vẫn luôn không có chút sức lực nào, mãi mà ta chẳng biết chuyện này là sao, người là đại phu mà, có thể khám giúp ta không?”

Ngân châm của hần giấu ở đâu, ánh mắt Tiểu Tiểu liếc nhìn trên người hần, nhưng trên mặt thì lại mang vẻ sợ hãi.

“Thân thể cô nương không có trở ngại gì, chỉ là lúc trước từng trúng độc, thân thể chịu tổn hại, vẫn chưa loại bỏ sạch sẽ mà thôi.” Mị cười nhạt nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu lẳng lặng đến gần hắn, khó hiểu hỏi:

“Vậy sao? Không biết lúc trước ta trúng độc gì? Y thuật của người anh như vậy, chẳng lẽ cũng không thể giúp ta giải độc ư?”

Cái tên Mị này, công phu trọn mắt nói láo đúng là hạng nhất, trúng độc khó trừ, thế mà hắn cũng nói ra được, còn không phải bọn họ vẫn luôn không chịu giải độc ỉn hay sao?

“Y thuật của ta bình thường, hơn nữa hiện giờ cô nương đang mang thai, sao ta có thể tùy tiện kê thuốc cho cô nương?”

Hắn nhướn mày, nói cũng đúng lý hợp tình, Tiểu Tiểu vui vẻ cười nói:

“Thế cũng phải!”

Mang thai rồi, thuốc bọn họ bào chế nàng thật sự không yên tâm, hiện giờ, nơi này nàng yên tâm nhất vẫn là bản thân nàng.

“Cô nương từ từ tìm đi, thuốc hạ cáo từ trước đây...”

Đi đi, đi lẹ lên, đi càng nhanh càng tốt! Tiểu Tiểu cúi đầu cười trộm, kỹ thuật trước kia sư phụ dạy nàng thật là có ích, thời khắc mấu chốt, nó liền phát huy tác dụng rồi.

Tiếp tục đi về phía hậu viện, Đào Nhi kia không hề đi theo, tuy thái độ nàng ấy đối với mình có tốt hơn không ít, nhưng suy cho cùng nàng cũng là người của Dạ Hoắc, Tiểu Tiểu vẫn không dám tin nhiệm nàng.

Tìm chỗ cực kì kín đáo, Tiểu Tiểu mới vươn tay ra, một túi châm nhỏ nằm trong tay nàng, thời gian của nàng không nhiều, lại phải né tránh tai mắt của mọi người, nàng cầm châm lên, mau chóng châm cứu ỉn, sau đó nhắm mắt lại, đợi thời gian tới, thân thể nàng đã đỡ hơn một chút.

“Cô nương...cô nương...”

Thanh âm của Đào Nhi không lớn, nhưng từng tiếng không ngừng truyền tới, Tiểu Tiểu nhếch miệng cười, bộ dạng bây giờ của mình, chẳng lẽ có thể chạy ra ngoài được chắc? Đào Nhi này, trông chừng mình cũng gắt thật đấy.

“Đào Nhi, ta ở đây, không có gì!”

Rút châm ra, lén lút tìm chỗ giấu châm xong, Tiểu Tiểu cúi người đi cả đoạn đường rồi mới lên tiếng, Đào Nhi vui mừng nhìn Tiểu Tiểu, cười nói:

“Cô nương! Dọa chết Đào Nhi rồi, cô không sao chứ?”

“Không sao!”

Trên mặt Tiểu Tiểu, chẳng có một chút ý cười nào, người cũng nhanh chóng bước về phía tiền viện, Đào Nhi khó hiểu nhìn Tiểu Tiểu, không biết lại chọc giận cô nương chỗ nào rồi, trong lòng có chút thấp thỏm bất an.

Trở về trong phòng, Tiểu Tiểu không nói năng, trực tiếp lên giường nằm nhắm mắt nghỉ ngơi, đã châm cứu một lần rồi, buổi tối nàng thử luyện công xem sao, muốn né tránh tai mắt của bọn họ, chỉ có đợi đến lúc buổi tối yên tĩnh. Muốn triệt để loại bỏ độc tố trên người, chỉ ít cũng phải tám đến mười ngày, bởi vì hiện giờ nàng không phải một mình, vì đứa bé, nàng phải từ từ giải độc, từ từ khôi phục. Con của nàng và Lân vương, nàng nhất định sẽ bảo vệ nó thật tốt.

Ngày tháng như vậy đã trôi qua bảy tám ngày, độc tố trên người Tiểu Tiểu cũng loại bỏ gần hết, mà Dạ Hoắc kia chỉ ngẫu nhiên đến ngồi chơi, tùy tiện nói vài câu, nhưng không hề ép Tiểu Tiểu phá thai, cũng không nhắc tới những chuyện liên quan đến Lân vương nữa. Nhưng đáng về của y càng bình tĩnh, thì Tiểu Tiểu biết càng sẽ có chuyện gì đó sắp xảy ra. Nói thực lòng, nàng không hiểu rõ Dạ Hoắc này, đây cũng chỉ là trực giác mà thôi.

Trăng lên đến trên ngọn liễu, Tiểu Tiểu nằm trên giường còn chưa thức dậy. Thân mình gần bốn tháng, phần bụng đã nhô lên rõ ràng, mà bên chỗ Lân vương một chút tin tức cũng chẳng có. Đừng nói là Lân

vương, sư phụ dường như cũng quên mất nàng rồi. Theo lý mà nói, nếu như sư phụ muốn tìm nàng, thì càng chẳng phải chuyện gì khó. Ban ngày nghĩ đến những chuyện phiền muộn này, buổi tối Tiểu Tiểu ngủ không yên giấc. Trong lúc mơ màng, có người lẻn vào trong căn phòng ngủ này, ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn người đang nằm nhủm mảy trên giường, hân hoan thở hắt ra một hơi, tay run rẩy vươn ra, vuốt lên gương mặt xuất hiện hàng đêm trong mộng kia...

“Um...ai...”

Tiểu Tiểu trong mộng, nhưng cũng hết sức nhạy bén, còn chưa mở mắt ra, tay đã nhanh chóng đánh tới, bốp một tiếng tát tai vang lên lạnh lạnh, người nào đó bắt đầu đen mặt.

“Ồ...” Mở mắt ra, nhìn gương mặt tuần tú sáng rỡ chiều mong kia, còn có dấu tay hồng hồng trên khuôn mặt hân hoan, tay Tiểu Tiểu còn hơi nóng, nàng kích động muốn ôm lấy hân hoan khóc một trận, nhưng...người ban nãy mình đánh hình như là hân, nhìn sắc mặt hân là đủ biết.

“Lân, xin lỗi, thiếp không biết là chàng...”

Ấm ức chớp chớp mắt, Tiểu Tiểu quyết định chủ động nhận sai trước, tay cũng nhẹ nhàng vuốt lên gương mặt Lâm vương, nước mắt tí ta tí tách rơi xuống.

“Cũng chưa nhìn rõ là ai đã động thủ, Tiểu Tiểu, nàng vẫn lỗ mãng như vậy!”

Lâm không gặp, bản thân tiểu tụy không ít, cũng gầy đi nhiều, nhưng Tiểu Tiểu không những không hốc hác, ngược lại nở nang hơn, xem ra ngày tháng sống ở đây không tệ, trong lòng Lâm vương thấy hơi chua xót.

“Thiếp...thiếp cũng không ngờ là chàng. Đã lâu vậy rồi, thiếp còn tưởng rằng chàng không cần thiếp nữa chứ?”

Tiểu Tiểu ấm ức mếu máo, Lâm vương đang trách nàng à? Nàng lại không chạy ra được, lúc ngủ đề cao cảnh giác không tốt hay sao? Nơi này còn có người đang nhìn nàng như hổ rình mồi nữa đấy!

“Ta vẫn luôn tìm nàng, nhưng nàng không biết đâu, Âm Dạ bảo này cũng chẳng phải hạng xoàng. Muốn lên lút lên vào, rồi tìm được đến đây, cũng đã chậm trễ hàng đồng thời gian rồi. Tiểu Tiểu, nàng vẫn khỏe chứ? Y không làm khó nàng chứ?”

Tay vuốt ve gương mặt mềm mướt của nàng, ánh mắt Lâm vương nhu tình như nước, Tiểu Tiểu ôm lấy hân, nghẹn ngào nói:

“Khỏe!”

Đúng thế, rất khỏe, ít nhất, hiện giờ nàng và con đều rất tốt. Nghĩ đến con, nàng đẩy Lâm vương ra, nhìn vào mắt hân, nghiêm túc nói:

“Lân, thiếp vẫn luôn bảo vệ tốt cho thiếp và con, bọn thiếp đều rất ổn, chàng sờ thử đi!”

Nắm lấy bàn tay hân, để hân sờ cái bụng nhô lên của nàng, cái bụng nhỏ tròn tròn cứng cứng, ở trong đó là đứa con của hai người bọn họ, gương mặt Lâm vương nở nụ cười mê chết người không đền mạng:

“Nó vẫn ngoan chứ? Có phá nàng không?”

“Cũng tạm, nó có khi sẽ động dậy nữa đấy? Chàng đặt lên trên thử xem, có lẽ sẽ cảm nhận được.”

Lúc Điểm Điểm lớn cỡ này, nàng còn ngây ngốc không biết nữa chứ? Khi đó, nàng cứ khổ não mãi về cái bụng của mình, tại sao ăn bao nhiêu cái bụng vẫn không giảm xuống? Mãi sau đó, sư phụ nhắc nhở nàng xong, nàng mới biết bên trong có một đứa bé, nàng cũng vui mừng khôn xiết.

Bây giờ tốt rồi, từ sớm đã biết sự tồn tại của đứa bé, bản thân mình thì chịu biết bao nhiêu là khổ. Giống như nôn nghén, lúc trước có Điểm Điểm, nàng chưa từng nôn một lần nào cả. Nhưng đứa con này, cách một nửa ngày, nàng phải nôn một chặp. Cái loại cảm giác đến mặt đắng cũng ỏi cả ra kia, bây giờ nghĩ đến nàng vẫn còn cảm thấy khó chịu.

“Động rồi, thật sự động dậy rồi...Tiểu Tiểu, con của chúng ta động dậy rồi kìa?”

Tựa như một đứa trẻ, Lâm vương kích động la lên, Tiểu Tiểu bịt miệng hấn lại, nhanh nhạy xem xét xung quanh một lượt, nhỏ giọng nói:

“Chàng muốn người ở đây đều biết chàng đã đến hả? Lâm, bây giờ thiếp cảm thấy thiếp đã trưởng thành hơn một chút, mà chàng thì cứ như con nít ấy, không ổn trọng bằng thiếp nữa.”

Sự ổn trọng của nàng à, đều là làm dáng mà thôi, Lâm vương thở khê một hơi, nhưng hấn không phản bác Tiểu Tiểu, nhỏ tiếng hỏi:

“Tiểu Tiểu! Điểm Điểm cũng đang ở gần đây đợi nàng đấy. Thân thể nàng sao rồi? Chúng ta rời đi ngay bây giờ?”

“Lâm, võ công của thiếp, ít nhất phải đợi hai ngày nữa mới khôi phục. Lúc trước, thiếp trúng một chút độc, chỉ hạn chế võ công và nội lực của thiếp, nhưng cũng không tổn hại tới thiếp. Ngày trước, thiếp mới tìm được một số ngân châm bắt đầu chữa trị, nhưng vì sự an toàn của đứa bé, thiếp dùng châm rất nhẹ, cho nên độc giải chậm một chút. Chàng xem chúng ta có cần đợi qua hai ngày nữa không?”

Võ công của nàng hiện giờ chưa khôi phục, cùng lắm cũng chỉ tốt hơn người bình thường một chút, Lâm vương dẫn nàng thoát ra cũng không được cho lắm, nên...

“Đợi qua hai ngày tuy tốt, nhưng nàng ở đây ta thật sự không yên lòng. Tiểu Tiểu, chúng ta vẫn nên đi ngay bây giờ đi, hãy tin Lâm, Lâm sẽ bảo vệ nàng thật tốt, không để nàng và con xảy ra chút chuyện nào.”

Thời gian hai ngày không dài, Tiểu Tiểu đã ở đây lâu như vậy, theo lý mà nói cũng chẳng ngại một hai ngày kia. Nhưng một sự bất an kì lạ cứ tràn lan trong lòng, Lâm vương không muốn kéo dài thêm nữa, chỉ sợ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cái cảm giác không tìm thấy Tiểu Tiểu, hấn đã cảm nhận rất nhiều, huống hồ, với năng lực của hấn mà nói, dẫn Tiểu Tiểu đi cũng không phải chuyện không thể.

“Được thôi, thiếp đi theo chàng!”

Nghe xong ý của Lâm vương, Tiểu Tiểu biết Lâm vương tất nhiên đã có dự tính, nàng tin tưởng hấn, vốn dĩ nên tin tưởng vào hấn.

“Ừm, nàng thay y phục!”

Đường sớm đã dò kĩ, Tiểu Tiểu thay y phục xong, Lâm vương bế nàng bay lên, lên xuống vài cái, liền đến trước cửa Âm Dạ bảo, chỉ cần đi qua Thái Kỳ trận nguy cơ trùng trùng trước mặt này, thì bọn họ thật sự an toàn rồi.

“Lâm, trước mặt là...” Tiểu Tiểu không xác định nhìn về phía trước, một Âm Dạ bảo nho nhỏ, vậy mà cũng bày trận pháp, chuyện này...

Có hơi kì dị, nói không ra tại sao, nhưng nàng cứ cảm thấy không thỏa đáng.

“Cái này, là điều cần thiết để đi ra Âm Dạ bảo, nhưng thời gian không khớp thì trận cũng sẽ biến đổi, chúng ta phải nắm bắt thời gian, không được để bọn chúng có sự cảnh giác!” Tay ôm chặt lấy Tiểu Tiểu, Lâm vương an ủi nàng, cũng tựa như đang an ủi chính mình.

“Ha ha ha...Lâm vương thật hứng chí nhỉ, đêm hôm khuya khoắt, đến Âm Dạ bảo của ta cũng chẳng nói một tiếng. Lâm vương muốn lén lút như vậy dẫn phu nhân của ta rời đi hay sao?”

143. Chương 143

Tiếng cười bỗng truyền tới, khiến Tiểu Tiểu và Lâm vương đều ngây ra, lúc quay đầu, liền thấy đám người đông đảo phía sau, cầm đầu dĩ nhiên là cái tên Dạ Hoắc đáng ghét kia. Lâm vương cau mày không vui, định nổi đóa lên, Tiểu Tiểu kéo tay hấn một cái, ngăn hấn lại:

“Ồ, Dạ Hoắc à, muộn thế này rồi người không đi ngủ, tinh thần không tề nhỉ!”

Tiểu Tiểu cười xán lạn, mở miệng đùa giỡn, Dạ Hoắc khó hiểu nhíu mày, người con gái này, không thể đột nhiên lại ăn nói dễ nghe vậy được, nhất định đang gỡ trò quỷ gì đây, có điều, bất kể nàng dự tính ra sao, y đều có phòng bị, còn sợ nàng nữa chắc?

Phụ nữ mà, tuy rằng nhắm mắt cũng tóm được cả một mớ, nhưng người con gái thú vị như nàng thì chỉ có duy nhất một người, y sẽ giữ nàng lại, từ từ chiếm lấy trái tim nàng.

“Tiểu Tiểu nè, nàng lại không ngoan rồi. Đêm hôm khuya khoắt thế này, nàng ra đây làm gì? Còn Lân vương nữa, ngài nói xem Tiểu Tiểu đã là người phụ nữ của ta rồi, ngài đến góp vui làm quái gì thế?”

Dạ Hoặc quăng cho Tiểu Tiểu một cái nháy mắt, miệng càng nói ra những lời mờ ám không rõ, Tiểu Tiểu trước tiên ngây ra một lúc. Cảm thấy Lân vương nắm tay nàng chặt hơn chút, nàng thầm than một tiếng, biết ngay là tên Dạ Hoặc này chẳng phải thứ tốt lành gì, sao mình còn ngốc như thế chứ? Sao y có thể nói ra những lời có lợi với mình được?

“Người đừng ăn nói lung tung. Tiểu Tiểu là người phụ nữ của ta, trở thành của người lúc nào chứ?”

Trán nổi gân xanh, Lân vương nổi giận chất vấn.

Haizz, cũng khó trách, loại chuyện này, người đàn ông nào nghe xong cũng sẽ giận thôi, huống hồ là người tôn quý tự nguyện như Lân vương.

“Đúng đó, sao ta không biết nhỉ? Dạ Hoặc, Tiểu Tiểu ta xưa nay chỉ có một người đàn ông là Lân vương, trở thành người phụ nữ của người lúc nào?”

Tiểu Tiểu nhìn y, ra vẻ ngây thơ hỏi, Mà Dạ Hoặc sau khi nghe lời nói của Tiểu Tiểu xong, không những không tức giận, ngược lại bật cười ha ha:

“Tiểu Tiểu à, nàng quên những gì nàng từng nói với ta rồi sao? Nàng gọi ta tướng công, ta gọi nàng nương tử, hai chúng ta đã cùng giường chung gối bao lâu rồi...”

Lời của y nói không hề rõ ràng, mơ mơ hồ hồ ngược lại càng khiến người khác suy nghĩ sâu xa, Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên nhìn Lân vương, thấy gương mặt hắc không có gì khác thường nàng mới yên tâm, chỉ cần Lân vương không tin thì tốt rồi, huống hồ giữa nàng và Dạ Hoặc thật sự không có gì hết.

“Đủ rồi, khi đó chỉ có một mình người gọi mà thôi, về phần cùng giường chung gối, thế thì càng lạ hơn, sao ta chưa từng thấy qua? Ta là người của Lân vương, trong bụng ta có đứa con của Lân vương, Dạ Hoặc, người hãy làm việc tốt, thả chúng ta đi được không?”

Không kiên nhẫn tiếp tục nghe y nói, Tiểu Tiểu nhìn Lân vương, chỉ thấy hắc cười nhạt, nói bên tai Tiểu Tiểu với giọng rất nhẹ:

“Bé khí!”

Bé khí?

Trong mắt Tiểu Tiểu thoáng ngây ra, nhưng trong đầu bỗng hiểu ra mà cười nhạt, ban nãy sao nàng lại quên mất, hắc đã nói là đến cùng Điểm Điểm, trên người Điểm Điểm, làm sao có thể không có mấy thứ độc dược này nọ được chứ? Phải biết rằng sự phụ cũng giống mình, sợ Điểm Điểm chịu thiệt, luôn thích dự bị cho Điểm Điểm chút đồ

Bên này nín thở, nhưng người bên kia hình như không nghe thấy, Lân vương cảm thấy thời gian cũng khá rồi, bèn ôm eo Tiểu Tiểu trực tiếp phi thẳng vào trong trận, Dạ Hoặc thấy bọn họ muốn đi như vậy, tức giận nói:

“Ngây ra đây làm gì, bắt sống!”

Tiểu Tiểu bật cười ha ha, Lân vương nắm chặt lấy tay Tiểu Tiểu, nói nhỏ:

“Nàng lại cười gì?”

“Thiếp đang cười, tên Dạ Hoặc này vẫn chưa quên lời nhử vả của muội muội y, bắt sống đây? Sẽ không thương tổn chàng, thiếp được hưởng ké của chàng rồi. Lân vương, đối với trận pháp thiếp thật sự không quen thuộc! Nếu có Như Nhi thì tốt quá, cảm giác của nó cực kì nhạy bén, nhất định có thể tìm thấy lối ra!”

Ban nãy Lân vương đã nói, Thái Kỳ trận này, nhìn thì đơn giản, thực ra bên trong...

Lúc này hai người bọn họ tiến vào, cùng với lúc Lâm vương mới vào, trận tất nhiên sẽ có biến hóa, muốn đi ra, vẫn phải tiêu tốn chút thời gian.

“Các người...các người vậy mà dám hạ độc tại địa bàn của ta?”

Lúc bảo họ đuổi theo, họ người nào người nấy chưa chạy được mấy bước thì đã ngã xuống, ngay cả đứng dậy cũng khó, gương mặt Dạ Hoắc thoáng qua tia thất bại, bây giờ y cũng trúng độc rồi, nhưng y không thể ngã xuống, càng không thể...

“Dạ Hoắc à, người quên sở trường của Tiểu Tiểu ta là gì rồi sao? Ta đây chơi độc từ nhỏ đến lớn đấy, hạ độc là việc ta thích nhất đó!”

Tiểu Tiểu nói lời trêu người, Dạ Hoắc trước tiên ảo não, sau đó liền bật cười lớn, Tiểu Tiểu và Lâm vương nhìn nhau, y sao vậy? Không phải bị tức đến khờ luôn rồi đấy chứ? Nhưng chắc không phải đâu, năng lực chịu đựng tâm lý của tên dạ Hoắc này rất mạnh, đâu có dễ khờ như vậy được?

“Người tưởng qua trận này là xong rồi sao? Lâm vương, ta thật sự là có chút bội phục người, có thể một mình xông vào Âm Dạ bảo của ta thì cũng coi như là lợi hại, có điều, ta thả các người đi, hi vọng sau khi các người đi thì đừng xuất hiện trước mặt ta lần nữa...”

Cái ngữ khí ngông cuồng kia, làm Tiểu Tiểu cảm thấy bất an lạ thường, sao y lại nói một cách ngông cuồng như thế? Không xuất hiện trước mặt y, nàng cầu còn chẳng được, lời này phát ra từ miệng nàng thì không có gì lạ, nhưng lại phát ra từ miệng Dạ Hoắc, thì có chút quái lạ, hơn nữa còn cực kỳ quái lạ!

“Ra ngoài trước rồi nói sau! Tiểu Tiểu, có lẽ đây chỉ là kế sách của y!”

Lâm vương ghé bên tai Tiểu Tiểu, cặp mắt thì lại tỉ mỉ nhìn sự biến hóa trong trận, khoảng một canh giờ, cuối cùng hai người cũng thành công đi ra khỏi trận, Lâm vương ôm Tiểu Tiểu phi thân rời đi, mà Dạ Hoắc ở phía bên kia trận chỉ có thể trơ mắt ra nhìn.

“Thiếp biết rồi, Lâm, Điểm Điểm đâu? Chàng đã đem Điểm Điểm giấu kỹ chưa? Có phải Điểm Điểm đang ở trong tay y, bằng không sao lại...”

Y nói một cách khẳng định như vậy, nhất định là có trong tay người hoặc đồ vật mà Tiểu Tiểu để ý nhất. Đồ vật ư, Tiểu Tiểu trước giờ đều rất thờ ơ, nhưng người à, nàng để ý nhất không quá mấy người Điểm Điểm và Lâm vương, sư phụ. Võ công của sư phụ rất cao, đương nhiên không thể bị bắt, mà Lâm vương thì đang ở cùng mình, bây giờ nghĩ lại, không an toàn nhất chính là Điểm Điểm.

“Điểm Điểm chắc là không có chuyện gì, đợi thêm nửa canh giờ nữa là ổn rồi. Tiểu Tiểu, tin tưởng ta, sẽ không để Điểm Điểm xảy ra chuyện đâu.”

Nhìn Điểm Điểm ngủ say, trái tim treo lơ lửng của Tiểu Tiểu cuối cùng cũng đặt xuống. Thì ra là nàng cả nghĩ rồi, Điểm Điểm căn bản không sao, bây giờ chẳng phải đang yên lành nằm trong phòng ngủ đấy sao? Tiểu Tiểu cười vui vẻ! Tay vuốt ve gương mặt mềm mướt như sữa của Điểm Điểm, mà Lâm vương thì lại ngồi bên giường, trên khuôn mặt Lâm vương phủ đầy mồ hôi.

“Sao vậy, Lâm?”

Tay nhẹ nhàng sờ trán hắn, hơi sốt, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm. Cầm tay hắn lên, hắn cũng không giãy giụa, hắn bây giờ nhìn có vẻ rất mệt, do ban này bay lâu quá hay sao?

Đúng là nội lực hao tổn quá nhiều, Tiểu Tiểu đau lòng nhìn hắn, vì cứu nàng, hắn cũng lao tâm lao lực nhiều ngày rồi nhỉ? Nhưng kì lạ quá, hắn và Điểm Điểm đến đây, tại sao bên người lại không có một thị vệ nào? Điểm này thật nói không nên lời, chẳng lẽ là hắn lén lút tới đây? Hoặc là, hắn đã dự tính xong, muốn từ bỏ tất cả mọi thứ hiện tại, cùng mình quy ẩn sơn lâm sao?

“Lâm, chàng mệt rồi, nằm xuống ngủ một lát trước đi! Thiếp canh giữ, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi nơi này.”

Xót xa nhìn hắn, hắn là người đàn ông của nàng, vì cứu mình mới mệt đến nông nỗi này.

“Tiểu Tiểu, ta không sao, nàng mang thai rồi, phải nghỉ ngơi thật tốt. Ta canh giữ cho, nàng ngủ đi?”

Lân vương nhẹ nhàng mở mắt, hần chỉ cần ngồi nghỉ một lát là ổn, không sao cả.

“Lân, thiếp không việc gì, để mau chóng khôi phục thân thể, mấy ngày gần đây vào ban ngày thiếp đã ngủ nhiều lắm rồi, buổi tối mới lén dậy luyện công. Ngày mai chúng ta phải chạy trốn, chủ yếu vẫn phải dựa vào chàng đấy? Nếu chàng mệt mỏi, tinh thần không tốt, thế chúng ta không phải sẽ thảm lắm sao? Đúng rồi, Lân, túi châm của thiếp chàng có mang đến đây không? Nếu có thì tốt rồi, thiếp giúp chàng châm cứu, chàng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.”

Tiểu Tiểu nắm lấy tay hần, trên gương mặt nàng không có chút vẻ mệt mỏi nào, có chăng chỉ là vẻ hạnh phúc đọng đầy. Lân vương ra ngoài, nàng muốn dẫn hần về núi, đợi đứa con sinh ra, lúc thân thể mình tỉnh dưỡng xong, thì bọn họ có thể dắt tay nhau xông pha giang hồ rồi.

“Cái đồng bảo bối kia của nàng à? Sao ta dám không mang theo chứ, may mà có Điểm Điểm, bằng không ta thật không biết phải mang theo thứ thuốc nào đi giúp chúng ta chạy trốn đâu đấy?”

Lân vương bật cười ha ha, Tiểu Tiểu kinh ngạc trợn to mắt, không thể tin được hỏi:

“Không phải cái đồng bảo bối kia của thiếp chàng đều mang theo hết luôn đấy chứ? Ở đâu, cho thiếp xem nào!”

Có mấy thứ đó thì hay quá, độc trên người nàng có thể giải ngay lập, mà thân thể của Lân vương càng có thể mau chóng điều dưỡng. Tiểu Tiểu sốt ruột nhìn Lân vương, Lân vương than thở:

“Tiểu Tiểu, ta ghen đấy. Nàng nhìn thấy ta cũng chẳng kích động đến vậy, chẳng lẽ ta còn không sánh bằng đồng bảo bối kia của nàng hay sao?”

Bên trong giường, phía dưới tấm chăn, Lân vương lôi ra một cái túi nhỏ đưa vào trong tay Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cười lớn nói:

“Chàng đó, Lân, cơn ghen này của chàng có hơi vô lý rồi, thiếp kích động là bởi vì, cái đồng bảo bối này của thiếp, có thể giúp được chúng ta rất nhiều việc...”

Nói đoạn, tay mở cái túi ra, bên trong đều là mấy cái lọ không lớn không nhỏ, thuộc nằm lòng, Tiểu Tiểu giới thiệu đơn giản công dụng của mấy cái lọ này, từ trong đó lấy ra một cái lọ màu đen khá lớn, đổ ra có năm sáu viên thuốc to cỡ hạt đậu nành đưa cho Lân vương:

“Cái này chàng ăn đi!”

Lân vương cười cười, không một chút chần chừ, nhét vào trong miệng xong chỉ cảm thấy ngọt ngọt. cứ như kẹo mà trẻ con thích ăn vậy.

Tuần mi nhú lại, Tiểu Tiểu không vui hỏi:

“Sao thế? Thuốc này rất ngọt, sao chàng lại có biểu cảm như vậy?”

Nàng lại đổ ra mấy viên, nhét hết toàn bộ vào miệng mình xong, rồi lại cầm lấy mấy cái lọ, lấy ra ít thuốc uống vào.

“Không sao, chỉ là ngọt quá. Tiểu Tiểu, đây là thuốc gì thế, sao lại ngọt như vậy?”

Uống xong, bụng cảm thấy hơi nóng, gương mặt hần cũng có chút mờ hồng, Tiểu Tiểu thở dài nói:

“Bởi vì thiếp thích ăn ngọt mà. Trước đừng nói, ngồi nghỉ đi. Tối nay, hai chúng ta cũng không cần ngủ nữa, tỉnh tọa đến sáng mai, đảm bảo thân thanh khí sáng.”

Sự thật chứng minh, lời của Tiểu Tiểu đích thực không giả. Khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu vào trong cửa sổ, Điểm Điểm đang ngủ trên giường mở mắt ra, đầu tiên là mơ màng nhìn xung quanh một lượt, sau đó là vỗ lên đầu mình một cái, ánh mắt bắt đầu liếc quanh bốn phía:

Sao cha vẫn chưa về? Không phải xảy ra chuyện rồi đấy chứ? Mình đã cho cha tới mấy loại độc dược rồi, cứ mẹ hần là sẽ không thành vấn đề.

Điểm Điểm bất an tự mình mặc y phục, duỗi lưng nhảy xuống giường, đúng lúc nhìn thấy hai nam nữ xa lạ cười cười nói nói đi vào, Điểm Điểm trợn mắt, bây giờ rất lưu hành dịch dung hay sao? Hai người sao đều dịch dung hết vậy.

“Điểm Điểm, nhóc con cuối cùng cũng dậy rồi!”

Thấy Điểm Điểm thức dậy, Tiểu Tiểu vội vã chạy lại, cảm thấy đã lâu lắm không gặp Điểm Điểm rồi, thật sự nhớ nó lắm đấy?

“Tiểu Tiểu, nàng chạy chậm thôi!”

Một phát túm lấy cái người ba chân bốn cẳng mà chạy kia, Lân vương cười cam chịu, Tiểu Tiểu quay đầu lại, cười nũng nịu nói:

“Lân à, chàng cũng đừng lấy làm ngạc nhiên nữa. Thiếp cũng đâu phải nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt, thiếp biết khinh công, còn có thể ngã được chắc?”

“Bình thường thì sẽ không ngã được, nhưng Lân cũng biết Tiểu Tiểu đôi khi cũng có hơi lỗ mãng, cho nên? Vì sự an toàn của nàng và con chúng ta, sau này vi phu đành phải giám sát nàng cho kĩ, một bước cũng không được chạy!”

Lân vương cười hì hì, nụ cười đó khiến cho Tiểu Tiểu cảm thấy cực kì gai mắt, không phải chỉ mang thai thôi sao? Có gì ghê gớm đâu chứ, lúc trước mang Điểm Điểm, nàng vẫn bay nhảy như thường, chẳng phải vẫn không sao đấy thôi?

“Cha, tại sao mẹ không được chạy vậy? Điểm Điểm mỗi ngày đều chạy rất mau, cha cũng chưa từng nói qua Điểm Điểm mà?”

Tuy cha không ẹ chạy, nhưng không nói là không cho Điểm Điểm chạy mà, vươn cái chân ngắn ra, vài bước chạy đến bên Tiểu Tiểu, ngẩng đầu nhìn Tiểu Tiểu, Điểm Điểm cười vui vẻ:

“Mẹ, bé Điểm Điểm đi!”

Tiểu Tiểu mỉm cười cúi người, vui vẻ nhéo nhéo gương mặt nhỏ của Điểm Điểm, bé bé dậy cười nói:

“Điểm Điểm lại lớn thêm không ít, cũng ngoan hơn nè, Điểm Điểm, con có nhớ mẹ không? Mẹ thì nhớ Điểm Điểm quá đi!”

“Mẹ, Điểm Điểm đương nhiên nhớ mẹ rồi, Điểm Điểm rất nhớ rất nhớ mẹ đấy, có điều, chỉ là không gặp được mẹ. Mẹ, chúng ta không đi nữa, cùng cha cư ngụ ở nơi này được không? Chỗ này tuy rằng không thoải mái như ở vương phủ, nhưng Điểm Điểm thích nơi này lắm.”

Hưng phấn hôn lên mặt Tiểu Tiểu mấy cái, tiếng chụt chụt không dứt, Lân vương hâm mộ mà nhìn Điểm Điểm, miệng cười ha ha:

“Ăn cơm trước nhé? Điểm Điểm chắc là đói rồi. Tối qua Điểm Điểm ngoan lắm, không chạy lung tung, một mình đi ngủ đấy!”

Ba người, một bữa cơm không coi là tinh tế được bày trên chiếc bàn sơ sài, đều là Tiểu Tiểu và Lân vương cùng nhau làm. Nhớ đến bộ dạng ngốc nghếch kia của Lân vương, Tiểu Tiểu nhin không được bật cười khanh khách.

“Nàng (mẹ) cười gì?”

Hai cha con đang cố gắng ăn đồ ăn trước mắt, nghe thấy tiếng cười của Tiểu Tiểu, hai người không hẹn mà cùng hỏi.

“Không có gì, thiếp chỉ đang nghĩ, thiếp và Điểm Điểm nên cảm thấy vui mừng, có thể ăn món ăn do Lân vương gia đương triều tôn quý giúp sức làm ra, phỏng chừng chúng ta là hai người duy nhất...”

Tiểu Tiểu tiếp tục cười, cầm đũa cũng bắt đầu ăn, cơm nàng làm, thật ra cũng chẳng phải ngon lành gì, ăn được là tốt rồi, đây là triết học xưa giờ của nàng.

“Mẹ, đây là đương nhiên, ai bảo đây là cha của con chứ? Nhưng mà nói thật lòng, thức ăn mẹ làm, ngon nhất vẫn là gà ăn mày, muốn ăn gà ăn mày quá cơ? Lần đó nếu như không phải tại cái ả ngốc kia, thì Điểm Điểm đã được ăn gà ăn mày rồi...”

Nhớ đến gà ăn mày, nước miếng Điểm Điểm lại ứa ra. Mình thích ăn món này, thật ra cũng là bất đắc dĩ, nếu như không phải tại mấy món khác mẹ làm không ngon, sao bé có thể mê mẩn món gà ăn mày được chứ?

“Ả ngốc? Đây là ai nữa? Hình như gần đây lúc mẹ không có mặt, xảy ra nhiều chuyện lắm thì phải?”

Mặt đầy hứng thú nhìn Điểm Điểm, Điểm Điểm cười xán lạn nói:

“Đúng rồi, mẹ không nói thì con quên mất đòi mẹ lời cảm ơn. Tuy rằng nhi tử giúp lão tử là việc thiên kinh địa nghĩa, nhưng...cái ả ngốc kia, chính là Thủy Thủy ấy, chẳng phải ả ta luôn miệng nói đứa bé là của cha hay sao? Thật ra, đứa bé đó là...”

Vừa ăn cơm, Điểm Điểm vừa thêm mắm dặm muối đem chuyện của Thủy Thủy nói hết một lượt, Tiểu Tiểu ngại ngần nhìn Lân vương một cái, gương mặt mang theo vẻ áy náy.

“Tiểu Tiểu, bây giờ tốt rồi, chuyện Thủy Thủy cũng coi như đã làm sáng tỏ, hai chúng ta có thể thành thân được rồi chứ?”

Nghe Điểm Điểm nói hết, trong lòng Lân vương xúc động vô cùng, Vu tướng kia, bây giờ lòng dạ chắc là không dễ chịu gì cho cam, coi gái xảy ra loại chuyện đó, người nào biết rồi mà dễ chịu cho được?

Hai cô con gái, lại mang thai vì một người đàn ông, lại khiến các nàng trong một ngày đều mất đi đứa con, cái tên Từ Lâm này thật đúng là lợi hại mà.

“Lân, thật ra thiếp vẫn luôn tin tưởng chàng, chỉ là, chỉ là bận tâm lời Thủy Thủy nói ngộ nhờ là thật thì phải làm sao? Đúng rồi, vẫn chưa kịp hỏi chàng đấy? Sao chàng lại đến đây một mình, dám thiếp thân hộ vệ kia của chàng đâu? Sao họ không theo tới đây?”

Nói đến việc này, tim Tiểu Tiểu nảy lên đến tận họng, rất muốn nghe hần nói rằng hần đã vì mình mà từ bỏ hết tất cả, vì chỉ có như vậy bọn họ mới có thể không cần phải đối mặt với nhiều sự việc và trở ngại như thế này. Nhưng quan hệ của Lân vương và Hoàng thượng, nàng cũng không dám xác định, hần thật có thể vì mình mà từ bỏ tất cả hay không?

“Ta chỉ đem theo Điểm Điểm đến thôi, ta không dẫn theo họ. Dẫn nhiều người quá, khó tránh khỏi việc Hoàng thượng sẽ nhìn ra tung tích của chúng ta. Tiểu Tiểu, Hoàng thượng vẫn chưa từ bỏ nàng, cho nên ta đành phải...Tiểu Tiểu, nếu như ta thật sự không còn là vương gia nữa, nàng có chê ta không?”

Không phải vương gia nữa, hần không phải bình dân, không phải bá tánh bình thường, chỉ có thể là...một kẻ đào phạm, đào phạm bị Hoàng thượng lùng bắt!

“Lân, thật ư? Chàng thật muốn quyết định từ bỏ tất cả sao? Chàng nguyện ý cùng thiếp và Điểm Điểm ẩn cư?”

Kết quả như vậy, đối với hai người mà nói thật là tốt, nhưng đối với Lân vương, lại có chút không công bằng, Lân vương là một người kiêu ngạo như thế, hần từ nhỏ đã là vương gia tôn quý, đột nhiên lại vì một người con gái mà mất đi tất cả, lúc đêm khuya vắng lặng, hần cũng sẽ không vui vẻ.

“Ta nguyện ý. Chỉ là Tiểu Tiểu nàng...”

Lân vương thâm tình nhìn Tiểu Tiểu, làm như vậy, hần rất bằng lòng. Chỉ là sau này sẽ cực khổ cho Tiểu Tiểu rồi, điều kiện bên ngoài, chắc chắn là không sánh bằng trong vương phủ.

“Cám ơn chàng, Lân. Thiếp và Điểm Điểm vui lắm, thật ra, ở đâu cũng được, chỉ cần ba chúng ta ở bên nhau là đủ rồi. Điểm Điểm à, con nói xem có đúng không?”

Tiểu Tiểu cười vui vẻ, nếu Lân vương đã từ bỏ mọi thứ, thế nàng sẽ ích kỉ mà hưởng thụ tất cả vậy? Hoàng thượng sẽ không chịu để yên đâu, mà tên Sóc vương kia, lại quái đản cực kì, chỉ có Lân vương nhìn thuận mắt chút, hơn nữa cũng thật lòng với nàng.

“Phải đó, chỉ cần ở bên cha mẹ là tốt rồi.”

Điểm Điểm lau lau miệng, hu hu. Khi nào mới được về núi ăn món gà ăn mỳ của bé đây?

Ngoài dự liệu của bọn họ, trên đường đi không hề có người khả nghi theo dõi bọn họ, ba người đều dịch dung, bao gồm Điểm Điểm cũng vậy, nhưng cái tên Dạ Hoặc kia thông minh như thế, khó tránh khỏi sẽ không nghĩ đến việc bọn họ dịch dung, Tiểu Tiểu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nghĩ ra một cách đánh lạc hướng.

“Cái gì, nàng nói tìm một tên ăn mỳ biết nấu cơm để đồng hành cùng chúng ta sao? Còn phải hơn mười tuổi nữa, cái này...”

Nghe thấy đề nghị của Tiểu Tiểu, Lâm vương là người đầu tiên phản đối, bọn họ bây giờ là đang bỏ trốn đây, Tiểu Tiểu còn muốn tìm người hầu hạ, đây cũng quá...

“Lâm, chàng nghe thiếp nói đã. Tuy rằng bây giờ chúng ta không hề nhìn thấy người khả nghi nào đang đi theo chúng ta, nhưng Âm Dạ bảo vốn sống bằng nghề sát thủ, nói không chừng có người đang theo dõi chúng ta ở chỗ tối đây, mà ba chúng ta đi cùng nhau, vốn đã là mục tiêu rất lớn rồi. Dạ Hoặc rất thông minh, thiếp cũng đã nhận thức qua vài lần rồi, lúc trước, dù thiếp đã dịch dung, y vẫn có thể nhận ra như thường. Nhưng tìm một người đồng hành thì khác, một đứa trẻ hơn mười tuổi, người ngoài sẽ tưởng rằng chúng ta là một nhà bốn người, cũng có thể đánh lạc hướng của họ...”

Tiểu Tiểu thấp giọng, nói ra cách nghĩ của mình, Lâm vương trầm tư một lúc, cuối cùng cũng đành gật đầu đồng ý, ngược lại Điểm Điểm thì bĩu môi không vui! Mất láo liên bốn phía, tựa như đang tìm đồ chơi gì đó.

“Điểm Điểm, con lại đang nghĩ chủ ý thối gì nữa?”

Nhìn ánh mắt nó là biết chẳng có chuyện gì lành, Tiểu Tiểu lạnh mặt hỏi.

“Mẹ à, không có, Điểm Điểm rất ngoan, chủ ý thối gì cũng không có!”

Điểm Điểm vội vã xua tay, ý đồ của mình rõ ràng đến vậy sao? Hay là mẹ bị mình và cha lây nhiễm nên trở nên thông minh hơn chút rồi? Lâm vương thì lại không để ý, hẩn chăm chú nhìn bộ dạng tức giận của Tiểu Tiểu, trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Chỉ là bây giờ tuy Tiểu Tiểu có võ công, nhưng bôn ba như vậy, e rằng không tốt cho đứa bé, bây giờ bọn họ tốt nhất là tìm chỗ dừng chân, thuận tiện đem những chuyện cần làm đều làm cho bằng hết.

“Mẹ à, thật ra có ý đồ với mẹ không phải Điểm Điểm, hẩn là cha đấy chứ, mẹ nhìn mặt của cha...”

Chỉ chỉ Lâm vương, Điểm Điểm bật cười hì hì, là cha đang có ý đồ với mẹ, cha một chút cũng không biết che giấu, một đứa bé như mình cũng nhìn ra luôn.

“Lâm, chàng đang nghĩ gì?”

Tiểu Tiểu quay đầu lại, nhìn thấy Lâm vương quả nhiên là có vấn đề, hai mắt hẩn phát sáng, khóe miệng nhếch lên, gương mặt mang theo nụ cười mê chết người không đền mạng, may mà hẩn dịch dung rồi, bằng không, bây giờ á, khẳng định là có rất nhiều nữ tử si mê đi tới bắt chuyện ấy chứ.

“Ha ha, Tiểu Tiểu. Ban này Lâm đang nghĩ, chúng ta cứ đi như vậy cũng không phải là cách, nàng có thai, mà Điểm Điểm chỉ là một đứa trẻ, cứ lên đường như vậy, thân thể hai người đều chịu không nổi. Ta thấy cảnh sắc nơi này cũng không tồi, không bằng chúng ta tìm căn nhà gần đây ổn định lại đã, đợi đứa bé sinh ra rồi hẩn đi được không?”

Lâm vương nhìn hai người trước mặt, đây là hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh của hẩn.

“Cha, ở đây á? Con thích lắm. Mẹ, mẹ nói đi? Mẹ thích nơi này không?”

Điểm Điểm nhìn bốn phía, thật sự rất tốt, hơn nữa ổn định rồi, gia gia cũng dễ tìm được mình. Đã lâu không gặp gia gia, bé cũng bắt đầu nhớ gia gia rồi.

“Được đó, thiếp cũng cảm thấy đi như vậy hơi mệt, nếu Lâm nguyện ý, Điểm Điểm cũng bằng lòng, chúng ta còn đợi gì nữa? Nhân lúc bây giờ còn sớm, tìm một căn nhà trước đi?”

144. Chương 144

Một căn tứ hợp viện không lớn lắm, hoàn cảnh thanh tĩnh, chung quanh có mấy lảng giềng lương thiện, nhà mới của Tiểu Tiểu coi như đã an trí xong.

“Lân, thiếp phát hiện một vấn đề!”

Cứ như phát hiện ra đại lục mới, Tiểu Tiểu kéo lấy Lâm vương nói. Điểm Điểm quay đầu lại, tò mò nhìn Tiểu Tiểu, rồi nhìn Lâm vương, hỏi:

“Mẹ, vấn đề gì á, phải có dinh dưỡng chút đấy, quá không có dinh dưỡng thì đừng có nói ra, mất mặt con lắm!”

“Tiểu tử thôi, chỉ biết bắt bẻ ta thôi!” Hậm hực gõ một cái lên đầu Điểm Điểm, Điểm Điểm đau ré lên:

“Cha à, trông kĩ người phụ nữ của cha đi! Lại đánh con rồi...”

“Điểm Điểm, gì mà người phụ nữ của hân chứ! Ta là mẹ của con đấy, con đừng chạy, cút lại đây cho ta!” Vững vãi muốn đuổi theo tên tiểu tử thôi kia, nhưng Lâm vương lại ôm chặt lấy Tiểu Tiểu, miệng nói:

“Tiểu Tiểu, Điểm Điểm không dám nữa, nàng đừng so đo với nó...”

Điểm Điểm lè lưỡi, không dám mới lạ ấy, có điều bây giờ cha nói không được chộc mẹ! Mẹ bây giờ đang mang thai muội muội, nếu như chộc mẹ giận rồi, thì muội muội sau này sẽ không chơi với Điểm Điểm nữa ấy chứ?

“Mẹ, con không nói nữa, con không nói nữa. Ban nãy mẹ định nói gì? Các người tiếp tục, con chưa nghe thấy gì hết!”

Điểm Điểm xua xua tay, ra vẻ có thể phớt lờ, Tiểu Tiểu cũng không so đo nữa, con của mình, do mình sinh ra, tinh ranh như vậy, oán trách ai được chứ?

“Lân, ban nãy thiếp muốn nói gì thế?”

Tiểu Tiểu quay đầu đi, đáng yêu nhìn Lâm vương, Lâm vương khẽ thở dài một tiếng:

“Nàng nói nàng đã phát hiện ra một vấn đề...”

“Ồ, đúng rồi, thiếp phát hiện một vấn đề, chàng đúng là một người thuộc phái hành động mà? Lâm à, trưa hôm nay chúng ta mới nói muốn tìm một căn nhà, kết quả trước khi mặt trời xuống núi đã tìm được rồi, đến tối là có thể ở trong nhà mới của chúng ta, chàng lợi hại thật đấy?”

Tốc độ này, thật không cách nào nói nổi. Tiểu Tiểu tán thán, Lâm vương cười nhẹ nói:

“Nếu như không phải vì nàng và Điểm Điểm, ta làm gì tích cực đến vậy? Tiểu Tiểu, nói đến tốc độ này à, ta cảm thấy chúng ta còn một chuyện phải nắm bắt thời gian làm cho xong đấy?”

Cặp mắt sáng ngời nhìn Tiểu Tiểu, ánh mắt nồng cháy khiến cho Tiểu Tiểu bất giác đỏ mặt, nàng thấp giọng hỏi:

“Chuyện gì?”

“Mẹ ngốc ạ, còn có thể là chuyện gì nữa? Điểm Điểm cũng biết luôn...” Một lời không hợp phong cảnh truyền đến, mặt Tiểu Tiểu càng đỏ tẹt, ở trước mặt người đàn ông mình thích bị gọi là ngốc, điều này bất kể là ai nghe rồi cũng sẽ đỏ mặt thôi nhỉ?

“Điểm Điểm, đừng chộc mẹ của con nữa!” Lâm vương nhẹ giọng nói với Điểm Điểm, trong khẩu khí mang theo chút nghiêm khắc, Tiểu Tiểu cúi đầu, để mặc cho Lâm vương ôm cái thân hình nở nang kia của nàng, một bàn tay dịu dàng nâng đầu nàng lên, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt thâm tình tựa như ôn tuyền của hân:

“Gả cho ta nhé! Bây giờ chúng ta sẽ thành hôn!”

Gả cho hân sao? Nghĩ đến ý trong lời nói của hân, mặt Tiểu Tiểu đỏ như vàng hồng, tim cũng đập thành thịch thịch thịch, đây vốn dĩ là chuyện đương nhiên, yêu hân, gả cho hân cũng là điều nên làm, nhưng lúc

thật sự nghe thấy hần cầu hôn, nàng vẫn nhin không được mà đỏ mặt, bắt đầu ngượng ngùng như tiểu cô nương chưa trải chuyện đời...

“Đương nhiên là được...cha à, mau chóng cưới mẹ đi, miễn cho cha cả ngày lo lắng mẹ gây họa....”

Không biết lúc nào, Điểm Điểm đã chạy lại, nhìn khuôn mặt đỏ ửng kia của Tiểu Tiểu, kéo lấy tay Tiểu Tiểu nói:

“Mẹ à, em bé cũng có luôn rồi, mau gặt đầu đi!”

Đến lúc này rồi, mẹ còn do dự gì nữa chứ? Điểm Điểm khó hiểu nhìn Tiểu Tiểu, Lân vương thì lại kì vọng mà nhìn Tiểu Tiểu, ánh mắt của cha con hai người đều chăm chú trên người Tiểu Tiểu, mặt Tiểu Tiểu càng đỏ dữ hơn, nàng giãy mạnh ra khỏi cái ôm của Lân vương, giọng bé tí như muỗi kêu:

“Tùy chàng đấy!”

Âm thanh nhỏ xíu, khiến Lân vương vui quên trời đất, lúc Điểm Điểm đẩy hần một cái, hần mới hoàn hồn lại, mau chóng chạy ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy hình bóng yếu điệu kia dưới cây hoa quế trong sân.

“Tiểu Tiểu, thế ngày mai đi, ngày mai chúng ta sẽ thành thân...”

Lặng lặng đi đến phía sau Tiểu Tiểu, đem thân hình yêu kiều ôm vào trong lòng, mùi hương thoang thoảng chậm rãi xông vào mũi Lân vương, cảm giác ấm áp, đẹp đẽ đến cỡ nào.

“Lân, chàng đúng là người thuộc phái hành động mà. Thiếp không có ý kiến gì, xem ra tên nhóc kia cũng không có ý kiến gì, chỉ là...công chúa thì sao? Chàng cưới chưa? Nàng ta phải làm sao?” Ngay chém đầu mình, cũng chính là lúc Lân vương cưới vợ, hôm đó, lúc sắp ngất đi, nàng hình như nghe thấy tiếng gọi của Lân vương, nàng không biết sao Lân vương lại đến, nhưng lúc đó hần cũng đến rồi, tuy là không cứu được mình.

“Nàng ta ư, kệ đi. Trở về đưa một tờ giấy thôi vợ là có thể đuổi đi. Nếu như nàng ta không đi, ta sẽ có cách khiến cho nàng ta cút xéo!” Nói đến ả nữ nhân kia, trong mắt Lân vương tràn đầy phẫn hận, cái người vô sỉ như vậy, hần vẫn là lần đầu gặp phải đấy. Tiểu Tiểu cười nhạt một cái:

“Chỉ cần chàng xử lí tốt là được! Nhưng cũng chẳng sao, khi nào chúng ta về cũng còn chưa biết được ấy chứ? Nói không chừng, chúng ta sẽ mãi mãi không về nữa. Thiếp thì không hề gì, nhưng mà Lân, chàng thật sự cam tâm sao?”

Vương gia, đại biểu cho cái gì? Đại biểu cho rất nhiều thứ, nếu như để Lân vương từ bỏ như vậy, cảm thấy....cảm thấy đúng là làm khó người ta rồi...

“Ha ha, nơi có nàng là được, những cái khác, ta không để ý nữa. Thật ra, chúng ta vốn dĩ không cần phải khổ như vậy, chỉ đáng tiếc hoàng huynh...rồi huynh ấy sẽ nghĩ rõ ràng thôi...”

Nói đến Hoàng thượng, ánh mắt Lân vương tối đi rất nhiều, Tiểu Tiểu khẽ thở dài:

“Cũng trách thiếp lỗ mãng, nếu như nói cho chàng ngay từ đầu, thiếp cũng không cần vào cung, những chuyện sau đó cũng sẽ không xảy ra. Nhưng khi đó, thiếp vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng chàng, cho nên...”

Nàng khi ấy, chỉ là xem như vui chơi, sau này biết được tấm chân tình của Lân vương rồi, Tiểu Tiểu mới dám yên tâm đi yêu, yên tâm thích hần.

“Tiểu Tiểu, chuyện trước kia đều không cần nói nữa, ta cũng là sau khi rời xa nàng mới biết nàng quan trọng với ta cỡ nào, biết nàng rời đi rồi, khi đó ngay cả lòng muốn chết ta cũng có luôn. Lúc ở Phong Quốc, cái ả công chúa này đã dùng mị thuật muốn mê hoặc ta, nhưng nàng ta không biết, tim của ta sớm đã bị hình bóng của một người con gái lấp đầy rồi, sao có thể bị mê hoặc được chứ? Ta chỉ muốn nàng, chỉ nhớ nhung nàng, đối với người phụ nữ khác, một xíu hứng thú ta cũng không có. Đêm cũng khuya rồi, nàng bây giờ đang mang nặng, phải nghỉ ngơi nhiều mới tốt...”

Tiểu Tiểu cười hạnh phúc, ngoan ngoan để mặc hần ôm mình về phòng, trong phòng đèn vẫn còn sáng, Điểm Điểm đã tự cời đồ đi ngủ.

“Điểm Điểm thật hiểu chuyện, mới bé thế này, nhưng cái gì cũng biết làm!” Lân vương khẽ thở dài một tiếng, đứa bé này cũng chịu không ít cực khổ rồi, từ nhỏ chỉ có Tiểu Tiểu và sự phụ của nàng ở bên, trưởng thành sớm khiến người ta đau lòng.

“Phải đó, tuy rằng chúng ta tận lực chăm sóc nó, nhưng nó trưởng thành quá sớm rồi, có lúc, hình như còn hiểu chuyện hơn cả thiếp nữa kìa.”

Sờ gương mặt mềm mướt kia của Điểm Điểm, trong mắt Tiểu Tiểu thoáng qua một tia âu lo. Điểm Điểm bây giờ còn nhỏ, có lẽ thật sự không để bụng gì, nhưng lúc nó lớn thì sao? Đợi nó lớn rồi, nó sẽ đích thân đi điều tra thân thế của nó, đến khi đó...

“Tiểu Tiểu, chuyện kia, nàng thật sự không cần phải bận lòng. Ta cũng sẽ không xử tệ với Điểm Điểm, hơn nữa, đây vốn dĩ là một thế cục không thể giải được...”

Không thể giải được, thật sự không thể giải được sao? Trong lòng Tiểu Tiểu bất an lạ kì, có chân tướng, thật sự là có chân tướng, nàng cảm giác, chân tướng thật sự sắp xuất hiện rồi...

Sáng sớm, Lân vương đã chuẩn bị những đồ dùng cho việc kết hôn, buổi trưa, mọi thứ đã chuẩn bị gần hết. Mũ phượng long bào, trên chợ có bán sẵn, tỉ mỉ chọn một bộ, tuy không phải tinh tế nhất, nhưng mặc lên người Tiểu Tiểu, vẫn đẹp không chê vào đâu được. Lân vương cũng một thân trang phục tân lang, Điểm Điểm một thân sắc đỏ vui mừng, nói muốn tìm vài lạng giềng đến xem lễ, nhưng Tiểu Tiểu không đồng ý: Thành thân ư? Chỉ cần mình biết thì cũng đủ rồi, để người khác xem làm gì?

Điểm Điểm một thân áo đỏ, hưng phấn nhìn Tiểu Tiểu trang phục lộng lẫy, hâm mộ nói:

“Mẹ, mẹ hôm nay đẹp quá chừng!”

Tiểu Tiểu đắc ý cười:

“Đương nhiên rồi, lúc xuất giá, là lúc xinh đẹp nhất của một người phụ nữ đấy. Nhưng Điểm Điểm của ta cũng rất đẹp nè, đứa trẻ này, xem ra vẫn là mình sinh tốt!”

“Mẹ, một lát lúc các người bái đường, cha nói muốn Điểm Điểm không được nói chuyện lung tung, tại sao thế nhỉ?” Điểm Điểm ngẩng đầu: “Cha hôm nay cũng rất đẹp trai đấy? Chúng ta qua đó xem đi!”

Tiểu Tiểu mỉm cười một cái: “Như thế không được, lát nữa mẹ mới qua đó, bây giờ chưa qua được đâu đấy?” Cầm son phấn trên bàn lên, Tiểu Tiểu tiếp tục tỉ mỉ trang điểm cho gương mặt ở trong gương, trang điểm là cho Lân vương xem, nàng phải trang điểm cho xinh đẹp chút.

“Điểm Điểm, chuyện náo nhiệt như thế này, sao có thể không nói cho gia gia một tiếng được chứ?” Tiếng cười cỏi mở vang vọng trong phòng, Tiểu Tiểu không thể tin được quay đầu lại, kích động nhìn người trước cửa, tay cũng hơi hơi run rẩy.

“Sao thế, sự phụ đến rồi, con không hoan nghênh sao?” Hiểu rõ mà nhìn đồ đệ của mình, trong mắt ông lão lấp lánh lệ quang, lúc đầu, khi đuổi nó xuống núi, không phải là đợi ngày hôm nay hay sao?

“Không phải...sự phụ, Tiểu Tiểu...rất vui...”

Sự phụ, cái người vừa như cha, vừa như mẹ, vị sự phụ cực cực khổ khổ nuôi nàng lớn khôn, lúc quan trọng như vậy, không ngờ người lại đến. Run rẩy xoay người lại, nhìn thấy hai con vật to lớn một trái một phải, nước mắt Tiểu Tiểu chảy càn đũ...

“Như Nhi, sau này trở về, mi không thể tùy tiện ở trên cánh tay Tiểu Tiểu nữa...nó thành thân rồi, mi nên chuyển đến cánh tay Điểm Điểm thì hơn!” Một phát chui ra thân ảnh màu lục bích, khiến ông lão nhú mày không vui, sau này Tiểu Tiểu không phải là một người nữa, không thể tiếp tục tùy thân mang theo Như Nhi.

“Gia gia, tại sao Như Nhi không được theo mẹ nữa vậy?” Điểm Điểm vẫn luôn bị phớt lờ, vừa dùng tay an ủi rấn con trên cánh tay, vừa lấy làm khó hiểu hỏi:

“Bởi vì...bởi vì cha của con sợ rấn...”

Ông lão nhú mày, Điểm Điểm này, lúc này còn góp vui gì chứ?

“Ồ, thế hả? Vậy con đi tìm cha, con muốn để cha nhìn Như Nhi, Như Nhi đáng yêu như vậy, cha không thể sợ nó...”

Điểm Điểm vào một cái đã chẳng thấy bóng dáng, ông lão cười khỏ, thở dài nói:

“Tiểu Tiểu, đừng khóc nữa. Vì sư khi đó đuổi con xuống núi, cũng vì để tìm một người đàn ông có thể dựa vào. Lân vương này vì sư cũng chú ý qua rồi, là người có thể phó thác chung thân! Con phải trân trọng hắn cho tốt, cùng hắn sống qua ngày tháng yên lành, hắn đã vì con, cái gì cũng từ bỏ cả rồi.” Tựa như nghĩ tới gì đó, lông mày ông lão khẽ nhíu lại, nhưng ông không nói gì hết. Chỉ cần bây giờ Tiểu Tiểu hạnh phúc là được, những chuyện khác, đương nhiên đều xéo sang một bên. Vu tướng cũng thật quá đáng thương, một cô con gái tốt duy nhất đã xuất giá, nhưng ấy vậy mà ông ta lại không biết?

Hôn lễ giản dị, vì sự có mặt của ông lão mà trở nên nề nếp không ít, bái đường xong, cả nhà quây quanh bàn ăn bữa cơm thịnh soạn, cười cười nói nói cực kì đầm ấm, ông lão nhìn Lân vương, càng nhìn càng thấy thích, trong lòng chỉ than vắn khí của Tiểu Tiểu không tốt, tìm được một tướng công tốt nhường này.

“Điểm Điểm, con muốn đi đâu?”

Ăn xong cơm, Điểm Điểm nhắc chân chạy về phía phòng ngủ, ông lão một phát túm bé lại, nhắc bé lên:

“Gia gia à, người thả tay đi, người làm vậy là sao?” Bé ngoan lắm mà, ăn xong cơm tự mình đi ngủ, điều này không phải bình thường lắm ư? Sao gia gia lại đem mình nhắc lên vậy nè?

“Ha ha, Điểm Điểm à, đã lâu như vậy không gặp gia gia rồi, bây giờ đã muốn đi ngủ sao? Đi, chúng ta dạo một vòng nào!”

Dạo một vòng? Điểm Điểm nhìn về phía Tiểu Tiểu và Lân vương, chỉ thấy gương mặt mẹ ửng đỏ, trên mặt cha cũng hơi đỏ, hai người đều không bình thường, ra ngoài thì ra ngoài vậy. Ôm lấy cổ ông lão, hai ông cháu đã đi ra ngoài, để lại Lân vương và Tiểu Tiểu trong phòng, hôm nay là đêm tân hôn của bọn họ.

“Sư phụ, căn phòng cách vách cũng có giường đệm, người cứ tự ý nhé!” Thấy bóng dáng hai người đi xa, Lân vương bỗng kêu lên. Ông lão mới đến, hẳn là có thể tìm được chứ nhỉ?

“Ha ha, biết rồi. Hai người các con, hãy nắm bắt cho tốt nhé!”

“Gia gia, nắm bắt cái gì? Cha và mẹ chẳng phải ở bên nhau cả ngày đó sao?”

Giọng nói non nớt của Điểm Điểm truyền đến, ông lão cười ha ha nói:

“Không có gì, con nít con nôi thì hiểu gì?”

“Con không phải con nít nữa, mẹ cũng nói Điểm Điểm trưởng thành rất sớm...”

Tiếng nói một già một trẻ xa dần, trong phòng yên ắng đến dọa người, tuy ở bên Lân vương đã một thời gian rồi. Một vì trên đường đi khá mệt, hai là bên cạnh còn có Điểm Điểm, còn thứ ba, chính là Tiểu Tiểu mang thai, hai người bình thường đều là ôm nhau mà ngủ, vẫn chưa làm chút chuyện thân mật gì, hôm nay là động phòng, có phải...

“Đang nghĩ gì?”

Kéo Tiểu Tiểu đi vào trong phòng, Lân vương vẻ mặt ôn hòa hỏi.

“Không có gì đâu. Thiếp đang nghĩ, hai chúng ta cuối cùng ở bên nhau rồi...”

Tiểu Tiểu sợ xấu hổ cúi đầu, rất nhiều lời nàng không nói ra được, cũng không thể nói ra. Bây giờ mọi thứ đều rất tốt, cứ tiếp tục như vậy cũng không tồi.

“Ừ, nghỉ ngơi đi, nàng cũng mệt rồi.”

Săn sóc giúp Tiểu Tiểu cởi áo, cứ như thể trước kia hắn thường làm vậy. Nhìn bộ dạng thuần thực kia của hắn, thì trong lòng Tiểu Tiểu buồn bực không thôi, mà Lân vương thì vẫn chưa phát giác, còn đang làm rất nghiêm túc.

Mọi chuyện trước kia, vốn dĩ không nên đi so đo, nhưng...

“Sao thế? Sắc mặt kém vậy?”

Cuối cùng cũng thấy Tiểu Tiểu bất thường, Lân vương lo lắng nhìn nàng, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi rõ rệt.

“Không sao, thiếp chỉ là đang nghĩ, chàng giúp thiếp cởi áo một cách thuận tay như vậy, có phải lúc trước thường xuyên luyện tập hay không...”

“Hi hi...” Hóa ra Tiểu Tiểu đang ghen? Nghe thấy ngữ khí chua lè kia, trong lòng Lân vương bay bổng.

“Chàng còn cười?” Không vui nhướn mày, Tiểu Tiểu như vậy mới là bộ mặt vốn dĩ của nàng.

“Không dám, không dám...Tiểu Tiểu, nàng ghen sao? Ta chưa từng cởi áo cho người phụ nữ nào hết, nàng là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng.” Thu lại ý cười trong mắt, vẻ mặt Lân vương nghiêm túc nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu lắc lắc đầu:

“Thế động tác của chàng sao lại thuần thục đến vậy? Mà lúc chàng và người phụ nữ khác ấy ấy, không cởi áo cũng làm được sao?” Trong lòng có cục tức cảm thấy buồn bực, nàng vẫn là lần đầu tiên có loại cảm giác đó đấy? Đây gọi là ghen sao?

Cảm giác ghen tuông chẳng vui tẹo nào.

“Việc cởi áo này, là vì giúp Điểm Điểm thay áo mà luyện nên. Về phần những chuyện hoang đường trước kia, đều là món nợ phong lưu lúc chưa quen biết nàng, các nàng cũng không cần ta giúp cởi áo, không cần ta nói, các nàng đều sẽ cởi sạch trơn...”

Cười mất tự nhiên, nếu như hắn sớm quen biết Tiểu Tiểu, dám thị thiếp kia, một người hắn cũng chẳng cần. Cần các nàng làm gì? Bình thường còn phải tốn cơm nữa chứ?

“Ngủ thôi, kéo mệt đấy!”

Tiểu Tiểu ngày nay, cũng coi như là rất hay ngủ. Có lẽ tháng của đứa bé lớn rồi, thì nàng cũng bắt đầu ham ngủ. Dù hôm nay là đêm tân hôn của bọn họ, nhưng chuyện động phòng này, e là không thể tiến hành rồi...

“Ngủ như vậy sao?”

Bụng nóng rực, da thịt tuyết trắng, gương mặt phớt hồng, lông mi hơi hơi run rẩy...Tiểu Tiểu dưới ánh đèn, cho dù có chiếc bụng hơi nhô lên, vẫn mê người đến vậy. Nàng ngây thơ hỏi, môi hồng hé mở, như thể đang cổ vũ mình qua đó thưởng thức vậy...Ánh mắt Lân vương tối lại, gian nan quay đầu đi:

“Ừ, ngủ thôi!” Đỡ nàng lên giường nằm xuống xong, hắn cũng cởi áo nằm xuống bên cạnh nàng, mùi hương cơ thể nhàn nhạt kia tràn ngập khoang mũi hắn, khiến toàn thân trên dưới của hắn càng thêm khó chịu...

Hóa ra, phụ nữ mang thai thật sự chẳng có tí lực hấp dẫn nào. Tiểu Tiểu nhìn hắn sắc mặt không tốt nằm xuống, nhìn cái bộ dạng không chút động lòng với mình của hắn, trong lòng oán thán nghĩ.

Đáng ghét! Vuốt cái bụng hơi nhô lên, nơi này cao hơn chút thì sao? Còn không phải vì sinh con cho chàng hay sao? Người khác muốn thiếp sinh con cho thiếp cũng chẳng thêm đâu đấy? Chàng nhìn chàng, chê bai gì chứ, Lân vương thối, giống y lũ đàn ông khác, cũng chẳng qua là động vật thị giác.

“Sao thế, Tiểu Tiểu?”

Vì thân thể khó chịu, giọng nói của hắn hơi khàn, Tiểu Tiểu không lên tiếng, nhưng miệng thì vĩnh cẳng cao, cục tức trong lòng càng lớn.

“Nàng không sao chứ? Ai chọc nàng rồi?”

Cúi đầu xuống, ánh mắt mang theo đầy vẻ lo lắng, hắn nắm lấy cánh tay Tiểu Tiểu, thân thể càng khó chịu hơn, đáng tiếc người con gái này căn bản không hay biết, còn đang giận dỗi vu vơ.

“Bỏ ra! Đáng ghét! Không quan tâm chàng nữa!”

Cánh tay giãy giụa, người cũng nhích về phía trong giường, bảo trì khoảng cách với hắn.

“Tiểu Tiểu, rốt cuộc nàng không thoải mái ở đâu, nói cho Lân, Lân rất lo lắng! Có phải em bé không ngoan, hay là thân thể nàng không khỏe?”

Hỏi xong câu này, Lân vương vỗ đầu một cái:

“Là ta hồ đồ, nàng vốn dĩ là một đại phu, chắc chắn là hiểu rõ tình trạng sức khỏe của bản thân hơn ai hết, mau qua đây chút, nghỉ ngơi đi, kéo mệt nàng đấy.”

Lân vương nói rất chân thành, nhưng Tiểu Tiểu nghe lại cảm thấy giả dối, nàng nước mắt ầng ậc nhìn hắn, âm ức nói:

“Chàng có phải chê bụng thiếp tròn rồi, không đẹp nữa?”

Đây là cái lô-gic gì vậy? Lân vương ngơ ngác nhìn Tiểu Tiểu, chẳng trách người ta nói phụ nữ có thai là khó ứng phó nhất, mấy ngày trước hắn không cảm thấy gì, nhưng tối nay Tiểu Tiểu lại khác, rất không bình thường.

“Đâu có! Đây là con của chúng ta. Sao ta có thể chê bụng nàng được chứ? Tiểu Tiểu, nàng sao vậy? Nói cho Lân, được không? Lân rất lo lắng, nhưng lại không biết rốt cuộc nàng bị sao?”

Vô lực nhìn Tiểu Tiểu, hắn đã làm gì khiến nàng đau lòng sao? Nhìn trong mắt nàng, nước mắt lấp lánh sắp trào ra đến nơi.

“Thiếp...chàng chê bụng thiếp, xấu chết đi được...”

Tiểu Tiểu lật người đi, nhìn về âm ức kia của Lân vương nàng liền khó chịu, hắn uất ức gì chứ? Không lẽ oan uổng hắn chắc?

Lân vương ngây ra, hình như trong lúc vô tình mình thật đã làm Tiểu Tiểu đau lòng rồi. Nhanh chóng hồi tưởng một chặp, vẫn không phát hiện mình đã làm sai ở đâu, hắn dựa gần Tiểu Tiểu, ôm lấy Tiểu Tiểu từ phía sau, đem nàng ôm vòng vào trong ngực, khẽ nói:

“Tiểu Tiểu, xin lỗi, nói ta biết làm sai ở đâu, được không? Đừng làm lơ ta nữa, như vậy ta rất đau lòng...”

Thân hình Tiểu Tiểu cứng lại, mình bây giờ đã sát tường rồi, nàng cũng không thể trốn đâu được nữa, chỉ có thể tham lam ngửi khí tức trên người Lân vương, nước mắt nhịn không được rơi xuống...

“Thiếp không sao!”

Trong giọng nói mang theo chút ghen ngào, Lân vương hoảng sợ lật người Tiểu Tiểu lại, nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt kia, còn có sự vô lực, thương tâm trong ánh mắt nữa, lòng hắn đau như bị dao cắt:

“Tiểu Tiểu...”

Cúi đầu xuống, nghiêm túc hôn lên những giọt lệ châu tuôn ra không ngừng kia, mặn mặn, chát chát...

“Lân, chàng không yêu thiếp sao? Chàng chán chê thiếp rồi sao?”

Giọng yếu ớt, mang theo chút vô lực, khiến cho Lân vương khó hiểu nhìn nàng, tay chậm rãi phủ lên phần bụng nàng, cảm nhận sinh mệnh bé nhỏ bên trong.

“Tiểu Tiểu, sao nàng lại nghĩ như vậy chứ? Sao có thể được? Ta yêu nàng, vẫn luôn yêu nàng...”

Trong đầu tựa hồ như nghĩ đến gì đó, những lời ban nãy của Tiểu Tiểu, quá mức rõ ràng, cũng quá mức thương tâm. Chàng lẽ nào cho rằng mình chê nàng bụng lớn, vóc người hơi mập mạp sao? Nhưng trời biết, ban nãy mình phải đè nén dục vọng xông lên mãnh liệt ra sao.

“Nhưng mà chàng chê vóc người của thiếp không đẹp nữa, bằng không, cũng sẽ không...”

Sự ai oán trong giọng nói, khiến cho Lân vương nhịn không được bật cười, Tiểu Tiểu ảo não cúi đầu, hắn còn dám cười? Ngày mai nàng sẽ ôm Điểm Điểm mắt tích cho biết mặt, xem hắn còn cười nổi nữa không?

“Tiểu Tiểu, nàng đúng là tiểu yêu tinh. Nếu như không phải sợ tổn thương nàng và đứa bé, nàng cho rằng ta nguyện ý đem động phòng hoa chúc, chúng ta chỉ đơn giản ôm nhau ngủ thôi sao? Tiểu Tiểu, có thể không? Thân thể nàng hiện giờ có thể không?”

Nếu nương tử đã muốn, làm tướng công đương nhiên là phải chiều tới bến, hơn nữa, nương tử của mình là một đại phu, nàng còn rõ ràng hơn ai hết. Bàn tay nóng rực nhanh chóng tập kích thân thể trong lòng, nhóm lên sự nhiệt tình của nàng, cũng đốt lên độ ấm trong phòng...

“Ừm, nhẹ chút...”

Giọng như muỗi kêu vang lên, Lâm vương hài lòng cười, nương tử ơi, ngày mai, nàng hãy thành thành thật thật nằm im trên giường nghỉ ngơi đi, đây là do nàng tự tìm đấy nhé!

145. Chương 145

Thời gian cứ thế lẳng lặng trôi qua một tháng, ông lão đã rời đi vào ngày thứ năm bọn họ thành thân, nói là có chuyện cần làm. Bận xong rồi, mới về dẫn Điểm Điểm đi, tuổi Điểm Điểm cũng không nhỏ nữa, ông muốn tìm cho Điểm Điểm một sư phụ, học chút võ công.

Trộm, cũng là một nghề không tồi, nhưng ông lão hiển nhiên là một ròi, ông không dạy cho Điểm Điểm trộm kĩ của ông, mà Điểm Điểm cũng không đòi học, cách vách có mấy đứa trẻ tuổi tác xấp xỉ, Điểm Điểm và bọn chúng làm quen thân với nhau.

Việc thành thân của hai người, vốn là lẳng lặng tiến hành. Lâm vương và Tiểu Tiểu ở bên nhau, người bên ngoài tưởng rằng bọn họ vốn dĩ là phu thê, cũng không có ai từng hoài nghi thân phận của Lâm vương, chỉ cho rằng hắn một công tử nhà giàu.

Ngày tháng như vậy, Tiểu Tiểu rất mãn nguyện, có một cái viện nho nhỏ, đây là nhà của mình; có một người đàn ông một lòng một dạ yêu mình, đây là tướng công của mình; có một đứa con ngoan ngoãn đáng yêu, trong bụng còn có kết tinh của hai người...mọi thứ vốn tốt đẹp như vậy, nhưng sự tốt đẹp như vậy chỉ ngắn ngủn có một tháng.

“Mẹ...”

Giọng nói ai oán truyền vào, Lâm vương và Tiểu Tiểu trong phòng chạy ra nhìn thấy người bé Điểm Điểm – Sốc vương, một người không nên xuất hiện ở đây.

Vượt qua hắn, có thể nhìn thấy binh sĩ chỉnh tề phía sau, người hắn mang theo không nhiều, nhưng cũng có hơn trăm người. Lâm vương cười nhạt nói:

“Sốc, lâu nay vẫn khỏe chứ!”

Sốc vương mỉm cười, tay bé Điểm Điểm chưa buông lỏng, cặp mắt liếc cái bụng hơi hơi nhô lên của Tiểu Tiểu một cái, cười nói:

“Lâm, huynh sống tốt không?”

Nhìn thấy ánh mắt không chút kiêng dè kia của Sốc vương, trong lòng Lâm vương hơi bức, Lâm vương ôm vai Tiểu Tiểu, đem Tiểu Tiểu bảo vệ trong lòng, cũng tỏ rõ quan hệ của hắn và Tiểu Tiểu:

“Mọi thứ vẫn ổn. Sốc, đây là Tiểu Tiểu, đệ cũng quen đấy, sau này phải gọi là chị dâu, bọn ta đã thành thân rồi!”

Sắc mặt Tiểu Tiểu hơi đỏ, Điểm Điểm vỗ vỗ mặt Sốc vương, đối mặt với hắn hung ác nói:

“Thúc thúc xấu xa, bỏ con xuống, con muốn đi tìm mẹ, tìm cha...”

Thúc thúc xấu xa này thật quái lạ, ôm mình chặt thế làm quái gì? Ôm đến nỗi Điểm Điểm cảm thấy đau luôn nè. Bé giãy giụa, nhưng Sốc vương vốn chẳng chịu buông tay, Lâm vương tức giận nói:

“Sốc, đệ buông Điểm Điểm ra, đệ làm đau thằng bé rồi!”

Sốc vương có thể chắt bách độc bất xâm, bằng không Điểm Điểm cũng chẳng bị động như thế này. Có điều hắn cũng không ngờ Sốc vương lại tìm ra chỗ này, xem ra, hắn và Tiểu Tiểu phải đổi nơi rồi.

“Lâm, hoàng huynh cũng nhớ huynh, đặc biệt bảo đệ đến đón các người về. Huynh cũng biết đấy, Tiểu Tiểu bây giờ mang thai rồi, nên về dưỡng thai cho tốt mới phải. Điểm Điểm ư? Bọn đệ đi cùng nhau là được...”

Sóc vương cười chua xót, ánh mắt phức tạp nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu bất an nhìn Lâm vương, Lâm vương cười lạnh nói:

“Bây giờ, Tiểu Tiểu đã là thê tử danh chính ngôn thuận của ta rồi, là sự phụ thích thân đến làm chủ hôn cho bọn ta. Cho dù trở về, ta cũng tuyệt đối sẽ không buông tay. Về phần Điểm Điểm, là con trai của ta, ta càng sẽ không buông tay!”

“Điểm Điểm là con trai ai còn chưa biết cơ mà? Chuyện này, nên quay về giải quyết một lần. Lâm, Điểm Điểm thông minh như vậy, tuy ngoài miệng thằng bé không nói gì, nhưng trong lòng nó cũng muốn biết ai là cha ruột nó, chẳng lẽ huynh nhẫn tâm để nó cứ không minh bạch sống như vậy hay sao? Hoàng huynh đã bình tĩnh hơn nhiều rồi, theo đệ về đi, trốn tránh như vậy cũng không phải cách, sự việc rồi sẽ phải giải quyết thôi!”

Sóc vương thở dài một tiếng, Tiểu Tiểu, không chỉ là kiếp của Lâm vương, nàng rõ ràng là kiếp của ba huynh đệ bọn họ, vì nàng, náo động đến nỗi mấy huynh đệ bọn họ đều...

“Ta và Tiểu Tiểu thương lượng một chút, ta sẽ không trốn tránh, nhưng ta sẽ càng không từ bỏ Tiểu Tiểu!”

Lâm vương và Tiểu Tiểu nhìn nhau một cái, rồi cùng nhìn về phía Điểm Điểm, xem ra, nếu như bọn họ không về, tên Sóc vương này sẽ không định thả Điểm Điểm đâu.

“Điểm Điểm nghe lời thúc thúc, mẹ và cha con thu dọn một chút là ổn!”

Tiểu Tiểu dịu dàng dặn dò một tiếng, sự uy hiếp của Sóc vương, nàng không hề sợ hãi. Nhưng thân thể của Điểm Điểm, là chuyện sớm muộn gì cũng phải đối mặt. Vào phòng xong, Tiểu Tiểu suất nữa khuyeu xuống đất, Lâm vương vội vàng đỡ lấy nàng, thương tiếc hỏi:

“Nếu như nàng không muốn đi, thì chúng ta không về nữa, cứu Điểm Điểm xong, chúng ta tiếp tục trốn chạy là được...”

“Lâm, thiếp rất lo lắng. thiếp muốn đi, nhưng thiếp lại sợ phải đi. Lâm, nếu như...nếu như...thiếp nói là nếu như, thật sự biết được cha ruột của Điểm Điểm là ai rồi, chàng còn có thể đối xử với thiếp giống vậy nữa không? Khi đó, nếu như cha ruột của Điểm Điểm không phải là chàng, chúng ta phải làm sao?”

“Làm sao ư?” Lâm vương khẽ cười một tiếng:

“Ta không sao cả! Khi đó nàng còn nhỏ, rất nhiều thứ không hiểu thì thôi. Mặc kệ cha Điểm Điểm là ai, ta đều sẽ thương Điểm Điểm giống như bây giờ. Mà nàng, lại là thê tử của ta, ta càng sẽ không buông tay. Tiểu Tiểu, tình yêu của Lâm đối với nàng, nàng còn không rõ hay sao? Mặc kệ kết quả ra sao, chúng ta là phu thê, chúng ta yêu nhau, đây là điều chắc chắn...”

Tiểu Tiểu nước mắt rưng rưng nhìn hắn, thở dài một tiếng:

“Lâm, chàng có từng nghĩ qua chưa? Nói ví dụ, nếu như Điểm Điểm là con trai của Sóc vương, sau này chúng ta làm sao đối mặt với Sóc vương? Gặp mặt nhau, đều sẽ ngượng ngùng...”

Đúng vậy, huynh đệ ruột của mình, lại là...Lâm vương cười khổ một tiếng:

“Cho nên chúng ta phải tìm một nơi ẩn cư. Điểm Điểm tìm được cha ruột rồi, cũng phải lo nghĩ đến thân phận của Điểm Điểm. Nếu như người đây muốn Điểm Điểm làm gì, chúng ta cũng không thể can thiệp toàn bộ, nhưng...Tiểu Tiểu, đừng lo lắng nữa. nàng cứ nghĩ, cùng lắm thì chúng ta rời khỏi kinh thành, tùy tiện tìm một nơi sống qua những ngày tháng tiêu dao của chúng ta là được rồi...”

Tiểu Tiểu, chắc chắn là đã biết chút gì đó rồi? Sóc vương, đệ ấy thật sự có khả năng là cha của Điểm Điểm sao? Có thể không? Chuyện này, đến mình cũng không biết, làm sao họ lại biết được? Có phải là, có người muốn chỉ dẫn sai gì đấy?

Cung điện nguy nga tráng lệ, Tiểu Tiểu không ngờ rằng mình lại tiến vào lần nữa. Một tay dắt Điểm Điểm, một tay nắm Lâm vương, một nhà ba người cứ như vậy mà trở về. Không biết là cố ý hay vô tình, trên đường đi không hề nhìn thấy mấy cung nhân, mà Hỷ công công dẫn đường cho bọn họ, lại trực tiếp dẫn bọn họ đến bên một cái viện nhỏ?

“Hoàng thượng đã nói, trên đường đi Lâm vương và...cô nương cũng mệt rồi, trước nghỉ ngơi một ngày, ngày mai hẵng đi gặp Hoàng thượng!”

Đi đến bên viện, Hỷ công công nói, nhìn Tiểu Tiểu, nhưng lại không biết xưng hô thế nào cho đúng. Xưng hô thế nào đây? Nương nương, hay là Vương phi, hoặc là Lão đại?

Lâm vương gật đầu tỏ ý biết rồi, mà Tiểu Tiểu cũng mỉm cười nói:

“Hỷ công công, nhiều ngày không gặp, ông gần đây khỏe không?”

Hỷ công công, trước kia thật sự giúp mình không ít việc đấy. Ngỡ khi Tiểu Tiểu cực kì chân thành, Hỷ công công thụ sủng nhược kinh nhìn Tiểu Tiểu, mắt hơi ẩm ướt nói:

“Phiền nương nương bận lòng rồi, nô tài rất khỏe!”

Chỉ là, sự việc phát triển khá nhanh, đợi đến lúc biết được thân phận thật sự của nương nương, ông đã ngơ ra tới mấy ngày lận. Chẳng trách nương nương lợi hại như vậy, hóa ra nàng ấy vốn dĩ không phải Tiên phi. Không phải phi tử của Hoàng thượng, nhưng lại bị Hoàng thượng yêu thích, đây đúng là nỗi bi ai của nương nương mà.

“Tiểu Tiểu, vào đây nằm xuống nghỉ ngơi đi, chúng ta cũng đều mệt rồi!”

Ôm Điểm Điểm, Lâm vương quen cửa quen ngõ tìm đến phòng ngủ, nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Tiểu Tiểu, Lâm vương cười nhạt nói: “Đây là nơi ta ở lúc chưa xuất cung, ta đương nhiên là quen thuộc rồi...”

Hóa ra đây là nơi lúc nhỏ hắn ở. Tiểu Tiểu muốn đi một vòng quanh phòng, lại thấy bên trong tuy đã lâu không có người ở, nhưng cũng rất sạch sẽ. Là trước đó Hoàng thượng bảo người đến quét dọn sao?

“Lâm, nơi này của chàng, cũng khá sạch sẽ đấy? Có điều thiếp nhìn cách bài trí trong phòng này, một chút cũng không kém trong vương phủ. Một nơi tốt như vậy lại bỏ không, thật là có hơi đáng tiếc!”

Tiểu Tiểu khẽ thở dài một tiếng, chẳng trách lại nhiều người muốn bắt quan hệ với hoàng gia đến thế, hóa ra, hoàng gia này thật là quá xa hoa rồi.

“Ha ha, nơi này, cũng sẽ không bỏ không vĩnh viễn vậy đâu. Hoàng thượng bây giờ vẫn chưa có hoàng tử lớn, đợi hoàng tử lớn rồi nơi này thu dọn một chút là có thể vào ở. Về phần sạch sẽ ấy à? Chắc là không lâu trước phái người đến quét tước qua. Có điều bình thường nơi này, mười ngày nửa tháng đều sẽ có người đến quét dọn, suy cho cùng chúng ta nói không chừng lúc nào đấy sẽ lưu tước trong cung, cũng sẽ phải ở trong này rồi...”

Lâm vương cười giải thích, mà Tiểu Tiểu chỉ hiểu gật đầu, tùy ý cầm lên một cái bình hoa trên bàn, phần đáy bình hoa, quả nhiên có kí hiệu ngự dụng. Xem ra đồ nơi này, đều là thuộc về hoàng thất, không thuộc về người nào.

“Điểm Điểm đi theo Hỷ công công rồi, ngàn vạn lần đừng gây ra họa thì hơn...”

Tiểu Tiểu thở dài một tiếng, ngoài cửa bỗng nghe thấy có người chạy lại, tiếng bước chân nghe cũng khá gấp, hai người cùng quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy một cung nữ mười lăm mười sáu tuổi mặt đầy nước mắt đứng ở cửa, nhìn thấy Tiểu Tiểu thì bịch một tiếng quỳ xuống đất, Tiểu Tiểu khó hiểu nhíu mày, nha hoàn này hơi quen mặt, nàng ta muốn làm gì đây?

“Nương nương, cầu xin người cứu chủ tử nhà ta đi!”

Cung nữ khóc đến là thương tâm, Tiểu Tiểu khó hiểu nhìn nàng ta, ngẩng đầu nhìn Lâm vương một cái, chuyện mình về truyền nhanh đến vậy sao? Đây là cung nào? Nàng ta sao lại biết mình biết y thuật?

“Chủ tử nhà ngươi là ai? Nàng ấy không phải nương nương, nàng là Vương phi của ta, về sau không được gọi lung tung!”

Lông mày Lâm vương khẽ nhíu lại, mặt mũi tối tăm, Tiểu Tiểu đi đến trước mặt cung nữ, khẽ cười nói:

“Ta là thê tử của Lâm vương, có chuyện thì ngươi nên tìm thái y chứ? Tìm ta có ích gì?”

Đến đây tìm mình, trừ phi là người của công chúa thì sao? Trước kia, nàng có thể phớt lờ sự tồn tại của công chúa, nhưng bây giờ, công chúa kia thật đúng là phiền phức, Lân vương phải mau chóng xử lý mới được!

“Vương phi...” Cung nữ kinh ngạc một lúc, nhưng nhớ lời căn dặn của nương nương, vội dập đầu nói: “Liên phi nương nương sắp không xong rồi, mời nương... Vương phi đến cứu nương nương một mạng...”

Nghe tiếng dập đầu thùm thụp kia, Tiểu Tiểu quay đầu nhìn về phía Lân vương, thấp giọng nói:

“Hóa ra là người của Liên phi! Tai đúng là đủ nhọn mà. Lân, thiếp cần đi cứu nàng ta không?”

Chuyện của nàng ta, vốn dĩ là tự làm tự chịu, có thể chống đỡ được lâu như vậy, Liên phi cũng coi như là một người kiên cường. Nếu Hoa Nguyên biết, chắc bớt giận rồi nhỉ? Tiểu Tiểu mềm lòng, thôi vậy, thôi vậy, vì đứa con trong bụng, nàng cũng không muốn tâm thương như Liên phi.

“Cứu đi!” Lân vương khẽ thở dài một tiếng, Tiểu Tiểu gật gật đầu, từ trong chiếc túi tùy thân tìm ra một cái lọ màu xanh lá cây, kéo Lân vương cùng nhau đi về phía Liên Hoa cung. Hương hoa trong Liên Hoa cung vẫn như cũ, nhưng bao phủ trong hương hoa, còn có mùi thuốc nồng nặc. Khoang mũi không ngừng kích thích khiến Tiểu Tiểu bực bội cau mày: Xem ra lòng muốn sống của Liên phi cũng thật mạnh, thuốc uống qua cũng không ít.

So với lần trước nhìn thấy nàng ta trong nhà lao, nàng ta thật sự lại gầy đi chút, gương mặt trắng bệch, không có một chút huyết sắc, tóc cũng không còn đen nhánh nữa, trên mặt có vằn mắt đen lớn, môi trắng bệch...vừa nhìn là biết người lâu ngày trên giường bệnh, trên người không có chút sức sống.

“Liên phi, lâu lắm không gặp, nhớ ta rồi sao?”

Tiểu Tiểu cười tinh nghịch, mắt vốn nhắm hờ của Liên phi mở ra, giẫy giụa để cung nữ bên cạnh đỡ dậy, trong mắt nàng ta thoáng qua một tia oán hận, thoáng qua một tia khó hiểu, một chút tuyệt vọng:

“Nhớ, mỗi ngày đều nhớ!”

Miệng hung hăng nói, nàng ta không ngờ Tiểu Tiểu lại qua đây thật, mà bên cạnh còn có Lân vương đi theo.

“Muốn giết ta chứ gì? Hay là muốn ăn ta?”

Tiểu Tiểu cười nhạt nhìn nàng ta, ánh mắt Liên phi cũng trên dưới đánh giá Tiểu Tiểu, lúc nhìn thấy cái bụng rõ ràng là cao lên của Tiểu Tiểu, ánh mắt nàng ta tối lại, tức giận nói: “Người đã mang thai? Mấy tháng rồi?”

Là của Hoàng thượng sao? Tại sao mình sắp chết rồi, nằm thoi thóp trên giường, nhưng nàng ta lại sống nhảu ra đây, còn có...đứa bé? Tại sao, mình có điểm nào không bằng nàng ta?

“Đúng thế, chắc là năm sáu tháng nhỉ? Có điều, không biết cô có thể nhìn thấy con ta ra đời không đây? Liên phi, ta thật sự phải cảm ơn cô cho tốt, cảm ơn cô tặng cho ta chậu hoa độc kia, tuy rằng sau đó hoa bị vứt...”

Cách nàng ta xa xa, lông mày Tiểu Tiểu khẽ nhíu, nói với cung nữ bên cạnh nàng:

“Mở cửa sổ ra, trong phòng khó ngửi chết đi được. Người này ầy à, không có bệnh cũng bị mấy cái mùi tùm lùm này hun cho chết luôn...”

Cung nữ do dự một lúc, thấy Liên phi không phản đối mới lẳng lặng đi, Liên phi dựa nghiêng trên mền, trong mắt thoáng qua một tia cam chịu:

“Vận khí người tốt, ta không có vận khí tốt như người. Mấy tháng gần đây, ta đã nghĩ rất nhiều, đến bước đường này, ta cũng coi như gieo gió gặt bão, thật muốn cứ như vậy mà rời đi, nhưng trong lòng thật sự là không yên tâm về Hứa Nhi của ta. Thủy Tiên cũng được, Tiểu Tiểu cũng được, bây giờ ta đã biết sai rồi, người có bằng lòng cứu ta không?”

Tiểu Tiểu nhìn nàng ta, cặp mắt nàng ta mang theo sự chân thành, mang theo sự hối hận, cũng mang theo...

“Để ta, cô chắc cũng biết ý định của ta rồi. Cô gây sự với ta là chuyện nhỏ, ta đau lòng, là cảnh ngộ của Hoa Nguyên. Thôi vậy, cô đã chịu tội, biết sự giáo huấn rồi. Ta giúp cô chẩn mạch xem, nói không chừng có thể cứu được cô thật...”

Để Lân vương đỡ đến trước giường, lông mày Tiểu Tiểu hơi nhíu, lấy ra cái lọ mới tìm được, đổ ra ba viên thuốc màu lục nhạt đưa vào trong tay nàng ta, cười nhạt nói:

“Ăn đi, lát nữa ta kê đơn cho cô, phỏng chừng uống hơn mười ngày thì đỡ kha khá rồi. Liên phi, nhớ sau này nhìn thấy Hoa Nguyên, phải thành tâm nhận lỗi với nàng ấy, ta không có yêu cầu khác, chỉ hi vọng cô làm được chuyện này là đủ rồi...”

Nhìn thuốc trong tay, Liên phi vội vã ném vào trong miệng, chỉ sợ chậm một chút, Tiểu Tiểu sẽ đoạt về. Tiểu Tiểu cười bất đắc dĩ, Liên phi này, nàng ta thật sự có thể sửa đổi sao?

“Hoàng thượng thúc thúc, thúc tìm con làm gì?”

Ngoan ngoãn đi theo Hỷ công công đến Ngự thư phòng, Điểm Điểm nhìn cái người đang vui đùa bên rốn kia, tò mò hỏi.

“Điểm Điểm...” Hoàng thượng ngẩng đầu, chăm chú nhìn đứa bé đang đứng phía dưới, Điểm Điểm đến rồi, là Điểm Điểm trở về rồi.

Đứng dậy, đến trước mặt Điểm Điểm bế Điểm Điểm lên, Hoàng thượng cười nói: “Lâu vậy không gặp, Điểm Điểm nhớ ta không?”

Điểm Điểm lắc lắc đầu, khẽ than nói: “Không có ạ! Con và cha, mẹ ở bên nhau, không có nhớ thúc thúc đâu đấy?”

Lời nói ngây thơ, như một cây đao sắc bén đâm vào trong tim Hoàng thượng, trong lòng Hoàng thượng khổ sở.

Bây giờ nếu đổi thành Lân vương hỏi, Điểm Điểm chắc chắn sẽ nói nhớ đệ ấy nhỉ?

“Điểm Điểm, ta đau lòng đấy. Ta rất nhớ con cơ mà.”

Hôn lên mặt Điểm Điểm, Điểm Điểm bật cười khanh khách: “Hoàng thượng thúc thúc hôn Điểm Điểm, Điểm Điểm cũng muốn trả lại!”

Ôm lấy đầu Hoàng thượng, Điểm Điểm cũng hôn “chụt chụt”, Hoàng thượng không tránh, mặc cho nước miếng Điểm Điểm trét lên mặt, lên quai hàm hần...

“Điểm Điểm, vẫn là Điểm Điểm tốt!”

Không dám đi gặp họ, nhưng gặp Điểm Điểm cũng được rồi. Nhìn biểu hiện Điểm Điểm đối với mình, hình như cũng thật sự rất nhớ mình, nhưng như vậy cũng tốt. Có người nhớ đến mình, còn hơn là họ đều ghét mình nhỉ?

“Đây là đương nhiên rồi. Hoàng thượng thúc thúc, sao Điểm Điểm lại cảm thấy thúc gầy đi một chút vậy nè?”

Nhìn thấy thứ lấp lánh trên mặt Hoàng thượng, thì Điểm Điểm cảm thấy rất có thành tựu. Đó là kiệt tác lúc này của mình cơ đấy?

“Vậy à? Do ta quá nhớ Điểm Điểm đấy. Điểm Điểm thì lại không gầy, nhưng lại cao lên rất nhiều nè, gần đây ăn uống tốt chứ?”

Điểm Điểm bật cười hi hi:

“Đúng thế, cơm mẹ nấu ấy à, con ăn quen từ nhỏ rồi, có khó ăn cỡ nào ăn vào vẫn thấy ngon. Có điều cha cũng cảm thấy ngon đấy? Hoàng thượng thúc thúc, thúc sẽ không bắt mẹ con nữa chứ? Thật ra mẹ và cha đáng thương lắm, họ đều yêu thích đối phương, khó khăn lắm mới thành thân, nhưng...”

Nói đến đây, Điểm Điểm nước mắt rưng rưng, Hoàng thượng à, Điểm Điểm biết cả rồi, là do thúc hại mẹ.

“Điểm Điểm, con thích Lân vương sao? Con phải biết, hần chưa chắc đã là cha ruột của con cơ mà?”

Gương mặt Hoàng thượng hơi lộ vẻ không vui, qua hồi lâu mới thở dài nói.

“Điểm Điểm biết chứ, nhưng Lân vương rất tốt với Điểm Điểm. Gia gia cũng từng nói qua, chỉ cần đối xử tốt với Điểm Điểm là được, cha ruột là ai thì có liên quan gì đâu? Hơn nữa, Điểm Điểm sắp có muội muội rồi...Điểm Điểm muốn có muội muội cơ?”

Trên mặt Điểm Điểm lộ vẻ khổ não, Hoàng thượng hiểu rõ cười:

“Thế nếu như ta giúp con tìm được cha ruột của con thì sao? Điểm Điểm sẽ làm thế nào? Theo mẹ con, hay là cha ruột?”

Con nít luôn dễ nói chuyện, phải để thằng bé từ bỏ Tiểu Tiểu, bây giờ hần vẫn chưa buông lòng, Tiểu Tiểu là của hần, trong lòng hần vẫn luôn là như vậy. Rất nhiều thứ, không phải nói buông là có thể buông xuống được, giống như tình cảm của hần và Tiểu Tiểu cũng vậy.

Nghĩ đến quan hệ với Tiên phi, nàng ta nhập cung lâu như thế, mình chưa bao giờ nhớ đến nàng ta, nhưng lúc Tiểu Tiểu nhập cung, ngày đó đã làm mình tức đến phát ghen. Khi đó hần cũng không nghĩ sâu xa, chỉ là người phụ nữ này bỗng nhiên lại xuất hiện thường xuyên trong đầu óc hần. Khi đấy, hần vẫn chưa nghĩ qua tình cảm của mình đối với Tiểu Tiểu, chỉ cho rằng mình hận nàng, vẫn luôn hận nàng, cũng bỏ lỡ mất thời gian bồi dưỡng tình cảm với Tiểu Tiểu.

Thật ra, thủ đoạn của Tiểu Tiểu không hề ỉn, từ lúc tiến vào, nàng chưa hề che giấu bản tính của chính mình, chỉ là do mình quá thờ ơ, sao có thể liên tưởng đến người đã bị tráo đổi chứ? Một người cho dù có thay đổi cỡ nào đi nữa, cũng không thể thay đổi hoàn toàn như hai người khác nhau được.

Hoàng thượng cười khổ một tiếng, trong mắt mang theo vẻ thương cảm. Chờ mong lâu như vậy, lúc trở về hai người sớm đã thành đôi thành cặp, muốn xé lẻ họ, chỉ có thể ra tay từ chỗ Điểm Điểm thôi. Chỉ là không biết, mọi chuyện ngày mai có thuận lợi hay không, mà giữa Tiểu Tiểu và Lân vương, có chút mẫu thuẫn nào có thể lợi dụng không?

“Con thích cha, đương nhiên là theo mẹ và cha rồi.”

Trong mắt Điểm Điểm thoáng qua một tia do dự, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn Lân vương và Tiểu Tiểu. Lân vương đối xử với bé thế nào, bé biết rõ ràng hơn ai hết, hơn nữa, bé luôn có cảm giác Lân vương chính là cha ruột của bé, tuy rằng Lân vương chưa từng nói qua.

“Điểm Điểm thật ngoan, ta dẫn con đi chơi nha!”

Lựa chọn Lân vương? Trong lòng Hoàng thượng thoáng qua tia chua xót, tại sao phải chọn Lân vương chứ? Người Tiểu Tiểu chọn là Lân vương, Điểm Điểm sao cũng chọn đệ ấy! Đệ ấy rất cuộc có gì tốt chứ?

Trước khi mặt trời xuống núi, Điểm Điểm đã được đưa về, nhẹ tay nhẹ chân đi vào phòng ngủ, thấy Tiểu Tiểu sớm đã ngủ rồi, mà Lân vương thì lại ngồi bên bàn trước cửa sổ, trong tay cầm một quyển sách, nhưng mắt thì lại hướng ra ngoài cửa sổ.

Cha đang nghĩ gì?

Điểm Điểm vô đầu, nhưng nghĩ sao cũng không ra, gần đây người lớn đều rất lạ, Hoàng thượng hờ hợt ra tí liền xuất thần, mà cha cũng vậy, bé lén lút chuồn đến phía sau Lân vương, bịt mắt hần hỏi:

“Đoán xem con là ai nè? Con không nói cho biết đâu!”

Thanh âm non nớt sớm đã chẳng còn mà giả giọng già dặn, Lân vương mỉm cười nói:

“Đoán không ra, nói cho cha, con là ai nào?”

Điểm Điểm không vui buông tay, chui vào lòng Lân vương:

“Không thú vị, không thú vị chút nào. Cha à, sao mẹ lại ngủ nữa rồi, mẹ ngủ nhiều quá, có phải muội muội không nghe lời hay không?”

Lúc trước, cha từng nói với mình, nếu như muội muội không nghe lời, hoặc là Điểm Điểm không nghe lời, thì mẹ sẽ tức giận không quan tâm Điểm Điểm nữa, cũng sẽ ngủ nhiều hơn.

“Không phải, muội muội rất ngoan, là mẹ của con nàng ấy mệt rồi!”

Dịu dàng vuốt mặt Điểm Điểm, Lâm vương nhỏ tiếng hỏi:

“Hoàng thượng gọi con qua đây làm gì? Không làm khó Điểm Điểm của ta chứ?”

“Không có đâu! Thúc ấy chỉ là nói chuyện với con, còn dẫn con đi chơi một lúc. Cha, Hoàng thượng còn hỏi Điểm Điểm, nếu như biết cha ruột của mình rồi, mà cha ruột không phải là cha, Điểm Điểm sẽ ở cùng ai?”

Điểm Điểm hưng phấn nhìn Lâm vương, trong lòng Lâm vương hơi khẩn trương một chút, chọn ai? Hoàng thượng sẽ không chịu để yên như vậy, nếu đúng thế thật, Tiểu Tiểu phải làm sao? Còn Hoàng thượng nữa, hỏi ra câu này, chắc chắn là đã sắp xếp rất nhiều chuyện, không biết ngày mai huynh ấy sẽ dùng kế sách gì? Tiểu Tiểu, chúng ta không nên hỏi cung, thị phi trong cung quá là...

“Cha à, cha biết con trả lời thế nào không?”

Điểm Điểm thấy Lâm vương lại xuất thần, bé vội vàng lật mặt Lâm vương qua, để mặt hắn đối diện với mặt mình, không vui hỏi.

“Ha ha, ban này là cha sai, không nên xuất thần. Điểm Điểm, con trả lời thế nào? Có thể nói cho cha không?”

146. Chương 146

Lâm vương cười hì hì một tiếng, Điểm Điểm tuy nhỏ, có lẽ thật sự rất muốn biết cha ruột của mình là ai, nhưng hắn tin rằng Điểm Điểm nhất định sẽ lựa chọn ở bên Tiểu Tiểu. Đừng thấy bình thường Điểm Điểm chê bai Tiểu Tiểu ngốc, thật ra, Điểm Điểm vẫn rất yêu thích Tiểu Tiểu.

Nhìn dáng vẻ chẳng khẩn trương tẹo nào kia của Lâm vương, gương mặt Điểm Điểm có chút mất hứng, cha chẳng thèm quan tâm đến mình sao? Bé cười xấu xa:

“Con đã nói, đương nhiên là theo cha ruột của con rồi. Cũng chẳng biết ai là cha ruột của Điểm Điểm nữa, nhưng Điểm Điểm thật sự muốn biết cha ruột là ai lắm đấy?”

Sắc mặt Lâm vương tối lại, thật ra hắn sớm nên nghĩ đến, Điểm Điểm sẽ muốn cha ruột, đứa trẻ nào mà không hi vọng biết được cơ chứ? Huống hồ là thông minh như Điểm Điểm?

“Ồ...”

Cố gắng khiến giọng nói của mình bình tĩnh một chút, nhưng Điểm Điểm nhảy bén cảm giác được, bé vui vẻ bật cười:

“Cha, lúc này là gạt cha thôi. Còn lâu Điểm Điểm mới làm thế nhé? Điểm Điểm thích cha, thích mẹ, dĩ nhiên là ở bên hai người rồi.”

Thấy cha lo lắng vì mình, thật tốt! Điểm Điểm cười vui vẻ, mà Lâm vương cũng cười hiểu rõ, Điểm Điểm này, ban này là đang trách mình làm lơ nó ư?

Không khí buổi sáng rất tốt, thái dương treo cao trên trời, chiếu khắp nơi đều ấm áp, lúc Tiểu Tiểu dậy, ánh nắng nướng theo màn giường rơi vào, mà bên cạnh Tiểu Tiểu trống không, Lâm vương và Điểm Điểm sớm đã chẳng biết đi đâu rồi.

“Vương phi, người tỉnh rồi?”

Một cung nữ mười bảy mười tám tuổi đi vào, thấy Tiểu Tiểu ngồi dậy liền vội vã đến trước giường, cầm lấy y phục đã để sẵn một bên, nghiêm túc giúp Tiểu Tiểu mặc.

“Người là...”

Tối qua lúc sắp ngủ, hình như không hề thấy cung nữ đứng bên hầu hạ mà? Tiểu Tiểu lấy làm khó hiểu nhìn nàng ta, cô nương kia cười nói:

“Vương phi, nô tỳ là nha hoàn của Lân vương phủ, tên gọi Lục Nhi, phụng lệnh Vương gia đến đây hầu hạ Vương phi.”

Lục Nhi, Tiểu Tiểu chẳng có ấn tượng gì mấy với nàng ta, có điều người của Lân vương phủ, chắc là không lầm đâu nhỉ? Tiểu Tiểu khẽ cười nói:

“Làm phiền Lục Nhi rồi!”

Tối qua lúc đến, quên bém mắt đám người lúc trước ở Lâm Tiên cung, bọn người Từ ma ma, Lan Nhi không biết có khỏe không? Còn Hoa Nguyên nữa, cũng đã lâu không gặp nàng ấy rồi, không biết hiện giờ nàng ấy đang làm gì, sống ra sao?

“Đa tạ Vương phi...”

Lần đầu tiên có người nói chuyện khách khí với nàng như vậy, trong mắt Lục Nhi rưng rưng, so sánh với công chúa trong phủ, Vương phi thật là...

“Ha ha, ta phải đa tạ người mới đúng. Vương gia đâu? Còn Điểm Điểm nữa, sao họ đều không ở đây?”

Tiểu Tiểu cười nhạt, trong mắt Tiểu Tiểu thoáng qua một tia lo lắng. Tốt nhất là họ ở cùng nhau, Tiểu Tiểu không muốn để Điểm Điểm lại gây ra họa nữa.

Sáng ra Lân vương đã bị Sóc vương gọi lên triều, tuy hắn rất không muốn đi, không muốn đối mặt với Hoàng thượng, không muốn đối mặt với ánh mắt ngờ vực của các vị đại thần. Nhưng Sóc vương đến gọi rồi, hắn cũng đã lâu không lên triều, bây giờ hắn sao có thể cự tuyệt được chứ?

Mà Điểm Điểm, cũng chỉ dậy trễ hơn Lân vương một tí mà thôi. Điểm Điểm vốn đã quen ngủ với Lân vương. Nay muốn tìm một ma ma dẫn bé đi ngủ một đêm cũng là chuyện khó. Bé ăn vạ muốn ngủ cùng với Lân vương, thế là cả nhà liền chen chúc trên một chiếc giường.

Vươn vai duỗi lưng, nhìn mẹ còn đang ngủ quên trời đất, Điểm Điểm nhếch mép vui vẻ cười. Tay lén lút sờ lên bụng Tiểu Tiểu, trong cái bụng tròn vo này có muội muội thật ư? Tại sao bé không nhìn thấy?

“Muội muội...”

Điểm Điểm mong chờ gọi một tiếng với cái bụng, nhưng bụng thì vẫn là bụng, không có tiếng người đáp.

“Tinh Tinh...”

Điểm Điểm không bỏ cuộc gọi lại lần nữa. Tinh Tinh, là cái tên bé đặt uội muội. Mẹ nghe rồi nói rất hay, cha nghe rồi gương mặt có hơi quái lạ, nhưng cuối cùng cũng nói là hay. Nhưng nghe hay thì hay chứ sao? Biểu cảm trên gương mặt cha tại sao lại phức tạp thế? Tâm sự của người lớn thật khó đoán, vẫn làm con nít thì hay hơn.

“Thịch.”

Cái chân nhỏ có sức đập một cái, cái tay Điểm Điểm đang đặt trên bụng Tiểu Tiểu động một chút, bé cười khanh khách nói:

“Muội muội không ngoan rồi, lại dám đá ca ca, lát nữa ca ca đánh mông muội cho xem.”

“Điểm Điểm, Vương phi còn đang ngủ cơ mà? Vương gia căn dặn, cứ để Vương phi ngủ. Điểm Điểm đừng quấy rầy Vương phi nữa, theo nô tỳ ra ngoài nhé?”

Một cung nữ xinh đẹp đi tới, Điểm Điểm nghĩ thấy có lý, bèn nghe lời mặc quần áo rồi ra ngoài. Quân gia đang đợi bên ngoài, nhìn thấy Điểm Điểm mắt ông liền ẩm ướt:

“Vu thúc...”

“Điểm Điểm...”

Hai người cùng kêu lên, Vu thúc ôm lấy Điểm Điểm, trong miệng lẩm bẩm nói:

“Điểm Điểm, về là tốt rồi, về là tốt rồi!”

Vương gia sa sút lâu như vậy, cũng mất tích lâu vậy, chỉ cần...chỉ cần hai mẹ con họ về là tốt rồi, ông tin tưởng, có Tiểu Tiểu, tất cả mọi thứ của Vương gia sẽ trở nên tốt hơn.

“Vu thúc, Điểm Điểm nhớ thúc lắm đấy?”

Vui vẻ ôm cổ quản gia, người quản gia này, cho Điểm Điểm ấn tượng giống như gia gia vậy, rất thân thiết.

“Vu thúc cũng nhớ Điểm Điểm...”

Trước mặt Vương gia, ông trước nay đều tự xưng nô tài, nhưng Điểm Điểm không đồng ý, luôn miệng gọi Vu thúc, gọi đến nỗi muốn không thương Điểm Điểm cũng khó.

“Vu thúc, cháu đói rồi...”

Nhìn thấy sự kích động trong mắt Vu thúc, Điểm Điểm ôm cái bụng nhỏ đáng thương, mà Vu thúc người ngưỡng một tiếng:

“Tại Vu thúc hết, ban này quên mất Điểm Điểm thức dậy còn chưa dùng bữa...”

“Vu thúc, cháu muốn ăn bánh ú...”

Ăn uống no nê, Điểm Điểm nhớ đến bánh ú nhân mít táo từng ăn ở vương phủ, nước miếng bắt đầu ứa ra. Mà Vu thúc thì cứng chiều cười nói:

“Lát nữa bảo họ làm cho Điểm Điểm là được.”

“Vu thúc, bây giờ thúc đi nói với họ không được sao? Buổi trưa thì chúng ta có thể ăn được rồi...”

“Bây giờ đi nói? Trong mắt Vu thúc thoáng qua một tia do dự, nhưng nhìn thấy sự mong chờ trong mắt Điểm Điểm, ông vẫn không nhẫn tâm làm Điểm Điểm thất vọng, đành đích thân đi dặn dò một tiếng.

“Bây giờ ta muốn đi tè, cô đừng đi theo đấy nhé!”

Thấy Vu thúc đi xa, Điểm Điểm vội nói với tiểu cung nữ phía sau.

“Nhưng mà, Vương gia nói...”

Cung nữ chần chừ, Vương gia và quản gia đều đã nói, phải chăm sóc Điểm Điểm cho tốt, chí ít cũng phải không rời một bước chứ nhỉ? Nhưng lúc này Điểm Điểm có nói...

“Ta là nam nhân, cô là nữ nhân, ta muốn đi tè sao cô đi theo được chứ? Ở đây đợi đi, ta sẽ về ngay!”

Điểm Điểm cười giảo hoạt một cái, cô đi theo ra ngoài rồi, ta còn đi đâu chơi được nữa? Lúc trước chưa đi dạo trong cung một cách tử tế, lần này à, nói gì cũng phải đi cho đã. Dù sao bây giờ bé cũng có Hoàng thượng và Vương gia che chở, vẫn không tin ai dám làm gì bé nào?

“Thế...phải về nhanh đấy nhé...”

Trong ánh mắt Điểm Điểm thoáng qua một tia sắc bén, khiến cho cung nữ run rẩy. Trời ơi, đứa trẻ còn nhỏ như vậy, sao lại có ánh mắt thế này chứ? Nàng ta không dám phản bác Điểm Điểm, mà Điểm Điểm thì cứ thế nghênh ngang đi ra ngoài.

“Nương nương, nương nương...”

Tiểu Tiểu đang dùng bữa, một cung nữ không quen lăm hoảng hoảng hốt hốt chạy vào. Tiểu Tiểu nhú mày không vui, Lục Nhi đang đứng bên hầu hạ liền tức giận nói:

“Không thấy nương nương đang dùng bữa hay sao? Người ồn cái gì? Có biết quy củ trong cung không hả?”

“Nương nương, là Vân phi nương nương đến đây rồi...”

Cung nữ sợ hãi quỳ xuống, miệng vội vàng giải thích.

“Sau này, gọi ta là Vương phi được rồi. Tiếng nương nương này ta không dám gánh lấy đâu. Vân phi đến thì đến chứ sao? Nàng ta cũng đâu ăn người, người sợ đến thế làm cái gì?”

Uống ngụm nước, Tiểu Tiểu tiếp tục hưởng dụng mỹ thực phía trước, cung nữ phía dưới ngẩng đầu lên, khó hiểu nói:

“Nhưng mà nương nương, Vân phi bắt Điểm Điểm cùng đến...”

Đâu chỉ là Điểm Điểm, còn có quản gia, mấy nha hoàn của vương phủ cũng theo phía sau, đương nhiên, trong đó còn có đứa con trai hơn hai tuổi của Vân phi.

“Điểm Điểm? Vân phi sao lại cùng đến với Điểm Điểm chứ?”

Nghe đến Điểm Điểm, Tiểu Tiểu vội dừng đĩa. Thằng nhóc Điểm Điểm này, mới có một lúc thôi mà đã gây họa rồi sao? Tiểu Tiểu bực bội đi ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy một đám người rầm rầm rộ rộ tiến vào viện.

“Hô, là Vân phi nương nương đến à. Thế là sao? Sắc mặt sao kém vậy?”

Tiểu Tiểu cười nhạt nhìn nàng ta, rồi nhìn Điểm Điểm đang bị hai cung nữ kiềm giữ ở phía sau nàng ta, gương mặt Điểm Điểm mang theo chút uất ức, mà trong tay ma ma phía sau Vân phi, còn đang ôm một bé trai toàn thân ướt sũng – đây chắc là con của nàng ta, Nặc Nhi thì phải? Thật đúng là có duyên, lúc trước nàng từng cứu Nặc Nhi một mạng, không ngờ hôm nay còn có thể nhìn thấy đứa bé này, nhưng Vân phi này cũng thiệt là, có chuyện gì thì cũng phải thay quần áo cho con trai trước đã chứ? Ướt nhẹp thế này, tuy thời tiết khá ẩm áp, nhưng thông thường thân thể con nít đều khá yếu, nàng ta không sợ con trai bị bệnh sao?

Ánh mắt dời khỏi đứa bé, Tiểu Tiểu chăm chú nhìn Điểm Điểm của nàng, chỉ thấy trong mắt Điểm Điểm có chút âm ức, nước mắt lưng tròng, nhưng bé không khóc ra, chỉ cố chấp nhìn Tiểu Tiểu.

“Hừ, Nặc Nhi bị hại ra nông nổi này, ta là mẫu phi của nó, có thể vui nổi hay sao?”

Vân phi hung ác nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu đánh giá Vân phi lần nữa, cười nhạt nói:

“Vậy à? Bởi vì cô là mẫu phi của nó, cho nên cô cứ thế mà dẫn nó tới đây à. Nếu như là ta, con của mình bị ướt thành ra thế này, trước khi ta dẫn nó tới tìm người, sẽ thay cho nó y phục khô ráo trước đã, bởi vì đó mới là việc đầu tiên một người mẹ cần làm!”

“Người...”

Nàng ta lại còn mắng mình không đủ tư cách sao? Vân phi hung hăng nhìn Tiểu Tiểu, định phản bác lại, nhưng một câu cũng không thốt lên được. Đúng thế, ban nãy nàng chỉ lo tìm Tiểu Tiểu tính sổ, đã quên mất Nặc Nhi của mình, thời gian lâu như vậy, chắc nó cũng lạnh rồi nhỉ?

“Nặc Nhi?”

Quay đầu nhìn đứa bé trong lòng ma ma, Nặc Nhi mở to mắt nhìn Vân phi một cái, sau đó nhìn về phía Điểm Điểm, vươn bàn tay nhỏ bé nói:

“Ca ca, chơi với Nặc Nhi...”

Điểm Điểm bực bội ngoảnh đầu đi, Nặc Nhi âm ức chu miệng, cứ như sắp khóc đến nơi.

“Mấy tên nô tài các người, cũng thật là to gan. Vậy mà dám bắt Điểm Điểm? Còn không mau buông tay ra?”

Tiểu Tiểu biết Điểm Điểm đã gây họa, nhưng đám người này đã lâu vậy rồi, sao còn chưa thả Điểm Điểm ra? Nàng tức giận nhìn cái tay đang tóm lấy Điểm Điểm kia, mà Điểm Điểm thì hiểu rõ nhìn Tiểu Tiểu, chỉ là gan của hai cung nữ kia cũng thật lớn, các nàng trực tiếp làm lơ lời nói của Tiểu Tiểu, tay vẫn tóm rất chặt.

“Hừ, ai nấy đều điếc cả rồi hay sao?”

Đũa trong tay phi ra ngoài, Điểm Điểm vui mừng hăm hở, mà hai cung nữ thì sợ đến nỗi nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy hồ hẩu (khoảng giữa ngón trỏ và ngón cái) nhói lên, tay không tự giác mà buông ra. Điểm Điểm được tự do, mau chóng chạy đến bên Tiểu Tiểu, đặc ý nhìn hai cung nữ ngây ngốc.

“Tiểu Tiểu, Điểm Điểm hại Nặc Nhi rớt xuống nước, đây có được tính là làm hại hoàng tự hay không? Người có phải nên cho bốn cung một lời giải thích?”

Vân phi nhìn Điểm Điểm chạy thoát, vẻ khó chịu trên mặt lúc này thoáng cái đã không thấy, ánh mắt nàng ta sắc bén nhìn Tiểu Tiểu và Điểm Điểm đang ở trong lòng Tiểu Tiểu. Chẳng qua chỉ là một đào phạm chạy thoát từ trong lao thôi, còn không rõ ràng với Lân vương nữa, lúc trước hại mình thất sủng, lần này, nàng nhất định không bỏ qua cho nàng ta.

“Ồ, thế à?”

Tiểu Tiểu cười nhạt, bế Điểm Điểm dậy đi đến bên Nặc Nhi, ma ma đang ôm Nặc Nhi sợ hãi lùi về sau một chút, Tiểu Tiểu cười nói:

“Ta lại không ăn người, người sợ cái gì? Nặc Nhi, cháu nói xem, lúc này tại sao cháu lại rơi xuống nước vậy?”

“Hừ, còn không phải là vì đứa con hoang này, tuổi còn bé xíu mà đã có tâm cơ thế này! Nó cố ý bảo Nặc Nhi đến bên hồ chơi, đem Nặc Nhi đẩy vào trong hồ...”

Vân phi phần hận nói, không nên dẫn bọn họ đến đây tìm nữ nhân này nói lý, mà nên trực tiếp tìm Hoàng thượng mới đúng. Con mình bị người ta đẩy vào trong hồ suýt nữa chết đuối, nàng ta thật không tin Hoàng thượng có thể không lo không hỏi!

Con hoang? Nói Điểm Điểm sao? Nhìn thấy vẻ tổn thương trong mắt Điểm Điểm, ánh mắt Tiểu Tiểu trở nên sắc bén: Giỏi, giỏi lắm, lại dám ngang nhiên mắng Điểm Điểm là con hoang, vậy chẳng phải nói trắng ra là Tiểu Tiểu không trong sạch hay sao? Hừ, không vì cái khác, nhưng vì chữ “hoang” này nàng sẽ không tha cho nàng ta.

“Vậy à? Vân phi, ta thật không hiểu. Điểm Điểm là con của Lân vương, gọi Lân vương là cha, Lân vương đã không nói gì, ngược lại là cô, lại nói thẳng bé là con hoang. Thế ý của Vân phi muốn nói, Lân vương là...”

Cô trước tiên đừng gấp, cái này ta tạm thời sẽ không lý luận với cô, chúng ta nói điểm thứ hai nhé, cô nói Điểm Điểm lừa Nặc Nhi của cô đến bên hồ, muốn đẩy Nặc Nhi vào trong hồ, thế lúc đó cô đang ở đâu? Còn có cung nữ theo hầu, các nàng lại đang ở đâu? Có nhiều nô tài theo bên cạnh như vậy, có thể để mặc cho Điểm Điểm của ta làm loạn được sao? Nếu không phải, các nàng đều chết hết rồi hả? Hay là nói, Vân phi chỉ đứng một bên nhìn, đợi con mình bị đẩy xuống hồ? Điều này ta cảm thấy thật kì lạ, người làm mẹ lại làm như vậy ư? Hoặc là, Vân phi đợi chính là điều này?”

“Tiểu Tiểu, người đừng có cường từ đoạt lý! Chuyện nhiều người tận mắt nhìn thấy như vậy, người có nói thế nào cũng uống công thôi. Lát nữa ta sẽ đi mời Hoàng thượng minh xét, ta muốn xem thử, Hoàng thượng sẽ xử trí ra sao kẻ ý đồ mưu hại hoàng tự là cái đứa con hoang...”

Không đợi Vân phi nói xong, một cái tát giáng xuống, Vân phi tức giận nói:

“Các người chết sạch cả rồi sao? Để nữ nhân này cứ vậy mà đánh bốn cung?”

“Các nàng chưa chết sạch, chẳng qua là các nàng không dám động mà thôi. Vân phi, sao cô vẫn chưa học được khôn vậy? Chọc ta đối với cô mà nói không có ích lợi gì, Haizz! Tìm Hoàng thượng cũng được, không tìm Hoàng thượng cũng thôi, nhưng lần sau cô nói chuyện phải chú ý dùm cho ta...ha ha, không cần tìm nữa, hình như họ đến rồi kia...”

Tiểu Tiểu bật cười ha hả, mà Vân phi vốn đưa lưng về phía Hoàng thượng. Ban này nàng ta cũng không biết Hoàng thượng đã đến, giờ nghe Tiểu Tiểu nói vậy, lệ trong mắt không chút do dự rơi xuống. Nước mắt đầm đìa quay mặt đi, dẫu tay trên mặt lúc này vẫn còn rất đỏ. Tiểu Tiểu khẽ thở dài một tiếng, ả Vân phi này, hôm nay e là không có kết quả gì tốt đẹp đây, trước không nói có phải Điểm Điểm làm sai không, chỉ riêng Lân vương thôi, hẳn sẽ không cho phép bất kì ai tổn thương mình và Điểm Điểm.

“Điểm Điểm, khóc...”

Tiếng rất nhỏ nói bên tai Điểm Điểm, Điểm Điểm hôm nay vốn đã uất ức lắm rồi. Lúc nhìn thấy Lâm vương, nước mắt vốn chỉ rưng rưng, nay vừa nghe Tiểu Tiểu nói, nước mắt cũng liền thuận theo gò má mẫm mẫm chảy xuống, đợi Lâm vương đến gần một chút, bé dứt khoát giã ra khỏi sự ôm ấp của Tiểu Tiểu, khóc oa oa chạy đến bên cạnh Lâm vương, vươn bàn tay nhỏ mẫm mẫm ra để Lâm vương bế!

“Điểm Điểm, con làm sao vậy? Không khóc, không khóc...”

Nhìn thấy Điểm Điểm khóc ra nong nôi này, trong mắt Lâm vương thoáng qua một tia hoảng hốt, một tay bế bé dậy, tay kia giúp Điểm Điểm lau nước mắt trên mặt, ánh mắt lại sắc bén liếc về phía Vân phi, còn có quân gia mà mình đã căn dặn trăm ngàn điều nữa. Quân gia chợt dạ cúi đầu, sớm đã biết Điểm Điểm sẽ không chịu ở yên, ông còn bị thằng bé dụ đi, là sơ xuất của ông!

“Hoàng thượng...”

Mọi người trong viện đều quỳ xuống, ngoại trừ Vân phi và Tiểu Tiểu. Vân phi xoay lưng đi về phía Hoàng thượng, mà Tiểu Tiểu thì lại lạnh lùng nhìn Vân phi, nàng muốn nghe thử, Vân phi sẽ làm sao vụ hãm một đứa bé năm sáu tuổi.

“Hoàng thượng, Nặc Nhi của chúng ta...”

Đau lòng đón lấy đứa bé từ trong tay ma ma, hoàng thượng nhũn mày không vui, nhìn thấy y phục ướt đầm dính vào thân thể Nặc Nhi, bực bội nói:

“Các người đây là đang làm cái gì?”

“Hoàng thượng, là nó đem Nặc Nhi đẩy vào...”

Vân phi tiếp tục nặn nước mắt, ra vẻ đáng thương giải thích.

“Ta hỏi là đang làm cái gì? Các người đều là người chết hay sao? Nếu như Nặc Nhi bị bệnh, cái đám cẩu nô tài các người, ai có thể gánh nổi? Ngây ra đó làm gì? Còn không mau giúp hoàng tử thay quần áo?”

Mặt Hoàng thượng phát đen, một cước đá lên người một công công bên cạnh, có cung nữ vội chạy ra ngoài, mà Vân phi thì lại kéo lấy tay ma ma, khó hiểu nhìn Hoàng thượng...

“Hoàng thượng...”

Về mặt Vân phi uất ức, giọng nũng nịu, rất đáng thương. Hoàng thượng sao có thể như vậy, hắn không xử phạt kẻ hại Nặc Nhi té xuống nước là Điểm Điểm trước, sao có thể trách mình trước chứ?

Tiểu Tiểu buồn cười nhìn Vân phi, nàng ta thật đúng là không biết nhìn sắc mặt. Hoàng thượng đã tỏ rõ muốn đề chuyện này xuống, nhưng nàng ta còn muốn bảo Hoàng thượng phạt Điểm Điểm. Nếu như Hoàng thượng thật sự muốn phạt Điểm Điểm, thì mới bắt đầu đã nói rồi.

Haizz, nếu nàng ta đã không cam lòng như vậy, thế Tiểu Tiểu đành tốt bụng giúp nàng ta một lần nhỉ? Tiểu Tiểu cúi đầu xuống, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, nhưng cũng chỉ trong giây lát, thoáng cái đã nước mắt rưng rưng, nàng chậm rãi đi đến bên Lâm vương, nắm lấy tay Điểm Điểm nói:

“Lâm, thiếp thấy thiếp vẫn là dẫn Điểm Điểm về núi thì hơn, Điểm Điểm ở đây làm gì? Chàng thừa nhận nó là con của chàng, chàng là cha của nó, nhưng người khác thì sao? Trong mắt người khác, chẳng phải vẫn là con hoang, đã chứng hay sao? Người khác đã mắng vào mặt thiếp và Điểm Điểm rồi, thiếp...thiếp không muốn Điểm Điểm chịu nỗi uất ức này...Điểm Điểm, chúng ta trở về tìm gia gia được không?”

Trên gương mặt nhỏ nhắn, từng chuỗi nước mắt tí tách rơi xuống, tựa như hoa lê thấm mưa khiến cho người ta thương tiếc. Trong mắt Lâm vương hiện lên một tia đau lòng, hắn đau lòng nhìn Tiểu Tiểu, hồi lâu sau mới quay đầu lại, nổi giận nhìn Vân phi:

“Là cô nói như vậy?”

Ánh mắt của hắn, rét tựa tuyết tháng chạp, lạnh lẽo, không có một chút độ ấm, Tiểu Tiểu hoài nghi, nếu như Vân phi dám gạt đầu, Lâm vương nói không chừng sẽ lập tức lấy mạng nàng ta!

“...”

Vân phi run rẩy lùi sau vài bước, nay đúng lúc cung nữ cầm y phục của Nặc Nhi chạy tới, Vân phi vội vàng đón lấy đứa bé, muốn vào trong phòng giúp đứa bé thay y phục.

Nhìn hai tay nàng ta run rẩy, Tiểu Tiểu cười trộm, đúng lúc đụng phải ánh mắt quay lại của Lâm vương, nàng vội vàng cúi đầu, mà Điểm Điểm cũng ngoan ngoãn nằm bò trong lòng hắn, thành thành thật thật không nói lấy một câu.

“Vân phi, để các nàng làm được rồi. Ban này nàng nói Điểm Điểm là...”

Ánh mắt Hoàng thượng híp lại, khí lạnh trong mắt phát ra, Nặc Nhi còn bé, vậy mà cũng cảm giác được cơn giận của Hoàng thượng, òa một tiếng bật khóc...

“Còn không mau đưa hoàng tử vào đi!”

Ánh mắt tức giận trừng một cái, mấy cung nữ ma ma sợ hãi nhanh chóng rời đi, mà Vân phi cũng toàn thân run rẩy, diễn hình kẻ ác nhất gan.

Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng, Hoàng thượng để mình và Điểm Điểm vào cung, tất nhiên đã sắp xếp hết mọi thứ. Kết quả cuối cùng, đứa con đảm bảo là không phải của Lâm vương, mà có hơn một nửa hi vọng là của Hoàng thượng. Lòng Hoàng thượng nàng vẫn đoán ra được vài phần, hắn không muốn thả mình, nhưng lại không thể mạnh mẽ chia rẽ, cũng chỉ đành lấy Điểm Điểm để công phá. Nếu hắn đã dự định xong mọi chuyện, thì sao có thể để Điểm Điểm thành “dã chủng” được chứ?

Có điều, cha của Điểm Điểm là ai, mình cũng không sao cả, ngày công bố đáp án, có thể người khó chịu nhất vẫn là Lâm vương. Lâm vương tuy chưa từng giận dữ với mình, nhưng Tiểu Tiểu biết, Lâm vương tuyệt đối không ngốc hơn Hoàng thượng hay là Sóc vương. So với họ, tâm tư của Lâm vương cũng thận trọng rất nhiều, nhưng không biết tại sao, Lâm vương chưa từng thừa nhận Điểm Điểm là con ruột của hắn, không lẽ Điểm Điểm không có chút liên quan gì với hắn thật sao? Hoặc là, hắn chỉ vì cẩn thận mà thôi?

“Hoàng thượng...cha của nó chẳng phải đến giờ vẫn chưa biết là ai ư? Không phải dã chủng thì là gì?”

Có lẽ sau khi sợ quá thì con người ta sẽ trở nên dũng cảm ngoài mong đợi, Vân phi không còn run rẩy như ban nãy nữa, nàng ta kiêu ngạo ngẩng đầu lên, chỉ vào Điểm Điểm tố cáo:

“Lúc này, chính nó lừa Nặc Nhi đến bên hồ, nhân lúc các nàng không phòng bị liền đem Nặc Nhi đẩy vào hồ, ý đồ dìm chết Nặc Nhi...”

“Bốp bốp...” Hai tiếng tát tai vang lên, ngăn lại lời Vân phi muốn nói, nàng ta bùm gương mặt mới này bị Tiểu Tiểu đánh một lần, nay lại bị Hoàng thượng đánh thêm hai cái nữa, nước mắt lại tiếp tục tuôn trào, có điều là không giống với lần trước đó, lần này nàng ta ầm ức thật sự...

“Hoàng thượng...”

Vân phi không thể tin được nhìn người đàn ông trước mắt này, hắn cũng là phu quân của mình mà, nhưng bây giờ, con trai bị người ta đẩy vào hồ, hắn không những không đi trách tội kẻ đầu sỏ gây họa, ngược lại còn đánh mình?”

“Hoàng thượng, ngài đánh thiếp? Nó đẩy Nặc Nhi vào hồ, nếu như không phải lúc đó trên bờ có người, Nặc Nhi sớm đã...nhưng ngài không những không trừng trị nó, ngược lại đánh thiếp? Nó là ai chứ, nó có quan hệ gì với ngài? Nặc nhi mới là con trai ngài, trưởng tử của ngài...thiếp...thiếp không sống nữa...”

Vân phi nói đoạn, bỗng lấy cây trâm từ trên đầu, đâm vào ngực...

End Chương 146

147. Chương 147

Nàng ta không phải muốn tìm cái chết thật đấy chứ? Ánh mắt mọi người đều nhìn Vân phi, đều ngây tại chỗ, nhưng lại không có một ai muốn ra tay cứu giúp, mắt thấy cây trâm sắp đâm vào ngực, một giọng nói non nớt bỗng cất lên:

“Haizz, nói người ngốc, người đúng là vô tri thật. Nếu như cây trâm nhỏ nhoi này đâm một phát liền chết, thì người ta phí sức nghiên cứu ra dao kiếm làm gì? Cha, mẹ, hai người nói xem?”

Tay Vân phi ngừng lại, chờ người ra, mắt nàng ta liếc nhìn cây trâm, cái này không chết thật à? Nhưng vốn dĩ nàng ta cũng chưa từng nghĩ đến cái chết.

“Phải đó, Điểm Điểm, con không biết cái cảm giác cây trâm ngọc này cắm vào thịt đâu, cái đau đó, không phải người thường có thể chịu được...Hơn nữa trâm ngọc làm bị thương, rất khó lành, cho dù là thuốc trị thương tốt nhất cũng sẽ để lại sẹo. Vết sẹo này xấu đã đành, càng chết nữa là, khi đến mùa mưa gió, chỗ vết sẹo sẽ vừa đau vừa ngứa, khó chịu chết đi được...”

Tiểu Tiểu lạnh lùng nói xong, cái tay cầm cây trâm của Vân phi liền cứng ngắc, Hoàng thượng cười lạnh nói:

“Vân phi, rút!”

Còn chưa đủ mất mặt hay sao? Cầm cây trâm nặng trĩu cả lên, nàng ta muốn uy hiếp ai hả? Cho dù nàng ta chết thật, trâm sẽ đau lòng chắc? Hoàng thượng phiến chán nhìn Vân phi, nàng ta lúc nào cũng ưa chọc Tiểu Tiểu, nhưng có lần nào chiếm được tiện nghi chưa?

Vân phi khó hiểu nhìn Hoàng thượng, sau khi nhìn thấy vẻ chán ghét rõ ràng trên gương mặt hắn, hung ác lườm Tiểu Tiểu một cái, mới xoay người muốn rời đi...

“Cha ơi, người đàn bà xấu xa kia đi rồi hả? Đừng mà, ban nãy ả ta bắt nạt Điểm Điểm, vu hãm Điểm Điểm, còn nói Điểm Điểm là con hoang!”

Điểm Điểm ở trong lòng Lân vương, sau khi nhìn thấy nộ ý của Vân phi đối với Tiểu Tiểu, bé bực bội nhàu mày, yên lặng một lúc rồi bỗng nói. Trong lòng Lân vương chợt lạnh, mà Hoàng thượng vốn đang tức giận chết cũng xoay người lại, cùng nhìn về phía Vân phi bỗng đứng ngừng lại kia, Tiểu Tiểu cười nhạt nói:

“Điểm Điểm, một con chó điên đang sủa mà thôi, không phải mẹ đã từng nói với con, sau này đừng phải chó điên thì con tránh được bao xa thì tránh hay sao?”

Chó điên, nàng ta vậy mà dám nói mình là chó điên? Vân phi quay ngoắt đầu lại, hai mắt như đuốc trừng Tiểu Tiểu, mà Tiểu Tiểu thì chỉ cười nhạt nhìn nàng ta, nép người vào bên cạnh Lân vương, cười xán lạn gióng Điểm Điểm.

“Người...Tiên phi, người hình như còn chẳng bằng chó điên. Là phi tử của Hoàng thượng mà lại đùa giỡn với Lân vương, người là cái gì? Ta nghĩ...”

Làm ra vẻ suy nghĩ mà nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cười nhạt nói:

“Tiên phi trốn rồi, ta là Tiểu Tiểu, vốn dĩ là phi tử của Lân vương. Chẳng hay tin tức ban nãy của Vân phi đến từ đâu? Có bằng chứng gì không? Nói bậy không có căn cứ, có lẽ ta sẽ không tính toán, nhưng tướng công của ta thì không dễ vậy đâu nha?”

Lời Vân phi nói xong, mọi người cả kinh, bây giờ đây là đề tài mà mọi người cấm kỵ nhất, không ngờ nàng ta lại dám nói ngay trước mặt Hoàng thượng. Vốn tướng Tiểu Tiểu sẽ rất tức giận, ít nhất thì cũng nổi cáu chứ? Không ngờ nàng chỉ nắm lấy tay Lân vương, an ủi Lân vương đừng giận, mà lời nói ban nãy của nàng, hai ba câu liền phủ sạch quan hệ với Hoàng thượng, cũng tỏ rõ thân phận của mình.

“Người...hừ, người là ai trong lòng người tự biết, bổn cung lười tính toán với người!”

Vân phi phản bác không nên lời, Tiểu Tiểu cười nói:

“Vậy ư? Là lười tính toán à, hay là không có gì để nói? Cô không so đo nữa, nhưng giờ ta lại muốn tính toán một phen. Lúc nãy cô nói Điểm Điểm đẩy con trai cô xuống hồ, không biết một đứa bé năm tuổi chơi cùng với một đứa trẻ hơn hai tuổi, người trong cung của cô cứ vậy mà yên tâm được sao? Người lớn ở đâu? Đều chết sạch cả rồi hay sao?”

Hừ, bây giờ muốn đi ư? Cũng muộn rồi! Nhìn mấy cung nữ lẳng lặng đứng ở cửa, y phục của Nặc Nhi đã thay xong, các nàng không dám vào phòng, cũng không dám ra ngoài, đành chần chừ đứng ở cửa, về mặt sinh động lắm thay.

“Vân phi, nàng nói xem chuyện này là sao? Không phải nàng nói trảm cho nàng một lời công đạo hay sao? Bây giờ có thể đem chuyện khi đó nói được rồi chứ?”

Hoàng thượng nhìn Vân phi, bỗng hỏi một cách nghiêm túc.

“Hoàng thượng...là...là khi đó nó nói muốn dẫn Nặc Nhi đi chơi, sau đó còn không cho các nàng đi theo, hai đứa chơi một hồi liền đến bên hồ, sau đó nó đẩy Nặc Nhi vào trong nước. May mà khi đó các nàng đứng không xa chỗ đấy, liền mau chóng xuống nước cứu Nặc Nhi lên...”

Bởi vì khẩn trương, lúc Vân phi nói chuyện có hơi lắp bắp. bây giờ ngẫm nghĩ thấy Tiểu Tiểu nói có lý? Ai lại yên tâm để một đứa bé năm tuổi trông chừng một đứa bé hai tuổi chứ? Nhưng khi đó bọn nô tài đều nói như vậy, chắc không sai đâu nhỉ?

“Hoàng thượng, ngài cũng nghe rồi đấy, Vân phi nói Điểm Điểm uy hiếp đám cung nữ kia không được đến gần, nhưng Điểm Điểm chỉ có năm tuổi, ai lại để một đứa trẻ năm tuổi trông coi một đứa nhóc hai tuổi chứ? Còn nữa, Vân phi nói tiếp theo đó các nàng liền nhảy xuống cứu người, không biết là ai đã cứu hoàng tử nhỉ? Có phải nên cảm tạ người đó một phen hay không?”

Con mắt xảo hoạt xoay chuyển, đúng lúc đối diện ánh mắt khó hiểu của Lâm vương, Tiểu Tiểu làm việc trước nay đều ngoài dự đoán của mọi người, không biết lần này nàng hỏi như vậy là có ý gì? Không phải thật sự đơn thuần chỉ là muốn cảm tạ người đã cứu Nặc Nhi thôi đấy chứ? Nhưng nhìn thấy nụ cười xấu xa kia, Vân phi này hôm nay không thu hoạch được gì rồi. Mà chuyện nhận cha phỏng chừng cũng phải kéo dài, thật hi vọng sẽ kéo dài mãi, bây giờ hẳn cũng bắt đầu sợ hãi cái kết quả của việc nhận cha này rồi. Luôn nói phải nghiêm túc đối mặt, nhưng...

Thật sự có thể nghiêm túc đối mặt được hay sao? Nếu như cha ruột của Điểm Điểm là huynh ấy hoặc đệ ấy, hẳn phải đối mặt với họ sao đây? Tiểu Tiểu phải đối mặt với họ ra sao?

“Là...là nàng ta...còn nàng ta nữa...”

Chỉ chỉ mấy người ở cửa, Vân phi bất an nhìn về phía Hoàng thượng, nhưng ánh mắt của Hoàng thượng chỉ nhìn Tiểu Tiểu, Lâm vương thì lại để Tiểu Tiểu nép gần vào hẳn, nếu như không phải bề Điểm Điểm, hẳn không để bụng việc ôm Tiểu Tiểu vào lòng.

“Ồ, thế à? Các người còn không qua đây!”

Tiểu Tiểu cười càng xán lạn hơn, nói dối cũng không biết đường mà nói, nhìn y phục sạch sẽ kia của các nàng, không cần nghĩ cũng biết ban này cứu hoàng tử thế nào rồi.

“Hoàng thượng, nương nương...”

Mấy người đều quỳ xuống, kẻ lớn gan quỳ còn xem như vững vàng, kẻ nhát gan thì trực tiếp run bắn cả lên, cứ như lá rụng mùa thu vậy, rất là đáng thương.

“Các người cũng không cần phải sợ, ban này là các người xả thân cứu hoàng tử? phần công lao này, vẫn phải ghi nhớ. Đúng rồi, ta đã quên hỏi, các người xả thân cứu hoàng tử như thế nào? Hoàng thượng, Vương gia, Vân phi đều ở đây nghe cả, các người ấy à, vẫn nên nói cặn kẽ một lượt đi, không được ứng phó cho xong chuyện đâu đấy.”

Tiểu Tiểu rất ngây thơ mà nhìn các nàng, khoe miệng Lâm vương hơi hơi nhếch lên, hẳn biết ngay là Tiểu Tiểu sẽ không làm việc theo lẽ thường mà, mà Vân phi dám khiến Điểm Điểm chịu ầm ức, còn dám nói Điểm Điểm là con hoang, hai điều này, Tiểu Tiểu sao có thể tùy ý tha cho nàng ta được chứ?

“Bẩm Hoàng thượng, là...Điểm Điểm hẹn hoàng tử đến bên hồ, sau đó liền nhân lúc nô tài không cố ý, đem hoàng tử đẩy xuống, nô tài sợ hãi mau chóng cứu hoàng tử lên...”

Ánh mắt len lén nhìn về phía Vân phi, chỉ thấy nàng ta cao hứng bật cười:

“Hoàng thượng, thần thiếp không nói sai chứ, chính là Điểm Điểm...”

“Người cứu hoàng tử như thế nào? Trên người hoàng tử tại sao lại ướt nhẹp...”

Tiểu Tiểu trực tiếp ngắt lời Vân phi, ánh mắt long lanh nhìn tên thái giám mới vừa trả lời, đây mới là vấn đề mấu chốt.

“Nô tài là...nhảy xuống cứu...”

Toàn thân thái giám bắt đầu run rẩy, Hoàng thượng tức giận hét lên:

“Đủ rồi! Giỏi ột tên cầu nô tài dối trên lừa dưới, lôi ra ngoài, đánh chết!”

Thái giám sợ đến nỗi nằm lăn ra đất, mà Vân phi vẫn đầy vẻ khó hiểu, tại sao phải trừng phạt tên thái giám này? Hắn nói sai gì sao?

“Hoàng thượng...”

Vân phi âm ức nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng tức giận lườm Vân phi, trong mắt lạnh lẽo không một tia độ ấm:

“Người, cảm tức suy nghĩ lỗi lầm! Không có mệnh lệnh của trẫm, không được ra khỏi cung một bước!”

“Hoàng thượng, tại sao...”

Vân phi đầy vẻ tổn thương mà nhìn Hoàng thượng, trong đầu nghĩ thái giám ban nãy nói sai cái gì, tại sao thái giám phải bị đánh chết, mà mình lại phải...

“Cút!”

Mấy tên thái giám đi tới, kéo Vân phi không cam lòng rời đi. Nàng ta không khóc lóc nữa, nhưng trong mắt vẫn hiện lên vẻ khó hiểu, ánh mắt ngẫu nhiên nhìn Tiểu Tiểu, như muốn ăn thịt người vậy, khiến Tiểu Tiểu tí nữa thì run bắn cả lên.

Nàng ta hình như không nhớ được bài học thì phải, Tiểu Tiểu khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt Hoàng thượng lại liếc qua, nhìn thấy Tiểu Tiểu nép chặt vào Lân vương, hắn không vui nhú mày, mà Tiểu Tiểu thì mặc xác hắn thế nào, hắn không vui thì càng tốt.

“Lân, đứng lâu như vậy, eo thiếp mỏi hết cả rồi...haizz!”

Vuốt cái bụng đã nhô lên rõ ràng, Tiểu Tiểu nũng nịu một cách khoa trương.

“Tiểu Tiểu, mỗi ở đâu? Ta giúp nàng xoa nhé! Đều tại con chó điên kia, khiến nàng đứng bên ngoài lâu thế này. Điểm Điểm ngoan nào, trước đứng xuống dưới, ta giúp mẹ con xoa eo nhé!”

Lân vương cứng chiều nhìn Tiểu Tiểu, mà Điểm Điểm cũng nghe lời trượt xuống, bàn tay nhỏ bé sờ lên bụng Tiểu Tiểu, vuốt ve một hồi, hiểu biết mà hỏi:

“Mẹ ơi, có phải muội muội lại không ngoan rồi không? Nếu muội ấy bắt nạt mẹ nữa, Điểm Điểm sẽ là người đầu tiên uội ấy biết tay. Đợi khi muội ấy ra ngoài, Điểm Điểm sẽ tét vào cái mông của muội ấy, ai bảo muội ấy bắt nạt mẹ chứ? Mẹ là của Điểm Điểm, muốn bắt nạt thì cũng chỉ có Điểm Điểm được bắt nạt thôi...úi, muội muội nghịch ngợm quá, nói đánh mông muội ấy cũng không được à, sao còn dám đá Điểm Điểm nữa chứ? Không ngoan, không ngoan nha!”

Tiểu Tiểu cười dịu dàng, xoa đầu Điểm Điểm nói:

“Được, khi đó sẽ giao cho con. Con phải dạy dỗ nó, bảo vệ nó cho tốt đấy!”

“Chứ còn gì nữa! Muội ấy là bảo bối của chúng ta mà, giáo huấn á hử, miễn đi, Điểm Điểm bảo vệ muội ấy thì được. Điểm Điểm là ca ca, bốn phen ca ca là gì? Đương nhiên là bảo vệ muội muội rồi...”

Bàn tay Lân vương dịu dàng xoa trên eo Tiểu Tiểu, cách lớp quần áo mỏng manh giúp Tiểu Tiểu xoa bóp với độ lực thích hợp, một nhà ba người vui vẻ đứng trong viện, trong mắt họ, không chứa bất kì người nào khác nữa.

Sóc vương khẽ thở dài một tiếng, vẻ mặt Hoàng thượng âm trầm, nàng có bao giờ đối đãi với mình như thế này? Sau này nàng có đối đãi với mình như vậy hay không? Những phi tử khác của mình, đã vì hắn mà sinh ra mấy đứa con rồi, tại sao hắn lại không có một chút cảm giác nào vậy? Thật ra, trong hậu cung ba ngàn mỹ nhân, thứ hắn muốn, cũng chỉ là hạnh phúc giống như Lân vương và Tiểu Tiểu vậy thôi!

Ta cũng ngưỡng mộ bọn họ!

Hoàng thượng nói thầm trong lòng, bàn tay dừng bên eo của Tiểu Tiểu kia, hần vẫn thấy chướng mắt. Mà bàn tay nhỏ vuốt ve “muội muội” trên bụng Tiểu Tiểu, hần bỗng cảm thấy hâm mộ...

“Khụ khụ...”

Ho khan một tiếng, hôm nay bọn họ còn có việc cần làm. Nếu như không có chuyện náo loạn của Vân phi, sự việc nói không chừng đã xong rồi. Nhưng qua trận ồn ào này, cũng đã chậm trễ khá nhiều thời gian.

“Hoàng huynh...”

Lân vương tỉnh táo lại, hần đương nhiên biết Hoàng thượng muốn nói gì, nhưng bây giờ hần không muốn nói nữa, hần muốn trốn tránh, hoặc là, nói muộn hai ngày cũng được.

Nhưng nay trong mắt Hoàng thượng chỉ có sự gấp gáp, hần trực tiếp phớt lờ ánh mắt khẩn cầu của Lân vương, giọng nói lạnh lùng truyền khắp tiểu viện:

“Đến Ngự thư phòng đi, bọn họ đều có mặt cả rồi đấy?”

Bọn họ? Trong lòng Tiểu Tiểu cả kinh, bọn họ là ai, có quan hệ gì với nàng? Bất an nhìn về phía Lân vương, Lân vương mang theo vẻ nghiêm trọng và một chút bất an, còn có một chút dè nèn nữa, mà Điểm Điểm thì lại lấy làm khó hiểu nhìn đám người lớn bọn họ. Bé biết chuyện này liên quan đến thân thể của bé, nhưng nhìn thấy vẻ bất thường của cha mẹ, bé bỗng cảm thấy hồi hận.

“Cha, mẹ, hay là chúng ta không đi nữa? Cha của Điểm Điểm là Lân vương, chỉ có Lân vương là cha của Điểm Điểm thôi, con không muốn qua đó nữa!”

Mắt kiên định nhìn Lân vương, ánh mắt Lân vương ngừng lại, thằng bé này, rõ ràng là mong chờ gần chết, nhưng ngay lúc này lại nói từ bỏ, đứa bé hiểu chuyện như vậy, khiến hần phải nói sao đây? Có đứa con như vậy, hần còn để bụng gì nữa.

“Điểm Điểm, như thế không công bằng với con. Vẫn nên biết thì hơn, dù sao, không phải con đã nói hay sao? Bất luận kết quả ra sao, con vẫn sống cùng cha mẹ...”

Lân vương mỉm cười, ánh mắt Điểm Điểm thoáng qua một tia do dự, miệng lẩm bẩm:

“Nhưng mà...mẹ...”

“Điểm Điểm, mẹ cũng không sao. Dù kết quả ra sao, chỉ cần cha của con không chê bai mẹ, mẹ mãi mãi sẽ không rời xa cha con...”

Tiểu Tiểu chậm chậm ngồi xổm người xuống, thấy trong mắt Điểm Điểm lóe lên tia kiên định, Hoàng thượng đứng bên không thể nhìn tiếp được nữa:

“Đi!”

Giọng nói giận dữ, từ từ vang vọng khắp hậu cung, bầu trời bỗng lùa tới hai đám mây trắng tinh, chúng chậm rãi bay, dần dần xâm lấn mặt trời đỏ au kia, mãi đến khi chiếm đoạt hết ánh nắng, thực vật dưới đất đều cụp lá xuống, Ngự thư phòng, tựa hồ cũng không thật sự yên bình...

Hai người đàn ông có tướng mạo hơi giống Hoàng thượng đứng trong Ngự thư phòng, họ là ai đây? Cũng là huynh đệ của Hoàng thượng sao? Tại sao đã lâu như vậy cũng chưa từng gặp qua? Hay là, bọn họ được đặc biệt mời tới, là vì thân phận của Điểm Điểm?

Nhìn khuôn mặt tương tự kia của họ, trong lòng Tiểu Tiểu không có chút cảm giác gì. Họ không phải là cha của Điểm Điểm, cha của Điểm Điểm, chỉ có thể là một trong ba người Hoàng thượng, Lân vương, Sóc vương thôi. Sóc vương có thể chất bách độc bất xâm, mà Điểm Điểm tuy không có thể chất như vậy, nhưng bé lại có thể chịu đựng được một phần độc tố, cho nên, xác suất của Sóc vương không nhỏ. Đây cũng là vấn đề nàng suy nghĩ nhiều nhất từ ngày nhìn thấy cái hộp kia.

Nhưng bất kể chuyện gì cũng không phải tuyệt đối, không phải sao? Lúc mình mang thai, sự phụ cũng cho nàng ăn rất nhiều thứ kì kì quái quái, có khi trong đó có thứ gì kháng độc cũng không biết chừng.

Tiểu Tiểu tự an ủi bản thân, ngồi sát bên cạnh Lâm vương, tay thì lại nắm chặt bàn tay của Lâm vương, như vậy, ít nhất thì cũng an tâm hơn nhiều.

“Khụ khụ...Tịch vương, Húc vương, chuyện hôm nay Hỷ công công đã nói qua cho các đệ rồi chứ?”

Hoàng thượng hắng giọng, ngồi trên Ngự kỷ của Ngự thư phòng, ánh mắt của hắn vẫn như có như không mà nhìn về phía Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu xụ mặt không vui. Tên Hoàng thượng này sao hôm nay vẫn cứ phóng túng như vậy chứ? Lâm vương tuyệt đối đừng nên ghen tuông, chàng ấy bây giờ là một cái hũ giấm chua đấy, nếu như đánh đổ cái hũ giấm đó, người đầu tiên gặp xui xẻo chẳng phải là Tiểu Tiểu nàng đấy sao?

“Hồi Hoàng thượng, thần đã hiểu rồi, chỉ là chuyện ngày đó thực sự mơ hồ, thần cũng không có bất kỳ ấn tượng nào!”

Người đàn ông hơn hai mươi tuổi ngồi bên trái bỗng đứng lên, sắc mặt y ôn hòa, lúc nói chuyện khoe miệng ngậm cười, lời nói ra cũng cung kính, hữu lễ, khiến người ta nhìn thấy rất dễ chịu.

“Phải đó, hoàng huynh, huynh làm chủ là được, thần cũng thật sự quên rồi!”

Người bên phải cũng hơn hai mươi, hai mắt y sáng trong, khoe miệng hơi dày, vẻ mặt không biểu cảm, khiến người ta đọc không ra buồn vui thương giận của y, càng nhìn không ra được suy nghĩ thật sự của y!

“Chao ôi, nhớ năm đó, tốt xấu gì chúng ta cũng có tám chín người huynh đệ, không ngờ gần gũi năm sáu năm thôi, chỉ còn sót lại mấy người chúng ta. Đúng là thế sự vô thường!”

Hoàng thượng khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt đảo vài vòng giữa hai vị vương gia kia, nhưng nhìn gương mặt vẫn tuấn mỹ như cũ, ánh mắt không có bất cứ vẻ bất mãn nào, hay là thời gian có thể thật sự thay đổi một con người. Nhưng hai người họ so với lúc mới đi thì không có thay đổi bao nhiêu.

Tình huynh đệ, ở hoàng gia vốn dĩ chẳng nồng hậu gì, nhưng đã lâu không gặp, bỗng nhiên gặp lại thì thân thiết hơn nhiều. Mỗi quan hệ tốt như với Lâm vương và Sóc vương, mấy trăm năm cũng chỉ xuất hiện có một lần thôi.

Nhưng mối quan hệ như vậy suy cho cùng cũng sẽ thay đổi, mà khiến bọn họ thay đổi lại là một cô gái, một đã nha đầu tên Tiểu Tiểu. Luận tướng mạo, trong hậu cung có nhiều người đẹp hơn nàng; luận tài năng, nàng cũng không phải lợi hại cho lắm, giống như bản thân nàng nói, cầm kỳ thư họa, cái nào cũng không thông! Nhưng một cô gái như vậy, lại từ từ xâm nhập vào lòng hắn, cho hắn rất nhiều cảm giác nói không nên lời. Cuối cùng, đến khi rốt cuộc mình cũng hiểu ra mà muốn nắm bắt lấy, mới biết rằng, trong lòng nàng sớm đã có người khác...

Nhìn cái cụng hơi nhô lên của nàng, trong lòng Hoàng thượng càng thêm cay đắng, khi nàng ở trong cung của mình làm phi, trong bụng lại sớm đã mang thai đứa con của người khác, chuyện như vậy, người đàn ông nào cũng chịu không nổi. Nhưng hắn trước nay vẫn chưa từng chạm qua nàng, giữa nàng và hắn còn sạch hơn cả nước trắng...

Thật hối hận, lúc ban đầu khi chưa biết chuyện lại không muốn nàng. Để đến hôm nay, trong lòng hắn vẫn đang hối hận, trong đầu hắn vẫn không nghĩ đến việc từ bỏ. Từ bỏ nàng, hắn không làm được!

Ngự thư phòng yên tĩnh, ai cũng đang trầm tư, không biết là đang nghĩ cái gì. Hoàng thượng cũng vậy, ánh mắt cứ thích nhìn chăm chăm Tiểu Tiểu, mà Tiểu Tiểu thì chỉ dựa vào trong lòng Lâm vương, cứ cố dựa sát vào – Nàng không sợ hắn, như bị hắn nhìn như vậy, nàng cảm thấy rất không thoải mái!

“Tiểu Tiểu, đừng sợ!”

Hai người trên cơ bản là đang dính chặt lấy nhau, Điểm Điểm nhỏ tuổi cũng dịch vào trong lòng Tiểu Tiểu, tuy hơi nặng, nhưng ít nhất cũng ngăn chặn được ánh mắt đánh giá của Hoàng thượng, bé không vui nhìn hai người đàn ông xa lạ kia, họ đến làm gì, cũng đến vì chuyện cha ruột của mình sao?

Phức tạp thế à? Thật ra, Điểm Điểm đã suy nghĩ rất nhiều, nhận hay không nhận đã không còn quan trọng nữa, có Lâm vương bên cạnh làm cha, bé còn có gì không hài lòng nữa chứ? Phụ nữ trong cung rất xấu xa, chẳng đáng yêu tạo nào, nếu như cuối cùng mình là con của Hoàng thượng, bảo bé ở lại trong cung bé cũng không chịu. Người trong cung cũng rất buồn chán, bị nhốt ở đây, há chẳng phải bị buồn chết hay sao?

Có lẽ, là Sóc vương? Ấn tượng ban đầu Sóc vương cho bé không được tốt lắm, nhưng theo sự thay đổi của thời gian, ấn tượng của bé với Sóc vương tốt lên không ít. Đặc biệt là lần trước khi Sóc vương dẫn mình trở về. Thúc ấy đối với mình thân thiết như cha vậy. Nhưng mẹ không thích thúc ấy, bé cũng không muốn ở chung với thúc ấy. Huống hồ, trong bụng mẹ còn có một cô em gái nhỏ, cha từng nói, đợi muối muối ra ngoài, bé phải bảo vệ muối muối cho tốt.

“Hoàng thượng thúc thúc, thúc đừng có nhìn mẹ con như vậy, mẹ con sẽ ngượng ngùng, cha con sẽ ghen tuông đấy. Thúc không biết cha con ghen đâu, hậu quả nghiêm trọng lắm...”

Thấy cha ngại nhắc nhở Hoàng thượng, thế Điểm Điểm chỉ đành tốt bụng nhắc nhở vậy. Quả nhiên, lời Điểm Điểm vừa nói ra, mặt Hoàng thượng đỏ cả lên, hắn buồn bực nói:

“Khụ khụ...ban này, việc đó...Hy công công, lấy cái hộp gấm kia ra đây!”

Lòng Tiểu Tiểu thất lại, hộp gấm đó là cái nào? Có phải là cái hộp gấm mà tối hôm đó mình nhìn trộm hay không? Lẽ nào đây chính là tính toán của Hoàng thượng? Vậy cha của Điểm Điểm đúng thật là Sóc vương rồi?

Ánh mắt không được tự nhiên liếc về phía Sóc vương, đúng lúc Sóc vương ngẩng đầu nhìn Tiểu Tiểu, hắn cười tà mị một cái, trong lòng Tiểu Tiểu càng khấn nguyện, không lẽ là thật sao?

Tay đang nắm lấy tay Lâm vương siết chặt lại, ánh mắt nàng hoảng loạn nhìn xung quanh: mặt Hoàng thượng hơi đỏ lên, không biết có phải bị lời nói ban này của Điểm Điểm kích thích hay không? Mà về mặt hai vị vương gia kia lại bình tĩnh, ngẫu nhiên sẽ tò mò nhìn về phía mình. Về mặt Lâm vương không cảm xúc, lúc gặp ánh mắt Tiểu Tiểu, hắn sẽ cười đầy quan tâm, nhưng hắn càng sắc sảo, lòng Tiểu Tiểu càng khấn nguyện hơn.

Sóc vương cũng là huynh đệ của hắn, nếu như ghi chép trong hộp gấm đó không phải giả, thân phận của Điểm Điểm không còn gì hoài nghi nữa...

Thật hối hận, lúc ban đầu nên nói trước với hắn một tiếng. Cứ tưởng rằng đây là bí mật, hoặc là thế cục mà Hoàng thượng cố ý bố trí, sợ lòng hắn không thoải mái nên mới không nói cho hắn, nay lại lấy cái kia ra, Tiểu Tiểu ngay đến cơ hội đưa tin cho Lâm vương cũng không có.

“Đừng sợ, Tiểu Tiểu, kết quả tốt nhất nằm trong đầu nàng, nếu như nàng nhớ lại mọi chuyện tối hôm ấy, đó mới là sự thật chân chính!”

Giọng nói dịu nhẹ truyền đến, an ủi trái tim có chút hỗn loạn của Tiểu Tiểu.

Đúng thế, kì thật nàng là người rõ hơn ai hết, nhưng mấu chốt là khi đó nàng chưa từng chú ý qua. Cố gắng nghĩ lại một lần, rồi lại nghĩ một lần nữa, Tiểu Tiểu gian nan suy nghĩ, lúc này, Hy công công cũng ôm hộp gấm đi vào, trên thân hộp gấm đen nhánh lờ mờ phát ra ánh sáng kỳ dị...

End Chương 147

148. Chương 148

Cái mình nhớ ra mới là sự thật sao? Nàng có từng nghĩ qua chưa? Hay là nàng căn bản không hề nghĩ đến khả năng đó? Đã lâu như vậy rồi, Tiểu Tiểu không hề nghĩ đến chuyện đêm đó chút nào, nàng tưởng nàng sớm đã quên hết tất cả mọi chuyện hôm ấy, cũng quên đi người đàn ông đêm đó, bây giờ nàng thật sự có thể nhớ ra được sao?

Tiểu Tiểu thở dài một tiếng, nếu dễ nhớ đến thế, thì nàng sớm đã nhớ ra lâu rồi. Đêm đó, hình như nàng đã quên sạch cả rồi, hoặc là nói từ khi bước vào căn phòng ấy giúp người đàn ông kia giải độc, nàng đã đem cả quá trình quên hết, bao gồm cả tướng mạo của người đàn ông kia trông ra sao.

Là đã quên? Hay là nàng căn bản không muốn nhớ lại? Tiểu Tiểu không biết, nàng bây giờ căn bản không nhớ được gì cả. Trước giờ luôn cho rằng thời gian qua lâu, nàng sớm đã quên đi sự việc tối hôm ấy, nhưng bây giờ nghĩ kĩ Tiểu Tiểu mới thấy sự kì lạ trong đó. Đêm ấy, trong đầu óc nàng trên cơ bản là một đêm trống rỗng, chỉ nhớ có một cô gái tướng mạo yêu mị, một người đàn ông dung mạo xinh đẹp...

Trong lòng cả kinh, tay nắm lấy Lân vương chặt hơn nhiều, bên tai cũng đúng lúc nghe thấy Hoàng thượng nói:

“Bên trong hộp gấm kia ghi chép lại tình huống đêm thọ yến của Thái hậu vào năm năm trước. Có thể mọi người không biết, thật ra lúc đó, trước khi xử quyết đám phụ nữ kia, trẫm và Sóc vương đã dặn người âm thầm nghiệm thân cho đám phụ nữ đó. Hơn nữa chuyện mọi người không ngờ là, độc đêm đó trúng phải, một phần thuốc giải chính là máu của những nữ nhân ấy, chỉ cần đem máu của các nàng bỏ vào trong thuốc giải, thuốc mới có thể hoàn toàn phát huy được hiệu, sau đó dùng thêm ba lần mới có thể khỏi...mà trong cái hộp này, chính là ghi chép về tình trạng thân thể lúc đó của các nàng, trong đây có ghi chép về một trong các nữ tử, nàng ta vẫn là thân xử nữ...”

Lời của Hoàng thượng, khiến Lân vương hơi ngây ra một lúc, muốn từ trên mặt Hoàng thượng tìm ra một tia đùa giỡn, nhưng hẩn nhìn kĩ cả nửa ngày, cuối cùng chỉ đành thất vọng cúi đầu...

Không có, không có! Hoàng thượng nói rất nghiêm túc, không có một chút xiu vẽ đùa giỡn nào, chết thật, sao lại có chuyện như vậy? Tại sao Sóc vương biết, mà bản thân mình lại không biết chứ? Đây là kế sách của Hoàng thượng sao? Hay đây chính là cái bẫy Hoàng thượng cùng Sóc vương bày ra ỉnh và Tiểu Tiểu? Đáp án của vấn đề không cần Hoàng thượng nói hẩn cũng đoán ra được, cha của Điểm Điểm có thể là Sóc vương, có thể là Hoàng thượng, nhưng tuyệt đối không có khả năng là mình!

Bởi nếu như là mình, Hoàng thượng sẽ không trịnh trọng không ngại xa xôi mời hai người bọn họ đến đây, cũng sẽ không ở trước mặt bọn họ nói về cái hộp gấm này, huynh ấy sẽ chỉ len lén nói ỉnh, hoặc là nói trước mặt Sóc vương.

Cúi đầu xuống, Lân vương nhìn Tiểu Tiểu với ánh mắt đầy thâm tình, Tiểu Tiểu bất an cười cười, nhưng sự kiên định trong ánh mắt khiến hẩn xúc động, Tiểu Tiểu ắt hẳn là đã đoán ra những gì Hoàng thượng sắp nói rồi chẳng? Thế nàng đã chuẩn bị tư tưởng rồi?

“Tuy đám nữ tử đó trông giống hệt nhau, nhưng khi đó lúc phụ hoàng phái người dẫn đám nữ tử đó đi, bụng dạ vẫn cẩn thận, trên người mỗi nữ tử đều có làm dấu hiệu, hơn nữa còn đem dấu hiệu trên người các nàng tương ứng khắc lên người các hoàng tử, cho nên...”

Nữ tử lúc đó, người tương ứng với nàng ta có thể điều tra được!”

Nói đến đây, Hoàng thượng cười đắc ý, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Tiểu, trong mắt mang theo một tia hàm súc, Tiểu Tiểu không lên tiếng, tay khẽ gõ Điểm Điểm một cái, Điểm Điểm lấy làm khó hiểu hỏi:

“Điều này có liên quan gì đến mẹ của con không? Mẹ con khi đó cũng có mặt à?”

Bộ dạng tò mò kia của bé, khiến gương mặt Hoàng thượng lộ vẻ dở khóc dở cười, vấn đề này thật sự không có cách nào nghiên cứu thảo luận với một đứa bé bốn năm tuổi được. Nhưng câu hỏi của Điểm Điểm lại không thể không trả lời, hẩn khó xử nhìn Tiểu Tiểu một cái, Tiểu Tiểu chỉ cúi đầu nhìn tay nắm lấy nhau của nàng và Lân vương, lông mi nàng hơi rũ xuống, ai cũng không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.

“Điểm Điểm, có một số chuyện con không hiểu, con chính là có vào lúc này đây. Cho nên, cho nên...”

Tuần nhan của Hoàng thượng ửng đỏ, ngữ khí cũng kích động run rẩy. Hẩn ra hiệu cho Hỷ công công mở chiếc hộp gấm màu đen mới mang đến kia, cẩn thận từ trong đó lấy ra cuốn sổ màu vàng nhạt, giơ nó lên, lớn tiếng nói:

“Từ trong này có thể nhìn ra được tình huống chân thực của buổi tối hôm đó, mà nữ tử duy nhất chưa phá thân kia, người tương ứng với nàng ta chính là cha ruột của Điểm Điểm rồi...”

Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng, hẩn nói giống y như những gì nàng đoán, xem ra trí tuệ của Hoàng thượng chẳng qua chỉ có vậy thôi, không phải chỉ là bịa ra một lời nói dối để chia cắt nàng và Lân vương thôi sao? Chỉ là có chuyện mà ai cũng biết, đương thời khi cùng là hoàng tử, quan hệ của Kỳ vương trước kia nay là Hoàng thượng, cùng với Sóc vương, Lân vương là cực kỳ tốt đẹp. Cho nên, nếu như phát giác ra điều bất thường, không thể nào Hoàng thượng và Sóc vương biết mà Lân vương lại không hay biết. Hơn nữa, chuyện kia cũng xem như là việc lớn của hoàng thất, huyết mạch của hoàng thất cũng không thể tùy tiện để ột người ngoài truyền ra, bọn hẩn sẽ không để yên như vậy, nhất định sẽ ra sức lùng bắt người con gái kia, sao có chuyện mãi đến tận bây giờ mới truy cứu việc này được?

Thật ra, chuyện này nói trắng ra phải trách bản thân Tiểu Tiểu, nếu như không phải Tiểu Tiểu từng đi hỏi Sóc vương, phỏng chừng bọn người Hoàng thượng cũng sẽ không liên tưởng đến việc kia. Mà đối với Lâm vương, ngay từ đầu nàng đã thiếu đi một phần dựa dẫm, nếu như nàng nói rõ với Lâm vương chuyện của Điểm Điểm ngay từ ban đầu, thì chuyện đã dễ dàng hơn rồi.

“Đây chính là cuốn sổ đã ghi chép lại chuyện khi đó, Hỷ công công, đưa cho Tiểu Tiểu và Lâm vương, để họ xem thử!”

Hoàng thượng vừa lòng cười, sự diễm nhiên của Lâm vương và Tiểu Tiểu, chắc hẳn cũng mang theo một chút lo lắng nhỉ? Biết lo lắng là tốt! Nhìn Lâm vương mặc nhiên đón lấy hộp gấm, khoe miệng hẳn vẻn càng cao. Tiểu Tiểu khẽ thở dài một tiếng, cho dù ngài đã làm tất cả cái này thì có ích gì chứ? Điểm Điểm cho dù là con của ngài, nhưng đứa con trong bụng ta vẫn là của Lâm vương. Chỉ cần Lâm vương không để ý, ta vẫn sẽ theo Lâm vương, nếu như Lâm vương để bụng, ta sẽ dẫn Điểm Điểm trở về núi, nếu sớm đã quyết định không thích ngài, thì cho dù ngài là cha ruột Điểm Điểm, ta vẫn cũng sẽ không thích ngài!

Lâm vương đón lấy cuốn sổ một cách máy móc, hẳn tùy ý liếc nhìn một cái xong kéo lấy Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cũng xem thử, sau đó giao cho Hỷ công công, Hỷ công công cầm lấy cho những vương gia khác xem, Hoàng thượng trợn to mắt, Lâm vương và Tiểu Tiểu sao lại có thái độ như vậy? Bọn họ không nên cảm thấy kinh ngạc hay sao? Ít ra cũng lộ chút vẻ không thể tin được chứ?

“Cha, mẹ, cha ruột của Điểm Điểm là ai thế?”

Điểm Điểm nhìn không hiểu biểu cảm của người lớn, bé tò mò nhìn sắc mặt ôn hòa của cha mẹ, nóng lòng hỏi.

“Hắn!”

Ánh mắt hai người vẫn luôn chuyển về hướng Hoàng thượng, Điểm Điểm cũng thuận theo Tiểu Tiểu nêu lên mà nhìn qua, bé cười khanh khách nói:

“Thì ra là Hoàng thượng thúc thúc à, tại sao?”

Bé cảm thấy cũng rất kì lạ, cái thứ đồ nhỏ nhoi đó thật sự có thể nói rõ cha ruột của bé là ai được sao? Nếu đơn giản vậy đã có thể phân biệt được cha của bé, thì tại sao mẹ bận rộn lâu như vậy vẫn không có tin tức chứ? Trực tiếp trộm cái hộp kia là được rồi, dù sao thì việc này đối với mẹ cũng không coi là khó. Là mẹ quá ngốc, hay là đám người này quá thông minh?

“Điểm Điểm, không thể gọi là Hoàng thượng thúc thúc nữa, là cha, nên gọi là cha rồi, Điểm Điểm biết chưa?”

Hoàng thượng hiền lành nhìn Điểm Điểm, vốn tưởng rằng Điểm Điểm sẽ gật đầu tỏ ý biết rồi. Nhưng không ngờ Điểm Điểm lại rất không phối hợp mà lắc đầu, găng sức lắc đầu:

“Không biết!”

Tại sao cha lại là Hoàng thượng? Cha là Lâm vương mới đúng, hơn nữa biểu cảm của cha và mẹ cũng quá mức bình tĩnh, cứ như...

Bọn họ đã sớm biết rồi vậy!

Điểm Điểm dựa vào lòng cha mẹ, Hoàng thượng vô cùng kinh ngạc trước lời nói ban nãy của Điểm Điểm, bé không phải rất muốn biết cha ruột của mình là ai hay sao? Nhưng tại sao lại có thái độ như vậy? Chẳng lẽ là mình đã làm sai cái gì rồi ư? Ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Sóc vương, chủ ý này cũng có một nửa là của hắn đấy, đưa ra chủ ý thôi gì thể chứ, có vẻ như biến khéo thành vụng rồi.

“Khụ khụ...Điểm Điểm, đây là cha ruột của con, cũng chính là nói con là hoàng tử của Hoàng thượng...con phải gọi tiếng phụ hoàng chứ...”

Thu được ánh mắt cầu cứu của Hoàng thượng, Sóc vương đành phải gắng gượng ra trận, hắn đi đến bên Điểm Điểm, xỏm người xuống, vừa hay đối diện với Điểm Điểm, ngữ khí ôn hòa giải thích.

“Nhưng con không thích làm hoàng tử đâu, cả ngày bị nhốt trong hoàng cung, như thế chán lắm...”

Điểm Điểm ra vẻ nghe theo, nhưng bé thông minh không chịu gọi Hoàng thượng là cha.

Tiểu Tiểu bình tĩnh nhìn sự cố chấp của Điểm Điểm, bỗng phát hiện, Điểm Điểm thật ra cũng có chỗ giống mình, tính cách cố chấp như thế này, giống y chang mình vậy. Sự cố chấp nổi lên thì có chín con trâu cũng kéo không về nổi, tính cách như vậy có chỗ tốt cũng có chỗ xấu, nếu như lời ban nãy của Hoàng thượng là thật, xem ra muốn Điểm Điểm gọi hẳn là cha thì còn phải qua một thời gian.

“Điểm Điểm, mẹ từng nói, khi con biết cha ruột của con là ai, mẹ sẽ cho con tự do lựa chọn. Nếu nay Hoàng thượng đã nói ngài là cha ruột của con, con có thể tự mình lựa chọn, là theo Hoàng thượng ở lại trong cung, hay là theo mẹ trở về. Lân, nếu tất cả chân tướng đều đã biết, chúng ta cũng đã ở trong cung mấy ngày, có phải nên trở về vương phủ rồi không?”

Ngẩng đầu lên, Tiểu Tiểu nghiêm túc nhìn Lân vương, Lân vương cười nhạt nói:

“Được!”

“Đứng lại!”

Thấy hai lớn một nhỏ dặt nhau bỏ đi, sắc mặt Hoàng thượng đen lại, bọn họ cứ thế mà bỏ đi hay sao? Trong mắt bọn họ rốt cuộc có mình hay không? Nếu cứ vậy mà đi, vậy sau này mình phải làm sao?

“Hoàng huynh, còn chuyện gì không?”

Lân vương quay đầu lại, vô tội nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng nói:

“Điểm Điểm là con trai của ta, mà Tiểu Tiểu là mẹ của Điểm Điểm, bọn họ có phải nên ở lại hay không?”

“Ồ, đây là lí lẽ gì vậy? Điểm Điểm cho dù là con trai ngài, đã qua nhiều năm vậy rồi, ngài có từng cho nó cái gì chưa? Ngài có nuôi qua nó chưa? Nó lúc nhỏ ngài có từng ôm nó chưa? Lúc nó khóc ngài có từng trông nó chưa? Lúc nó bị bệnh ngài có ở bên nó hay không? Những chuyện này ngài trước nay chưa từng làm, cho nên...”

Tiểu Tiểu khinh thường nhún mày, kéo lấy Điểm Điểm đi ra ngoài...

“Tiểu Tiểu, có lẽ lúc đầu ta chưa từng làm được gì, nhưng bây giờ ta nguyện ý bù đắp thật tốt, Điểm Điểm cũng cần có cha ruột ở bên...”

Hoàng thượng vẻ mặt chân thành nói với Tiểu Tiểu, có lẽ bởi vì sốt ruột, vẻ mặt hẳn cũng mang theo một chút lo lắng, những vị vương gia khác cũng vô cùng kinh ngạc mà nhìn Hoàng thượng, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Hoàng thượng thất lễ như vậy, Tịch vương và Húc vương càng khó hiểu nhìn Hoàng thượng, là do ở bên ngoài quá lâu rồi ư? Bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng thượng như vậy đấy. Hoàng thượng đối với nữ nhân, trước nay không phải đều rất nhạt hay sao?

“Bao lâu nay Điểm Điểm không có cha chẳng phải vẫn sống tốt đấy ư? Bao năm không có cha vẫn sống tốt rồi, sao bây giờ có thêm người cha thì không rồi được cha rồi chắc? Điểm Điểm, ban nãy Hoàng thượng cũng đã nói, ngài ấy chính là cha của con, nếu như con muốn ở lại trong cung, mẹ cũng sẽ không ngăn cản con. Điểm Điểm, con nguyện ý không?”

Điểm Điểm lắc đầu, lấy làm khó hiểu nhìn Hoàng thượng, ngây thơ hỏi:

“Hoàng thượng, cái hộp này thật sự có thể nói rõ được cha của Điểm Điểm là ai sao? Điểm Điểm cảm thấy không thể nào, ít nhất...Hoàng thượng thúc thúc, Điểm Điểm không tin!”

Tiểu Tiểu cười trộm, thật không hổ là con của mình, Hoàng thượng tuy rằng đã nói bé là chủng của hắn, nhưng nếu muốn Điểm Điểm tin, vẫn cần phải tốn chút công phu. Mà Điểm Điểm tinh ranh như vậy, sao có thể cứ vậy mà gọi Hoàng thượng là cha được? Tiếp theo, nhất định sẽ có chuyện hay ho xảy ra à xem. Tiểu Tiểu dừng bước chân, ra hiệu bằng mắt với Điểm Điểm, Điểm Điểm chạy đến bên Hoàng thượng, ngây thơ nói:

“Hoàng thượng, nếu như thúc thật sự là cha của con, con hẳn là giống thúc, thế trên móng của thúc có phải cũng có một cái bớt giống y như của con hay không?”

“Trên móng?”

Dù da mặt Hoàng thượng khá dày, nghe thấy câu này gương mặt cũng phải đỏ lên, nếu như câu này là người khác nói, hẳn có lẽ sẽ hoài nghi người đó cố ý, nhưng Điểm Điểm lại chỉ là một đứa con nít chưa đầy năm tuổi, đứa trẻ còn nhỏ như vậy, đối với bé mà nói cái mông cũng đơn giản như cánh tay, bàn tay vậy, đương nhiên sẽ không cảm thấy có gì không thỏa đáng. Nhưng Hoàng thượng lại không phải năm tuổi, hẳn là đàn ông thành niên, hơn nữa bên cạnh hẳn còn có cô gái khác, mà cô gái đó còn là cô gái hẳn thích, nghe thấy câu này sao hẳn có thể không phản ứng cho được:

“Điểm Điểm, điều này là đương nhiên, con là con trai ta, ta đương nhiên cũng có. Nhưng không phải ở trên mông, là ở trên lưng cơ.”

Hoàng thượng đỏ hết cả mặt, hẳn cố gắng nói một cách bình tĩnh. Điểm Điểm gật đầu như hiểu như không. Hoàng thượng buông một tiếng thở dài, tưởng rằng Điểm Điểm đã chấp nhận rồi, không ngờ Điểm Điểm bỗng nhiên hỏi:

“Ồ, Hoàng thượng thúc thúc cũng có à. Nhưng trên lưng cha cũng có mà...”

End Chương 148

149. Chương 149

“Ồ, Hoàng thượng thúc thúc cũng có à. Nhưng trên lưng cha cũng có mà. Thúc thúc xấu xa, trên lưng thúc có không vậy? Còn hai vị thúc thúc này nữa, hai người trông cũng khá giống Điểm Điểm, trên lưng hai người cũng có hay không?”

Điểm Điểm ngây thơ nhìn về phía bọn họ, mấy người bị điểm danh tuy da mặt cũng đủ dày, nhưng nay bị một đứa trẻ chỉ đích danh hỏi chuyện này, vẫn không nhịn được mà đỏ mặt. Tiểu Tiểu cúi đầu khẽ cười, Lân vương không đỡ nổi, Điểm Điểm muốn tự mình tìm cha, điểm này hẳn đích thực là chưa từng nghĩ tới.

“Ồ...cái này...” Gian nan tìm lại tiếng, Sóc vương đỏ mặt gật đầu, mà Tịch vương và Húc vương thì cứng ngắc gật đầu, Điểm Điểm cười hì hì nói:

“Các người đều có hết à? Nếu mấy người cũng có, thế thì Điểm Điểm cảm thấy ai cũng có khả năng là cha của Điểm Điểm hết á. Hay là vậy đi, con tự mình nhìn thử, vết bớt của ai giống Điểm Điểm nhất, người đó chính là cha của Điểm Điểm, được không?”

Điểm Điểm cười tự đắc, rồi chạy lại chỗ Tiểu Tiểu, kéo tay Tiểu Tiểu hỏi:

“Mẹ. Điểm Điểm có phải thông minh lắm không? Điểm Điểm bỗng nhiên cảm thấy chủ ý này thật hay, mẹ, mẹ nói xem?”

Tiểu Tiểu cười tươi:

“Điểm Điểm thật thông minh, chủ ý này quả thực không tồi, có cần mẹ giúp Điểm Điểm không? Nếu Điểm Điểm cần, mẹ sẽ giúp Điểm Điểm phân biệt kĩ càng một lượt...”

“Được đó, được đó! Mẹ và Điểm Điểm cùng giúp Điểm Điểm nhận cha nhé!”

Cao hứng vỗ tay, lại không biết sắc mặt Lân vương tái mét, hẳn một phát tóm lấy Tiểu Tiểu, một phát tóm lấy Điểm Điểm, vẻ mặt bức bối nói:

“Không được! Tiểu Tiểu, nàng chỉ được nhìn thân thể của Lân, nhìn thân thể của người đàn ông khác, nghĩ cũng đừng mơ!”

Giọng điệu sắc mùi giấm, cặp mắt tức đến bốc hỏa, khiến Tiểu Tiểu trước ngáy ra một lúc, sau đó hiểu ra rồi trực tiếp bật cười to, Lân vương không vui nói:

“Tiểu Tiểu! Không được cười, ta nghiêm túc đấy!”

Cái cô nàng này, thật muốn chết mà, nếu như nàng thật sự dám đi nhìn thân thể người đàn ông khác, hẳn nhất định sẽ trừng phạt nàng cho ra trò! Đem nàng nhốt ở nhà, để nàng một người đàn ông cũng chẳng gặp được. Đợi đứa con sinh ra xong, hai người tính sổ tiếp!

“Lân, lúc này chàng ghen đấy à? Ha ha, đáng về chàng ghen vì thiếp trông đáng yêu quá đi. Thiếp biết chàng nghiêm túc, nhưng thiếp cũng nghiêm túc đấy, nghiêm túc hơn bất cứ lúc nào, Điểm Điểm cần thiếp giúp đỡ, thiếp sao có thể...”

Tiểu Tiểu cười càng vui vẻ, Lân vương bá đạo ôm lấy thân mình hơi cồng kênh của nàng, tức giận nói:

“Ta nhìn giúp nàng, vậy được rồi chứ!”

Haizz, biết ngay là nàng sẽ không chịu an tĩnh mà. Lân vương bắt đắc dĩ cười khổ một tiếng, bây giờ hẳn bỗng cảm thấy, sau này Điểm Điểm nếu như ở cùng với Tiểu Tiểu, cuộc sống của mình sẽ đặc sắc lắm đây! Một Tiểu Tiểu đã không hiền lành rồi, lại thêm một Điểm Điểm vừa tinh nghịch vừa đáng yêu, hai người tụ lại với nhau, nói không chừng sẽ thật sự lật tung Lân vương phủ của mình mất!

Có điều, đứa bé trong bụng này, bất luận nam nữ hẳn cũng phải đích thân dạy dỗ, nếu như để hai người Tiểu Tiểu và Điểm Điểm cùng giáo dục, Lân vương thật khó tưởng tượng sẽ thành cái gì nữa....

“Chàng giúp thiếp?”

Tiểu Tiểu lấy làm lạ nhìn Lân vương, Lân vương gật đầu, biểu thị chính là ý đó, Tiểu Tiểu khê than:

“Chàng hỏi Điểm Điểm ấy, nếu như nó đồng ý, thiếp cũng không ý kiến!”

Thân hình mỹ nam đáng thương! Tiểu Tiểu than thở trong lòng, hi vọng Điểm Điểm không quá dễ dãi, Tiểu Tiểu hiện giờ rất chi là tò mò, cái bớt sau lưng Hoàng thượng, Tịch vương, Húc vương trông như thế nào, có phải trông giống như của Lân vương, Sóc vương hay không?

Hơn nữa, trông bọn họ người nào người nấy lớn lên không tệ, có lẽ đáng người dưới áo cũng không kém, nếu như có thể nhìn cho đã mắt cũng tốt. Tiểu Tiểu nháy mắt với Điểm Điểm, nỗ lực chớp mắt, lúc này giọng Lân vương cũng truyền đến:

“Điểm Điểm, để cha giúp con nhìn, được không?”

Giọng nói dịu nhẹ, ngữ khí cũng dịu dàng vô đối, Điểm Điểm choáng váng gật đầu, nhìn thấy Tiểu Tiểu nháy mắt ra hiệu, bộ não bé dừng lại, rất quan tâm nói:

“Điều này, cha vẫn nên hỏi mẹ của con thì hơn. Mẹ đồng ý là được, con là con nít, phải nghe lời mẹ!”

“Ha ha, là ta biết cách dạy con...”

Ánh mắt mọi người lần nữa liếc về phía Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cười đắc ý, sắc mặt Lân vương đen lại, bá đạo hỏi:

“Tiểu Tiểu, nàng nói xem có để vi phu thay nàng không?”

Ngữ khí vô cùng chân thành, nhưng trong lời nói mang theo mười phần uy hiếp, hai mắt híp lại thành một đường, Tiểu Tiểu biết hiện tại nàng chỉ có thể gật đầu thôi, Lân vương hình như có hơi mất hứng rồi đây.

“Vậy thì tốt! Điểm Điểm, con muốn nhìn thế nào, cha bây giờ tìm giúp con!”

Lân vương cười vừa lòng, sắc mặt Hoàng thượng đen kịt, không giấu được hàn ý trong mắt nữa:

“Lân, việc này ta đã nói đáp án rồi, đệ không có đường phản bác. Nếu không, đệ còn muốn làm thế nào?”

Nghe ra sự không vui của Hoàng thượng, Lân vương không sợ hãi, hần vẫn cười nhạt:

“Ta không ý kiến, nhưng mà, Hoàng thượng, lúc này huynh cũng nghe rồi đấy, người có ý kiến không phải ta, mà là Điểm Điểm, Điểm Điểm cho rằng tìm cha như thế là không chính xác, cho nên nó mới tự mình tìm cha, điều này, chắc hẳn mọi người đều nghe thấy rồi chứ?”

Chuyện hôm nay, chỉ là ý tưởng tạm thời thôi, nếu như giao cho Điểm Điểm chắc cũng không có khả năng đâu, một đứa con nít năm tuổi, làm sao biết được nhiều chuyện vậy chứ. Vả lại Lân vương vốn cũng chẳng chỉ dạy gì cho Điểm Điểm, cho nên lúc nói ra những lời này hẳn cũng không chột dạ, ngược lại Hoàng thượng lại tỏ ra tức giận.

“Nghe thấy rồi. Nhưng nếu nhận thân kiểu này, thì cũng chẳng có sức thuyết phục gì. Hoàng thượng, thần cho rằng chuyện này không bằng...”

Húc vương từ nãy đến giờ chưa nói qua câu nào bỗng nhiên lên tiếng, Tiểu Tiểu đánh giá nhìn y, không biết y sẽ nói ra lời lẽ gì.

“Điểm Điểm nhận thân, là cần thiết phải tiến hành, nó muốn xem vết bớt, chúng ta cho nó xem thì được rồi. Dù sao ở đây cũng chẳng có người ngoài? Chẳng qua, trăm đã có thể chứng minh được Điểm Điểm là con của trăm, thế cũng chẳng sợ nó nghiệm chứng!”

Hoàng thượng nói ra lời lẽ chính nghĩa, mà Điểm Điểm chỉ nhếch miệng khinh thường, Tiểu Tiểu cười trộm, ánh mắt Lân vương thoáng qua tia lạnh lẽo, Hoàng thượng hôm nay cầm chắc phải khiến Điểm Điểm trở thành con của hắn.

“Hỷ công công, người đến giám sát!”

Hoàng thượng tức giận thét một tiếng, Hỷ công công vội vã đứng ra, khó xử nhìn mấy vị vương gia một cái, Tiểu Tiểu cũng bị khách khí mời ra ngoài, bởi vì Lân vương kiên trì không để nàng nhìn thân thể của người đàn ông khác.

Buồn chán đứng bên ngoài Ngự thư phòng, bên trong yên tĩnh, giọng nói bọn họ cực thấp, Tiểu Tiểu nghĩ đến các mỹ nam thoát y lộ ra tấm thân hoàn mỹ, thì nhin không được chảy nước miếng muốn tìm chỗ nhìn lên một phen, nhưng ngặt nỗi đám cung nữ thái giám đông quá, muốn nhìn lên cũng khó.

Đi đi lại lại hơn mười vòng, nàng buồn chán đi xa một chút, bắt tri bắt giác lại đi đến Lâm Tiên cung nơi lúc trước nàng ở.

Trong cung không hề có chủ tử khác cư ngụ, nô tài trong đây cũng không cắt giảm, bọn họ thấy Tiểu Tiểu đến, người nào người nấy đều kích động nước mắt ầng ậ, đặc biệt là Từ ma ma, nước mắt không nhin được chảy xuống:

“Nương nương, cuối cùng người cũng trở về rồi...”

Từ ma ma kích động nói, mắt Tiểu Tiểu cũng hơi ươn ướt, tuy lúc đầu Từ ma ma có lẽ từng lên phản bội mình, nhưng...

Bà ta lúc ấy, chắc cũng là vạn phần bất đắc dĩ đây? Có Hoàng thượng phía trên đè ép, hỏi gì đó bà ta sao dám che giấu chứ? Hơn nữa về mặt hiện giờ của bà ta không phải làm bộ, sự kích động trong ánh mắt càng không phải là giả.

“Ta rất tốt, chẳng phải vẫn còn sống đấy thôi?”

Không chỉ sống, vả lại còn sắp làm mẹ rồi. Làm một người mẹ, tuy trước đó nàng cũng từng làm qua, nhưng lần này lại có cảm giác khác biệt, chắc là vì có Lân vương ở bên cạnh.

“Nương nương, ngày đó...suýt nữa dọa chết nô tỳ rồi!”

Từ ma ma nắm lấy tay Tiểu Tiểu, nói chuyện cũng có chút run rẩy, bà ta kích động nói:

“Hôm qua, nô tỳ biết nương nương đã trở về, vốn muốn qua đó thăm nương nương, nhưng đi rồi mới biết, Hoàng thượng sợ nương nương không nghỉ ngơi tốt, đặc biệt hạ một đạo chỉ ý, bất kì người nào cũng không được đến thăm nương nương!”

Hoàng thượng hạ chỉ ư? Tiểu Tiểu cau mày trầm tư, chẳng trách hôm qua không ai đến “thăm” nàng nhỉ? Hóa ra là mệnh lệnh của Hoàng thượng, hắn cũng coi như là có lòng, xem như vẫn còn lương tâm.

“Ta cũng muốn qua xem thử, nhưng lúc đó quả thật mệt quá, bà cũng biết đấy, thân thể nặng nề, làm chuyện gì cũng khó. Từ ma ma, làm khó bà vẫn còn nhớ đến ta. Các người cũng vẫn khỏe cả chứ, có tin tức của Hoa Nguyên hay không?”

Ở nơi này, luôn không nhin được nhớ đến Hoa Nguyên, Tiểu Tiểu mất tích lâu như vậy, Hoa Nguyên cũng sớm đã không thấy tung tích, nàng ta không ở cùng với sư phụ, cũng không ở chung với đám người Vu tướng, cứ như biến mất vậy, thật không biết...

“Nương nương, người vẫn chưa biết ư? Hoa Nguyên đã trở về cung, làm người hầu trong tẩm cung của Hoàng thượng...”

Từ ma ma lấy làm khó hiểu nhìn Tiểu Tiểu, chẳng lẽ Hoa Nguyên chưa gặp nương nương sao? Nhưng cũng khó trách, quan hệ hiện giờ của Hoa Nguyên với Hoàng thượng rất tốt, khôi phục lại thân phận trước kia chắc cũng là chuyện sớm muộn thôi.

“Cái gì, bà nói Hoa Nguyên ở lại bên cạnh Hoàng thượng rồi?”

Tiểu Tiểu kinh ngạc tròn to mắt, nhớ lúc đó Hoa Nguyên rất kiên định mà nói không còn bất kì tâm tư gì với Hoàng thượng nữa, đã hoàn toàn chết tâm rồi. Cung nữ trong tẩm cung của Hoàng thượng, ai cũng biết rằng lúc nào cũng có thể bay lên cảnh cao thành phượng hoàng, chỉ cần được Hoàng thượng sủng hạnh, làm phi tử là chuyện dễ dàng. Không lẽ lúc đó Hoa Nguyên lừa mình ư? Mà Hoàng thượng cũng thiệt là, đã giữ Hoa Nguyên bên mình rồi, tại sao còn đối với mình lưu luyến không quên chứ? Đàn ông, quả nhiên đều có thói hư tật xấu, mà Hoàng thượng, cũng chưa chắc thật sự thích qua ai, sở dĩ đối với nàng cố chấp như vậy, chắc cũng do thói xấu của đàn ông gây nên – bởi vì hắn vẫn chưa có được nàng.

“Đúng vậy, nương nương. Hơn một tháng trước nàng ta bị Hoàng thượng bắt được, hai người cũng không biết nói thế nào, trực tiếp ra khỏi thiên lao liền đến tẩm cung Hoàng thượng hầu hạ, có điều bây giờ Hoàng thượng đối với Hoa Nguyên rất tốt, mọi người đều nói Hoa Nguyên phục vị là chuyện sớm muộn.”

Từ ma ma cười sáng tỏ, dù rằng khi đó Hoa Nguyên nói hận Hoàng thượng đến cỡ nào, nhưng một khi có cơ hội, nàng ta vẫn lựa chọn trở về bên Hoàng thượng, suy cho cùng thì vinh hoa phú quý này không phải ai cũng kháng cự được!

“Như thế cũng tốt! Thật ra ngay từ đầu ta đã từng nói với nàng ta, nếu như nàng ta muốn quay trở lại bên Hoàng thượng, ta sẽ dốc hết sức giúp đỡ nàng ta. Lúc đó chỉ thấy thái độ nàng ta thực sự kiên quyết, ta cũng không hỏi tỉ mỉ, sợ nàng ta lại đau lòng lần nữa...không ngờ nàng ta lại nghĩ như vậy, thế này cũng tốt, nói thực lòng, Hoàng thượng thật sự không tồi, chỉ là hơi cố chấp thôi!”

Ánh mắt Tiểu Tiểu chậm rãi nhìn qua hết thấy Lâm Tiên cung, mọi thứ nơi này vẫn quen thuộc như vậy, lúc trước, nàng từng xem nơi này là nhà mình một thời gian!

Lắc Lắc đầu, nơi này chắc cũng sắp có người mới đến ở rồi nhỉ? Có điều nàng cũng nên đi thăm Hoa Nguyên, dù đến bây giờ, nàng vẫn sẽ giúp đỡ Hoa Nguyên, chỉ cần Hoa Nguyên có thể khơi dậy hứng thú của Hoàng thượng, ngày tháng sau này của nàng và Lâm vương cũng sẽ tốt hơn.

Từ ma ma nhìn thấy vẻ âu lo trong ánh mắt Tiểu Tiểu, bà than thở: Hoàng thượng tuy tốt, nhưng tại sao trong trái tim nương nương không có Hoàng thượng chứ? Mấy tháng nay, bà đã nhìn thấy thâm tình của Hoàng thượng đối với nương nương. Lúc thêm khuya vắng lặng, Hoàng thượng luôn thích đến Lâm Tiên cung thần thờ, ngài nói chỉ nơi này mới có vết tích của nương nương; cũng chỉ có nơi này, mới có thể cảm thấy nương nương ở bên ngài....

Hoàng thượng, thật ra cũng có sự bất đắc dĩ của ngài. Trong cung cô đơn tĩnh mịch, phụ nữ trong cung tuy luôn cười sẵn đón lấy lòng Hoàng thượng, nhưng có mấy ai thật lòng thích Hoàng thượng chứ? Cũng vì vậy, nhìn thấy nương nương, ánh mắt Hoàng thượng mới sáng lên, mà tình cảm từ chán ghét, không thích chậm rãi biết chất, muốn dứt bỏ cũng vạn phần gian nan.

“Tiểu Tiểu, sao nàng lại chạy đến nơi này?”

Mang theo chút oán trách, Lâm vương nắm tay Điểm Điểm đi vào, Tiểu Tiểu ngượng ngùng lè lưỡi, vội vàng chào Từ ma ma rồi nắm tay Lâm vương rời đi. Nơi này nhiều người khó giữ miệng, không thích hợp nghe ngóng tin tức, điều nàng hi vọng nhất bây giờ, là nghe ngóng tiến triển việc nhận cha của Điểm Điểm ra sao rồi. Hu hu, tại Lâm vương hết, đẩy mình ra ngoài, chẳng nghe được tin tức gì hết!

“Tiểu Tiểu, nàng đi chậm thôi, làm sao vẫn hấp ta hấp tấp vậy chứ?”

Lâm vương không vui nhún mày, lo lắng kéo lấy giai nhân đi như chạy kia, Điểm Điểm bật cười ha ha:

“Mẹ đang lo lắng cho con đó mà! Mẹ, mẹ thật muốn biết cha ruột của Điểm Điểm là ai đến vậy luôn à?”

Tiểu Tiểu lườm Điểm Điểm một cái, đây là đương nhiên, chẳng lẽ lại là giả chứ?

“Điểm Điểm, con nói nhỏ ẹ nghe, rốt cuộc là ai vậy, có phải cha con không?”

Ánh mắt lên nhìn về phía Lâm vương, thật hi vọng là hắn, nếu như vậy, thì mọi thứ đều viên mãn rồi. Chỉ đáng tiếc là mình không nhớ được mọi chuyện hôm đó, nếu như có thể có một chút xú ầu tượng thôi, thì nàng đã chẳng chật vật thế này.

“Mẹ, mẹ qua đây, con lên nói ẹ nghe, đừng để cha nghe thấy!”

Điểm Điểm ra vẻ thần bí vẫy vẫy tay, Tiểu Tiểu nhanh nhẩu chạy đến bên Điểm Điểm, vội cúi người xuống, tai cũng ghé sát miệng Điểm Điểm, Điểm Điểm ôm lấy đầu Tiểu Tiểu, thét một tiếng vào tai nàng:

“Con biết, nhưng con không nói ẹ!”

Mau chóng buông tay, người cũng nhanh chóng chạy ra mấy bước, nhân lúc mẹ vẫn chưa hoàn hồn lại, bé phải tranh thủ chạy thoát thân...

Chơi xỏ mẹ, lâu lắm rồi bé không làm như vậy!

150. Chương 150

“Điểm Điểm...”

Chạy chưa tới trăm bước, sư tử Hà Đông cuối cùng cũng gầm lên, Tiểu Tiểu nhanh chóng từ dưới đất đứng dậy, cũng chẳng màng đến cái bụng hơi nhô lên của mình, nàng nhún chân một cái, để khí bay lên...

“Tiểu Tiểu...” Một tiếng thét lớn hơn, không phải ai khác, chính là Lâm vương hai mắt đang bốc hỏa kia. Trời ơi, nàng không cần mạng nữa rồi hả? Bụng đã lớn thế rồi, vậy mà còn dám dùng khinh công, nếu như con của hắn có chuyện, Lâm vương thề, hắn nhất định sẽ...

Nhìn sắc mặt cha bỗng nhiên đen lại, Điểm Điểm sợ hãi chạy càng nhanh hơn, mà Tiểu Tiểu thì liều mạng đuổi theo, Lâm vương ở phía sau đuổi theo Tiểu Tiểu, chớp mắt đã tóm được nàng vào trong lòng, Điểm Điểm dừng lại, bật cười ha ha, mà Tiểu Tiểu thì giận dữ nhìn bé, căn bản không nhìn thấy gương mặt tức đến tái mét kia của Lâm vương.

“Nàng dám dùng khinh công?”

Nghiến răng nghiến lợi, nói ra từng câu từng chữ, nếu như nàng còn lỗ mãng như thế này lần nữa, hắn thật sự không để bụng việc nhốt nàng ở trong nhà đâu, lần nào cũng xúc động lỗ mãng như vậy, khiến cho trái tim đáng thương của hắn suýt nữa ngừng đập luôn.

“Điểm Điểm, con lăn qua đây ẹ!”

Tự dưng bị ngăn lại, cục tức trong lòng Tiểu Tiểu vẫn chưa nuốt trôi, đều tại Lâm vương này hết, nếu như không phải hắn, nàng sớm đã tóm được thằng ranh nghịch ngợm Điểm Điểm kia rồi.

“Ha ha, ngu mới lăn qua đó ấy? Lăn qua đó làm gì? Để mẹ đánh con hả? Mẹ à, Điểm Điểm của mẹ ngốc vậy sao? Đánh con đi, qua đây đánh con nè, đuổi được con hăng nói!”

Nghịch ngợm làm mặt quỷ, Tiểu Tiểu tức đến nổi giãy dụa muốn qua đó, Lâm vương nổi cơn tam bành:

“Lời lúc nãy của ta nàng đã nghe rõ chưa, Tiểu Tiểu?”

Ngữ khí cực kì ôn hòa, nhưng sự tức giận trong lời nói lại không che giấu được, Tiểu Tiểu hậu tri hậu giác nhìn Lâm vương, hắn hôm nay sao vậy, sao tự dưng lại tức giận đến thế?

“Ồ...Lâm, lúc nãy chàng nói gì, thiếp không chú ý mà? Thiếp không phải cố ý đâu, đều tại Điểm Điểm...”

Tiểu Tiểu chợt dạ giải thích, lúc nãy Lâm vương nói cái gì, sao nàng không có tí ầu tượng gì hết vậy, hoặc là nàng căn bản không chú ý, nàng bây giờ chỉ muốn bắt được Điểm Điểm giáo huấn nó một trận thôi.

“Hừ! Tiểu Tiểu, ban nãy nàng dùng khinh công phải không?”

Biết ngay là thế này mà, Lâm vương nhìn Tiểu Tiểu, cực kì nghiêm túc nói.

“Ồ...hình như là có...sao thế?”

Dùng khinh công thì sao? Không lẽ Lân vương chê nàng ỷ vào khinh công bắt nạt Điểm Điểm ư? Không có mà, lúc này nàng chỉ lẳng lặng dùng một lúc thôi, hai phần tốc độ cũng chưa đạt đến cơ mà, sao nàng có thể ỷ lớn hiếp nhỏ được chứ?

“Thế nàng có biết nàng bây giờ mang thai mấy tháng rồi không...”

Ánh mắt híp lại đầy nguy hiểm, Tiểu Tiểu chột dạ nói:

“Lân, thiếp biết chứ, thiếp ngay đến hai phần tốc độ cũng chưa dùng đến, thiếp...thiếp không phải cố ý...”

Thì ra hấn tức giận vì điều này, Tiểu Tiểu trong lòng thấy ngọt ngào, cái cảm giác lúc nào cũng được quan tâm chú ý này tốt cực kì, nàng nép vào trong lòng Lân vương, bàn tay vuốt ve gương mặt tuấn tú của hấn:

“Lân cuối cùng đấy, thiếp sau này nhất định sẽ ngoan ngoãn, cái gì cũng không làm, cũng không dùng khinh công lung tung, cũng không chạy lung tung...”

Sự bảo đảm của nàng đáng tin không? Lân vương hết cách lắc đầu, nếu sự bảo đảm của nàng mà đáng tin, thế thì...trên đời này cái gì cũng có thể tin tưởng rồi.

“Điểm Điểm, con lén nói ẹ nghe, rốt cuộc nhận cha thế nào, kết quả cuối cùng là ai vậy?”

Như thể đang tám chuyện của người khác, Tiểu Tiểu rất chi là nịnh bợ lấy lòng Điểm Điểm, món nợ trước đó nàng cũng không đòi lại Điểm Điểm, chỉ giấu Lân vương hỏi han.

“Ồ...mẹ à, uống ẹ còn là một đương sự, mẹ một chút ấn tượng cũng không có sao? Mẹ hỏi con vấn đề này không cảm thấy kì lạ à?”

Điểm Điểm ăn trái cây mà Tiểu Tiểu bưng đến, phũ phàng hỏi.

“Cái này...không phải mẹ quên rồi sao? Điểm Điểm, mẹ là mẹ của con đấy, mẹ sinh con nuôi con, chuyện nhỏ này cũng không nói phất ẹ luôn đi, con đúng là không đủ nghĩa khí mà...”

Nhấn nhin, bây giờ là lúc dùng người, nếu như không phải có việc cầu xin thẳng nhãi này, sớm đã tặng nó hai cái tát rồi. Đây là thế đạo gì hả, con cái có thể nói năng như thế với ông...ý nhầm, với bà đây, rõ quái lạ mà?

“Mẹ à, đừng có lộ ra cái biểu tình ghét bỏ này nữa...đừng giận nữa mà, Điểm Điểm nói ẹ là được chứ gì?”

Thấy Tiểu Tiểu sắp nổi bão, Điểm Điểm vội mở miệng xin tha:

“Thật ra cũng đơn giản lắm, sau khi con và Hỷ công công nhìn vết bớt, hai người nghiên cứu nửa ngày trời, trái lại cảm thấy của cha giống với Điểm Điểm nhất, Hoàng thượng thúc thúc nói không thể nào, thế là xem lại từ đầu, cuối cùng Hỷ công công nói vẫn là của Hoàng thượng giống nhất...sau đó Điểm Điểm lại trích máu nhận thân, kết quả...”

Trích máu nhận thân? Hai mắt Tiểu Tiểu sáng rực nhìn Điểm Điểm, cứ như thợ săn bỗng nhiên nhìn thấy dã thú vậy, khiến cho Điểm Điểm run rẩy một hồi:

“Mẹ, có gì không đúng sao?”

Trích máu nhận thân, không phải có lần Tiểu Tiểu nói vậy hay sao? Điểm Điểm cho rằng lời mẹ nói chắc không sai đâu, nhưng mẹ có cần phải kích động vậy không?

“Không có gì, kết quả thế nào? Máu của con hòa tan với ai? Có phải Lân vương không?”

Ông trời ơi, đứa con mình sinh đúng là khác biệt, chủ ý hay như vậy sao nàng lại không nghĩ tới, trực tiếp trích máu nhận thân không phải xong rồi sao, sao nàng lại suy nghĩ mọi chuyện phức tạp thế cơ chứ.

“Thật sự là Lân vương?”

Giọng nói hưng phấn đề cao không ít, lông mày Tiểu Tiểu vui sướng nhướng lên.

“Đúng là hòa tan rồi, nhưng mà, nhưng mà...” Điểm Điểm ra vẻ thâm trầm thở dài nói:

“Nhưng mà, mẹ à, mẹ nói trích máu nhận thân rồi cuộc có chính xác không? Nếu như chính xác, tại sao máu của con và bọn họ đều hòa tan, thế chẳng phải là nói, bọn họ đều là cha của con à?”

Được ngắt xỉu không? Tiểu Tiểu nhìn trời thở dài, trời ạ, trên mấy quyển sách đáng vứt sọt rác đó đều viết vậy, căn bản là trên người mà. Hòa tan, nhưng cha của Điểm Điểm chỉ có một. Hôm đó nàng cũng chỉ cứu một người, nào có cứu nhiều hoàng tử đến thế đâu.

“Được rồi, mẹ biết rồi, vậy tức là nói, chuyện nhận cha vẫn chưa có kết quả?”

Tiểu Tiểu đầu đầu hỏi, không phải chỉ là một người cha ruột thôi sao? Sao lại lăm phiền phức thế này?

Thấy Điểm Điểm nghiêm túc gật đầu, Tiểu Tiểu ôm đầu thở dài: Trời ơi, vậy bây giờ cha của Điểm Điểm tạm thời vẫn là Hoàng thượng rồi...

“Đúng rồi, Điểm Điểm, ghé tai lại đây, mẹ hỏi con chuyện nhỏ này...”

Tiểu Tiểu đang khổ não bỗng dừng lại cười lên, Lân vương vừa vào cửa nhìn thấy bộ dạng thân mật của hai mẹ con, khóe môi hần hơi nhếch lên, chỉ cần Tiểu Tiểu ngoan ngoãn là tốt rồi, những chuyện khác đều dễ thương lượng thôi.

“Chuyện gì thế mẹ?”

Điểm Điểm cũng không nhìn thấy Lân vương tiến vào, nhưng bình thường mẹ cũng không đùa giỡn bé, bây giờ bé rất muốn biết cái mà mẹ nói là “chuyện nhỏ” là chuyện gì.

“Điểm Điểm, con lén nói mẹ nghe, tuyệt đối đừng nói cho người cha nhỏ mọn muốn chết kia của con. Con làm thế nào mà nhìn vết bớt của bọn họ? Bọn họ đều cởi quần áo sao? Thân hình có đẹp không?”

Hóa ra, nàng vẫn luôn nhớ đến chuyện này? Lân vương nắm chặt thiết chương, Tiểu Tiểu này, đúng là thiếu dạy dỗ, thân hình hần không đủ đẹp hay sao? Hay là hần không đủ đẹp trai, hoặc là nói, hần ở trên giường không đủ dũng mãnh? Chẳng phải chỉ là mấy tên đàn ông mặt mũi không tòi thôi sao? Nàng lại có thể nhớ đến chuyện này?

“Đây là đương nhiên. Nếu như không cởi quần áo, làm sao nhìn được vết bớt trên người họ chứ? Mẹ à, con nói ẹ nhé, con bảo bọn họ đều cởi y phục, lộ ra tấm lưng, sau đó đối chiếu so sánh từng người, bắt đầu từ cha...”

“Điểm Điểm...”

Bỗng nghe thấy tiếng nói cất lên, Tiểu Tiểu sợ hãi bủn rủn, mà Điểm Điểm thì vui vẻ chạy qua, trèo lên trên người Lân vương, gọi một cách ngọt ngào:

“Cha...”

“Điểm Điểm, hôm nay con có ngoan không, lúc này con nói gì với mẹ con?”

Nói với Điểm Điểm một cách ôn hòa, ánh mắt thì lại hung tợn trừng Tiểu Tiểu một cái. Tiểu Tiểu rụt cổ lại, má ơi, mình đắc tội với vị đại ca này lúc nào vậy, hần có đem mình “cờ rắc” luôn không, ánh mắt quá thể dữ!

“Cha ơi, Điểm Điểm hôm nay ngoan lắm, ban này Điểm Điểm đang nói với mẹ...”

“Lúc này bọn thiếp đang nói, tối nay chúng ta ăn gì...đúng, chính là nói như vậy...”

Vừa nháy nháy mắt với Điểm Điểm, Tiểu Tiểu vừa cười xòa nói với Lân vương.

“Mẹ, chúng ta...đúng, bọn con chính là đang nói mấy cái này!”

Nghe thấy ngữ khí run rẩy của mẹ, Điểm Điểm rất biết điều sửa miệng, bé xuống khỏi người Lân vương, cười hì hì nói:

“Cha, mẹ, Điểm Điểm về trước đây, hai người từ từ trò chuyện, cứ trò chuyện từ từ nha...”

Lúc này mà không chạy thì đúng là đồ ngốc ấy? Thấy tình hình không ổn, Điểm Điểm ta phần...

“Điểm Điểm, con quay lại ẹ...”

Chỉ là lúc này lời nói của Tiểu Tiểu chẳng có tí tác dụng nào, Điểm Điểm sớm đã vắt chân lên cổ, chạy nhanh hơn bất kì lúc nào.

“Đừng gọi nữa, Tiểu Tiểu, lúc này hai người đang nói cái gì?”

Tiểu Tiểu nhìn hần tiến gần mình từng bước, nàng chợt dạ lùi về sau, đừng mà, hần không phải muốn ăn mình đấy chứ? Hoặc là trực tiếp bóp chết mình? Hu hu, Tiểu Tiểu à, dù sao mi đã không xem được rồi, tại sao còn muốn hóng hớt nữa chứ? Hóng hớt cũng thôi đi, tại sao mi còn ngu ngốc bị Lân vương tóm được?

“Ừm ư...”

Một cái sải chân, người liền bị Lân vương ôm vào trong ngực, môi cũng bị giữ lấy, cánh môi nóng rực phủ lên, ngang ngược mút lấy mật ngọt của nàng.

Trần trọc trần trở, hần cạy ra hàm răng đang cắn chặt của nàng, nuốt hết mọi tiếng rên rỉ của nàng, mang theo một chút mùi vị trừng phạt, hần hôn nàng không dịu dàng cho lắm, tay hần cũng chậm rãi thu chặt, tựa như muốn đem nàng dung nhập vào trong thân thể mình vậy.

Ừm ưm...

Tiếng kháng cự sớm đã biến chất, Tiểu Tiểu chủ động ôm lấy hông Lân vương, gương mặt từ từ ửng đỏ, chiếc lưỡi hồng tình nghịch truy đuổi theo hần, cùng hần vui đùa, triền miên...

Tiếng hô hấp dần dần trở nên thô, thân thể hai người cũng mau chóng nóng lên, Tiểu Tiểu tựa như một bãi nước nằm liệt trong lòng Lân vương, bên tai nghe thấy hần thấp giọng nỉ non:

“Tiểu Tiểu, có thể không? Thân mình của nàng có thể không?”

Không phải nàng thích nhìn mỹ nam lắm sao? Không phải hần tự thổi phồng, bản thân hần chính là một mỹ nam đó, đem mình tặng cho nàng vậy. Hung hăng muốn nàng, khiến nàng không còn tinh lực dư thừa để nghĩ đến người đàn ông khác nữa

“Ừm...”

Ngượng ngùng đáp lại, Lân vương không thể chờ đợi được nữa bế ngang nàng lên, quay người đi về phía chiếc giường trong phòng ngủ...

“Huynh...”

Lúc quay người, không ngờ lại nhìn thấy một đôi mắt bốc lửa, Lân vương hơi kinh ngạc một chút: Hoàng thượng, sao huynh ấy lại ở đây? Chết tiệt, vậy mà lúc này hần không nhận ra được, huynh ấy đến lúc nào, đã nhìn thấy bao nhiêu rồi? Huynh ấy dựa vào cái gì mà tức giận như vậy chứ? Tiểu Tiểu không phải phi tử của huynh ấy, nàng là vương phi của mình, sau này cũng là vương phi duy nhất.

“Lân, hứng thú của đệ không tồi, có điều...”

Tiểu Tiểu từ trong lòng Lân vương ngẩng đầu lên, ánh mắt mê ly liếc nhìn Hoàng thượng một cái, trong lòng sớm đã mắng hần nghìn lần vạn lần, Hoàng thượng à, ngài quấy rầy chuyện tốt của người khác mà sắc mặt còn dám thú như thế hả? Người nên đỏ sắc mặt, giận giữ phát hỏa hần là mình và Lân vương mới đúng chứ...

“Hoàng thượng, ngài có việc à? Ngài đến hình như rất không đúng lúc, ta và Lân đang bận đây nè?”

Tiểu Tiểu cười một cách xấu xa, bàn tay càng không chút kiêng kị mà vuốt ve thân thể Lân vương, gương mặt Lân vương ửng đỏ, nhưng không hề có ý ngăn cản: Thân mật với nương tử của mình vốn là chuyện hiển nhiên, huống hồ người đàn ông bên cạnh này còn có hứng thú với người phụ nữ của mình nữa chứ? Tiểu Tiểu muốn quấy, thì tùy nàng vậy.

Nhưng rất nhanh hần liền phát hiện mình lầm rồi, lửa dục không lâu trước đó bị khơi dậy, tại lúc nhìn thấy Hoàng thượng ban này đã giảm đi nhiều, nhưng nay trải qua sự vuốt ve không chút kĩ xảo của bàn tay nàng, hần...

Dục vọng trên người hần lại lần nữa bị khơi dậy. Gian nan nuốt một hơi, hần cố sức trấn định hỏi:

“Hoàng huynh, xin hỏi huynh có chuyện gì muốn tìm Lân à?”

Cặp mắt đỏ lên, thẳng góc cũng nhìn ra bây giờ Lân vương muốn làm gì, Hoàng thượng muốn nổi cáu, nhưng đột nhiên phát hiện hắn không có lập trường để nổi giận:

“Hừ!”

151. Chương 151

Hừ lạnh một tiếng, hắn giận dữ phát tay áo bỏ đi, Lân vương nhìn bóng lưng hui quanh kia, trong lòng hắn có chút không ổn. Tiểu Tiểu vỗ vỗ gương mặt hắn, không vui nhìn hắn, đừng nói là hắn thương tiếc cho Hoàng thượng đấy nhá.

Trở về trong phòng, Lân vương do dự đặt Tiểu Tiểu xuống, Tiểu Tiểu thở dài:

“Nếu như chàng không yên tâm thì tìm ngài ấy hỏi thử. Nếu như chàng lo lắng cứ tiếp tục như vậy ngài ấy không chịu đựng nổi, nhìn thấy thiếp ngài ấy sẽ đau lòng, thiếp có thể rời đi...”

Một người là anh trai tốt nhất của hắn, một người là người yêu của hắn, lúc hai người xảy ra xung đột, đối với Lân vương đúng thật là một sự lựa chọn khó khăn.

“Tiểu Tiểu, nàng còn không biết quyết định của ta hay sao? Cho dù mất đi tình huynh trưởng của Hoàng thượng, ta cũng sẽ không từ bỏ nàng!”

Kiên định nhìn Tiểu Tiểu, điểm do dự duy nhất cũng bị quăng ra khỏi đầu, cúi đầu phủ lên môi anh đào tươi thắm kia, nường tử đã nói bây giờ không sao rồi, hắn có lý do gì mà không phối hợp chứ...

Tiếng rên rỉ như có như không từ trong phòng truyền ra, Hoàng thượng đã đi lại quay về, đúng lúc nghe thấy tất cả trong phòng. Tuy hắn cũng từng nghĩ qua chuyện như vậy, nhưng nay nghe thấy, hắn mới cảm giác...

Lân vương, Tiểu Tiểu, tại sao phải đối xử với ta như vậy? Tuy ta biết hai người sẽ làm thế này...nhưng...nhưng, trước giờ chưa từng nghĩ đến ta sẽ tận mắt nhìn thấy...

“Hoàng thượng, ngài sao vậy? Sắc mặt của ngài...”

Về đến tẩm cung, Hoa Nguyên người có thân phận khá lúng túng ra nghênh đón, nhìn thấy gương mặt tái mét của Hoàng thượng, nàng bất an hỏi.

“Không sao! Hoa Nguyên, người nói, nàng ấy từ khi nào ra ngoài với Lân vương...”

Nàng khi đó, vẫn còn là phi tử của mình đấy? Nhưng lúc đó mình lại chẳng hay biết chút gì, không biết vị phi tử trong hậu cung này là giả, cũng không biết nàng và Lân vương có quan hệ...

Có vẻ như, người tự cho là thông minh như Hoàng thượng, cũng có chuyện không biết, cũng có lúc bị người ta lừa gạt. Tự cười trào một tiếng, ánh mắt lại nhìn về phía Hoa Nguyên, nàng ta dịu dàng nhu mì, vẫn luôn lặng lẽ ở bên cạnh hắn, cùng hắn đợi tin tức của Tiểu Tiểu, an ủi hắn lúc cô đơn.

Hoa Nguyên gian nan ngoảnh đầu đi, những chuyện này không thể nói được, thật sự không nói được mà. Tuy nàng ở bên Hoàng thượng, nhưng không có nghĩa rằng chuyện gì nàng cũng sẽ nói cho Hoàng thượng.

“Ha ha, đúng vậy, người từng nói sẽ không bán đứng nàng, là lúc trở về từ Lân vương phủ sao? Lân vương tinh thần sa sút ít lâu sau mới bắt đầu lên triều, ắt hẳn là chính tại lúc đấy nhỉ? Cũng phải, ta hiểu Lân, đệ ấy sẽ không đột nhiên bỏ cuộc, trừ phi đã có tin tức của Tiểu Tiểu...”

Thấy Hoa Nguyên gật đầu, Hoàng thượng cười cay đắng, tay nhẹ nhàng nâng cằm Hoa Nguyên lên, thấp giọng nói:

“Hoa Nguyên, người yêu trăm ư? Cho dù lúc trước trăm đối xử với người như thế, người cũng vẫn sẽ yêu trăm sao?”

Hoa Nguyên ngẩng đầu nhìn sự mờ mịt trong mắt Hoàng thượng, nàng biết tâm tình lúc này của Hoàng thượng, chắc chắn là cực kỳ khó chịu. Nhưng mà mình...

Nàng yêu hắn, vẫn luôn yêu hắn, tuy lúc trước không thừa nhận với Tiểu Tiểu, tuy nàng tự nói với bản thân là không thích Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng chỉ cần đối xử với nàng dịu dàng đôi chút, thậm chí...

Chỉ cần một ánh mắt ôn nhu của hắn, tim nàng liền đập như tiếng trống. Cho nên, tuy biết Hoàng thượng giữ mình lại là vì Tiểu Tiểu, Hoàng thượng đối với nàng không có tình cảm nam nữ gì, nhưng nàng vẫn ở lại: Sau khi Tiểu Tiểu bỏ đi Hoàng thượng thật đáng thương, nàng bây giờ không thể nhẫn tâm nhìn Hoàng thượng tiếp tục đau lòng vậy nữa... Tuy rằng, ở lại thì người đau lòng sẽ là mình!

Hắn thương tâm vì Tiểu Tiểu, nhưng mình thì vẫn luôn vì Hoàng thượng mà đau lòng, lúc hắn thương tâm, tại sao lại không thể quay đầu lại nhìn nàng một lần chứ? Nếu như hắn chịu quay đầu, thì có thể nhìn thấy phía sau hắn, có đôi mắt đầy thâm tình của mình.

“Đúng thế, Hoàng thượng, Hoa Nguyên nguyện ý! Không oán không hối!”

Phải, có lẽ mình quá mức cố chấp, bất kể hắn đối xử với mình ra sao, nàng cũng vẫn cứ yêu hắn, không chút do dự, vĩnh viễn yêu hắn!

“Hoa Nguyên!”

Một mối ôm lấy Hoa Nguyên, nàng cũng rất ấm áp, mùi hương thân thể nữ tính nhàn nhạt chậm rãi truyền vào mũi hắn, thân thể mềm mại khiêu khích tất cả thần kinh của hắn, tựa như mê như say, hắn bế Hoa Nguyên lên đi về phía trong phòng...

“Tiểu Tiểu...”

Trong lúc mơ màng, Hoàng thượng nỉ non gọi, Hoa Nguyên nước mắt lưng tròng, nhưng rốt cuộc nàng vẫn không lên tiếng, chủ động hôn lên thân thể nóng như lửa kia của Hoàng thượng, đem bản thân giao cho hắn lần nữa....

~~“Người...người sao lại ở trên giường của trẫm?”

Một giấc tỉnh lại, bên ngoài sớm đã là một mảng tối om, thấy đêm đã đủ khuya, Hoàng thượng lại mệt đến ngủ mê man, nhìn dung mạo quen thuộc trước mắt, đầu Hoàng thượng cực kì đau. Hôm qua hắn mơ thấy cùng Tiểu Tiểu trên giường triền miên, nhưng sau khi tỉnh sao lại biến thành Hoa Nguyên?

Hóa ra, hắn không nằm mơ, hắn thật sự cùng với phụ nữ...nhưng người phụ nữ kia không phải Tiểu Tiểu, mà là Hoa Nguyên bên cạnh Tiểu Tiểu...

“Hoàng thượng, xin lỗi, Hoa Nguyên không có ý gì khác, thiếp nguyện ý tiếp tục làm cung nữ bên cạnh ngài...xem như chưa từng xảy ra chuyện gì...”

Bụng làm dạ chịu, chính là nói nàng lúc này đây. Hoa Nguyên gian nan giải thích, Hoàng thượng lắc đầu:

“Người, ra ngoài trước đi...trẫm suy nghĩ...”

Đầu óc hỗn loạn, hắn nhớ hắn đi tìm Tiểu Tiểu, nhưng đúng lúc gặp phải Lâm vương và Tiểu Tiểu đang thân mật...Tiểu Tiểu còn cố ý ở trước mặt hắn mà trêu ghẹo Lâm vương, sau đó thì...

Hắn tức giận bỏ đi, nghĩ lại vẫn quay về tìm Lâm vương, chia cắt hai người họ ra trước cũng tốt, nhưng lại nghe thấy...

Sau đó chính là Hoa Nguyên, chẳng hiểu sao hắn lại nhìn Hoa Nguyên thành Tiểu Tiểu, hai người cũng liền lăn lên giường...

Tại sao, tại sao mình lại ngay tại lúc này, đột nhiên lại cùng với Hoa Nguyên...nếu như hắn muốn Hoa Nguyên, thì sớm đã muốn rồi, nhưng...

.....

“Yô, Hoa Nguyên cô nương ra rồi à? Sao rồi, nhìn bộ dạng mặt mày của cô, không phải bị Hoàng thượng đá xuống khỏi long sàng đấy chứ?”

Một cung nữ bình thường không vừa mắt Hoa Nguyên nhìn thấy sự lạc lõng của Hoa Nguyên, cười trên sự đau khổ của người khác. À ta tên Anh Nhi, cũng là thiếp thân cung nữ của Hoàng thượng. Mọi người đều

biết, thiếp thân cung nữ này là chức vị được ngưỡng mộ nhất trong cung, có thể gần gũi chăm sóc Hoàng thượng, hơn nữa là ở trong tầm cung, nói không chừng lúc nào đấy có thể trèo lên giường rồng của Hoàng thượng, bay lên cành cao trở thành phượng hoàng. Nhưng ả ta làm thiếp thân cung nữ ở bên cạnh Hoàng thượng đã lâu, tư sắc không tồi như ả lại chẳng thể lọt vào mắt xanh của Hoàng thượng. Mà Hoa Nguyên thì sao, chẳng qua trước kia chỉ làm cung nữ bên cạnh Tiên phi có mấy ngày mà thôi, duyên cớ bởi Tiên phi, Hoàng thượng lại đối tốt với nàng ta như vậy, điều này...khiến cho kẻ tự đánh giá cao như ả ta làm sao mà nuốt trôi cục tức này được.

“Ê, cô đây là thái độ gì thế? Ta nói chuyện với cô cô có nghe không hả?”

Thấy Hoa Nguyên đến dừng bước cũng chẳng thèm dừng, Anh Nhi không nhịn được nữa, ả ta bực bội túm lấy y phục Hoa Nguyên, tức giận hỏi.

“Buông tay!”

Dừng lại bước chân, Hoa Nguyên lạnh lùng nói. Anh Nhi này, đúng là quá hỗn xược, nhưng ả ta làm vậy cũng ấu trĩ quá đấy, tưởng làm khó mình thì Hoàng thượng sẽ nhìn đến ả sao? Trong lòng Hoàng thượng chỉ có Tiểu Tiểu, người phụ nữ khác, ai có thể lọt vào mắt Hoàng thượng được chứ?

“Ta tại sao phải buông tay, lời ban nãy cô không nghe thấy sao? Có phải Hoàng thượng đá cô xuống giường không?”

Anh Nhi không hề có ý bỏ qua cho Hoa Nguyên, ả ta hỏi một cách quái gở bức người, nộ khí trong mắt càng sâu, hai mắt như ngọn lửa bùng cháy, sớm đã không vừa mắt ả Hoa Nguyên này rồi, nay gặp nàng ta bất kính với mình, sao ả có thể bỏ qua cho nàng ta được chứ?

“Anh Nhi, cô đi hỏi Hoàng thượng không phải sẽ biết sao? Ở đây phát điên gì chứ?”

Hoa Nguyên không kiên nhẫn nhìn ả ta, chỉ là tay áo vẫn bị ả túm lấy, muốn đi cũng không đi được.

“Hơ, Hoa Nguyên, cô thấy ta không dám đi tìm Hoàng thượng chứ gì? Cô không cần mặt mũi đi dụ dỗ Hoàng thượng, trèo lên long sàng của Hoàng thượng, ta thì lại đâu có không biết xấu hổ như thế, cô...”

Đang nói rất hăng, không ngờ một cái tát lại bợp tới, Anh Nhi theo bản năng vươn tay ra, nhưng lại bị một đôi tay trắng nõn tinh tế tóm chặt lấy, ả thuận theo ngọc thủ nhìn qua, chỉ thấy một vị mỹ nữ khá xa lạ đứng trước mặt, tay chính là bị nàng giữ lấy.

“Cô là ai? Dựa vào cái gì mà đánh ta?”

Anh Nhi không vui nhìn chủ nhân của bàn tay, mỹ nữ cười nhạt nói:

“Ai bảo người miệng mồm không sạch sẽ, ta nghe thấy khó chịu, muốn đánh thì đánh thôi...”

Vẫn cười nhạt mà nói, Hoa Nguyên cảm kích nhìn nàng, miệng ghen ngào:

“Nương nương...”

Nương nương? Không lẽ nàng là...

Là Tiên phi chủ nhân trước kia của Hoa Nguyên sao? Cô gái khiến Hoàng thượng nhớ nhung trong truyền thuyết đấy ư? Dung mạo cũng chẳng ra làm sao, hơn nữa bụng cũng lớn vậy rồi, thật không biết ánh mắt Hoàng thượng kiêu gì nữa!

152. Chương 152

Anh Nhi bĩu môi khinh thường:

“Cô chính là Tiên phi trước kia sao? Nghe nói cô trở về rồi, nhưng cô còn có mặt mũi mà về à, dẫn theo...”

Một phụ nữ lớn bụng, Hoàng thượng sẽ không thích nàng ta nữa, Anh Nhi suy tính trong lòng, không ngờ một cái tát nữa lại bợp tới, ả tức giận nói:

“Cô...sao cô có thể đánh ta? Cô không biết ta là...”

“Người là ai? Người đâu, vả miệng thật mạnh cho ta, vả đến khi ả bồi tội với ta thì ngừng!”

Dám ức hiếp Hoa Nguyên như vậy, còn không để mình vào mắt, nô tài như vậy, đúng là muốn ăn đòn mà. Nếu như Lân vương không tịch thu độc dược trên người nàng, sớm đã đem ả một phen rồi.

Bốp bốp...

Mấy cung nữ phía sau đều là do mình dẫn đến, nghe thấy lời nói của Tiểu Tiểu, các nàng liền đánh không chút khách khí, mà Hoa Nguyên tựa như còn chưa hoàn hồn lại, ngơ ngác nhìn Tiểu Tiểu.

“Sao thế, Hoa Nguyên? Không phải nhìn thấy ta nên ngốc luôn rồi đấy chứ?”

Tiểu Tiểu khê than một tiếng, lúc trước nàng chưa từng nghĩ tới, hai người sẽ gặp mặt dưới tình huống như thế này.

“Ta...nương nương, ta...”

Khẩn trương đến nỗi nói không nên lời, nương nương biết được mình theo Hoàng thượng rồi, không biết sẽ nhìn mình ra sao? Lúc này nàng ấy ra mặt vì nàng, nàng rất cảm kích nàng ấy.

“Đừng nói nữa, nghe theo trái tim mình là được! Khi đó cô nên nói thật cho ta biết, Hoa Nguyên, cô là một cô nương tốt, Hoàng thượng có cô chăm sóc, là phúc khí của ngài ấy!”

Nhìn nàng ta một cách thương tiếc, Hoàng thượng bây giờ vẫn chưa chết tâm với mình, Hoa Nguyên chắc cũng chịu nhiều đau khổ rồi nhỉ? Nhưng dù là vậy, nàng ta vẫn lựa chọn ở lại bên cạnh Hoàng thượng, chân tình như vậy khiến Tiểu Tiểu cảm động. Hoàng thượng à, ngài nên từ bỏ rồi, cẩn thận nhìn bên cạnh ngài, phía sau ngài cũng có người nhớ nhung ngài giống như ngài nhớ nhung Tiểu Tiểu vậy.

“Nhưng mà, nương nương...”

Hoa Nguyên muốn giải thích gì đó, nhưng lời đến miệng lại nuốt trở về, nên nói gì đây? Bảo nàng ấy tha thứ sao? Tha thứ thế nào, Tiểu Tiểu vốn chưa từng trách tội nàng.

“Không cần nói nữa, ta đều biết cả. Hoa Nguyên, nếu cô sớm nói cho ta biết tâm tư của cô, nói không chừng bây giờ cô và Hoàng thượng đã...”

Trong lòng vẫn luôn bận tâm đến Hoa Nguyên, nên sau bữa tối Tiểu Tiểu mới đi ra ngoài dạo, nghe thấy bên này có dị động nàng mới nhẹ nhàng đi tới, đúng lúc nhìn thấy Hoa Nguyên bị gây khó dễ.

“Sau này, nếu như còn dám bắt kính với Hoa Nguyên như vậy nữa, thì đừng trách ta không khách khí...”

Nhìn thấy gương mặt cô cung nữ kia bị biến dạng nghiêm trọng, lúc này các nàng đánh khá dùng sức. Tiểu Tiểu ra hiệu các nàng dừng tay, lạnh lùng nói lời uy hiếp.

“Cô...Không phải nói đánh chó phải ngó mặt chủ sao? Cô...Hoàng thượng biết được rồi, sẽ không...”

Mỗi một câu nói miệng đều đau gần chết, Anh Nhi cố chấp nhìn Tiểu Tiểu, ngữ khí chẳng có chút yếu xìu nào.

“Vậy sao? Người để Hoàng thượng biết thử xem, nói không chừng, trừng phạt ngài ấy dành cho người còn nghiêm khắc hơn của ta gấp bội ấy chứ. Hoa Nguyên, ta về trước đây, nếu để Lân vương tìm đến thì phiền phức lắm, rảnh rồi ta sẽ lại đến tìm cô...”

Tiểu Tiểu vẫy vẫy tay, chẳng thèm ngó đến Anh Nhi vừa bị đánh kia cái nào, người liền vội vã chạy ra ngoài, người trong phòng đều yên lặng nhìn bên ngoài, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng, ngày ngốc nhìn bóng dáng ẩn trong đêm tối kia...

“Ngụy công công, cô gái ban nãy kia, xem rồi xử lý đi!”

Tiểu Tiểu nói đúng, xử phạt lúc này của nàng đích thực là rất nhẹ, nếu như để hần biết rồi, hần sẽ không bỏ qua cho ả như vậy, cho dù là lên nhìn thấy cũng không được! Á dám nói như vậy với Tiểu Tiểu, thì nên nghĩ đến hậu quả của việc đó!

~~“Ha ha...”

Hoàng thượng và mấy vị vương gia đang thiết yến ở Ngự hoa viên, mấy người bọn hần khó khăn lắm mới tụ lại với nhau, cộng thêm thời tiết hôm nay không tệ, mấy người liền ở Ngự hoa viên vừa uống rượu vừa ngắm hoa, trò chuyện. Chỉ cần chuyện không liên quan đến Tiểu Tiểu, quan hệ của mấy người họ vẫn rất tốt.

“Ai?”

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng cười, đi tìm xung quanh, nhưng một cái bóng cũng chẳng thấy, ám vệ phụ cận Ngự hoa viên đều trở nên phòng bị, Hoàng thượng và mấy vị vương gia đều đồng thanh hỏi.

Lân vương trước ngậy ra một lúc, nhưng nghe thấy giọng hơi quen, nghĩ kĩ một hồi, mới nhớ ra người đấy là ai, bưng ly rượu bên cạnh lên, hần mỉm cười nói:

“Sư phụ, nếu đã đến rồi, sao còn cố ra vẻ huyền bí chứ? Chọn ngày không bằng gặp dịp, sư phụ hãy hiện thân ra uống một ly nào!”

Hoàng thượng kinh ngạc nhìn Lân vương, sư phụ? Lân vương từ lúc nào có một sư phụ mà mình không biết nhỉ? Một bóng trắng đáp lời mà xuống, một ông lão bạch y râu tóc bạc phơ theo tiếng gọi mà đáp xuống đất:

“Tiểu tử, người được đấy, nhanh như vậy đã nghe ra là lão phu, Tiểu Tiểu cái con bé kia đúng là có mắt nhìn, nó tuy hơi ngốc một chút, nhưng ánh mắt quả thật không tồi, khá lắm khá lắm...”

Hoàng thượng ngạc nhiên nhìn ông lão này, ông lão này hần từng gặp qua, không ngờ ông ta ban ngày ban mặt bay vào hoàng cung, có thể thấy võ công ông ta không yếu.

“Sư phụ, Tiểu Tiểu cũng không ngốc, chỉ là có lúc đầu óc hơi chệnh mảng chút thôi...”

Cùng lắm thì cũng chỉ hơi mơ hồ thôi? Lân vương bổ sung trong lòng, nhưng hần không nói ra.

“Hà, thế cũng đúng. Nếu như Tiểu Tiểu thông minh được như Điểm Điểm thì tốt rồi. Lân, người không nhắc, ta liền không để ý ta đúng là có hơi đối đấy?”

Ông lão chẳng thèm quan tâm đến đám người Hoàng thượng, trực tiếp ngồi bên cạnh Lân vương, cầm đĩa lên liền bắt đầu ăn, khiến cho Hoàng thượng và mấy vị vương gia đều tròn to mắt – ông lão tuổi đã một bó to vậy rồi, tướng ăn vẫn bất nhả như thế này?

Thời gian ăn là một chung trà, ông lão rót cuộc đặt đĩa xuống, nhìn ly chén bữa bãi trên bàn, ông ha ha ha xoa bụng:

“Ừm, đồ ăn của hoàng cung đúng là ngon, ngon hơn đồ Tiểu Tiểu làm nhiều. Lân à, Điểm Điểm của ta đâu? Sao nó không ở đây?”

Lân vương cũng cười ôn hòa:

“Sư phụ, người cũng biết Tiểu Tiểu không yên tĩnh được giây phút nào mà, Điểm Điểm càng quậy hơn. Cho dù ta đi theo sau họ cả ngày, bọn họ cũng chẳng thể khiến ta yên tâm được, cho nên...ta đã nghĩ ra được một cách khiến cho bọn họ trở nên yên tĩnh...”

Lân vương cười hờn hờ, ông lão tròn to mắt vẻ không tin, hai người đó ông rất hiểu, làm cách nào mà hần khiến bọn họ trở nên yên ổn?

“Có chuyện tốt vậy à? Lân, người nói mau, mau nói cho ta!”

Tựa như đứa trẻ bướng bỉnh, ông lão kích động suýt nữa nhảy bật lên. Rốt cuộc ông mệt gần chết rồi, vì Tiểu Tiểu, vì Điểm Điểm, cũng vì cả nhà bọn họ mà bận bịu, ông ăn không ngon ngủ không yên, phỏng chừng ít nhất cũng tốn hết mấy năm tuổi thọ ấy chứ?

Lân vương bật cười ha ha, sư phụ của Tiểu Tiểu, thật đúng là một ông lão thú vị, ông không những nuôi lớn Tiểu Tiểu nên người, còn giúp Tiểu Tiểu nuôi nấng Điểm Điểm, lại vì Tiểu Tiểu cứu cả nhà Vu tướng...

“Thật ra cũng rất đơn giản, hai người họ đều nghịch ngợm như vậy, chỉ cần để một người quản người còn lại là được rồi...”

Kỳ thực, hắn chẳng qua chỉ lựa mấy câu dễ nghe nói với Điểm Điểm, bảo Điểm Điểm ở nhà trông chừng Tiểu Tiểu thật kỹ, đừng để nàng chạy lung tung, đụng tùm lum. Nói Điểm Điểm là đại nam nhân, phải bảo vệ Tiểu Tiểu và muội muội cho tốt. Con nít vinh viễn cần được khen ngợi, mà Điểm Điểm cũng không ngoại lệ, nghe thấy mình khen xong, nó vui vẻ hân lên, thề son sắt nói nó sẽ làm được, kết quả hai ngày nay thăng bé đích thực là làm rất khá.

“Lân, như vậy là được rồi sao? Đơn giản như vậy?”

Ông lão không tin hỏi, Lâm vương vội gật đầu:

“Đã hai ngày rồi, hai ngày nay Điểm Điểm làm rất tốt!”

Ông lão bật cười sang sảng, vuốt chòm râu trắng xóa:

“Vậy thì tốt. Vốn ta muốn đến để dẫn Điểm Điểm rời đi, Điểm Điểm cũng đã đến lúc ra ngoài học hỏi, nhưng giờ thấy người và nó ở chung khá hài hòa, mà sinh phụ của Điểm Điểm cũng điều tra được kha khá rồi, ông lão ta đây không quản nữa. Đúng rồi, sinh phụ của Điểm Điểm là ai thế? Các người đã xác định chưa?”

Nhìn mấy gương mặt tựa tựa nhau, ông lão lại lần nữa khen sự thần kì của tạo hóa, bọn họ đều quá giống với Điểm Điểm, cho nên để xác định được rất khó.

“Chắc hẳn là Hoàng thượng. Kết quả tạm thời là vậy!”

Sóc vương khê thở dài một tiếng, hiện giờ có Hoàng thượng và Lâm vương, hắn không có cửa nữa rồi. Haizz, đến lúc nào, mình mới có thể quang minh chính đại theo đuổi Tiểu Tiểu chứ?

“Hoàng thượng?”

Ông lão nhìn dáng vẻ hiên ngang của Hoàng thượng, cười ha ha nói:

“Cũng có khả năng, nhưng các người cũng không chắc chắn, đúng chứ? Vì chuyện đêm đó, các người chẳng một ai nhớ rõ ràng, cũng giống Tiểu Tiểu vậy, có vẻ như biết được sự việc tối hôm đó, nhưng...cụ thể thì, các người đều không nhớ gì cả, chỉ tự mình suy đoán mà thôi!”

Nghe ông lão nói như vậy, mọi người đều ngại ngần cúi đầu, khi đó bọn họ đích thực là đáng xấu hổ, thật ra không chỉ bọn họ, cả hoàng thất đều mất mặt, cho nên chuyện này mới không truy cứu tiết lộ ra bên ngoài. Nếu không vì sự xuất hiện của Tiểu Tiểu và Điểm Điểm, bây giờ bọn họ căn bản sẽ không nhớ đến chuyện này nữa.

“Sự phụ, ý của người là, bọn ta không chỉ trúng ảo dược, còn trúng độc khác nữa?”

Lâm vương khấn trương nhìn ông lão, bây giờ hắn rất tin tưởng, đáp án chân chính sắp xuất hiện rồi. Lời Hoàng thượng nói có lẽ là giả, nhưng lời ông lão nói tuyệt đối không giả được, là thật!

“Có thể nói là vậy, thật ra nói như vậy cũng không đúng. Ảo dược thì có, nhưng sẽ không khiến cho các người quên đi chuyện hôm ấy, chân chính làm cho các người quên đi những chuyện kia, là Vong Tình hương!”

Thu lại bộ dạng cười cợt, sắc mặt ông lão bỗng trở nên lạnh lẽo. Vong Tình hương, ông cũng vừa mới nghe cái tên này cách đây không lâu thôi, Vong Tình hương không màu không mùi không độc, cho dù là cao thủ chế độc dùng độc như Tiểu Tiểu cũng không phát hiện ra, huống hồ là cái đám hoàng tử không hiểu độc vật này?

“Vong Tình hương? Đây là độc dược gì? Sao ta chẳng có tí ấn tượng gì vậy?”

Gương mặt Lâm vương cũng phát lạnh, xem ra, Phong quốc này không hề nói toàn bộ sự thật cho bọn họ, khi đó bọn chúng vốn chẳng nói gì về điểm này, mà bên này cứ tưởng là kết quả do ảo dược, cũng không tiếp truy nghiên cứu tỉ mỉ nữa.

“Vong Tình hương, là độc bất truyền của Mộng môn, khi đó không ai biết Phong quốc sao lại tìm ra được loại độc này, nhưng thứ khi đó bọn chúng dùng đúng là loại độc này. Cho nên, ký ức khi đó của các người đã bị phong ấn. Vốn dĩ ta muốn tìm ra Vong Tình hương để nghiên cứu thuốc giải, ngặt nỗi thuốc khi đó đã dùng hết toàn bộ, ta chỉ đành khắp nơi dò la tìm kiếm thuốc giải, cuối cùng chỉ tìm được một viên...”

Ông lão lấy ra một cái bình màu trắng, miệng khê thở dài:

“Có thuốc giải, tiếp tục nghiên cứu vốn không khó, chỉ là không ngờ, thuốc giải Vong Tình hương tuy không khó phối, nhưng thuốc dẫn của nó thì khó cầu. Thuốc dẫn của nó chính là mười giọt máu tươi của của Mộng cô người đã nghiên cứu ra Vong Tình hương, một giọt cũng không thể hơn, một giọt cũng không được thiếu. Biết được thuốc dẫn ta liền đi tìm Mộng cô, tìm gần nửa tháng trời mới biết Mộng cô sớm đã không còn ở nhân thế nữa. Cũng đúng thôi, năm đó Phong quốc làm loại chuyện này, sao có thể bỏ qua cho Mộng cô được chứ? Bốn năm trước, Mộng cô liền bỏ đi...cho nên, bây giờ thuốc giải chỉ có một viên này thôi. Có điều, độc của Vong Tình hương ngoài việc khiến cho người ta quên đi sự việc của đoạn thời gian đó, cũng chẳng có tác hại gì nhiều, cho nên các người có thể yên tâm được rồi. Thật ra một viên thuốc giải cũng đã đủ, Tiểu Tiểu là đương sự, chỉ cần cho nó uống, nó có thể nhớ lại tình huống đêm hôm đó, miêu tả dáng vẻ của người đàn ông đêm ấy là được, các người thấy sao?”

“Sư phụ, người nói là, chỉ cần ăn thuốc này, Tiểu Tiểu có thể nhớ lại tất cả mọi chuyện hôm ấy ư? Nhưng mà, nhưng mà...”

Có thể biết được chân tướng, trong lòng Lân vương kích động lắm, nhưng...nhưng bây giờ...hắn rất sợ!

“Nhưng mà, Tiểu Tiểu đang mang thai, thuốc này đối với Tiểu Tiểu...”

Có hại đến Tiểu Tiểu và đứa con của nàng không? Có thể biết được sự việc hôm đó đương nhiên là rất tốt, nhưng sức khỏe của Tiểu Tiểu cũng quan trọng. Nếu muốn biết chân tướng sự việc đêm đó mà phải làm hại đến Tiểu Tiểu và đứa con, hắn thà không biết còn hơn, Hoàng thượng muốn làm cha của Điểm Điểm, thì cứ để Hoàng thượng làm đi.

“Đúng rồi, lão tiên bói, thuốc này có tác dụng phụ gì không? Đừng làm tổn hại đến thân thể Tiểu Tiểu mới được.”

Hoàng thượng cũng cảm thán một tiếng, trong lòng cũng e sợ loại thuốc kì lạ này. Những chuyện trước đó thì hắn biết, nhưng sự việc đêm đó thì hắn không rõ ràng, cũng chính vì tất cả mọi người đều không rõ, nếu đều rõ ràng hết, thế...Tiểu Tiểu, còn quan hệ gì với hắn nữa? Nếu mình không phải cha của Điểm Điểm, mặt rồng của hắn biết giấu vào đâu?

Ông lão tựa như hiểu được nỗi bất an của Hoàng thượng, ông cười nói:

“Nhớ hết toàn bộ cũng rất khó khăn, nhưng nhớ một phần thì vẫn có thể, chỉ cần khi đó ta ở bên cạnh chỉ dẫn Tiểu Tiểu, nó chỉ cần miêu tả bộ dạng người đàn ông đó là được, chắc sẽ không tốn nhiều thời gian đâu...hơn nữa, thuốc cũng chẳng có tác dụng phụ gì, điều này các người có thể yên tâm.”

Diện mạo của người đàn ông kia? Đáp án sắp xuất hiện rồi sao, trong lòng mọi người đều khẩn trương đến kì lạ. Điểm Điểm, đứa bé thông minh đáng yêu đó, bé rốt cuộc là chủng của ai?

“Thật ra, bất luận cuối cùng ai là cha của Điểm Điểm, kết quả mọi người đều hiểu rõ. Với tính cách của Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu chỉ có hai lựa chọn: Hoặc là ở bên Lân vương cả đời, hoặc là sẽ...theo ta trở về núi. Tiểu Tiểu lúc trước tuy thần kinh có hơi thô, nhưng, nhưng suy cho cùng nó cũng là một người trọng tình, lúc nó thật sự thích một người, thì rất khó thay đổi...”

Ông lão vuốt chòm râu, câu này ông nói cho Hoàng thượng nghe, thấy ánh mắt Hoàng thượng tối lại, trong lòng ông có chút không nhẫn tâm, Hoàng thượng thật ra cũng rất đáng thương, hắn chỉ là yêu phải một người phụ nữ không nên yêu mà thôi!

“Ta sẽ không để Tiểu Tiểu rời bỏ ta đâu. Sư phụ, muốn khi nào tiến hành?”

Lân vương kiên định nắm chặt tay, Tiểu Tiểu là nữ nhân của hắn, hắn sẽ không buông tay, cũng sẽ không để bản thân nàng trở về núi.

“Chọn ngày không bằng gặp dịp, hôm nay mọi người đều có mặt. vậy nhân ngày hôm nay làm sáng tỏ chuyện này đi. Hoàng thượng, ngài cảm thấy sao?”

Hôm nay? Mấy người đều nhìn nhau, ông lão này xem ra cũng là người tính tình hấp tấp, lại không ngờ ông lại nóng vội đến vậy. Nhưng vậy cũng tốt, Tịch vương và Húc vương cũng không thể rời khỏi đất phong ở biên quan quá lâu, phải sớm trở về. Mà Tiểu Tiểu và Lân vương, cũng không thể ở lại hoàng cung một

cách không minh không bạch như vậy, dân chúng bên ngoài nghe thấy chắc cũng không tốt lắm đâu nhỉ? Thật ra, chuyện này nếu không phải do Hoàng thượng kiên trì, hắc sớm đã xong xuôi rồi. Hoàng thượng khẳng khái Tiểu Tiểu từng là phi tử của hắc, nhưng đứa con trong bụng Tiểu Tiểu lại là cốt nhục của Lân vương, nay Lân vương ở bên Tiểu Tiểu, hắc cũng không thể đi ép Tiểu Tiểu uống thuốc phá thai, nhưng cứ buông tha cho họ như vậy, Hoàng thượng lại cảm thấy không cam lòng...

“Được!”

Nghiến chặt răng, kết quả cuối cùng còn chưa chắc được đâu, Hoàng thượng cảm thấy, mình chính là cha của Điểm Điểm, Điểm Điểm chính là con trai của mình. Bằng không hắc cũng sẽ chẳng hiểu ra sao lại có hảo cảm với Điểm Điểm ngay lần đầu tiên gặp Điểm Điểm rồi, lần đầu tiên có xúc động muốn giữ đứa bé này lại bên mình. Nếu như không phải cha con, sao hắc lại có cảm giác này được chứ?

~~“Sư phụ, sao người lại đến đây?”

Nhìn thấy ông lão trở về, Tiểu Tiểu vui mừng chạy qua, nhưng một đứa nhóc còn nhanh hơn nàng, chạy như bay nhào vào trong lòng ông lão, nó đắc ý cười Tiểu Tiểu một cái:

“Gia gia, người nhớ Điểm Điểm rồi sao? Người đến thăm Điểm Điểm à, Điểm Điểm cũng nhớ người lắm!”

Tên tiểu tử thú vị này, sao lúc nào cũng tranh cướp với mình vậy? Tiểu Tiểu cau mày không vui, nhìn thấy đám người Lân vương theo sau đi vào, nàng vội vàng ra đón:

“Lân à, chàng không biết đâu, lúc này Điểm Điểm lại bắt nạt thiếp...”

Ấm ức dẫu môi, Tiểu Tiểu lúc này sẽ chẳng ai ngờ đến nàng đang thân hoài lục giáp, càng không nghĩ đến nàng đã có đứa con trai năm tuổi rồi.

“Khụ khụ...Tiểu Tiểu, Điểm Điểm bắt nạt nàng thế nào...”

Tuy màn kịch như vậy mỗi ngày đều có, nhưng bây giờ bên cạnh hắc có khán giả. Hơn nữa còn là đám người xem đang có ý đồ làm loạn nữa chứ! Tiểu Tiểu hiện giờ đáng vẻ dễ thương thế này, chỉ có hắc mới được nhìn thôi, sao có thể để người ngoài nhìn thấy chứ?

Lân vương ngượng ngùng ho khan vài tiếng, Điểm Điểm không đợi Tiểu Tiểu nói thì đã bật cười ha ha:

“Cha à, mẹ đang nản vì lúc này không giành đến trước Điểm Điểm được ấy mà. Ha ha, mẹ chơi xấu quá, đua không bằng Điểm Điểm liền tìm cha cáo trạng, xấu...”

“Con cái thằng ranh này, con...”

Lân vương giữ Tiểu Tiểu lại, nàng đã lớn đầu rồi, sao còn so đo với Điểm Điểm như vậy chứ? Thật không biết lúc trước ở trên núi bọn họ chung sống kiểu gì. Haizz, nhưng bây giờ vấn đề này không quan trọng, quan trọng là...

“Tiểu Tiểu, có biết tại sao trước kia nàng lại không nhớ được chuyện tối hôm đó không?”

Lân vương cúi đầu xuống, giọng nói dịu dàng hỏi.

“Tại sao? Tối hôm nào?”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, lấy làm khó hiểu nhìn Lân vương, hắc nói là chuyện gì? Sao mình nghe chẳng hiểu gì vậy?

“Thì là...thì là cha của Điểm Điểm là ai ấy?”

Lân vương thở dài một tiếng, cái người đương sự này chẳng sót ruột tẹo nào, người gấp gáp lại là đám người có khả năng không phải đương sự như bọn hắc đây. Tiểu Tiểu đối với cha của Điểm Điểm chẳng quan tâm chút nào, mà Điểm Điểm còn hơn thế, sau khi biết được Hoàng thượng là cha nó, thằng bé ngay cả sữa miệng cũng không chịu, thật không biết nó nghĩ sao nữa

“Không phải đã nói là Hoàng thượng sao?”

Điểm Điểm ngẩng đầu, cười xán lạn với Hoàng thượng một cái, trong lòng Hoàng thượng ấm áp, đã nhiều ngày nay không đến đây, Điểm Điểm có khi nào từng cười với mình như vậy?

“Cái này...cũng không chắc chắn. Tiểu Tiểu, là sư phụ đã tìm được thuốc giải của đêm hôm đó, chỉ cần nàng uống vào, có lẽ sẽ có thể nhớ lại người đàn ông kia. Như vậy thì biết cha của Điểm Điểm là ai rồi...”

Lân vương lại kiên nhẫn, đem chuyện độc của Vong Tình hương nói hết một lượt, Tiểu Tiểu cảm thán nói:

“Aizz, quá đả kích ta rồi, sao lại có loại độc này chứ? Tiểu Tiểu ta đây đã nhìn thấy nhiều loại độc như thế, nhưng độc này vẫn là lần đầu tiên nghe thấy, vậy xem ra đúng là kiến thức hạn hẹp mà. Sư phụ, con nói sao con lại quên sạch sẽ như vậy cơ chứ, lúc trước còn tưởng rằng không để ý, không muốn nhớ nên mới quên sạch, không ngờ lại là...nhưng sư phụ nè, người khẳng định có tác dụng thật chứ?”

Hoài nghi nhìn về phía cái bình nhỏ bé kia, tại sao nàng lại không nghĩ đến khả năng là trúng độc cơ chứ? Chỉ cảm thấy có chút kì lạ thôi, xem ra gừng càng già càng cay, sư phụ đúng là sư phụ, lợi hại hơn nàng nhiều.

“Ừ, cái này sư phụ đã đích thân kiểm tra qua, sẽ không sai đâu. Tiểu Tiểu, chuyện này sớm nên kết thúc rồi, còn kéo dài thêm nữa đối với các con cũng không tốt. Tiểu Tiểu, hôm nay được không?”

Đem thuốc đưa vào trong tay Tiểu Tiểu, tay Tiểu Tiểu có hơi run, được chứ, đương nhiên được, chỉ là...

Bất an nhìn về phía Lân vương, Lân vương cho Tiểu Tiểu một nụ cười khích lệ, sớm muộn phải đối mặt, biết càng sớm càng tốt!

Lại quay đầu nhìn về phía Điểm Điểm, Điểm Điểm vẻ mặt mong chờ nhìn Tiểu Tiểu và thuốc trong tay nàng, bé cũng rất muốn biết cha ruột của mình là ai, không bị bất kì người nào lừa dối, cha ruột thật sự!

Bỏ đi, thì hôm nay vậy. Cầm viên thuốc có màu đỏ nhạt kia ra, Tiểu Tiểu nhắm mắt nuốt xuống, Lân vương khấn trương ôm thân mình nàng, cứ như thể Tiểu Tiểu sẽ gặp nguy hiểm gì vậy.

“Lân, bất luận kết quả cuối cùng thế nào, trong lòng Tiểu Tiểu chỉ có một mình chàng. Nếu như chàng chê Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu sẽ theo sư phụ trở về, sẽ không xuất sơn nữa!”

Theo thói quen nuốt lên bụng, Tiểu Tiểu bỗng thấy hơi hồi hận, đáng lẽ nàng nên đợi thêm, ít nhất cũng đợi đứa con ra đời rồi hẵng tính chứ! Như thế, Lân vương có thể nhìn thấy con rồi, mà lúc mình sinh sản, bên cạnh cũng có cha của đứa bé, nàng sẽ không sợ hãi đến thế.

Tay nắm chặt lấy y phục của Lân vương, ông lão nhìn thấy bộ dạng khấn trương của Tiểu Tiểu, than thở:

“Đi nó lên giường ngồi đi, chuẩn bị sẵn giấy bút, lát nữa lúc được vật phát sinh tác dụng, thì Tiểu Tiểu có thể nhớ ra người kia, vẽ ra đối chiếu một hồi là xong!”

Lân vương bế Tiểu Tiểu đi về phía giường, lại thấy mắt Tiểu Tiểu bắt đầu chập chờn, đầu mày xinh đẹp cũng nhíu chặt lại.

“Tiểu Tiểu, nàng sao vậy, không thoải mái ở đâu?”

Khấn trương nhìn Tiểu Tiểu, Lân vương bất an hỏi. Không phải nói thuốc không có tác dụng phụ gì ư? Tiểu Tiểu sao lại lộ vẻ khó chịu như vậy.

“Lân, đặt Tiểu Tiểu ngay ngắn, để nó nằm xuống trước đi, để ta xem thử!”

Ông lão này giờ luôn trấn định nay cũng lộ vẻ hoảng hốt, sắc mặt Tiểu Tiểu có chút bất thường, không lẽ thật sự khó chịu lắm sao?

“Tiểu Tiểu, ta là sư phụ đây, con có thể nghe thấy ta nói không?”

Mạch tượng của Tiểu Tiểu hơi loạn, ông lão khấn trương vỗ vỗ mặt Tiểu, bất an hỏi.

“Sư phụ?”

Tiểu Tiểu thấp giọng lẩm bẩm, tựa như đang nhớ lại gì đó, trong đôi mắt không có chút tiêu điểm nào, khiến người ta không rõ nàng đang nghĩ cái gì.

“Đúng vậy, ta là sư phụ của con. Tiểu Tiểu, con bây giờ vẫn ổn chứ? Con không thoải mái ở đâu?”

Nói chuyện được là tốt, ông lão thở phào, vẻ mặt cũng bình tĩnh hơn chút, tuy được tính khi đó ông đã nghiên cứu rồi, nhưng phạm chuyện gì cũng có vạ nhất, ông chỉ nôn nóng làm rõ sinh phụ của Điểm Điểm, ban này quên mất sẽ có ngộ nhờ. Nhưng cũng không sao, ông vốn chính là một thần y, không có người mà ông không cứu nổi, cũng không có độc mà ông không giải được ...ngoài những thành phần đặc biệt ra.

“Tiểu Tiểu, bây giờ con đang ở đâu?”

Ngữ khí của ông lão rất chậm, tựa như gió xuân khiến cho người ta cảm thấy cực kì dễ chịu.

“Một căn phòng, một cái viện không lớn lắm...sư phụ bảo ta trộm tranh, ta vừa trộm được bức tranh, nghe thấy có tiếng người nói chuyện...sau đó...sau đó, ta liền tò mò qua đó xem thử, trèo lên tường trước cửa sổ, nhìn thấy...”

Tựa như đang đi lại ở nơi nào đấy, Tiểu Tiểu nói năng đứt quãng, ông lão nôn nóng hỏi:

“Đã nhìn thấy gì?”

Trái tim mọi người cũng nảy đến tận họng, Tiểu Tiểu thấp giọng nói:

“Một người phụ nữ và một người đàn ông, người đàn ông hình như không muốn làm gì đó, nhưng người phụ nữ thì cứ dựa lại gần hắn, người đàn ông muốn phản kháng nhưng hình như không có sức lực, người phụ nữ liền lột quần áo của người đàn ông, sau đó, sau đó...ta liền đi vào, trực tiếp cho người phụ nữ hai cái tát, điểm huyết ngủ của nàng ta, giúp người đàn ông bắt mạch, mới biết là hắn đã trúng độc, nhưng quanh đây không có thuốc giải, hắn kéo ta không buông, còn muốn cởi quần áo ta, ta đã phản kháng, nhưng thân thể rất khó chịu, lúc hắn chạm vào ta, rất thoải mái, hơn nữa hắn rất đẹp trai, rất xinh đẹp...”

Tiểu Tiểu háo sắc nói xong, mắt Lân vương tối lại, mình thì ở đây lo lắng cho nàng chết đi được, nhưng nàng thì giỏi nhỉ, lại ở đây mà háo sắc si mê? Ông lão cảnh cáo nhìn Lân vương một cái, thấp giọng nói:

“Bình tĩnh chứ nóng! Kiên nhẫn một chút”

Nghĩ cũng biết, nếu như là kẻ xấu xí, Tiểu Tiểu sao có thể đem tấm thân trong trắng của mình giao cho hắn chứ? Nếu Tiểu Tiểu đã làm, thế thì người kia chắc chắn là một anh chàng đẹp trai, vả lại còn thuộc loại rất xinh đẹp nữa.

“Tiểu Tiểu, người đàn ông rất xinh đẹp đó trông như thế nào, con có thể vẽ ra được không?”

Đừng nói là mấy vị vương gia, nay ông lão cũng khẩn trương vạn phần, Điểm Điểm cũng hồi hộp nhìn Tiểu Tiểu, chỉ có Tiểu Tiểu là vẻ mặt mê man.

“Được chứ, nhưng ta không muốn vẽ ra, hắn chẳng dịu dàng chút nào, làm ta đau quá chừng...ta đã nói không muốn rồi, bảo hắn rút ra, nhưng mà, nhưng mà hắn lại không chịu đứng dậy, hu hu, hắn thật là hư, tức đến nỗi ta dùng sức cào vô lưng hắn một cái, hình như cào rách hắn rồi, ta ngửi thấy mùi máu tanh...nhưng, nhưng, ta đã cào mạnh đến vậy, hắn vẫn không chịu dậy người, hu hu, một tên đàn ông hư hỏng...”

Tiểu Tiểu tiếp tục nói, lông mày cũng nhíu chặt lại, Lân vương đỏ bừng cả mặt, Hoàng thượng và Sóc vương thì đen mặt, Tịch vương và Húc vương cũng trở nên yên tâm, vẫn là ông lão lợi hại, có viên thuốc này mọi chuyện cũng đã được giải quyết xong.

“Tiểu Tiểu, con có thể vẽ ra dáng vẻ của người đàn ông kia không?”

Mắt ông lão vẫn luôn chăm chú nhìn Tiểu Tiểu, ông không chú ý đến sắc mặt của mấy vị vương gia, vẫn sốt ruột hỏi.

“Có thể...”

“Sư phụ, không cần nữa, thật sự không cần nữa, chúng ta đã biết cha của Điểm Điểm là ai rồi. Người có thể bảo Tiểu Tiểu tỉnh dậy không? Chuyện đó, nếu như Tiểu Tiểu không nhớ ra được thì càng tốt!”

Lân vương đỏ mặt, lí nhí nói.

“Cái gì? Người làm sao biết? Lân vương, sao người lại đỏ mặt vậy?”

Ông lão không dời mắt, Lân vương hôm nay có chút kì lạ, ông còn chưa biết, hẳn làm sao mà biết được?

“Ồm. Điểm Điểm hẳn là con của ta, khi đó người bị cào chính là ta...”

Hu hu, hẳn cảm động muốn khóc luôn. Năm đó bị thiết kế không nói, còn bị cào rách cả lưng, hơn nữa vết thương sau lưng cũng không dễ khỏi, mất hơn nửa tháng trời mới kết vảy. Khi đó hẳn đã mắng người phụ nữ đó nghìn vạn lần, không ngờ người con gái đó lại chẳng phải người phụ nữ như hẳn tưởng, mà là Tiểu Tiểu.

“Là người!”

Ông lão trước ngẩn ra, sau đó lại bật cười, hóa ra Tiểu Tiểu từng cào bị thương người ta, người đó còn là Lân vương nữa. Ông đã nói mà, khi đó đáng lẽ phải có dấu vết gì chứ, chỉ là bọn họ không nhớ ra mà thôi.

Gương mặt Hoàng thượng cũng không tự nhiên mà đỏ lên, lẽ nào đây chính là duyên phận sao? Năm năm trước, nhiều người trúng độc đến thế, nhưng người Tiểu Tiểu cứu là đệ ấy, hai người họ còn châu thai ám kết. Không lâu trước, Tiểu Tiểu xuống núi tìm người, người tìm thấy đầu tiên cũng là Lân vương, mà không phải mình, hay là Sóc vương...

Ông lão mau chóng châm cứu cho Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu rất nhanh sẽ tỉnh lại, Điểm Điểm lo lắng nhìn Tiểu Tiểu, bất an hỏi:

“Gia gia ơi, mẹ không sao rồi à? Mẹ bây giờ ngủ say rồi ư?”

Một đứa con nít, không hiểu được cuộc nói chuyện của người lớn, nhưng bây giờ bé quan tâm chính là mẹ của mình, mẹ ngủ say rồi sao? Sẽ không có chuyện gì đấy chứ? Nhìn thấy mẹ bỗng nhiên yên tĩnh lại, Điểm Điểm cảm thấy cực kì lo lắng

“Điểm Điểm, mẹ con không sao, nó chỉ đang ngủ thôi. Lát nữa tỉnh dậy là được rồi!”

Thu ngân châm lại, ông lão thở dài một hơi, Lân vương ngây ngốc kích động nhìn Tiểu Tiểu, Điểm Điểm thì lại mơ màng hỏi:

“Biết cha của con là ai chưa? Lúc này mẹ đâu có nói...”

Bé vẫn luôn đợi mẹ vẽ tranh, nhưng mẹ lại chưa vẽ bọn họ đã nói là được rồi, đừng nói là lần nhận cha này lại không được làm sáng tỏ đấy nha?

“Điểm Điểm, con không cần sửa miệng nữa, cha ruột của con chính là người mà bây giờ con đang gọi là cha...”

Ông lão nắm lấy tay Điểm Điểm, chỉ vào Lân vương kích động nói.

“Cái gì? Cha chính là cha ruột của con á?”

Giống như ông cụ non, Điểm Điểm nghiêm túc nhìn Lân vương hồi lâu, Lân vương hồi hộp nhìn bé, thằng bé không phải không muốn nhận mình đấy chứ? Tuyệt đối đừng vậy nha, tuy bình thời mình đối xử với Điểm Điểm rất tốt, nhưng bao năm nay, mình đối với Điểm Điểm không lo không hỏi, Điểm Điểm tuy mong tìm được cha ruột, nhưng trong lòng chắc cũng hận người cha này lắm nhỉ? Bất an nhìn Điểm Điểm, vẻ mặt Lân vương nặng nề tội lỗi...

“Ha...”

Điểm Điểm bỗng nhiên vỗ bả vai Lân vương một cái, ha ha cười to, cười đến nỗi trái tim Lân vương này đến tận họng, bé sao vậy, lẽ ra nên tức giận, nên kích động khóc lóc, nhưng không nên...

Cười thế chứ...

“Điểm Điểm, đừng cười nữa!”

Ông lão ôm lấy Điểm Điểm, ánh mắt mang vẻ thấu hiểu, xem ra Lân vương này còn chưa hiểu rõ Điểm Điểm lắm, Điểm Điểm chẳng qua chỉ cười vậy thôi, người nhìn nó liền khẩn trương đến thế này....

“Ồ, gia gia, người bây giờ tin vào ánh mắt của Điểm Điểm chưa? Con vừa nhìn liền cảm thấy Lân vương chính là cha của con rồi, người cha mà con nhận không sai đấy chứ, người ấy là cha của con, cũng là cha

ruột của con nữa đây? Cha, Điểm Điểm chọn không sai, cha chính là cha ruột của con...” Kích động ôm lấy Lâm vương, Điểm Điểm bật khóc như một đứa bé, cha ơi, bé cũng có cha ruột rồi...

~~Ánh nắng ấm áp chiếu lên người, Tiểu Tiểu thoái mái vươn vai, ngủ một giấc thật dễ chịu, vẫn là ngủ mới tốt, nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.

“Í, các người đều tỉnh rồi à?”

Lúc muốn dậy người, mới nhìn thấy một lớn một nhỏ trước giường, hai người thân thiết ngồi cùng nhau, khẩn trương nhìn mình, không chớp mắt lấy một cái, cứ như thể mình sẽ đột nhiên biến mất vậy. Có cần phải nhìn nàng thế này không? Nàng lại đâu biết thuật ẩn thân, bây giờ cũng không dám bay nữa, Lâm vương rất nghiêm túc, hậu quả việc bay nghiêm trọng lắm đấy!

“Tiểu Tiểu, nàng tỉnh rồi?”

Lâm vương cười dịu dàng, thuận tay cầm y phục đã chuẩn bị sẵn bên giường, thuận thực giúp Tiểu Tiểu mặc áo.

“Nói thừa!”

Tặng cho hắn một cái lườm nguýt, hắn tưởng mình mộng du chắc? Mộng du mà có thể nói chuyện với hắn được sao? Đúng là ngốc mà, vấn đề cấp thấp này mà cũng hỏi ra được.

“Ồm...Tiểu Tiểu, là ta sai rồi!”

Lâm vương mau chóng nhận lỗi, tuy rằng hắn cũng không biết mình sai ở đâu.

“Cha, cha đâu có sai, cha xin lỗi cái gì chứ? Đừng có nuông chiều mẹ như vậy nữa!”

Điểm Điểm bĩu môi, cha chính là quá tốt với mẹ, mới nuông chiều mẹ đến nỗi y như tiểu thái hậu vậy, thường xuyên bắt nạt mình.

“Điểm Điểm thúì, con lại phá đám mẹ hả? Cái câu hỏi lúc này Lâm hỏi vốn chính là ngốc nghếch, chưa tỉnh lại mà ta có thể nói chuyện với các người hay sao?”

Tiểu Tiểu nổi nóng nhìn Điểm Điểm, ngữ khí hung ác như muốn giết người.

Điểm Điểm sợ đến nỗi co rúm lại, người cũng chui ra phía sau Lâm vương, nhát gan thò mặt ra, sợ hãi nhìn Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu, nàng đừng dọa nạt Điểm Điểm nữa. Nàng cũng biết mà, Điểm Điểm chỉ giận với nàng thôi. Đúng rồi, lát nữa chúng ta cùng ra ngoài đi dạo đi, ngày mai là chúng ta trở về rồi, một nhà ba người chúng ta ở trong cung dạo chơi cho đã, thấy thế nào?”

Lâm vương tâm tình tốt đề nghị, Tiểu Tiểu nhìn hắn, bỗng cảm thấy hơi kì lạ: Cùng nhau, một nhà ba người, đây lại là ý gì? Đúng rồi, cha ruột của Điểm Điểm là ai? Sao nàng không có một chút ấn tượng nào hết vậy?

“Cha ruột Điểm Điểm là ai thế? Lâm, sau khi sư phụ thiếp cho thiếp nuốt viên thuốc kia xong, thiếp có vẽ ra không? Tại sao thiếp không có một chút ấn tượng gì? Thiếp có vẽ ra không hả, cầm đến cho thiếp xem thử...”

Tiểu Tiểu sốt ruột nhìn xung quanh, vẽ mặt Lâm vương hơi mất tự nhiên một chút, hắn cúi đầu xuống, Điểm Điểm phía sau la lên:

“Mẹ ơi, mẹ không có vẽ ra, nhưng cha ruột đã tìm được rồi, chính là cha của con đó, mẹ ngốc quá, sao đến điều này mà cũng không nhớ ra chứ?”

Không phải ngốc, là ông lão đã động tay chân. Lâm vương bổ sung trong lòng, theo lời Tiểu Tiểu, đêm ấy mình rất điên cuồng, hắn không thể dọa hư Tiểu Tiểu, cũng không dám làm Tiểu Tiểu sợ. Nếu như Tiểu Tiểu nhớ lại hết thấy đêm đó, có thể...có thể sẽ hận mình, hay là e sợ mình hay không?

“Là chàng?”

Tiểu Tiểu kinh ngạc đánh giá Lân vương, hóa ra cha của Điểm Điểm chính là hắn, nàng có phải đang nằm mơ không? Là hắn thật sao? Nàng và hắn hóa ra năm năm trước đã có duyên phận rồi? Thật xúc động, cũng hạnh phúc quá đi...

“Lân, là chàng thật ư? Chàng thật sự là cha của Điểm Điểm hả? Thế Hoàng thượng thì sao? Ngài ấy có để chúng ta đi hay không?”

Làm ỏ trong ngực hắn, Tiểu Tiểu hạnh phúc bật khóc, thật ra ông trời đối xử với nàng không bạc, Điểm Điểm vậy mà lại là con trai ruột của hắn, thế cuộc sống sau này của hai người, sẽ không có bất kì khúc mắc gì nữa.

“Phải...Tiểu Tiểu, phải đấy!”

Rất nhiều rất nhiều lời muốn nói với Tiểu Tiểu, nhưng một chữ Lân vương cũng không thốt ra được, chỉ ôm nàng thật chặt, còn có đứa con vẫn chưa ra đời của bọn họ nữa...

~~Tiếng pháo vang dội truyền đến , Lân vương đỡ lấy Tiểu Tiểu, Điểm Điểm đi theo phía sau, một nhà ba người cao hứng rầm rộ trở về nhà, chúng nha hoàn đầy tớ hộ vệ trong phủ, đều quỳ ở cửa lớn đợi bọn họ, Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nhìn Lân vương phủ nguy nga, trong mắt nàng lại bắt đầu ươn ướt:

“Lân, cuối cùng chúng ta cũng về rồi!”

Cao hứng than thở một tiếng, Lân vương cẩn thận dìu nàng, vẻ mặt tràn đầy ý cười:

“Đúng thế, về nhà rồi, nương tử của ta!”

Về nhà rồi, sau này, nơi này chính là nhà mình.

“Tình Tình, chúng ta về nhà rồi, nơi này là Lân vương phủ, sau này cũng là nhà của Điểm Điểm và Tình Tình, muội thích nơi này không?”

Điểm Điểm ngẩng đầu, nhìn cha, rồi lại nhìn mẹ, bàn tay nhỏ bé sờ lên cái bụng cao cao kia của Tiểu Tiểu, bé hưng phấn hỏi.

“Điểm Điểm, Tình Tình cũng sẽ thích. Tình Tình và con giống nhau, cũng thích nhà của chúng ta.”

Lân vương xoa đầu Điểm Điểm, cưng chiều nhìn đứa con từ trên trời giáng xuống này – trước giờ chưa từng nghĩ tới, mình lại có một đứa con lớn thế này rồi, nhưng Điểm Điểm lại là cốt nhục của hắn, là ruột thịt của hắn và Tiểu Tiểu. Tuy rằng, năm năm trước kia hắn không tham gia vào cuộc sống của mẹ con họ, nhưng ngày tháng sau này, hắn sẽ tham gia vào hết thảy của họ, ở bên họ đến khi rất già rất già...

“Công chúa, vương gia không để người rời khỏi cái viện đấy, bọn họ lát nữa sẽ trở lại, chúng ta về đi!”

Trong một góc u ám, một cặp mắt phần nộ nhìn chăm chú ba người ngọt ngào đó, cuối cùng dừng lại tại cái bụng to kia của Tiểu Tiểu, nàng ta chính là vương phi duy nhất Lân vương thừa nhận ư? Nàng ta chẳng phải là phi tử của Hoàng thượng hay sao?

“Vương gia, tại sao là nàng ta? Dựa vào cái gì lại là nàng ta?”

Trong đôi mắt ngang ngược hiện lên vẻ không cam nòng đậm, gương mặt diễm lệ kia của Công chúa, nay bị thù hận làm cho vằn vẹo.

“Công chúa, vương gia nhìn thấy sẽ tức giận đó. Công chúa bình tĩnh chờ nóng, chỉ cần vương gia ở bên, người sẽ có cơ hội mà, hơn nữa, người xem bụng của nàng ta đã lớn như thế rồi, trong phủ lại không có thị thiếp khác, cái người có chính là cơ hội!”

Nha hoàn kéo lấy Công chúa, nhìn thấy ánh mắt Lân vương liếc về phía này, nàng ta run rẩy lùi Công chúa bỏ chạy.

“Lân, ban này là ai thế? Sao thiếp lại cảm thấy có người đang nhìn thiếp?”

Cảm thấy có người dùng ánh mắt thù hận nhìn mình, lúc Tiểu Tiểu tìm kiếm xung quanh, nhưng lại không phát hiện ra điều gì dị thường, chẳng lẽ mình nhìn lầm rồi sao? Không thể nào, nhưng người đâu?

“Không có gì, một người không liên quan thôi. Tiểu Tiểu, chắc nàng cũng mệt rồi, chúng ta về phòng nghỉ ngơi đi!”

Lân vương đề xuống nỗi bất an trong lòng, về phủ rồi, ả nữ nhân vô sỉ kia cũng nên tống ra ngoài luôn đi! Lát nữa hắn sẽ đi sắp xếp, ngày tháng của hắn và Tiểu Tiểu, không hi vọng bị bất cứ người nào làm phiền đâu.

“Là Công chúa sao? Thiếp cũng chẳng sợ nàng ta, chỉ cần chàng yêu thiếp, thiếp yêu chàng là được rồi, nàng ta ấy à, chàng tùy tiện tống đi là xong.”

Tiểu Tiểu cười thấu hiểu, trong con mắt sâu xa trí tuệ mang theo chút thản nhiên, một cô Công chúa, còn là một Công chúa bị cố đưa qua đây, Lân vương có thể lo liệu ổn thỏa thôi.

“Ừm, lát nữa ta sẽ đi sắp xếp. Chỉ là không biết trong tờ thánh chỉ này của Hoàng thượng viết cái gì, huynh ấy nói đây là điều kiện để từ bỏ nàng. Đúng là lắm thần bí mà, còn phải đến tối mới được mở ra!”

Lân vương nhìn về phía Hỷ công công, vì sợ bọn họ xem trước, Hoàng thượng còn phái Hỷ công công qua theo, rốt cuộc trong đó viết gì chứ?

“Lân, kệ hắn chứ? Chỉ cần hắn không bắt thiếp tiến cung làm phi tử của hắn nữa là được rồi. Nếu như hắn dám làm khó chúng ta, cùng lắm thì thiếp sẽ dẫn chàng bỏ nhà ra đi, chàng nói xem?”

.....

Mặt trời ấm áp chiếu lên thân thể, cũng làm ấm cả Lân vương phủ, một nhà ba người dắt tay nhau đi vào trong phủ, hạnh phúc bao quanh bọn họ, tràn đầy khắp phủ đệ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuan-tay-dat-ra-mot-bao-bao>